

THẬP NGUYỆT VI VI LƯƠNG

Ký bộ phận cung

EDIT: TEAM EDIT DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÓN

Mục lục

[Chương 1: Hoài Niệm Quá Khứ, Chợt Bùng Tỉnh Như Giấc Chiêm Bao](#)

[Chương 2: Luyện Tập Quy Củ, Hòa Hợp Âm Thầm](#)

[Chương 3: Cân Nhắc Tinh Tế, Cầm Tâm Cầm Linh](#)

[Chương 4: Hi Doanh Môn, Nữ Quyển Trở Về](#)

[Chương 5: Thật Lòng Đối Xử, Tỷ Muội Tình Thâm](#)

[Chương 6: Biểu Tỷ Muội, Khẩu Phật Tâm Xà](#)

[Chương 7: Anh Trai Trở Về, Thố Lộ Tình Cảm Chia Sẻ Tâm Tư](#)

[Chương 8: Tối Thanh Tuyền Bái Phật Cầu Xin Cho Tương Lai](#)

[Chương 9: Chuyên Cầm Chuẩn Bị, Đêm Trước Tuyển Tú](#)

[Chương 10: Mới Vào Cung, Phồn Hoa Rực Rỡ](#)

[Chương 11: Phong Thường Tại, Thăm Gia Vui Mừng](#)

[Chương 12: Người Mới Người Cũ, Bắt Đầu Vào Cung](#)

[Chương 13: Trang Điểm Khéo Léo, Ganh Đua Sắc Đẹp](#)

[Chương 14: Giành Được Cơ Hội, Mọi Người đều Kinh Ngạc](#)

[Chương 15: Dung Nhan Kiều Mị, Mới Nhận Ôn Trạch](#)

[Chương 16: Được Phong Thường, Người Khác Ghét Hận](#)

[Chương 17: Âm Mưu Hậu Cung, Tính Toán Của Biểu Muội](#)

[Chương 18: Ngự Hoa Viên, Tiểu Điệp Cầu Phúc](#)

[Chương 19: Thanh Nhã Các, Điện Long Đảo Phượng](#)

[Chương 20: Được Yêu Thương, Hoàng Thượng Hải Lòng](#)

[Chương 21: Bị Bất Gian, Người Nào Thiết Kế Người Nào \(Thượng\)](#)

[Chương 22: Bị Bất Gian, Người Nào Tính Toán Người Nào \(Hạ\)](#)

[Chương 23: Thái Hậu Cho Đòi, Về Mặt Ôn Hoà](#)

[Chương 24: Áo Tương Hậu Cung, Mỗi Người Có Suy Nghĩ Riêng](#)

[Chương 25: Tuệ Từ Cung, Ý Định Của Thái Hậu](#)

[Chương 26: Gặp Gỡ Trên Đường, Hiền Phi Ngang Ngược](#)

[Chương 27: Tất Cả đều Bị Phạt, Thái Hậu Lộ Uy](#)

[Chương 28: Chịu Uất Ức, Được Thăng Hai Cấp](#)

[Chương 29: Tiếp Tục Nhận Thánh Sủng, Ôm Ấp Đủ Loại Tình Cảm](#)

[Chương 30: Thân Thế Tốt Hơn, Có Khách Tới Chơi](#)

[Chương 31: Tống Gia Sụp Đổ, Tống Phi Thất Thế](#)

[Chương 32: Gió Thu Lên, Vương Gia Trở Về](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41: U Âm](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97+1](#)

[Chương 97+2](#)

[Chương 98+1](#)

[Chương 98+2](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104+1](#)

[Chương 104+2](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126+1](#)

[Chương 126+2](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

[Chương 149](#)

[Chương 150](#)

[Chương 151](#)

[Chương 152](#)

[Chương 153](#)

[Chương 154](#)

[Chương 155](#)

[Chương 156](#)

[Chương 157](#)

[Chương 158](#)

[Chương 159](#)

[Chương 160](#)

[Chương 161](#)

[Chương 162](#)

[Chương 163](#)

[Chương 164](#)

[Chương 165](#)

[Chương 166](#)

[Chương 167](#)

[Chương 168](#)

[Chương 169](#)

[Chương 170](#)

[Chương 171](#)

[Chương 172](#)

[Chương 173](#)

[Chương 174](#)

[Chương 175](#)

[Chương 176](#)

[Chương 177](#)

[Chương 178](#)

[Chương 179](#)

[Chương 180](#)

[Chương 181](#)

[Chương 182](#)

[Chương 183](#)

[Chương 184](#)

[Chương 185](#)

[Chương 186](#)

[Chương 187](#)

[Chương 188](#)

[Chương 189](#)

[Chương 190](#)

[Chương 191](#)

[Chương 192](#)

[Chương 193](#)

[Chương 194](#)

[Chương 195](#)

[Chương 196](#)

[Chương 197](#)

[Chương 198](#)

[Chương 199](#)

[Chương 200](#)

[Chương 201](#)

[Chương 202](#)

[Chương 203](#)

[Chương 204](#)

[Chương 205](#)

[Chương 206](#)

[Chương 207](#)

[Chương 208](#)

[Chương 209](#)

[Chương 210](#)

[Chương 211](#)

[Chương 212](#)

[Chương 213](#)

[Chương 214: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 215: Ngoại Truyện 2](#)

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hoài Niệm Quá Khứ, Chợt Bùng Tỉnh Như Giấc Chiêm Bao

Đêm khuya.

Lúc này, Thẩm Tịch Nguyệt vẫn còn vô cùng mê man.

Nàng chậm rãi ngồi dậy quan sát một lượt khắp căn phòng này. Vật dụng trong phòng được bày trí vừa tinh xảo lại trang nhã, những bộ quần áo treo trong tủ được chế tác rất tinh tế, rèm che đầu giường màu hồng cánh sen, bên trái sàng tháp* còn có một chiếc giường sưởi** không lớn không nhỏ, bên phải là một chiếc bàn trang điểm, chiếc gương đồng đặt ở bên trên cũng được gia công vô cùng tốt.

* Sàng tháp: Loại giường hẹp mà dài, người xưa thường dùng loại giường này để nghỉ ngơi đọc sách hoặc đàm đạo uống trà. ==

** Giường sưởi: Loại giường đặt ống dẫn khí nóng ngầm dưới gầm giường.

Nàng hoảng hốt cười cười.

Bên ngoài thoáng có tiếng mưa rơi lác đác, nàng suy nghĩ điều gì đó rồi đứng dậy, chậm rãi đi tới trước cửa sổ. Nàng vươn tay mở cửa sổ ra, nhưng chỉ thấy mưa nhỏ lất phất giống như thiên to*.

* Thiên là cách gọi của đạo Phật chỉ sự ngồi tĩnh tâm. Có lẽ ở đây ý tác giả muốn nói hạt mưa nhỏ như sợi tơ tĩnh lặng say mùi đạo.
[/dieenxddanfleequysddoon.c0m/](http://dieenxddanfleequysddoon.c0m/)

Nàng bước tới trước gương đồng, trong gương hiện lên hình ảnh người thiếu nữ tuổi không lớn lắm, bất quá cũng chỉ mười hai, mười ba tuổi, da thịt trắng nõn mịn màng, mắt phượng thoát nhìn có chút kiều my, mà hàng lông mi thật dài cùng đôi môi mềm mại màu hồng phấn hòa với ánh mắt kiều my của nàng, ngược lại càng khiến cho nàng có phần giống như một tiểu cô nương còn nhỏ tuổi.

Thẩm Tịch Nguyệt biết rõ đây chính là nàng lúc mười ba tuổi.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve dung mạo của mình, nàng không hiểu, tại sao nàng lại có thể quay ngược về thời điểm mười năm trước?

Cõi đời này có rất nhiều chuyện quỷ dị, nhưng không ngờ cuộc hạnh ngộ vào mấy ngày trước lại thật sự khiến cho nàng có theo đuổi cả đời cũng không thể nào hiểu rõ hết được.

Mấy ngày trước, nàng vốn dĩ nên hương tiêu ngọc vẫn tại Khánh U Cung, nhưng không ngờ khi tỉnh lại lần nữa, nàng thế nhưng lại đang ở Thẩm phủ, mà mọi người ở Thẩm phủ đều vẫn còn sống.

Chỉ một mối lửa, thế nhưng lại khiến cho nàng quay trở lại năm mười ba tuổi, nàng nhớ rõ tất cả quá khứ quen thuộc, cả đời này, nàng không thể ngu ngốc thêm lần nữa.

Đáy mắt Thẩm Tịch Nguyệt dâng lên một chút tối tăm, rồi ngay sau đó lại lộ ra nụ cười sáng rỡ tươi đẹp, nếu đây là cơ hội, như vậy, nàng - Thẩm Tịch Nguyệt sẽ nắm chắc.

Nếu đã may mắn trọng sinh, vậy nàng nhất định phải đi một con đường hoàn toàn khác biệt con đường kiếp trước nàng đã đi.

Nha hoàn Cẩm Tâm đang nghỉ ngơi ở gian ngoài thì nghe thấy có tiếng vang ở buồng trong nên nàng khoác áo bước vào phòng.

Nàng vừa bước vào đã nhìn thấy tiểu thư không những chỉ mặc một chiếc áo đơn, mà còn mở cửa sổ ra, cho nên nàng vội vã bước qua đóng cửa sổ lại.

"Tiểu thư tốt của muội ời, ngài nên nằm xuống nghỉ ngơi đi, thời tiết lạnh như vậy mà ngài còn làm thế thì ngày mai cơ thể ngài sẽ lại khó chịu mất thôi." Nhìn Cẩm Tâm có vẻ hơi càn rỡ, nhưng kỳ thật lại rất hiểu chừng mực, hơn nữa nàng cũng là đại nha hoàn có nghĩa có tình trong Thâm phủ.

Bên người nàng có hai đại nha hoàn cận thân, Cẩm Tâm tỉ mỉ nhanh nhẹn, rất cẩn thận, Cẩm Linh đơn thuần khéo tay, tài nấu nướng vượt trội hơn người.

Nhìn người kẻ cận quen thuộc, hoàn cảnh quen thuộc, nàng lại bật cười thành tiếng.

Cẩm Tâm nhìn thấy tiểu thư đột nhiên bật cười khó hiểu thì có chút lo lắng: "Tiểu thư! Ngài không sao chứ?"

"Không sao. Ta muốn đi ngủ." Sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, tâm tình của nàng cũng trở nên khá hơn một chút. Chuyện không như ý ở kiếp trước, nếu như nàng đã sống lại, thì tất cả vẫn còn chưa quá muộn.

Giảng co hơn nửa đêm, cuối cùng nàng cũng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy nhất định sẽ thấy một ngày nắng thật đẹp.

Mặc dù tối hôm qua có mưa, nhưng hôm nay lại là một ngày đẹp trời với ánh nắng rực rỡ, dường như nhiệt độ cũng ấm áp hơn hôm qua rất nhiều. Người xưa thường nói, một trận mưa thu một đợt lạnh, một trận mưa xuân một đợt ấm, đương nhiên là cũng có đạo lý.

Ngáp một cái, Thấm Tịch Nguyệt gọi Cẩm Linh mang trang phục vào hầu hạ nàng thay đồ.

Lúc này Cẩm Tâm cũng bưng nước rửa mặt bước vào cửa.

"Cẩm Tâm à! Một ngày trước ta bị rơi xuống nước, đầu óc có chút trì độn, mặc dù tối hôm qua hít chút gió lạnh, nhưng ngược lại đã giúp ta tỉnh táo hơn rất nhiều. Mọii mau giúp ta thay một bộ trang phục thật đẹp, ta muốn đi thỉnh an tổ mẫu." Thấm Tịch Nguyệt vui mừng dặn dò.

"Vâng"

Thấm gia là thế gia* ở nước Nam Thấm, nhưng mà cũng đã bắt đầu có phần xuống dốc. Một năm trước, sau khi Thấm lão gia qua đời, thậm chí Thấm gia còn không thể xem là thế gia tam phẩm ở Kinh Thành. Kiếp trước chính vì hoàn cảnh như vậy, nếu không với tài hoa và dung mạo như vậy Thấm Tịch Nguyệt cũng không đến nỗi bị phong làm Bát Phẩm Uyển Thị trong đợt tuyển tú.

*Thế gia: Nhà làm quan. [yu_di3ndd4nl3quyd6n.c0m_yu]

Thấm Tịch Nguyệt chọn cho mình một bộ váy màu hồng đào, rồi lại khoác thêm một chiếc áo choàng đỏ thắm, sau đó ngồi thẳng trước gương.

Thấm Tịch Nguyệt vươn tay chọn một chiếc trâm vàng trong khay trang sức Cẩm Linh đang cầm, Cẩm Tâm nhận lấy rồi cẩn thận cài lên búi tóc của nàng.

Mặc dù ăn mặc như vậy nhìn có phần xinh đẹp quá mức nhưng ngược lại cũng khiến cho khí sắc của nàng nhìn có vẻ rất tốt, đồng thời cũng có chút khí chất cao quý. Đương nhiên là Thấm Tịch Nguyệt biết rõ tổ mẫu thích nàng mặc trang phục lộ ra khí chất cao quý. Một cô nương trong nhà đều được tổ mẫu cẩn thận bồi dưỡng, hi vọng ngày sau có thể có được một tương lai tươi sáng tốt đẹp.

Ở kiếp trước, nàng từng cho rằng tổ mẫu lợi dụng các nàng để chấn hưng gia nghiệp, cho nên nàng vẫn luôn cực kỳ xa cách đối với tổ mẫu. Nhưng sau này, khi hai người thành khẩn nói chuyện chia sẻ tâm tư thì đã khiến cho nàng hiểu rõ, tổ mẫu là thật tâm muốn tốt cho các nàng, những điều mà người chỉ bảo cho các nàng, cho dù không vào cung, thì vẫn hết sức có ích.

Thẩm gia tổng cộng có ba phòng.

Phụ thân của Thẩm Tịch Nguyệt là đại gia của Thẩm gia, hiện nay là Tòng Ngũ Phẩm Hàn Lâm Viện Thị Độc. Một văn nhân thuần chất. Thân mẫu của Thẩm Tịch Nguyệt sau khi sinh muội muội nàng là Nhất Nhất thì đã qua đời vì khó sinh, tới nay đã được bốn năm. Sau đó Thẩm phụ cưới biểu di (dì họ) Lâm thị của Thẩm Tịch Nguyệt làm vợ kế.

Mặc dù không quá gần gũi, nhưng mà vẫn có thể xem là quan hệ khá tốt, nhìn từ bề ngoài thì vẫn tương đối hòa thuận.

Thẩm Tịch Nguyệt còn có một ca ca, hiện nay đang rèn luyện trong quân doanh, mà tai họa của Thẩm gia, cũng chính là do vị đại ca này khơi lên.

Nhị gia của Thẩm gia là người nhu nhược lại không thích đọc sách, học thức gì đó đều không có. Mấy năm trước ông đã quyên tiền để nhận một chức quan Tòng Bát Phẩm Hàn Lâm Viện Điển Độc, nhiều năm như vậy vẫn không lên chức, mỗi ngày đều đi theo đại gia của Thẩm gia cùng tiến cùng lùi, cho nên quan hệ của hai huynh đệ cũng không tệ. Nhưng phu nhân của chi thứ hai lại là một nữ tử đánh đá chua ngoa, quản thúc nhị gia rất nghiêm khắc, đối đãi với mấy đứa nhỏ phòng lớn cũng vô cùng lạnh nhạt.

Con vợ cả của chi thứ hai gồm một trai một gái, cả hai đều rất giống Thẩm nhị gia, hoàn toàn trái ngược với tính tình đánh đá chua ngoa của nhị phu nhân.

Ngoài ra, nhị gia còn có một cặp nữ nhi thứ xuất do thiếp thất Vương thị hạ sinh.

Phải nói trong Thấm gia người không biết điều nhất chính là Tam gia - một kẻ bất cần đời, suốt ngày chơi bời lêu lổng. Ông có tài văn chương nhưng lại không chịu ra làm quan, suốt ngày chỉ nghĩ tới mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt hồng tỵ thêm hương*. Tam phu nhân là tiểu thư thứ xuất của Đại Lý Tự Thiếu Khanh gia, tính tình trầm lặng ít nói.

*Phong hoa tuyết nguyệt, hồng tỵ thêm hương: Đều là những thành ngữ chỉ tình cảm trai gái.

Tuy là Thấm tam gia am hiểu hồng tỵ thêm hương nhưng nhiều năm qua tam phòng ngoại trừ một tiểu công tử do tam phu nhân hạ sinh thì không còn đứa trẻ nào khác được sinh ra nữa. Dựa vào điểm này cũng có thể nhìn ra được tâm cơ của tam phu nhân.

Hiện tại vẫn là do Trầm lão phu nhân quản lý việc nhà, ba người con dâu chỉ cùng góp sức trông nom.

Nàng và muội muội đều được nuôi dưới danh nghĩa của tổ mẫu, tất cả đều ở chung trong một viện.

Tịch Nguyệt đi ngang qua hành lang nàng vẫn đi thường ngày, chỉ nghe thấy trong nhà vọng ra tiếng nói tiếng cười.

Nghe thấy âm thanh trong nhà, nàng lộ ra nụ cười thật lòng, đó là giọng nói của muội muội nàng - Thấm Nhất Nhất.

Trong mấy đứa nhỏ ở Thấm gia, người lão phu nhân thương nhất là Thấm Nhất Nhất. Bà vẫn luôn cảm thấy Thấm Nhất Nhất vừa sinh ra đã không có mẫu thân, phụ thân lại không thích nàng, thật là đáng thương.

Còn chưa đợi nàng chào hỏi thì một phụ nhân khoảng chừng năm mươi tuổi đã bước ra cửa, vừa thấy người tới là đại tiểu thư, thì bà hơi sững sốt một chút, ngay sau đó lập tức mỉm cười, khẽ cúi chào.

"Lão nô bá kiến đại tiểu thư."

"Tổng ma ma đứng lên đi, tổ mẫu đã dậy rồi à?" Khóe miệng Thẩm Tịch Nguyệt cong lên lộ ra nụ cười dịu dàng.

Lão ma ma được gọi là Tổng ma ma cũng là một người có nhãn lực: "Đương nhiên là dậy rồi, để lão nô đi vào thông báo một tiếng, đại tiểu thư chờ ở đây nhé."

"Được." Nàng nói xong thì đứng ngay gần ở cửa.

Theo lý thuyết, vị ma ma này chỉ là một hạ nhân, mà Thẩm Tịch Nguyệt lại là đại tiểu thư dòng chính, thân phận quả là khác biệt một trời một vực, nhưng mà Thẩm Tịch Nguyệt biết, Tổng ma ma này là nha hoàn hồi môn của tổ mẫu, tình cảm của bà với tổ mẫu rất tốt, không những thế, bà cũng là người cực kỳ ngay thẳng.

Hơn nữa bà lại hết sức yêu thương mấy tiểu bối như các nàng, người như vậy thật đáng được kính trọng.

Ở kiếp trước, quan hệ của Thẩm Tịch Nguyệt và Tổng ma ma không tệ.

Mà lúc này ở trong nhà, sau khi lão phu nhân nghe thấy Thẩm Tịch Nguyệt tới đây thỉnh an thì cũng mỉm cười gật đầu, nha đầu này thật có quy củ.

"Mời con bé vào đây đi."

"Vâng"

Thẩm Tịch Nguyệt nghe thấy được gọi vào cửa thì uốn gối nhẹ nhàng cúi đầu: "Tịch Nguyệt bái kiến tổ mẫu, khiến tổ mẫu phải lo lắng rồi."

Lão phu nhân thấy Thẩm Tịch Nguyệt mặc trang phục lộ ra khí chất cao quý vui mừng, phép tắc cũng không tệ thì trong lòng lại càng thêm yêu thích, nhưng ngoài miệng vẫn oán trách: "Cơ thể đã khỏe mạnh hoạt bát rồi sao? Hôm nay có thể xuống đất rồi sao? Mau lên đây ngồi với ta để ta nhìn kỹ con một chút nào."

Nói xong còn cẩn thận kiểm tra.

Đương nhiên là Thẩm Tịch Nguyệt có thể cảm nhận được ý tốt mà người khác dành cho nàng, dù sao thì kiếp trước nàng cũng đã sống tới hai mươi ba tuổi, hơn nữa nàng cũng đã thấy quá nhiều những âm mưu quỷ kế ở trong cung. Cho nên dĩ nhiên là nàng có thể hiểu rõ người khác đối đãi với nàng thật tình hay giả dối.

Hơn nữa tổ mẫu vẫn luôn đối xử với nàng và muội muội rất tốt.
/d.i.3nn.d.4.nn.l33.q.u.y.s.dd.00.nn.c0m/

"Tổ mẫu cứ yên tâm đi, cháu gái này của người nhất định sẽ vô cùng quý trọng bản thân mình." Nàng khẽ hất đầu, giọng nói vừa có chút kiêu ngạo vừa có chút trêu đùa.

Lão phu nhân nhìn thấy điệu bộ này của nàng thì hơi sửng sốt một chút, nhưng mà ngay sau đó cũng mỉm cười.

Bà vươn tay gõ lên đầu nàng một cái: "Cái con nhóc này, sao lại vẫn nghịch ngợm như thế."

Thẩm Tịch Nguyệt bị gõ một cái nên làm bộ ngã lên người muội muội Thẩm Nhất Nhất rồi cười khanh khách. Thẩm Nhất Nhất bị tỷ tỷ ngã lên người nhưng cũng không giận mà chỉ hì hì cười theo tỷ tỷ, còn dùng tay

chọc chọc khuôn mặt của Thẩm Tịch Nguyệt, làm cho lão phu nhân vô cùng vui vẻ.

Thẩm Tịch Nguyệt bị muội muội chọc vào mặt nên cũng làm bộ nổi giận, Thẩm Nhất Nhất cười hì hì chạy thẳng tới trốn sau lưng lão phu nhân, không khí trong nhà quả thật là hoà hợp êm ấm.

Từ lúc Tịch Nguyệt vừa mới bước vào cửa, lão phu nhân đã âm thầm quan sát nàng. Lần này nhìn thấy dáng vẻ của nàng như vậy lão phu nhân cũng rất vui mừng, chỉ còn mấy tháng nữa là tới đợt tuyển tú rồi, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì nhất định con bé sẽ trúng tuyển vào cung, mặc dù Tịch Nguyệt không phải là người cực kỳ xinh đẹp, nhưng mà con bé lại có một nét đẹp thanh tú ngọt ngào, cũng là có thể gọi là có sức lôi cuốn riêng.

Ngược lại, về phần có thể nổi bật độc nhất vô nhị, lão phu nhân lại không hề có ý tưởng này. Súng bắn chim đầu đàn, ra mặt trước tiên thường không có kết quả tốt đẹp gì.

Lão phu nhân thấy cho dù là dung mạo, tài năng học vấn, hay là cơ trí nhiệt tình thì Thẩm Tịch Nguyệt đều chiếm ưu thế, nếu như gặp phải tình thế không thuận lợi, thì chỉ có thể nói là do gia thế của Thẩm gia chỉ ở mức bình thường, nếu không thì chính là cháu gái nhỏ của bà ôm ấp quá nhiều tình cảm.

Hoàng cung là nơi ăn tươi nuốt sống, Hoàng Thượng lại là mỹ nam hiếm thấy trong thiên hạ, nếu như nha đầu Tịch Nguyệt này hồ đồ thích hắn, thì sợ rằng sẽ phải rơi vào kết cục thương tâm khổ sở.

Chỗ đó là chỗ nào chứ, là hoàng cung đó!

"Tổ mẫu, tổ mẫu!" Thẩm Nhất Nhất hươ hươ tay trước mặt lão phu nhân. Lão phu nhân thấy nàng như thế thì lập tức lấy lại tinh thần.

"Cái con nhóc này, đang làm gì vậy?"

Thẩm Nhất Nhất vẫn luôn được nuôi bên cạnh lão phu nhân, cho nên dĩ nhiên là càng thêm gần gũi với lão phu nhân, trong lúc nói chuyện cũng không có chút đắn đo.

"Tỷ tỷ gọi người mấy tiếng mà người vẫn cứ ngẩn người. Xem đi, vẫn là Nhất Nhất thông minh." Nàng đặc ý hả hê nhìn Thẩm Tịch Nguyệt, trên mặt viết rõ dòng chữ "khen ngợi muội đi" to đùng.

Thẩm Tịch Nguyệt bật cười, biết rõ người muội muội này chỉ đang hấp dẫn lực chú ý của lão phu nhân mà thôi.

"Muội còn nghịch ngợm giống khi con như vậy thì coi chừng tổ mẫu không thích muội nữa thấy." Nàng nói nửa thật nửa giả. Thật ra thì trong lòng nàng biết rõ tổ mẫu vẫn luôn đối xử với Nhất Nhất rất tốt.

"Không đâu. Tổ mẫu rất yêu quý muội. Tổ mẫu, người rất yêu quý con có phải không?" Thẩm Nhất Nhất nhào vào trong lồng ngực lão phu nhân, trong giọng nói còn có một chút chần chừ do dự.

"Đương nhiên rồi, đừng nghe lời tỷ tỷ của con. Cái con nhóc này, sao lại tới khích bác quan hệ của ta và Nhất Nhất chứ! Chúng ta không thềm để ý tới tỷ tỷ của con nữa có được không?"

"Được, không thềm để ý tới tỷ tỷ."

Tác giả có lời muốn nói: Tác phẩm đã mở rồi, lăn lộn cầu xin bao nuôi
~~~

Phụ lục: (chính chủ di3n-d4n-yuyu-l3_quy_d6n.c0m)

Hoàng Hậu

Chính Nhất Phẩm: Hoàng Quý Phi

Tòng Nhất Phẩm: Quý Phi, Thục Phi, Hiền Phi, Đức Phi

Thứ Nhất Phẩm: Phi

Chính Nhị Phẩm: Quý Cơ

Tòng Nhị Phẩm: Chiêu Nghi, Chiêu Viện, Chiêu Dung, Chiêu Hoa

Thứ Nhị Phẩm: Thục Nghi, Thục Viện, Thục Dung, Thục Hoa

Chính Tam Phẩm: Tu Nghi, Tu Viện, Tu Dung, Tu Hoa

Tòng Tam Phẩm: Quý Tần

Thứ Tam Phẩm: Tiệp Dư

Chính Tứ Phẩm: Quý Nghi

Tòng Tứ Phẩm: Thuận Nghi, Thuận Viện, Thuận Dung, Thuận Hoa

Thứ Tứ Phẩm: Sung Nghi, Sung Viện, Sung Dung, Sung Hoa

Chính Ngũ Phẩm: Cơ

Tòng Ngũ Phẩm: Dung Hoa, Uyển Dung

Thứ Ngũ Phẩm: Uyển Nghi, Phương Nghi, Phân Nghi, Đức Nghi, Hiền Nghi, Vi Nghi

Chính Lục Phẩm: Tần

Tòng Lục Phẩm: Lương Viện, Lương Đê

Thứ Lục Phẩm: Tiểu Nghi, Tiểu Viện

Chính Thất Phẩm: Quý Nhân

Tòng Thất Phẩm: Mỹ Nhân, Tài Nhân, Lệ Nhân, Lương Nhân.

Thứ Thất Phẩm: Thường

Chính Bát Phẩm: Tuyền Thị, Uyển Thị, Cần Thị

Tòng Bát Phẩm: Nương Tử, Vũ Quyên

Thứ Bát Phẩm: Bảo Lâm, Ngu Linh

Chính Cửu Phẩm: Phương Uyển, Nhu Uyển, Ngưng Uyển

Tòng Cửu Phẩm: Thuận Thường, Thuận Thành

Thứ Cửu Phẩm: Thừa Huy, Liệt Vinh

Chính Thập Phẩm: Ngự Nữ, Thái Nữ

Tòng Thập Phẩm: Đáp Ứng

Thứ Thập Phẩm: Biểu Y, Thừa Y, Sung Y

Không có phẩm cấp: Tú Nữ

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Luyện Tập Quy Củ, Hòa Hợp Âm Thầm

Trong chốc lát một già hai trẻ cười đùa, Thầm Tịch Nguyệt cảm thấy cực kỳ thoải mái, chính xác, nàng chân thật trở lại mười năm trước, trở lại một đoạn thời gian không buồn không lo giữa cuộc đời.

Mẫu thân qua đời, tổ mẫu lo lắng hai nha đầu ở lại Lâm gia không tốt, dĩ nhiên là cho người đón nàng tới nơi này, cũng bởi vì việc này, mặt khác trong phòng cũng không quá quan tâm vui mừng, chỉ là ở Thầm gia này, lão phu nhân nói là một không hai. Ngược lại họ cũng không dám nói chút lời phàn nàn nào.

Theo lý mà nói, Thầm Tịch Nguyệt ở nơi này của tổ mẫu nên gặp phải kế mẫu và mấy vị thẩm thẩm, chỉ là lúc này đã quá giờ, cũng không thấy người đến thỉnh an, với lại nàng rơi xuống nước đã vài ngày, cũng không thấy có người nào sang đây an ủi, Tịch Nguyệt hơi nghi ngờ.

Chẳng qua nàng cũng không hỏi nhiều, những chuyện này, trở về phòng hỏi Cẩm Tâm là được rồi.

Nhìn canh giờ, Thầm Tịch Nguyệt cảm thấy mình đợi cũng xấp xỉ rồi, đứng dậy chuẩn bị xin cáo từ. Nàng nhớ rất rõ ràng, lúc này, Vu ma ma phải tới đây dạy nàng quy củ, nàng đã nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, đã khỏe rồi, thì không thể lười biếng nữa. Thời điểm buổi sáng nàng đã sai Cẩm Linh đi báo với Vu ma ma. dieenddafnleequysddoon

Phải nói trí nhớ trước kia của Thầm Tịch Nguyệt cũng rất tốt, nhưng bây giờ sống lại một lần nữa, nàng đối với thời điểm nhiều chuyện xảy ra dường như càng thêm rõ ràng. Đây không phải chính là chỗ tốt thêm vào

khi một người sống lại chứ, nàng không biết được, nhưng mà thay đổi như vậy luôn luôn tốt.

Nghe nói Thấm Tịch Nguyệt phải đi về học quy củ, lão phu nhân mỉm cười gật đầu.

Chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ dĩ nhiên không gặt được bà, lúc sáng đi chợt nghe Tống ma ma bẩm báo, biết nha đầu Tịch Nguyệt muốn từ hôm nay trở đi bắt đầu học tập quy củ, bà hết sức đồng ý.

Quy củ rất nhiều, cho dù sau này không vào cung, gả tới nhà người bình thường, cũng là vô cùng có thể diện.

Hòa nhã nói lời cáo từ với lão phu nhân, lại chọc cười với muội muội vài câu, Tịch Nguyệt cúi chào rồi đi.

“Tống ma ma, nha đầu này, dường như là hiểu chuyện hơn một chút.” Hiện giờ Tống ma ma cũng là người duy nhất có thể nói chuyện với lão phu nhân.

Tống ma ma là nha hoàn hồi môn bên cạnh của lão phu nhân, chính là hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vì vẫn có thể phục vụ lão phu nhân, là cả đời không gả. Hai người cũng không phải chủ tớ bình thường.

Nếu không phải chủ tớ bình thường, tự nhiên khi nói chuyện cũng ít kiêng dè, cũng bởi vì Tống ma ma chưa bao giờ lập gia đình, cũng không cần phải quan tâm họ hàng gì cả, tự nhiên, bà cũng công bằng chính trực.

“Đúng là vậy ư? Lão nô cũng cảm thấy, Đại tiểu thư này có chút thay đổi nhỏ, thường ngày mặc dù là lạnh lợi, nhưng cũng không có tăng cường học quy củ như vậy.” Tống ma ma cười nói.

Điểm này sao lão phu nhân lại không biết, gật đầu cười.

Đúng vậy, thiếu nữ mười mấy tuổi, dù là thông minh lanh lợi, nhưng vẫn là tính tình không muốn bị trói buộc như cũ! Nha đầu Tịch Nguyệt này trước kia chính là tìm lý do lười biếng mà!

Nhìn sắc mặt lão phu nhân, ý Tống ma ma bảo nha hoàn mang Tứ tiểu thư ra cửa. Thấm Nhất Nhất thấy có thể ra ngoài đi bộ, rất là vui sướng, khéo léo mặc cho nha hoàn mang nàng thu xếp lưu loát.

Bé gái bốn tuổi, cho dù hoạt bát, cũng là dễ mang theo, lại bởi vì ở bên cạnh lão phu nhân từ nhỏ, tính tình cũng tốt, bọn nha hoàn cũng rất thích nàng. Trang@ddlqđ@bubble editor

Thấy các nàng ra cửa, lão phu nhân mở miệng: “Có lẽ cũng là thông suốt hơn một chút đi. Vậy năm tháng nữa lại có cuộc đại tuyển rồi. Không học tập nhiều, nơi đó đang thịnh, lại có thể an ổn sao?”

Tống ma ma đi tới sau lưng lão phu nhân, đấm vai cho bà: “Vu ma ma này chần chẫn dạy tốt Đại tiểu thư. Lão phu nhân đích thân chọn người, có lý do nào không yên lòng.”

Lão phu nhân thở dài sâu kín.

“Mấy năm nay Thấm gia ngược lại càng thêm suy tàn, Văn Ca có giỏi, cũng chẳng qua là một Ngũ Phẩm Hàn Lâm Viện Thị Độc. Mà trong những đứa nhỏ cùng lứa, Bình Ca lại không thích văn, hy vọng có thể ra mặt thông qua thi võ, quả là khó khăn càng thêm khó khăn.” Lão phu nhân giống như nói một mình, lại giống như nói chuyện với Tống ma ma, lại đột nhiên thay đổi đề tài, nói về người khác.

Cả đời Tống ma ma hầu hạ lão phu nhân, đạo lý nào không biết ý kia, nghĩ đến, lúc này lão phu nhân còn đau lòng Đại tiểu thư, nếu như Đại tiểu thư vào cung được thánh thượng chọn, như vậy, không có hậu thuẫn trong nhà, nàng càng thêm khó khăn, sẽ trải qua bao nhiêu chua xót trong lòng, cho dù không nói, họ cũng có thể dự đoán được.

“Đại tiểu thư tài mạo song toàn, lại có Vu ma ma dạy, ở trong cung nhất định có thể như cá gặp nước.”

Như cá gặp nước? Lão phu nhân cười khở một tiếng, cái này nói dễ vậy sao?

“Cho dù được chọn hay không, đó đều là sau này hãy nói, hiện tại, chúng ta lúc nào cũng phải chuẩn bị nhiều hơn nữa.”

“Vâng.”

Bên này lão phu nhân lo lắng trùng trùng, nhưng ngược lại bên kia Thẩm Tích Nguyệt lại nghiêm túc học.

Nhìn Vu ma ma trước mặt, Tích Nguyệt nhớ kiếp trước cũng biết một chút chuyện cũ.

Nói đến Vu ma ma này cũng là một người hiếm thấy. Vốn là lão ma ma trong cung, có ai nghĩ được, đã hơn năm mươi tuổi, một lần ngoài ý muốn lại bị thương nặng, mặc dù không đến nỗi muốn lấy mạng người, nhưng mà trên mặt bà cũng nhiều hơn một vết sẹo dữ tợn.

Loại gương mặt này, dĩ nhiên không thể tiếp tục ở lại trong cung, bà cũng là một người hiểu chuyện, vội vàng xin cáo từ rồi đi.

Từ đó, bà đều ở kinh thành dạy kèm quy củ tại nhà cho các cô nương.

Mặc dù nói như thế, những nhà giàu có quyền quý cho dù là hướng về phía bà thế nhưng gương mặt này của bà tự nhiên cũng sẽ không dùng bà, giờ đây dùng bà, cũng chính là một số quý tộc mới hưng thịnh hoặc là một số quý tộc sa sút.

Đó vẫn là trong nhà có tiểu thư to gan.

Mặc dù dung mạo bà làm cho người khác sợ hãi, nhưng mà Tịch Nguyệt cũng không sợ bà. Cho dù dung mạo bà kinh khủng lại là người nghiêm khắc, nhưng ngược lại là một trưởng lão vô cùng tốt. Bà dạy cho nàng nhiều thứ, để cho nàng được lợi không nhỏ.

Hướng về phía Vu ma ma cười ngọt ngào một tiếng, Tịch Nguyệt khẽ vén áo thi lễ.

Vu ma ma vốn tưởng rằng mấy ngày nay nghỉ ngơi, đại tỷ Thẩm gia tất nhiên sẽ phải quên một chút quy củ, nhưng mà thấy động tác tiêu chuẩn của nàng, cũng vui mừng. Xem ra, ngược lại nàng là một đứa bé quá nhạy cảm với mọi việc.

Bốn phận (trách nhiệm và nghĩa vụ) cũng hành lễ với Tịch Nguyệt, Vu ma ma hằng giọng một cái.

“Lão nô nhận thấy, mặc dù Đại tiểu thư nghỉ ngơi mấy ngày, trái lại quy củ này cũng không có xa lạ, như vậy rất tốt. Nếu như vì thân thể khó chịu mà sơ sót quy củ, cho dù chính người cảm thấy tình hình có thể tha thứ, nhưng trong mắt người khác, chính là sai phạm lớn.”

“Ma ma dạy phải.”

Vu ma ma này cũng tốt. Tịch Nguyệt suy nghĩ có chút kỳ quái, lúc mình gặp trong phủ, ngược lại đều là người không tệ. Cho dù không để cho nàng thích kể mẫu, ngược lại cũng không có vấn đề quá lớn, nhưng mà vào cung thì hoàn toàn không giống nhau.

Những người ngựa đi đường, trang điểm lên sân khấu, biểu diễn kỹ xảo một người tốt hơn so với một người.

Ngay cả biểu muội Vũ Lan của Thẩm Tịch Nguyệt cười cười, đây chính là kết quả chung một người đàn ông sao!

Thấy Thấm Tịch Nguyệt trả lời khéo léo, Vu ma ma có chút hài lòng, nhưng mà thấy nàng lại phớt chốc sơ ý, liền hơi gõ nàng.

“Bình thường Đại tiểu thư đừng có sơ ý trước mặt người khác, đây không phải chỉ là đối với người nói chuyện với nhau hoặc là tiếp xúc không tôn trọng người khác, sẽ chôn xuống mầm tai họa cho mình. Cho dù là bên người chỉ có hạ nhân, cũng đừng có sơ ý quá nhiều, người như thế nào biết, người bên cạnh người, thấy vẻ mặt này của người liền có hay không suy đoán cái gì.”

Theo bà đã từng dạy ... tiểu thư này, đại tỷ Thấm gia không phải xuất sắc, có điều cũng là hết sức học tập.

Bà tất nhiên biết, Thấm tiểu thư này là muốn vào cung tuyển tú. Tự nhiên, đối với nàng so với những người khác, cũng là nghiêm khắc hơn.

“Tịch Nguyệt hiểu rồi.” Thấm Tịch Nguyệt rất khéo léo.

Thấy nàng không có gì, khéo léo trả lời. Thêm việc này trong lòng Vu ma ma xem trọng Thấm tiểu thư thêm một phần.

Thật ra thì Thấm gia này cũng không phải bà chỉ dạy một mình tiểu thư Thấm Tịch Nguyệt, còn có Nhị tiểu thư chi thứ hai Uyển Như, nhưng mà chỉ học được một ngày, Uyển Như tiểu thư liền viện cớ bệnh, sau đó Nhị phu nhân phải đi cầu xin lão phu nhân, không chịu học nữa.

Vu ma ma nhìn Đại tiểu thư, ừ, ngược lại là nhân tài tốt.

Vu ma ma không phải là người giấu giếm, nếu gia đình tốn nhiều tiền mời bà dạy tỷ muội trong nhà, bà dĩ nhiên là phải tận hết sức.

Chẳng qua chuyện hôm nay ngược lại làm Vu ma ma ngạc nhiên, dường như dù là dạy cái gì, đại tỷ Thấm gia cũng có thể làm tốt trong một lần. Cho dù là làm lễ ra mắt, vấn đáp, quy củ, chủ yếu đều là làm quy củ.

Thật sự là tư chất thông minh sao! Nhưng trước đó vài ngày, cũng không bằng ngày hôm nay, Vu ma ma suy nghĩ một chút, nói không chừng trong khoảng thời gian này mặc dù là nghỉ ngơi, nhưng mà Đại tiểu thư cũng không có xao lãng, không chỉ không có xao lãng mà còn chăm chỉ luyện tập nữa.

Việc này cũng tạo thành hiểu lầm, Vu ma ma là người nghiêm khắc, tự nhiên cũng yêu thích những cô gái thông minh quy củ đó. Bà cho là Thẩm Tịch Nguyệt là quay về luyện tập nhiều hơn, nhưng không biết, kiếp trước Tịch Nguyệt đã ở trong cung mười năm.

Lúc rảnh rỗi khi học quy củ cũng phải nghỉ ngơi, nhưng mà ngược lại Tịch Nguyệt không giống như ngày thường đi dạo trong sân với nha hoàn Cẩm Tâm. Ngược lại ngồi đằng hoàng bên cạnh Vu ma ma.

Hỏi chuyện tuyển tú.

Bản thân là ma ma giáo dưỡng, hỏi chút ngây thơ luôn không phải là tật xấu.

Vu ma ma tuy là người nghiêm khắc, nhưng cũng biết, Thẩm gia này tìm bà tới đây dạy Thẩm tiểu thư, dĩ nhiên là bởi vì lúc tuyển tú mùa thu.

Cũng mang tất cả phép tắc trong cung nói với Thẩm Tịch Nguyệt.
trang@d#d#l#q#d@bubble

Thật ra thì Thẩm Tịch Nguyệt đã hạ quyết tâm, sau này ngoại trừ phải nịnh bợ hoàng thượng, Thái hậu nơi đó, cũng là phải chăm chỉ qua lại. Ở kiếp trước nàng không quan tâm tranh thủ tình cảm, phân vị lại thấp, cũng không có làm như vậy, nhưng kiếp này nàng sẽ không. Chung quy mà nói, Thái hậu có thể đáng tin hơn so với hoàng thượng.

Vu ma ma là lão nhân trong cung ra ngoài, việc này mọi người đều biết, nhưng mọi người không biết Thái hậu lúc còn là Hoàng quý phi, bà đã từng

phục dịch trong cung lão nhân gia ngài. Nếu không phải Thẩm Tịch Nguyệt đã ở trong cung mười năm, nhất định không biết điểm này.

Mặc dù không phải là Đại cung nữ hài lòng nhất bên cạnh Thái hậu, nhưng dù sao cũng vẫn từng ở nơi đó.

Nàng biết, Vu ma ma sẽ không biết rất nhiều, hơn nữa cũng không nhiều lời. Nhưng nàng cũng không phải là tiểu cô nương mười ba tuổi ngoài mặt như vậy, trẻ con lừa gạt, nàng không dấu vết hời dỏ yêu thích của Thái hậu.

Nàng che giấu ý nghĩ của mình vô cùng tốt, mà Vu ma ma cũng không nghĩ tới, một tiểu cô nương mười mấy tuổi sẽ có lòng giở thủ đoạn với bà, ngược lại bị nàng lừa gạt chút tin tức muốn biết đi.

Một ngày này trôi qua, ngược lại hai người đều hết sức hài lòng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cân nhắc Tinh Tế, Cầm Tâm Cầm Linh

Buổi tối lúc trở về, Thẩm Tịch Nguyệt ra hiệu cho Cầm Linh, Cầm Linh lập tức chạy đến đấm bóp cho Thẩm Tịch Nguyệt.

Học cả một ngày, lúc này thân thể nàng có chút mỏi mệt.

“ Cầm Linh, hôm nay ta không nhìn thấy mẫu thân, Nhị thẩm Tam thẩm, họ vẫn chưa về phủ sao?” Câu hỏi này của Thẩm Tịch Nguyệt rất có kỹ xảo. Nếu ở trong phủ, dĩ nhiên sẽ phải đến chỗ lão phu nhân thỉnh an, còn về việc là hôm nay đi ra ngoài hay mấy ngày trước xuất môn, ra ngoài để làm gì, theo như tính tình của Cầm Linh, nhất định sẽ nói rõ ràng.

“ Còn không phải sao? Nhưng mà nô tỳ nghe nói, một hai ngày tới sẽ trở về. Đều nói Thanh Âm tự này rất linh, chờ đến lúc tiểu thư tuyển tú, cũng nên xin lão phu nhân đi đến đó cầu bái.” Cầm Linh đơn thuần hơn Cầm Tâm nhiều.

Thẩm Tịch Nguyệt có chút kinh ngạc, Thanh Âm tự này nàng biết, nhưng vào năm mười ba tuổi này, bọn họ rõ ràng không đi Thanh Âm tự! Nàng che giấu sự giật mình của bản thân, chẳng lẽ, không phải việc gì cũng giống như kiếp trước, có vài chuyện xảy ra biến hóa?

Cho dù chỉ là một chuyện nhỏ, nàng vẫn kinh sợ đến siết chặt nắm đấm.

“ Từ sau khi rơi xuống nước, đầu óc ta có chút không rõ ràng, Cầm Linh, tại sao mấy người bọn họ lại cùng nhau đi Thanh Âm tự?”

“ Tiểu thư, người không thoải mái ở đâu, nô tỳ đi tìm đại phu.” Cẩm Linh có chút nóng nảy, tiểu thư vừa nảy còn khỏe mạnh, sẽ không có chuyện gì chứ?

“ Không sao, chỉ là trí nhớ của ta có chút kém đi, những thứ khác đều ổn.”

Cẩm Linh cẩn thận quan sát tiểu thư nhà mình, thấy nàng quả thật không sao mới an tâm.

“ Tiểu thư quên sao, đây không phải là vì lão phu nhân nghe nói Thanh Âm tự hương khói cực thịnh, muốn đi cầu phúc cho Thấm gia sao? Mấy vị phu nhân sao có thể không theo đạo lý? Nhưng ai ngờ, một ngày trước khi lên đường, lão phu nhân lại nhiễm phong hàn, vì vậy liền ủy thác hoàn toàn mọi chuyện cho ba vị phu nhân. Nhưng nô tỳ đoán chừng cũng trở về rồi, nghe nói đã tới Thông huyện rồi.”

“ A, đúng là đã đến rồi.” Thấm Tịch Nguyệt gật đầu.

Bên ngoài truyền đến tiếng âm ầm.

“ Nhìn sắc trời, buổi tối e là sẽ mưa.” Cẩm Tâm từ ngoài cửa đi vào, bưng hoa quả đã rửa sạch để lên trên bàn.

Mùa xuân của Nam Thấm quốc luôn như vậy, thường mưa vào ban đêm, nhưng không mưa to, mưa rả rích không ngừng, mưa bụi dày đặc nghiêng nghiêng đan vào nhau nhẹ nhàng rơi xuống, giống như là hơi nước.

Thời tiết như vậy, người Nam Thấm quốc đã sớm quen thuộc.

“ Dường như sau buổi tối có mưa, không khí ban ngày sẽ vô cùng trong lành.” Thấm Tịch Nguyệt xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mặc dù lúc này sấm sét âm ầm, nhưng mưa không lớn, vẫn rả rích như cũ.

“Đương nhiên rồi, tiểu thư, nếu như ngày mai không tạnh mưa, người có muốn ngừng học không?” Cẩm Tâm quan tâm hỏi.

Ngày trước Thẩm Tịch Nguyệt thường mượn lý do như vậy để ngừng chương trình học.

Cẩm Tâm cũng hỏi một câu theo thói quen.

“Không cần.” Nàng không phải là một nữ hài tử, tất nhiên biết đối với mình thế nào là tốt.

“Vâng.” Cẩm Tâm cũng không quá ngoài ý muốn với đáp án này, dù sao hôm nay tiểu thư với Vu ma ma cũng rất vui vẻ.

“Dặn phòng bếp, hôm nay chuẩn bị nước cho ta sớm một chút, ta có chút mệt mỏi.”

Cẩm Tâm vâng lệnh rồi đi, vừa ra khỏi cửa liền thấy Cẩm Tố cô nương trong phòng lão phu nhân xòe dù đi tới.

Hai bên đều tự chào hỏi.

“Lúc này Cẩm Tố tỷ tỷ tới đây là có chuyện gì?” Cẩm Tâm và Cẩm Tố đều là nha hoàn hầu hạ trong Xuân Huy viên, quan hệ dĩ nhiên tốt hơn so với những nha hoàn của các viện khác, thấy Cẩm Tố tới đây, thân thiết nhiệt tình kéo nàng vào cửa.

“Tiểu thư nghỉ ngơi rồi sao? Lão phu nhân có chuyện muốn căn dặn tiểu thư.”

Sau khi bẩm báo, Cẩm Tâm đưa Cẩm Tố vào trong phòng.

“Tố mẫu có gì căn dặn?”

Cầm Tố hơi phúc thân, sau đó mở miệng:” Sáng mai mấy vị phu nhân sẽ trở về, nếu như Đại tiểu thư không có việc gì thì hãy đi ra ngoài cửa nghênh đón.”

Thẩm Tịch Nguyệt gật đầu đồng ý, sau đó cũng không nói mấy lời xã giao với Cầm Tố, khoát tay cho nàng rời khỏi. Cầm Tố cũng thấy rõ Đại tiểu thư tương đối mệt mỏi, bệnh nặng mới khỏi lại học quy củ cả một ngày, dĩ nhiên là sẽ mệt mỏi.

Trong mấy tỷ muội, mấy nha hoàn trong phòng lão thái thái đều thích Đại tiểu thư và Tứ tiểu thư, vốn dĩ ở cùng nhau, quan hệ dĩ nhiên cũng thân cận hơn. Mà tính tình của Đại tiểu thư và Tứ tiểu thư lại tốt hơn nhiều, tự nhiên bọn nha hoàn cũng thích hai vị này.

Cầm Tố lớn hơn Cầm Tâm ba tuổi, nàng căn dặn Cầm Tâm:” Chuyện gì cũng phải chăm sóc tiểu thư. Dù sao thì tiểu thư vẫn còn nhỏ tuổi.”

“Được, tỷ tỷ, muội muội hiểu rồi.”

Cầm Tố dặn dò Cầm Tâm mấy câu rồi xòe dù ra, Cầm Tâm cũng muốn đi căn dặn phòng bếp chuẩn bị nước, hai người liền đi cùng nhau.

Ban đêm.

Thẩm Tịch Nguyệt rửa mặt xong, dựa vào đầu giường, lật giở cuốn sách giải trí trong tay, tuy vậy nhưng tâm trí của Thẩm Tịch Nguyệt đã trôi dạt đi xa.

Đây vốn là chuyện kiếp trước chưa từng xảy ra, nàng có chút không hiểu, nhưng mà rất nhanh nàng đã trấn định lại, mọi việc há có thể đều giống như kiếp trước, nếu như mọi chuyện đều y như kiếp trước thì sao bản thân nàng lại ngồi đây chứ?

Bản thân nàng cũng không thể hoàn toàn dựa vào trí nhớ của kiếp trước, có những thứ kinh nghiệm kia chắc chắn là dẹt hoa trên găm, nhưng không thể hoàn toàn đi theo kiếp trước, những người kiếp trước đối tốt với người, kiếp này gặp chuyện tương tự thì chưa chắc sẽ trung thành với người. Mà người kiếp trước đối đầu với người, kiếp này cần cẩn thận một chút.

Nếu có thể trọng sinh một lần nữa thì trách nhiệm của nàng là bảo vệ cho Thẩm gia.

Mà chỉ có ở nơi cao thì mới có thể bảo vệ cho Thẩm gia.

Bây giờ là tháng tư, cách tháng mười còn nửa năm nữa, Thẩm Tịch Nguyệt dứt khoát bỏ sách xuống, bẻ ngón tay, những việc phải làm, phải học có quá nhiều. Tính thế nào thì cũng không đủ thời gian!

Thẩm Tịch Nguyệt lại nghĩ tới vấn đề thị nữ, kiếp trước, lúc nàng vào cung chỉ là một bát phẩm Uyển thị. Cung quy của Nam Thẩm quốc quy định, từ bát phẩm trở xuống không có quyền mang bất cứ người nào vào cung. Từ tứ phẩm tới thứ thất phẩm được phép mang theo một tỳ nữ. Từ tứ phẩm trở lên đặc biệt được phép mang theo hai tỳ nữ.

Đời trước nàng coi như là tự mình cô độc một người vào cung, mà Cẩm Tâm Cẩm Linh cũng giữ lại ở trong phòng của lão phu nhân.

Đời này, nếu như nàng có thể thay đổi số mạng, có biểu hiện tốt, chỉ cần có thể nâng phân vị thì nàng có thể mang thị nữ vào cung.

Cẩm Linh tính tình đơn thuần, không thích hợp vào cung, nhưng Cẩm Tâm tâm tư tinh tế, ngược lại là người thích hợp.

Hơn nữa ở trong cung đã lâu nên dĩ nhiên nàng biết, có một người trung thành hiếu ý là đáng quý cỡ nào.

Đời trước đến lúc Thẩm gia bị diệt Cầm Tâm cũng chưa lấy chồng, nếu như nàng có thể mang nàng ấy vào cung thì vô cùng thích hợp.

Chỉ cần nâng một phân vị, mặc dù chỉ là một phân vị nhưng tòng thất phẩm và chính bát phẩm vẫn có khác biệt, đó vừa hay là điểm giới hạn. Thẩm Tịch Nguyệt căn môi suy nghĩ.

Thái hậu không thích nữ tử quyền rũ, mà mình lại mặt mày ẩn tình, vừa vặn thuộc loại này. Mà đối với Hoàng thượng mà nói, mình chỉ là đồ chơi, một công cụ lấy lòng hân. Nếu như Thái hậu không thích, phân vị của nàng tất sẽ cực thấp, kiếp trước nàng không hiểu, cũng không có nghĩa là hiện tại không hiểu.

Ngoài ra lúc điện tuyển cũng chính là lúc phải biểu diễn tài nghệ, kiếp trước, nàng đàn một từ khúc.

Chỉ có thể nói là không tốt cũng không tệ

Hai vị trí cuối cùng, tất nhiên nàng đành phải làm một bát phẩm Uyển thị.

Hiện tại xem ra lúc điện tuyển, nịnh hót Thái hậu mới là chánh đạo.

Việc là do con người làm, tự mình nỗ lực rồi cho dù có không thành công nhưng cũng không có gì phải hối hận.

“Cầm Tâm, Cầm Linh” Thẩm Tịch Nguyệt gọi người.

Cầm Tâm Cầm Linh ở phòng ngoài, nghe được tiếng gọi của Thẩm Tịch Nguyệt vội vàng vén rèm lên đi vào.

“Tiểu thư có gì cần dặn?” Hai nha đầu vào cửa.

“Hai người các người ngồi xuống đi, ta có lời muốn nói với các người.”

Cầm Tâm Cầm Linh liếc mắt nhìn nhau, khéo léo ngồi xuống, không biết tiểu thư nhà mình muốn nói gì nhưng nhìn vẻ mặt của nàng, chắc là chuyện quan trọng.

Nhìn hai người, Thẩm Tịch Nguyệt đi thẳng vào vấn đề:” Các người cũng biết, mùa thu năm nay ta phải vào cung tuyển tú.”

Hai người cùng gật đầu.

“ Các người từ nhỏ lớn lên cùng ta, nói thật lòng, hai người giống như tỷ tỷ của ta” Thẩm Tịch Nguyệt thấy hai người dường như muốn nói gì liền ngăn lại, tiếp tục nói:” Chuyện tuyển tú này, kết quả chúng ta không đoán trước được. Nhưng chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng mọi chuyện, nếu như ta trúng tuyển, tứ phẩm trở lên là muốn cũng không được, quý nữ kinh thành cũng chưa chắc được đứng hàng đầu. Ta hiện tại chỉ có thể nỗ lực học nhiều xem nhiều, nếu như chọn trúng, ta cầu xin có thể từ tòng thất phẩm trở lên, quy củ của Nam Thẩm quốc chúng ta các người cũng biết. Tòng thất phẩm trở lên mới có thể mang một thị nữ vào cung.”

Cầm Tâm Cầm Linh cứ ngơ ngác nhìn Thẩm Tịch Nguyệt.

“ Nếu như ta lạc tuyển hoặc chỉ là bát phẩm, vậy những điều chúng ta nói hôm nay không có chút ý nghĩa nào. Nhưng nếu như một khi ta có thể được tòng thất phẩm trở lên, như vậy, hai người các người tất có một người phải theo ta vào cung.”

“ Tiểu thư.” Hai người lẩm bẩm, không biết nên nói thêm điều gì.

“ Ta đã nghĩ rồi, ta hi vọng người này là Cầm Tâm.”

Cầm Tâm và Cầm Linh cùng trợn to hai mắt.

“ Các người đều là thân nhân của ta, nhưng có một số việc không thể theo ý của chúng ta. Hai người các người, từ nhỏ phụ mẫu Cầm Tâm đều đã

mất, nàng bị bán cho Thấm gia chúng ta, tính tình chững chạc, tâm tư linh hoạt. Cẩm Linh lại khác, Cẩm Linh, cha mẹ người đều là người làm lâu năm của Thấm gia chúng ta, hơn nữa người đơn thuần lành lợi. Nếu để cho người vào cung với ta, sau này như thế nào còn chưa biết. Năm đó mẹ người khó khăn lắm mới sinh được người, nhà các người chỉ có mình người, người tuyệt không thể vào cung với ta được.”

“Tiểu thư, tiểu thư.” Cẩm Linh bật khóc.

“Ta tính, nếu như có thể, Cẩm Tâm sẽ theo ta vào cung, Cẩm Linh, người lưu lại chăm sóc Tứ tiểu thư giúp ta. Nhất Nhất đơn thuần, mà tổ mẫu tuổi cũng đã cao, không thể nào che chở cho nó cả đời được. Mấy nha đầu bên người nó, mặc dù đối với nó cực tốt, nhưng lại không có tâm nhãn, người lớn hơn bọn họ mấy tuổi, nếu như ta vào cung, người giúp ta chăm sóc Nhất Nhất có được không? Cẩm Tâm người cũng vậy, nếu như cuối cùng các người không thể vào cung, ta sẽ xin tổ mẫu sắp xếp các người tới chỗ Tứ tiểu thư. Các người hãy chăm sóc nó cho thật tốt.” giọng nói của Thấm Tịch Nguyệt có chút ghen ngào.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hi Doanh Môn, Nữ Quyển Trở Về

Cầm Tâm Cầm Linh dĩ nhiên là hiểu được, ý định này của tiểu thư, là tốt đối với các nàng.

Hai người khóc mà ửng thuận.

Mặc dù giọng điệu ghen ngào, chỉ là Thẩm Tịch Nguyệt ngược lại không khóc: "Đã có dự định nhập cung, như vậy bắt đầu từ ngày mai, học lúc học phép tắc các người cũng phải đi theo học cùng. Các người cũng phải chăm chỉ chút, Cầm Tú đó, không phải chúng ta nghĩ đơn giản như vậy. Cầm Linh, mặc dù người nhất định sẽ không theo ta vào cung, nhưng mà ta lại hi vọng người cũng học một chút, hiểu nhiều phép tắc một chút, luôn là tốt."

"Nô tỳ hiểu rồi."

Sắp xếp tất cả xong, Thẩm Tịch Nguyệt lại dặn dò hai người một lát.

Sở dĩ để Cầm Linh cùng học phép tắc, ngoài muốn tốt cho nàng ta ra, Thẩm Tịch Nguyệt còn có một tầng ý tưởng sâu khác, Cầm Linh có chút đơn thuần, như vậy cũng có thể sửa đổi một chút tính tình của nàng ta.

Đơn thuần tất nhiên là tốt, thế nhưng thời đại này không chấp nhận được người quá đơn thuần.

Tịch Nguyệt có chút khổ sở nghĩ.

Ngày hôm sau.

Tịch Nguyệt học tập theo phép tắc hàng ngày nhất định của mình, kỳ thực trên phương diện học tập phép tắc, nàng hoàn toàn có thể không học, mấy chuyện này đã thành thói quen thành tự nhiên rồi, dễ như ăn cơm uống nước, sở dĩ nàng mỗi ngày dùng phần lớn thời gian để học tập, đơn giản cũng là vì chiếm được thiện cảm với Vu ma ma, đồng thời lừa gạt Loan Nhi thăm dò các tập tính của Thái Hậu.

Nếu như nói kiếp trước có chuyện gì để cho nàng kiếp này khá hối hận, thì chính là mình không có nịnh bợ Thái hậu, chỉ là lại nghĩ một chút, cũng bình thường trở lại. Không phải là ai cũng có thể tùy tiện nịnh bợ Thái Hậu. Bao nhiêu người tính toán đi con đường kia với Thái hậu, sau lại thành đi con đường chết. Ông trời cũng đủ ưu đãi nàng rồi. Nàng làm sao phải xoắn xuýt khổ như vậy. Sống, tâm lực, như vậy cũng đủ rồi.

Thấm Tịch Nguyệt nghiêm túc học tập, Cẩm Tâm Cẩm Linh là như vậy.

Vu ma ma này cũng không phải là lão ma ma, thấy nha hoàn học phép tắc, trong lòng không vui. Nhìn hai nha hoàn đều rất nghiêm túc, trong lòng cũng thầm vui mừng.

Nha đầu hiệu chuyện này, bà thấy thích.

Khi dạy cũng không giấu giếm, thỉnh thoảng lại còn chỉ điểm một chút cho bọn họ, thấy hai người được chỉ điểm càng thêm nghiêm túc, Vu ma ma gật đầu.

Thấm gia này mặc dù là sa sút một chút, có điều là gia giáo không tồi, nha hoàn cũng thông minh lanh lợi.

"Thùng thùng"

Mấy người đang học nghiêm túc, truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, là nhị đẳng nha hoàn Cẩm Lan.

"Nô tỳ bái kiến đại tiểu thư, Vu ma ma." Cẩm Lan cúi xuống một cái.

"Mấy vị phu nhân đến rồi."

Buổi sáng Thấm Tịch Nguyệt đã được thông báo qua.

Chào Vu ma ma, Tịch Nguyệt bước ra cửa.

Thấy bộ dáng này của đại tiểu thư Thấm gia, Vu ma ma phía sau nàng gật đầu một cái. Không kiêu ngạo không nóng nảy, làm việc có thứ tự rõ ràng, quy tắc không nói. Nói không chừng, đại tiểu thư Thấm gia này thực sẽ có triển vọng ở Hậu cung.

Thấm Tịch Nguyệt trước kia ưa màu nhạt, có người nói thích màu sắc là có thể nhìn ra tâm tình của một người, hiện nàng ngược lại hết sức linh hội. Sau khi sống lại, nàng ngược lại lại thích một vài màu nóng.

Tịch Nguyệt một thân đỏ thắm đứng ở cửa, tóc vì thuận tiện học quy tắc cùng những cái khác, mà chải thành hai Bao đầu. Có điều đồ trang sức hoa mẫu đơn bằng vàng có vẻ cực kỳ chói mắt.

Nam Tầm quốc kiểu tóc đối với nữ tử chưa thành hôn cũng không có yêu cầu gì, chỉ là người bình thường đều chải tóc thành búi, tóc còn dư để xoa xuống, như vậy mới lộ ra sự dịu dàng thực nữ của cả con người.

Chỉ là Tịch Nguyệt hết lần này tới lần khác làm trái ngược.

Nàng tự có cách nghĩ của mình, thứ nhất là bởi vì như vậy thuận tiện rất nhiều, thứ hai còn là vì để lộ ra sự thanh thuần nhỏ tuổi của mình. Ánh mắt của nàng quá mềm mại đáng yêu rồi, như vậy nhưng nếu ngày tuyển tú, Thái hậu tất nhiên không thích, cũng không phải như vậy, làm nhạt cái mềm mại đáng yêu của bản thân.

Nếu tuyển tú ngày đó mình không trang điểm như vậy, mặc dù cũng được, nhưng trước sau tương phản quá lớn, cũng khó tránh khỏi có người đem việc này báo cho Thái hậu.

Tịch Nguyệt hiểu, hiện mọi việc đều không thể chỉ nghĩ trước mắt.

Một đoàn người với xe ngựa chậm rãi đi tới.

Thấy lớn tiểu thư thế nhưng lại đứng ở cửa nghênh đón, hạ nhân cũng vội vàng hành lễ.

Đặt bậc xuống ngựa xong, mấy người cũng chia ra lần lượt xuống xe ngựa.

"Tịch Nguyệt bái kiến mẫu thân, Nhị thẩm, Tam thẩm." Nghiêng người cúi chào.

Cho dù là rất nhiều năm cũng không gặp rồi, nhưng nàng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra mấy người.

Mẹ kế Lâm thị là điển hình về tướng mạo con gái cứng, cũng không xuất sắc, nhưng có điều cũng bộc lộ tính tình dịu dàng, đây cũng là nguyên nhân Thẩm phụ thích bà. Nhị thẩm Vương thị khéo mắt nhỏ treo ngược, khuôn mặt gầy gò, tuy rằng cũng là người phụ nữ đẹp, nhưng dáng vẻ thoát nhìn hơi gay gắt. Mà Tam thẩm Từ thị một bộ dáng tiểu thư khuê các không màng danh lợi.

Đường muội Uyển Như mặc dù nhỏ hơn Tịch Nguyệt hai tuổi, có điều dáng người lại cao như Tịch Nguyệt. Về mặt dung mạo cũng không xuất sắc như Tịch Nguyệt, chỉ cũng là một cô gái thanh tú đẹp đẽ.

"Đại tỷ " Uyển Như và Tịch Nguyệt ngược lại cũng coi là thân thiết, muốn xông lên, lại bị mẫu thân Vương thị kéo chặt.

Thẩm Tịch Nguyệt này lễ phép chu toàn, như vậy, ngược lại có vẻ Uyển Như có chút không biết lễ phép rồi.

"Còn không thỉnh an đại tỷ con." Uyển Như cũng là bị mẫu thân quản thúc thói quen, cũng nghiêng người cúi chào, chỉ là động tác hi lý hồ đồ* là được.

*hí lý hồ đồ: ý là động tác qua loa, không sắc bén.

Vương thị mặc dù trên nét mặt không có gì, nhưng Thẩm Tịch Nguyệt nhìn ra được, Vương thị có chút không vui.

"Đứa trẻ này sao còn ra tận cửa đón chúng ta nữa. Mẫu thân thân thể tốt không?" Lâm thị thân thiết kéo Thẩm Tịch Nguyệt.

Phải nói Lâm thị đối với Thẩm Tịch Nguyệt, thật sự là chưa nói tới đặc biệt thân thiết, nhưng cũng không có những thứ kia làm khó dễ, ngược đãi, các loại chuyện xảy ra.

Tóm lại mà nói Lâm thị này, là một người hiểu chuyện có chừng mực.

Chuyện thể diện, nàng làm rất tốt.

Thật ra Lâm thị cũng hiểu, Thẩm Tịch Nguyệt này là thế nào cũng không làm trở ngại được tới nàng, hơn nữa về sau nếu như Tịch Nguyệt có thể tiến cung, đối với Thẩm gia, đối với Thẩm phụ đều là một trợ lực rất lớn.

Tất cả những thứ này, Lâm thị nhìn rất rõ ràng, phải nói rằng, Thẩm Tịch Nguyệt còn không bằng bà hai bà ba hai vị phu nhân uy hiếp rất lớn đối với nàng.

"Tổ mẫu đã không sao rồi, mẫu thân thẩm thẩm đi đường mệt nhọc, vào nhà rửa mặt đã, tổ mẫu thế nhưng từ sớm đã mong đợi rồi."

Tịch Nguyệt thân mật thăm thiết kéo Lâm thị vào cửa, bà hai và bà ba hai vị phu nhân liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấu điều giật mình.

Thậm chí ngay cả Lâm thị cũng có chút giật mình.

Phải nói rằng, Thẩm Tịch Nguyệt này đối với Lâm thị tuy nói không phải đối chọi gay gắt, nhưng là cũng không có hòa nhã gì. Có thể giả bộ không nhìn thấy cũng không quan tâm tới, hôm nay lại có bộ dạng thân thiết này, điều này thật là khiến mấy người không lý giải nổi.

Mấy nữ quyến trở về phòng rửa mặt lại vội vàng tới phòng lão phu nhân thỉnh an, phải biết, lúc họ rời đi lão phu nhân có chút không khỏe, làm người con dâu, dĩ nhiên là phải tôn kính trường bối.

Lúc này Tịch Nguyệt đã đi trước trở về phòng lão phu nhân bẩm báo.

"Mẫu thân và mấy vị thẩm thẩm mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần cũng rất tốt, đặc biệt là mẫu thân, Tịch Nguyệt thấy, khắp mặt mẫu thân đều là vui sướng, có lẽ nào có chuyện gì vui?" Trí nhớ tốt của Thẩm Tịch Nguyệt lại phát huy tác dụng. Nàng hiểu được, Lâm thị có lẽ là trong khoảng thời gian này chẩn ra là có thai.

Thấy bộ dạng tiểu nhi nàng trịnh trọng, lão phu nhân cười điểm một cái suy nghĩ của nha đầu này.

"Nha đầu này, sao cũng suy đoán lung tung lên rồi."

"Tỷ tỷ thông minh. Mới không suy đoán lung tung." Thẩm nhất nhất thể nhưng không thuận theo lời này. Mặc dù nàng chỉ có bốn tuổi, nhưng cũng là hiểu chuyện.

Mẫu thân mất sớm, mặc dù nuôi dưỡng ở bên cạnh lão phu nhân, có điều nàng cũng không phải là đứa bé ngốc, huống chi, Ca Ca Tỷ Tỷ cũng vẫn

trông nom nàng, dù là bọn họ không nói, nàng cũng hiểu được gì đó từ trong lời bọn họ lúc nói chuyện.

Trong lòng nàng, Ca Ca Tỷ Tỷ là quan trọng nhất, kế tiếp chính là tổ mẫu, sau cùng mới là những người khác.

"Ô! Nhất Nhất này còn bảo vệ tỷ tỷ người nữa." Lão phu nhân thấy dáng vẻ này của Thẩm Nhất Nhất, chỉ cảm thấy buồn cười.

Thẩm Nhất Nhất ôm lấy cổ lão phu nhân, dáng điệu khôn ngoan lại tinh nghịch: "Tỷ tỷ con chính là thông minh, tỷ tỷ biết ca hát, biết đánh đàn, còn có thể múa, tỷ tỷ cái gì cũng biết, tỷ tỷ thông minh. Tỷ tỷ nói nhất định đúng."

Lời nói của đứa trẻ này lại chọc cho lão phu nhân cười ha ha vui vẻ.

Mấy vợ bé đi tới cửa, liền nghe thấy tiếng cười của lão phu nhân.

Vội vàng vào cửa thỉnh an.

Lão phu nhân thấy mấy con dâu trở về, tự nhiên cũng vui vẻ. Vội vàng kêu mấy người ngồi xuống.

Từ thị nở nụ cười: "Con cần phải báo tin vui cho lão phu nhân."

Lão phu nhân có chút không hiểu: "Hả?"

"Khởi bẩm mẫu thân, đại tẩu lúc ở Thanh Tuyền Tự thân thể có chút không khỏe, gọi đại phu tới chẩn bệnh, đúng là biết được có tin tốt này. Đại tẩu có thai rồi."

Thẩm Tịch Nguyệt vẫn mỉm cười ngồi ở một bên, vẻ mặt không chút biến hóa nào. Ngược lại lão phu nhân lấy làm kinh hãi, nhìn về phía Lâm thị.

"Đây chính là chuyện đại hỷ, các người thế nào"

Tam phu nhân tiếp tục: "Mẫu thân cũng không nên trách đại tẩu, chuyện như vậy a, là ba người chúng con thương lượng xong, muốn quay về báo người một tiếng."

Lão phu nhân lần này thật đúng là vui mừng, Thấm gia này thật là nhiều năm không có chuyện đại hỷ như này rồi.

"Tốt tốt, thật sự là quá tốt. Đây thật sự là chuyện đại hỷ, nhất là con cái người tính tình ngang bướng này phải chú ý." Lão phu nhân cười oán trách Tam phu nhân.

Tam phu nhân đương nhiên biết đó cũng không phải oán trách thật, cũng là cười hì hì trên đùa.

"Đi tìm Phương đại phu qua đây xem cho con. Thế nhưng không được qua loa."

Lâm thị cũng là hân hoan: "Nhi tức hiếu rồi."

"Cầm Tố, người dẫn dò xuống dưới, để Phương đại phu mau mau qua đây." Lão phu nhân thực là không yên lòng.

Cầm Tố nghe lời, bước ra cửa.

Thấy Cầm Tố ra cửa, lão phu nhân cười quay đầu lại nói chuyện với Tịch Nguyệt: "Nha đầu người, e là vừa rồi đã biết chuyện như vậy, đến tổ mẫu cũng trên đùa, đáng đánh."

Mấy vị phu nhân có chút không hiểu lời phu nhân nói, lần lượt nhìn hướng về phía Tịch Nguyệt, thế nào? Nhưng mới vừa rồi nha đầu Tịch Nguyệt và lão phu nhân đã nói cái gì?

Nhưng ai cũng biết, chuyện này không có ai biết a.

Tịch Nguyệt dậm chân một cái, bĩu môi: "Tổ mẫu đây chính là xử oan con rồi. Người cẩn thận hỏi mẫu thân và thăm thăm, nhưng không có người nào nói gì với con."

Lão phu nhân thấy tư thái tiểu nữ nhi gia này của nàng, làm bộ hỏi mấy con dâu: "Các người thật đúng là không nói cho nó biết?"

"Sao cơ, Nguyệt nha đầu đã biết rồi?" Nhị phu nhân ngậy ngấn cả người, hỏi ngược lại.

Nhìn bộ dáng nàng như vậy không giống giả bộ, ngược lại lão phu nhân tin rồi, trước lúc đó Thẩm Tịch Nguyệt cũng không biết được chuyện này.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thật Lòng Đối Xử, Tỷ Muội Tình Thâm

"Cái con nhóc này, nói nhìn gương mặt trường tức* đều là vẻ vui sướng, đoán là nhà chúng ta sắp có chuyện vui, không ngờ, nàng lại đoán đúng rồi."

(Trường tức: Con dâu cả)

Dáng vẻ của Thẩm Tịch Nguyệt vẫn như cũ, không thể nhìn ra trong lòng nàng thực sự nghĩ gì, chỉ là cười yếu ớt.

Thấy nàng như vậy những người còn lại đều giật mình, không ngờ là họ chỉ mới đi có nửa tháng cô nhóc này đã thay đổi nhiều như vậy.

Nhìn kĩ lại thì thấy cách ăn mặc của nàng cũng không giống lúc trước.

Trước kia nàng thích yên tĩnh nhưng mà hôm nay lại thấy nàng cực kì chói mắt, tuy vẫn còn chút trẻ con.

"Con nhóc Nguyệt Nhi này, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi." Tam phu nhân cười.

"Tịch Nguyệt cảm tạ lời khen của Tam thẩm." Tịch Nguyệt cũng không từ chối, còn nói lời cảm ơn.

Nàng như vậy lại khiến cho mọi người cười trêu chọc.

"Ta thấy, con nhóc này, da mặt càng ngày càng dày nha." Lão phu nhân không kìm được, vui vẻ ra mặt nhưng miệng vẫn trêu chọc Tịch Nguyệt.

Khi mọi người vui vẻ cười đùa thì lúc này Nhị tiểu thư Thẩm Uyển Như mới chậm rãi đến. Mọi người không ai trách nàng. Uyển Như này không có chút nào giống mẫu thân Vương thị của nàng. Vương thị chua ngoa nhanh nhẹn, nàng thì lại nhát gan chậm chạp.

Mọi người cũng quen với tình tình chậm chạp của nàng rồi.

Biết Đại bá mẫu có tin vui, nàng lại kinh ngạc một chút. Mặc dù trước đó là cùng nhau đi ra ngoài nhưng mà không có ai nói cho một tiểu bối như nàng những chuyện như thế nào.

Đối lập với Uyển Như giật mình, Tịch Nguyệt trông có vẻ càng bình tĩnh.

Người nên giật mình thì lại giống như là không có chuyện gì xảy ra, còn có thể cười đùa cùng với mọi người. Trong lòng lão phu nhân âm thầm gật đầu, chỉ có người như vậy mới thích hợp để vào cung.

Nam Thẩm Quốc ba năm tuyển tú một lần, độ tuổi tuyển tú là từ 13 đến 18 tuổi.

Đương kim Hoàng Thượng kế vị bốn năm, bởi vì mới lên ngôi, bận rộn việc triều chính cho nên tuyển tú chậm lại một năm. Mà Hoàng Hậu cũng không có phúc, chưa được một năm đã qua đời, đây cũng là một trong những lí do khiến cho việc tuyển tú bị lùi lại. Theo quy củ của Nam Thẩm Quốc thì các gia đình có con gái nằm trong độ tuổi tuyển tú thì đều phải vào cung dự tuyển, trừ phi lạc tuyển, nếu không không cho phép lén lút định hôn sự. [A_diend4nl3quyd0n_T]

Chính vì vậy nên cũng làm trễ nải những tú nữ có dung mạo bình thường, dù sao tuổi càng lớn càng khó định hôn sự.

Cho nên tham gia tuyển tú sớm một chút cũng là chuyện tốt.

"Đúng rồi, con đã nói cho lão đại chưa?" Lão phu nhân đột nhiên nhớ tới điều này.

Lâm thị mỉm cười lắc đầu: "Con vừa trở về đã đến chỗ của mẫu thân, tướng công còn chưa biết đâu."

Lâm thị nói như vậy là thể hiện ra sự coi trọng lão phu nhân, lão phu nhân tất nhiên là càng thấy vui mừng: "Đi thông báo một tiếng đi, chuyện lớn như vậy, nó làm cha lại còn là người biết sau cùng."

Quả nhiên không bao lâu sau Đại gia vội vàng trở về, còn đem theo một đại phu. Thấm Tịch Nguyệt nhìn ông vui sướng quan tâm hỏi han Lâm thị, từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười như cũ.

Thấm Nhất Nhất thấy bộ dáng của phụ thân, căn cứ môi, lại thấy tỷ tỷ nhìn nàng, nàng liền học theo tỷ tỷ, cũng nở một nụ cười nhàn nhạt, nhìn mọi người.

Lúc này, dĩ nhiên không có ai chú ý tới tỷ muội hai người, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người Lâm thị.

Loại náo nhiệt này kéo dài đến tận lúc ăn cơm chiều.

Sau bữa cơm chiều, Tịch Nguyệt dẫn muội muội đi tản bộ. Đại ca của bọn họ Thấm Thư Bình đến vùng khác ban sai*, vẫn chưa về.

(Ban sai: việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa)

"Nhất Nhất, về sau nhớ đừng đối đầu với mẫu thân." Tịch Nguyệt dặn dò.

Thấm Nhất Nhất không ngờ Tịch Nguyệt sẽ nói điều này, bĩu môi một cái, có chút không vui, cúi đầu lẩm bẩm nói: "Muội không có."

Thẩm Tịch Nguyệt cup mắt, một lát sau mới nói: "Tỷ là tỷ tỷ của muội đương nhiên sẽ không hại muội. Mẫu thân, mặc dù người không tính là thân thiết, nhiệt tình đối xử với chúng ta nhưng mà nói chung cũng không có gì không tốt. Tổ mẫu cho dù có khỏe mạnh cũng không thể bảo vệ muội cả đời. Nếu như tỷ tỷ vào cung thì càng khó có thể gặp được muội. Về phần đại ca, huynh ấy mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc. Ở trong nhà này, muội cần phải biết cách tươi cười đối mặt với người khác. Chỉ có muội mới có thể bảo vệ chính mình."

Thẩm Nhất Nhất giật mình sửng sốt, vừa uất ức vừa cô đơn nói: "Tại sao mẫu thân lại không còn, bà ta vốn không phải mẫu thân của chúng ta."

Trong khoảnh khắc đó, Thẩm Tịch Nguyệt cảm thấy chua xót: "Sống chết có số, phú quý nhờ trời, cuối cùng có một ngày tỷ tỷ cũng sẽ không còn, muội cần phải để tâm với mọi chuyện. Khi gặp người khác thì trên mặt phải có ba phần tươi cười, tuy rằng không thể ai gặp cũng sẽ thích muội nhưng mà muội chỉ có thể dùng hết sức để tự bảo vệ mình. Tuy rằng muội còn nhỏ nhưng mà tỷ tỷ biết muội là một cô bé thông minh, muội hiểu ý của tỷ tỷ, đúng không?"

Thẩm Tịch Nguyệt nói không sai, Thẩm Nhất Nhất là một cô bé thông minh, cô bé hiểu ý của tỷ tỷ, căn môi, những giọt nước mắt thật lớn chảy ra.

"Muội biết rồi. Làm giống như tỷ tỷ vậy."

Tịch Nguyệt chua xót: "Ừ, giống như tỷ tỷ vậy."

Kiếp trước, Nhất Nhất thậm chí còn chưa đợi được đến ngày được gả đi đã phải đi xuống hoàng tuyền. Thẩm Tịch Nguyệt thầm thề, đời này của nàng nhất định phải bảo vệ Thẩm gia, phải nhìn muội muội thuận lợi vui vẻ gả ra ngoài.

Nàng muốn trở thành chỗ dựa lớn nhất cho muội muội.

"Không cần biết mẫu thân sinh ra là con trai hay con gái, muội đều phải vui vẻ. Trước mắt, trong nhà này, người duy nhất có thể bảo vệ muội, có thể đối xử tốt với muội chỉ có tổ mẫu mà thôi, đừng để cho tổ mẫu tức giận, có biết không?"

Nhất Nhất lại gật đầu.

"Ừ, Nhất Nhất thật biết nghe lời."

Thấm Tịch Nguyệt từ trước đến giờ đều không trông cậy nhiều vào phụ thân. Kể từ khi mình rơi xuống nước, phụ thân cũng chỉ tới thăm nàng vào này đầu tiên khi nàng hôn mê, sau đó chưa từng xuất hiện. Nhưng mà khi biết tin Lâm thị mang thai, vẻ vui sướng kia khiến cho Tịch Nguyệt cảm thấy thật chói mắt.

Tại sao sống lại một đời mình vẫn không nhìn thấu.

Phụ thân là một người tốt nhưng mà làm một người cha ông lại không đủ tư cách. Lúc trước còn đỡ, từ sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân cưới Lâm thị vào cửa sau đó chính là coi thường bọn họ, Nhất Nhất cũng ít khi được thấy mặt phụ thân.

Trong nhà này, huynh muội ba người không thể trông cậy vào ông được. Tịch Nguyệt lau nước mắt, sau này có nàng rồi, nàng sẽ tự bảo vệ người thân của mình.

Những ngày tiếp theo trôi qua rất nhanh, Lâm thị được chẩn đoán là có thai ở Thanh Tuyền Tự khiến cho người ta suy nghĩ rất nhiều, lão phu nhân tất nhiên là cảm thấy Thanh Tuyền Tự có linh. (atho_diendanlqd.com)

Nhớ tới sắp đến kì tuyển tú, lão phu nhân hy vọng Tịch Nguyệt có thể tới đó thấp hương cầu khẩn.

Tịch Nguyệt vui vẻ đồng ý.

Nhị phu nhân thấy Tịch Nguyệt sau khi học quy củ xong có biến hóa rất lớn thậm chí cả Cẩm Tâm, Cẩm Linh cũng thay đổi rất nhiều liền đứng ngồi không yên, cũng muốn cho Uyển Như theo học.

Tuy rằng lúc trước chính bà đã nói không học nữa, nói Vu ma ma rất nghiêm khắc mà Uyển Như vẫn còn nhỏ, tạm thời không cần học sớm như vậy, nhưng mà Tịch Nguyệt thay đổi lớn như vậy khiến cho bà cũng động tâm.

Lão phu nhân có ý là đã học thì phải học tốt, không phụ sự dạy dỗ của ma ma.

Kết quả Uyển Như học vài ngày lại không thể kiên trì tiếp được nữa.

Vương thị là một người rất thương con, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương như sắp khóc của Uyển Như thì lại mềm lòng, không có cách nào khác lại đến cầu xin lão phu nhân.

Thấy hai người ba lần bốn lượt như vậy lão phu nhân cũng nổi giận.

Lúc đó Tịch Nguyệt cũng ở trong phòng của lão phu nhân, thấy bà nổi giận mắng Vương thị thì thành thành thật thật ngồi yên tại chỗ, cũng không nhiều lời.

Nhưng mà cho dù là mắng chửi như thế nào thì cuối cùng lão phu nhân vẫn đồng ý với ý kiến của Nhị phu nhân.

Vu ma ma là một người nghiêm khắc, cực kì không thích chi thứ hai chuyên môn lật lọng này.

Bà cũng thầm ra quyết định trong lòng, cho dù sau này Trầm gia có mời bà đến dạy cho Nhị tiểu thư thì bà cũng không đồng ý. Một chút khổ cực đó còn không chịu nổi, nói gì tới chuyện tiến cung.

Lại nhìn Đại tiểu thư khắc khổ, trong lòng lại lắc đầu, vài cô nương của Thẩm gia thực sự là khác nhau rất lớn.

"Lão nô dạy quy củ cho người khác nhiều năm nHư vậy, trước kia còn làm ma ma giáo dưỡng cho những tú nữ mới vào cung nhưng mà Đại tiểu thư là người có thiên phú nhất mà lão nô từng gặp." Vu ma ma cảm thán, thật ra bình thường bà rất ít khi nói chuyện như vậy nhưng mà hiện nay hai người cũng tình là thân thiết cho nên bà mới không quá kiêng kị.

Có thiên phú hay không Tịch Nguyệt chính là người hiểu rõ nhất, thực ra cái gọi là thiên phú của nàng cũng chỉ là trí nhớ kiếp trước mà thôi.

"Ma ma nói đùa rồi, trên đời này làm gì có nhiều người có thiên phú như vậy. Tịch Nguyệt chẳng qua chỉ là chăm chỉ mà thôi."

Vu ma ma cười cười không nói gì thêm.

Thẩm Tịch Nguyệt rửa mặt xong, Cẩm Linh đã dọn đồ thêu ra xong rồi, đi đến nói: "Tiểu thư, đã chuẩn bị xong rồi."

Hiện nay Thẩm Tịch Nguyệt cái gì cũng muốn học nhưng mà nàng cũng không mong có thể tinh thông cái gì. Về điểm này, lão phu nhân cũng có chút khó hiểu. Ai cũng biết là một nghề cho chín còn hơn chín nghề, nhưng mà Tịch Nguyệt lại tự có suy tính của mình. (diieendaannleequuyydoonn2633)

Tuy rằng không tinh thông cái gì là một vấn đề lớn nhưng mà như vậy nàng sẽ càng được Thái Hậu thích, cũng sẽ ít bị Đức Phi và Hiền Phi ghen ghét.

Về phần Hoàng Thượng, hẳn làm gì quan tâm đến nữ nhân của hắn có tinh thông cái gì hay không.

Nhớ lại kiếp trước, tài nữ nổi danh của kinh thành là Liên Tú Vân tiến cung, nàng có một tay cầm nghệ siêu tuyệt nhưng cuối cùng Hoàng Thượng vẫn biếm nàng vào lãnh cung đó thôi. Có thể thấy được, trong lòng nam nhân này những thứ đó không quan trọng, hẳn chỉ quan tâm nữ nhân này có thể khiến hắn vui vẻ hay không mà thôi.

Về phần người ta nói cái gì mà hắn thâm tình với Hoàng Hậu đã chết, Thẩm Tịch Nguyệt chỉ cười lạnh một tiếng.

Nàng đã từng vì vậy mà càng yêu nam nhân này, nhưng bây giờ không còn nữa.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng nàng cũng hiểu được, trong lòng hắn chỉ yêu bản thân mình, yêu giang sơn.

Nữ nhân, vĩnh viễn chỉ là công cụ giải trí của hắn.

Cái gì mà thâm tình với Hoàng Hậu, cũng chỉ là làm cho người đời xem mà thôi.

Cảnh Đế Nghiêm Triệt lạnh lùng nhẵn tâm như thế nào, chỉ sợ cả đời Thẩm Tịch Nguyệt nàng cũng không thể quên được.

Lắc lắc đầu, nàng cố gắng bỏ gương mặt kia ra khỏi đầu óc.

Làm sao lại nghĩ đến hắn đây, thật là đáng ghét.
(C.A.T.di3nd4nl3quyd0n.com)

"Cấm Linh, ca ca hắn là sắp trở về phải không?"

"Nô tỳ nghe phụ thân nói, hình như là sắp về rồi." Phụ thân của Cấm Linh là nhị quân gia trong phủ, biểu ca của nàng ấy lại là người hầu bên cạnh Đại ca Thẩm Thư Bình, cũng nhờ có quan hệ này nên phụ thân của nàng ấy biết tin tức về đại ca rõ hơn một chút.

Thấm Tịch Nguyệt gật gật đầu, sắp trở về là tốt rồi. Mấy ngày trước đây chột nghe lão phu nhân nhắc tới ca ca sắp trở về nhưng mãi vẫn chưa thấy bóng người, nghĩ hẳn là đi đường chậm trễ. Kỳ thật lần ngày đi Thanh Tuyền tự, nàng hy vọng có ca ca của mình đi cùng.

Về phần nguyên nhân, nàng cười lạnh, ca ca rời kinh, còn có thể gặp được người kia sao?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Biểu Tỷ Muội, Khẩu Phật Tâm Xà

Trong nháy mắt, bây giờ đã đến tháng bảy, Vu ma ma là người nghiêm cẩn, nói thẳng mình đã không có khả năng dạy cho Thẩm Tịch Nguyệt nữa, kiên quyết chào từ biệt, Tịch Nguyệt không chịu, nhưng cuối cùng không đấu lại sự kiên trì của Vu ma ma.

Lão phu nhân thấy bà cố ý muốn đi, cũng đồng ý.

Vu ma ma cứng nhắc nghiêm cẩn như vậy cũng đã nói không có khả năng dạy cho Tịch Nguyệt nữa, chắc là như vậy rồi.

Trước khi chuẩn bị đi, Vu ma ma nhìn Thẩm Tịch Nguyệt, cuối cùng không nhịn được dặn dò: "Ta và cô nương sống chung những này qua, lại còn hơn ở chung với người khác mấy năm, cô nương là một người tốt, nhưng lão nô có đôi lời muốn dặn dò cô nương."

"Ma ma, mời dạy." Thẩm Tịch Nguyệt lời kéo tay Vu ma ma, hốc mắt hồng hồng, hình như cực kỳ không nỡ xa bà.

Đây cũng là tự nhiên, hai người ở chung mấy tháng nay, Vu ma ma là kiểu người gì thì dĩ nhiên Tịch Nguyệt hiểu được. Người tóm lại là có tình cảm.

"Cô nương thông tuệ, nhưng hoàng cung, có lẽ không cần người quá thông tuệ."

Lời này rất lớn mật, nếu như không phải Vu ma ma vô cùng thích nàng, có lẽ cũng sẽ không nói như vậy như vậy với nàng.

Nghiêm túc gật gật đầu: "Lời của ma ma, Tịch Nguyệt sẽ nhớ."

Cũng chính bởi vì có Vu ma ma dạy, Tịch Nguyệt thay đổi mới có thể giấu giếm mọi người, mặc kệ là quy củ bên trên hay trong lời nói, nàng đều có thể thoái thác vì nàng học quy củ. Mà Vu ma ma lại cho rằng nàng có thiên tư thông minh.

Cũng do ban ngày không học quy củ, Tịch Nguyệt sắp xếp tất cả các thứ cần học vào ban ngày, Dieenndkdan/leeequhydonnn thật ra thì nói là tất cả các thứ cần học, chẳng qua chỉ là đánh đàn, học múa, thêu, phân biệt mấy loại thuốc mà thôi.

Thật ra thì, không ít nhà có cô nương vào cung tuyển tú sẽ tìm người đứng đầu bảng trong thanh lâu tới dạy cô nương một số quy củ lấy lòng Thiên gia, nhưng cũng bởi vì kết cấu gia đình của Thẩm gia đơn giản, người cũng không có dã tâm quá mạnh mẽ, dĩ nhiên không nghĩ tới phương diện này.

Ngược lại, Tịch Nguyệt lại nghĩ tới chuyện này, nhưng nàng cảm thấy, nàng hoàn toàn không cần phải học thứ này, kiếp trước nàng sinh sống ở trong cung mười năm, cái gì chưa từng thấy qua.

"Tiểu thư." Bây giờ Cẩm Tâm cũng quy củ hơn nhiều so với trước kia, mặc dù trước kia cũng rất tốt, nhưng rốt cuộc vẫn không giống như sau khi được dạy dỗ.

"Có chuyện gì?" Tịch Nguyệt mặc một bộ váy dài trắng ngà, lẳng lặng đứng cạnh bờ hồ ngắm hoa, hình ảnh tốt đẹp kia đều bị Cẩm Tâm nhãn tâm phá hư.

Khẽ cúi chào, Cẩm Tâm mở miệng: "Biểu tiểu thư sai người gửi thiệp đến trong phủ, mời người qua phủ ngắm hoa."

Biểu tiểu thư là nữ nhi của Tam di của Thẩm Tịch Nguyệt, Trần Vũ Lan.

Hai người vẫn luôn chơi không tệ, Tịch Nguyệt hơi cong môi một cái, thật đúng là "không tệ"!

Hiện tại Trần phủ hơi mạnh hơn so với Thẩm phủ của bọn họ, mà thời điểm mới vào cung, biểu muội Vũ Lan cũng cao hơn nàng một phân vị.

Vũ Lan thường tổ chức tụ hội như vậy, muốn mời các vị tiểu thư có gia cảnh tương tự hoặc hơi cao, nhưng có giao tình qua phủ du ngoạn, vừa là liên lạc tình cảm, cũng là bí mật quan sát mọi người, trước kia Thẩm Tịch Nguyệt không biết điểm này.

Thời điểm trước kia, nàng và Vũ Lan là tỷ muội tình thâm, nhưng sau khi vào cung thì không có chuyện như vậy nữa. Nàng ta tính kế đầu tiên, chính là nàng.

Tịch Nguyệt cười nắm chặt khăn: "Báo cho Vũ Lan một tiếng, nói thời gian có hạn mà ta phải học nhiều thứ, trong nhà không cho ta ra cửa."

Mặc dù Cẩm Tâm có chút nghi ngờ, nhưng mà vẫn không hề nói gì rồi làm theo.

Mặc dù Tịch Nguyệt từ chối Vũ Lan, nhưng ngày thứ hai Vũ Lan liền chuyển thiệp muốn đến thăm nàng.

Tất cả đều trong suy nghĩ của Tịch Nguyệt, từ trước tới nay Vũ Lan luôn là người mặt ngoài qua lại thân thiết cùng với nàng, thực tế lại ganh đua so sánh kịch liệt, nàng ta có thể chịu được những người khác mạnh hơn nàng ta, nhưng lại cảm thấy biểu tỷ của mình mạnh hơn nàng ta là một loại sỉ nhục, điểm này vẫn luôn khiến Tịch Nguyệt không thể hiểu rõ.

Với tính tình của nàng ta, nghe nói nàng ở trong phủ học tập, dĩ nhiên muốn đi qua dò xét một phen.

Sau khi sống lại nhìn thấy Vũ Lan, Vũ Lan mới mười tuổi, Tịch Nguyệt nghĩ, cho dù kiếp trước bảo dưỡng tỉ mỉ, thời gian vẫn lưu lại dấu vết trên người các nàng.

Nhìn từ xa, Trần Vũ Lan mang theo nha hoàn Lan Nhi bên cạnh chậm chậm tới.

Tịch Nguyệt quan sát tỉ mỉ, trên đầu Vũ Lan bới lên một búi tóc, tóc còn sót lại thả xuống, búi tóc hai bên cũng cài trâm hoa, cực kì thanh nhã. Lại nhìn diện mạo, có thể do còn bé, Dieenndkdan/leeequhydonnnn gò má vẫn còn có chút non nớt, nhưng cũng lộ ra dịu dàng. Đúng rồi, nàng ta vẫn luôn làm cho người ta cảm thấy dịu dàng, nhưng diện mạo lại luôn làm cho người ta coi thường.

So sánh với váy dài màu đỏ điểm lệ của Tịch Nguyệt, nàng ta mặc một bộ váy trắng nhạt thuần khiết, mặc dù cùng hệ màu, nhưng ngược lại làm cho người ta cảm thấy khác biệt trời vực, Tịch Nguyệt là mị hoặc, còn nàng ta lại là dịu dàng như nước.

"Vũ Lan gặp qua biểu tỷ." Khẽ cúi chào, lễ nghi cũng chu đáo.

Đó là tự nhiên, ai cũng mong đợi cô nương nhà mình có thể ngư được long môn, sao có thể không dạy nhiều hơn trước đó.

* ngư được long môn: giống như cá vượt vũ môn

"Biểu muội." Nàng vội vã tới đỡ Vũ Lan.

Tính tình Vũ Lan nóng nảy giống như giữ chặt tay nàng, hai người tay nắm tay ngồi xuống, một cảnh hoà thuận vui vẻ.

Mặc kệ là Cẩm Tâm hay Lan Nhi, đều là đại nha hoàn đắc lực bên cạnh hai người, cũng không cần tránh cái gì.

"Vũ Lan phải oán giận biểu tỳ rồi, hôm qua muội mở tiệc trong phủ mời các tỳ muội, biểu tỳ cũng không tới tham gia, muội thật sự đau lòng." Mười phần tư thái của tiểu nữ nhi.

"Nếu tỳ học nhiều thứ giống như biểu muội, có lẽ bây giờ cũng không cần gấp gáp như vậy." Nàng cố làm ra vẻ ừ sâu.

"Biểu tỳ lại quen giễu cợt muội muội, thấy biểu tỳ không thể ra cửa, không phải muội muội cũng lập tức tới đây thăm tỳ sao?"

Đưa tay nhéo hai má của Vũ Lan, Tịch Nguyệt trêu chọc: "Cũng biết muội muội đối xử với tỳ cực tốt."

"Đúng rồi biểu tỳ, nghe nói Lâm thị." Vũ Lan dừng một chút, nhìn kỹ vẻ mặt Thẩm Tịch Nguyệt: "Bà ấy có thai?"

Lâm thị vừa là biểu di của Thẩm Tịch Nguyệt, cũng là biểu di của Trần Vũ Lan Nhưng nàng ta lại vẫn gọi bà ấy là Lâm thị.

"Đúng vậy, mẫu thân có tin vui, phụ thân mong mấy năm, cuối cùng hôm nay cũng đạt được ước muốn, ngược lại phải cảm ơn tổ tiên che chở." Đây cũng không phải lời Thẩm Tịch Nguyệt nên nói dưới tình huống bình thường, trước kia khi nhắc tới Lâm thị, nàng đều không nói nhiều, sự dạy dỗ và lương thiện khiến cho nàng ghét một người nhưng cũng sẽ không tùy tiện bôi đen. Nhiều lắm chỉ là không để ý thôi.

Nhưng hôm nay nàng lại thật sự vui mừng vì trong nhà, điều này làm cho Vũ Lan có chút nhìn không hiểu.

"Biểu tỳ, tỳ....." Dáng vẻ nàng ta có chút lo lắng.

Tịch Nguyệt lôi kéo tay Vũ Lan, nhẹ nhàng nhìn nàng ta: "Biểu muội, mặc kệ lần này tỳ có được chọn trong tuyển tú hay không, theo tuổi của tỳ,

cũng nên có hôn phối rồi. Mẫu thân này, dù sao đối xử với tỷ coi như tạm được. Tỷ đi, muội muội còn nhỏ....."

Nàng muốn nói lại thôi, rất thông minh dừng câu chuyện lại, nhưng cũng làm cho Vũ Lan cho rằng, sở dĩ thái độ của Thẩm Tịch Nguyệt đối với Lâm thị khá hơn, hoàn toàn là bởi vì Thẩm Nhất Nhất. Nàng lo lắng cho Thẩm Nhất Nhất.

Nàng ta không hiểu, không phải Thẩm Nhất Nhất có lão phu nhân che chở sao? Nhưng nàng ta cũng suy nghĩ nhiều, lập tức lại liên tưởng đến tuổi của lão phu nhân, than một tiếng.

Vỗ vỗ tay Thẩm Tịch Nguyệt: "Biểu tỷ đừng suy nghĩ quá nhiều. Mọi chuyện còn có biểu ca nữa, coi như biểu ca không thể làm gì, còn có mẫu thân muội, chắc bà ấy sẽ không nhìn người khác ức hiếp biểu muội Nhất Nhất."

"Ừ. Nghe lời này của muội, lòng tỷ cũng thoải mái hơn."

"Biểu tỷ có chuyện gì thì hãy nói với muội, bất kể thế nào thì tỷ muội chúng ta cũng không có gì giấu nhau. Dieenndkdan/leeequhydonnn Nói không chừng, về sau tỷ vào cung, muội không được chọn, chúng ta còn không có cơ hội gặp lại đây." Khi nói chuyện Vũ Lan làm ra vẻ cực kì đau lòng.

"Biểu muội nói bậy bạ gì đấy, muội mới là tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa, nếu như muội không được tuyển, vậy tỷ đây là khóc."

Vũ Lan dậm chân hờn dỗi một tiếng biểu tỷ.....

Hai biểu tỷ muội tay cầm tay, tự nói những lời nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng biểu tình trên mặt lại vô cùng chân thành.

Sau đó Thẩm Tịch Nguyệt lại làm nũng với Vũ Lan, đánh cổ cầm một lần, cũng nhảy múa một lần.

Hai người vẫn chơi đến gần tối, Vũ Lan mới hài lòng rời đi.

Thì ra Cẩm Tâm đã sớm cảm thấy Vũ Lan tiểu thư không ngoan ngoãn giống như bề ngoài, dường như khắp nơi đều sẽ tranh với tiểu thư nhà mình. Chỉ thấy tiểu thư tốt với nàng ta hơn, Cẩm Tâm cũng không nói gì.

Nữ hài tử, ai không có làm mình làm mẩy, thỉnh thoảng nàng vẫn giận dỗi với Cẩm Linh đấy.

Có lẽ tiểu thư từ chối lời mời của Vũ Lan tiểu thư, nàng đã cảm thấy có chút không đúng lắm.

Hôm nay thấy Vũ Lan tiểu thư khuyến khích tiểu thư nhà mình biểu hiện tài nghệ, nàng đã không thích rồi, không biết vì sao, trong lòng nàng, luôn cảm thấy hơi khó chịu.

"Tiểu thư, hôm nay biểu tiểu thư đến thăm, giống như đặc biệt nhìn người học như thế nào." Cẩm Tâm nhắc nhở tiểu thư nhà mình.

Tịch Nguyệt cười, sao nàng lại không biết chứ, Vũ Lan nhận được câu trả lời của nàng, dĩ nhiên không yên lòng muốn đến xem.

Mặc dù tài đánh đàn và tài múa của nàng đều không xuất sắc, đây là tài nghệ thật sự của nàng, nhưng lòng dạ Vũ Lan sâu, sợ là chưa chắc sẽ tin, nàng muốn chính là nàng ta không tin. Nếu như bởi vì nàng giấu giếm thực lực, tất nhiên Vũ Lan trở về sẽ phải luyện tập nhiều hơn, như vậy cũng không sẽ tổ chức mấy bữa tiệc kế tiếp nữa.

Đây là nàng chắc chắn, mặc dù nàng sẽ bắt ca ca đi trước, nhưng cũng khó bảo đảm lúc trở về không gặp phải người gọi là "tẩu tử" đó.

Vũ Lan không có thời gian tổ chức bữa tiệc, đương nhiên ca ca sẽ không gặp được người kia.

Thật ra thì ngăn chặn mầm họa do ca ca gieo xuống cũng không khó, nhưng, nàng thay đổi số mạng, Dieneendkdan/leeequhydonnn có thể sẽ xảy ra những chuyện khác hay không? Nàng không dám đảm bảo, cho nên, nàng muốn dùng sức lực của mình để bảo vệ Thẩm gia.

Ở kiếp trước, cũng bởi vì ca ca chém giết "tẩu tử" và gian phu đó, kết quả mới đưa tới họa sát thân phía sau.

Nghĩ đến nữ nhân đương vụng trộm mà vẫn còn hùng hồn, Thẩm Tịch Nguyệt cảm hận.

Trong cung nữ nhân người lừa ta gạt, người tranh ta đoạt, chẳng qua là vì ân sủng của trượng phu, vinh dự của gia tộc. Cho dù xấu xa, nàng cũng có thể hiểu được.

Nhưng nàng ta làm ra chuyện bỉ ổi như thế còn hại Thẩm gia bọn họ, nàng quyết không thể bỏ qua điểm này.

Thẩm Tịch Nguyệt nắm chặt nắm tay.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Anh Trai Trở Về, Thổ Lộ Tình Cảm Chia Sẻ Tâm Tư

Thẩm Tịch Nguyệt ngủ say, sáng sớm đã nghe bên ngoài có tiếng huyên náo, bình thường dưới tình huống này, nhất định là có chuyện xảy ra, nàng mơ mơ màng màng ngồi dậy.

"Cầm Tâm....." Giọng nói có chút khàn, có lẽ là do đêm qua suy nghĩ quá nhiều, có chút nóng thôi.

Nàng âm thầm lắc đầu với bản thân, gấp cái gì, mọi việc cũng không thể giải quyết trong chốc lát. Khẽ nâng khóe miệng với cái gương đồng trên bàn, như vậy mới đẹp.

Bên ngoài Cầm Tâm nghe thấy âm thanh tiểu thư nhà mình rời giường, vội vàng đi vào phục vụ.

"Cầm Tâm, có chuyện gì xảy ra ngoài kia vậy?"

Vẻ mặt Cầm Tâm hớn hở: "Bẩm tiểu thư, đại thiếu gia đã về rồi."

Nghe nói Thẩm Thư Bình từ biên quan chạy về, dù Thẩm Tịch Nguyệt đã có chuẩn bị, nhưng vẫn rất kinh hỉ.

Từ lúc trọng sinh tới nay, nàng vẫn chưa nhìn thấy ca ca.

"Nhanh, sửa soạn giúp ta, ta muốn đi gặp ca ca." Tịch Nguyệt có chút nóng vội. Đối với ca ca, khắc sâu trong trí nhớ của nàng, lại là một khắc điền kia.

Ca ca của nàng, bị ép điền, bị nữ nhân kia, bị Liên gia ép điền rồi.

Chờ Tịch Nguyệt sửa soạn thỏa đáng rời khỏi viện, chỉ thấy trong sân một nam tử toàn thân anh khí đứng ở đó.

"Ca ca....." Thì ra ca ca đứng trong sân đợi nàng.

"Nguyệt nhi,, để ca ca nhìn một chút. Thân thể muội sao rồi?" Hắc đang nói đến chuyện rơi xuống nước mấy tháng trước.

Thẩm Tịch Nguyệt hốc mắt hơi ửng đỏ, nam tử anh khí trước mắt và Thẩm Thư Bình bị điên trong ngục là cùng một người.

Thấy Thẩm Tịch Nguyệt như vậy, Thẩm Thư Bình có chút hốt hoảng: "Sao vậy? Muội vẫn chưa khỏe? Không thoải mái chỗ nào? Ta đi tìm đại phu cho muội."

kéo tay áo của ca ca, Tịch Nguyệt đáng thương lắc đầu: "Muội không sao, chỉ là đã lâu không gặp ca ca, có chút nhớ."

Thẩm Thư Bình nghe nàng nói như vậy. Sững sốt một chút, đuổi người làm trong sân đi ra ngoài, hai người ngồi ở nơi Thẩm Tịch Nguyệt thường nghỉ ngơi trong sân.

"Muội vì mẫu thân mang thai, cảm thấy thương cảm? Nguyệt nhi, muội phải biết, mặc kệ như thế nào, nàng ta vẫn là mẫu thân trên danh nghĩa của chúng ta." trước kia mỗi khi Thẩm Thư Bình trở về cũng không được đối xử như vậy, hôm nay thấy nàng như thế, cho là nàng là lo lắng đứa bé trong bụng Lâm thị.

Thật không ngờ ca ca lại nghĩ sai đến như vậy, nàng lắc đầu một cái. Pinni_l3quyddoon

"Nguyệt nhi cũng không có thương cảm vì chuyện này, nếu như muội thương cảm vì chuyện này, vậy nhiều năm qua, muội đã sớm bị chữa xốt

làm cho chết rồi." Phụ thân không quan tâm đến bọn họ làm bọn họ cảm thấy rất mất mát.

"Vậy muội làm sao vậy?" Thẩm Thư Bình có chút không tin.

"Ca ca, muội chỉ vì rất lâu rồi không được gặp huynh, có chút nhớ huynh. Còn vài ngày nữa là muội phải vào Kinh tham gia tuyển tú rồi, nếu như được chọn, như vậy chúng ta sợ là cơ hội gặp mặt một lần trong năm cũng không có, muội nghĩ đến những thứ này thì hết sức thương cảm."

Thẩm Thư Bình xoa dịu bầu không khí, trêu ghẹo: "Muội làm sao biết được mình nhất định sẽ trúng tuyển? Không biết then."

Thật ra thì, hắn cũng không hi vọng muội muội của mình trúng tuyển, hoàng cung nội viện này, gia thế bọn họ lại bình thường, mặc dù phụ thân là Ngũ Phẩm, nhưng rốt cuộc cũng không phải là nơi thực quyền, sợ vào cung rồi, muội muội sẽ gặp khó khăn.

Nhưng tất cả những thứ này, hắn đều không nói, nếu không thể thay đổi sự thực này, hắn sao có thể nhiều loạn tâm trí của muội muội.

"Cứ cho như không trúng tuyển, muội cũng phải xuất giá, cũng chẳng khác nhau là mấy. Hơn nữa muội biết, muội nhất định sẽ được chọn." Nàng nhất định sẽ trúng tuyển, chẳng qua là phân vị như thế nào thôi. Sợ dĩ có lòng tin như vậy cũng không phải là vì kí ức trước đây.

Nàng có một đòn sát thủ, có lẽ sẽ khiến cho Thái Hậu nhìn nàng thêm vài lần.

Mà mấy lần này, chỉ cần nàng biết cách sử dụng, ít nhất bước đầu tiên của nàng sẽ thuận lợi.

Nhìn dáng vẻ tự tin của muội muội, Thẩm Thư Bình xúc động: "Khi nào thì, muội muội của ta đã lớn như vậy rồi."

Tịnh Nguyệt cũng không có hỏi Thẩm Thư Bình có đi thỉnh an hay không, nàng biết, mặc dù có đôi lúc ca ca làm việc lỗ mãng, nhưng những vấn đề về lễ tiết này, sẽ không phạm phải sai lầm.

"Ca ca, ý tổ mẫu là muốn muội đi thăm viếng Thanh Tuyền tự một chuyến, mẫu thân đi tham bái lần này, liền hẳn ra có thai, có lẽ thành tâm thì mọi việc sẽ như ý, muội tiến cung tuyển tú rồi, cũng nên tham bái một lần. Cầu tâm an. Huynh đi cùng muội có được hay không?" Khuôn mặt vui vẻ của nàng nhẹ nhàng ngẩng lên nhìn ca ca. Trong mắt tràn đầy hi vọng.

"Được." Thẩm Thư Bình đồng ý mà chẳng cần phải suy nghĩ.

"Ca ca thật tốt với muội." Năm đó cũng là khoảng thời gian này, ca ca từ biên quan trở lại, đi đến chỗ di mẫu tham gia yến hội của Vũ Lan. Sau gặp được tẩu tẩu. Trần Như Mộng, nếu nàng sống lại, vị tẩu tẩu này, tuyệt đối không thể vào cửa.

Liếc nàng một cái: "Tùy theo ý muội vậy, cũng đã nói rồi, nếu không thì làm sao có chuyện này được. Muội không hiểu được, trên đường đi biên quan lần này ta nghe được tin muội rơi xuống nước, đã rất lo." Trong mắt của hắn một mảnh thâm thúy, trong nhà này, chân chính sống nương tựa lẫn nhau, còn không phải là ba huynh muội bọn họ.

"Ca ca." Thẩm Tịnh Nguyệt cầm tay Thẩm Thư Bình, mắt nhìn không thấy đáy: "Muội sẽ chăm sóc cho mình thật tốt, cứ cho là không phải vì bản thân, muội cũng phải vì Nhất Nhất, vì huynh, vì tổ mẫu vẫn chăm sóc chúng ta, cũng vì Thẩm gia. Phụ thân mặc dù coi thường chúng ta, nhưng dù sao cũng chẳng khắt khe với chúng ta? Nhị thúc Tam thúc đối với chúng ta cũng không tệ, ngay cả mẫu thân, các thẩm thẩm, cũng chỉ có vài tật xấu nhỏ, làm người thì chẳng có ai hoàn mỹ cả. Toàn bộ những thứ này, muội đều hiểu."

Thấy Thăm Thư Bình muốn nói gì đó, Thịnh Nguyệt dè tay hẳn lại, nói tiếp: "Muội có biện pháp nhất định sẽ được chọn, nếu cuối cùng vẫn phải lập xuất giá, muội sẽ để bản thân đạt được lợi ích lớn. Trong cung muội mạnh, Thăm gia cũng nhiều thêm một phần bảo đảm. Có vài điểm, muội hi vọng ca ca nhớ kỹ."

"Muội nói đi." Lúc này Thăm Thư Bình không tự chủ đi theo lời nói của muội muội, hẳn cảm thấy muội muội hình như là có một loại ma lực làm cho người ta tin tưởng nàng.

"Thứ nhất, hoàng thượng thủy chung là hoàng thượng, ngoại thích quá mạnh mẽ, hẳn sẽ kiêng kỵ, mặc kệ trong cung muội được cưng chiều hay không, có một số việc, vẫn mong ca ca khuyên giải tổ mẫu và phụ thân nhiều hơn. Thứ hai, muội sẽ cẩn thận bảo vệ mình, sẽ không để cho mình bị tổn thương, nhưng mọi người nếu xảy ra chuyện gì, vậy muội cũng sẽ không sống một mình. Thứ ba, chỉ cần là người trong cung, không có bất kỳ người nào có thể tin tưởng. Bao gồm, biểu muội. Cho nên, mặc kệ nghe được tin tức gì, đều phải trấn định. Đợi, mọi người chỉ có thể đợi."

Lúc này Thăm Thư Bình đã ghen hòng nhìn trần trối, hẳn không có nghĩ đến, muội muội hẳn sẽ nói ra những lời này, trước kia muội muội tất nhiên cũng thông tuệ, đúng là cũng có chút thanh cao, nhưng hôm nay không phải, nàng phân tích mọi thứ rất thỏa đáng.

Giống như trong một đêm, nàng không còn là muội muội cần hẳn bảo vệ nữa.

Trịnh trọng gật đầu một cái: "Ta biết rồi, những thứ này ta đều biết. Chỉ là, muội nói Vũ Lan cũng không thể tin?" Điểm này, Thăm Thư Bình có chút nghi ngờ.

Kiên định lắc đầu: "Không thể tin, bất kì một ai từ trong cung ra cũng không thể tin, trừ phi là ta và Cẩm Tâm gởi tin cho mọi người, nếu không,

tuyệt đối không thể làm bừa."di3nidd4n.l3quydd0n

"Muội muội của ta, đã trưởng thành thật rồi." Giọng nói Thẩm Thư Bình nhẹ nhàng.

"Trước nhận được gia thư, đã nói Vu ma ma dạy quy củ ảnh hưởng rất lớn tới muội, lúc trước ta cũng không để ý, không ngờ, trái lại thật sự làm cho muội thay da đổi thịt. Người đã ở trong cung, nhất định không giống nhau."

Tịnh Nguyệt cười một tiếng: "Vu ma ma cũng là vì tốt cho muội. Muội đi nơi hổ sói kia, nếu vẫn còn duy trì trạng thái vốn có, làm sao đấu với các nàng?"

Nhìn nàng lại giống như tiểu nữ hài cái gì cũng không hiểu, Thẩm Thư Bình sờ sờ đầu nàng, "Tiểu nha đầu nhà muội."

Giọng hai người không lớn, chung quanh tất cả đều là đất trống, nói tới nói lui, ngược lại không có quá nhiều kiêng dè, nhưng hai người không biết, vài mét ở ngoài tường, có một người đàn ông trung niên đang đứng, nghe hai đứa con của mình nói chuyện, thoáng thở dài, nhưng cũng khẽ gật đầu.

Hắn biết, bọn nhỏ đều đã hiểu chuyện.

"Phụ thân, người đứng ở đây làm gì thế?" Giọng nói thanh thúy vang lên.

Thẩm Thư Bình và Thẩm Tịch Nguyệt biết, đó là giọng của Thẩm nhất nhất. Thì ra buổi sáng nàng sẽ tự mình ra ngoài viện hái hoa, bây giờ quay về, liền nhìn thấy phụ thân đứng ở góc tường, giống như đang nghe lén.

Nàng là một đứa bé lanh lợi, vội vàng nói lớn tiếng, nhắc nhở người bên trong.

Dù sao, đây là viện của lão phu nhân, bên trong đều là người có qua lại thân thiết với nàng, phụ thân lại không yêu thích nàng, cũng không để ý tới nàng, cho nên nàng lớn tiếng.

Thẩm phụ lúng túng một hồi, đi cũng không được, ở cũng không xong, đảo mắt, Thẩm Thư Bình và Thẩm Tịch Nguyệt đã đi tới cửa, thấy dáng vẻ Thẩm phụ, có chút giật mình.

"Nhi tử / nữ nhi gặp qua phụ thân." Hai người cùng lên tiếng.

Gương mặt già nua của Thẩm phụ đỏ bừng, có chút không tự nhiên, nhìn bộ dáng này còn có cái gì không rõ, Thẩm phụ là nghe được bọn họ nói chuyện.

"Các người, huynh muội các người chơi đùa với nhau một lát, ta...ta còn có việc, đi trước." Hoảng hốt mau chóng rời đi.

Lưu lại mấy người ngơ ngác nhìn nhau.

Sau Thẩm Thư Bình lên tiếng, bọn họ cũng không nói quá nhiều, về phần chuyện của Tịch Nguyệt, hẳn sẽ nói với phụ thân.

Thẩm Tịch Nguyệt tự nhiên cũng biết bị phụ thân nghe được, là biết phụ thân sẽ không hại bọn họ. Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn nhăn mày như cũ, xem ra mấy tháng sinh hoạt ở Thẩm gia làm cho nàng có chút lơ lửng.

Nếu như vào cung, cũng không thể tiếp tục nói chuyện như vậy, quá không an toàn.

Tịch Nguyệt âm thầm nhắc nhở chính mình.

"Ca ca, nhìn hoa Nhất Nhất hái cho huynh này, có đẹp không?" Nàng làm ra vẻ muốn đòi thưởng.

Thăm Thư Bình ôm lấy tiểu muội muội của mình: "Đẹp, ân, cũng tốt thơm. Vẫn là Nhất Nhất của chúng ta hiểu chuyện, đối tốt với ca ca."

"Ca ca cũng rất tốt với Nhất Nhất." Thăm Nhất Nhất nói ngọt, mà hai người trước mắt lại là thân nhân quan trọng của nàng, hiển nhiên nàng nghe được cái gì hay sẽ nói cái đó.

"Muội nha, chỉ nuông chiều muội ấy. Đợi đến lúc muội ấy ương ngạnh không quản được, xem muội làm thế nào." Đây là nói đùa.

Mặc kệ là ai, đối với người thân của mình luôn là như vậy, cho dù kiêu căng ương bướng đến đâu, làm nhiều việc ác, trong mắt họ vẫn luôn tốt. Dĩ nhiên, Tiểu Nhất Nhất của bọn họ không phải là người như vậy, nàng là một tiểu oa nhi khiến người ta vui vẻ.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tới Thanh Tuyền Bái Phật Cầu Xin Cho Tương Lai

Thấm Nhất Nhất nghe nói ca ca và tỷ tỷ muốn tới Chùa Thanh Tuyền bái Phật thì cực kỳ gấp gáp bấm với lão phu nhân mình cũng muốn đi cùng, thật không ngờ lão phu nhân lại đồng ý, thế nên ba huynh muội bọn họ lập tức vui vẻ thu dọn ổn thỏa rồi cùng nhau lên đường.

Thấm Tịch Nguyệt và Thấm Nhất Nhất ngồi trong xe ngựa trong, còn Thấm Thư Bình thì dẫn hộ vệ cưỡi ngựa theo sát bên cạnh.

Lần này ra cửa bọn họ dẫn theo rất nhiều hộ vệ, dù sao sắp tới Thấm Tịch Nguyệt cũng sẽ phải vào cung tham gia tuyển tú, nếu như không cẩn thận một chút, một khi có vấn đề gì xảy ra thì tuyệt đối sẽ không có cách nào để xử lý.

Chế độ của Nước Nam Thấm rất nghiêm khắc, nữ quyền nhà quan viên Thất Phẩm trở lên khi tới độ tuổi quy định thì đều phải tham gia tuyển tú. Nếu không sẽ không có quyền tự do kết hôn.

Dọc theo đường đi, mấy người bọn họ cười cười nói nói vô cùng vui vẻ. Tịch Nguyệt còn rất ít cơ hội được ở cùng ca ca và muội muội như vậy, sắp tới nàng sẽ phải tham gia tuyển tú, nói không chừng, sau này cũng sẽ ít có cơ hội được gặp mặt, cho nên đương nhiên là nàng rất quý trọng giây phút này.

Đi được nửa đường thì bọn họ dừng lại nghỉ ngơi và dùng cơm trong một khách điểm.

Bên ngoài khách điểm, cách đó không xa có một nữ tử mặc áo trắng đang bán mình chôn cất phụ thân, hơn nữa còn bị một nam tử con nhà giàu bám chặt dây dưa không chịu đi, Nhất Nhất không hiểu: "Tỷ tỷ, nàng ấy làm gì vậy?"

"Nhà nàng ta tương đối nghèo, phụ thân nàng ta đã qua đời, nhưng lại không có tiền để mai táng, nàng ta phải bán mình để lấy tiền chôn cất phụ thân."

Thẩm Thư Bình không thể đứng yên nhìn cảnh ỷ thế hiếp người như vậy nên tính đứng dậy xen vào nhưng lại bị Tịch Nguyệt kéo lại.

Mặc dù người ca ca này không còn nhỏ, nhưng mà bởi vì Thẩm gia rất ít khi có mấy chuyện ngầm ngầm tính kế, mà hẳn lại là quan võ, so với triều đình đầy âm mưu đen tối hẳn thiêu, quân doanh vẫn tốt hơn rất nhiều.

Điều này cũng dưỡng thành tính tình hăng hái vì chính nghĩa của hắn.

Thẩm Thư Bình thấy Tịch Nguyệt kéo mình lại thì không hiểu.

"Ca ca, huynh có biết chôn cất một người cần bao nhiêu bạc không?" Nàng bình tĩnh hỏi ca ca.

Thẩm Thư Bình ngập ngừng một lát rồi mới trả lời: "Cái này... hoặc nhiều hoặc ít cũng phải có tiền. Nhưng mà huynh cảm thấy dù sao cũng phải mất mấy trăm lượng?" Cũng chính bởi vì suy nghĩ như vậy, nên hắn cảm thấy cô gái kia chỉ cần một trăm lượng cũng không tính là nhiều.

Tịch Nguyệt cười cười gọi tiểu nhị tới đây.

Sau đó quăng vấn đề này lại cho tiểu nhị trả lời.

"Đối với gia đình bình thường như chúng tôi, chôn cất một người chỉ cần mười hai lượng là đủ rồi." Đương nhiên là tiểu nhị cũng biết bởi vì ngoài

cửa có người bán mình chôn cất phụ thân nên mấy vị khách quan này mới hỏi như vậy.

"Mười hai lượng?" Thẩm Thư Bình kinh ngạc.

Tiểu nhị gật đầu: "Đương nhiên, năm trước bà ngoại nhà tôi qua đời, đóng một bộ quan tài chỉ mất năm lượng, lại tiêu tốn thêm vài thứ khác, mười hai lượng là đủ rồi. Chúng tôi cũng không phải là gia đình danh giá gì, nên cũng không cần thiết phải phô trương này nọ."

Tịch Nguyệt cười cười, lấy bạc vụn ra đưa cho tiểu nhị, tiểu nhị thiên ân vạn tạ* nhận lấy, mặt mày tươi cười, không nhin được nhiều lời: "Mà cô nương kia cũng đã quỳ ở đó ba ngày rồi, trời lại nóng như vậy, chẳng lẽ không sợ xác phụ thân thối rửa sao, đó mà gọi là bán mình chôn cất phụ thân ư? Tôi thấy, nàng ta chính là muốn bám vào một kẻ có tiền để làm di nương của người ta mà thôi. Khoảng mười hai lượng là đủ rồi, vậy mà nàng ta lại nhất định muốn một trăm lượng, đây không phải là công phu sư tử ngoạm sao. Cô nương này à, thật ra cũng không hề có lòng tốt gì đâu, nàng ta vốn cũng không phải nữ tử đàng hoàng gì, vốn dĩ lúc trước nàng ta cũng thường đi hát rong trước quán trà đấy."

*Thiên ân vạn tạ: Rối rít cảm tạ.

"Ta biết rồi, người lui xuống đi."

Thẩm Tịch Nguyệt nhìn Thẩm Thư Bình, đồng thời cũng nhìn Thẩm Nhất Nhất một chút.

Thẩm Thư Bình nghe thấy tiểu nhị nói những lời này xong cũng không thể ngờ chuyện lại là như vậy.

"Vậy tại sao nàng ta lại không đi theo người nam nhân kia?"

Tịch Nguyệt dịu dàng mỉm cười, nhưng mà lời nói trong miệng lại không xuôi tai như vậy: "Không đi là bởi vì nàng ta cảm thấy vẫn chưa đạt tới điểm mấu chốt trong lòng nàng ta."

Lần này Thẩm Thư Bình không nói thêm gì mà chỉ im lặng rơi vào trầm tư.

Tịch Nguyệt nhìn Nhất Nhất: "Nhất Nhất hiểu rõ chưa? Không phải là người nào cũng đáng được giúp đỡ. Phải học được cách nhìn nhiều nghe nhiều phân tích nhiều."

Thẩm Nhất Nhất nặng nề gật đầu một cái, nàng chưa từng thấy chuyện như vậy.

Trong khi mấy người bọn họ đang nói chuyện, thì cuộc tranh chấp ở bên kia đã có biến hóa mới. Một vị tiểu thư ra tay giải vây giúp nữ tử bán mình chôn cất phụ thân, nhưng mà cô nương bán mình chôn cất phụ thân lại cúi đầu tạ ơn người nam tử đồng hành cùng vị tiểu thư kia, còn nhất định đòi đi theo người ta.

Tịch Nguyệt nhìn theo tầm mắt của Thẩm Thư Bình, vừa nhìn đã lập tức sửng sốt.

Nàng không cách nào khống chế cơ thể đang run rẩy của mình, không ngờ nàng lại nhìn thấy người mà cả đời này nàng hận nhất.

Tẩu tử của nàng, thứ nữ của Bạch gia ở kinh thành, Bạch Tiểu Điệp.

"Vị tiểu thư nhà này cũng thật là tốt bụng."

Tịch Nguyệt ổn định lại tâm trạng, sau đó nhìn về phía Thẩm Thư Bình, nói: "Muội nhận ra nàng ta."

Chẳng lẽ đây chính là duyên phận ư, dù có trốn thế nào cũng không thoát được duyên phận, cho dù bọn họ cách xa kinh thành, nhưng vẫn đụng phải Bạch Tiểu Điệp.

"Muội biết nàng ấy à?" Thẩm Thư Bình có chút vui mừng.

Tịch Nguyệt vừa nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thư Bình thì đã biết ca ca của nàng có ấn tượng tốt với nữ tử này, trong nụ cười của nàng mang theo một chút khinh thường, đã rất lâu rồi nàng mới có biểu hiện rõ ràng như vậy. Thẩm Thư Bình vừa trở về không bao lâu, nhưng Thẩm Nhất Nhất thì lại có bản lĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

"Là nhận ra, không phải biết, đã từng gặp mặt một lần. Muội cũng không muốn biết người như vậy. Nhưng mà, nàng ta vốn là bằng hữu của Vũ Lan."

Thẩm Thư Bình thấy Tịch Nguyệt lộ thái độ bài xích rõ ràng như vậy thì có chút không hiểu nên truy hỏi tới cùng. /di? e^n.d94nn_L3.Quys,Đ6nn.C0M/

Vẻ mặt Tịch Nguyệt có chút rối rắm, đáng vẻ muốn nói nhưng lại có chút mâu thuẫn.

"Có chuyện gì mà lại không thể nói với ca ca của mình chứ?"

Nàng thấy Thẩm Thư Bình càng ngày càng tò mò thì rốt cuộc cũng nói ra: "Ca ca tới đây." Nàng kề sát vào lỗ tai hắn rồi nói vài lời.

Thẩm Thư Bình ngây người.

Sau đó lấp bắp nói: "Cái... cái gì! Nàng ấy, nàng ấy là người như vậy....."

"Đúng vậy. Mặc dù không thể tin Vũ Lan hoàn toàn, nhưng mà chuyện như vậy, chắc nàng ấy sẽ không gạt muội. Hơn nữa, chúng ta lại không có

quá nhiều giao tình với vị Bạch tiểu thư này, tội gì nàng ấy phải chửi bới tiểu thư Bạch gia như vậy chứ?"

Thẩm Tịch Nguyệt đẩy hết chuyện này lên người Trần Vũ Lan, mới vừa rồi nàng nói với ca ca, Vũ Lan đã từng nói với nàng, vị Bạch tiểu thư này có một lần uống rượu say ở Trần gia, sau đó nhận lầm Vũ Lan thành "Di phu*", ôm ấp yêu thương, sau đó còn cởi áo nới dây lưng, bày tỏ tâm sự.

*Chồng của dì.

Mặc dù sau khi tỉnh rượu nàng ta đã quên chuyện này, nhưng mà thật sự là đã dọa Vũ Lan sợ đến chết khiếp, không dám mời nàng ta tới phủ nữa, đồng thời cũng dần dần xa cách.

Dĩ nhiên những điều này đều là Thẩm Tịch Nguyệt nói bừa, cho dù là thật sự có chuyện như vậy, thì với tâm cơ đó của Vũ Lan, sao nàng ta lại có thể nói cho nàng biết được chứ. Chẳng qua là nàng biết rõ nói như vậy với ca ca mới có tác dụng, chắc hẳn là ca ca sẽ không bao giờ động lòng với vị tiểu thư Bạch gia này nữa.

Như vậy là tốt rồi, ca ca không phải là người lảm chuyện, cho nên sẽ không nhiều lời với người bên ngoài.

Tịch Nguyệt vẫn treo nụ cười bên khóe miệng như cũ, chỉ có điều trong mắt nàng lại không hề có một chút ý cười nào.

Mặc dù Bạch Tiểu Điệp không làm những chuyện như vậy ở Trần gia, thế nhưng đúng là nàng ta thích di phu của mình. Mà quả thật là hai người bọn họ cũng quấn lấy nhau rất lâu.

"Sao nàng ta lại dám như vậy." Thẩm Thư Bình hoàn toàn không thể tin vào ánh mắt của mình, nhưng mà hẳn cũng không hề hoài nghi lời nói của muội muội mình.

Tịch Nguyệt nói đúng, loại chuyện như thế này, sẽ không có ai ác ý bịa đặt.

"Có gì mà không dám chứ. Bạch gia bọn họ cũng đâu phải là Thẩm gia của chúng ta, ai biết được họ dạy bảo nữ nhi như thế nào."

Thẩm Thư Bình vừa liếc nhìn cô gái kia, vừa lắc đầu một cái.

Tịch Nguyệt thấy trong mắt ca ca đã lộ vẻ chán ghét và xem thường, lúc này nàng mới thật sự vui mừng được một chút.

Có hiệu quả là tốt rồi.

"Tỷ tỷ, muội ăn xong rồi." Nhất Nhất bỏ đĩa xuống, ngoan ngoãn nhìn ca ca và tỷ tỷ, tỏ ra rất hiểu chuyện.

Nàng cũng rất tò mò muốn biết chuyện tỷ tỷ nói với ca ca, nhưng mà nàng không hỏi nhiều. Nàng có một loại cảm giác, đây không phải là chuyện nàng nên hỏi.

Chút nhạc đệm nhỏ trên đường này cũng không hề ảnh hưởng tới tâm tình của bọn họ, mà cũng không thể nói là không có ảnh hưởng, ít nhất, đối với Thẩm Tịch Nguyệt mà nói, ngược lại đây là một chuyện tốt, tâm tình của nàng cũng sáng lạn hơn trước một chút.

Ấn tượng của ca ca đối với Bạch Tiểu Điệp đã không còn giống như ban đầu nữa, như vậy quả là rất tốt.

Đã bắt đầu có một chuyện khác biệt.

Ở kiếp trước, Vũ Lan đã hết lời nói tốt giúp cho bị Bạch tiểu thư này, cũng bởi vì vậy mà nàng nghĩ nàng ta là một người tốt, kết quả còn góp phần giúp đỡ ca ca trên vấn đề tình cảm, sau cùng mới rơi vào kết quả như vậy.

Kiếp này, cho dù vẫn sẽ gặp nhau, nhưng nếu từ lúc bắt đầu đã có khác biệt, như vậy con đường kế tiếp sao còn có thể giống nhau được nữa!

Thẩm Thư Bình cũng cảm nhận được tâm tình vui vẻ của Tịch Nguyệt, nhưng hân hoan cho rằng muội muội như vậy là bởi vì hôm nay được ra ngoài đi xa.

Qua khoảng vài ngày, cuối cùng ba người cũng đã đến Chùa Thanh Tuyền. Chùa Thanh Tuyền tọa lạc ở đỉnh núi, nhưng mà hương khói cũng rất hưng thịnh, hôm nay Tịch Nguyệt tới đây cũng không ý định ở lại, nàng dự tính sau khi bái lạy xong sẽ lập tức rời đi.

Nàng không thích nghỉ trọ ở bên ngoài.

Bốn bề quanh Chùa Thanh Tuyền toàn là núi, bởi vì bây giờ đang là mùa hè, cho nên cây cối trên núi rất xanh tốt, còn có cả trăm hoa đua nở rực rỡ.

Tiếng chim hót lúc trầm lúc bổng, dường như nơi đây chính là tiên cảnh giữa nhân gian.

Khói xanh lượn lờ quanh đại điện, phía trước là dòng người tới cúng bái đang xếp hàng ngay ngắn trật tự.

Mặc dù dung nhan của Tịch Nguyệt cũng thuộc hàng xuất sắc, nhưng mà rất nhiều người lại đang chú ý một đôi nam nữ đứng ở phía trước, cách Tịch Nguyệt không xa.

Tịch Nguyệt thật sự không thể ngờ lại tình cờ gặp được hai người kia ở nơi này.

Con trai và con gái của Tể Tướng đương triều – Phó lão tiên sinh.

Nam tử mặc một bộ quần áo màu xanh, đôi mắt hẹp và dài, bờ môi mỏng, dung nhan như ngọc, nếu như dưới gầm trời này còn có một người

đàn ông có thể dùng cụm từ “mỹ nhân” để hình dung, thì nhất định đó chính là vị Phó công tử này rồi.

Có lúc Tịch Nguyệt còn từng nghĩ rằng, cho dù là Chu Tuyết Ngưng – Đệ Nhất Mỹ Nhân đương triều thì cũng không sánh bằng vị Phó công tử này.

Còn Phó tiểu thư ở bên cạnh đương nhiên cũng là một mỹ nhân, nàng thiên về loại mỹ nhân giống như Vũ Lan, luôn khiến cho người ta có một loại cảm giác dịu dàng. Lông mày không vẽ mà vẫn đen, môi không tô mà vẫn đỏ. So sánh với Vũ Lan, thì dĩ nhiên là nàng ấy hơn hẳn ngàn lần.

Mà vị Phó tiểu thư này cũng là tú nữ tham gia đợt tuyển tú năm nay.

Thậm Tịch Nguyệt còn biết là họ thuộc cùng một nhóm tú nữ, hơn nữa vị Phó tiểu thư này lại là người được thụ phong rất cao, đương nhiên là phải cao rồi, bỏ qua việc nàng có người phụ thân là Tế Tướng, có dung nhan và tài hoa xuất chúng, vị Phó tiểu thư này vẫn còn một vũ khí cực kỳ lợi hại.

Nàng cười cười.

Trong Nước Nam Thấm này, không ai không biết nàng có diện mạo rất giống tỷ tỷ đã mất của mình.

Hoàng Hậu đã qua đời – Trưởng nữ của Phó gia.

Phó Tương, ngoại trừ thân phận Tế Tướng, còn có một thân phận hiển hách khác là Quốc Trưởng.

Tịch Nguyệt từng ác ý nghĩ rằng, vị Hoàng Thượng này thật lòng yêu mến Hoàng Hậu, hay là bởi vì nàng ấy có một người phụ thân tốt, thân là Tế Tướng đương triều.

Sau khi suy nghĩ quay lại, nàng mỉm cười thu hồi tầm mắt.

Lần này ra cửa thu hoạch được thật không ít, thế nhưng lại gặp nhiều người như vậy, Bạch Tiểu Diệp, Phó công tử - Phó Cần Du, Phó nhị tiểu thư – Phó Cần Dao.

Thật sự đã không còn giống lúc trước nữa rồi!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chuyên Cần Chuẩn Bị, Đêm Trước Tuyển Tú

Huynh muội Phó gia đã thành thói quen người ngoài chú ý tới bọn họ chẳng qua Phó Cần Du cũng là một người cẩn thận, nhìn thiếu nữ cách đó không xa mỉm cười thu hồi tầm mắt, hẩn nghiêng đầu qua suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng kề sát bên tai muội muội nói nhỏ vài câu.

Sau khi Phó Cần Dao nghe được lơ đãng hướng về phía sau nhìn.

Năm nay tất cả tú nữ đồng thời tham gia tuyển chọn, Phó Cần Du đều đã xem cũng đều từng nghiên cứu qua, vừa rồi chính là đêm phát hiện của mình nói cho muội muội.

Lúc trước Thẩm Tịch Nguyệt đánh giá bọn họ, mà lúc này, Phó Cần Dao cũng là giống vậy, chẳng qua sau đó thấy trang phục của Thẩm Tịch Nguyệt, vẻ mặt không có gì đặc biệt.

Tuy là khuôn mặt không tệ, nhưng mà cũng không đạt tới đáng vẻ tuyệt sắc mỹ nữ, không chỉ không đạt tới, còn có vẻ có phần ngây thơ chưa thoát khỏi hình dáng bé gái.

Khi trước Phó Cần Du đã đem phân tích cặn kẽ nói rõ cho Cần Dao rồi.

Thẩm Tịch Nguyệt này, xem như là một loại người không có uy hiếp đó.

Nhìn lại bản thân, Phó Cần Dao hơi yên tâm một chút.

Tuy là bọn họ chỉ liếc mắt một cái liền thu hồi tầm mắt, nhưng không ngờ bị Tịch Nguyệt phát hiện rồi.

Có lẽ, bọn họ cũng biết nàng, đều nói Phó công tử này đã gặp qua là không quên được, trước lúc tuyển tú, bọn họ cũng sẽ không thể cái gì cũng không làm.

“Tỷ tỷ, dáng vẻ ca ca tỷ tỷ phía trước thật là đẹp mắt. Nhất Nhất trưởng thành nhìn cũng sẽ đẹp mắt như vậy sao?” Dáng vẻ Thẩm Nhất Nhất thiên chân vô tà (ngây thơ), âm thanh không có ý định lớn, nhưng có lòng, vẫn sẽ nghe thấy.

“Ân, đúng vậy. Chờ Nhất Nhất trưởng thành, cũng sẽ xinh đẹp như vậy.” Tịch Nguyệt nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội.

Xung quanh có người nghe được hai người nói chuyện, cũng nở nụ cười.

Huynh muội Phó gia cũng không vì bọn họ nói chuyện quay đầu lại, ngược lại như thường vào đại điện quỳ lạy, sau đó rời khỏi.

Xem ra, hai người vẫn ở nơi này. Trang@ddlqđ@bubble editor

Thanh Tuyền tự ở ngọn núi này, thông thường tới đây tham bái, gia thế tốt hơn một chút đều có thể ở vài ngày, có rất ít như Tịch Nguyệt vậy. Tham bái* xong liền rời khỏi.

*Tham bái: vào chùa lạy phật ^^

Lúc mấy người rời khỏi Phó Căn Du đang tản bộ (đi dạo) trên núi. Nhìn đoàn người Thẩm gia rời khỏi, dáng vẻ hơi có chút kinh ngạc.

“Nam tử này thật là xuất sắc.” Thẩm Như Bình cảm khái.

“Một đôi nam nữ Phó tướng gia, có thể không xuất sắc sao?”

“Cái gì?” Thẩm Như Bình giật mình khủng khiếp. Hắn thật không ngờ đến, đôi nam nữ kia mà lại có thân phận như thế.

“Ca ca đi thôi, gia đình như vậy, chúng ta vẫn là đừng quá dựa vào.” Phó gia cũng không phải bọn họ có thể bỏ đờ được.

“Ta hiểu được.”

Bọn họ trước giờ cũng không phải là người như vậy.

Trên đường trở về mấy người lại đụng phải đoàn người Bạch Tiểu Diệp, trái lại thật không ngờ, Bạch Tiểu Diệp này cũng tới Thanh Tuyền tự tham bái, chỉ là, bởi vì lộ trình mấy người Thẩm gia, bởi vậy, bọn họ rời tự không bao xa gặp mấy người mới tới.

Mà lúc này cô nương kia lúc đầu bán mình chôn cha đã đi theo mấy người rồi.

Tịch Nguyệt xuyên qua màn xe ngựa, nhìn cô nương kia bán mình chôn cha không ngừng liếc ca ca nhà mình. Nghĩ tới trên đường có thể quyến rũ người khác, cô gái như vậy thấy thế nào cũng không phải là cô gái dàng hoàng gì.

Về tư tưởng của Bạch Tiểu Diệp này, Tịch Nguyệt thật sự không dám khen tặng, mang cô gái hồ my* như vậy trở về nhà, sợ là không phải đơn giản như vậy đi.

*Hồ my: quyến rũ, mê hoặc

Nàng ta thật đúng là làm người trong nhà ngọt ngào, nhưng nghĩ tới Bạch Tiểu Diệp cũng là muốn tuyển tú, Tịch Nguyệt mỉm cười, nếu Bạch Tiểu Diệp cũng được trên chọn, vậy mới thú vị. Thời điểm kiếp trước, Bạch Tiểu Diệp không được tuyển chọn rồi. Cũng không biết đời này còn có thể như vậy hay không.

Lộ trình mấy người, cũng không phải thời gian vài ngày, đã về tới kinh thành.

Lúc này cách tuyển tú cũng đã không còn bao lâu.

Ngoại trừ dược lý*, Tịch Nguyệt dừng lại hết tất cả khóa trình** của mình.

*Dược lý: vị thuốc

**Khóa trình: chương trình học

Cho tới bây giờ nàng đều không muốn trước mặt mọi người chỉ có nhảy múa, luyện múa, chẳng qua là vì dáng người đẹp mắt thôi.

Việc này cũng không cần bao nhiêu chuyên cần.

Cái khác cũng có rất nhiều đạo lý giống nhau. dieendafnleequysddoon

Chỉ có đề ý thuốc này, nàng thật rất dụng tâm học, biết một chút dược lý, mới là quan trọng trong cung, có thể nàng chỉ học sơ sơ, cũng không sử dụng nhiều lắm gì. Nhưng, lại có ai có thể nói, điểm này nàng sơ sơ chút, không dăng công dụng lớn cho phe phái sau này đấy.

Mà chuyện nàng học dược lý này cũng chỉ có một mình lão phu nhân biết, những người khác cũng không hề biết, chuyện này nói ra chưa chắc đã tốt.

Tuổi nàng còn nhỏ, học đồ đó, sư phụ là một người có vẻ thỏa đáng của Thẩm gia. Phu nhân Vạn thái y của Thái y viện, cũng là khuê trung mật hữu* khi còn bé của lão phu nhân, người nào cũng biết, y thuật cao siêu của Vạn thái y này, nhưng không ai biết, Vạn thái y này cũng không bằng phu nhân của ông.

*Khuê trung mật hữu: bạn bè thân mật của phái nữ có thể vào khuê phòng

Lúc trước Thẩm Tịch Nguyệt đưa ra việc này, lão phu nhân lập tức nghĩ tới Vạn phu nhân.

Hiện giờ Vạn phu nhân ngoại trừ tới Thẩm gia làm khách, cũng là thường len lén tới đây.

Về Thẩm Tịch Nguyệt người đệ tử này, Vạn phu nhân cũng rất thích, xem như bà nhìn Tịch Nguyệt lớn lên, vốn là đối với Thẩm Tịch Nguyệt rất tốt, biết được Thẩm Tịch Nguyệt muốn học y thuật, lại thấy nàng hết sức có thiên phú mà lại nghiêm túc, Vạn phu nhân cũng cảm thấy cao hứng.

Vạn phu nhân không có con gái, chỉ có ba con trai, hợp ý với Thẩm Tịch Nguyệt, tự nhiên coi nàng giống như con gái mà đối đãi.

Thời gian như thoi đưa, ngày hôm đó trải qua cũng rất được, chẳng mấy chốc liền đến ngày Tịch Nguyệt tuyển tú.

Vạn phu nhân biết, nếu chọn trúng Tịch Nguyệt, vậy về sau cũng rất khó gặp, có chút đau lòng mất mát.

Mọi người cũng biết, coi như Tịch Nguyệt vào cung, cũng là bước đi khó khăn.

Vạn phu nhân tặng Tịch Nguyệt một cái trâm cài tóc.

“Nguyệt Nhi, ngày mai con sẽ phải vào cung tuyển tú rồi, lời nói dư thừa sư phụ cũng không nói nhiều. Sư phụ rất cao hứng, con có thể nguyện ý học cũng rất cao hứng có một người đệ tử như con vậy. Trâm cài tóc này cho con dùng, ngàn vạn lần không nên coi thường nó, cho dù là ngân châm (châm bạc) thử không ra độc, con dùng cái này thử một lần, nhất định cũng có thể nhìn ra một nguyên do.”

“Sư phụ...” Thẩm Tịch Nguyệt đỏ hốc mắt, từ ngày đó nàng bắt đầu hạ quyết tâm, nàng liền bắt đầu học y, cũng rất có cảm tình với Vạn phu nhân.

“VẬY QUÁ QUÝ TRỌNG RỒI.”

Lắc lắc đầu: “Nó để nơi này của chúng ta, thật ra cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng không giống với con, vào cung có vật này là có thể phòng tránh nhiều nguy hiểm.”

“Dạ.” Nước mắt Tịch Nguyệt nhỏ giọt xuống, nặng nề gật đầu.

Mặc dù còn chưa bắt đầu tuyển chọn, nhưng không biết là vì cái gì, tất cả mọi người tiếp xúc qua Thẩm Tịch Nguyệt có một cảm giác, đó chính là nàng nhất định sẽ bị chọn trúng.

Tịch Nguyệt này sẽ phải tuyển tú, thân quyến trong nhà cũng không ngừng lui tới, đây là tự nhiên, Thẩm gia này mặc dù khổng lồ, nhưng chỉ có bọn họ này, cũng chỉ có ba người huynh đệ mà thôi.

Theo tình huống trước mắt nhìn, có thể có ngày nổi danh, cũng chính là Tịch Nguyệt rồi.

Tuổi Thẩm Nhất Nhất còn nhỏ, ngược lại tuổi hai đứa bé gái chi thứ hai Thẩm gia cũng không tính là nhỏ, nhưng cho dù là con vợ cả Nhị tiểu thư Uyển Như, hay là tam tiểu thư thứ xuất Thanh Thanh, đều nhất gan mà nhan sắc bình thường.

Muốn trúng tuyển, khó càng thêm khó.

Những dòng thân thích bên đó, cho dù là trúng tuyển, cũng là cùng một chi bọn họ không có quan hệ quá lớn.

Cho nên ngược lại hiện tại cả nhà đều gởi gắm hi vọng trên người Tịch Nguyệt.

Bây giờ trong kinh thật là náo nhiệt lợi hại, cũng không phải chỉ có con gái một nhà bọn họ tuyển tú, các nhà đều bận rộn chuẩn bị, xem ra, Thẩm

gia này vẫn không tính là đặc biệt.

“Cẩm Tâm, ta bảo người chuẩn bị y phục người chuẩn bị xong chưa?”
Đây là một việc quan trọng nhất khi nàng tuyển tú.

“Bẩm tiểu thư, đã xong.” Trang@ddlqđ@bubble editor

Thẩm Tịch Nguyệt cũng không tự mình làm y phục, giống với đại đa số tú nữ, nàng cũng làm một bộ y phục ở kinh thành nổi danh Vĩnh Bảo trai.

Chẳng qua màu sắc và kiểu hoa là chính nàng lựa chọn tốt.

Y phục này đưa tới đây lúc buổi chiều, mặc dù đều sớm làm xong, nhưng tiểu thư lại đưa ra mấy vấn đề nhỏ về chi tiết, Vĩnh Bảo trai này không hổ là cửa hàng nổi danh kinh thành, dựa theo ý tiểu thư sau khi sửa đổi, đã tốt còn muốn tốt hơn.

Cẩm Tâm hiểu rõ đem váy áo gấm vóc kia ra.

Thời tiết tuyển tú này đúng là thời điểm có vẻ nóng, không ít gia đình tiểu thư đều chọn thêm tơ tằm mát mẻ hoặc là sa mỏng, so với những thứ này, ngược lại gấm vóc có hơi dày cộm nặng nề.

Nhưng Tịch Nguyệt vẫn chọn nó.

Tơ tằm tuy đẹp, nhưng lại rất dễ có nếp nhăn, thời điểm kiếp trước nàng cũng không phải toàn thân mặc như vậy sao, trong quá trình chờ đợi, Nội vụ phủ này vì tú nữ các nhà đều chuẩn bị ghế dựa, kết quả có thể nghĩ.

Thậm chí nàng cảm thấy, một chuyện này cũng là cố ý mà làm, dù sao, phần lớn tú nữ đều là tơ tằm.

Mà sa mỏng là có phiêu dật, nhưng thái hậu cũng không yêu thích cô gái không đoan trang này.

Gấm vóc mặc dù có chút dày, nhưng cũng không phải là không thể chịu được, nếu quả thật không thể chịu đựng, năm đó thời điểm thái hậu mới vào cung tuyển tú, làm sao sẽ mặc cả người như vậy! Tịch Nguyệt mỉm cười.

Cầm y phục mặc vào, Tịch Nguyệt đứng trước gương.

“Tiểu thư thật đẹp.” Cầm Tâm từ đáy lòng nói.

“Đáng tiếc, khuôn mặt đẹp trong cung trước giờ cũng không quan trọng.” Nàng cười hì hì lên tiếng.

Cầm Tâm nghe nàng nói xong sửng sốt một chút.

Mặc dù mọi người đều biết tiểu thư rất có tự tin với tuyển tú lần này, nhưng cũng chỉ có nàng và Cầm Linh biết, tiểu thư ắt phải được,

Nếu tiểu thư cũng trở nên mạnh như vậy, nàng cũng cần phải cố gắng lên.

“Cầm Tâm cũng sẽ cố gắng.”

Tịch Nguyệt gật đầu cười.

Đem mọi thứ thu dọn thỏa đáng, đúng lúc lão phu nhân phái người qua đây đón Tịch Nguyệt qua.

Tịch Nguyệt đoán trước, lão phu nhân là có lời muốn dặn dò.

Quả nhiên, đúng là như thế.

Thấy Tịch Nguyệt qua đây, lão phu nhân vỗ vỗ vị trí bên cạnh, Tịch Nguyệt thấy không có người khác trong phòng, ngay cả Nhất Nhất cũng không có, xinh đẹp nhảy đi qua.

Khóe mắt lão phu nhân cười đều là nếp nhăn.

“Con đó, nha đầu nghịch ngợm.” Đã bao lâu rồi, bao lâu không thấy đáng vẻ bé gái này của Tịch Nguyệt rồi.

Tịch Nguyệt tựa đầu trên vai lão phu nhân, lẳng lặng, hưởng thụ thời gian ấm áp này.

“Tổ mẫu biết, con vì lần tuyển tú này dụng tâm, chẳng qua, con cũng nên biết, mọi thứ đều không phải chuyện do người làm ra. Nếu không tuyển tú, cũng là không có gì.” Bà an ủi cháu gái, không muốn nàng có áp lực quá lớn.

“Tịch Nguyệt hiểu được.”

“Vậy là tốt rồi. Tổ mẫu chỉ lo lắng nha đầu con suy nghĩ kia sâu nặng.”

Nhìn tóc đã hoa râu của tổ mẫu, Tịch Nguyệt lẳng lặng, cái gì cũng không nói.

Nàng nhất định phải tiến cung.

Chỉ có đứng ở địa vị cao, mới có thể bảo vệ người thân của mình.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mới Vào Cung, Phồn Hoa Rực Rỡ

Mùa thu, năm Cảnh Dụ thứ tư.

Một năm này, Nam Thấm quốc nghênh đón lần tuyển tú đầu tiên từ Cảnh đế đăng cơ tới nay.

Thấm Tịch Nguyệt khéo léo đi theo phía sau mọi người, thước tha đi vào cung đình. Lúc này một hàng hai nhóm tú nữ đều cúi đầu rũ mắt, cũng không nhìn nhiều thêm xung quanh, cho dù hoàng cung này phồn hoa, lúc này cũng không có quan hệ gì với các nàng. Tất cả mọi người phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận.

Thái giám dẫn đầu mang mọi người đến chỗ trống trải, tuân theo chỉ thị, một hàng một hàng đứng ngay ngắn.

Đợi mọi người đứng ngay ngắn, chỉ thấy một thái giám lớn tuổi đứng phía trước, phát biểu lớn tiếng: “Bản triều tuyển tú, chính là vì phong phú hậu cung hoàng thượng, nhiều thêm hậu duệ (con cháu) hoàng tộc. Hễ là tú nữ đợi tuyển, phải là huyết thống thuần quan viên và thân thích Chính Thất Phẩm trở lên. Coi trọng xuất thân cao quý, thân thể cũng phải cân xứng, dung nhan xuất chúng, chỉ có như vậy, mới có tư cách vì hoàng thất khai chi tán diệp (chỉ việc sinh con nối dõi, con đàn cháu đống). Cho nên, từ giờ khắc này bắt đầu, mọi người phải nghe theo chỉ thị của chúng ta an bài (sắp xếp), đếm từ số một tiếp nhận thẩm định, không được dị nghị.”

Thấm Tịch Nguyệt thành thật đứng trong đám tú nữ, đầu hơi cúi xuống, chờ đợi bước kiểm tra kế tiếp.

Mà sau khi kiểm tra còn lại bao gồm các phương diện, bao gồm ngũ quan, thân thể, âm thanh, giọng nói, chân dài, bởi vì sau tuyển rất nhiều cung nữ, một bước này chỉ là sàng lọc một lượng lớn ban đầu.

Cũng chính vì một bước kiểm tra nghiêm khắc này, có thể có hai phần ba người sẽ bị tuyển chọn đi xuống, sau đó còn lại, mới có quyền lợi tiếp tục bước tuyển chọn tiếp theo.

Sau khi thông qua sơ tuyển, nhóm tú nữ được an bài chờ ở nơi trống, bước tiếp theo còn có thi vòng hai.

Lúc này cũng không có nhiều quy củ như vậy, nhóm tú nữ đã tự mình tìm hiểu tiểu thư mỗi nhà, tốp năm tốp ba đứng cùng nhau tán gẫu.

Thẩm Tịch Nguyệt nhìn một chút mọi nơi, vốn nên là những người đó, tất cả. dieenddafnleequysddoon

Trần Vũ Lan tới gần Tịch Nguyệt, nhu tình tựa thủy (tình cảm dịu dàng như nước): “Biểu tỷ.”

Trong những người này, Thẩm Tịch Nguyệt vốn quen biết ngược lại không nhiều lắm, chẳng qua kiếp trước từng trải qua, nàng tự nhiên là biết rất rõ ràng với đủ loại người.

Đương triều đệ nhất mỹ nhân thiên kim nhà Chu đại nhân Chu Vũ Ngưng, nhị tiểu thư Phó tướng gia Phó Cẩn Dao, thế gia tiểu thư Liên gia, cầm nghệ (tài đánh đàn) trác tuyệt Liên Tú Vân. Cho là ba vị này xuất sắc trong đợt tú nữ này.

“Vũ Lan hôm nay đẹp quá.” Toàn thân Trần Vũ Lan mặc váy tơ tằm xanh như hồ nước, trang sức trên mái tóc lại là trâm hoa xanh ngọc, tuy là màu sắc khác nhau, mà lại là cùng một hệ màu, hiển nhiên nàng cũng biết được ưu thế của chính mình, hôm nay nhìn đúng là dịu dàng.

“Biểu tở không phải cũng giống như vậy.” Trần Vũ Lan lồi kéo tay nàng đi tới chỗ bóng cây.

“Y phục này của biểu tở nhìn thì đầy cộm nặng nề, chúng ta đến bên này mát hơn.”

Những tú nữ này thông qua sơ tuyển, cũng chỉ có hai ba người mặc gấm vóc bảo thủ.

Trần Vũ Lan tinh tế đánh giá người biểu tở này của chính mình, mặc toàn thân hồng quần đỏ, cổ áo chỉ vài hoa lài nhỏ màu sáng, hai búi tóc quần lên, đồ trang sức còn lại là giống với thường ngày, trâm vàng, cả người có vẻ hơi tầm thường.

Chẳng qua tuy là tầm thường, ngược lại cũng bắt mắt.

Trần Vũ Lan thật ra là có chút khó hiểu, hiện rõ ra cách ăn mặc lần này của Thẩm Tịch Nguyệt, khác biệt so với trước kia thật đúng là không phải đặc biệt lớn. Hơn nữa không biết có phải có quan hệ với trang điểm sắc mặt hay không, mắt phượng khí thế quyến rũ của nàng cũng không cánh mà bay, trở thành, còn lại là một phần có chút ngây thơ chưa thoát khỏi linh lung (nhánh nhện, hoạt bát).

Nhìn Thẩm Tịch Nguyệt như vậy, Trần Vũ Lan có chút cao hứng, nàng ta cho rằng, như vậy cơ hội nàng lạc tuyển lớn.

Thẩm Tịch Nguyệt lướt qua biểu tình của Trần Vũ Lan, là cười đến rức rờ mấy phần.

Nghĩ đến Vũ Lan cho rằng nàng không được chọn đi. Điện này là một vòng tuyển chọn quan trọng. Có tú nữ mặc một bộ áo trắng đẹp đẽ động lòng người, giống như Liên Tú Vân. Có tú nữ mặc quần áo màu vàng loá mắt, giống như Chu Vũ Ngưng. Còn có cách ăn mặc thanh lệ kia Phó Căn Dao.

Cái dạng gì cũng có, chẳng qua loại này của nàng ngược lại ít. Cho dù muốn chói mắt chút, cũng có rất ít người lựa chọn đỏ hồng.

Không phải nói không được, chỉ có thể nói, hơi lộ vẻ quê mùa.

Mà hồng đỏ phối với trâm vàng, càng quá mức.
trang@d#d#l#q#d@bubble

Có tú nữ cảm thấy trời nóng nực lợi hại, liền đến trong một cái đình cách đó không xa ngồi xuống, nhìn bộ tư tắm của tú nữ ngồi xuống, Tịch Nguyệt âm thầm lắc đầu.

Sau khi Vũ Lan lôi nàng qua thì tán gẫu với tú nữ khác, Tịch Nguyệt cũng không tính, cứ như vậy nhìn mấy người nói chuyện phiếm.

Mà trong đó cũng có tiểu thư thứ xuất Bạch gia, Bạch Tiểu Điệp, chẳng qua lúc này sắc mặt nàng xem ra không tốt lắm. Cũng không hiểu là vì khẩn trương, hay là vì không muốn bị chọn trúng.

Mà con vợ cả đại tiểu thư Bạch gia Bạch Du Nhiên thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nàng, khiến cho sắc mặt nàng ta tái nhợt.

Tịch Nguyệt biết, sau Bạch Du Nhiên này trúng tuyển rồi. Tuy là cũng không có chỉ bảo thầm kín với nàng, chẳng qua trên mặt mũi cũng không có trở ngại.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, rất lâu cũng không thấy có thái giám qua sắp xếp các nàng tiến hành bước tiếp theo sau tuyển chọn, có vài nữ tử thấp thỏm nóng nảy liền vội vàng lên.

Ngay cả Trần Vũ Lan cũng hơi sốt ruột, chẳng qua nàng ngược lại không giống mấy người nữ tử khác oán trách ra ngoài như vậy.

Thấy trong miệng vài người oán trách, Vũ Lan bĩu môi, có chút khinh thường.

Tịch Nguyệt thấy vậy cảm giác thú vị.

Nói ra ngoài miệng, thật đúng là không nhất định dù cho thật tình. Không chừng, nghĩ giả bộ đóng miệng không chừng mực, tâm vô thành phủ (không có sự tinh tế, lòng dạ không trong sáng).

Lại không biết, một lần này đúng là không ai thấy người không có sự tinh tế. Làm sao thái hậu có thể cho phép người không có quy củ.

Bên cạnh đi đến tiểu thái giám biết vâng lời kia, không phải là Tiểu Đức Tử bên cạnh thái hậu. trang@ddldd@bubble editor

Tuy là nhìn hăn nhỏ tuổi, nhưng dù lộ vẻ trẻ tuổi, thật ra, đã hơn hai mươi, cũng hầu hạ bên cạnh thái hậu mười mấy năm, là nhị đẳng thái giám bên cạnh thái hậu, cũng là một người đặc lực.

Nghĩ tới hăn ở đây, chính là quan sát lời nói và việc làm của các tú nữ.

Không nhiều một lát, ánh mắt Tịch Nguyệt đảo qua, dĩ nhiên thấy Tiểu Đức Tử lặng lẽ rời khỏi, biết được đây là bắt đầu.

Quả nhiên, mất một lúc, một thân cấm y Đại thái giám mang theo tám vị tiểu thái giám qua đây. Người này đúng là tổng quản thái giám, người đặc lực bên cạnh hoàng đế Đại thái giám Lai Hỉ.

Hắng giọng một cái, ông hơi lớn tiếng: “Hoàng thượng có chỉ, năm người một tổ, gọi tên lên, đi theo sau mấy vị công công sau người ta, đến cửa điện chân tuyến. Không đọc đến tên, còn chờ như vậy.”

Các vị tú nữ hơi khẽ chào: “Tuân ý chỉ bệ hạ.”

Lai Hỉ cũng không nhìn thẳng các vị tú nữ, cầm sổ lên mắt không nhìn nơi khác.

Mất một lúc, trong viện này đã ít đi một nửa tú nữ, năm người một tổ, lần này xem như đã đi bốn mươi người.

Thẩm Tịch Nguyệt không hề trong phạm vi này, nàng biết, danh sách này là căn cứ quan giai (cấp bậc quan lại) trong nhà quan viên mà định. Như vậy cũng không kỳ lạ, vài người đứng đầu này, dĩ nhiên đều đã rời khỏi.

Ngược lại một vòng các nàng này đều không có rời khỏi, có lẽ cũng là. Con gái nhà cao cửa rộng kết giao này, bình thường cũng là hạng người có gia thế tương đương.

Tự nhiên các nàng cũng là như thế.

Một lúc không lâu sau, liền nghe đã có nhiều tiếng khóc của con gái, có lẽ là bị ban thưởng hoa lạc tuyển rồi.

Mọi người lại đợi một chút thời gian, tú nữ còn lại cũng không giống như nhóm tú nữ đầu tiên, là cùng nhau rời khỏi, ngược lại là một vị công công trở lại, dựa theo danh sách gọi người, nhưng lại có năm vị đi theo rời khỏi. Vòng đi vòng lại.

Lập tức chỉ hơn 25 người, mà tỷ muội Bạch gia đều đã rời khỏi, rốt cục Thẩm Tịch Nguyệt bị gọi vào. dieenddafnleequysddoon

Nàng và Trần Vũ Lan là cùng một nhóm.

Năm người đi theo công công dẫn đầu, quy củ rời khỏi viện, đại diện chân tuyển và viện này còn có một khoảng cách.

Mấy người đều nhìn không chớp mắt.

Mấy người bị an trí (thu xếp) ở một viện khác, nhưng cũng không phải hai ba nói chuyện phiếm, ngược lại đều quy củ đứng sau người công công, lẳng lẳng chờ đợi.

Cái gọi là điện tuyển chọn, cũng không phải là tiến vào trong điện, mà là năm người đứng ở cửa đại điện, chờ đợi hoàng thượng bắt đầu nhìn.

Mấy người đứng lại, quy củ vung khăn hành lễ.

“Thần nữ cung chúc hoàng thượng thái hậu vạn phúc kim an.”

“Đều đứng lên hết đi.” Mọi người đều hơi cúi đầu, dựa vào lời nghe theo.

Cũng như ngày cũ, hoàng thượng và thái hậu chia nhau hỏi mấy vấn đề, Trần Vũ Lan trả lời rất tốt, được ban thưởng túi hương giữ lại.

Kỳ thật yết kiến này cũng có cách thức.

Cũng là năm nữ, phía trước trướng cử, phía sau khó tránh khỏi sẽ sinh ra lòng uế oải, trừ phi cực kỳ xuất sắc, nếu không cơ hội được giữ lại cũng không lớn.

Mà Tịch Nguyệt và Vũ Lan cách nhau một người.

Nàng này cũng bởi vì không xuất sắc, thẻ bài bị đặt xuống, ban thưởng hoa.

“Từ con gái Ngũ phẩm Hàn Lâm viện thị tộc Thẩm Thư Văn Thẩm Tịch Nguyệt, mười ba tuổi ...” lão thái giám đứng đầu dưới hoàng đế kêu to đến.

“Thần nữ khấu kiến hoàng thượng thái hậu, nguyện hoàng thượng thái hậu vạn phúc kim an.”

“Ngánh đầu lên.”

Thắm Tịch Nguyệt ngẩng đầu lên, hai má phấn nộn phối với trâm vàng ngược lại làm cho người ta nhìn có vài phần buồn cười.

Ánh mắt thái hậu lại rơi trên y phục và hoa văn y phục của nàng.

“Biết được những thứ gì?” Âm thanh hoàng đế mát lạnh. Không nhận ra được có hài lòng hay không đối với dung mạo này.

“Thần nữ đều có chỗ độc lướt qua, chẳng qua cũng không tinh xảo.”

Hoàng thượng không nói gì, ngược lại thái hậu gật đầu, bà thích cô gái như vậy.

“Nhìn y phục này của người có chút độc đáo, ngược lại khác biệt với tú nữ khác.”

Tịch Nguyệt vui mừng nhướn mày: “Bẩm thái hậu, mặc dù y phục này không phải nơi chính tay thần nữ khâu, song nhưng là bản thân thần nữ lựa chọn hoa văn màu sắc.”

Lúc này, Cảnh đế bật cười, nghe âm thanh của nàng, còn có chút đặc ý, chẳng lẽ nàng tự cho rằng bản thân mình lựa chọn chính xác?

Kỳ thật Cảnh đế không rõ ý định của thái hậu.
trang@d#d#l#q#d@bubble

“A..? Vậy người nói một chút, vì sao muốn chọn màu sắc và kiểu hoa này.” Thái hậu hỏi.

“Bẩm thái hậu, thần nữ cảm thấy như vậy có vẻ quý khí chói mắt.”

Thái hậu nghe nói như vậy, ngược lại nở nụ cười, lại nhìn kỹ trâm vàng kia trên đầu của nàng.

Bộ trang phục này, cùng hai má của nàng không hề xứng đôi.

Cảnh đế thấy thái hậu có chút cao hứng, trái lại có lẽ cô gái này cũng có thể giải buồn bực cho thái hậu, chính mình cũng cảm thấy nàng có chút thú vị, đã hạ quyết định.

Chẳng qua trước đó, hắn vẫn lại hỏi: “Hôm này người mặc, trong nhà cũng có đề nghị cái gì cho người?”

“Hồi hoàng thượng, thần nữ vẫn luôn mặc như vậy. Người trong nhà cũng cảm thấy rất tốt.”

Vẻ mặt thái hậu tươi cười hướng Cảnh đế gật đầu.

“Đứng lên đi.” Cảnh đế gật đầu.

“Từ con gái Ngũ phẩm Hàn lâm viện thị tộc Thẩm Văn Thư Thẩm Tịch Nguyệt, lưu thẻ bài, ban thưởng túi hương...” Thấy hoàng thượng gật đầu, lão thái giám kêu to lần nữa.

Sau khi Tịch Nguyệt trúng tuyển vẫn gương khóe miệng, nhìn thái hậu cười lắc đầu.

Thấy thái hậu có hứng thú đối với Thẩm Tịch Nguyệt, hoàng thượng cũng không khỏi lại nhìn thêm vài lần.

Tịch Nguyệt là hờn hờ ra mặt.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phong Thường Tại, Thẩm Gia Vui Mừng

Không trúng tuyển tú nữ thì thẳng theo đường cũ quay trở về, mà trong lúc tuyển tú nữ thì cần một mình ngồi đợi trong một đình, đợi tất cả mọi người đều thẩm định tuyển xong, lại lần lượt rời đi.

Nhóm các nàng chỉ có Vũ Lan với Tịch Nguyệt trúng tuyển, hai người khéo léo đi theo công công dẫn đến đình để nghỉ ngơi.

Trừ những thứ này ra thì ra là cũng sẽ được chọn trúng người, Bạch Tiểu Diệp vậy mà cũng trong đó, đây hoàn toàn khiến Thẩm Tịch Nguyệt kinh ngạc, chỉ là nàng ngược lại cũng không biểu hiện ra ngoài.

Sự việc, thật sự phát sinh biến hóa thôi.

Mà Bạch gia trưởng tiểu thư Bạch Du Nhiên còn cách xa nàng, trừ Bạch gia, cũng không có hai tỷ muội đồng thời trúng tuyển.

Chỉ là Thẩm Tịch Nguyệt đi vào thật ra khiến rất nhiều người liếc mắt, trang điểm của nàng hôm nay, vốn đã bị mọi người trong lòng âm thầm nhận định không thể nào trúng tuyển, ai cũng không ngờ tới, nàng rốt cuộc cũng trúng tuyển.

Tịch Nguyệt đếm nhẩm trong lòng, trong cái đình này đã có 19 tú nữ rồi.

Vị trí của nàng vốn là sau chỗ dựa, nghĩ cho dù có trúng tuyển mới, cũng sẽ không nhiều.

Quả nhiên, đến sau khi kết thúc, cũng chỉ thêm hai người, như vậy xem ra, lần trúng tuyển tú nữ này tổng cộng có hai mươi một người.

Không đến một lúc, thái giám Phó Tổng Quản Lai Phúc dẫn đầu một đội tiểu thái giám chạy tới, cho các vị tú nữ thỉnh an.

Lúc sau mở miệng: "Hôm nay thẩm định tuyển tú hoàn tất, các vị chính là người xuất sắc trong tuyển tú năm nay, sau đó Tạp Gia sẽ sắp xếp ma ma giáo dưỡng đến quý phủ. Sau mười ngày. Các vị tiểu chủ tỉnh hậu thánh chỉ."

"Tạ ơn công công."

Tịch Nguyệt vẫn luôn khéo léo đứng sau lưng mọi người, trong những người này, nói thực, gia thế kém hơn nàng, cũng chỉ có hai người. Nàng xếp hàng ghi danh cũng ở phía sau.

Mọi người chậm rãi đi vào cửa cung, nơi này một hàng xe ngựa đã dừng sẵn. Những người này đều là người làm buổi sáng đưa tiểu thư nhà mình đi tuyển tú.

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn theo sau, nhìn những vị tiểu thư phía trước từng người lên xe rời đi.

Cầm Tâm Cầm Linh cũng trung thành đứng chờ một bên, không có giống gia nhân người ta lú ra lú rú.

Lan Nhi nha hoàn của Vũ Lan sớm đã chạy vội đến bên cạnh Vũ Lan rồi.

Cáo biệt nàng xong, Tịch Nguyệt lên xe ngựa nhà mình.

Các nàng đều hiểu, không có ra ngoài trước, thì có nghĩa là tiểu thư nhà mình đã trúng tuyển rồi.

Hai người thật ra là khó nén kích động, nhưng mà nghĩ đến lúc trước tiểu thư dạy bảo, hai người cố gắng trấn định.

Trở về phủ, chỉ thấy tất cả mọi người trong nhà đều đợi ở cửa.

Xe ngựa Tịch Nguyệt tới, Thẩm gia già trẻ vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

Đỡ mọi người dậy, Tịch Nguyệt đi theo đông đảo trưởng bối trong nhà đi tới đại đường.

Có thể nhìn ra được, tất cả mọi người đều hân hoan vui mừng.

Thậm chí ngay cả Nhị phu nhân bình thường không quan tâm tới Thẩm Tịch Nguyệt cũng một mặt vui vẻ, thân thiện cực kỳ.

"Được lắm, được lắm, ta biết ngay nha đầu con được mà." Lão phu nhân lôi kéo Tịch Nguyệt không buông tay.

Tịch Nguyệt tuyển tú một ngày, cũng có chút mệt mỏi, lão phu nhân thấy thế liền đuổi tất cả mọi người, kéo Tịch Nguyệt lên sạp, lúc này trong phòng chỉ còn lại ba người lão phu nhân, Thẩm phụ, Thẩm Tịch Nguyệt.

"Mệt không?"

"Ừm, một ngày cũng chưa uống nước ăn cái gì."

Lão phu nhân nhìn nàng chu miệng, có chút đau lòng: "Ta đã dặn dò người làm rồi, lát nữa dọn cơm."

Lại đánh giá cách ăn mặc này trên người nàng: "Người cũng mệt mỏi, lát nữa ăn cơm xong tắm một cái, thay bộ y phục rồi nghỉ ngơi."

Lúc trước lão phu nhân thật ra thì không quá coi trọng cách ăn mặc trang điểm của nàng như thế, nhưng Thẩm Tịch Nguyệt khẳng khẳng, ngược lại không nghĩ tới, cũng không ảnh hưởng nàng.

Nhìn thấu ý tứ của lão phu nhân, Tịch Nguyệt cũng không giấu giếm, hướng về phía tổ mẫu và phụ thân mở lời: "Thật ra thì, con là cố ý mặc như vậy."

Thấm phụ nhú mày.

Lão phu nhân dĩ nhiên là biết nàng là cố ý, nhưng lại không biết thâm ý.

"Điều này cũng phải cảm tạ tổ mẫu, chính là bởi vì tổ mẫu vì con tìm Vu ma ma già như vậy, con mới có thể lợi dụng điểm này. Người có thể không biết, Thái hậu Vu ma ma lúc còn là quý phi, đã từng phục vụ qua quý phi trong cung. Ban đầu lúc Thái hậu tuyển tú, chính là mặc một thân màu đỏ hồng như vậy, đầu cài trang sức hoa nhài. Nhưng sau này ngược lại không còn nghe nói Thái hậu mặc như vậy, con nghĩ, trong đó nhất định là có nội tình gì đó. Chỉ là lão nhân gia đã đến vị trí hôm nay, cho dù là có nội tình gì, sợ là cũng sẽ theo gió mà trôi qua thôi. Con dĩ nhiên là không thể hoàn toàn rập khuôn, thế này không phải rất tốt sao? Cũng không cố ý. Dù là hoàng thượng đa nghi có chút hoài nghi, con cũng không sợ, lúc trước không phải là nhà ta cũng thường mặc màu đỏ hồng này sao?"

Không ngờ rằng Tịch Nguyệt này ý tứ kín đáo như vậy, lão phu nhân sửng sờ.

"Con đã sắp đặt từ trước?" Thấm phụ đặt ly trà xuống.

Tịch Nguyệt mỉm cười: "Chưa nói tới sắp đặt thôi. Nếu như mà con còn là một tiểu bạch thủ, như vậy sau khi vào cung sợ là sẽ bị người khác ăn sống nuốt tươi. Luôn luôn đi một bước nghĩ ba bước thôi."

"Nguyệt nhi thật sự trưởng thành rồi." Thấm phụ hơi xúc động.

Thấm Tịch Nguyệt rất ít thấy dáng vẻ như vậy của phụ thân, kể từ khi mẫu thân qua đời, phụ thân đối với bọn họ cực kỳ lạnh nhạt.

"Hôm đó phụ thân chắc là nghe thấy con với ca ca nói chuyện."

Thẩm phụ cũng không do dự, gật đầu.

"Như vậy cũng không cần con khai báo nhiều nữa, phụ thân làm quan nhiều năm, có một số việc, hiển nhiên hiểu hơn Tịch Nguyệt. Nhưng có một chuyện, con vẫn muốn căn dặn phụ thân một chút."

Thẩm phụ thoáng ra hiệu, Thẩm Tịch Nguyệt tiếp tục: "Cho dù mọi người nghe được con là bộ dạng gì, con trong cung là như thế nào. Cũng không nên hỏi nhiều, cũng không cần dính vào sâu. Mọi người phải tin tưởng, dù là con không thể tự vệ, con cũng tuyệt sẽ không hại Thẩm gia."

"Con....." Thẩm phụ nhìn mắt Thẩm Tịch Nguyệt muốn nói cái gì, chỉ là cuối cùng lại thở dài một tiếng, cũng không nói gì.

"Con sẽ gò bó mọi người ở Thẩm gia."

"Vậy thì tốt."

Buổi tối hôm đó, ma ma giáo dưỡng đã tới rồi, Tịch Nguyệt nhu thuận thỉnh an, có thể được trong cung phái ra làm ma ma giáo dưỡng, dĩ nhiên là không đơn giản, nhìn không ra hỉ nộ. Thẩm Tịch Nguyệt không biết sau lưng ma ma này có người hay không, chỉ là nàng cứ theo dáng vẻ bình thường của mình học tập.

Cũng không đặc biệt xuất sắc, cũng không quá vụng về.

***

Hoàng cung.

Thái hậu cùng Cảnh đế Nghiêm Triệt tán gẫu việc nhà.

Cảnh đế Nghiêm Triệt này lúc mới đăng cơ trừ hoàng hậu bên cạnh, chỉ có tám người hầu hạ. Mà hoàng hậu tạ thế, hân cũng không có tổng tuyển, ngược lại là để con gái Tổng đại tướng quân Tống thị nhắc lên vị trí Hiền phi. Mà con gái Triệt Thái Phó Triệt thị nhắc lên Đức Phi.

Trừ hai vị này, còn lại sáu vị cũng theo thường lệ phong thưởng.

Thái hậu dĩ nhiên là thích xem con trai mình khai chi tán diệp.

Lần này xem như chọn 21 vị tú nữ, Thái hậu cực kỳ vui mừng, đứa con trai này của bà quá tự gò bó, cũng không quá nặng nữ sắc. Bây giờ hậu cung đầy đủ, bao giờ cũng tốt.

"Lúc chiều trầm sai Lai Phúc đem danh sách tới cho mẫu hậu, người cảm thấy sắp xếp như vậy thỏa đáng chưa?"

Gật đầu: "Ai gia xem qua rồi, có người, ai gia nghĩ nhắc chút phần vị, cái khác, cứ theo ý hoàng thượng đi."

Cảnh đế nhíu mày. Ngài đã đoán được mẫu hậu muốn nói người nào.

"Khuê nữ Thẩm gia này, Thẩm Tịch Nguyệt, từ Chính Bát Phẩm uyển thị nhắc lên thứ Thất Phẩm thường tại đi."

"Theo ý mẫu thân. Nhi thần có một chuyện không hiểu, hôm qua vốn muốn hỏi mẫu hậu, không biết mẫu hậu vì sao đối với Thẩm Tịch Nguyệt này có hảo cảm như vậy?" Cảnh đế chính là ruột rà của Thái hậu, hai người đương nhiên rất thân thiết.

Thái hậu ngắm nhìn cây hoa nhài trong cung, nghĩ thật lâu: "Năm đó ai gia tuyển tú, trong nhà mẹ cả không thích, cố ý tính kế, ai gia cũng là mặc một thân màu đỏ hồng như vậy, lúc đó thế nhưng gây ra không ít chuyện cười, thiếu chút nữa không được tuyển chọn. Nhiều năm như vậy, ai gia chưa từng mặc lại màu đỏ đó, chính là không suy nghĩ một chút ngày đó,

cũng không nghĩ đến hôm qua nhìn thấy nàng, mới đột nhiên phát hiện, mình cũng sớm đã buông xuống rồi."

"Hắn là như vậy. Không trách được mẫu hậu cực kỳ chú ý phục sức của nàng."

Thật ra thì lúc ấy hắn đã thấy được Thái hậu có hứng thú đối với y phục của Thẩm Tịch Nguyệt, hắn người này từ trước đến giờ thích nắm giữ mọi chuyện, lập tức liền sắp xếp nội vệ bên mình điều tra Thẩm Tịch Nguyệt, nhưng chỉ có điều cũng biết, nàng thường ngày cũng rất thích màu sắc tươi sáng, như vậy xem ra, nàng ngược lại cũng không phải là cố ý.

"Ngược lại nàng là một cô nương thú vị."

"Vậy theo ý mẫu hậu, phong thứ vị Thất Phẩm thường tại. Chỉ là Thẩm cô nương này thế nhưng không giống với bức họa lắm, trong bức họa nàng có một đôi mắt phượng, nhưng ngược lại thực tế cũng không nổi bật." Lúc trước Hoàng Thượng cũng đã xem qua toàn bộ bức họa tú nữ rồi.

"Trang điểm mắt. Nàng vẽ trang điểm mắt." Cho dù tuổi Thái hậu không ít, nhưng đối với những chuyện trang điểm cách ăn mặc này cũng là thích, bà làm sao không nhìn ra Thẩm Tịch Nguyệt vẽ trang điểm mắt hơi kỳ quái.

Nghĩ đến, Thẩm cô nương này cũng là người có tâm tư.

"Đôi mắt phượng này của nàng ngược lại thật quyến rũ, lời đồn bên ngoài ai gia không thích cô gái quyến rũ, e là nàng chính là vì lẩn tránh điểm này thôi." Thật ra thì bà đúng là không thích cô gái quyến rũ. Nhưng hiện nay trong cung này chỉ có tám người hầu hạ hoàng thượng, bà làm sao có thể yên tâm. Hoàng gia này vẫn là muốn phồn vinh, con cháu đầy đàn mới đúng.

Có thể bị bọn họ nhìn ra chút nhỏ mọn, là có thể dễ dàng tha thứ.

Thái hậu cũng là trong hậu cung nhiều năm, nhìn quần áo trên người Thẩm Tịch Nguyệt lúc ấy không có cảm giác, sau này cũng có chút hoài nghi, chỉ có điều nếu Hoàng Thượng cái gì cũng không nói, như vậy bà liền hiểu rõ, đây không phải là cố ý gây nên.

***

Trong tình hình chung, các tú nữ sau khi tuyển tú ba đến năm ngày sẽ có người đến tuyên đọc thánh chỉ, mà lần này cũng không ngoại lệ.

Mọi người Thẩm gia đồng loạt quỳ ở đại sảnh.

"Tịch Nguyệt Thẩm gia, tú ngoại tuệ trung*, dịu dàng uyển chuyển, đặc biệt phong làm thứ Thất Phẩm thường tại. Khâm thờ."

*tú ngoại tuệ trung: bên ngoài thanh tú xuất sắc, bên trong thông minh nhạy bén

Vội vàng rút bạc cho công công tuyên đọc thánh chỉ như cũ, mà hân cũng không từ chối, trực tiếp liền ước chừng luôn.

Từ chối lời mời ở lại của Thẩm gia, vị công công này còn phải lập tức về cung phục chỉ.

Cung tiễn hân ra cửa.

Thẩm Tịch Nguyệt cuối cùng cũng an tâm.

Mục đích của nàng bước đầu tiên tối thiểu đã đạt đến.

Cũng không biết các tú nữ khác là phong địa vị gì, có điều những thứ này còn nhiều thời gian.

Lần này người được chọn nhiều như vậy, nghĩ đến Thái Hậu cùng Hoàng Thượng là thật muốn lấp đầy hậu cung.

Mọi người Thấm gia vui mừng hết mức, thứ Thất Phẩm đã rất tốt. Phải biết, tú nữ trong cung này, chỗ nào không phải bắt đầu từ phẩm vị thấp. Bình thường tất cả đều là chường Thất Phẩm Bát Phẩm mà lên.

Cầm Tâm biết có thể cùng với tiểu thư nhập cung, trong lòng xúc động, chỉ có điều nàng cũng không phải là tiểu nữ tỳ đơn giản, dù là trong lòng kích động, trên mặt cũng không lộ rõ.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Mới Người Cũ, Bắt Đầu Vào Cung

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt đã đến ngày nhập cung.

Mọi người của Thẩm gia đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho Thẩm Tịch Nguyệt, người cùng vào cung với nàng không phải ai khác mà chính là người mà Tịch Nguyệt đã chọn từ lâu, Cẩm Tâm. Còn Cẩm Linh thì được đưa tới chỗ của Thẩm Nhất Nhất.

Vài chục năm trước, tú nữ khi nhập cung có thể tùy ý đem theo thị nữ của mình vào, các đại cung nữ tất nhiên cũng là người trung thành nhất với mình, về sau lại xảy ra một số chuyện khiến cho Hoàng Đế vô cùng không vui cho nên từ đó về sau số lượng thị nữ vào cung đều được quy định rõ ràng.

May mắn cuối cùng nàng là một Thường Tại, nếu không thì lại giống như kiếp trước, cô độc vào cung.

Người mà người khác an bài cho người, nếu như người dùng không tốt thì chính là một phiền toái lớn.

Thẩm Tịch Nguyệt tạm biệt người thân, từ trên xe ngựa đang chậm rãi đi nhìn về phía tấm biển to lớn trước cửa lớn của Thẩm gia, hốc mắt rừng rừng nhưng nóm đồng tiền lại như hoa.

Hai mươi một vị tú nữ trúng tuyển cùng nhau tiến cung vào ngày hôm nay, tất nhiên an bài chỗ ở cũng là theo phẩm cấp lớn nhỏ của mỗi vị tú nữ.

Công công quản sự đi ở phía trước, vừa đi vừa giảng giải cho Thẩm Tịch Nguyệt.

"Thứ Thất phẩm Thẩm Thường Tại, Hoàng Thượng ban thưởng cho người ở tại Thiên điện của Sương Mai Điện. Chủ điện của Sương Mai Điện này là An Tiệp Dư. Cung nữ của người ngoại trừ đại cung nữ Cẩm Tâm cô nương thì Phủ Nội Vụ trong cung sẽ đưa một nhóm cung nữ, thái giám tới cho người chọn lựa. Số lượng cung nữ và thái giám quy định của người là bốn đại cung nữ, hai đại thái giám, bốn cung nữ nhị đẳng, hai thái giám nhị đẳng."

"Cảm ơn công công đã chỉ điểm." Cẩm Tâm hiểu ý của Thẩm Tịch Nguyệt, nhanh nhẹ lấy một cái túi gấm nhỏ đưa cho công công quản sự.

Công công quản sự âm thầm ước lượng sức nặng, dường như là rất vừa lòng.

Lại nhiều lời hơn một chút: "Hiện nay người vào Sương Mai Điện, không nên vội vàng về Thiên điện mà nên tới thỉnh an Tiệp Dư nương nương trước. An Tiệp Dư này tuy là người lãnh ngạo nhưng mà thuận theo nàng, kính trọng nàng thì nàng cũng sẽ không gây khó dễ cho người."

"Thực sự đa tạ công công." Về mặt Tịch Nguyệt cảm kích nói.

Thời điểm kiếp trước, tuy rằng nàng cũng tặng túi gấm nhưng mà vẫn có chút kiêu ngạo, hẳn là khi đó người ta cũng không vui cho nên công công quản sự cũng không nhắc nàng những điều này. Tuy rằng chính nàng cũng nghĩ rằng nên đi bái kiến chủ điện trước.

Kiếp trước vị công công quản sự kia cũng nhân cơ hội gây khó dễ cho nàng mấy lần, hẳn là do nàng không hiểu chuyện. Nếu như đều là cho tiền, vì sao không thể làm những đồng tiền này có hiệu quả lớn nhất chứ?

diendanlequydon_anhtho

Bước vào Sương Mai Điện, Tịch Nguyệt quy củ đứng chờ ở cửa.

Dường như và do Tịch Nguyệt mới vào cung cho nên An Tiệp Dư này cũng không khiến nàng khó xử, lập tức cho gọi nàng vào trong.

Tịch Nguyệt vừa vào cửa liền đánh giá vị An Tiệp Dư này một chút, cũng giống như kiếp trước. An Tiệp Dư này là người cũ bên cạnh Hoàng Thượng, năm nay hai mươi một tuổi, lớn hơn Tịch Nguyệt bảy tuổi.

Gương mặt của nàng cũng không phải là vô cùng tinh xảo nhưng mà trên trán lại vẽ một đóa hoa đào quyến rũ. Một thân váy dài màu thủy lam, ngồi thẳng đứng ở vị trí chủ vị, thắt lưng siết chặt, thoạt nhìn không đến một vòng tay.

Thấy Thẩm Tịch Nguyệt hơi hơi cúi người thỉnh an, nàng ta cẩn thận đánh giá Tịch Nguyệt.

So với nàng ta thì Thẩm Tịch Nguyệt làm tốt hai chữ quyến rũ hơn.

Lúc trước, thời điểm tuyển tú, nàng ta không có cơ hội tới xem, nghe nói ba người nổi danh nhất là Phó Căn Dao, Chu Vũ Ngưng, Liên Tú Vân. Nhưng mà hôm nay nhìn thấy Thẩm Tịch Nguyệt này cũng là người vô cùng xinh đẹp, tuổi còn nhỏ mà đã có một đôi mắt quyến rũ như vậy.

Nghĩ đến nhan sắc như vậy còn không vừa mắt Hoàng Thượng thì ba người kia phải tuyệt sắc như thế nào.

An Tiệp Dư không gọi đứng dậy, Tịch Nguyệt cũng vẫn thành thực cúi người ở đó, không tức giận, cũng không nóng nảy.

"Đứng dậy đi! Muội muội thật là xinh đẹp, khiến cho tỷ tỷ nhìn tới ngây người." Nàng ta vuốt ve ly trà trên tay, cười giống như đang đeo một tấm mặt nạ.

"Đa tạ An Tiệp Dư khích lệ." Phản ứng của Thẩm Tịch Nguyệt khiến cho An Tiệp Dư hơi giật mình nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Xem ra, Thẩm Thường Tại này cũng không phải là đèn cạn dầu.

Trong cung này từ trước đến giờ cũng chỉ có tám người các nàng đấu với nhau, nay người mới vào cung, cục diện này phải thay đổi rồi.

Hai người trò chuyện hàn huyên vài câu, An Tiệp Dư cũng không giữ Thẩm Tịch Nguyệt lại lâu, công công quản sự liền đưa nàng đến Thiên điện.

Những cung nữ và thái giám đã được Phủ nội vụ đưa tới đang đợi Thẩm Tịch Nguyệt.

Công công quản sự giới thiệu Thẩm Tịch Nguyệt.

Mọi người đều quỳ xuống thỉnh an.

"Từ trái sang phải, ngoài cùng là Đào Nhi, Hạnh Nhi, Lê Nhi, Bình Nhi, Hương Nhi, Quả nhi."

Nhìn những người này, Tịch Nguyệt cũng không hoảng hốt, thực ra nàng rất may mắn, tuy rằng phân vị của nàng có thay đổi nhưng mà người bên cạnh lại không thay đổi. A, cũng không thể nói là hoàn toàn không thay đổi nhưng mà đa số là không đổi.

Thẩm Tịch Nguyệt ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn qua vài cung nữ và thái giám, cũng không nói gì, vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Mọi người vẫn cứ quỳ như vậy, không dám ngẩng đầu lên, bọn họ đều biết được chủ tử đang lập uy với bọn họ. ddiendanllequyddonAoA}

Qua một hồi lâu, Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn mấy người: "Bên người ta có bốn đại cung nữ, Cẩm Tâm đương nhiên là một trong số đó, mà ba người còn lại..." Nàng hơi ngừng lại, nhìn mọi người, giống như là đang quan sát biểu tình của những cung nữ kia.

Giống như tùy ý điểm tên: "Liên chọn Đào Nhi, Hạnh Nhi và Quả Nhi đi."

"Dạ." Mấy người dập đầu.

"Điều này cũng không chứng tỏ vị trí này sẽ không thay đổi, người hôm nay ta tuyển là những người ta nhìn vừa mắt nhưng mà nếu như để ta biết các người có vấn đề ta sẽ xử phạt không nương tay. Cho dù ta mới vào cung nhưng mà xử lý vài cung nữ thái giám người khác cũng sẽ không dị nghị gì. Vào trong cung này của ta thì nên biết chính mình nên làm việc cho ai. Nếu các người còn có chủ tử khác phía sau thì các người nên cẩn thận lo lắng một chút đi, trên đời này không có bức tường nào kín gió đâu."

Thẩm Tịch Nguyệt nhìn mọi người đều có vẻ mặt cẩn thận, cũng không thêm để ý, tiếp tục nói: "Về phần hai đại thái giám, liên chọn Tiểu Văn Tử và Tiểu Đặng Tử đi."

Thẩm Tịch Nguyệt nhìn như tùy ý chọn bừa nhưng thực ra cũng đã cân trong suy nghĩ một phen.

Đuổi những cung nữ, thái giám kia đi rồi, Thẩm Tịch Nguyệt đi vào nội thất, bốn đại cung nữ đều đi theo.

"Tuy rằng cùng là đại cung nữ những cũng có phân công riêng, nội thất này, để cho Cẩm Tâm và Hạnh Nhi phụ trách đi. Đào Nhi, Quả Nhi, các người phụ trách ngoại thất."

An bài tốt mọi chuyện xong, Thẩm Tịch Nguyệt rửa mặt chải đầu rồi nằm trên giường, lẳng lặng suy nghĩ những chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Bạch Tiểu Điệp này cũng vào cung, vừa rồi hỏi thăm nàng đã biết được phân vị của nàng ta cũng không bằng nàng, như vậy rất tốt. Thực ra Thẩm Tịch Nguyệt cũng không nghĩ tới sẽ dẫm nát Bạch Tiểu Điệp dưới chân hoặc là làm gì nàng ta.

Nàng ta vào cung, cùng hưởng một nam nhân với nàng, như vậy cũng không sao cả, chỉ cần nàng ta đừng ở ngoài cung gây tai họa cho ca ca của nàng là tốt rồi.

Vào cung, người không phạm ta ta không phạm người, nhưng mà nếu Bạch Tiểu Điệp không thành thực vậy thì nàng cũng sẽ không khách khí.

Lần này trong số những tú nữ tiến cung, phân vị cao nhất chính là Phó Căn Dao, Thứ Tứ Phẩm Sung Nghi, cũng là một người duy nhất có thể đem theo hai tỳ nữ cùng tiến cung. Mà đệ nhất mỹ nhân đương triều Chu Vũ Ngưng lại chỉ được phong làm Chính Lục Phẩm Tần. Nhưng mà tuy là Tần nhưng Hoàng Thượng lại ban thưởng chữ cho nàng ta, Lệ Tần, để hình dung nàng ta thanh lệ xinh đẹp động lòng người. Tài nữ Liên Tú Vân được phong làm Quý Nhân mà đại tiểu thư Bạch gia, Bạch Du Nhiên được phong làm Tài Tử.

Nhớ lại kiếp trước, Thẩm Tịch Nguyệt than nhẹ, xem ra ngoại trừ nàng và Bạch Tiểu Điệp ra thì những người khác đều không có gì thay đổi.

Chỉ là không biết Bạch Tiểu Điệp có thông đồng với Liên Ngọc Thụ hay không.

Bạch Tiểu Điệp là thứ nữ của Bạch gia nhưng mà lại coi trọng em rể của mẹ cả cũng chính là Nhị công tử của Liên gia Liên Ngọc Thụ. Hai người này thông đồng gian dúi với nhau. Liên Ngọc Thụ này cũng chính là Nhị thúc của Liên Tú Vân.

Lúc trước, Liên Tú Vân ở trong cung tranh đấu thất bại nhưng mà người của Liên gia lại oán hận những người có giao tình tốt với Liên Tú Vân, cảm

thấy trong số bọn họ có người hãm hại nàng ta cho nên cũng thường xuyên nhắm vào bọn họ.

Sau đó lại xảy ra chuyện này, tuy rằng Liên gia ở trong triều không được coi là rất có trọng lượng nhưng mà mọi người ai cũng đều gió chiều nào che chiều ấy, cuối cùng cả nhà Thẩm gia bị xử trảm. Nếu không phải là lúc đó có Lệ Chiêu Nghi cầu xin thì kết cục của Thẩm gia chỉ sợ sẽ là tru di cửu tộc. lqd.diendan.milky

Lệ Chiêu Nghi lúc đó đúng là Lệ Tần Chu Vũ Ngưng của hiện tại.

Có đôi khi, không thể nói rõ mọi chuyện là như thế nào nhưng mà rất nhiều chuyện hợp lại với nhau lại tạo thành kết quả như vậy.

Miên man suy nghĩ trong chốc lát, Thẩm Tịch Nguyệt ngồi bật dậy.

Chu Vũ Ngưng dù biết sẽ khiến Hoàng Thượng thức giận nhưng vẫn muốn cầu xin cho Thẩm gia nhưng mà nàng tự thấy là mình cũng không có giao tình gì với Chu Vũ Ngưng.

Trước khi chết nàng từng gặp Chu Vũ Ngưng, hỏi nàng ta vì sao lại giúp đỡ, Chu Vũ Ngưng lúc đó đã nói những gì? Nàng ta nói: "Ta chỉ muốn làm chút chuyện cho Thẩm gia, đáng tiếc, vẫn không thể cứu giúp được một nhà các người, ta làm những chuyện này là vì một người khác, không có liên quan gì đến người."

Chuyện này làm cho nàng nghi hoặc.

Mà Liên Tú Vân, người mà ngay từ đầu nàng luôn coi là tỷ muội tốt, nàng cười lạnh, chỉ sợ nàng ta là người đầu tiên muốn đòi mạng của Thẩm gia.

Liên Tú Vân cũng không oan uổng, nàng ta nghĩ rằng hãm hại nàng thì có thể được Hoàng Thượng thương tiếc, nhưng nàng ta lại không biết trong

mắt Hoàng Thượng chỉ có giang sơn, không thể nào lại thương tiếc một nữ tử vô cớ gây sự như nàng ta.

Tài nữ, cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Mà những cung nữ được chọn lần nay, Thẩm Tịch Nguyệt tất nhiên cũng hiểu rõ.

Vốn dĩ kiếp trước Cẩm Tâm không vào cung với nàng, bên người nàng cũng chỉ có vài cung nữ đó, người mà khi nàng sắp chết cũng không chịu rời bỏ nàng, cuối cùng táng thân trong biển lửa cùng với nàng chính là Hạnh Nhi.

Cho nên nàng ta là người nàng tin tưởng.

Về phần Đào Nhi và Quả Nhi, trong mười năm ở bên cạnh nàng, hai người đó cũng rất trung thành, tận tâm.

Theo lí mà nói, nàng đều tin tưởng bốn người này nhưng mà, trong sinh một lần rồi, nàng cũng lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Dù sao Bạch Tiểu Diệp còn có thể tiến cung, cho nên nàng vẫn lưu lại một chút phòng bị.

Dù sao, bọn họ cũng không giống như Cẩm Tâm.

Còn về phần đại thái giám. Tiểu Văn Tử trước kia chính là thái giám bên người nàng, Tiểu Văn Tử này vô cùng trung thành. Tiểu Đặng Tử cũng vậy, hẳn ta là người của Thái Hậu. Bất luận thế nào thì hai người này nàng vẫn nên giữ ở bên người, cho dù Tiểu Đặng Tử là người của Thái Hậu.

So sánh ra thì vẫn tốt hơn là để hai người khác không biết là người của ai ở bên cạnh mình.

Biết, còn có thể phòng bị tốt.

Nàng biết, không chỉ có nàng, trong cung của mỗi người đều có người của Thái Hậu, cũng có cả người của Hoàng Thượng. Đây là Hoàng tộc.

Cho dù là thiếp, bọn họ cũng không thể hoàn toàn yên tâm.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Trang Điểm Khéo Léo, Ganh Đua Sắc Đẹp

Ngày đầu tiên vào cung đã trôi qua.

Mặc dù hậu cung vô chủ, nhưng mà bọn họ vẫn phải tới Huệ Từ Cung để thỉnh an Thái hậu.

Tịch Nguyệt cũng không cảm thấy trong cung không có Hoàng hậu thì sẽ an toàn hơn nhiều, ở kiếp trước không phải là nàng cũng ôm loại ý nghĩ này sao, thế nhưng kết quả lại phải chịu mấy lần thua thiệt.

Nàng đứng dậy nhìn chính mình trong gương, mặc dù không phải là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng cũng có thể coi là vượt trội hơn so với dung mạo của nhóm tú nữ đợt này.

Nàng nhìn về phía gương đồng rồi cong khóe miệng lên, nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng nhẹ nhàng thì thầm: "Thân ở trong cung thì không nên bo bo giữ mình làm người trong suốt."

Cầm Tâm và Hạnh Nhi nhìn Thấm Tịch Nguyệt, sau đó bưng chậu rửa mặt bước vào.

Hạnh Nhi nhanh tay nhanh chân: "Chủ tử, ngài thích búi tóc kiểu nào?"

Búi tóc cũng cần phải phối hợp với y phục. Thế nhưng nàng lại không biết hôm nay chủ tử muốn mặc cái gì.

Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút rồi mở miệng: "Búi cho ta kiểu Lưu Vân Kế đi."

Trái lại, hôm nay Thẩm Tịch Nguyệt cũng không vẽ mắt nhạt đi để tạo cảm giác mềm mại đáng yêu giống như ngày tuyển tú. Hôm nay, cách ăn mặc và trang điểm của nàng cũng coi như là lộng lẫy.

Một bộ váy màu hồng phấn xen lẫn sắc xanh lam làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ đã trắng nõn mịn màng nay lại càng thêm xinh đẹp.

Thật ra thì với tố chất này của Thẩm Tịch Nguyệt, nếu như nàng không trở thành sủng phi thì thật đúng là có chút không xứng đáng với lợi thế của bản thân. Một đôi mắt phượng (mắt xếch) thoát nhìn cực kỳ mê người, hơn nữa vòng eo lại nhỏ nhắn không đầy một vòng tay, cộng thêm bộ ngực cao vút.

Sau khi Thẩm Tịch Nguyệt trang điểm xong, ngay cả Cẩm Tâm và Hạnh Nhi cũng nhìn đến ngây người. Trước đây Cẩm Tâm cũng đã biết tiểu thư nhà mình có dáng vẻ ra sao. Nhưng hôm nay xem ra lúc trang điểm và không trang điểm cũng hơn kém nhau quá lớn.

Thế nhưng Cẩm Tâm cũng là người trung thành, nàng liếc mắt nhìn Hạnh Nhi, thấy Thẩm Tịch Nguyệt không chút cử động, cuối cùng đành mở miệng: "Chủ tử, hôm nay phải đi gặp Thái hậu, chúng ta thế này có phải là quá mức phô trương rồi hay không?"

Súng bắn chim đầu đàn. Ngay cả Cẩm Tâm cũng hiểu đạo lý này, chẳng lẽ Thẩm Tịch Nguyệt lại không hiểu sao?

Nàng quay đầu lại nhìn Cẩm Tâm, nở nụ cười xinh đẹp: "Thời thời khắc khắc ta đều luôn phải sẵn sàng, một ngày nào đó có thể gặp được Hoàng thượng thì sao. Được rồi, Cẩm Tâm, muội lưu lại đi, Hạnh Nhi đi theo ta tới thỉnh an Thái hậu."

"Vâng." Hai nha hoàn khẽ cúi người.

Thẩm Tịch Nguyệt quay sang đánh giá Hạnh Nhi, sau đó hơi nhăn mày rồi nhìn chung quanh: "Ừm, muội đi đổi một bộ đồ khác đi. Nhìn bộ đồ này có phần hơi cũ, ta không thích. Chúng ta cần phải ăn mặc thật xinh đẹp. Cẩm Tâm, muội đi lấy bộ váy màu xanh nhạt của muội đưa cho Hạnh Nhi đi."

Hạnh Nhi khôn khéo nhận y phục rồi quay về phòng thay đồ.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Tịch Nguyệt và Cẩm Tâm.

"Về sau ta sẽ không thường xuyên dẫn muội ra cửa, nhưng là muội phải biết, muội là đại cung nữ quan trọng bên cạnh ta. Muội nhất định phải canh giữ Lục Phúc Điện này cho tốt. Lúc ta không có ở đây muội phải coi chừng mọi người thật cẩn thận. Dù sao thì chúng ta cũng chưa biết được ở trong cung ai mới là người một lòng với chúng ta. Chúng ta không thể để cho người khác thừa cơ chiếm lợi."

Lục Phúc Điện là Thiên Điện của Sương Mai Điện.

Cẩm Tâm là một người thông minh, nàng lập tức hiểu ý của Thẩm Tịch Nguyệt.

Cẩm Tâm gật đầu: "Nô tỳ đã hiểu, chủ tử cứ yên tâm. Nhưng mà, chủ tử, súng bắn chim đầu đàn, ngài....."

Thẩm Tịch Nguyệt vừa soi gương vừa chỉnh lại trang sức trên đầu.

Nàng vẫn nở nụ cười ngây thơ như cũ: "Muội không hiểu đâu, ta tự có chủ trương."

Không lâu sau Hạnh Nhi cũng thay đồ xong. Quả nhiên, Hạnh Nhi vô cùng thích hợp với màu xanh nhạt, thoát nhìn cũng thanh nhã hơn rất nhiều.

Tịch Nguyệt lấy một sợi dây chuyền ngọc trai ra, dẫn dò Hạnh Nhi, "Đính nó lên búi tóc của ta, sau đó rút hết trang sức cài trên búi tóc xuống."

Hạnh Nhi làm theo, quả nhiên là đẹp.

Hôm nay Thẩm Tịch Nguyệt chọn màu hồng phấn phối với màu xanh lam cũng là vì nàng đoán được có lẽ An Tiệp dư sẽ không mặc màu này. Hôm qua An Tiệp dư đã mặc một bộ váy màu hồng phấn xen lẫn sắc xanh lam, cho nên đương nhiên là hôm nay sẽ không mặc lại màu đó. Dù sao hai người cũng ở cùng một cung, tạm thời nàng không có ý định đắc tội với An Tiệp dư.

Quả nhiên, hôm nay An Tiệp dư mặc một bộ váy The hương vân* màu trắng, An Tiệp dư thấy Thẩm Tịch Nguyệt mặc một bộ trang phục lộng lẫy thì âm thầm nhếch miệng, quả nhiên là đầu óc ngu si.

*The hương vân: Đặc sản tơ lụa của tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Ai cũng biết, hôm nay phải tới Tuệ Từ Cung để thỉnh an Thái hậu.

Thái hậu không thích những nữ tử xinh đẹp quyến rũ như vậy, thế mà nàng ta còn ăn mặc long trọng như thế. Thật là buồn cười.

Hoàng thượng lại không có mặt, trang điểm lộng lẫy như thế ngoại trừ chộc cho Thái hậu không thích, người khác ghen tỵ, thì có chỗ nào tốt đâu chứ!

Chỉ có điều, An Tiệp dư càng nhìn nàng càng có chút bức mình, Thẩm Tịch Nguyệt cũng không xuất sắc gì mà đã xinh đẹp quyến rũ như vậy, thế thì chỉ sợ Phó Cẩn Dao, Chu Vũ Ngưng càng thêm xuất sắc hơn mà thôi. Mà mình..... [di3nn.d4nn.l33.quyss.d96nn.coM]

Mặc dù ý định vòng vo nghìn lần, nhưng mà An Tiệp dư cũng không làm trễ nải thời gian quá lâu.

"Hôm nay muội muội thật sự là rất xinh đẹp, làm tỷ tỷ vừa nhìn đã thích, có lẽ Thái hậu cũng sẽ yêu thích đấy." Cứ quan sát thêm một thời gian nữa, nếu như Thẩm Tịch Nguyệt này thật sự là người không có tâm cơ như thế, vậy thì biến thành người của mình cũng tốt.

"Cám ơn tỷ tỷ đã chúc lành. Tịch Nguyệt nhất định sẽ biểu hiện tốt một chút để được Thái hậu yêu thích." Thẩm Tịch Nguyệt quy củ đi theo sau lưng An Tiệp dư, không dám cùng đi song song với nàng ấy.

Thấy nàng nói như thế, An Tiệp dư thiếu chút nữa là liếc mắt xem thường, nhưng mà rốt cuộc vẫn cố nhịn xuống, mỉm cười khanh khách. Mặc dù Thẩm Tịch Nguyệt này nói chuyện không đáng yêu lắm, nhưng trái lại quy củ vẫn còn tạm chấp nhận được.

Chỉ cho điều cách nói chuyện không làm người ta thích nổi cũng không đáng yêu chút nào.

Chỉ mong là nàng ta thật sự không có tâm cơ.

Lúc hai người tới Tuệ Từ Cung của Thái hậu thì Thái hậu vẫn chưa tới. Tất cả mọi người đều quy củ ngồi trong phòng, cũng đứng thôi, hiện tại vẫn còn cách thời gian thỉnh an tới nửa canh giờ, là bọn họ đến quá sớm.

Trần Vũ Lan đã nhu thuận ngồi ở đó, nàng ta được phong làm Trần Thường tại.

Hôm nay là ngày đầu tiên các tú nữ tới thỉnh an, không ít người đều mặc màu trắng mộc mạc. Dĩ nhiên là vì người cũ trong cung đều cho rằng thái hậu yêu thích màu trắng, còn người mới thì không dám khoa trương tự đắc.

Bạch Bảo lâm cũng mặc một bộ váy màu trắng. Bỗng chốc Thẩm Tịch Nguyệt lập tức im lặng. Cho dù là rất yêu thích màu trắng mộc mạc, thì việc mặc đồ trắng trong cung cũng không thỏa đáng lắm. Nhưng mà lại nhớ tới trước đây lúc gặp nàng ta ở ngoài cung thì nàng ta cũng mặc một bộ váy

màu trắng như thế này, nghĩ đến đây Thẩm Tịch Nguyệt lại cảm thấy không có gì lạ.

"Lệ Tần đến!" Toàn thân Chu Vũ Ngưng đỏ rực như lửa, thoát nhìn cực kỳ chói mắt.

Nhắc tới mỹ nữ đệ nhất kinh thành, Chu Vũ Ngưng thật đúng là danh xứng với thực, quả nhiên là diễm quang tứ xạ*. Không biết tại sao vừa nhìn thấy nàng Tịch Nguyệt lại nghĩ đến một câu nói: Đan thần liệt tố xỉ, thúy thái phát nga mi. (Môi đỏ như chu ra, hàm răng trắng đều đặn, mày ngài lộ sắc xanh biếc)

*Diễm quang tứ xạ: Vẻ đẹp rực rỡ tỏa sáng khắp bốn phía.

Chu Vũ Ngưng thình an mấy vị chức cao theo phép tắc, rồi lại nhận thình an của nhóm người Tịch Nguyệt, không hề mỉm cười, cứ thế trực tiếp ngồi xuống.

Thẩm Tịch Nguyệt không biết có phải là mình đa nghi hay không, tại sao trong khoảnh khắc bọn họ thình an, nàng lại cảm thấy ánh mắt của Chu Vũ Ngưng quét qua trên người mình.

Nhưng mà nàng cũng không lo lắng nhiều, hết thấy đều phải yên lặng theo dõi biến hóa.

Kế tiếp chính là Phó Sung nghi – người được tứ phong cao nhất trong đợt tú nữ lần này. Vẻ đẹp của nàng ấy không phải là kiểu diễm lệ giống như Chu Vũ Ngưng, nhưng có thể nói ca từ thích hợp nhất để hình dung về nàng ấy chính là: “Không thoa phấn mà nhan sắc vẫn như tuyết dưới ánh nắng bình minh”.

Tối hôm qua Hoàng thượng chính là triệu vị Phó Sung nghi này tới thị tẩm. Nhìn sắc mặt nàng ấy có vẻ hơi mệt mỏi, có lẽ là chưa nghỉ ngơi đủ.

Người biết chuyện thì vắn khấn thăm hận, người không hiểu thì lại ghen tỵ nằng ta may mắn được rút thẻ bài đầu tiên.

Mặc kệ là Lệ Tần hay là Phó Sung nghi, cả hai người đều không nói quá nhiều, trên mặt ngay cả một nụ cười cũng không có.

Xem ra, cả Lệ Tần và Phó Sung nghi đều không phải là người dễ chung đụng. Mặc dù nhóm người cũ trong cung vốn cũng có chút chán ghét thái độ của hai người này nhưng ngược lại cũng không nói mấy lời chua chất này nọ. Tuệ Từ Cung cũng không phải là nơi đơn giản giống như bề ngoài.

Không ai dám gây sự trên địa phận của Thái hậu.

"Đức phi nương nương đến..."

"Hiền phi nương nương đến..."

Hiện tại hai vị này chính là phi tần có phân vị cao trong cung. Hoàng hậu qua đời, Thái hậu quản lý hậu cung, nhưng mà vẫn nhường cho Đức phi và Hiền phi không ít quyền lợi. Hai người đang cùng giúp đỡ Thái hậu quản lý hậu cung.

Tịch Nguyệt liếc hai vị này một cái, tựa như thường ngày.

Mặc dù nhan sắc của hai người này đều đẹp mắt, nhưng mà rốt cuộc vẫn không sánh bằng dung mạo xinh đẹp trẻ trung của Chu Vũ Ngưng và Phó Cần Dao.

Hai vị này cũng không cần lập uy trong cung giống như Thái hậu, bọn họ thân mật thăm thiết gọi mọi người đứng dậy, rồi ngồi vào vị trí ngay dưới ghế chủ tọa trong phòng.

Đức phi và Hiền phi đều đã đến, tiếp theo nếu tới trễ thì cũng có chút khó coi.

Khỏe miệng Tịch Nguyệt khẽ nhếch lên, kiếp này, chỉ sợ Liên Tú Vân vẫn là người đến muộn nhất.

Ở kiếp trước, thậm chí nàng ta còn đợi tới sau khi Thái hậu đã bước ra mới tới đây, chỉ có điều, sau đi nàng ta giải thích một phen thì ngược lại còn khiến cho Thái hậu thương thức. Xem ra, nàng ta muốn lặp lại chiêu cũ rồi. Thế nhưng từ đầu đến cuối Tịch Nguyệt đều cảm thấy, đời này, khởi đầu của nàng ta chưa chắc sẽ thuận lợi như vậy.

Cho dù tất cả mọi chuyện đều lặp lại một lần nữa thì nàng cũng không cho rằng tất cả chuyện đều sẽ giống nhau như đúc.

Kiếp trước cũng bởi vì điều này mà nàng và Liên Tú Vân có chút giao tình, nhưng mà kiếp này, nàng sẽ không xen vào việc của người khác.

Liên Tú Vân ý mình có tài hoa, rất ưa thích kiếm tẩu thiên phong*.

*Kiếm tẩu thiên phong: Đường kiếm nghiêng theo gió, kỳ chiêu, đường kiếm khác với lệ thường. Hoặc dân gian thường hay nói “chơi đường tà đạo”.

Một lần có ích, nhưng lại không phải là nhiều lần có ích, cho nên, nàng ta cũng là người ngã xuống trước tiên trong cung đấu.

Phải nói trong những người ở Tuệ Từ Cung hôm nay, ngoại trừ Chu Vũ Ngưng – điểm quang tứ xạ, Phó Cẩn Dao – vừa thấy đã yêu, thì Thẩm Tịch Nguyệt cũng là một người kiều điểm động lòng người. Dù sao thì những người khác cũng ẩn tài năng, chỉ có nàng là trang điểm lộ liễu tới tham dự. Vốn là vẻ đẹp thù mị động lòng người, nhưng lại trang điểm như vậy, ngược lại thoát nhìn còn danh chấn thiên hạ hơn lúc trước, hơn nữa còn đẹp hơn Hiền phi nương nương mấy phần.

Thấy Hiền phi nhìn mình, Thẩm Tịch Nguyệt lại quay về nụ cười hồn nhiên.

Chẳng qua, nàng cảm thấy nụ cười của mình coi như cũng được tính là hồn nhiên, nhưng Hiền phi lại cảm thấy đây là một hồ ly tinh.

Trên mặt không biểu hiện gì, nhưng mà trong lòng lại đang khinh bỉ.

"Thái hậu nương nương đến....."

Đức phi và Hiền phi vội vàng bước qua đỡ Thái hậu. Theo Thẩm Tịch Nguyệt nhìn thấy, vị Thái hậu này cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi là cùng, bọn họ tới đó đỡ Thái hậu, đơn giản là vì biểu hiện hiếu tâm của mình mà thôi.

"Để ai gia nhìn kỹ một chút nào! Tốt, không phải mỗi một người đều là mỹ nhân nhỏ tuổi đây sao!" Ánh mắt của Thái hậu xẹt qua Thẩm Tịch Nguyệt, ngay sau đó lập tức dời đi chỗ khác.

"Người do mẫu hậu chọn thì có chỗ nào không tốt chứ." Đức Phi theo thói quen đáp lại, thời thời khắc khắc đều tâng bốc Thái hậu.

Thái hậu mỉm cười: "Mẫu hậu cũng đã già rồi, không nhất định là có thể nhìn rõ mọi chuyện. Bình thường không phải hậu cung này cũng phải nhờ hai con để ý nhiều một chút sao. Hoàng đế thì bận rộn chuyện triều chính, các con đều là người hiền huệ. Ai gia cũng không hy vọng có người gây nhiều sóng gió. Về phần những người mới, các con đã vào cung thì phải phục vụ Hoàng thượng thật tốt, khai chi tán diệt* giúp Hoàng thất của chúng ta."

*Khai chi tán diệt: Con đàn cháu đống.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Giành Được Cơ Hội, Mọi Người Đều Kinh Ngạc

Thẩm Tịch Nguyệt ngồi ở Lục Phúc cung của mình, bày ra khuôn mặt tươi cười hơn hở.

Cầm Tâm có chút không hiểu, đóng cửa sổ lại, nhưng Tịch Nguyệt lại lắc đầu với nàng. Cầm Tâm vâng lệnh mở cửa sổ ra.

Tịch Nguyệt biết, An tiếp dư nhất định sẽ cho người nhìn chăm chăm nàng, hơn nữa, hai người ở chung một viện, nàng ta muốn biết hướng đi của nàng không có gì khó.

Nàng chính là muốn cho tất cả mọi người đều biết, nàng một lòng muốn tranh giành sủng ái, có chút tâm tư nhỏ, tính tình như vậy mới khiến người khác yên tâm.

Trong cung không sợ tranh giành sủng ái, chỉ sợ không tranh.

Nếu đã tiến cung rồi thì không ai có thể toàn thân trở ra, giả bộ đam bạc, giả bộ nhất gan, sẽ chỉ làm người khác thêm đề phòng.

Tịch Nguyệt chính là muốn ra vẻ vui mừng. Kiếp trước, đến cuối cùng nàng cũng không biết bên cạnh mình ai là người của Hoàng Thượng. Cả đời này, nàng cũng không mong đợi bản thân có thể tra ra được, có lúc diễn trò diễn quá mức, nhưng cũng không thể cứ như vậy cho rằng đó chính là bản chất của nàng.d.d.l.q.d

Nhưng mà nghĩ đến mới vừa rồi trong Tuệ Từ cung của Thái Hậu xảy ra chuyện. Thẩm Tịch Nguyệt rất muốn bật cười. Quả nhiên, Liên Tú Vân vẫn

giống kiếp trước. Cố ý đến trễ, để Thái Hậu nhìn với con mắt khác, phô trương tài hoa.

Miệng phun hoa sen thì thế nào, Thái Hậu đến cuối cùng vẫn không nói một lời, nhưng ánh mắt của Hiền phi thì lại giống như dao găm.

Ngẫm lại, hôm nay Hiền Phi xuất ra không ít dao găm.

Chu Vũ Ngưng tướng mạo xinh đẹp, đánh bại Phó Cẩn Dao đang đứng đầu bảng, trang phục lộng lẫy của chính nàng, còn có Liên Tú Vân cố ý muốn thể hiện sự đặc biệt của mình, ừ..., nếu như muốn nói tiếp, Bạch Tiểu Diệp xui xẻo cũng được tính là một người.

Ngẫm lại, bản thân đã không còn giống với kiếp trước, lúc đầu không có tiếng tăm gì.

Nàng không thích Liên Tú Vân là bởi vì trước giờ vẫn không nhìn rõ nàng ta, nàng ta cũng được xem như là tài nữ, nếu nói so tài hoa chân chính, trong cung này sợ là cũng không có mấy ai có thể theo kịp nàng ta. Nhưng nàng ta lại thích “đâm ngang”.

Đầu tiên là cố ý đến trễ. Tiếp theo lại nói lời đường mật dụ dỗ Thái Hậu, để Thái Hậu đối xử đặc biệt với nàng ta.

Gót chân đứng vững lại cố ý đẩy Đức Phi vào trong nước. Sau hô to bị oan, nói là có người cố ý đụng nàng ta, nhưng ở góc độ mà Tịch Nguyệt đứng lại nhìn thấy rất rõ, rõ ràng là nàng ta làm.

Nghĩ lại, nàng ta là muốn nhất tiễn song điêu. Vừa có thể trừ bỏ Đức Phi lại có thể thanh minh cho bản thân mình. Nàng ta nhất định là đã để lại thứ gì đó trên người người khác.

Kết quả hoàng thượng cũng không phải là đưa ngốc.

Căn bản không cho nàng ta cơ hội giải thích đã đẩy nàng ta vào lãnh cung.

Tuy là như thế, nhưng Liên gia vẫn tin tưởng Liên Tú Vân, cho rằng trong mấy người có một kẻ là "Hung thủ". Mà trong những người này lại bao gồm Thẩm Tịch Nguyệt.

Thẩm Tịch Nguyệt đối với lối suy nghĩ của Liên gia chỉ im lặng. Lại nghĩ đến Nhị gia của Liên gia và Bạch Tiểu Diệp thông gian. Nhà này thật đúng là cực phẩm xuất hiện lớp lớp.

Đã có lúc, nàng ngưỡng mộ Liên Tú Vân tài hoa và thường qua lại với nàng ta, nhưng hôm nay thì không.

Tài hoa hơn nữa thì thế nào.

Lại nói hôm nay, nàng ta thật đúng là không có đạt được hiệu quả như mong muốn. Thẩm Tịch Nguyệt cười đủ rồi, trực giác của bản thân quả nhiên rất đúng. Liên Tú Vân hôm nay thật đúng là không thành công.

Không biết tại sao, nhìn trạng thái của Tuệ Từ cung hôm nay, nàng đã cảm thấy Liên Tú Vân này chưa chắc đã thành công. Không ngờ lại bị nàng đoán đúng.

Chủ điện Sương Mai điện.

An tiệp dư dựa trên tháp quý phi, trong phòng mùi thơm lượn lờ, nàng ta thường thức trà trong tay.

Thất Xảo đứng phía sau quạt cho nàng ta.

Hai người đang đang nói chuyện phiếm.

"Chủ tử, mới vừa rồi Tiểu Toa Tử qua bên Thẩm thường tại kia thăm dò đã quay lại, nói là tâm tình nàng ta rất tốt, ý cười đầy phòng."

An tiệp dư có chút khinh bỉ: "Đúng là một con hồ li quyền rũ."

Thất Xảo nghe chủ tử nói như vậy, con người quay vòng, hạ thấp giọng: "Vị chủ nhân kia, có cần hay không?" Nàng ta làm một động tác tay, ý là đi diệt trừ nàng.

An tiệp dư trợn mắt nhìn Thất Xảo một cái, nha hoàn này, càng ngày càng vô dụng. Sao lại có thể đưa ra cái chủ ý ngu ngốc như vậy.

"Thất Xảo, trong cung này lúc nào thì đến phiên chúng ta làm cái này? Người xem Đức Phi và Hiền Phi cai quản hậu cung như thế nào, họ dám để cho một người mất tích không ký do sao? Bốn cung thấy người sống sung sướng quá nhiều, ngược lại không hiểu chuyện."

Thất Xảo cẩn thận suy nghĩ, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, hiểu rõ ra, đừng nói Hoàng thượng có quản chuyện hậu cung hay không, ngay cả Thái Hậu, cũng không tha cho phép có người giẫm lên uy nghiêm trong hậu cung của bà, các cung này đều có người của Thái Hậu, mà Thái Hậu đối với tú nữ lần này cũng coi là nhìn trúng.

Nếu hôm nay các nàng đui mù đi thu thập Thấm thường tại này, nói không chừng bước kế tiếp sẽ trở thành đối tượng để người để người khác dọn dẹp.

An tiệp dư nhấp ly trà: "Chúng ta không thể làm lưỡi dao sắc bén trong tay người khác. Thấm thường tại này ta thấy, cũng không phải là một người trầm tĩnh, tiếp tục quan sát thôi."

Thất Xảo là tâm phúc của An tiệp dư, dĩ nhiên là luôn suy nghĩ cho An tiệp dư, An tiệp dư hiểu điểm này, không nói thêm gì nữa, khẽ chỉ điểm: "Nói cho người của chúng ta, phải để mắt tới Thấm thường tại này."

"Nô tỳ hiểu rồi. Chủ tử, nô tỳ thấy, Thấm Thường này có tâm tư rất lớn, hôm nay nàng ta và Lệ Tần ăn mặc khoa trương. Chúng ta nếu như không

sớm đề phòng, một khi nàng nhận được ân sủng....." Thất Xảo vẫn lo lắng.

"Hồ đồ! Nữ nhân vào cung, nào có ai không muốn nhận được cưng chiều một bước lên trời. Mặt ngoài thì dịu dàng và lương thiện, chưa chắc trong lòng đã nghĩ như vậy, cần người không gọi là chó. Những người giữ đúng bốn phận, mới nên cẩn thận." An tiệp dư đầu gù cũng trong cung này tranh đấu nhiều năm, đâu có cái gì là không hiểu.

Thất Xảo khéo léo đáp vâng.

An tiệp dư để ly trà xuống, ý bảo Thất Xảo cho hạ nhân lui xuống, Thất Xảo quơ tay, mang mấy người ra ngoài, chỉ để một mình chủ tử nghỉ ở trong phòng. An tiệp dư nằm ở đó, lẳng lặng suy nghĩ.

Mặc kệ An tiệp dư bên kia muốn như thế nào, bên này Tịch Nguyệt trái lại đang cân nhắc bước tiếp theo của kế hoạch.

Thái Hậu có chỉ, bà lớn tuổi rồi, cũng không có tinh thần ứng phó các nàng thỉnh an, việc thỉnh an này không cần làm mỗi ngày, chỉ mong một và mười lăm là được rồi. Kể từ đó ngược lại cho các nàng rất nhiều thời gian nhàn rỗi.

Nhắc tới Thái Hậu cũng không phải là người đơn giản. Năm đó có thể từ một thứ nữ nhỏ nhoi cho tới địa vị Hoàng quý phi hôm nay, hơn nữa khiến cho nhị hoàng tử của bà vừa ra đời lập tức được lập làm thái tử, tâm tư có thể nghĩ là biết. Hôm nay mặc dù tự cho là lớn tuổi, nhưng dù sao cũng hơn 40 tuổi, lão lại từ đâu mà đến, Tịch Nguyệt lại biết, cho dù là mười năm sau, Thái Hậu này vẫn yên lành ở Tuệ Từ cung như cũ.

Mọi thứ trong cung này, nàng hiểu rõ vô cùng.

Về phần Hoàng Thượng, Tịch Nguyệt hoàn toàn không dám xem thường, lời nói, tình cảm của Hoàng Thượng, chẳng qua là dùng tình cảm

để trở thành một loại thủ đoạn lôi kéo lòng người, chuyện trong triều đình đáng quá sâu đến hậu cung.

Nếu không có gia thế hiển hách có thể để cho Hoàng Thượng đại nhân lợi dụng, như vậy nàng cũng chỉ có thể dựa vào bản thân. Đêm qua Hoàng Thượng sủng hạnh Phó Sung Nghi, nghĩ đến, tối nay nên là Lệ Tần rồi.

Nhưng xem diễn xuất hôm nay của nàng ta, chắc hẳn cũng đã bị Hoàng Thượng biết được, cũng không biết, cách ăn mặc của bản thân có chỗ hữu dụng hay không.

Không thể làm người để Hoàng Thượng lợi dụng, vậy nàng liền làm người giúp Hoàng Thượng giải trí vậy.

Lần đầu đi qua cung đình, may là nàng lúc trước đã có mười năm kinh nghiệm, nhưng cuối cùng đều là nhất thời, nàng vẫn phải suy nghĩ cẩn thận lại. Điều bộ hôm nay của nàng sợ là đã làm nhiều người không thích rồi.

An Tiệp Dư chưa từng nói quá nhiều, nhưng cũng không có nghĩa là nàng ta không buồn bực.

Lúc trước khi trong cung chỉ có tám vị phi tần, Hoàng Đế dĩ nhiên là ân huệ cùng hưởng, nhưng hôm nay lại thêm nhiều người như vậy, nghĩ lại, thăng bằng vốn có sẽ bị phá vỡ.

Tịch Nguyệt tự mình ngồi một lát, sai Cẩm Tâm rót một ly trà nóng, chậm rãi uống. Tuy là đầu thu nóng vô cùng, nhưng nàng cũng không thích lạnh, từ trước đã không thích, xem sách thuốc, biết được điều này không tốt cho nữ tử sau đó không hề chạm vào.

Chỉ trong chốc lát, liền nghe thấy tiếng bước chân huyền náo bên ngoài.

Dáng vẻ của Cẩm Tâm và Hạnh Nhi cũng có chút vui mừng.

Tịch Nguyệt thấy hai người như thế, tâm tình có chút không yên.

Hai người đều khẽ chào: "Bẩm chủ tử, Hỉ tổng quản bên cạnh Hoàng Thượng đã đến."

Quả nhiên, đại tổng quản Lai Hỉ bên cạnh Hoàng Thượng dẫn theo mấy tiểu thái giám đã vào đến đại sảnh.

Tịch Nguyệt chỉnh trang lại toàn thân, nở nụ cười xinh đẹp mang theo khăn đi ra ngoài.

"Nô tài thỉnh an Thấm thường tại." Lai Hỉ cùng mấy tiểu thái giám thỉnh an, đây là người nào, so với phi tần thì thái giám nội thị này còn được Hoàng Thượng tín nhiệm hơn. Cho nên Tịch Nguyệt cũng tỏ ra ôn hòa thân thiết.

"Hoàng Thượng có chỉ, tối nay tuyên Thấm thường tại đến Tuyên Minh điện thị tẩm. Thấm thường tại sớm chuẩn bị đi ạ." Trên mặt Lai Hỉ không hề lộ ra vẻ tốt hay xấu, nhưng giọng nói thì lại rất ôn hòa. Thật ra thì Hoàng Thượng chọn vị Thấm thường tại này, cũng khiến cho Lai Hỉ có chút giật mình, nhưng từ nhỏ đã theo bên cạnh Cảnh Đế, tất nhiên ông sẽ không để lộ quá nhiều cảm xúc của mình, sẽ không lắm mồm. Nghĩ đến vị Thấm thường tại này có thể rút được đầu thẻ, cũng không phải là nhân vật đơn giản như bề ngoài.

Thấm Tịch Nguyệt cười ha ha cảm tạ Lai Hỉ, Cẩm Tâm hiểu chuyện đưa ra một bao tiền lì xì, cái này Lai Hỉ cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy, sau khi tạ ơn thì theo quy củ rời đi.

Người khác không hiểu, nhưng Tịch Nguyệt sao có thể không hiểu, cho dù là đại thái giám tổng quản nội thị Lai Hỉ, hay là thái giám phó tổng quản Lai Phúc, từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Cảnh Đế, có quan hệ không hề tầm thường.

Người như vậy không phải ai cũng có thể dễ dàng thu mua. Người như bọn họ đã quen nhìn thấy kim ngân trong cung, nếu ông ta thiên ân vạn tạ mới khiến Tịnh Nguyệt phải sợ!

Biết chủ tử của mình được Hoàng thượng nhìn trúng, tất cả mọi người trong Lục Phúc điện đều vui sướng.

Từ xưa tới nay trong cung chính là như vậy, nâng cao đạp thấp, nếu như chủ tử của mình không được sủng ái, làm hạ nhân đi đến đâu cũng sẽ không dễ sống. Không nghĩ tới vị chủ nhân này tuy không nổi trội trong nhóm nường nường, nhưng lại có thể một bước lên mây.

Lúc này mọi người trái lại không để ý đến sự thật Phó Cẩn Dao đã thị tẩm trước đó. Nghĩ đến cũng đúng, Phó Cẩn Dao này và Hoàng Thượng là có quan hệ gì, cũng có thân phận gì, các nàng sao có thể sánh bằng.

Nhưng Thẩm Tịch Nguyệt này lại không như vậy, luận về gia thế, nàng cũng không hề xuất chúng, luận tài hoa cũng chẳng hề có danh tiếng, bàn về dung mạo thì không bằng mỹ nữ đệ nhất Kinh Thành.

Lần này làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Dung Nhan Kiều Mị, Mới Nhận Ôn Trạch

Tuệ Từ cung, Thái Hậu vân vê Phật châu trên tay, mặt không chút thay đổi, vẫn líu ríu: "Hoàng thượng, càng ngày càng khiến ai gia không hiểu được."

Đức phi hầu hạ bên cạnh luôn bày ra bộ dạng ôn nhu tinh ý. Phụ thân Đức phi là Thái Phó, là thầy của Bát Cảnh Đế, mà Đức phi cũng là Thái Hậu tự mình chọn cho Hoàng thượng, được Thái Hậu yêu thích hơn Hiền phi.

Tứ phi không ai cai quản, mặc kệ là Đức phi hay là Hiền phi, đều có thể tiến thêm một bước, nếu như vậy, Đức phi sao có thể không nóng vội giành chiến thắng được?

Nhưng mà lúc này mặc dù trong lòng nàng ta đang ảo não đối với ý chỉ Hoàng thượng, nhưng cuối cùng là nhiều tâm tư, lúc này, nàng ta cũng không có tỏ thái độ gì trước mặt Thái Hậu, chỉ một lần ân trạch cũng không tính là gì.

Mặc dù phải đề phòng nàng ta, nhưng tạm thời cũng không gây ra e ngại gì.

Mặc dù nói như thế, nhưng nàng vẫn nhớ kĩ Thẩm Tịch Nguyệt.^{^leequyddoon^}

Tiểu Lâm Tử bên cạnh Thái Hậu từ bên ngoài đi vào, thỉnh an Thái Hậu và Đức phi.

"Chuyện gì?"

"Bẩm Thái Hậu nương nương, Hoàng thượng có chỉ, Phó sung nghi thăng làm chính tứ phẩm quý nghi."

Phật châu trên tay Thái Hậu dừng lại, mỉm cười gật đầu: "Nên làm như vậy."

Đức phi hạ thấp mi xuống, buổi sáng nàng cũng thấy hơi kỳ quái, vì sao Phó Cẩn Dao này sau khi thị tẩm không được ban thưởng. Như vậy xem ra, sợ là hoàng thượng bận lâm triều, cho nên chưa ban thưởng, giữa trưa tin tức Thẩm thường tại thị tẩm vừa mới truyền ra, Hoàng thượng liền cho Phó Cẩn Dao một viên Định Tâm Hoàn.

Mới lấy được ân trạch liên thăng hai cấp, Đức phi vốn đã biết, Phó Cẩn Dao này mới là uy hiếp lớn.

Nhưng thái độ của Thái Hậu cũng khiến người ta phải suy nghĩ. Trong lòng Đức phi có chút oán hận, nhưng vẫn giữ hình tượng ôn hòa tươi cười.

Mọi người trong cung nghe thấy tối nay Thẩm thường tại sẽ thị tẩm, mà Phó sung nghi cũng thăng hai cấp thành Phó quý nghi. Đều hâm mộ lại ghen tỵ. Có không ít người thầm hận bản thân buổi sáng đi gặp Thái Hậu đã ăn mặc quá mức dè dặt. Không trang điểm nhiều một chút, như vậy sẽ không để Thẩm Tịch Nguyệt này chiếm tiện nghi.

Hiền phi thì ném ly trà.

Hiền phi cai quản nhiều năm trong cung, những chuyện trong nội điện sao lại truyền ra ngoài, nghĩ đến nếu như Hiền phi đoán không sai, thì đây chính là bút tích của Đức phi.

Hai người mặc dù không đến mức người sống kẻ chết, nhưng cũng là người tới ta đi tranh đấu rất kịch liệt.

Mặc kệ như thế nào, Thẩm Tịch Nguyệt trong Lục Phúc điện vẫn không có động tĩnh gì.

Hôm nay đại sự của nàng chính là thị tẩm, còn lại, tạm thời cũng không quan trọng.

"Tiểu Đặng Tử, ta không nhớ là đã sai người đi thăm dò những thứ vô dụng này." Giọng nói của nàng lạnh nhạt lại có chút kiêu ngạo.

Tiểu Đặng Tử sửng sốt một chút, vội vàng dập đầu, luôn miệng cầu xin tha thứ.

"Ta không thích người bên cạnh tự làm chủ. Đi xuống đi, ta không hy vọng có lần sau."

Tiểu Đặng Tử thức thời rời đi.

Thẩm Tịch Nguyệt hắt rời đi, cười nhạt, Tiểu Đặng Tử này là người của Thái Hậu, cái gọi là "Dò thăm" hôm nay chẳng lẽ là cố ý thăm dò biểu hiện của nàng.

Phi tần lần đầu, đều muốn đến Tuyên Minh điện chỗ ở của Hoàng thượng. Cái này cũng không có bất kỳ trường hợp ngoại lệ nào. Nhưng sau đó là Tuyên Minh điện hay là tẩm điện của mình, cái này thì không thể nói trước, phải dựa vào tâm tình của Hoàng Đế.

Mấy cung nữ ma ma đã chuẩn bị xong nước, Cầm Tâm cung kính cúi đầu: "Chủ tử, nước nóng đã chuẩn bị xong, xin chủ tử vào bên trong tẩm rửa." Mặc dù Cầm Tâm nhìn vẫn như ngày thường, nhưng trong giọng nói cũng có mấy phần hưng phấn.

Mấy đại cung nữ còn lại cũng đều như vậy, vui mừng ra mặt.

"Mọi việc phải kiềm chế một chút, quá mức lộ liễu, để người ta bắt được cái chuôi, dù là ta cũng chưa chắc có thể cứu người." Mấy người này mặc dù cũng được cho là trung thành, nhưng nàng cũng phải kịp thời nhắc nhở mấy người.

Mấy người này lập tức điều chỉnh vẻ mặt của mình, quy củ nói: "Nô tỳ đã hiểu."

Cầm Tâm hầu hạ Tịch Nguyệt cởi áo ngoài, nhưng thấy trong nước nóng có thả cánh hoa hồng, mùi hoa hồng tỏa ra thơm ngào ngạt.

Tịch Nguyệt hít thật sâu mùi thơm ngào ngạt trong không khí, bước vào trong thùng gỗ.

Cầm Tâm và Hạnh Nhi vội vàng đi qua phục vụ.

"Chủ tử, trang sức và váy phải phối hợp với nhau, người muốn chọn kiểu nào ạ?" Hạnh Nhi khéo tay.

Nhưng ưu điểm của Cầm Tâm cũng không phải ở phương diện này.*PINNI-ddl3quyd0n*

Thấm Tịch Nguyệt nhìn mình đoan trang trong gương, khẽ mỉm cười.

Bây giờ nàng đã không còn như ngày xưa, mặc kệ trong lòng cảm thấy không thích, khó chịu, nàng cũng sẽ không biểu hiện ra mặt, nên nhìn bề ngoài, Tịch Nguyệt luôn tươi cười rạng rỡ.

"Hạnh Nhi, thắt hai bím tóc thôi cho ta. Cầm Tâm, người đi lấy váy Thủy Vân sa mỏng màu hồng mà mẫu thân cho ta mang ra đây."

Hai đại cung nữ đều sững sờ, nhưng ngay sau đó liền nhu thuận nghe theo.

Thắt xong hai bím tóc, Hạnh Nhi cân nhắc xem phải dùng trang sức nào.

Hai bím tóc này nhìn vừa đơn thuần lại quyến rũ, nhưng cũng không thích hợp để phối với trang sức.

"Lấy hoa hồng đi." Thấy dáng vẻ Hạnh Nhi có chút khổ não, Tịch Nguyệt không biết tại sao lại nghĩ đến chuyện kiếp trước. Cười một cái rồi tự đưa ra ý kiến.

Hai mắt Hạnh Nhi tỏa sáng.

"Đừng trang điểm cho ta, làm đơn giản thôi là được rồi."

Hai người dĩ nhiên là không hiểu ý tưởng của nương nương mình, Cẩm Tâm và Hạnh Nhi đều nhắc nhở Tịch Nguyệt, nhưng Tịch Nguyệt chỉ mỉm cười không thay đổi ý kiến.

Mặc dù như vậy, nàng lại thoa một chút dầu thơm hoa hồng.

Ngay lúc kiệu đến đón người, Thăm Tịch Nguyệt khoác một thân áo choàng mỏng mà mấy ngày nữa có chút lạnh mới có thể dùng, không chỉ có như thế, ngay cả mũ của áo choàng cũng đội lên, làm cho người khác nhìn không rõ trang phục của nàng.

Dù sao cũng không thể trách Thăm Tịch Nguyệt, váy Vân Thủy này tuy đẹp, nhưng có chút lộ liễu, gần như lộ một nửa, mà váy Vân Thủy của vương triều này lại là sa mỏng, dĩ nhiên là khiến người nhộn nhạo.

Tịch Nguyệt phủ thêm áo choàng, không để lộ ra bên ngoài, mặc dù có chút nóng, nhưng cũng rất trang nghiêm.

Lần này theo kiệu đi đón người, chính là Lai Phúc.

Tịch Nguyệt đối với hai người Lai Hỉ Lai Phúc này tin tưởng hơn người trong cung của mình. Bởi vì nàng biết, bọn họ sẽ không phản bội Hoàng

thượng, nếu như không phải là Hoàng thượng đồng ý, bọn họ tất nhiên sẽ bảo vệ nàng chu toàn.

Sắc mặt Tịch Nguyệt hồng nhuận ngồi ngay ngắn trong Tuyên Minh điện, mà lúc này giường trong nội điện cũng chỉ có mình nàng ngồi. Mà nàng cũng đã ngồi hai canh giờ. Nàng cũng không bạc đãi mình, nhẹ nhàng hoạt động tay chân.

"Cột kẹt....." Tiếng đẩy cửa.

Tịch Nguyệt nhìn lên, hoàng bào sáng loáng đập vào mắt, người vừa tới không phải là Hoàng Đế thì là ai.

"Nô tì gặp qua Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế."

"Đứng lên đi." Giọng nói lạnh nhạt.

"Tạ Hoàng thượng." Cũng không ngẩng đầu, nàng đứng bên cạnh giường, tay để chồng lên nhau, chà xát bàn tay nhỏ bé có chút đỏ ửng.

Mà lúc này Cảnh đế cũng tỉ mỉ quan sát nàng: "Ngẩng đầu để ta xem thử."

Thấy nàng ngẩng đầu lên, lại nhìn mình chăm chú, mặt Cảnh Đế không chút thay đổi.

Mặt nàng tinh xảo, theo lý thuyết nên là một cô gái thanh thuần, chẳng qua là mắt xếch và đôi môi bóng mềm của nàng làm cho nét thanh thuần trên người nàng biến mất. Một bộ sa y màu hồng đào làm nổi bật khuôn mặt hoa đào của nàng.

Trong nhóm tú nữ này, nàng cũng xem như là nhỏ tuổi, nhưng, ánh mắt Cảnh Đế dừng lại trên ngực nàng, trái lại vô cùng đầy đặn, làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Không biết tại sao, Cảnh Đế lại nghĩ đến cái từ này.

Trang phục hôm nay của nàng rất lộng lẫy, mặc kệ là ngốc thật hay giả ngốc, đều khơi gợi lên hứng thú của hân.

Làm cho người ta sùng ái, cho tới bây giờ cũng không tính là cái gì, nhưng ở bên cạnh, bản thân nàng cũng có phúc để hưởng.

"Thâm thường tại thật sự là kiêu mị. Nhưng với màu sắc này....." Hân cũng không nói tiếp, mà lại nâng bím tóc của nàng lên, quần quanh đầu ngón tay.

"Tịch Nguyệt đã xuất giá, dĩ nhiên là kiêng dùng màu đỏ thâm." Lời này của nàng hơi lớn mật, nhưng động tác kế tiếp lại làm Cảnh Đế cười ra tiếng.

Thân hình mềm mại không xương của nàng lại gần trên người hân, giống như không có chút hơi sức nào.

"Thâm Tịch Nguyệt, sinh vào tháng Chạp?" Cảnh Đế nhìn người đẹp trong ngực, cúi đầu xuống, thoáng ngửi thấy mùi hoa trên người nàng.

"Ân." Nàng vâng một tiếng, làm như trả lời câu hỏi của Cảnh Đế, cũng làm như quyến rũ người. Tay Cảnh Đế bắt đầu không yên, trên dưới dao động.

"Thâm khanh đảm nhiệm chức vụ ở Hàn Lâm viện, như thế nào lại đặt tên qua loa như vậy." Hân cúi người bắt đầu hôn nàng.

Tay ngọc thon thon quần lên eo của hân: "Tịch Nguyệt là tên do mẫu thân đặt, huống chi đó cũng không phải qua loa. Ngược lại là để kỷ niệm."

Thấy nàng trả lời tự nhiên, đã mất chút khẩn trương lúc đầu. Cảnh Đế tâm tình vui vẻ, tay tuột xuống, vỗ mông nàng.

"Tiểu yêu tinh, Thâm gia là dòng dõi thư hương, sao lại nuôi được một tiểu yêu tinh quyến rũ như nàng."

"Hoàng thượng không thích?" Trong giọng nói của nàng có chút uất ức, chẳng qua là cái miệng nhỏ nhắn đang hà hơi trên cổ hắn.

Cúi đầu hung hăng cắn cổ nàng, nàng đau kêu thành tiếng. Chọc cho Hoàng Đế đại nhân cười thành thích thú.

"Thích, thích chết con hồ ly quyến rũ là nàng rồi, hầu hạ trầm đi ngủ." Hắn dây dưa trên người nàng, lại để nàng thay y phục cho hắn.

Lúc này Tịch Nguyệt cũng không giống như nữ tử đoan trang, quy củ, nàng cười tươi như hoa, vừa cởi y phục của hắn, vừa quyến rũ hắn, ngón tay khẽ lướt qua lồng ngực hắn, một bộ dáng mỉa mai.

Phải nói điệu bộ lần này của Thâm Tịch Nguyệt rất hợp với tâm ý của Cảnh Đế, tất cả các nữ tử vào cung đều là đại gia khuê tú, trên giường đều ôn nhu ngoan ngoãn, cũng có những nữ tử mỉa mai, nhưng lần đầu hầu hạ lại lớn mật như Thâm Tịch Nguyệt, đúng là có một không hai.

Nhưng nếu nói nàng phải chịu loại huấn luyện đặc thù gì, Cảnh Đế cũng không tin, chỉ từ sự khẩn trương của nàng lúc đầu, về sau tuy to gan hơn nhưng ánh mắt lại ngượng ngùng có thể thấy, chưa chắc nàng đã biết nhiều.

Nếu nàng muốn lấy sắc quyến rũ hắn, thân làm Hoàng Đế hắn cũng sẽ không bạc đãi chính bản thân mình.

Ôm lấy Thâm Tịch Nguyệt, làm nàng kinh hô một tiếng, hắn bỗng dừng ném nàng lên trên giường, đầu tiên là âm thanh y phục bị xé rách, tiếp theo đó là liễu mạng đẩy vào.....

Một lát sau, liền nghe tiếng thở khẽ từ trong phòng truyền ra.....

Rất lâu, Cảnh Đế ôm Tịch Nguyệt, lúc này búi tóc của Tịch Nguyệt đã phân tán, lẫn lộn với dấu tay hồng ngân ngang dọc khắp cơ thể. Mà cánh hoa hồng trên đầu đã trải khắp giường.

"Mỹ nhân thật khiến cho người ta **." Mặc dù Thẩm Tịch Nguyệt này cũng được xem là mị hoặc động lòng người, nhưng đến thời điểm mấu chốt, nàng cũng không biết nhiều như vậy, ngược lại là bộ dáng bé nhỏ mặc cho người ta đả kích.

Điều này làm cho Cảnh Đế thêm thoải mái.

Nhớ tới tư vị mới vừa rồi kia, Cảnh Đế trong lúc bất chợt đã cảm thấy, nữ tử này quả nhiên là vưu vật.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Được Phong Thưởng, Người Khác Ghét Hận

Tịch Nguyệt kia chẳng phải người không hiểu chuyện, đã từng hầu hạ, cho dù là thân thể mệt mỏi lợi hại, cũng kiên cường chống đỡ đứng dậy, nhìn quần áo đã bị xé hư hỏng, hơi buồn rầu, quay đầu nhìn Cảnh đế, nhiều ý để cho hắn nghĩ biện pháp.

Cảnh đế thấy loại dáng dấp trẻ con này của nàng, nở nụ cười trầm thấp, trái lại phương diện này của Thẩm thường tại hiểu chuyện. Coi phẩm cấp của nàng thật không có đạo lý tuyên bố rõ ràng ở lại điện này nghỉ ngơi.

“Lai Hỉ, đến trong cung Thẩm thường tại chuẩn bị một bộ y phục cho nàng.”

Lai Hỉ cũng không vào phòng, cung kính đáp: “Nô tài tuân chỉ.”

Lai Hỉ làm việc hết sức, thời gian không đầy một lát liền mang bộ váy trắng ngà, sau đó còn cung kính lui ra ngoài.

Tịch Nguyệt kiên cường chống đỡ thân thể không khỏe, tự mình đứng dậy xử lý.

Cảnh đế vẫn chưa mở miệng giữ người.

Nhiều năm như vậy, mặc kệ sủng ái bao nhiêu phi tử, Cảnh đế trước giờ cũng không ngủ say bên cạnh các nàng, điểm ấy Tịch Nguyệt hiểu rõ, cho nên nàng không hề khiêu chiến cực hạn này, tính tình nàng có thể nóng nảy, có thể ương ngạnh, nhưng không thể không có quy củ, mặc kệ là quy củ gì, nàng nhất định phải tuân thủ.

“Trở về nên dưỡng tốt vài ngày.” Cảnh đế mở miệng, đồng thời ngồi dậy.

Thấy hần vậy mà đứng dậy, Tịch Nguyệt cũng không có tự mình đa tình đi cho rằng hần là muốn tiền nàng, sau điện phòng ngủ của Cảnh đế này là ôn tuyền (suối nước nóng) tự nhiên, sau khi vui vẻ xong, thói quen của hần là ngâm nước một chút.

“Nô tỳ hiểu rồi, đa tạ hoàng thượng quan tâm.” Lúc này ngược lại nàng hoàn toàn thu hồi kiêu mị vừa rồi, chẳng qua vẻ mặt bị người hung hăng “Khi dễ” kia đáng dấp quá đáng thương vẫn là khiến người ta động lòng.

Cảnh đế vừa lòng gật đầu. trang@ddlqđ@bubble editor

Ngồi kiệu trên đường đi trở về, Tịch Nguyệt lau mặt một phen, khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Lời nói của hần vừa rồi coi như là rõ ràng, nghỉ ngơi thêm vài ngày, đã nói lên, mấy ngày nay sẽ không gọi nàng thị tẩm nữa. Móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, nàng chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Lúc trở về Cẩm Tâm đã chuẩn bị tốt nước ấm, chôn mình thật sâu trong nước, Tịch Nguyệt nói không được chút trống rỗng kia trong lòng mình rốt cục là gì.

Kỳ thật nàng trọng sinh một đời, là có thể tránh qua mầm tai vạ của ca ca, đúng là lòng dạ của nàng quá nặng, luôn luôn cho rằng, nếu Thấm gia thân triều đình, cho dù không có chuyện nhỏ này, có một ngày lại có chuyện khác, nàng vào cung, địa vị bản thân cao mới có thể có thực quyền nói chuyện.

Nàng phải làm thần thủ hộ (thần bảo vệ) của Thấm gia.

Có thể tưởng tượng đến người đàn ông kia, người đàn ông tôn quý trên đời này, Tịch Nguyệt thật không có biện pháp yêu. Đã từng, nàng thương

hắn như thế, kết quả lại phát hiện, hắn thì lý trí, nếu vì giang sơn, bất luận kẻ nào cũng có thể hy sinh.

Nàng để tay trên bụng dưới, chìm xuống đáy nước, trên mặt, nói không rõ là nước hay là nước mắt.

Nàng cố hết sức muốn quên sự tình, dường như luôn luôn sẽ càng ngày càng rõ ràng...

“Chủ tử, chủ tử...” Hạnh nhi thấy Thẩm Tịch Nguyệt chìm xuống đáy nước, hoảng hốt đến vội vã xông qua đây.

“Ta không sao.” Nàng ngoi lên mặt nước, sắc mặt có chút tái nhợt. “Hầu hạ ta đứng lên đi.”

Trong mắt Hạnh nhi tất cả đều là lo lắng, vội vàng nâng Thẩm Tịch Nguyệt dậy, muốn nói lại thôi.

Một đêm này, Thẩm Tịch Nguyệt ngủ cũng không an ổn, dieenddafnleequysddoon gương mặt mọi người trong Thẩm gia không ngừng chột hiện trước mắt nàng, còn có ngọn lửa như có như không, đỏ như máu.

“A...”

Cầm Tâm nghe thấy âm thanh Thẩm Tịch Nguyệt, khẩn trương hoảng hốt tiến vào phòng trong.

“Chủ tử, người làm sao vậy?” Cầm Tâm nhắc lên màn trướng, đỡ Thẩm Tịch Nguyệt.

Liếc mắt nhìn Cầm Tâm, vừa nhìn cửa sổ, trời đã sáng choang. Vậy cũng may mà không có hoàng hậu, nàng không cần thỉnh an mỗi ngày, bằng

không chuyện canh giờ này nàng còn nghỉ ngơi, sợ là phạm phải vào kiêng kỵ

“Ta gặp ác mộng, không sao, hầu hạ ta dậy đi.”

Tịch Nguyệt thu dọn toàn bộ thỏa đáng, nhìn xem canh giờ, cũng đã khuya, Sương Mai điện này nàng cũng không phải là chủ nhân, lộ ra thoáng một cái gương lên tươi cười, lễ không thể bỏ. Vậy nàng bình thường, tất nhiên là muốn đi thỉnh an với An Tiệp dư.

Hoàn hảo, tính nết của An Tiệp dư này trái lại khác biệt với nàng, thói quen của Tịch Nguyệt là ngủ sớm dậy sớm, mà An Tiệp dư lại là vừa vặn ngược lại.

Cũng chính là bởi vì việc này, Cầm Tâm mới không có nói trước kêu chủ tử nhà mình dậy, đi tới Chủ điện, An Tiệp dư này cũng chẳng qua là vừa mới ngủ dậy.

Thật không ngờ Thẩm Tịch Nguyệt này cũng không có ỷ sủng mà kiêu, ngược lại là cung kính qua đây thỉnh an. Sắc mặt An Tiệp dư hơi dễ nhìn chút.

“Muội muội đứng dậy đi, đây là lần đầu nhận ân sủng, thân thể lúc này đúng là mệt mỏi yếu đuối. Sáng sớm muội đây còn sang đây thỉnh an, khiến cho trong lòng tỷ tỷ này thật là áy náy.”

“Tỷ tỷ giấu cột muội muội rồi. Hầu hạ hoàng thượng tốt, là tỷ muội chúng ta nên làm.” Tuy là nàng nói như vậy, nhưng biểu cảm gương mặt trái lại bình thường đồng nhất, không có cái loại thẹn thùng này của con gái.

Tinh thần An Tiệp dư bình tĩnh thanh thản, lại nói cho bản thân, phân vị Thẩm thường này còn thấp, mặc dù là vượt lên được lần thứ nhất nhưng mà cũng không phải uy hiếp lớn, chớ để tay chân luống cuống.

Nhưng nhìn dáng dấp nàng trẻ con kia một bộ tự cho là đúng, thật đúng là làm cho người ta chán ghét.

“Đúng vậy muội muội.” Bộ dáng An Tiệp dư vừa mới nhớ tới nhắc nhở: “Hôm qua Phó quý nghi tấn phong, các cung đúng là đã đưa tặng quà mừng qua, chúng ta cùng ở Sương Mai điện này, nên tử tử phải nhắc nhở muội muội, chớ để rơi xuống. Bây giờ, bản cung thấy, Phó quý nghi này thật đúng là đang nổi bật mạnh mẽ, đây đừng nói thân phận nhà mẹ đẻ, chỉ nói dung mạo này, sợ là cũng chỉ muốn cho hoàng thượng yêu thêm vài phần rồi...”

An Tiệp dư vừa nói vừa nhìn kỹ biểu tình của Thẩm Tịch Nguyệt này, chỉ thấy dáng vẻ nàng từ chối cho ý kiến. Chẳng qua nhiều biểu tình, vậy ngược lại không có.

“Tạ tử tử nhắc nhở, Thẩm Tịch Nguyệt vào cửa cung, tự nhiên là không hề biết nhiều, mong rằng tử tử chỉ điểm nhiều hơn.” Nàng vẫn chưa tiếp nhận An Tiệp dư này về chuyện Phó Cẩn Dao.

An Tiệp dư này châm ngòi không hề thông minh, nàng làm bộ từ chối cho ý kiến, xem ra thật là có hiện ra chút sắc mặt vui giận, nhưng mà muốn nói để cho nàng nói cái gì để người mượn cớ nói, vậy nàng cũng là tuyệt đối sẽ không.

Hai người chưa nói vài câu, chỉ thấy Cẩm Tâm sang đây cầu kiến (xin gặp).

Tuy là Cẩm Tâm vừa mới vào cung, nhưng một điểm quy củ cũng không kém so với mấy người Đào nhi Hạnh nhi này.

Nhìn nàng quy củ thình an, Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn An Tiệp dư, hỏi: “Chuyện gì?”

“Khởi bẩm chủ tử, tổng quản Lai Hỉ mang theo thánh chỉ qua đây.”

Lúc này Tịch Nguyệt lộ ra nụ cười có phần đặc ý: “Tỷ tỷ, tỷ xem...”

An Tiệp dư tự nhiên là sẽ không giữ nàng lại.

“Muội muội tiếp chỉ đi.”

Tịch Nguyệt mỉm cười cáo biệt. dieenddafnleequysddoon

Lúc này Lai Hỉ đã đứng trong viện Lục Phúc điện.

Thẩm Tịch Nguyệt quỳ xuống tiếp chỉ.

“Thẩm thị nữ, ôn nhu nhàn thực (dịu dàng đảm đảm), rất được lòng trẫm. Tấn phong hai cấp, phong làm Chính thất phẩm quý nhân. Ban thưởng một xấp the Hương Vân, một xấp gấm trắng, một ngọc Như Ý, một sổ trân châu, một đôi trâm vàng... Thẩm quý nhân tiếp chỉ.”

“Nô tỳ tiếp chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế.”

Nhìn mọi người bưng vật ngự tứ (vật vua ban), Tịch Nguyệt cười sáng rỡ, dường như cả người là một vật phát sáng.

“Thời tiết nóng bức, còn làm phiền Lai Hỉ công công đợi lâu, vào phòng uống ly trà.” Thẩm Tịch Nguyệt thân mật thăm thiết, không hề kiêu ngạo gì.

“Đa tạ Thẩm quý nhân, hoàng thượng còn chờ tạp gia trở về phục chỉ. Ngày khác tạp gia chắc chắn muốn được hưởng quý nhân xin một ly trà uống.” Lai hỉ thả ra ý tốt.

Có thể những người khác trong cung này không rõ, nhưng Lai Hỉ cũng hiểu được, cũng không phải là mỗi lần nữ tử thị tẩm có thể đạt lên liền hai cấp, tuy là nhìn hoàng thượng vẫn chưa đặc biệt ưu đãi nàng, tất cả đều ẩn theo quy củ làm, nhưng, ưu đãi rất nhỏ kia có lẽ khiến Lai Hỉ liếc mắt.

“Vậy ta có thể chờ Lai Hi công công.”

Cầm Tâm lạnh lợi đưa Lai Hi tiến ra ngoài.

Chính Thất phẩm quý nhân? Đây không phải là quá tốt sao?

Hậu cung này biết được Thẩm thường tại nhảy lên biến thành Thẩm quý nhân, mọi người có ý định của mọi người. Không ít phi tần cũng đưa tặng lễ vật, đây là thủ đoạn nịnh bợ và lôi kéo lòng người thường thấy ở hậu cung.

“Chủ tử, hôm qua Phó quý nghi được phong, chúng ta vẫn chưa đưa quà mừng.” Hạnh nhi nhắc nhở.

Lúc này bốn đại cung nữ bên cạnh Thẩm Tịch Nguyệt, thậm chí hại đại thái giám.

Tịch Nguyệt đặt ly trà xuống: “Không cần đưa.”

Cái gì? Mấy người đều có chút giật mình. Trang@d#d#l#q#d@bubble

Đây không phải là rõ ràng gây thù chuốc oán sao?

“Trước tạm thời không cần. Quà mừng này cũng không phải là quy củ trong cung. Cứ như vậy. Các người nhớ rõ, trong cung này chỉ có hai người cần chúng ta nịnh bợ lấy lòng, một vị là hoàng thượng, một vị là thái hậu. Trung cung vô chủ, cho dù phân vị các nàng cao hơn ta, cũng là thiếp thất như nhau của hoàng thượng, chúng ta đều là hầu hạ hoàng thượng, chúng ta phải tôn kính hoàng thượng thái hậu, muốn nịnh bợ, những người khác cũng không cần. Bốn phận của chúng ta làm tốt chuyện của bản thân là tốt rồi. Còn những thứ quà tặng này, Cầm Tâm, người dẫn Đào nhi và Quả nhi kiểm tra cẩn thận một chút, sau đó ghi vào sổ sách, bỏ vào kho.”

Tuy là không rõ ý nghĩ của chủ tử nhà mình, nhưng mấy người cũng tương đối nghe lời.

Hoàng thượng không thích, chính là phi tần kéo đảng kết phái, trái lại nàng phải cảm ơn bản thân sinh sống qua mười năm, tuy nói không thể xem hoàn toàn rõ ràng hoàng thượng, nhưng mà cuối cùng cũng có chút thu hoạch.

Thì ra, đây là ông trời xem như là ưu đãi nàng. Ít nhất, nàng có thể trong thời gian ngắn nhanh chóng giành được cảm tình của hoàng thượng.

Chăm chú nhìn Tiểu Đặng Tử, nghĩ đến, vị này cũng sẽ đem lời nói và việc làm hôm nay của nàng báo cáo nhanh cho thái hậu.

Kiếp trước nàng và thái hậu tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cho tới bây giờ không dám xem thường.

Hôm nay Tịch Nguyệt cũng không có ra khỏi cửa, lần đầu nhận ân sủng, tuy là được phong thưởng, nàng cũng không có khoe khoang năng lực, vẫn là muốn xem bước tiếp theo. Nhưng tin tưởng hoàng thượng sẽ phải cảm thấy cũng không tệ lắm phải không.

Cũng không phải là nàng tự cho mình rất cao, chẳng qua, nàng hơn mười năm kinh nghiệm.

Lúc buổi chiều truyền tới tin tức, hoàng thượng triệu Lệ tần tối nay thị tẩm.

Điểm này Tịch Nguyệt cũng không bất ngờ, mỹ nữ như vậy, hoàng thượng làm sao có thể không khẩn trương ăn!

Đối với Lệ tần, Tịch Nguyệt đều để chút suy nghĩ trên người nàng ta, sau khi nàng ta hỗ trợ để cho Thẩm Tịch Nguyệt vô cùng khó hiểu, nghi ngờ thật sâu.

“Khởi bẩm chủ tử, Trần thường đến.” Đào nhi vào cửa bẩm báo.

“Vũ Lan tới đây rồi hả? Mời nàng vào đây.” Tịch Nguyệt xem ra vô cùng vui mừng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Âm Mưu Hậu Cung, Tính Toán Của Biểu Muội

Vốn dĩ Thẩm Tịch Nguyệt cũng giống như Trần Vũ Lan, đều được phong làm thường, nhưng vì Thẩm Tịch Nguyệt đã được tấn phong nên hiện tại nàng cao hơn nàng ta hai cấp.

Cách nghĩ của Vũ Lan và Tịch Nguyệt dường như có chút bất đồng, ngay từ đầu nàng ta đã giấu tài, không chủ động làm mình nổi bật, điểm này không nằm ngoài dự đoán của Thẩm Tịch Nguyệt.

“ Biểu tỷ...” Hôm nay Vũ Lan cả người mặc một bộ váy màu hồng nhạt, cả người dịu dàng động lòng người.

Nàng ta rất biết phát huy ưu điểm của mình. Tướng mạo của nàng ta không phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại trông rất dịu dàng, nàng ta liên phát huy tối đa vẻ dịu dàng của mình.

“ Vũ Lan ngồi đi.” Gương mặt Tịch Nguyệt tràn đầy tươi cười, kéo biểu muội qua, vô cùng thân thiết.

“ Muội không thể ngồi trước được, Vũ Lan phải chúc mừng biểu tỷ, chúc mừng biểu tỷ được tấn phong.”

Tịch Nguyệt cũng không che giấu sự vui sướng của mình: “ Nhất định sẽ có một ngày muội muội cũng sẽ được Hoàng thượng yêu thích.”

Nụ cười của Vũ Lan có chút miễn cưỡng, cho cung nữ lui xuống, hai tỷ muội ngồi nói chuyện nhà.

“ Nụ cười của biểu muội có chút thương cảm, chẳng lẽ là lo lắng bản thân không được sủng ái sao?” Nàng nở nụ cười trêu chọc Vũ Lan

Trần Vũ Lan ngẩng đầu nhìn Tịch Nguyệt, muốn nói lại thôi, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói.

“ Sao vậy? Chẳng lẽ là có ai bắt nạt muội?”

Nghe đến đó, Vũ Lan vội vàng lắc đầu:” Biểu tỷ, tỷ hiểu lầm rồi, không có, không có. Không có ai bắt nạt muội, mọi người đều đối xử với muội rất tốt. Chỉ là, chỉ là nghe tỷ nhắc tới Hoàng thượng, muội có chút khó chịu mà thôi.”

Lời này có ý gì, nhắc tới Hoàng thượng thì thấy khó chịu.

Tịch Nguyệt đành mặt lại:” Biểu muội đừng nói vậy, nên biết, đây là hoàng cung. Nếu lời này của muội bị người có tâm nghe thấy, không biết sẽ xuyên tạc như thế nào nữa. Đến lúc đó, muội sẽ làm thế nào?”

Bộ dáng này của Thẩm Tịch Nguyệt phù hợp với tính cách của nàng, Vũ Lan miễn máo, có chút tủi thân, có chút thương cảm:” Muội hiểu, biểu tỷ có lòng tốt, Vũ Lan tất nhiên hiểu được, nhưng có một số việc con người không thể quyết định được. Biểu tỷ, có thể việc vào cung đối với mọi người là một việc đại hỷ. Nhưng đối với muội đó là một chuyện thương tâm.”

“ Lời này của muội thật hồ đồ.”

“ Biểu tỷ, ta đã có người trong lòng, hậu cung này, ta vốn không muốn vào. Nhưng số mệnh lại trêu người...” Lúc nói chuyện, một giọt nước mắt rơi xuống. Vũ Lan cuống quýt lấy khăn lau nước mắt.

Nhìn vậy làm cho người ta thấy đau lòng.

Tịch Nguyệt sợ hãi nhìn nàng.” Biểu muội sao có thể nói ra lời như thế. Một khi vào cung thì chính là người của Hoàng thượng, sao muội có thể như vậy. Muội muốn hại di dượng hay sao. Biểu tỷ cũng không hỏi muội người này là ai, loại chuyện như vậy, vĩnh viễn đừng nhắc lại.”

Vũ Lan một lòng muốn tranh giành tình cảm, chắc chắn không thể nào có người trong lòng, khả năng duy nhất chính là nàng ta lừa gạt nàng, nhưng tại sao nàng ta muốn lừa gạt nàng, Tịch Nguyệt phải cẩn thận hơn một chút.

Khi nói chuyện Tịch Nguyệt tinh tế quan sát Trần Vũ Lan, thấy nàng quan sát, Vũ Lan dường như nghĩ đến cái gì, hốt hoảng trong nháy mắt, rồi vội vàng nắm chặt chiếc khăn trong tay, dù là như thế, Tịch Nguyệt vẫn có thể nhìn thấy hai chữ “ Bình an” trên khăn.

Vũ Lan dường như thấy nàng nhìn thấy, có vẻ bất an. Lấy cớ trong cung còn có chuyện, vội vàng đứng dậy cáo lui.

Thấy bóng lưng rời đi vội vàng của nàng ta, Tịch Nguyệt vẫn ngồi đó, mặt không chút thay đổi.

Vốn dĩ Thẩm Tịch Nguyệt là một người tâm tư tinh tế, nhưng lúc đầu vào cung nhìn thấy Hoàng đế tuần lăng phi phạm liên động tâm, cho tới sau khi bị tổn thương mới rút lui khỏi vòng xoáy kia.

Chính vì vậy, sau khi trọng sinh nàng mới có thể suy đoán ra rất nhiều chuyện, từ đó tìm được một con đường có lợi cho mình.

Lời của Vu ma ma tất nhiên hữu dụng, nhưng việc nàng dùng kinh nghiệm mười năm phân tích đoán được kết quả cũng là chuyện hợp lý.

Nàng là một người thông minh, nếu như không nhìn ra ý của Trần Vũ Lan hôm nay thì đúng là uống phí ở trong cung lâu như vậy.

Trần Vũ Lan này, Tịch Nguyệt cười lạnh. Thật sự cho rằng nàng còn là biếu tử dễ bị lừa gạt sao? Dễ dàng bị lừa gạt không phải vì nàng ngu ngốc mà là vì nàng xem nàng ta là tử muội, là người thân. Ai ngờ, trong hậu cung này trước giờ không có tử muội.

Dĩ nhiên nàng biết, trên khăn mà ca ca nàng dùng có thêu hai chữ bình an.

Hôm nay Vũ Lan muốn ám chỉ với nàng, Trần Vũ Lan nàng có tư tình với ca ca sao?

Chuyện này căn bản không thể nào, điểm này Thẩm Tịch Nguyệt hiểu rõ. Trần Vũ Lan chẳng qua muốn lợi dụng sự tín nhiệm của nàng thôi.

Nàng ta cái gì cũng không nói, lại giống như cái gì cũng nói, làm như vậy sẽ làm nàng thêm tin tưởng.

Nếu như không phải là có phòng bị với nàng ta, nói không chừng trong tình thế cấp bách nàng sẽ trúng chiêu. Mơ tưởng đến phi tần hậu cung, đây là trọng tội cỡ nào. Nếu như Thẩm Tịch Nguyệt thông minh, tất nhiên sẽ phải tách hai người ra.

Mà nếu như nàng muốn tranh thủ tình cảm thì một nữ tử có người trong lòng không phải là càng thêm an toàn đáng tin hay sao?

Bất kể là vì Thẩm Thư Bình hay là vì bản thân mình, nàng cũng nên tìm cơ hội tiến cử Trần Vũ Lan với Hoàng thượng.

Dù sao thì một quý nhân như nàng cũng có nhiều cơ hội hơn Trần Vũ Lan nàng.

Đây chính là kế sách của Trần Vũ Lan.

Cái gì cũng không làm nhưng thực ra cái gì cũng làm.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt tuy nở nụ cười nhưng trong mắt đầy lạnh lẽo.

Nếu như thật sự có tư tình, sợ còn không kịp, sao có thể rêu rao chứ?

“Hạnh Nhi.”

“Có nô tỳ”

“Người đưa Tiểu Văn Tử, Tiểu Đặng Tử tới nhà kho, chọn một phần lễ vật mà phẩm cấp như ta có thể tặng, đưa đến cung Phó Quý nghi đi. Nàng không hỏi thì thôi, nếu như nàng hỏi thì nói thân thể ta không thoải mái.”

Hạnh Nhi ngẩng đầu nhìn chủ tử nhà mình, có chút không hiểu.

Nếu như thật sự nói với Phó Quý nghi như vậy thì chính là đắc tội với người ta.

Nghĩ tới chuyện Trần Thường tới đây lúc này, may mà hai người là tỷ muội., Hạnh Nhi cũng không có nghi kỵ, dù sao trong phòng này không có người ngoài, mà mình thật lòng muốn tốt cho chủ tử.

“Chủ tử, người như vậy chính là đắc tội với Phó Quý nghi. Trong cung ai cũng hiểu được Phó Quý nghi này không thể đắc tội. Sau lưng nàng không đơn giản... Nếu như Trần Thường nói cái gì, người cũng nên suy tính cẩn thận...”

“Nếu như trong cung tất cả đều dựa vào Phó Quý nghi, sợ là có người không an lòng. Những điều này ta hiểu, người cứ làm theo đi.” Hạnh Nhi tuy rằng không quá hiểu suy nghĩ của Thẩm Tịch Nguyệt nhưng rốt cuộc thì vẫn là người ở trong cung nhiều năm, suy nghĩ một chút, dường như hiểu ra cái gì.

“Vâng, nô tỳ hiểu rồi.”

“ Hạng Nhi...” Hạng Nhi đi tới cửa lại bị Thẩm Tịch Nguyệt gọi lại, không đợi nàng xoay người lại thình an, Thẩm Tịch Nguyệt đã nhàn nhạt phân phó:” Nếu như người trong thâm cung này cùng nhau tranh một nam nhân, như vậy, làm gì có tình cảm gì nữa? Người có thể nói thẳng, ta rất vui.”

Hạng Nhi ngẩn ra, ngay sau đó khôi phục bình thường:” Nô tỳ hiểu rồi.”

Cung nữ bên người nàng, người nên đề phòng không chỉ là người ngoài.

“ Lui xuống đi. Hạng Nhi, đi làm theo những gì ta nói lúc này.”

Sau khi Hạng Nhi lui ra ngoài, Cẩm Tâm bước vào.

“ Chủ tử, mấy người họ không có gì khác thường.” Buổi sáng, sau khi Thẩm Tịch Nguyệt nói không tặng lễ liền phái Cẩm Tâm đi giám sát mấy người.

“ Tạm thời không có không có nghĩa là bọn họ không có vấn đề. Sau này nói với Hạng Nhi, hai người các người cần chú ý nhiều hơn. Trong mấy Đại cung nữ, ta tín nhiệm Hạng Nhi nhiều hơn một chút, có một điểm ta muốn chắc chắn, bất kể là Đại cung nữ hay Đại thái giám bên cạnh ta nhất định phải là người đáng tin, cho dù là người không đáng tin thì cũng phải biết họ là người của ai, như vậy mới có thể nghĩ đối sách. Dù sao chúng ta chỉ là người mới tới.” Thẩm Tịch Nguyệt và Cẩm Tâm cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tự nhiên tình cảm như tỷ muội. Thẩm Tịch Nguyệt chưa từng giấu nàng điều gì.

“ Chủ tử, thật ra thì Hạng Nhi nói đúng, người làm như vậy thật sự không có vấn đề gì sao? Đắc tội với Phó Quý nghi?” Cẩm Tâm nghĩ đến chỉ ý Hạng Nhi lĩnh vừa rồi, lo lắng nhăn mày.

Thẩm Tịch Nguyệt cười lắc đầu một cái, dù là Cẩm Tâm hay Hạng Nhi thì cũng đều muốn tốt cho nàng, nàng cũng biết nước cờ này có chút hiểm,

dĩ nhiên, Phó Quý nghi có thể không hỏi, nhưng nếu như hỏi thì chính là một nước cờ hiểm.

Nhưng nàng vẫn quyết tâm đánh cuộc, đánh cuộc chiều này Hoàng thượng muốn thấy, Thái Hậu muốn thấy.

Nàng không biết gián điệp Hoàng thượng sắp xếp bên người nàng là ai, nhưng Tiểu Đặng Tử chắc chắn sẽ báo lại tất cả cho Thái Hậu. Thái Hậu và Hoàng đế là mẹ con ruột, từ nhỏ Hoàng thượng đã được nuôi dưỡng bên người Thái Hậu, tình cảm không giống với những Thái Hậu và Hoàng thượng khác của bốn triều.

Nàng suy đoán, Thái Hậu đã biết thì khả năng Hoàng thượng biết là rất lớn.

Chuyện nhỏ dĩ nhiên không cần phải nói, nhưng là chuyện như trêu chọc Phó Căn Dao, bọn họ chắc là sẽ cảm thấy có hứng thú đi!

Lúc nào thì, lúc nào thì mình có thể ngồi trên vị trí Thái Hậu kia đây! Chỉ có đến vị trí kia, nàng mới có thể an lòng. Nghĩ một chút, Thẩm Tịch Nguyệt lại lắc đầu, mình thật đúng là quá tham lam, suy nghĩ lung tung cái gì.

“Tiểu Đặng Tử là người của Thái Hậu, có một số hành động là làm cho người khác nhìn. Thái Hậu và Phó Căn Dao, người đoán xem người nào quan trọng hơn?”

“Dĩ nhiên là Thái Hậu”. Cẩm Tâm bưng tỉnh:” Thái Hậu không thích Phó Quý nghi?” Lời nói lộ rõ sự giật mình.

Thẩm Tịch Nguyệt cười mà không nói.

Cẩm Tâm nói cũng không sai

Thái Hậu tuy rằng không phải là không thích Phó Cẩn Dao nhưng lại không thích Phó gia, không thích tỷ tỷ của nàng Phó Cẩn Tú.

Mặc dù Phó Tương không tính là quyền khuynh thiên hạ nhưng cũng đủ cho người ta kiêng kỵ. Người Hoàng thượng không thích thì sao Thái Hậu có thể thích chứ? Nhưng rất kỳ lạ, mười năm sau Hoàng thượng vẫn không dọn dẹp Phó gia, ngược lại vẫn mặc cho Phó gia chiếm lấy các vị trí trong triều, mà lúc đó, Hiền Phi đã sớm chỉ là dĩ vãng, ngay cả những thế gia như Bạch gia, Chu gia, Trình gia cũng bị Hoàng thượng đả kích cho xuống dốc không phanh.

Nàng thờ ơ lạnh nhạt, rõ ràng thấy được Hoàng thượng không thích Phó gia nhưng lại không động thủ, làm cho người ta khó lý giải

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngự Hoa Viên, Tiểu Điệp Cầu Phúc

Lúc Hạnh Nhi trở về Tịch Nguyệt đang tản bộ trong sân, nàng đã đem đồ giao cho nữ đại quan Phó Quý Nghi, mà bản thân Phó Quý Nghi, nghe nói là bị Thái hậu gọi đi rồi.

Đồng thời bị gọi đi, còn có Đức Phi cùng Hiền Phi, cũng không tính là chuyện cơ mật, nghe nói, Hoàng Thượng đã hạ lệnh xuống, để Phó Quý Nghi học tập phụ tá công việc lớn nhỏ trong cung. Đây coi như là việc ưu tiên hàng đầu, bây giờ trong cung đã nổi cơn thịnh nộ, phụ tá mọi việc trong cung, điều này có thể không làm cho người ta suy nghĩ nhiều.

Thấm Tịch Nguyệt một chút ý cười như có như không. Hình như từ sau khi nàng sống lại, thì cực kỳ thích cười. Sẽ không biết các loại nụ cười, tồn tại một loại thê lương như thế.

Trung Cung vô chủ, trong cung này cũng không rục rịch sao?

Bây giờ nàng có thể làm, chỉ có yên lặng theo dõi sự thay đổi.

Cuộc sống này ngược lại cũng trôi qua, mặc dù nàng sớm nhận sủng, chỉ có điều cũng không tính là đặc biệt, đến năm sáu ngày Hoàng Thượng cũng không có triệu kiến nàng. Điểm này nàng hiểu, dù sao, ngày đó lời nói lúc đó của Hoàng Thượng ý tứ chính là như thế.

Mà chính nàng cũng không cho rằng thị tẩm một lần, thăng phần vị, dù là được Hoàng Thượng tương đãi (đối đãi).

Mọi việc, đều nên từ từ mà tính.

Được, những ngày qua Hoàng Thượng cũng không phải là không có nhắc lại? Nhập tú nữ này đã có bảy vị được gọi may mắn qua.

Mà cũng không phải là mỗi một vị nữ tử vào cung sau khi được sủng ái cũng giành được tấn phong. Tịch Nguyệt sớm đã nghĩ tới, sẽ là như thế.

Tiểu Đặng Tử từng len lén đi ra ngoài, chỉ là đám người Thái hậu không có bất kỳ phản ứng nào, Tịch Nguyệt vốn cũng không có ý định để cho bọn họ có phản ứng gì, nàng cần, chỉ là bọn họ biết. Trước khi làm việc gì luôn luôn cân nhắc trước sau bình thường không chuẩn bị trước việc làm ít công to.

Không cần thỉnh an, Tịch Nguyệt này cũng không thường ra ngoài, bình thường đều là khôn khéo đợi ở trong phòng hoặc là trong viện của mình, Ngự Hoa Viên cái gì cũng rất ít đi.

Trước khi cánh chim chưa cứng cáp, nàng cũng sẽ không cho người ta cơ hội làm nhục mình. Trong cung này cao hơn so với phần vị nàng, cũng không ít! Cũng không phải là mọi người đều An Tiệp dư (phi tần của vua) như vậy. Mà An Tiệp dư bình tĩnh như vậy cũng không phải là bởi vì nàng mềm lòng, như bề ngoài thoát nhìn coi nàng là tỷ muội như vậy, chỉ là, phần vị Tiệp dư này quả thật còn chưa cao để nàng có thể ương ngạnh bướng bỉnh.

Trong cung này có một Hiền Phi, ai dám ương ngạnh?

"Chủ tử." Đào nhi từ bên ngoài trở về, qua bẩm báo.

"Hôm nay có chuyện gì thú vị?" Đào nhi này nhiệt tình hoạt bát, ban ngày lú lú, nhưng ngược lại cũng có chừng mực, là một tay dò la tin tức rất có thủ đoạn.

"Bẩm chủ tử, hôm qua Hoàng Thượng đi tản bộ ở Ngự Hoa Viên, gặp được Bạch Bảo Lâm trong ngự hoa viên vì Hoàng Thượng mà cầu phúc.

www. kmwx. net đêm qua hoàng thượng liền truyền Bạch Bảo Lâm thị tẩm."

Bạch Tiểu Điệp?

Đôi mắt đẹp của Tịch Nguyệt giương nhẹ, bờ môi nâng lên một đường cong.

"Ngày hôm qua không phải nói có ý chỉ truyền Đan quý nhân thị tẩm sao?"

"Nhưng không phải là như thế. Nô tài nghe nói, Đan quý nhân này đều chuẩn bị xong rồi, lại bị Bạch Bảo Lâm đoạt mất, giận đến nổi ném cả ly trà."

Thẩm Tịch Nguyệt gật đầu một cái, Đào nhi liền vội vàng đứng lên rồi đi, đi làm những việc khác.

Đan quý nhân, năm 15, chính nữ Lễ bộ Đan đại nhân, thuở nhỏ rất được Đan đại nhân thương yêu, kiêu căng tùy hứng. Bạch Tiểu Điệp này cướp đi Hoàng Thượng từ trong tay nàng ta, chuyện này, sợ là không thể hòa hợp nữa.

Chỉ là Tịch Nguyệt cũng không lộ vẻ gì khác, Bạch Tiểu Điệp không tốt, nàng trước tới nay luôn là người vui mừng.

Hãy chờ xem đi, hôm nay, chắc là có kịch hay để xem rồi.

Thảo nào đến cả An Tiệp dư cũng không, hôm qua Bạch Tiểu Điệp này giành được tư cách thị tẩm, nhưng là cảnh tỉnh cho những nữ nhân nhập cung này. Cơ hội, chính là không thể không có chỗ.

Hôm nay e là Ngự Hoa Viên rất náo nhiệt đây.

Sai người mang ghế, Tịch Nguyệt một mình ngồi trong sân nhỏ ở Lục Phúc Điện uống trà ngắm cảnh, tác phong khoan thai tự đắc.

Ánh mặt trời ngày mùa thu chiếu khắp trong ngoài thành cung, Tịch Nguyệt lấy tay che mắt nhìn trời, đến thật là vạn dặm không có bóng mây.

Lục Phúc Điện này thường ngày chính là an tĩnh, hôm nay vì nàng ngồi trong sân, là tĩnh mịch an nhàn. Không hiểu tại sao, thật ra khiến người ta cảm thấy có chút tiêu điều.

Nhưng Tịch Nguyệt ngược lại không thấy thế, có chút nhàn hạ thoải mái đùa nghịch ly trà, thỉnh thoảng phát ra âm thanh khanh khách.

Hạnh nhi ở một bên hầu hạ chủ tử nhà mình, thấy chủ tử đùa nghịch ly trà, trong ly trà màu xanh da trời này bay ra mấy lá trà xanh ngắt, cũng không hiểu được đã buồn cười rồi.

Không được một lúc, tin tức truyền đến, Bạch Bảo Lâm được phong làm Bạch Thường tại.

Sớm mấy năm học vẽ, nói là cô gái như thế nào một bước lên trời, chờ vào cung Tịch Nguyệt mới hiểu được, vậy thật cũng chỉ là vẽ. Trong cung này quy củ nghiêm khắc. Các loại phong thưởng là cực kỳ nghiêm ngặt.

Nghĩ đến nếu như không phải là có công lao lớn, nàng phần vị về sau cũng chính là cấp một cấp hai từ từ leo lên trên thôi.

Cũng không phải là mỗi cô gái thị tẩm đều có thể tấn phong. Bạch Tiểu Diệp này, vẫn còn có chút tâm tư.

Chỉ là nàng ta lúc này không lưu luyến si mê đến nhà Nhị Lang, di phụ tốt của nàng ta. Làm sao lại chuyên tâm lấy lòng Hoàng Thượng, nghĩ đến, thật đúng là, vừa vào cửa cung sâu tứ hải. Ai có thể cam nguyện bình thân đây.

"Ngày mai chính là 15 rồi?"

Mười lăm đầu tiên, là ngày thỉnh an Thái hậu, hôm qua được cứng chiều, Bạch Tiểu Điệp sẽ không ra ngoài cho người ta làm bia. Có điều ngày mai ư? Những người này thế nhưng không dám gây chuyện trước mặt Thái Hậu, nhưng luôn có trên đường quay về thôi.

"Bẩm chủ tử, vâng"

Mặc dù Tịch Nguyệt ít nói gì làm gì, nhưng bất kể là Hạnh nhi hay là Đào nhi Quả nhi, cũng có mấy phần sợ người chủ tử này, họ đều cảm thấy, người chủ tử này xem ra không đơn giản như vậy.

Bạch Tiểu Điệp có vận khí tốt kia thành công vô tình gặp mặt Hoàng Thượng trong Ngự Hoa Viên, nhưng những người khác lại không có.

Buổi tối hôm đó, ngoài dự đoán của mọi người, Hoàng Thượng lật đổ hiệu Phó Quý Nghi.

Tịch Nguyệt cuộn lại một cái, Hoàng Thượng này là thật đối tốt với Phó Cẩn Dao chứ?

Mỗi mười lăm đầu tiên phải thỉnh an, nhưng Hoàng Thượng hai lần sủng hạnh Phó Cẩn Dao đều là thỉnh an trước một ngày.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tịch Nguyệt ngược lại không tính là trang phục lộng lầy, chỉ cũng là mặc hỷ khánh, An Tiệp dư thấy thế cười giễu cợt.

Tịch Nguyệt cũng không quan tâm nụ cười có chút khinh bỉ này của nàng ta, vẫn rất nhiệt tình.

Mấy người các nàng trước kia từ phủ thái tử ra cũng hiểu, Hoàng Đế này thích màu lam. Nhiều người bọn họ cũng mặc màu lam, ngay cả Phó Quý Nghi tiến cung này có lẽ cũng biết, nếu không sao lại toàn là màu xanh da

trời, nhưng Thâm quý nhân này ngược lại không hiểu, cả ngày hoa hồng liều xanh, thật thô tục.

Cũng như lần này, tất cả mọi người đến rồi Thái hậu mới đến.

Đánh giá mọi người.

Thoáng hài lòng gật đầu một cái.

"Các người đây trang điểm xinh đẹp, ai gia nhìn trong lòng cũng thoải mái."

Đức Phi quen nịnh bợ Thái hậu, vội vàng phụ họa, vị Hiền phi một hồi bực mình.

"Ai gia đã thông báo rồi, mỗi một cung đều tặng cho các người một chút thuốc bổ, các người chăm sóc cơ thể khỏe mạnh, sớm vì Hoàng Thượng khai chi tán diệp. Ai gia cũng ngóng trông, sớm ngày con cháu đầy đường."

Trong lúc nhất thời các vị phi tần đều đỏ mặt.

Chỉ là lại mơ hồ có mấy phần mong đợi.

Nhưng không phải sao, cái này mặc kệ thân phận hiển hách thế nào, nếu như không có con trai, sau này cũng chỉ xem như mây khói lướt qua. Đừng nói là người khác, cứ nói Đức Phi Hiền Phi này đi.

Gia thế Hiền Phi hiển hách, nhi nữ Đại tướng quân. Phụ thân Đức Phi mặc dù là chiếm danh tiếng Đế Sư, nhưng vẫn không bì kịp gia thế Hiền Phi. Nhưng phải nói Hoàng Thượng, thể diện trước mặt Thái hậu, Đức Phi rõ ràng mạnh hơn Hiền Phi, có thể thấy được, có một người con trai là quan trọng cỡ nào.

Đến nay Cảnh đế chỉ có hai con, ngoại trừ tiên hoàng hậu sinh Đại Hoàng Tử, chính là Đức Phi này sinh Nhị Hoàng Tử.

Bây giờ Đại Hoàng Tử nuôi bên cạnh Thái hậu.

Vừa tán gẫu mấy câu, Thái hậu liền tự nói có chút mệt mỏi, tự nhiên, loại tiểu phi tần Tịch Nguyệt này sao có thể cùng Thái hậu tán gẫu được, nàng đang hoàng ngồi nơi đó uống trà, ngược lại đáng vẻ rất mãn nguyện.

Không ngờ rằng, tất cả hành động của nàng đều rơi vào trong mắt Thái hậu.

Thái hậu mệt mỏi, mọi người cũng lập tức tai thanh mắt sáng đứng dậy rời đi.

Đức Phi Hiền Phi này đợi người đi trước ra cửa rời đi, còn lại mới là những tiểu nhân vật các nàng.

Đan quý nhân và Tịch Nguyệt cùng một cấp quý nhân, chỉ là nàng ta hình như muốn thể hiện tôn quý của mình so với Tịch Nguyệt, lắc hông đẩy ra phía trước.

Tịch Nguyệt ngược lại cũng không tranh đoạt, ra trước hay ra sau có quan hệ gì.

"Biểu tỳ, chúng ta cùng đi thôi." Trần Vũ Lan lôi kéo Tịch Nguyệt.

Chỉ là hai người chưa đi được bao xa, liền nghe thấy phía trước "pang" một tiếng.

Mới vừa ra khỏi Tuệ Từ Cung của Thái hậu, chỉ thấy Đan quý nhân cũng không hiểu tìm một lý do gì, trực tiếp liền quăng một cái tát mạnh cho Bạch Thường tại, Bạch Thường tại cặp mắt rưng rưng, nhỏ giọng khóc thút thít.

Tất cả mọi người đây đi chưa bao xa, dĩ nhiên là đều trông thấy, nhưng cũng không có ai đi qua giúp đỡ.

Đan quý nhân tất nhiên làm cho người ta cảm thấy chán ghét mà vứt bỏ, nhưng Bạch Thường tại cũng không làm cho người ta thích.

Thật ra thì lúc này ngay cả Hiền Phi Đức Phi cũng chưa đi xa, có điều mấy người này giống như là không hiểu rõ tình hình. Mà Phó Cẩn Dao cũng là mắt nhìn thẳng mặt lạnh lòng rời đi.

"Biểu tỷ, Đan quý nhân này thực là quá kiêu ngạo rồi, nàng ta sao lại có thể tùy tiện trừng phạt người khác. Chẳng lẽ Tiểu Điệp thì không thể giành được thịnh sủng sao?" Vũ Lan cắn môi, nhìn Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt cũng không nói gì.

"Thân phận ta thấp kém, nhưng nếu thân phận ta cao hơn nàng ta, cho dù là giống nhau, ta cũng tuyệt sẽ không để nàng ta làm như vậy."

Thấy dáng vẻ này của Vũ Lan, Tịch Nguyệt bật cười hì hì một tiếng.

"Biểu muội vẫn là bớt lo chuyện người khác thì tốt hơn. Thân trọng từ lời nói đến việc làm, biểu muội không phải vẫn luôn rất hiểu sao? Sao lại tiến cung rồi ngược lại lại lỗ mãng rồi thế?" Không nói thêm gì, Tịch Nguyệt cũng tự ý rời đi.

Trần Vũ Lan thấy diễn xuất lần này của nàng, đỏ con mắt. Một bộ dạng ủy khuất vô cùng.

"Biểu tỷ thay đổi rồi....." Nàng ní non.

Người khác đi qua bên cạnh nàng ta, nàng ta thấy thế vội vàng dùng khăn lau mắt, nhìn theo Thẩm Tịch Nguyệt, thương cảm lắc đầu một cái.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thanh Nhã Các, Diên Long Đảo Phượng

Trần Vũ Lan muốn cố động nàng đi tới giúp Bạch Tiểu Diệp nhưng mà Thẩm Tịch Nguyệt cũng không muốn qua lại nhiều với nàng ta, dù sao làm vậy cũng không có ích gì.

Đừng nói đó là Bạch Tiểu Diệp, cho dù có là người khác thì nàng cũng sẽ không nhiều chuyện mà xen vào. Cô biểu muội này của nàng muốn đưa nàng lên đầu sóng ngọn gió sao?

Nàng vẫn không rõ vì sao Vũ Lan lại thích hãm hại nàng như vậy.

"Đào Nhi, Hạnh Nhi, ta nghe các muội nói trong cung này có một hồ sen có phải không?" Nàng vuốt ve cốc trà trong tay, ngẩng đầu nhẹ nhàng hỏi.

"Bẩm chủ tử, đúng vậy. Vốn là Hoàng Thượng không thích hoa sen cho nên trong cung này có rất ít người đi đến nơi đó.

Đứng dậy, sửa lại y phục có chút xộc xệch, Tịch Nguyệt nói: "Nếu vậy, Đào Nhi, Hạnh Nhi, hai muội chuẩn bị đi, chúng ta đem ấm trà qua bên đó ngồi một chút. Ta lại rất thích hoa sen."

Tuân lệnh, hai đại cung nữ vội vàng chuẩn bị.

Hiện giờ, các vị phi tần hầu hết đều ở Ngự hoa viên, đường tới hồ sen lại không có một bóng người.

"Thực ra bên này rất đẹp, còn có một cái đình nhỏ nhưng mà vì Hoàng Thượng không thích hoa sen cho nên đừng nói tới chủ tử của các cung,

ngay đến cả cung nữ bọn muội cũng rất ít khi đi qua nơi này. Bên này hẻo lánh, tất nhiên là ít có việc đi qua đây." Đào Nhi là người nói nhiều, dọc theo đường đi riu rít giới thiệu.

Nhưng mà Hạnh Nhi lại có suy nghĩ khác: "Chủ tử, bầu trời hôm nay có chút u ám, sợ là sắp mưa rồi. Nô tỳ trở về lấy cái ô để đề phòng nhé?"

Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời: "Xem ra chưa thể mưa ngay được, không sao đâu, chẳng qua chúng ta chỉ đi một lúc thôi. Lại nói Cẩm Tâm và Quả Nhi đều biết chúng ta đến đây, nếu như trời mưa hai người đó sẽ đưa ô tới. Đi thôi. Nếu như là trời mưa không phải còn có đình sao. Nghe mưa thường trà, cũng là một phen phong vị."

Quả nhiên tuy từ đây đi đến hồ sen còn xa nhưng cảnh trí đã bắt đầu thay đổi.

"Thật đẹp."

Hạnh Nhi đặt mấy cái đệm xuống ghế đá, rót trà.

Thấy mây đen ngày càng dày đặc nhưng Tịch Nguyệt lại cảm thấy không sao cả, ngược lại, càng thấy vui vẻ hơn. Tán gẫu chút chuyện lớn nhỏ trong cung với hai cung nữ, thỉnh thoảng nàng phát ra tiếng cười khanh khách như chuông bạc, lúc này, hai cung nữ mới nghĩ đến chủ tử này của các nàng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười ba tuổi mà thôi.

Mấy người cũng không nhìn thấy trên lầu các cách đó không xa có một nam tử một thân cẩm y màu lam, chấp tay sau lưng, đứng bên cửa sổ. Ánh mắt của hắn đúng là đang nhìn về phía chiếc đình nhỏ đang tràn ngập tiếng cười.

Mấy người ngồi một lúc thì những hạt mưa lớn bắt đầu rơi như trút nước.

"Chủ tử, trời mưa rồi."

Tịch Nguyệt đi đến bên đình, cườ hì hì đưa bàn tay ra hứng mưa. Những giọt mưa lớn rơi trên tay Tịch Nguyệt, nàng lại cười rút tay về.

"Chủ tử..." Hạnh Nhi khuyên nhủ.

"Không sao, Nam Thấm Quốc chúng ta thường chỉ có mưa phùn, hiện tại mưa lớn như vậy, lại có điểm thú vị riêng." Dường như cảm thấy không đủ, Tịch Nguyệt lại đưa cả hai tay ra ngoài, cười khanh khách không ngừng.

Mà ở phía xa, nam tử nhìn bộ dạng nghịch ngợm như đứa trẻ của nàng liền phát phát tay. Lai Hỉ ở phía sau hiểu ý lập tức rời đi.

"Chủ tử, người làm như vậy rất dễ nhiễm phong hàn, đừng chơi nữa..." Hạnh Nhi này cũng là người có chút nóng nảy, nếu không thì cũng không nói với nàng như vậy.

"Chỉ là tay ướt một chút mà thôi, đâu có nghiêm trọng như vậy chứ." Tịch Nguyệt không để ý nói.

"Chủ tử có người tới đây." Đào Nhi tinh mắt nói.

Xa xa, chỉ thấy Lai Hỉ che ô chậm rãi đi tới.

"A?" Mấy người không ngờ người tới chính là Lai Hỉ, có chút nghi hoặc.

Mấy người nghi hoặc nhưng Lai Hỉ lại vô cùng bình tĩnh: "Nô tài thành an Thấm Quý Nhân, mời Thấm Quý Nhân đi theo nô tài."

Tuy hẳn không nói nhiều nhưng mọi người đều hiểu người có thể sai bảo Đại Tổng Quản Lai Hỉ ngoài Hoàng Thượng ra thì không còn ai khác.

Mưa rơi càng ngày càng lớn, cho dù có che ô nhưng Tịch Nguyệt vẫn bị ướt không ít.

Nàng có chút xấu hổ.

"Thầm Quý Nhân, Hoàng Thượng ở trên lầu đợi người, mời lên trên."
Ngữ khí của Lai Hỉ vô cùng ôn hòa.

Nhắc tới Thầm Quý Nhân này đúng là rất may mắn. Mọi người đều nói Hoàng Thượng yêu thích Ngự Hoa Viên nhưng lại không hiểu Hoàng Thượng thích nhất chính là hồ sen này. Những tin đồn bên ngoài cũng đều là do Hoàng Thượng truyền ra vì không muốn có người quấy rầy yên tĩnh của nơi này.

Tịch Nguyệt cũng không cảm thấy kinh ngạc, nhu thuận lên lầu.

Trên lầu trang trí rất tao nhã, nam tử đứng bên cửa sổ không phải Hoàng Thượng thì còn ai vào đây. Toàn thân là cẩm bào màu lam xanh biếc, bên hông là ngọc bội Hòa Điền* trắng trong suốt, phối cùng cây trâm cùng chất ngọc trên đầu càng toát ra khí chất.

(Ngọc Hòa Điền: Một trong những loại ngọc quý giá nhất của Trung Quốc, có màu trắng trong, chất ngọc mịn, không lẫn tạp chất.)

Mặc dù không mặc long bào nhưng vẫn toát ra quý khí của bậc đế vương. Nếu như nữ tử mới trải đời đã gặp phải nam tử như vậy, chỉ sợ đều giao trái tim ra ngoài chỉ mong hăn liếc mắt một cái.

Tịch Nguyệt nhanh chóng liếc qua cảnh vật xung quanh, nơi này rất đơn giản, không hề trang trí thứ gì phức tạp, dường như là một chỗ nghỉ ngơi của Hoàng Thượng.

"Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng."

Bất luận Cảnh Đế đang nghĩ cái gì thì khi hăn xoay người lại vẻ mặt đã là nụ cười ôn hòa.

"Mỹ nhân mau đứng dậy."

"Tạ ơn Hoàng Thượng." Bộ dạng Tịch Nguyệt có chút run rẩy, y phục của nàng hơi mỏng lại bị mưa làm cho ẩm ướt, lúc này gần như trong suốt. Cảnh Đế nhìn khe sâu ẩn hiện trước ngực nàng, còn có mùi hương nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, nở nụ cười mờ ám.

Nâng cằm nàng lên: "Mỹ nhân không phải biết quyến rũ người ta sao? Trẫm còn nhớ rất rõ đêm đó nàng chủ động thế nào."

Tịch Nguyệt bình tĩnh lại, chăm chú nhìn Cảnh Đế.

Thấy vậy, trong lòng hắn bắt đầu ngứa ngáy.

"Ai có nàng to gan như vậy, dùng đôi mắt to ngấp nước kia nhìn trẫm là muốn quyến rũ trẫm sao?" Khi nói chuyện, bàn tay đã bắt đầu chuyển động, hắn ôm lấy eo thon của Tịch Nguyệt, không đứng đắn cười một tiếng.

Tịch Nguyệt dậm chân một cái, hờn dỗi: "Hoàng Thượng bắt nạt người ta. Rõ ràng là người, rõ ràng là người..." Nàng cũng không nói hết nhưng mà lại liếc mắt nhìn hắn một cái.

Hoàng Thượng thấy nàng có một loại phong tình khác với những nữ tử khác trong cung cũng bắt đầu không đứng đắn.

Nàng vốn là nữ nhân của hắn, hắn tất nhiên sẽ không bạc đãi bản thân mình. Bàn tay đi đến trước ngực nàng nhưng miệng lại nói vô cùng dễ nghe: "Y phục này đều ẩm ướt rồi, nàng cứ mặc như vậy sẽ dễ nhiễm bệnh, không bằng trẫm giúp nàng cởi ra."

Thực ra hắn thế này đâu gọi là cởi, động hai ba cái đã xé hồng y phục của nàng rồi. Có thể là do cửa sổ mở, có một cơn gió nhẹ thổi qua, nàng đã bị cởi hết y phục cảm thấy có chút lạnh.

Cảm nhận được toàn thân mình bắt đầu nổi da gà, nàng nhu thuận chui vào lòng hắn.

Thấy nàng như vậy, hắn không nhịn được cười ha ha, miệng còn không quên trêu chọc nàng.

"Trẫm là vì sợ nàng nhiễm bệnh nên giúp nàng cởi y phục bị ướt nhưng mà nàng lại quyến rũ trẫm, vừa rồi còn nói trẫm bắt nạt nàng, những lời này trẫm thực đúng là không dám nhận." Nghe giọng điệu của hắn đã biết là hắn đang trêu đùa nàng. Tịch Nguyệt cười hì hì ngẩng đầu lên, "Chụt" một tiếng hôn lên má hắn.

Trong nháy mắt, Cảnh Đế sửng sốt.

Không phải là chưa từng có người hôn hắn nhưng quả thực là chưa từng có ai hôn lên má hắn.

Lại nhìn nàng, giữa hai hàng lông mày có vài phần đặc ý: "Đây mới là quyến rũ, vừa rồi đó là..." Nàng thối một hơi bên tai hắn, chậm rãi phun ra một chữ: "Lạnh..."

Nói xong, nhìn hắn ngây ngốc, nàng cười khanh khách không ngừng.

"A..." Chưa cười xong đã bị người ta bế lên.

Lúc này trên mặt Cảnh Đế ẩn chứa xuân tình: "Nếu mỹ nhân đã muốn quyến rũ trẫm, vậy trẫm cũng không thể phụ tâm ý của mỹ nhân rồi."

Thân thể bị hắn đè trên giường êm ái, tiếp theo hai người quần quýt lấy nhau. Tịch Nguyệt này giai đoạn trước rất biết quyến rũ người ta nhưng sau đó thì lại bình thường. Đôi bàn tay của nàng đặt ở bả vai hắn, cuồn mình rên rỉ dưới thân hắn thế nhưng lại có thể trêu chọc ngọn lửa dục vọng trong lòng hắn.

Tịch Nguyệt dựa vào bên gáy hắn thở dốc nỉ non, lúc ủy khuất khóc lóc, lúc lại nở nụ cười mông lung.

Những biểu tình kia đều khiến cho Cảnh Đế hưng phấn. Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, gió càng ngày càng lạnh nhưng hắn lại cảm thấy trong cơ thể như có một ngọn lửa. Nữ tử dưới thân hắn da thịt nõn nà, nhìn bên ngoài cũng chỉ là một cô bé thôi nhưng đôi mắt phượng quyến rũ và khuôn ngực đầy đặn lại khiến cho hắn cảm nhận sâu sắc một điều là dưới thân hắn chính là một nữ tử kiều mị câu hồn, nào phải là một cô bé, nàng quả thực chính là một tiểu yêu tinh quyến rũ.

Sau khi 'mưa to gió lớn' qua đi, Tịch Nguyệt cuộn mình trên giường nhỏ, thở dốc.

Nàng đã bị cởi hết y phục nhưng hắn vẫn hoàn hảo như cũ.

Vừa rồi lúc hai người triền miên, hắn cũng chỉ cởi tiết khố.

Hiện giờ hắn kéo lên, thật giống như cái gì cũng chưa xảy ra, chỉ có nàng có bộ dạng giống như đóa hoa bị tàn phá.

Nghĩ đến lần thị tẩm lần trước, Tịch Nguyệt nằm úp sấp trên người hắn. Giường này tuy rằng không nhỏ nhưng hai người nằm quả thực có chút chật chội, Tịch Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, liền nằm trên người hắn như vậy.

"Thật tốt." Nàng vẽ vòng tròn trên ngực hắn.

"A..." Hắn không hề nói gì, chỉ là một âm tiết đơn giản như vậy.

Tịch Nguyệt cười nham nhở: "Lát nữa thiếp trở về nhất định phải giờ hoàng lịch ra coi, thiếp đoán, bên trên nhất định sẽ ghi rằng, nên xuất hành.

Cảnh Đế mỉm cười vỗ vào hông nàng một cái, tiếng kêu thanh thúy truyền ra khiến cho nàng mặt đỏ tai hồng.

"Nếu như là nên xuất hành vậy những phi tần đang ở Ngự Hoa Viên phải nói thế nào đây."

"Thiếp không quản bọn họ, tóm lại chính là thiếp nên xuất hành." Khi nàng nói chuyện, hai tay quần lên cổ hăn.

"Nàng đúng là nghịch ngợm."

Cảnh Đế nhìn ra Tịch Nguyệt có chút lạnh liền kéo chăn qua đắp lên người.

"Nguyệt Nhi, nàng đúng là một cô nương mâu thuẫn." Hăn cảm khái nói.

"Cô nương? Người xác định sao? Có muốn kiểm tra một chút hay không?" Nàng to gan nháy mắt một cái. Cảnh Đế lập tức liền có phản ứng, tiểu yêu tinh này, ngoại trừ quyến rũ hăn, vẫn là quyến rũ hăn.

Xoay người đè nàng dưới thân, trực tiếp kéo quần lót xuống, mạnh mẽ tiến vào: "Trẫm thật muốn làm hồng nàng..."

Sau đó trong phòng lại tràn ngập cảnh xuân.

...

Nghe được động tĩnh trên lầu, Lai Hỉ ở dưới lầu gãi gãi lỗ mũi, hôm nay đúng là càng ngày càng lạnh nhưng trên lầu vẫn là một mảnh lửa nóng, nhìn vào thái độ của chủ tử hôm nay, xem ra Thấm Quý Nhân này hăn là còn được sung ái mấy ngày nữa.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Được Yêu Thương, Hoàng Thượng Hải Lòng

Tịch Nguyệt phát hiện Hoàng Đế có một thói quen không tốt lắm, đó chính là không xé y phục thì không được. Tuy vậy nàng cũng không quá lo lắng, nếu Hoàng Thượng xé y phục của nàng thì tất nhiên sẽ nghĩ cách cho nàng.

"Nàng mà cô nương to gan nhất mà trẫm từng gặp." Cảnh Đế vuốt ve trên người Tịch Nguyệt, làn da này thực sự là non mềm căng mịn, đúng là như da em bé.

"Nô tì chỉ nghĩ muốn hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt." Nàng chu môi hôn nhẹ lên lồng ngực đang lộ ra của hắn khiến cho hắn cười nhẹ.

"Nàng không sợ trẫm sẽ chán ghét rồi vứt bỏ nàng sao?" Khi Cảnh Đế nói chuyện, ánh mắt hắn lo ra một tia sáng khác lạ nhưng Tịch Nguyệt không phát hiện ra.

Tịch Nguyệt nghe hắn nói câu này, một hồi lâu không có phản ứng, rất lâu sau nàng bò dậy, chống tay nhìn hắn, ánh mắt ngập nước, cứ như vậy nhìn hắn chăm chăm.

"Sẽ sao? Hoàng Thượng, người sẽ vứt bỏ thiếp sao?"

Nếu là thường ngày, Cảnh Đế khẳng định sẽ không chút do dự nói không, hắn đã quen dỗ dành nữ nhân. Cho dù có là Hoàng Đế thì hắn cũng là một nam nhân.

Nhưng mà nhìn nàng có chút thấp thỏm, ánh mắt có chút bất an thì hẳn mạnh mẽ nuốt lời định nói xuống, cứ nhìn nàng như vậy.

Hắn dường như đang phân tích ánh mắt lo lắng của nàng.

Nó giống như muốn nói, đối với nàng, hắn rất quan trọng.

Hắn không nói càng khiến cho nàng thấy lo lắng, nhìn nàng bắt đầu không che dấu được sự đau khổ, Cảnh Đế cười nhéo nhéo hai má nàng.

"Sẽ không, trăm sao có thể chán ghét mà vứt bỏ nàng."

Quả nhiên, nàng lập tức cười tươi như hoa.

"Thiếp biết mà, Hoàng Thượng thích thiếp như vật, thiếp ngoan ngoãn như vậy, còn hiểu chuyện, tuy không được xinh đẹp như những người khác nhưng thiếp sẽ làm người vui vẻ." Sau khi nàng khôi phục bình thường thì lại nói lú lú không ngừng, thỉnh thoảng còn không quên tự khen ngợi mình vài câu.

Cảnh Đế bật cười.

"Nguyệt Nhi, năm nay nàng bao nhiêu tuổi?" Nhóc con này luôn có bộ dạng ngây thơ đáng yêu giống như chưa trưởng thành.

"Mười ba. Hoàng Thượng, thiếp rất thích người gọi thiếp là Nguyệt Nhi." Nàng ngọt ngào nói.

Mới mười ba, trách không được.

"Vì sao lại thích ta gọi nàng là Nguyệt Nhi?"

Tịch Nguyệt ôm lấy thắt lưng hắn, nhẹ nhàng nói: "Thiếu rất không thích người gọi thiếp là mỹ nhân. Thiếp cảm thấy, mỗi vị tỷ tỷ trong hậu cung

này đều là mỹ nhân của người. Nhưng mà, chỉ có thiếp là Nguyệt Nhi của người."

Lời ghen tuông gay gắt như vậy nàng lại có thể nói ra một cách băng quơ như thế. Tình cảm nồng đậm trong lời nói kia lại khiến cho Cảnh Đế phải nhìn lại cô bé trong lòng mình.

"Hoàng Thượng, về sau người gọi thiếp là Nguyệt Nhi có được không? Chỉ gọi thiếp là Nguyệt Nhi có được không?" Nàng ngửa đầu khẩn cầu hẳn.

Hắn cẩn thận đánh giá gương mặt của nàng, mười ba tuổi, vẫn chỉ là đứa bé.

"Được. Chỉ gọi nàng là Nguyệt Nhi."

"Hoàng Thượng, người lại xe rách y phục của thiếp rồi, người làm vậy khiến thiếp rất khó xử nha." Nàng lầm bầm lầu bầu oán giận. Nhưng mà lời nói hờn giận kia lại khiến cho lòng Cảnh Đế như có dòng điện xẹt qua.

"Chẳng lẽ nàng lo trầm sẽ bạc đãi nàng hay sao? Yên tâm đi, chuyện này sẽ có Lai Hỷ tới xử lý."

Quả nhiên, chỉ một lát sau thấy Lai Hỷ bước vào, trên tay làm một bộ y phục màu tím, màu sắc tương đối giống với bộ đồ vừa bị xé rách của nàng.

Hoàng Thượng tất nhiên là không thể ở lại nơi này lâu, vừa rồi bọn họ diên long đảo phượng cũng đã mất rất nhiều thời gian rồi.

"Hầu hạ trầm tẩy rửa thân thể." Lời này đương nhiên không phải là nói với Lai Hỷ rồi.

Tịch Nguyệt nhu thuận tiến lên, y phục của hắn vẫn mặc trên người, cái gọi là tẩy rửa thân thể không phải là tẩy rửa 'bộ phận nào đó' đấy chứ? Hai má Tịch Nguyệt ửng đỏ. Nàng quyến rũ hẳn là một chuyện, nhưng mà ban

ngày ban mặt, để cho nàng lau rửa nơi đó cho hẵn, nàng cũng vô cùng xấu hổ.

"Không phải là nàng nói muốn hầu hạ trăm sao? Lúc này sao lại đỏ mặt như vậy." Ngữ khí của hãn mang theo ý cười trêu chọc.

Tịch Nguyệt cũng không trả lời, đỏ mặt vất khăn mặt sau đó ngồi xuống. Trong nháy mắt đó, ngoại trừ thẹn thùng ra thì nàng còn có rất nhiều cảm xúc không rõ khác, có ủy khuất, có khó chịu, nhưng mà tất cả bây giờ không còn quan trọng nữa, hầu hạ nam nhân này thật tốt mới là điều nàng nên làm.

Sợ hãi ngẩng đầu nhìn hãn một cái, sau đó nàng dứt khoát kéo tiết khớp của hãn xuống.

Bộ phận quan trọng của người nào đó bật ra, nàng dùng đôi mắt ngập nước nhìn nó chăm chăm, trong lòng quay cuồng, tại sao, tại sao lại khó coi như vậy?

Có lẽ là do bị nàng nhìn chăm chăm nên vật kia có dấu hiệu thức tỉnh, gương nanh múa vuốt ngẩng đầu lên.

Thực ra Cảnh Đế không phải là một vị Hoàng Đế coi trọng sắc dục, nhìn vào nhân số của hậu cung thì biết, cho dù có mới tuyển thêm 21 người thì tổng cộng cũng chỉ có 29 người.

Nếu như trong gia đình bình thường thì là rất nhiều nhưng mà nói đến hậu cung thì đã là vô cùng ít so với các triều đại trước.

Đừng nói đến trước đợt tuyển phi này hãn cũng chỉ có tám người.

Tuy nói phi tần trong cung không nhiều lắm nhưng kinh nghiệm của hãn cũng không thiếu, hiện tại tất nhiên là ít đi rất nhiều nhưng mà thời còn là

thái tử, hắn cũng đã trải qua vài năm sống rất phóng túng, danh kỹ thanh lâu hay nữ hiệp giang hồ hắn đều đã từng hưởng qua.

Những kĩ năng quyến rũ của những nữ tử đó thực sự là nhiều không kể xiết, sau đó những cung nữ đoan trang xinh đẹp trong cung cũng có phong vị khác.

Nhưng mà chỉ có duy nhất Thẩm Tịch Nguyệt này, nhìn to gan nhưng thực ra lại ngây ngô, hai loại phong thái hòa nhập vào nhau thực sự khiến cho hắn ăn tối nghiện.

Nàng có chút ủy khuất ngồi ở đó, bàn tay nhỏ giơ khăn, ánh mắt nhìn vào vật kia của hắn, dường như là bị dọa sợ, trở nên ngây ngô, nhưng mà lại để lộ ra một tia đáng yêu.

"Sao vậy? Còn chưa hầu hạ sao?"

Tịch Nguyệt thấy hắn lên tính, vội vàng hoàn hồn, nàng lại có thể bị vật đó dọa tới ngây người.

Quyết tâm kiên định, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, nàng tự nhủ: "Không sao, không có gì, dù sao những chuyện càng đen tối hơn cũng đã làm rồi, còn sợ cái này sao?"

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng cầm khăn mặt phủ lên, lông mi run rẩy. Tuy nhìn nàng rất bình tĩnh nhưng Cảnh Đế biết nội tâm của nàng rất bất an, thậm chí có thể nói là sợ hãi.

Chỉnh trang một hồi, cuối cùng nàng cũng sửa soạn cho hắn xong, đóng lại khuy áo cuối cùng, hắn lại là bộ dáng của một quân tử mà nàng giống như là một đóa hoa vừa mới bị tưới nước.

Mặt nàng lúc này đã đỏ rực.

Cảnh đế vỗ vỗ hai má nàng.

"Chuyện đó cũng đã làm rồi, hiện tại còn thẹn thùng như vậy." Ý tứ trêu chọc trong lời nói vô cùng hàm xúc.

Tịch Nguyệt bĩu môi, dậm chân nói: "Hoàng thượng, sao người có thể trêu chọc người ta như vậy, hai cái này sao có thể so sánh được."

Không tồi, Cảnh Đế vô cùng thích dáng vẻ kiêu mị thẹn thùng của tiểu cô nương này của nàng.

"Sao lại không giống? Trẫm không hiểu, Nguyệt Nhi giải thích cho trẫm một chút?" Hắn thổi hơi bên tai nàng, đây là trực tiếp chọc ghẹo.

Bất luận thân thể Tịch Nguyệt quyến rũ như thế nào thì rốt cuộc cũng nàng cũng vẫn chỉ là một cô nương mười ba tuổi. Hắn nhìn gò má đỏ bừng của nàng, không nhịn được lại trêu chọc nàng.

"Chính là không giống nhau." Nàng thẹn thùng.

Cảnh Đế nhìn bộ dạng thẹn thùng của nàng, tâm tình rất vui vẻ.

"Người lại bắt nạt thiếp." Nàng xoay người một cái, lách mình tránh ra, đứng bên cửa sổ.

"Trẫm đâu có bắt nạt nàng, không phải là do nàng nói không giống nhau sao? Trẫm cũng chỉ là nói theo nàng, nàng lại giận trẫm, trẫm đúng là rất oan ức." Hắn ôm nàng vào lòng, đóng cửa sổ lại.

Tịch Nguyệt bị hắn ôm chặt, không nói gì, đôi mắt trừng lớn, liếc nhìn hắn.

Đại khái là do thấy nàng quá ngượng ngùng, Cảnh Đế cuối cùng cũng không trêu đùa nàng nữa.

"Được rồi, được rồi. Trẫm không trêu nàng nữa. Sắc trời cũng không còn sớm rồi, trở về sớm đi, trẫm nghĩ nàng cũng mệt mỏi rồi, trở về tắm nước nóng, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai trẫm lại tới gặp nàng."

Cảnh Đế rất ít khi thay đổi việc làm của mình vì người khác, tối nay hắn đã chọn Phó Cần Dao, cái gì cũng không thay đổi được.

Cho nên hắn không hứa đêm nay tới nhưng mà hắn nói rất dễ nghe, hắn không hề tiếc lời ngon tiếng ngọt với mỹ nhân, nhưng mà nếu nói đến phân vị hoặc là các gì khác gì lại là chuyện khác.

Mặc dù Tịch Nguyệt không biết hắn đã chọn Phó Cần Dao nhưng mà cũng hiểu tính cách của hắn. Thừa dịp hắn không chú ý, khập khiễng bước đến bên hắn, hôn nhẹ lên môi hắn một cái.

"Thiếp chờ người. Người cũng phải nghỉ ngơi thật tốt." Tuy nàng nói như vậy nhưng tay lại nắm chặt góc áo của hắn.

Cảnh Đế Nghiêm Triệt nhìn nàng như vậy, ôm lấy khuôn mặt tròn trịa của nàng, hai người cùng ngồi xuống giường nhỏ.

"Sao nàng lại bám người như vậy chứ. Trẫm cũng không thể bỏ nàng mà đi được rồi." Lời nói hoa mỹ luôn luôn động lòng người.

Đôi mắt phượng của nàng then thùng e lệ: "Nếu không muốn bỏ đi vậy thì đừng đi, Nguyệt Nhi rất thích hầu hạ Hoàng Thượng."

Biểu tình then thùng nhưng mà lời nói lại rất to gan. Kết hợp lần thị tẩm trước và lần này, Cảnh Đế cũng hiểu được Thẩm Tịch Nguyệt này thực ra là một người không có chút kỹ năng quyến rũ người ta. Nàng cũng chỉ là trêu chọc lúc đầu một chút nhưng sau đó lại trở về làm một đóa hoa then thùng nhưng mà nàng lại vẫn cố tỏ ra rất biết quyến rũ. Như vậy thật khiến cho người ta cảm thấy trong lòng tê dại như có dòng điện xẹt qua.

Nghĩ tới nàng rõ ràng là một con thỏ nhỏ nhưng lại giả vờ làm một con hồ ly, còn cho là mình giả vờ rất tốt, thực khiến cho Cảnh Đế muốn bật cười.

Nhưng hắn lại biết cũng vì nàng như vậy nên mới có thể khiến cho hắn chú ý. Nữ nhân có thể khiến cho hắn vui vẻ, hắn sẽ không keo kiệt sự sủng ái của mình. Mà gia thế không mấy cao quý của Thẩm Tịch Nguyệt lại càng làm cho hắn yên tâm sủng ái nàng.

Tịch Nguyệt cứ dựa vào lòng Cảnh Đế như vậy, tim đập thành thịch.

Nàng không phải giả vờ mà là tim thực sự đang đập mạnh, khẩn trương và e lệ cũng là thật. Cho dù kiếp trước nàng đã từng hầu hạ hắn mười năm nhưng mà thực sự hầu hạ cũng là mấy năm trước. Những năm cuối đời nàng đều không được sủng ái.

Mà khi đó nàng cũng không có quan sát thân thể hắn một cách trực diện, hiện giờ như vậy lại còn vào ban ngày ban mặt, nàng sao có thể không xấu hổ chứ?

Đó không phải là vì ái mộ hắn, thực ra chỉ là bản năng con người mà thôi.

Tịch Nguyệt tự an ủi mình.

Hai người vốn đang hưởng thụ thời khắc an tĩnh này thì bên dưới lại truyền đến một trận ồn ào.

Nghiêm Triệt nhú mày.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bị Bắt Gian, Người Nào Thiết Kế Người Nào (Thượng)

Cũng là trong giây lát, chợt nghe âm thanh thùng thùng lên lầu, Lai Hỉ mở miệng bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, Hiền phi, Đức phi, An tiệp dư cùng qua đây.”

Tịch Nguyệt kinh ngạc nhìn thoáng qua Cảnh đế, trong mắt có khó hiểu.

Cảnh đế hơi híp mắt: “Chuyện gì?”

Tuy là hỏi như vậy, nhưng trong lòng cũng có tính toán một phen.

Miệng Lai Hỉ dừng lại trong nháy mắt, chẳng qua vẫn tiếp tục nói: “Hiền phi, Đức phi, An tiệp dư cho rằng Thấm quý nhân cùng

Người này hẹn hò.”

Tốt! Hoá ra đúng là tới bắt gian, không nghĩ tới lại bắt đến trên người hoàng đế.

Ánh mắt Thấm Tịch Nguyệt kinh sợ thật to.

Ngược lại khóe miệng Cảnh đế câu xuống.

“Để cho mấy người các nàng đi lên.”

“Vâng ạ.”

Cũng là một lát thời gian, ba vị cung phi này liền vào cửa, Tịch Nguyệt vội vàng đứng dậy hành lễ thỉnh an.

Mà ba người cũng thỉnh an với hoàng đế.

Khác nhau sau khi được kêu đứng dậy, Tịch Nguyệt nhìn ra được, ánh mắt Hiền phi này là phi đao.

Ngược lại Đức phi có chút xấu hổ, mà An tiệp dư lại là có chút kích động.

Tịch Nguyệt thành thật đứng bên cạnh, so với mấy người khác, thân phận này của nàng, tự nhiên là không thể dựa vào.

Cảnh đế cứ nhìn ba người như vậy, cũng không nói nhiều, ánh mắt quét tới quét lui.

Qua rất lâu, lộ ra một mặt tươi cười.

“Đức phi, người đến nói. Trẫm trái lại muốn biết, hôm nay đây là có chuyện gì.”

Đức phi cũng không nhìn Thẩm Tịch Nguyệt đứng bên cạnh, nhu mì điềm đạm mở miệng: “Bẩm hoàng thượng, lúc trước mưa to, nô tì nghỉ ngơi trong cung, thái hậu nương nương sai người qua tìm nô tì, đến Tuệ Từ cung nô tì mới biết, thì ra nói là Thẩm quý nhân hẹn hò với người khác ở lâu các bên hồ sen. Thái hậu đã lệnh nô tì và Hiền phi tỷ tỷ cùng An tiệp dư đi cùng qua thăm dò kết quả. Mà chúng nô tì vừa đến thấy Lai Hỉ công công, thì hiểu được quấy nhiễu thánh giá. Vốn không muốn tiến vào, nhưng không biết làm sao đã phiền hoàng thượng, mà thái hậu bên kia cũng yêu cầu chúng nô tì trả lời tin tức, nô tì cả gan.”

Đức phi này ba câu hai câu trái lại chọn lựa cho bản thân sạch sẽ.

An tiếp dư nghe nàng ta vừa nói như vậy, cũng liền vội mở miệng giải thích: “Bẩm hoàng thượng.”

“Trẫm cho người mở miệng sao?” Lời này lạnh giống dao găm.

An tiếp dư bình thường lập tức liền quỳ xuống.

“Hiền phi, người nói.”

Hiền phi thấy bộ dáng kia của Cảnh đế, biết hẳn là thật mất hứng rồi. Cũng liền vội vàng chọn làm trong sạch mình: “Bẩm hoàng thượng, nô tì cũng là như vậy. Đến Tuệ Từ cung mới biết được việc này.”

Các nàng vốn dĩ mọi người đã hầu hạ hoàng thượng đều rõ ràng tính tình này của hoàng thượng, hoàng thượng là sẽ không tùy tiện nổi giận, nhưng mà nếu như nổi giận thật, một bộ mặt cười nhưng lời nói giống như đao.

“An tiếp dư, làm sao người cũng biết, Thẩm quý nhân đây là hẹn hò với người ở nơi này? Nàng qua đây.” Một câu sau là nói với Thẩm Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt nhìn hẳn một chút, có chút do dự chỉ chỉ chính mình.
dieenddafnleequysddoon

Thấy nàng như vậy, trái lại Cảnh đế nhìn không được bỗng chốc nở nụ cười: “Qua đây.”

Quả nhiên Tịch Nguyệt không tim không phổi giống như con thỏ nhỏ bình thường đi tới bên cạnh hắn, lại bị hắn chặn ngang kéo vào trong ngực, như vậy, thì hai người họ ngồi trên giường nhỏ rồi.

Giọng nói An tiếp dư run rẩy: “Nô tì không biết, nô tì, nô tì cũng chỉ là bị người che giấu. Xin hoàng thượng minh xét, vốn nô tì thấy Thẩm quý nhân mưa to chưa về. Có chút lo lắng, mới sai cung nhân tìm kiếm khắp

nơi, không nghĩ tới liền gặp được Hạnh nhi Đào nhi hai người nha đầu ở lương đình (đình nghỉ mát) bên cạnh ao đụt mưa, nhưng chỉ riêng không thấy Thẩm quý nhân, một tiểu cung nữ cả gan qua đây tìm, cũng không nhìn thấy Lai Hỉ công công, lại nghe được trên lầu có âm thanh, thì vội vàng trở về bẩm báo nô tì. Lúc ấy nô tì rất sợ, nếu như là vụng trộm gặp gỡ người khác, chính là tội lớn dâm loạn hậu cung. Tần thiếp muôn vàn không dám trì hoãn, liền vội vàng đến Tuệ Từ cung bẩm thái hậu.”

Cảnh đế cứ nhìn mấy người như vậy.

Chậm rãi đứng lên, Tịch Nguyệt cũng liền vội vàng đứng lên theo.

“Bãi giá Tuệ Từ cung.”

“Tuần chỉ.”

Lúc này bên ngoài đã chỉ còn là mưa nhỏ tí tách rả rích.

Cùng mọi người đến Tuệ Từ cung, lúc này thái hậu đang thưởng thức trà, thấy hoàng đế đã tới, cười ấm áp.

“Hoàng đế qua đây, người lại biết, ai gia đang thưởng thức trà ngon.”

Lời này là pha trò.

“Nhi thần này là bị người bắt gian, tự nhiên là cũng bị hai vị Hiền phi Đức phi mang đến gặp mẫu hậu. Mẫu hậu nói vậy dường như lại là nhi thần ngửi hương trà mà đến.” Cảnh đế ngồi vào bên cạnh thái hậu.

“Người đưa nhỏ này, người lớn như vậy, sao có thể làm càn ở bên ngoài.” Khi nói chuyện lại nhìn sang Thẩm Tịch Nguyệt, vẻ mặt rất không vui.

Cảnh đế bên cạnh thái hậu cùng vừa rồi tựa như hai người, chẳng qua chuyện này còn phải tiếp tục bàn bạc chỗ sai?

“Mẫu hậu, chuyện này nếu bẩm báo nơi này của mẫu hậu, nhi thần tự nhiên cũng là muốn qua đây phối hợp điều tra.”

Nếu Cảnh đế nói như vậy, thì không có ý nghĩ muốn giải quyết việc này.

Thái hậu thấy hần như vậy, lại không biết được như thế nào.

“An tiếp dư, người nói một chút đi, cung nữ nào bên cạnh người nhìn thấy việc này?”

An tiếp dư bỗng chốc bùm quỳ xuống, kỳ thật nàng cũng thật oan uổng, nói ra lời này cũng không phải cái tiểu cung nữ gì, ngược lại là nhị đẳng công nữ Thái Hà bên cạnh nàng, chính là vì như vậy, nàng mới có thể thêm tin tưởng, cũng dựa vào mấy người thân tín bên cạnh đều nói đây là trời ban cho cơ hội lập tức vận ngã Thẩm quý nhân. Nàng mới có thể tới Tuệ Từ cung này tố cáo.

Với Thẩm Tịch Nguyệt, nàng cũng không phải là thích, không muốn hãm hại là vì không có một chút va chạm và lý do đánh chết, hiện giờ có, lại thất bại trong gang tấc. Không chỉ có như vậy, ngược lại để cho mình bị hoàng đế chán ghét mà vứt bỏ.

Lúc này nàng cũng biết được, mình là rơi vào bẫy của người khác, nhưng hôm nay nàng tạm thời không nghĩ người bố trí cái bẫy kia là ai. Không để cho hoàng đế chán ghét mà vứt bỏ nàng, mới là hiện tại nàng muốn bảo đảm.

“Là nhị đẳng cung nữ bên cạnh nô tì Thái Hà.”
Trang@d#d#l#q#d@bubble

Thái hậu sai người qua tìm Thái Hà, nhưng lại tìm được một khối thi thể lạnh lẽo.

An tiệp dư sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Nàng ta có thể nói đây là kế hãm hại một hòn đá ném hai con chim. Nhưng hoàng thượng cũng sẽ nói đây chính là nàng ta thực chất tự mình tính toán tìm cớ.

An tiệp dư hô to bản thân trúng bẫy.

Thấy bộ dáng rồi thành một nùi này, thái hậu không hề thấy tức giận, chờ An tiệp dư khóc đủ rồi kêu hô đủ rồi.

Bà rảnh rang mở miệng, chẳng qua cũng hỏi ba đại cung nữ Thẩm Tịch Nguyệt, Hạnh nhi Đào nhi Quả nhi.

“Thẩm quý nhân đã đi lâu các, vì sao các người lại vẫn nán lại trong lương đình.”

Đào nhi run run rẩy rẩy mở miệng: “Tổng quản Lai Hỉ mời chủ tử đi rồi, cũng không nói nô tì nên như thế nào. Nô tì nô tì không dám đi lâu các, sợ quấy nhiễu đến hoàng thượng, sau Quả nhi mang đồ che mưa đến, chúng nô tì liền cùng ở nơi đó, chờ chủ tử an bài.”

“Biết sắp đổ mưa các người còn đi ngắm sen?” Như cũ hỏi thăm người.

“Trên đường nô tì mỗi ngày trời âm vốn định trở về lấy đồ che mưa, chẳng qua chủ tử nói nghe mưa ngắm sen thưởng thức trà, có một loại phong vị khác, dù sao mọi người Lục phúc điện biết chúng nô tì đi hồ sen, trời mưa Quả nhi hoặc là Cẩm Tâm tự nhiên sẽ đến đưa. Cho nên chúng nô tì liền không tính.”

Thái hậu không có đặt câu hỏi lần nữa, móng tay dài gõ trên mặt bàn.

Qua một lát, ngánh đầu: “Ý hoàng thượng?”

“An tiệp dư bị người che mờ, không tính là thiếu sót lớn, chẳng qua quấy nhiễu thánh giá, liền phạt bổng lộc nửa năm đi.” Cảnh đế liên tục cũng

không nói gì, lúc này thái hậu hỏi hần, hần lại sắp xếp nói ra.

“Về phần nói Thăm quý nhân, trái lại nàng không thích hợp ở Sương Mai điện lắm. Có lẽ trải qua việc này, cho dù nàng và An tiệp dư gặp nhau, trong lòng cũng khó không có vướng mắc, ngược lại không bằng để cho các nàng tách ra đi, ừ, chính là sắp xếp Thăm quý nhân đến Thính vũ các đi.” Việc này trái lại tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ.

“Nô tì tuân chỉ.” An tiệp dư và Thăm Tịch Nguyệt đều quỳ xuống dập đầu.

Hoàng thượng nhìn mấy người, nhìn không ra cảm xúc nói: “Bây giờ mẫu hậu lớn tuổi, cũng không thích nhao nhao (ồn ào) hỗn loạn này, các người đừng nên vì những sự tình bát nháo (lung tung) này tới phiền mẫu hậu thanh nhàn. Trẫm không hy vọng, lại có chuyện hôm nay phát sinh. Trong các người, ngoại trừ Thăm quý nhân, đều là người cũ từ phủ thái tử tiến cung, nên biết tính tình trẫm. Có một số lời nói, trẫm chỉ nói một lần này.”

“Nô tì hiểu được.” Mấy người đều dụi ngoan đồng nhất đáp.

Khoát tay, mọi người hiểu ý, rời khỏi. dieenddafnleequysddoon

Tuy là Tịch Nguyệt từ đầu tới cuối cũng không nói chuyện nhiều, nhưng là ra ngoài Hiền phi vẫn hừ lạnh: “Lại là một đứa hồ mị.”

Ngược lại không ngờ Đức phi cười với Tịch Nguyệt.

Trong mấy người, thần sắc không tốt, lại là An tiệp dư.

Nàng ta cũng không có che giấu, hung tợn trừng mắt nhìn Thăm Tịch Nguyệt một cái, đi tới trước mặt nàng.

Vào Lục Phúc điện, chỉ thấy Cẩm Tâm ở cửa nhìn xung quanh.

Thấy các nàng trở về, chạy chậm qua đây: “Chủ tử, xảy ra chuyện gì rồi?”

Trước lúc An tiếp dư lệnh người nàng nhìn lại Lục Phúc điện, An tiếp dư mới trở lại mới đưa người chuyển đi.

Mọi người lo lắng nối tiếp.

Nhìn thoáng qua bảng hiệu Sương Mai điện, lại nhìn một chút bảng hiệu trắc viện Lục Phúc điện, Tịch Nguyệt thoáng gợi lên một nét tươi cười: “Trở về thu dọn đồ đi. Chúng ta phải chuyển chỗ rồi.”

Kìa? Cẩm Tâm thoáng cái sửng sốt, nhưng cũng lập tức vui sướng.

Tiểu Đặng tử và Tiểu Văn tử thấy Thẩm Tịch Nguyệt trở về cũng xông tới.

Cẩm Tâm đem lời Thẩm Tịch Nguyệt nói một chút, cung nhân lớn nhỏ trong Lục Phúc điện này đều công việc lu bù lên.

Thính Vũ các, tự nhiên là tốt hơn rất nhiều so với Sương Mai điện.

Thính Vũ các cách chỗ hoàng thượng ở gần hơn một chút, không chỉ có vậy, nơi đó cũng không có phi tần địa vị cao, Thẩm Tịch Nguyệt qua hoàn toàn không cần thỉnh an hưởng về một vị cung chủ, trong trong ngoài ngoài đều là người mình, tự nhiên là khác nhau.

Lục Phúc điện bên này vui sướng, Sương Mai điện bên kia lại một trận tiếng đồ sứ vỡ vụn, trừ này đó ra còn có tiếng bạt tai bốp bốp.

Tịch Nguyệt ngồi ngay ngắn trong điện, Cẩm Tâm trấn an.
Trang@ddlqđ@bubble editor

“Chủ tử đừng sợ, ông trời này cũng là giúp đỡ người tốt. Các nàng đều đi chỗ Ngự hoa viên muốn tranh thủ tình cảm, chúng ta vô tâm trông liêu, liêu

thành rừng. Các nàng muốn hãm hại chủ tử, nhưng ông trời có mắt, gian kế cũng thế không thể thực hiện được.”

Vô tâm trông liễu liễu thành rừng? Tịch Nguyệt thoáng gọi lên nét cười, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bị Bắt Gian, Người Nào Tính Toán Người Nào (Hạ)

Quả thật Tịch Nguyệt cũng biết thời buổi này làm gì có cái gọi là ông trời có mắt. Tất nhiên mọi chuyện xảy ra hôm nay đều là do có người tính toán, chỉ là người bị tính toán cũng không phải là nàng mà thôi.

Suy nghĩ một chút thấy cũng phải, dĩ nhiên là vị An Tiệp dư kia còn đáng giá để tính toán hơn so với nàng.

Nàng cẩn thận nghĩ lại mọi chuyện hôm nay, cũng không trách được mới vừa rồi ở Tuệ Từ Cung Thái hậu có chút hoài nghi nàng, theo lý thì thấy nàng đúng là được lợi rất nhiều, nhưng mà bọn họ đều là người tinh anh, nên cũng hiểu được, thoạt nhìn thì tựa như nàng được lợi nhiều, nhưng thực tế thì lại không phải.

Tối thiểu, nàng thu được ba kẻ địch, ngoại trừ ba kẻ địch, còn có lòng thù địch của phi tần hậu cung, hơn nữa còn thu được cả lòng nghi ngờ của Thái hậu và Hoàng đế.

Thoạt nhìn thì thấy nàng thu được nhiều lợi, nhưng thật ra thì cũng không phải.

Có lẽ sau này ba người kia đều sẽ hận nàng tận xương đấy nhỉ? Còn không phải như vậy sao? Trong cung này nào có ai lại không muốn tranh giành sủng ái của Hoàng thượng chứ?

Chỉ có điều, có thể lừa gạt được người như An Tiệp dư, hơn nữa còn tiến hành mọi chuyện thuận lợi như vậy, đây tuyệt đối không phải là điều mà nhóm phi tần vừa mới vào cung như bọn họ có thể làm được. Bất cứ kẻ nào

cũng không có năng lực lớn như vậy. Ngay cả Phó Cần Dao cũng không làm được.

Tất nhiên, chắc chắn là Phó gia cũng sẽ có người trong cung, nhưng mà, Tuệ Hiền Hoàng hậu đã qua đời ba năm, cho dù là Phó gia có người trong cung thì có lẽ người nên bị dọn dẹp cũng đã bị Hoàng thượng dọn dẹp rồi, chứ đừng nói là còn có hai người thủ đoạn giống như Đức phi và Hiền phi.

Chỉ vì động một người như An Tiệp dư và một kẻ như nàng, nhất định họ sẽ không cam lòng hạ mạnh tay.

Dù sao, người có thể ẩn núp trong cung thì cần phải có bề sâu, nhà ai cũng có thể có, nhưng cũng không nhất định sẽ cam lòng mang ra dùng, ngay cả nàng, không phải là Thẩm gia cũng chuẩn bị giúp nàng vài người thích hợp sao?

Tịch Nguyệt mỉm cười.

Bỗng nhiên, nụ cười trên mặt Tịch Nguyệt cứng đờ, nàng chậm rãi đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhíu mày suy tư.....

Lại là..... như vậy sao?

"Chủ tử, sao vậy?" Cẩm Tâm vẫn đang thu dọn đồ đạc ở phòng trong.

Tịch Nguyệt vừa mỉm cười rục rờ vừa lắc đầu.

"Không có việc gì. Được rồi, các cô nương, dọn dẹp thôi. Chúng ta phải dọn nhà, đợi khi đến Thính Vũ Các, còn phải dọn dẹp thêm một lần nữa đây."

Thính Vũ Các này đã lâu không có người ở, cho nên đương nhiên là phải dọn dẹp thật tốt rồi.

Cầm Tâm và mấy đại nha hoàn đại thái giám khác đều đã nghe thấy lời của Tịch Nguyệt, họ cùng giòn giã đáp lời “Vâng”.

Tịch Nguyệt gật đầu. Nàng cũng lộ vẻ mặt mừng rỡ, chỉ huy cái này chỉ huy cái kia.

Người trong cung An Tiệp dư thấy vậy thì đều bức tức, nhưng cũng không có khả năng làm gì được bọn họ.

Tịch Nguyệt loay hoay giữa đồng vải vóc Hoàng thượng ban thưởng, trong lòng lại thốn thức một hồi.

Hoàng thượng, chiêu này của ngài, chơi thật tốt đấy.

Thì ra là bị tính kế, từ trước tới nay cho dù ta có là người nhập cung lại lần nữa thì ngược lại cũng không bằng một phần vạn của ngài đấy.

Hóa ra, ngài không phải một mũi tên trúng hai con chim, mà ngược lại còn là bắn nhiều tên cùng lúc!

Cũng chính bởi vì Tịch Nguyệt có trí nhớ của kiếp trước, nếu không cho dù nàng thông minh đến đâu thì cũng không thể nghĩ thông chuyện hôm nay.

Nếu Hoàng thượng chịu nâng đỡ nàng, vậy có phải là chứng tỏ nàng có chút tác dụng ở nơi này hay không?

Tịch Nguyệt mỉm cười.

Không bao lâu sau thì thấy Lai Phúc ở bên cạnh Hoàng thượng dẫn theo mấy tiểu thái giám chạy tới đây.

Lai Phúc và Lai Hỉ là hai huynh đệ, dáng dấp cũng có chút tương tự, nhưng cũng có thể phân biệt dễ dàng. Lai Hỉ có chút khiêm tốn nghiêm cẩn, còn Lai Phúc thì lại có dáng vẻ vui mừng và lại ăn nói cũng rất khéo.

Nhưng tất nhiên là Tịch Nguyệt biết rõ cả Lai Hỉ và Lai Phúc này đều không đơn giản.

"Thỉnh an Thăm Quý nhân. Thăm Quý nhân dời tới Thính Vũ Các, Hoàng thượng có chút không yên lòng, cho nên sai nô tài tới đây giúp đỡ Thăm Quý nhân." Mặt mày Lai Phúc toàn là ý cười, thái độ cũng hết sức khiêm tốn.

"Đa tạ Lai Phúc công công. Thật may là ông đã tới. Ta đây chỉ mới vào cung, thật sự là không biết chút gì về Thính Vũ Các." Lời này cũng là lấy lòng, coi như là nàng mới vào cung nên không biết, nhưng bên cạnh vẫn còn có cung nữ và thái giám. Đương nhiên là hai người đều ngầm hiểu lẫn nhau.

"Tiểu chủ chớ có lo lắng, Thính Vũ Các này vốn là nơi ở của Chu Thái tần lúc Tiên hoàng còn tại vị, sau khi Hoàng thượng lên ngôi thì Chu Thái tần đã chuyển đến Thanh An Điện. Mà Thính Vũ Các kia cũng không có chủ tử nào tới ở, sau này Thăm Quý nhân vào đó thì cũng không cần phải lo lắng những cái khác." Lai Phúc giải thích rõ ràng rành mạch.

Thính Vũ Các và Sương Mai Điện khác nhau, Các và Điện vẫn có khác biệt về bản chất. Đừng nhìn chỉ là một chữ Điện, thế nhưng nhất định phải là tam phẩm trở lên mới có thể làm chủ một cung.

Mà Thính Vũ Các thì lại hoàn toàn khác biệt, đương nhiên, hôm nay dưới tình huống nàng vẫn là phi tần phẩm cấp thấp mà dọn tới Thính Vũ Các ở thì vẫn rất tốt, tối thiểu không cần phải tới Chủ Điện thỉnh an mỗi ngày, cũng không cần bị người khác quản chế.

"Đa tạ Lai Phúc công công."

Lai Phúc cũng không hề rời đi, mà ngược lại còn đi theo mấy người bọn họ, cùng đến Thính Vũ Các với Thăm Tịch Nguyệt. Một màn kịch lật mình như thế này quả là khiến rất nhiều phi tần hận đến nổi xé nát khăn tay.

Người có thể sai khiến Lai Phúc, còn không phải chính là Hoàng thượng sao?

Nghĩ tới Thẩm Tịch Nguyệt kia là một chủ tử mị hoặc* như vậy nhưng lại được sủng ái, tất cả mọi người đều không cam lòng.

*Mị hoặc: Ý chỉ vẻ đẹp quyến rũ đầy mê hoặc của hồ ly tinh.

Đầu tiên là Bạch Tiểu Diệp cầu phúc ở vườn hoa, tiếp đến là Thẩm Tịch Nguyệt quyến rũ vua ở lầu các.

Hãy nhìn hai người này mà xem, cũng đều vì vậy mà lấy được chút lợi ích, có thể thấy được, Hoàng thượng và Thái hậu thật đúng là không để ý tới mấy thứ vẩn đục này. Mọi người bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Mặc kệ người khác như thế nào, Tịch Nguyệt vẫn dọn vào Thính Vũ Các.

Nhìn chỗ ở này, Tịch Nguyệt đưa tay quăn quăn mấy sợi tóc của mình, lúc này, mưa phùn vẫn đang rải rác như trước.

Mấy đại cung nữ đều không đè nén được tâm trạng hờn hờ, ngay cả người trầm ổn như Cẩm Tâm cũng như thế, trong cung này nào có ai không biết tầm quan trọng của việc đi theo một chủ tử tốt. Không được sủng ái, mặc dù không đến nỗi bị vây chết trong hậu cung này, nhưng mà, rốt cuộc cũng sẽ bị người ta ức hiếp lăng nhục.

"Cho dù được sủng ái, thì chẳng qua ta cũng chỉ là một Quý nhân nho nhỏ, hơn nữa, hiện tại mà nói được sủng ái, thì vẫn còn sớm." Nàng không hề nói nhiều lời khác, nhưng mà mấy cung nữ này cũng coi như là lạnh lợi, họ lập tức hiểu được ý của nàng.

Chủ tử không thích họ huênh hoang, đây là nhắc nhở, nhắc nhở họ đừng quên bản thân phải đúng mực.

Nhưng các nàng cũng biết, chủ tử nói đúng.

"Nô tỳ hiểu rồi."

Tịch Nguyệt mỉm cười gật đầu một cái, mấy người các nàng có thể lanh lợi như vậy là rất tốt. Cho dù sống lại lâu như vậy, nhưng những chuyện của kiếp trước nàng vẫn còn nhớ như cũ, những người từng đối xử tồi với nàng, nàng sẽ không mù quáng bỏ ra tình cảm, nhưng mà cũng sẽ có thêm một phần tâm ý với họ.

Những người đã từng hại nàng, kiếp này nếu họ không ra tay, thì nàng cũng sẽ không trả thù hoặc là làm gì đó. Dù sao, sống lại một đời, có rất nhiều chuyện cũng không giống nhau. Mặc kệ kiếp trước như thế nào, kiếp này bọn họ cũng không làm mấy chuyện kia. Nhưng nếu như có người ức hiếp lăng nhục đến trên đầu nàng, thì đương nhiên nàng cũng sẽ không lấy ân báo oán.

Lai Phúc thấy Thẩm Quý nhân bên này đã thu xếp mọi thứ thỏa đáng, bèn quy củ rồi đi, trở về phục mệnh.

Mà ngay lúc này Hoàng đế đang đánh cờ với Thái Hậu ở Tuệ Từ Cung.

Hai người người tới ta đi, ngược lại đều không chút nường tay.

Nghe Lai Phúc bẩm báo. Cảnh đế gật đầu một cái.

Thái hậu khịt mũi cười lạnh: "Ai gia cho rằng, dường như Trần Thường tại thích hợp hơn, nhưng thật không nghĩ tới, người lại chọn Thẩm Quý nhân kia." Chẳng qua hình như bà nghĩ tới điều gì đó nên lại bổ sung một câu: "Ngày ngày thứ hai đã chọn nàng thị tẩm, ai gia nên nghĩ đến mới phải."

Sắc mặt Cảnh đế không có gì thay đổi, dáng dấp của hắn cực kì xuất sắc, cũng thường mang vẻ mặt tươi cười, điều này khiến cho rất nhiều người

đều cảm thấy hân bình dị gần gũi. Nhưng chỉ có những người thân cận với hân thì mới hiểu được, đã là con cháu hoàng gia, thì nào có cái gọi là bình dị gần gũi, đó chẳng qua chỉ là kiểu mẫu biểu tượng bên ngoài mà thôi.

Tâm của Cảnh đế, ác hơn so với bất kỳ ai khác.

"Ngoại trừ không có tâm cơ thâm trầm như Trần Thường tại, những mặt khác, nàng đều phù hợp với yêu cầu. Hơn nữa nếu muốn sủng ái, vậy cũng nên chọn một người trầm nhìn thuận mắt. Mà Thẩm Tịch Nguyệt này có vài phương diện làm cực tốt." Trong lúc nói chuyện mặt hân không biến sắc ăn sạch một con cờ.

"Nàng cũng là một người có vận may, mọi người đều biết người không thích sen. Nhưng nàng lại có thể gặp được người ở hồ sen. Có thể thấy được, nàng cũng có vài phần duyên phận với người." Thái hậu đã lộ vẻ rơi vào xu thế suy yếu.

Cảnh đế nhú mày, hân là người có tính đa nghi, trong lòng hân cũng luôn tồn tại nghi ngờ đối với chuyện Thẩm Tịch Nguyệt tình cờ gặp được hân. Nhưng hân cũng biết, trong cung này người biết hân thích sen, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà những người này tuyệt đối sẽ không nói với Thẩm Tịch Nguyệt.

Lại nghĩ đến ngay từ lúc vừa mới bắt đầu tuyển tú thì Thẩm Tịch Nguyệt đã luôn có vận may đặc biệt, ánh mắt của Cảnh đế trở nên u ám.

"Mẫu hậu, ngài thua rồi."

Nhìn bàn cờ nghiêng hân về một phía, Thái hậu thở dài. Có chút oán giận nhìn nhi tử một cái.

Cảnh đế vừa yên lặng dọn dẹp bàn cờ vừa khẽ cười.

Đều nói người già như trẻ nhỏ, không ngờ những lời này quả thật rất đúng. Bây giờ mẫu hậu không phải chính là như vậy sao, thích đánh cò, nhưng lại vô cùng ghét người khác cố ý thua bà. Mà chính bà thua thì sắc mặt lại khó coi lợi hại, hiện nay ở trong cung này còn ai dám đánh cò với bà chứ, chẳng qua cũng chỉ có đứa con trai này mà thôi.

Nhìn gương mặt với đường nét sắc sảo của con mình, cộng thêm mày kiếm mắt sáng.

Dường như Thái hậu nghĩ tới điều gì đó: "Trong mấy người con trai của Tiên hoàng, người là giống ông ấy nhất, dáng dấp giống, tính tình cũng giống."

Hiếm khi Thái hậu lại đa cảm như thế, chẳng qua đó cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

"A Quế, sáng mai tuyên Thẩm Quý nhân đến đánh cò với ai gia."

A Quế bà bà là người đắc lực bên cạnh Thái hậu.

Cảnh đế cũng không có ý kiến gì đối với lời nói của Thái hậu. Hắn chỉ mỉm cười ngỏ lời: "Mẫu hậu, có muốn đánh thêm một ván nữa không?"

Thái hậu không vui trợn mắt nhìn nhi tử một cái.

"Không chơi, cho tới bây giờ cũng không để ai gia thắng, chơi vậy có ý nghĩa gì chứ!" Đây là bất mãn đối với chuyện Hoàng đế không chịu nhường bà.

Cảnh đế cũng không trả lời, cứ như vậy cười theo, đương nhiên là hắn biết, mẫu hậu thua nên mất hứng, nhưng nếu như bà thắng mà không cần dùng võ thì cũng không vui mừng. Nhớ năm ấy Đức Phi tới chơi cò cùng với Thái hậu một lần về sau bèn bị lên án mạnh mẽ một phen, cũng chỉ bởi vì nàng cố ý thua Thái hậu.

Người đã già, cách nghĩ cũng trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Lai Hi thấy hai người không đánh cờ nữa thì vội vàng chuẩn bị nước giúp chủ tử rửa tay. Cảnh đế là người có phần hơi thích sạch sẽ.

Sắc mặt Cảnh đế vẫn như thường, cũng không hề ngẩng đầu lên, lại giống như lơ đãng mở miệng.

"Mẫu hậu, qua ít ngày nữa lục đệ sẽ về kinh....."

Thái hậu sửng sờ, kinh ngạc nhìn Cảnh đế. Hình như không nghĩ tới hẳn sẽ nói cái này.

"Hoàng đế, người....."

Cảnh đế mỉm cười ngẩng đầu: "Chúng con vẫn luôn là huynh đệ ruột, chẳng lẽ trăm còn phải đề phòng hẳn sao....."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thái Hậu Cho Đòi, Về Mặt Ôn Hoà

Hoàng thượng ngủ ở chỗ Phó quý nghi, Tịch Nguyệt cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng ngược lại mấy người Cẩm Tâm Hạnh Nhi một bộ dáng lo lắng, chỉ sợ chủ tử nhà mình đau lòng, thấy các nàng như vậy, Tịch Nguyệt cũng không giải thích cái gì.

Nàng vui vẻ thoải mái.

Chuyện tình hôm nay lại không bị cấm nói, đoán chừng toàn bộ cung này đã biết chuyện hôm nay nàng điên loạn đảo phượng* cùng hoàng thượng rồi.

*:hoán đổi vị trí trong xxoo (tự mình tìm hiểu nhé,ngại quá)

Khó mà nói, có lẽ ngày mai sẽ có người đến bối móc, nhưng nàng cũng không nhất định lo lắng.

Thính Vũ các chẳng quá lớn, chẳng qua nhưng cũng có thể vốn là Lục Phúc điện lớn nhỏ gấp hai. Vị trí cảnh sắc đều quả thực không tệ. Chủ cũ của nơi này là người không hề tranh quyền cũng không được sủng ái. Tiên hoàng băng hà, cũng im lặng chuyển tới chỗ chính mình nên đi.

Thời điểm kiếp trước của Tịch Nguyệt, nàng cũng có chút học tập những người vô dục vô cầu đó.

Nàng từng gặp Chu Thái tần, Chu Thái tần nhân nhạ nói, trong cung này, không tranh, sau thì cái gì cũng không có.

Tịch Nguyệt không cho là đúng, ngược lại thật không ngờ nàng một câu thành sấm (nói lời tiên tri).

Đánh giá Thính Vũ các bố trí thanh lịch thoải mái này, Tịch Nguyệt nhướn mày, chỉ cần cố gắng, vẫn là khác nhau, không phải sao?

Tịch Nguyệt thích giường đệm thật dày mềm mại, mặc kệ Xuân Hạ Thu Đông, thói quen này chưa bao giờ thay đổi, Cẩm Tâm đi theo nàng từ nhỏ, cũng hiểu nàng. Tắm rửa, cầm lên một quyển y thuật, Tịch Nguyệt có hứng thú xem lại.

Lúc này nàng giống như một tinh linh, một bộ áo lót màu trắng, thân thể nho nhỏ làm tổ trên giường nhỏ.

Cẩm Tâm vào cửa liền thấy được cảnh tượng này, đốt hương liệu Nội vụ phủ phân phát, thời gian không đầy một lát, nội thất (trong phòng) này đã thoang thoảng một hồi mùi hương yếu ớt âm thầm, người thấy cũng trở nên vui vẻ thoải mái.

Tịch Nguyệt trên giường nhỏ hít hít cái mũi.

“Đây là chủ tử làm gì vậy?” Cẩm Tâm cười khúc khích, khi chỉ có hai người, trái lại Cẩm Tâm tùy ý rất nhiều.

Thực ra nàng vẫn luôn cảm thấy mình nhìn không hiểu tiểu thư nhà mình, có đôi khi thành thực cơ trí, có đôi khi lại như trẻ con ngây thơ vậy.

“Hương liệu này của Nội vụ phủ ngược lại mùi hương dễ chịu.” Tịch Nguyệt cười hì hì, nhưng tươi cười cũng không đạt tới đáy mắt, nếu không phải từ nhỏ Cẩm Tâm lớn lên cùng nàng, nhưng người khác sao sẽ nhìn ra phần khác biệt này.

Cẩm Tâm biến sắc: “Chủ tử, hương liệu này có vấn đề?”

Tuy là hoàng thượng và thái hậu đều luôn luôn hi vọng con nối dõi lần lượt dồi dào, nhưng hiện giờ hậu cung vẫn là Hiền phi Đức phi thao túng, làm sao hai người này có thể hi vọng người khác sinh con cho hoàng thượng?

“Cấm Tâm, chúng ta dời qua đến, người đi dọn dò một tiếng, đến treo đèn lồng đỏ ngoài cửa cung, cũng cầu mong niềm vui.” Tịch Nguyệt thản nhiên dọn dò, sau đó phủ thêm áo khoác đứng dậy.

Vâng ạ.

Thời gian không đầy một lát, chỉ thấy Cấm Tâm trở về.

Lại liếc mắt nhìn hương liệu này, Tịch Nguyệt lật và tiếp tục đọc sách.

“Đi xuống đi. Mọi việc ta tự có chừng mực. Bây giờ không cần em hầu hạ, ta xem một lát rồi nghỉ ngơi.”

Cấm Tâm lo lắng trùng trùng.

Hôm sau.

Một ngày trước trải qua mưa to, trái lại không khí sáng sớm này trong lành.

Tịch Nguyệt ngủ rất sớm, tự nhiên cũng là nhất định thức dậy sớm, sống lại một lần lại cùng Vạn phu nhân am hiểu chút y thuật, tuy là y thuật này trước không thể xưng là thông hiểu, nhưng có chút tri thức dưỡng sinh ngược lại cũng biết rồi.

Ngủ sớm dậy sớm luôn luôn tốt với thân thể, với lại mình mới mười ba tuổi, còn có không gian phát triển rất lớn mà.

“Ồ? Đã là thời tiết này, vậy mà còn có chuồn chuồn.” Hiền giờ đã qua tháng 10, có chuồn chuồn quả thật là rất đặc biệt.

“Đi một chút, ngược lại ta muốn nhìn, nó còn có đồng bọn hay không...”
Tịch Nguyệt một bộ dáng trẻ con hồn nhiên.

Đào Nhi Quả Nhi thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Chuồn chuồn này cũng không lượn quanh xa, bay tới bay lui ngay gần đây, theo hai người cùng nữ xem, nó đoán chừng cũng là không được rồi, bay vừa chậm vừa không có sức lực, nhưng chủ tử không chịu bắt lấy nó, tự nhiên cũng sẽ không quấy nhiễu chuyện thú vị chủ tử.

Mọi người cũng không có đến viện Thính Vũ các, chỉ thấy thái giám Tiểu Doãn Tử từ cửa qua đây.

“Khởi bẩm chủ tử, Quế ma ma bên cạnh thái hậu nương nương cầu kiến.”

Tịch Nguyệt có chút kinh ngạc, Quế ma ma này là người bên cạnh được thái hậu tín nhiệm.

“Mời vào.”

Mấy người Tịch Nguyệt đến bên trong sảnh, có lẽ là mới chơi đùa với chuồn chuồn, trên mặt nàng hồng hào hơn nhiều.

“Lão nô gặp qua Thấm quý nhân, Thấm quý nhân an.”

“Xin đứng lên, làm sao ma ma lại qua đây rồi hả? Thật là thái hậu lão nhân gia có cái gì dặn dò?” Tịch Nguyệt ngồi chủ vị, trong tay nắm khăn, thân thể hơi hơi nghiêng tới trước, một bộ dáng trẻ con gần gũi lại sợ mất lễ tiết (lễ phép).

Quế ma ma cũng không phải mới gặp vị Thấm quý nhân này, theo bà nhận thấy được, Thấm quý nhân này cũng không phải một người vô cùng lạnh lợi, chưa nói tới không nhìn xa, nhưng không ngăn nổi hoàng thượng

thích, về sau sợ là thái hậu cũng sẽ dùng ánh mắt khác đối đãi với Thẩm quý nhân, chính là không biết Thẩm quý nhân này có phải là đứa trẻ hiểu chuyện hay không.

“Thái hậu triệu Thẩm quý nhân yết kiến, Thẩm quý nhân, xin mời đi.”

Quế ma ma không hề nhắc đến vì cái gì, chuyện gì.

Tịch Nguyệt tự nhiên cũng không có hỏi.

Cũng không nói đi trước trang điểm, trực tiếp liền đứng dậy, đi theo Quế ma ma rời khỏi.

Thấy vậy, trong lòng Quế ma ma ngẫm gật đầu một cái. Trái lại tính tình lạnh lẽo.

Trước kia tới cung Tuệ Từ đều là một phòng người, thân phận Tịch Nguyệt không cao, chỉ thành thật chờ đợi bên cạnh xem người khác biểu diễn đã tốt, hôm nay triệu kiến đơn độc nàng, mà chỉ một mình nàng, nàng cũng có chút không yên, dù sao, hôm qua nảy sinh chuyện như vậy.

Nếu thái hậu chứa lòng không tốt với nàng, nàng cũng không có biện pháp.

Có lẽ mấy người đại cung nữ khác cũng là suy đoán lần này, trong mắt có chút lo lắng. Nhưng vẻ mặt Tịch Nguyệt ngược lại vô hại (không có ác ý).

Lấy hiểu biết của nàng với thái hậu, cho dù nàng xuống tay với một người phi tần, cũng sẽ không tuyên (truyền, thông báo) người đi quanh mình chính đại như vậy, phải biết rằng, chính là thái hậu nổi danh nhân từ độ lượng.

Hơn nữa nàng cũng có thể nhìn ra được có người muốn một hòn đá ném hai chim, mặc kệ thái hậu có biết là kế sách của hoàng đế hay không, đều có thể thấy được nàng vô tội.

Vào lúc ý nghĩ lưu chuyển, Tịch Nguyệt đã đến cung Tuệ Từ, quy củ quỳ xuống: “Thái hậu nương nương an.”

Thái hậu đánh giá Thẩm Tịch Nguyệt này, trái lại không có giống như thường ngày, cách ăn mặc diễm lệ, nhưng toàn thân màu vàng nhạt tay áo hẹp váy áo sạch sẽ lưu loát (gọn gàng), mặt trang điểm nhạt, Lưu Hải nhi mỏng manh, còn lại một cây trâm ngọc bích vấn búi tóc lên, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ xinh.

“Tuy là tuổi còn nhỏ, nhưng thật ra có cốt cách một mỹ nhân.”

“Tạ thái hậu nương nương khích lệ.” Nàng cũng không có xưng mẫu hậu, tuy là như vậy thêm thân thiết hơn một chút, nhưng trước mắt không nhìn ra ý nghĩ của thái hậu là gì, tốt hơn chính mình nên quy củ.

“Đứng lên đi.”

“Vâng.” Thành thành thật thật đứng nơi đó.

Thái hậu nhìn dáng dấp trẻ con của nàng hơi thận trọng, mặt cũng không có cười.

“Có đọc qua sách gì?”

“Tần thiếp yêu thích xem sách thuốc.” Tịch Nguyệt nhu thuận đáp, điểm đó cho tới bây giờ nàng cũng chưa nghĩ gạt người.

Chẳng qua lúc này nàng đáp ngược lại thái hậu nở nụ cười: “Thông thường con gái gia đình giàu có, hiền lương thực đức, còn lại là sẽ xem Nữ giới, Nội huấn, nữ luận ngữ. Có phần chú trọng tài hoa nhưng sẽ xem chút

thi từ ca phú, trái lại không biết, vì sao người lại coi trọng sách thuốc hả? Chẳng lẽ còn lo lắng có người hại người hay sao?”

Sau một câu nhẹ nhàng băng quơ, chẳng qua cũng làm cho người ta cảm thấy sau lưng chột lạnh.

Nhưng Tịch Nguyệt không hề kích động: “Điều này tần thiếp cũng xem hơn nửa năm mà thôi, muốn nói y thuật, sợ là ngay cả thảo dược đơn giản đều không phân biệt rõ ràng lắm! Dù sao cũng là giết thời gian thôi.”

Thấy nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, thái hậu tiếp tục hỏi: “Giết thời gian, vậy Nữ giới, nội huấn lại không được?”

Lúc này trái lại Tịch Nguyệt trở nên có vài phần khó xử, lông mi run lên mấy cái, dường như có chút khó có thể mở miệng, nhưng cuối cùng trái lại dường như nổi lên dũng khí: “Nữ giới và sách, tần thiếp cũng là có. Thời điểm tiến cung trong lòng đã phòng bị xuống. Chẳng qua, chẳng qua ...” Nàng liếc trộm thái hậu một cái, tiếp tục nói: “Chẳng qua tần thiếp đều là trước khi ngủ mới xem sách này.”

Thái hậu bởi vì nàng nói sững sốt một chút, nhưng lập tức phản ứng kịp, bật cười.

“Người đây như khi, như thế nào mà lại lấy nó dùng làm thôi miên vậy sao?”

Tịch Nguyệt căn môi đứng nơi đó, một bộ dáng trẻ con không hiểu phải trả lời như thế nào.

“Có biết chơi cờ?”

Tịch Nguyệt gật đầu: “Biết.”

“Tài nghệ như thế nào?”

Tiếp tục gật đầu: “Rất tốt.”

Thấy nàng không khiêm tốn, thái hậu thu hồi gương mặt tươi cười: “A Quế, đi lấy cờ tướng, ai gia cùng Thẩm quý nhân chơi một ván.”

Tịch Nguyệt thật không ngờ thái hậu muốn chơi cờ cùng nàng, chính là trong nháy mắt như vậy, suy nghĩ của nàng đã chuyển đổi trăm đường, tài đánh cờ của nàng không tính là cao siêu, nhưng trái lại cũng hiểu được tài đánh cờ của thái hậu này như thế nào, vậy nàng nên nhường, hay là nên toàn lực một trận.

“Ngồi qua đây.” Âm thanh thái hậu trong veo mà lạnh lùng vang lên.

Tuy là âm thanh có chút trong veo mà lạnh lùng, nhưng mà Tịch Nguyệt vẫn như cũ cảm thấy Cảnh đế này giống tiên hoàng nhiều hơn một chút. Cảnh đế lạnh nhạt, là phát ra từ nội tâm, mà thái hậu này ngược lại không hề giống như vậy.

Tịch Nguyệt cúi người thi lễ, quy củ ngồi đối diện thái hậu.

Trong nháy mắt đó suy nghĩ, nàng liền nhanh chóng làm ra quyết định, liều mạng nỗ lực một trận.

Mặc dù có khả năng làm cho thái hậu không thích, nhưng dù sao vẫn tốt hơn so với mình lừa gạt người, lúc này trái lại Tịch Nguyệt chờ mong tài đánh cờ của thái hậu tốt, như vậy nàng có thể thuận lý thành chương (hợp lẽ) thua.

Bàn cờ dọn xong, đánh cờ một phen.

Dường như ông trời cũng không có nghe thấy Tịch Nguyệt cầu nguyện, chẳng qua ngược lại cũng không có để cho nàng xui xẻo.

Tài đánh cờ của Tịch Nguyệt và thái hậu, xem như ngang sức ngang tài. Hai người người tới ta đi chém giết cũng coi như là kịch liệt, đây không giống tình huống lúc trước hoàng thượng và thái hậu đánh cờ nghiêng về một bên.

Kỳ thật thái hậu cũng không hiểu, cho dù loại tình huống kia, cũng là kết quả Cảnh đế khiêm nhường.

Nhìn Thẩm quý nhân này mày nhíu lại thật sâu, bộ dáng cố gắng suy nghĩ, trong lòng A Quế lại gật đầu. Lại nhìn thái hậu, cũng là loại hình dạng như nhau, hai người cứ giằng co như vậy.

Hồi lâu sau, Thẩm quý nhân cũng chỉ lấy được một bước thắng hiểm.

Nhìn khuôn mặt nàng sau khi đắc thắng tươi cười sáng rỡ, thái hậu hừ lạnh một tiếng: “Lại đến một trận. Người cũng chẳng qua là thắng hiểm.”

Tịch Nguyệt thấy bà như vậy, cũng không thua nhiệt tình gật đầu.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Áo Tướng Hậu Cung, Mỗi Người Có Suy Nghĩ Riêng

Lúc Tịch Nguyệt đi về mặt trời đã có chút xuống núi, trái lại thật không ngờ, cứ thế nàng đánh cờ một ngày với thái hậu ở Tuệ Từ cung. Nếu không phải hoàng thượng lật thẻ bài của nàng, có lẽ thái hậu vẫn không chịu buông tha nàng.

Tuy nhiên lúc ván cờ đầu tiên Tịch Nguyệt chỉ suýt chút nữa thắng một chiếu, nhưng sau đó thái hậu trái lại thắng liền ba ván. Sau hai người đã không hiểu là chơi bao nhiêu ván cờ. Cuối cùng mà nói, Tịch Nguyệt thắng ít thua nhiều.

Tịch Nguyệt cũng không muốn nhường, mỗi lần thái hậu cũng chỉ là suýt nữa thắng.

Tài đánh cờ này của thái hậu không tính là rất tốt, nhưng mà trái lại cũng không kém, tự nhiên là có thể nhìn ra người này có nhường nàng hay không. Thật rõ ràng, trái lại Tịch Nguyệt làm cho bà vui vẻ hơn một chút. Hơn bốn mươi tuổi, không tới 50 tuổi, mỗi ngày coi giữ Tuệ Từ cung này, bà lại có niềm vui gì đáng nói.

Tịch Nguyệt lắc đầu, bước chân hơn một chút, cũng không biết lúc nào thì hoàng thượng sẽ tới Thính Vũ các, nàng vẫn là cần nhanh đi về chuẩn bị.

Nghĩ đến không cần đi Tuyên Minh điện thị tẩm, nàng vẫn là hơi thông thả quyết tâm. Đương nhiên, đây cũng thật không phải là ghen tị gì, hoàn toàn là cảm thấy nơi đó bẩn thối. Nơi dơ bẩn và người đàn ông dơ bẩn.

Nhưng cũng buồn cười, nàng còn phải dựa vào người đàn ông nàng không thích kia bò lên trên đấy.

Ước chừng là đi đường có chút gấp, Tịch Nguyệt rẽ một cái, đụng phải cung nữ nhỏ cũng vòng qua.

Cung nữ nhỏ vừa thấy đụng vào người, không nói hai lời vội vàng quỳ xuống: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, nô tỳ lỡ mạng, đụng đến chủ tử...” Trong giọng nói kia tràn ngập run rẩy.

Tịch Nguyệt bị kinh sợ một chút, chậm chạp dừng lại vỗ vỗ ngực, Đào nhi phía sau đang muốn khiển trách.

Trái lại Tịch Nguyệt lại giống như không có chuyện gì, liếc mắt một cái tên cung nữ nhỏ này.

“Đứng lên đi. Bây giờ ngược lại là ta không có chuyện gì, lần sau nhất định không thể lỡ mạng như vậy.” Sau đó cười tủm tỉm rời khỏi. Xem ra trong lòng không tệ.

Đào nhi nhép nhép khoé miệng, cuối cùng không nói gì thêm, trong lòng chủ tử tốt, nàng cũng nên hiểu chuyện.

Tịch Nguyệt như vậy, bọn hạ nhân (đầy tớ) thấy thế cũng là suy đoán, chẳng lẽ thái hậu này cũng là vừa lòng đối với chủ tử?

Hạnh Nhi và Đào nhi cùng đi, tuy là Đào Nhi yêu thích tán gẫu, nhưng đề cập đến chủ tử mình, trái lại cũng không chịu nói nhiều một câu.

Trong cung này, đâu có người nào thật sự đơn thuần (đơn giản) đâu? Nếu thành đại cung nữ chủ tử, như thế cho dù là ngày nào đó chủ tử nghèo túng, nàng cũng sẽ không có kết cục gì tốt.

Có đôi khi, đội ngũ đứng rất quan trọng.

Sau khi trở về Tịch Nguyệt, Cẩm Tâm đang xông hương, tuy là Tịch Nguyệt y thuật được lý (cách chữa bệnh, vị thuốc) đều đã học như nhau, nhưng mũi lại nhạy, nhàn nhạt cười: “Đổi hương nhang rồi hả? Ngược lại không quá giống với hương nhang gốc kia.”

Cẩm Tâm gật đầu xác nhận.

Cũng không có kiêng dè Cẩm Tâm, mở tay ra, bên trong là một tờ giấy, Tịch Nguyệt xem xong, cười cười, bỏ giấy trong tay vào ly trà, một ly trà nóng. Bóng tờ giấy nhuộm thành màu mực.

“Cẩm Tâm, ta vẫn thích hương liệu Nội vụ phủ phân phát kia, hãy đổi về đây đi.”

Mà lúc này Cẩm Tâm cũng bật cười, không lo lắng giống với tối hôm qua: “Dạ, chủ tử.”

***

Sương mai điện.

An tiệp dư ngồi trong phòng nghỉ ngơi trên ghế quý phi, bên trong một khung cảnh bừa bãi, ly trà tan nát dưới đất, bọn nha hoàn đều run rẩy quỳ trên đất.

Không ngoài một lát, Thất Xảo nôn nóng dùng dùng vào sân.

Không đợi vào cửa đã bị Phi Nguyệt một đại cung nữ khác bên cạnh An tiệp dư kéo.

Tuy cùng là đại cung nữ, nhưng Thất Xảo này chính là cùng lớn lên từ nhỏ với An tiệp dư, về bản chất vẫn là khác nhau với các nàng những đại cung nữ này, đó là tâm phúc (người thân tín).

“Thất Xảo tỷ tỷ, tỷ trở lại rồi, chủ tử mới vừa nghe nói đêm nay hoàng thượng muốn ở Thính Vũ các, khiến cho tức giận thật lớn, ai cũng không khuyên được.” Phi Nguyệt thì thầm với Thất Xảo.

Thất Xảo gật đầu, vội vàng vén rèm lên vào cửa.

Thấy Thất Xảo trở về, An tiếp dư buồn phiền sai nha hoàn một phòng ra ngoài.

“Nường nường, có chút manh mối rồi.” Âm thanh Thất Xảo rất thấp.

“Ừ?” Lúc này An tiếp dư trái lại với vừa rồi tựa như hai người. Mọi người đều biết nàng và Thẩm Tịch Nguyệt đã xảy ra gì đó, nếu lúc này nàng không tỏ ra vẻ có chút không vừa ý, lại có thể nào mình thật lòng vô thành phủ tính (lòng dạ tính tình không thủ đoạn) ngồi?

“Nô tỳ tra được, Thái Hà tiếp xúc qua Bảo Thiên bên cạnh Hiền phi nường nường. Hơn nửa ngày ấy tuy là thái hậu phái người tìm Hiền phi nường nường và Đức phi nường nường, nhưng Hiền phi cũng đã sớm thu dọn xong, ngồi trong phòng, cũng chính là bởi vì việc này, Hiền phi nường nường mới tới trước Đức phi nường nường ở gần hơn so với nàng ta.”

Thất Xảo nói thẳng ra điều tra của mình.

“Hiền phi?” An tiếp dư cười lạnh.

“Vẫn lại là nàng ta làm, ta đã nói, Thẩm Tịch Nguyệt này tuy là nhận súng vài lần, nhưng nói cho cùng vẫn là một quý nhân nho nhỏ, làm sao lại có người làm như vậy. Thì ra đây thật không phải hướng về phía nàng ta, trái lại nhằm về ta rồi. Chiêu này thật đúng là cao, thật không ngờ, gài bẫy ta lại là nàng ta.”

Hiền phi này dựa vào nhà mẹ đẻ oai hùng, tự nhiên là hoành hành (ăn ở) ngang ngược trong cung. Hiện giờ nàng như vậy, Thất Xảo lo lắng: “Chủ

tử, thân phận Hiền phi này trong cung coi như là nổi trội, chúng ta bình thường cũng quen từng bốc nàng ta, vì sao nàng ta nhắm vào chúng ta như vậy?”

An tiếp dư đứng lên, nhìn một chút một phòng bữa bãi, trong ánh mắt ngâm băng giá “Hiền phi, người cho là nàng ta đảm đương nổi chữ hiền này sao? Nếu không phải nhìn trên phần phụ thân Tổng tướng quân của nàng, hoàng thượng làm sao có thể coi trọng nàng một vị trừ khuôn mặt đẹp như vậy, con gái toàn bộ trống rỗng ương ngạnh. Trong triều đình này toàn bộ tự nhiên liên quan đến hậu cung, trước đó vài ngày phụ thân chính là vạch một quyển tội vị Tổng tướng quân này. Bây giờ Hiền phi này không phải đã nghĩ hại ta rồi. Nàng ta một lần không thành, tuyệt đối còn có lần thứ hai, chẳng qua ngược lại ta không sợ nàng ta. Tổng Vận Nhiễm, người thật đúng là cho rằng trong cung này người là một khối thùng sắt?”

An tiếp dư hận nói.

“Chủ tử, vậy kế tiếp chúng ta làm như thế nào?” Mưu kế của Thất Xảo thật là bình thường, nhưng nàng trung thành hơn hẳn.

“Chuẩn bị giấy bút.”

Hai người nói chuyện riêng tư bí mật, lại chưa từng phát hiện, ngưỡng cửa Phi Nguyệt ăn mặc loạt màu hồng cánh sen mặt không chút thay đổi nghe xong, lặng yên rời khỏi.

Mà lúc này phòng nghị sự Tuyên Minh điện, nàng ta quy củ bình tĩnh kể toàn bộ.

Người đứng đầu ngồi trên kia nghe xong thoáng gợi lên một nét cười như có như không, vung tay xuống.

Chỉ thấy cô gái này lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

“Khởi giá Thính Vũ các.”

Cổng và sân Thính Vũ các này vắng vẻ nhiều năm như vậy, sau khi Thấm Tịch Nguyệt qua ở trái lại náo nhiệt hơn nhiều.

Từ khi Cảnh đế đi lên ngôi vị hoàng đế, thì Thính Vũ các này lại trống, hiện giờ cũng là lần đầu tiên hần tiến vào, trước kia là cái dạng gì hần cũng không biết, nhưng trái lại bây giờ mọi nơi lộ rõ ra hơi thở con gái.

Hơn nữa hơi thở con gái này, nàng cũng không biết vì cái gì, rất thích những màu sắc tươi đẹp này.

Có thể thấy được nàng, hần lại cảm thấy dường như chính mình có lẽ có chút nghĩ sai rồi.

Lúc này Thấm Tịch Nguyệt mặc bộ áo trắng, nhanh nhẹn đứng ở cửa, có thể là liên quan với bóng đêm, vẻ mặt kiều mỹ (đẹp dễ) trong trước kia trái lại có vẻ trong sạch khéo léo như nước. Thấy hoàng thượng giá lâm, nàng vội vã vén áo thi lễ, trên mặt vui sướng rõ ràng.

“Đứng lên.” Cảnh đế thuận thế nâng nàng dậy, tay trượt đến trên eo nàng. Ôm lấy nàng vào nhà.

Chạng vạng cuối mùa thu có chút lạnh, cánh tay Tịch Nguyệt lạnh buốt. Sợi tóc tinh tế phất qua gò má, Cảnh đế vén tóc nàng đến sau tai.

“Chạng vạng cuối mùa thu này lạnh lợi hại, sao không ở đợi trong phòng? Đây là lòng toan tính để cho trầm đau lòng sao?” Hần trêu đùa.

Mặt mày Tịch Nguyệt ẩn tình nhìn hần: “Nếu như vậy Tịch Nguyệt có thể giữ hoàng thượng lại, thì mỗi ngày Tịch Nguyệt đều phải đứng ở nơi này.”

“Tiểu nha đầu, nhưng trẫm không nỡ để nàng như vậy, vậy nếu như phải phong hàn (gió lạnh), nàng lại làm sao hầu hạ trẫm?” Cảnh đế nhẹ nhàng nâng tay nhỏ của Tịch Nguyệt lên, cắn một cái.

“Ngài làm sao cắn người.” Tịch Nguyệt bĩu môi nhỏ.

Trên đầu truyền đến một trận tiếng cười sang sảng.

“Cũng không phải là trẫm thích khi dễ nàng sao? Lát nữa còn muốn khi dễ nàng thật tốt. Chính là không biết, nàng sợ hay không.” Trong lời nói của hắn mang theo móc câu.

Vào trong phòng bố trí lịch sự tao nhã, Cảnh đế nâng hai má nàng hôn lên.

Tịch Nguyệt cười khanh khách đẩy hắn ra.

“Môi hoàng thượng thật lạnh.” Trong nháy mắt bị đẩy ra đó, Cảnh đế có chút kinh ngạc, nghĩ đến, còn không có người từng đối xử hắn như vậy, trong lòng có một chút không thích, nhưng lại thấy nàng xinh đẹp tươi cười thoải mái. Trái lại thả lỏng xuống.

Thừa dịp nàng không một chút chú ý liền ôm lấy eo nàng, không chỉ có như vậy, còn làm càn đưa tay dò đi vào trong vạt áo của nàng, dẫn đến nàng không ngừng né tránh.

“Hoàng thượng thật xấu...”

“Trẫm liền hư hỏng với nàng. Liền hư hỏng với nàng cái nha đầu hư hỏng này, cho nàng ghét bỏ ta...” Hai người trêu đùa trong phòng.

Lúc này hai người cười đùa chẳng mấy chốc liền cười đùa đến trên chiếc giường êm ái của nàng. Nhưng mà Tịch Nguyệt này không thuận theo rồi.

“Hoàng thượng, giường, giường...”

Lúc này hăn dĩ nhiên xé mở quần áo Tịch Nguyệt chôn trong ngực nàng, trần trọc găm cắn, một phòng tình cảm mãnh liệt.

Hăn cũng không để ý đến lời nói của nàng, bàn tay không chút khách khí luồn vào quần lót của nàng, âm thanh có chút khàn khan: “Nàng chính là tiểu hồ ly tinh, chuyên môn tiến cung mị chủ (quyến rũ người), nhìn nàng vẻ mặt hồ mị này, vòng eo mềm mại nhỏ mảnh, cho nên, trăm muốn trừng phạt nàng.”

“Người lại khi dễ thiếp, người còn không thừa nhận.” Nàng hờn dỗi.

Kỳ thật Tịch Nguyệt không xem như là mỹ nhân (người đẹp), đây là chỗ nào, là hoàng cung, mỹ nhân thật đẹp không có. Tịch Nguyệt tuy coi như là vẻ mặt mũi đứng giữa, nhưng thật không xem là đẹp. Nhưng có đôi khi vẻ ngoài người đàn bà tuy là quan trọng, nhưng tính tình cũng là quan trọng, kiếp này nàng cũng là chiếm tiện nghi này, Cảnh đế này dường như là rất thích tính tình nàng như vậy.

Thân thể Tịch Nguyệt trần truồng, da thịt nhai nhụi bóng loáng, bàn tay Cảnh đế không khách khí vỗ mông của nàng, dùng sức * một cái.

“Ách...Ừ. Ách...” Nàng thở hổn hển ôm cổ hăn, đặt đầu ở hõm vai hăn, khuôn mặt không ngừng cọ sát cổ hăn, cử động này vốn là hy vọng hăn thương tiếc, nhưng lại rước lấy hăn thêm tiến công không kiêng nể gì...

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi... Thân thể này của nàng thật tốt, không chỉ có thân thể tốt, tính tình cũng tốt...Đừng thay đổi, dù sao cũng đừng thay đổi...” Hăn thì thầm.

Mà lúc này nàng chỉ là cứ ôm hăn như vậy, cái gì cũng nói không nên lời, tùy ý hăn quất tới đêm khuya...

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tuệ Từ Cung, Ý Định Của Thái Hậu

Tuệ Từ cung.

Trong phòng tiếng đàn lượn lờ, nếu như có người thấy tình cảnh vậy tất nhiên sẽ kinh ngạc đến không ngậm được miệng, lúc này đánh đàn, lại là nữ nhân tôn quý nhất trong cung này.

Hoàn tất một khúc, thái hậu có chút giật mình nhìn về phía dây đàn: “A Quế, người nói ai gia đột nhiên tại sao thì nghĩ tới chuyện cũ vài chục năm trước?” Trong mắt có rất nhiều chuyện xưa.

Quế ma ma chuẩn bị tốt điểm tâm, cười nói ra: “Có lẽ nguyên do là chủ tử gặp Thẩm quý nhân?”

Thở dài: “Thẩm quý nhân này trái lại thật có chút giống ai gia năm đó. Năm đó ai gia tiến cung cũng là ngớ ngẩn trong ngu ngốc. Cũng do thân phận Bất nhập lưu (không gia nhập vào), được tiên hoàng đặt vào vị trí sủng phi. Thân phận cao vô sủng vô tử, gia tộc được trọng dụng. Thân phận bình thường vô sủng có tử, con trai được coi trọng, gia tộc phụ huynh (cha và anh) lại chỉ có thể giống như lên vị trí phú thời gian. Thân phận Bất nhập lưu, mũ sủng nhất thời lại cũng không có cái gì. Tiên hoàng đánh cờ giỏi. Nếu không phải người, hai đứa con của ai gia còn không biết như thế nào.”

A Quế có lẽ cũng nghĩ tới những việc đã qua này, khuyên giải an ủi nói: “Chủ tử cần gì nhớ nhiều vậy, toàn bộ đã qua đi. Bất kể như thế nào, hiện giờ ngồi trên ngôi vị hoàng đế, là con trai của ngài.”

“Đúng, là con trai của ai gia, nhưng ngôi vị hoàng đế này lại làm tổn thương bao nhiêu người? Hai đứa con trai của ai gia không đội trời chung. Cả đời này của ai gia, từ lúc bắt đầu đơn thuần không biết gì càng về sau không từ thủ đoạn, một đời này, ai gia thật sự là quá đủ rồi. Hôm nay nhìn Thẩm quý nhân này, ai gia đã nghĩ, vốn ai gia cũng từng có tuổi trẻ, lúc tuổi còn trẻ, cũng là đáng dấp như vậy. Người cho rằng ai gia là vì lời nói của hoàng thượng nhìn Thẩm quý nhân hơn một chút sao? Không phải, ai gia chẳng qua là nhớ tới chính mình thôi. Hôm nay mọi thứ mà Thẩm Tịch Nguyệt trải qua, chỉ là ai gia từng trải qua thôi.”

A Quế theo thái hậu cả đời, tự nhiên là biết khó khăn và đau khổ của bà.

Thẩm quý nhân, nghĩ tới đây, trong lòng bà vừa động, mấp máy khoe miệng: “Thái hậu thật ra cũng không cần lo lắng Thẩm quý nhân, Thẩm quý nhân này, lão nô xem xét, cũng không phải là nhân vật đơn giản.”

Thái hậu cười cười lắc đầu: “Trong cung này nào có người đơn giản? Hiện những đứa trẻ này, so với chúng ta khi đó, đều là lanh lợi, hơn nữa năm đó từng bước kinh tâm (lòng sợ hãi), hiện giờ lại có thể nào đơn giản như vậy? Nếu như Thẩm quý nhân này thật sự là biểu hiện một loại đơn thuần vô hại như trên mặt, vậy ai gia thật sự là nhìn nhầm rồi.”

Nghĩ đến thái hậu dĩ nhiên nhìn rõ ràng Thẩm quý nhân này, A Quế có chút khó hiểu, chẳng qua suy nghĩ tìm tòi một chút liền hiểu được.

“Vốn lão nô tưởng rằng, thái hậu nhìn trúng Trần thường tại.”

Lắc đầu: “Vốn là như vậy, nhưng hiện giờ trái lại ai gia không cho rằng như vậy. Thẩm quý nhân này đáng giá.”

“Thái hậu đây là muốn ...” A Quế cũng không nói gì thêm.

Thái hậu mỉm cười gật đầu, cho dù như vậy, trái lại trong mắt thoáng hiện lên một nét tàn khốc.

“Đời này ai gia hận, chỉ là quý nữ (con gái địa vị cao quý) nhà cao cửa rộng. Thẩm Tịch Nguyệt này, ai gia chính là muốn nhìn nàng từng bước một đi đến địa vị cao.”

A Quế cũng không có nghi ngờ biểu hiện của thái hậu, tất nhiên bà biết nguyên do thái hậu làm như vậy, nhiều năm qua hai người hiểu ngầm đã không cần nhiều lời.

Bà làm việc, chỉ là thực hiện ý nghĩ của thái hậu, nếu thái hậu muốn nâng Thẩm Tịch Nguyệt này, như thế, bà cũng hiểu ý.

Tuy là thái hậu đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng mà trên gương mặt bảo dưỡng thích đáng kia vẫn có thể thấy được xinh đẹp lúc tuổi còn trẻ. Bà nhìn bức tranh gương mặt bà lúc tuổi còn trẻ bên trong phòng kia, chính là đứng sừng sững trước mặt bức họa như vậy, cũng không quản A Quế có nghe thấy hay không, chỉ thì thầm yếu ớt: “Cả đời này của ai gia, đều vĩnh viễn không cho phép người họ Phó đến làm con dâu ai gia.”

Mà lúc này A Quế cũng là vẻ mặt đau buồn...

Cho dù Cảnh đế đối xử với Tịch Nguyệt không tệ, nhưng mà vẫn không có ngủ cả đêm ở Thính Vũ các. Mọi người đều hiểu, hoàng thượng chưa bao giờ cùng con gái cùng giường chung gối cả đêm, trước kia ngay cả hoàng hậu Phó Cẩn Tú được sủng ái cũng thế.

Tịch Nguyệt mệt mỏi yếu đuối đến cực điểm, nhưng vẫn chịu đựng mệt mỏi đứng dậy hầu hạ y phục Cảnh đế.

Tuyên Minh điện của hãn có một chỗ ôn tuyền, mỗi ngày trước khi ngủ thói quen Cảnh đế vẫn lau sạch người ở chỗ kia.

Thấy mắt nàng có chút mê mết, Cảnh đế cúi đầu thoáng cái mỗ hai má nàng: “Nghỉ ngơi thật tốt.”

“Dạ.” Nàng đưa mắt đến cửa, hẩn thúc giục lui về phòng, chẳng qua vẫn ra cạnh cửa nhìn lên bóng dáng hẩn rồi đi.

Cảnh để thấy nàng như vậy, trong lòng có chút sung sướng.

Cho đến không thấy bóng dáng hẩn, Tịch Nguyệt xoay người lại, lúc này Cẩm Tâm đã chuẩn bị xong nước, chỉ chờ nàng lau sạch người.

Thu dọn toàn bộ thoả đáng, Tịch Nguyệt ngáp một cái, tuy là thân thể có chút mệt mỏi, nhưng trái lại không hề muốn ngủ.

Kiếp này mở đầu không tệ, nàng cẩn thận nhớ lại đã hành động nhiều ngày, sẽ là không có gì sai lầm đi.

Tuy nhiên không hiểu được làm sao thái hậu không quá giống với kiếp trước, nhưng Tịch Nguyệt biết rõ, nếu sống lại, cũng không có khả năng mọi chuyện đều giống nhau. Không chỉ có như vậy, mỗi người cũng giống nhau, ai sẽ gặp được gì, nàng cũng không thể suy đoán.

Đơn giản, yêu thích của hoàng đế còn không có thay đổi.

Về phần sở tác sở vi (hành động việc làm) của nàng hôm nay, Tịch Nguyệt cười yếu ớt, trên mặt nàng thiên chân vô tà (ngây thơ), lòng dạ hoàng đế nặng, tự nhiên là sẽ không hoàn toàn tin nàng, dù ngay cả thái hậu sợ là cũng không tin bộ dạng ngây thơ này của nàng.

Nhưng cho dù như vậy thì phải làm thế nào đây.

Nàng để lại vài phần đường sống, hoàng thượng có thể thấy lòng dạ của nàng, thái hậu có thể nhìn ra lòng dạ của nàng, như vậy thật tốt. Có chút khôn vặt, khát vọng tranh thủ tình cảm, vừa yêu thích hoàng đế, người như vậy, mới có thể để cho mọi người yên tâm.

Hôm nay nàng nhận sủng, trong cung này người ghen tị sẽ không ít rồi.

Thái hậu dặn dò nàng ngày mai tiếp tục đi đánh cờ cùng, xem ra, chuyện nhưng là không thể đơn giản như vậy rồi.

Đức phi và HIền phi, ánh mắt Tịch Nguyệt loé loé.

Tính tình HIền phi nương nương kia, sợ là sẽ không gì cũng không làm đi?

Tính tình HIền phi ương ngạnh, tuyệt đối là không thể chịu được người khác được chia sủng ái của hoàng thượng, các nàng một đám phi tần tiến cung này đã làm xáo trộn quy tắc thị tẩm vốn có, Phó Cần Dao tuy là phân vị không tính là rất cao, nhưng là thân phận Phó tướng đó, như vậy xem ra, Thẩm Tịch Nguyệt nàng trái lại một người tốt để xuống dao găm.

Suy nghĩ xuống, Tịch Nguyệt ngồi dậy: “Cấm Tâm.”

Vén rèm lên, Cấm Tâm nhanh nhẹn vào cửa, tối nay nàng trực đêm. Bốn đại cung nữ mỗi người một đêm, cũng phải cần trực đêm.

“Chủ tử?” Trong phòng có ánh sáng nhàn nhạt, mọi người Thính Vũ các này đều biết, Thẩm quý nhân không thích tối tăm, bình thường đều đốt một ngọn nến ngủ. Vậy cũng may mà hoàng thượng chưa từng ngủ lại, bằng không cũng là việc khó.

“Cấm Tâm, ta mới vừa ngủ không được, không biết tại sao đã nghĩ tới lúc trong phủ trước kia, lúc ấy tay nghề Cấm Linh cũng thật tốt, người mặc dù không am hiểu nấu ăn, nhưng khéo tay phơi mứt tốt. Nha đầu Nhất Nhất kia thật là đủ loại ăn không chán.”

Cấm Tâm thoáng cái sửng sốt, hơi hơi cúi người một chút: “Chủ tử là nhớ tiểu thư Nhất Nhất thôi. Chỗ của nô tỳ có chút mứt, bây giờ liền đi lấy qua đây cho ngài.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Gặp Gỡ Trên Đường, Hiền Phi Ngang Ngược

Vì đã là cuối mùa thu cho nên khí trời càng ngày càng lạnh, trong cung càng ít người mặc loại váy tơ tằm sa mỏng, ngay cả Tịch Nguyệt cũng vậy, toàn thân là y phục gấm vóc màu tím hồng có thêu hoa văn Lưu Vân. Mặc dù không được coi là đẹp nhất nhưng màu sắc tươi sáng này lại có thể khiến Hoàng Đế yêu thích.

Tịch Nguyệt mang theo Hạnh Nhi và Đào Nhi đi thẳng tới Tuệ Từ Cung, hôm qua cũng là hai người này đi theo Tịch Nguyệt đến Tuệ Từ Cung.

Tường cung thật dài này giống như không có điểm đầu cũng không có điểm cuối.

Mắt thấy đã sắp đến Tuệ Từ Cung của Thái Hậu thì phía xa xa lại có Hiền phi dẫn theo mấy phi tần cấp thấp đi về hướng này.

Tịch Nguyệt chỉ là một quý nhân, tất nhiên phải hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hiền phi nương nương."

Nàng hơi nhún người xuống. Hiền phi nhíu mày đánh giá nàng, cũng không bảo nàng đứng dậy. Tịch Nguyệt lén liếc mắt nhìn, thấy mấy người đi phía sau Hiền phi lấy khăn che miệng, trên mặt có chút vui mừng.

Người vừa bật cười thành tiếng kia là Chu tài nhân.

"Bản cung còn tưởng là ai, thì ra là Thẩm quý nhân. Quyển rũ Hoàng Thượng xong thì vội vàng tới Tuệ Từ Cung nịnh bợ sao? Thật đúng là loại

thấp hèn." Tuy vẻ ngoài Hiền phi xinh đẹp, nhìn qua có vẻ phúc hậu nhân từ nhưng thực ra tính tình của nàng ta lại không phải như vậy.

Nữ tử trong cung này, cho dù là người bình thường cũng sẽ không nói ra loại từ ngữ khó nghe như vậy.

Chỉ có nàng ta mà thôi, trái lại còn có Chu tài nhân mặt dày phụ họa: "Hiền phi nương nương nói đúng. Nhưng mà có người nào đó, không biết rõ thời thế, tự cho là có thể dựa vào diện mạo quyến rũ mị hoặc là có thể vươn lên! Trong cung này, phàm là những người biết chút quy củ đều sẽ không làm những chuyện đó."

Nói xong lại dương dương tự đắc nhìn Thẩm Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt cười ngắc đầu nhìn thoáng qua Chu tài nhân, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Trong cung này không phải vẫn còn có quy củ sao?"

Chu tài nhân không phản ứng kịp nhưng lại thấy mấy phi tần đi cùng có người nhìn nàng ta, trong nháy mắt nghĩ tới Thẩm quý nhân này đang chăm chọc nàng ta, phân vị nàng ta thấp hơn so với Thẩm quý nhân nhưng mà vẫn chưa thấy nàng ta thỉnh an.

Tuy là đã suy nghĩ cẩn thận nhưng mà mấy ngày nay Chu tài nhân đi theo Hiền phi, tất nhiên là không để Thẩm Tịch Nguyệt vào mắt.

Trong mắt chứa ý châm chọc: "Chúng ta đều là những nữ tử thành thực quy củ đợi Hoàng Thượng tuyển triệu, có thể nào cũng không làm ra hành động quyến rũ người khác kia.

Tịch Nguyệt nhún người hồi lâu, chân cảm thấy có chút tê dại nhưng vẫn quy củ nhún chào: "Nữ tử coi phu quân là trời, chỉ cần phu quân của mình vui vẻ, thần thiếp tất nhiên là nguyện ý làm bất cứ điều gì."

Miệng lưỡi đúng là không chịu thua người ta.

Mà Đào Nhi và Hạnh Nhi cúi người phía sau chủ tử, không rõ tâm tư của chủ tử nhà mình. Đám người Hiền phi nường nường rõ ràng là đang kiểm chuyện, chủ tử cứ như vậy, sợ là hôm nay phải chịu thiệt thòi.

Hiền phi nghe nàng nói như vậy, trong lòng tức giận liền vung tay tát nàng một cái bạt tai.

"Bốp!" Tịch Nguyệt bị tát lão đảo ngã ra đất.

"Chủ tử..." Hạnh Nhi và Đào Nhi lập tức xông ra, đỡ Thẩm Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt vẫn không chịu thua, ngẩng đầu nói: "Không hiểu vì sao Hiền phi lại giáo huấn thần thiếp? Chẳng lẽ cảm thấy vừa rồi thần thiếp nói sai?"

Hiền phi không nghĩ tới Thẩm Tịch Nguyệt vậy mà lại thiết kế một cái bẫy nhỏ để cho nàng nhảy vào, trong lòng vô cùng tức giận.

"Người, tiện nhân lẳng lơ này, chỉ biết đục khoét thân thể Hoàng Thượng, hôm nay bản cung không giáo huấn ngươi, sợ là ngươi còn không hiểu được quy củ trong cung. Chu tài nhân, đi tới vả miệng."

Hiền phi cố ý dùng Chu tài nhân để làm nhục Thẩm Tịch Nguyệt.

Nàng ta không phải vẫn coi thường Chu tài nhân sao, để cho Chu tài nhân tới trừng phạt nàng ta đi.

Chu tài nhân vừa nghe nhanh chóng đi tới, nhướng mi, cười nhạt nói: "Thẩm quý nhân, làm người cũng không nên khiến người khác tức giận."

"Bốp." Lại là một cái bạt tai.

"Chủ tử, chủ tử... Hiền phi nường nường, cầu xin người tha cho chủ tử đi, chủ tử nhà nô tì mới tiến cung, không biết quy củ trong cung, cầu xin

người..." Hạnh Nhi đỡ Thẩm Tịch Nguyệt, Đào Nhi quỳ xuống dập đầu với Hiền phi.

Hiền phi cười lạnh: "Không nghĩ tới Thẩm quý nhân không hiểu chuyện, những cung nữ này cũng không hiểu chuyện, kéo hai kẻ này ra, Thái Kỳ, giáo huấn hai cung nữ này cho bốn cung."

Đại cung nữ Thái Kỳ bên người Hiền phi liền lập tức đi lên tát, không chút khách khí. Những người ở bên cạnh Hiền phi đều là những người kiêu ngạo ương ngạnh.

"Chu tài nhân, tiếp tục giáo huấn nàng ta." Hiền phi không khách khí.

"Chủ tử, chủ tử..." Không đợi mấy người động thủ lần nữa thì đã thấy trên mặt và cánh tay Thẩm Tịch Nguyệt hiện lên những nốt đỏ, thêm vào đó vì vừa bị đánh xong nên đôi má đều sưng lên.

Hạnh Nhi xoay người lại khóc: "Hiền phi nương nương, Chu tài nhân, chủ tử nhà chúng ta cho dù có sai, người cũng không thể dùng thủ đoạn như vậy..." Hạnh Nhi khóc lớn lên.

Những phi tần đi theo Hiền phi nhìn thấy Thẩm Tịch Nguyệt đột nhiên biến thành như vậy cũng có chút kinh hãi.

Có thể là do tiếng ồn ào bên này quá lớn cho nên Quế ma ma trong cung của Thái Hậu mang theo mấy người đến đây xem.

Hạnh Nhi và Đào Nhi thấy Quế ma ma phía xa, càng không ngừng dập đầu với Hiền phi, thanh âm trong miệng lại càng lớn.

Hiền phi giận dữ: "Thái Kỳ, vả miệng hai cung nữ này cho bản cung, để cho các nàng đừng có nói bừa."

Lúc này Quế ma ma mang theo mấy cung nữ của Tuệ Từ Cung đã đi tới gần, quy củ thỉnh an các vị chủ tử.

"Lão nô tham kiến Hiền phi nương nương và các vị chủ tử. Thái Hậu cho gọi

Thẩm quý nhân tới chơi cờ nhưng Thẩm quý nhân mãi vẫn chưa tới cho nên lão nô tới xem." di3nd4nl3quyd0n.com

Quế ma ma vừa nói hai ba câu đã chỉ đích danh Thẩm Tịch Nguyệt.

"Chủ tử..." Lúc này Thẩm Tịch Nguyệt lại ngắt đi, Hạnh Nhi kinh hãi hô.

Mọi người có chút bối rối, Quế ma ma cũng không hỏi Hiền phi rốt cuộc Thẩm quý nhân đã làm gì sai, một ma ma như bà không có tư cách hỏi chủ tử, nhưng bà vội vàng sai người đưa Thẩm Tịch Nguyệt tới Tuệ Từ Cung của Thái Hậu.

"Nếu Thái Hậu đã ra lệnh cho lão nô ra ngoài tìm Thẩm quý nhân thì Thẩm quý nhân cho dù có là một thi thể thì lão nô cũng phải đưa đến Tuệ Từ Cung." Bà nhàn nhạt giải thích.

Hiền phi tất nhiên là không để cho Thẩm Tịch Nguyệt một mình kể lại chuyện này, cho nên cũng vội vàng đi theo. Tuy trong lòng có chút suy đoán nhưng nàng ta tự nhận mình thân là một vị phi tử, giáo huấn một quý nhân nho nhỏ cũng không phải chuyện lớn gì.

Thẩm Tịch Nguyệt bị đưa đến Tuệ Từ Cung của Thái Hậu.

Thái Hậu thấy nàng biến thành như vậy cũng giật mình kinh hãi. Hai má vốn trắng nõn lúc này đều sửng lên, có thể nhìn thấy rõ dấu năm ngón tay, những chỗ khác cũng nổi đầy những vết mẩn đỏ.

Thái Hậu không hỏi nhiều, Hiền phi vừa định giải thích thì Thái Hậu quăng một ánh mắt sắc như đao qua. Hiền phi dù ương ngạnh thế nào nhưng cũng vẫn sợ Thái Hậu, liền lập tức ngậm miệng lại.

Không bao lâu sau Vạn thái y của Thái Y Viện liền chạy tới. Vạn thái y này và Từ thái y là hai người lớn tuổi nhất Thái Y Viện, thời gian làm việc ở Thái Y Viện cũng đã lâu, Thái Hậu chỉ quen dùng hai người này. Mỗi khi Thái Hậu tuyên gọi thì đều là một trong hai người này tới Tuệ Từ Cung.

Trùng hợp, người tới hôm nay lại là Vạn thái y.

Nghe nói Thấm quý nhân bị thương, Vạn thái y quy củ bắt mạch, sau khi bắt mạch xong có chút khó xử.

Thái Hậu nhìn thoáng qua Hiền phi, lạnh giọng nói: "Nói thật đi, không sao, có ai gia ở đây, chẳng lẽ người còn lo lắng có người gây hại cho người sao."

"Thần không dám. Là như thế này, trên mặt Thấm quý nhân là bị người ta đánh, cũng không có gì đáng ngại nhưng những nốt đỏ này, thần nhìn thấy trên tay và trên cổ đều có, hẳn là trên người Thấm quý nhân cũng như vậy. Thần cả gan suy đoán, Thấm quý nhân bị như vậy hẳn là do có người dùng phấn hoa. Vài năm trước thịnh hành một loại hoa lạ, thường có người mài nó thành phấn hoa, chỉ cần có người dính phải liền toàn thân mẩn đỏ giống như Thấm quý nhân. Nhưng mà loại hoa đó đã sớm bị tiên hoàng cấm sử dụng."

Thái Hậu nhìn những người đang quỳ phía dưới, trên mặt cười cực kỳ ôn hòa. Không biết tại sao Hiền phi đột nhiên liền tưởng tới Hoàng Thượng. Thái Hậu và Hoàng Thượng là mẫu tử ruột thịt, tất nhiên là giống nhau.

"Hoàng Thượng giá lâm..." Hoàng Thượng vừa hạ triều liền nghe nói chuyện này, không chút chậm trễ, lập tức tới đây.

Nhưng mà Tuệ Từ Cung lúc này lại vô cùng yên tĩnh.

"Nhi thần tham kiến mẫu hậu."

"Chúng nô tì tham kiến Hoàng Thượng." Mọi người nhao nhao quỳ xuống.

Hoàng Thượng cũng không bảo mọi người đứng dậy, hần nhìn về phía Thái Hậu, nở nụ cười ấm áp: "Nhi thần nghe nói chỗ mẫu hậu xảy ra vài chuyện, sợ là đã quấy nhiễu mẫu hậu nghỉ ngơi rồi."

Nụ cười lúc này của Thái Hậu đã không giống lúc trước, trong mắt cũng đã có độ ấm.

"Bẩm Thái Hậu, Thăm quý nhân tỉnh rồi."

Tịch Nguyệt mơ mơ màng màng tỉnh dậy, dường như có chút không hiểu tại sao mình lại nằm ở đây.

Cánh Đế đi vào nội thất, chỉ thấy gương mặt vốn xinh đẹp tinh xảo lúc này lại khiến người ta sợ hãi vô cùng.

"Sao lại thế này?" Hần không hề ghét bỏ nàng, ngược lại còn đi qua đỡ nàng.

Tịch Nguyệt không hề thêm mắm dặm muối, chỉ nói hết những chuyện vừa xảy ra cho Cánh Đế. Nhưng là nàng vẫn không hiểu tại sao người mình lại nổi nhiều nốt đỏ như vậy. Nói xong mới đột nhiên nhớ tới bộ dạng này của mình lại bị Hoàng Thượng thấy rồi.

Nàng "A" một tiếng sau đó đẩy Hoàng Thượng ra, vùi mình vào trong chăn.

"Đừng nhìn thiếp, hiện giờ đừng nhìn thiếp, đợi thiếp khỏe lại rồi nhìn, bây giờ rất xấu."

Cảnh Đế thấy nàng đáng vẻ trẻ con của nàng lại nở nụ cười, cách một cái chân vỗ vỗ nàng mấy cái.

"Nàng nghỉ ngơi trước đi."

Đám người Hiền phi quỳ ở bên ngoài, thấy Hoàng Thượng đi vào bên trong hồi lâu vẫn chưa trở ra, trong lòng cũng bất an.

Thấy Hoàng Thượng ra ngoài, các nàng hơi ngẩng đầu lên, bộ dạng giống như chính mình cũng rất ủy khuất.

"Hiền phi, Thấm quý nhân nói nàng cũng không làm sai chuyện gì nhưng người lại dạy dỗ nàng, có việc này hay không?" Hãn cầm một quân cờ vua lên tay thưởng thức. Thái Hậu lại giống như nhà sư ngồi thiền, cái gì cũng không nói.

Trong lòng Hiền phi thầm mắng "Đúng là tiện nhân" nhưng ngoài mặt vẫn ủy khuất nói: "Bẩm Hoàng Thượng, Thấm quý nhân này nói năng lỗ mãng cho nên nô tì mới dạy dỗ nàng. Các vị tỷ muội đều ở đó, có thể làm chứng cho nô tì. Nô tì đúng là bị oan." Nàng ủy khuất khóc nỉ non.

Tuy là khóc nhưng cũng không lớn tiếng, ngược lại giống như hoa lê dưới mưa, thanh thoảng vẫn liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, bộ dạng kia quả thực cũng khiến người ta thương tiếc.

Nhưng mà Hoàng Thượng lại không có biểu tình gì, chỉ "À..." một tiếng.

Mấy người khác thấy Hiền phi như vậy cũng giúp nói đệm mấy câu

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tất Cả Đều Bị Phạt, Thái Hậu Lộ Uy

Cảnh đế và Thái hậu ngồi lên vị trí cao nhất, cả hai đều không lên tiếng gọi mấy người đang quỳ dưới tay đứng dậy, cứ như vậy, bởi vì mấy người kia đều không lên tiếng phụ họa tiếp, nên Hiền phi cảm thấy uất ức khóc nỉ non.

Cảnh đế cũng không nhìn mấy người họ, thay vào đó là nhìn về phía Thái hậu: "Mẫu hậu, hôm nay họ đã làm phiền ván cờ của ngài, không bằng, nhi thần bồi ngài ván kế tiếp được không?"

Mới vừa rồi, dường như Thái hậu đang tựa vào chiếc gối dựa cực to thêu Kim Ngọc Mãn Đường để nhắm mắt dưỡng thần, vừa nghe Cảnh đế nói như vậy thì mở mắt ra: "Chơi cờ ấy à, rất hiếm khi gặp được kỳ phùng địch thủ. Chơi cùng người, thật là không thú vị."

Cảnh đế vẫn cười: "Mẫu hậu hãy cùng nhi thần chơi một ván đi. Nhi thần lại rất thích đánh cờ với mẫu hậu."

Thái hậu bật cười: "Người đúng là kẻ khốn khiếp mà, chỉ biết lừa gạt mẫu hậu."

Dưới gầm trời này, dám nói thế với Cảnh đế cũng chỉ có duy nhất một mình Thái hậu mà thôi. Qua các triều đại thay đổi, có không ít trường hợp Thái hậu và Hoàng đế là mẹ con ruột thịt, nhưng mà thân mật giống như Cảnh đế và Thái hậu thì lại thật sự không nhiều lắm.

Các vị phi tần chỉ biết Cảnh đế vô cùng tôn trọng Thái hậu, nhưng lại không thấy rõ được cách thức trong đó.

Quế ma ma nghe giọng điệu của Thái hậu thì tranh thủ bày một bàn cờ.

"Các người đều đứng lên đi." Thái hậu mở miệng. Lúc này họ mới hiểu được, Cảnh đế vẫn không lên tiếng gọi bọn họ đứng dậy là bởi vì đang chờ ý của Thái hậu.

Hai người cứ liên tục hạ cờ nâng cờ, nhưng cho dù như thế, Cảnh đế cũng không chuyên tâm.

Ngược lại còn giống như không có chuyện gì xảy ra, hỏi: "Chu Tài nhân, người có thỉnh an Thấm Quý nhân không?"

Chu Tài nhân ngẩn ra, căn môi nhìn về phía Hiền phi.

"Nô tì có. Là Thấm Quý nhân làm nhục nô tỳ, nói nô tỳ chưa từng thị tẩm, không có tư cách nói chuyện với nàng ấy." Nàng ta lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Cảnh đế cũng không nói gì, cầm một quân cờ lên rồi hạ xuống. Thái hậu mỉm cười.

"Cầu xin mẫu hậu chỉ điểm." Đây là Hoàng đế nhường một nước cờ.

"Thanh Đình, người nói đi." Thanh Đình là đại cung nữ bên người Chu Tài nhân, Thái hậu đột nhiên mở miệng như vậy khiến cho ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía nàng ta.

Thanh Đình đứng ra, quỳ xuống: "Chu Tài nhân nói láo, nàng ấy không hề thỉnh an." Không hề nhiều lời, nhưng lại đủ khiến cho Chu Tài nhân tức giận.

Rầm một tiếng, nàng ta cũng quỳ xuống khóc ròn, nói: "Thái hậu, nàng ta nói láo, cũng không biết tiểu tiện nhân này bị ai chỉ điểm, nàng ta nói oan cho ta. Đúng rồi, nhất định là ả Thấm Tịch Nguyệt kia, là nàng ta chỉ

điểm. Các vị tỷ muội có thể làm chứng cho ta, là nàng ta nói láo, nàng ta nói láo....."

Nếu như lúc này còn không nhìn rõ là chuyện gì đang xảy ra, như vậy những người này cũng uống công vào cung, gia đình cũng uống công dạy dỗ mấy người bọn họ. Thái hậu không điểm danh ai khác, chỉ điểm danh Thanh Đình, hơn nữa Thanh Đình còn trực tiếp nói thẳng tình hình thực tế, thế này chẳng lẽ còn chưa rõ ràng sao?

Điều này chứng tỏ..... vốn dĩ Thanh Đình chính là người Thái hậu an bài bên cạnh Chu Tài nhân.

Sắc mặt mọi người đều tái nhợt, nghĩ đến chuyện Thái hậu đã biết tình hình thực tế, mà họ thế nhưng còn công khai nói láo, tất cả mọi người đều bắt đầu thấp thỏm không yên.

Cảnh để nhìn Chu Tài nhân nhưng không lên tiếng, ánh mắt giống như độc châm đã được tôi luyện, nhìn một lúc rồi cười rộ lên đáp lại:

"Thật là ngu xuẩn. Chu Tài nhân không tuân thủ quy củ trong cung và lại còn ồn ào tới Tuệ Từ Cung, mưu hại Thẩm Quý nhân, cách chức làm Tòng thập phẩm Đáp ứng." Gần như là nói một mạch tới hết câu.

Chu Đáp ứng lập tức tê liệt ngã xuống mặt đất, sắc mặt tái xanh.

Lúc này Thái hậu ho một tiếng, nhìn về phía Vạn Thái y.

"Người hãy nói lại ngắn gọn những gì người mới vừa phát hiện cho Hoàng đế nghe một chút."

Vạn Thái y nói lại kết quả mới vừa chẩn đoán được thêm một lần nữa.

Hoàng thượng nghe xong thì nhìn một lượt mấy người đang quỳ phía dưới.

"Người nào làm?" Tuy là hỏi như thế, nhưng mà ánh mắt lại dừng trên người Hiền phi và Chu Tài nhân, không đúng, là dừng trên người Chu Đáp ứng. Dù sao cũng chỉ có hai người này tiếp xúc với Thẩm Tịch Nguyệt.

Hai người họ cũng lớn tiếng hô oan uổng, Cảnh đế cười lạnh: "Chẳng lẽ là nàng ấy tự mình làm?"

Thái hậu nhìn bàn cờ, giọng nói bình thản: "Tuy phần vị của Thẩm Quý nhân thấp, cho dù không có sai lầm, Hiền phi giáo dục một chút cũng là chuyện có thể. Đây là nàng ấy nên chịu. Nhưng mà loài hoa lạ này chính là cấm hoa, thời tiên đế cũng đã cấm chỉ trồng trọt và sử dụng, đây là cực kỳ bất kính với tiên đế, cũng là coi rẻ hoàng quyền. Nếu như Hoàng thượng không nghiêm khắc truy xét chuyện này. Đừng nói là khó có thể phục chúng, ngay cả ai gia cũng không đồng ý."

Mọi người thấy điệu bộ của Thái hậu như thế thì đều biết được, chuyện hôm nay, sợ là khó khăn rồi.

Nhắc tới hoa lạ, ngược lại cũng không phải vấn đề lớn gì, lúc nở nó có màu sắc rực rỡ cực kỳ đẹp mắt. Nhưng mà loài hoa này rất dễ khiến người ta bị dị ứng, chính là tình trạng giống như Thẩm Tịch Nguyệt vậy, toàn thân nổi những chấm đỏ. Khoảng mười năm trước khiến cho rất nhiều người ghét bỏ, mà tiên hoàng chính là một trong những người có khả năng bị dị ứng, nhìn loài hoa này khiến cho người dân hao tài tốn của, tiên hoàng lập tức hạ một văn thư, liệt nó vào cấm hoa.

"Xin nghe theo mẫu hậu."

"Lúc Thẩm Quý nhân xảy ra chuyện đã được đưa đến đây ngay tức khắc, đồng thời các người cũng đi thẳng đến đây, như vậy người đã dùng hoa lạ mài thành phấn hoa nhất định vẫn còn lưu lại bằng chứng trên người. Để cho công bằng, hãy bắt đầu soát người từ Thẩm Quý nhân trước." Cảnh đế ra lệnh mạch lạc rõ ràng.

Cho dù Hiền phi chỉ lộ ra kinh ngạc trong nháy mắt, nhưng vẫn bị Cảnh đế và Thái hậu nhìn ra.

Quế ma ma tiến vào phòng trong kiểm tra Thăm Tịch Nguyệt cẩn thận, sau khi ra ngoài thì lắc đầu một cái.

Tiếp theo là Chu Đáp ứng, cũng không có.

"Hiền phi nương nương, xin mời."

Mọi người đều không nghĩ tới, trên người Hiền phi lại thật sự có loại phấn hoa này, cũng không phải là mang theo bên người, mà là sơn lên móng tay, cũng nhờ Quế ma ma có tâm tư tinh tế tỉ mỉ, nếu không người bình thường rất khó phát hiện.

"Hoàng thượng, nô tì không có, nô tì bị oan uổng." Hiền phi cuống quýt quỳ xuống khóc thút thít.

"Nô tì cũng không hiểu được tại sao trong sơn móng tay lại có chứa loài hoa lạ này, nô tì vô tội, hơn nữa nô tì còn sử dụng nó hằng ngày, cũng tiếp xúc với rất nhiều người, họ đều bình thường không giống như Thăm Quý nhân." Chuyện như vậy, nàng ta cảm thấy thật là oan uổng. Nàng ta cũng biết trong sơn móng tay này có hoa lạ, nhưng mà những người khác đều không có việc gì, tại sao tới Thăm Tịch Nguyệt thì lại có chuyện được cơ chứ? Nói không chừng là Thăm Tịch Nguyệt cố ý mưu hại nàng ta, đúng, nhất định là như vậy.

"Vạn Thái y. Hiền phi nói vậy ngược lại cũng không sai. Tại sao người khác đều không có việc gì, tới Thăm Quý nhân thì lại có chuyện."

Vạn Thái y thấy Hoàng thượng hỏi như vậy thì vội vàng quỳ xuống đáp lại: "Bẩm Hoàng thượng, loài hoa lạ này được hòa tan vào trong sơn móng tay, liều lượng đã cực kỳ ít ỏi rồi. Nếu như không phải là người có độ mẫn cảm nặng, vậy sẽ không sao, đây cũng chính là lý do tại sao người bên cạnh

Hiền phi đều không có vấn đề gì. Thần suy đoán, Thẩm Quý nhân chính là người có độ mẫn cảm nặng với loài hoa lạ này. Cho nên dù chỉ dính vào một chút xiu thì cũng sẽ phát tác lợi hại như vậy."

Khi còn bé Cảnh đế cũng là từng chứng kiến tình cảnh phụ thân bị dị ứng loài hoa lạ này, cho nên cũng có hiểu biết với chuyện này.

Nhìn Hiền phi và Chu Tài nhân đang quỳ ở phía dưới. Cảnh đế lại cầm một quân cờ lên, đặt xuống một bên.

Thái hậu nói: "Sao lại lặp lại nước cờ cũ? Chẳng lẽ, Hoàng đế còn hi vọng ai gia giải quyết chuyện này thay người sao?"

Trong lời nói lộ ra ý chế nhạo rất nặng.

Cảnh đế chỉ đành phải cười rồi lại nhắc một quân cờ lên.

"Mẫu hậu thấy như thế này được không?"

Lần này mặt mày của Thái hậu đều là ý cười: "Như vậy rất tốt." Lạnh nhạt nhìn những phi tần kia một cái.

"Hiền phi tự ý dùng cấm hoa, mặc dù nói là không hề biết rõ tình hình, nhưng mà chuyện hòa tan cấm hoa vào sơn móng tay lại là sự thật. Như thế đúng là bất kính với tiên hoàng, nay lấy đi chữ Hiền, hạ xuống một cấp, về sau danh hiệu chính là Tổng phi."

Thái hậu cũng không hề nhắc tới chuyện Hiền phi tát Thẩm Tịch Nguyệt, thậm chí cũng chưa hề liên hệ hai chuyện này lại với nhau, nhưng mà chính vì như vậy, mọi người mới giật mình cảm thấy Thái hậu thật đáng sợ.

Hiền phi kinh ngạc ngẩng đầu lên, không nghĩ tới, rốt cuộc lại là như vậy. Khóe miệng ngấp ngừng mấy lần, muốn giải thích chút gì đó cho bản thân, nhưng rốt cuộc lại không hề nói gì. Nhưng cho dù là như thế thì trong

lòng vẫn hận ả Thẩm Tịch Nguyệt đang nằm ở phòng trong đến tận xương tủy, nếu không phải do nàng ta, nếu không phải do tiểu tiện nhân đó, hôm nay Tống Vận Nhiễm nàng cũng không rơi vào kết cục này.

"Xin nghe theo mẫu hậu." Cảnh đế nhìn mấy người kia, giọng nói rất lạnh nhạt: "Lai Hỉ."

"Có nô tài."

Liếc mắt nhìn mọi người một cái.

"Tống phi dùng nhâm cấm hoa khiến cho Thẩm Quý nhân bị dị ứng, những người khác không nghĩ tới tình nghĩa tỷ muội, ngược lại còn bỏ đá xuống giếng, tất cả những phi tần có mặt ở đây, mỗi người bị hạ một cấp."

Lúc này ngược lại không có ai dám nói thêm lời nào, chuyện của Thanh Đình mới vừa rồi khiến cho mọi người hiểu ra, lúc trước họ làm chứng giúp Hiền phi, nhưng lại thật sự chọc cho Hoàng thượng và Thái hậu không vui. Cũng không cần nói đến người khác, chính Thanh Đình là người có thể giải nghĩa tất cả tình huống lúc ấy.

Họ nào dám nhiều lời, chỉ hoảng sợ đứng yên tại đó.

Ngay cả Hiền phi cũng biến thành Tống phi, bọn họ cũng chỉ rớt mất một cấp, tuy nói là bị đánh lú, nhưng cũng là bởi vì vừa rồi họ đã đứng sai đội.

Hơn nữa những người này cũng hiểu, bên cạnh Chu Tài nhân có một Thanh Đình, chưa chắc bên người bọn họ cũng không có một Thanh Đình thứ hai. Trong lòng họ đang lo lắng, chỉ muốn nhanh chóng trở về, cẩn thận gõ lòng mọi người trong cung. Nhất định phải tìm ra kẻ nào không an phận.

Họ thậm chí không biết, Thái hậu không chỉ thả người bên cạnh bọn họ, mà còn thả mấy người. Nhìn lại khuôn mặt hiền lành từ ái của Thái hậu, họ

cũng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Vốn dĩ Thái hậu tôn kính hoàn toàn là bởi vì Hoàng đế tôn kính, nhưng hôm nay nhìn lại một cái, thế nhưng sự thật lại không phải như thế. Vị Thái hậu này, thoát nhìn giống như không hề trông nom bất cứ chuyện gì trong cung. Nhưng lại thu hết tất cả mọi chuyện trong cung vào đáy mắt, hơn nữa nói không chừng còn an bài người ở các cung khác, tất cả mọi người đều cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

Mà một màn diễn xuất kia của Cảnh đế đã nói rõ, Hoàng thượng biết hết những an bài của Thái hậu, thậm chí còn dựa vào những an bài đó.

Cứ như vậy, ngược lại càng khiến người ta thêm sợ hãi.

Mọi người thật cẩn thận nhìn hai vị vẫn đang đánh cờ ở phía trên, lại nghe Thái hậu mở miệng một lần nữa.

"Chuyện hôm nay, Thẩm Quý nhân coi như cũng bị uất ức, Hoàng đế nên bồi thường nàng ấy như thế nào đây?"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chịu Uất Ức, Được Thăng Hai Cấp

Cho dù mọi người đều không cam tâm, nhưng các nàng sao lại không biết cân nhắc.

Nhưng thấy Cảnh đế hơi suy ngẫm một chút, bật cười: "Thẩm quý nhân đoan trang hiền thực, thăng lên hai cấp, về sau liền xưng Thẩm lương viện đi."

Nghe thấy Thẩm Tịch Nguyệt được thăng hai cấp, răng của các vị mỹ nhân sắp bị cắn nát rồi, nhưng cho dù như thế thì sao, Thái hậu rõ ràng đã nói, bà sẽ giúp vị Thẩm Tịch Nguyệt này. Nghĩ lại, cũng do nàng mệnh tốt, bản thân mị hoặc chủ tử, công phu ngày hôm nay, khiến Thái hậu càng thêm xem trọng nàng, đúng là một người hồ mị, mê hoặc.

Mà câu nói đoan trang hiền thực của Cảnh đế đúng là đánh vào mặt Hiền phi, nàng ta mới bị mất đi chữ "Hiền", hoàng thượng đã khen ngợi người khác hiền đức, cái này không phải là nói để nàng ta nghe sao?

Quy củ của Nam Tầm quốc xưa nay đã như vậy, tán dương người con gái, lời khen hay nhất chính là hiền lương thực đức, về phẩm đức mà nói. Cho dù khen ngợi cô gái đó xinh đẹp, nhưng đó cũng chỉ là lời khen bình thường, có phần thấp kém. Cho nên mỹ nhân đẹp nhất Kinh thành có được một chữ "Lệ", mọi người tuy có ghen tỵ, nhưng cũng không quá mức oán giận.

Mặc dù Thẩm Tịch Nguyệt không được ban tặng chữ, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã thăng bốn cấp, này khiến người khác không thể khinh thường.

Sau một hồi nháo loạn kịch liệt, mặc dù chuyện này là lỗi của Hiền phi, nhưng ai cũng nhìn ra được, Thẩm Tịch Nguyệt cũng không phải là một người hiền lành. Trong nhóm tú nữ nàng cũng không được cho là xuất sắc, nhưng lại thăng chức liên tục, ngay cả thiên kim của Phó tướng, Hoàng hậu đã qua đời, cả những thiên kim của các gia đình cao quý, cũng chưa có ai vượt qua nàng.

Trong thời gian ngắn, từ thất phẩm tiểu Thường tại cho đến bây giờ đã là lục phẩm Thẩm lương viện, Thẩm Tịch Nguyệt này, tuyệt không đơn giản.

Trong cung từ xưa đến giờ đều như vậy, nâng cao đập thấp, xảy ra chuyện này, ngay cả Đức phi xưa nay luôn bình tĩnh cũng có chút kinh sợ, thứ chưa nói đến thủ đoạn của Thái hậu, ngoài ra chính là sự tình đã phát triển giống như những gì nàng tính, cho dù Thẩm Tịch Nguyệt có được thăng vị, nàng ta cũng rất vui vẻ.

Dĩ nhiên Thẩm Tịch Nguyệt cũng có chút thủ đoạn, nhưng chuyện này phía sau cũng có chút liên quan đến Thái hậu, giờ đã không còn Hiền phi khiến nàng lo lắng, để tâm. Hôm nay tứ phi Quý Thục Hiền Đức chỉ còn mình nàng ta, trên không có Hoàng hậu, cũng là người bên gối Hoàng thượng có địa vị cao nhất, không chỉ có thế, còn có nhi tử bên người. Đức Phi vô cùng vui vẻ.

Bởi vì Thẩm Tịch Nguyệt bị thương, các cung lần lượt đưa quà tặng, nhưng Thái hậu có chỉ, Thẩm lương viện dị ứng rất nặng, không được quấy rầy nàng nghỉ ngơi, nghĩ đến nàng cũng coi trọng dung nhan, Thẩm lương viện chưa chắc đã muốn cho người khác nhìn cảnh thô phạm của mình.

Thính Vũ Các đông như trẩy hội, nhưng trái lại Thẩm Tịch Nguyệt cũng gặp may, vẫn chưa có ai quấy rầy qua mức.

Ngay cả tỉ muội tình nghĩa như Trần thường tại cũng bị ngăn cản bên ngoài, nàng ta ở bên ngoài cũng nói đầy ẩn ý, khi Thẩm lương viện được

lên trời, ngay cả tình nghĩa tỷ muội cũng không không thêm để ý. Trần Vũ Lan uất ức, nhưng Tịch Nguyệt vẫn không ra khỏi cửa, tuy biết rằng chuyện này, cũng chỉ cười cười không nói.

Lấy tịnh chế động, nàng không nói lời nào, tự sẽ có người đứng ra thu thập những người này. Chẳng lẽ thật sự cho rằng trong cung này là thiên hạ của các nàng hay sao?

Tuy mấy năm nay Thái hậu không quản chuyện gì, nhưng vẫn nắm rõ mọi thứ như cũ.

Cầm Tâm nói cho Tịch Nguyệt biết những chuyện đã xảy ra hai ngày nay, cuối cùng tổng kết: "Tuệ Từ cung mơ hồ truyền ra tin tức, nói là lần sau ai quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi sẽ bị nghiêm trị.

Ngụ ý, lần này chưa tính là trừng trị nghiêm khắc.

Tịch Nguyệt mỉm cười, mọi chuyện diễn ra như vậy nàng rất hài lòng, làm nàng vui nhất chính là thái độ của Thái hậu.

Mặc dù không hiểu được dụng ý của Thái hậu khi làm như vậy, nhưng trong thời gian ngắn, có Thái hậu ưu ái, cuộc sống trong cung của nàng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

"Bên ngoài cũng có lời đồn chủ tử may mắn, mặc dù đắc tội Tổng phi, nhưng vận số lại rất tốt. Lại có thể ngoài ý muốn tiết lộ chuyện Tổng phi dùng cấm hoa." Khi nói những lời này Cầm Tâm cũng không có lộ ra quá nhiều cảm xúc.

"Bị hai cái tát, cũng được xem là may mắn sao?" Tịch Nguyệt khê chế giễu.

Cầm Tâm thở dài, liếc nhìn bốn phía, nói nhỏ: "Chủ tử làm như vậy, quá mạo hiểm. Người xem mặt mũi của ngài này....." Trong câu nói, có cả sự

đau lòng. Còn không phải sao, mặc dù trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng nàng lớn hơn Thẩm Tịch Nguyệt hai tuổi, lại cùng nhau lớn lên, tuy có chút bất kính, nhưng chủ tử cũng giống như muội muội của nàng, sao nàng có thể không đau lòng.

Tịch Nguyệt lắc đầu một cái: "Chỉ là bị tát hai cái thôi. Có quan hệ gì đâu, không chỉ vì việc này đạt được kết quả như ta mong muốn, hơn nữa qua chuyện này, tất cả mọi người đều biết, chọc tới Thẩm Tịch Nguyệt ta, cũng nên cân nhắc một chút đến kết quả."

Hiền phi biến thành Tổng phi, những người trong cuộc đều rút một cấp, Chu tài nhân thì ngay lập tức bị biến thành Chu Đáp ứng. Rất thú vị.

Không một ai biết, nàng vốn không hề dị ứng với kì hoa, dù chỉ một chút. Cho dù kì hoa nở rộ thì với nàng cũng chỉ như hoa hồng, mẫu đơn bình thường mà thôi. Sở dĩ toàn thân nàng nổi lên những nốt dị ứng, hoàn toàn là bởi vì, nàng dị ứng với xoài.

Ban đêm ăn mút xoài, ngày thứ hai sao có thể không nổi dị ứng? Những năm gần đây bởi vì quan hệ gia thế của Hiền phi, dễ nổi tính ương ngạnh, hay giận, dù nàng ta không tính gây phiền toái cho nàng, nhưng những người xu nịnh phía sau nàng ta cũng sẽ xúi giục nàng ta làm vậy.

Sao Tịch Nguyệt có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Dù Hiền phi không đến, nàng cũng sẽ có chiêu khác để đối phó.

Nhưng Hiền phi quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của nàng, Hiền phi dùng loại sơn móng bên trong có kì hoa, kiếp trước chuyện này bị Đức phi tố giác, kiếp này, nàng biết cách lợi dụng, thật đúng là không tệ.

Bởi vì tiên hoàng dị ứng với hoa lạ, trong Kinh thành cũng có nhiều người bị dị ứng như vậy, cho nên chỉ cần nàng làm như vậy là đủ rồi. Cứ coi như người hôm nay không phải là Vạn thái y, nàng cũng không lo lắng,

rất nhiều triệu chứng manifest trên cơ bản là giống nhau, triệu chứng manifest với kì hoa hiện lên rõ như vậy, nên tự nhiên mọi người sẽ dựa vào đó để chuẩn đoán bệnh cho nàng.

Người tới là Vạn thái y, vậy nàng lại càng như hổ thêm cánh.

Vạn phu nhân coi nàng như con ruột, Vạn thái y cũng là nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, mặc dù tiếp xúc không nhiều, nhưng tình nghĩa vẫn còn. Mặc kệ là dị ứng cái gì, nàng tin tưởng, Vạn thái y cũng sẽ nói đến chiều hướng dễ hiểu nhất, cũng là điều mà nàng mong muốn.

Thẩm Tịch Nguyệt dám can đảm như thế, mà chuyện này có thể thuận lợi như vậy còn có một nguyên nhân, đó chính là Thẩm Tịch Nguyệt nàng biết rõ ý định của Cảnh đế. Cảnh đế chán ghét Tống gia, chán ghét Hiền phi.

Tống tướng quân cậy vào thân phận đại tướng quân của chính mình và vị trí của Hiền phi mà ngang ngược càn rỡ trong triều, Hiền phi vừa là một mảnh Trương Dương. Con người, phải nắm bắt rõ thực tại. Có thể thấy, tuy các người ở địa vị cao, nhưng chỉ cần có một chút uy hiếp đến quyền uy của Hoàng thượng, như vậy, người chính là tội không thể tha thứ.

"Chủ tử, uống thêm hai chén thuốc nữa bệnh sỏi trên người của ngài sẽ khỏi. Kết hợp với thuốc bôi này, rất tốt." Cẩm Tâm cầm lọ thuốc bôi mát rượi này lau qua những vết manifest đỏ trên người Thẩm Tịch Nguyệt.

Lọ thuốc bôi mát lạnh này quả là không tệ chút nào, mỗi lần thoa đều cảm thấy mát rượi, mặc dù giống như lạnh cả vào trong lòng nàng, cũng chỉ làm cho nàng thêm tỉnh táo.

Mặc kệ kiếp trước bao nhiêu khó khăn khốn khổ bị ai, những thứ kia đều đã qua, đời này, nàng sẽ sống tốt.

Nhìn rõ sự thật, thận trọng, chân chính sống tốt.

Vốn ở kiếp trước, nàng vào cung được một năm, Hiền phi đã gục đài rồi. Mà nguyên do nàng đẩy nhanh tốc độ lật đổ Hiền phi, trong lòng Thẩm Tịch Nguyệt đâu xót, còn có đứa trẻ không có duyên với nàng, cũng chính vì đứa bé kia, nàng hoàn toàn mất hết tình cảm với Cảnh đế.....

Kiếp này, đứa bé đó, con có thể quay lại không?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tiếp Tục Nhận Thánh Sủng, Ôm Ấp Đủ Loại Tình Cảm

Điện Tuyên Minh.

Người đàn ông toàn thân thanh nhã đứng thẳng trước cửa sổ, sắc mặt u ám không rõ biểu tình. Người đang quỳ bên dưới chính là một cô gái mặc trang phục cung nữ.

"Thẩm Lương viện có chỗ nào không ổn không?"

Tiếng nói của cô gái không lớn và lại cũng không phập phồng: "Bẩm chủ tử, không có."

Lai Hi đứng bên cạnh thấy Cảnh đế phất tay thì nháy mắt cho cung nữ kia nhanh chóng rời đi.

Cảnh đế vẫn giữ nguyên dáng vẻ trước sau như một, không hề động, qua một lúc lâu, nét mặt vẽ ra một nụ cười: "Thẩm Tịch Nguyệt này, thật đúng là có vận số tốt."

Lai Hi đứng bên cạnh mắt nhìn mũi mũi nhìn ngực, nhưng không hề nhiều lời. Chủ tử cũng có phần hoài nghi Thẩm Lương viện, nhưng bất kể là Thái hậu bên kia hay là nội vệ bên này, đều không có ai tìm được chứng cứ gì, như vậy đủ để thấy Thẩm Lương Viện vô tội.

Có những người khi vận may đã tới thì thật đúng là có muốn cản cũng không đỡ nổi, Thẩm Lương viện này chính là người như thế.

"Có lẽ là trầm thật sự quá đa nghi rồi chẳng? Lai Hỉ, thân thể của Thẩm Lương viện thế nào rồi?"

Lai Hỉ hiểu rõ đây là Hoàng thượng có ý muốn tuyên Thẩm Lương viện hầu hạ.

"Bẩm Hoàng thượng. Thẩm Lương viện đã khỏi hẳn, ngày hôm trước đã ngừng thuốc, nghe nói là chấm đỏ và mẩn đỏ đã biến mất."

Cảnh đế gật đầu, mặc kệ Thẩm Tịch Nguyệt có vô tội hay không, ngược lại hành động của nàng đúng là chó ngáp phải ruồi, vừa vặn hợp tâm ý của hắn.

Nghĩ đến Tổng Tướng quân, Cảnh đế cười lạnh.

Ít ngày nữa Nghiêm Liệt sẽ trở về, Tống gia kia, sợ là sẽ không yên ổn được nữa? Người có lập trường không vững, nên rút khỏi võ đài chính trị sớm một chút.

Có chút âm u lạnh lẽo thoáng hiện lên trong đáy mắt, ngay sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

"Bãi giá Thính Vũ Các."

Lần này Cảnh đế tới Thính Vũ Các không hề thông báo trước, dường như là dốc lòng riêng muốn nhìn thấy một mặt chân thật khác của nàng. Thính Vũ Các cũng đang đèn đuốc sáng trưng. Người của Thính Vũ Các vốn cũng tự mình hiểu rõ, hiện nay Thẩm Lương viện đang được sủng ái, người khác cũng biết Thẩm Lương viện thích sáng sủa, ưa màu sắc rực rỡ, cho nên buổi tối ở Thính Vũ Các luôn có thói quen thắp đèn đuốc sáng trưng.

Tiểu thái giám canh cửa vừa thấy Hoàng thượng đến thì lão đảo một cái, vội vàng quỳ xuống thỉnh an, sau đó lại như muốn vội vàng vào phòng bẩm

báo, nhưng vừa thấy ánh mắt của Cảnh đế, Lai Hỉ vội vàng ngăn cản hẳn lại.

Nhìn Cảnh đế dẫn người hầu bước nhanh vào trong nội thất, tiểu thái giám giữ cửa ở bên ngoài chỉ thầm cầu nguyện tốt nhất chủ tử đừng nói lời gì quá bất kính.

Đào Nhi đang thu dọn đồ đạc ở phòng ngoài, vừa thấy Cảnh đế mang theo Lai Hỉ đến đây, không đợi nàng thỉnh an thì đã bị ngăn lại.

Ở phòng trong truyền ra tiếng nước chảy ào ào, có thể đoán được chắc là Thẩm Tịch Nguyệt đang tắm.

Dường như tâm tình của nàng không tệ, lúc này còn ngâm nga tiểu khúc, làn điệu này làm cho tiếng nước chảy thế nhưng cũng có chút động lòng người,

Hoàng thượng đang muốn tiến vào nội thất thì bên trong có tiếng nói của Cẩm Tâm truyền ra: "Chủ tử đừng tự mình động thủ, để muội và Hạnh Nhi đến giúp nhé."

Hắn dừng bước chân lại.

Tiếp theo đó là tiếng nói nũng nịu của Thẩm Tịch Nguyệt, thường ngày hẳn cũng không thấy gì, nhưng hôm nay mới phát hiện, giọng điệu này của nàng thật đúng là có chút nhu mì.

"Thật không biết thái y kia nói có đúng không nữa, tại sao trong lúc dùng thuốc này lại không thể tắm rửa. Muội xem, ta đây đã khoảng chín ngày không tắm rửa rồi, cũng may mà Hoàng thượng không tới đây, nếu không ấy à, vừa gặp ta một chút thì đã thấy ta chính là một Tiểu Hôi Quyển (cục tro nhỏ, ý nói người chị đầy bụi đất và bẩn). Thật đúng là xấu hổ chết người."

Trong nội thất truyền ra tiếng cười hì hì.

Ở ngoài cửa, khoe miệng Đào Nhi giật giật. Cầu mong chủ tử đừng nói xằng nói xiên nữa. Nhưng nàng càng lo lắng thì tiếng nói trong nội thất càng không chút kiêng kỵ.

“Chủ tử đừng nói giỡn nữa. Không phải là bây giờ đã tốt hơn rồi sao?”

Giọng nói của Tịch Nguyệt không lớn, nhưng vẫn một mực cãi chày cãi cối: "Ta cũng nhìn sách thuốc cả ngày vậy, khi dễ ta cái gì cũng không hiểu sao? Trên sách cũng đâu có nói là trog lúc dùng thuốc không thể tắm chứ."

Nghe được lời này, Cảnh đế nhíu mày.

Trong phòng truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của Cẩm Tâm: "Chủ tử nhìn sách thuốc đã hơn nửa năm, nhưng ngay cả một thảo dược cũng không thể phân biệt rõ ràng." Giọng điệu của Cẩm Tâm có chút châm chọc.

Hạnh Nhi cũng tiếp lời: "Dù sao thì chủ tử cũng đã đối được tác dụng thôi miên, sao còn cần phân biệt rõ ràng chứ." Trong lời nói mang theo ý cười mơ hồ.

Nói thật, lời nói của hai cung nữ này cũng được xem là hơi vượt khuôn rồi. Nhưng bình thường đại cung nữ bên cạnh chủ tử trong cung đều luôn thân thiết với chủ tử hơn một chút, như vậy cũng không tính là có lỗi.

Thậm Tịch Nguyệt cũng không coi đó là vấn đề lớn, hơn nữa còn có một ít tính tình ngây thơ dễ giận của cô gái nhỏ trong những gia đình bình thường: "Hai nha đầu chết tiệt kia, thế nhưng dám thiết kế ta. Các muội chèn ép ta như thế...ta sẽ phạt các muội, phạt các muội dùng hết chỗ nước bồn đây bùn đất này để tắm rửa."

Phì, lần này ngay cả Cảnh đế cũng không nhịn được bật cười, không ngờ thật đúng là tính tình như trẻ con.

Nghe thấy bên ngoài có âm thanh, sắc mặt của những người trong nội thất đều biến đổi.

Cầm Tâm và Hạnh Nhi vội vàng ra ngoài thỉnh an.

Cảnh đế phất phất tay, không để ý mấy người bọn họ, chạy thẳng tới nội thất.

Cầm Tâm không nhịn được: "Bẩm Hoàng thượng, chủ tử, chủ tử....." Nàng không nắm chắc là Hoàng thượng đã nghe được bao nhiêu, hơn nữa nước kia thật sự là có chút dơ bẩn.

Cảnh đế cũng biết ý của nha đầu này, nhưng mà không coi đó là gì.

Lúc vào cửa thì Tịch Nguyệt đã khoác chiếc áo choàng mỏng manh lên người, sợi tóc ướt nhẹ, trên cổ và những nơi lộ ra ngoài vẫn còn vương mấy giọt nước nhỏ, có thể thấy được là vừa rồi nàng rất vội vàng.

Nhìn dáng vẻ quần áo xốc xếch trước sau như một của nàng, Cảnh đế tiện tay kéo một lọn tóc đen của nàng.

Tịch Nguyệt đang muốn quỳ xuống thỉnh an thì bị Hoàng thượng kéo lại.

"Chỉ có hai người chúng ta, thôi đi, để trẫm xem xem nàng tắm ra bao nhiêu bùn đất....." Hắn làm bộ như muốn đi qua đó tra xét.

Sắc mặt của Tịch Nguyệt lập tức đỏ bừng giống như ráng chiều. Nàng ôm chặt eo thon của hắn, không chịu để cho hắn tiến thêm một bước về phía bên kia. Trong miệng không ngừng than thở: "Hoàng, Hoàng thượng, ngài lại chê cười người ta."

Thân thể nàng bị một lực lớn nhấc lên, một trận trời đất quay cuồng ập đến, hai người đều đã ở trên giường.

Mái tóc ướn nhẹp của nàng quăn lên người Cảnh đế, giọng nói có chút ngượng ngùng: "Đừng, Hoàng thượng, tóc của tần thiếp vẫn còn ướn, đợi thiếp vận khô rồi lại phục vụ ngài....."

Cho dù nói như thế, nhưng nàng lại thấy ánh mắt của Cảnh đế không đúng, nhìn theo tầm mắt của hần, một tiếng thét kinh hãi vang lên, vốn dĩ nàng chỉ mặc áo choàng, quần áo xốc xếch, giờ bị hần ném lên giường, rốt cuộc hai bầu ngực cũng lộ ra ngoài, màu sắc tươi đẹp của hai đỉnh mềm mại này không thua gì sắc đỏ trên gò má nàng.

Nàng cuống quýt tính kéo y phục lên, nhưng lại bị hần nắm chặt cổ tay. Một tay nắm hai cổ tay của nàng, đè lên đỉnh đầu, một tay khác thì lại cởi thắt lưng áo choàng của nàng ra. Trong nháy mắt, toàn bộ cơ thể nàng đúng là không có chỗ nào được che kín.

"Mấy ngày nay chưa hề hầu hạ trẫm, có phải là muốn rời hay không?" Lúc này hần cũng giống như những người đàn ông bình thường, cũng yêu thích trêu chọc người phụ nữ của mình.

Tịch Nguyệt trừng lớn mắt, hần nói nhăng nói cuội gì đó.

Bàn tay to kia thăm dò xuống phía dưới, hơi dùng sức, tách hai chân của nàng ra, nhìn chăm chăm vào chỗ bí ẩn kia, rất chăm chú.

Điệu bộ này thật sự là khiến Tịch Nguyệt không thích, chân nhỏ trắng nõn không thành thật vừa đá vừa đạp, muốn thoát khỏi bàn tay đang khống chế nàng của hần. Thấy nàng mấy ngày chưa hề thừa hoan, nhưng lại vẫn kháng cự mình, cho dù có phải là vì tình thú hay không, Cảnh đế đều cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác vừa mơ hồ vừa kỳ quái.

Chẳng lẽ nội tâm của mỗi người đàn ông đều có một loại tình kết (nút thắt trong chuyện tình) như vậy, thỉnh thoảng muốn dùng sức với một người phụ nữ.

Vô cùng lo lắng kéo quần lót của mình xuống, động thân đi vào.

Tiếp đó chính là mưa to gió lớn và không ngừng trêu chọc.

Tịch Nguyệt không biết tại sao hần lại như vậy, chỉ khó khăn cắn môi, mặc cho hần chuyển động mạnh mẽ giống như mưa to gió lớn.

Tịch Nguyệt chỉ vừa mới mười ba tuổi và lại còn là mới nhận ân sủng, thân thể tất nhiên là khít khao, từ đầu đến cuối đều khiến Cảnh đế kích thích, cho nên đối với nàng cũng không thương tiếc, chỉ trong chốc lát đã thấy nàng rơi nước mắt. Hai người trên giường như thế khiến cho đáy lòng hần cảm thấy vui sướng.

Đó là một loại cảm giác chinh phục.

Cũng không biết rốt cuộc là hần giày vò nàng bao lâu, có lẽ là một canh giờ cũng có lẽ là hơn, cuối cùng hần cũng ngậm lấy bầu ngực của nàng, hăng hái chạm tới chỗ sâu nhất của nàng.

Lúc này Tịch Nguyệt cũng đã bị hần giày vò để lại rất nhiều vết tím bầm. Nàng cũng không hiểu tại sao hôm này Cảnh đế lại đột nhiên hành động như vậy, có chút giận, nhưng mà từ đầu đến cuối vẫn chỉ có thể ngấm ngấm chịu đựng.

Đương nhiên là Cảnh đế sẽ không lưu lại, thấy nàng cũng không thèm đứng dậy, cứ nằm trên giường như vậy, trên mặt vẫn còn giọt nước mắt rất to đọng lại. Trong lòng hần có một loại thỏa mãn biến thái. Hần kéo chăn mỏng qua đắp lên người nàng, sau đó gọi Lai Hỉ vào phòng dọn dẹp qua loa một chút, chuẩn bị rời đi.

Lại nghĩ một chút, hần đi tới bên mép giường: "Tiểu nha đầu đừng giả bộ ngủ, vừa rồi trẫm đã thấy lông mi của chớp chớp."

Trong lòng Tịch Nguyệt có chút khinh bỉ, không muốn mở mắt.

Nàng bữu môi oán trách: "Sao Hoàng thượng lại càng ngày càng thích bắt nạt tần thiếp rồi? Tần thiếp không còn chút sức lực nào cả, lại lo lắng Hoàng thượng tức giận, nên mới giả bộ ngủ." Lời nói này hẳn là đúng lý hợp tình, chọc cho Hoàng thượng kể sát vào khuôn mặt nhỏ bé của nàng mà cắn một cái.

Nước Nam Thẩm lấy gầy làm đẹp, nhưng mà hai má của tiểu nha đầu này lại toàn là thịt, dường như bỗng nghĩ tới điều gì, bàn tay kia lại đặt lên nơi đầy đà của nàng.

Nơi này cũng toàn là thịt, ngược lại đúng là một thân thể tuyệt diệu.

Mặc dù nước mình lấy gầy là đẹp, thế nhưng hẳn lại không thích những cô gái quá gầy yếu, đây cũng chính là lý do Lệ tần không được sủng ái như bên ngoài đã nghĩ. Cảnh đế lại thích những cô gái hoạt bát hấp dẫn, lúc ở giường lại sôi nổi, phải luôn như thế mới có thể thoải mái.

"Trẫm thương yêu sủng ái nàng, nàng ngược lại càng ngày càng lớn mật. Không đứng dậy phục vụ thì cũng thôi đi, còn nói dối trẫm." Tay hắn vẫn tiếp tục xoa nắn nơi kia.

Động tác cũng không dịu dàng, Tịch Nguyệt thấy phía trên lại có thêm dấu tay, uất ức nói: "Tần thiếp mới không thèm nói dối, thiếp thật sự mệt mỏi mà. Không phải là Hoàng thượng không biết mình....." Đôi mắt quyến rũ trong trẻo nghiêng qua nhìn Cảnh đế, ngược lại còn có chút ý trách cứ.

Chẳng qua lời này mặc dù rất bất kính, nhưng mà tâm tình của Cảnh đế lại đang cực kỳ tốt, phàm là đàn ông thì đều thích đoạt được vị trí thứ nhất trên chuyện này. Tiểu nha đầu này bị hắn trị thành ra như vậy, trong lòng hẳn rất thỏa mãn.

Lai Hỉ bị gọi vào phục vụ chỉ biết lui lại đứng ở cạnh cửa, cúi đầu. Đồng thời cố gắng hạ cảm giác tồn tại của mình xuống, trong lòng thầm nhủ:

Không trách được Thăm Lương viện này lại có thể từng bước một được tấn chức, không phải chính là dựa vào sự nhiệt tình này hay sao?

Phương pháp chung dụng như thế, có lẽ chính Hoàng thượng cũng không thể lĩnh hội, dĩ nhiên là ngoài dự đoán.

Mọi người đều cho rằng trong lòng Cảnh đế yêu mến Hoàng hậu đã qua đời, thích cô gái dịu dàng không toan tính, nhưng lại không hiểu rõ, nên vẽ hồ không thành lại vẽ ra chó. Này dịu dàng không toan tính này cũng không phải là ai cũng có thể làm được.

Mặc kệ Thăm Lương viện cố ý làm vậy hay là vô tình làm vậy, ngược lại thật đúng là tạo ra lỗi tắt khác.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thân Thể Tốt Hơn, Có Khách Tới Chơi

Thẩm Tịch Nguyệt khỏe lên, vậy qua đây la cà cũng nhiều hơn.

Mặc kệ trong lòng những người này cảm hận nàng như thế nào, nhưng thấy nàng cũng đều bày ra một bộ mặt cười, cũng không phải sao. Trong cung này, có ân sủng của hoàng thượng là tất cả.

Những phần chức cao tự nhiên là không cần đến nơi này xem nàng sau khi được sủng ái hả hê đắc ý, nhưng phần vị thấp cũng trông ngóng có thể từ nơi này mò được chút gì. Nếu như có thể gặp Hoàng thượng ở nơi này, thật là quá tốt.

Hôm qua cũng may nàng dậy sớm đi cung thái hậu thỉnh an, cảm tạ ân, không thì những người này ngồi ở đây, sợ là một lát nàng cũng dừng nghỉ ra cửa.

Tịch Nguyệt là năm nay vào cung, mà tuổi lại kệt tuyến, nói ra, nữ tử (con gái) trong cung này, phần lớn đều lớn tuổi hơn so với nàng, chẳng qua toàn thân nàng đỏ tươi ngồi chủ vị, trái lại làm cho người ta có một loại cảm giác rất có khí thế.

“Bây giờ thân thể Thẩm lương viện cuối cùng cũng khỏe, vài ngày trước, bọn tỷ muội muốn tới thăm, nhưng cũng không được đấy.” Khăn của Học quý nhân che miệng, cười khanh khách, bộ dáng kia giống như trêu ghẹo.

“Chẳng qua cũng là người tốt gặp họa được phúc.” Bạch Tiểu Điệp mềm mại uyển chuyển nói, một phong thái yêu kiều.

Nhưng nàng ta cũng không hiểu được Tịch Nguyệt không thích nàng ta, lần này nàng ta là theo Trần Vũ Lan cùng qua đây. Mấy ngày này hai người qua lại khá gần gũi.

Nói tới vị trí trong cung của Trần Vũ Lan này theo lý thuyết thì không bằng Tiểu Điệp, dù sao, nàng ta cũng chưa thị tẩm, mà mặc kệ Bạch Tiểu Điệp nói như thế nào cũng được hoàng thượng ưu ái qua. Nhưng ngược lại nàng ta thông minh, cứ thế làm cho người ta cảm thấy, nàng ta không được thị tẩm cũng là đương nhiên.

Nàng ta có chút dịu dàng, nhưng có một chút vẻ thanh cao.

Suy nghĩ đơn giản cảm thấy tính tình của nàng ta cao thượng, không thích tranh thủ tình cảm. Nhưng cũng có suy nghĩ sâu, âm thầm chửi thề một tiếng, cũng không phải chính là làm bộ làm tịch sao.

Mà bên này, Tịch Nguyệt thấy Bạch Tiểu Điệp tiến dần từng bước, còn giống như thân thiết nói chuyện phiếm với nàng, trong lòng trở nên chán ghét đáp lại.

Lại nghe nàng ta nói như thế, thì trở nên không vui.

Đây là vì bốn chữ gặp họa được phúc, cũng không phải ai nói cũng có thể.

Trước mắt tới nay, Bạch Tiểu Điệp nói lời này, nhưng Tịch Nguyệt có chút không thích nghe.

Nhếch khóe miệng, Tịch Nguyệt cười như không cười, nhưng không tiếp lời.

Bạch Tiểu Điệp thấy nàng bưng ly trà lên, từ từ thổi, cũng không có nói tiếp lời, trong lòng nàng ta hơi tức tối, chẳng qua cuối cùng trên mặt không

hề lộ rõ.

“Trà này thật tốt.” Nàng cũng ra hình ra dáng bắt đầu bình luận trà.

Nhu thường tại bên cạnh cười nhạt: “Đó là tất nhiên, trà này tên là mật đan Lan Khê (trà Lan Khê đỏ), hoàn cảnh sinh trưởng của nó rất hiếm thấy, hàng năm cũng chỉ làm ra không đến trăm cân, đều đưa đến trong cung. Bên ngoài cho dù muốn mua cũng không mua được.”

Tuy Tịch Nguyệt sống lại, cũng không phải toàn năng, với trà, nàng cũng chỉ hiểu sơ, nàng cũng không phải người nặng ham mê ăn uống, tuy trà này trân quý, nhưng dù sao cũng là làm cho người ta uống.

Nhưng mà lời nói của Nhu thường tại như vậy, thật giống như nàng ta cố ý khoe khoang rồi. Ngón tay Tịch Nguyệt nhẹ nhàng châm ly trà, trang@ddlqđ@bubble editor xem ra, đây đều không phải là đèn cạn dầu mà.

Nếu người khác cho rằng nàng khoe khoang, vậy nàng không khoe khoang dường như có lỗi với một phen suy nghĩ của những người này rồi.

Nở một nụ cười rục rịch, Tịch Nguyệt rảnh rang mở miệng: “Lúc hoàng thượng ban cho từng nói, thích thì lại đưa qua một chút, ngược lại ta không hiểu trà, cho rằng trà này không trân quý.”

Sắc mặt Nhu thường thay đổi xuống, cắn môi dưới, vẻ mặt bất mãn. Chẳng qua nàng ta lập tức cúi đầu, không hề lộ rõ.

“Biểu tỳ luôn luôn sơ ý như vậy.” Trần Vũ Lan giảng hoà cho hai người, ý ngầm cũng nói Thẩm Tịch Nguyệt.

Mấy phi tần che miệng cười.

Tịch Nguyệt cũng không buồn bực, cũng cười.

“Khi biểu tở bị bệnh, muội muội thật là nhớ mong. Hiện giờ thấy thân thể biểu tở tốt, muội muội cũng yên tâm. Về sau cần phải cẩn thận, không cần nhiễm phải.” Dáng vẻ Vũ Lanthân thiết, xem ra thật là tở muội tình thâm.

“Cũng chỉ là ngoài ý muốn thôi. Không có gì đáng ngại.”

Bạch Tiểu Điệp bên cạnh mở miệng: “Vừa rồi Vũ Lan muội muội còn nói Thẩm lương viện sơ ý, lời này vẫn là quá tai mà.”

Trần Vũ Lan cẩn thận quan sát Thẩm Tịch Nguyệt, cũng không biết có phải mình nhìn lầm hay không, dường như mỗi lần Bạch Tiểu Điệp xuất hiện, trong ánh mắt biểu tở đều hiện lên vẻ chán ghét, cái này với người khác không có, nàng không dám chắc có phải mình nhìn lầm rồi hay không.

Nếu là người khác, tự nhiên là quan sát không ra, nhưng mà nàng ta lại khác biệt, nàng ta và Thẩm Tịch Nguyệt cùng nhau lớn lên, một chút phản ứng với nàng vẫn là rõ ràng.

Có chuyện gì nàng ta không biết sao?

Trần Vũ Lan cúi đầu suy nghĩ.

Thấy nàng ta như vậy, lúc này Tịch Nguyệt mới khoan khoái nở nụ cười.

Tính tình Vũ Lan thông minh lanh lợi, suy nghĩ lại tinh tế, tự nhiên là biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, đã biết lần diễn xuất có lẽ cũng vào mắt nàng ta, nàng hiểu rõ tính tình Vũ Lan, đoán chừng trong khoảng thời gian ngắn, nàng ta sẽ không dẫn Bạch Tiểu Điệp này xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Tuy là mặc kệ hiện tại Vũ Lan hay là Bạch Tiểu Điệp vẫn chưa làm ra mấy chuyện kiếp trước các nàng làm, nhưng sao có thể quên tất cả tổn thương kia?

Cuối cùng nàng cũng chỉ là một người bình thường thôi, cũng không có mưu đồ trả thù, vì các nàng còn chưa làm, thế nhưng tuyệt đối không có nghĩa là nàng có thể tiếp nhận các nàng.

Không có Trần Vũ Lan hoà giải, mặt trận này lại yên tĩnh trở lại.

Thấy Thẩm Tịch Nguyệt không hề hết lòng tiếp đãi các nàng, mà Nhu thường tại cũng hiểu được vừa rồi thật là có chút xấu hổ, đứng dậy cáo từ. Đã có người rời khỏi, vậy mấy người khác cũng đều rời đi toàn bộ, ngay cả Trần Vũ Lan cũng không ngoại lệ.

Tịch Nguyệt hiểu rõ, nàng quyết trở về suy xét vì sao mình chán ghét Bạch Tiểu Diệp.

Suy nghĩ lúc này nhiều người sống luôn rất mệt.

Thấy đám người nhiều suy nghĩ này đều đã đi, Tịch Nguyệt đuổi thắt lưng, thật là có chút mệt mỏi.

Cầm Tâm thấy Tịch Nguyệt hơi mệt, vội vàng qua xoa bóp, sức lực vừa vãn.

Tịch Nguyệt thoải mái híp mắt: “Sáng sớm các nàng này đã tới đây, chẳng lẽ còn tưởng rằng có thể gặp hoàng thượng hay sao? Thật sự là buồn cười. Rõ ràng không có một chút tình nghĩa, lần này càng muốn diễn xuất.”

Một câu phía sau, Cầm Tâm đương nhiên là hiểu nói người nào.

Đánh giá bốn phía, không có người. trang@d#d#l#q#d@bubble

Đương nhiên Tịch Nguyệt biết tính tình Cầm Tâm cẩn thận, chỉ là nàng cũng không phải là người mù quáng.

“Gần đây viện còn yên tĩnh?”

Tuy là quan hệ người bên trong Thâm gia tương đối đơn giản, chuyện bắn thiêu sai lầm này cũng không nhiều, nhưng nói như thế nào Cẩm Tâm cũng là từ nhỏ nhìn sắc mặt người lớn lên, lại trải qua sự dạy dỗ của Vu ma ma, trái lại người này thông minh hơn nhiều.

Âm thanh Cẩm Tâm ép đến rất thấp: “Hiện giờ mấy đại cung nữ bên cạnh chủ tử, hai đại thái giám, đều không nhìn ra cái gì. Còn lại chuyện mấy chỗ khác không chịu được, có một số viện khác xếp vào đây, em đã đánh qua, nhưng mà chưa hẳn hiệu quả, em đề phòng.

Tịch Nguyệt gật đầu, dặn dò Cẩm Tâm: “Không cần phải bất cứ việc gì mình cũng làm người ác, mượn lực đánh lực, cũng là lựa chọn không tệ.”

Cẩm Tâm ngẩn ra, lập tức hiểu rõ, cười gật đầu: “Nô tỳ hiểu.”

“Tiểu Đặng tử là người thái hậu, em hơi chặt chẽ với hắn chút. Ta muốn bồi dưỡng hắn thành tâm phúc (người thân tín).” Trên mặt Tịch Nguyệt ý cười nổi bật hơn.

Cẩm Tâm không quá đồng ý như thế, Tiểu Đặng tử là người bên cạnh thái hậu, muốn lôi kéo qua được, rất khó.

Dường như biết ý nghĩ của Cẩm Tâm, Tịch Nguyệt chỉ nàng ta: “Như vậy không phải người khác vui mừng sao?”

Cẩm Tâm suy nghĩ, sau đó cũng lập tức đồng ý.

Các nàng có coi hắn là tâm phúc hay không, không quan trọng, quan trọng là, hắn cho rằng mình là tâm phúc của nàng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tổng Gia Sụp Đổ, Tổng Phi Thất Thế

Thiên điện của Tuyên Minh điện lượn lơ hơi nước, nam tử tuần mã ngâm trong hồ nước nóng, đầu tựa vào thành hồ, hai tay dang rộng, trên trán đặt một chiếc khăn, cho dù trên người không mảnh vải che thân nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy được một loại khí phách bức người.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, bên trong ngoại trừ tiếng nước chảy thì không còn âm thanh nào khác.

Bên trong cũng không có người nào khác, hắn cứ ngâm mình như vậy, rất lâu, bỗng hắn đột nhiên mở mắt, cái khăn trên trán bị ném "Bộp" một tiếng vào trong nước.

Khóe môi hắn lộ ra một nụ cười băng lãnh.

Nghiêm Liệt, người đứng là huynh đệ tốt của ta.

"Lai Hỉ."

"Có nô tài." Thanh âm Cảnh Đế không lớn nhưng Lai Hỉ vẫn nghe thấy, bước vào thiên điện, cúi đầu đứng ở một bên.

"Truyền Phó Cẩn Du vào cung yết kiến." Thanh âm của hắn vẫn băng lãnh như cũ.

...

Ngày hôm sau, trên triều, Phó tể tướng gây khó dễ cho Tổng tướng quân, kể ra mấy tội trạng của Tổng tướng quân mà nghiêm trọng nhất là việc con

traí lớn của Tổng tướng quan tham ô quân lương. Cả triều đình xôn xao vì thông tin này, tiếp theo An đại nhân cũng dâng lên một bản tấu chương liệt kê một số tội trạng của Tổng gia.

Không chỉ vậy, còn diendan có thêm mấy vị nữa cũng đứng dậy chỉ trích Tổng tướng quân. Tổng tướng quân bị đánh bất ngờ, trở tay không kịp.

Thậm chí còn nói cả chuyện gần đây Tổng gia làm theo sai bảo của Hiền phi, mưu hại huynh trưởng của Thẩm Lương viện, ai cũng biết hậu cung không thể xen vào chính sự, trong lúc này lại dấy lên sóng gió.

Triều đình từ trước đến nay đều là như vậy, người có mắt sao có thể không biết Phó Cẩn Du, công tử nhà Phó Tể tướng, hôm trước đã được Hoàng Thượng truyền vào cung. Quan hệ giữa Cảnh Đế và Phó công tử bắt đầu từ khi hai người rất nhỏ, có thể xem như là cùng nhau lớn lên, tình cảm so ra còn hơn cả huynh đệ ruột thịt là Lục Vương gia.

Người có tâm tư liền có thể liên hệ được chuyện này với chuyện của Tổng gia, dường như chuyện này có sự tính kế của Hoàng Thượng. Tất cả đều không nhìn được suy nghĩ nhiều.

Dường như việc này có dính dáng đến Thẩm gia, tuy là chuyện của hậu cung nhưng trong triều ai cũng biết là Hiền phi vô tình bị Thẩm Lương viện vạch trần việc sử dụng hoa cấm, việc Hiền phi giận chó đánh mèo lên Thẩm gia cũng là chuyện bình thường.

Cảnh đế nghe nói Hiền phi can thiệp vào chính sự, lúc này giận dữ, nói thẳng rằng người không có đức như vậy không xứng với hậu cung.

Truyền lệnh đầy vào lãnh cung.

Mọi người đều hiểu được, chuyện Hiền phi gây ra cho Thẩm gia không quá nghiêm trọng nhưng mà Cảnh Đế không chấp nhận việc hậu cung tham dự vào chính sự.

Trong nửa tháng gần ngủi, Hiền phi từ vị trí Hiền phi Nhất phẩm đã bị đày xuống lãnh cung, tốc độ suy bại khiến cho mọi người đều kinh ngạc. Chuyện này khiến cho mọi người hiểu ra rằng, trong hậu cung, Hoàng Thượng có thể chấp nhận người ngang ngược nhưng không chấp nhận được người tham gia vào chính sự.

Tịch Nguyệt không hề diện biết rằng Tống gia đã từng gây khó dễ cho ca ca, lúc nghe nói chuyện này tuy ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng rất tức giận. Nhưng nàng cũng sẽ le không đi chất vấn Hoàng thượng, ca ca cũng không bị làm sao, chỉ là chịu chút khổ cực quy ở trong quân doanh mà thôi, có trách thì phải trách don chính nàng sơ ý, Tịch Nguyệt thầm hận.

Xem ra, cho dù nàng có trọng sinh thì chưa hẳn mọi chuyện đều sẽ thuận lợi.

"Chủ tử, Tống phi đã bị nhốt vào lãnh cung, Tống tướng quân cũng liên tiếp bị chèn ép, nghe nói Hoàng Thượng đang điều tra Tống gia. Hiện giờ người của Tống gia đều đang bị trông coi nghiêm ngặt." Cẩm Tâm thấy Tịch Nguyệt nhú mày thì biết tâm tình của nàng không tốt.

Thực ra trong cung này Tịch Nguyệt cũng không phải là không có tai mắt, tất nhiên nàng cũng có người mà Thẩm gia cài trong cung nhưng mà không có ai truyền tin cho nàng hẳn là vì tố mẫu và phụ thân cảm thấy không nghiêm trọng lắm.

Tịch Nguyệt hiểu được cách nghĩ của bọn họ nhưng mà nghĩ tới mình khiến cho ca ca gặp phải phiền phức thì không thể nào vui nổi. Nàng chỉ có thể nhẫn tâm với bản thân mình, lại không thể thấy người thân gặp chút chuyện không may nào.

"Chủ tử, nếu như vẫn lo lắng thì chúng ta truyền tin ra ngoài cung hỏi xem?" Cẩm Tâm biết được chủ tử lo lắng.

Tịch Nguyệt nhíu mày: "Không được. Lúc này chỉ sợ Hoàng Thượng cũng đang quan sát hậu cung một cách kỹ lưỡng."

Tính tình Cảnh Đế đa nghi, lúc này nhất định không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng mà... Tịch Nguyệt cười lạnh, cầm lấy bình hoa trên bàn, đập "choang.." một tiếng xuống đất.

Cầm Tâm bị dọa bởi hành động của chủ tử.

"Gọi Hạnh Nhi tới đây, trang điểm cho ta, ta muốn đi cầu kiến Thái Hậu."

Hả? Cầm Tâm không hiểu, cho dù chủ tử có cầu xin Thái Hậu phân xử thì cũng không phải là ý hay, dù sao Tổng phi hiện nay cũng đã bị nhốt trong lãnh cung rồi, chủ tử đang có ý định gì đây?"

"Chủ tử, người đừng quá kích động." Cầm Tâm giữ chặt chủ tử nhà mình.

Tịch Nguyệt cười lạnh: "Nếu như ta không làm gì, ngày khác lại xuất hiện một Tổng phi khác vậy thì Thẩm gia của ta liên sụp đổ rồi để mặc cho kẻ nào cũng có thể dẫm đạp lên sao? Chuyện trong hậu cung này vốn không thể liên lụy đến triều chính nhưng mà nếu như có người muốn ý thể có phụ thân tốt, ca ca tốt, tính kế sau lưng vậy thì về sau Hoàng thượng cũng không cần tuyển tú nữa, cứ lấy những tiểu thư quyền quý vào cung là được rồi." l3quyd0n anhtho

Thanh âm của Tịch Nguyệt không hề nhỏ, hơn nữa từ ngữ đều gần rất mạnh, bày tỏ sự tức giận của mình.

Cầm Tâm không hiểu ý của chủ tử nhưng mà thấy Tịch Nguyệt cong môi cười với mình thì liền hiểu được, chủ tử đang diễn kịch đây, cho dù không hiểu được vì sao nàng phải làm như vậy nhưng mà Cầm Tâm vẫn luôn thông minh lanh lợi liền không khuyên giải nữa, còn gọi Hạnh Nhi vào nữa.

Hạnh Nhi thấy mảnh vỡ trên mặt đất cũng không kinh ngạc, nhanh chóng bước qua, không hề nhiều lời.

Một lúc sau khắp hậu cung đều biết ca ca của Thẩm Lương viện dính dáng đến chuyện của Tổng gia.

Tuy không phải chuyện lớn gì nhưng người có tâm kế thì vẫn suy nghĩ nhiều.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Tịch Nguyệt dẫn theo Đào Nhi và Hạnh Nhi rời đi, Cẩm Tâm nhìn bóng dáng ba người, lẳng lặng gọi một cung nữ tới dọn dẹp.

Thấy trong phòng đầy mảnh vỡ, cung nữ cũng rất vâng lời, ngoan ngoãn dọn dẹp.

Tịch Nguyệt đến Tuệ Từ Cung, yên lặng đợi Thái Hậu triệu kiến, nàng đi đến cầu xin Thái Hậu tất nhiên cũng đã tính đến chuyện không thể gặp được người, dù sao Thái Hậu luôn tự nói là ở trong cung tĩnh dưỡng, không quan tâm đến chuyện hậu cung.

Không lâu sau, Quế ma ma bên người Thái Hậu xuất hiện, cả mặt bà đều là ý cười, nói: "Thẩm Lương viện, mời vào trong, Thái Hậu vội mới nhắc tới người, đây thật đúng là tâm linh tương thông, chớp mắt người đã tới đây thỉnh an rồi."

Tịch Nguyệt cũng cười đáp: "Thật may là hôm nay ta tới đúng lúc rồi, chỉ sợ là quấy rầy Thái Hậu nghỉ ngơi thôi."

Thấy nàng đã tới, Thái Hậu cũng không hề tỏ ra đặc biệt vui sướng hay thân thiết nhưng mà Tịch Nguyệt hiểu được Thái Hậu quả thực đối với nàng tốt hơn người khác một chút.

"Người đã đến rồi vậy thì đánh một ván cờ với ai gia đi."

Mỗi lần Tịch Nguyệt đến, Thái Hậu đều phải cùng nàng đánh hai ván cờ. Tịch Nguyệt may mắn, bản thân nàng không giỏi đánh cờ nhưng mà như vậy mới có thể được Thái Hậu ưu ái. Tịch Nguyệt không hề cho rằng Thái Hậu đối xử tốt với nàng là vì nàng có thể đánh cờ với người, Thái Hậu không nông cạn như vậy, mà Thầm Tịch Nguyệt nàng cũng không hề đơn giản như thế. thodiendanl3 quy don

Hôm nay hai người đánh cờ, Tịch Nguyệt thua liên tục ba ván, thấy Tịch Nguyệt như vậy, Thái Hậu cũng không có hứng trí chơi tiếp. Chơi cờ phải có thắng có thua mới thú vị, nếu như thắng thua luôn nghiêng về một bên thì không có nghĩa lí gì.

Thấy tâm tư của nàng căn bản không đặt trong ván cờ, sắc mặt Thái Hậu không đổi nói: "Hôm nay người mất hồn mất vía như vậy, có thể thấy là không phải thực lòng tới thỉnh an ta phải không?"

Dù vậy Tịch Nguyệt vẫn tươi cười như cũ: "Sao có thể chứ. Thần thiếp đương nhiên là thật lòng, nhưng mà do trong lòng có tâm sự cho nên mới không để tâm vào ván cờ, mong rằng Thái Hậu không ghét bỏ thần thiếp."

"Đứa nhóc này, đúng là thiếu kiên nhẫn. Mọi việc đều có Hoàng Thượng phân xử cho người, người vội vàng như vậy, trái lại, là không tốt." Thái Hậu chậm rãi uống trà, giọng điệu nhàn nhạt.

Nghe Thái Hậu nói như vậy, Tịch Nguyệt ủy khuất mếu máo: "Thần thiếp đương nhiên hiểu được Hoàng Thượng sẽ phân xử cho thần thiếp nhưng mà trong lòng vẫn rất buồn bực. Thần thiếp vốn không có cố ý, chuyện trong hậu cung, cho dù Tổng phi tử tử muốn trách tội thần thiếp, thần thiếp cũng không nói gì, nhưng mà sao có thể liên lụy đến triều chính. Thầm gia nhà thần thiếp không mong phú quý lớn, cũng không cầu thần thiếp ở trong cung có thể được sủng ái, thăng cấp, chỉ mong có thể an ổn sống mà cũng không được sao?"

Thái Hậu thấy nàng như vậy lại khẽ cười nói: "Nếu như không có địa vị cao thì sao có thể an ổn."

Tịch Nguyệt ra khỏi cung của Thái Hậu, nhẹ nhàng kéo vạt áo choàng của mình, Đào Nhi và Hạnh Nhi đi ở phía sau chủ tử nhà mình, không hề nhiều lời.

Người khác không biết nàng đã nói gì với Thái Hậu ở Tuệ Từ Cung nhưng dù sao Tịch Nguyệt giả vờ khóc lóc kể lể như vậy cũng chỉ là diễn cho người khác xem mà thôi.

Kiếp trước Hiền Phi không hề thất thế như vậy, một năm sau nàng ta mới bị đẩy vào lãnh cung nhưng mà hiện tại mới chỉ qua hai tháng, nàng ta liền rơi từ vị trí Hiền phi Nhất phẩm xuống lãnh cung hoang vu. Có thể thấy được, sau khi trong sinh thì rất nhiều chuyện đều đã thay đổi. Nàng không thể đi từng bước dựa vào kí ức kiếp trước, cũng không thể dựa vào những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước để chuẩn bị. Hiện tại, điều nàng có thể làm chỉ là xốc lại tinh thần, ứng phó với bất kì chuyện gì có thể xảy ra trong cung này. ddl3qu4d0n

Tống phi thất thế nhưng vẫn còn Đức phi, còn có Phó Cần Dao, tương lai còn có rất nhiều mỹ nữ trẻ tuổi, cho nên nàng phải cẩn thận vạn phần. Trong cung này, từ trước đến giờ đều là đấu qua đấu lại, hôm nay, Tống phi thất thế không phải bởi vì nàng ta ngang ngược thế nào, bảo người nhà hãm hại ca ca nàng thế nào, mà nàng ta sai là bởi vì nàng ta có một vị phụ thân ở địa vị cao mà còn không biết khiêm tốn.

Đây mới là nguyên nhân khiến cho nàng ta thất thế.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Gió Thu Lên, Vương Gia Trở Về

Editor: Gấu Mũm Mĩm

Tiến về trạm dịch bên trong Kinh Thành. Một vị nam tử hai mươi mấy tuổi đứng trong sân, vẻ mặt nhàn nhạt, có vài phần hờ hững, gió thu phất qua, một hồi lạnh. Nếu như nhìn kỹ, hẳn cùng với Cảnh đế vẫn có vài phần giống nhau.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một thân nữ tử mặc trang phục xanh như nước hồ bước nhanh tới, vẻ mặt kia dường như có mấy phần tiều tụy.

"Thiếp tham kiến Vương Gia....." Cô gái khẽ cúi người, khuôn mặt đẹp đẽ, thân eo tinh tế cũng đúng là hạng thượng thừa.

Nam tử cũng không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh không hỏi thăm: "Chuyện gì?"

Cô gái dừng một chút, tiếng nói run rẩy: "Vương Gia, thiếp nghe nói, phụ thân đã bị giam cầm, tỷ tỷ bị đẩy vào lãnh cung, Vương Gia, ngài giúp bọn họ một chút thôi....." Cô gái thấp giọng nghẹn ngào.

Nam tử vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Xoay người lại nhìn chỗ nữ tử này như cũ, nâng cằm nàng lên, trên dung nhan mỹ lệ của nàng tất cả đều đã là nước mắt.

Một tay lau đi những giọt nước mắt kia, mặc dù động tác êm ái, nhưng trong thanh âm của hắn cũng không có một tia ấm áp.

"Vận Dung, nói bậy gì vậy?"

Tống Vận Dung cắn môi: "Vương Gia, phụ thân năm đó làm sai, nhưng, xin ngài, xin ngài coi ông là thân phận phụ thân của thiếp, ngài cứu giúp ông ấy đi."

Lục vương gia Nghiêm Liệt thu hồi tay mình, khóe miệng thoáng ánh lên chút giễu cợt: "Vận Dung, trên đời này cũng không có mấy chuyện như vậy. Làm sao nàng liền cho rằng, Bốn Vương sẽ cứu người đây? Xem thân phận nàng, nàng lại có gì đáng để Bốn Vương làm như vậy chứ?"

Tống Vận Dung vốn đã lệ rơi đầy mặt, nghe hẫng như thế, là dường như khó thừa nhận.

"Vương Gia, Vương Gia đối với thiếp, đến một phần tình nghĩa cũng không?" Dường như là tâm trạng kiên định, nàng ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn Lục vương gia.

"Hay là trong lòng Vương Gia, trừ người đó, tất cả mọi người đều là công cụ của ngài? Ngài đối với người khác, nhưng lại có mấy phần thật lòng?"

"Bốp!" Một bạt tai đánh ngã Tống Vận Dung.

Nàng che mặt mình, cúi đầu run rẩy.

"Ai cho ngươi quyền, có thể vu oan nàng. Trong lòng ta, các người khác nhau một trời một vực. Nữ tử như ngươi, sao có tư cách nhắc đến nàng?" Lục vương gia không giống vừa mới lạnh nhạt, đầy phần tức giận.

Mà lúc này Tống Vận Dung đã không giống mới vừa hèn mọn, Tống gia nàng đã như thế, phụ thân bị giam cầm, trưởng tử Hiên phi cũng từ trên vị trí cao rơi vào bước đường hôm nay, cuộc đời nàng, dù sao cũng là như thế thôi, thân là Trắc phi Lục Vương gia cũng chỉ là một sự tồn tại bị lợi dụng.

"Khác nhau một trời một vực? Nếu tính nàng ta là mây trên trời, đó cũng không phải là ngài, Vương Gia, ngài tỉnh táo chút, nàng ta đã không còn. Cho dù chết, nàng ta cũng là chôn cất ở phần mộ tổ tiên nhà người khác, nếu như nàng ta thật sự là một cô gái tốt, làm sao sẽ quyến rũ ngài? Hai người ngài vốn là khác biệt một trời."

Lục Vương gia Nghiêm Liệt nghe nàng nói như thế, con mắt đỏ tươi, dường như hận vô cùng, hung dữ đập tới.

Tống Vận Dung bị đập ngã.

"Vương Gia không chịu giúp thiếp, là bởi vì phụ thân thiếp trước kia nói mà không làm, hay là bởi vì trưởng tử chĩa mũi vào huynh muội Thẩm gia?" Nàng thổ một ngụm máu, vẫn từng chữ vang vang ôm hận như cũ.

"Người đâu." Nghiêm Liệt kìm hãm tâm trạng, gọi thị vệ tới.

"Cơ thể Trắc phi không khỏe, suy nghĩ quá nhiều, tâm thần rối loạn. Đưa nàng trở về phòng, chăm sóc tốt."

Thị vệ nhận được chỉ thị của Nghiêm Liệt, trực tiếp chặn miệng Tống Vận Dung lời nàng lui xuống.

Nhìn bóng dáng nàng vẫn giãy giụa, Nghiêm Liệt siết chặt nắm đấm, sắc mặt đau khổ.

Qua một hồi lâu, hần thấp giọng gọi người: "Huyền Vũ, theo Bốn Vương hầu kinh trước."

Huyền Vũ cau mày khuyên can: "Vương Gia thận trọng, lúc này Hoàng Thượng đối với ngài vẫn còn quá nhiều kiêng kỵ, ngài như thế một khi bị người ngoài biết được chẳng phải để người mượn cớ."

"Bốn Vương cũng không tin, dưới gầm trời này không một chỗ không phải ám vệ của hãn. Người cùng Bốn Vương Mã Gia Tiên vào kinh, sau đó quay về cùng đội ngũ hiệp, cẩn thận mọi lúc, không sao."

Thấy Lục vương gia tâm ý đã quyết, Huyền Vũ cuối cùng không nói thêm gì, sắp xếp thỏa đáng tất cả, hai người lặng lẽ rời đội ngũ hồi kinh.

***

Tuyên Minh Điện.

Lai Phúc đứng trước bàn, nhẹ nhàng hồi báo: "Chủ tử, theo ám vệ hồi báo, Lục vương gia đã cùng tâm phúc Huyền Vũ kia lặng lẽ lên đường hồi kinh."

Cảnh đế cười lạnh: "Hãn ngược lại to gan. Thật cho là trẫm không dám giết hãn sao? Hãn vào kinh rồi?"

"Vâng. Lục vương gia cùng Huyền Vũ sau khi vào kinh thành chỉ đi một chỗ, ngày sau đó rời khỏi Kinh Thành."

Cảnh đế cũng là nghe được điểm hứng thú: "Ồ? Hãn đến nơi nào?"

"Tổ phần Thẩm gia." Lúc này Lai Phúc nhưng lại nhìn không ra nửa phần cười đùa, thường ngày bên cạnh vài phi tần cung nhân kia, bất quá là giấu diếm.

Đáp án đó ngược lại làm Cảnh Đế kinh ngạc rất nhiều, hãn có chút không hiểu, nhưng lông mày lên.

Ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, qua hồi lâu, hãn lần nữa chất vấn: "Có chỗ nào đặc biệt?"

"Bẩm hoàng thượng, không có. Lục vương gia cũng không có gặp bất kỳ người nào ở viên mộ Thẩm gia, chỉ có đi vào có thể có thời gian nửa nén

hương, sau liền ra ngoài rời đi. Huyền Vũ công phu cao cường, ám vệ lo lắng cách quá gần bị phát hiện, cũng không có theo sát, vì vậy không biết Lục vương gia rốt cuộc đi vào làm cái gì."

Viên mộ Thẩm gia?

Nghiêm Liệt hùng hùng hổ hổ chạy về Kinh Thành, chỉ vì đến viên mộ Thẩm gia? Hẳn không tin. Nghiêm Liệt rốt cuộc muốn làm gì.

"Lúc trước trạm dịch, Trắc phi Lục Vương gia Tổng thị đột nhiên phát chứng điên khùng, được Lục Vương gia coi chừng rồi, nhưng theo ám vệ bẩm báo, Tổng thị gặp qua Lục vương gia lại bị đả thương, sau Lục vương gia liền ra lệnh thân tín bên cạnh làm việc này."

Như thế xem ra, bên cạnh Nghiêm Liệt này sớm đã bị người mai phục.

Cho dù ai đều có thể nhìn ra được, chuyện này có kỳ lạ. Chỉ có điều tính Cảnh đế vốn không nôn nóng.

"Tiếp tục theo dõi hẳn cho trẫm. Ngoài ra, điều tra kỹ Thẩm Lương Viện tất cả Thẩm gia trước kia." Cái khác không cần giao phó.

"Tuân chỉ."

Cảnh đế đứng lên: "Bãi giá Thính Vũ Các."

Lúc này Lai Phúc đã khôi phục bộ dạng cười đùa a dua thường ngày kia.

Tịch Nguyệt mấy ngày nay ít giao du bên ngoài, trừ đánh cờ cùng với Thái hậu, cũng không va chạm ai. Cho dù là Trần Vũ Lan đến cầu kiến, nàng cũng trốn tránh không gặp. Nhưng cho dù như thế, trong cung này cũng mơ hồ có chút lời đồn đãi, nói là Thẩm Lương Viện bởi vì chuyện Tổng phi cực kỳ giận, quăng hết cả một phòng đồ sứ.

"Hoàng thượng giá đáo....." Kể từ khi Tổng phi bị giáng chức, Cảnh đế đã có nửa tháng chưa từng tiến vào hậu cung.

Lúc này Tịch Nguyệt đang lười biếng nằm trên sạp, cửa sổ mở ra một góc, ngoài cửa sổ có vài lá vàng rơi xuống, nàng nhàn nhã lật sách y trong tay, thỉnh thoảng ăn vài cái mút hoa quả, ngược lại cũng thoải mái vô cùng.

Nghe thấy thái giám xướng lên Cảnh đế đến, Tịch Nguyệt liền vội vàng đứng dậy, chỉ có điều hình như động tác Cảnh đế...

Trong khi nói chuyện liền đạp đi vào, thấy tư thái kia của nàng, đưa tay ngăn lại động tác của nàng.

"Nàng ngược lại thoải mái như thế, chỉ có điều ngày mùa thu đang lạnh, không biết nặng nhẹ nhiễm lạnh như vậy rồi như thế nào cho phải." Hắn ngồi bên nhuyễn tháp, cũng không để cho nàng đứng dậy.

Tịch Nguyệt thấy hắn như thế liền cười duyên.

"Nàng đang tuổi nhỏ, rất nhiều đều chưa hiểu, lần này mọi người cũng nên nhắc nhở rồi." Ánh mắt quét qua mấy đại cung nữ, mấy người đều co rúm lại.

Đưa bàn tay đan vào với hắn, nàng thu hồi cánh tay, thuận thế dán khuôn mặt nàng lên mu bàn tay hắn, "Khanh khách" cười.

"Hoàng Thượng khi dễ tần thiếp thì cũng thôi đi, còn khi dễ nô tài trong cung thiếp."

Cảnh đế thấy bộ dạng nàng như thế, dẫn lên một chút cười mỉa hoặc, ngay sau đó cúi đầu, thổi một hơi bên tai nàng, chọc cho nàng cười duyên né tránh: "Nàng khẳng định, khi dễ này là giống nhau?"

Tịch Nguyệt ôm lấy cổ Cảnh Đế, để đầu áp vào cổ hắn, hơi thở thơm như hoa lan: "Hoàng Thượng nhiều ngày không tới, tần thiếp đều không nhớ, ngài khi dễ người thế nào ư!"

Tét, phần chân người nào đó sừng lên.

"Cho nên, nàng là.....muốn?"

Tịch Nguyệt lắc đầu.

Thấy nàng lại hùng hồn lắc đầu, Cảnh Đế xoay ngang ôm người lên.

"Không ngoan sẽ bị trừng phạt."

Trong chuyện này Cảnh Đế cũng không phải một người tính ôn tồn, cho dù là thường ngày hắn thoát nhìn tao nhã lịch sự, nhưng mỗi khi như lúc này chung quy lại là cuồng dã khác thường, thấy hắn không chút khách khí lôi kéo y phục của nàng, Tịch Nguyệt hiểu được, bộ y phục này lại phải hư hại rồi.

"Hoàng thượng mỗi lần như này, thần thiếp đều ngượng ngùng, nào có làm y phục làm nhiều lần như vậy." Nàng chu miệng, vẫn còn nhỏ tuổi, dù là loại động tác này, nàng làm vẫn đáng yêu khác thường.

Trong mắt Cảnh Đế có độ nóng, cứ cúi đầu như vậy chiếm đoạt nàng.

Hai người quấn quít lấy nhau, chính là có một loại người như vậy, bề ngoài nhìn trong sáng, nho nhã, giống như tiên giáng trần. Bên trong lại không hề như thế, tất cả những thứ này chẳng qua đều là hình tượng. Thực tế tính chiếm đoạt của hắn cao, lòng dạ sắt đá. Ngoan giống như địa ngục Tu La.

Chớp mắt Tịch Nguyệt liền bị lột trần, ánh mắt Cảnh đế u ám "Nguyệt nhi, nàng nói, nàng có nhớ trẫm hay không."

Nếu như lúc này còn không "Thức thời", e là Tịch Nguyệt sẽ bị hung hăng chinh đồn, nhưng nghĩ đến vài ngày trước đó, nàng "Thức thời" không được, nàng vẫn bị hung hăng chinh đồn. Tịch Nguyệt không an phận.

"Không có?" Vừa dứt lời, liền bị một hung hăng đánh vào, nàng "A" một tiếng, đầu đụng phải đầu giường.

"Nói, có nhớ trăm hay không." Cho dù thời khắc này, âm thanh hân vẫn lạnh lạnh như cũ.

Tuy rằng hỏi như thế, nhưng hân cũng không có cho nàng thời gian nói, chính là đè ép thân thể nàng, chặn môi nàng lại, dùng lưỡi khuấy đảo trong miệng nàng. Đôi tay không thành thật vuốt ve khắp trên dưới thân nàng, đôi môi cũng bắt đầu dờ xuống.

Nhéo ở nơi mềm non của nàng, hân cắn lên một cái.

Nước mắt Tịch Nguyệt trong nháy mắt liền chảy ra, khốn kiếp, có giày vò người như vậy sao! Cầm tinh cầu a!

Thấy bộ dạng nàng cảm tức nhìn mình, Cảnh Đế cảm giác mình một hồi tê dại, dờ tay xuống, néo ở bắp đùi nàng, dùng lực một cái, cả người lại phát lực. Bộ dạng nàng đáng thương lại tức giận như thế khiến lòng hân ngứa ngứa khó nhịn.

Cuối cùng cũng nhịn không được nữa, liều mạng hành động

Tịch Nguyệt cắn môi tiếp nhận hân tất cả, nhìn dung nhan tuấn tú của hân, vẻ mặt bộc phát hoảng hốt. Hân luôn là như vậy, có thể khiến người ta khắc sâu cảm nhận được sự tồn tại của hân.

Mà Cảnh Đế lại đắm chìm trong cơ thể nàng, ngắm dung nhan nàng, tuy là hân hùng hực kích tình, nhưng trong lòng lại vẫn vắng lạnh vô cùng.

Nguyệt Nhi, Nghiêm Liệt tại sao muốn đến viên mộ Thấm gia nàng?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Trong cung này luôn luôn như vậy, không phải là gió đông thọt bạt gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Tống phi từ vị trí Hiền phi biến thành tù nhân trong lãnh cung, không ai biết nàng ta sống trong lãnh cung ra sao nhưng mà kết cục của nàng ta chính là một lời cảnh tỉnh cho những người khác. Đó chính là, Hoàng Đế vô tình.

Hậu cung không thể nào tham gia vào chuyện chính sự, đây là đạo lý vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Nhưng mà trong cung này không có ai là kẻ ngốc cả. Những chứng cứ kia vô cùng chính xác, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi Tống gia đã sụp đổ, đây tuyệt đối không phải là chuyện ngày một ngày hai mà là một kế hoạch đã được tính toán lâu dài.

Thiếu gia của Thẩm gia Thẩm Thư Bình cùng lắm chịu chút phiền toái ở trong quân doang mà thôi, không có bị hãm hại gì, nhưng cho dù như vậy Hoàng Thượng cũng vẫn niệm tình hãn vô tội, nâng chức quan cho hãn. Hiện giờ hãn đã trở thành đối tượng mà người người muốn nịnh bợ.

Đùa sao, tuy rằng phân vị của Thẩm Tịch Nguyệt không cao nhưng hiện tại cũng là người đang được sủng ái.

Tịch Nguyệt nghe được tin tức từ ngoài cung, trong lòng vui mừng.

Hoàng Thượng bây giờ hỷ nộ thất thường lại giỏi bày mưu tính kế, có đôi khi thăng chức cũng không phải là chuyện tốt.

Những ngày gần đây Hoàng Thượng thường xuyên đến Thính Vũ Các của nàng, nhìn như rất yêu thương nàng nhưng thực ra cũng chỉ có một ít thật lòng mà thôi. Điểm này Thẩm Tịch Nguyệt vẫn luôn hiểu rõ.
[diendan^^le=quy=don]

"Chủ tử, sáng nay khi dùng bữa sáng Phó Quý Nghi cảm thấy thân thể không khỏe, thái y đã chẩn ra được hỉ mạch." Đào Nhi vẫn luôn tinh thông mọi tin tức trong cung.

Tịch Nguyệt giật mình nhìn Đào Nhi, lập tức nở nụ cười: "Đó... quả thực là chuyện mừng nha. Báo cho Hoàng Thượng chưa?"

Đào Nhi thấy chủ tử nhà mình không hề ghen tị, ngược lại còn cười tươi như hoa, tuy có chút không hiểu nhưng mà nàng cũng không nghĩ nhiều.

"Đương nhiên là đã báo rồi. Nghe nói Hoàng Thượng và Thái Hậu đã ban thưởng rất nhiều đồ quý đến đó!" Suy nghĩ một chút, Đào Nhi nhỏ giọng nói: "Nô tỳ nghe nói, lần này Phó Quý Nghi sẽ được thăng phân vị."

Tịch Nguyệt gật đầu, điều này là đương nhiên. Hậu cung Nam Thẩm Quốc luôn có quy củ này. Nhưng mà, Hoàng Thượng sao có thể để cho Phó Cẩn Dao mang thai? Ngược lại, việc này mới là việc khiến cho nàng cảm thấy thật thú vị.

Nhưng mà suy nghĩ một chút nàng cũng không thấy bất ngờ. Vài ngày trước Phó Tướng vừa mới giúp Hoàng Thượng đánh đổ Tống gia, đảo mắt mấy ngày Phó Quý Nghi liền có thai, thật đúng là hai bên hỗ trợ lẫn nhau. Tịch Nguyệt cẩn thận suy nghĩ.

"Truyền lệnh xuống, mặc kệ người bên ngoài nói như thế nào, người của Thính Vũ Các chúng ta sau này gặp Phó Quý Nghi thì trốn xa một chút cho

ta."

Đào Nghi vừa nghe, vội vàng đi xuống truyềnleengh. Nàng vừa rời đi thì trong phòng chỉ còn lại Tịch Nguyệt và Cẩm Tâm.

Thấy chủ tử dường như đang suy nghĩ cái gì, Cẩm Tâm cũng yên lặng lui xuống.

Tất cả mọi người rời đi, Tịch Nguyệt vuốt ve bụng dưới của mình, âm thầm cười, quả nhiên con của nàng còn chưa tới.

Như vậy rất tốt, hiện tại nàng không thể nào bảo vệ con của nàng một cách toàn vẹn, nếu như vậy, không tới thì tốt hơn.

Nói đến Phó Cẩn Dao, thời điểm này kiếp trước, Phó Cẩn Dao không mang thai nhưng hiện tại lại mang thai rồi. Không bao lâu Tịch Nguyệt liền thông suốt, Hiền phi đã ngã, Hoàng Thượng sao có thể để cho một mình Đức phi thống lĩnh hậu cung chứ.

Thực hiện kế sách áp chế lẫn nhau, không ai giỏi hơn Hoàng Thượng.

Kiếp trước, Tống gia không suy sụp như vậy, khi đó đương nhiên Phó Cẩn Dao không mang thai, cũng không được tăng phân vị, nhưng hiện tại không giống như vậy. Tuy Phó Cẩn Dao là người có phân vị cao nhất trong số đám tú nữ mới vào cung nhưng mà dù sao cũng chỉ là một Chính tứ phẩm Quý Nghi mà thôi. Cho dù là tăng phân vị cũng chỉ có thể thăng tới Quý Tần.

Sinh được cốt nhục của Hoàng gia thì thân phận liền không giống lúc trước nữa, Tịch Nguyệt thở dài, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ không để nàng ta thuận lợi sinh đứa bé ra.

Người khác không biết nhưng nàng lại cực kì hiểu điều này.

Đứa bé này tới rồi lại đi, vậy mới có thể tặng cho nàng ta nhiều phân vị một chút!

"Khởi bẩm nương nương." Bên ngoài truyền đến giọng nói.

"Có chuyện gì? Vào đi."

Hạnh Nhi vào cửa: "Khởi bẩm nương nương, Quế ma ma bên người Thái Hậu nương nương cầu kiến, nói là Thái Hậu cho gọi người."

Đối với chuyện này, mọi người trong cung cũng quen rồi, nhưng vẫn không hiểu được, Thẩm Lương Viện không hiểu quy củ này tại sao lại vừa ý Thái Hậu, thường xuyên được người cho gọi. Trong cung có một số lời đồn, nói là Thái Hậu rất thích chơi cờ với Thẩm Lương Viện.

Người có chút tâm tư thì nghĩ tới chuyện hoa cấm ngày đó, nghĩ tới Thái Hậu thường cùng Hoàng Thượng đánh cờ, nghĩ đến người của Thái Hậu rải đều trong cung, còn có mưu tính của người, mọi người không nhìn được, rùng mình run sợ.

Nhưng mà được mất chỉ trong phút chốc, những người kia suy nghĩ nhiều, bắt đầu nghiên cứu đánh cờ nhưng lại không biết thứ từ trước đến giờ Thái Hậu muốn không phải là tài đánh cờ cao siêu.

Tịch Nguyệt thay một bộ đồ khác, vấn búi tóc thiếu nữ, nhẹ nhàng khoan khoái ra ngoài.

Là do tuổi còn nhỏ nên ăn mặc luôn tùy ý một chút. Nghĩ tới qua vài năm nữa, tuổi lớn hơn một chút, cho dù có mặc thế này chỉ sợ cũng chẳng có cảm giác gì.

Từ trước đến giờ Tịch Nguyệt luôn không xem trọng chuyện y phục. Quế ma ma nhìn thấy nàng như vậy hơi cong môi cười.

Tuy rằng trang phục của Thẩm Lương Viện thường xuyên không quá hợp thời nhưng cũng có nhiều biến hóa.

Nam nhân luôn thích đổi mới. Hoàng Thượng cũng là nam nhân, thường xuyên thay đổi như vậy cũng vừa vặn thích hợp với Hoàng Thượng.

"Ma ma, thân thể Thái Hậu vẫn tốt chứ? Hôm qua ta thấy người ho khan, đã chữa trị khỏi chưa?" Câu hỏi này thân thiết, không hề giả dối. Quế ma ma là người đắc lực bên người Thái Hậu, cũng hiểu rõ thân thể của người, nghe Thẩm Lương Viện nói vậy cũng biết nàng là một người hiểu chuyện.

"Người của Thái Y Viện đã xem qua rồi, gần đây sương giá nhiều, nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Thẩm Lương Viện cũng vậy, phải giữ gìn thân thể. Người khỏe mạnh mới có thể hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt." Quế ma ma vỗ vỗ tay của Thẩm Tịch Nguyệt, trong lời nói có vài phần thân thiết.

Tịch Nguyệt đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Đa tạ ma ma quan tâm."

Đến Tuệ Từ Cung của Thái Hậu, Tịch Nguyệt thấy Thái Hậu ngồi trên vị trí trên cùng, Đức Phi ngồi bên trái, còn Phó Quý Nghi lại ngồi bên phải. Nàng vội vàng thỉnh an mấy người. anhtholqd^^~

"Đứng dậy đi." Hôm nay Thái Hậu dường như có chút vui mừng, giọng nói rất ôn hòa. Tịch Nguyệt lén nhìn Phó Cần Dao, thấy vẻ mặt nàng ta không giấu được vui mừng. Dung nhan vốn tuyệt sắc nay đẹp thêm ba phần.

Thật sự là người có chuyện vui, tinh thần cũng thoải mái hơn.

Đức Phi ôn nhu cười: "Chỉ sợ Lương Viện muội muội còn chưa biết chuyện này. Quý Nghi muội muội đã có thai rồi." Trong giọng nói có vẻ rất vui mừng.

Tịch Nguyệt hơi há miệng, làm ra vẻ mặt kinh ngạc rồi lập tức quay đầu nhìn Phó Cẩn Dao, vẻ mặt cũng rất vui mừng: "Vậy thực sự là quá tốt rồi, chúc mừng Phó Quý Nghi."

Phó Cẩn Dao tươi cười hàm súc: "Muội muội cũng cần phải nhanh lên, chúng ta sớm giúp Hoàng Thượng khai chi tán diệp."

Mới nghe lời này đương nhiên là không tìm được một lỗi nào, cực kì dễ nghe, nhưng mà Tịch Nguyệt không ngốc, nàng đương nhiên nghe ra được ý trào phúng trong lời nói của Phó Cẩn Dao.

Hiện giờ trong cung này, nàng chính là người được thị tẩm nhiều nhất, nhưng mà nàng lại không có thai. Phó Cẩn Dao nhìn như ôn nhu hiền lành nhưng thực tế lại không phải như vậy.

"Quý Nghi tỷ tỷ đừng chê cười muội." Nàng xấu hổ đỏ mặt cúi đầu.

Thái Hậu thấy nàng như vậy, khóe miệng cong lên hiện ra ý cười.

Nàng vốn đâu phải người then thùng như vậy, đúng là một cô nhóc thông minh.

"Ai gia đã truyền thái y, tuy nói đã có thái y xem mạch rồi nhưng mà đây là cháu nội của ai gia, ai gia vẫn luôn lo lắng. Để cho Từ thái ý cẩn thận bắt mạch một chút, người cẩn thận bảo dưỡng thân thể, sớm ngày sinh cho Hoàng Thượng một long tử." Lời này của Thái Hậu thực sự rất xem trọng Phó Cẩn Dao.

"Thần thiếp đa tạ Thái Hậu nương nương ân điển." Phó Cẩn Dao muốn đứng dậy quỳ xuống tạ ơn.

Quế ma ma vội vàng đi qua đỡ nàng ta.

"Những tháng đầu khi mới mang thai thì phải cẩn thận, người không cần động chút là quỵ xuống." Lời của Thái Hậu có chút oán giận nhưng vài phần thân thiết trong lời nói lại khiến cho người ta yên lòng.

Đức Phi vẫn ôn nhu nhìn Phó Cẩn Dao, trong lòng Tịch Nguyệt âm thầm phỉ nhổ, một đám người giả dối, không phải là cùng nhau diễn trò sao!

Chốc lát sau, Từ thái y nhanh chóng đến nơi. Phó Cẩn Dao mang thai mới chỉ một tháng, chính là thời điểm không an ổn. Thái y liên tục dặn dò phải cẩn thận những vật tùy thân, đồ ăn cũng phải cẩn thận.

Thái Hậu gật đầu, Phó Cẩn Dao cũng nghe rất chăm chú.

Kiểm tra xong, Từ thái y chuẩn bị cáo từ thì Thái Hậu gọi ông lại."

"Bắt mạch cho Thẩm Lương Viện thử xem. Thẩm Lương Viện vào cung đã lâu, cũng thường hầu hạ Hoàng Thượng, sao vẫn chưa thấy nàng có động tĩnh gì." Lời này nói ra rất trực tiếp, Tịch Nguyệt xấu hổ, chỉ thiếu nước lấy khăn che mặt mà thôi. l3anhq4ythod0n

Đức Phi và Phó Cẩn Dao cũng mỉm cười nhìn nàng.

"Đúng vậy đó, Thẩm muội muội đúng là người được Hoàng Thượng thương yêu." Đức Phi che miệng cười, nói lời trêu chọc.

Phó Cẩn Dao không nói chuyện nhưng mà cũng là ôn hòa điềm tĩnh.

"Đức Phi tỷ tỷ lại trêu muội rồi, người ngoài nghe thấy lại cười chết muội muội, muội muội sao có thể sánh được với Đức Phi tỷ tỷ và Quý Nghi tỷ tỷ." Mặt nàng đỏ bừng, giống như càng lúc càng xấu hổ.

Đức Phi cười nói với Thái Hậu: "Khó trách Hoàng Thượng và Thái Hậu lại yêu thích Thẩm muội muội như vậy, nàng đáng yêu như vậy, ngay cả thần thiếp cũng thấy thích nàng!"

Tịch Nguyệt sao có thể không hiểu Đức Phi là đang dùng mình để khiến Phó Cần Dao khó chịu.

Nhưng nàng vẫn chưa hiểu vì sao Thái Hậu cho gọi nàng vào lúc này, còn gọi người bắt mạch cho nàng. Chẳng lẽ thực sự muốn cất nhắc, bởi dường như nàng giống như biểu hiện bên ngoài sao?

Xem ra đối với Hoàng Thượng, hai người kìm chế lẫn nhau là không đủ, chỉ là không hiểu trong kế hoạch của bọn họ mình sẽ đảm nhiệm loại nhân vật nào đây?

"Người thích nàng cũng không được, người chỉ có thể thích Hoàng Thượng mà thôi, ai gia còn chờ khi nàng người cho ai gia thêm một cháu nội nữa đây!" Thái Hậu nói đùa, trong giọng nói mang theo ý cười.

Đức Phi cười hì hì.

Khi mấy người nói chuyện, Từ thái y đã đặt một chiếc khăn tay mỏng lên cổ tay Thẩm Tịch Nguyệt, nhẹ nhàng bắt mạch.

Nhưng mà thời gian trôi qua, ông giống như có gì đó nghi hoặc, lông mi dần dần nhíu chặt.

Thái Hậu thấy biểu tình của ông như vậy, vội hỏi: "Thẩm Lương Viện có gì không ổn sao?"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Mấy người đều nhìn Từ thái y, cuối cùng Từ thái y cũng là hạng người trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, cẩn thận chấn mạch lần nữa, hắc quỳ xuống nói: "Bẩm thái hậu nương nương, trong thời gian ngắn Thăm lương viện không thể nào mang bầu."

Lời vừa nói ra, bốn phía đều kinh ngạc.

Khuôn mặt tươi cười của Thái hậu nhạt dần: "Chuyện gì xảy ra?"

Ngược lại Từ thái y là một người không kiêu ngạo không tự ti: "Thần bắt mạch cho Thăm lương viện, phát hiện mạch tượng của nàng hơi phù lại thở hỗn hển. Nếu như thần không nhầm, có lẽ Thăm Lương Viện nhất định đã tiếp xúc đến vật gì không nên tiếp xúc rồi."

Lời này cũng không phải nói trắng ra, nhưng nữ nhân trong cung này còn có cái gì không hiểu.

Sắc mặt của Thái hậu quả nhiên lạnh xuống: "Có thể nhìn ra là vật gì không?"

Từ thái y hồi bẩm: "Nếu không phải là vật bên ngoài, vậy lúc này thứ đó sẽ tổn hại thân thể Thăm Lương Viện. Nhưng theo thần chẩn đoán bệnh, cũng không phải. Có lẽ, vật kia phải là vật người thấy được, hoặc là tiếp xúc được."

"Bốp!" Cứng rắn ném ly trà xuống, nắp ly trà lăn mấy cái, rơi xuống bên cạnh Từ thái y.

Thái hậu lạnh giọng: "Chẳng lẽ cho là ai gia không quản lý sự vụ nữa, nên có thể làm xằng làm bậy? Từ thái y, phàm là người có thể nhìn ra, tất cả đều nói rõ một lần cho ai gia."

"Thuốc này cũng không nặng, nếu như thuốc này hạ quá nặng, thân thể sẽ biến hóa rõ ràng, ví dụ như choáng váng tim đập nhanh, nhưng mãn tính lại cũng không như thế, hơn nữa, vậy cũng không độc, ngoài ra vật này có thể tích tụ tính hàn, không dễ có thai, cũng không có tác dụng khác. Căn cứ mạch tượng mà thần chẩn, Thâm Lương Viện tiếp xúc vật này chừng hai tháng, không nhiều, nhưng không phải ít."

Đức Phi và Phó quý nghi đều ngồi bên cạnh, cũng không đáp lời, chỉ thấy Thái hậu hỏi thăm.

Mà Thâm Tịch Nguyệt lại có vẻ mặt ngốc trẻ. Hình như bị chuyện này làm bối rối.

"Hiện tại như vậy, có thể ảnh hưởng đối với thân thể nàng không?"

"Bẩm Thái hậu, chỉ cần tìm ra vật này, điều dưỡng chừng nửa năm, Thâm Lương Viện liền vô sự."

Nghe được lời này, Đức Phi và Phó Cẩn Dao cũng có chút đồng tình thương tiếc nhìn Thâm Tịch Nguyệt, nhưng trong đó có mấy phần thật lòng, bọn họ tự nhiên đều biết.

Để Từ thái y đi. Thái hậu nhìn Thâm Tịch Nguyệt.

"Đứa bé này, nhưng cũng là một mệnh chịu tội. Chỉ là, ai gia từng nói, ai gia không ngăn cản các người tranh thủ tình cảm trong cung này, nhưng nếu như có ý đồ tổn thương con cháu của hoàng thượng, thì ai gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ. Quế ma ma, tuổi của Thâm lương viện còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu, người mang theo người đến Thính Vũ Các. Trái lại ai gia phải xem một chút, là ai gây sóng gió trong cung này."

Tuệ Từ Cung chỉ có mấy người này, nhưng Đức Phi và Phó Cẩn Dao cũng không có hốt hoảng quá mức hoặc là như thế nào.

Mà hình như lúc này Thẩm Tịch Nguyệt mới ổn định tinh thần, ngơ ngác nhìn Thái hậu, nước mắt cứ như vậy chảy ra ngoài.

"Thái hậu, thái hậu nương nương, người phải làm chủ cho tần thiếp, tần thiếp, tần thiếp....." Nàng lại nói không nổi nữa, chỉ còn lại một hồi tiếng nước nở. Mà trang phục hôm nay của nàng lại trẻ con, ngược lại nàng có vẻ giống như một đứa bé vô dụng bị uất ức, làm cho lòng người thương hại.

"Đứa bé đáng thương, đừng khóc. Mặc kệ là bất kỳ kẻ nào, ai gia cũng không thể bỏ qua chuyện này như vậy. Xem ra ai gia thật sự tỉnh dưỡng quá lâu, lâu đến mức có vài người cho rằng, có thể làm gì thì làm trong cung này." Giọng nói của Thái hậu lạnh đến thấu xương.

Đức Phi bên cạnh không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Nàng không biết được, có phải Thái hậu biết gì hay không?

Móng tay cắm thật sâu trong thịt, trên mặt nàng vẫn là dáng vẻ vân đạm phong khinh như cũ.

Thời gian Thẩm Tịch Nguyệt nước nở trôi qua từng chút, không biết được qua bao lâu, chỉ thấy Quế ma ma dẫn người trở lại. Trong khay kia lại có mấy món đồ.

Thái hậu liếc một cái, cũng không mở miệng.

Quế ma ma quỳ xuống: "Bẩm Thái hậu, lão nô điều tra kỹ Thính Vũ Các, phát hiện mấy thứ này tương đối khả nghi."

"Từ thái y."

Từ thái y vội vàng đi qua kiểm tra. Sau một lát, ngẩng đầu: "Bẩm thái hậu nương nương, dược vật này, hỗn hợp bên trong hương Die nd da nl e q uu ydo n liệu đốt này. Không chỉ có như thế, cái hà bao này cũng có vấn đề, cừu thần người được, trong hà bao này dính một ít xạ hương."

Thái hậu cười lạnh.

"Đức Phi." Tiếng nói của thái hậu truyền đến.

"Có thần thiếp." Đức Phi vội vàng đứng lên.

"Mấy ngày này người quản lý toàn bộ các hạng sự vụ của hậu cung, hôm nay phát hiện bên trong hương liệu trong cung của Thẩm lương viện vẫn còn có dược vật làm người ta không thể có bầu, người có gì muốn nói?"

Đức Phi nhẹ nhàng quỳ xuống: "Thái hậu, thần thiếp oan uổng. Mặc dù nô tỳ quản lý toàn bộ sự vụ trong cung, nhưng vốn đều làm cùng Tổng thị, sự vụ này vốn do Tổng thị xử lý, một tháng trước mới chuyển tới chỗ nô tì, nô tì vừa mới nhận, thật sự không biết chuyện gì." Những lời này đầy lý lẽ, lại đẩy vấn đề tới trên người Hiền phi đang ở lãnh cung.

Trong lòng Tịch Nguyệt cũng không khỏi khen một câu nói này nghệ thuật.

"Mặc kệ như thế nào, người cũng có tội lỗi sơ xuất trong việc giám sát chuyện này." Thái hậu vẫn nghiêm nghị như cũ, Đức Phi quỳ nơi đó, đầu cúi thật thấp, nước mắt rơi lộp bộp. Giống như cũng bị uất ức, nhưng có thật sự uất ức hay không, đây cũng là chuyện không ai có thể kết luận rõ.

"Nhang này, hà bao này được đưa đến như thế nào?" Thái hậu nhìn Thẩm Tịch Nguyệt, hỏi.

Tịch Nguyệt kinh ngạc nhìn cái túi thơm đó, hồi lâu, khổ sở nhìn về phía Thái hậu: "Hồi bẩm Thái hậu, đây, đây là biểu, không, là Trần, Trần thường

tặng cho tần thiếp."

Trong lời nói có rất nhiều run rẩy, có thể nghe được cực kỳ bị thương trong lời nói, có lẽ chính nàng cũng không nghĩ tới, biểu muội quan hệ thân thiết lại đối xử với nàng như thế.

"Thật là tỷ muội tình thâm. Lại hãm hại như thế này. Quế ma ma, tuyên tất cả tiểu chủ các cung cùng đến Tuệ Từ cung. Hậu cung này, cũng nên chỉnh đốn."

Thái hậu mạnh mẽ vang dội, không bao lâu, chủ tử các cung vội vàng chạy tới, nhìn Đức Phi và Diên Hòa da nỉ e q u u y d o n Thẩm Tịch Nguyệt quỳ dưới đất, lại nhìn Phó Cần Dao có sắc mặt nặng nề bên cạnh, cũng đều nhanh nhẹn quỳ xuống thỉnh an.

Phó quý nghi vừa mới kiểm tra ra có bầu, hai người này quỳ, có vài người không che giấu được kích động, chẳng lẽ hai người này làm cái gì bị Thái hậu năm thóp. Như thế, đây chính là chuyện vui.

Thấy có vài người mặt mày hả hê, Thái hậu lạnh lùng nhìn mọi người.

Thái hậu không gọi dậy, mọi người chỉ có thể quỳ, thấy như vậy, Phó Cần Dao hơi lo lắng, cũng bận rộn đứng lên muốn quỳ xuống.

"Người đang có bầu, ai gia cho người ngồi."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt ghét hận của mọi người giống như dao găm bay về phía Phó Cần Dao.

"Có biết ai gia tuyên các người tới đây vì chuyện gì không?"

"Không biết." Thật ra tất cả đều không biết.

Thái hậu thấy thế hừ lạnh: "Mới vừa rồi Phó quý nghi kiểm tra ra có bầu, đúng lúc Thẩm Lương Viện ở đây. Từ thái y cũng chẩn bệnh cho nàng, thế

nhưng không nghĩ tới, lại chần ra một việc khác. Ai gia đã sớm nói, mặc kệ tranh thủ tình cảm như thế nào, ai gia cũng có thể không để ý tới. Nhưng, không có bất kỳ kẻ nào có thể đụng đến hoàng tự của hoàng thượng. Thẩm lương viện được cưng chiều, các người liền bỏ thuốc cho nàng, thế thì có phải ngày khác cảm thấy ai gia quản nhiều, cũng muốn bỏ thuốc cho ai gia không?"

Lời này thật sự không đơn giản, mọi người sợ hãi không dám đáp lại.

"Không dám? Các người cũng không dám? Trần thường, người không dám chính là đưa cho biểu tỳ ruột thịt của người một túi thơm có chứa xạ hương? Các người không dám chính là gian lận trong hương liệu của Thẩm lương viện để cho nàng không thể mang thai?"

Lúc này Thẩm Tịch Nguyệt cũng không khóc thành tiếng, nhưng hai con mắt đã khóc đến sưng đỏ, nàng cắn môi thật chặt, cũng không ra tiếng, nhưng nước mắt lại rơi như mưa.

Mọi người đều không dám hô, mà Trần Vũ Lan lại là kinh hãi, không biết được sao các bước âm toán của mình lại bị phát hiện như thế.

Nàng kêu rất lớn tiếng, vẻ mặt cũng rất khổ sở.

"Ai gia vốn có thể im lặng xử lý chuyện này, nhưng ai gia muốn cho các người biết, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm. Trong cung này, có một số việc nhỏ tuyệt đối Die nd da nl e q uu ydo n không thể vượt Lôi Trì một bước. Có thể giữa các người có người vô tội, nhưng, ai gia thấy, không phải không có tội, đều dính dáng trong đó. Về chuyện này, Trần thường, ai gia nên xử lý người như thế nào?"

Lúc này Trần Vũ Lan cũng là nước mắt rơi như mưa: "Thái hậu nương nương, tần thiếp oan uổng, tần thiếp oan uổng, làm sao tần thiếp lại tổn thương biểu tỳ, từ nhỏ chúng ta lớn lên cùng nhau, chúng ta....."

Có thể do chạm đến dây cung, Thái hậu quát lớn một tiếng, nàng im lặng không nói.

Không ít ánh mắt nhìn Trần Vũ Lan có chút biến hóa, cũng không phải do nàng bị giáng xuống đáp ứng, mà do túi thơm chứa xạ hương đó.

Bạch Tiểu Diệp đang quỳ nghĩ tới túi thơm chứa xạ hương, trong lòng run sợ, cuối cùng không nhịn được mở miệng: "Khởi, khởi bẩm Thái hậu."

Thấy nàng mở miệng, Thái hậu ra hiệu cho Quế ma ma nói chuyện: "Bạch thường có gì muốn nói?"

Cổ lấy dũng khí, giọng điệu của Bạch Tiểu Diệp mang theo sợ hãi và uất ức: "Trần thường, Trần thường đã từng đưa cho tần thiếp một cái túi thơm."

Nàng nói xong lời này, tất cả mọi người nhìn về phía nàng.

Quế ma ma vội vàng dẫn người đến trong cung của Bạch Tiểu Diệp lấy túi thơm.

Trải qua kiểm tra, quả nhiên cũng chứa xạ hương.

Thái hậu vô cùng tức giận.

Cho dù Trần Vũ Lan hô to oan uổng, hoa lê đài vũ, nhưng Thái hậu cũng không giúp đỡ.

Quế ma ma trực tiếp đi qua tát Trần Vũ Lan mười bạt tai. Đánh nàng co quắp trên đất.

Lúc này nàng đã không thể cãi lại.

"Tỷ muội lòng dạ rắn rết, không cần cũng được. Trần thường, xuống làm đáp ứng. Về phần chuyện hương liệu này. Đức Phi, giao cho người xử lý, ai gia muốn nhìn thấy một kết quả làm Die nd da nl e q uu ydo n người ta vừa

lòng, nếu không, ai gia nghi, vị trí Đức Phi, người cũng không cần làm." Mặc dù Trần Vũ Lan phạm sai lầm, nhưng Thái hậu lại vẫn giữ người lại.

Đức Phi lão đảo một cái, co quắp nơi đó, nhưng cuối cùng xốc lại tinh thần: "Tất nhiên nô tì sẽ tận lực điều tra chuyện này, cho Thâm muội muội một công đạo, cũng tìm trong sạch cho mình."

Thái hậu hài lòng gật đầu. Nhìn mọi người từ trên cao, lạnh lùng nói: "Phó quý nghi có thai thật đáng mừng, nếu có người đánh chủ ý lên đứa bé này, kết quả Tổng thị ở lãnh cung như hiện tại chính là bài học của các người."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Chuyện đến đây vẫn chưa được coi là kết thúc, nhưng cũng chưa chắc sẽ có tiến triển gì thêm, Tịch Nguyệt phân tích, chuyện này chắc chắn sẽ đổ lên đầu Hiền phi ở lãnh cung.

Mắt nàng tối lại, theo nàng thấy, thật ra thì Đức phi đáng nghi hơn Hiền phi, hoặc là, Đức phi tiếp tục kế hoạch mà Hiền phi đã từng làm.

Mặc kệ Thái hậu tuyên nàng đến Tuệ Từ cung với mục đích gì, trải qua chuyện hôm nay, nàng chẳng còn chút sức lực nào cả. Quế ma ma đã mời đám đông ra ngoài.

Bây giờ những phi tần này cũng chẳng còn tâm trạng nào để châu đầu ghé tai, ganh đua chen ép nhau nữa, chuyện này, chắc chắn chưa dừng ở đây đâu. Hơn nữa có vài người mặc dù hiểu rõ mình không có làm chuyện như vậy. Cũng không nên nói lời chính trực không sợ thị phi trong chốn cung đình.

Trong cung này, người nào không có ý đồ, hơn nữa nếu như chứng cứ xác thật, dù người không làm nhưng cũng không thể thoát tội.

Tịch Nguyệt vì khóc mà hai mắt đỏ au, cả người có chút tiều tụy.

Vội vàng trở về Thính Vũ các, chỉ thấy Cẩm Tâm ở trong phòng có chút nóng nảy.

"Chủ tử ngài đã trở lại." Nhanh chóng phân phó người chuẩn bị nước nóng. Con mắt đỏ như vậy, không đắp nước ấm thì sao khỏi được.

"Cẩm Tâm, gọi tất cả mọi người trong Thính Vũ các đến đây cho ta." Vẻ mặt Thẩm Tịch Nguyệt lạnh lẽo nghiêm túc.

Cẩm Tâm dạ một tiếng, vội vàng ra khỏi phòng.

Trong chốc lát, Tịch Nguyệt xoa mắt xong, đi vào trong phòng, chỉ thấy những nô tì này ai nấy đều vâng lời đứng ở nơi đó. l 3qu ydo n. Từng người một trông rất quy củ.

Ngồi vào chỗ, Cẩm Tâm bưng trà ngon qua, Tịch Nguyệt nhắc ly trà lên, ngắm nhìn mọi người trong phòng.

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mới vừa rồi Quế ma ma mang người tới đây lục soát một phen, trong lòng bọn họ cũng không phải là không nghi ngờ. Lúc này nhìn Thẩm lương viện như thế, trong nội tâm liền thấy không yên.

Qua một hồi lâu, Tịch Nguyệt để ly trà xuống, chậm rãi mở miệng: "Ta nhớ mình đã nói qua, nếu vào Thính Vũ các, thì chính là người của Thính Vũ các ta, cùng chung vui buồn với Thẩm Tịch Nguyệt ta. Có vinh tất cả cùng hưởng, có họa không ai tránh được, đạo lý này các người nên hiểu."

Mọi người không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không ít người mang tâm tư hướng về bên ngoài đều âm thầm chảy mồ hôi.

"Chỉ có một cơ hội, hiện ta chỉ cho các người một cơ hội, ai có vấn đề, tự đứng ra. Ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nhưng nếu như các người khẳng khẳng một mực, như vậy ta xuống tay sẽ không lưu tình." Giọng nói Tịch Nguyệt cũng không hung ác, thậm chí trong lúc nói chuyện còn khẽ nở nụ cười.

Cũng không có người bước ra ngoài. Tịch Nguyệt cũng không giận.

Nhưng trong giọng nói có chút lạnh: "Tốt. Rất tốt. Các người đều cho rằng mình không có vấn đề, vậy chúng ta cứ tiếp tục."

Lúc này tiểu thái giám tam đẳng Tiểu An Tử bùm một cái quỳ xuống, giọng nói run rẩy: "Nô, nô, nô tài có lời."

Mặt Tịch Nguyệt cũng không có gì khác thường.

Cầm Tâm cất giọng lạnh lẽo: "Nói."

"Nô, nô tài, cái kia, Hân, Hân Vinh Hoa bên cạnh Thúy Nhi đã từng, đã từng cho nô tài một chút ngân lượng, để tìm hiểu hành tung của chủ tử." Giọng nói hân run rẩy, dù ấp úng nhưng vẫn nói ra, mồ hôi trên trán lớn chùng hạt đậu.

"Cầm Tâm." Thẩm Tịch Nguyệt ý bảo, Cầm Tâm dẫn người vào trong phòng, cũng không biết được Cầm Tâm vặn hỏi cái gì, trong lúc này Tịch Nguyệt vẫn khoan thai như cũ quan sát những người còn lại này.

Trong chốc lát, hai người ra ngoài, vẻ mặt Tiểu An Tử rõ ràng là đã trấn định rất nhiều. Thông minh đứng vào trong đội ngũ.

"Những người khác có ai muốn nói không?" Cầm Tâm hỏi.

Trừ Tiểu An Tử, những người khác trái lại đều bày ra bộ dáng trung thành tận tâm. Mặt Tịch Nguyệt lộ ra nụ cười châm chọc.

"Ai biết người khác có vấn đề, có thể tố giác. Sau khi tố giác được thăng một cấp." Chớ xem thường một cấp này, nếu không phải đồng tiền có sức mạnh lớn, thì làm sao có thể địch nổi những thứ kia.

Hơn nữa nếu như thăng làm nhất đẳng thái giám hoặc là cung nữ, thân phận tự nhiên cũng sẽ khác.

Thấy không có người lên tiếng, Tịch Nguyệt cũng hiểu được, này mặc dù có sự dự hoặc, nhưng chưa chắc có người nguyện ý bán đứng người khác, dù sao, ai cũng không biết được người sau lưng của họ là ai, rốt cuộc là người nào.

"Ta đã cho các người cơ hội." giọng Tịch Nguyệt rất nhạt, nhưng mọi người lại cảm thấy một hồi lạnh lẽo.

Cầm Tâm cười yếu ớt nhìn mọi người đang cúi đầu.

"Tiểu Toàn Tử, nửa tháng trước, người đi Thư Ninh cung báo tin cho Linh Ngọc bên cạnh Phương tiếp dư, kết quả được một cái nhẫn ngọc."

Tiểu Toàn Tử cả kinh, vừa định giải thích, lại thấy ánh mắt Cầm Tâm sáng tỏ, trong chớp nhoáng này không riêng gì hắn, ngay cả những người khác cũng đã hiểu rõ. Chuyện hôm nay, sợ là trong lòng chủ tử đã sớm hiểu rõ.

Đây, chỉ là để cho bọn họ biết, Thính Vũ các này, không ai được phép hai lòng.

Tiểu Toàn Tử 'bùm' lập tức quỳ xuống, vừa định há mồm thì bị Cầm Tâm ngăn lại.

"Lê Nhi liên hệ tin tức với Thất Xảo trong cung An tiếp dư."

"Thiến Nhi và Cửu Ninh bên cung Hỉ An của Đức phi có truyền tin tức cho nhau....."

Cầm Tâm thông thả ung dung, nói rõ từng chuyện từng việc một, thậm chí ngày thường bọn họ nói gì với nhau cũng biết hết. Mọi người đều kinh ngạc, Cầm Tâm trước tới nay luôn là người dịu dàng nhu nhược, luôn tươi cười, mặc dù nặng quy củ, nhưng cũng rất thông tình đạt lý.

Nhưng không nghĩ tới, nàng hẳn là cái gì cũng biết.

Như vậy xem ra, trong phòng cũng quỳ khoảng bảy tám người.

Nhưng dù có như thế, hai đại thái giám và bốn đại cung nữ bên cạnh Thẩm Tịch Nguyệt đều không có trong đó.

Tịch Nguyệt cười nhìn mọi người: "Không lẽ các người nghĩ rằng lúc trước ta chỉ tùy tiện chọn người thôi sao? Cẩm Tâm, đem những kẻ này, mang hết qua bên Đức phi." Lại nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt giống như lầm bầm lầu bầu: "Lần sau, trực tiếp đưa thận hình tư."

Thận hình tư trong cung, cũng giống như địa ngục.

Tuy nói lần này là đưa đến chỗ Đức Phi, nhưng mọi người đều hiểu, Thẩm lương viện giống trống khua chiêng làm như vậy, Đức Phi tất nhiên sẽ không đối xử tử tế với bọn họ. Mà trong cung cũng kiêng kỵ như thế, dù là Thiến Nhi, cũng vô cùng thấp thỏm.

Không ai biết, Đức Phi sẽ làm gì. Cách tốt nhất, chắc hẳn cũng là đưa tất cả các nàng đến thận hình tư thôi.

Mặc dù mọi người ra sức cầu xin tha thứ, thề thốt, nhưng Tịch Nguyệt vẫn không lay động chút nào, cơ hội chỉ có một lần, không chịu nắm chặt, hiện tại khóc lóc thì có ích lợi gì đây?

Nhìn người còn dư lại, Tịch Nguyệt cũng không nói nhiều lời, đứng dậy trở về nội thất.

Cẩm Tâm vẫn giữ bộ dạng trong quá khứ: "Làm nô tài, đừng tưởng rằng có thể đung đưa trái phải, hôm nay không có bắt được các người, không có nghĩa là ngày khác không có. Hãy nhớ lời nói của chủ tử."

Hôm nay Đức Phi quản hậu cung, những người có vấn đề này, nàng ta buộc phải xử lý tốt.

Tuồng hôm nay, cũng coi như là tạm thời hạ màn xuống.

Trong chốc lát Đào Nhi, Quả Nhi trở lại.

Nghe nói Đức phi đã chia những người này ra đưa đến bên củ tử họ ngầm giúp đỡ. Mà Thiển Nhi bị đưa đến thận hình tư. Ngược lại Tịch Nguyệt không nghĩ tới, Đức Phi sẽ làm như thế, nghĩ đến, Đức Phi này có thể đi đến hôm nay, sẽ không hề đơn giản.

Hành động đánh người lấy thể diện này, ngược lại nàng ta làm rất thuận buồm xuôi gió.

Hậu cung này cũng không chính là như vậy.

Đám đông cũng cho lui xuống, chỉ chừa một mình Cẩm Tâm phục vụ.

Cẩm Tâm là người nghiêm cẩn, phục vụ Thăm Tịch Nguyệt đối y phục, hai người tản bộ trong vườn.

"Chủ tử, chuyện hương liệu trong cung và túi thơm đã tiết lộ ra ngoài, bước kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

"Ta bị hạ thuốc, dĩ nhiên là bị người hại, chúng ta chỉ cần làm ra vẻ tức giận và uất ức là tốt rồi." Tịch Nguyệt cười yếu ớt.

Hương liệu của Thính Vũ các bọn họ có vấn đề, Tịch Nguyệt sao có thể không biết, nhưng sau khi biết được thuộc tính cụ thể của chúng nàng liền quyết định tương kế tựu kế, ban đầu nàng cũng không biết, nhưng khi nhìn qua sách thuốc này, cũng nghe Vạn phu nhân nói như vậy, nàng tất nhiên biết, nữ tử còn trẻ tuổi mà sinh con sẽ không phải là chuyện tốt.

Nghĩ đến nàng chỉ là nữ tử mười ba tuổi, vốn là đứa bé, nhưng nếu mang thai đứa nhỏ, dĩ nhiên sẽ tổn hại khí huyết, không chỉ không tốt đối với mẫu thân, ngay cả với đứa bé cũng giống như vậy.

Nàng vốn muốn ngừa thai, thế nhưng chuyện hương liệu này ngược lại giống như chó ngáp phải ruồi.

Về phần Trần Vũ Lan đưa cái đó túi thơm, sao nàng lại có thể sử dụng chứ, kiếp trước đã bị thua thiệt một lần rồi.

So sánh với việc hương liệu này, túi thơm Trần Vũ Lan đưa có chứa xạ hương hình như là ác độc một chút, cái này mặc kệ như thế nào, không tốt với người có thai, ngược lại cũng sẽ không ảnh hưởng đến cơ thể người bình thường, nhưng hàm lượng xạ hương trong túi cũng không ngăn cản chuyện mang thai, nhưng sau khi mang thai thì tỉ lệ xảy thai vô cùng lớn.

So sánh hai cái, Tịch Nguyệt càng ghét người phía sau hơn.

"Chủ tử, mặc dù biểu tiểu thư cũng bị xử phạt, nhưng theo quy củ trong cung, nếu như ngày khác nàng ta được thánh cưng chiều, tất nhiên sẽ không qua lại với chúng ta, ngược lại, nhất định là đối chọi gay gắt. Chúng ta có cần nghĩ cách hay không?"

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Không cần. Trong cung này trừ Hoàng đế, cho dù là Thái hậu cũng sẽ không tùy ý đẩy một Tần phi biếm lãnh cung hoặc là phạt đánh. Mà Hoàng thượng, trái lại ta cảm thấy, bước kế tiếp muội muội sẽ được cho gọi để hầu hạ đấy."

Tịch Nguyệt cười nói ra lời này, Cẩm Tâm không hiểu.

"Làm sao có thể chứ, nàng ác độc như thế, Hoàng thượng sao có thể?"

"Làm sao không biết. Pinni.Cẩm Tâm, chuyện trong cung này, người còn phải lưu tâm nhiều, bước kế tiếp Phó quý nghi sẽ lên như điều gặp gió, lần

này cũng sẽ được lên chức phi, nếu không, sao có thể kiềm chế Đức phi? Mà ta mặc dù cũng coi như được cưng chiều, nhưng phần vị cũng không cao, không có gia thế hiển hách, trong thời gian ngắn lại không thể mang thai! Mặt khác, ta là người có chút tùy ý, lại có xích mích với An tiệp dư. Chuyện hương liệu gián tiếp đắc tội Đức phi, hôm nay trong cung này kiềm chế lẫn nhau, giăng khắp nơi, còn không phải là chuyện Hoàng thượng thích xem sao. Về phần biểu muội, người nói, nếu như kiềm chế ta, biểu muội từ nhỏ lớn lên với ta, biết gốc biết rễ lại thù địch lẫn nhau, chẳng khác nào Hoàng thượng treo trên đầu ta một thanh kiếm lợi hại sao?"

Cầm Tâm nghe chủ tử phân tích, nhướn lông mày lên: "Đều nói là nhà Đế Vương vô tình, quả thế."

"Cầm Tâm, người phải nhớ kỹ, điều ta muốn, chỉ là bước chân vững vàng, từng bước một đi lên. Ta cần, là thân phận kèm theo cho ta quyền thế, địa vị, vinh dự, mà không phải tình yêu. Không phải tình yêu của Hoàng thượng. Người là người đáng tin cậy bên cạnh ta, phải nhớ kỹ điểm này."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Pinni_dd. Le Quy Don

Tịch Nguyệt đã sớm có an bài, sau khi biết chuyện về hương liệu nàng đã nhanh chóng tính toán xong tất cả, vốn định đợi thêm một năm rưỡi nữa mới vạch trần vụ này ra, nhưng vì chuyện Phó quý nghi mang thai, lại bị tiết lộ ra trước, Tịch Nguyệt đương nhiên là biết hết mấy chuyện vụn vặt của Thính Vũ các, mà những người này giữ lại đến bây giờ là để thể hiện sự phần nộ của nàng.

Về phần Tiểu Đặng Tử, con cờ của Thái hậu làm sao có thể tùy ý đẩy ra ngoài!

Biết cách lợi dụng, mới là tốt nhất.

Thái hậu vốn là thứ nữ vào cung, nghĩ đến nhất định gặp phải không ít khó khăn. Nàng mỗi lần nhắm vào quý nữ nhà cao cửa rộng chắc chắn cũng làm Thái hậu vừa lòng. Nếu Thái hậu thật sự không bị như vậy, cũng sẽ không vào lúc Trần Vũ Lan nhắc tới tỷ muội tình thâm mà quát lớn.

Có thể thấy được, nhớ tới năm đó tỷ muội các bà vào cung nhất định cũng từng trải qua không ít cuộc đối đầu gay gắt.

Nàng sẽ không làm bất kì chuyện vô dụng nào, cho dù bây giờ không biết người Hoàng đế an bài là ai, nhưng quân cờ Tiểu Đặng Tử này, nàng sẽ sử dụng thật tốt.

Sau khi dùng bữa tối nàng dựa vào cửa sổ bên cạnh giường ngắm ánh chiều tà. Hình như trời chiều hôm nay cực kỳ đẹp, một màu đỏ tươi, như mây hồng.

Hạnh Nhi vén rèm lên, bước nhỏ vào cửa.

"Chủ tử, Lai Hỉ công công đã tới."

Tịch Nguyệt liền vội vàng đứng lên, nghĩ đến cũng đúng, hôm nay nàng bị uất ức, Hoàng thượng cũng sẽ không thờ ơ.

Lai Hỉ nở nụ cười: "Nô tài ra mắt Thầm lương viện, Thầm lương viện, tiếp chỉ thôi."

Tịch Nguyệt vội vàng quỳ xuống.

"Thầm thị hiền lương thực đức, thuần phác [thành thật, chất phác] dịu ngoan, rất được lòng trẫm, đặc biệt tiến phong làm tần, ban thưởng chữ Thuần. Thưởng Ngọc Như Ý một đôi, trâm vàng một đôi, lụa tơ vàng sáu cuộn, gấm Vân Nam sáu cuộn, trân châu mười hộp, bình phong Như Ý một đôi....."

"Tần thiếp tạ chủ long ân ——"

Lai Hỉ tai thính mắt tinh, vội vàng đỡ Thầm Tịch Nguyệt đứng dậy.

"Thuần tần nương nương đứng dậy, Hoàng thượng có nói, biết được ngài uất ức, hôm nay không tiện tới đây, ngày mai chắc chắn tới trấn an. Nương nương chớ làm khó mình, chăm sóc tốt bản thân." Lai Hỉ được Hoàng đế dặn dò. Dịu dàng an ủi Thầm Tịch Nguyệt.dd_l3.quy.d0n.

"Đa tạ Lai Hỉ công công đi chuyến này." Không cần Tịch Nguyệt nhắc nhở, Cẩm Tâm liền chuẩn bị một thanh kim qua tử [[i]cái này Pin không biết là gì, ai biết '金瓜子儿' thì cho Pin biết với nha[/i]], vẻ mặt tươi cười

kín đáo đưa cho Lai Hỉ, Lai Hỉ dĩ nhiên là không nói thêm gì, sau khi tạ ơn liền nhận lấy.

Hắn cũng là thưởng thức Thuần tần nương nương ở điểm này, cũng không lôi kéo nội thị bọn họ, không quá nhiệt tình, cũng không quá tự cao tự đại.

Lai Hỉ nói hết toàn bộ ý đồ mình đến đây, cũng không trì hoãn, lập tức rời đi.

Tịch Nguyệt nhìn bóng lưng hắn, khóe miệng nhếch lên.

Qua buổi trưa, thánh chỉ đã ban xuống, Phó quý nghi thăng lên hai cấp, gọi là Phó quý tần, mà lúc gần tối bản thân nàng cũng được thăng vị, tất cả mọi chuyện xảy ra đều đúng như những gì nàng đoán.

Mặc dù nàng chỉ thăng lên một cấp, nhưng mà bởi vì có ban thưởng chữ, trên thực tế cũng chẳng khác thăng lên hai cấp là mấy.

Mím môi một cái, Tịch Nguyệt gọi người hầu hạ mình tắm rửa nghỉ ngơi.

Nô tài Thính Vũ các mặt mày tươi cười, tuy là ban ngày xảy ra chuyện kết bè kết cánh, nhưng nếu như mình an phận, ngược lại cũng không tồi. Người chủ nhân này được sủng ái, phần vị lên như điều gặp gió, sống lưng của bọn họ, cũng cực kỳ thẳng.

Mấy đại cung nữ hợp quy tắc được Hoàng thượng ban thưởng đồ, cũng đều vui mừng hớn hở.

"Hạnh Nhi, tay người khéo, đem lụa tơ vàng làm cho ta một chiếc váy."

Đang nói chuyện, ma ma làm việc vặt mang nước vào, Cẩm Tâm vội vàng cởi áo của chủ tử ra.

Cánh hoa căng mềm trải đầy trên mặt nước, Tịch Nguyệt nỉ non: "Nghe nói nội điện của Hoàng thượng có một suối nước nóng, vả lại rất thoải mái, cũng không biết khi nào có thể đạt được ước muốn, hưởng thụ một chút."

Cầm Tâm thấy bộ dạng đang mơ ước của nàng, hì hì một tiếng bật cười: "Chủ tử thật lòng đợi Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng sẽ thương yêu chủ tử."

Hạnh Nhi bên cạnh cũng cười hùa theo.

"Người nha, đúng là quen miệng, không biết, còn tưởng tính tình người ôn nhu, thật ra thì hoàn toàn ngược lại." Tịch Nguyệt giống như oán giận.

Cầm Tâm không thuận theo: "Chủ tử sao lại nói nô tỳ như thế, ngài hỏi Hạnh Nhi, không ai không nói nô tỳ dịu dàng."

"Sợ là qua hôm nay, Thính Vũ các của chúng ta không ai dám nói Cầm Tâm tỳ tỳ người dịu dàng nữa rồi." Hạnh Nhi trêu ghẹo.

Hôm nay Cầm Tâm vẽ mặt tươi cười nói những lời đó khiến mọi người hiểu, dịu dàng, vốn là một hình tượng.

Cầm Tâm dặm chân: "Ngay cả người cũng khi dễ ta, xem ta lát nữa thu thập tiểu nha đầu người."

Hai người cãi vả, Tịch Nguyệt cười yếu ớt ngâm trong nước.

Hoàng thượng tối nay tất nhiên sẽ đi gặp Phó quý tần, chính là không biết, Hoàng thượng trước giờ không ngủ cùng với người khác có thay đổi hay không. Lại nghĩ một chút, Tịch Nguyệt giấu cột, tự mình nghĩ gì đây, chuyện này tất nhiên sẽ không xảy ra.

Nhóm nữ tử vào cung, trừ Phó quý tần Phó Căn Dao, nàng và Lệ tần đúng là có phân vị cao.

Nếu như phụ thân trong quan trường cũng thăng tiến với tốc độ như vậy, sợ là sẽ phải đứng ngồi không yên mất.

"Chuyện trong cung các người cũng chú ý nhiều một chút. Chớ để người khác thừa cơ."

"Nô tỳ tuân chỉ."

***

Bên trong Kiêu Vãn cung yên tĩnh.

Phó Cẩn Dao một thân cẩm y màu xanh lam nằm nghiêng người bên cạnh Cảnh đế, ngón tay lướt qua lông mi hăn, trong bụng có chút khó chịu.

Cảnh đế kéo tay nàng ra, đứng dậy.

"Thái y có nói, ba tháng đầu của thai nhi nên cẩn thận. Tối nay Trầm cũng không ngủ lại nơi này." Pin.LQD.ni

Phó Cẩn Dao cắn môi, nàng tự nhiên là thêm quý trọng đứa bé này, không chỉ bởi vì bó cứng cố vị trí trong cung cả nàng, cũng là máu mủ của nàng và nam tử mình yêu thích. Có trời mới biết được tin này nàng đã vui mừng cỡ nào.

Nhưng nàng phải quan tâm mọi lúc, thế nhưng hăn lại muốn rời đi. Coi như, coi như không có khả năng, nàng vẫn hy vọng hăn có thể nghỉ lại nơi này với mình.

Thấy hăn đứng dậy sửa lại quần áo, nàng không để ý quy củ, từ phía sau ôm lấy eo hăn, dán hai má mềm mại trên lưng hăn, nói nhỏ: "Đừng đi, Hoàng thượng đừng đi....."

Trên mặt hăn lộ ra một nụ cười ấm áp, bàn tay thon dài nắm tay nhỏ bé của nàng, vỗ nhẹ trấn an.

"Dao nhi đừng làm rộn. Nàng phải biết thói quen của Trẫm. Không phải nàng hiểu Trẫm sao?"

Phó Cẩn Dao thấy hãn không thay đổi chút nào, âm thầm cúi thấp đầu xuống, cuối cùng hãn vẫn không chịu vì nàng phá bỏ quy củ. Chậm rãi buông tay ra, nở nụ cười xinh đẹp với hãn.

"Vậ Dao Nhi giúp ngài chỉnh lý y phục."

Cảnh đế nhìn nàng ánh mắt lóe lên một cái, trong nháy mắt mê mang, ngay sau đó khôi phục bình thường.

"Nàng nghỉ ngơi cho tốt. Không cho phép ngược đãi nhi tử của Trẫm. Chờ hãn sinh ra, Trẫm tự mình dạy hãn cưỡi ngựa bắn cung, dạy hãn thi thư. Trẫm sẽ cho hãn tất cả những thứ tốt nhất trên đời này." Cảnh đế nắm tay, nói nhỏ vào tai nàng ta.

Trong lòng Phó Cẩn Dao trở nên kích động, ngẩng đầu nhìn hãn, hãn có biết, có biết mình nói cái gì không. Là nàng, là cái ý tứ mà nàng đang nghĩ đến sao?

Hốc mắt có chút ửng hồng, nàng nhào vào trong ngực hãn: "Hoàng thượng, Dao Nhi yêu ngài, Dao Nhi rất yêu ngài. Ta nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ mình, ta sẽ sinh hoàng nhi của chúng ta ra thật khỏe mạnh cường tráng."

Hãn dường như động tình: "Uhm, tốt."

Cảnh đế ôm nàng ta trong ngực trấn an một hồi, cuối cùng đứng dậy rời đi.

Phó Cẩn Dao si mê nhìn bóng lưng hãn, trong lòng liên sáng sủa, không tích tụ giống như vừa rồi.

Cho dù còn có người khác, nhưng cuối cùng hắn vẫn đối tốt với nàng, cũng hứa hẹn như vậy với nàng, tội gì nàng phải bức tức vì chuyện hôm nay, Thái hậu cũng không thích nàng, nàng đã sớm biết từ lâu, nhưng Thái hậu lại cực kỳ coi trọng con cháu của Hoàng thượng, đây cũng là nguyên nhân khiến nàng an lòng, tối thiểu, nàng không cần đề phòng bà.

Coi như trong lòng nàng tồn tại ác tâm, vậy thì thế nào. Nói cho cùng, trong cung này, Hoàng thượng mới là quan trọng, không phải sao?

Mà hắn đối với nàng, cũng không giống với những người khác.

Về phần Thuần tần kiêu mị như vậy, Phó Cẩn Dao hừ lạnh, nàng ngược lại xem thường nàng ta, chỉ là, nữ tử như vậy, ngay cả gia thế cũng không có, khỏi phải nói Hoàng đế ca ca thật lòng, vì sao nàng phải tranh với nàng ta?

Về phần Đức phi, đợi nàng sinh nhi tử, nhìn Đức phi còn phách lối cái gì.

Nàng từ nhỏ đã ái mộ tử phu ưunhã như tiên này, hôm nay đạt được ước muốn, tỷ tỷ cũng không còn, không phải là ông trời đang chăm sóc nàng sao?

Cho dù, hắn còn nhớ tới tỷ tỷ, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ chỉ là của một mình nàng.

Nghĩ đến mới vừa rồi hắn thoáng thất thần, Phó Cẩn Dao có thêm mấy phần ghen tị với tỷ tỷ của mình.

Nhưng may là mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, suy đoán thế nào, một màn mất hồn kia, là cố ý làm cho nàng xem.

Cánh để ra cửa, nhìn thời tiết có chút đem lại, mặt không chút thay đổi.

"Bãi giá Hàm Phúc cung."

Hàm Phúc cung, chính là xứ sở Đức phi.

Mà Đức phi đang chuẩn bị đi ngủ nghe nói Hoàng thượng bãi giá Hàm Phúc cung, lúm đồng tiền như hoa. Cuối cùng, Hoàng thượng cũng không quên nàng. Cho dù luôn có người trẻ tuổi mỹ lệ, nhưng Hoàng thượng cũng không phải người vô tình.

Mình trong lòng hẫng, cũng là một người cực kỳ quan trọng.

Mà Phó Cẩn Dao nghe nói Hoàng thượng cũng không trở về Tuyên Minh điện, ngược lại là đi Hàm Phúc cung, mặt liền trắng bệch.

Nhìn đại cung nữ Thanh Nhi bên cạnh: "Người đã hỏi thăm rõ ràng?"

Thanh Nhi biết được chủ tử đang tức giận, nhưng lại không thể không nói: "Nô tỳ đã hỏi thăm rõ ràng, Hoàng thượng quả thật đi Hàm Phúc cung. Kính xin chủ tử chớ lo lắng quá mức, thân thể ngài quan trọng hơn, tiểu hoàng tử quan trọng hơn."

Móng tay Phó Cẩn Dao thật dài đâm vào bàn tay: "Triệu Uyển Trữ. Năm đó người tranh với tỳ tỳ ta, hôm nay lại tranh với ta. Chẳng khác nào đang xem thường cô nương Phó gia chúng ta sao?"

Thanh Nhi lo lắng nhìn mình chủ của tử, khuyên giải lần nữa: "Chủ tử, mọi việc chúng ta còn có thể bàn bạc kỹ hơn, bảo trọng thân thể, sinh một tiểu hoàng tử, mới là chuyện cần thiết ngay trước mắt."

Phó Cẩn Dao trì hoãn, đặt tay lên bụng, thoải mái thở phào.

"Người nói đúng, hoàng nhi của ta, mới quan trọng. Nhất định phải cẩn thận mọi chuyện cho ta, Thần tần có thể bị người ta động tay vào trong hương liệu, chúng ta cũng chưa chắc là không có, hôm nay công việc trong

cung vẫn trong tay Triệu Uyển Trữ. Về sau phàm những thứ ta ăn, dùng, mặc, các người đều phải chính tay kiểm tra cẩn thận, tuyệt đối không thể mù quáng. Hoàng nhi của ta, tuyệt đối không thể có chuyện."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Quá nửa đêm cơn mưa rơi xuống, hôm nay trở nên càng lạnh, Tịch Nguyệt mặc cũng không nhiều, trong cung này dù là lạnh nữa, nhóm phi tần này cũng chưa chắc mặc nhiều, dù sao bên trong phòng cũng có Địa Long, mà mặc nhiều cồng kềnh không chịu nổi, dù sao cũng sẽ không được hoàng thượng coi trọng.

Hiện mới vừa vào đông, trong nhiều cung Địa Long cũng chưa bắt đầu sử dụng, Tịch Nguyệt cũng như thế.

Thấy nàng mặc ít như thế, Cẩm Tâm đóng cửa sổ, khuyên chủ tử nhà mình: "Chủ tử luôn thích mở cửa sổ, thời tiết hôm nay lạnh như vậy, cũng không để ý thân thể."

Hạnh nhi bưng thuốc sắc xong tới, thuốc này là để điều dưỡng thân thể.

Hôm qua xảy ra một việc như vậy, thái y cũng viết ra không ít thuốc bổ.

Chán ghét nhieu mày, Tịch Nguyệt nhàn nhạt rũ mắt: "Để xuống trước đi."

Bởi vì đêm qua Tịch Nguyệt dặn dò, Hạnh nhi cúi chào một cái rồi đi, nàng muốn đến kho phòng (kho) chọn một lượng lớn tơ lụa màu vàng làm quần áo cho chủ tử, quần áo của phi thần trong cung này, tất cả đều là do Thượng y cục thống nhất hạn định làm ra, chỉ là cũng có phi tần này nọ thích để cho cung nữ có tay nghề tốt của mình tranh thủ làm.

Thấy Hạnh nhi rời đi, Tịch Nguyệt đưa tay cầm chén thuốc bưng qua, đi tới chỗ bồn hoa bên trong phòng, hơi nghiêng, thuốc đổ cứ như thế góp phần làm cho cây xanh tươi.

Nàng vẫn chưa muốn mang thai sớm như vậy.

Cười trào phúng xong, đặt chén trên bàn, còn Cẩm Tâm bên cạnh lại thu dọn đồ đạc như cũ, giống như cái gì cũng không nhìn thấy.

Mặc dù kiếp trước Hạnh nhi có lòng trung thành, nhưng là đời này, nàng không thể đánh cược.

"Hoàng thượng đi Kiêu Vân Cung?"

"Vâng"

Hoàng thượng vốn đã nói rõ, tối nay muốn tới Thính Vũ Các của bọn họ, lại bởi vì lúc chiều thân thể Phó quý tần có hơi khó chịu, ngược lại là trực tiếp đi nơi đó. Trong cung này cũng không phải là như vậy sao? Phó Cẩn Dao dựa vào mình mang thai luôn muốn kéo hoàng thượng đi qua nhiều hơn, nhưng vậy thì như thế nào? Tựa như đêm qua. Cho dù là đi Kiêu Vân Cung, cũng sẽ không ngủ lại nơi đó.

Có lẽ lúc này Phó Cẩn Dao còn chưa hiểu, nhưng nàng đã hầu hạ hoàng thượng mười năm, dĩ nhiên là biết, hắn sẽ không thay đổi. Nghĩ đến qua ba đến năm năm nữa, Phó Cẩn Dao mới có thể nhận rõ hiện thực này.

Nhã nhận lịch sự cúi đầu, nàng vẫn luôn không hiểu, rốt cuộc là tại sao hoàng thượng không ngủ chung với người của hắn? Rốt cuộc là có điều bí ẩn gì?

Thấy Tịch Nguyệt cúi đầu, Cẩm Tâm cho là chủ tử lại không vui vì hoàng thượng đi Kiêu Vân Cung.

"Chủ tử, nếu hoàng thượng đi Kiêu Vân Cung, chắc là sẽ không tới. Sông có khúc người có lúc, về sau chưa chắc chúng ta không có cơ hội bù thêm, người cũng chớ để tức giận quá mức, tránh cho thân thể bị thương. Nô tỳ chuẩn bị nước cho người, người rửa mặt nghỉ ngơi?"

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Hoàng thượng nhất định sẽ đến."

Điểm này, nàng rất chắc chắn. Thấy nàng như thế, Cẩm Tâm không nói thêm gì nữa, thu dọn lại giường, nhìn bóng dáng Cẩm Tâm, Tịch Nguyệt chợt nghĩ đến cái gì, nở nụ cười.

"Cẩm Tâm, dặn dò người chuẩn bị nước đi, ta muốn rửa mặt."

Cẩm Tâm cho là chủ tử nghĩ thông suốt, đi phòng ngoài giao việc cho Đào nhi.

Đào nhi nghe nói việc này, do dự một chút, nhắc nhở: "Cẩm Tâm tỷ tỷ, tối nay hoàng thượng có chỉ muốn tới Thính Vũ Các của chúng ta. Chúng ta sớm như vậy....."

"Thân thể Phó quý tần không ổn thỏa, hoàng thượng đã đi Kiêu Vân Cung rồi, có lẽ cũng sẽ không tới cung chúng ta, trong lòng chủ tử không dễ chịu, nên nghỉ ngơi sớm một chút. Đúng rồi Quả nhi, giúp chủ tử chuẩn bị chút sữa bò ấm, trước lúc ngủ chủ tử dùng một chút, sẽ ngủ ngon hơn."

Đào nhi và Quả nhi nghe lời Cẩm Tâm nói, đều vội ra ngoài. Mặc dù bốn người đều là đại cung nữ, nhưng là rất rõ ràng địa vị Cẩm Tâm trong mấy người cao hơn.

Đối với điểm này, ba người nàng cũng không có gì không cam lòng, dù sao, Cẩm Tâm này là thiếp thân thị tỳ được chủ tử mang tới từ trong nhà, dĩ nhiên là thỏa đáng hơn, cũng đáng giá chủ tử tin tưởng.

Họ có thể làm, chỉ là từng điểm một đạt được tin tưởng của chủ tử.

Dặn dò toàn bộ Cẩm Tâm trở về trong phòng.

Trong chốc lát thời gian nước đã chuẩn bị tốt. Trong phòng chỉ để lại một mình Cẩm Tâm hầu hạ.

Hoàng thượng nhất định sẽ đến, như vậy, sao nàng có thể không cho hần biết nàng thật tình và đau lòng?

Mượn góc cửa sổ mơ hồ ánh trăng bên ngoài, ngồi trên cái sập (giường nhỏ), thân thể nho nhỏ khoác áo choàng thật to, thật là có vẻ đáng người yếu đuối. Lúc này nàng đang cầm sữa bò trong tay, uống một chút một chút, thỉnh thoảng hít hít cái mũi nhỏ.

"Cẩm Tâm, người nói hoàng thượng có phải là một tên lường gạt hay không?"

Cẩm Tâm giật mình: "Chủ tử đừng nói lung tung, đây là hoàng cung, cũng không phải là Thăm gia chúng ta, người....."

Lời nói Cẩm Tâm bị cắt đứt, Thăm Tịch Nguyệt rất khẳng định nói tiếp: "Hần chính là một tên lường gạt."

Trong lời nói có dày đặc uất ức.

"Ta bị người khi dễ rồi, hần không đến thăm ta. Ta biết, Phó tỷ tỷ có đứa bé, hần phải đi qua, nhưng mà, nhưng hần cũng không cần ở luôn nơi đó! Hôm nay rõ ràng nói sẽ đến thăm ta, lại chưa có tới. Trên đời này hần là tên lường gạt."

Có lẽ Cẩm Tâm cũng không dám nói tiếp lời như vậy, lúc này ngược lại bên trong phòng im lặng lại.

Tịch Nguyệt trừng mắt nhìn, tiếp tục tự lẩm bẩm: "Để trừng phạt hần, ngày mai ta muốn đi đánh cờ với Thái hậu, sau đó ta muốn ở lại ăn cơm tối,

để hẳn đến đây cũng không tìm được ta. Hừ."

Ngoài cửa người nào đó "Nghe lén" thấy nàng như thế, cuối cùng không nhìn được bật cười.

Tịch Nguyệt nghe được âm thanh, "Bùm" một tiếng, cái ly trong tay rớt xuống.

Về mặt kính ngạc mà lại khó hiểu.

Cầm Tâm thấy chủ tử như thế, liền vội vàng nhặt lên cái ly đã rơi xuống dưới sập.

Rèm vén lên, không phải Cảnh đế còn là ai?

Cầm Tâm vội vàng thỉnh an.

Tịch Nguyệt cả thỉnh an cũng sẽ không, trên mặt thoát đỏ thoát trắng, xem ra hết sức xấu hổ, lời mờ nỉ non: "Hoàng, hoàng, hoàng thượng, ngài...ngài, sao ngài lại tới đây?"

Cảnh đế đứng nơi đó, nhìn nàng rũ đầu xuống, còn có chút tóc ẩm ướt, còn có chỗ mở rộng đáng yêu kia.

"Ngẩng đầu lên nhìn ta." Cảnh đế cất giọng nói.

Tịch Nguyệt tất nhiên sẽ không phản kháng, mím môi, khéo léo nhưng lại có chút sững sờ ngẩng đầu lên.

Khóe miệng nàng ngập ngừng: "....."

"Nàng nói cái gì?"

Âm thanh của nàng có thể so với con muỗi.

Hình như là Tịch Nguyệt rốt cuộc làm xong xây dựng tâm lý, nở nụ cười đẹp đẽ với hắn.

"Thần thiếp gặp qua hoàng thượng....."

"Hả?" Giọng nói của hắn lên cao, như có nghi ngờ.

Tuy là ngoài cửa trước thấy hắn nở nụ cười, nhưng mà lúc này lại hơi có vẻ lạnh nhạt, Tịch Nguyệt tiếp tục nắm chặt góc áo, chỗ kia đã bị nàng vụng nấp nhăn không chịu nổi, nhưng cho dù như thế, nàng vẫn là cười đơn thuần vô hại, hơi lấy lòng.

"Lúc nào thì hoàng thượng đến?" Âm thanh mềm mại.

Cảnh đế nhíu mày: "Hả? Hình như là lúc người nói trăm là một tên lường gạt."

Hắn cũng không cười, giọng điệu này còn có chút lạnh lẽo, Tịch Nguyệt đỏ mặt, bĩu môi.

"Thần thiếp, thần thiếp là nói giỡn. Hoàng thượng Anh Minh Thần Võ, tuyệt đối sẽ không so đo với loại tiểu nữ tử như ta, có đúng hay không?" Nàng lấy lòng kéo cánh tay hắn, mà Cảnh đế thì lại theo nàng lôi kéo ngồi vào trên sập.

Tịch Nguyệt thấy hắn ngồi xuống, vội vàng quỳ trên sập, cái miệng nhỏ nhắn nhanh nhẹn tiến tới hôn một cái trên mặt hắn, ngay sau đó ngượng ngùng mở miệng: "Hoàng thượng việc nước bận rộn, nhất định là mệt mỏi chứ? Thần thiếp ấm chân cho hoàng thượng."

Lúc này Lai Hỉ và Cẩm Tâm cũng thức thời lui ra ngoài, trong lòng hai người đều biết, mặc dù trong lời nói Thuần thần mạo phạm hoàng thượng, nhưng bộ dáng hoàng thượng như vậy, nhưng cũng không giống như tức

giận. Hơn nữa Thuần thần dịu dàng và tiểu ý như vậy phục vụ hoàng thượng, có lẽ chuyện như vậy thật không coi là cái gì.

Cảnh đế hài lòng hơi cong môi một cái, liếc nhìn nàng: "Người vẫn là người thông minh."

Vén sợi tóc bên má nàng lướt đến sau tai, Cảnh đế ôm chặt nàng.

"Chịu uất ức hả?"

Nói chưa dứt lời, nói đến cái này, vành mắt Tịch Nguyệt đỏ lên, nàng sợ hãi ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp kia tin tưởng nhìn hắn, cũng không nhiều lời, cứ như vậy nhìn hắn. Cho hắn thấy đau lòng.

"Người nhóc con, như vậy là muốn cho trăm đau lòng chết sao?" Cảnh đế đã hơn 20 rồi, mà Tịch Nguyệt cũng chỉ là một cô gái nhỏ mười ba tuổi. Đây cũng chính là bởi vì vào cung, nếu không tuổi này xuất giá (lấy chồng) cũng không nhiều.

"Thiếp cho là người sẽ không tới." Nàng cũng mặc kệ, cứ như vậy ngồi trên đùi hắn, đầu tóc bù xù cọ xát cổ hắn, hỏi một đặng, trả lời một nẻo.

Tay hắn chậm rãi trượt lên, nàng hơi nhột, giây dựa xuống.

Nhưng nghe một tiếng nước nở.

Cả người bị lật xuống, mông bị đánh hai cái: "Người tiểu yêu tinh."

Đè nàng trên sập, môi cứ như vậy cướp đoạt của nàng.

Thân thể Tịch Nguyệt mềm nhũn, mềm mại dán trên người hắn, đáp lại xâm lược kích thích của hắn.

Đợi đến khi hai người thờ hồng học, rốt cuộc hắn buông môi nàng ra. Dĩ nhiên là Tịch Nguyệt cảm giác cái vật kia đã chống lại nàng.

Sập này mặc dù không nhỏ, nhưng mà hai người luôn là có chút không tiện. Cảnh đế đứng dậy, xoay ngang ôm nàng lên, đi tới giường.

"Hầu hạ quần áo cho trẫm."

Tịch Nguyệt dịu hiền gật đầu, hôm nay hắn mặc áo măng bào màu vàng sáng Kim Long, bên hông dây lưng màu xám thẫm, người đàn ông như ngọc như thế, ngược lại gặp may mắn. Khuôn mặt đẹp dễ sáng sủa tôn lên quần áo tinh xảo này. Làm cho trong lòng người ta rung động.

Tay nhỏ bé non mềm đưa tới, có chút căng thẳng cởi quần áo của hắn, cho dù thân thể trở mã xuất sắc, mặt mũi cũng Thủy Linh (khéo léo như nước), trang ## bubble nhưng cuối cùng nàng chỉ là một cô gái mười ba tuổi, khuôn mặt trẻ con hơi béo với cánh tay nhỏ bé hơi có chút thịt cũng làm cho người cảm thấy nàng chỉ là một đứa bé kích cỡ tương đương cô nương.

Cởi quần áo của hắn xuống, ngón tay để ở viền quần lót, cứ như vậy nhìn hắn, thấy hắn không chịu "Bỏ qua cho" nàng, nàng run rẩy, hai mắt nhắm nghiền, vừa độc ác, kéo quần hắn xuống.

Tuy là nàng thường làm chút chuyện quyến rũ, nhưng lại luôn là đầu voi đuôi chuột, lúc hơi gần gũi chút thì bắt đầu lùi bước, đương nhiên lần này cũng là như thế.

Hai người thành thật với nhau nhiều lần, nàng chưa từng nhìn qua thân thể hắn.

Hắn đã □, nhưng nàng vẫn có bộ quần áo, Cảnh đế cười tà: "Cô bé con, cởi quần áo."

Đối với hắn mà nói, nàng cũng không phải là một cô bé con sao?

Người Tịch Nguyệt chỉ có một cái áo choàng, thấy hăn như thế, cũng vì quần áo "An toàn" này, cuối cùng cởi ra.

Thân thể nàng mềm mại thoáng ửng phấn hồng.

"Mới vừa tắm rửa qua?" Giọng nói hăn hơi thấp.

"Dạ."

Một phen kéo rèm che xuống, hăn cúi người đi lên.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ánh sáng lấp lánh, trong phòng lượn lờ hương khí, bên trong mạn giường truyền ra tiếng rên rỉ mềm mại.

Cảnh Đế yên ổn nằm ở đó, còn Tịch Nguyệt lại nằm sấp trên ngực hắn, nhẹ nhàng hôn, tay hắn liên tục di chuyển trên làn da trắng nõn của nàng.

Vuốt ve một hồi, hắn kéo tay nàng đi tới bên dưới, nàng giống như muốn phản kháng nhưng cuối cùng vẫn không mạnh bằng nam nhân nên cánh tay bị hắn lôi kéo đung vào nơi đó.

Nàng không dám cúi đầu nhìn, ánh mắt nhìn hắn thẹn thùng mang theo vẻ sợ hãi, cánh tay bị hắn bắt ép, run rẩy cầm lấy thứ kia của hắn.

Hắn hít vào một hơi, tay kia nhéo cái mũi nhỏ của nàng một cái.

"Hôm qua vừa mới sắc phong cho nàng, hôm nay còn chưa thấy nàng tạ ơn." Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, dường như có vẻ không vui.

Theo Tịch Nguyệt thấy, hắn nhắc tới chuyện này vào lúc này cũng chỉ là vì muốn dỗ ngọt mà thôi.

"Tịch Nguyệt đương nhiên là tạ ơn Hoàng thượng, người hiểu tấm lòng của thiếp mà." Một tay của nàng nắm thứ kia của hắn bắt đầu hoạt động, tay kia vuốt ve khuôn mặt của hắn, đầu ngón tay mềm mại lướt qua lông mi, hai mắt của hắn, đặt lên đôi môi đang nhếch lên của hắn.

Vẽ theo hình đôi môi, ánh mắt Cảnh đế nhìn nàng dần trở nên thâm thúy.

Hắn hé môi cắn ngón tay nàng làm cho nàng khẽ kêu lên.

Hắn dùng lực không lớn nhưng cũng không chịu mở miệng ra.

Nàng cười khanh khách nói: "Hoàng thượng chẳng lẽ là muốn ăn Nguyệt Nhi sao? Chỉ sợ là thiếp lớn như vậy, người ăn không được." Nàng cười duyên, đôi môi hơi chu lên.

Cảnh Đế biết đây là thói quen của Tịch Nguyệt nhưng nàng lại không biết mỗi khi nàng chu môi đều khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào.

Không biết vì sao, mỗi khi nàng như vậy luôn cho hắn có loại cảm giác kích thích khi 'bắt nạt' nàng. Chỉ nghĩ muốn trừng trị cô bé này.

Thả lỏng miệng ra, nàng còn chưa kịp oán giận thì hắn đã nhắc thân thể nàng lên, hé miệng cắn cắn đôi môi đang chu lên kia.

Mặt nàng đỏ ửng như ráng mây chiều.

Gặm cắn hồi lâu, rốt cuộc hắn cũng buông nàng ra: "Thế nào? Không phải là trẫm đang ăn nàng sao?"

Cho dù ở địa vị cao, thân là quân vương của một quốc gia nhưng hắn chung quy vẫn là nam nhân, ở trên giường, hắn cũng vui vẻ nói mấy lời trêu chọc như thế này.

Thấy nàng thẹn thùng liền xoay người đè nàng xuống, đôi mắt thâm sâu nhìn chăm chăm nàng.

Nâng đùi nàng lên liền tiến vào.

"Mai hoa trưởng lí tiểu tương tòng.

Hưng hật nan đương lữ chiết trùng.

Bách mị sinh xuân hồn tự loạn.

Tam phong tiền thái cốt đô dung"*

(Hoa mai trong trướng cười đùa, niềm vui vượt ngọn lửa đùa xông qua, xuân sinh quyến rũ thôi mà, tam phong mấy đỉnh hài hòa tâm can)

Hắn nỉ non khiêu khích bên tai nàng. Nhìn hắn đọc những câu thơ sắc tình như vậy, nàng thẹn đến nỗi muốn chui xuống đất.

Hắn cười hì hì, bắt đầu chuyển động.

Ra vào mấy chục lần, tốc độ của hắn bắt đầu trở nên điên cuồng.

Khi hắn tiến vào nơi sâu nhất của nàng, Tịch Nguyệt run rẩy khóc lên.

Nhưng, phàm là nam nhân, về vui vẻ khi được đứng đầu về khoản này, thấy nàng như vậy hắn càng cảm thấy thỏa mãn.

Ôm nàng vào lòng, vỗ về trấn an: "Nàng khóc cái gì? Thật là một đứa bé, vui vẻ cũng khóc, không vui cũng khóc."

Tuy nàng vẫn nức nở nhưng không quen phản bác: "Thiếp không phải đứa bé. Nếu thiếp là đứa bé thì sao chàng có thể làm như vậy chứ."

Nàng như thế khiến cho hắn phải bật cười, không phải đứa bé vậy lúc này nàng còn tranh cãi làm gì chứ.

Hắn thổi hơi bên tai nàng: "Trẫm làm gì?"

Trêu đùa trắng trợn.

"Làm... như vậy." Đương nhiên là nàng không thể nói ra miệng. Thấy hắn lôi kéo nàng không chịu buông, kiên trì muốn nàng nói ra hắn đang làm gì.

Nàng tức giận: "Thích làm chuyện không đứng đắn."

Lời vừa nói ra lại khiến cho Cảnh Đế bật cười.

"Nàng không thích sao?"

Tịch Nguyệt thiếu chút nữa thì trợn mắt nhìn hắn, xoay người chu môi không để ý tới hắn. anhtho_lequydon

Hắn không buông ta, ngồi trên người nàng, nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Sao? Nàng không thích sao? Hử?"

Loại đùa giỡn này thực khiến người ta tức giận. Tịch Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, hắn lại không ngừng hôn nhẹ lên người nàng.

Nàng cực kỳ sợ nhột, hắn trêu chọc nàng như vậy, nàng đương nhiên sẽ vặn vẹo để tránh né, tránh né một hồi, trong miệng lại truyền ra tiếng thở dốc, rên rỉ...

***

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa như trút nước, Tịch Nguyệt hơi uể oải nằm trên giường, không đứng dậy. Cũng may là không cần phải đi thỉnh an, nếu không thực sự là nàng bị hành hạ đến mệt chết.

Nhớ lại Hoàng thượng đêm qua kịch liệt thế nào, Tịch Nguyệt ai oán cúi đầu nhìn cơ thể mình, làn da vốn trắng nõn giờ không chỗ nào không có dấu vết. Hoàng thượng lúc nào cũng như vậy thật khiến cho người ta buồn bực, nhưng mà bản thân nàng lại luôn luôn không thể cự tuyệt hắn.

Tóm lại, trong quá trình này không phải là nàng không hưởng thụ, hiện nay cha và ca ca của nàng ở trên triều đình còn phải xem sắc mặt của người khác, nàng ở trong hậu cung cũng không thể tự coi mình là nhất.

Hôm nay mưa to đương nhiên sẽ không có người nào đến đây, vì vậy nàng cũng chiều theo tính tình của mình, vẫn nằm trên giường không đứng dậy. Tuy nằm nhiều không tốt nhưng hiện tại nàng mệt không chịu nổi.

Tối qua, lúc Cảnh đế rời đi đã vỗ vỗ gương mặt tròn trịa của nàng nói có thể hôm nay sẽ trở lại. Tịch Nguyệt không hiểu rốt cuộc Hoàng thượng thích như thế nào, nhớ tới những lời hôm qua hắn nói trong lúc làm chuyện đó thì khẽ thở dài.

Hoàng thượng đến đây, không biết hiện tại Phó quý tần kiêu ngạo sẽ có tâm trạng thế nào.

Tịch Nguyệt nghĩ tới mình ở hậu cung, chắc chắn, kẻ địch của nàng đúng là không thiếu.

"Chủ tử..." Đào Nhi trở về từ bên ngoài, đi vào nội thất.

"Có chuyện gì?" Có Đào Nhi ở bên cạnh, đúng là thường xuyên được nghe chuyện lí thú.

Trên mặt Đào Nhi có chút tức giận: "Không phải là chuyện Trần đáp ứng sao. Nô tỳ vừa từ bên ngoài trở về, nghe nói khi Hoàng thượng hạ triều nàng ta ở trên đường của Tuyên Minh Điện, giả bộ không quản mưa lớn hái hoa."

"Chỉ là hái đóa hoa thôi, người tức giận như vậy làm gì."

Đào Nhi không phục nói: "Hoàng thượng tuyên nàng ta tối nay tới Tuyên Minh Điện thị tẩm đó, chủ tử."

Tịch Nguyệt không hề tức giận, đây vốn là chuyện trong dự kiến của nàng. Chỉ cần Trần Vũ Lan sử dụng thủ đoạn, Hoàng thượng đương nhiên sẽ tiếp chiêu. Dù sao nàng ta cũng là một quân cơ trong trận thế chế ngự lẫn nhau trong hậu cung của Hoàng thượng!

"Trong cung này không phải đều là như vậy sao, Hoàng thượng thích là được. Người không cần để ý những chuyện linh tinh này, nói không chừng người ta sẽ lại đẩy chủ tử nhà người là ta đây lên đầu sóng."

Tịch Nguyệt mỉm cười.

Đào Nhi nghe xong, suy nghĩ kĩ càng, quả là như vậy.

Âm thầm tự giận chính mình: "Là nô tỳ ngu dốt."

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Tối nay hân Hoàng thượng sẽ không tới đây. Ngày mai là ngày đầu tiên nàng ta thỉnh an sau khi được thị tẩm, buổi sáng chúng ta đi sớm một chút, ta không muốn trên đường đụng phải những người không liên quan."

Tuy Tịch Nguyệt chỉ là một vị Tần Chính lục phẩm nhưng mà hậu cung này chỉ có ba mấy, chưa đến bốn mươi người. Trong số đó, phân vị của nàng cũng khá cao, hiện tại còn là người đang được sủng ái, đương nhiên không giống trước kia. di3nd4nl3quyd0n

Sáng sớm hôm sau.

Tịch Nguyệt rời giường rất sớm nhanh chóng mặc y phục rồi tới Tuệ Từ Cung. Bạch Tiểu Diệp và đích tử của nàng ta Bạch Du Nhiên cùng với Lệ tần Chu Vũ Ngưng đều đã ở đó.

Mỗi lần thỉnh an Bạch Du Nhiên đều tới rất sớm, cũng không nói nhiều, rất quy củ nhưng Chu Vũ Ngưng thì khác, đây là lần đầu tiên nàng thấy nàng ta tới sớm.

Chào hỏi lẫn nhau xong, Tịch Nguyệt ngồi xuống vị trí của mình bên cạnh Bạch Du Nhiên.

Quế ma ma thấy Tịch Nguyệt đến, thân thiết chào hỏi: "Hôm nay Thuần tần nương nương tới sớm vậy."

"Hôm qua mưa cả ngày, ta ở trong vòng nhàn rồi không có việc gì làm liền chợp mắt một hồi, buổi tối cũng ngủ tử sớm nên sớm ngày hôm nay đã tỉnh rồi." Tịch Nguyệt cũng thân thiết nói.

Bạch Du Nhiên nhìn hai người trao đổi với nhau, mỗi ngày nàng ta đều tới sớm nhưng chưa từng được Quế ma ma nói chuyện như vậy.

Nhìn kĩ Thuần tần, trong vài ngày gần ngủi liền từ vị trí Thẩm thường tại đi tới phân vị Thuần tần. Phân vị dù không cao nhưng cũng đã là người lên nhanh nhất trong số đám phi tần.

Nàng hơi khó hiểu nhưng lại cảm thấy được đúng là nhìn người không nên chỉ nhìn bề ngoài.

Thực đúng là mỗi người đều có nhân duyên của mình.

Không bao lâu sau, mọi người đều đến đông đủ, tuy Phó Cẩn Dao mang thai nhưng vẫn rất giữ quy củ.

Thái hậu thấy nàng, gật gật đầu, dường như rất vừa lòng.

Phó Cẩn Dao thấy vậy khẽ cong môi cười.

Thấy không khí trong Tuệ Từ cung vui vẻ hòa thuận, Đức Phi chọn lúc này để mở miệng: "Mẫu hậu, mấy ngày trước mẫu hậu dặn dò con điều tra chuyện hạ độc trong cung giờ đã có kết quả rồi."

Ánh mắt Thái hậu rơi xuống người Đức phi, nhàn nhạt "À..." một tiếng, giọng điệu có chút nghi vấn.

Chúng phi tần nghe thấy Đức Phi nói vậy đều yên lặng ngồi thẳng lưng, sợ bị liên lụy, ngừng thở đợi nàng nói ra kết luận.

"Ngày ấy tra được Thuần tần muội muội bị người ta tính kế làm cho nô tì bất ngờ, hậu cung này luôn luôn an ổn, không ngờ lại xuất hiện loại chuyện hèn hạ thế này. Được Thái hậu tín nhiệm, nô tì đã điều tra để cho Thuần tần muội muội một lời công bằng."

Đức phi nói chuyện luôn luôn có ám chỉ, lần này là ám chỉ là tú nữ các nàng mới tiến cung làm cho hậu cung này xảy ra lắm chuyện hơn.

Thái Hậu ngồi trên chủ vị cũng không nói nhiều, người khác đương nhiên cũng sẽ không lên tiếng.

"Nô tì đã cẩn thận điều tra phủ Nội Vụ, tìm ra rất nhiều chứng cứ, hiện tại đã bắt được phạm nhân, người này vốn chính là thân tín của Tống thị. Tống thị thấy Thuần tần được sủng ái nên ghen tị mới làm ra chuyện này."

Toàn bộ đúng như Tịch Nguyệt đã dự kiến, Tịch Nguyệt cong môi, mỉm cười như có như không.

Người khác không tiện lên tiếng còn Thuần tần thì lại sụp mắt xuống, không nhìn ra biểu tình. Thái hậu cũng không nói gì, trong lúc nhất thời, không khí lập tức lạnh xuống.

Thật lâu sau, Thái hậu nhìn những gương mặt xinh đẹp bên dưới, lạnh nhạt mở miệng: "Tống thị đã ở trong lãnh cung, cho dù có xử lý nữa cũng không thể giết nàng. Mọi chuyện cứ kết thúc như vậy đi, nhưng mà đúng là Thuần tần chịu ủy khuất rồi. Truyền ý chỉ của ai gia, thưởng cho Thuần tần vạn lượng hoàng kim. Đứa bé nàng là một người không có tâm tư, tuổi tác lại còn nhỏ, dễ bị người khác lừa gạt nhưng lại không biết người vẫn luôn xưng tử gọi muội với người chắc gì đã thật lòng với người. Đức phi, về sau người chiếu cố Thuần tần nhiều một chút. Còn những người không lên nổi mặt bàn thì không cần để ý."

Thái hậu nói xong, thoáng nhìn qua Trần Vũ Lan, lúc này nàng ta an tĩnh ngồi ở đó giống như một con búp bê vải.

Lời này của Thái hậu rõ ràng là thiên vị Thuần tần, cho dù Đức phi không vừa ý thì cũng sẽ không làm trái ý Thái hậu.

Nàng ta cười mềm mại, nói: "Nô tì hiểu rõ."

Thái hậu hài lòng gật đầu: "Ai gia lớn tuổi, không thích quản những chuyện lớn nhỏ trong cung này, nhưng mà như vậy cũng sẽ không để cho các người làm loạn nơi này."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Editor: Gấu Mũm Mĩm

Thái hậu sai mọi người rời đi, giữ lại một mình Thẩm Tịch Nguyệt.

Điều này làm cho các vị phi tần sinh lòng oán hận, ngoài mặt lại vẫn là vẻ dịu dàng, tươi cười.

Tống thị đã lãnh cung, dĩ nhiên là giận chó đánh mèo không được, nhưng Trần Vũ Lan lại nơi này. Nếu như không phải nàng ta dùng thủ đoạn ác độc này ý đồ ám hại Thẩm Tịch Nguyệt. Há có thể có kết quả này.

Hoàng thượng để đền bù nàng thăng phần vị cho nàng, hôm nay Thái hậu lại như thế.

Ánh mắt Trần Vũ Lan này nhìn giống như dao găm.

Giữ Tịch Nguyệt lại, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, Thái hậu gật đầu: "Hôm nay ánh mặt trời ngược lại không tệ, cùng ai gia ra ngoài đi dạo chút."

Tịch Nguyệt vội vàng tới đỡ Thái hậu: "Tần thiếp buổi sáng khi tới đây cảm thấy vẫn có chút lạnh. Thái hậu người khoác áo ngoài vào."

Quế ma ma đương nhiên cũng hiểu được, đem áo choàng gấm nhung màu xanh ngọc choàng lên người Thái hậu.

Tịch Nguyệt nhìn trang phục này của Thái hậu, cười cười, hé miệng: "Lúc đầu tần thiếp vào cung liền nghe nói Hoàng thượng thích màu lam."

Các tỷ muội cũng mặc nhiều trang phục màu lam. Lấy niềm yêu thích của Hoàng thượng."

Thái hậu cũng không nói nhiều, nhìn nàng.

"Nhưng mới rồi tần thiếp đột nhiên lại cảm thấy, nhất định là mọi người nghĩ sai rồi."

Thái hậu lúc này bật cười: "Người thật là lanh lợi."

Tịch Nguyệt cũng không có kiêng dè, cùng Thái hậu tán gẫu.

Nàng chu miệng: "Tần thiếp mới không lanh lợi."

Thái hậu thấy nàng như thế, vỗ vỗ tay nàng.

"Mấy ngày nay sách thuốc xem thế nào rồi? Nếu như người thích, ai gia ban thưởng người mấy quyển." Thái hậu mở lời như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng không suy nghĩ tỉ mỉ hàm nghĩa trong lời nói của bà, Tịch Nguyệt cười khéo léo từ chối: "Đa tạ thái hậu nương nương ân điển. Chỉ là, Tịch Nguyệt vốn là giết thời gian, quyển sách này cũng chẳng qua chỉ khó khăn lắm nhìn mấy tờ, nếu như Thái hậu đem sách thưởng cho thần thiếp. Thần thiếp ngược lại cảm thấy có chút thẹn với sách này. Có lẽ, sách cũng là cần tri âm."

Thái hậu cũng cười: "Sách này còn có tình cảm? Rốt cuộc là tuổi còn nhỏ, mọi việc luôn có thể nghĩ đến như thế."

Tuy nói tản bộ, hai người cũng không đi xa, chỉ đi dạo trong sân, nhìn ra cây đã có chút quang, Thái hậu tiếp tục cười: "Hôm qua mưa to, cây này ngược lại trong nháy mắt liền quang rồi."

Tịch Nguyệt hiểu, Thái hậu có lẽ là nghĩ tới hôm qua Trần Vũ Lan thị tắm.

"Quang thì có quan hệ gì đâu, sang năm có thể lại mọc, dù sao cũng bốn mùa luân hồi."

"Đúng vậy, dù sao cũng bốn mùa luân hồi. Mọi việc tâm bình tĩnh đối đãi là tốt rồi." Thái hậu đây là biến thành an ủi Thẩm Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt không hiểu, Thái hậu làm sao lại đối với nàng tốt lên, hơn nữa coi như là quang minh chính đại nói cho người khác biết, nàng là đứng về phía mình, kiếp trước đây chẳng hề từng xảy ra, Tịch Nguyệt không hiểu, rốt cuộc là nguyên nhân gì đây?

"Tần thiếp hiểu."

Thái hậu hài lòng gật đầu.

Hai người cứ tản bộ trong hoa viên như vậy, ngược lại cũng mãn ý.

Nhưng thanh tịnh này cũng không có duy trì bao lâu, Quế ma ma sắc mặt nặng nề tới đây.

Thái hậu cũng không có kiêng dè Thẩm Tịch Nguyệt, có lẽ, mặc dù quan trọng, nhưng lại cũng không phải chuyện cần kiêng dè.

"Nói đi. Lại ầm ĩ cái gì rồi."

Tịch Nguyệt cúi đầu nhìn ngón chân mình, cũng không chú ý diện mạo.

"Khởi bẩm Thái hậu, là người trong cung Phó quý tần tới, nói là trong giếng cạn sân Kiêu Vân Cung phát hiện một cỗ hài cốt, có lẽ cũng có chút niên hạn rồi, Phó quý tần lúc ấy lại bị dọa sợ, động thai khí."

Thái hậu nghe xong giọng điệu hơi lạnh: "Phó quý tần tuyệt không thể nào tự mình phát hiện chuyện như thế trong giếng, đi gọi Đức Phi tới,

xem ra Kiều Vân Cung cũng là nên chinh lý rồi. Nàng ta có thân thể hữu tâm vô lực, vậy hãy để cho Đức Phi đi. Sao lại đem chuyện dê tiện này truyền tới trước mặt nàng ta. Ai gia đã nói bao nhiêu lần rồi, hoàng tự là quan trọng, xem ra có vài người là muốn làm gió thổi ngoài tai rồi."

Thái hậu nổi cáu một phen, cũng không nhắc tới chuyện mời Thái y.

Tịch Nguyệt cúi đầu suy nghĩ, không biết cái này có phải là nhằm dò xét mình không. Sao lại vừa khéo xảy ra chuyện như vậy.

Có điều nàng cũng không nói nhiều, nếu như có thể biến mất, e là nàng đã sớm trốn ra xa được rồi.

"Thuần tần người trở về trước đi."

"Vâng"

Tịch Nguyệt mang theo Hạnh nhi Đào nhi bên cạnh vội vàng rời đi.

Chuyện như thế này vốn cũng không phải là nàng nên nhúng vào, bước kế tiếp, Phó Căn Dao này sẽ phải chuyển vào Trúc Hiên rồi.

Nhắc tới Trúc Hiên, cũng là một cái gì đó rất đặc biệt tồn tại trong cung, hình như bắt đầu từ tiên Hoàng đã là như thế, nữ tử được sủng ái cũng sẽ chuyển vào Trúc Hiên. Cả đời trước, Phó Căn Dao chính là sau khi Hiên phi sụp đổ dọn vào Trúc Hiên.

Mặc dù chỗ này cũng không phải là nhất cung gì, vãn vãn được một cái hiên tự, nhưng nó cũng cất giấu một tầng thâm ý khác.

Đó chính là tác dụng tốt của hai chữ "Sủng phi".

"Thuần tần tỷ tỷ." giọng nói dịu dàng truyền đến.

Thẩm Tịch Nguyệt nhìn qua, hẳn là Bạch Tiểu Điệp. Trong lòng có chút không vui, nhưng cũng không biểu hiện, giọng nói nhàn nhạt: "Bạch thường tại sao vậy?"

Bạch Tiểu Điệp này rõ ràng to hơn nàng, càng muốn làm ra cảm giác vừa yếu đuối lại nhỏ nhắn này.

"Hôm qua mưa to, sau cơn mưa không khí lúc nào cũng trong sạch, ta thích tản bộ sau cơn mưa, hưởng thụ hương thơm của đất này."

Tịch Nguyệt nhìn điệu bộ nàng ta như vậy, không muốn dư thừa quan tâm: "Vậy Bạch thường tại tiếp tục hưởng thụ hương thơm đi, ta còn muốn hồi cung nghỉ ngơi."

Nói xong liền muốn rời đi, nhưng Bạch Tiểu Điệp lại không có ý tưởng như vậy, vội vàng ngăn cản nàng.

"Thuần Tần sao vội vàng như vậy? Chi bằng cùng đi đi?"

"Ta mệt mỏi." Nàng nói chuyện cũng không nề tình.

Bạch Tiểu Điệp thấy nàng như thế, cảm thấy đáng thương: "Thuần tần tỷ tỷ, ta chỉ là bởi vì chúng ta cùng bị Vũ Lan tổn thương, muốn cùng tỉ hàn huyên một chút. Người là biểu tỷ nàng, ta với nàng ta tình như tỷ muội, vốn cũng là gọi nàng ta một câu tỷ tỷ. Nhưng nàng ta đối đãi với chúng ta như thế, lòng ta đây, hết sức khó chịu. Nhưng lại nghĩ, có phải là chúng ta oan uổng cho nàng ta hay không, nàng ta cũng là bị kẻ xấu làm hại?"

Nghe lời nói này của nàng ta, Tịch Nguyệt cũng không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng giọng nói có chút nghiêm nghị: "Bạch thường tại lỡ lời rồi, trong cung này, vốn tất cả đều là tỷ muội, chúng ta đều là hầu hạ Hoàng thượng, gọi tỷ muội vốn là bình thường, lại nói có gì thân với không thân. Về phần Vũ Lan, nàng ta tuy là biểu muội ta, nhưng cũng là Hoàng thượng Trần Đáp Ứng. Xuất giá tòng phu, chúng ta cũng nên vì Hoàng thượng

trước tiên. Con nổi dỗi này liên quan đến đại sự, bất kể như thế nào, cũng không thể làm niệ̣m tường ác độc này. Về phần oan uổng, kẻ xấu, ai là kẻ xấu, kính xin Bạch thường tại cẩn thận lời nói. Chuyện trong cung tự có Hoàng thượng Thái hậu suy nghĩ, chúng ta an phận thủ thường, hầu hạ Hoàng thượng thật tốt. Chẳng lẽ Bạch thường tại không tin Thái hậu truyền ngự y?"

Bạch Tiểu Điệp không ngờ Thẩm Tịch Nguyệt sẽ nói như thế, sững sờ nơi đó, có chút không biết làm sao, chỉ là một lát liền uất ức rơi lệ.

"Thuần tần tỷ tỷ, ta thật sự là vì tốt cho Vũ Lan, nếu như nàng ta thật sự làm chuyện xấu vậy, Hoàng thượng như thế nào lại lâm hạnh? Chúng ta đều đã từng qua lại thân thiết với nàng ta, lúc này không lôi kéo nàng ta, chẳng lẽ muốn nhìn nàng bị khi dễ sao?"

Tịch Nguyệt nghe nàng ta vừa nói như thế, ngược lại nở nụ cười, Bạch Tiểu Điệp này thật đúng là không đơn giản, đây là chuyện cười nàng ta đêm qua bị Trần Vũ Lan đoạt mất Cảnh đế?

"Bạch thường tại ngược lại lỡ lời rồi. Hoàng thượng lâm hạnh người nào chẳng lẽ còn cần thông qua Bạch thường tại đồng ý? Về phần nói Trần Đáp Ứng bị khi dễ, là không thể nào nói tới, nghĩ đến nếu như lúc ấy không phải Bạch thường tại Tuệ Từ cung, Thái hậu tất nhiên sẽ vào điều tra kỹ chuyện này sâu hơn, cũng chính bởi vì bằng chứng của Bạch thường tại, mới định Trần Đáp Ứng tội danh ác độc, thế nào? Hôm nay Bạch thường tại thấy Trần Đáp Ứng thị tẩm, liền muốn mong đi lên? Một khi đã như vậy, ta nghĩ Bạch thường tại vẫn là sớm một chút chờ cửa Kiều Vân Cung mới phải."

Tịch Nguyệt lén đổi quan niệm, hơn nữa giấu cợt Bạch Tiểu Điệp.

Nàng ta ngáp ngừng khóe miệng, giọt nước mắt thật to không ngừng nhỏ xuống: "Ta không có, ta không có, tại sao người muốn nói như vậy..."

"Bạch thường tại đây là làm cái gì vậy, làm giống như ta khi dễ người không bằng."

"Thuần tần cũng không chính là khi dễ nàng ta sao? Bạch thường tại đã khóc thành ra như vậy rồi, Thuần tần tội gì hung hăng dọa người." Một giọng nữ vang lên, Thẩm Tịch Nguyệt nhìn sang, chính là Liên Tú Vân.

Mặc dù sau khi thị tẩm cũng có tiến phong, nhưng Liên Tú Vân phần vị bây giờ cũng không có cao hơn Thẩm Tịch Nguyệt, nàng quy củ chào một cái, nhưng lời nói ngược lại cũng không khách khí.

"Liên Lương Đế chẳng lẽ cho là Bạch thường tại nói đúng? Bạch thường tại tại sao khóc thút thít như thế? Cũng không phải là bởi vì nàng ta không để ý? Trong cung này, là coi trọng phép tắc, cũng không biết Liên Lương Đế điệu bộ như vậy, là vì cái gì."

"Có lý không có lý, cũng không phải là Thuần tần nói là được. Về phần ta cũng vậy cũng chỉ là không ưa có vài người ỷ vào sủng ái, khi dễ người khác mà thôi."

Thẩm Tịch Nguyệt nhú mày: "Nếu như Liên Lương Đế hôm nay không nói rõ ràng mọi chuyện, vậy ta nhất định phải tìm Thái hậu nương nương hoặc là Đức Phi phân xử thử, có lý vô lý không phải là của ta định đoạt, dĩ nhiên cũng không phải người Liên Lương Đế định đoạt, hoặc là Bạch thường tại cố làm vẻ ủy khuất này, nếu như khóc là có thể giải quyết vấn đề, là có thể để cho người khác cho là mình vô tội, như vậy ta cũng không ngại thử một lần. Liên Lương Đế không hỏi rõ phải trái đúng sai như vậy liền hỏi tội với ta, ngược lại không biết là ỷ vào cái gì! Người đời đều nói Liên Lương Đế là Đệ Nhất Tài Nữ Kinh Thành, theo ta thấy, cũng chẳng qua hữu danh vô thực mà thôi. Có tiếng không có miếng."

"Người....." Liên Tú Vân bị nàng nói một phen như thế tức tới nổi sắc mặt đỏ lên.

"Hai vị tỷ tỷ chớ để vì Tiểu Điệp mà như vậy, là ta, đều là ta không tốt, là lỗi của ta....." Bạch Tiểu Điệp hoa lệ đầm mưa khẽ nói.

"Ta ngược lại nhớ rằng, Bạch thường tại tuổi còn lớn hơn ta đấy." Thẩm Tịch Nguyệt khẽ giễu cợt. Xem nàng là dễ khi dễ?

Nàng đời này nguyên tắc xử sự chính là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu như người khác đánh nàng má trái, nàng không riêng gì muốn đánh thẳng vào má trái nàng ta, má phải cũng sẽ không bỏ qua.

Bạch Tiểu Điệp tiếp tục đau khổ khóc.

"Thuần tần hà cố hùng hổ dọa người?" Bạch Tiểu Điệp che mặt, tựa như uất ức.

"Đừng khóc, chúng ta có lý đi khắp thiên hạ. Chúng ta tìm Thái hậu phân xử." Liên Tú Vân kéo vai Bạch Tiểu Điệp khóc thút thít qua, nhìn chăm chăm Thẩm Tịch Nguyệt.

"Ai có thể nói cho trẫm, nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" Giọng nam đột ngột vang lên, nam tử áo măng bào vàng óng ánh đứng nơi đó, sắc mặt âm đạm khó hiểu.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Nhìn thấy hoàng thượng, tiếng nước nở của Bạch Tiểu Điệp càng lớn hơn, Liên Tú Vân cũng không còn cứng rắn giống như vừa rồi nữa, ngược lại để lộ ra uất ức, chỉ có Thẩm Tịch Nguyệt vẫn trừng mắt như cũ.

Vẻ mặt quật cường đứng nơi đó.

"Liên Lương Đế, người đến nói." Giọng nói của Cảnh đế bình lặng không gợn sóng.

Liên Tú Vân không nghĩ tới Cảnh đế chọn nàng trước, trong lòng có chút vui vẻ, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt.

Tác phong thành khẩn trả lời: "Hoàng thượng, tần thiếp ra ngoài tản bộ, đi tới nơi này thì thấy Thuần tần và Bạch thường, lại nghe giọng nói của Thuần tần rất dữ dội, Bạch thường lệ rơi đầy mặt die,n; da.nlze.qu;ydo/nn như có uất ức. Đều là tỷ muội trong nhà, tội gì làm khó lẫn nhau, nên thiếp tới đây giảng hòa."

Xem xét lời nói này. Thật sự giống như nàng ta hoàn toàn trong sạch. Lại lộ ra vẻ nàng ta rất đại nghĩa.

"Vậy sao?" Cảnh đế nhìn Bạch Tiểu Điệp: "Bạch thường, Thuần tần khi dễ người?"

Bạch Tiểu Điệp lắc đầu liên tục: "Không có, không có, hoàng thượng, Thuần tần, Thuần tần nương nương, Thuần tần nương nương cũng chỉ tốt bụng an ủi tần thiếp."

Tuy lời như thế, nhưng nội dung trong lời nói lại có thể làm cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Thấy hai người như vậy, trong lòng Tịch Nguyệt đã vòng vo trăm lần.

Chuyện hôm nay nàng vốn không then với lương tâm, nhưng hai người này cùng liên kết, rõ ràng cho thấy muốn đập đổ nàng. Còn có hoàng thượng, hoàng thượng tới khi nào, tới bao lâu, có phải Liên Tú Vân nhìn thấy hoàng thượng nên mới có thể như thế hay không?

Chỉ xoay chuyển suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt liền hủy bỏ đáp án của mình, nếu như Liên Tú Vân biết hoàng thượng đến, tất nhiên sẽ không nói chuyện cứng rắn như vậy. Về phần Bạch Tiểu Điệp, Bạch Tiểu Điệp cũng không biết.

Tịch Nguyệt cũng không nói chuyện, Cảnh đế dừng tầm mắt ở trên người nàng: "Thuần tần, họ nói là thật?"

Tịch Nguyệt hồi phục tinh thần, lộ ra một nụ cười rục rịch, giọng nói chậm chạp: "Người xấu tác quái nhiều."

Ha ha! Đừng nói Cảnh đế, ngay cả Lai Hỉ sau lưng Cảnh đế cũng không nhìn được, người xấu tác quái nhiều, Thuần tần nương nương này thật đúng là dám nói.

Dung mạo của Liên Tú Vân và Bạch Tiểu Điệp dĩ nhiên không bằng Thẩm Tịch Nguyệt, nghe nàng nói như thế, càng làm ra vẻ uất ức hơn.

Cảnh đế đưa tay về phía Tịch Nguyệt, suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt chậm rãi đến bên cạnh hắn, đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào tay hắn.

"Thuần tần nói cho trẫm, rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Giọng nói êm ái, không giống sóng nước chẳng xao khi này.

"Cũng không có gì, chỉ là có người nghe nói hôm qua Vũ Lan thị tẩm, hôm nay tới đây khinh thường ta một chút thôi, khinh thường ta lại còn làm ra vẻ hoa lê đầm mưa, bị ta khi dễ. Mà một người khác, ta cũng chỉ có bốn chữ, có tiếng không có miếng (nguyên văn là đồ hữu hư danh). Luôn muốn biểu hiện mình không giống người thường, giả vờ đoan trang giả vờ trượng nghĩa mà thôi."

Lời nói ác độc này, ngay cả Bạch Tiểu Điệp và Liên Tú Vân cũng không nghĩ đến, Thẩm Tịch Nguyệt nói chuyện sẽ không nể mặt như thế.

Mà Cảnh đế cũng kinh ngạc trong nháy mắt, nhưng ngay sau đó lại cười vui vẻ.

Ôm nàng vào trong ngực: "Nha đầu này, thật không hiểu chuyện, sao có thể nói như thế?"

"A, lời nói thật luôn không có ai tin tưởng." Nàng nói như không có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù nàng biểu hiện cũng không toan tính lại hết sức kiên cường mà nói lời ác độc, nhưng Cảnh đế lại cảm thấy thân thể nhỏ bé của nàng đang run rẩy.

Nhìn kỹ nàng hơn, cũng không phải là mạnh mẽ mạnh sao? Nếu như không rời đi, sợ là đôi mắt quyến rũ tràn đầy hơi nước sẽ phải rơi lệ.

Nheo thít ở tay nhỏ bé của nàng, Cảnh đế nhìn hai người giống như uất ức bên kia.

Trong giọng nói đầy lạnh lẽo: "Nếu như không phải trầm đã sớm đứng nơi đây, chắc hẳn cũng bị hai người các người lừa gạt. Liên thị xúi giục gây xích mích hạ xuống làm quý nhân, Bạch thị khích bác ly gián hạ xuống làm vũ quyên. Về sau nhớ thận trọng từ lời nói đến việc làm, không thể tùy ý làm bậy."

Sau đó chán ghét xoay người, dịu dàng trấn an nàng: "Nguyệt Nhi về cung trước, trẫm còn có chút chuyện, lát nữa đi qua xem ngươi. Biết ngươi bị uất ức. Ngoan, đi về chờ trẫm trước. Thời tiết ngày càng lạnh, Lai Hi, đưa long Tuyết Hồ do Bắc Quyết tiến cống đến cung của Thuần tần."

"Tạ ân điển của hoàng thượng." Trong giọng nói của Tịch Nguyệt cũng không lộ ra vẻ hết sức vui mừng.

Cảnh đế không nhịn được đưa tay xoa nhẹ đầu nàng, lại trấn an: "Trẫm sẽ không để cho ngươi chịu uất ức. Ngoan, đi về trước."

"Được."

Nàng cũng không dây dưa, ngược lại quy củ rời đi, bước chân rời đi còn hơi dồn dập, thảnh thơi, hẳn thấy nàng giơ cánh tay giống như đang lau khóe mắt một cái.

Chắc hẳn nếu tiếp tục ở lại, nàng sẽ không kiềm chế được mà rơi lệ, thật sự là một đứa bé quật cường.

Mắt lạnh lại nhìn sắc mặt trắng bệch của Liên Tú Vân và Bạch Tiểu Diệp một chút, hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Không lâu sau, chuyện ba người tranh chấp làm xôn xao trong cung.

Tịch Nguyệt quả thật đi hơi nhanh, nước mắt không hoàn toàn chảy xuống.

Đào Nhi thấy tình hình này, an ủi: "Chủ tử đừng để quá mức đau lòng, hoàng thượng thật lòng đối xử với chủ tử, sẽ không để cho chủ tử chịu uất ức."

Tịch Nguyệt lau nước mắt, cũng không nói thêm gì.

Hạnh Nhi lôi kéo Đào Nhi, lắc đầu một cái, hai người lại trầm mặc.

Trở lại Thính Vũ Các, Tịch Nguyệt dùng khăn che mặt, mọi người đều nói nàng đau lòng, lại không biết dưới cái khăn hai má lúm đồng tiền của nàng tươi như hoa.

"Chủ tử, Lai Hỉ công công đã tới, đưa lông Tuyết Hồ hoàng thượng ban thưởng tới."

"Trình lên đi."

Tịch Nguyệt vuốt lông màu trắng mềm mại như nhung, khen thầm một tiếng đúng là vật tốt. Lần này Bắc Quyết cũng chỉ tiến dâng mười tấm. Trừ bốn tấm hoàng thượng ban cho đại thần, tự dùng một tấm, còn thừa lại chia ra tặng cho Thái hậu, Đức Phi, Phó quý tần, Đại hoàng tử.

Tấm này, vốn cũng không ít người nhìn chăm chăm, nhưng ngược lại không nghĩ tới, hoàng thượng ban cho nàng.

Mặc kệ hành động lần này của hoàng thượng chứa ý định gì, nàng đều mừng rỡ, nàng vốn cũng không muốn phí thời gian bữa bãi vô danh trong cung, mỗi ngày cười tươi duyên dáng trước mặt hân, cũng không bằng từng bước một leo lên trên sao?

Đồ không quan trọng, nhưng ý nghĩa phía sau vật này mới là trọng điểm.

Hoàng thượng đi Kiêu Vân cung, cho dù hân không nói, đương nhiên Tịch Nguyệt cũng biết được. Nghĩ tới die,n; da.nlze.qu;ydo/nn mỗi người trong cung này, ngón tay mềm mại của Tịch Nguyệt vạch lên cái đệm Tuyết Hồ dễ chịu, mặc dù nhìn Thái hậu như cũng hết sức không hài lòng đối với Đức Phi, nhưng thực tế cũng không phải là như thế, tối thiểu, công việc lớn nhỏ trong cung này đều giao vào tay Đức Phi, hơn nữa mấy việc lớn trong cung, đều do Đức Phi tiến hành điều tra.

Đức Phi, Đức Phi thật sự sẽ tra những chuyện kia vì Phó Cẩn Dao sao, sợ không phải cố ý cho Đức Phi cơ hội nhét vào trong người chứ?

Còn có hài cốt này, nếu chuyện này ở niên đại xa xưa, thì nhất định là người khác gây nên. Động thai khí, đúng vậy, trong cung lại có mấy người thật tâm hi vọng Phó Cẩn Dao sinh hạ đứa bé này.

Sợ là ngay cả cha ruột của đứa bé này, cũng chưa chắc hoan nghênh hẳn.

Hoàng thượng cần con cháu, Thái hậu cũng chú trọng hương khói, nhưng Phó Cẩn Tú đã có một đứa con trai rồi, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không để Phó gia có đứa bé thứ hai.

Phó Cẩn Dao, nhất định là vật hy sinh thôi.

Như vậy, an nguy của đứa bé này, phải xem thủ đoạn của Phó Cẩn Dao rồi.

"Hoàng thượng giá lâm ~~~" Giọng nói bén nhọn của Lai Hỉ vang lên.

Tịch Nguyệt cuống quýt đứng dậy, đợi nàng đi tới cửa, chỉ thấy Cảnh đế bước nhanh vào.

"Nguyệt Nhi."

Nhìn kỹ dưới mắt của nàng, hắn hơi đau lòng: "Nha đầu ngốc, khóc gì chứ?"

Nàng lắc đầu, vòng chắc eo hắn, đầu nhỏ cúi thấp cọ hắn.

Thấy hình như nàng còn buồn bực không vui, Cảnh đế không hiểu, lại hỏi nguyên do.

Tịch Nguyệt cũng không kiêu cách: "Hoàng thượng, nếu như, nếu như hôm nay không phải người biết chuyện họ nói dối trước, người sẽ bảo vệ ta sao?"

Trong giọng điệu này có mấy phần không xác định.

Dáng vẻ của nàng nhìn rất tội nghiệp.

Cảnh đế nghe nàng nói vì vậy mà buồn bực không vui, nhéo cái mũi nhỏ của nàng một chút.

"Suy nghĩ lung tung cái gì, trầm đối đãi với người như thế nào, trong lòng người nên hiểu rõ." Hãn cũng không trả lời thẳng, lại cắn trên cổ nàng.

Nhìn lông Tuyết Hồ ném trên giường, Cảnh đế như nghĩ tới điều gì, dựa vào bên tai nàng rỉ tai một hồi.

Tịch Nguyệt nghe xong, sắc mặt đỏ tươi, cúi đầu nấp quyền đấm vai hãn.

"Làm sao người có thể như vậy, tại sao có thể?"

Hãn thấy sắc mặt nàng ửng hồng, tiếp tục rỉ tai, hai người liền cười đùa như vậy.

Có lẽ Cảnh đế cũng không nói chuyện gì tốt, quả nhiên, một lúc sau bên trong phòng toàn tiếng thở dốc.

Sau khi mây mưa, hai người cùng nhau dựa sát vào đầu giường.

Cảnh đế vuốt cho Tịch Nguyệt nín khóc thút thít, khẽ chạm bên má nàng.

"Nguyệt Nhi và Trần đáp ứng không hề tốt như mặt ngoài?" Hãn giống như vô ý hỏi.

"Đêm qua nàng ta khóc lóc kể lể với hoàng thượng?" Trong giọng nói của Tịch Nguyệt có giấu cợt nhàn nhạt.

"Bốp!" Mông nhỏ P bị đánh một cái.

"Nha đầu hư không biết lòng tốt của người khác. Trẫm quan tâm người... người lại như thế. Thật sự là một vật nhỏ không có lương tâm."

Nàng bữu môi nhìn hắn.

Dựa theo cằm hắn cắn một cái, ánh mắt có chút bốc lửa.

Cảnh đế bị người cắn, ngược lại cũng một thể nghiệm hiếm thấy.

"Mất hứng?"

"Không có." Nàng buồn bực nói.

Bộ dạng uất ức tới cực điểm.

Biết được bộ dạng nàng như vậy là vì cái gì, Cảnh đế cũng không nhiều lời, đương nhiên, hắn cũng không cần nói rõ những chuyện này với nàng, lần diễn xuất này cũng chỉ là cảm thấy nàng thú vị lại đáng yêu thôi.

Nâng khuôn mặt trẻ con của nàng lên: "Trẫm sẽ đối tốt với người. Bất kể thế nào, trẫm cũng sẽ không làm thương tổn người."

"Người yêu thích ta có được hay không?"

"Được. Trẫm thích người. Người cũng phải nghe lời, biết không?"

"Ta nào có không nghe lời."

Thở dài.

Ngón tay Tịch Nguyệt vạch lên lồng ngực của hắn, chậm rãi nói: "Hoàng thượng không hiểu quan hệ của ta và Vũ Lan. Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, mặc dù giữa nữ hài tử có die,n; da.nlze.qu;ydo/nn nhiều ganh đua so sánh, nhưng cho dù như thế, quan hệ của chúng ta vẫn rất tốt. Mọi người ta đặc biệt nhỏ nhất tuổi, tuổi Vũ Lan và ta cũng xấp xỉ, dĩ nhiên sẽ

cùng nhau vui đùa thời gian dài. Tất cả chuyện này chỉ duy trì đến trước khi vào cung. Sau khi vào cung thì tất cả thay đổi, không phải nói Vũ Lan hoặc là ta thay đổi, chẳng qua là thực tế đã khác biệt. Đã có cùng một nam nhân, vậy chúng ta sẽ không thể nào như trước kia."

Cảnh đế nghe lời nàng nói, như có điều suy nghĩ.

Tác giả có lời muốn nói: quơ múa khăn tay nhỏ hô hào: ủng hộ bản chính ủng hộ bản chính, hoan nghênh để lại bình luận hoan nghênh để lại bình luận ~~~

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 41: U Âm

Mặc kệ nghĩ cái gì, Tịch Nguyệt đều thể hiện bộ dáng hồn nhiên trước mặt hắn, cho dù có chút ương ngạnh cùng tâm cơ, đó cũng chỉ là đối với người ngoài mà thôi, đối với Cảnh đế, nàng luôn có bộ dạng hoàn toàn dựa dẫm.

Quả nhiên, Cảnh đế nghe Tịch Nguyệt nói như vậy, không tiếp tục hỏi nữa, không chỉ có thế, hình như lực vuốt ve sống lưng nàng cũng nhẹ nhàng hơn.

"Trong cung này thị thị phi phi, người cũng chớ để ý quá nhiều, không có chuyện gì bồi Thái hậu uống trà đánh cờ, đấy cũng coi như là một phương thức tiêu khiển tốt.

Bọn họ người tranh ta giành, cũng chỉ là hư danh, trong lòng trăm chỉ có một mình người." Cảnh đế động tình nói.

Mặc dù hắn nói như thế, Tịch Nguyệt cũng không dám tin đó là thật, chỉ có trời mới biết hắn đã nói lời này với bao nhiêu thiếu nữ.

Bất quá mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn tràn đầy cảm động, trực tiếp đưa môi anh đào của mình lên.

Xem đi, biết rõ là giả còn phải cảm động rơi nước mắt, thế giới này luôn là thú vị như thế đúng không?

.....

Chờ Cảnh đế rời đi, Tịch Nguyệt vui mình trong nước, ngừng thở, hồi lâu mới thò đầu ra.

Trong lòng chỉ có một mình nàng? Thật đúng là buồn cười.

Nhiều nhất, nàng cũng chỉ là món đồ chơi biết nghe lời bên cạnh hãn mà thôi.

Những câu trước của hãn lại làm cho nàng có nhiều suy nghĩ.

Thái hậu đối tốt với nàng, điều này vẫn luôn làm nàng phải suy nghĩ. Cẩn thận hồi tưởng lại kiếp trước, ngẫm lại hôm nay, là ý mà đang nghĩ tới sao? Bởi vì trong thời gian ngắn nàng không thể có đứa bé, gia thế lại không hiển hách, cho nên Hoàng thượng tìm Thái hậu làm núi dựa cho nàng?

Nếu lớn mật một chút, nàng không phải không nghĩ đến, Hoàng thượng muốn bồi dưỡng nàng thành Đức phi kế tiếp, Phó Cẩn Dao là thế lực thứ ba?

Chu Vũ Ngưng xinh đẹp cao ngạo, Liên Tú Vân khó có thể trở thành người tài, Bạch Du Nhiên lạnh nhạt thờ ơ, về phần những người cũ trong cung, trong bốn năm đều không leo lên được vị trí cao, chắc hẳn Hoàng thượng cũng không muốn cho các nàng đi lên.

Cho dù như thế, cũng chưa chắc nàng đã là lựa chọn tốt, hoặc là biểu hiện của nàng có chỗ nào đó khiến Hoàng thượng yêu thích?Bạn đang đọc truyện trên .

"Cẩm Tâm, trời tối nay âm u, treo đèn lồng đỏ lên đi." Lau sạch thân thể, Tịch Nguyệt giao phó.

"Vâng"

Tịch Nguyệt đứng bên cửa sổ, xuyên thấu qua ánh trăng, người gác cổng có thể lờ mờ thấy được đèn lồng màu đỏ, khóe miệng nở một nụ cười.

Vốn ban đêm Tịch Nguyệt đều muốn đi dạo trong vườn, tản bộ, thời tiết lạnh dần, nàng cũng không muốn chịu lạnh đi ra ngoài. Không biết tại sao, nàng rất sợ lạnh.

Kiếp trước cũng không xảy ra tình trạng như vậy.

Nàng cũng không nghi ngờ, nếu như tất cả mọi chuyện đều giống nhau như đúc, vậy sao nàng lại sống lại?

Không thể tản bộ, cùng Đào Nhi và mấy đại nha hoàn ở trong phòng nói chuyện giải buồn.

Trong mấy người này Đào Nhi là nói nhiều, tin tức cũng linh thông. So sánh với Quả Nhi trầm mặc ít nói, Đào Nhi quá hoạt bát.

"Chủ tử, lúc gần tối nô tì có nghe được một tin."

"Tin tức gì chứ, cũng chỉ là mấy tiểu cung nữ tư xuân, tiểu cung nữ và thái giám có quan hệ mập mờ, không thì ma ma nào đó có chuyện gì?" Hạnh Nhi trêu ghẹo nàng.

Đào Nhi không phục: "Không phải vậy đâu, lần này là tin lớn đấy, ngày mai các người sẽ biết thôi."

"Hả? Vậy là cái gì?" Tịch Nguyệt cười cười, hỏi.

Đào Nhi thấy chủ tử tò mò, vội vàng hiển vật quý.

"Hôm nay trong giếng cạn của Kiều Vân cung phát hiện hài cốt, Pinni, Phó quý tần bị kinh sợ. Hoàng thượng nói bây giờ Phó quý đang có thai, Kiều Vân cung này nếu phát hiện vật xúi quẩy như thế, tất nhiên không thể

tiếp tục ở. Hoàng thượng cũng đã nói với Phó quý tần, muốn cho Phó quý tần dời đến Trúc Hiên, ngày mai sẽ hạ chỉ."

Tịch Nguyệt làm ra vẻ giật mình.

Đào Nhi thấy mấy người kia cũng không biết tin tức này, nói tiếp: "Trừ cái tin này ra, còn có việc khác nữa đấy, chính là Đức phi, nói là Thái hậu biết được Phó quý tần bị kinh sợ, lên án kịch liệt nô tài hầu hạ ở Kiêu Vân cung, còn lệnh Đức phi phải điều tra cho kỹ, muốn tiêu diệt kẻ không an phận. Nhưng Phó quý tần làm sao có thể để Đức phi làm những thứ này! Hai người vẫn luôn đấu đá với nhau. Sau Hoàng thượng lại đến, nhắc tới dời cung, cũng chỉ nói, để Phó quý tần an toàn, hãy để cho Đức phi tra một chút."

"Ta xem, Đức phi này sao có thể đơn thuần giúp đỡ Phó quý tần. Trong cung này cũng chỉ có tiên Hoàng hậu và Đức phi sinh hoàng tử, nếu như Phó quý tần cũng sinh hạ hoàng tử, mẫu bằng tử quý, Phó quý tần lại có Phó gia ủng hộ, tương lai sau này như thế nào cũng khó nói!" Hạnh Nhi phân tích nói.

Hai đại thái giám canh cửa, mấy người các nàng ngược lại có thể nói rõ suy nghĩ của mình ở trong nhà.

Tịch Nguyệt nghe một lúc lâu, nghiêm túc mở miệng: "Các người đều là đại cung nữ bên cạnh ta, rất nhiều đạo lý ta khỏi cần nói các người cũng hiểu. Có lẽ người khác có ruộng bỏ ta nhưng có thể, nhưng các người cũng không có. Chỉ cần đã làm đại cung nữ bên cạnh ta, chuyện của các cung khác cũng không nên nói nhiều. Nhưng các người cũng biết, có một số việc, tất nhiên phải cực kỳ thận trọng. Cũng phải quản tốt người làm ở Thính Vũ các chúng ta. Tựa như các người suy đoán, thai này của Phó quý tần, cũng không được an ổn, chúng ta không muốn hại người, nhưng cũng phải đề phòng chó bị người khác lợi dụng hoặc là hãm hại."

Mấy người đều hiểu bây giờ càng phải thận trọng.

Nàng sẽ không cho phép có người lấy mình làm thế thân, tình hình bây giờ có thể thấy, loại khả năng này cũng không phải là không có.

Xem ra, mấy ngày này nàng thật đúng là phải đi qua cung Thái hậu đánh cờ với người nhiều hơn mới được. An phận, mới là con đường đúng đắn nhất.

Mấy ngày sau Tịch Nguyệt rất hiểu chuyện, trừ bữa Thái hậu đánh cờ, những lúc khác đều không ra khỏi cửa.

Trong cung bởi vì chuyện của Liên Tú Vân, Bạch Tiểu Diệp nên cũng có chút kiêng kị với Tịch Nguyệt. Dù sao không ai biết, ý định của Hoàng thượng là như thế nào, mà Thẩm Tịch Nguyệt, còn đang là người được thánh thượng cưng chiều đấy.

Kể từ đó ngày tháng của nàng cũng thanh tịnh.

Phó quý tần đã đến Trúc Hiên. Nghe nói Phó quý tần rất yêu thích nơi đó. Trúc Hiên danh xứng với thực, trong sân trồng rất nhiều trúc, trong viện còn có một lầu các bằng gỗ, bên trong có các loại thư họa của danh gia, một thanh cầm cổ, đúng là một nơi thanh nhã.

Hoàng thượng sau khi bàn công việc xong sẽ đến lầu các này, cùng với Phó quý tần, thưởng thức trà, nghe cầm.

Chớ nói này không ăn được quả nho thì nói nho còn xanh, mặc dù Trúc Hiên này là một nơi tốt, nhưng Tịch Nguyệt vẫn luôn hoài nghi, về phần là lạ ở chỗ nào, nàng không thể nào biết được. Nhưng mà cảm giác kì lạ không đúng này ngày càng tăng. Nàng cảm giác, đối với cái Trúc Hiên này, mình đã bỏ quên cái gì.

Nhưng cho dù như thế, nàng cũng không thể hiện quá rõ ra ngoài, cũng chưa từng đặt chân tới Trúc Hiên, mặc kệ như thế nào, có cái gì không đúng, cũng không có quan hệ với Thẩm Tịch Nguyệt nàng.

Nếu như nói mấy ngày này có cái gì tương đối thú vị, vậy coi như là Bạch Du Nhiên rồi. Nàng và Liên Tú Vân Bạch Tiểu Điệp có quan hệ không tốt, trái lại không nghĩ đến lấy được hảo cảm của Bạch Du Nhiên. Bạch Du Nhiên vốn lạnh nhạt, nhưng hôm nay tình cờ thấy nàng, cũng thu hồi mấy thứ lạnh nhạt hằng ngày, cũng cười nhiều hơn một chút.

Nếu như nói điểm khác nhau giữa Bạch Du Nhiên và Bạch Tiểu Điệp, nàng thấy Bạch Tiểu Điệp kinh ngạc vui mừng, nhưng Liên Tú Vân luôn là biểu tượng nghiêm chỉnh của nàng. Lần diễn xuất hôm này của nàng ta, đúng là khiến Tịch Nguyệt có chút nghi ngờ. Nhưng mà nghĩ đến thường ngày Bạch Du Nhiên cũng không thân cận với Liên Tú Vân, Tịch Nguyệt nghĩ, mỗi người đều có nỗi khổ riêng.

Nghĩ lại trước kia, nàng dường như phát hiện một chút đầu mối, đây cũng không phải là không thể nhận ra.

Mặc dù ngay cả Tú Vân là nữ nhi ruột của đại cậu cậu Bạch Du Nhiên, đại tiểu thư con vợ cả của Liên gia. Nhưng hiện Liên gia đã hủ hóa, cũng không thể so sánh với Bạch gia. Liên đại nhân cũng dựa vào Bạch gia hơi nhiều.

Thật ra Bạch phu nhân cũng không phải là thân thích của, mà Bạch Du Nhiên và Liên Tú Vân đều là tài nữ tâm cao khí ngạo, dĩ nhiên sẽ không hợp nhau, khó tránh khỏi tranh chấp hơi nhiều. Cứ như vậy, quan hệ biểu tỷ muội thân mật như thế nào.

Mà Bạch Tiểu Điệp tuy là thứ nữ, nhưng mẫu thân Điệp di nương của nàng ta cũng là người hài lòng bên cạnh Bạch đại nhân, Bạch đại nhân

đúng là xem trọng Bạch Tiểu Địch dịu dàng nhã nhặn lịch sự nhiều hơn, hơn qua chính nữ Bạch Du Nhiên của mình.

Bạch Tiểu Địch không lên được trên mặt bàn và lại hết sức sùng bái Liên Tú Vân, như thế xem ra, hai người này tiến tới với nhau ngược lại là điều tất nhiên.

Cả ngày bị người nhìn với ánh mắt sùng bái, có thể trợ giúp gia tộc giao hảo với Bạch gia, nàng ta còn nghĩ gì đến cảm nhận của dì và biểu muội của mình nữa. Càng nghĩ càng thấy Tú Vân đáng ghê tởm, Tịch Nguyệt cười lạnh, thật là uổng phí danh hiệu tài nữ.

Nếu như tài nữ này là người khác bình định, cũng không biết người bình định này đã thu bao nhiêu lễ vật của Liên gia mới có thể nói ra những lời trái lương tâm như vậy.

Tịch Nguyệt là con vợ cả, cũng là người trong đại viện, cho dù sống lại, đối với lần diễn xuất này vẫn thấy ghê tởm. Ban đầu nàng trẻ tuổi, không hiểu chuyện, nghe lời Vũ Lan nói, cho là Bạch Tiểu Địch này ở nhà có thể được cưng chiều như vậy, tất nhiên là một người lạnh lợi, nhưng không nghĩ đến, lại hại người nhà.

Lần này hai người thế nhưng đồng thời vào cung, thật đúng là chuyện đáng cười.

Hôm nay càng lạnh, ngày hôm qua đã xuất hiện trận tuyết rơi đầu mùa, bây giờ rèm cửa trong nội thất đã thay bằng những tấm vải dày để chắn gió.

Cầm Tâm bưng nước nóng vào cửa rửa tay cho Tịch Nguyệt.

"Có nghe nói Hoàng thượng tuyển người nào không?"

Tịch Nguyệt rất ít chú ý Hoàng thượng tuyển người nào thị tẩm, hai ngày này lại không ngừng hỏi thăm.

Cầm Tâm lắc đầu: "Chưa từng, hôm nay Hoàng thượng vẫn không có giao thiệp với hậu cung."

Tịch Nguyệt tư tuần, đã là ngày thứ năm, Hoàng thượng đã năm ngày chưa đặt chân tới hậu cung, mỗi ngày đều nói công vụ bề bộn, nhưng hôm nay thiên hạ thái bình, nào có công vụ gì đáng giá mất ăn mất ngủ như thế?

Nếu như nói có chuyện gì, chính là năm ngày trước Lục vương gia mang theo gia quyến hồi kinh, nói đến Lục vương gia này, Tịch Nguyệt cũng biết được. Lục vương gia và Cảnh đế là huynh đệ ruột, lại xảy ra phản bội, hai người tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế rất là kịch liệt, sau tiên hoàng lựa chọn Cảnh đế, đày Lục vương gia đến thành nhỏ ngoài biên cảnh.

Ngược lại không nghĩ tới, lúc này hãn thế nhưng hồi kinh rồi.

Kiếp trước Lục vương gia vào kinh là sau khi nàng vào cung được bốn năm, hơn nữa khắp nơi đều đối chọi gay gắt với Cảnh đế, cho đến khi nàng chết. Hai người này càng đấu say sưa! Tự nhiên, Cảnh đế là Hoàng đế, Lục vương gia là một Vương gia không có thực quyền, nhưng cho dù như thế, người trong hậu cung đều biết, Lục vương gia đang chờ cơ hội để phản lại Hoàng thượng.

Khi đó Thẩm gia bọn họ gặp chuyện không may, trên triều đình Lục vương gia còn dùng lời nói khó nghe để chống đối Hoàng thượng!

Tuy cuối cùng không cứu được Thẩm gia bọn họ, nhưng dù sao cũng được coi là vì Thẩm gia bọn họ ra sức, chính là không biết hãn đang đấu nhau hay là còn có ẩn tình gì khác.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt chính là một tháng, vài ngày trước hoàng thượng cũng không bước chân vào hậu cung, trong cung này giày vò gay gắt.

Đám phi tần cũng không có ý định cãi vả chèn ép. Hôm nay Đức Phi tạm chưởng hậu cung, không ít phi tần cũng vội vàng đi nơi đó của nàng ta, hi vọng nàng ta có thể khuyên nhủ hoàng thượng. Nhưng Đức Phi là ai, không phải là hạng người sẽ bị người khác lợi dụng. Là vì còn tấm bé đã bắt đầu phục vụ Cảnh đế, coi như là hơi hiểu rõ tính tình của hân, cẩn thận nhiều hơn một phần.

Lục vương gia trở về, sao hoàng thượng có thể hoàn toàn không chú ý?

Sau vẫn là Phó quý tần động thai khí, gọi hoàng thượng. Hậu cung này mới khôi phục phồn vinh trước kia.

Nhưng cho dù như thế, trong cung này lại có người nào là thật tâm cảm tạ Phó quý tần, ước gì nàng ta động thai khí thật mới tốt.

Ngược lại toàn bộ trong cung này không sao ảnh hưởng tới lòng Tịch Nguyệt, nếu không đến hậu cung, cũng không phải là chỉ không tới một chỗ của nàng. Tất nhiên nàng không cần lo lắng quá nhiều. Ngược lại phản ứng của hoàng thượng với Lục vương gia làm cho nàng tò mò nhiều hơn mấy phần, cho dù là không thích, cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy.

Kể từ đó, triều thần này thật đúng là không ai dám qua lại thân thiết với Lục vương gia rồi.

Vì một người Vương Gia không có thực quyền chộc cho hoàng thượng chán ghét vứt bỏ, sao có người sẽ không tính món nợ này.

Cho dù Tịch Nguyệt nghi ngờ, nhưng cũng không có để quá nhiều tình thần vào mặt này, nếu như quá chú ý chuyện triều đình, sợ là hoàng thượng sẽ không thích rồi. So ra mà nói, hình như tình thần của nàng là để trên Thăm gia bên ngoài cung.

Mấy ngày trước đây nàng nhận được tin tức bên ngoài cung truyền tới, mẹ kế của nàng đã sinh, là một đứa con trai. Phụ thân rất vui mừng, gọi là Thăm Thư An.

Thăm Thư Bình, Thăm Thư An, Thăm phụ gửi gắm trên người đứa bé, vĩnh viễn nhưng mà cũng chỉ là hai chữ bình an.

Lúc hoàng thượng truyền nàng thị tẩm Tịch Nguyệt xin hoàng thượng ý chỉ, tặng cho Thăm gia không ít thứ, có lẽ là nhớ tới nàng thuận theo, ngược lại hoàng thượng cũng hào phóng tặng ít thứ.

Sáng sớm.

Đêm qua một trận tuyết lớn bay lá tả, tuy là hôm nay đã ngừng, nhưng lại lạnh đến ghê gớm.

"Chủ tử, những ngày qua Phó quý tần luôn không sáng khoái, thường thường truyền thái y yết kiến đấy." Hạnh nhi vừa chải đầu vừa nói chuyện phiếm.

Mấy ngày qua tiếp xúc nhiều hơn, lời nói Hạnh nhi cũng không ít giống vừa mới bắt đầu như vậy.

"Thân thể Phó quý tần yếu đuối lại quý báu đứa nhỏ này, thường truyền thái y cũng phải." Nàng nghiêng đầu nhìn Hạnh nhi chải búi tóc này. Hải lòng gật đầu.

Cho dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà Tịch Nguyệt lại đánh trống trong lòng. Nàng luôn cảm thấy, chuyện không đơn giản như vậy.

"Đi thôi, theo ta đi thỉnh an cho Thái hậu."

"Vâng"

Hôm nay vẫn là ngày thỉnh an mỗi tháng. Lần thỉnh an trước sắc mặt Phó quý tần tái nhợt, nhưng mà vẫn là kiên trì đi, hôm nay không biết như thế nào.

Hôm nay Tịch Nguyệt ra cửa cũng không tính là sớm, không nghĩ lại đụng phải Trần Vũ Lan, Trần Vũ Lan thấy Tịch Nguyệt bỗng chốc đỡ đỡ, ngay sau đó thoáng nâng lên nụ cười đau khổ. Khẽ cúi: "Gặp qua Thuần tần."

Tịch Nguyệt thấy nàng như thế, cũng tự nhiên: "Hôm nay Trần đáp ứng ra cửa thật muộn."

Trần Vũ Lan cắn cắn môi: "Hôm nay đã dậy muộn chút, biểu tấu, Thuần tần nương nương, không bằng chúng ta cùng đi?"

Tịch Nguyệt gật đầu.

Nếu nàng không bằng lòng, ngược lại cũng có vẻ không hợp tình người, nhưng cũng không ai biết trong lòng nàng là cái mùi vị gì.

"Ngày gần đây tốt không?" Giọng nói Tịch Nguyệt lạnh nhạt, nhưng vẫn mở miệng.

"Nói tốt và không tốt thế nào, còn không phải là ngày như vậy thôi. Ta vốn cũng sẽ không so những thứ này. Hôm nay như vậy, hôm nay nói chuyện cũng tốt.

Chỉ là, chỉ là..." Vũ Lan trượt xuống một giọt nước mắt.

Nàng ta điềm điềm đáng yêu nhìn Tịch Nguyệt: "Biểu tỷ, ta là bị oan, thật sự là ta bị oan..."

Tịch Nguyệt không muốn thấy nàng ta làm bộ làm tịch như thế: "Oan hay không, hiện đã không quan trọng. Cái túi thơm đó đúng là người đưa ta. Mà bên trong cũng thật sự có chứa xạ hương. Nếu như người thật cảm thấy mình oan khuất như vậy, vậy có thể đi tìm Thái hậu hoặc là Đức Phi. Luôn có người làm chủ."

Lời này của nàng không cứng không mềm, ngược lại thật sự khiến Trần Vũ Lan hiểu, nàng là không tin nàng ta.

Vũ Lan thấy nàng như thế, khóe miệng ngập ngừng, không hề nói gì, chỉ rưng rưng đi theo sau lưng Tịch Nguyệt, ngược lại bộ dáng kia có mấy phần nàng dâu nhỏ bị bắt nạt. Tịch Nguyệt cảm thấy chuyện luôn buồn cười như vậy.

"Thuần tần nương nương, không bằng chúng ta đi bên này đi? Còn chút." Vũ Lan chỉ vào đường nhỏ.

Thính Vũ Các của Thẩm Tịch Nguyệt đi về Tuệ Từ cung cũng không rất gần, nhưng nếu như đi tắt, ngược lại sẽ đi gần hơn rất nhiều. Nhưng Tịch Nguyệt trước giờ chưa từng đi nơi đó, dù sao đường nhỏ này vắng vẻ, một khi có vấn đề gì, có người nào muốn làm chút chuyện xấu, thì nàng khó lòng phòng bị.

Hôm nay Vũ Lan nhắc tới như vậy, Tịch Nguyệt cười như không cười nhìn Vũ Lan: "Ta cũng không thích đường nhỏ vắng vẻ này. Cho dù là đi

bên này cũng không nhất định sẽ trễ. Nếu như Trần đáp ứng vội vàng, đến đây chúng ta mỗi người đi một ngã."

"Biểu tở đây là không tin Vũ Lan, cảm thấy Vũ Lan sẽ hại ngài?" Trần Vũ Lan vẫn bộ dáng "Ta uất ức" kia như trước, nhưng Tịch Nguyệt lại không thích thấy nàng ta như thế.

"Trần đáp ứng suy nghĩ nhiều, chẳng qua ta cũng chỉ vì tốt cho người và ta. Tránh cho có người dây dưa chuyện lung tung đến trên người ta và người. Người, cẩn thận chút luôn luôn không có chỗ sai."

Nói xong không đợi Trần Vũ Lan phản ứng, tiếp tục đi về phía trước, cũng không để ý lại đường nhỏ kia.

Trần Vũ Lan căn môi dưới, nhìn bóng lưng Tịch Nguyệt, nắm chặt nắm tay, vừa quay đầu liếc nhìn đường nhỏ, cuối cùng theo kịp bước chân Tịch Nguyệt.

Chỉ là dọc theo con đường này, Tịch Nguyệt cũng không có nói chuyện với nàng ta. Đề tài của nàng ta cũng không trả lời quá nhiều.

Thấy hai người đến cùng nhau, không ít người đã trợn to mắt, dù sao, những người này cũng rõ ràng ân oán của Thẩm Tịch Nguyệt và Trần Vũ Lan.

Mà Thuần tần người này, vừa nhìn thì không phải là người rộng lượng, lại thấy vành mắt Trần Vũ Lan có chút đỏ, chắc hẳn cũng là bị nàng trách cứ.

Luôn luôn có người kia không hợp với Thẩm Tịch Nguyệt.

"Mặc dù sáng sớm hôm nay lạnh, nhưng cũng không đến mức khiến vành mắt Trần đáp ứng đỏ vì lạnh chứ?"

Lời này vừa nói ra, có người dùng khăn che miệng, nhìn hai người này, giống như một loại chế giễu.

Trần Vũ Lan nhẹ nhàng trả lời: "Bẩm An tiếp dư, muội muội, muội muội cũng chỉ là bị gió bụi mê mắt, đa tạ An tử tử quan tâm."

Mặc dù giải thích như thế, nhưng nhìn ánh mắt An tiếp dư chính là tràn đầy cảm kích. Đức Phi ngồi một bên, cũng không nói nhiều, nhìn mấy người, khóe miệng hơi nâng lên. Phó Cẩn Dao cũng là một dáng vẻ như vốn có.

Thẩm Tịch Nguyệt cũng không nói gì nhiều, ngược lại trực tiếp ngồi xuống.

Đầu hơi cúi xuống, không nhìn ra ý nghĩ, trong thoáng chốc, Thái hậu từ trong phòng ra ngoài.

"Mấy ngày này càng lạnh. Ngược lại các người những đứa bé này còn tới đây sớm như thế. Thân thể các người chịu được, nhưng ai gia không được, về sau tới đây thỉnh an muện một canh giờ đi."

"Nô tì hiểu rồi." Mọi người đều cùng lên tiếng trả lời.

Thái hậu nhìn mọi người chung quanh, trước đó rơi trên người Phó Cẩn Dao, hơi dừng lại, ân cần hỏi: "Dạo này thân thể như thế nào?"

Phó Cẩn Dao dịu dàng: "Bẩm Thái hậu, tất cả đều tốt."

Thái hậu gật đầu: "Vậy thì có thiếu cái gì, nếu như ngượng ngùng tới nói với ai gia, có thể báo cho Đức Phi, nàng tạm chưởng hậu cung, giữa tử muội các người chớ nên khách sáo. Cũng không thể thiệt thòi mình, thiệt thòi đứa bé này. Hôm qua hoàng thượng còn nói với ai gia, nếu như là một bé trai, nên lấy tên gì. Là bé gái nên lấy tên gì. Ai gia đúng là đã nhiều năm không thấy vẻ hưng phấn này của hãn rồi."

Biểu hiện thân thiết này của Thái hậu, khoe miệng Phó Cẩn Dao tươi cười rục rờ.

Trong lòng phi tần khác rất không vui, nhưng cũng vẫn cười theo, vừa phải nhiệt tình khích lệ.

Tịch Nguyệt cũng cười rục rờ, chỉ là rục rờ của nàng lại là vì những người này ăn ở hai lòng, có lẽ tất cả mọi người ước gì xé nát Phó Cẩn Dao, nhưng trên mặt lại vẫn là một trận nịnh hót, ngược lại thú vị!

Thái hậu sống những đến tuổi này, dĩ nhiên là có thể phân biệt được người khác là thật tâm hay là giả dối.

Đã thấy nhiều nụ cười dối trá này, chỉ thấy Thuần tần cười thật lòng, ngược lại hơi ngẩn ra, chỉ là ngay sau đó như không có chuyện gì xảy ra xoay đầu xoá bỏ, nha đầu này cũng không phải đơn giản!

Cuối cùng bà đã già rồi. Mỗi một năm này, những cô nương này thật đúng là cũng không đơn giản.

Cuối cùng không giống bọn họ khi đó.

"Thái hậu nương nương." Đại cung nữ bước nhỏ vào cửa.

"Chuyện gì?"

"Lục vương gia vào cung yết kiến ngài, lúc này đã chờ đợi ở cửa Tuệ Từ cung."

Thái hậu khó nén xúc động, kéo dài một lúc lâu, Tịch Nguyệt nhìn ra được, tay Thái hậu nắm chặt khăn.

"Cho hắn vào đi."

Tịch Nguyệt vẫn cúi đầu như cũ, chỉ là trong mắt lại thoáng qua vẻ nghi ngờ, với thân phận Lục vương gia và thân phận các nàng, tại sao Thái hậu lại không kiêng dè chút nào? Việc này quá không hợp với lễ thường rồi.

Cung nữ ra cửa mời đến, cũng chỉ một lát, chỉ thấy một người đàn ông áo đen có vài phần giống hệt với Cảnh đế tiến vào trong điện.

Không thể không nói, bộ dạng đàn ông Nghiêm gia này đều rất đẹp.

Một câu mặt mũi như ngọc luôn luôn không có chỗ sai.

Mà so sánh với phong cách dịu dàng trên người Cảnh đế, hình như hãn lạnh lẽo hơn chút. Trên mặt cũng giống một chút với Thái hậu.

Tiến vào bên trong, mắt nhìn thẳng.

Dường như có lẽ đã biết bên trong phòng có những người này, hãn cũng không có hốt hoảng.

"Nhi thần gặp qua mẫu hậu với các vị tấu tấu (chị dâu). Mẫu hậu vạn phúc kim an." Hãn cứ như vậy quỳ xuống.

Thái hậu mới vừa lấy lại bình tĩnh trong lòng lại có chút xúc động: "Đứng dậy. A Quế, đỡ Lục vương gia lên."

Quế ma ma vội vàng tiến lên, Lục vương gia Nghiêm Liệt cũng không kiêu cách, thuận thế đứng dậy, một nháy mắt đứng dậy kia, hãn nhanh chóng liếc nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt không ngẩng đầu như cũ, nhưng cho dù như thế, nàng lại cảm nhận được ánh mắt Lục vương gia.

Nàng cũng không dám khẳng định là Lục vương gia nhìn nàng, nhưng kiếp trước chuyện này luôn làm cho nàng có chút nghi ngờ.

"Xoảng!" Ly trà rớt xuống.

Tịch Nguyệt theo âm thanh ngẩng đầu, chỉ thấy ly trà của Lệ tần Chu Vũ Ngưng ngồi bên cạnh nàng rơi xuống.

Chu Vũ Ngưng làm đổ ly trà, cũng biết mình luống cuống, cuống quýt quỳ xuống: "Thái hậu thứ tội, thần thiếp thất lễ."

Thái hậu nhìn chăm chăm nàng ta, ánh mắt chuyển về Lục vương gia.

"Đứng dậy đi. Về sau cẩn thận chút là được."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Có lẽ là bởi vì Chu Vũ Ngưng luống cuống, Thái Hậu phất phất tay: "Được rồi, lui xuống hết đi. Ai gia muốn nói chuyện thật tốt với Lục Vương Gia."

"Vâng" Mọi người cùng lên tiếng.

Đứng dậy khẽ cúi, nối đuôi nhau ra.

Ra cửa này tự nhiên là có xem trọng, Đức Phi dẫn đầu phi tần địa vị cao đi lên bên cạnh, vốn là Lệ Tần cùng phần vị với Tịch Nguyệt, cũng đều có phong hào. Hai người coi như là cùng nhau ra ngoài, lúc này Lục Vương Gia lại liếc mắt một cái.

Tịch Nguyệt nhìn như cũng không khác thường gì, nhưng mà trong lòng lại không ngừng bồn chồn, nghĩ là không riêng gì nàng, những người khác đều nói thầm trong lòng, cô gái trong hậu cung này nào có người không thông minh như vậy.

Hai mắt Lục Vương Gia này chắc là đã để trong lòng rất nhiều người âm thầm tính toán, mà phản ứng của Lệ Tần cũng thật là hơi kỳ lạ.

Lệ Tần, Lục Vương Gia, Thẩm gia bọn họ, thật ra thì cũng là có thể nối thành một đường, mà ánh mắt mới vừa rồi kia, cho dù Lệ Tần luống cuống, nhưng trước sau Tịch Nguyệt lại cảm thấy đó lại là nhìn nàng.

Lúc trước Thẩm gia gặp nạn, coi như là Lệ Tần và Lục Vương Gia cũng ra sức, vậy cũng là một việc liên quan, giữa suy nghĩ bách chuyển thiên hồi

(xoay chuyển hết lần này tới lần khác), Tịch Nguyệt đã ra cửa.

Bái biệt (chào) mấy vị phi tần, Tịch Nguyệt dẫn Hạnh nhi rời đi.

Cho dù rời đi, Tịch Nguyệt vẫn dùng khước mắt liếc đến một chỗ không bình thường như cũ. Bạch Tiểu Điệp nhìn một chút bóng dáng nàng, đi tới bên cạnh Trần Vũ Lan, hai người giống như đang nói khẽ gì đó.

Gọi lên tươi cười trào phúng, ngược lại hai người này có thể cấu kết đến một chỗ.

Nghĩ Bạch Tiểu Điệp này thật đúng là không đơn giản, Trần Vũ Lan đối xử với nàng ta như thế, nàng ta lại còn có thể tha thứ, không chỉ có như thế, hai người nhìn như vẫn còn có vẻ tốt hơn, lại nghĩ đến mới vừa rồi lúc tới đề nghị của Trần Vũ Lan, còn có Bạch Tiểu Điệp muợn hơn so với các nàng.

Tịch Nguyệt âm thầm nói nhỏ với Hạnh nhi bên cạnh: "Sau khi trở về để Tiểu Đặng Tử tới gặp ta ngay."

"Dạ, chủ tử."

Ánh mắt Tịch Nguyệt lóe lóe, hi vọng không phải như nàng suy đoán, nếu như họ thật sự sắp đặt bầy rập gì, dù nàng cũng không có trúng chiêu, nàng cũng quyết sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế rồi.

Quay đầu lại thoáng nhìn qua, đúng lúc thấy hai người cùng lúc nhìn sang, có thể là không có người khác, Tịch Nguyệt tràn đầy ý sâu xa cười một tiếng, vẻ mặt hai người đều thay đổi.

Chuyện Lục Vương Gia và Lệ Tần, mặc dù nàng cũng muốn để ý, nhưng lại không nên quá mức vội vàng, ngược lại hai người kia, cũng không hiểu được lúc nào thì cấu kết cùng một chỗ.

Chẳng lẽ, biểu muội tốt của nàng thật sự cho rằng nàng không dám làm cái gì sao?

Tuệ Từ cung.

"Người cái đứa nhỏ này, về kinh hơn một tháng, lâu như vậy mới đến thăm mẫu hậu, chuyện xưa nói, con cái đều là khoản nợ, cũng không phải là như thế." Thái Hậu oán giận định tội xuống đầu Lục Vương Gia.

Vẻ mặt Lục Vương Gia rất lạnh nhạt, chỉ có khóe miệng hơi vênh: "Nhi thần mới vừa về kinh, mà trắc phi Tống thị lại đột nhiên bị điên, trong một lúc bên cạnh không có người vừa ý, tất nhiên có nhiều rối ren. Thời gian này thu dọn ổn thỏa tất cả, liền vội vàng tới thỉnh an với mẫu hậu."

Thái Hậu híp hai mắt, trong mắt có vài phần thất vọng. Lời từ chối như vậy sao bà lại không rõ ràng lắm, mà nhi tử hoàn toàn không che giấu cho qua khiến trái tim bà khổ sở run lên.

"Bên cạnh không có người vừa ý, mẫu hậu xem xét một người cho người, vài ngày trước tuyển tú, thật là có không ít danh môn thực nữ (con gái đẹp thùy mị nhà có tiếng)."

Lục Vương Gia cúi đầu, vuốt ve Ngọc Ban Chỉ (nhẫn ngọc) trên tay, làm như suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu: "Đa tạ ý của mẫu hậu, nhưng, nhi thần cũng không cần."

Nếu như không phải vẻ ngoài hai người này giống nhau, mới xem diễn xuất này, nói hai người là mẹ con ruột thịt, đó là tuyệt đối không người nào chịu tin.

Thái Hậu thấy hăn vẫn ôn hoà như cũ, thở dài, hơi lộ vẻ xúc động: "Liệt, tội gì người phải vậy?"

Khóe miệng Lục Vương Gia khẽ nhếch: "Mẫu hậu suy nghĩ nhiều, nhi thần vốn có thói quen sống một mình, nạp Tống thị cũng là rất lâu mới thân mật với nàng,

Hôm nay nàng cũng điên, ngược lại đủ thấy thật ra như ta từng nói năm đó, là một người chẳng may mắn. Đã như vậy, sao làm đau khổ gieo họa cho cô nương tốt nhà người ta."

"Liệt nhi?" Thái Hậu chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, qua lúc lâu, khổ sở này biến mất, bà nhẹ nhàng gọi tên con trai nhỏ của mình.

"Mẫu hậu đừng nên lo lắng, nhi thần tất cả đều tốt." Giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, Nghiêm Liệt lộ ra nụ cười như có như không.

Thấy diễn xuất lần này của hắn, Thái Hậu sâu kín thở dài, tất cả cũng không phải là nghĩ đơn giản như vậy, cũng không phải tất cả mọi chuyện cũng có thể giải quyết ngay.

"Liệt nhi thời gian ở Tương Nam lâu dài, ngược lại đen đi nhiều." Thái Hậu chuyển đề tài.

"Ngược lại mẫu hậu không có thay đổi gì."

Nói chuyện một lát, Nghiêm Liệt đứng dậy cáo từ (chào tạm biệt).

Nhìn khuôn mặt kia lạnh nhạt, Thái Hậu lẳng lặng nhìn bóng lưng hắn.

"A Quế, người nói năm đó có phải ai gia làm sai hay không? Nếu như không phải là ai gia không thêm chú ý tới khắp nơi, sao Liệt nhi đi tới tình trạng hôm nay, sao hắn lại làm ra chuyện này, đến nỗi hôm nay Triệt nhi hận hắn tận xương?"

Nhìn khuôn mặt chủ tử đau buồn, A Quế đi theo thở dài, nhưng mà vẫn khuyên lơn: "Chủ tử cần gì đều gom mọi chuyện vào trên người mình? Lời

nói lão nô không khách khí, nếu năm đó Lục Vương Gia làm chuyện này, hôm nay nên có năng lực gánh chịu tất cả hậu quả."

Cứ đứng nơi đó như vậy, lúc lâu, Thái Hậu làm như nghĩ rõ, ngẩng đầu: "Tra thêm Lệ Tần cho ai gia."

"Vâng"

Mặc dù vẻ ngoài Lệ Tần này xinh đẹp, có thể nói đệ nhất mỹ nữ ở Kinh Thành, nhưng lại không được sủng ái, mà hình như bản thân nàng cũng không để ý với những chuyện này. Vốn Thái Hậu cho là nàng ta giả bộ, nhưng mà hôm nay thấy nàng luống cuống như thế, ngược lại có ý tưởng khác biệt.

Ánh mắt tối tăm, để lộ ra một vẻ sắc bén.

"Chủ tử, hôm nay hoàng thượng để Lục Vương Gia tới đây giờ này, có thể cũng là có dụng ý khác hay không?"

Lúc này ngược lại Thái Hậu lộ ra một nụ cười: "Nếu như nhắc tới nghiệp Đế Vương, trong mấy đứa con trai của tiên hoàng, không có ai thích hợp hơn so Triệt nhi. Hiếu con không ai bằng mẹ. Cho nên, tra xét kỹ càng Lệ Tần cho ai gia."

Thời gian trong chốc lát, lại là ào ào nhốn nháo tuyết rơi xuống.

Lục Vương Gia trực tiếp chạy ra ngoài, mặc cho bão tuyết rơi trên người, thấy hoàng niện (kiệu nâng của vua) xa xa đi về phía hắc.

"Vi thần tham gia hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Hoàng niện còn thật xa, hắc đã quỳ xuống.

Đợi hoàng niện đến gần, mặt Cảnh Đế không chút thay đổi: "Đứng dậy đi. Lục đệ cũng đã gặp qua mẫu hậu rồi, tại sao không ở lại theo mẫu hậu

dùng bữa?"

Lục Vương Gia đứng dậy, đứng một bên, r cũng không nhìn Cảnh Đế.

"Bẩm hoàng thượng, trong phủ thần còn có chút công vụ. Cũng không ở lâu."

"Công vụ cũng không quan trọng bằng mẫu hậu, ngược lại những năm này Lục đệ càng lúc càng thú vị." Cảnh Đế nhíu mày.

Lục Vương Gia chăm chú nhìn Cảnh Đế: "Thần Đệ ngu dốt."

Cảnh Đế thấy hần như thế, ngược lại nhiều hơn vài phần nụ cười.

"Lục đệ luôn là như thế."

Cảnh Đế vung tay lên, cũng không dây dưa, tự ý rời đi.

Lục Vương Gia nhìn hoàng niện, lúc lâu, cúi đầu nhìn chính mình, cười lạnh, sau đó rời đi.

Lần này hai người gặp mặt rất bình thản, nhưng Lai Hỉ cũng biết, người chủ nhân này tức giận rồi. Dù sao, phục vụ từ nhỏ đến lớn, cũng không giống với người bình thường.

Lục Vương Gia rời đi, thì Cảnh Đế đến. Lần này Thái Hậu cũng không giật mình.

Ngược lại mẹ con hai người vào cửa trò chuyện với nhau thật vui.

Lai Hỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực theo phía sau, chuẩn bị rất thoả đáng.

Mà mẹ con hai người cũng không nói đến chuyện Lục Vương Gia mới vừa rời, dường như cũng không có chuyện của hần.

Cảnh Đế tươi cười rạng rỡ dùng xong bữa tối với Thái Hậu, ấm áp ra cửa, nhưng vừa ra khỏi cửa sắc mặt kia lại lạnh xuống.

Trở lại Tuyên Minh điện thì Cảnh Đế đi vào trong phòng, vui cả người vào Ôn Tuyên, chìm thật thấp vào trong nước, nhưng cho dù là như thế, hắn cảm giác chung quanh đều là màu máu đỏ tươi như cũ. Bỗng nhô ra khỏi mặt nước, sắc mặt Cảnh Đế trắng bệch.

"Lai Hỉ."

"Nô tài."

"Đi gọi Lai Phúc tới."

Khi Lai Phúc xuất hiện ở nơi đây, cả người Cảnh Đế đã hắc bào (áo dài màu đen) ngồi ngay ngắn ở nơi đó, đầu tóc vẫn ướt nhẹp như cũ, cũng không buộc lên, ngược lại xoa ra người lộ ra có mấy phần mịn hoặc.

"Nô tài ra mắt hoàng thượng."

"Hôm nay liệu có cái gì khác thường?" Ngón trỏ của hắn gõ lên bàn đá, từng cái rất nhịp nhàng.

"Lục Vương Gia liếc mắt nhìn bên trái một cái, thì Lệ Tần nương nương làm đổ ly trà. Sau đó Thái Hậu để nương nương các cung đi xuống, Lục Vương Gia lại liếc nhìn một cái." Cho dù Lai Phúc cũng không ở trong điện, nhưng lại giống như đã ở hiện trường, những phi tần kia hơi sợ ý sợ là hắn cũng không biết kỹ càng qua.

"Lệ Tần? Thật là Lệ Tần ngồi một chỗ với Thuần tần?" Hoàng thượng cũng không dừng lại động tác của mình, cũng nhìn không ra hỉ nộ ái ố (vui giận yêu ghét).

"Bẩm, hoàng thượng, đúng vậy. Nhưng mà biểu hiện của Thuần tần cũng không có gì khác thường, giống như cũng không nhận ra Lục Vương Gia. Ngược lại, hình như Thuần tần nương nương đối với Trần đáp ứng và Bạch Vũ Quyên. Tựa gia sắp xếp người trong cung Thuần tần nương nương bẩm báo tin tức, nói là sau khi Thuần tần nương nương trở về, thì Tiểu Đặng Tử rời khỏi Thính Vũ Các."

Từ lần trước ngựa Lục Vương Gia ra roi về kinh, chỉ vì đi tổ phần (phần mộ tổ tiên) Thẩm gia một lần, Cảnh Đế liền bổ thêm một người vào Thính Vũ Các.

Tiểu Đặng Tử?

Cảnh Đế mỉm cười: "Là người Thái Hậu sao?"

"Vâng"

Cảnh Đế gật đầu, như thế cũng tốt.

"Cũng cho nhiều thêm một người vào chỗ Lệ Tần đó, cả đám người này, ngược lại có ý nghĩa." Bản thân hân hỉ nô vô thường (vui giận thất thường), cười dịu dàng này, cũng chỉ là một mặt ngoài thôi.

"Chủ tử, Thái Hậu bên kia cũng điều tra chuyện Lệ Tần."

Lai Hỉ Lai Phúc luôn là ai có chức nấy, mà lại hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Người ngoài đều cho là Lai Hỉ được hoàng thượng quá tin, nhưng lại không biết, Lai Phúc này lại trông coi những thứ mảnh khóc tối tăm kia sau lưng hoàng thượng.

Một sáng một tối, mà là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

"Trẫm thật muốn xem, mẫu hậu có thể tra được cái gì. Về phần Thuần tần, về sau phải nhìn chòng chọc chút."

Nếu như Thấm Tịch Nguyệt cũng không nhận ra Nghiêm Liệt, như vậy hành động này của Nghiêm Liệt đáng được nghiên ngẫm rồi.

Mộ viên Thấm gia? Hình như nghĩ tới điều gì, Cảnh Đế ngẩng đầu: "Cũng điều tra một lần tất cả cô gái mai táng ở mộ viên Thấm gia cho trẫm."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: AnhThơ

Lai Phúc lĩnh chỉ rời đi, Cảnh Đế thoải mái ngồi trên ghế, nhìn Lai Hỉ vẫn đứng im lặng ở bên cạnh.

Hơi suy nghĩ một chút, hắn nói: "Truyền Thuần tần đến thị tẩm."

"Vâng, nô tài đã biết."

Tịch Nguyệt không ngờ là đã trở thế này rồi mà hoàng thượng còn truyền nàng, có hơi giật mình nhưng mà như vậy cũng tốt. Chỉ là nàng vừa tắm rửa xong, tóc vẫn hơi ẩm ướt, bên ngoài lúc này lại rất lạnh.

Tịch Nguyệt nhú mày suy nghĩ một lát, cuối cùng mặc thêm rất nhiều quần áo rồi chuẩn bị ra cửa. Lai Hỉ đứng đợi bên ngoài thấy dáng người có hơi mũm mĩm của Thuần tần thì co rúm khóe miệng.

"Lai Hỉ tổng quản, chúng ta đi thôi."

"A~"

Cho dù ngồi trong kiệu nhưng Tịch Nguyệt vẫn phải dùng tay ôm chặt thân thể. Nhiệt độ buổi tối vốn rất thấp, cũng không biết vì sao đã trở thế này rồi mà hoàng thượng còn nhớ tới chuyện thị tẩm này.

Nàng đương nhiên không biết vừa rồi, ở trong nội thất, Cảnh Đế đã cho thêm người nhìn chăm chăm nàng.

Đi đến Tuyên Minh điện, chỉ thấy Cảnh Đế đang đọc sách, áo ngủ màu đen rộng thùng thình. Đánh người Cảnh Đế xem như là bình thường, không béo cũng không gầy nhưng hẳn lại thích mặc áo ngủ rộng rãi. Lúc này hẳn đang nằm nghiêng nên Tịch Nguyệt có thể nhìn thấy bờ ngực rộng rãi của hẳn. Mái tóc dài rối tung trên nền đen của bộ y phục, cho dù mày kiếm mắt sáng nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác mị hoặc.

Cũng khó trách, khó trách nữ tử trong hậu cung đều hướng về hẳn, cho dù không có thân phận tôn quý, chỉ cần dựa vào bề ngoài xuất chúng của hẳn, tính cách ôn nhu sẵn sóc hiểu lòng người cộng thêm biết nói lời ngon tiếng ngọt thì hẳn cũng đã có thể giành được thiện cảm của nữ tử.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Nàng nhẹ nhàng nhún người, cúi đầu hành lễ, nụ cười trên mặt lại càng mềm mại.

"Đứng dậy đi, đến bên cạnh trẫm." Hẳn vươn tay, vẻ mặt bình tĩnh thông dong, khéo miệng khẽ nhếch. Nếu như không hiểu rõ hẳn là người thế nào thì chỉ sợ nàng cũng đã bị hẳn mê hoặc.

Vươn tay vuốt ve hai má của nàng, hẳn nói: "Lạnh như vậy sao? Hôm nay ngoài trời quả thực rất lạnh, nhưng mà trong này nhiệt độ cao như vậy, nàng vẫn nên cởi áo khoác ra đi, nếu không sẽ dễ bị bệnh."

Cảnh Đế cũng không kiêng kị Tịch Nguyệt, rất nhiều tấu chương đều tùy ý để trên bàn.

Tịch Nguyệt cũng biết điều này, nhu thuận gật đầu, định vào nội thất cởi y phục.

Nhưng nàng vừa xoay người lại đã bị hẳn giữ chặt, vẻ mặt hẳn rất đứng đắn nhưng lời nói ra lại không như vậy: "Sao Nguyệt Nhi lại muốn đi, không phải là nàng muốn cởi y phục sao?"

Nhìn xem, những lời lưu manh như thế mà lại có thể nói ra một cách hợp tình hợp lý như vậy thực sự khiến người ta khinh bỉ.

Tịch Nguyệt không phản đối, nở nụ cười như một đóa hồng kiều diễm.

"Hoàng Thượng muốn xem sao?" Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy vạt áo của hắn, hơi đẩy về phía sau, lúc này ngược lại trông hắn có vẻ quần áo không chỉnh tề.

Cảnh Đế thấy nàng như vậy cũng không tức giận: "Chỗ này dùng chữ "muốn" hình như không ổn. Trẫm xem nàng, vốn là chuyện phải làm."

Vừa dứt lời hắn đã động thủ cởi y phục của nàng, hai gò má Tịch Nguyệt đỏ lên, nàng luôn như vậy, cho dù hành động quyến rũ thế nào, lời nói to gan ra sao nhưng mà mỗi lúc làm thật thì luôn đỏ mặt.

"..."

"Nàng nói cái gì? Nói nhỏ như vậy, cho dù thính lực của trẫm có tốt thế nào cũng không nghe được." Hắn trêu chọc nói.

Chẳng trách vì sao Cảnh Đế thích trêu chọc nàng như vậy, nhìn đôi gò má mềm mại đỏ ửng này, trên đầu chỉ dùng một cây trâm ngọc vấn tóc lên, mái tóc dù đã được lau khô nhìn vẫn có thể thấy được vẫn còn hơi ẩm, phong tình thế này thực sự rất khác biệt.

Đảo đảo con ngươi, Tịch Nguyệt thuận thế dựa vào người Cảnh Đế: "Hoàng thượng thật hư..."

Lời này vừa nói ra, sự nũng nịu tê dại trong lời nói khiến chính Tịch Nguyệt cũng phải rùng mình.

Trong nháy mắt, Cảnh Đế hơi cứng ngắc nhưng mà sau đó lập tức thôi khí bên tai nàng, cười thâm ý, nói: "Trẫm còn có thể hư hơn nữa... Tiểu

Nguyệt của trẫm không phải là đã sớm biết rồi sao! Hôm nay còn muốn giả vờ quyến rũ trẫm sao?"

Cho dù gương mặt Tịnh Nguyệt đỏ bừng nhưng tay vẫn cố chấp thò vào bên trong vạt áo của hần, vẽ vòng tròn trên ngực hần.

"Vây, hoàng thượng có chịu để cho Tịch Nguyệt chứng minh sức quyến rũ của mình hay không?"

Nàng như vậy khiến cho Cảnh Đế cười thành tiếng, cũng khiến không khí trong phòng nhiễm màu ái muội.

"Tiểu nha đầu này... Chưa đủ lông đủ cánh mà còn muốn chứng tỏ sức quyến rũ..." Hần trêu đùa khiến cho đôi bàn tay trắng nõn của nàng không ngừng dấm nhẹ lên ngực hần. Không ngờ quân vương của một nước như hần cũng sẽ nói ra những lời 'hạ lưu' thế này.

Nàng bị lời của hần làm cho giật mình, gương mặt to tròn ửng đỏ không chịu tiếp lời.

Hơi thở của Cảnh Đế phun lên cổ nàng, bàn tay đã tìm kiếm xuống bên dưới, hơi thở của hai người trở nên dồn dập, Cảnh Đế đẩy tiết khố của nàng ra.

Đương nhiên là Tịch Nguyệt không chịu, đây là ngoại thất, cho dù có Lai Hỉ canh ở ngoài cửa nhưng mà cũng không an toàn trăm phần trăm, hơn nữa đây là nơi hần phê duyệt tấu chương. Nàng muốn làm một sủng phi mê hoặc không có nghĩa là nàng muốn ở nơi này.

Thấy nàng chống cự không chịu, Cảnh Đế lại càng hứng trí, từng lớp, từng lớp y phục của nàng bị cởi xuống, chỉ còn lại cái yếm và tiết khố.

"Trời đất chỗ nào không giống nhau. Nguyệt Nhi tốt, nàng thuận theo trẫm đi..."

Rõ ràng bộ dạng bình thường của hắn rất nghiêm túc đứng đắn như khi ở trên giường lại không hề kiêng dè.

Tịch Nguyệt tuy có kháng cự nhưng cũng không dám nói gì, sợ làm hắn phật ý.

Muốn có được thiện ý của một người thì rất khó nhưng muốn phá hủy tất cả thì rất dễ dàng.

Không lâu sau Tịch Nguyệt cuối cùng cũng đầu hàng, một phen do dự vừa rồi giống như là tán tỉnh lẫn nhau. Tịch Nguyệt bị hắn đặt lên bàn, tấu chương đều bị gạt sang một bên. Tịch Nguyệt hơi nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy tấu chương bên trên, trên trang tấu chương đang mở rộng là những lời buộc tội Lục Vương gia.

Mặc dù nhìn không rõ toàn bộ nhưng những chữ to vẫn rất rõ ràng. Tịch Nguyệt cắn môi quay đầu nhìn hắn, đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ hắn.

Nàng nũng nịu nói: "Xin hoàng thượng thương tiếc."

Nói đến những điểm của Tịch Nguyệt khiến hoàng thượng yêu thích thì rất nhiều, một trong số đó là sự toàn tâm toàn ý y lại vào hắn của nàng.

Đẩy tiết khổ của nàng ra, hắn động thân tiến vào, hai người đều thở dốc ra tiếng.

Sau đó là một trận mưa to gió lớn, cho dù nàng đã rất mệt mỏi nhưng hắn vẫn không buông tha nàng, vẫn dụ dỗ nàng nói, chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi. Tịch Nguyệt vô cùng mệt mỏi nhưng hắn vẫn cười nói trêu đùa, không ngừng quấy rối nàng.

"Nguyệt Nhi, kêu ra đi, kêu cho trầm nghe được không?"

Nàng trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt đầy mị hoặc, cắn môi quay đầu, bộ dạng bất động nhưng mà bộ dạng ẩn nhẫn này lại kích thích lòng chinh phục của Cảnh Đế.

Hắn đẩy mạnh một cái, nàng không nhịn được "A..." lên một tiếng.

Lông mi hơi run rẩy.

"Thật là dễ nghe. Có phải là nàng rất thích hay không?"

Thấy nàng xấu hổ và giận dữ, hắn càng tiếp tục trêu đùa: "Có phải rất muốn trầm hay không?"

Dứt lời đầu lưỡi đã chui vào miệng nàng, cuốn lấy đầu lưỡi của nàng dây dưa, giống như muốn nuốt nàng vào bụng.

Qua rất lâu, Tịch Nguyệt không rõ mình đã đầu hàng từ lúc nào, chỉ biết là lúc này cơ thể nàng nhũn ra, ngay cả giọng nói cũng mềm nhũn.

Lúc kịch liệt nhất là lúc nàng vô tình để lộ sự mềm mại của mình, giống như một con mèo nhỏ dính lấy hắn, cầu xin hắn, xin hắn thương tiếc nàng.

Sau khi hoan ái, hai người ôm lấy nhau, Cảnh Đế ngồi trên ghế, còn Tịch Nguyệt thì khó khăn tựa vào người hắn. Hắn lấy cái áo đen của mình phủ lên người hai người, áo không thể che toàn bộ nhưng cũng đủ che kín nàng. Nàng mềm mại nức nở, không mị hoặc như lúc trước nhưng lại khiến hắn yêu thích.

Nàng lén lút nhìn hắn, sau đó hơi động thân mình, nhẹ nhàng lén lút khép hai chân lại, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Mỗi lúc thế này, từng cử động nhỏ của nàng đều khiến cho trái tim hắn mềm nhũn. Bàn tay to nắm chặt đùi nàng, động thân một cái liền tiến vào.

Nàng thừa nhận thân thân của hắn, bên dưới ôm chặt lấy hắn, trên mặt lại có từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Đến khi Tịch Nguyệt tỉnh lại thì đã nằm trên giường trong nội thất của Tuyên Minh điện, mà nam tử vừa mới hoan ái với nàng lại không ở đây. Tịch Nguyệt vô cùng mệt mỏi nhưng nàng vẫn cố gắng đứng dậy. Quần áo của nàng không có trong nội thất, vốn định gọi người vào nhưng mà nàng lập tức nghĩ lại, nàng cầm áo choàng của Cảnh Đế lên, khoác tạm lên người rồi ra ngoài.

Lúc này Cảnh Đế ở ngoại thất, cau mày giống như có chuyện gì khiến hắn buồn bực, nghe thấy thanh âm phát ra khi Tịch Nguyệt ra ngoài, hắn ngẩng đầu cười, ánh mắt thâm ý nhìn nàng từ trên xuống dưới.

"Nàng mặc như vậy... Thực là kỳ mỹ..." Thanh âm của hắn rất nhẹ.

(Kỳ mỹ: Nguyên văn nó là quái đẹp [怪好] nghĩa là mặc dù kì quái nhưng lại rất đẹp)

Tịch Nguyệt chu môi đi đến bên cạnh hắn: "Vậy có nghĩa là kỳ hay là mỹ?"

Vuốt ve mái tóc rối bời của nàng, hắn nâng cằm nàng lên: "Không phải vẫn là xinh đẹp sao? Không chỉ có ta thích nhìn, người khác cũng thích nhìn."

Tịch Nguyệt không truy cứu thâm ý trong lời nói của hắn.

Nhưng mà nàng lại thuận thế nâng cằm lên, dương dương tự đắc nói: "Thiếp đương nhiên là xinh đẹp rồi, nếu như không đẹp sao có thể được hoàng thượng sủng ái như vậy. Người khác nhìn thiếp, đó là khuất phục dưới vẻ đẹp của thiếp."

Nàng hiểu được nếu như mình nói không khéo thì sẽ khiến hoàng thượng nghi ngờ, nếu đã vậy thì thuận theo lời nói của hắn tốt hơn là cãi lại rất nhiều. Bộ dạng này của nàng lại khiến cho Cảnh Đế cười khẽ.

"Nàng sao lại tự cao như vậy chứ, theo trẫm thấy, nàng chính là một nha đầu chưa trưởng thành."

"Thiếp không phải nha đầu!" Nàng hờn dỗi nói.

Ánh mắt nàng bỗng nhiên thay đổi, sau đó nàng cười xấu xa, dựa sát vào Cảnh Đế: "Thiếp không phải nha đầu, người biết rõ mà."

Nói xong còn ưỡn ngực thị uy với hắn.

"Phì!" Cuối cùng Cảnh Đế không nhịn được, cười lớn.

Véo véo hai má nàng, không để ý nàng đau tới nhếch miệng.

"Nàng đó, không biết là ai có thể nuôi dưỡng được cái tính này của nàng." Ôm nàng vào lòng, Cảnh Đế vén những sợi tóc ở trước ngực nàng ra sau gáy.

"Nàng được nuôi bên người tổ mẫu sao?" Cảnh Đế thân thiết hỏi.

Tịch Nguyệt gật đầu.

"Sau khi mẫu thân mất, phụ thân cưới kế thất*. Mặc dù bà cũng là dì họ của ta nhưng tổ mẫu vẫn rất lo lắng cho nên thiếp và muội muội đều được nuôi bên người tổ mẫu."

(Kế thất: vợ kế.)

"Bọn họ đối xử với nàng thế nào?"

"Đương nhiên là rất tốt. Thiếp và kế mẫu* không uy hiếp đến quyền lợi của nhau, có gì không tốt. Huống hồ, thiếp tin tưởng mẫu thân, trước khi bà lâm chung đã chọn dì họ cho cha thiếp, đương nhiên cũng tin tưởng cách làm người của dì họ. Bậc cha mẹ trong thiên hạ đều toàn tâm toàn ý vì con cái của mình. Cho dù mẫu thân không vì Tịch Nguyệt nhưng vì ca ca thì cũng quyết không để cho một người không an phận bước chân vào cửa Thâm gia." (Kế mẫu: mẹ kế)

"Nàng cũng là một người hiểu chuyện."

"Có lẽ những chuyện khác thiếp sẽ hồ đồ nhưng mà việc này thiếp lại hiểu rất rõ. Mặc dù dì họ đối xử với huynh muội thiếp rất lạnh nhạt nhưng mà dù sao chúng ta cũng không phải ruột thịt. Tịch Nguyệt cũng không thể đối xử với bà ấy như mẹ ruột, nếu như thiếp không làm được cũng sẽ không yêu cầu bà ấy phải coi huynh muội thiếp như con ruột. Nếu như bà ấy giả vờ thân thiết, ân cần hỏi han, ngược lại, thiếp lại thấy sợ hãi. Cứ lạnh nhạt như vậy cũng tốt lắm, hai bên đều không vượt qua ranh giới của nhau."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Gấu Mũm Mĩm

"Trẫm nhớ, mẫu thân Nguyệt nhi là họ Nhạc phải không? Thì ra là nhị tiểu thư Lễ bộ Nhạc gia. Nhưng trẫm nghe nói, mẹ nàng là lúc sinh muội muội nàng khó sinh mà mất à? Tại sao lại là nàng được chọn?"

Tịch Nguyệt có chút giật mình nhìn Cảnh đế, không nghĩ tới hắn thế nhưng biết.

Nhìn nàng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, Cảnh đế gõ gõ lên mũi nàng.

"Sao thế?"

Tịch Nguyệt lúc này hồi hồn, nàng cũng không để cho hắn nhìn ra nàng kinh ngạc, nàng không kinh ngạc mới kỳ quái đấy.

"Hoàng thượng thế nhưng biết điều này. Tần thiếp có chút giật mình a." Lôi kéo tay áo hắn. Tịch Nguyệt làm như nhớ lại mẫu thân, có chút thương cảm.

"Tần thiếp cũng là nghe tổ mẫu nói, thật ra thì trước đó một năm, mẫu thân cũng đã vì phụ thân chọn lựa tiểu thiếp, ban đầu chính là chọn biểu dì. Đáng lẽ đều thương lượng xong rồi, mẫu thân sinh con xong liền sắp xếp nạp tiểu thiếp vào cửa, nhưng lúc đó lại xảy ra việc đáng tiếc này."

Làm như không thấy nàng thương cảm, hắn nâng cằm nàng lên, ngắm khuôn mặt nàng: "Trẫm lúc tuổi còn trẻ đã từng gặp mẫu thân nàng, mẫu

thân nàng lớn hơn trăm năm tuổi. Khi đó mọi người kinh thành nói Nhạc nhị tiểu thư dịu dàng thanh tao, trăm nhớ, ban đầu Kinh Thành có tứ mỹ, thì có mẫu thân Nguyệt nhi. Lại nói, Nguyệt nhi thật ra thì cũng không giống mẫu thân."

"Hoàng thượng trí nhớ thật tốt. Đúng vậy a, tần thiếp không hề giống mẫu thân, người ngoài đều nói, Nguyệt nhi tựa như tổ mẫu lúc tuổi còn trẻ. Ngược lại muội muội giống mẫu thân nhiều hơn." Nói tới chỗ này, nàng làm như nhớ ra cái gì đó, tựa như thương cảm.

"Sao?" Cảnh đế tay đặt trên vai nàng, trấn an nàng.

Lắc đầu một cái, giọng nói có chút khó hiểu: "Có lúc rất giống, cũng không phải là chuyện tốt."

Cho dù nàng cũng không nói tỉ mỉ, nhưng Cảnh đế vẫn hiểu như cũ, trước kia lúc điều tra Thẩm Tịch Nguyệt là hẳn biết rồi, Thẩm phụ đối với nhị tiểu thư Thẩm Nhất Nhất hoàn toàn thờ ơ lạnh nhạt, thái độ cực kỳ lạnh nhạt.

Mọi người đều biết, Thẩm phụ vô cùng thương yêu người vợ đã mất của mình, mà Nhạc thị lại vì Thẩm Nhất Nhất khó sinh mà mất. Thẩm phụ khó tránh khỏi đau buồn.

"Đúng vậy a, rất giống, chưa chắc là một chuyện tốt."

"Lại nói Nhạc gia trái lại lui tới Thẩm gia cũng không nhiều."

Tịch Nguyệt cười khở một tiếng: "Nhạc gia bây giờ há lại là Nhạc gia trước kia, cừu cừu thích những việc thương nghiệp, mà phụ thân lại là văn nhân, lúc nào cũng khó có thể giao lưu với nhau."

Nói đến nhà cừu cừu của Thẩm Tịch Nguyệt, ngược lại cũng là một gia tộc thú vị, vốn lão gia Nhạc gia đã làm đến Lễ Bộ Thượng Thư. Nhưng con

traí duy nhất của ông, cũng chính là cữu cữu Thẩm Tịch Nguyệt ngược lại văn võ không thông.

Mà người này mặc dù văn võ không thông, nhưng lại cực kỳ yêu thích kinh doanh, kể từ đó ngược lại giàu có hơn rất nhiều so với nhiều nhà làm quan. Cho dù địa vị xã hội không cao, nhưng ngược lại người lại rất biết hưởng thụ.

Nam Tầm Quốc bất kể là văn hay là vũ, chỉ cần cố gắng, chắc chắn sẽ có một mảnh thiên địa, nhưng Nhạc gia này lại từ văn nhân biến thành thương hộ, lại còn vốn đường đường là nhà Lễ Bộ Thượng Thư, điều này cũng hiếm có không khỏi khiến người ta ghen hòng đứng nhìn trân trân.

"Nhạc gia vắng lặng ngược lại cũng làm cho người ta thốn thức."

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Nguyệt nhi cũng không phải nghĩ như vậy. Nếu cữu cữu thích buôn bán, như vậy thì tại sao lại nhất định phải theo văn theo võ. Chỉ cần mình vui lòng, vậy thì có quan trọng gì."

Nghe nàng đưa nhỏ tính trẻ con này ý kiến, Cảnh đế khẽ mỉm cười, cũng không phản bác, dĩ nhiên, trong lòng là phản đối.

Rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, không hiểu những thứ cong cong queo queo kia.

"Nguyệt nhi hình như tiếp xúc với nhà cữu cữu nàng không nhiều lắm nhỉ. Nhưng nghe giọng điệu trong lời nàng nói, ngược lại thân thiết." Cảnh đế nháy bèn.

Tịch Nguyệt nghe vậy gật đầu, mặt thành thật: "Bất kể như thế nào, đều là Nguyệt nhi thân Cữu Cữu a. Tuy rằng ông đối với ta cũng không phải thân mật, nhưng rốt cuộc vẫn là người thân, lúc quan trọng vẫn là nghĩ đến huynh muội chúng ta. Dù sao cũng tốt hơn người khẩu phật tâm xà, mặt

ngoài đối đãi người như người thân, sau lưng lại muốn mượn lòng tin của người làm chuyện bỉ ổi."

Ý trong lời nói của Tịch Nguyệt có ngụ ý, có điều Cảnh đế mỉm cười không tiếp lời.

Vỗ vỗ cái mông nhỏ của nàng: "Đừng suy nghĩ quá nhiều. Được rồi, đã trễ thế này, đi về nghỉ ngơi đi. Trẫm còn có chút công vụ phải xử lý, nàng lưu lại ngược lại sẽ quấy rối giấc ngủ của nàng."

Rõ ràng không phải như thế, lại có thể quang minh chính đại mà nói.

Tịch Nguyệt dấu miệng, đứng dậy chỉnh đốn y phục của mình. Trong cung này đối với Cảnh đế quy củ này đều biết hết sức tường tận. Cho dù là phi tần nào, mỗi lần Cảnh đế mở miệng, cũng mặt dẹt ngoan hiền lương rồi đi theo quy củ.

Nhưng Tịch Nguyệt lại không như thế, mặc dù cũng không oán trách, nhưng điệu bộ nhỏ nhặt này ngược lại đem tâm tư chính mình lộ ra hết.

"Ngoan." Hắn giống như đợi một động vật nhỏ vừa ý, vỗ vỗ đầu nàng.

Nàng ngoảnh về phía hắn làm một cái mặt quỷ, gọi cung nữ.

Lúc này đã là quá nửa đêm.

Tịch Nguyệt ngồi nhàn rồi chao đảo trong kiệu, trong lòng nhưng lại không thể bình tĩnh.

Nàng biết, Cảnh đế sở dĩ thân thiết với nàng ngoài bàn làm việc ra, chắc chắn khó có thể tự kiềm chế, ngược lại, nàng ngược lại cảm thấy...

Chắc chắn chuyện có quan hệ với Lục vương gia, nếu không lấy tính cẩn thận của hắn, thế nào lại để tấu chương phơi ra như vậy?

Sau câu hỏi nếu như nàng nghi ngờ, hẳn sao lại cảm thấy hứng thú đối với nhà nàng đây? Đặc biệt là mẫu thân nàng, còn có cậu của nàng.

Tịch Nguyệt nắm chặt nắm tay, tâm tư chuyển biến liên tục.

Điểm đáng ngờ quá nhiều, nghi ngờ quá nhiều, mà nàng cũng không thể thấy rõ chân tướng sự thật.

Đạo làm người nói dối, tám phần thật hai phần giả, mà hai phần giả ở đây, lại đủ để che giấu rất nhiều chân tướng. Mà chính là tám phần thật này, còn lại là để người bên cạnh tin tưởng không nghi ngờ. Tịch Nguyệt không biết được Hoàng thượng sẽ đối với nàng rất tin tưởng không hề nghi ngờ hay không, nhưng nàng thật thật giả giả như vậy, luôn có thể mê hoặc một vài người.

Hoàng thượng nếu có thể sử dụng tấu chương để dò xét nàng, có thể thấy được chuyện này chắc có liên quan với Lục vương gia. Mà rõ ràng Chu Vũ Ngưng luống cuống, nhưng Hoàng thượng lại đến thử dò xét nàng, chỉ có thể thấy, có chuyện gì là nàng không biết.

Tại sao, rốt cuộc là tại sao.

Mẫu thân mất sớm, hôm nay Hoàng thượng lại nhắc tới mẫu thân, còn nói tới cữu cữu.....

Người khác đều cho là nàng lạnh nhạt với cữu cữu, cũng không hiểu được, sự thật cũng không phải là như thế.

Kiếp trước lúc nàng trong cung thương thế lại thất sủng, chính là cữu cữu nàng, cữu cữu sắp xếp người, đưa tới cho nàng rất nhiều tiền bạc, cũng chính bởi vì cữu cữu mỗi lần giúp đỡ tiền bạc, nàng trong cung mới có thể mặc kệ như thế nào cũng sống rất tốt.

May mắn lén gặp qua cữu cữu một lần, nàng rất không hiểu, tại sao cữu cữu thường ngày đối với nàng cực kỳ lạnh nhạt, hôm nay lại bằng lòng giúp đỡ nàng như thế, khi đó nàng mới hiểu, cữu cữu không phải là không thích bọn họ, ngược lại, chính là bởi vì cữu cữu đối tốt với bọn họ, mới lạnh nhạt với bọn họ.

Ông nói: "Người đời này xem thường từ người buôn bán, cũng không hiểu được, rất nhiều chuyện đều có thể dựa phương thức làm thương nghiệp để xem xét. Mẹ người mất rồi, ngay cả phụ thân người lạnh nhạt đối với các người, nhưng trong lòng cũng là vô cùng thương yêu các người. Tổ mẫu người cũng là lo lắng các người bị mẹ kế ức hiếp, đón các người qua, ta không khách khí nói, mấy đứa trẻ nhà Thẩm gia này, bà ta tuyệt đối là thương yêu các người. Nhưng người cũng chưa có nghĩ tới, nếu như ta đây lúc này ra vẻ thương yêu đối với các người, cho dù là bình thường, bọn họ cũng sẽ cảm thấy, ừ, đây là lo lắng nhà chúng ta đối với bọn trẻ không tốt a, hoặc là cảm thấy các người cũng không phải là không chỗ nương tựa như vậy. Bây giờ lại khác, ngay cả tổ mẫu người cũng sẽ cho là, mấy đứa trẻ này đáng thương biết bao, đến cữu cữu ruột thịt cũng sẽ không giúp đỡ nhiều. Cũng chính bởi vì các người đều nuôi dưới gối bà ta, sống chung với bà ta lâu ngày, mới khiến bà ta yêu thích các người. Các người phải biết, ta đối với các người tốt hơn nữa, cũng không thể đón các người về Nhạc gia. Nếu muốn cuộc sống Thẩm gia, như vậy lấy được người Thẩm gia thật lòng thương yêu cưng chiều, mới là quan trọng."

Tịch Nguyệt nghe những lời này, cuối cùng cũng thoải mái.

Sau Nhạc gia là bởi vì Thẩm Thư Bình giết người mà bị khuyên cấm.

Mặc dù sau này Tống Vũ Ngưng khuyên lơn Hoàng thượng, triệt tiêu tội liên luy, nhưng gia sản Nhạc gia đã bị điều tra và tịch thu hết sạch.

Trùng sinh trở lại, nàng cũng không có tìm cữu cữu, ngược lại là yên lặng đi theo con đường bình thường này, nhưng vì cái gì hôm nay Hoàng

thượng lại nhắc tới điều này? Năm đó chân tướng nhà bọn họ gặp chuyện không may, thật sự chỉ là bởi vì ca ca giết người sao?

Có phải có cái gì đó khác mà nàng không biết nội tình?

Tịch Nguyệt càng nghĩ trái tim càng băng giá.

Ánh mắt của Lục vương gia, Chu Vũ Ngưng luống cuống, Hoàng thượng truy vấn, còn có kiếp trước đối chọi gay gắt, cầu cạnh cứu người, tất cả mọi chuyện đều xâu chuỗi thành một đường.

Tịch Nguyệt nhú chặt mày, đến tai họa còn có hơn mười năm, nhưng nàng cũng không nên ngồi chờ chết như thế, mặc dù không nên hành động thiếu suy nghĩ, dẫn tới Hoàng thượng hoài nghi, nhưng cũng không thể mặc cho chuyện phát triển như vậy.

Bạch Tiểu Diệp vào cung, không có mồi dẫn hỏa, bản thân nàng cảm thấy có chút an tâm, thế nhưng tâm lúc này rốt cuộc lại đột nhiên treo ngược lên.

Có điều nàng cũng cũng không có đau thương quá mức, kiếp trước đều có đủ loại bi hoan ly hợp, đời này tránh khỏi những thứ kia, sao lại cũng chưa có cái khác? Chỉ cần thái độ nàng đoan chính, nước đến đất chặn, Thầm Tịch Nguyệt nàng kiếp này sẽ không như trước một đời tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ như vậy.

"Rời kiệu....." âm thanh vang lên, Tịch Nguyệt hoàn hồn.

Có lẽ là liên quan đến thời tiết quá lạnh, nàng hơi cười với cung nữ báo cho biết một cái liền tiến bước vào viện.

Ngay cả phát hiện chuyện vật quấy rầy, nhưng nàng lại vẫn là cả đêm ngủ ngon.

Buổi sáng rời giường nhớ tới chuyện tối hôm qua, tươi tỉnh cười một cái. Xem xem, mình ngược lại là không lỗ mãng rồi sao, cũng biết mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không thể khắt khe bản thân.

Mọi việc đều phải nghĩ kỹ rồi mới làm.

Cửu cửu bên kia, chắc là nàng không liên lạc, sớm muộn gì cũng sẽ liên lạc với nàng, nàng cũng không cần hành động mù quáng. Hiện giờ là lúc nên cẩn thận.

Mà Tiểu Đặng tử bên kia, mặc kệ hắn có tra được cái gì hay không, chắc hẳn cũng sẽ đem hành vi này của mình bẩm báo Thái hậu, tiếp đó, mới xem hai vị này là có kế hại nàng hay không.

Điểm tâm sáng nay màu bích ngọc mềm dẻo thả mấy viên đậu đỏ, dường như sau khi nấu xong lại cho một chút mật ong, Tịch Nguyệt ăn lại thấy rất thích.

"Hôm nay cháo nấu rất ngon." Tịch Nguyệt khen.

Từ lúc được sắc làm tần, nàng liền được cho phép có phòng bếp nhỏ riêng rồi, nhưng Tịch Nguyệt ngược lại trừ bữa ăn sáng cũng không sử dụng. Như thế, cũng khiến người khác không hiểu.

Cầm Tâm cười: "Đây là ngày hôm trước mới phân tới đây một tiểu cung nữ, nghe nói vốn là giúp đỡ ở Ngự Thiện Phòng."

Tịch Nguyệt cười vui vẻ: "Truyền nàng ta vào, cháo này làm không tệ, ngược lại ta thật ra muốn thưởng một chút."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 46

"Người tên gì vậy?" Tịch Nguyệt vuốt ve ly trà trong tay.

"Bẩm chủ tử, nô tỳ là Xảo Ninh."

"Thủ nghệ của người ngược lại không tệ, ta thích. Thăng làm cung nữ nhị đẳng đi, về sau đồ ăn sáng liền giao cho người."

Lời Tịch Nguyệt vừa nói ra, Cẩm Tâm cũng kinh ngạc một chút. Nàng cũng biết rõ tính tình chủ tử nhà mình sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác.

Xảo Ninh cũng không có vui mừng đắc ý quá mức, chỉ quy củ tạ ân.

"Đi xuống đi."

"Vâng"

Xảo Ninh đi ra ngoài, liền nghe Tịch Nguyệt lầm bầm lầu bầu: "Cũng không biết mẫu đơn nở chưa?"

Mẫu đơn đương nhiên sẽ không nở rộ vào ngày đông.

Đợi người đi xuống, Cẩm Tâm đã thu hồi sự kinh ngạc của mình, chủ tử làm việc, tất nhiên có chừng mực.

"Cẩm Tâm, người đi tìm Tiểu Đặng Tử cho ta." Cũng không biết hôm qua hẳn điều tra như thế nào.

Hôm qua Tiểu Đặng Tử ra ngoài điều tra, sau đó cũng chưa trở lại, tiếp đó gần tối nàng lại bị tuyên đến Tuyên Minh điện thị tẩm, dĩ nhiên không gặp hân.

Tiểu Đặng Tử chạy chậm vào cửa, quỳ xuống: "Nô tài ra mắt chủ tử."

Tịch Nguyệt cười như không cười: "Ta lại cho rằng người bị người ta ném vào trong hồ làm mồi cho cá rồi chứ? Đến ban đêm cũng không thấy bóng dáng người."

Tiểu Đặng Tử sợ hãi: "Khởi bẩm chủ tử, cũng không phải là nô tài cố ý không về, chỉ phát hiện một chút đầu mối, nghĩ phải cẩn thận điều tra, mới trở về chậm."

Trở về muộn, chắc hẳn cũng là tìm thời gian đi Tuệ Từ cung bẩm báo. Tịch Nguyệt cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt lại là bộ dạng không buồn không vui.

"Có thể có đầu mối gì?"

Tiểu Đặng Tử thấy Tịch Nguyệt hỏi, tranh thủ nói ra phát hiện của mình.

Tịch Nguyệt vốn hoài nghi Trần Vũ Lan cố ý kéo nàng đến chỗ kia là có mưu đồ khác, cho nên để Tiểu Đặng Tử đi dò xét trước.

Tiểu Đặng Tử lĩnh mệnh rời đi, đương nhiên cũng cẩn thận một chút.

"Nô tài đã cẩn thận kiểm tra đường nhỏ kia rồi, cũng không có bất cứ khác thường nào, chỉ có một mùi thơm cực kì nhạt, mùi này gần như không thể ngửi thấy, may mà lỗ mũi của nô tài luôn luôn khác hẳn với người thường, đặc biệt bén nhạy, người khác nhất định sẽ không phát hiện có chút quái dị. Nô tài tới tới lui lui bên kia rất nhiều lần, muốn tìm được nguồn gốc của mùi thơm, cuối cùng may mắn không làm nhục mệnh, nô tài mới tìm được." Từ trong lồng ngực móc ra một cái khăn nhỏ, Tiểu Đặng Tử

trực tiếp mở ra, là một vật không khác tảng đá. Mà vật này tản ra một mùi thơm như có như không.

Tịch Nguyệt biết bên trong phòng mùi thơm của vật này đều nhạt như vậy, so sánh với bên ngoài lạnh lẽo thì càng không dễ bị phát hiện hơn.

Nhưng nàng lại nhớ vật này.

"Đây là..... kỳ hương Tây Vực mà Hoàng thượng ban thưởng?"

Hương liệu này là hoàng thượng ban thưởng sau khi nàng thị tẩm lần đầu, lúc ấy Lai Hỉ dĩ nhiên cũng từng dặn dò, nói là bình thường hương này dùng cực tốt, mùi thơm thanh nhã dễ chịu, hơn nữa làm tinh thần thư thái. Nhưng nếu có thai, lại không thể dùng, chỉ một chút cũng sẽ làm người ta đẻ non.

Đợi ngày có thai, không thể tiếp tục dùng vật này.

Cũng chính vì vậy, Tịch Nguyệt vẫn còn nhớ, lúc ấy thậm chí nàng còn nghĩ, hoàng thượng rất thú vị, thế nhưng lại ban thưởng cho nàng một vật như vậy.

Sắc mặt lạnh lẽo, Tịch Nguyệt gọi Cẩm Tâm.

Chìa khóa kho hàng này chỉ có Cẩm Tâm có, trái lại vật này truyền ra như thế nào.

Thấy tình hình này Cẩm Tâm cũng giật mình, cuống quýt xuống: "Nô tỳ lập tức kiểm tra kho hàng."

Mặc dù hốt hoảng, nhưng lại suy nghĩ rõ ràng.

Tịch Nguyệt gật đầu, nàng tất nhiên tin tưởng Cẩm Tâm.

Cầm Tâm và Hạnh nhi vội vàng cùng nhau đến kho hàng kiểm tra, không bao lâu sau lập tức thấy nàng bước nhanh vào phòng: "Chủ tử, người xem, kỳ hương Tây Vực mà hoàng thượng ban thưởng vẫn còn."

Tịch Nguyệt ghé đầu nhìn lại, quả nhiên vẫn còn, quan sát một lát nữa, lại khẽ nhú mày.

"Khối hương liệu này của chúng ta, giống như từng bị cái gì đó cắn." Tiểu Đặng Tử nhìn kĩ, vội nhắc nhở.

Mà Tịch Nguyệt cũng không phải là không thấy, chỉ vì thấy, mới hơi nghi ngờ.

Hương liệu này đã thiếu một góc, vốn cũng không lớn, bởi vì hình dáng lúc trước cũng không có quy tắc, cho nên nếu không cẩn thận, cũng không nhìn ra.

Mà khối hương liệu Tiểu Đặng Tử nhặt về, thật ra thì vẫn khác với khối này của nàng, nhưng cho dù khác biệt, vừa nhìn sơ qua như vậy, cũng thấy tương tự.

Tịch Nguyệt lập tức nghĩ đến thai của Phó Căn Dao, cũng nghĩ đến đây tất nhiên là muốn nhắm vào nàng mà tạo bấy rập, nhưng cận kề lại không suy nghĩ rõ ràng.

"Tiểu Đặng Tử, Hạnh Nhi, các người đều sống trong cung từ nhỏ, cũng biết tường tận chuyện trong cung này, vậy các người có biết, kỳ hương Tây Vực mà hoàng thượng ban thưởng cho ta, trong cung còn ai có. Nếu là vật tiến cống, chắc chắn sẽ không chỉ có một khối chứ?"

Hai người đều làm ra vẻ suy tư, nhưng mặc kệ là thật sự suy nghĩ hay giả vờ suy nghĩ, Tịch Nguyệt cũng không để ý, ngược lại nàng tự mình phân tích chuyện này.

Trần Vũ Lan biết rất rõ ràng nàng không muốn gặp nàng ta, chịu đựng nàng chán ghét cũng muốn lấy lòng nàng, muốn cùng đi, lại đề cập đến đường nhỏ kia. Nếu như là thường ngày, nàng nhất định sẽ không cự tuyệt, nhưng lúc này luôn không giống ngày xưa.

Nếu như nàng đi con đường kia, ngày khác họ dùng khác biện pháp lừa Phó quý tần tới, làm Phó Căn Dao dễ non, tất nhiên hoàng thượng sẽ tra rõ. Mà kỳ hương Tây Vực vẫn chưa đốt, tất nhiên sẽ không biến mất hoàn toàn như vậy, chỉ biết biến hóa cực kỳ chậm chạp thông thả.

Nàng biết tác dụng của hương này, đương nhiên hoàng thượng cũng biết. Mà nàng đi qua con đường kia, hương liệu trong khố phòng lại thiếu một chút xíu, có lẽ còn có thể hoàn toàn không thấy. Chuyện này đều gán trên người nàng rồi, thật sự là kể tốt.

Nhưng Trần Vũ Lan và Bạch Tiểu Diệp, thật sự có thể nghĩ ra chủ ý lợi hại như vậy sao?

Trái lại Tịch Nguyệt hơi hoài nghi, không phải nàng khinh địch, mà do hai người này đều là hai người nàng rất quen thuộc. Chủ ý thì có, ý định cũng nặng, nhưng nhắc tới tính toán tỉ mỉ chính xác, ngược lại cũng không giống kiệt tác của họ.

"Chủ tử." Cẩm Tâm mở miệng.

"Như thế nào? Người nghĩ ra cái gì?"

"Chủ tử, nô tỳ nhìn khối hương liệu của này chúng ta, giống như bị con chuột gặm qua."

Lời này cũng khiến người ta khó hiểu, có con chuột cũng không kỳ quái, nhưng trong khố phòng này cũng không có một chút thức ăn, trước kia cũng đã kiểm tra, sao lại dụ chuột tới, hơn nữa vì sao con chuột này cứ muốn gặm hương liệu như thức ăn đây?

"Các người có thể nghĩ ra còn ai có hương liệu không?"

Tiểu Đặng Tử hơi chần chờ: "Chủ tử, nô tài thật sự không nghĩ ra, nhưng nô tài cảm thấy, có lẽ Đào Nhi biết, chuyện trong cung này, nàng ta luôn linh thông tin tức. Không bằng nô tài gọi nàng ta tới đây." Hắc cũng lo lắng chủ tử cho rằng hắc kéo Đào Nhi xuống nước.

Cho dù Tiểu Đặng Tử nói như vậy, Tịch Nguyệt cũng không cho rằng hắc nhắm vào Đào Nhi. Đào Nhi quả thật biết rất tường tận chuyện lớn nhỏ trong cung.

Thấy chủ tử đồng ý, Tiểu Đặng Tử ra cửa gọi Đào Nhi.

Mà Đào Nhi thật sự có nghe nói về hương liệu này.

"Hương liệu này có tổng cộng ba khối, mặc dù trân quý, nhưng mùi vị cực kì nhạt, rất nhiều nường nường đều không thích. Vốn là Tống Hiền phi có một khối, Tề Chiêu Nghi có một khối nữa, sau đó một khối ở chỗ chủ tử."

Hiền phi Tống thị, Tề Chiêu Nghi.

Tính tình Hiền phi khoa trương, đương nhiên cũng không thích mùi thơm nhạt nhẽo. Về phần Tề Chiêu Nghi, Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, Tề Chiêu Nghi vốn chính là lão nhân trong cung, tướng mạo không tính là vô cùng đẹp, cũng không dịu dàng hẹp hòi giống như Đức Phi đối với hoàng thượng, nhưng lại có tài hoa xuất chúng. Hơn nữa có loại cảm giác lạnh nhạt xa cách.

Nếu như Tề Chiêu Nghi dùng hương liệu như vậy, tất nhiên ai cũng không thể nói gì, phải biết rằng, nàng ta vốn là người hơi nhạt nhẽo, cũng thích thiên vị những vật thanh nhã, có lẽ hương liệu này lại là ý định của nàng ta.

"Có nghe nói Hiền phi dùng khối hương liệu kia sao?"

Mấy người đều mê mang lắc đầu, thật ra Tịch Nguyệt vừa mở miệng thì cũng biết câu hỏi của mình có chút dư thừa, bọn họ đương nhiên sẽ không biết chuyện của Hiền phi. Nếu Hiền phi thật sự cũng không dùng, vậy khối hương liệu này là chuyện gì xảy ra?

Hiện tại nàng ta ở lãnh cung, là nàng ta lợi dụng nhân mạch còn sót lại để làm chuyện này, một hòn đá hạ hai con chim hay là Hiền phi thất thế, có người có được đồ của nàng ta, lại dùng để tính toán nàng? Hoặc là, người giết đây thật sự chính là Tề Chiêu Nghi.

Các loại khả năng đều có.

Nếu như không phải nàng cảnh giác, nếu như không phải mũi của Tiểu Đặng Tử làm việc lưu loát, có lẽ kết cục tương lai là một cái chết.

Trong cung căn cơ của nàng còn thấp, nếu như nàng gặp chuyện không may, sẽ không có ai ra tay giúp đỡ, cho dù Thái hậu đối xử với nàng không tệ, nhưng lúc nào cũng quan tâm đến chuyện hoàng tự.

Tịch Nguyệt cũng không phải người lễ mễ chậm chạp, ra lệnh cho Cẩm Tâm và Tiểu Đặng Tử.

"Hai người các ngươi mang theo vật này, cùng đi gặp Thái hậu với ta."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều tuân mệnh.

Thay áo gấm đỏ rực, Tịch Nguyệt chải búi tóc linh xà, cài trâm vàng lên, khoác áo choàng lông vũ trắng muốt. Toàn thân lộ ra đằm đằm kiều diễm ánh sáng rực rỡ chói mắt người. Người khác tìm phiền toái cho nàng, sao nàng lại có thể không đáp lễ đây?

Nàng cũng không cần bất kỳ chứng cứ nào, chỉ cần trình hai khối kỳ hương Tây Vực này lên.

Liếc mắt nhìn Tiểu Đặng Tử, nàng mỉm cười.

Trạm kế tiếp giao cho hãn đánh ngã cũng không tệ.

Cho dù hoàng thượng thương yêu nàng hơn, nhưng nàng vẫn biết, chuyện như vậy, tìm Thái hậu mới đáng tin.

Một bóng dáng nhỏ bé quật cường, đứng ở cửa Tuệ Từ cung.

Quế ma ma nghe được thông báo rồi bấm Thái hậu.

Quan hệ của Thái hậu và Tịch Nguyệt dĩ nhiên tốt hơn rất nhiều so với những người khác trong cung.

Nghe nói nàng tới đây rất sớm, Thái hậu gật đầu.

Hơi cười cười đầy thâm ý với Quế ma ma: "Ngược lại là một người lanh lợi."

Quế ma ma đổi trà xong bưng cho Thái hậu, đáp lại: "Cho dù lanh lợi nữa, thì cũng chỉ là trong lòng bàn tay của Thái hậu và hoàng thượng, có thể chạy đi đâu."

Thái hậu cười: "Đi tuyên nàng vào đi, ai gia xem xem nàng muốn làm như thế nào."

Cho dù đợi ở cửa trong chốc lát, sắc mặt của Tịch Nguyệt vẫn như cũ.

"Mời Thuần tần nương nương, Thái hậu mời người đi vào, ngày hôm nay lạnh lắm."

Tịch Nguyệt đi theo nội thị vào cửa, vừa nhìn thấy Thái hậu, hai mắt đỏ lên, quỳ bịch xuống một cái.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 47

"Ôi? Đây là thế nào vậy?" Thái hậu thấy bộ dáng nhỏ bé uất ức này của nàng, không còn khí thế mới vừa vào nữa, giống như vừa thấy bà thì như thấy trường bối trong nhà, cũng có chút đau lòng.

Rốt cuộc là tuổi còn nhỏ, chỉ là có thể nghĩ đến tới chỗ này, đã rất tốt rồi.

Mặc dù hốc mắt Tịch Nguyệt đỏ, nhưng mà cũng không có khóc, chỉ hất cằm: "Thần thiếp tới xin thái hậu nương nương làm chủ."

"Lại làm sao?" Mặt thái hậu không đổi sắc.

Nhận lấy hương liệu trong tay Cẩm Tâm, đôi tay dâng cho Thái hậu.

Rủ rỉ nói chuyện xảy ra, cuối cùng Tịch Nguyệt cắn môi: "Nếu không phải lần trước biểu muội hại con, lòng con còn sợ hãi, mà có đề phòng nhiều hơn, cũng sẽ không để Tiểu Đặng Tử đi điều tra. Ngược lại không nghĩ tới, lại là tra ra kết quả như vậy. Về phần con chuột có thể cắn hương liệu này, thần thiếp cũng không tin đây là trùng hợp, hôm nay Phó quý tần chính là người có thai, mặc kệ là ai, cũng nên cẩn thận."

Thái hậu thấy nàng như thế, quan sát tỉ mỉ vẻ mặt nàng, thấy nàng không giống giả bộ.

"Cái đứa bé này người, đứng dậy. Việc này lại cái gì cũng chưa phát sinh, tại sao đã uất ức thành ra như vậy."

"Thần thiếp biết được chuyện này, lòng dạ rối bời. Biết rõ đây là kế một hòn đá trúng hai con chim của người khác, lại không hiểu rõ lắm. Càng nghĩ càng kinh hãi, đành phải tới tìm Lão Nhân Gia." Tịch Nguyệt được Quế ma ma đỡ dậy, ngồi bên giường.

"A Quế, truyền thái y. Thuần tần cởi áo ngoài đi, trong phòng này rất ấm."

Tịch Nguyệt quy củ làm theo, không bao lâu, chỉ thấy thái y vội vàng chạy tới, cũng may, cũng không phải là Vạn thái y mà Tịch Nguyệt biết, nếu như mỗi lần nàng có chuyện gì đều gặp phải Vạn thái y, sợ là sẽ có người nghi ngờ.

"Trương thái y, người xem, hương liệu này là xảy ra chuyện gì, sao đang tốt lại bị chuột gặm cắn."

Trương thái y vội vàng nhận lấy hương liệu, chỉ vừa nghe đã hiểu: "Khởi bẩm thái hậu nương nương, hương liệu này chính là Kỳ hương Tây Vực, bị chuột gặm cắn, ngược lại chỉ là bình thường. Hương liệu này phát ra mùi vị rất dễ hấp dẫn yêu thích của chuột."

Thái hậu không nhìn ra vui giận: "Trái lại ai gia không hiểu được, hương liệu này còn có đặc tính như vậy. Đặc tính này được người thường biết rõ không?"

Trương thái y lắc đầu: "Chắc hẳn dù là thái y của Thái Y Viện, cũng không phải mỗi người đều biết đặc tính này. Người biết rõ đặc tính hương liệu này chính là rất dễ đưa đến xảy thai. Thật ra thì nói đến cái này, ngược lại mọi người quá mức lo lắng, chỉ cần không mang thai, nhất định không sao, cũng nhất định sẽ không ảnh hưởng thụ thai. Chỉ là lúc có thai mới có thể lại tạo thành ảnh hưởng với người."

"Hương liệu này trưng bày ở đâu, sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào?"

"Bẩm Thái hậu, không biết. Nếu như hương liệu này không đốt hoặc là được điều chế trong hương liệu khác, trưng bày như vậy, tất nhiên không sao, mà nếu như là trước đó nung qua lửa, vậy thì khác nhau. . Nó sẽ phát huy một chút."

Quế ma ma đưa một khối khác cho Trương thái y, Trương thái y kiểm tra xong gật đầu: "Hương liệu này chính là bị nung qua."

Tịch Nguyệt ngồi bên cạnh, đầu hơi cúi xuống. Nếu như nàng mời thái y, tự nhiên cũng có thể hỏi ra những thứ này, nhưng nàng sẽ không như thế, chuyện như vậy, sao nàng lặng yên không một tiếng động để cho nó qua.

"Ngược lại là có lòng suy nghĩ. Nhưng ý định này cũng là dùng vào chỗ hại người." Lời thái hậu lạnh nhạt.

Hôm qua bà thuận tiện gặp qua hương liệu này, sao bà không biết, chuyện như vậy nhất định là nhằm vào Phó Căn Dao. Cũng chưa tra sâu, chính là muốn xem một chút biểu hiện hôm nay của Thuần tần. Không ngờ ngược lại nàng đã tới.

Như thế xem ra, ngược lại là kế một một hòn đá trúng hai con chim. Nhưng sao bà không biết, chuyện hương liệu này, Thuần tần chỉ coi như nghi ngờ, cũng không có chứng cứ xác thật, hơn nữa cũng không làm hại bất kỳ kẻ nào, dù là tùy ý vứt bỏ cũng có thể.

Không có chứng cứ xác thật, trong cung này vạn không ngã bất kỳ kẻ nào.

Bất kỳ kẻ nào cũng biết, tự nhiên Thuần tần cũng biết, nhưng nàng lại càng muốn nói, thật là một người không thể uất ức tính tình của mình.

Thuần tần, liếc nhìn nàng, thấy nàng vẫn cúi cái đầu hạt dưa nhỏ như cũ. Thái hậu thu hồi ánh mắt.

Thủ đoạn bỉ ổi của cô nương Trần gia này thật ra khiến bà không thích.

Tranh thủ tình cảm, không muốn làm cho Hoàng đế vui mừng, bỏ công sức trên người nam nhân, ngược lại nghĩ tới làm sao mưu tính cung phi, không thể tính kế người khác được, thì xuống tay với biểu tỷ tin tưởng mình, cô gái như vậy, rõ là... Đáng chết.

Tại sao lại giống một dạng với tiện nhân đáng chết đó chứ?

Ánh mắt thái hậu rất sâu, ngay sau đó buông khoe môi đang mím ra, mà vẽ ra một nụ cười.

"A Quế, đi gọi Đức Phi, Phó quý tần đến."

Đợi hai người tới Tuệ Từ cung, thấy Thuần tần đứng một bên, trong lòng đi đến suy đoán.

Phân vị Tịch Nguyệt thấp, vội vàng đứng lên khẽ cúi.

Thái hậu trước mặt, nào có loại chuyện gây khó khăn cho người kia xảy ra.

Gọi tỷ tỷ muội muội, thân mật thăm thiết ngồi xuống.

Phó Căn Dao rút □, trời rất lạnh, Thái hậu lại mở cửa sổ rộng ra.

"Hôm nay trời rất lạnh gọi các người đến, cũng là có một việc." Thái hậu đi thẳng vào vấn đề.

Đức Phi nhìn lướt qua Thẩm Tịch Nguyệt, cười yếu ớt lại dịu dàng mở miệng: "Thái hậu nương nương xin chỉ thị xuống."

"Hôm qua tới đây thỉnh an, Thuần tần phát hiện Trần đáp ứng khác thường, bèn phái người đi ra ngoài tra xét. Trái lại để nàng tra được ít thứ, chắc hẳn Đức Phi vẫn nhớ Kỳ hương Tây Vực chứ?"

Đức Phi hơi ngần ra, ngay sau đó khôi phục bình thường: "Tất nhiên, nhưng kia vật, vật kia không phải rất dễ khiến người dễ non?"

Lúc này mặc kệ là Đức Phi hay là Phó Cẩn Dao cũng chợt nghĩ tới nguyên do mở cửa sổ.

Trong lòng Phó Cẩn Dao thầm sợ.

"Tiểu Đặng Tử trong cung Thuần tần chính là hôm qua Trần đáp ứng muốn mời Thuần tần trên đường đi tìm được cái này. Cũng may mà Thuần tần nhạy bén. Nhưng, khối kia vẫn còn trong cung nàng, nhưng mặc dù, lại bị chuột cắn qua. Nha đầu này cũng người không có chủ ý, đã nghĩ ngay đến ai gia. Ai gia mới vừa rồi đã truyền thái y. Thì ra là vật này có một đặc tính, mùi thơm của nó rất khác biệt, chuột rất thích. Ai gia cũng không có nghĩ đến, trong cung này còn có người tâm cơ như vậy. Nghĩ tới một hòn đá trúng hai con chim. Nếu như không phải chuyện này bị phát hiện trước, sợ là đứa bé của người không còn, Thuần tần cũng phải oan ức rồi."

Trong lòng Phó Cẩn Dao rất hận, nhưng trên mặt lại cũng không biểu hiện.

"Vật kia là trên đường đi thông đến Tuệ Từ cung, đường cong kia, so sánh với nếu như người muốn đi tắt đường nhỏ, cũng sẽ đi bên kia đi?" Thái hậu rất là hiền lành, vẻ mặt ân cần.

Vốn cung Phó Cẩn Dao cũng không bên này, nhưng nàng dời đến Trúc Hiên, mà vị trí Trúc Hiên lại cách Thính Vũ Các không xa. Mà nếu đến trong cung Thái hậu, đi qua một đoạn phía sau thật sự là cùng một con đường nhỏ.

Phó Cẩn Dao hoảng hốt, giọng nói không lưu loát: "Sáng sớm hôm qua thần thiếp bắt đầu từ nơi đó đến."

Nếu như đi nhiều mấy lần, hậu quả khó mà lường được.

Thái hậu thoáng báo cho Trương thái y, Trương thái y này lại nói một lần các loại tập tính của kỳ hương. Nghe nói hương liệu này thật sự bị nướng qua, dù là cô gái như Phó Căn Dao, vẫn là thoáng toát ra ý hận như cũ.

Xoạt quỳ xuống.

Phó Căn Dao rơi lệ: "Kính xin Thái hậu đòi lại công bằng cho Thần thiếp."

"Đứng dậy. Thân còn mang thai, sao có thể như thế."

A Quế vội vàng đỡ Phó Căn Dao dậy.

"Đức Phi, tính tình người cũng là quá mức nhu nhược, tự người quản lý hậu cung, vậy mà gió lớn sóng nhỏ không ngừng, họ còn không phải là thấy người dịu dàng, mọi việc dễ nói chuyện. Hôm nay không chỉ có tính kế mưu hại hoàng tự, còn mưu hại phi tần. Cứ tiếp như thế, hậu cung này còn không loạn lớn, chuyện nhà như thế làm phiền người khác, làm sao Hoàng đế có lòng dạ thống trị thiên hạ?"

Đức Phi vội vàng quỳ xuống: "Nô tì biết sai."

Thái hậu cũng không kêu người dậy: "Mỗi lần đều là xảy ra chuyện quan trọng lại làm sửa chữa cứu giúp, nếu người quản lý hậu cung không được, ai gia và Hoàng đế sẽ tìm người khác giúp người."

Trong lòng Đức Phi hoảng sợ, vội mở miệng: "Nô tì biết sai, chuyện này nô tì nhất định tra xét thỏa đáng."

Một lúc lâu, cuối cùng giọng nói Thái hậu trở lại bình thường: "Để cho Phó quý tần trợ giúp người quản lý chuyện hậu cung này."

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng sợ ngây người.

"Nô tì tuân chỉ."

Trong cung này phần chức cao so với Phó Cẩn Dao cũng không chỉ một hai người, nhưng lại để cho Phó Cẩn Dao trợ giúp quản lý hậu cung, Đức Phi nắm chặt năm tay dưới tay áo.

" Hương liệu này trong cung cũng có vài, nếu quả thật là Trần đáp ứng làm, làm sao nàng ta lấy được hương liệu, sao nghĩ được chủ ý này. Sau lưng còn có những người khác hay không, tất nhiên các người phải cho ai gia biết rõ."

Phó Cẩn Dao trả lời sau đó âm thầm nghiêm ngắc.

Trần Vũ Lan một đáp ứng nhỏ, gần như là phần vị đủ thấp trong cung này, tại sao nàng ta có thể lấy được hương liệu của Hiền phi. Hoặc là, đây vốn không phải là hương liệu của Hiền phi, Tề Chiêu Nghi, nàng ta cũng có, không phải sao?

Mặc dù cũng không nhìn về phía bên cạnh, Phó Cẩn Dao cũng không phải là không nghi ngờ với Đức Phi bên cạnh. Lúc trước kê biên tài sản tẩm cung Hiền phi, khối hương liệu này, ai có thể nói không phải nó rơi vào trong tay Đức Phi chứ?

Thật ra thì Đức Phi có lẽ là người không hy vọng nàng sanh hạ hoàng tử trong cả cung.

Hoàng thượng chỉ có hai hoàng tử nhỏ, Đại hoàng tử nuôi bên cạnh Thái hậu, ru rú trong nhà, ngay cả nàng đây làm dì cũng rất ít có thể gặp được. Mà mẫu thân của nhị hoàng tử, cũng không phải là Đức Phi này.

Nhưng mà bởi vì việc này lấy được quyền quản lý hậu cung, Phó Cẩn Dao vui mừng.

Không có tạo thành tổn thương gì, kẻ địch còn bị bạo lộ (nổi lên) trước mặt mình, lại có ban ơn này, lần này nàng vẫn tính là thu hoạch phong phú.

Lại nhìn Thuần tần ngồi trong góc phòng, ngược lại cũng không phải chán ghét như vậy?

Nếu như Tịch Nguyệt biết được ý định của Phó Căn Dao, sợ là muốn chê cười ra tiếng.

Hành động hôm nay của nàng ngoại trừ là không gặt lòng người khác hãm hại, cũng có một tầng suy tính khác. Thông truyền chuyện này ra. Mà lần này mình suýt nữa bị oan, coi như ngày khác có người xuống tay với Phó Căn Dao, người chịu tội thay kia cũng quyết sẽ không chọn nàng. Có kiêng kỵ là một, mặt khác dù làm như vậy, cũng chỉ sẽ làm cho người nghĩ đến lần này, nếu vội vàng hại người, dĩ nhiên là muốn một kích phải trúng.

Mình đã là người không tốt để làm người chịu tội thay trong cung, từ từ nhếch miệng.

Nghĩ đến người sau màn này chắc là tức hộc máu. Vốn là vì một mũi tên trúng hai chim nhưng không nghĩ đến ngược lại thành toàn hai người.

Nàng lấy được thứ nàng muốn, Phó Căn Dao lấy được nhiều hơn.

Sau lưng Trần Vũ Lan nhất định có một người.

Có thể tưởng tượng ngược lại người kia có mấy phần bi kịch.

Có lúc, không sợ đối thủ giống như sói, chỉ sợ trợ thủ như heo.

Trần Vũ Lan, thật sự không phải là một trợ thủ tốt.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Tổng hợp lại, sự kiện lần này thì ngoại trừ độc thủ sau màn và trợ thủ (người giúp đỡ) của nàng, Trần Vũ Lan, không hài lòng, những người khác như là Tịch Nguyệt, Phó Cẩn Dao, thậm chí là Thái hậu đều hài lòng.

Trước kia có một Hiền phi hai người kiềm chế lẫn nhau, hôm nay chỉ có một mình Đức Phi, mặc dù nàng ta cũng dịu dàng toan tính một chút, nhưng làm sao Thái hậu có thể yên tâm, cả đời người đấu tranh trong cung, làm sao tin tưởng 100% với người khác, sao lại mặc cho một người từ từ cầm quyền, một nhà độc đại (một nhà đơn độc lớn mạnh).

Mặc dù bà cũng không thích Phó Cẩn Dao, nhưng hiện tại nên làm cái gì vào lúc này, Thái hậu hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Như vậy, coi là rất tốt với bà.

Trong lòng Thái hậu không tệ, ngược lại giữ mấy người dùng cơm trưa với bà.

Làm người ta vui mừng là hoàng thượng vậy mà cũng tới đây dùng cơm trưa với Thái hậu, kể từ đó, hình như trong lòng mọi người tốt hơn.

Tịch Nguyệt cũng biểu hiện ra một bộ dáng vui mừng.

Nếu như không biểu hiện ra vui mừng lợi hại, sao có thể không làm thất vọng trạng thái hiện nay của nàng đấy.

Trong mấy người, Hoàng đế cũng không có đặc biệt tốt với người nào, ngược lại, thật sự là hằn chỉ với Thái hậu mới hỏi han ân cần, đương nhiên, người ta là mẹ con ruột thịt, đám người mình cũng chỉ là phi tần hằn thu vào dùng hưởng lạc.

Nhưng dù là hưởng lạc, hằn cũng phân tích các nàng những cô gái này với quan hệ gia tộc cực kỳ thấu đáo.

Không cần thời gian một ngày, chuyện Phó Quý tần trợ giúp quản lý hậu cung đã truyền người đều biết. Trong cung Thái hậu lại xảy ra chuyện gì nhưng lại nói năng thận trọng.

Phó Cẩn Dao muốn tìm hiểu nguồn gốc, ngay cả chưa chắc có thể được, nhưng cũng là một con đường chết. Mà mặc dù phần vị Đức Phi cao, nhưng ngược lại lần này không nói thêm gì. Ngược lại nhường quyền chủ động cho Phó Cẩn Dao, mặc kệ họ như thế nào, trong lòng Tịch Nguyệt cũng không tệ.

Buổi tối hôm đó hoàng thượng ngủ ở nơi của Phó Quý tần.

Có thể là có người cười nhạo Tịch Nguyệt may áo cưới cho người ta, duy chỉ có chính nàng hiểu rõ, nàng như vậy mới là sáng suốt. Phó gia mười năm không ngã, tự nhiên là có lý do của mình. Mà đứa bé này của Phó Cẩn Dao có thể sinh hạ xác suất quá thấp.

Nàng như vậy, mới xem như tăng thêm một phần bảo đảm cho mình.

Thái hậu nhìn như là cất nhắc Phó Cẩn Dao, nhưng lại chẳng phải là đặt nàng ta nướng trên lửa, hiện nay thân thể có thai vốn là nên nghỉ ngơi, vẫn cứ giao công vụ (việc công) cho nàng ta, mà cho dù là Phó Cẩn Dao biết mình không nên để tâm lực (tâm tư và sức lực) lên những chỗ khác, nhưng cũng sẽ không bằng lòng chịu buông tha khinh bỉ tự tay có được quyền lợi này.

"Chủ tử." Hạnh nhi vén rèm lên vào nhà, trên tay bưng một mâm Quế Hoa Cao được làm khéo léo tinh xảo.

Liếc mắt nhìn Quế Hoa Cao này, Tịch Nguyệt mở miệng: "Phòng bếp nhỏ làm?"

Hạnh nhi trả lời: "Đây là hoàng thượng vừa mới sai người đưa tới. Nói là ăn đến hàm răng giữ lại hương, ngọt mà không ngán, đặc biệt đưa tới cho chủ tử nếm thử một chút đấy."

Khoe miệng Tịch Nguyệt cong lên: "Trình thứ đó lên đây đi. Đi rót cho ta ly trà. Hai thứ này phối với nhau mới là tuyệt vời."

Hạnh nhi vừa pha trà, Tịch Nguyệt để tâm đồ đang ngắm nghía trên tay sang một bên, dù cho không cẩn thận đụng một cái vào Quế Hoa Cao này, nhưng cũng không có gì.

Cung nữ thái giám bên cạnh Tịch Nguyệt đều biết, Tịch Nguyệt rất thích ngắm nghía những thứ trang sức này.

Nhẹ nhàng cầm lên một miếng cắn một miếng nhỏ, Quế Hoa Cao này lại còn khắc hình dạng hoa quế, quả nhiên là ngọt mà không ngán.

"Một lát gọi Xảo Ninh phòng bếp tới, để cho nàng xem một chút Quế Hoa Cao này thì cách làm như thế nào, sao lại mỹ vị (món ăn ngon) như vậy, để cho nàng học được, về sau chúng ta cũng không cần hoàng thượng ban thưởng, phòng bếp nhỏ tự mình có thể làm."

Xem ra Tịch Nguyệt rất thích Quế Hoa Cao mà hoàng thượng ban thưởng.

"Vâng" Hạnh nhi bưng trà qua, cúi người một cái, lĩnh mệnh rời đi.

Tịch Nguyệt lại cầm lên tâm đồ của mình, bỗng chốc nở nụ cười.

Nàng cũng không dám bảo đảm, hoàng thượng này có làm cái gì hay không. Cần thận chèo thuyền đi được vạn năm.

"Thời gian này trôi qua thật là, lúc ấy mới vừa vào cung, ta còn suy nghĩ mặc gấm vóc nóng đấy. Trong nháy mắt đã đến mùa tuyết lớn rơi lan tràn." Tịch Nguyệt tán gẫu với Cẩm Tâm.

Cẩm Tâm cười: "Nếu như không phải bốn mùa thay đổi, nô tỳ cũng không có cảm giác thời gian trôi qua như vậy. Mỗi ngày lui tới bận rộn cũng rất phong phú."

"Lại nói, khoảng cách năm này, chẳng qua cũng chưa đủ hai tháng đi?"

Năm trước vào lúc này, Tịch Nguyệt cũng rất bận, nàng theo bên cạnh lão phu nhân, cho dù cần nàng làm cũng không nhiều, nhưng một ít chuyện trong viện của mình cũng cần giúp đỡ, hơn nữa không phải qua tay mình mới thêm thoả đáng?

"Dạ, hôm nay trong cung đã chuẩn bị chuyện lễ mừng năm mới, nô tỳ còn muốn bẩm báo ngài, Thính Vũ Các chúng ta cũng nên bắt đầu chuẩn bị rồi."

Tịch Nguyệt gật đầu: "Chuyện này người và mấy người bọn họ thương lượng đi. Có một số nên chuẩn bị, cũng đừng nên đợi cuối năm."

"Vâng"

Nhắc tới tết, ngược lại Tịch Nguyệt có chút nhớ người thân trong nhà. Kiếp trước lúc nàng vào cung mười năm, chẳng qua cũng chính là cuối mỗi năm mới có thể gặp người thân một lần, lại còn chỉ có thể gặp nữ quyến (người nhà).

Sống lại một lần, nàng cũng chỉ hưởng thụ không đầy nửa năm cuộc sống tình cảm ấm áp, lại lần nữa đi vào trong cung đình hỗn loạn quỷ biện

(nguy biện) này.

Thấy vẻ mặt chủ tử có chút cô đơn, Cẩm Tâm biết là nàng có chút nhớ nhung người thân.

Rời đi Thẩm gia, rời đi những người quen biết kia, người chủ nhân này nhắc tới, nàng cũng có chút rầu rĩ, ngày này năm trước, nàng sẽ cùng nhau bận rộn làm việc trong phủ với Cẩm Linh, năm nay cũng bận rộn giống vậy, nhưng lại đổi hoàn cảnh khác.

"Chủ tử, Trần đáp ứng cầu kiến." Tiểu Văn tử vào cửa bẩm báo.

Tịch Nguyệt cười như ý, môi son khẽ mở: "Không gặp."

Mặc kệ là nàng ta ôm tâm tình như thế nào, Tịch Nguyệt cũng không muốn quan tâm tới nàng ta.

Dựa theo tin, sau khi Trần Vũ Lan nghe nói nàng không chịu gặp mặt rất là đau lòng rời đi, Tịch Nguyệt cười nhạt, chắc là ngày mai trong cung lại sẽ truyền ra một vài lời nói nàng không để ý tình nghĩa tỷ muội, nhưng cho dù như vậy thì như thế nào, không nói cái khác, trước hết trước khi Trần Vũ Lan làm mấy việc này, cũng đủ để cho nàng coi tình nghĩa tỷ muội này như Phù Vân (mây bay).

Xạ hương, chẳng lẽ người nguy biện một câu không biết là có thể không có chuyện gì? Lòng hại người rõ ràng rành rành, nàng cần gì phải vui vẻ ra mặt với nàng ta? Hơn nữa nàng cũng muốn mọi người biết, biểu muội này còn như vậy, người khác nếu hại nàng, nàng tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Trong cung đạp cao nâng thấp (thấy lạ lạ nha mà raw ghi vậy á), mặc dù phần vị nàng không cao, nhưng lại được sủng ái, có hoàng thượng sủng ái, ai sẽ tới làm khó nàng. Cho nên, nàng nhất định phải nắm chặt thứ nên nắm.

Chẳng được bao lâu, Đào Nhi vào cửa.

Nhìn nàng có vẻ tươi cười, Tịch Nguyệt có loại trêu ghẹo hỏi: "Chuyện tốt cỡ nào để cho người vui vẻ như thế?"

Đào Nhi này ở Thính Vũ Các dĩ nhiên là không kiêng dè, cười hì hì: "Chủ tử cười nhạo người. Nô tỳ vừa đi ra ngoài, nghe nói có một tin tức thú vị, đang suy tới trở lại bấm báo ngài, ngài lại tốt lắm, vừa vào cửa đã trêu ghẹo người ta."

Mặc dù hơi có làm càn, nhưng nên lễ độ thì Đào Nhi đều có.

Từ trước đến giờ nàng rất biết nắm chặt đúng mực.

Tịch Nguyệt nhú mày: "Hả? Chẳng lẽ tin tức thú vị này còn có liên quan với ta?"

Đào Nhi lắc đầu: "Nói đúng cũng đúng, nói không phải cũng không phải."

Bán một cái nút thắt, Đào Nhi nói: "Nhưng thật ra là chuyện Trúc Hiên. Ngay cả người Trúc Hiên giấu kín, nhưng nô tỳ vẫn nghe nói, ở Trúc Hiên bên cạnh Phó Quý tần có một đại cung nữ bị Phó Quý tần xử trí. Nô tỳ suy đoán, chắc có liên quan với chuyện hôm nay."

Đây là trong suy đoán của Tịch Nguyệt.

Hôm nay điệu bộ của Phó Căn Dao như vậy, tuyệt đối là nghĩ tới cái gì, xem ra bên cạnh nàng ta cũng không phải là hoàn toàn an toàn.

"Chắc hẳn hôm qua nàng ta đi tới con đường nhỏ kia, tuyệt đối là có người khuyến khích, Phó Quý tần này lanh lợi như vậy, trở về sợ là bố trí bẫy tìm được nội gian này đi."

Đào Nhi gật đầu: "Nô tỳ nghĩ, cũng là như thế."

"Người nha, cũng ít thăm dò những thứ tin tức ngổn ngang bên ngoài, tránh làm cho người ta nhớ nhung đến." Mặc dù trong miệng Tịch Nguyệt nói dạng lời nói như vậy, nhưng ân cần trong lời nói vẫn nghe ra được.

Đào Nhi khẽ cúi người, cười nói: "Nô tỳ lan lợi lắm. Yên tâm đi chủ tử. Hơn nữa, cái gì trong cung không hỏi thăm bên ngoài chung quanh nha, sao cũng không thể làm người tai điếc mắt mù."

Cầm Tâm bên cạnh trêu ghẹo: "Còn không phải lòng hiếu kì của người nặng, nói lại đường hoàng."

Đào Nhi không chịu dậm chân: "Sao Cầm Tâm tỷ tỷ lại giễu cợt người ta."

"Được rồi được rồi, hai người các người cũng đừng ồn ào. Hôm nay trời lạnh, dọn dẹp một chút nghỉ ngơi đi."

Hôm nay mặc dù đã tối, nhưng cũng không đến mức phải ngủ sớm như vậy, Tịch Nguyệt nói như vậy chính là để cho các nàng trở về phòng nghỉ ngơi, 0di33xn0dafnl330fys0doon còn có thể làm chút việc của mình.

Đào Nhi đáp một tiếng, ra ngoài.

Chuyện này là Xảo Ninh của phòng bếp nhỏ đã đến, được Thẩm Tịch Nguyệt dặn dò, mang Quế Hoa Cao còn dư lại đi, để nghiên cứu cách làm.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Cầm Tâm không nhịn được: "Chủ tử, thật ra thì nô tỳ có một chuyện không rõ."

Tịch Nguyệt trong lúc rảnh rỗi, cắt sửa cành hoa, cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt một câu: "Xảo Ninh?"

"Vâng"

"Không cần đến mấy ngày, có lẽ người rồi sẽ biết nguyên nhân."

Cầm Tâm nghe lời Thẩm Tịch Nguyệt nói, cũng không có nhiều lời.

"Cầm Tâm, người cảm thấy, mấy người bên cạnh chúng ta này như thế nào?"

Cầm Tâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, suy tính khách quan: "Tiểu Đặng Tử là người Thái hậu, chúng ta là không nên nhiều lời, dùng thì có thể dùng, nhưng nhất định phải rất đề phòng. Hạnh nhi xuất thân nghèo khổ, cũng không có người thân gì, sống lâu trong cung này, nhanh nhẹn nhưng cũng không hoàn toàn biết phân biệt những chuyện ở trên kia. Nhân duyên cũng bình thường. Nhưng nô tỳ lại cảm thấy nàng sống chung rất tốt. Đào Nhi tính tình hoạt bát, thích thuyết tam đạo tứ, cũng vui lòng hỏi thăm chuyện, rất dễ dàng hoà mình với người, nhưng lại sẽ không nhiều lời chuyện Thính Vũ Các chúng ta, nô tỳ cảm thấy nàng cũng là một người lanh lợi. Về phần Quả nhi, nô tỳ cảm thấy, nàng thì trầm mặc ít nói, nhưng hẳn là chuyện bàn giao cho nàng, nàng đều làm thỏa đáng, ít khi ra cửa, tất cả mọi người nói nàng dịu dàng tốt bụng. Về phần Tiểu Văn Tử, nô tỳ quan sát được, hẳn ghét ác như cừu (kẻ thù), bình thường làm việc cũng là nhanh nhẹn, có ai nói Thính Vũ Các chúng ta không tốt, hẳn là người thứ nhất không chịu bỏ qua. Tính tình có chút xúc động."

Cầm Tâm không hiểu được tại sao chủ tử muốn hỏi những thứ này, nhưng vẫn dựa theo quan sát và ý nghĩ của mình nói ra.

Thẩm Tịch Nguyệt gật đầu, Cầm Tâm phân tích coi như là thấu đáo, "Rắc rắc" một cây kéo cắt bỏ cành hoa, giọng nói Tịch Nguyệt chưa hề lên xuống: "Nếu như trong mấy người bọn họ có một người nội gian, người cảm thấy sẽ là ai?"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: AnhThơ

Cầm Tâm ngây ngẩn cả người, nhưng mà thoáng nghĩ lại, ánh mắt tối sầm xuống, nàng là người rất trung thành, từ nhỏ đã lớn lên ở Thẩm gia, sự bảo vệ đối với Thẩm Tịch Nguyệt còn vượt qua cả nhận thức về hoàng quyền.

"Là người của Hoàng thượng sao?"

Tịch Nguyệt cười gật đầu.

Cần thận suy nghĩ lại, Cầm Tâm vô cùng thận trọng nói: "Mù quáng hoài nghi bất kì ai đều sẽ là buông thả cho nội gián chân chính, chúng ta nên tra xét cẩn thận lại mới được."

Tịch Nguyệt thấy Cầm Tâm như vậy, cười thoải mái: "Cầm Tâm, ta rất vui mừng khi người có thể nghĩ như vậy. Người phải biết rằng nơi này không phải Thẩm gia nhà chúng ta, cho dù là Thẩm gia chúng ta cũng còn có tranh giành giữa đại phòng, nhị phòng, tam phòng, huống chi là ở trong cung này. Không tin nhiệm bất kì ai, cũng không mù quáng phán quyết ai, đây là điều tốt.

"Chủ tử có hoài nghi ai không?"

Dựa vào kinh nghiệm kiếp trước và sự quan sát của kiếp này, Thẩm Tịch Nguyệt mở miệng nói: "Không, ta cũng không biết người kia là ai, nhưng

có ai người hăn là không phải, Hạnh Nhi và Tiểu Văn Tử có thể tin tưởng được. Nội gián, chỉ có thể là Đào Nhi hoặc Quả Nhi."

Tuy rằng kiếp trước hai người kia cũng không phải bội nàng, nhưng mà, khi nàng trong sinh đã suy nghĩ rất nhiều, lần này tiến cung cũng đặc biệt chú ý tới các nàng. Càng ngày càng cảm thấy, địa vị người Hoàng Thượng đặt bên người nàng sẽ không thấp mà tổng hợp lại một chút dấu vết khả nghi, Tịch Nguyệt nghĩ nội gián chỉ có thể là Đào Nhi hoặc Quả Nhi.

"Nô tỳ đã hiểu, sẽ cẩn thận chú ý các nàng hơn một chút."

"Không cần, người không cần chú ý quá mức, ta cả thấy, nếu như quả thực là nội gián của Hoàng thượng thì nàng hăn sẽ không đơn giản. Nếu như người chú ý các nàng, ngược lại sẽ bắt dây động rừng. Chúng ta làm việc cẩn thận một chút là được. Lúc này đã không phải là lúc mới nhập cung, trước kia, chúng ta có thể hoài nghi bất kì ai, nhưng mà hiện tại tiếp xúc đã lâu, chúng ta cũng đã làm như tin tưởng bọn họ, cho nên chúng ta không thể chú ý quá mức."

"Nô tỳ đã hiểu."

Cầm Tâm cũng là người thông minh, nói một chút đã hiểu được.

"Bên phía Tiểu An Tử người cũng không cần quản nhiều, nên làm cái gì hăn đều hiểu. Cứ để cho người khác cho rằng hăn không phải người mà ta vô cùng chú ý là được."

Cầm Tâm gật đầu xác nhận.

Tiểu An Tử là một con cờ mà Thẩm gia cho nàng, ngược lại, thực không ngờ người khác cũng muốn mượn sức hăn. Như vậy nàng liền tương kế tựu kế, ngày đó thẩm vấn những người ở trong cung, Tiểu An Tử cố tình đứng ra khai báo chính là nghĩ muốn thả con săn sắt bắt con cá rô, nhưng thật không ngờ, những người trong cung này cũng là kẻ thông minh.

--

Mấy ngày liên tiếp, Cảnh Đế đều ngủ lại Trúc Hiên, khiến cho tiếng oán thán vang khắp hậu cung, nhưng mà nếu nói muốn đi tranh giành với Phó Cẩn Dao thì lại không ai dám.

Thính Vũ Các của Thẩm Tịch Nguyệt cũng đã đón tiếp vài nhóm phi tần, bọn họ nghĩ đơn giản là muốn khích bác nàng đi tranh thủ tình cảm mà thôi, Tịch Nguyệt cũng không thèm để ý, cũng không thèm cố ý khoe khoang với các nàng, những người này tự nhiên dần ít đi.

Mỗi khi những người này đi rồi Tịch Nguyệt đều lắc đầu cười, cũng khó trách nàng nhớ vậy, Cảnh Đế này đương nhiên sẽ không ngủ cùng với người khác, cái gọi là 'ngủ lại' này cũng chỉ là ngồi đợi mấy canh giờ ở Trúc Hiên rồi trở về mà thôi.

Nàng thực sự không tin Cảnh Đế có thể không quan tâm đến thân thể của Phó Cẩn Dao mà làm chuyện khuê phòng kia với nàng ta.

Nàng thực không hiểu, cũng chỉ là mỗi ngày đều đến nhìn Phó Cẩn Dao mà thôi, tại sao những người này lại không chịu nổi như vậy.

Tới đây khích bác nàng sao? Bọn họ thực sự cho rằng tính tình nàng dễ bị khích bác như vậy sao?

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Tịch Nguyệt cũng không thường ra ngoài, có người tới gặp nàng, nàng liền ứng khó, không có ai tới, nàng tìm mấy cung nữ nói chuyện tâm tình, ngẫu nhiên đọc chút sách thuốc.

Ngày hôm đó, Tịch Nguyệt đặt quyển sách trên tay xuống, ngáp một cái, khiến cho mấy đại cung nữ bên người đều bật cười.

Cầm Tâm không hề khách khí nói: "Nếu như những thái ý kia biết được chủ tử coi sách thuốc là vật thôi miên hẳn là bọn họ đều sẽ giận đến vỡn."

râu!"

"Người thật to gan, dám cười nhạo ta. Cùng lắm chỉ là ngáp một cái, người cũng liên tưởng tới nhiều như vậy." Tịch Nguyệt giả vờ tức giận.

Mấy người đều lớn tiếng cười.

Đào Nhi nói giúp Cẩm Tâm: "Nô tỳ mỗi ngày đều phải sắp xếp những sách này, đương nhiên phải xem qua một chút, AnhTho_lequydon#? mấy ngày trước, nô tỳ thấy chủ tử nói sai được tính của quả đười ươi." Trong giọng nói đều là ý cười.

Tịch Nguyệt đỏ mặt, nói: "Được lắm, các người phản rồi, còn bắt nạt ta, xem ta xử lý các người thế nào..."

"Xử lý cái gì?" Một giọng nam mang theo ý cười truyền đến.

Tịch Nguyệt ngẩn ra, vội vàng đứng dậy, lúc này Cảnh Đế đã vào đến nội thất, hẳn có thói quen như vậy.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Đứng dậy đi."

Mấy cung nữ đều sáng suốt lui xuống.

Tịch Nguyệt tự mình rót trà cho Cảnh Đế.

"Tại sao lại không để cung nữ làm?" Trên áo choàng màu hoàng kim của hắn có vương vài bông tuyết, bên ngoài đang có tuyết rơi rất lớn, cho dù có che ô cũng vẫn bị vương một vài bông tuyết.

Tịch Nguyệt vừa rót trà lại nhìn thấy tình trạng y trực của hắn, vội vàng đưa tay phui phui áo choàng cho hắn, lúc này mới trả lời: "Thần thiếp đã ra

lệnh cho các nàng, về sau khi người tới thì sẽ do thiếp hầu hạ, không cần các nàng."

Cảnh Đế cười như không cười: "Tại sao? Người sợ trẫm để ý tới cung nữ của người, sẽ thu các nàng?"

Tịch Nguyệt không cam lòng dậm chân, sẵn giọng nói: "Tại sao Hoàng thượng lại nói vậy, chẳng lẽ người có tâm tư đó? Thần thiếp không cho phép."

Cảnh Đế cười ha ha: "Bình dấm chua này."

"Thần thiếp không phải!" Nàng ôm mặt hắn nhìn thẳng vào nàng, trình trọng tuyên bố.

Cảnh Đế cũng không giận, không những không buồn bực mà còn có vài phần ý vị.

"Được, được." Tuy là nói như vậy như trong giọng nói lại có ý qua loa, khiến cho Tịch Nguyệt lại phải biện bạch một trận nữa.

Ấm ỉ đủ rồi, Tịch Nguyệt kéo tay Cảnh Đế đến ngôi bên giường sưởi, ấm áp thưởng trà.

"Nàng rất thân thiết với mấy cung nữ." Lời này không nghe ra là vui hay giận.

Tịch Nguyệt biết là hắn nghe thấy các nàng nói chuyện.

Nàng cũng không phản bác, cười tí mắt gật đầu: "Trời lạnh, thần thiếp cũng không muốn ra ngoài, chơi đùa cùng mấy cung nữ cũng thú vị, thời gian qua cũng khá tốt."

"Trẫm đã nhiều ngày không gặp nàng, hôm nay lại thấy hình như nàng béo lên? Mấy hôm nay không ra ngoài chẳng lẽ là ở đây dưỡng béo sao?"

Sắp tới cuối năm rồi, trăm thấy, con heo con là người cũng cần phải làm thịt rồi."

Nàng trừng mắt, nắm tay liền nhào vào người hăn.

Cảnh Đế không ngờ nàng lại có hành động như vậy, không cẩn thận một chút đã bị nàng đè lên, theo quán tính ngã về phía sau.

Tịch Nguyệt cũng không ngờ Cảnh Đế lại không phòng bị nên cứ đè lên người hăn như vậy, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Mặt Tịch Nguyệt liền đỏ ửng lên, vùng vẫy muốn đứng lên nhưng do khẩn trương nên động tác không nắm được trọng tâm.

Lại cử động lần nữa thì bàn tay của người nào đó đã đặt lên hông nàng.

"Làm... Làm cái gì?" Nàng nũng nịu.

Cảnh Đế nghiêm trang: "Nàng muốn sao? Được, làm đi(*)."

(*) Câu nói "Làm cái gì?" của Tịch Nguyệt nguyên văn là [gān ma] ý là hỏi Cảnh Đế làm cái gì. Câu "Làm đi" của Cảnh Đế nguyên văn là [gan ba] có nghĩa là (cái chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì >.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Editor: Gấu Mũm Mĩm

Trúc Hiên.

Bên trong phòng mùi thơm lượn quanh, Phó Cẩn Dao ngồi ngay ngắn trong đó, mặt không chút thay đổi.

Cung nữ trang điểm tiến vào, hành lễ rồi đi tới bên cạnh Phó Cẩn Dao: "Chủ tử, nàng ta không chịu nói."

"Hừ, không chịu nói? Nàng ta ngược lại là một người trung thành, đáng tiếc trung thành sai lầm đối tượng rồi. Tra cho ta nhà nàng ta còn có người nào. Dừng hình như vậy nàng ta cũng không chịu nói, nếu như không phải cực kỳ trung thành, chính là có nhược điểm trên tay người ta."

"Dạ, nô tỳ hiểu rồi. Chủ tử, thấy người bên Trần Đáp Ứng kia nói, trừ Bạch Vũ Quyên kia ra, nàng ta rất ít tiếp xúc với người khác."

Phó Cẩn Dao cười lạnh: "Chuyện bí ối như thế, cho dù là cấu kết cũng sẽ không quang minh chính đại. Tất cả người muốn hại con ta, ta một người cũng sẽ không buông tha."

Cung nữ chần chờ một chút, cuối cùng mở miệng: "Chủ tử, Đại Thiếu Gia vào cung rồi, chúng ta có muốn tìm một cơ hội gặp hãm một lát hay không, chuyện như này nếu như có hãm giúp một tay....."

Phó Cẩn Dao vẻ mặt tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại nhuộm màu nham hiểm: "Vân Lam, người lúc nào bắt đầu học được tự làm chủ rồi hả?"

Cung nữ Vân Lam cả kinh, vội vàng quỳ xuống: "Nô tỳ sai rồi, nô tỳ sai rồi....." Không ngừng dập đầu.

Cho đến khi trên trán nàng ta đã nổi lên tia máu, Phó Cẩn Dao rốt cuộc mở miệng: "Được rồi, đứng lên đi."

Vân Lam khó khăn lắm mới đứng dậy.

"Có một số việc chúng ta có thể tự giải quyết, cũng không cần kinh động trong phủ."

"Vâng"

Đợi Vân Lam lui xuống, Phó Cẩn Dao tức giận đập vỡ chậu hoa bên cạnh.

Nếu như lúc này có người trông thấy Phó Cẩn Dao, chắc hẳn sẽ bị dọa sợ không hề nhẹ, thường ngày dịu dàng thanh nhã lúc này lại giống như một người khác. Mặt ác độc.

"Vân Tuyết....."

Vân Lam Vân Tuyết là hai đại nha hoàn bên mình Phó Cẩn Dao tự đưa vào cung từ Phó gia, cũng là tâm phúc của Phó Cẩn Dao.

"Nô tỳ." Dường như không trông thấy cảnh hoa đầy trên mặt đất.

Vân Tuyết tất nhiên biết chủ tử mình mấy ngày gần đây tâm tình không tốt. Mới vừa rồi thấy Vân Lam bị phạt nàng còn có gì không rõ.

"Lén sắp xếp người vào lãnh cung, tiễn Hiền phi lên đường."

Vân Tuyết cho dù không ngẩng đầu trong lòng cũng kinh ngạc, cho dù là sẽ chọc cho chủ tử nhà mình không vui, nàng vẫn mở miệng như cũ: "Mong chủ tử nghĩ lại. Trong cung này quản không rất nghiêm, dù là không có thái giám cung nữ cũng là muốn nói ra tất cả nguyên do. Hiền phi mặc dù đã bị biếm lãnh cung, nhưng chung quy từng là chủ vị. một cung. Chúng ta như thế, khó tránh khỏi để người nắm lấy đuôi."

Cung nữ cũng biết đạo lý, Phó Cẩn Dao lẽ nào lại không hiểu, chỉ có điều chung quy là tính khó dẫn thôi.

Hiền phi tuy không là chủ mưu, nhưng hương này cuối cùng là từ trong cung nàng ta chảy ra.

Bình tĩnh lại, phất tay một cái: "Lui xuống đi."

Nàng chậm rãi uống một ngụm trà.

Nàng mấy ngày nay luôn cực kỳ tâm phiền ý loạn, thậm chí thường mất ngủ, cho dù biết như vậy đối với con không tốt, nhưng nàng vẫn là không có cách nào phá giải. Cũng không phải là không tìm thái y xem qua, nhưng thái y sau khi kiểm tra cũng không thấy dấu hiệu trúng độc, đều nói là do nàng suy nghĩ quá nhiều.

Thái y dĩ nhiên là tin được, nàng hết sức chậm rãi, nhưng không nắm được mấu chốt.

Chuyện gần đây quá nhiều, nàng vội vàng tìm nội gián, vội vàng tìm người hại nàng, cũng bận việc trong cung, rất nhiều chuyện này khiến cho tâm tư sức lực nàng quá mệt mỏi.

Nàng sao lại không biết, những việc này cũng bất lợi đối với việc nàng an thai, nhưng không giải quyết những việc này, nàng sao có thể ngủ yên? Còn có sự vật trong cung này, lần này bỏ qua, lần sau lúc nào có thể tới cũng không nhất định, Thái hậu không thích nàng, lần này nếu như không

phải là bởi vì nàng có thai lại có uất ức, có lẽ cũng sẽ không để cho nàng thượng thủ.

Thở chậm chậm, Phó Cẩn Dao tâm phiền ý loạn mở cửa sổ ra, bên ngoài tuyết lớn bay trong không trung, nàng thấy hứng thú nhưng cũng không thể tỉnh táo lại.

Thật..... Không có vấn đề sao?

Bên này Phó Cẩn Dao tâm phiền ý loạn, nóng nảy khác thường. Bên kia Đức Phi ngược lại an nhàn.

Trải giấy Tuyên Thành trên bàn tập viết, cũng thấy hài lòng.

"Hoàng thượng còn Thính Vũ Các?" Nàng hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

"Hồi nương nương, vâng" cung nữ Thúc Lan lên tiếng.

Cười yếu ớt, động tác không dừng: "Ngược lại bản cung xem thường nàng ta."

"Nương nương, Thuần tần này nhìn không hề giống người cực kỳ thông minh, nhưng thực tế cũng chưa biết. Người xem nàng ta lần đó không phải hóa giải vấn đề, một chuyện thường nhỏ như vậy liền lên tới tần, nghĩ đến tất nhiên là có chút thủ đoạn."

"Có thủ đoạn bản cung cũng không sợ, sợ là, có trợ thủ."

Thúc Lan hiểu ý, thử thăm dò hỏi: "Người là nói Thái hậu?"

Đức Phi hừ lạnh một tiếng.

"Cũng không biết Thuần tần này có vận tốt gì, Thái hậu nương nương làm giống như yêu thích nàng ta." Thúc Lan không hiểu.

Đặt bút xuống, Đức Phi cầm tờ giấy Tuyên Thành lên xem.

"Nếu bản cung là Thái hậu nương nương, ta cũng yêu thích nàng ta, không có gia thế hiển hách, dù có chút khôn vặt cũng rõ ràng, tính tình là có chút nóng nảy. Người như vậy mới dễ dàng nắm trong tay. Nếu như không phải tâm tư đơn giản, trước đó vài ngày sao lại bị hương liệu này đả thương thân thể, Thái hậu coi trọng hoàng tự, Thuần tần bị người ta làm hại một chút cũng nghi không được, có thể thấy cũng là người đáng thương. Thái hậu bây giờ đã là dưới một người trên vạn người. Thuần tần lại ngăn trở bà cái gì. Người tới vị trí cao, luôn cùng đồng tình người yếu. Người xem, nhiều điểm tốt như vậy, sao lại không thích nàng ta? Người như vậy không nâng đỡ, chẳng lẽ nâng đỡ cái loại Phó Cẩn Dao đó?"

Đức Phi phân tích thấu đáo: "Chính Thẩm Tịch Nguyệt này, Hoàng thượng thấy hứng thú với nàng ta, Thái hậu cũng vui mừng cất nhắc nàng ta. Nâng cao hơn nữa lại có quá mức."

Thúc Lan không hiểu: "Nếu Thuần tần cũng không phải là cường địch, chúng ta sao lại phải hết sức hạ tâm huyết như vậy đi lợi dụng nàng ta hãm hại Phó quý tần? Bây giờ ngược lại là tốt, hẳn là bị nàng ta đánh bại đánh bại tìm được hương liệu này."

Đức Phi vẫn nhìn chữ như cũ: "Tuy không phải cường địch, nàng ta được sủng cũng quá mức rồi, bây giờ trong cung này ngoài Phó Cẩn Dao chỉ nàng ta thị tẩm nhiều. Bản cung chẳng lẽ muốn nhìn nàng ta từng bước một vững vàng đi lên sao? Lại nói trong cung này khá được sủng, có ai giỏi tính toán bằng nàng ta? Coi như Thẩm Tịch Nguyệt có thể may mắn thoát khỏi Tây Vực kỳ hương này, chúng ta cũng có thể thuận buồm đẩy Tề Chiêu Nghi một phen. Trong cung có hương liệu này nhưng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đáng tiếc một quân cờ tốt, lại bị Trần Vũ Lan phá hủy."

"Trần Đáp Ứng này cũng là không có tiền đồ, chuyện nhỏ như này cũng làm không xong." Thúc Lan bực mình.

Lại đưa lên xem một hồi, Đức Phi xé toang chữ: "Thuần tần không thông minh, Trần Vũ Lan cũng không phải là không có tiền đồ, chẳng qua là bản cung tính toán sai lầm rồi. Vốn cho rằng Thuần tần này sẽ tha thứ cho biểu muội mình, xem ra thật đúng là hoàn toàn ngược lại. Nàng ta hẳn là cũng bởi vì Trần Vũ Lan lấy lòng mà hoài nghi. Bên Trần Vũ Lan không có sơ hở chứ?"

Thúc Lan lắc đầu: "Chủ tử yên tâm, ban đầu nô tỳ sắp xếp người đã nói là thân tín Hiền phi, nàng ta dù là bị Phó quý tần bắt được cái gì, cũng là chỉ biết đem manh mối liên lụy đến bên Hiền phi, không liên lụy tới chúng ta. Vấn đề là, bây giờ trong cung Phó quý tần Điệp nhi bị Phó quý tần phát hiện rồi. Mặc dù nô tỳ nắm giữ điểm yếu nàng ta, nàng ta liều chết cũng sẽ không nói, nhưng đêm dài lắm mộng, có một số việc nhỏ, lúc nào cũng không là không có sơ hở."

"Bây giờ Phó Cẩn Dao chỉ mong sao chúng ta đi giết người diệt khẩu, nếu không nàng ta làm sao tìm được manh mối. Làm đục nước, tất cả mới phải làm."

Lại nghĩ: "Hôm qua Phó gia trên triều đình buộc tội Chu đại nhân, hôm nay Chu đại nhân bởi vì chuyện tham ô đã bị bắt giam, nhưng Chu Đáp Ứng lại không biết chuyện này. Chuyện lớn như thế, ta đây làm tỷ tỷ, tại sao có thể không nói cho nàng ta?"

Thúc Lan hiểu ý, mỉm cười vâng mệnh lui ra.

Đức Phi lại lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, tiếp tục luyện chữ.

Mặc dù luyện chữ, trong lòng lại tính toán, lần này mình là bị thua thiệt. Chỉ có điều đây coi như là có thể đoán được, Thái hậu cũng không thích một người thao túng hậu cung, Hiền phi ngã, đương nhiên sẽ còn có người khác, bọn họ cũng sẽ không vui thấy một mình mình độc giữ hậu cung, nhưng ngày này sao cứ như vậy tới.

Hừ.

Nàng vẫn chưa bố trí người xong, thì đã đến bước này.

Phó quý tần một cái quý tần nho nhỏ liền giúp đỡ quản lý hậu cung, xem ra là người khác cốt nhắc, nàng xem ra lại không đồng ý kiến, chắc Phó quý tần này muốn tiếp tục đi lên rồi.

Nữ nhân nhà Phó gia này, thật đúng là khắc tinh của nàng a.

Nàng từ nhỏ yêu mến Cảnh đế, thật khó mới gả được cho hắn. Nhưng lúc đó hắn lại duy chỉ vẹn vẹn đối tốt với Phó Cần Tú, đối với nàng ta ngàn y trăm thuận, nàng mỗi lần đều âm thầm rơi lệ. Khó khăn lắm mới thấy Phó Cần Tú chết, lại một Phó Cần Dao tới, đừng tưởng rằng nàng không nhìn ra, Phó Cần Dao này cũng không phải là đều học diễn xuất của Phó Cần Tú.

Hừ lạnh một tiếng.

Còn có Thuần tần này, còn nhỏ tuổi chính là một kẻ mê hoặc.

Trong lòng Đức Phi oán hận, trên chữ viết cũng nhìn ra vài phần tàn nhẫn.

"Mẫu phi....." thanh âm trong trẻo truyền đến, Đức Phi vội vàng thả bút trong tay ra.

Lúc này đã không giống mới vừa rồi tàn nhẫn, ngược lại, nụ cười vừa dịu dàng lại vừa thật lòng đối lại trên khuôn mặt.

"Gia Nhi tới?"

Một đứa trẻ nhỏ láu táu vọt vào, Đức Phi bước lên trước, phủi tuyết trên người cho nó.

"Trời rét lạnh thế này sao nhị hoàng tử lại tới." Giọng nói có chút trách cứ.

Ma ma bên cạnh nhị hoàng tử liền vội vàng giải thích: "Nhị hoàng tử sáng sớm thức dậy đã nói đêm qua nằm mơ thấy nương nương, muốn gặp người. Tan học, liền dắt lão nô, nhất định phải gặp người. Đây là mẫu tử tình thâm đấy."

Cũng có thể nói là một thói quen.

Đức Phi hạ sắc mặt.

"Thúc Lan, đem lên một chút điểm tâm." Ôm nhị hoàng tử đến bên giường, Đức Phi vội vàng gọi người tới dọn dồ.

"Mẫu phi thật tốt, con cũng đói bụng đấy. Hôm nay sư phụ thời gian giảng dài chút. Hải nhi nôn nóng đến thăm mẫu phi, trong lòng vô cùng buồn bực." Nó bướng bỉnh lè lưỡi.

Chỉ là một đứa trẻ ba tuổi mà thôi.

Đức Phi nghe nói như vậy, lắc lắc đầu: "Gia Nhi không được nói bậy. Tiên sinh là người truyền đạo thụ nghiệp cho con, không được thất lễ, không thể không tôn kính."

Nhị hoàng tử gật đầu một cái: "Hải nhi hiểu rồi. Mẫu phi, hải nhi rất ngoan, hôm nay lạnh như vậy, con cũng đi học, đại ca ca cũng không có đi."

Đứa trẻ hi vọng thấy mẫu phi mình, hi vọng nhận được khen ngợi.

Đức Phi gật đầu: "Ừ, Gia Nhi của mẫu phi ngoan. Đại ca ca con thân thể không khỏe, không đi vậy là nên. Nhưng Gia Nhi của chúng ta lại rất khỏe,

tuyệt đối không thể không đi học. Như vậy tiên sinh mới có thể yêu quý Gia Nhi, đúng không."

"Uhm, đúng."

Điểm tâm mang lên, ánh mắt của nó bị thu hút.

Nhìn dáng vẻ khỏe mạnh khác khỉnh của nhi tử, Đức Phi lộ ra nụ cười.

Cho dù họ từng người một được sủng ái như thế nào, người nào lại có một hoàng tử khỏe mạnh khiến người ta yêu thích như này đây?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Có lẽ mùa đông năm nay thời tiết cực kỳ lạnh, Tịch Nguyệt cũng không hiểu sao lại bị bệnh thương hàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ngoan ngoãn làm ỗ trong chăn, thái y đã đi qua khám bệnh, nói là bị bệnh thương hàn, cần uống thuốc tĩnh dưỡng nhiều.

Thái hậu nghe nói thì cho chút thuốc bổ, sau đó miễn thỉnh an cho nàng, lúc này Tịch Nguyệt lại không có cố chấp chống đỡ thân thể qua thỉnh an, thương hàn cũng thường lây bệnh, nếu lây bệnh qua cho Thái hậu hoặc nữ nhân có thai như Phó Cẩn Dao, vậy nàng làm thế nào cũng khó tránh tội.

Cảnh đế nghe nói Thuần tần bị bệnh thương hàn, nên tới đây thăm.

Hạnh Nhi đứng ở cửa, nhìn thấy hắc thì quỳ xuống thỉnh an.

Mắt Cảnh đế nhìn thẳng, định đi về phía trước, Hạnh Nhi vội vàng mở miệng: "Hoàng thượng, chủ tử có căn dặn, nếu như người đến thăm chủ tử, xin mời trở về. Hôm nay chủ tử đang bệnh, cũng không thể lây bệnh qua cho người."

Cảnh đế nhíu mày, nhìn Hạnh Nhi, lại hơi liếc nhìn bên trong phòng.

"Trẫm là cửu ngũ chí tôn, há có thể để ý những thứ này." Cho dù nói như thế, nhưng mà trong nội tâm lại có chút cảm động, nếu thân thể nữ tử trong cung này không thoải mái, hắc có thể tới thăm, tất nhiên sẽ rất vui mừng

Nàng lại không muốn lây bệnh cho hắn. Ngược lại thật sự là một tiểu cô nương đơn thuần.

Hạnh Nhi rất kiên quyết, đứng dậy cạnh cửa, Cảnh đế lại ngăn cản cả người, không nghĩ tới cung nữ này sẽ có hành động như vậy.

"Hoàng thượng thứ tội, chủ tử nhà nô tỳ nói rồi, tuyệt đối không thể để cho người đi vào, nếu không liền đuổi nô tỳ đi thận tư hình. Hoàng thượng, người là cửu ngũ chí tôn, thân thể này rất kim quý. Chủ tử biết người thông cảm cho nàng, nhưng kính xin hoàng thượng trân trọng thân thể mình."

Hạnh Nhi quỳ trước cửa, hơi phát run.

"Lớn mật." Lai Hỉ bên cạnh quát lớn, nhưng ánh mắt lại hơi liếc Cảnh đế, thật ra thì Thuần tần nói đúng, một khi bị bệnh, vậy cũng dễ lây bệnh.

"Cung nữ như ngươi lại rất thú vị, sợ chủ nhà người đuổi người đến thận tư hình, nhưng lại không sợ trảm." Giọng nói của Cảnh đế cũng không phạt phòng, lại khiến Hạnh Nhi run dử dội hơn.

Nhưng cho dù như thế, nàng cũng không tránh ra, ngược lại không ngừng dập đầu: "Xin hoàng thượng trân trọng, xin hoàng thượng trân trọng....."

Trong lúc bên này giằng co chưa xong, liền nghe có tiếng đi lại bên trong phòng.

Tịch Nguyệt cất giọng có chút mềm dẻo đáp: "Hoàng thượng, tần thiếp quỳ xuống xin người, cầu xin người trân trọng thân thể của mình, Hạnh Nhi cũng theo phân phó của nô tỳ. Tần thiếp bị thương hàn rất nặng, người là thân thể vạn kim, một khi lây bệnh, làm chậm trễ đại sự trong triều, tần thiếp chết muôn lần cũng khó chuộc tội."

Nghe động tĩnh trong phòng, Cảnh đế mềm lòng: "Quý cái gì, bị bệnh còn làm loạn. Để trẫm nhìn người."

"Không được, hoàng thượng không trở về thì tần thiếp không đứng lên. Bỏ qua những đại sự trong triều, hoàng thượng cũng là trượng phu của Tịch Nguyệt, sao tần thiếp có không để ý thân thể người. Lần này hoàng thượng nhất định phải nghe tần thiếp."

Lai Hỉ thấy thế thì mở miệng: "Hoàng thượng, người vẫn nên nghe Thuần tần nương nương khuyên đi, nương nương nói đúng, người là thân thể vạn kim, nên cẩn thận. Nếu người bị Thuần tần nương nương lây bệnh, cũng không tiện giao phó với Thái hậu nương nương bên kia. Hiện tại nương nương bị bệnh, quý như vậy, sao có thể được chứ?"

Cảnh đế thở dài: "Được được, trẫm đi, trẫm đi còn không được ư, người không chịu để trẫm nhìn người, trẫm biết tâm tình của người. Ngoan một chút, uống thuốc xong, rất nhanh sẽ tốt. Trẫm chờ người khỏe lại sẽ tới thăm người, ngoan một chút, biết không."

"Dạ, tần thiếp hiểu rồi."

"Ai phục vụ chỗ Thuần tần?" Lạnh lùng hỏi Hạnh Nhi.

"Hồi hoàng thượng, Cẩm Tâm, Đào Nhi, Quả Nhi, tất cả đều bên trong, hoàng thượng yên tâm, tụi nô tỳ sẽ chăm sóc chủ tử thật tốt." Giọng nói Hạnh Nhi run rẩy.

Cảnh đế cất cao giọng nói: "Tất cả các người đều phải hầu hạ Thuần tần thật tốt cho trẫm, nếu nàng có một chút khó chịu, trẫm chắc chắn không dễ dàng tha thứ."

"Vâng."

Đều là giọng nói sợ hãi.

"Hoàng thượng lại hù dọa người." Tịch Nguyệt nũng nịu ở bên trong.

"Còn không mau hầu hạ chủ tử các người về giường nằm."

"Vâng."

Vừa liếc nhìn cửa phòng khép chặt, ánh mắt Cảnh đế tối tăm, vẻ mặt mềm mại hơn rất nhiều.

Hạnh Nhi cúi đầu, bị sợ đến mức động cũng không dám động, nàng chưa từng nghĩ, mình dám nói chuyện với hoàng thượng như vậy, không chỉ nói, còn sống được nữa.

"Lai Hỉ, chúng ta trở về thôi." Hần phát ống tay áo một cái, quay người đi.

Không ngờ, hần làm như vậy khiến mấy đại cung nữ còn có Lai Hỉ đều thở phào nhẹ nhõm.

Hạnh Nhi lập tức té liệt trên đất.

Đào Nhi mở cửa ra, nhìn thấy Hạnh Nhi ngồi liệt trên đất, vội vàng tới đỡ nàng: "Trên đất rất lạnh." Tuy nói như thế nhưng hai chân nàng cũng như nhũn ra.

Dìu Hạnh Nhi vào bên trong phòng.

Tịch Nguyệt hơi phát sốt, sắc mặt ửng hồng.

"Đào Nhi, người đỡ Hạnh Nhi trở về phòng nghỉ đi. Cũng làm khó người."

Hạnh Nhi trì hoãn, lắc đầu một cái: "Bẩm chủ tử, nô tỳ không có chuyện gì, thân thể người khó chịu, nhóm nô tỳ nhiều người, phục vụ cũng dễ hơn, nô tỳ không sao, chỉ là, chỉ là bị hoàng thượng hù sợ."

Tịch Nguyệt vừa nghe nàng nói như thế, bật cười: "Mặc dù hoàng thượng uy nghiêm, nhưng lại sẽ không vô duyên vô cớ phạt người khác. Người đừng để lo lắng quá mức, hoàng thượng của chúng ta là người tốt trên đời này, hắn cũng chỉ phô trương thanh thế thôi."

Mấy người đều yên lặng không hề nói gì, đối với ngài tốt không có nghĩa đối với người khác cũng giống vậy.

Cầm Tâm và Tịch Nguyệt thân thiết hơn, không nhịn được châm chọc: "Chủ tử, hoàng thượng thương * người, cũng sẽ không thương tiếc tội nô tỳ. Người nhìn Hạnh Nhi bị hù dọa đi."

Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm mắt to trẻ môi: "Ta nói hắn là người tốt thì hắn chính là người tốt."

Quả nhiên bị bệnh thì con người tương đối trẻ con.

Cầm Tâm bất đắc dĩ, liếc mắt nhìn nhau với mấy người, đều nhìn ra vẻ từ trong mắt đối phương: "Được được, nô tỳ cũng không nói hoàng thượng không tốt."

Có lẽ mỗi ngày trong cung này đều quá nhàn rồi, một chút chuyện nhỏ cũng có thể truyền xôn xao.

Lúc này, trong nháy mắt chuyện của Thính Vũ Các liền truyền ra ngoài.

Mặc kệ người khác cho rằng Thuần tần làm ra vẻ như thế nào, Thái hậu vẫn hài lòng gật đầu.

Chuyện xưa chính là như vậy, mặc dù con dâu tốt, nhưng cho dù tốt hơn nữa cũng không bằng con ruột của mình. Tịch Nguyệt lấy thân thể hoàng thượng làm trọng khắp nơi, Thái hậu vẫn rất hài lòng.

Nghe nói hoàng thượng gọi thái y chẩn bệnh cho Thuần tần đến hỏi chuyện, Thái hậu cũng không để ý tới lời nói khích bác của Đức Phi.

Đức Phi này, bây giờ càng ngày càng không trầm ổn.

Cũng không giống như trước nữa, chẳng lẽ thật sự coi nàng là phi tần phân vị cao?

Khóe miệng Thái hậu nâng lên, Đức Phi đột nhiên hiểu được, mình lỡ lời.

Nàng ta là người nào, liền tranh thủ thay đổi đề tài, không hề nói đến Thuần tần nữa.

Nhưng cho dù như thế, Thái hậu vẫn không để ý tới.

"Đức Phi đi xuống đi, ai gia hơi mệt chút."

Đức Phi cũng không có vẻ lúng túng, tươi cười rạng rỡ: "Dạ, thái hậu nương nương ngài nghỉ ngơi thật tốt."

Thấy Đức Phi mang theo cung nữ bên cạnh rời đi.

Thái hậu thu nụ cười lại: "Vốn nhìn là một người đoan trang hiền huệ, không muốn nhưng lại cũng không làm được việc lớn. Chỉ một phi vị, liền vênh cái đuôi lên. Trong hậu cung này có quyền lực liền hoàn toàn thay đổi dáng vẻ. Nàng ta cho rằng mình làm mấy việc này mà ai gia không biết được sao?"

Quế ma ma trình điểm tâm vừa mới làm xong lên.

"Chủ tử cần gì tức giận với một phi tần nho nhỏ. Không thích, đổi đi thì thôi."

Thái hậu lắc đầu một cái: "A Quế, hiện tại ngồi trên long ỷ là nhi tử của ai gia, mặc dù ai gia càng ngày càng nhìn không hiểu hẳn, nhưng dù sao cũng có thể hiểu rõ một phần. Bây giờ ai gia làm những chuyện này, cũng là vì hẳn, nhưng nếu chỉ vì ai gia không thích liên quật ngã người ta, hẳn sẽ không đồng ý, đừng quên, Đức Phi này còn có một nhị hoàng tử đấy. Cho dù nàng ta càng không biết điều, nhưng là Gia Nhi lại là một đứa bé ngoan. Hơn nữa sao ai gia có thể bởi vì một nữ nhân không liên quan mà khiến cho ai gia và nhi tử của mình bắt đầu xa cách! Hôm nay đi tới bước này, ai gia cũng chỉ còn một người thân thân thiết mà thôi."

A Quế hiểu rõ gật đầu.

"Không thể đổi được, thì nâng đỡ người khác đi lên. Nhiều người, nàng ta cũng không có gì."

Thái hậu cười yếu ớt: "Không phải hiện tại ai gia đang làm sao?"

Quế ma ma đi tới sau lưng Thái hậu, bắt đầu nắn vai cho Thái hậu, nói: "Lão nô từng quan sát Thuần tần này rất nhiều lần, trong những nữ tử vào cung, nàng ta được sủng ái cũng không tính là chuyện ngoài ý muốn. Cũng không nói là nàng ta không phải người đơn giản, mà nhiệt tình, trên người nàng ta có một loại nhiệt tình mà phi tần khác không có."

"Hả?" Thái hậu háng hái.

"Nói cho ai gia một chút. Nhiệt tình cái gì?"

Quế ma ma suy nghĩ một chút, sắp xếp ngôn ngữ: "Nói như thế nào đây, lão nô cũng không nói được, chỉ cảm thấy Thuần tần này khác biệt với nữ tử khác. Lão nô đã từng thấy nàng và hoàng thượng gần nhau hai lần, hình như, hình như đặc biệt tùy ý, giống như, hoàng thượng chính là trượng phu của nàng, mà không phải một nhất quốc chi quân (vua một nước). Âm thanh nũng nịu nhiệt tình, mềm dẻo, lão nô chưa từng gả cho người khác, nhưng nghĩ tới, nếu như ta là nam tử, cũng thích loại nữ tử này thôi."

Thái hậu nghe nói thì sửng sốt một chút, ngay sau đó mỉm cười: "Cho dù Triệt Nhi là hoàng thượng, nhưng cũng là một nam nhân. Thuần tần còn nhỏ tuổi, lệ thuộc hẳn khắp nơi, chắc hẳn rất hưởng thụ chứ?"

Quế ma ma cũng cười: "Vốn tưởng rằng, hoàng thượng sẽ thương yêu Phó Cẩn Dao giống như Phó hoàng hậu, ngược lại không nghĩ tới, hoàng thượng lại cưng chiều Thuần tần không tầm thường chút nào."

"Một đồ giả mà thôi. Chẳng biết nàng ta tự nhận là vật phẩm quý giá hay vật thay thế, huống chi là một vật thay thế giả."

"Có lúc số mạng thật sự tạo ra một trò đùa lớn với mọi người. Ai có thể nghĩ tới, Phó gia để nhi tử giả trang thành nữ hài nhi mà nuôi đây?" Quế ma ma thở dài.

Mà Thái hậu lại rơi vào trầm tư.

Năm đó Triệt Nhi gần bảy tuổi gặp Phó Cẩn Du phần nữ trang, thấy tướng mạo đẹp, hồi cung liền xin hoàng thượng ban chỉ, muốn chọn nữ nhi Phó gia, chuẩn bị vài năm sau thành hôn, ngược lại không nghĩ tới, nữ hài nhi này lại là nam tử, chờ chọn Phó Cẩn Tú rồi, mới biết được là náo loạn Ô Long.

Sau này Phó Cẩn Du vào cung làm thư đồng, lúc này bọn họ mới biết, thì ra thuở nhỏ Phó Cẩn Du bệnh yếu, sau đó được cao nhân chỉ điểm nuôi hẳn như nữ hài nhi đến tám tuổi.

Mọi việc Triệt Nhi đều có thể lấy đại cục làm trọng, vốn cầu hôn nữ nhi Phó gia cũng không chỉ bởi vì tướng mạo đẹp, mà bởi vì thân phận Phó tướng, hôm nay biết được, cũng không sao cả. Dù sao trừ mẫu tử bọn họ và A Quế ra, người khác đều không biết việc bí mật này

Hôm nay lại nhìn Phó Cẩn Dao hơi bắt chước cử chỉ của Phó hoàng hậu, Thái hậu vuốt ve bàn cờ của mình, thật sự buồn cười đến tận cùng.

Nhìn một bức họa lúc mình còn trẻ tuổi trên tường, Thái hậu cười lạnh,
Phó Uẩn Duệ, con gái người, cũng chỉ là như thế.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: trang bubble ^^

Một lần Tịch Nguyệt bệnh chính là hơn mười ngày cũng không thấy chuyển biến tốt, Cảnh đế giận, khiển trách thái y cầu huyết lâm đầu (máu chó đầy đầu). www.

Trái lại trong cung xem não nhiệt không ít.

Tất cả mọi người ước gì nàng bệnh không dậy nổi mới tốt đấy.

Chỉ là toàn bộ này cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của Tịch Nguyệt, nàng vẫn là đóng cửa tĩnh dưỡng như cũ.

Cầm Tâm bưng chén thuốc vào cửa, mặc dù Tịch Nguyệt cũng không khoẻ, nhưng đã không bằng mấy ngày trước đây như vậy.

"Chủ tử, uống thuốc đi." Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm chén thuốc, lại giương mắt nhìn xuống Cầm Tâm, Cầm Tâm hiểu ý, đi tới trước bồn hoa, nghiêng một cái, nước thuốc liền đổ xuống.

"Cầm Tâm, lấy mấy mút hoa quả cho ta, thuốc thật là đắng." Tịch Nguyệt nhăn mặt, hình như là thật sự uống chén thuốc kia, chỉ là trong mắt lại có rất nhiều ý cười.

Cầm Tâm đặt chén xuống, nhìn Tịch Nguyệt ngồi trên giường sưởi ăn mút hoa quả. Dường như không có gì phát sinh.

Qua lúc lâu, Cẩm Tâm hạ giọng: "Chủ tử, người cũng đừng luôn luôn không uống thuốc, như vậy sao sẽ tốt."

Tịch Nguyệt cười hì hì: "Ta không khoẻ, hoàng thượng mới có thể tra Thái Y Viện. Chúng ta cái gì cũng không phải làm, chỉ chờ hoàng thượng vì ta tìm được người không muốn cho thân thể ta tốt là được."

Cẩm Tâm có chút lo lắng: "Nhưng người như thế, cũng không được. Cũng không biết lúc nào hoàng thượng sẽ tra ra được."

Trong giọng nói có oán trách.

Tịch Nguyệt xếp mấy khối bánh ngọt thành một cái hoa văn, chơi đùa đến rất vui vẻ: "Cũng một hai ngày rồi, người cảm thấy, ta uống thuốc lâu như vậy cũng không khoẻ, hoàng thượng cũng sẽ không suy nghĩ nhiều?"

"Người nói là Chu thái y này có vấn đề sao?"

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Cũng chưa biết chừng. Nếu có người len lén thả gì đó trong thuốc kia của hắc, hắc cũng chưa chắc biết. Chúng ta không nên nghĩ quá nhiều, mọi việc giao cho hoàng thượng thôi. Ta là bệnh nhân đấy, cũng không thể suy nghĩ quá mức."

"Vâng"

"Đi dọn dò phòng bếp nhỏ, ta muốn ăn cháo hải sản." Tịch Nguyệt dọn dò.

Tay nghề của Xảo Ninh này đúng là thật tốt, không chỉ có tốt, hơn nữa còn rất hợp khẩu vị của Tịch Nguyệt.

Hài lòng để xuống chén đã ăn sạch.

Xảo Ninh đợi bên cạnh, thấy chủ tử thích tay nghề của mình, trên mặt cũng hơi có ý cười.

"Tay nghề này của người là học với ai?"

"Bẩm chủ tử, trước kia nô tỳ vào cung là đầu bếp tửu lâu (quán rượu)."

Lời này vừa nói ra, Tịch Nguyệt cũng không có gì kinh ngạc, ngược lại thì Cẩm Tâm giật mình nhìn thêm một cái, chỉ là cho dù như thế, trên mặt cũng không có biểu hiện quá mức.

"Đầu bếp của Phú Quý lâu, tay nghề thật là tốt." Tịch Nguyệt tiếp một câu. Cười yếu ớt.

Mà lúc này Xảo Ninh cũng không kinh ngạc gì: "Chưởng quỹ sai ta thỉnh an cho người."

Cầm khăn lên che miệng cười khanh khách: "Cữu cữu tốt không?"

"Tất cả đều tốt. Chưởng quỹ dặn dò nô tỳ nói điều này cho chủ tử."

Xảo Ninh lấy một cái trâm mai cài trên đầu nằm trong tay, vặn mở, lấy ra mấy tờ giấy nhỏ mỏng manh. Lặp lại như thế lại cầm cái trâm cài đầu về trên đầu mình.

Sau khi Cẩm Tâm nhận lấy đưa cho Tịch Nguyệt, lại là ngân phiếu.

"Hắn cũng không có gì nói với ta?" Tịch Nguyệt cười hỏi.

Xảo Ninh nói: "Chưởng quỹ nói, nơi Trầm Công Tử và Trầm nhị tiểu thư đó hắn sẽ để ý, trong cung cần thận khắp nơi. Có chuyện có thể sai nô tỳ đi làm."

Tịch Nguyệt gật đầu, đây cũng là thói quen của cữu cữu nàng, viết thư luôn luôn không an toàn, nếu như không phải là rất tin tưởng, hắn cũng sẽ không sắp xếp Xảo Ninh vào cung, mà có cái gì an toàn hơn so với mệnh lệnh chứ.

Huống chi nàng biết, nếu nói trong cung này trừ Cẩm Tâm ở ngoài có thể để cho nàng yên tâm, đó chính là Xảo Ninh này.

Lúc này Cẩm Tâm mới hiểu được, thì ra là chủ tử biết rõ thân phận của Xảo Ninh này. Nhưng nàng cũng có chút không hiểu, làm sao chủ tử lại có thể đoán được thân phận Xảo Ninh chứ.

"Nói cho cữu cữu, ta không cần ngân phiếu, để sau này hãn không cần đưa cho ta, trong cung này, cần gì muốn gì, tự ta sẽ tìm nam nhân của ta lấy. Chỉ có những chuyện khác, ta sẽ không khách khí."

Tịch Nguyệt nghiêm mặt nói.

"Vâng"

Lại suy nghĩ một chút, Xảo Ninh mở miệng: "Mệnh của chủ tử đây là chữa lâu không khỏi, sợ không phải có người dùng mảnh khoé, nô tỳ hơi thông y thuật. Ta xem giúp người?"

Tịch Nguyệt đưa cánh tay ra ngoài: "Không uống thuốc, làm sao có thể khỏi hãn chứ."

Xảo Ninh vội vàng bước lên bắt mạch, một lát sau, chân mày nhíu chặt.

"Chứng bệnh của chủ tử giống như mắc phong hàn, dù có chuyển tốt hơn, nhưng cũng không khỏi hãn. Người lại không uống thuốc, như vậy kéo dài thêm cũng không tốt với thân thể." Giọng nói có chút lo lắng.

Nàng nói chút tình huống này tất nhiên Tịch Nguyệt biết.

"Không có chuyện gì, dù sao cũng chính là chuyện một hai ngày này." Tịch Nguyệt mặc một bộ cẩm bào (áo dài gấm) màu xanh thẫm, mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng ngược lại nụ cười đẹp đẽ.

Xảo Ninh ngấp ngừng hạ khoé miệng, dieenddafnleequysddoon cuối cùng không nói gì.

Xong chuyện, nàng khẽ chào, xoay người rời đi, đi tới cửa lại dừng bước, cuối cùng không nhin được: "Nếu như trong vòng hai ngày hoàng thượng không có phát hiện chuyện này, vẫn xin chủ tử trị liệu. Chuyện này không thể kéo dài nữa."

Mặc dù có chút càn rỡ, nhưng Tịch Nguyệt cũng không có buồn bực, chỉ dịu dàng nói: "Đi xuống đi."

Xảo Ninh rời đi, Cẩm Tâm mở miệng: "Chủ tử, Xảo Ninh này nói không phải không có lý, chúng ta tội gì vì kẻ địch không nhìn thấy đó làm thân thể mình bị thương. Lần này không được, lần sau còn có cơ hội, người cần gì phải gượng chống chứ."

Nàng là quan tâm thân thể của Tịch Nguyệt.

"Ta sẽ không phán đoán sai. Không có chuyện gì." Phất tay, Tịch Nguyệt không muốn nói nhiều chuyện, hoàng thượng sẽ phát hiện. Nàng chỉ cần yên tâm chờ đợi là được.

"Chủ tử." Cẩm Tâm dậm chân.

"Nếu ngày mai hoàng thượng còn không có điều tra rõ chuyện này cho người. Vậy cho dù người muốn để lên nô tỳ một tội bất kính, nô tỳ cũng phải đi gọi Xảo Ninh chữa trị cho người."

Tịch Nguyệt thầm nghĩ một chút: "Lại lấy chút xoài khô ở nơi đó của người cho ta."

Cẩm Tâm nhú mày: "Chủ tử.... "

"Không phải là người lo lắng sao, nếu như vậy, vậy thì sớm khiến hoàng thượng tỏ thái độ."

Cầm Tâm không đồng ý: "Nô tỳ cảm thấy không ổn, mọi người đều biết người là dị ứng kỳ hoa, nếu như lúc này người nổi lên mẩn giống với khi đó, khó tránh khỏi người khác nghĩ nhiều. Hơn nữa vốn là bệnh, có thể nào bệnh càng thêm bệnh, như thế nào nô tỳ cũng không đồng ý."

"Ai có thể nói, chén thuốc này có vấn đề thì ta sẽ không nổi phản ứng. Tự ta có thể chu toàn lời nói đi qua."

"Chuyện như vậy chủ tử người bằng lòng cũng không được, nô tỳ sẽ không lấy xoài khô cho người. Người vạn không thể lấy thân thể mình tới mưu đồ." Cầm Tâm khó được kiên cường.

Thấy nàng phòng mặt bánh bao, Tịch Nguyệt phì một cái bật cười: "Được được, nghe người còn không được sao? Xem người, mặt này cũng nhăn thành cái dạng gì rồi."

Tuổi Cầm Tâm lớn hơn so với Tịch Nguyệt, nhưng bên trong cũng không phải như vậy, Tịch Nguyệt xem Cầm Tâm thành một tiểu cô nương, Cầm Tâm cũng coi Tịch Nguyệt thành một tiểu cô nương.

"Mặc kệ chủ tử lên cao bao nhiêu được sủng ái (yêu thương) nhiều hơn, cũng là tiểu thư nô tỳ nhìn lớn lên. Nô tỳ lớn tuổi hơn so với người, từ lúc đi ra Thẩm gia chính là lão phu nhân đã dặn dò nô tỳ, mọi chuyện phải nhìn người nhiều hơn, cấp thiết không thể khiến người làm liều."

Cầm Tâm nghiêm trang.

Tịch Nguyệt hơi lộ vẻ xúc động, gật đầu: "Ngày mai nếu hoàng thượng còn không tra ra vấn đề thái y, thì đi truyền Vạn thái y cho ta. Trái lại không cần tìm Xảo Ninh."

Thấy Tịch Nguyệt không kiên trì, Cẩm Tâm vui mừng một hồi, vẻ mặt tươi cười gật đầu.

Thật tế, Tịch Nguyệt này chừng mười ngày không khoẻ, hoàng thượng có thể nào không sinh nghi.

"Lai Hỉ, gọi ám vệ Thính Vũ Các, trăm có chuyện muốn hỏi."

Trong thời gian chốc lát, chỉ thấy cung nữ lặng lẽ bước vào trong điện.

"Bệnh Thuần tần là xảy ra chuyện gì?" Cũng không ngẩng đầu nhìn người, vừa phê chữa tấu chương vừa hỏi.

"Mỗi ngày Thuần tần cũng bình thường đúng giờ uống thuốc, nhưng luôn luôn không thấy chuyển biến tốt hơn. Thuộc hạ đã kiểm tra các vị thuốc, trang@ddlqđ@bubble editor cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng dù sao thuộc hạ cũng không phải thái y, có chút chỗ rất nhỏ không nhìn ra được tới."

Hừ lạnh một tiếng: "Người nghi ngờ có người động tay động chân?"

"Vâng"

"Đi xuống đi."

Nhìn bóng lưng người rời đi, Cảnh đế nhìn Lai Hỉ: "Đi làm cho trăm biết rõ. Chẳng lẽ trăm mới vừa cưng chiều nàng một chút, đây là âm mưu tính kế đã muốn liên tiếp? Đây là không đặt nàng trong mắt hay là không để trăm vào mắt?"

Trong lòng Lai Hỉ đầy kinh hãi, biết đây là đụng vào kiêng kỵ của Cảnh đế, gần đây hẳn cưng chiều Thuần tần, nên Thuần tần đã không ngừng bị hãm hại, như vậy, đến nỗi hoàng thượng thấy rằng chuyện này là đánh vào mặt hắn.

Xem ra ngược lại thật sự Thuần tần là người có phúc khí. Cạm bẫy nhằm vào nàng là một cái tiếp một cái, cho dù vận khí Thuần tần tốt cũng chưa chắc có thể luôn luôn toàn thân mà lui.

Hôm nay bọn họ đến điều tra, chuyện này tất nhiên sẽ không tốt rồi.

Có thể là ngay cả biết Thuần tần cũng sẽ không biết, chuyện như vậy sẽ che giấu trong vô hình.

Người, có lúc thật đúng là không thể không chấp nhận số mệnh.

Lai Hỉ là Đại Tổng Quản nội thị, chuyện trong cung này, nếu như hăn muốn tra, tất nhiên là cực nhanh, cực kỳ, kết quả cũng đã để trên bàn Cảnh đế. Nhìn nội dung chi chít này, Cảnh đế cười lạnh.

Đức Phi này càng thêm càn rỡ, nếu nói vốn là lúc có Hiền phi khống chế ngang bằng, mà gia thế Hiền phi tốt, tính tình hung hăng, nàng ta chỉ có thể biểu hiện dịu dàng, hiện nay tứ phi chỉ còn lại một mình nàng ta, nàng ta chắc là tự cảm thấy bất thường, bèn cũng âm thầm bồi dưỡng nhân tài để xây dựng thế lực bản thân.

Lại nghĩ đến mấy việc khoảng thời gian lúc trước, từng trang công văn cũng chỉ quanh quẩn nàng ta. Hương liệu của Thâm Tịch Nguyệt bị người bỏ thuốc, mặc dù nàng ta điều tra nói là Hiền phi, nếu nói là nàng ta, cũng không phải là không thể. Chính là chuyện rắc rối kỳ hương Tây Vực nữa, nàng ta phụ trách lục soát cung, kỳ hương Tây Vực lúc trước của Hiền phi có rơi vào trong tay nàng ta hay không cũng không biết.

Ám vệ không có chứng cứ sẽ không nói bậy, nhưng từng trang công văn trang báo lên cũng đều là chuyện nàng ta loại trừ người khác tính kể người khác.

Hăn có thể dễ dàng tha thứ một ít, lại sẽ không dễ dàng tha thứ nhiều lần.

Cười lạnh.

"Lai Hỉ."

"Nô tài."

"Đi Thái Y Viện đổi thái y cho trẫm, khám và chữa bệnh cho Thuận tần thật tốt. Trẫm muốn thấy nàng khoẻ mạnh. Về phần Chu thái y." Cảnh đế dừng một chút.

"Cho tới bây giờ trẫm cũng không quan trọng thái y của Thái Y Viện để người khác sử dụng, nhưng nếu ngày khác trẫm có đau đầu nhức óc, trẫm sẽ thông đồng với những thứ phi tần kia mưu kế trẫm."

Nói như vậy, Lai Hỉ nào có không hiểu, người này không chỉ không thể giữ lại, còn phải để cho người ta biết vì sao hắn chết.

Đế tấu chương xuống, Cảnh đế liếc nhìn thời tiết bên ngoài: "Hôm nay truyền Tề Chiêu Nghi thị tẩm."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Editor: AnhThơ

Tịch Nguyệt đổi thái ý, chỉ qua ba, năm ngày thì cơ thể đã tốt lên, gương mặt cũng dần đầy đặn trpwr lại.

Còn Chu thái y, Hoàng thượng có nói, ông ta y thuật không tốt, nhìn nhầm độc dược thành thuốc chữa bệnh, làm tổn hại cơ thể Thuần tần, cũng may là Thuần tần còn trẻ tuổi lại phát hiện sớm nên không sao, nếu như bị tổn thương nặng hơn thì chỉ sợ về sau không thể có thai được nữa.

Sự việc này khiến cho mọi người xôn xao, Chu thái y đã bị xử trảm, Tịch Nguyệt uống trà, nghe Cẩm Tâm báo lại chuyện này, im lặng không nói gì.

Ngoài lời phán tội công khai này ra, mọi người đều biết rằng nhất định là Chu thái y bị ai đó sai đi hãm hại Thuần tần nhưng bị phát hiện nên mới có kết quả như vậy.

Những người chỉ biết bo bo giữ mình thì âm thầm phỏng đoán, sau đó quyết định nên khách khí với Thuần tần một chút.

Mà ngoài chuyện của Thuần tần thì còn có một chuyện khác khiến những mỹ nhân trong hậu cung này vô nát khăn tay.

Không biết vì sao mấy ngày hôm nay Hoàng thượng đều triệu Tề chiêu nghi thị tẩm, nhìn Tề chiêu nghi được sủng hạnh, mọi người đều lo lắng.

Ai cũng có thể được sủng ái, chỉ có mình là không được, đó là cảm giác thế nào?

Không cần biết người khác nghĩ gì, Tịch Nguyệt tự có suy tính của mình. Nói tới chuyện Tề Chiêu nghi được sủng ái, không phải là một ngày trước khi mình được đối thái y sao.

Nếu như người đứng phía sau quả thực là Tề Chiêu nghi vậy thì mọi chuyện sẽ không phát triển theo hướng này, vậy thì chỉ còn một khả năng.

Người hại nàng không phải là Tề Chiêu nghi, nhưng mà, người kia có phân vị rất cao, Tề Chiêu nghi cũng là Nhị phẩm rồi, Hoàng thượng.... là muốn nâng nàng ta lên sao?

Cũng đúng, hiện tại từ Tứ phi nhất phẩm cũng chỉ có Đức phi, nhìn xuống thì ngay cả một vị Phi hay Quý cơ cũng không có. diendanlequydon

Cuối cùng Hoàng thượng cũng không vừa mắt Đức Phi một mình đứng đầu.

Ngoài Đức phi ra thì chỉ có Tề Chiêu nghi và Ngô dung hoa.

Ngô dung hoa là người kiêu ngạo, thực sự kém xa loại mỹ nhân Giang Nam khiến người ta yêu thích như Tề Chiêu nghi.

Nhìn tình hình này, hẳn là Tề Chiêu nghi sắp được thăng vị rồi.

Có điều chuyện mình náo loạn mấy ngày nay đều là để cảnh báo người khác, chỉ là, không biết Hoàng thượng nghĩ thế nào?

Mặc dù Tịch Nguyệt không thăng cấp nhưng vẫn duy trì tâm thái như trước, không hề nôn nóng. Dù sao nếu như lên quá nhanh thì khó tránh khỏi bị vấp ngã. Tích lũy từ từ, vững vàng đi tới mới có thể chắc chắn.

Nếu thân thể đã khỏe rồi thì không thể giống như con mèo suốt ngày ở trong phòng, Tịch Nguyệt cũng biết được nàng nên đến Tuệ Từ Cung thỉnh an, mấy ngày nay nàng bị bệnh, Thái Hậu đã ban thưởng cho không ít đồ, mặc kệ thể nào thì nàng cũng nên đến tạ ơn.

Để mấy cung nữ chọn cho mình trang phục nhìn qua có vẻ có tinh thần hơn một chút, từ trước đến nay Tịch Nguyệt đều không thích yếu đuối, mỗi khi ra ngoài đều trang điểm rực rỡ.

Cầm Tâm thấy Tịch Nguyệt vừa khỏe lại đã muốn ra ngoài thì cũng không quản nhiều, chỉ muốn chủ tử phải mặc nhiều đồ một chút, mấy người khác cũng ở bên cạnh phụ họa. Tịch Nguyệt không phản kháng nổi, cuối cùng mặc không ít đồ rồi mới ra ngoài.

Nhìn ánh mặt trời đã lâu không thấy, trong lòng Tịch Nguyệt vui vẻ.

Quế ma ma thấy Thuần tần tới thỉnh an thì vội vã bẩm báo với Thái Hậu.

Không lâu sau Tịch Nguyệt đã ngồi ngay ngắn bên trong Tuệ Từ Cung.

Thái Hậu thấy nàng cũng rất vui mừng: "Thân thể khỏe lại rồi hả? Đã lâu không gặp người, ai gia thật là nhớ người."

Không cần biết có phải là lời nói thật dd lòng hay không Tịch Nguyệt đều cười hì hì, Thái hậu không cần phải nịnh bợ loại nhân lequydon vật nhỏ như nàng, lời nói của bà ấy, nàng đương nhiên là tin.

Nàng bữu môi: "Thần thiếp cũng thật nhớ người. Mấy ngày trước đều bị giam trong phòng, thật là bức bối."

"Con nhóc nhà người, ai gia thấy, người nhớ ta là giả, buồn chán mới là thật đi."

"Không phải đâu, Thái hậu, người đừng trêu chọc thần thiếp." Dáng vẻ hờn dỗi của nàng đúng là khiến cho người ta thương tiếc.

Thái hậu nhìn nàng như vậy cũng nở nụ cười.

"Nhìn dáng vẻ khiến người ta yêu thích của con kìa, cũng khó trách Hoàng thượng thấy con mất ngày liền không khỏi, tức giận đến nỗi hỏi tội thai y." Thái hậu nói như không có chuyện gì xảy ra, nụ cười cũng rất từ ái.

Nhưng mà đương nhiên Tịch Nguyệt nghe ra ý thăm dò trong lời nói này. Đúng vậy, nếu như thay đổi thái y thì tất nhiên thái y sẽ nói tình trạng cơ thể nàng cho Hoàng thượng hoặc Thái hậu. Mà chuyện mình mỗi ngày đều uống thuốc như cơ thể lại không có gì đáng ngại đương nhiên sẽ khiến cho Hoàng thượng và Thái hậu nghi ngờ.

Tịch Nguyệt nở một nụ cười: "Thái hậu nói sai rồi. Thần thiếp thấy, Hoàng thượng trị tội Chu thái ý không phải là vì thần thiếp."

"A?" Thái hậu nhíu mày.

"Chu thái y này y thuật không tốt, Hoàng thượng trị tội là đúng. Hôm nay, thần thiếp chỉ mắc một bệnh thương hàn nho nhỏ mà cũng có thể kéo dài tới nửa tháng, vậy nếu như là bệnh hơi nghiêm trọng một chút mà ông ta cũng là như vậy, chẳng phải là làm hại người ta sao? Nếu không có tài, sao có thể làm thái y trong Thái Y Viện. Vì vậy nên Hoàng thượng xử lý ông ta không phải là vì một mình thần thiếp."

Thái hậu nở một nụ cười như có như không, bê ly trà lên.

"Đúng là một người thông minh, cái miệng nhỏ thật là biết nói chuyện."

Tịch Nguyệt mím môi, nhẹ nhàng cười.

Đúng là rất ít khi nàng cười ôn nhu như vậy.

Thái hậu cảm thán: "Ngày trước thấy nụ cười của người thật tùy ý mà tinh nghịch, nay mới khỏi bệnh, nụ cười lại trở nên thật dịu dàng."

Hai người đang cười đùa nói chuyện thì một cung nữ chạy vào, hành lễ rồi nói vào bên tai Quế ma ma mấy câu, Tịch Nguyệt làm như mắt điếc tai ngơ.

Quế ma ma kinh ngạc, vội đi đến bên người Thái hậu, thấy hai người thì thầm, Tịch Nguyệt vội vã bê ly trà lên, làm bộ thưởng thức trà.

Quả nhiên thấy Thái hậu nhíu mày: "Thuần tần, nếu không có việc gì thì lui xuống đi, bên chỗ ai gia còn có chút việc."

Tịch Nguyệt vội vàng đứng dậy: Thần thiếp xin cáo lui."

Sau khi nói xong liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Tịch Nguyệt cũng không tò mò. Nàng hoàn toàn không cần dòm ngó bí mật không muốn cho người khác biết của Thái hậu.

Mà sau khi Thuần tần ra ngoài, Thái hậu liền nghiêm mặt: "Vũ nhi thế nào rồi? Các người chăm sóc nó kiểu gì vậy?" Cung nữ vừa mới chạy vào lập tức quỳ xuống.

"Thái hậu tha tội, Thái hậu tha tội..." Không hề cãi lại, chỉ không ngừng dập đầu cầu xin.

Có điều tình huống như vậy không phải là mới xảy ra lần đầu tiên. Thái hậu giữ tay Quế ma ma, đứng dậy.

"Dẫn ai gia đi xem thế nào."

Khi Thái hậu vội vã đi về phía tấm cung của Đại hoàng tử thì Tịch Nguyệt đang rất nhàn nhã.

Ở trong phòng mấy ngày liền mới ra ngoài, cho dù trời vẫn rất lạnh nhưng tâm tình Tịch Nguyệt cũng rất tốt. Nàng chậm rãi đi về, mấy ngày nay không có tuyết rơi, trên cành cây khẳng khiu l3qu4d0n.com quanh trên tường cung còn mang theo một tầng sương dày đặc.

"Tâm tình của Thuần tần thật tốt." Âm thanh đột ngột vang lên, có điều khi Tịch Nguyệt xoay người lại thì trên mặt chỉ có một nụ cười yếu ớt.

Người tới chính là Lệ tần Chu Vũ Ngưng.

So với Tịch Nguyệt thì dường như nàng ta mới thực sự là ra ngoài tản bộ.

Hai bên chào hỏi nhau

"Còn nói muội, muội thấy, tâm tình của tỷ tỷ mới thực là tốt." Đi qua khẽ nắm tay Lệ tần. Thấm Tịch Nguyệt đối xử với người khác vẫn rất lạnh nhạt, hành động này của nàng khiến cho Chu Vũ Ngưng kinh ngạc một hồi, có điều cũng lập tức nở nụ cười. Nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của nàng ta, trong lòng Tịch Nguyệt cảm thán, không hổ là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên là mỹ lệ bức người.

"Tỷ luôn thích đi dạo một chút bên cạnh tường cung, không biết muội muội có rảnh rồi không? Đi dạo với tỷ tỷ một lúc được không?" Lệ tần đưa ra lời mời.

Tịch Nguyệt vui vẻ đáp ứng.

Thực ra nàng vẫn muốn làm rõ, tại sao kiếp trước Lệ tần lại giúp nàng?

"Mấy ngày nay muội muội bị bệnh, không hề ra ngoài, hẳn là rất buồn bức đúng không? Trước kia chưa từng thấy muội ra ngoài đi dạo, trong cung này ai mà không biết Thuần tần sợ lạnh chứ."

Tịch Nguyệt gật đầu: "Không phải sao? Mặc dù muội không thích khí trời bên ngoài nhưng cũng không thể làm ỗ trong phòng cả ngày. Đã lâu không ra ngoài, muội cũng sắp mốc meo rồi. Hôm nay ra ngoài, mặc dù vẫn rất lạnh nhưng trong lòng cũng hơi kích động."

Lệ tần nhìn quang cảnh xung quanh, cười lắc đầu: "Muội lớn lên trong kinh thành, đương nhiên không biết kinh thành không phải là quá lại, theo tỷ thấy, vẫn còn tốt."

Tịch Nguyệt nghi hoặc: "A? Còn có nơi lạnh hơn sao? Mùa đông ở kinh thành đều khiến muội lạnh không chịu được. Mùa đông hàng năm đều có mấy ngày muội uể oải mệt mỏi. Tỷ tỷ không lớn lên trong kinh thành sao?"

Nhìn bộ dạng nhăn nhó vì trời lạnh của nàng, Chu Vũ Ngưng cười: "Tỷ đã ở nhà ông ngoại, là một thành nhỏ ở biên cương ba năm, năm ngoái vì tuyển tú nên mới về kinh học quy củ, nơi đó mới là lạnh thực sự."

Tịch Nguyệt nghĩ lại, dường như là thanh danh đệ nhất mỹ nhân của Chu Vũ Ngưng cũng chỉ mới xuất hiện hai năm gần đây.

"Biên cương rất lạnh sao?"

Chu Vũ Ngưng gật đầu: "Đương nhiên rồi? Trong ngày mùa đông, để một chậu nước ra ngoài, chẳng mấy chốc đã đóng băng rồi. Nơi đó mới thực sự là lạnh lẽo."

Tuy rằng nói vậy nhưng vẻ mặt của nàng ấy lại có vẻ mong nhớ.

Tịch Nguyệt có thể thấy nàng ấy rất hoài niệm quãng thời gian đó.

Biên cương sao? Lục Vương gia cũng từng bị Tiên hoàng cách chức, tới một thành nhỏ ở biên cương. Ánh mắt Tịch Nguyệt tối sầm, lẽ nào lúc đó bọn họ đã gặp nhau? Cho nên lúc Chu Vũ Ngưng nhìn thấy Lục Vương gia mới giật mình như vậy? anhtho#\$#dd%\$#^lequydon

Giữa bọn họ... Tịch Nguyệt âm thầm phỏng đoán, không biết giữa bọn họ đã từng có chuyện gì?

Những chuyện đó có quan hệ đến chuyện của Thẩm gia hay không?

Tịch Nguyệt cười híp mắt nhìn Chu Vũ Ngưng: "Tỷ tỷ thật tốt, muội hầu như không được ra khỏi kinh thành, lần duy nhất chính là một lần ra ngoài dâng hương với ca ca và muội muội. Hơn nữa lần đó cũng không ở lại chùa, chỉ dâng hương xong là vội vã trở về."

"Muội muội là đóa hoa bên trong nhà ấm, đương nhiên không giống ta." Chu Vũ Ngưng vẫn cười nhưng lại có tâm thêm một tia tâm trạng khác.

"Có điều nếu muốn đưa muội đến nơi kia thì sợ là muội cũng không đồng ý, thời tiết ở kinh thành mà muội đã không chịu nổi, nơi kia còn lạnh giá hơn, sao muội có thể chịu nổi chứ?"

Tịch Nguyệt cũng không phản bác, gật đầu: "Tỷ tỷ nói cũng đúng. Nếu như đi chỗ nào đó ở phương nam thì có lẽ muội còn vui vẻ. Muội đúng là không chịu nổi thời tiết lạnh. Tỷ xem, không phải là vài ngày trước mới bị bệnh sao."

Chu Vũ Ngưng nghe vậy, ôn nhu cười: "Muội đó, suy cho cùng cũng là tuổi còn nhỏ."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sau khi chia tay với Chu Vũ Ngưng, Tịch Nguyệt vẫn là bộ dáng như vậy, thoát nhìn chính là một cô nương nhỏ không rành việc đời.

Lôi kéo áo choàng lớn bên ngoài, nàng bước trở về Thính Vũ Các.

"Đúng lúc chủ tử đã nán lại bên ngoài lâu như vậy." Giọng nói Hạnh Nhi có chút oán giận.

Tất nhiên Tịch Nguyệt biết, Hạnh Nhi là thật lòng nghĩ cho thân thể của nàng.

"Không có chuyện gì. Thật lâu không có ra cửa, hóng mát một chút cũng tốt. Đúng rồi, người đi kêu Xảo Ninh đến cho ta. Xem nàng làm món điểm tâm ngọt gì ăn ngon." Bộ dáng nàng như chú mèo con ham ăn.

"Vâng" Hạnh Nhi mang nét cười đi xuống.

Trong chốc lát chỉ thấy Xảo Ninh bưng một chén canh ngân nhĩ (nấm tuyết) táo đỏ trong suốt vào cửa.

Canh này óng ánh trong suốt, Tịch Nguyệt cầm muỗng canh lên nếm thử một miếng, gật đầu: "Quả thật không tệ."

Xảo Ninh mỉm cười nói: "Người ngoài đều nói ngân nhĩ và tổ yến chỉ cách nhau một đường. Lại nói, nếu như thật thì làm tốt lắm, ngân nhĩ cũng không thua tổ yến."

Tịch Nguyệt gật đầu: "Quả thật vị không tệ, khó được táo đỏ này cũng có thể vào miệng, vốn ta không thích táo đỏ chín, nhưng ngược lại người đây làm có mùi vị khác."

Hai người nói chuyện với nhau như vậy, Cẩm Tâm dọn dẹp tới cửa, nhìn một cái, gật đầu.

Tịch Nguyệt thấy thế chậm rãi mở miệng: "Giúp ta liên lạc cữu cữu, điều tra chuyện Chu Vũ Ngưng ở biên cương mấy năm trước. Nhớ kỹ cẩn thận. Thà rằng lấy được kết quả chậm một chút, cũng cần phải thỏa đáng."

"Nô tỳ hiểu rồi."

Ăn xong đồ ngọt, mấy người bên cạnh cũng đều lui xuống, Tịch Nguyệt rơi vào suy nghĩ.

Đời trước cữu cữu cũng vì nàng sắp xếp Xảo Ninh này, khi đó lại là lòng nàng đã lạnh, cũng không có dùng, chỉ coi là nữ đầu bếp. Kiếp này nàng nổi lên ý đồ khác, cũng muốn sắp xếp Xảo Ninh này thỏa đáng.

Hôm nay nói chuyện một lần với Chu Vũ Ngưng, có thể nhìn ra được, Chu Vũ Ngưng này nút thắt quá sâu với chuyện bên kia, nếu quả thật là Lục vương gia chung một thành trì với nàng ta, nói vậy tất nhiên sẽ cùng xuất hiện.

Chu Vũ Ngưng, Lục vương gia nếu đúng như nàng đoán là cùng xuất hiện, như vậy, lại có quan hệ thế nào với Thẩm gia của nàng?

Tỉ mỉ suy nghĩ một lát, nàng cười yếu ớt, có quan hệ hay không quan hệ thì như thế nào chứ?

Dù là có, ngày đó Thẩm gia bọn họ vẫn là cả nhà phạm tội tịch thu tài sản bị giết như cũ. Nếu như nói không có, đó là không cần phải suy nghĩ nhiều.

Mình, coi như là lo sợ không đâu rồi.

Tuy là mới bắt đầu sống lại nàng có nhiều suy nghĩ, nghĩ tới báo thù, nghĩ tới nhất định phải quyền khuynh hậu cung, nghĩ tới bảo vệ người nhà, nghĩ tới rất nhiều rất nhiều chuyện từng trải kiếp trước, nghĩ tới đời này muốn tránh né một chút. Nhưng theo thời gian chuyển dời, nàng lại phát hiện, có một số việc, mình đổi một góc nhìn đó là khác nhau, mặc dù nàng vẫn phải làm những thứ này, nhưng những chi tiết kia, ngược lại là mình không nên quá gò bó rồi.

Nếu có thể lặp lại qua một lần, như vậy thì là ban thưởng ân lớn với nàng.

"Hoàng thượng giá lâm ——" Ngoài cửa truyền đến tiếng Lai Hỉ kêu to.

Tịch Nguyệt lập tức chỉnh đốn tâm tình, đợi nàng đi tới cửa, hoàng thượng đã vào cửa.

"Thần thiếp gặp qua hoàng thượng."

Tịch Nguyệt nhẹ nhàng cúi đầu lại được Cảnh đế đỡ dậy.

"Thân thể vừa khỏe, lại đi vòng vo bên ngoài này rất lâu, trang ## bubblelẽ này thì miễn đi. Vào nhà ngồi xuống, để trẫm nhìn nàng một chút."

Mặt Cảnh đế dịu dàng, hãn luôn là như thế, làm cho người ta cảm thấy rất sẵn sóc ấm áp.

Cảnh đế mới từ ngoài cửa đi vào, bàn tay lạnh lạnh, nhưng cho dù như thế, lại vẫn đặt tay lên hai má Tịch Nguyệt, ngón cái lướt qua mí mắt của nàng, Tịch Nguyệt chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Thấy nàng như thế, Cảnh đế cười nhẹ, chậm rãi cúi đầu, cứ như vậy hôn lên.

"Thân thể như thế nào? Còn có chỗ nào khó chịu?" Sau khi vừa hôn dịu dàng chính là hỏi kỹ.

Tịch Nguyệt mở mắt ra, cười hì hì lắc đầu: "Thiếp đã thật tốt rồi, chẳng thế thì cũng không thể đi dạo bên ngoài lâu như vậy."

Tay lại sờ khuôn mặt nàng mấy cái, ánh mắt lướt qua trên người nàng: "Lần này bị bệnh nửa tháng, cả người cũng gầy đi trông thấy."

Nói xong ánh mắt lại lướt qua theo bộ phận của nàng, Tịch Nguyệt không vui chu môi: "Hoàng thượng người xem chỗ nào vậy?"

"Nàng cứ nói đi?" Vuốt lỗ mũi nàng một cái.

Tịch Nguyệt cởi giày của mình xuống, nằm lên trên giường, đầu gối trên đùi hăn, một bộ dáng khoan thai tự đắc.

"Thiếp là chỗ nên gầy thì gầy, chỗ không nên gầy chính là một chút cũng không có gầy nha...."

Nhìn bộ dạng lười biếng lại trẻ con này của nàng, Cảnh đế không khách khí đặt tay trước ngực nàng, ngón tay phải không nhất định vuốt ve qua lại.

"Bốp!" Tịch Nguyệt nhắm tay hăn đánh một cái.

Cảnh đế cười âm u: "Mấy ngày nay trẫm cũng không có gặp nàng, liền nhớ, nàng lại đối xử trẫm như vậy, quả nhiên là một thiếp không có lương tâm."

Tịch Nguyệt nằm hừ nhẹ: "Không có thiếp, người còn có thật nhiều người khác mà, giống như ai kia đó, ai đó ai kia ấy..."

Nàng bẻ ngón tay.

Cảnh để bị nàng chọc cho cười to.

"Cái bình dấm chua nhỏ."

"Thiếp mới không phải." Nàng hết sức phản bác, ngược lại có vẻ hơi giấu đầu hở đuôi.

Cảnh để vuốt mặt nàng: "Không phải còn nói người khác gì đó, nàng nên biết, trâm thích cũng chỉ có một mình nàng."

Không nói như vậy còn tốt, vừa nói như thế, bỗng Tịch Nguyệt ngồi dậy, trừng mắt nhìn hăn, trong mắt to có uất ức: "Người gạt người, người chỉ biết gạt người. Cái gì yêu thích một mình ta, mới không phải."

Cảnh để thấy nàng như thế, sững sốt một chút: "Sao? Làm cái gì vậy? Nàng không tin trâm?"

Giọng nói rất là bình thản, nhưng Tịch Nguyệt lại nghe ra bên trong không vui, nàng cắn môi, đôi mắt dăm lệ mông lung, lại mạnh mẽ kìm không rớt xuống, quật cường mở miệng: "Tại sao đối thái y cho thiếp, tại sao giết hăn, rốt cuộc là ai muốn hại thiếp. Thiếp không phải đứa ngốc, chuyện đến một bước này, thiếp cũng không phải là ngu ngốc đến cái gì cũng không nhìn ra, cái gì người cũng không chịu nói cho thiếp biết. Không chỉ không nói cho thiếp, người còn cưng chiều người khác, người thích người khác, mỗi ngày thiếp bẻ ngón tay tính là lúc nào thì mình có thể khỏe, lúc nào thì có thể gặp được người, thiếp..."

Không chịu nói tiếp xuống, quay đầu lại.

Rõ ràng đau lòng muốn chết, lại vẫn không chịu để cho nước mắt rớt xuống.

Bộ dạng nhỏ bé này, còn có những lời đó khiến vẻ mặt Cảnh để trở lại bình thường, xoa vuốt tóc nàng, thở dài: " Làm sao trẫm sẽ thương yêu cưng chiều nàng một cô bé con như vậy! Nàng nhìn nàng, tính tình cố chấp, tính tình lớn, ghen tị, lại ngốc."

Hắn vừa nói như thế, Tịch Nguyệt trừng mắt thật lớn, cảm tức nhìn hắn, vô cùng quật cường.

Hung hăng hôn lên, một tay Cảnh để giữ nàng trên giường nhỏ, Tịch Nguyệt bị người xâm phạm, hai nắm tay nhỏ không ngừng đánh đấm, Cảnh để cũng không quản những thứ này, một tay trị được hai cánh tay nàng, nắm cổ tay nàng giữ cánh tay nàng ở đỉnh đầu.

Môi này rất bá đạo, đầu lưỡi luôn vào trong miệng nàng, lặp lại trên dưới lướt dò xét, Tịch Nguyệt có một loại cảm giác, quả thực là hắn muốn ăn thịt người.

"Ừm...."

Hắn tháo ra quần áo của nàng, lộ ra cái yếm màu trắng trong suốt, đầy đủ đứng thẳng kia, nhìn hắn đỏ mắt.

Lại nhìn khuôn mặt nàng, đã thoáng nhuộm lên đỏ hồng.

"Trẫm chỉ thích nhìn bộ dạng nhỏ bé quật cường này của nàng, chỉ thích chinh phục bộ dáng này nàng, mỗi lần thấy nàng như thế, liền nhớ giày vò nàng như thế nào."

Không đợi nàng trả lời, một tay Cảnh để lại kéo cái yếm của nàng xuống, ném trên mặt đất, cúi đầu phủ đến trước ngực nàng, ngậm chặt một chỗ mềm mại, trong miệng thì không ngừng trần trọc gặm cắn.

Tịch Nguyệt rất ngượng ngùng, chỉ là vẫn mở miệng: "Thiếp đau, thiếp đau, người thả thiếp, thả thiếp có được hay không... "

Nói chưa dứt lời, đây vừa nói rằng để cho cặp mắt hăn đỏ tươi, tiếp theo quần lót của nàng cũng bị xé toang, thấy quần lót đã rách nát, Tịch Nguyệt oán trách: "Người lại xé quần lót của thiếp, người xấu, người là người xấu..."

Có lẽ là Cảnh đế hôn đủ rồi, cuối cùng ngẩng đầu, thấy khuôn mặt nhỏ bé của nàng hơi uất ức: "Trẫm không chỉ muốn xé quần áo của nàng, trẫm còn phải xé nàng..."

Hăn càng nói âm thanh càng nhỏ, ý tứ ** trong lời kia rõ ràng.

Tịch Nguyệt nhắm vào bả vai hăn chính là một miếng.

Chỉ là bởi vì Cảnh đế còn đầy đủ quần áo, nhưng mà hăn cũng chỉ hơi có cảm giác.

"Ôi, vật nhỏ, tổn hơi thừa lời nha?"

Hăn xem thường bộ dáng Tịch Nguyệt bức tức giãy dụa phản kháng như vậy.

"Ách, ách, ưm..." Cảnh đế phát ra âm thanh thoải mái.

Trên mặt treo vẻ cười xấu xa, rõ ràng trong phòng không có ai, hăn càng muốn đến gần lỗ tai nàng: "Tốt..... Thoải mái. Thế nào, biết điều với trẫm rồi hả?"

Lại nhìn ánh mắt bốc lửa của nàng, Cảnh đế không chịu nổi, lại nằm sấp trên ngực nàng.

"Cái dáng vẻ này của nàng, thật là muốn ăn hết nàng..."

Trên dưới không ngừng hôn, lưỡi hăn ẩm ướt nghiêm túc, Tịch Nguyệt cảm thấy thật sự hăn muốn ăn hết nàng, lúc này hăn đã buông hai cái tay

nàng ra, nhưng nàng lại không biết nên đặt tay nơi nào, chỉ biết lôi kéo quần áo của hấn thật chặt.

Thấy nàng cau mày, dáng dấp nhỏ bé khổ sở căn môi, Cảnh đế dờn xuống, vỗ vỗ khuôn mặt nàng: "Phục vụ trăm cõi quần áo."

Tịch Nguyệt mở mắt ra, thấy hấn tươi cười, trong nháy mắt có mê mang, nhìn dáng vẻ mê mẩn này của nàng, Cảnh đế cũng không trông chờ vào nàng, tự mình đứng dậy hai ba lần liền cởi hết quần áo.

Lần nữa nắm sắp trên người nàng, nắm tay nàng đi tới nửa mình dưới của hấn.

Lúc này thì Tịch Nguyệt mắc cỡ không biết như thế nào cho phải.

Ngược lại Cảnh đế không tiếp tục giấu cột nàng lần nữa: "Nàng ngoan, nàng ngoan chút, mang trăm đưa đến nơi đó của nàng..."

Trên tay Tịch Nguyệt nắm vật kia, cảm nhận được nhục cảm ấm áp, cho dù hấn không ngừng thì thầm bên tai nàng, nàng vẫn đỡ đỡ nơi đó, vẻ mặt thì xấu hổ lợi hại.

Thấy nàng không chịu làm theo, Cảnh đế uy hiếp bên tai nàng: "Nếu như nàng không chịu, trăm sẽ phải hung hăng trừng trị nàng nha.... Trăm bỏ hơn nửa tháng, thật là nhớ nàng. Nếu như nàng không chịu ngoan ngoãn nghe lời, tất nhiên trăm để cho người ngày mai thức dậy không rời giường được."

Nào có như vậy, đường đường vua của một nước lại uy hiếp người trên việc này, Tịch Nguyệt tức giận, chính nàng cũng không rõ ràng lắm, Cảnh đế yêu chết nàng bĩu môi mờ ám, nàng vẫn cứ luôn như thế.

Nàng đây chính là trong lòng oán trách, người nào đó chính là như sói đói trở nên làm loạn trên dưới, thấy nàng chậm chạp không chịu động, bèn

tự mình nắm tay nàng, đưa vật kia vào trong cơ thể.

Hai người đều là một cái giết mình.

"Phục vụ trăm thật tốt..."

Tiếp theo chính là gió lớn mưa rào, Tịch Nguyệt nhìn mồ hôi không ngừng nhỏ xuống đến trên người mình, nhìn lại sắc mặt kích động của người nào đó, như một loại động vật nhỏ ma sát khuôn mặt trên cổ hăn, thì trêu chọc hăn trở nên kích động.

Mặc kệ là bữu môi hay là động tác lần này, đều là Tịch Nguyệt bị "qinfan" *d&d#l@q^d<.com>phản ứng lúc vô ý thức, nhưng lại không biết, những thứ này đều là hăn giường tre gặp *. Hăn vẫn cứ thích nàng như vậy.

"Thích nàng, thật thích nàng..."

Di chuyển lúc lâu, rốt cuộc không nhìn được một âm thanh trầm thấp, chính là thật sâu chống đỡ chỗ sâu của nàng....

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Editor: Gấu Mũm Mĩm ^^

Sau khi tỉnh dưỡng.

Hai người ôm nhau nằm trên giường.

Cảnh đế thấy nàng không ngừng thở dốc, giống như con cá rời khỏi nước. Vuốt ve lưng nàng, săn sóc an ủi nàng.

"Đỡ hơn chưa? Bé con, nàng nha, mỗi lần chỉ biết chọc cho trẫm thương tiếc. Hầu hạ trẫm mệt muốn chết hả?"

"Uhm." Trong lời nói còn nồng đậm âm mũi.

"Trẫm khi nàng mới vừa rời tức giận cái gì. Thì ra là nàng đúng là trách trẫm không chịu báo cho nàng biết, nàng cái này là không có lương tâm, cũng không chịu suy nghĩ. Trẫm cái này cũng không phải là vì tốt cho nàng sao. Trẫm giúp nàng giải quyết hết tất cả, nàng chỉ cần vui vẻ sống trong cung, như vậy không tốt sao?" Cảnh đế xem ra thật đúng là đáng bộ một người đàn ông tốt vô cùng thương yêu Tịch Nguyệt, nhưng nếu như nàng thật sự tin, có lẽ chết như thế nào cũng không thể hiểu được.

Tịch Nguyệt mặt phiền muộn: "Nhưng Hoàng thượng sẽ cả đời yêu thiếp, cả đời bảo vệ thiếp sao? Nếu như ngày nào đó người thích người khác, ném Tịch Nguyệt ra sau đầu, người còn có thể nhớ lời hôm nay sao? Tịch Nguyệt cái gì cũng không hiểu, không có ngài che chở, có lẽ thiếp sẽ sống không nổi mất....."

Thấy bộ dạng nàng khó chịu, Cảnh đế không nỡ, nâng khuôn mặt nàng lên: "Không cho phép nói bậy, nói lời gì không may hà. Trẫm sẽ luôn luôn bảo vệ nàng. Bảo vệ nàng không phải chịu tổn thương từ người khác. Để cho nàng cả đời đều vui vẻ."

Nắm lấy cổ hăn, Tịch Nguyệt thì thầm: "Hoàng thượng, người đừng đối với thiếp tốt như vậy, đừng đối tốt với thiếp như vậy, có được không? Người vốn là như vậy, thiếp rất buồn, thiếp không biết, không biết nếu như sau này một ngày nào đó mất đi sự sủng ái của ngài, mình nên làm cái gì."

"Trẫm sẽ luôn sủng ái nàng, sẽ luôn là như vậy."

Trong lòng Tịch Nguyệt một hồi bi thương, nàng làm sao để tin hăn, nhưng trên mặt lại là một bộ dạng cảm động vô cùng.

"Nguyệt nhi. Chu thái y lòng dạ xấu xa, trong dược của nàng có bỏ thuốc gây tổn hại sức khỏe, trẫm đã sai Trương thái y xem qua cho nàng rồi. Cũng kê đơn thuốc rồi, nàng chỉ cần mỗi ngày theo vậy điều dưỡng là tốt rồi."

Nàng trong ngực hăn gật đầu, buồn buồn "Uhm" một tiếng.

Cảnh đế vuốt tóc nàng, nói tiếp: "Cũng may mà ông trời thương tiếc nàng, lượng thuốc hăn hạ nhẹ, nếu không tương lai sợ là rắc rối với việc có con."

Cảnh đế vừa nói vừa thở dài.

Tịch Nguyệt ngẩng đầu từ trong ngực hăn, cười: "Không phải ông trời thương tiếc thiếp."

"Hà?" Cảnh đế nhìn nàng.

Trương thái y bắt mạch cho nàng, phát hiện thân thể nàng chỉ là hơi lạnh, cũng không nguy hiểm. Lại có chút buồn bực.

Theo tình huống bình thường, thuốc của Chu thái y kia cho dù lượng thuốc nhẹ đi nữa, Thuần tần cũng đã uống mười ngày, nếu như không phải có ẩn tình khác, chính là thân thể Thuần tần khỏe hơn người bình thường, dĩ nhiên, điểm này cũng rất có thể, dù sao cũng vẫn trẻ tuổi.

Cảnh đế là người đa nghi, làm sao lại không nghi ngờ.

"Không phải cái gì mà ông trời thương tiếc thiệp, rõ ràng, rõ ràng là tự thiệp cứu mình." Nói xong, nàng có chút chột dạ, lại có chút ngượng ngùng cúi đầu.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cảnh đế tò mò hỏi, mặc dù nhìn như tò mò, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào lại nói khác đi.

Tịch Nguyệt chỉ ngón tay mình: "A, a, thiệp nói không cho phép người mắng thiệp."

"Không mắng."

"Chính là loại thuốc đó a, quá đắng, một ngày còn phải uống ba lần, thiệp chịu thể nào được a, vì vậy thiệp liền thừa dịp lúc không ai nhìn thấy vứt sạch thuốc." Thấy sắc mặt hắn có biến, Tịch Nguyệt giơ tay kiêu thề.

"Thật ra thì thiệp cũng có uống, thiệp đương nhiên cũng muốn tốt hơn, thiệp mỗi ngày đều bảo đảm sẽ uống một lần."

Nói xong liếc trộm hắn, một bộ dạng như đứa trẻ sợ bị trách mắng.

Cảnh đế giận quá hóa cười: "Nàng nói thật cho trẫm, có phải lần nào nàng cũng thế?"

"Nào có." Nàng vắn ngón tay.

"Nói thật."

"Ách, ách, uhm."

"Tét." Cái mông nhỏ bị đánh một cái.

Tịch Nguyệt vuốt cái mông nhỏ của mình giận mà không dám nói gì.

"Lần này nàng là trời xui đất khiến thoát khỏi cái thứ thuốc hại người này, trẫm cũng không phạt nàng nhiều, nếu không nhất định đánh nhiều hơn mấy lần vào cái mông nàng. Bị bệnh không uống thuốc còn nghĩ len lén đổ sạch. Nàng còn bé lắm sao?" Cảnh đế nhìn kỹ nàng, muốn xem nàng có nói dối hay không.

Tịch Nguyệt lăm bầm: "Còn không phải là một thói quen tốt của thiếp sao, nếu không thiếp đã bị người ta hại rồi, như hôm nay người xem, thiếp cũng đâu có sao?"

Nàng còn nguy biến, nhìn nàng như thế, Cảnh đế thở dài, cảm giác mình mới vừa rồi có lẽ là nghĩ nhiều rồi.

"Nàng còn lý luận. Về sau trẫm sẽ nghiêm khắc với cửa ải này, chỉ có điều nàng cũng phải uống thuốc đều đặn cho trẫm, nếu lại để cho trẫm biết nàng làm những việc nhỏ này, xem trẫm không đánh nàng."

Nàng ngập ngừng một lát, có điều cuối cùng cũng không nói gì.

Thấy bộ dạng nàng còn có chút không phục, Cảnh đế lần nữa bùi ngùi, mới vừa rồi mình thực sự nghĩ nhiều rồi. Chẳng trách, chẳng trách mạch tượng nàng không có vấn đề gì, thì ra, nàng căn bản là không thể nào uống thuốc, một ngày ba lần, nàng chỉ uống một lần, liền trúng chiêu mới lạ.

Nếu như nàng nguy biến các thứ, hẳn còn có thể hoài nghi một chút, nhưng thấy nàng có chút chột dạ nói ra tất cả, Cảnh đế cuối cùng cũng yên

lòng.

"Những cung nữ thái giám này bên cạnh nàng cũng không phát hiện ra thói quen này của nàng?"

Tịch Nguyệt đắc ý cười hì hì: "Thiếp cũng không ngốc, thiếp dĩ nhiên là sẽ đuổi người đi, nếu không bọn họ nhất định sẽ không để cho thiếp làm như thế."

Thấy bộ dạng này của nàng, Cảnh đế bóp trán: "Sao nàng vẫn còn đắc ý được, thuốc kia đâu rồi, nàng đều đổ hết ở chỗ nào rồi?"

"Bồn hoa."

Cảnh đế hừ lạnh: "Trẫm đã nói, bồn hoa này vốn xanh lá hôm nay thế nào lại ỉu xiu héo úa, lá ố vàng, thì ra là nha đầu nàng giở trò quỷ. Người bên cạnh nàng cũng là nên đánh cho một trận, chủ tử mình thuốc chưa uống đều đổ thuốc tưới bồn hoa, bọn họ vậy mà không hề có cảm giác gì."

Tịch Nguyệt không thuận theo: "Hoàng thượng, sao người luôn nói thiếp a. Người xem, thiếp chưa uống thuốc tránh thoát một cuộc tai họa. Chẳng lẽ người lại còn hi vọng thiếp trúng chiêu này."

Cảnh đế đành chịu, vuốt ve khuôn mặt nàng, thở dài: "Mới nói nàng là một cô bé con, làm sao nàng cái gì cũng không hiểu đây. Đây vốn là hai chuyện được chưa."

"Chính là một chuyện."

Thấy nàng trợn mắt, Cảnh đế liền quyết định buông tha cái đề tài này.

"Được rồi, nàng nói cái gì thì là cái đó."

Đức Phi này cũng là người lòng dạ ác độc, đem đưa người thuốc không mang thai vào trong thuốc, lượng thuốc cực kỳ nhỏ, người thường căn bản

không nhận ra, mà người trong nghề phải cực kỳ cẩn thận mới có thể phát giác ra được. Mà bản thân các vị thuốc trị liệu bệnh thương hàn đã trải qua trộn xào, rất nhiều thứ tác dụng cũng chỉ còn một nửa. Đây ngược lại cũng là một chủ ý cực hay, nếu như Thuần tần có thể bởi vì bệnh thương hàn mà chết, dĩ nhiên là cực kỳ tốt. Nhưng nếu như may mắn hơn, như vậy người bỏ thuốc không mang thai cũng sẽ đoạn tuyệt nàng ta về sau niệm tưởng.

Kế sách không thể bảo là không độc.

Nếu như không phải là hắc lệnh Lai Phúc điều tra kỹ, Thuần tần liền bị hủy diệt rồi. Nhìn người con gái đơn thuần trước mắt, ánh mắt Cảnh đế tối lại.

Hiện nàng vẫn là vô cùng thích hắc.

Đồ của mình, ngoại trừ chính hắc, người khác ai cũng không có quyền hủy diệt.

Hai người dụ dằng nằm với nhau, mà lúc này Tịch Nguyệt suy nghĩ nhiều.

Nàng đã sớm phát hiện ra tất cả, ban đầu sư phụ tặng nàng cái trâm cài đầu quả nhiên là cực phẩm.

Ngày thứ nhất nàng liền phát hiện ra vấn đề, nhưng có vài lời nàng không nên nói, nàng phải đợi, chờ Hoàng thượng tự mình sinh nghi, tự mình điều tra.

Trong cung này người nhiều như vậy, có khả năng mua chuộc thái y thì ít, giống như là Vạn thái y, mặc dù có nhiều qua lại với nhà nàng, nhưng là... (đoạn tiếng Trung này chỉ dừng lại ở đây @@)

Nếu như dính đến Hoàng quyền, như cũ là chưa chắc sẽ đứng về phía nàng, không liên quan cái khác, mạng người cho phép.

Cho nên thật ra thì những người đó rất dễ đoán trắc, chính nàng đoán có ba người hiểm nghi, Đức Phi, An Tiệp dư, Phó Cần Dao. Về hạng người Bạch Tiểu Địch Trần Vũ Lan, bọn họ chắc chắn không có khả năng.

Người có danh vọng như vậy, vẫn là Hoàng thượng tra ra thì tốt hơn.

Tịch Nguyệt nhếch miệng.

Về phần đứa bé, lần trước lúc nàng cố ý trúng chiêu liên nghi qua, nàng sẽ có, nhưng lại không phải là bây giờ. Trẻ tuổi như vậy, sinh sản vốn cũng không tốt. Cho dù là đối với đứa trẻ hay là đối với nàng, đều chưa chắc là một chuyện tốt. Hơn nữa nàng là một tiểu tần, sinh đứa bé rồi, cũng nhất định không được là mình nuôi, nàng nhất quyết sẽ không đem con mình giao cho người khác, cho nên, cũng không đủ thực lực, không có phần vị có thể nuôi dạy chính con của mình, nàng tất nhiên sẽ không mang thai.

"Nguyệt nhi?"

"Uh?"

Cảnh đế nắm thật chặt cánh tay: "Trẫm rất mong đợi, rất mong đợi mình có thể có một đứa con với nàng."

Tịch Nguyệt trong lòng cười lạnh, Cảnh đế biết nàng lần trước đã thương thân thể, trong vòng một năm rất khó có thai, càng muốn nói những lời dịu dàng này.

Người đàn ông này vốn là như vậy.

Ngoài mặt giống như người đàn ông tốt trên thế gian, nhưng trong lòng lại là người đàn ông lạnh nhạt trên thế gian.

"Nguyệt nhi cũng vậy, Nguyệt nhi cũng hy vọng có thể có một đứa con cùng Hoàng thượng, chờ Nguyệt nhi điều dưỡng tốt thân thể, nhất định sẽ

sinh cho Hoàng thượng một tiểu công chúa đáng yêu."

Cảnh đế cười: "Tại sao là tiểu công chúa mà không phải tiểu hoàng tử?"

Trong cung này, ai không muốn sinh một hoàng tử, ai không muốn được phong làm thái tử. Nhi tử với nữ nhi sao giống nhau được. Cảnh đế nhìn kỹ Tịch Nguyệt, muốn nhìn ra tâm tư của nàng.

Tịch Nguyệt đáng yêu nói: "Đó là tự nhiên, Hoàng thượng đều có hai tiểu hoàng tử rồi a, cho nên thiếp muốn sinh một tiểu công chúa, như vậy thiếp chính là phần độc nhất rồi." Trong lời nói còn có nhiệt tình vì mình thông minh kiêu ngạo.

Cảnh đế nghe vậy cười ha ha.

Nha đầu này ngược lại lại đáng yêu.

"Được, trăm đời nàng sinh cho trăm một tiểu công chúa. Đại công chúa của Trăm vì Nguyệt nhi mà sinh ra."

Vốn lời nói này cũng chỉ là lời nói bông đùa của hai người, ngược lại không ngờ, thế nhưng một lời thành sấm*.

*Một lời thành sấm: ví như câu hẹn ước của nhau.

Đương nhiên, đây là để sau rồi nói.

"Hoàng thượng, đến lúc đó người đặt tên cho con gái chúng ta, đừng giống mẹ thiếp tùy tiện như vậy có được hay không?" Ngón tay Tịch Nguyệt vẽ vòng tròn lên lồng ngực Cảnh đế.

Cảnh đế cười nhẹ: "Nguyệt nhi không thích tên của chính mình?"

"Cũng không hẳn. Chỉ là cảm thấy khá tùy tiện. Tổ mẫu nói, tên thiếp giống như tên một tiểu nha đầu nhà nghèo vậy."

Cảnh đế cười vang.

"Tịch Nguyệt sinh tiểu Tịch Nguyệt*, rõ ràng là rất dễ hiểu a." Cảnh đế an ủi.

*Tịch Nguyệt sinh tiểu Tịch Nguyệt: chữ Tịch Nguyệt đầu tiên là để chỉ tháng chạp. Ý câu này là Trong tháng chạp thì sinh ra một tiểu Tịch Nguyệt. =)))

Tịch Nguyệt thở dài.

"Thiếp cũng muốn gọi theo thơ a hơ a... Nghe thật văn nhã."

"Tuy rằng tổ mẫu nàng cũng nói tên nàng bình thường, tại sao không sửa lại cho nàng?" Lời này thuần túy là tò mò.

Tịch Nguyệt ngẩn ra, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng thì thầm: "Bọn họ nói tên xấu mới dễ nuôi....."

Cảnh đế nghe xong sững sốt, ngay sau đó cười thật to.

Đường đường là quan viên gia quyến Hàn Lâm viện, lại cũng gò bó với mấy tục lệ cũ kia?

Tịch Nguyệt hờn dỗi: "Hoàng thượng cười thiếp. Sớm biết thế này đã không nói cho người biết....."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, trong nháy mắt chỉ một tháng nữa sẽ bước sang năm mới rồi, trong cung này cũng đã hơn năm.

Các cung đều vô cùng bận rộn, nhưng Tịch Nguyệt lại nhàn đến hoảng, đều không có chuyện gì.

Trước đó vài ngày Tề chiêu nghi phụng chỉ cùng nhau tham gia công việc trong cung, Tịch Nguyệt khẽ cười, đây là muốn tạo thành thế chân vạc.

Thật ra thì vinh sủng trong cung của nữ tử liên quan đến vui buồn của gia tộc. Gia tộc mạnh, có thể vì gia tăng trợ giúp đến hậu phi, mà một nữ tử được sủng ái sẽ làm gia tộc này vinh quang.

Hiện tại trong cung đều nói, bây giờ phụ thân Tề chiêu nghi gặp người chính là cười, trạng thái này lại bất đồng với thường ngày. Ngược lại bản thân Tề chiêu nghi, cũng không vô cùng vui mừng quá đáng, sự khác biệt với thường ngày thật sự không lớn.

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, Tịch Nguyệt tự có suy tính của mình, nàng nhìn lại, thật ra thì loại người hơi được thể liền phô trương như Đức phi lại dễ phòng bị. Ngược lại loại người như Tề chiêu nghi, yên lặng không một tiếng động, thoạt nhìn không quan tâm hơn thua, nhưng nàng lại cảm thấy, người như vậy mới khó hiểu.

Tịch Nguyệt cầm cây kéo tự mình sửa cành hoa, mấy ngày này Thái hậu cũng nói để cho nàng giúp một tay xử lý cung vụ, nhưng Tịch Nguyệt vẫn không ngừng cự tuyệt. Thái hậu từ chối cho ý kiến.

Tịch Nguyệt cảm thấy, cho dù hiện nàng được sủng ái, cũng không thích hợp nhúng tay vào những chuyện này, nàng cũng coi như hiểu Cảnh đế một phần, nàng sẽ không làm những chuyện này dưới tình huống chính mình chưa ổn định, phân vị vốn không cao, nếu như mất sủng ái của Cảnh đế, cung vụ này còn có thể sẽ có quan hệ quá mức với nàng.

Mà Thái hậu, có lẽ nhắc tới chuyện này cũng chỉ là thử dò xét nàng thôi.

Cho dù Thái hậu không nguyện ý quản lý cung vụ lắm, cũng sẽ không thích người muốn tranh quyền đoạt lợi.

Tịch Nguyệt nung nấu muốn dùng tất cả thời gian phục vụ hoàng thượng, làm hoàng thượng vui vẻ, chộc cho Thái hậu cười một hồi.

Không biết có phải Tịch Nguyệt nhạy cảm hay không, nàng cảm thấy, mình thấy Phó Cẩn Dao hai lần, thấy nàng ta có gì đó không đúng, cụ thể là lạ ở chỗ nào thì không nói được, tóm lại là không ổn thỏa, hình như, Tịch Nguyệt cảm giác, Phó Cẩn Dao không tinh táo giống trước kia, nóng nảy lợi hại. Hơn nữa có chút không áp chế được tính khí của mình.

Từ khi nào thì bắt đầu đây? Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nghĩ xong liền nhìn về phương hướng Trúc Hiên.

Sau đó lắc đầu thở dài.

Hôm sau.

Hôm nay là 15, chính là ngày đi thỉnh an Thái hậu, lúc này sắp đến lễ mừng năm mới, Tịch Nguyệt tất nhiên rất cẩn thận, không biết tại sao, nàng cảm giác, trong lòng có chút không ổn.

Đi tới Tuệ Từ cung của Thái hậu, Tịch Nguyệt ngồi ngay ngắn bên kia, có lẽ do trước đó vài ngày cùng nhau tản bộ với Chu Vũ Ngưng nên Chu Vũ Ngưng nở nụ cười với nàng.

Hai người đều xếp hàng ngồi.

Phân vị của hai người vốn như nhau, ngồi chung cũng là bình thường.

"Quan hệ của Thuần tần tử tử và Lệ tần tử tử cũng thật là tốt." Vu thường bên cạnh che miệng cười khanh khách, làm như phát hiện ra cái gì.

Tịch Nguyệt cũng cười: "Lời này của Vu thường thật không hiền hậu. Chúng ta đây ai không phải tử muội, đương nhiên phải thân thiết với *. Chẳng lẽ phải nói lời ác độc, gặp mặt liền nhe răng trợn mắt với nhau? Nếu như vậy, có lẽ hoàng thượng lại không muốn nhìn thấy chúng ta."

Sắc mặt Vu thường càng thay đổi, khóe miệng ngấp ngừng, cắn môi không hề nói gì.

An tiệp dư thấy thế mở miệng: "Thuần tần muội muội lại quen nhanh mồm nhanh miệng rồi, nhìn Vu muội muội mắc cỡ không biết nói gì cho phải kì."

Từ trước đến giờ An tiệp dư đều ra sức đối phó với Tịch Nguyệt bên ngoài, tất cả mọi người đều sớm biết được điều này. Mỗi lần có người nhằm vào Tịch Nguyệt, An tiệp dư đều phải đứng phía đối lập, đi theo đâm chọc mấy câu.

"An tử tử lại nói sai rồi đấy. Muội muội quen nhanh mồm nhanh miệng cũng không phải giả, nhưng muội muội tự nhận là nói cũng không có một chút không ổn thỏa. Đức Phi tử tử, tử phải phân xử cho tần thiếp. Không phải tử muội chúng ta vốn nên chung sống hoà thuận vui vẻ sao?" Tịch Nguyệt mở mắt to, vẻ mặt vô tội, khăn nhỏ vẩy vẩy, vô cùng xinh đẹp.

Đức phi như có thâm ý liếc mắt nhìn Thẩm Tịch Nguyệt, mỉm cười đoan trang: "Muội muội nói tất nhiên có đạo lý. Người nha, cũng đừng quá so đo với Vu thường, nàng ấy vốn cũng không có ác ý, chẳng qua là tính tình thẳng thắn thôi."

Đức Phi nhìn như là thiên vị Tịch Nguyệt, nhưng ý tứ trong lời nói lại làm cho người ta suy nghĩ nhiều.

Sao Tịch Nguyệt không biết ý tứ của Đức phi?

Nếu như nàng suy đoán, Đức phi chính là người vô cùng có khả năng hại nàng, nàng vốn cũng không phải là vì để Đức phi chủ trì công đạo. Chẳng qua là muốn lôi Đức phi xuống nước.

Không có đạo lý nàng ta ngồi yên xem hổ đấu thoi.

"Đức phi tỷ tỷ, tần thiếp vốn cũng không so đo với Vu thường, nhưng An tỷ tỷ vừa nói như thế, bản thân tần thiếp và Vu thường đều phải cảm thấy xấu hổ đấy. Sợ là trong lòng Vu thường muốn trách tần thiếp rồi."

Rốt cuộc lời này khiến mấy người đều bị vòng trong đó, Lệ tần nâng lên một nụ cười, toàn thân nổi bật lên vẻ đắc ý lạ thường.

"Nếu nói trong sáng thuần khiết lại đỉnh đặc, ta thấy, Thuần tần muội muội mới là đứng mũi chịu sào đấy."

"Thái hậu nương nương đến ——" Tiểu thái giám nhỏ bé nhưng kêu rất to.

Mọi người ngừng nói.

Thái hậu ngồi lên đầu, nhìn những khuôn mặt linh hoạt này: "Nói tất cả không cần tới sớm như vậy, các người lại không xem ra gì mà. Rốt cuộc còn trẻ tuổi, dậy sớm như thế mà vẫn không thấy mệt mỏi."

Tuy lời có ý oán giận, nhưng nhìn vẻ mặt Thái hậu ngược lại cũng không thấy không vui.

Rõ ràng tới thỉnh an sớm một chút, cho dù Thái hậu chưa rời giường, biết được những người này có lòng, cũng vui mừng.

Đức phi vội vàng mở miệng: "Các vị tỷ muội đương nhiên cũng muốn sớm nhìn thấy thái hậu nương nương."

Gần đây Thái hậu rất không thích nàng ta, Đức phi tất nhiên biết được nguyên nhân, vốn cho rằng mình còn có thời gian bố trí, nhưng ai cũng chưa từng nghĩ, trừ Phó Cẩn Dao, lại thêm một người Tề chiêu nghi.

Hơn nữa rất rõ ràng, Tề chiêu nghi không giống Phó Cẩn Dao có thai nên tinh lực (tinh thần và thể lực) có hạn.

Cho dù phát hiện Thái hậu rất ít triệu kiến nàng ta, nhưng Đức phi vẫn vội vàng lấy lòng.

"Giờ đã cuối năm, đều chuẩn bị ổn thỏa rồi?"

Đương nhiên lời này hỏi Đức phi.

"Hồi thái hậu, có Phó quý tần và Tề chiêu nghi giúp một tay, ba người tần thiếp cùng nhau làm, tất nhiên sẽ thỏa đáng." Mặc dù Đức Phi nở nụ cười nói chuyện, nhưng Tịch Nguyệt lại thấy tay nàng ta siết thành quyền thật chặt, để bên váy.

Không cam lòng sao?

Tịch Nguyệt cười nhàn nhạt.

Phó Cẩn Dao ở đối diện thấy nàng nở nụ cười, nhìn theo tầm mắt của nàng, dù có che chắn nhưng cũng nhìn thấy Đức Phi như thế, âm thầm hạ mắt.

"Ừ, cung vụ nhiều và nặng nề, bên cạnh người lại có nhị hoàng tử, tất nhiên tinh lực có hạn. Phó quý tần cũng là người có thai, cần cẩn thận nhiều hơn, như thế xem ra, Tề chiêu nghi, người đành phải làm người khổ cực, gánh vác phần nhiều cho tỷ tỷ muội muội của người."

Tề chiêu nghi ngồi thẳng nơi đó, mỉm cười: "Dạ, nô tì hiểu."

Cái phi tần khác đều thầm hận trong lòng, sao trong nháy mắt liền thay đổi thời tiết rồi, mấy ngày trước đây Tề chiêu nghi này còn ngồi một bên không có tiếng tăm gì, ngay cả nói cũng không nói nhiều, ngày hôm nay được cưng chiều, ngay cả Thái hậu cũng phải nể trọng nàng ta?

Lại tán gẫu một hồi, dưới tình huống bình thường, nếu như người khác không chủ động khiêu khích Thẩm Tịch Nguyệt, nàng đều không mở miệng, ngược lại ngoan ngoãn quy củ ngồi nơi đó.

Mặc dù tuổi Thái hậu cũng không phải rất lớn, nhưng thân thể quả thật không tốt lắm, ngồi một lát, bà đã nói hơi mệt mỏi.

Quế ma ma tất nhiên hiểu được ý tứ của chủ tử, cũng bày ra tư thế tiễn khách.

Mọi người liền vội vàng đứng lên.

Hiện tại Phó Cẩn Dao cũng chưa lộ bụng bầu, bởi vì thân phận khác nhau, nàng cũng coi như là đi phía trước.

Đám người Tịch Nguyệt chờ đợi ở xa xa phía sau.

Nhưng Phó Cẩn Dao muốn ra khỏi cửa, dĩ nhiên phải đi qua bên cạnh những người này, ánh lửa trong điện sáng, dường như tất cả mọi người không chú ý, chỉ thấy Chu đáp ứng rút một cây dao sắc bén, đâm thẳng về phía Phó Cẩn Dao.

"A ~~~" Tất cả mọi người kinh hãi.

"Chủ tử....." Cũng may mà Vân Tuyết bên cạnh Phó Cẩn Dao nhạy bén, dùng lực, đẩy Phó Cẩn Dao ra. Dao kia hơi lệch, chính là đâm thẳng vào cánh tay Vân Tuyết.

Nếu như dao này đâm trên người Phó Cẩn Dao, đây lại chính là nơi ngực.

Một dao kia của Chu đáp ứng không trúng, liền tranh thủ giơ dao lên, muốn hành hung lần nữa, mà không ít phi tần xung quanh lại bị trật chân té trong lúc né tránh, sợ hãi rơi lệ.

Trong lúc nhất thời Tuệ Từ cung lại hỗn loạn lên, mà bởi vì Vân Tuyết đây, Phó Cẩn Dao cũng không bị thương. Khi Chu đáp ứng giơ dao về phía nàng ta một lần nữa, nàng ta đã trốn một bước dài.

Giết nàng không kịp, mắt Chu đáp ứng đỏ rực nhìn về phía sau, lại thấy Thẩm Tịch Nguyệt, nghĩ đến chính là nữ nhân này hại nàng ta từ tài nhân biến thành đáp ứng, lại làm hoàng thượng không thích, chạy thẳng tới chỗ nàng.

Tất cả đều xảy ra cực kỳ nhanh chóng, nàng ta còn chưa đến gần Thẩm Tịch Nguyệt, đã bị thị vệ xông tới bắt lại.

Cho dù ai cũng không nghĩ ra, Chu đáp ứng lại mang theo dao găm tiến vào Tuệ Từ cung, mà dao đầu tiên của nàng ta lại làm cho người ta không phòng bị, mới có thái độ hỗn loạn này, thật ra thì chuyện này phát sinh, chẳng qua chính là chuyện trong nháy mắt.

Chu đáp ứng bị bắt, Thái hậu vuốt ngực, làm như cũng bị kinh động.

"Thái hậu, người sao vậy, truyền thái y....." Quế ma ma vội vàng gào thét.

Mà Vân Lam một người cung nữ khác bên cạnh Phó Cẩn Dao vội vàng đi qua kiểm tra Vân Tuyết.

Phó Cẩn Dao buông lỏng nhưng muốn khóc.

"Mọi người cũng đừng trì hoãn ở đây, về phần Chu đáp ứng, ai gia đương nhiên sẽ cho các người một công đạo, truyền thái y mang cung nữ này đi ra ngoài chẩn bệnh. Lập tức sẽ có thái y đến các cung chẩn bệnh cho các người." Thái hậu vẫn tính là tỉnh táo. Khôi phục một chút, hơi bình tĩnh liền chỉ điểm.

Mấy cung nữ vội vàng đi qua mang Vân Tuyết ra.

Tất cả những người khác đều run run rẩy rẩy, hoàn toàn không biết làm ra vẻ như thế nào.

Lúc này không ai có thể không sợ hãi, may là Tịch Nguyệt cũng như thế, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Chu đáp ứng sẽ bí quá hoá liều mà làm chuyện như vậy, nàng ta như vậy không chỉ hại mình, cũng liên lụy cả nhà.

Lại nghĩ đến bộ dạng nàng ta mang theo dao găm chạy tới chỗ mình, Tịch Nguyệt lại lạnh lẽo một hồi.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Mỗi người đều lo lắng, Thẩm Tịch Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Thái hậu thấy tất cả mọi người đều lộ dáng vẻ lòng vẫn còn sợ hãi thì bèn hướng về phía Quế ma ma gật đầu một cái.

Quế ma ma hiểu ý: "Các vị chủ tử đừng nên lo lắng, chuyện này sẽ không xảy ra lần thứ hai, các vị cứ về trước đi. Lát nữa sẽ có người qua đó giúp các vị chẩn bệnh."

"Vâng!" Đồng loạt lên tiếng.

Nếu Thái hậu không thích, họ cũng tuyệt đối không thể nào ở lại.

Mặc dù lúc này chân căng của họ đều như nhũn ra, nhưng mà không phải là vẫn còn rời đi được sao?

Vân Lam đỡ Phó Cẩn Dao, hiện giờ tất nhiên là nàng ta không giống với những người khác.

"A ——" Không biết tại sao, Phó Cẩn Dao đột nhiên bị vấp một cái, lão đảo, ngã mạnh xuống mặt đất. Tuy là Vân Lam nhanh tay nhanh mắt nhưng cũng không kịp kéo thân thể của nàng ta lại.

"Trời ạ....." Trong đám người có ai đó phát ra âm thanh.

"A, đứa bé, đứa bé của ta, cứu cứu đứa bé của ta....." Phó Cẩn Dao hét lên đầy mê mẩn.

Dọc theo bắp đùi của nàng ta, một dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống.

"Truyền thái y, truyền thái y....."

Trong lúc này Tuệ Từ Cung bỗng rồi thành một núi.

Mà cũng không có ai nghĩ ra tại sao lại xảy ra chuyện này.

Nhưng mà người có chút tâm tư âm hiểm sau khi thấy máu tươi kia thì lại mừng thầm, dù sao, điều này cũng có nghĩa là, đứa bé của Phó Cẩn Dao, có lẽ là không giữ được nữa.....

Bởi vì trước đó vừa mới xảy ra chuyện Chu Đáp ứng ám sát nên hiện trường có chút hỗn loạn, không ai biết được rốt cuộc Phó Cẩn Dao ngã xuống như thế nào, vả lại rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Thái hậu lạnh lẽo nhìn vài người, cũng chính là những người cách Phó Cẩn Dao gần nhất.

Đức Phi, Tề Chiêu Nghi, Lệ Tần, tỷ muội Bạch gia.....

Nếu như nói Phó Cẩn Dao có khả năng là bị vấp vào chân người khác nên té ngã, thì nhất định là có liên quan tới mấy người cách nàng ta gần nhất.....

Lúc này Thái hậu đã bước tới, mà Phó Cẩn Dao cũng đã được đưa lên thiên sàng để chẩn bệnh, nhưng cho dù là như thế, Thái hậu cũng lạnh lẽo nhìn mấy người đứng gần Phó Cẩn Dao, trong ánh mắt nhuộm màu oán hận.

Mặc kệ như thế nào, mặc kệ bà không thích Phó Cẩn Dao ra sao, nhưng đứa bé trong bụng nàng ta cũng là tôn tử của bà.

Người già tất nhiên thích nhiều con nhiều cháu, Thái hậu đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, chỉ sợ sẽ dính vào ranh giới mỏng manh kia.

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn đứng sang một bên, nhưng trong lòng cũng âm thầm suy đoán. Chuyện này là kế lồng trong kế, khắp nơi đều lộ ra điểm kỳ lạ, nếu như nói trước đó Chu Đáp ứng chính là bắt đầu, vậy bây giờ Phó Cẩn Dao gặp chuyện không may, có phải chính là hậu chiêu* hay không?

*Hậu chiêu: Đưa ra chiêu trước để đánh lừa, chiêu sau mới là chiêu thật.

Mà người xuất ra liên hoàn kế này, rốt cuộc là người nào, hoặc cũng có thể là có người lợi dụng chuyện của Chu đáp ứng để ra tay?

Thái hậu mặt lạnh ngồi ở trên cao, vừa rồi đã có tới sáu vị thái y cùng tới một lúc, dù sao, đây cũng là chuyện lớn. Trừ một vị lưu lại Thái Y Viện trực, một vị giúp Vân Tuyết chẩn bệnh, những vị khác đều đã đến đủ, hai người tiến vào nội thất giúp Phó Cẩn Dao chẩn bệnh, còn Vạn thái y thì giúp Thái hậu chẩn bệnh sau đó chính là chiếu theo phân vị mà giúp các vị phi tần chẩn bệnh.

Vốn dĩ mỗi một người đều là mặt xám như tro tàn, cực kỳ suy yếu, nhưng thấy sắc mặt Thái hậu như vậy thì cũng hiểu được chuyện này tuyệt đối không thể nào bỏ qua dễ dàng, nên đều đành hoàng cẩn thận dè dặt, lên tinh thần, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ bị Thái hậu chán ghét, đồng thời cũng bị dính líu vào chuyện trước mắt.

Trong lòng mỗi người đều có suy đoán của riêng mình, theo lý thuyết, chuyện này vốn đang êm đẹp, sao Phó Cẩn Dao lại có thể ngã sấp xuống trong tư thế kỳ quái như vậy được chứ, mọi người đều không ngốc, nếu như không phải là có người ngáng chân nàng ta thì nhất định không thể nào có chuyện này.

Thật ra thì mọi người cũng đều hiểu, mới vừa rồi trong sự kiện Chu Đáp ứng, chỉ có thị nữ Vân Tuyết của Phó Quý tần bị thương, những người khác cho dù ngã xuống, cũng không có gì đáng ngại.

Diễn xuất như vậy, ngoại trừ kinh sợ, cũng là hi vọng được Hoàng thượng thương tiếc, nhưng ai có thể nghĩ tới, chuyện này chỉ trong giây lát đã trở nên như thế này.

Người đứng gần Phó Quý tần thì vừa làm vẻ uất ức vừa lo sợ dính vào chuyện này, còn người cách xa nàng ta ngoại trừ cảm thấy may mắn, cũng âm thầm nhìn kỹ những người khác nhiều một chút, chuyện như vậy, vốn dĩ nhất định là do con người làm, chỉ là không biết được do ai gây ra mà thôi.

Thái hậu cũng không thăm vấn, chỉ thẳng lưng ngồi ở nơi đó, chờ đợi tin tức của thái y trong nội thất.

Thoáng nhớ đến chuyện lúc trước của Thẩm Tịch Nguyệt, ánh mắt của Thái Hậu không khỏi tăng thêm mấy phần sợ hãi.

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Sắc mặt Cảnh đế u ám, vừa hạ triều đã nghe thấy Tuệ Từ Cung xảy ra những chuyện này, tâm tình Cảnh đế có thể có chỗ nào tốt được chứ.

Chu Đáp ứng ám sát hậu phi, Phó Quý Tần sẩy thai một cách mờ ám, Tuệ Từ Cung loạn thành một nùi.

Những chuyện này truyền tới lỗ tai hần có thể nào không khiến cho hần tức giận chứ?

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng ——" Đồng loạt lên tiếng.

Không nhìn được phát phát tay, Cảnh đế ngồi vào vị trí cao nhất. Cứ như vậy nhìn chăm chăm những người này.

Lạnh giọng: "Đứng lên đi, lên một lượt rồi thành thật đứng yên ở một bên cho trẫm."

Cảnh đế làm như rất bức mình khi thấy những người này.

Quay đầu hỏi thăm Vạn thái y: "Thân thể của mẫu hậu như thế nào rồi?"

Vạn thái y vội đáp: "Bẩm Hoàng thượng, thân thể của Thái hậu cũng không có gì đáng ngại, có thể là mới vừa rồi có chút kinh sợ do bị hù dọa, nhưng mà vi thần đã cẩn thận kiểm tra hết một lượt, sau đó lại kê hai thang thuốc an thần, cứ theo đó sắc uống là được, không có gì đáng lo."

"Những người khác thì sao?" Ánh mắt nhìn lướt qua đám phi tử đứng dưới tay.

"Bẩm Hoàng thượng, do chuyện xảy ra đột ngột nên mọi người khó tránh khỏi bị kinh hãi hoảng sợ, vi thần đã xem qua, ngoại trừ Tân Thường tại hơi bị trầy da một chút, tất cả những người khác đều có triệu chứng tương tự như Thái hậu, đều là do kinh sợ quá độ. Chỉ cần uống thuốc an thần là ổn."

Tân Thường tại được thái y nhắc tới bèn tự cho rằng bản thân bị thương, đáng được thương tiếc, mà trước đó nàng ta cũng từng hơi lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng, nên nàng ta căn môi mở miệng làm nũng: "Hoàng thượng, kính xin Hoàng thượng làm chủ giúp thần thiếp....."

Cảnh đế lạnh lùng nhìn nàng ta.

Tân Thường tại co rúm lại.

"Hiện tại Phó Quý tần bị thương nặng còn đang được khẩn trương cứu chữa ở bên trong, vậy mà ngược lại người còn ở đây kể khổ với trẫm. Quế ma ma, người nói đi, tình huống lúc ấy như thế nào." Ánh mắt Cảnh đế chuyển tới trên người Quế ma ma, hỏi.

Quế ma ma tất nhiên là thành thật tỉ mỉ nói lại đầy đủ mọi chuyện đã xảy ra lúc đó, không chút sai lệch.

Nghe xong tất cả, Cảnh đế nhìn tất cả mọi người, lạnh giọng hỏi "Nói cách khác, Phó Quý tần bị thương cũng không phải là do bị Chu Đáp ứng đâm trúng, ngược lại là do có người ngáng chân nên mới té ư?"

Mọi người đều không lên tiếng, thành thành thật thật cúi đầu.

Vào lúc này, càng biện bạch càng chứng tỏ bản thân chột dạ.

Tầm mắt của Cảnh đế quét qua mọi người, tiếp tục hỏi Quế ma ma lần nữa: "Chu Đáp ứng đã bị bắt giam rồi chứ?"

"Đúng vậy. Lão nô đã phái người nhốt lại, Hoàng thượng yên tâm."

Bốn chữ ‘‘Hoàng thượng yên tâm’’ này nói ra cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng mà Tịch Nguyệt lại nghe ra được ẩn ý trong câu nói đó. Nói cách khác, cho dù Chu Đáp ứng muốn chết thì cũng không được toại nguyện.

Nói đến vị Chu Đáp ứng này, lần đầu Tịch Nguyệt thấy nàng ta thì nàng ta vẫn còn là Chu Tài nhân, khi đó chính là đi theo Hiên phi tỏ vẻ hống hách ngang ngược, một cô gái vừa vào cung đã như thế, thật là làm cho người ta không thích.

Sau đó nàng ta cũng kiềm chế lại, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn có thể nghe thấy vài tin tức về nàng ta, chỉ là không có gì ngoài mấy tin tức bắt nạt cung nữ, ngược đãi thái giám như thế nào.

Cũng không nghĩ tới, hôm nay nàng ta lại điên loạn tới mức như thế, tình nguyện liên lụy người nhà cũng muốn giết Phó Căn Dao, nếu nói sau lưng nàng ta không có người chỉ điểm, thì dù thế nào Tịch Nguyệt cũng không tin nổi, chuyện này vốn không nên như thế.

Nếu như nói trong cung này có người khiến cho Chu đáp ứng cảm hận, dù thế nào cũng không còn ai khác ngoài nàng, nhưng nàng ta lại bỏ qua nàng ngược lại còn hướng về phía Phó Cẩn Dao, hôm nay Phó Cẩn Dao có thai, nên chỉ có Phó Cẩn Dao mới là cái bia ngắm của tất cả mọi người.

Người đứng phía sau Chu Đáp ứng, rốt cuộc là người nào?

Tịch Nguyệt cũng không dám nghĩ thêm, hôm nay ở Tuệ Từ Cung này, mỗi người đều nên cẩn thận một chút, mà Hoàng thượng hình như cũng quan sát, quan sát về mặt và hành động của từng người, nàng vạn lần không thể có một chút sơ hở. Cũng không phải là vì nàng có liên quan với chuyện này, mà là không thể gieo xuống bất kỳ mầm móng hoài nghi nào trong lòng Hoàng thượng.

Nàng cũng không thể trở thành người chịu tội thay cho người khác.

Nữ nhân hậu cung, còn phức tạp hơn rất nhiều so với những gì nàng nghĩ, cũng biết tính toán hơn rất nhiều.

Cánh đế đặt tay lên thành ghế, gõ nhẹ từng cái, giống như có chút nôn nóng chờ đợi kết quả chẩn đoán của Phó Cẩn Dao.

Tất cả mọi người đều không dám nói nhiều thêm một câu, sợ bị liên lụy.

Tân Thường tại quả thật là bị ngã sấp xuống, cánh tay và chân đều có vài vết xước, cộng thêm mới vừa rồi tương đối lo lắng, hiện tại cũng có chút không chịu nổi, cả người lung lay mấy lần.

Thấy tầm mắt Hoàng thượng nhìn sang, Tân Thường tại lập tức rơi nước mắt, đáng thương nhìn hẳn.

"Xúi quẩy. Rốt cuộc thì người xong chưa, hiện tại trẫm còn đang lo lắng cho thân thể của Phó Quý tần, trái lại người còn làm bộ làm tịch trong lúc này để mưu đồ tranh thủ tình cảm. Trẫm thấy người cũng không phải là

một người an phận, rốt cuộc thì người có tâm tư gì? Điều bộ như thế, thật là làm cho người ta buồn nôn, hạ xuống làm Tuyền thị."

Hoàng thượng vừa dứt lời, Tân Thường tại lập tức ngã ngồi trên mặt đất, lúc này trái lại nước mắt quả thật là chảy xuống vì chính bản thân mình.

"Hoàng thượng....."

"Cút. Ra cửa quỳ."

Tân Thường tại, không đúng, bản thân Tân Tuyền thị cũng không nghĩ tới, mình vốn là bị thương, nên được bảo vệ, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy. Nhưng nàng ta cũng không dám phản biện, lúc này Hoàng thượng đang trong cơn giận dữ, chỉ sợ sơ ý một chút, chọc cho Hoàng thượng thêm tức giận, sẽ lại bị rớt cấp lần nữa.

Tân Tuyền Thị lão đạo đi tới cửa rồi lập tức quỳ xuống.

Lúc này cũng không dám nhiều lời.

Ai cũng biết trong lúc này không thể chọc giận Hoàng thượng, không thể quyến rũ Hoàng thượng, nhưng Tân Thường tại lại cố tình không biết, có thể thấy được nàng ta là một người có tâm tư không sâu. Nhưng mà tâm tư không sâu, cũng không đại biểu là một chút tâm tư cũng không có. Diễn xuất lần này của Hoàng thượng, sợ là muốn làm cho Tân Thường tại tính hết sổ sách lên người Phó Quý tần.

Tịch Nguyệt cười lạnh trong lòng, nhìn đi, đây chính là đàn ông, chính là Đế vương, cho dù là sắc mặt lo lắng sốt ruột không thôi, giống như cực kỳ đau lòng vì Phó Căn Dao, nhưng mà vào thời điểm này hẳn vẫn như cũ có thể nghĩ ra được cách nên chế tạo kẻ địch, chế tạo chướng ngại thay Phó Căn Dao như thế nào, có bao nhiêu thú vị.

Đối với hắn mà nói, quả thật là giá quá rẻ.

Lúc này bên trong phòng đã yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người đều đang chờ đợi, chờ đợi kết quả chẩn đoán của Phó Cẩn Dao.

Cũng là chờ đợi kết quả của đứa bé này.

Không giống với người khác đang diễn trò, trong mắt Tịch Nguyệt có bi thương, thật ra thì mặc kệ như thế nào, đứa bé cũng vô tội.

Nghĩ đến đứa bé không có duyên với mình ở kiếp trước, bi thương trong mắt Tịch Nguyệt càng đậm.

Khi đó bản thân nàng cũng bắt đầu hết hy vọng với Cảnh đế.

Phó Cẩn Dao thì sao đây? Lần này nàng ta có thể nhìn thấu tất cả hay không?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Editor: trang bubble ^^

Thời gian trôi qua cũng không lâu, nhưng người chờ ở đây lại không nghĩ như vậy, họ coi như là sống một ngày bằng một năm.

Cũng không biết đây rốt cuộc là bao lâu, chỉ thấy thái y đi ra, trên mặt có hổ thẹn.

Trong lúc này, các loại ý nghĩ quay vòng trong lòng mọi người.

Nhưng số đông người vẫn là vui mừng.

"Như thế nào?" Thái hậu vội hỏi.

Hai người thái y vội vàng quỳ xuống: "Thần thất trách (không làm tròn bổn phận). Cho dù nỗ lực làm, nhưng mà, nhưng mà cuối cùng không giữ được tiểu hoàng tử. Phó quý tần mất đứa bé, thân thể có chút tổn thương, trải qua một thời gian điều dưỡng, chắc chắn chuyển biến tốt đẹp."

Bọn họ cũng đều hiểu được, hoàng thượng có bao nhiêu coi trọng với đứa bé này, hôm nay biến thành như vậy ai cũng không ngờ.

Chợt nghe Thái hậu yếu ớt thở dài một hơi.

"Ai gia mệt mỏi, nơi này giao cho Hoàng đế đi. A Quế, đỡ ai gia trở về phòng trong nghỉ ngơi."

Thái hậu có chút lão đảo đứng dậy, dáng vẻ thật là uể oải.

Cảnh đế lo lắng nhìn Thái hậu: "Mẫu hậu đi thông thả, Quế ma ma, hầu hạ Thái hậu thật tốt, nhất định không thể khinh thường."

"Vâng"

Quế ma ma đỡ Thái hậu rời đi, Cảnh đế vội vàng vào phòng trong, mọi người biết được, đây là vào xem Phó quý tần.

Vân Lam quỳ ở cửa: "Hoàng thượng, chủ tử đang ngủ, hơn nữa phòng nữ giới dễ non, ngài không thể vào."

Tịch Nguyệt nhìn Vân Lam, biết được ý của nàng ta, nước mình sớm có quy củ như vậy, đàn ông không đi vào phòng nữ giới từng dễ non hoặc là sinh con, xui xẻo. Nếu như hoàng thượng hiện không để ý Vân Lam ngăn cản tiến vào, như vậy ngày khác có chuyện gì sợ là sẽ phải thoái thác đến phía trên này.

Hơn nữa, cũng khó bảo đảm Cảnh đế tự mình không màng phạm đồng ý.

Cho nên nói, ngược lại Vân Lam này có lòng trung thành, trung thành với Phó Căn Dao.

"Nàng nằm bên trong như thế, sao trẫm có thể yên tâm, hơn nữa sao trẫm lại kiêng dè những thứ kia."

Nếu như vài ngày trước đó không có Thuần tần kiên trì không để cho hoàng thượng vào cửa thăm để tránh qua chuyện mắc bệnh, hôm nay Vân Lam có thể cũng sẽ cứ như vậy, nhưng bởi vì chuyện lần trước kia, nàng ta cũng biết, hiện chủ tử hôn mê, Vân Tuyết bị thương, chỉ có một mình nàng ta còn khoẻ mạnh, tất nhiên nàng ta phải bảo vệ chủ tử.

Nàng ta không thể để cho chủ tử rơi vào tình cảnh bị người khác nghi ngờ.

Không ngừng dập đầu: "Hoàng thượng, nếu như chủ tử tỉnh, cũng quyết sẽ không cho ngài đi vào, hiện người còn hôn mê, van xin ngài hoàng thượng, coi như ngài không vì mình, cũng vì chủ tử suy nghĩ một chút thôi."

Lời này của Vân Lam nói không tốt, khỏi phải nói đến người khác, ngay cả Tịch Nguyệt cũng nghe ra có chuyện trong lời nói của nàng ta, nghĩ đến cũng đúng, Phó Cẩn Dao này hôn mê, một nha đầu như nàng ta có thể nghĩ tới những thứ này cũng đã rất tốt rồi, nhưng hôm nay lại muốn nàng ta ngăn lại Cảnh đế, khó tránh khỏi khó xử.

Quả nhiên, sắc mặt Cảnh đế thay đổi một chút, chỉ là ngay sau đó cũng khôi phục lại bình thường.

"Được rồi. Sau đó sắp xếp người chuyển Phó quý tần về Trúc Hiên, trang@ddlqđ@bubble editor chủ tử nhà người tỉnh, trước tiên nhất định phải sai người thông báo trẫm, hơn nữa phải nói cho nàng, trẫm chắc chắn đòi cái công bằng cho nàng, cũng đòi cái công bằng cho con của chúng ta."

Mắt lạnh nhìn mọi người nơi này, Cảnh đế trách cứ: "Từ một lần tú nữ vào cung, trong cung này thị phi lớn nhỏ không ngừng. Có mấy lời, vốn trẫm không muốn nhiều lời, nhưng các người không để cho trẫm bớt lo. Những người cũ kia cũng đừng cho là trẫm không biết ý định của các người. Chớ cảm thấy người khác phân sủng của các người, của các người, phân không đi, nếu có thể phân đi, vậy đã nói rõ chính là các người làm không tốt. Những tú nữ kia cũng đừng ý vào trẻ tuổi đáng vẻ đẹp là bèn hoành hành ngang ngược, nơi này không phải là nhà của các người, nếu như Hiên phi và Chu đáp ứng không thể khiến các người tỉnh ngộ, như vậy bước kế tiếp, trẫm không ngại dùng một người trong các người tới dựng lại một điển hình có thể khiến các người tỉnh ngộ."

Lời nói này cũng là bình bình đạm đạm (bình thường), giọng nói cũng không có nghiêm khắc, nhưng mọi người cứ có cảm giác một cỗ rét lạnh

thấu xương.

Hiện giờ Hiền phi trôi qua ngày như thế nào ở lãnh cung bọn họ cũng phải biết, mà kết quả của Chu đáp ứng có thể có sẽ làm cho mọi người lấm lét. Mọi người không khỏi rung mình một cái.

Lai Hỉ giương xuống phất trần trong tay: "Các vị chủ tử, xin mời."

Đây là để cho các nàng rời đi.

Hoàng thượng cũng không có tra hỏi, nhưng trong lòng mọi người chính là một chút cũng không có buông lỏng, cũng không phải nói không tra, chuyện như vậy đã xong rồi, chỉ là hoàng thượng không muốn nghe lời thoái thác của bọn họ như vậy thôi.

Chính là không biết, sau khi Phó Cẩn Dao tỉnh lại sẽ nói như thế nào.

Nghĩ đến tất cả, không ít người đều là hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Sợ là sợ, Phó Cẩn Dao đặc biệt muốn nhắm vào người nào.

Còn có Chu đáp ứng này, có thể xét hỏi nàng ta ra cái gì, cũng chưa biết chừng.

Bước nhanh đi về, khoé mắt Tịch Nguyệt nhìn sang, chỉ thấy cho dù Bạch Tiểu Diệp cúi đầu, nhưng khoé miệng lại gợi lên một đường cong quý dị. Trong lòng bỗng cả kinh.

Không suy xét tỉ mỉ, vội vàng trở về Thính Vũ Các.

Tịch Nguyệt biết, sự kiện lần này cũng sẽ không dính líu đến nàng. Chu đáp ứng và nàng không hòa thuận, lại có ý đồ ám sát nàng. Mà lúc Phó Cẩn Dao mờ ảo bị vấp nàng cũng không ở bên cạnh, hai lần này đều không liên quan với nàng.

Nàng giờ phải làm, chính là thành thật chờ đợi, chờ đợi hoàng thượng xét hỏi việc này ra một kết quả, Tịch Nguyệt khuấy cái thìa, việc này ngược lại làm hoàng thượng cũng không dễ dàng, mỗi ngày phải tính kế triều thần, tính kế hậu phi, tính kế huynh đệ. Không chỉ có như thế, còn bắt phải gánh vác chức trách.

"Chủ tử, chuyện như vậy quá dọa người, về sau ngài cũng phải cẩn thận hơn một chút." Cẩm Tâm lầm bầm.

Đây ai mà không sợ hãi. Nghĩ đến tối nay trong cung chắc là không có ai có thể ngủ được đó chứ?

"Có một số việc nhỏ, phòng cũng luôn luôn phòng không hết." Tịch Nguyệt trả lời.

Suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt dặn dò: "Nói cho người trong cung của chúng ta, dù kẻ nào cũng không cho phép đi Trúc Hiên theo dõi, hôm nay dù là hoàng thượng hay là thái hậu cũng đang giận dữ, nếu như các người làm quá nhiều, trang@d#d#l#q#d@bubble bị người Phó quý tần bắt được nhược điểm, như vậy Thính Vũ Các chúng ta không có chuyện gì cũng sẽ trở thành có chuyện rồi. Hôm nay Tân tuyển thị kia chính là ví dụ rất tốt."

Cẩm Tâm vội thưa phải, nói xong chính là đi ra gõ người khác.

Đợi một mình yên tĩnh trở lại, Tịch Nguyệt bắt đầu suy nghĩ tỉ mỉ mọi thứ xảy ra ngày hôm nay, mỗi một chuyện xảy ra đều đặc biệt, đến nàng không thể suy xét, chỉ có thể theo chuyện đi xuống, cũng thiếu bản năng có thể phản ứng, nàng biết mình không thể cách Phó Cẩn Dao quá gần, đứa bé này của nàng ta, quá không ổn định, người nhớ thương cũng quá nhiều.

Không làm cái bia cho người khác, vậy thì nhất định phải cách xa xa, cũng phải cẩn thận chặt chẽ.

Hôm nay vừa nhìn, quả thật là có chuyện như vậy.

Chu đáp ứng rồi cuộc từng có quan hệ với việc sau đó, đứa bé này của Phó Cẩn Dao đến tột cùng là chết như thế nào? Lúc ấy mấy người tới gần Phó Cẩn Dao, Tịch Nguyệt suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng là không dám loại bỏ ra bất cứ người tình nghi nào, thậm chí bao gồm, Vân Lam.

Đúng vậy, không ai cứ quy định, Vân Lam không phải là người kia làm Phó Cẩn Dao vấp ngã.

Còn có Bạch Tiểu Điệp, Bạch Tiểu Điệp kia cười quỷ dị một tiếng thật khiến Tịch Nguyệt có chút kinh hãi.

Nàng nhìn lại, Bạch Tiểu Điệp này phải là làm bộ một người vụng về, nhưng phải nói chủ yếu đặc biệt suy nghĩ, vậy cũng không có, cho dù là hãm hại người khác, phương thức kia cũng vụng về lợi hại, nhưng mà cái nhìn mới vừa rồi kia, nàng lại sinh ra hoài nghi với kết luận này của mình, là như thế này sao, thật là như vậy sao?

Lại liên tưởng đến lúc trước Trần Vũ Lan xui nàng đi đoạn đường nhỏ thả kỳ hương Tây Vực kia, ý đồ hãm hại nàng, nàng cũng thấy Bạch Tiểu Điệp và Trần Vũ Lan giống như thân mật nói chuyện.

Còn có Trần Vũ Lan bị giáng chức, cũng có Bạch Tiểu Điệp nàng ta có chứng cứ ở trong, nhưng sau đó hai người lại khá hơn, đây thật là kỳ lạ.

Từng việc từng việc này vướng mắc cùng nhau, Tịch Nguyệt càng nghĩ càng kinh hãi, Bạch Tiểu Điệp này, có phải cũng không phải là bề ngoài xem ra không có tâm kế như vậy hay không đây?

Hoặc là nàng ta cũng là giống với nàng, giấu bản tính của mình đi, chỉ để một mặt muốn nhìn cho người khác nhìn?

Thật ra thì nói đến kiếp trước, hai người tiếp xúc cũng không nhiều lắm, lúc chưa vào cung gặp qua mấy lần, sau nàng ở trong cung, mà Bạch Tiểu

Điệp ở Thẩm gia. Nàng quả thật là nghe nói nàng ta dịu dàng như thế nào, cũng không biết đến tột cùng nàng ta là loại nhân vật như thế nào.

Sau đó chính là thông qua nội tuyến truyền đến các loại tin tức, nàng biết đây là một người không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức).

Thật ra thì, mình cũng không biết Bạch Tiểu Điệp, cho dù là kiếp trước cũng không hiểu rõ, không phải sao?

Tịch Nguyệt hung hăng véo mình một cái, Bạch Tiểu Điệp này, là cần đối xử cẩn thận.

Cũng cẩn thận xâu chuỗi một lần từng việc từng việc xảy ra khi mình gặp Bạch Tiểu Điệp, nhớ lại một chút, Tịch Nguyệt lạnh mặt, nếu không phải là hôm nay mình đây không chú ý thoáng nhìn, sợ là có lẽ sau này vẫn coi thường người này.

Chuyện hôm nay, có quan hệ với nàng ta hay không đây? Còn có một cú vấp kia dẫn đến Phó quý tần đẻ non, có phải là nàng ta gây nên hay không?

Tịch Nguyệt có chút nóng nảy, mở cửa sổ ra một cái khe nhỏ thoáng khí, tự mình đứng bên cửa sổ tĩnh táo một chút.

Tạm thời chỉ có thể nhìn thôi.

Đào Nhi vén rèm lên vào cửa: "Chủ tử, tối nay ngài là nghỉ ngơi hay là..."

Tịch Nguyệt cũng không muốn chờ đợi kết quả sau khi Phó Căn Dao tỉnh lại.

Nàng cũng từng cảm nhận qua những thứ kia, hôm nay có thể thể nghiệm tâm tình của Phó Căn Dao, đúng là mặc dù nàng cũng buồn vì đứa bé này, dieenddafnleequysddoon nhưng lại cũng không nghĩ tới muốn giúp

Phó Cẩn Dao, nàng cũng không phải là người lương thiện, nàng chỉ có thể bảo vệ người thân của mình, người khác, nàng thật không bảo vệ được.

Hơn nữa Phó Cẩn Dao, nàng ta cũng không cần nàng xen vào việc của người khác.

Đứa bé này chỉ có thể có kết quả như vậy, dù cho cẩn thận bao nhiêu, hãn cũng sẽ không đến trên đời này.

Đấu tranh trong cung này, vĩnh viễn là tàn khốc như vậy.

Tịch Nguyệt giấu đau khổ của mình lại.

Không phải là mình đã sớm biết sao? Không phải đã sớm đoán được mọi thứ có thể xảy ra sao? Cho dù quá trình cũng không giống nhau, nhưng kết quả luôn luôn sẽ không thay đổi.

Năm đó chính đứa bé của mình không sinh ra được, đó là bởi vì phụ thân hãn cần dùng cái chết của hãn để làm áp đảo một cộng rơm phía sau Hiền phi.

Vậy mà hôm nay đứa bé của Phó Cẩn Dao không sinh ra được, có lẽ là vì hãn có một người ông ngoại là tể tướng đương triều.

Có được tất có mất.

Sợ là hôm nay Phó Cẩn Dao vẫn không rõ đi?

Cũng hoặc là, nàng ta bằng lòng hồ đồ cả đời.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Editor: trang bubble ^^

Trúc Hiên.

Bên trong phòng mùi thơm lan tràn, Phó Cẩn Dao từ từ tỉnh lại, giống như có chút mê mang, chỉ là trong giây lát lại như nghĩ tới điều gì.

Hốt hoảng để tay của mình đến nơi bụng, trợn to hai mắt quay đầu.

Vân Lam đang đốt hương ở trong một góc phòng, nghe tiếng vang, vội vàng xoay người lại.

"Chủ tử, ngài đã tỉnh rồi, nô tỳ rót nước cho ngài....."

"Vân..... Vân Lam." Giọng nói Phó Cẩn Dao hơi khàn khàn.

"Chủ tử, ngài cảm thấy như thế nào, nô tỳ đi gọi thái y, hoàng thượng lệnh thái y vẫn chờ đợi ở bên ngoài, nếu như ngài đã tỉnh rồi, trước tiên phải kiểm tra cẩn thận một lần."

Phó Cẩn Dao cũng không nhìn nàng, ánh mắt không có tiêu cự: "Đứa bé của ta, đứa bé của ta vẫn còn, có đúng hay không... "

"Chủ tử, chủ tử, đứa bé sẽ còn có, hoàng thượng thương * ngài, các người sẽ còn có đứa bé khác." Vân Lam khóc....

"A....."

Trúc Hiên truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế, cho dù ai cũng hiểu được, đây là Phó Cẩn Dao than khóc sau khi mất đi đứa bé.

"Đứa bé của ta, trả lại đứa bé cho ta, tại sao, tại sao muốn hại ta...." Phó Cẩn Dao khóc rống giống như điên.

Mọi người yên lặng lau nước mắt, Trúc Hiên này ai không biết, Phó quý tần coi trọng đứa bé chưa có ra đời này. Nhưng hôm nay lại rơi vào kết quả như vậy.

Đứa bé này, cuối cùng là không có giữ được.

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Cảnh đế bước nhanh vào cửa, đã thấy Phó Cẩn Dao mặc chứng cuồng loạn, dáng dấp nghẹn ngào khóc rống, không tha ôm nàng vào trong ngực. dieenddafnleequysddoon Mà lúc này trong phòng là một khung cảnh bừa bãi.

"Đừng khóc, đừng khóc....."

"Hoàng thượng, hoàng thượng, tại ta không tốt, là ta không tốt, ta không bảo vệ được đứa bé của chúng ta, thật xin lỗi, ta có lỗi với hân, ta cũng thật xin lỗi hoàng thượng, đều là lỗi của ta, là ta...."

Vẻ hổ thẹn thâm trầm này khiến Cảnh đế trở nên cảm động.

"Không phải, không phải nàng. Dao nhi, trẫm sẽ tìm được hung thủ cho nàng."

Cảnh đế để cằm chống trên trán nàng, dịu dàng khuyên giải: "Không cần kéo chuyện vào trên người mình, trẫm biết, biết nàng đã tự mình rất cố gắng, về sau chúng ta sẽ còn có rất nhiều rất nhiều đứa bé. Trẫm chờ, chờ nàng sinh một tiểu hoàng tử cho trẫm."

Phó Cẩn Dao vẫn không ngừng nước nỡ như cũ.

Cảnh đế phất phất tay, những người khác trong phòng lui ra, Cảnh đế dán bên tai Phó Cẩn Dao nhẹ nhàng nói nhỏ: "Chờ nàng sinh một hoàng tử cho trẫm, trẫm liền phong hắc làm thái tử."

Phó Cẩn Dao Hoắc trợn to mắt, ngẩng đầu nhìn Cảnh đế, lại thấy vẻ mặt hắc cũng không có một chút nói giỡn. www.

Khóe miệng ngập ngừng xuống: "Hoàng, hoàng thượng....."

Nàng không biết mình nên nói cái gì.

Cảnh đế để ngón tay lên môi nàng, êm ái mở miệng: "Chớ suy nghĩ quá nhiều, dưỡng thân thể thật tốt, chúng ta cũng trẻ tuổi, nhất định thật sự sẽ còn có đứa bé, cho đến lúc này, trẫm sẽ cho hắc sở hữu tất cả tốt đẹp."

Phó Cẩn Dao cảm động chôn vào trong ngực hắc, nước mắt thấm ướt vạt áo hắc.

"Dạ, được, sẽ, chúng ta sẽ có đứa bé, nô tì nhất định sẽ sinh rất nhiều rất nhiều đứa bé cho hoàng thượng..."

Hai người lặng lẽ cùng ôm nhau.

Lúc lâu.

Cảnh đế cúi đầu hỏi: "Lúc ấy là chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc là ai ngáng nàng tể, hay là nguyên nhân khác?"

Phó Cẩn Dao cau mày ngẫm nghĩ, giọng nói hơi chần chờ: "Lúc ấy Vân Lam đỡ nô tì định rời đi, nô tì bởi vì bị giật mình vốn cảm xúc không yên, lúc đi ra bên ngoài cũng cảm thấy có gì đó đẩy nô tì một cái, nhưng nô tì cũng khó mà nói, người kia rốt cuộc là người nào."

Phó Cẩn Dao cũng không có nói là ai, ngược lại là một dáng vẻ chần chờ.

Sau khi Cảnh đế nghe xong gật đầu: "Chuyện này nàng cũng không cần hỏi nhiều, trăm tự sẽ nói rõ cho nàng."

Phó Cẩn Dao vẫn nước mắt tràn đầy như cũ: "Tạ hoàng thượng. Nô tì chỉ cầu, nô tì chỉ cầu hoàng thượng có thể vì đứa bé của chúng ta đòi một công đạo."

"Trăm biết, nàng cũng không cần cầu xin, đây cũng là đứa bé của trăm."

Cho dù hoàng thượng thương tiếc Phó Cẩn Dao, nhưng vẫn không có ở lại Trúc Hiên qua đêm. Hình như cho dù ai, chuyện gì cũng không thể thay đổi thói quen này của hắn.

Thói quen. Không ai biết được nguyên nhân.

Hôm sau.

Cảnh đế thông báo hậu cung, Phó quý tần hiền lương thực đức, có thể nói gương mẫu hậu cung, đặc biệt phong làm tòng nhị phẩm chiêu dung, ban thưởng hiệu Huệ.

Phó Cẩn Dao mất đứa bé, cũng lập tức từ tòng tam phẩm quý tần biến thành tòng nhị phẩm còn có phong hào Huệ chiêu dung.

Cho dù là vì nàng mới vừa mất đứa bé, những người khác vẫn là hận đến cắn răng nghiền lợi như cũ. Trong cung này là như thế, mà Phó Cẩn Dao cũng coi là từng bước thuận lợi. Vào cung cũng chẳng qua chưa tới nửa năm, có thể được vinh hạnh đặc biệt này, lên chức vượt xa hơn người khác.

Hoàng thượng đã cho người ta điều tra kỹ chuyện Huệ chiêu dung đẻ non. Mà bản thân nàng ta cũng yên tâm tĩnh dưỡng trong tấm điện.

Trong phòng yên tĩnh, Vân Lam vén rèm lên vào cửa.

Mấy ngày này Vân Tuyết bị thương, Vân Lam bận rộn lợi hại, đương nhiên Trúc Hiên này cũng có những người khác, nhưng dù như thế nào cũng không trung thành như Vân Tuyết Vân Lam. Phó Cẩn Dao cũng không phải là một người bằng lòng tin tưởng những người khác.

"Chủ tử." Tiếng Vân Lam có chút thấp.

"Vân Tuyết như thế nào?" mấy ngày này Phó Cẩn Dao khôi phục thật bình thường, thái y nói vẫn còn suy nghĩ quá mức, £@€ mà mỗi ngày hoàng thượng cũng tới thăm điện của nàng ta ngồi một lát, nhưng cũng không có chuyện chỉ huy điều hành tra kết quả.

Phó Cẩn Dao cũng không hỏi.

Ban thường này không ngừng đưa vào giống như nước chảy, Phó Cẩn Dao vẫn nhàn nhạt như cũ.

Hiên trong cung đã mơ hồ có chút lời đồn đãi, nói rằng lúc ấy người xuống tay là Đức Phi.

Không ai biết lời đồn này là truyền ra như thế nào, nhưng tình thế này lại giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

"Bẩm chủ tử, vết thương của Vân Tuyết khá tốt. Có lẽ nàng ta cũng khôi phục lên."

Phó Cẩn Dao gật đầu: "Dặn dò người bên kia chăm sóc tốt Vân Tuyết."

Cánh tay Vân Tuyết do đâm bị thương, tuy nói cũng không nguy hiểm tính mạng, nhưng cũng không đơn giản. Hôm nay đang nghĩ ngơi.

"Dạ, nô tỳ tất nhiên hiểu được."

"Mấy ngày nay tình thế trong cung như thế nào?" Mặc dù Phó Cẩn Dao suy yếu, nhưng khóe miệng lại có đường cong khả nghi, giống như mỉm cười.

Vân Lam nhỏ giọng: "Giống như chúng ta sắp xếp vậy, hiện dư luận trong cung tất cả đã thẳng đến Đức Phi. Đây chỉ là trước sau cũng không thể coi là chứng cứ gì."

Vân Lam tự có suy tính. Tỉnh táo phân tích.

"Việc này vốn là chuyện không có chứng cứ. Nếu Chu đáp ứng bên kia là nàng ta sắp xếp, nói như vậy nó là một liên hoàn kế, cũng chưa chắc không ai tin. Nàng ta ác độc như thế, sao ta lại có thể dễ dàng bỏ qua nàng ta."

Lúc này vẻ mặt Phó Cẩn Dao lạnh lùng, đã hoàn toàn không thanh nhã giống trước.

"Vì sao Chủ tử không trực tiếp nói với hoàng thượng người nọ là Đức Phi?"

Phó Cẩn Dao cười lạnh: "Chúng ta vốn là có cạnh tranh, nếu như ta nói thẳng ra, có lẽ mọi người còn có thể cho là ta cố ý mưu hại, mà trong lòng hoàng thượng cũng sẽ có nghi ngờ, ta cứ không nói, sẽ để cho mọi người đi suy đoán lung tung. Như vậy mới càng thêm có lợi với ta. Hơn nữa, bên cạnh Đức Phi lại có một nhị hoàng tử, dù là nàng ta phạm sai lầm thật, trừ phi là đặc biệt không thể tha thứ, nếu không hoàng thượng sẽ mở thoáng một mắt."

Vân Lam cúi đầu thở dài: "Nếu không thế một kích phải trúng nàng ta, tại sao chúng ta phải khổ sở bày bố như vậy? Chủ tử còn đả thương thân thể."

Phó Cẩn Dao nhìn nàng: "Không bỏ được con thì không bắt được sói. Ngược lại cũng khổ Vân Tuyết."

"Nô tỳ không bỏ được thân thể chủ tử, lúc nào thì chủ tử chịu qua loại khổ lớn này....." Vân Lam lau nước mắt.

"Chịu khổ sở?" Phó Cẩn Dao cười, nhưng trong mắt cũng không có nụ cười.

"Cả cái thai này của ta vốn là không bảo đảm, nếu như thế nào cũng kéo không qua nửa tháng, mà bọn họ lại muốn hại ta, vậy dĩ nhiên là ta cho họ cơ hội. Như vậy cũng tốt, Đức Phi có lẽ về sau đứng không vững, mà ta cũng chiếm được thứ mình muốn. Sâu xa bên trong, có lẽ là đứa bé này lại phù hợp ta đi." Phó Cẩn Dao đặt tay trên bụng mình, sắc mặt có chút đau thương.

"Chủ tử....." Vân Lam khổ sở.

"Nhưng mà thái y bên kia dặn dò xong chưa?"

"Chủ tử có thể yên tâm, Phó gia chúng ta vốn là có ân với hãn, hãn nhất định sẽ không nói ra."

Phó Cẩn Dao gật đầu, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong dáng vẻ có mệt mỏi.

Vân Lam thấy chủ tử như vậy, lặng lẽ lui xuống.

Nghe thấy tiếng bước chân Vân Lam rời đi, Phó Cẩn Dao khôi phục mở mắt ra.

Cho dù ai cũng không ngờ, ngày hôm trước xảy ra tất cả chính là một tay nàng làm.

Chuyện Chu đáp ứng chính là Đức Phi sắp xếp, mưu đồ, dĩ nhiên là thai này của nàng, mà sau khi nàng biết được tất cả tương kế tựu kế, cũng sớm đã thương lượng qua với hai nha hoàn tâm phúc, thật ra thì chân chính đẩy

nàng, là Vân Lam bên cạnh nàng, Vân Tuyết cứu người, Vân Lam xuống tay, tất cả đây đều là họ sắp xếp xong.

Nàng vốn là muốn gán chuyện như vậy đến trên người Đức Phi, thuận tiện còn có thể kéo Tề Chiêu Nghi.

Như vậy, quả thật rất tốt.

Cũng không phải là nàng không muốn đứa bé này, không tiếc mang đứa bé đi tính toán người khác, chỉ là, đứa bé này đã là nỗ lực hết đà, thái y đã chắc chắn, thai này của nàng không tới nửa tháng, thế nào cũng xảy thai.

Nếu như không phải như vậy, sao nàng lại có thể tự mình bỏ xuống một đứa bé như hân, hoàng thượng coi trọng bao nhiêu với hân, dieenddafnleequysddoon mới bắt đầu mình mang thai lại là lòng tràn đầy chờ đợi như thế nào, Phó Cẩn Dao nhắm lại mắt.

Trong cung này chính là như thế, không phải người tính toán ta, chính là ta tính toán người.

Nếu như không phải các nàng đã không ngừng tính toán chuyện có thai sơ kỳ của nàng, làm sao nàng đau khổ đi tới bước này hôm nay, thì đứa bé của nàng đâu đến nỗi này.

Thân thể nàng đã suy yếu không bảo đảm nỗi đứa bé này, đứa bé như vậy, người đừng trách mẫu thân.

Nàng chỉ có thể làm cho mình lấy được ích lợi thay đổi lớn.

Không sai, hoàng thượng nói đúng, đứa bé này không có, nàng sẽ còn có những đứa bé khác. Nàng còn trẻ, bọn họ như vậy ân *, hoàng thượng như vậy cưng chiều * nàng, bọn họ sẽ còn có đứa bé.

Lần này vừa có thể thiệt hại nặng Đức Phi, bản thân tăng thêm phần vị, nàng cũng không phải không lấy được gì cả, nếu đứa bé này duyên phận cạn với mình, vậy nàng chỉ có thể tiếp tục từ từ mà tính.

Ngày khác mình đứng vững gót chân, sẽ còn có rất nhiều rất nhiều đứa bé.

Phó Cẩn Dao không ngừng an ủi mình, từ từ tiến vào mộng đẹp.....

Làm như trong mơ còn nghĩ những thứ tính kế và tổn thương kia, trên mặt nàng treo nụ cười thắm vào người.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Editor: Gấu Mũm Mĩm

Phó Cẩn Dao trở thành Huệ Chiêu Dung, Tịch Nguyệt cũng không nhiều lời, cũng là tiếp tục sống theo những ngày bình thường, mặc kệ như thế nào, cuộc sống của nàng luôn phải tiếp tục, về phần Phó Cẩn Dao, Tịch Nguyệt cũng nhận định nàng ta không thể lên đến Hoàng Hậu thậm chí ngay cả Hoàng quý phi cũng không thể.

Phần vị mình bây giờ tuy thấp, nhưng là đi bước nào vững bước đấy cũng vẫn có thể coi như là một loại diễn xuất khá tốt.

"Chủ tử, bên ngoài cũng truyền đi, nói là ngày đó Tuệ Từ Cung đẩy lên Huệ Chiêu Dung, là Đức Phi nương nương." Đào nhi phàn nàn cùng chủ tử nhà mình.

Thấy mấy đại cung nữ, Tịch Nguyệt mỉm cười: "Vậy sao. Chuyện như vậy tự Hoàng thượng sẽ điều tra, cụ thể làm sao không cần chúng ta quản nhiều. Chúng ta chỉ cần an phận thủ thường là được rồi."

"Như hôm nay bất kể là cung nào cũng truyền xôn xao chuyện này." Đào nhi cười đùa.

Tịch Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, bặt thêu đồ trong tay mình: "Người ta truyền như thế nào là chuyện người ta, ta là tin Hoàng thượng, người tra được kết quả gì, thì ta tin kết quả đó. Trong cung này chuyện không căn cứ cũng nhiều, chúng ta không cần tin hoàn toàn."

Trong cung này có Hoàng thượng, có Thái hậu, như vậy tất cả đều sẽ được sắp xếp tốt."

Mấy người đều che miệng cười: "Chủ tử tất nhiên là cái gì cũng đều tin tưởng Hoàng thượng."

"Tin tưởng trăm cái gì?"

Âm thanh Cảnh đế đột ngột vang lên.

Mọi người làm như đã thành thói quen Hoàng thượng xuất quỹ nhập thần, Tịch Nguyệt cũng không hiểu được đây là lần thứ mấy như thế, Hoàng thượng này đặc biệt thích nghe lén, đột kích, chỉ là không biết được tầm cung khác có phải cũng như vậy hay không.

Mấy thị nữ đều chấp tay rời đi.

Tịch Nguyệt đã dặn dò trước, lúc Hoàng thượng tới không cần bọn họ phục vụ, đã như vậy, mấy người cũng không nán lại, vội vàng rời đi.

Cảnh đế cũng quen với việc mọi việc nơi này Tịch Nguyệt cũng không cần cung nữ chạm vào.

Tịch Nguyệt đứng dậy khẽ cúi người, tiếp theo liền đi vào phòng trong. Không lâu sau lại là tiếng nước chảy, sau đó liền thấy Tịch Nguyệt vắt một cái khăn đi từ trong phòng ra, cũng không khiến Cảnh đế động tay, đứng trước mặt hẩn nhẹ lau mặt cho hẩn, rồi lại đi vào, sau khi ra ngoài lại lau tay cho hẩn, thấy bộ dạng tiểu thê tử này của nàng, Cảnh đế có chút lộ vẻ xúc động.

"Nguyệt nhi cứ như vậy, ngược lại giống như một tiểu nương tử muốn trăm vui lòng."

"Hoàng thượng vốn chính là phu quân của tần thiếp." Nàng cười dịu dàng nhìn Cảnh đế, không dám mở to mắt.

Cảnh đế thấy nàng như thế, ôm nàng vào trong ngực, Tịch Nguyệt vùng vẫy, Cảnh đế có chút không hiểu, nhìn nàng.

Tịch Nguyệt lần nữa đứng dậy, ngồi xổm xuống tháo giày cho Cảnh đế.

"Thời tiết lạnh như thế, nằm trên giường sưởi mới thoải mái."

Tịch Nguyệt nghiêm trang nói, có điều lại chọc cho Cảnh đế cười xấu xa.

"Chẳng lẽ là lại muốn quyến rũ trẫm?"

Tịch Nguyệt nhẹ nhàng chớp mắt: "Tất nhiên không có."

Có điều hình như gần đây Cảnh đế có chút mệt mỏi, ngược lại thật đúng là không muốn động chân động tay, lại ôm lấy nàng nằm nghiêng trên giường sưởi, hai người tán gẫu.

"Trẫm trong khoảng thời gian này không tới thăm nàng, có trách trẫm không?"

Tịch Nguyệt tất nhiên không biết được Cảnh đế hỏi lời này rốt cuộc là có động cơ gì, hiện nàng đã thành thói quen đem mỗi một việc Cảnh đế làm cũng đều có động cơ, nếu như hắn thật là nói việc hàng ngày, ngược lại không phải là thói quen của nàng.

Tịch Nguyệt hơi do dự, sau đó ngửa đầu nhìn hắn, cứ nhìn như vậy, được một lúc lâu, nàng phì cười một cái: "Hoàng thượng cho là như thế nào thì là như thế?"

Mặc dù cười ra tiếng, nhưng nụ cười cũng không xuất phát từ đáy mắt, Cảnh đế nhéo mặt nàng.

"Đừng cười như thế, thật giả dối, trẫm không thích thấy nàng giả bộ trước mặt trẫm, vui thì cười, không vui thì khóc, đây mới là Tiểu Nguyệt Nhi mà trẫm thích."

Mắt Tịch Nguyệt bỗng chốc liên từ từ dâng lên một làn hơi nước, qua hồi lâu, nàng cúi đầu nỉ non: "Không có trách người, thật không có trách người, chỉ là Nguyệt nhi trong lòng không vui, nơi này."

Tịch Nguyệt kéo tay hắn tới trước ngực mình, buồn buồn nói: "Đau."

Bộ dạng này thật là khiến người ta đau lòng, thấy nàng rõ ràng đau lòng, rồi lại không chịu nói thẳng, cho dù là bị hấn chỉ ra, cũng là mạnh mẽ chống đỡ không dám thút thít. Tịch Nguyệt như vậy khiến Cảnh đế hận không thể khảm nàng vào máu thịt.

"Thấy nàng ủy khuất như vậy, trẫm hận không thể đánh mình hai cái. Làm sao lại có thể tổn thương bảo bối của trẫm như vậy."

Tịch Nguyệt liên vội vàng lắc đầu, lắc đầu nắm lấy tay hắn: "Không uất ức, thiếp không uất ức. Ngài là Hoàng thượng, vốn nên như thế, hơn nữa, Phó tử tử mất đứa bé, chuyện này đã là tổn thất lớn. Tần thiếp lúc này có thể nào còn cứ tranh với nàng ấy như vậy? Thiếp không uất ức, thật không uất ức. Đau, là bởi vì nhớ người, rất nhớ rất nhớ người. Cũng đau lòng thay người."

Lời nói này của Tịch Nguyệt thật ra khiến Cảnh đế có chút giật mình, hắn có chút do dự lặp lại: "Đau lòng thay trẫm?"

"Uhm, đau lòng thay người." Tịch Nguyệt lấy ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, không ngừng vuốt ve giữa đôi lông mày hắn: "Tất cả mọi người đều biết, Phó tử tử mất đứa bé đau lòng muốn chết, nhưng Nguyệt nhi biết, Hoàng thượng cũng đau lòng, đó cũng là con ngài, là đứa bé ngài hằng mong đợi."

Cảnh đế vì lời nói này mà ngơ ngẩn, hẳn đã nghĩ Thẩm Tịch Nguyệt sẽ nói rất nhiều lời, sẽ cùng hẳn nói ra nỗi uất ức cùng nhớ nhung của mình, lại không hề nghĩ tới, lời nàng nói không phải là những thứ đó, ngược lại là nỗi đau buồn của hẳn.

Nàng nói, đó cũng là con hẳn.

Cảnh đế trong lòng run lên, chẳng bao lâu sau, ngay cả chính hẳn cũng đã quên, đó là con hẳn.

Cảnh đế tất nhiên biết được dung mạo tính tình gia thế nữ tử của mình xem ra đúng là thượng thừa, nhưng nếu như nói trong cung này không có loại tạp chất thích hẳn, mà cũng không phải là bởi vì thân phận hẳn, Cảnh đế cảm thấy, Tịch Nguyệt tất nhiên là một người trong đó.

Vậy thì một cô nương nhỏ bé, quen biết một người đàn ông, cùng một người đàn ông lên giường, nghĩ đến bộ dạng cô vợ nhỏ của nàng phục vụ hẳn, Cảnh đế lén lút thở dài.

Hẳn cũng thích Thẩm Tịch Nguyệt, cũng không phải là khó có thể dứt bỏ cái kiểu yêu thích giữa nam nữ, chỉ có điều, cô gái này có thể khiến hẳn vui lòng, không chỉ như thế, mọi mặt cũng không tính là xuất sắc nhất, nàng cũng là một đối tượng nên được cưng chiều.

Nàng không có gia thế hiển hách, không có dung mạo khuynh thành, lại không phải là người có thủ đoạn, mọi thứ nàng đều cần hẳn bảo vệ, thỉnh thoảng giường nanh múa vuốt một cái ngay cả mình cũng bị thương cũng là điều bình thường.

Cảnh đế khó mà nói tâm tình mình là gì, nhưng hiểu được, mình có thể cưng chiều nàng.

Một tiểu cô nương không có sức uy hiếp như vậy, có thể cưng chiều liên tục cưng chiều thôi.

"Đứa bé của Huệ Chiêu Dung đã không còn, rất nhiều người cũng cực kỳ vui mừng." Cảnh đế mở miệng.

Tịch Nguyệt cũng không thấy kỳ quái: "Đó là lẽ tự nhiên, Hoàng thượng cũng nên biết, trong cung này là cái tình trạng gì, ai mà không nghĩ mẹ phú quý dựa vào con. Đứa bé của Phó tử tử đã không còn, người khác vui mừng cũng là lẽ đương nhiên, ít ra đối với nhiều người mà nói, cũng là bớt đi một sự uy hiếp."

Tịch Nguyệt thản nhiên nói, Cảnh đế nhéo nhéo mũi nàng.

Hắn lại thích bộ dạng không có tâm cơ này của nàng, bộ dạng toàn tâm toàn ý tin cậy hắn.

"Vậy còn nàng?"

"Thiếp?" Tịch Nguyệt cười vài tiếng, giang tay ôm chặt lấy eo hắn: "Thiếp không có. Thiếp không có vui mừng."

"Tại sao?" Câu này chỉ thuần túy là Cảnh đế tò mò hỏi vậy.

Hắn cẩn thận quan sát Tịch Nguyệt muốn nhìn ra lời nàng nói có thật lòng thật dạ hay không.

"Nào có tại sao gì." Tịch Nguyệt có chút kỳ quái nhìn Cảnh đế một cái.

"Đó là con ngài a, con ngài không còn nữa, thiếp sao phải vui mừng? Tất cả những chuyện có thể khiến cho ngài không vui, cũng sẽ thành chuyện thiếp không vui."

Nàng ngây thơ trả lời.

"Nguyệt nhi....." Cảnh đế cảm thấy trong lòng bất chợt liên ấm áp lên.

Đến nay nàng không rành thế sự như vậy, mới có thể yêu thích hẳn như vậy, lúc nào cũng nhớ hẳn, nhưng nếu có một ngày, nàng phát hiện ra hẳn lạnh lùng hà khắc, liệu có còn yêu thích hẳn như bây giờ nữa không, toàn tâm toàn ý chỉ vì nghĩ cho hẳn.

Đôi mắt trong suốt của nàng, Cảnh đế đột nhiên lại cảm thấy mình lo sợ không đâu rồi, nhếch miệng nở một nụ cười.

Lại thấy Tịch Nguyệt ngây người.

Nàng mơ màng nhìn hẳn: "Hoàng thượng, về sau người cười như vậy với thiếp nhiều hơn được không?"

Dường như tự lẩm bẩm.

"Hả?" Cảnh đế nhíu mày.

"Vì sao? Trẫm không phải thường thường cười như vậy với nàng sao?"

Tịch Nguyệt liền vội vàng lắc đầu, giống như còn đắm chìm trong nụ cười của hẳn.

"Không giống, không giống, vừa này người cười, nụ cười của người thật là mê hoặc người khác, thiếp nghĩ, chỉ cần người chịu, chỉ cần người cười như vậy, tất cả cô gái trên đời này cũng sẽ thích ngài, yêu thích ngài." Nói xong dường như lại nghĩ tới điều gì.

Nàng ôm lấy cánh tay hẳn năn nỉ: "Ngài chỉ được cười như vậy với thiếp, không được cười như vậy với người khác được không? Thiếp không muốn rất nhiều rất nhiều người thích ngài, đã có thật là nhiều người tranh với thiếp, thiếp không muốn có thêm nhiều người."

Nhìn ngắm, lời nói trẻ con như vậy, Cảnh đế lại thấy tâm tình thoải mái.

Trầm thấp nở nụ cười, lại nhẹ hôn lên mặt nàng.

"Nàng thật là bảo bối trong tim gan trẫm."

Tịch Nguyệt nghe lời nói này, hết sức vui mừng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nở nụ cười rục rờ, trong lòng lại âm thầm cong khóe miệng, người Hoàng thượng này, thật là biết dụ dỗ người a. Có lẽ mỗi cung đều muốn nói lời như này.

Diễn kịch như vậy, hắc chẳng lẽ thật sự không mệt sao?

Tịch Nguyệt khó hiểu, có điều ngay sau đó lại nghĩ đến mình, mình cũng không mệt, hắc sao có thể mệt đây, hơn nữa đạo hạnh người này có thể cao thâm hơn mình nhiều.

Còn có trong cung này, mỗi người đều diễn kịch, người nào lại biết mệt mỏi đây?

Không biết tại sao, Tịch Nguyệt đột nhiên nghĩ đến Lệ tần, Chu Vũ Ngưng như vậy, không hiểu có phải diễn kịch hay không, nếu như không phải, nhưng nàng hà cớ gì phiền muộn? Có thể thấy, dù là không diễn kịch, cũng chưa hẳn là không mệt.

Nữ nhân trong cung này, từ trước tới nay luôn là người thân bất do kỷ.

Bất kể là vui hay không vui, đã đến cái chiến trường này, chiến trường của nữ nhân này, nhất định phải chuẩn bị tốt khôi giáp cho mình, xông về phía trước, không hề có chút do dự.

Mỗi người đứng phía sau, đều không chỉ là một người, giống như là Chu Đáp Ứng, đến hôm nay cả nhà nàng ta cũng đã bị đẩy vào ngục.

Nghĩ tới tất cả, Tịch Nguyệt cũng thở dài.

Dù có thể nào, một bước cũng không thể sai.

Sai rồi, chính là muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Editor: Anh Thơ

Ngày tháng trôi qua, nháy mắt đã là năm mới, trong cung đều là cảnh sắc vui mừng.

Trong cung của Tịch Nguyệt cũng đã treo đèn lồng đỏ, mọi người cũng đều bận rộn.

Mấy ngày trước, Hoàng thượng nói tới chuyện ngày đó ở Tuệ Từ Cung thì cũng nhắc nhở mấy ngày nữa chính là năm mới, chuyện này là chuyện xúi quẩy, mọi chuyện phải đợi qua năm mới thì mới công bố kết quả.

Có người âm thầm bĩu môi, có người lại dăm chiêu.

Tịch Nguyệt thì mặc kệ những thứ đó, Tết đến, nàng rất vui mừng vì Tết đến có nghĩa là có thể gặp được người nhà.

Mùng 3 tháng Giêng hàng năm đều cho phép các nữ quyến được phép tiến cung thăm khuê nữ nhà mình ở trong cung. Năm trước đều là tổ mẫu và kế mẫu tới đây. Từ khi trọng sinh tới nay, đây cũng coi như là năm đầu tiên của nàng.

Trong lòng Tịch Nguyệt có một loại cảm giác không chân thực nhưng lại thấy vui mừng.

Ngày mai chính là giao thừa. Nam Thấm Quốc của bọn họ có nghi lễ đón đêm 30 truyền thống. Nghi thức đón giao thừa là bắt đầu từ bữa tiệc giao

thừa. Bữa tiệc tất niên này đương nhiên là phải chậm rãi ăn, từ khi bắt đầu lên đèn cho đến đêm khuya. Các phi tần cũng ở cùng nhau, Ty Ca Vũ ở trong cung cũng sẽ an bài các tiết mục biểu diễn cho mọi người giải khuây.

Có vài phi tần lớn mật cũng sẽ lên đài biểu diễn chút tài nghệ, như vậy cũng là phong nhã. . com

Có người nói nghi thức đón giao thừa đêm 30 vừa tỏ ý lưu luyến ngâm ngùi đối với những người đã khuất lại vừa bày tỏ tâm ý hy vọng điều tốt đẹp trong năm mới.

Lúc trước Đức Phi cũng đã cho người tới dò hỏi xem Tịch Nguyệt có cần lên đài biểu diễn tài nghệ hay không. Tịch Nguyệt mỉm cười từ chối, nàng cũng không có hứng thú lên đài.

Hơn nữa để lộ tài năng xuất sắc vào lúc này chưa chắc đã là việc tốt.

Ngoại trừ phi tần trong hậu cung thì các vị đại thần trên triều đình cũng được tham dự bữa tiệc từ biệt năm cũ chào đón năm mới này, chỉ có điều hai nơi cách nhau rất xa.

Tịch Nguyệt biết những phi tần này vốn là nên cách xa ngoại thần, hơn nữa chức quan của cha nàng lại thấp, muốn gặp lại càng gian nan.

Cho dù như vậy, nàng cũng không nói gì với Hoàng Thượng. Tịch Nguyệt hiểu được trong lòng Cảnh đế có một giới tuyến, nàng không thể vượt quá giới tuyến này, nếu không, chờ đợi nàng chính là vạn kiếp bất phục.

Có thể làm nũng, cười đùa, tức giận cũng có thể nhưng mà phải có chừng mực.

Nghĩ lại, ngay cả Lai Hỉ công công bên cạnh Hoàng Thượng cũng hoài nghi vì sao nàng lại được sủng ái, không hiểu tại sao nàng như vậy lại có

thể khiến Hoàng Thượng vui vẻ. Không ai biết rằng khi hai người ở bên cạnh nhau đáng vẻ của Tịch Nguyệt sẽ tươi sáng đầy sức sống như thế nào. Những gì nàng làm cũng chỉ là những gì mà một người con gái sẽ làm với tướng công của mình.

Nhưng mà Hoàng Thượng lại cảm nhận được.

"Chủ tử..." Cẩm Tâm cầm lấy bộ y phục bước vào.

"Có chuyện gì?"

Cẩm Tâm khẽ cười: "Chủ tử, đây là mấy bộ y phục mà Chế Y Phường đưa tới. Vài ngày trước tới đây lấy số đo của người đã làm ra mấy bộ này, người thử xem có chỗ nào không vừa thì nô tỳ sẽ bảo bọn họ sửa lại."

Tịch Nguyệt cẩn thận mở ra, một bộ vàng nhạt, một bộ đỏ hồng, một bộ lam đậm, còn có một bộ màu đỏ tía.

Dựa theo cung quy thì y phục của Tịch Nguyệt đã sớm được làm xong, chắc chắn sẽ không đợi tới ngày 29 tháng Chạp mới đưa tới. Mấy bộ này là do mấy ngày trước Cảnh Đế thấy nàng sắp xếp y phục thì đặc biệt dặn dò Chế Y Phường làm. Cũng vì vậy nên có làm có chút vội vàng.

"Nô tỳ thấy mấy bộ này còn tốt hơn cả bộ dựa theo thông lệ đã được đưa tới vài ngày trước đây." Cẩm Tâm cảm thán.

"Chế Y Phường này cũng sẽ xem ai được sủng ái, ai không được sủng ái để làm y phục nhưng mà cũng phải kiêng kị phân vị, phân vị của ta vốn không cao, mấy bộ trước đó cũng đã tốn không ít tâm tư rồi. Mà mấy bộ ngày hôm nay được như vậy đơn giản là bởi vì đây là do miệng vàng lời ngọc của Hoàng Thượng ban thưởng xuống. Bây giờ ta được sủng ái hơn nữa còn là do Hoàng Thượng mở miệng, bọn họ đương nhiên phải phí tâm tư vào làm."

Không phải là Tịch Nguyệt oán hận mà thực sự muốn nói rõ những điều này cho Cẩm Tâm biết. Tuy rằng Cẩm Tâm thông minh nhưng chung quy vẫn là một thiếu nữ mới vào cung không tới nửa năm, muốn nàng lo chu đáo tất cả mọi chuyện là điều không thể.

Bây giờ xem ra Cẩm Tâm đã rất tốt, trình độ thích ứng của nàng ấy đã vượt xa tưởng tượng của Tịch Nguyệt.

Cũng nhờ có Cẩm Tâm giúp đỡ nên Tịch Nguyệt mới có thể bớt lo một chút.

"Nô tỳ hiểu rồi, chủ tử, chúng ta nên chọn bộ nào đây?"

"Mùa đông năm nay lạnh, màu sắc và diện kiểu dáng cũng chỉ có mấy kiểu như vậy, hẳn là sẽ không có chuyện gì, nhưng mà chúng ta dan cũng không thể quá nổi bật. Để ta nghĩ xem." lequydon

Thái Hậu lớn tuổi đương nhiên sẽ mặc màu sẫm, nàng nhất định không thể đụng màu với Thái hậu, còn có Đức Phi, Tề Chiêu nghi, Tuệ Chiêu dung.

Nghĩ một chút, Tịch Nguyệt lại bắt đầu cười, sao nàng lại quên được, không phải nàng chính là một cô bé không hiểu thế sự sao, đụng màu thì sao chứ, chỉ cần nàng mặc màu sắc mà mình thường mặc, cho dù có đụng màu thì nghĩ khác cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Ngón tay ngọc nhỏ nhắn giơ lên, Tịch Nguyệt chỉ xuống: "Chọn bộ màu đỏ hồng này đi."

Cẩm Tâm nhắc nhở: "Chủ nhân, ngài bình thường cũng thích mặc y phục màu sắc thế này, chúng ta mặc bộ này thực sự sẽ không quá nổi bật, nhưng bên chỗ Hoàng Thượng?"

Tịch Nguyệt lắc đầu mỉm cười: "Đêm nay Hoàng Thượng sẽ không lựa chọn bất kì ai, thực ra mặc cái gì cũng không có gì khác nhau."

Cầm Tâm không hiểu.

"Đừng quên chúng ta ở đây, không có người nào là Hoàng Hậu."

Cầm Tâm ngẩn ra, lập tức hiểu rõ.

Đúng vậy, theo lẽ thường, hôm nay Hoàng Thượng phải ở cùng Hoàng Hậu. Nhưng mà Hoàng Hậu không còn, mà bọn họ, ai cũng không phải là Hoàng Hậu của hắn, cho dù là Đức Phi thì cũng chỉ là một trong tứ phi.

Cầm Tâm nhếch môi cười: "Đúng là không ngờ, mọi người suy nghĩ nát óc phải làm sao mới có thể được Hoàng Thượng chú ý tới, kết quả vẫn không đánh lại Tuệ Hiền Hoàng Hậu."

Phó Cẩn Tú chết rồi được phong cho hai chữ Tuệ Hiền, không ngờ Phó Cẩn Dao cũng được ban cho một chữ Huệ.

Mặc dù chữ không giống nhau nhưng lại là đồng âm, khó trách có người mơ tưởng viễn vông.

"Nếu như Hoàng Thượng muốn giả vờ thâm tình thì trong ngày quan trọng như vậy tất nhiên sẽ không lựa chọn bất kì ai." Tịch Nguyệt bĩu môi.

Cầm Tâm thấy chủ tử nói như vậy cũng không khỏi giật mình, thực ra nàng cũng mơ hồ cảm thấy chủ tử không yêu thích Hoàng Thượng như biểu hiện bên ngoài, có lẽ người khác không biết nhưng trước mặt nàng chủ tử cũng không che dấu điều gì.

"Chủ tử, người nói chuyện phải chú ý một chút, đừng tạo thành thói quen, khi nhiều người sẽ buột miệng nói ra." Cầm Tâm lo lắng.

Tịch Nguyệt nhìn dáng vẻ Cẩm Tâm như vậy, cười nói: "Người đó, luôn lo lắng không đâu, nếu như không phải người thì ta cũng không nói như vậy, yên tâm đi, ta hiểu được."

"Chủ tử vẫn là đừng nên nói. Chúng ta cần phải cẩn thận mọi lúc." Cẩm Tâm vốn là người cẩn thận.

Tịch Nguyệt gật đầu, thán thành lời nói của nàng.

"Gần đây Đào Nhi và Quả Nhi có động tĩnh gì không?" Nàng hỏi.

Quả Nhi rất ít khi ra ngoài thế nhưng ngày đó nàng ấy ở trong phòng, nô tỳ gõ cửa hồi lâu mới thấy nàng ấy mở cửa, nói là do ngủ say quá nhưng nô tỳ thấy dáng vẻ của nàng ấy không giống như vừa mới tỉnh ngủ. Bây giờ xem ra nàng ấy đáng nghi hơn Đào Nhi. Quả Nhi khiến cho người ta cảm thấy cảm giác tồn tại của nàng ta quá thấp, cũng vì như vậy nên nô tỳ lại càng hoài nghi nàng ấy."

Mấy ngày nay Cẩm Tâm đều quan sát những thứ này.

"Tốt, người tiếp tục quan sát, thế như không thể phán đoán một cách mù quáng, phải cẩn thận có biết không?"

Cẩm Tâm nghiêm túc gật đầu: "Nô tỳ đã biết."

"Gọi Xảo Ninh tới đây cho ta, ta có chuyện muốn hỏi nàng ấy."

"Dạ."

Xảo Ninh đã truyền diện được tin tức ra ngoài, Tịch Nguyệt cũng không hỏi vì sao dan nàng ấy làm được, nàng tin tưởng le cậu có thể đưa Xảo Ninh vào quy cung thì nàng ấy đương nhiên don có thực lực.

Xảo Ninh bê một bát cháo Bát Bảo gạo nếp năm màu rực rỡ đi vào trong nội thất.

Bây giờ cả Thính Vũ Các đều biết Xảo Ninh có tay nghề tốt, vài ngày trước có một lần Hoàng thượng cũng ăn thử nhưng mà cũng không thấy có gì quá đặc sắc, hẳn không hiểu nổi vì sao Tịch Nguyệt lại yêu thích tay nghề của Xảo Ninh như vậy, cũng là nhờ một lời của Lai Hỷ làm sáng tỏ nguyên nhân.

Thuần Tần nướng nướng là một tiểu cô nương, có cô nương nào không thích đồ ngọt chứ, đồ ăn mà Xảo Ninh làm ra phần lớn là đồ ngọt.

Cảnh Đế suy ngẫm, quả nhiên là vậy.

Lắc đầu thở dài.

Tịch Nguyệt vẫn yêu thích tay nghề của Xảo Ninh như cũ.

"Ừm, ăn thật ngon." Tịch Nguyệt ăn rất tao nhã nhưng cũng không nhận được than thở.

Ai cũng quen với dáng vẻ này của Thuần Tần rồi, trên mặt Xảo Ninh mang theo ý cười nhàn nhạt.

Là một đầu bếp, có người yêu thích tay nghề của mình chính là sự khẳng định tài nghệ của mình, nghĩ đến mấy ngày trước Hoàng Thượng không biết thưởng thức, trong lòng Xảo Ninh cười lạnh. Nếu như bị Hoàng Thượng chú ý cũng không phải là chuyện tốt, nàng vốn am hiểu làm đồ ngọt, Hoàng Thượng lại không thích đồ ngọt, không chú ý nàng là phải. Không có nhiều nam nhân thích đồ ngọt, lúc còn ở quán ăn, nàng chính là vua đồ ngọt đó.

Nếu Hoàng Thượng muốn thử thì nàng sẽ làm thật ngọt, nhìn dáng vẻ chủ nhân nhà mình ăn một cách vui vẻ mà dáng vẻ của Hoàng Thượng lại có chút không thích, Xảo Ninh thở vào nhẹ nhõm.

"Chuyện của Chu Vũ Ngưng có tin tức gì không?"

"Còn chưa có. Biên cảnh là nơi xa xôi, hơn nữa lại là vùng đất của Lục Vương gia, chúng ta phải cẩn thận, đương nhiên là phải tốn chút thời gian." Xảo Ninh nhỏ giọng nói. anhtho^^diendanl3quyd0n

"Không cần vội. Cẩn thận mọi chuyện là được."

Xảo Ninh mỉm cười: "Nô tỳ hiểu rõ."

Tịch Nguyệt thả bát xuống: "Còn có một người cũng cần điều tra cho ta, Bạch Tiểu Điệp, thứ nữ của Bạch gia Bạch Tiểu Điệp, ta muốn biết tất cả mọi thứ về nàng ta."

Xảo Ninh không hề nghi hoặc hay nói thêm gì, nàng chỉ nghiêm túc đáp một tiếng rồi không nói nữa.

Tịch Nguyệt nhìn dáng vẻ này của Xảo Ninh, trong lòng cũng thấy buồn bực, không phải là Xảo Ninh này vốn là đầu bếp sao, sao lại nhìn như một mật thám vậy? Không biết là cậu tìm được cao thủ như thế này ở đâu nữa.

Đối với người của mình, Tịch Nguyệt chính là muốn biết cái gì thì hỏi cái đó: "Xảo Ninh, đã có ai từng nói người rất giống một mật thám không?"

Không ngờ Xảo Ninh lại cười khê: "Nô tỳ vốn được bồi dưỡng để làm mật thám, chẳng qua là thứ thất bại bị loại ra mà thôi, nếu không sao lại phải đổi nghề đi làm đầu bếp chứ?"

Tịch Nguyệt ngẩn ra.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Editor: trang bubble ^^

Cuối cùng Tịch Nguyệt không có hỏi kỹ Xảo Ninh trải qua cái gì, mỗi người đều có chuyện mình không muốn nói, nhưng chuyện nàng ta vốn chính là một mật thám ngược lại thật là khiến Tịch Nguyệt hơi giật mình.

Mà nàng không biết, Xảo Ninh này cũng giật mình đối với nàng, vốn là nàng ta cho rằng Thuần tần này chẳng qua là một tiểu cô nương không rành việc đời, mà Đông gia (ông chủ) sai mình tới cũng chỉ là giúp đỡ nàng, tránh cho nàng bị người khi dễ, ngược lại không nghĩ tới, Tiểu Bạch Thỏ (thỏ trắng nhỏ) nhìn như yếu đuối lại không chút tâm cơ nào lại cũng có móng vuốt.

Cười lắc lắc đầu.

Ngay cả Đông gia (ông chủ) cũng nhìn lầm đấy.

Chỉ là bộ dáng chủ tử này.... Tốt.

Xảo Ninh thích người mạnh mẽ, thích đứng bên cạnh người mạnh mẽ.

Len lén mang tin tức về cho Đông gia, Đông gia cũng vui mừng một hồi, nàng có thể trải qua an toàn trong cung, là hi vọng của mọi người.

Giao thừa.

Sáng sớm Tịch Nguyệt đã bận rộn, Cẩm Tâm nhìn nàng vừa đông vừa tây, không nhìn được kéo nàng ngồi xuống.

Tay nghề của Cẩm Tâm bình thường, vội vàng gọi Hạnh Nhi, Hạnh Nhi khéo tay, mất một lúc, chỉ thấy một tiểu mỹ nhân đẹp dễ xuất hiện trước mặt mọi người. Tịch Nguyệt nhìn trong mặt gương, cảm khái nói: "Qua tối nay, ta đã mười bốn rồi đấy."

Mấy nha hoàn đều bật cười, lời này của chủ tử nghe qua đúng là có mấy phần đặc ý.

Cô gái nhà người ta đều hi vọng mình trẻ tuổi, đây lớn thêm một tuổi, nàng lại là vui vẻ như thế, không thể không khiến người ta bật cười.

"Chủ tử, nghe nói Bạch Vũ Quyên muốn múa trên bữa tiệc đấy." Đào Nhi nói chuyện phiếm.

Bởi vì bữa tiệc này cũng là có quy trình của mình, dieenddafnleequysddoon lúc trước đó Đức Phi cũng đã hỏi ý qua mỗi một cung, nói là có thể biểu diễn, nhưng cũng không phải tự tiện làm việc. Trước đó đều sẽ phải lập thứ tự.

"Hả? Còn có người khác sao?" Tịch Nguyệt còn rất tò mò với việc này.

Đào Nhi thấy chủ tử cảm thấy hứng thú, đã vội vàng nói ra tất cả mình biết: "Dĩ nhiên là còn nữa, còn có vài vị phi tần cũng muốn diễn xuất đấy. Còn có Liên quý nhân kia, sau khi lắng một khoảng thời gian như vậy cũng muốn biểu diễn tài đánh đàn đấy. Cũng không biết Kinh Thành Đệ Nhất Tài Nữ này là thật hay không."

Trong cung này các loại cô gái đều có, Liên Tú Vân này cũng là nhân vật số một mà Thẩm Tịch Nguyệt không thích.

Trước đó vài ngày bởi vì mưu hại nàng bị hoàng thượng giáng xuống làm quý nhân, ngược lại tinh thần hơi sa sút một khoảng thời gian, đời trước Liên Tú Vân đã rất thích khoe khoang tài hoa của mình, đời này sợ là cũng muốn như thế đây?

Nhưng đáng tiếc, nam nhân này, vĩnh viễn cũng chỉ là thích khuôn mặt đẹp dễ, thân thể đầy đặn còn hơn thứ tài hoa hư vô mờ mịt kia.

Tính tình Liên Tú Vân thật là quá không đáng yêu rồi.

"Nếu muốn biết Kinh Thành Đệ Nhất Tài Nữ là thật hay không, thì tối nay là biết rõ. Tối nay Cẩm Tâm và người cùng đi với ta, Hạnh Nhi, người và Quả Nhi ở lại trông nom." Tịch Nguyệt phân công.

"Vâng" Mặt Đào Nhi có vẻ vui mừng, tất nhiên là nàng ta thích nhiều người náo nhiệt.

Tịch Nguyệt chưa bao giờ mang Cẩm Tâm và Hạnh Nhi để cùng nhau, cũng cho tới bây giờ cũng không để cho hai người họ ở cùng lúc bên cạnh nàng, chính là muốn bảo đảm có một người có thể ở lại Thính Vũ Các chủ trì đại cuộc.

Trải qua non nửa năm cạ sát cùng nhau này, cho dù Hạnh Nhi không lanh lợi lắm, nhưng cũng có chút hiểu cách làm của Tịch Nguyệt, lại trải qua Cẩm Tâm chỉ bảo một lần. Hạnh Nhi tự mình xem xét kỹ càng một chút, phát hiện chủ tử đối xử với mình quả thật là vừa bắt đầu chính là khác với người thường. Hai người nàng và Cẩm Tâm, coi như là tâm phúc của chủ tử. Trước sau ngược lại Noãn Nhi và Đào Nhi kém một tầng.

Nàng cũng không suy nghĩ tí mảy may nguyên nhân, ngược lại làm thật tốt chức vụ của mình, nàng vốn là một cung nữ tam đẳng, nếu như không phải Thuần tần, sao nàng lại đi tới hôm nay như vậy?

Sẽ không còn có người khi dễ nàng, người người thấy nàng đều muốn tôn xưng một câu Hạnh Nhi tỷ tỷ. Như vậy lại là rất tốt, Hạnh Nhi là một người biết cảm ơn vả lại đơn thuần. Hôm nay là vô cùng nghe lời Cẩm Tâm.

Thu dọn tất cả thỏa đáng, Tịch Nguyệt mang theo hai đại cung nữ ra cửa, hai người đều là áo nhỏ màu hồng phấn, trang@ddlqđ@bubble editor ngược lại có thể nhìn ra là trong cung bọn họ ngay.

Lúc trước ở Thính Vũ Các, Tịch Nguyệt đã uống một chén đồ ngọt, lót chút điểm tâm, nàng dặn dò xuống, mấy cung nữ cũng là ăn no bụng ra cửa, chuyện như vậy nàng đúng là có kinh nghiệm, trên phòng khách này sao có thể ăn bao nhiêu chứ, dù sao cũng còn phải bắn khoản chút hình tượng.

Nhìn cảnh tượng xa hoa na ná như nhau hàng năm này, Tịch Nguyệt giương cao đầu lên.

"Thuần tần nương nương đến ~~~" Tiếng tiểu thái giám kêu to.

Lúc này người đến cũng không nhiều, tất cả mọi người ngồi trên vị trí của mình, cách gần, thỉnh thoảng trò chuyện mấy câu, chỉ là phần lớn người cũng là không mở miệng, bên ngoài rèm này chính là Ngoại thần, mặc dù có rèm, nhưng bức rèm che kia có thể che cái gì.

Cô gái này tất nhiên phải chú ý hình tượng của mình.

Trong phòng đốt Địa Long ấm áp. Tịch Nguyệt vào phòng liền cảm thấy một trận khí nóng.

Cởi xuống áo choàng đỏ thắm của mình, lộ ra bộ cung trang cả người màu đỏ rất vui mừng.

Ngược lại cũng không có làm cho nhiều hơn ánh mắt phi tần khác dừng chân, vốn chính là như thế, thường ngày nàng cũng thường ăn mặc như vậy, kể từ đó, ngược lại cũng không xuất chúng.

Sau khi Tịch Nguyệt ngồi xuống đã nhìn đến mấy vị này.

Quả nhiên mỗi một người đều ăn mặc lộ ra vẻ đẹp chói lọi người, cho dù trong phòng này đốt Địa Long, đốt rất tốt, nhưng cuối cùng là mùa đông, bọn họ còn phải đi từ tấm điện của mình tới, chẳng lẽ mặc ít như vậy... Không lạnh sao?

Tịch Nguyệt buồn bực lại không nói gì.

Chỉ là một chút ngẫm nghĩ, cũng không tính cái gì. Vì đẹp thôi!

Tịch Nguyệt cũng không như những người khác, đều hơi cúi đầu xuống, mắt nhìn thẳng. Nàng thì nhìn thẳng tắp về phía chỗ ngồi ngoại thần bên ngoài.

Ngược lại ngoại thần tới nhiều hơn so với phi tần hậu cung các nàng rồi. Nghĩ đến cũng đúng, bọn họ vốn cũng không phải là thân phận như nhau, nếu như hậu phi bọn họ tới sớm, hoàng thượng lại chưa đến, lại không thể tán dóc với nhau, cũng buồn bực.

Còn không bằng vương thời giờ tới đây, như thế xem ra ngược lại vô cùng ổn thỏa.

Lúc này giống như mấy vị Phó gia còn có đám người Lục vương gia đã đến. Nhưng mà Tịch Nguyệt vẫn còn nhìn xa xa về phụ thân của mình.

Thẩm phụ và đại ca Thẩm gia Thẩm Thư Bình đã ngồi vị trí sau cùng hết, nếu như không phải ánh mắt Tịch Nguyệt tốt, sợ là có lẽ đã không thấy đấy.

Cười mỉm với phụ thân ca ca của mình. Tịch Nguyệt lộ ra khuôn mặt tươi cười thật to.

Thấy nàng vui vẻ như vậy, Lục vương gia và Phó Căn Du với không ít người cũng đều nhìn sang, thế nhưng dù sao Thuần tần cũng là hậu phi, cũng sẽ không có ai quá thất lễ, chỉ liếc mắt một cái rồi chuyển ánh mắt.

Chỉ Phó Cấn Du như có vẻ dăm chiêu.

Thẩm phụ thấy Tịch Nguyệt tùy tùy tiện tiện (tùy tiện) nhìn qua như vậy, trong lòng thở dài một hồi.

Thẩm Thư Bình dựa vào bên cạnh cha nhỏ giọng nói chuyện: "Cha, người xem muội muội. Nàng nhìn chúng ta đấy."

Thẩm phụ liếc mắt nhìn con trai mình, nhỏ giọng: "Nàng tùy tiện nhìn sang như vậy, lại mất thể thống."

Thẩm Thư Bình là võ quan, dĩ nhiên là không hiểu lời lẽ kia của phụ thân, từ phụ thân cưới kế thất (vợ kế), hẳn đã có chút ý kiến với phụ thân, sau lại thấy phụ thân hoàn toàn không để ý tiểu muội Nhất Nhất, trong lòng là buồn phiền, tự nhiên càng lúc càng xa với phụ thân, cũng trở nên lạnh nhạt.

Nếu như không phải Thẩm Tịch Nguyệt vào cung như vậy, chắc hẳn tình cảm của hắn với phụ thân cũng chưa chắc đã dịu đi.

Hắn không hiểu quy củ trong cung này, nhưng mà hắn lại biết, loại địa phương này coi trọng quy củ, nghe phụ thân nói như vậy, cũng không khỏi có chút lo lắng.

Ánh mắt nhìn Thẩm Tịch Nguyệt còn lại là thêm lo lắng.

Tịch Nguyệt cách khá xa, tất nhiên không cảm thấy ánh mắt phụ huynh mình.

Thấy hai người đều tốt, thì nàng liền quay đầu đi, nhưng không biết Thẩm phụ thấy nàng quay đầu lại, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Trong thời gian chốc lát, trong cung này tất cả phi tần lớn nhỏ hầu như toàn bộ đã đến đông đủ.

"Huệ chiêu dung đến ——" Tịch Nguyệt nghe thấy tiểu thái giám kêu một tiếng, nhìn qua.

Phó Cẩn Dao này kể từ khi đẻ non một tháng trước, không có xuất hiện trong mắt mọi người nữa, xuất hiện như vậy, ngược lại đối với không ít phi tần mà nói,

Đã lâu không gặp.

Nghe nói Huệ chiêu dung đến, mấy người Phó gia đều nhìn lại.

Phó Cẩn Dao nhìn một chút phụ huynh của mình, gọi lên khoé miệng, hôm nay nàng ta mặc một bộ váy gấm màu xanh ngọc, mặt trang điểm thanh lệ đẹp đẽ, mái tóc đen nhánh vẫn thành một búi tóc linh xà, trên đầu nhưng lại là trâm đỏ chế tác tỉ mỉ, vừa nhìn thì cũng biết không phải là vật thường.

Tịch Nguyệt dùng khoé mắt liếc bên ngoài bức rèm che, trong lòng âm thầm suy đoán, nếu không nói Phó gia này có thể nhiều năm như vậy cũng không cũng đổ, người xem người ta, hoàn toàn là không kiêu ngạo không nóng nảy.

Dù là Phó tướng hay là Phó Cẩn Du, đều là một vẻ tao nhã lịch sự, cho dù là Phó Cẩn Dao gặp đau khổ lớn như vậy, bọn họ vẫn là một bộ dáng mây gió điềm nhiên như cũ. Cũng không quá nhiều ánh mắt để trên người Phó Cẩn Dao, so sánh với lần đối mặt mới vừa rồi kia của mình và ca ca mình, ngược lại có vẻ không phóng khoáng.

Chỉ là nàng cũng không coi đó là vấn đề, trong lòng hoàng thượng, nàng vốn là đơn thuần thẳng tính, nàng làm những thứ này, chính là hết mức bình thường thôi.

Đây không ít triều thần trong nhà đều có con gái trong cung, thật ra thì vốn lần này quân thần cùng vui mừng cũng cho những hậu phi này một cơ

hội thấy người nhà mình một chút, nếu như biểu hiện quá mức lạnh lùng, không nói chính xác còn có thể đưa đến hoàng thượng nghi ngờ đấy.

Cảnh đế này là ai. Một người cực đoan thiếu hụt cảm giác an toàn như vậy.

Lòng nghi ngờ quan trọng như tính mệnh. Thậm chí ngay cả ngủ một giấc cũng không chịu tin tưởng người khác, người như vậy, làm sao có thể nhìn như mặt ngoài vậy chứ?

Chỉ là, hiện nay hậu cung này không ai biết được thôi.

Vâng, cũng không phải là không rõ ràng lắm, chẳng qua là lừa mình dối người thôi.

Tịch Nguyệt loay hoay để mắt món điểm tâm ngọt trong mâm phía trước, bốc lên một miếng, bỏ vào trong miệng, chắc, làm thật đúng là không bằng Xảo Ninh.

Lệ tần bên cạnh thấy nàng như thế, cười một cái: "Người nha, rốt cuộc là tuổi còn nhỏ, chính là tham ăn."

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Chẳng qua là ta muốn nếm thử một chút tay nghề này như thế nào thôi. Hơn nữa, một lát hoàng thượng đến, chúng ta sẽ phải đoan trang đằng hoàng một chút, cho nên, lúc này ta phải nếm thử nhiều hơn chút."

Lệ tần cười: "Xem đi, còn không chịu thừa nhận, ta cũng không tin, trong cung người không có ăn cái gì đã đi tới rồi."

"Vậy thì làm sao giống nhau." Tịch Nguyệt trả lời đúng lý hợp tình.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Theo một tiếng "Hoàng thượng giá lâm ——"

"Thái hậu giá lâm ——"

Nam nhân tôn quý dưới gầm trời này đỡ mẫu hậu mình vào cửa.

Mọi người đều đứng dậy quỳ lạy.

"Các vị ái khanh bình thân ——"

"Tạ hoàng thượng ——" mọi người ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

Tiếp chính là Lai Hỉ hơi tiến lên trước một bước, nói năm tập tục, thành tích một năm này, triển vọng và cầu phúc năm sau.

Tất cả mọi người ngồi quy củ ở đó, vẻ mặt thành thật lắng nghe, Tịch Nguyệt cũng như thế, nhưng mắt to lại xoay tròn liên tục, giống như nghĩ cái gì.

Một ánh mắt của Cảnh đế đi qua, Tịch Nguyệt vội vàng an phận, rất lâu mắt cũng không nháy một cái, thấy nàng còn cảm thấy kỳ lạ đối với trường hợp quan trọng như thế, mắt Cảnh đế nhìn thẳng, nhưng trên mặt lại có nụ cười.

Đợi Lai Hỉ đọc xong, hoàng thượng mở miệng: "Các vị ái khanh là rường cột nước nhà, xứng đáng đến đây từ cũ nghênh mới, trăm và các vị ái khanh đoàn tụ trong một phòng, cùng ngày tốt này, mong rằng năm tới các vị tiếp tục ra sức vì nước, giúp đỡ trăm. Trăm kính các vị."

Hoàng thượng nói như vậy, mọi người vội vàng bưng ly rượu lên: "Đó là chuyện thần phải làm."

Ngược lại trăm miệng một lời.

Các vị phi tần cũng uống rượu.

Tịch Nguyệt thầm than trong lòng, Cảnh đế thật đúng là biết nói chuyện biết làm việc.

Khó trách năm đó hân cũng không phải là một hoàng tử xuất sắc, nhưng tiên hoàng lại thiên vị hân.

Bữa tiệc chính là khai tiệc.

Bức rèm che giữa triều thần và phi tần bị cất đi.

Lúc này Tịch Nguyệt lại thông minh, cũng không nhìn về phía phụ tử Thẩm gia.

Tiếng đàn sáo vang lên, vũ cơ nhanh nhẹn đi lên, cho dù mùa đông, vũ cơ này vẫn lộ hai nửa vú, eo nhỏ nhắn lắc lư chậm chậm, vũ điệu dị tộc tinh xảo này làm cho người ta muốn ngừng nhìn mà không được.

Còn Tịch Nguyệt, bởi vì kiếp trước đã từng thấy, nên không có vui mừng nhiều như vậy.

Mỗi một món ăn trên bàn, cũng chỉ có Tịch Nguyệt, còn có thể thưởng thức đồ ăn một chút, những người khác đều chăm chú nhìn những vũ cơ này, sợ mình bỏ lỡ tình cảnh đặc sắc nào đó.

Cầm Tâm và Đào Nhi đều lạnh lợi, Tịch Nguyệt hơi ra hiệu, hai người ở bên nhanh chóng dùng đĩa nhỏ trình thức ăn lên, như vậy, Tịch Nguyệt cũng không phải là hết sức nổi bật.

Một điệu múa kết thúc.

Truyền đến một tiếng đàn lưu loát uyển chuyển. Chỉ thấy Liên Tú Vân lại cũng là một thân hồng hồng, nàng ta hơi che mặt, bộ dáng kia lại có mấy phần phong tình.

Mặc kệ là người trong cung hay là triều thần, thấy màu sắc y phục của hai người giống nhau, đều liếc mắt nhìn Thẩm Tịch Nguyệt nhiều hơn, phi tần trong cung còn có gì không biết, Liên Tú Vân vốn cũng không thích Thẩm Tịch Nguyệt, sợ là lần này cố ý mặc như vậy.

Mà triều thần lại không rõ chân tướng, nhưng màu sắc y phục hai người giống nhau như thế, lại đều là màu sắc tươi đẹp, tất nhiên cũng suy nghĩ nhiều.

Tất nhiên có thể tương tự, nhưng đây gần như là giống nhau như đúc.

Tịch Nguyệt cũng biết đàn, cho dù không thành thạo, nhưng cũng đã học rất lâu, đương nhiên nàng nghe ra được, tài đánh đàn của Liên Tú Vân quả thật không tệ, chỉ là nàng taDie nd da nl e q uu ydo n vô cùng khoe khoang kỹ xảo, ngược lại không có tình cảm gì trong đó, nghĩ đến tính tình của Liên Tú Vân, Tịch Nguyệt rất hoài nghi rốt cuộc nàng ta có tình cảm hay không?

Xong một khúc, Liên Tú Vân lấy cái khăn che mặt xuống, nhẹ nhàng cúi đầu, ánh mắt nhìn về phía hoàng thượng có rất nhiều mập mờ.

Hoàng thượng không vỗ tay, những người khác cũng không động, cũng không thể giọng khách át giọng chủ.

Chỉ có Liên đại nhân, vẻ mặt rất thiết tha, giống như cảm thấy nữ nhi của mình nhất định sẽ nhận được sự coi trọng của hoàng thượng, rất hài lòng, rốt cuộc dẫn đầu vỗ tay.

Hoàng thượng lại liếc mắt nhìn Liên đại nhân, ngược lại bật cười, đưa tay vỗ tay một cái, mọi người thấy như thế, vội vàng phụ họa.

Chỉ là rất kỳ quái, so sánh với vũ điệu dị tộc sôi nổi vừa rồi, hoàng thượng ngược lại cũng không có đối đãi gì khác đối với Liên Tú Vân.

Lại nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt ở một bên, mà lúc này Thẩm Tịch Nguyệt đang ăn đậu mầm xào chay trên bàn.

Gần đây cũng có chút ngấy, ăn chút thức ăn ngon miệng như thế, thật sự khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

Thấy mắt nàng để trên đậu mầm xanh lá, Cảnh đế cười lợi hại.

Hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ mất hứng, nhưng không nghĩ rằng nàng lại không để tâm tư ở nơi này.

Mà Tịch Nguyệt tất nhiên biết được Cảnh đế lại nhìn nàng, nhưng nàng vẫn không chịu ngẩng đầu, hăng hái ăn.

Lúc này, bộ dạng này mới có thể làm cho hắn cảm thấy vui mừng.

Tịch Nguyệt nắm chặt đúng mực cực tốt.

"Trước khi đến mẫu hậu và trẫm có nói một chuyện." Cảnh đế nói xong nhìn chúng phi một chút.

Tịch Nguyệt cũng vội vã làm xong việc.

Lúc này Liên Tú Vân vẫn chưa đi xuống, ngược lại đợi ở chỗ biểu diễn, nàng ta vốn khác với những vũ cơ kia, hoàng thượng lại không lên tiếng, sao nàng ta dám tùy tiện rời đi? Điều này cũng không hợp với suy nghĩ của nàng ta.

Thái hậu ngồi cười một bên, nghiêng đầu nhìn Cảnh đế một chút. Sau đó nhìn về phía mọi người.

"Nếu bây giờ là từ cũ nghênh mới, đây cũng là tăng thêm chút không khí vui mừng, Đức phi đã là tứ phi, coi như thôi đi. Huệ chiêu dung, thăng làm Huệ phi. Tề chiêu nghi, thăng làm Tề phi. Thuần tần thăng làm Thuần uyển dung, Lệ tần, thăng làm Lệ dung hoa. Những người khác, mỗi người tăng một cấp." Hoàng thượng cười như không cười nhìn Đức phi một cái, sau đó liền nói như thế.

Mọi người vừa nghe, vui mừng quá đổi, rồi rít tạ ơn.

Thẩm Tịch Nguyệt không nghĩ tới, qua một năm, thế nhưng mình lại vẫn thăng hai cấp, thật đúng là rất đáng mừng.

Các vị ngoại thần cũng luôn miệng chúc mừng.

Nếu như nhóm người Huệ chiêu dung Tề chiêu nghi thăng làm phi, mọi người không bất ngờ, thậm chí kể cả Lệ tần thăng làm Lệ dung hoa cũng thế, dù sao Chu Vũ Ngưng dựa vào danh hiệu Kinh Thành đệ nhất mỹ nữ. Nhưng người khác lại không rõ ràng lắm, Thuần tần này giống như được hoàng thượng coi trọng.

Mặc kệ nhìn từ phương diện nào, Thuần tần cũng chưa nói tới là cực kỳ xuất sắc, nhưng tin tức từ trong cung truyền đến, hoàng thượng cực kỳ quan tâm Thuần tần.

Giống như ban nãy, Liên quý nhân trình diễn, nhưng cũng không được hoàng thượng coi trọng bao nhiêu, ngược lại trong lúc mấu chốt này nói ra chuyện thăng phân vị cho tất cả phi tần.

Còn không hề che giấu thể hiện sự yêu thích đối với Thuần tần ra ngoài.

Kể từ đó mọi người còn có gì không hiểu, giữa Liên quý nhân và Thuần tần, hoàng thượng gần như sẽ không do dự mà chọn Thuần tần.

Nhìn lại phụ tử Thấm gia, mọi người cảm khái, sao người ta lại nuôi một nữ nhi tốt vậy.

Nữ nhi trong nhà được cưng chiều, cũng rất có trợ giúp đối với sự nghiệp của phụ huynh, gió thoảng bên gối không phải là như vậy sao.

Trừ Thấm Tịch Nguyệt, còn có một người cũng nhận được chú ý của mọi người, đó chính là Đức phi, trước đó vài ngày tiểu thư Phó gia gặp chuyện không may, Đức phi lại bị truyền xông xáo, mặc dù sau đó trong cung cấm bàn tán chuyện này, nhưng mọi người cũng không phải là không biết.

Trong lúc quan trọng này, tất cả mọi người đều thăng phân vị, chỉ có Đức phi không được, lúc này không thể không khiến cho người khác liên tưởng.

Coi như chuyện không liên quan đến Đức Phi và Huệ phi, nhưng hôm nay hành động của hoàng thượng cũng bí mật nói rõ một vấn đề, đó chính là, Đức phi không thể thăng lên Hoàng quý phi.

Hậu cung Nam Thấm Quốc có một truyền thống, phân vị Hoàng quý phi, chỉ có thể có một người. Hơn nữa, trừ khi người nọ qua đời. Nếu không thì không thể nào lập người thứ hai, mà hành động lần này của hoàng thượng lại nói rõ, Đức phi hoàn toàn vô duyên với phân vị Hoàng quý phi.

Làm mẹ đẻ của nhị hoàng tử, Đức Phi vô duyên với phân vị Hoàng quý phi lại làm cho người ta suy nghĩ sâu xa, vậy có phải cũng nói rõ, hoàng thượng vốn không có ý định lập nhị hoàng tử làm thái tử hay không?

Lại nghĩ đến tốc độ lên chức của Phó nhị tiểu thư, không ít người thay đổi tâm tư.

Xem ra một số người gần bó với Đức Phi, muốn xa cách rồi.

Bên này triều thần suy nghĩ phập phồng, bên kia Liên Tú Vân lặng lẽ lui ra.

Tiếp chính là điệu múa thái điệp của Bạch Tiểu Điệp.

Đây cũng là kiếp trước không có, Tịch Nguyệt thấy phải nghiêm túc chút.

Bạch Tiểu Điệp mặc bộ sa y màu trắng, phía trên ánh lên thái điệp đủ mọi màu sắc, vật trang sức hồ điệp rất độc đáo trên đầu và quần lụa mỏng phối hợp chặt chẽ với nhau.

Nhẹ nhàng tung bay, rất nổi bật, ngược lại có vẻ người giống như tiên.

Hoàn thành điệu múa, Bạch Tiểu Điệp khẽ cúi chào: "Tần thiếp cáo lui."

Nàng ta không giống Liên Tú Vân, biểu diễn xong liền chờ đợi hoàng thượng thừa nhận, cuối cùng lại chờ được kết quả lúng túng, nàng ta quả quyết như thế, ngược lại làm cho hoàng thượng nhìn thêm mấy lần.

So sánh với Liên Tú Vân, Bạch Tiểu Điệp này cũng coi như cao tay rồi.

Bạch đại nhân cũng khẽ nâng khóe miệng lên.

Tịch Nguyệt nhìn Bạch Tiểu Điệp rồi, lại nhìn hoàng thượng một chút, cúi đầu, giấu cũng không che giấu được nụ cười trên mặt.

Nàng lại nhìn lầm rồi, Bạch Tiểu Điệp này, quả nhiên thoát nhìn không giống như không có đầu óc, đây là muốn ra vẻ mình chân thật sao?

Lại nghĩ đến vừa rồi hoàng thượng vẫn còn không lộ biểu cảm, Tịch Nguyệt không nhìn được, đã cảm thấy chuyện như vậy thật sự buồn cười.

Không trách được ca ca không phải địch thủ của người ta, Bạch Tiểu Điệp này, quả thật không đơn giản.

Chỉ là không biết được, tương lai nàng ta có thể cho hoàng thượng mang nón cỏ xanh mơn mớn trên đỉnh đầu hay không?

Chẳng qua nàng ta lợi hại như vậy, kiếp trước không vào cung, cũng là một chuyện lạ.

"Chủ tử, hoàng thượng nhìn người kia." Cẩm Tâm nhắc nhở.

Có lẽ Tịch Nguyệt cảm thấy chuyện như vậy quá buồn cười, trong lúc cúi đầu cười trộm, lại không biết hoàng thượng Diệp Phi đã nhìn lại, nghe được Cẩm Tâm nhắc nhở, Tịch Nguyệt bỗng ngẩng đầu, chỉ thấy tầm mắt của hoàng thượng nhìn qua, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hoàng thượng nhìn nàng còn chưa kịp thu hồi nụ cười, ngẩn ra, ngay sau đó cũng cười.

Nụ cười này của hắn, Tịch Nguyệt cũng bất ngờ, không biết hắn cười vì cái gì.

Cảm nhận được tầm mắt của Đức phi, Tịch Nguyệt lại nhìn qua, chỉ thấy ánh mắt lạnh lẽo của nàng ta.

Tịch Nguyệt biết được, đây là thấy được động tác của nàng và hoàng thượng, nhưng, trong lòng Tịch Nguyệt oán thầm, hoàng thượng muốn nhìn nàng, chẳng lẽ nàng còn có thể che mắt hoàng thượng không để cho nhìn hay sao?

Đức phi, thật đúng là rất có lỗi với chữ đức này.

Chỉ là suy nghĩ một chút hôm nay Đức Phi cũng đủ khó chịu, mọi người đều có thụ phong*, chỉ có nàng ta không được, Huệ phi và Tề phi rõ ràng có thể uy hiếp địa vị của nàng ta.

*thụ phong: được vua ban chức tước

Hình như cảm thấy chuyện trong cung càng ngày càng trở nên thú vị, lại giống như cảm thấy những ngày kế tiếp của Đức Phi cũng chưa chắc sẽ tốt hơn, cho nên Tịch Nguyệt cũng nở nụ cười đối với Đức phi.

Người "đối xử tử tế" với ta nhiều như vậy, hiện tại ta không cần báo đáp nhiều hơn, người khác cũng sẽ dùng phương thức giống vậy để đối đãi với ngài, phong thủy luân chuyển, lúc nào cũng đúng, không phải sao?

Nhìn Thâm Tịch Nguyệt cười với nàng, Đức phi sửng sốt, ngay sau đó ánh mắt u ám.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Lần "giao chiến" bằng ánh mắt này của mấy người họ, cũng không phải là không có ai chú ý tới, tối thiểu là Chu Vũ Ngưng ở bên cạnh Tịch Nguyệt đã nhìn thấy, chỉ là nàng ấy cũng mỉm cười nghênh đón tầm mắt của Đức Phi, trong nụ cười kia thế nhưng lại có một tia châm chọc.

Đức Phi thấy Chu Vũ Ngưng cũng lộ dáng vẻ như vậy thì bức mình một hồi lâu, thế nhưng ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng như thường ngày. Nhưng bên trong có bao nhiêu chân tâm thật ý thì thật sự không có ai nhìn rõ.

Thái hậu ngồi trên vị trí cao nhất, cũng không nói quá nhiều, mặc kệ là đại thần hay là phi tần đều đã thành thói quen, miễn là Hoàng đế, Thái hậu bình thường rất ít mở miệng, cũng không thích nhiều lời. Mà lúc này bà vẫn một mực duy trì bộ dáng như vậy, nhưng mà khi ánh mắt nhìn về phía Chu Vũ Ngưng thì lại lộ thâm ý sâu xa, đương nhiên, Thái hậu cũng là người che dấu tâm tư rất tốt, nhưng cho dù rất tốt, thì từ đầu đến cuối cũng không tránh khỏi tầm mắt của con trai mình.

Cảnh đế cảm nhận được tầm mắt của Thái hậu bèn nở nụ cười như có như không, tâm tình thoải mái.

Triều thần và phi tần thấy Cảnh đế vui mừng, đương nhiên cũng vui vẻ.

Bởi vì mới vừa phong vị* nên tình hình dường như cũng náo nhiệt hơn một chút, vẻ mặt của mọi người đều lộ vẻ hân hoan, vô cùng vui mừng.

*Phong vị: Ban thưởng thăng phân vị cho các phi tần.

Bởi vì có các màn ca vũ nên thời gian trôi qua cũng nhanh. Mọi người đương nhiên là xem say sưa ngon lành. Tịch Nguyệt coi như là cũng có cơ hội hồi tưởng lại vài vũ điệu đã từng xem qua ở kiếp trước. Khung cảnh cực kỳ hài hòa, các vị đại thần nói những lời vui mừng, xem những điệu múa rực rỡ, không lâu sau đã đến rạng sáng.

Cảnh đế dẫn theo văn võ bá quan tiến về phía Thái Miếu để dâng hương, trong nữ quyến, trừ Hoàng hậu thì không có người nào được phép tiến vào Thái Miếu dâng hương, Cảnh đế lại không có Hoàng hậu nên các vị phi tần đều lặng lẽ đứng đợi ở đình viện, cho dù thời tiết rét lạnh thì mọi người vẫn một mực quy củ đứng trong đình viện, cũng không dám lộ vẻ đang bị rét.

Đợi Hoàng thượng dẫn mọi người cầu phúc xong, thì lại tiến về phía Đài ngắm cảnh.

Vì khí tượng trong năm, Nam Thấm quốc có một tập tục, mỗi năm, đều phải đốt chút pháo hoa góp vui.

Dưới sự hướng dẫn của Cảnh đế, lúc này hậu phi và đại thần cũng tới Đài ngắm cảnh. Mặc dù cùng nhau ngắm cảnh, nhưng mà vẫn phân ranh giới rất nghiêm ngặt, hai bên vẫn còn có chút khoảng cách.

Theo pháo hoa bắn lên trời, ẩn bên dưới từng nụ cười từng khuôn mặt rực rỡ, rốt cuộc có một trái tim như thế nào, cũng không thể nào biết được.

Tịch Nguyệt theo phân vị của mình đứng ở khúc giữa, nhìn pháo hoa nở rộ trên bầu trời đầy sao, trong nụ cười tràn ngập cảm giác thỏa mãn.

Mình đã mười bốn tuổi rồi sao?

Những chuyện tiếp theo đều giống như những gì Tịch Nguyệt đã dự đoán trước, Hoàng thượng không chọn bất kỳ người nào thị tẩm, nói rằng tối nay là ngày chỉ thuộc về Hoàng hậu, ngụ ý, đương nhiên sẽ không tuyên bất kỳ người nào thị tẩm.

Lúc này tất cả đại thần đều đã rời đi, nhìn sắc mặt Phó Cẩn Dao không chút thay đổi, Tịch Nguyệt lại cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, thật không biết được hai cha con Phó gia có thái độ như thế nào đối với chuyện này.

Hoàng thượng rời đi, các vị phi tần đương nhiên cũng không muốn ở lại nơi này quá lâu, cho dù Tịch Nguyệt mắt nhìn thẳng, nhưng mà cũng là người tai thính mắt tinh, luôn cẩn thận quan sát tình hình bốn phía. Thấy Trần Vũ Lan từ xa nhìn lại, Tịch Nguyệt cúi đầu dặn dò Cẩm Tâm: "Chúng ta trở về thôi."

"Vâng."

Đợi đến khi đã trở về Thính Vũ Các, Tịch Nguyệt nằm liệt trên giường, thật đúng là rất mệt mỏi.

Hạnh Nhi hầu hạ Tịch Nguyệt rửa mặt.

Ngẫu nhiên, Tịch Nguyệt dặn dò: "Ngày mai làm Kim Qua Tử này nọ đều phải chuẩn bị cho tốt, mặc kệ là mang đến các cung khác làm quà tặng hay là khen thưởng người khác, đều phải cẩn thận."

Hạnh Nhi đáp lại: "Nô tỳ hiểu rồi. Nô tỳ sẽ cẩn thận."

Tịch Nguyệt gật đầu.

Trong cung thường dựa vào việc người này người kia tặng quà để rêu rao thói phồn, thật sự cũng không thể coi là cách làm cao thâm gì.

Không phải cao thâm, không có nghĩa là người khác nhất định sẽ không làm. Cẩn thận thì tốt hơn luôn là chân lý.

Mùng một đầu năm.

Xưa nay Tịch Nguyệt vẫn luôn trang điểm cho mình chói mắt, hôm nay cũng không ngoại lệ. Tối Tuệ Từ Cung thỉnh an, Tịch Nguyệt vừa phải cùng mấy vị phi tần khác chúc tết lẫn nhau, vừa phải đằng hoàng ngồi ở Tuệ Từ Cung nói xấu việc nhà cùng với Thái hậu, đương nhiên, lúc này cũng không phải chỉ có một mình nàng mà tất cả mọi người đều nở nụ cười xinh đẹp.

Mà ngồi bên cạnh Thái hậu, chính là Đại hoàng tử do Tuệ Hiền hoàng hậu sinh ra, Nghiêm Vũ.

Tuổi của đứa bé này cũng không lớn, cũng chỉ khoảng năm, sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, bộ dáng kia giống hệt như phụ thân của cậu, nhưng lại không nhả nhận giống như Cảnh đế, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng vẻ mặt lại lạnh băng, cho dù ai nói chuyện cùng cậu bé thì cậu cũng đều không thích đáp lại.

Ngay cả dì của cậu bé - Huệ phi, muốn nói chuyện với cậu mấy câu mà cũng không lấy được nụ cười và sự tiếp đãi nồng hậu của cậu. Nhưng trái lại Phó Cẩn Dao cũng không hề tức giận, ngược lại còn nở nụ cười tha thứ.

Đương nhiên Tịch Nguyệt biết rõ mọi người ở đây đều đang diễn trò, nhưng mà sự tha thứ trong ánh mắt Phó Cẩn Dao khi nhìn Đại hoàng tử lại cực kỳ chân thật. Không giống giả bộ.

Trong lòng Tịch Nguyệt thầm cười nhạo chính mình một hồi, nhìn người sao lại có thể trực quan như vậy.

Huệ phi và Đại hoàng tử khiến người ta kinh ngạc, mặt mày Đức Phi lại tràn đầy vui mừng.

Vừa rồi Nhị hoàng tử Nghiêm Gia cũng mới tới đây thỉnh an, trẻ nhỏ đúng là bướng bỉnh, chỉ ngồi một lát đã đòi ra ngoài chơi đùa.

Có thể là vì Nhị hoàng tử được ra ngoài chơi đùa mà mình thì lại không thể ra ngoài, cho nên sắc mặt của cậu bé Nghiêm Vũ lạnh hơn vài phần.

Chỉ có điều vẫn chưa đòi ra ngoài, trong mắt cũng không lộ vẻ ước ao, ngược lại có mấy phần lo lắng.

Tịch Nguyệt biết, từ nhỏ thân thể của Đại hoàng tử đã không tốt, rất nhiều năm qua, vẫn luôn duy trì bộ dáng như vậy, chỉ cần thời tiết hơi thay đổi một chút là đã bị bệnh thương hàn, thân thể vô cùng suy yếu, mà cậu bé cũng là một đứa trẻ cô độc, ngoại trừ Thái hậu và Hoàng thượng thì rất ít nói chuyện cùng với người khác.

Mà Nhị hoàng tử do Đức Phi sinh ra lại không hề như vậy, cậu là một đứa bé hoạt bát vô tư. Nhưng cho dù như thế, cũng không thấy Hoàng thượng yếu thích cậu bé nhiều lắm.

Về phương diện con cái, Tịch Nguyệt vẫn luôn không nhìn thấu được Cảnh đế, sau này hẳn có Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, nhưng mà vẫn lạnh nhạt trước sau như một. Mặc dù hiện tại hai đứa bé kia còn chưa ra đời, nhưng mà Tịch Nguyệt nhìn ra được sự xa cách cự tuyệt lại gần Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử từ trên người Cảnh đế.

Hình như, Cảnh đế cũng không thích gần gũi với người khác quá mức, mà người được hãn thân sự tin tưởng, có không?

Tịch Nguyệt mỉm cười, nhìn về phía nữ nhân tôn quý nhất trên đời này đang ngồi ở vị trí cao nhất, sợ rằng, dù là Thái hậu thì Hoàng thượng cũng không hẳn đã tin tưởng 100% đâu.

"Thuần Uyển dung vẫn luôn vui vẻ như thế, mỗi ngày đều mang vẻ mặt tươi cười." Tề phi cười cười nói đùa cùng với Thái hậu.

Tịch Nguyệt nghe Tề phi nhắc tới nàng thì cười "khúc khích": "Tần thiếp đúng là muốn lộ vẻ mặt tươi cười vui vẻ, như vậy các vị tỷ tỷ mới có thể

yêu thích muối."

Nói xong còn cầm chiếc khăn nhỏ lên che miệng, lộ ra dáng vẻ chân thành tinh quái.

Các vị phi tần đều nở nụ cười, Tề phi cười cười: "Thái hậu, người xem cô nàng này đi, không trách được lại khiến cho người ta yêu thích như thế. Cũng không phải là nói khoác sao? Nàng ấy nào cần mấy vị tử tử này yêu thích chứ."

Tề phi sáng giọng.

"Muội tất nhiên là cần mấy vị tử tử yêu thích rồi, chẳng lẽ tử tử còn không tin tần thiếp hay sao?" Tịch Nguyệt chu môi giả bộ đáng yêu

Đổi lại một trận cười lớn của tất cả mọi người.

Mặc kệ bên trong có bao nhiêu chân tình giả ý, tình cảnh này thoát nhìn cũng cực kỳ hài hòa.

"Thật không biết sao phụ hoàng lại yêu mến đám nữ nhân này, từng người một đều giả mù sa mưa (giả vờ giả vịt), cười giống như gà mái." Trong lúc mọi người đang nói giỡn, Đại hoàng tử thành linh ném tới một câu, mọi người lập tức im bật không lên tiếng.

Sắc mặt Thái hậu lạnh xuống.

"Sao Vũ Nhi có thể vô lễ như thế?"

Nghe thấy lời nói của Thái hậu, hàng lông mày nhỏ nhoi của Đại hoàng tử nhíu lại, nhìn chằm chằm mọi người một cái, chậm rãi nói: "Vũ Nhi sai rồi."

Mặc dù không phải là cam tâm tình nguyện, nhưng mà thấy cậu bé như thế, Thái hậu vẫn gật đầu một cái: "Lúc nào Vũ Nhi cũng phải nhớ tới lời tổ

mẫu đã dạy con."

"Vâng."

Tâm trạng của cậu nhóc cũng không quá tốt, nhưng ngược lại vẫn đối đáp với Thái hậu cực kỳ khéo léo.

Nhìn bóng người nho nhỏ ngoài cửa sổ, cậu bé mở miệng không chút ấp úng: "Con muốn ra ngoài đi dạo."

Thái hậu giật mình, dường như không nghĩ tới cậu sẽ mở miệng nói như vậy.

Nhưng mà cũng không suy nghĩ quá lâu, bà gật đầu.

"Người theo ta ra ngoài đi dạo." Tầm mắt của Đại hoàng tử nhìn về phía Phó Cẩn Dao.

Phó Cẩn Dao cũng sửng sốt, nhưng mà ngay sau đó lập tức nhìn về phía Thái hậu, không có sự đồng ý của Thái hậu, tất nhiên nàng sẽ không được rời đi.

"Huệ phi theo Đại hoàng tử ra ngoài đi dạo đi, các người đương nhiên là không giống với người khác."

Thái hậu phát tay áo, Phó Cẩn Dao đứng dậy bước tới trước giường sưởi ôm Đại hoàng tử, nhưng lại bị cậu bé cự tuyệt, bước chân không tiếng động, băng băng đi phía trước.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Tịch Nguyệt thấy Đại hoàng tử Nghiêm Vũ, nhưng là từ lúc sống lại tới nay thì đây là lần đầu tiên. Ở kiếp trước nàng chỉ quan tâm tới thái độ của Hoàng thượng, nhưng không hề cẩn thận chú ý tới vị Đại hoàng tử không thường xuyên xuất hiện này, kiếp này vừa nhìn đã thấy, đứa nhỏ này dường như cũng không hề đơn giản.

Xem ra đứa bé này cũng không giống như bề ngoài.

Đợi hai người ra ngoài, Đức Phi giống như vô ý cười nói: "Rốt cuộc thì bao giờ dì ruột cũng có khác biệt."

"Đó là đương nhiên." Thái hậu không nóng không lạnh nói một câu, nhưng mà trong lời nói đã không còn thấy sự vui vẻ như trước đó, nếu không phải Tịch Nguyệt nhạy cảm, sợ là còn chưa phát hiện sự thay đổi rất nhỏ này.

Dường như Thái hậu cũng không thích Phó Căn Dao, kiếp trước mình thật có quá nhiều chuyện không biết rõ rồi.

"Nhìn đứa bé khoẻ mạnh kháu khỉnh như vậy, thật là thích mà." An thị mới từ An Tiệp dư thăng làm An quý tần nhìn về phía Thái hậu mỉm cười chân thành.

Đức Phi giả bộ cười giỡn: "Nếu An muội muội thích thì phải sớm ngày sinh một đứa đấy."

Lời này có phần dẫm vào chỗ đau của An Quý tần, nàng ta đi theo Cảnh đế đã nhiều năm, nhưng mà vẫn không hề có thai, mặc dù Tề phi cũng không hề có con, nhưng mà cũng không phải là chưa từng mang thai, chẳng qua là bởi vì ngoài ý muốn trượt chân nên mới dẫn tới chuyện sảy thai.

Mà bụng của An Quý tần lại thật sự là nhiều năm như vậy vẫn hoàn toàn không có tin tức.

An Quý tần thậm chí còn không che giấu sự tức giận của mình, trợn mắt nhìn Đức phi một cái.

Đức phi thì lại mỉm cười vô tội.

Thái hậu nghe lời nói của Đức phi xong cũng gật đầu: "Đức phi nói đúng, nếu thích, tất nhiên phải cố gắng. Các người đều giống nhau, phải sớm giúp hoàng gia khai chi tán diệp. Thân thể của Thuần Uyển dung trước đó mới bị thương, trong thời gian ngắn không thể mang thai được, nhưng các người tại sao cũng không có động tĩnh gì?"

Tịch Nguyệt cúi đầu, im lặng không nói gì.

Trong cung này ai cũng biết, Hoàng thượng tuyên người thị tẩm, từ trước tới nay đều chưa từng ban thưởng canh, nhưng cho dù là như thế thì phi tần có thai cũng không nhiều.

"Tần thiệp đã hiểu." Mọi người nhỏ giọng trả lời.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Mùng ba tết.

Sáng sớm Tịch Nguyệt cũng có vẻ hơi gấp gáp, không ngừng dặn dò mấy đại cung nữ dọn này dẹp kia, trên mặt vui mừng rõ rệt.

Thính Vũ Các này có đông đảo nô tài cũng không dám chậm trễ, ai cũng biết được, đây là cơ hội một lần duy nhất trong năm để tiểu chủ các cung được gặp người nhà. Mặc kệ là trải qua tốt hay không tốt, cũng rất coi trọng ngày này.

Ngay cả trong lòng số tuổi Tịch Nguyệt không phải là bé gái mười bốn tuổi, nhưng nàng vẫn chờ mong người nhà đến như cũ.

Sáng sớm đã sai Tiểu Đặng tử đến cửa chờ rồi.

Bản thân nàng thì cực kỳ nôn nóng, Cẩm Tâm thấy thế mỉm cười nói: "Chủ tử đừng nên sốt ruột, lão phu nhân họ sẽ không muộn lắm."

Nữ quyến nhà mẹ đẻ của chủ tử các cung này đã sớm tới đến cửa cung, ghi danh sau đó dựa theo phẩm cấp của cô nương mỗi nhà lần lượt được người của các cung phái đến dẫn về thăm cung từng người.

Phần vị Tịch Nguyệt bậc trung, tự nhiên cũng sẽ không quá muộn.

Quả nhiên không lâu, không hơn một lát, chỉ thấy ngoài cửa tiếng the thé của tiểu thái giám kêu to.

Tịch Nguyệt vốn là ngồi trên giường nhỏ, nghe âm thanh này, trong lòng vui vẻ, hơi kích động đứng dậy.

Cầm Tâm đã thật lâu không thấy vẻ trẻ con như vậy của chủ tử nhà mình, mặc dù lúc hoàng thượng đến thỉnh thoảng chủ tử cũng sẽ bướng bỉnh, nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Cầm Tâm luôn có thể cảm thấy bên trong có vài phần thật lòng, vài phần giả vờ.

Tịch Nguyệt bên này đứng dậy, lão phu nhân và kế mẫu Lâm thị, muội muội Thẩm gia vừa thuận lợi tiến đến, trước khi Nhất Nhất được phép ra ngoài đã được dặn dò qua, cho dù cũng kích động, nhưng cũng không có mất cấp bậc lễ nghĩa, nếu là trước kia, có lẽ đã sớm nhào tới rồi.

"Thần phụ thỉnh an Uyển Dung nương nương..." Lúc này mấy người phải quỳ xuống, Tịch Nguyệt lại vội vàng đỡ mấy người dậy, không chịu gánh cái lễ này.

Lão phu nhân hơi chần chờ, chỉ sợ việc này bị truyền ra ngoài làm hại danh tiếng trong cung của khuê nữ nhà mình.

Lễ không thể bỏ.

Tịch Nguyệt tươi cười rạng rỡ: "Tổ mẫu đừng nên lo lắng, chẳng qua cả trong điện này đều là người của Thính Vũ Các ta, nếu như ngày khác có người lấy chuyện này nói khoác, cũng chỉ là người mình gây nên. Chuyện lớn khác tất nhiên ta không làm được, nhưng có lẽ, Chu ma ma của Thận Hình Tư sẽ khiến bọn họ vẫn nhớ."

Cho dù nàng cười, nhưng thái giám cung nữ trong điện cũng vội cúi đầu, trong lòng sợ một hồi.

Nhớ lại chuyện bỏ thuốc lần trước kia, mấy cung nữ bị kéo ra, cho dù đã được đưa trở về, nhưng người nào được tốt? Chu ma ma của Thận Hình Tư

này có lòng dạ độc ác, trong cung không ai không biết thủ đoạn của bà, nếu như rơi vào trong tay bà, sợ thật là sống không bằng chết.

Lâm thị thấy kể nữ của mình tươi cười rạng rỡ nói xong lời khiến trong lòng người lạnh lẽo. Cũng vội cúi đầu.

Từ năm trước họ cầu phúc trở về, thấy Tịch Nguyệt học quy củ với lão ma ma từ trong cung ra ngoài thì có rất nhiều khác biệt, trong lòng Lâm thị căng thẳng, thầm than, trong cung này đi ra, quả nhiên là không tầm thường.

Mà Tịch Nguyệt vào cung một thời gian, hình như là không giống ngày xưa, nghĩ đến lão gia nhà mình nói chuyện, trong cung này quả thật là khác biệt với nhà bình thường các nàng.

Tịch Nguyệt cũng không quản người khác nghĩ như thế nào, thân mật thăm thiết dẫn mấy vị người thân vào nội thất.

Thời tiết rét lạnh, chẳng mấy chốc bốn người lại là ngồi trên giường sưởi tán gẫu việc nhà, đám cung nữ trừ Cẩm Tâm và Cẩm Linh do Thẩm lão phu nhân mang đến, toàn bộ đều lui ra.

Thẩm lão phu nhân cẩn thận đánh giá Đại Tôn Nữ của mình, rất lâu, mở miệng: "Nguyệt nhi trải qua có tốt không?"

Cho dù có chút tình hình tự mình biết, nhưng Thẩm lão phu nhân vẫn không nhịn được hỏi ra miệng.

Tịch Nguyệt cười thối trà: "Tổ mẫu nhìn Nguyệt nhi cảm thấy thế nào? Có lẽ tổ mẫu còn nhớ rõ lời Nguyệt nhi đã nói lúc vào cung chứ?"

Khẽ ngẩng đầu trên mặt Tịch Nguyệt còn mỉm cười: "Nguyệt nhi rất tốt."

Thẩm lão phu nhân yên tâm gặt đầu, Lâm thị bên cạnh cũng không nói nhiều, tất nhiên nàng cũng không biết nên nói thêm cái gì, chỉ cầu không có chỗ sai là được.

Tuy là mẹ cả, nhưng dù sao cũng không phải ruột thịt, nàng là một kẻ thất (vợ kế), cũng có khó xử của mình.

"Con đây đã vào cung nửa năm, trong nhà cũng nghe nói con xảy ra vài chuyện, luôn có nhiều lo lắng, cũng may, mỗi lần con lại có thể chuyển nguy thành an." Thẩm lão phu nhân nhìn đứa bé mình thương *, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

Tịch Nguyệt mỉm cười: "Tổ mẫu, mẫu thân uống trà, trà này là Vũ Tiền Long Tỉnh, uống vào cực kỳ thơm mát."

Mấy người cũng nâng ly trà lên, Nhất Phẩm, đúng là cực phẩm (cao cấp), có lẽ vật này cho dù là có bạc cũng không mua được.

Nhẹ nhàng lắc ly trà, Tịch Nguyệt như không có chuyện gì xảy ra: "Trong cung Nguyệt nhi mỗi lần nhớ tới mút xoài của Cẩm Linh phơi, luôn đặc biệt nhớ nhung."

Dứt lời nhìn Cẩm Linh cười, thấy tiểu thư mỉm cười với mình, Cẩm Linh cũng cười rục rờ.

Chỉ là, mút xoài?

Người ngoài không biết, nhưng mấy người cực kỳ thân thiết với Tịch Nguyệt cũng biết bệnh này của Tịch Nguyệt.

Cho dù Thẩm Nhất Nhất và Lâm thị không biết, nhưng Thẩm lão phu nhân cũng vẫn sáng tỏ như cũ.

Thu lại vẻ mặt, sau đó thở dài: "Đứa nhỏ này người."

Lâm thị thấy đối thoại này của Thăm lão phu nhân và Thăm Tịch Nguyệt lời mở đầu hoàn toàn không ăn khớp lời sau, nhưng dáng vẻ hai người lại là hiểu rõ lẫn nhau, lại dốc lòng ngẫm nghĩ lời nói mới vừa rồi, trong lòng không nhin được cũng đầy kinh sợ, lại nhìn vẻ mặt có chút non nớt mềm mại kia, nét mặt vui cười như hoa kia.

Lâm thị không chỉ có cảm thán, kể nữ này, là nàng muôn dáng vẻ như vậy sao?

Quả nhiên, có kỳ mẫu tất có kỳ nữ (tương tự với có mẹ giỏi tất có con giỏi hay mẹ nào con nấy).

Người xưa thật không lừa ta.

Sao nàng lại quên, Thăm Tịch Nguyệt này là con gái của biểu tỹ Nhạc Khuynh Thành!

Thấy Lâm thị giống như mất hồn, Tịch Nguyệt đưa tay khoác qua: "Mẫu thân làm sao vậy? Ngược lại không chịu nói chuyện với Nguyệt nhi thế."

Thấy bộ dáng nàng thân mật thăm thiết, Lâm thị vội cười: "Không có. Lão phu nhân nhớ tới Tịch Nguyệt như vậy, ta đây làm mẫu thân, tất nhiên không thể giành phía trước." Trở tay vỗ vỗ tay Tịch Nguyệt, cũng là một bộ dáng sẵn sốc.

Tịch Nguyệt cười: "An nhi có tốt không?"

Nhắc tới con trai mình, Lâm thị vội vàng trả lời: "Tốt, tất nhiên tất cả đều tốt, chỉ điểm đạm ít nói chút, lão gia nói, đứa nhỏ này, vẫn không bằng Thư Bình khi còn bé hiếu động như vậy."

Trên mặt là tình cảm hiền * với con trai.

Tịch Nguyệt bật cười: "Hiện tại ca ca còn không phải là * múa đao lộng thương?"

Mấy người đều nở nụ cười.

Thẩm Nhất Nhất ngồi bên cạnh, vẫn không có cơ hội nói chuyện với tỷ tỷ mình, có chút gấp gáp, mãi nhìn Thẩm lão phu nhân, không biết mình có thể mở miệng hay không.

Thẩm lão phu nhân thấy bộ dáng nàng như vậy, cũng biết đã kìm nén tính tình nàng rồi.

Tịch Nguyệt thấy thế còn có cái gì không hiểu, nhìn khuôn mặt nho nhỏ của muội muội mình: "Mấy ngày này trong phủ Nhất Nhất có lại gây rắc rối không?"

Thẩm Nhất Nhất thấy tỷ tỷ hỏi như thế, vội vàng giơ tay: "Không có, tổ mẫu nói muội là đại cô nương, tất nhiên không thể làm bừa như thường ngày. Lễ mừng năm mới sẽ mời người dạy quy củ cho muội đấy."

Rất lâu không gặp tỷ tỷ mình, ánh mắt của tiểu cô nương cũng không chịu dời đi một chút.

Tịch Nguyệt hơi suy nghĩ, mở miệng: "Học chút quy củ dĩ nhiên là tốt, nhưng cũng không cần gò bó quá mức, ngược lại đánh mất bản tính."

Nàng hy vọng muội muội mình vẫn luôn luôn đơn thuần vui vẻ như vậy, nhưng mà cũng hiểu được, nếu như cái gì cũng không biết, đó mới là dung túng không tốt với nàng. Nàng không thể nào ở lại bên cạnh bọn họ cả đời.

Thẩm lão phu nhân gật đầu: "Việc này tất nhiên ta hiểu. Trong cung, con cũng đừng vì thế mà lo lắng quá mức."

Tịch Nguyệt sáng giọng cười: "Trong nhà này có tổ mẫu, có phụ thân, có mẫu thân, con có cái gì phải lo lắng? Ngược lại con, sợ là vẫn để cho các người lo lắng thôi?"

Trong lời nói có chân thành.

"Con đi ngàn dặm mẹ lo lắng. Chúng ta đều là người thân nhất, cho dù là con ở nơi Phú Quý trên đời này, sao chúng ta lại có thể hoàn toàn không lo lắng." Lão phu nhân liếc mắt nhìn Tịch Nguyệt.

Lâm thị nhớ đến dặn dò của lão gia mình, mở miệng: "Lúc ta ra cửa lão gia còn giao cho ta, tất nhiên muốn dặn dò dành cho con, trong nhà không cần con tranh thủ cái gì, trong cung này, bảo vệ tốt bản thân là được."

Tịch Nguyệt và Lâm thị không thân thiết, nhưng ai cũng không phải đũa ngọc, đạo lý nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn (một người vinh tất cả cùng vinh, một người bị tổn hại tất cả đều bị tổn hại), coi như Lâm thị này không phải loại người thông minh cũng hiểu.

Thường ngày Tịch Nguyệt nghe nói mẹ cả nào đó nhắm vào thứ nữ, hoặc là mẹ kế nhắm vào kế nữ, luôn có chút không hiểu, cô gái luôn phải lập gia đình, đặc biệt là nhà bọn họ như vậy, nếu như không thể vào cung, cũng có thể gả vào nhà quan, cho dù như thế nào, cũng là một trợ lực với nhà mình, tội gì nhắm vào cho khổ sở, thật là khiến nàng khó hiểu.

Chỉ là nàng cũng may mắn, Lâm thị là một người thoả đáng, cho dù cũng không nhiệt tình lắm với huynh muội bọn họ, nhưng lại rất yên ổn giữ bốn phận, cũng hiểu cái gì nên làm cái gì không nên làm.

Có lẽ cũng đúng, nếu lúc trước mẫu thân có thể chọn nàng, tự nhiên là có đạo lý.

Tịch Nguyệt tự mình rót vào đầy trà cho hai vị trưởng bối.

"Trong cung này nếu như không được cưng chiều, chính là nô tài cũng sẽ khi dễ. Con biết đúng mực, các người đừng lo lắng quá mức, về phần tranh thủ hay không, thì con tự có chừng mực, Thăm gia sẽ lớn mạnh, nhưng không phải là hiện tại, mọi việc vội vàng quá mức, luôn sẽ khiến người lo lắng."

Nàng cười chân thành.

Thăm lão phu nhân và Lâm thị nghe lời nàng nói, vừa suy xét tỉ mỉ, cảm thấy nàng nghĩ lâu dài.

Tịch Nguyệt cũng không nhìn Thăm lão phu nhân, chỉ nhìn chăm chú Lâm thị: "Phụ thân là đích tôn Thăm gia, đại ca là trưởng tôn Thăm gia, con là cô nương Thăm gia, là nữ nhi của phụ thân, thân (ruột thịt) ruột của ca ca, mọi người của Thăm gia, chỉ cần con có năng lực, con đều sẽ quan tâm, nhưng có một số việc xin mẫu thân ghi nhớ, không có ai có thể thay thế vị trí trưởng tôn của ca ca. An nhi là đệ đệ của con, con sẽ đối xử vô cùng tốt với hắn, trong giới hạn khả năng của bản thân cho phép cũng sẽ cho hắn có được, hắn cũng là người thân nhất của con, nhưng mà, hắn không thể uy hiếp vị trí ca ca, con nghĩ, mẫu thân là người thông minh, người hiểu, đúng không?"

Sở dĩ Tịch Nguyệt sẽ không bắn khoản chút nào nói ra ý nghĩ của mình trước mặt lão phu nhân và Lâm thị như vậy, thậm chí cũng không có kiêng dè Thăm Nhất Nhất, chính là muốn tỏ rõ thái độ với Lâm thị, mà nàng cũng rõ ràng, Lâm thị này, dù không thân thiết với nàng, nhưng lại là một người biết chuyện.

Quả nhiên, trong nháy mắt về mặt Lâm thị cứng ngắc, nhưng chỉ là thoáng qua rồi lại trình trọng mở miệng: "Ban đầu biểu tỳ chọn ta gả vào Thăm gia làm thiếp, chính là tin vào nhân phẩm của ta. Sau đó biểu tỳ mất, ta gả tới biến thành kẻ thất, mà ta cũng sẽ không quên lời nàng nói ngày đó. Con tuổi còn nhỏ, có một số việc sẽ không hiểu, nhưng tiểu chủ thông minh

lanh lợi, suy nghĩ tinh tế, chắc hẳn biết được ta là loại người nào, có thể có An nhi, chính là ta cực kỳ vui sướng, tất nhiên sẽ không cưỡng đoạt thứ không thuộc về ta. Người, luôn phải biết đủ."

Ngừng lại một chút, Lâm thị tiếp tục: "Mẫu thân nói lời không thích nghe, mẫu thân chú ý là cả Thấm gia, mà ta trừ chú ý cái này, ngoài đại phòng chúng ta, Tịch Nguyệt con là trưởng nữ đại phòng chúng ta. Cho dù con có phải ruột thịt của ta hay không, những thứ này cũng sẽ không thay đổi. Ta là một phu nhân nơi sâu, cái khác không biết, nhưng cũng biết, chỉ cần là lời lão gia nói, chuyện lão gia quyết định, tất nhiên là ta sẽ không có nửa phần không vâng lời. Ta là kẻ thất, An nhi lại nhỏ, tương lai hẳn cần ca ca tỷ tỷ hẳn che chở, ta không thể trông coi hẳn cả đời. Cho nên mặc dù hẳn còn nhỏ, ta cũng sẽ dạy cho hẳn, mọi việc, phải biết đủ. Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Những đạo lý này, ta hiểu."

Tịch Nguyệt thấy Lâm thị như thế, nở nụ cười, tất nhiên nàng biết được, Lâm thị này là một người thật rõ ràng.

Kiếp trước nàng không được sủng ái, Lâm thị cũng không có thay đổi thái độ của mình. Kiếp này nàng được cưng chiều, dĩ nhiên là khác biệt.

Thật ra thì Lâm thị cũng có một chút lời ngấm, Đúng vậy, nàng phú quý, đại phòng bọn họ sẽ thêm Phú Quý, so sánh với Tam Phòng chi thứ hai, kể nữ nàng cũng sẽ không trở thành uy hiếp gì với Lâm thị, không chỉ có như thế, sợ rằng còn là một sự giúp đỡ lớn với nàng ta.

Nàng không ngốc.

Với Thấm gia, Thấm Tịch Nguyệt nàng là chỗ dựa của Lâm thị trước mặt Tam Phòng chi thứ hai. Với người ngoài, một nữ nhi được cưng chiều là chỗ dựa của cả Thấm gia bọn họ.

Lão phu nhân thấy hai người nói chuyện, tán thành gật đầu: "Tất cả nói rõ thì tốt. Thấm gia chúng ta mặc kệ là mấy phòng đều phải đồng tâm hợp

lực đối ngoại. Ba Huynh Đệ bọn họ còn như vậy, thì giữa chị em dâu các người nên hòa thuận. Về phần Nguyệt nhi, vốn là ta cũng lo lắng nhiều, nhưng hôm nay gặp mặt, thì lại cảm thấy, bản thân đã người lớn tuổi như thế, tầm mắt lại còn không bằng một tiểu cô nương, tâm tư cũng không bằng."

Nguyệt nhi không thuận theo: "Tổ mẫu đây là nói chuyện gì. Ngược lại có vẻ Nguyệt nhi tâm cơ nặng đấy."

Nhìn bộ dáng nàng nũng nịu, Thẩm lão phu nhân cười chỉ chỉ đầu nàng.

Gia đình Thẩm gia kết cấu đơn giản, Thẩm lão phu nhân ít từng trải chuyện bản thiêu, cho dù lớn tuổi, nhưng vẫn khác loại người ở lại nhiều năm trong thâm cung như Tịch Nguyệt. Có thể thấy được, tuổi tác một người tuy là làm cho người thêm từng trải, nhưng cũng cần phải phân vị trí hoàn cảnh.

Mấy người lại nói chuyện với nhau một hồi, hai bên cũng là ý cười nhẹ nhàng.

Người nhà gặp nhau, một năm chỉ có một lần, Tịch Nguyệt rất quý trọng cơ hội này, nhìn ra được, tất nhiên những người khác cũng thế.

Cầm Tâm Cầm Linh cũng đã lâu không gặp, đều cực kỳ kích động.

Tịch Nguyệt nhìn ra được, mấy ngày này Cầm Linh cũng không như ngày trước rồi, hình như là trầm ổn rất nhiều, như vậy tất nhiên rất tốt, Tịch Nguyệt âm thầm gật đầu.

Lúc ăn trưa các cung cũng được ban thưởng mấy món ăn có vẻ đặc biệt.

Nghĩ đến cũng đúng, hoàng thượng khôn khéo như thế, tất nhiên biết được làm sao lung lạc lòng người.

Mà Thính Vũ Các bên này vốn trên cơ sở có ban thường còn nhiều thêm mấy phần, Tịch Nguyệt cũng không bất ngờ, nhưng ngược lại Thẩm lão phu nhân còn có Lâm thị rõ ràng vui mừng.

Đặc biệt là Thẩm lão phu nhân, chỉ chớp mắt ấy, vốn là tiểu tôn nữ hầu hạ dưới gối liền đã là Uyển Dung nương nương trong cung, không chỉ có như thế, còn rất được hoàng thượng thích *. Trong khoảng thời gian ngắn vui sướng cũng có mấy phần phiền muộn.

Nhìn Tịch Nguyệt, lão phu nhân lại nghĩ tới trưởng tôn của mình.

"Nguyệt nhi đã lập gia đình, Thư Bình còn chưa có định ra gia đình thông gia."

Trong lòng Tịch Nguyệt kinh sợ, trang ## bubble vội hỏi: "Chính là tổ mẫu lại coi trọng gia đình nào?"

Cho dù Bạch Tiểu Điệp vào cung, nàng vẫn lo lắng ca ca của mình đi lên con đường giống như cũ. Gả cưới này, rất quan trọng không riêng gì đối với cô gái, cũng là giống nhau đối với đàn ông.

Thẩm lão phu nhân lắc đầu: "Ngược lại xem tướng mấy nhà, nhưng cao không được thấp không xong, hiện cũng chưa định ra."

"Tổ mẫu, chuyện này không thể tùy tiện được, cưới vợ nên cưới hiền. Nếu như xem trọng người ta, nhất định phải bằng mọi cách cẩn thận hỏi thăm nhân phẩm nàng này. Cho dù ca ca tuổi không nhỏ, nhưng lòng dạ lại rất đơn thuần, chớ để bị người suy nghĩ bất chính này lường gạt, người một nhà chúng ta, tất nhiên phải một lòng. Đừng nên tìm người không tốt, quấy rối yên tĩnh trong nhà."

Trong lòng mấy người có chút ưu tư gập đầu.

"Nguyệt nhi thật là biết được cô nương nhà nào hiền huệ đoan trang?" Lão phu nhân có hy vọng hỏi.

Tịch Nguyệt lắc đầu cười khổ: "Cô gái mà con tiếp xúc, hôm nay không phải đều ở trong cung sao?"

Suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt mở miệng đề nghị: "Nếu như chọn được người mà tổ mẫu và phụ thân xem trọng, lúc bắt đầu để cậu nhìn một chút."

Lão phu nhân không ngờ nàng sẽ đề nghị như thế, không hiểu.

"Nhiều năm như vậy chỉ là cậu của con cũng ít có qua lại, hân..." Lão phu nhân hơi chần chờ.

"Không có vấn đề gì, cứ nói là con nói, chuyện như vậy cũng cần ông giúp đỡ góp ý."

Thấy Tịch Nguyệt kiên trì, lão phu nhân gật đầu đồng ý.

Người một nhà cùng một chỗ, cho dù là thời gian trôi qua lâu nữa, cũng cảm thấy như rất nhanh.

Trong chớp mắt chính là mặt trời chiều ngã về tây, Thấm lão phu nhân dẫn đại nhi tức (con dâu lớn) và cháu gái chuẩn bị rời đi.

Tịch Nguyệt chuẩn bị rất nhiều quà tặng, lại khoác áo choàng thật dày cứ muốn tiến ra cửa. Thấm lão phu nhân không lay chuyển được nàng, cuối cùng để cho nàng đưa ra cửa.

Đỡ tổ mẫu mình, Tịch Nguyệt nói nhỏ tiếng chỉ để hai người có thể nghe được: "Cậu cũng sắp xếp người cho con, tổ mẫu có thể yên tâm, cậu có thể tin tưởng. Trong cung con có người của hoàng thượng và Thái hậu, cho dù con làm cái gì, cũng có mắt của mình, không cần lo lắng cho con."

Lão phu nhân giống như không có nghe thấy, chỉ thoáng gật đầu, tinh vi không thể tra ra.

Đưa người thân trong nhà đến cửa cung, đây đúng là phần độc nhất, Tịch Nguyệt cũng không cảm thấy có gì không ổn, ai không gần gũi người nhà mình, trong cung này khắp nơi lục đục đấu đá, không gần gũi người thân nhất của mình, chẳng lẽ thân thiết với những tỷ tỷ muội muội ngoài mặt, tàng tàng lớp lớp cô gái hãm hại sau lưng này?

Thẩm Nhất Nhất rốt cuộc là đứa bé, cho dù đã được dặn dò qua, lúc này vẫn không nhịn được khóc lên, bộ dáng nhỏ bé đáng thương vô cùng. Tịch Nguyệt đau lòng một hồi.

Cúi đầu an ủi mấy câu, tất nhiên lão phu nhân sẽ không để cho Tịch Nguyệt không đúng mực, không nặng không nhẹ mấy câu, cuối cùng Thẩm Nhất Nhất ngừng lại nước mắt.

Tiến người đi, Tịch Nguyệt quơ khăn của mình, ánh mắt ê ẩm.

Gặp lại, không phải đã là sang năm rồi.

Vành mắt ửng đỏ xoay người, lại thấy Cảnh đế cách đó không xa nhìn nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Cảnh đế sâu xa nhìn nàng.

Ánh mắt kia u tối khó hiểu.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Tịch Nguyệt thấy hoàng thượng, ngẩn ra, lập tức vội vàng rảo bước đến gần, khẽ cúi: "Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng."

Trong lòng ngược lại hơi buồn bực, tại sao hoàng thượng lại xuất hiện ở đây vào giờ này? Trái lại kỳ lạ.

Thấy vẻ mặt nàng biến đổi thất thường trong chớp nhoáng, ánh mắt Cảnh đế lại thâm u ám, từ góc độ của hắn vừa vặn có thể nhìn mái tóc của nàng, cô gái nhỏ này, có phải cũng không biểu hiện như trong ngày thường hay không đây?

Làm như phát hiện ra chuyện gì thú vị, Cảnh đế đưa tay nâng cằm nàng lên, cứ quan sát nàng như vậy.

Nàng ửng đỏ vành mắt, nước mắt kia nén trong hốc mắt, nhìn làm cho người ta kích động một lúc.

"Tròng mắt to nhìn chăm chăm trầm như vậy? Chẳng lẽ là muốn quyến rũ trầm?"

Cảnh đế đỡ nàng dậy, cũng không chú ý cấp bậc lễ nghĩa tiện thể ôm lên eo nàng, ngày trước đây thì tuyệt đối không thể xảy ra chuyện này. Tịch Nguyệt vội vàng xốc lại tinh thần.

"Hoàng thượng là trời của thần thiếp, cũng là phu quân của thần thiếp, thiếp không quyến rũ người, còn muốn quyến rũ ai?"

Sau khi Cảnh để nghe xong cười to, dẫn dò Lai Hi bên cạnh: "Tối nay dùng bữa tối ở Thính Vũ Các."

Sau đó dựa vào bên tai nàng, âm thanh hơi thấp thồi hơi: "Nếu Nguyệt nhi muốn quyến rũ trẫm, vậy trẫm có thể nào phụ một phen suy nghĩ của mỹ nhân?"

Ôm lấy Tịch Nguyệt trở lại Thính Vũ Các, mọi người thấy chủ tử ra cửa tiễn người, trở về lại là dẫn theo hoàng thượng, đều khó hiểu, chỉ là ngoài khó hiểu trong lòng cũng vui mừng, đi theo một chủ tử được cưng chiều dù sao cũng tốt hơn đi theo một người tốt không được hoàng thượng thương *.

Lúc này cửa sổ trong phòng khẽ mở, lại cũng có vài phần cảm giác lạnh.

Tịch Nguyệt người này có một thói quen, luôn thích mở cửa sổ, cho dù là ngày đông cũng như thế, Cẩm Tâm không thay đổi được chủ tử, trang@ddlqđ@bubble editor lúc thỉnh thoảng nàng đành phải mở một lát, hoặc là buổi trưa lúc mặt trời lên cao như thế, để thả không khí trong phòng.

Kể từ phát sinh chuyện hạ độc hương liệu lần trước, thì Thính Vũ Các này của Tịch Nguyệt rất ít sử dụng hương liệu, người khác cho là lòng Thuần Uyển Dung vẫn còn sợ hãi, cũng không biết, vốn là Tịch Nguyệt vô cùng không thích hương liệu, nhưng trong cung có một số việc vẫn là phải duy trì nhất trí với mọi người, lúc đầu đã khác biệt khó tránh khỏi chọc người liếc mắt, cũng đang vừa vặn có một cơ hội như vậy thì nàng bèn vui vẻ khỏi phải dùng nữa.

Vừa vào trong phòng cảm thấy một trận gió lạnh, Cảnh để hơi không vui.

"Phục vụ chủ tử nhà người như thế? Thời tiết rét lạnh như thế lại mở cửa sổ ra, chê thân thể chủ tử các người quá tốt đúng không?"

Cẩm Tâm và Hạng nhi vội vàng quỳ xuống.

Tịch Nguyệt vội vàng lôi kéo ống tay áo của hắn: "Hoàng thượng đừng nên trách tội họ, đây là thiếp dặn dò."

"Hả?" Cảnh đế chuyển ánh mắt về trên người Tịch Nguyệt.

"Thiếp thích * hương vị trong lành bên ngoài này, họ cũng biết trời lạnh, thấy thiếp không ở đây mới mở cửa sổ."

Cảnh đế gật đầu, nói một câu đứng dậy, thì hai cung nữ vội vàng đứng lên, Cầm Tâm đóng kỹ cửa sổ.

"Nàng đó, tính tình cũng hấp tấp chút, cho dù thích như thế nào, hiện tại cũng là ngày đông, năm nay lại là hơi rét lạnh hơn so với năm trước, tại sao không * tiếc thân thể mình."

Mới thấy bộ dáng hắn hôm nay, chân tướng ngược lại là một người có tình, nhưng trong lòng Tịch Nguyệt cũng biết, trang@ddlqđ@bubble editor sự thật cũng không phải là như thế.

Nàng cười duyên: "Thiếp nào có yếu ớt như vậy."

Sờ sờ tóc của nàng, Cảnh đế nhìn dáng người cười duyên của nàng, lại thấy nàng đã không còn phần yếu ớt và đau lòng trước kia nữa.

Phất tay đuổi mọi người đi xuống, Cảnh đế chỉ chỉ quần áo của mình, Tịch Nguyệt bật cười.

Nghiêng đầu ra dáng khó hiểu hỏi: "Hoàng thượng đây là ý gì chứ?"

Chỉ là Cảnh đế bỗng chốc nhắm vào mộng nàng, mộng nhỏ của nàng vênh vênh lên, Cảnh đế rất thích * "Đánh" mộng nàng.

Lúc đầu Tịch Nguyệt có hơi xấu hổ, chỉ có điều thời gian dài ngược lại cũng không sao cả.

Tịch Nguyệt bĩu môi dựa trên người hân: "Điểm này của hoàng thượng cũng không tốt đâu, muốn cái gì cũng không nói thẳng."

Thấy nàng lại còn khiêu khích mình, Cảnh đế không nhịn được bật cười: "Vậy sao, trẫm không nói nàng không hiểu?"

Tiểu cô nương đương nhiên gật đầu.

Thấy nàng như thế, Cảnh đế thấy vui mừng: "Nếu không hiểu, vậy cuối cùng trẫm phải tự thể nghiệm chút mới được."

Dứt lời chính là xé rách quần áo Tịch Nguyệt. Tịch Nguyệt bảo vệ bộ ngực mình, nỉ non: "Ban ngày tuyên dâm. Sao hoàng thượng có thể như thế."

Cảnh đế thấy điệu bộ chê cười của nàng như vậy: "Mặt trời đã xuống núi rồi."

"Chúng ta còn chưa có dùng bữa tối."

"Trẫm hiện không phải lại dùng sao?" Chặn ngang ôm lấy Tịch Nguyệt, vứt nàng đến trên giường.

Tịch Nguyệt vượt môg mình ngã đau, trong lòng thầm mắng, tên khốn này, về thói quen thật là không tốt. Thích ném nàng đến trên giường, thích xé quần áo nàng, thích cầm đôi tay nàng đến đỉnh đầu, còn thích gặm cắn người.

Cũng không để ý Tịch Nguyệt thỉnh thoảng lại mất hồn, Cảnh đế đã nằm sấp trên người nàng.

Nhẹ nhàng vuốt ve trên dưới.

Môi này tham lam ở trên cổ nàng.

Hai người rất lâu không có hoan hảo (vui vẻ ... ^^), trong lúc này chắc là Cảnh đế hơi kích động, ngược lại lúc này Tịch Nguyệt cực kỳ thuận theo.

Môi mình dao động trên dưới, Cảnh đế há miệng ngậm lấy nơi ngạo nghễ ưỡn lên của nàng.

Tịch Nguyệt đưa tay khoác lên vai hắn, cắn môi đỏ mọng, ánh mắt rã rời.

Cảnh đế chưa từng * thích Tịch Nguyệt quá mức, nhiều nhất chỉ có thể nói có chút cảm tình, nhưng lại rất thích thân thể nàng, mỗi lần đụng vào thân thể nàng thì hắn hơi không khống chế được.

Nàng cũng không cần quyến rũ quá nhiều, chỉ cần nhìn hắn như vậy thì hắn có thể nhớ đến đủ loại ngọt ngào lúc hai người cùng nhau.

Vẻ mặt trẻ con mềm mại này, thân thể mê người, còn có mắt phượng kia, khắp nơi lộ ra hơi thở hấp dẫn người.

Đề môi nàng trên môi mình, Cảnh đế đưa đầu lưỡi dò xét đi vào dùng một chút lại khuấy lên, Tịch Nguyệt cảm thấy hắn điên cuồng như muốn ăn thịt người.

Thậm chí trên điểm này ngay cả bản thân Cảnh đế cũng có rất nhiều khó tin, hắn cũng không phải là không có phụ nữ, cho dù là không có Tịch Nguyệt, dieenddafnleequysddoon cũng có những người khác, nhưng mà chỉ cần tiếp xúc đến thân thể non mềm của nàng, lúc nào cũng sẽ có hơi mất khống chế, thậm chí có chút không giống chính hắn.

Tịch Nguyệt muốn dùng đầu lưỡi đẩy hắn ra ngoài, không bắt được điểm quan trọng, kết quả trêu chọc làm cho hắn mất khống chế, dùng sức mút hơn nữa.

Không chỉ có như thế, còn trực tiếp xé quần lót của nàng ra, lại nắm vật kiêu ngạo của mình liều mạng đẩy vào.

"Điều mà họ gọi là cá nước thân mật, chính là như vậy phải không?" Hân nỉ non bên tai nàng.

Hoạt động trước sau.

Không chỉ có như thế, bàn tay to còn hoạt động qua lại trên cặp mông của nàng. Thịnh thoảng bóp véo một cái trên mông nhỏ của nàng.

Tịch Nguyệt vòng hai cánh tay lên cổ hân, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào hõm vai hân.

Dáng vẻ mặc người chém giết.

Hân cố ý trêu chọc, Tịch Nguyệt cắn môi thật chặt, muốn nhịn xuống âm thanh của mình, tuy nhiên lại bị hân trắng trợn va chạm giày vò đến không nén được âm thanh của mình.

Dáng vẻ nhỏ bé đáng thương cầu xin * an ủi khiến Cảnh đế ngày càng táo tợn hơn.

Hông eo gầy gò của hân liệu mạng hoạt động trước sau. Cảm nhận được chỗ sâu của nàng đè ép khít khao, Cảnh đế liên tục thở hỗn hển. Trên trán gần như có thể nhìn ra gân xanh, nhưng lại không có chút nào chịu buông lỏng như cũ.

Bàn tay hân không ngừng làm loạn trên người nàng, thân thể lại giống như là có loại giày vò không ngừng nghỉ, Tịch Nguyệt không nhịn được khóc lên.

"Đừng, đừng, đừng như vậy, người khi dễ thiếp, người nhẹ một chút...."

Chỗ kia của hân cực kỳ dũng mãnh, nghe tiếng nàng mềm dẻo cầu xin tha thứ, chẳng những không nghỉ, ngược lại sưng to lên một vòng nữa. Lại không để ý chút nào lật người nàng.

Hung hăng đẩy vào lần nữa.

Không cho nàng nằm sấp xuống, cứ như vậy giam nàng giữa không trung, hăn là giày vò trắng trợn.

Lúc này nàng đã ý thức sâu sắc rằng cầu xin hăn là không dùng được, nhưng vẫn không ngừng cầu xin tha thứ, nói lời * van xin với hăn, chỉ xin hăn có thể có một chút thương tiếc.

Cho dù là nàng chưa bao giờ có người khác, cũng hiểu được "Phượng diện kia" của hoàng thượng, tất nhiên là cực kỳ xuất sắc, mỗi lần hăn lại có thể trị nàng đến chết đi sống lại. Lực va chạm của hăn khiến nàng không thể chịu đựng, thế cho nên sau đó khóc thất thanh (mất tiếng).

Nhưng cho dù là như thế, hăn vẫn không bỏ qua cho nàng như cũ, ước chừng giày vò rất lâu, làm gằm nhẹ một tiếng, hăn hung hăng hoạt động vài chục cái, cuối cùng tê liệt trên người nàng, ép buộc vật kia của mình ở trong cơ thể nàng.

Nhìn nước mắt rưng rưng trên mặt nàng, Cảnh đế làm như rút cuộc phát hiện nàng không ổn, bắt đầu không nở.

Lật người một cái, chính là nàng đè trên người hăn. Kéo chặn bông qua, Cảnh đế che hai người lại.

Bàn tay to như có như không vỗ nàng, làm như vỗ về.

"Tại sao lại khóc thành ra như vậy, cứ không chịu nổi như vậy?"

Nàng cúi đầu nức nở, ừ một tiếng.

Tay Cảnh đế đi tới giữa hai chân nàng, đã muốn thăm dò đi vào.

Vẻ mặt Tịch Nguyệt đỏ lên, kẹp chân lại thật chặt, sống chết không thuận theo.

"Trẫm xem một chút có phải bị thương hay không?"

Nàng lắc đầu nhanh như bay: "Không có, không có. Hoàng thượng đừng như vậy."

Bị thương cũng không cần để cho hăn sờ để cho hăn nhìn chứ.

Bọn họ đã lâu không có chuyện như vậy, trong lúc đó nàng bỗng nhiên chịu đựng hăn xâm lược hung tàn như thế, khó tránh khỏi không ổn thoả.

Cảnh đế kiên trì, không chỉ có như thế, còn đứng dậy vén chăn bông lên, cứ muốn nhìn nàng.

Nàng cúi đầu ưỡm khê: "Hoàng thượng không thể, không thể....."

Cảnh đế nhìn nàng một cái, tay dùng sức, hai chân nàng liền bị tách ra, nàng xấu hổ hai tay che mặt. Không dám nhìn cảnh tượng này.

Ánh mắt hăn rơi vào chỗ bí ẩn của nàng, chỉ thấy đã hơi sưng đỏ, Cảnh đế biết, mới vừa rồi là mình hơi vội vàng, nhưng nghĩ đến cũng đúng, hăn hơi đánh thân thể nàng liền có chút không khống chế được, mà mấy ngày nay nàng không làm chuyện kia, tuổi lại nhỏ, nhất định lại thật chặt chẽ rồi.

"Trẫm sai người đi lấy thuốc mỡ, nàng bôi chút thì sẽ dễ chịu hơn."

Tịch Nguyệt không chịu dời tay đi, vẫn tránh né như vậy, Cảnh đế lơ đãng, cười gọi Lai Hỉ sai người đi lấy thuốc mỡ, Lai Hỉ cũng không vào phòng, ở bên ngoài cúi đầu đáp một tiếng dạ.

Tịch Nguyệt biết, chuyện lấy sắc dụ người cuối cùng cũng không phải là kế hoạch lâu dài, nhưng người kia là Cảnh đế Nghiêm Triệt, tính tình của Nghiêm Triệt, đôi mắt nàng bị che lại chậm rãi nhắm lại, Nghiêm Triệt không cần những thứ khác, hăn cần, chỉ là có thể làm cho hăn thoải mái.

Mà mình, chính là muốn như vậy, phải đi con đường này.

Một tiếng thở dài trong lòng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Editor: trang bubble ^^

Lần đầu tiên sau khi Cảnh đế xong không hề rời đi, ngược lại sai người chuẩn bị nước, hai người cùng nhau tắm rửa, sau khi Lai Hỉ mang thuốc mỡ tới thì tự mình bôi thuốc cho nàng, tình cảm dịu dàng như vậy khiến trong lòng Tịch Nguyệt thật là khó hiểu.

Nếu như là người bình thường, lúc này sợ là sẽ cảm động đến rơi nước mắt, từ đó trái tim hoàn toàn sa vào, chỉ là nàng đã sớm lãnh tâm lãnh tình (tình cảm lạnh lẽo) đối với người đàn ông này.

Lệnh người chuẩn bị chút thức ăn nhẹ, Cảnh đế không hiểu: "Nàng chỉ cho trầm ăn cái này?"

Tịch Nguyệt không còn hơi sức ngồi bên cạnh, giải thích tỉ mỉ: "Hoàng thượng, thần thiếp biết được, tối hôm nay dùng bữa, vẫn là dễ tiêu mới tốt với thân thể."

Lời này của nàng sao Hoàng đế lại không biết, nhưng mà hắn vẫn cười như không cười: "Sao? Sách thuốc này của nàng cuối cùng đã nhìn ra vì sao như thế rồi hả?"

Tịch Nguyệt đảo trắng mắt: "Hoàng thượng luôn giấu cột người ta như vậy."

"Ngược lại trầm cảm thấy trong nàng vui mừng kia đấy."

Tịch Nguyệt bực mình một hồi, cúi đầu mạnh mẽ bôi cơm. Không tao nhã như trước kia.

Cảnh đế thấy thế thì tươi cười đầy mặt.

Tịch Nguyệt cũng không ngẩng đầu, cũng không biết, cho dù hoàng thượng tươi cười đầy mặt, nhưng trong mắt lại nhiều hơn một phần xem kỹ.

Không hiểu là tại sao, Cảnh đế luôn cảm thấy, mới vừa rồi nhìn Tịch Nguyệt ở chung với người thân cũng không giống như trước kia, ngay cả là vì vui mừng gặp người thân, nhưng cảm giác kia lại cho hắn cảm thấy khác biệt với trước kia, hắn là một người đặc biệt nhạy cảm, đối với nàng, có lẽ là xem lại kỹ hơn.

Nếu như đơn thuần vô hại như vậy, thỉnh thoảng lại có vẻ mặt như hồ ly làm mặt nạ, vậy đáng vẻ chân thật nàng là như thế nào.

Hình như là Cảnh đế đã cảm thấy một loại hơi thở bị khiêu chiến.

Hắn đã dò xét rõ ràng, Nghiêm Liệt lén lút đi Thẩm gia mộ địa (nghĩa địa) thăm người, chính là mẹ ruột Thẩm Tịch Nguyệt, Nhạc Khuynh Thành coi như là vang danh Kinh Thành năm đó. Ngay cả Tống trắc phi kia đã là một người chết, cái gì cũng không thể nói, nhưng chỉ cần tra xét lẫn nhau, vẫn có dấu vết để lại.

Nghiêm Liệt lại thích Nhạc Khuynh Thành lớn hơn hắn bảy tuổi?

Thật là một người thú vị.

Chỉ là năm đó với danh tiếng của Nhạc Khuynh Thành, làm sao có thể gả cho Thẩm đại nhân không hề xuất sắc?

Đây cũng là một chuyện lạ.

Lại nghĩ đến một người khác, Cảnh đế mỉm cười. Tình cảm này, thật sự khiến cho người ta si mê như thế? Si mê đến quên bốn phận của mình.

"Nguyệt nhi không có việc gì cũng đừng nên luôn buồn bực trong phòng, rảnh rồi đến các cung tán gẫu cũng không tệ."

Tịch Nguyệt chủ yếu trừ Tuệ Từ cung của Thái hậu, thì sẽ không đi lại cửa khác trong cung, hôm trước bởi vì Huệ phi dẫn Nghiêm Vũ ra ngoài đi dạo, sau đó trở lại hẳn liền phát sốt lên, lúc này thái hậu cũng không có thời gian xã giao với họ, mấy ngày nay cũng ra lệnh cường chế không được đi thỉnh an.

Kể từ đó, Tịch Nguyệt lại an tâm làm tổ trong phòng.

Tịch Nguyệt ngẩng đầu: "Thiếp không thích."

Loại thẳng thắn này cũng khiến Cảnh đế hí hí mắt, thật ra thì Tịch Nguyệt nắm giữ đúng mực vô cùng tốt, lúc đầu nàng cũng không tùy ý như hiện nay vậy, giống như qua thời gian lâu dài, nàng thật sự xem hẳn trở thành "Người mình" rồi, cả người cũng trở nên tùy ý, cũng dám làm các loại mờ ám trợn trắng mắt ở trước mặt hẳn, giờ đây thì cũng nói thẳng mọi việc.

"Không phải nàng thích cùng nhau tán gẫu việc nhà với các nàng ấy?"

Tịch Nguyệt gật đầu, ngược lại dáng vẻ thành thật: "Không thích lắm, họ cũng không phải thật sự yêu thích thiếp, thiếp cũng không làm sao thấy rất thích họ hơn, cần gì đi tìm xui xẻo chứ. Hoàng thượng cũng biết thiếp, mồm miệng bộc tuệch, chọc cho tích tụ trong lòng người khác cũng không tốt lắm."

Cảnh đế chỉ chỉ đầu nhỏ của nàng, bật cười: "Lại nói những thứ này trước mặt trẫm, ngược lại nàng dám."

Nàng cãi chày cãi cối: "Làm sao không dám? Người cũng không phải là người ngoài."

Nghe lời ấy của nàng, Cảnh đế lại hí hí mắt, làm như suy xét tỉ mỉ lời nàng nói.

Thấy hần không nói tiếp, Tịch Nguyệt cười trêu đùa: "Thế nào, chẳng lẽ hoàng thượng cảm thấy mình là người ngoài?"

"Chỉ toàn nói bậy, những lời này chớ để bên ngoài nhiều lời." Một bộ dáng toàn tâm toàn ý vì tốt cho nàng, Tịch Nguyệt ngược lại xì mũi coi thường, nếu như hoàng thượng người cũng không so những thứ này, sao người khác lại dám nhiều lời.

Không thể không nói, lúc người có thành kiến đối với một người, cho dù hần làm cái gì, đều cảm thấy là dối trá làm bộ.

Bữu môi sắc giọng: "Thiếp nào dám chứ, trừ hoàng thượng, thiếp mới sẽ không nói những thứ này với người khác."

Cảnh đế cười, chỉ là nụ cười không đến đáy mắt, không biết được tại sao, hần có cảm giác, từng tiếng cười từng vẻ giận dữ của nàng đều giống như đã luyện tập diễn qua, không giống lúc tha thiết với người nhà ở cửa cung.

Hay là nói, đây vốn là khác biệt với tướng công và người thân?

Hần cũng không khẳng định, nhưng mà hần là người quá nhạy cảm, suy nghĩ cũng nhiều, thật ra thì vừa nghĩ lại, dù là nàng giả bộ đơn thuần vô hại, nhưng cũng chỉ là vì đạt được cưng chiều * của hần, về phần tính kế hần, cô gái nhỏ này chắc chắn sẽ không.

Gia tộc Thẩm gia như vậy, không cần thiết làm như vậy. Nếu nói là cầu kết với Nghiêm Liệt, thì Cảnh đế cười nhạt, tuyệt đối không có khả năng

này, không có nam nhân lại chịu được người khác ngấp nghé đối với thể tử mình, cho dù là thể tử đã chết rồi.

Nghĩ thông suốt tất cả, ngược lại Cảnh đế quan sát cô gái nhỏ trước mắt lần nữa.

Trên mặt khẽ hiện ra ý cười. Cho dù như thế nào, nếu như bản tính nàng chính là như thế, nàng cũng chỉ là con rối nhỏ nhiều thú vị thôi. Nếu như không phải, vậy lại là một cái bảo tồn thú vị, có thể ngay từ đầu đã giấu diếm được hẳn, cũng không phải là một tiểu nha đầu đơn thuần.

Cũng mặc kệ là như thế nào, đều là một chuyện làm cho người ta cảm thấy thú vị đúng không?

Nếu như Tịch Nguyệt biết lần này trong lòng Cảnh đế phập phồng, sợ là kinh ngạc hơn nhiều ngoài chữ xì.

Xong, Cảnh đế cũng không giữ lại ý định qua đêm, dùng xong bữa tối rồi thì đứng dậy rời đi, Tịch Nguyệt đứng lẳng lặng ở cửa, nhìn bóng dáng hẳn, mắt cũng không dời đi một chút, làm như cực kỳ quyến luyến, duy chỉ có trong lòng bản thân Tịch Nguyệt biết, dường như có chỗ nào khiến hẳn nghi ngờ rồi.

Đây, không phải là một đêm báo tốt.

Sống lại một đời, nàng thích loại cảm giác nắm giữ mọi việc đó chứ không phải hơi thấp thỏm như hôm nay.

Quả thật, nàng sẽ không làm hại hoàng thượng, nhưng trong lòng nàng cũng không phải là không oán hận với người đàn ông này.

Hẳn gián tiếp hại chết con nàng, cũng tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội là cả nhà Thẩm gia nàng. Tất cả đều là hẳn làm, trong này dù có rất nhiều đúng sai luẩn quẩn ngoằn ngoèo, dieenddafnleequysddoonnhưng hẳn lại là

người thật sự hại người cả nhà của nàng, kiếp này vì tránh cho tất cả lặp lại nàng vào cung, mỗi ngày cười tươi như hoa với hân, nhưng trong lòng thâm lương ra sao thì cũng không ai biết được.

Nếu như có thể, nếu như có thể, nàng thật sự rất muốn đâm dao găm sắc bén vào trái tim những người này, nhưng nàng biết, tất cả đều là không thể.

Điều chỉnh suy nghĩ của mình, Tịch Nguyệt thoáng nở ra một nụ cười như hoa.

Làm gì phải nghĩ ngợi lung tung chứ?

Năm bắt lúc này mới là sáng suốt, không phải sao?

Nếu như mọi chuyện cũng y chang không khác, vậy sao nàng sống có thể lại? Ý nghĩa nàng sống lại một đời lại ở đâu?

Ngay cả Lâm thị cũng hiểu, làm người, phải biết đúng mực, phải biết đủ, nàng chết mà sống lại, nên hiểu những đạo lý này.

Mình không phải là đã sớm tự nói với bản thân rồi sao?

Đừng nên rối rắm, năm bắt lúc này.

Nàng biết trước việc đã qua, tuy nhiên đó cũng không phải là vạn năng, cũng không phải là nắm giữ mọi chuyện, không trải qua ngày hiện tại thật tốt, lại rối rắm những tổn thương đã qua rồi, cần gì như vậy chứ?

Nàng không phải là người như vậy.

Đột nhiên phát ra tiếng cười như chuông bạc, Tịch Nguyệt cười ngặt nghẽo.

Cầm Tâm vốn là đứng cách đó không xa, thấy chủ tử nhà mình đột nhiên nở nụ cười, còn là không thể đè nén như thế, không biết nàng nghĩ tới cái

gì, nhưng vẫn lại gần.

"Chủ tử, bên ngoài lạnh, hoàng thượng đã đi, hay là người về phòng nghỉ ngơi đi."

"Thật là nhìn cả đời cũng nhìn không chán..." Tịch Nguyệt cười duyên, nghe không ra trong lời nói là thật lòng hay giả vờ.

Cầm Tâm bật cười: "Chủ tử tốt của ta, vào cửa thôi. Nói lời này, cũng không sợ mất mặt."

Tịch Nguyệt lơ đãng: "Có gì mà mất mặt? Nếu như ta không muốn hăn, hăn mới mất mặt chứ?" Nói xong phúi quần áo, đi thẳng vào cửa.

Ám vệ nghe lén ngoài cửa mặt đầy vạch đen, do dự có phải bẩm báo chi tiết chuyện này lên hay không.

Đúng là, cho dù Cảnh đế rời đi, nhưng lại lập tức sắp xếp người, là muốn nhìn sau khi hăn đi, cô bé này có thể lộ ra bản tính khác hay không. Có lẽ lúc khác nàng sẽ diễn rất tốt, nhưng lúc mới vừa tách ra với hăn, sợ là lúc yếu ớt, cũng là lúc rất dễ dàng để cho người ta thấy bộ mặt thật. Nhưng lại không nghĩ tới, năng lực điều chỉnh bản thân của Tịch Nguyệt vô cùng tốt, lại còn lòng dạ trêu chọc Cầm Tâm, khó tránh khỏi, ám vệ này đã thấy tính trẻ con xuất hiện như vậy.

Đợi hai người cười hì hì vào nhà, Tịch Nguyệt thu lại vẻ mặt, hơi thận trọng: "Nói cho Xảo Ninh, mấy ngày này không cần liên lạc với Cửu Cửu, không chỉ có như thế, mấy người nằm vùng của chúng ta truyền tin tức với bên ngoài cũng không được hành động. Ta cảm thấy thái độ của hoàng thượng không đúng lắm."

Không thể không nói, đây là kinh nghiệm mà Tịch Nguyệt trải qua hầu hạ Cảnh đế thời gian dài rút ra được, đối với hăn, nàng có trực giác nhạy bén như động vật nhỏ.

Cầm Tâm nghe lời nói này hơi lo lắng, cau mày hỏi: "Chủ tử, nhưng mà có gì không ổn?"

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Ta cảm thấy, hôm nay sau khi hắc thấy ta ở chung với người nhà cũng có chút không đúng, chỉ là ta nghĩ cũng không phải là chuyện lớn, nhưng trong cung này, đặc biệt là hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, nên cẩn thận chút cho thỏa đáng. Tất cả mọi người chúng ta bất động, cho dù là hắc nghi ngờ, thời gian dài không có chứng cứ gì cũng sẽ để xuống lòng nghi ngờ."

Cầm Tâm gật đầu, thận trọng nói: "Nô tỳ hiểu rồi."

Nếu như Đức Phi là người đã hầu hạ bên cạnh Cảnh đế rất nhiều năm trước, có thể nhạy cảm nhận ra khác biệt như vậy thì cũng thôi đi, chỉ là Tịch Nguyệt vào cung nửa năm, thật ra thì lúc đầu mới vào cung Cầm Tâm đã có loại cảm giác này rồi, chủ tử hình như rất quen thuộc với hoàng thượng, ngay cả chưa nói tới biết mọi chuyện, nhưng rất nhiều chuyện đều có thể tính được. Nhưng nàng cũng rõ ràng, hai người này trước kia không có bất kỳ qua lại nào với nhau, thường vào lúc này, Cầm Tâm đều cảm thấy, chủ tử và hoàng thượng là cực kỳ có duyên phận.

Bên này hai chủ tử cẩn thận, bên kia hoàng thượng thu được đảm bảo của ám vệ, thoáng gợi lên một nụ cười.

Thật sự là thích hắc như vậy sao?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Editor: Anh Thơ.

Năm cũ đã qua, nháy mắt đã hết tháng giêng, tiết trời dường như cũng ấm áp hơn nhiều, không lạnh giá như một tháng trước.

Trong khoảng thời gian này, trong hậu cung vẫn như trước, không có biến hóa gì quá lớn, người được sủng ái vẫn là vài người như trước.

Có điều, hoàng thượng cũng không nhắc lại việc ngày đó Huệ phi bị thương, dường như thủ phạm không hề tồn tại. Lời nói để tới năm sau giải quyết cũng hoàn toàn mất tích.

Tịch Nguyệt hơi ác ý suy đoán, Hoàng thượng này đúng là nói không giữ lời.

Nhưng dù sao trong cung này cũng không có người nào dám nghi ngờ quyết định của Hoàng thượng, không ai hỏi tới chuyện này nữa. Thử nghĩ xem, Huệ phi thân là người bị hại còn không nhắc lại, sao người khác phải tự chuốc lấy phiền đây?

Thế như Tịch Nguyệt nhạy cảm phát hiện Phó Cẩn Dao sống cũng không tốt, là bắt đầu từ khi nào? Dường như chính là sau khi Đại hoàng tử Nghiêm Vũ sinh bệnh. Hoàng thượng ít tới thăm nàng ta, Thái Hậu cũng không còn tươi cười với nàng ta nữa.

Trong cung, thậm chí còn có người phỏng đoán là vì Huệ phi làm cho Đại hoàng tử nhiễm thương hàn cho nên Hoàng thượng mới ngừng việc tìm

thủ phạm lại.

Thế như Tịch Nguyệt cảm thấy chuyện này không thể diễn tin được, không nói khắp nơi trong cung này đều có đàn ám vệ ẩn nấp, chỉ nói tới đứa bé này, thân thể Đại hoàng tử vốn không khỏe, đây là chuyện ai cũng biết. Mà ngày ấy các nàng đều lê ở đó, ai cũng biết, Đại hoàng tử chủ động muốn ra ngoài chơi, cũng là cậu bé đưa ra ý kiến muốn Huệ phi đi quý cùng. Bệnh lần này của Đại hoàng tử cũng không thể quy đôn hết lên người Huệ phi.

Còn nữa, thái độ của Đại hoàng tử đối với Huệ phi cũng rất kì lạ. Bất luận thế nào, Huệ phi cũng là dì ruột của cậu bé, thế nhưng kinh nghiệm một đời kết hợp với thái độ của cậu bé thì Tịch Nguyệt cảm thấy Đại hoàng tử vô cùng căm ghét Huệ phi.

Vì sao, rốt cuộc vì sao lại như vậy?

Bình tĩnh, nghĩ tới vẻ mặt của Thái hậu khi nhìn về phía Huệ phi, mà Đại hoàng tử lại được nuôi bên người Thái hậu, Tịch Nguyệt cảm thấy dường như mình đã sáng tỏ điều gì.

Thái hậu nhìn Phó gia không vừa mắt sao?

Nghĩ một hồi, hơi lắc đầu, Tịch Nguyệt đứng dậy, chuẩn bị cắt tỉa bồn hoa.

Lúc rảnh rỗi, Tịch Nguyệt thường cắt tỉa hoa cỏ, đây cũng là một trong những sở thích của nàng. Tỉ mỉ quan sát bồn hoa mình vừa tỉa, nàng gật gật đầu, dáng vẻ như rất hài lòng. Vừa định ngồi xuống uống trà thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Quả nhiên, đang tiến vào là Đào Nhi, hơi uốn gối, cúi đầu thỉnh an, Tịch Nguyệt ra hiệu cho nàng ta đứng dậy.

"Nha đầu nhà người, lúc nào cũng hấp tấp như vậy là sao? Từ xa ta đã nghe thấy tiếng bước chân của người."

Đào Nhi giậm chân: "Chủ nhân không biết đâu, nô tỳ vừa từ bên ngoài trở về, nghe nói, Trần Thái nữ được chẩn ra đã mang thai hơn một tháng rồi."

Trần Thái nữ chính là Trần Vũ Lan, vốn chỉ là Đáp ứng, vì năm mới được thăng một cấp nên trở thành Thái nữ.

Lúc này ngum trà Tịch Nguyệt vừa uống vào miệng liền phun ra ngoài.

Thấy nàng thất lễ, Đào Nhi vội vã đưa khăn tới.

"Mang... Mang thai?"

Trần Vũ Lan mang thai? Sao có thể có chuyện đó?

Đào Nhi gật đầu, bộ dạng cũng rất tức giận: "Đúng vậy đó! Chỉ là không biết tiểu tiện nhân này sao lại tốt số như vậy. Lần này chỉ sợ là muốn tiến thân rồi."

Theo lý thuyết, mẫu thân của tam hoàng tử phải là Bạch Du Nhiên, không phải sao?

Tịch Nguyệt nhớ rất rõ, khi nàng qua đời thì Hoàng thượng có bốn hoàng tử, Đại hoàng tử do Tuệ Hiền Hoàng hậu sinh ra, Nhị hoàng tử do Đức phi sinh ra, Tam hoàng tử do Bạch Du Nhiên sinh ra, tuy lúc đó phân vị của Bạch Du Nhiên không cao nhưng Hoàng thượng cũng không tước quyền nuôi con của nàng ta, vì thế Tịch Nguyệt vẫn luôn cho rằng Bạch Du Nhiên không hề đơn giản. Tứ hoàng tử là do Tề phi sinh ra.

Còn con gái thì Hoàng thượng lại không có một công chúa nào.

Thế nhưng hôm nay Trần Vũ Lan lại mang thai.

"Hoàng thượng và Thái hậu có nói gì không?"

Đào Nhi vội vàng gật đầu: "Hoàng thượng và Thái hậu đều ban thưởng qua đó, thái y cũng đã kiểm tra rồi, nhưng mà Hoàng thượng và Thái hậu đều chưa từng tới đến thăm. Nô tỳ thấy, Hoàng thượng cũng không quá coi trọng đứa bé này."

Nói xong còn không quên đạp đứa con của Trần Vũ Lan xuống, hy vọng chủ tử có thể dễ chịu hơn một chút. lequydon.anhtho

Nhưng Đào Nhi không biết rằng Tịch Nguyệt kinh ngạc hoàn toàn là vì sự xuất hiện của đứa bé này chứ không phải là vì Hoàng thượng để cho người khác mang thai.

Trải qua lúc ban đầu kinh ngạc, Tịch Nguyệt dần bình tĩnh lại: "Đừng nói lung tung, đây là con của Hoàng Thượng, bất luận là ai mang thai, thì cha của đứa bé đó cũng là thiên tử. Chúng ta phải cẩn thận từ lời nói đến việc làm. Chuyện sau này ta cũng không nhiều lời nữa, trong cung này, bất luận là ai mang thai thì mọi người trong cung của chúng ta chỉ cần trốn xa một chút, miễn cho tai vạ lan tới đây.

Đào Nhi nghiêm túc gật đầu chỉ là vẻ mặt vẫn có một tia nghi hoặc.

Dường như nhìn thấu ý tứ của Đào Nhi, Tịch Nguyệt mở miệng giải thích: "Lúc này đứa bé của Huệ phi đã mất, là bị người ta hại mất. Mà đứa bé của Trần Thái nữ có thể bình an sinh ra hay không cũng không ai biết được, chúng ta không cần trở thành thanh đao của người khác.

Nếu như vậy, Đào Nhi nghiêm mặt đáp: "Nô tỳ đã hiểu, những người bên dưới nô tỳ cũng sẽ nhắc nhở."

Tịch Nguyệt gật đầu, giống như nghĩ tới điều gì, lại mở miệng nói: "Bất luận thế nào, cho dù là Trần Vũ Lan hay bất kì ai trong cung của nàng ta tới cầu kiến cũng nhất định không gặp."

"Vâng."

Nàng quá rõ tính tình của Vũ Lan như thế nào, nàng ta lúc nào cũng muốn hơn thua với biểu tỷ là nàng, từ khi tiến cung đến nay, nàng ta không chiếm được một chút tiện nghi nào lại còn vì hại nàng mà liên tiếp bị giáng phân vị, bây giờ có thể mang thai trước nàng, nhất định sẽ đến tìm nàng để giết vô dương oai.

Mà người khác sao có thể để cho đứa bé của nàng ta mạnh khỏe lớn lên, mặc dù nàng không làm gì nhưng sợ là có người sẽ muốn dội nước bẩn lên người nàng, Trần Vũ Lan này có thể không gặp thì không gặp.

Nhưng nghĩ lại, có một số việc khó có thể phòng bị, nếu như nàng một mực né tránh thì người khác sẽ nghĩ nàng dễ bị ức hiếp, sẽ tìm đến gây phiền phức cho nàng.

Cũng chỉ qua một lúc nhưng tâm tư của Tịch Nguyệt đã xoay chuyển không biết bao nhiêu lần.

Cầm Tâm đi từ ngoài cửa vào, nàng ấy dĩ nhiên cũng đã nghe được tin tức này rồi, trong lòng vô cùng tức giận. Biểu tiểu thư này từ nhỏ đã nhìn như có giao hảo rất tốt với chủ tử nhưng thực tế vẫn luôn luôn dăm trên đầu chủ tử. Vốn chủ tử cũng không để ý nhưng chuyện này chỉ là trước khi tiến cung thì tâm tình của chủ tử lại thay đổi rất lớn.

Lúc này biểu tiểu thư có thai trước, đối với chủ tử nhà bọn họ thì thực sự không phải là chuyện tốt.

Tịch Nguyệt thấy sau khi Cầm Tâm bước vào thì ưu sầu cau mày bèn cười khẽ hỏi: "Làm sao vậy? Vừa vào cửa đã bày ra sắc mặt như thế này?"

Trong lòng Cầm Tâm cũng uất ức: "Chủ tử, lần này chúng ta..."

Nàng ấy không nói tiếp nữa nhưng trong lời nói lại ẩn chứa sự lo lắng.

"Không có chuyện gì, binh tới tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi. Lại nói, coi như Trần Vũ Lan có thể mang thai thì sao chứ, chỉ là một Thái nữ nhỏ, người cảm thấy người khác sẽ để cho nàng ta bình an sinh ra đứa bé này sao? Coi như có thể sinh ra thì nàng ta có tư cách nuôi dưỡng đứa bé này sao? Nếu như nàng ta còn có một chút đầu óc thì nên hiểu rằng bản thân nàng ta phải cẩn thận, nếu như quá huênh hoang thì có lẽ chết thế nào cũng không biết đâu." dd.anhtho.lequydon

Cầm Tâm vẫn cau mày: "Nàng ta tích tụ oán hận với chúng ta quá sâu, nếu như có ý đồ xấu, tình nguyện liều mạng đứa bé này để hại chúng ta..."

Cầm Tâm nói ra suy nghĩ của mình.

Lời nàng ấy nói ra lại giống như một tia sét, nổ tung trong đầu Tịch Nguyệt.

Liều mạng đứa bé để hại người?

Phó Cẩn Dao? Đức phi?

Nhớ tới thái độ mập mờ của Hoàng thượng và việc Phó Cẩn Dao tăng phân vị, Tịch Nguyệt hoài nghi đứa bé của Phó Cẩn Dao thực sự là bị người khác hại sao?

Nếu như thực sự bị người khác hại thì nàng ta cam lòng im lặng sao?

Lại nghĩ lại, nghĩ tới thời gian Phó Cẩn Dao mang thai, mỗi khi lộ diện thì sắc mặt đều tái nhợt, cho dù có đánh bao nhiêu lớp phấn son cũng không che giấu được. Nghĩ đến đây, Tịch Nguyệt cười gằn, nếu như đứa bé này vốn không thể sống lâu liệu Phó Cẩn Dao có biết dùng nó để làm thủ đoạn đả kích kẻ địch không?

Sợ là, nàng ta biết rõ!

Nếu như chân tướng thực sự là như vậy thì có thể thấy được nếu như người khác thực sự muốn tính kế người thì trốn chạy không bao giờ là phương pháp tốt.

Tấn công chính là cách phòng thủ tốt nhất, người mang thai không phải là nàng, người nên lo sợ thấp thỏm cũng không phải là nàng.

Tịch Nguyệt nở một nụ cười sáng lạn.

"Cầm Tâm, chuẩn bị một phần lễ vật ước chừng phải lớn hơn của Bạch Du Nhiên, cùng ta đi thăm biểu muội."

Cầm Tâm đáp lời rồi rời đi.

Lễ vật này cũng phải chú ý rất nhiều, qua tay người khác thì nàng không yên lòng.

***

Trong phòng, hương thơm lượn lờ, Trần Vũ Lan không giấu nổi vẻ vui mừng, khoe miệng luôn giương lên, tươi cười đầy mặt.

Bởi vì vừa được Hoàng thượng và Thái hậu ban thưởng, đại cung nữ Lan Nhi đang sắp xếp những vật này, trên mặt nàng ta cũng là vẻ vui sướng, còn có chuyện gì đáng để vui sướng hơn ư. Chủ tử của nàng ta có thai, chính là không giống trước kia, trong số những tú nữ mới tiến cung, chủ tử là người đầu tiên đó.

Nàng ta tự giác bỏ qua Huệ phi vừa sảy thai không lâu.

"Chủ nhân, người xem, gấm vóc đỏ thắm thêu uyên ương hí thủy này, Hoàng thượng chính là mượn đồ vật ý nói muốn cùng ngài chỉ nguyện làm uyên ương, không làm tiên đó."

Trần Vũ Lan cười vô cùng xán lạn thế như miệng lại không nói vậy: "Nha đầu nhà người, chỉ biết nói bậy."

Lan Nhi cười khanh khách.

Bên trong điện, cảnh sắc an lành.

Bận rộn sắp xếp một lúc, cho những cung nữ còn lại ra ngoài, bên trong chỉ còn chủ tớ hai người, Lan Nhi mở miệng thăm dò: "Chủ nhân, ngài đã mang thai, đã không giống như trước kia, có lẽ mấy ngày nữa Hoàng thượng sẽ phong thưởng xuống, như vậy chúng ta cũng có thể nở mày nở mặt rồi."

Trần Vũ Lan cười: "Mặc dù không có phong thưởng thì sao chứ, chỉ cần cái thai này của ta là một hoàng tử, chỉ cần có thể bình an sinh ra được thì mới thực sự không giống trước kia."

"Vâng." Lan Nhi cũng vui vẻ không thôi, từ khi chủ tử của mình vào cung thì vẫn luôn không thuận lợi, những cung nhân khác đối xử với các nàng cũng vô cùng thất lễ, nhưng mà kể từ hôm nay đã không giống, tất cả đều không giống trước kia.

"Từ khi tiến cung tới nay, biểu tỳ luôn luôn áp ta một cái đầu. Hôm nay có thể là người đầu tiên có thai, nhìn xem các nàng dám ở trước mặt ta giễu võ dương oai cái gì."

Trần Vũ Lan cảm thấy sự căm ghét này vẫn mắc nghẹn trong lòng mình, có điều không lâu nữa đâu. Không bao lâu nữa con của nàng sẽ khiến cho nàng hãnh diện.

Các người được sủng ái thì sao chứ? Đều không ngăn nổi cái bụng của ta.

Trên môi lộ ra một nụ cười độc ác, nàng ta đang tính toán làm sao khiến cho những cười coi thường nàng ta sống không bằng chết....

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Editor: Gấu Mũm Mĩm

Có lúc luôn là muốn cái gì thì đến cái đó, bên này Trần Vũ Lan còn tính toán cùng biểu tở Huyền Diệu của mình một phen, muốn từ từ chỉnh lý nàng ta, để cho nàng ta biết, mình cũng không phải dễ chọc, muốn cho nàng ta hiểu rằng, được Hoàng thượng thích cũng vô dụng, trong lòng không chịu thua kém mới là quan trọng.

Cũng chính là nghĩ như vậy, Thẩm Tịch Nguyệt thế nhưng tự mình tới, không chỉ có nàng tới, còn mang Bạch Du Nhiên tới.

Nghe tiểu thái giám bẩm báo, Trần Vũ Lan nổi lên nghi ngờ, lúc này, nàng ta không phải là nên ẩn nấp mình sao? Vì sao ngược lại lại tự mình chủ động tới đây? Nàng ta cũng không nhận ra người biểu tở này là thấy nàng có thai mà đến trước nịnh bợ.

Rất rõ ràng, đại cung nữ Lan Nhi bên người nàng cũng nghĩ như thế.

"Chủ tử, Thuần Uyển Dung này sao lại tới đây?"

Trần Vũ lan cũng một mặt nghi hoặc, đối với điểm này, nàng cũng không rõ lắm.

"Nàng ta và Bạch Du Nhiên cùng nhau tới đây?"

Bọn họ cũng coi như là quan hệ thân thiết với Bạch Tiểu Diệp, đương nhiên là biết vị tở tở Bạch Tiểu Diệp con vợ cả này hung ác, cũng không

phải là một người lương thiện. Lúc nhắc tới Bạch Tiểu Diệp, thấy nàng vẻ mặt sợ hãi thì cũng đoán được phần nào.

"Vâng" Lan nhi lo lắng.

"Chủ tử, bọn họ có phải là không có lòng tốt hay không? Ban đầu người tặng nàng ta túi thơm có xạ hương, không dám bảo đảm hôm nay nàng ta sẽ không oán hận người có khả năng mang thai, mà đến hại người."

Trần Vũ Lan đoán người cũng không phải một chút chủ ý cũng không có, nếu không nàng kiếp trước cũng sẽ không đứng sừng sững hồi lâu, nhưng kiếp này lại khác, không phải nói sức chiến đấu của nàng yếu đi, chỉ có thể nói, khởi đầu không giống sẽ tạo nên tâm trạng không giống.

Mà bây giờ có lẽ là các loại chuyện có quan hệ rối rắm với nhau, nàng đã không còn phần bình tĩnh kia.

Lan Nhi là tâm phúc của Trần Vũ Lan, nghe nàng vừa nói như thế, ngược lại cũng có chút lo lắng.

Vội vàng đứng lên đi được mấy bước, lại dừng lại.

Nhìn Lan Nhi: "Người nói, nàng ta dám không?"

Trong lời nói có chần chừ, không giống như mới vừa rồi phách lối, đắc ý.

Lan Nhi có chút kích động: "Chủ tử, chúng ta tuyệt đối không được khinh thường a, nếu như thường ngày, có lẽ nô tỳ sẽ nói nàng ta không dám, nhưng người còn nhớ rõ chuyện Tuệ Từ cung trước kia không. Con của Huệ phi có lẽ cũng mất đi như thế, Hoàng thượng không phải là đến nay cũng không có ý kiến sao? Nói không chừng, Thuần Uyển Dung này cực kỳ hận chúng ta, không tiếc mất cả chì lẫn chài a."

Nàng ta có ý nghĩ này cũng là lẽ đương nhiên. Có thể vừa mới nói như vậy thật ra khiến Trần Vũ Lan không nắm chắc được chủ ý rồi.

Nàng cũng có chút căng thẳng: "Vậy chúng ta không gặp?"

Lan Nhi lại lắc đầu: "Chủ tử bây giờ mới vừa có thai, Hoàng thượng cùng Thái hậu cũng không tới thăm, hai vị này lại tới chúng ta lại không gặp, e là cũng không thỏa đáng....."

Gặp, cảm thấy không ổn, không gặp cũng không ổn.

Trần Vũ Lan phiền muộn trong lòng: "Thôi thôi. Làm cái gì sợ nàng ta như vậy. Có gì tài ba, chỉ là một người mất mẫu thân, là kẻ đáng thương mà thôi, đừng tưởng rằng nhất thời ngăn chặn ta là ngăn chặn mọi chuyện của ta. Cho các nàng ta vào đi, các nàng ta nếu như dám làm gì, ta cũng quyết sẽ không khách khí đối với bọn họ, coi như là nàng ta không làm gì, hừ." Cười lạnh một tiếng.

"Cũng là nàng ta nên sợ, đứa con này của ta, chính là thứ quý giá."

Nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của chủ tử, Lan Nhi dừng lại, hỏi: "Chủ tử là muốn mượn cơ hội này.....?"

"Truyền."

"Vâng"

Không lâu sau, liền thấy Thẩm Tịch Nguyệt cùng Bạch Du Nhiên điệu dàng cười nói vào cửa. Bàn về phần vị, tất nhiên là Trần Vũ Lan thỉnh an, nhưng tuy nàng hôm nay có thai, nhưng lại không thể không chú ý những thứ nghi thức xã giao này.

Ủy khuất cúi đầu như vậy, Tịch Nguyệt mỉm cười gọi qua.

"Nghe nói muội muội mang thai, bất kể như thế nào, ta đây làm tỷ tỷ, cũng phải trước tiên đến thăm muội muội đây." Lời này của Thẩm Tịch Nguyệt thật là làm cho người ta không thoải mái, mà Tịch Nguyệt đương nhiên là cũng hi vọng có được hiệu quả này, quả nhiên, chỉ thấy Trần Vũ Lan nhú mày một cái, làm như không quá vui vẻ, chỉ là cuối cùng lóe lên một cái rồi biến mất, cũng không biểu hiện rõ ràng ra ngoài.

Mỉm cười vuốt ve lên bụng mình, Trần Vũ Lan nhìn về phía Tịch Nguyệt: "Muội muội tự được chọn trúng hôm đó liền nghĩ, vào cung muốn phục vụ tốt cho Hoàng thượng, vì Hoàng gia mà khai chi tán diệp, không nghĩ hôm nay trái lại lại trở thành sự thật, trong lòng cực kỳ vui mừng. Biểu tỷ từ nhỏ cùng muội muội lớn lên, nghĩ đến là có thể hiểu được loại cảm giác này của muội muội."

Lời này cũng là mười phần khiêu khích, nhưng Tịch Nguyệt cũng không có giận.

Cũng là cười theo: "Nếu như nói như vậy, ngược lại chưa chắc, biểu tỷ ngược lại rất lâu cũng không đoán trúng tâm ý của muội muội. Cho nên như vậy, tất nhiên cũng không thể hiểu được cảm nhận của muội muội."

Trần Vũ Lan nghe nàng vừa nói như thế, nghĩ đến là ám chỉ chuyện trước kia, sắc mặt lại thay đổi, cũng lạnh đi mấy phần.

"Muội muội cho là, biểu tỷ là tới đây chúc mừng muội muội đây."

Tịch Nguyệt cười ngọt ngào: "Đây là điều hiển nhiên a, nếu không ta tại sao lại đến? Muội muội chớ đa nghi. Tới thăm một chút, biểu tỷ chính là lại để cho Cẩm Tâm vì người chọn quà mừng đây. Xem một chút có thích hay không."

Người biết tấm lòng chân thật này!

Trần Vũ Lan chăm chú nhìn món quà kia, cảm xúc trên mặt cũng rõ ràng.

"Muội muội chẳng lẽ không tin tở tở? A đúng, cẩn thận với mọi thứ cũng tốt. Chi bằng hãy tìm thái y tới xem món quà này một chút vậy? Tránh cho muội muội nghi ngờ, đương nhiên, chuyện này đối với muội muội cũng tốt. Không riêng gì biểu tở đâu, là người khác tặng quà tới đây, muội muội cũng nhất định phải kiểm tra cẩn thận rõ ràng. Mọi người cũng không phải là thông hiểu y lý, một khi những thứ không tốt với phụ nữ có thai, sớm cũng có thể kiểm tra ra, chuyện này không chỉ là có lợi với muội muội, đối với người khác, cũng tốt."

Những lời này khiến Trần Vũ Lan hoàn toàn lạnh sắc mặt xuống.

"Người nào tặng đồ, ta tự có chừng mực, ngược lại không biết biểu tở hôm nay rốt cuộc thế nào lại đến, chẳng lẽ thật sự có lòng tốt tặng ta quà? Chuyện mang thai này, rốt cuộc là không giống ư. Nghĩ trước đó vài ngày Vũ Lan cầu kiến, biểu tở còn trốn tránh không gặp đấy."

Chưa nói mấy câu, Trần Vũ Lan ngược lại thay đổi quá nhiều, khiến Bạch Du Nhiên ở một bên cũng xem thế là đủ rồi.

Vội một bên dàn xếp: "Muội muội đây là nói lời gì vậy. Đều là tở muội nhà mình, làm gì lạnh nhạt như vậy? Thuần Uyển Dung tất nhiên là lo nghĩ cho Trần Thái Nữ rồi."

Quan sát Bạch Du Nhiên một cái, Trần Vũ Lan có chút hí hửng: "Bạch tở cùng Tiểu Điệp cũng là tở muội nhà mình, ngược lại lại cực kỳ lạnh nhạt."

Nghe thấy lời này của nàng ta, Bạch Du Nhiên mặt không đổi sắc.

"Trường thứ khác biệt, chớ quên tôn ti trật tự."

"Ngược lại cũng không biết, Bạch tử tử cũng là loại người cổ hủ."

Thẩm Tịch Nguyệt nhìn diễn xuất lần này của Trần Vũ Lan suýt nữa cười ra tiếng, đầu óc nàng ta sao lại biến thành như vậy. Vốn là nàng tìm Bạch Du Nhiên tới, cũng chỉ là làm chứng, nhưng không nghĩ tới Trần Vũ Lan này cũng không khách khí.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự cho rằng cái thai này của mình có thể vì nàng ta mang đến điều gì?

"Muội muội không tin tưởng ta cũng thôi vậy, tội gì vừa mang thai liền tùy ý nói toạc ra như vậy, Bạch tử tử cũng không có trêu chọc người." Điều Tịch Nguyệt muốn chính là Trần Vũ Lan nổi giận.

Ngược lại không ngờ rằng, nàng ta lại phối hợp với nàng như vậy.

"Muội muội ngược lại cảm thấy, vừa nghe ta mang thai liền tới điều vô dương oai, là tử tử đây?"

Hai người xem như là gươm súng sẵn sàng, Tịch Nguyệt là cố ý làm, Trần Vũ Lan là một khi sau mang thai nói toạc hết ra.

Thẩm Tịch Nguyệt đứng dậy, cũng lạnh lùng nhìn Trần Vũ Lan. Hồi lâu, cười lạnh một cái: "Không biết tử tử tại sao điều vô dương oai, nếu không phải muội muội trước đã làm việc trái với lương tâm, tội gì hôm nay e ngại ta như vậy?"

"Ta là bị oan uổng. Hơn nữa, ta đã vì chuyện oan uổng này trả giá rất nhiều, một người ngoài như Tiểu Diệp còn tin ta, người thân là biểu tỷ ruột của ta, nhưng làm khó ta khắp nơi, cũng không tin ta vì người khác. Trong hai người chúng ta, chỉ một mình ta bận tâm đoạn tình tử muội này, thường ngày ta tất nhiên sẽ không nhiều lời. Nhưng hôm nay ta không phải là một người, ta còn có đứa bé, ta phải bảo vệ nó. Quyết sẽ không để tử tử làm hại nó."

Lời nói này của Trần Vũ Lan quang minh chính đại, không chỉ có quang minh chính đại, vả lại đổi trắng thay đen. Bạch Du Nhiên nghe xong, cũng buồn nôn, nhưng Tịch Nguyệt lại không có phản ứng quá khích.

"Vừa ăn cướp vừa la làng, nếu muội muội cố ý không tin ta, còn nói ra nhiều điều đổi trắng thay đen như vậy, tỷ tỷ này nhất định phải đem chuyện phân tích rõ ràng." Xoay người một cái, Tịch Nguyệt đứng dậy rời đi.

Bạch Du Nhiên không lý giải được hành động của Tịch Nguyệt, nhưng rốt cuộc cũng theo ra ngoài, mà còn Trần Vũ Lan lại là vì không hiểu, âm ỉ không rõ nàng ta rốt cuộc muốn làm gì.

"Hoàng thượng giá đáo ——" Tịch Nguyệt còn chưa đi tới cửa, liền nghe thấy tiếng tiểu thái giám cất lên.

Có lẽ là bước chân Tịch Nguyệt quá gấp, sơ sẩy một cái, lại đụng vào người Hoàng thượng.

"To gan!" Lai Hỉ một bên mở miệng.

"Xảy ra chuyện gì, vội vàng như vậy, lại đụng phải trẫm." Hoàng thượng giọng điệu bình thản. Nghe không ra hỉ nộ ái ố.

Tịch Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thẳng hăn: "Tần thiếp đang muốn đi cầu kiến Hoàng thượng."

"Hả?" nhú mày một cái, ý bảo nàng nói tiếp.

Trần Vũ Lan chỉ sợ Tịch Nguyệt đổi trắng thay đen khiến cho mình nằm ở thế bất lợi, yêu kiều kêu lên một tiếng: "Hoàng thượng ~ tần thiếp tham kiến Hoàng thượng ~"

Sau đó Bạch Du Nhiên cùng tất cả mọi người cũng thình an, Tịch Nguyệt cũng không ngoại lệ, nhưng vẻ mặt lại khác.

Sải bước bước vào nhà ngói vào ghế trên. Nhìn mấy vị nữ nhân này.

Hắn lạnh nhạt mở miệng: "Đã xảy ra chuyện gì, ai tới nói một chút."

Trần Vũ Lan thoáng biến sắc mặt, hoa lê đài vũ, ghen ngào mở miệng: "Hoàng thượng, tỷ tỷ, tỷ tỷ....."

Làm như không thể chịu đựng, nàng ta chưa kịp chuẩn bị nói tiếp, lại bị Hoàng thượng cắt ngang.

"Nói không rõ ràng thì đổi người khác nói, Bạch Lương viện, nàng nói đi."

Bạch Du Nhiên không thiên vị, đem chuyện mới vừa xảy ra kể ra hết. Giọng nói của nàng ôn hòa, kể chuyện rõ ràng, Hoàng thượng lập tức liền sáng tỏ.

Nhìn về phía biểu tỷ muội hai người này: "Bạch Lương viện nói thế đúng là thật?"

Trần Vũ lan ý vào đây là tấm cung của mình, người mình nhiều. Lại mở miệng: "Hoàng thượng, cơ bản giống nhau, nhưng là Bạch tỷ tỷ cùng biểu tỷ này là cùng nhau mà đến, quan hệ thân thiết. Vả lại thường ngày tần thiếp cũng qua lại nhiều với Tiểu Điệp, Bạch tỷ tỷ đối với thứ muội nhiều phần là không thích, hôm nay chắc hẳn cũng là bởi vì quan hệ như thế, có nhiều lời nói mạo phạm đối với thiếp, mới vừa tự thuật chuyện này, cũng nghiêng nhiều về phía biểu tỷ....."

Nghe nàng ta vừa nói xong, Tịch Nguyệt liền cười nhạt một tiếng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Vẻ mặt này của Tịch Nguyệt lại làm Cảnh đế cảm thấy kỳ lạ, dù sao thường ngày trước mặt hắn, nàng hoặc là bộ dạng tiểu hồ ly, hoặc là bộ dạng tiểu bạch thỏ không hiểu chuyện, nhưng cũng chưa từng như thế.

Quỳ xuống bịch một tiếng.

Mấy người đều hơi giật mình nhìn nàng.

“Hoàng thượng, tần thiếp có lời muốn nói.”

Vẻ mặt kia lại có phần nghiêm túc.

Cảnh đế nhíu mày, tỉ mỉ quan sát nàng, mở miệng: “Nói.”

“Tần thiếp kính xin hoàng thượng cho mời thái y kiểm tra chỗ tặng quà của tần thiếp.”

Cảnh đế khoát tay, Lai Hỉ vội vàng tới cửa, thay mặt tiểu thái giám truyền thái y.

“Mặc dù tần thiếp không thích biểu muội, nhưng nàng cũng là nhi nữ của di mẫu. Nghe nói nàng có thai, Nguyệt Nhi tới đây thăm hỏi, chính là sợ nàng có suy nghĩ sợ bị người có dụng ý khác tính toán, nên cầu khẩn Bạch tỷ tỷ cùng nhau đến trước. Ta tặng quà có vấn đề hay không, thái y kiểm tra liền biết, vả lại ta nhắc nhở cũng không có ác ý, chỉ vì tốt cho nàng. Bởi vì biểu muội hại ta trước, luôn nghi ngờ ta sẽ hại nàng, tần thiếp thật sự oan uổng.”

Trần Vũ Lan thấy nàng nói như thế, cũng uất ức quỳ xuống: “Hoàng thượng, biểu tỳ vừa đến liền hùng hổ dọa người, tần thiếp có thai lần đầu, hăn là tâm can của ta mệnh của ta, sao ta có thể hành động không cẩn thận chứ?”

Tịch Nguyệt cũng không tranh luận nhiều thêm, cứ cúi đầu quỳ nơi đó như vậy.

Cảnh đế nhìn bộ dạng bị uất ức mà vẫn quật cường của nàng, không biết tại sao thân thể lại có phản ứng.

Hăn cực kỳ thích dáng vẻ như vậy của nàng.

Phần lớn nam tử Nam Thấm quốc là thích dịu dàng như nước, thế nhưng hăn lại khác biệt, so sánh với nữ tử như vậy, dáng vẻ trong nhu nhược lộ ra kiên cường bướng bỉnh lại làm hăn tâm viên ý mã*.

*Tâm viên ý mã: tâm như khí, ý như ngựa. Ý nói những ý nghĩ nảy lung tung như con khí, chạy loăng quăng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác

“Nguyệt Nhi cũng là có lòng tốt, người nói nàng hùng hổ dọa người, trầm lại cảm thấy, người ý có thai mà tùy ý hành động.”

Nam nhân này luôn như vậy, có lẽ người nói 100 câu đạo lý với hăn, cũng không bằng một lần quỳen rũ thiết thực, dù Tịch Nguyệt chưa quỳen rũ, nhưng bộ dạng của nàng như vậy cũng làm hăn thích.

Vốn tin Bạch Du Nhiên và Tịch Nguyệt, lại thấy bộ dạng của nàng như vậy, Cảnh đế cũng không đành lòng để nàng uất ức.

Hơn nữa, quay về hăn thì sẽ biết được chân tướng từ ám vệ, hăn lại có gì vội vàng?

Trần Vũ Lan nghe Cảnh đế nói như vậy, khóc thút thít: “Tần thiếp không dám.”

Cảnh đế hừ lạnh một tiếng: “Không dám? Người cũng không phải là người cái gì cũng không dám.”

Chỉ mất một lúc, liền thấy thái y chạy tới.

Mắt thấy mấy vị tiểu chủ quý nơi đó, cũng nhìn không chớp mắt, được ý chỉ của hoàng thượng vội vàng kiểm tra đồ Thuần uyển dung mang đến, sau khi kiểm tra thì bẩm báo: “Khởi bẩm hoàng thượng, tất cả đồ đều tốt, cũng không có vật tổn thương thân thể nữ tử.”

Trần Vũ Lan vừa nghe thái y nói như vậy, liền tưởng thái độ của hoàng thượng lúc trước có ý thiên vị Thẩm Tịch Nguyệt, trong lòng thầm nói một tiếng không tốt. Nàng ta vội vàng mở miệng: “Hoàng thượng, không có chuyện gì thì tốt, tần thiếp, tần thiếp cũng quá lo lắng cho đứa bé này rồi, đây là máu mủ của tần thiếp và hoàng thượng, tần thiếp lại có thai lần đầu tiên, tuổi tác còn nhỏ, tất nhiên mọi việc cũng không dám chậm trễ.....”

Cảnh đế dời mắt đến trên người Tịch Nguyệt.

“Khởi bẩm hoàng thượng.” Tịch Nguyệt cũng mở miệng, ngửa mặt nhìn hân.

Cảnh đế ra hiệu để cho nàng nói.

“Mặc dù giọng nói của tần thiếp không tính là dịu dàng, nhưng Trần thái nữ cũng là biểu muội của ta, ta vì tốt cho nàng, nàng lại nghi ngờ ta muốn hại nàng. Tần thiếp tự xin đóng cửa Thính Vũ Các, cho đến khi Trần thái nữ sinh ra đứa bé mới thôi. Ta ở trong nội viện, tránh cho nàng có vấn đề gì, lại nghi ngờ đến trên người ta, nếu như còn có người có lòng tính toán, sợ là cả người tần thiếp cũng không nói rõ được.”

Lời nói này cực kỳ lớn mật. Ngay cả Bạch Du Nhiên cũng hơi giật mình nhìn nàng.

Cảnh đế cười như không cười: “Người biết, thai này không giữ được ư?”

“Tần thiếp cũng không nói như thế. Tần thiếp nói sinh ra đứa bé mới thôi.”

Cảnh đế đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, nâng cằm nàng lên, cẩn thận quan sát trong chốc lát, cười ha ha: “Đóng cửa Thính Vũ Các thì không cần. Người mang thai cũng không phải là người, Trần thái nữ đóng cửa đi. Để tránh bị người khác tính toán, té mất đứa bé đáng thương trên người.”

Lời này của hoàng thượng lập tức khiến mấy người đều bối rối.

Cảnh đế nở nụ cười bóp eo thon nhỏ của nàng để nâng nàng dậy, liếc mắt nhìn Trần Vũ Lan: “Trần thái nữ thăng làm Thuận thường đi.”

Đánh một cái tát cho một quả táo ngọt, mặc dù đóng cửa, nhưng lại thăng hai cấp.

Trần Vũ Lan vui mừng tạ ơn, cảm thấy đứa nhỏ này của mình còn là một bảo bối.

Cảnh đế vừa nói vừa quan sát hai người khác, cũng không thấy ghen tỵ từ trong mắt hai người, bật cười trong lòng.

“Vừa thăng phân vị, vừa là người nên cẩn thận, đàn ông ở trong cung này, đừng có khoa trương quá mức. Cũng đừng nghĩ dùng đứa bé này tính toán người khác, dựa thế diều võ dương oai như thế nào. Mấy ngày nữa chính là ngày xuân, trăm muốn đi phía nam tế thiên cầu phúc, hai người các người theo đi.”

Hai người này, chính là Thẩm Tịch Nguyệt và Bạch Du Nhiên.

Răn dạy Trần Vũ Lan xong, dường như Cảnh đế cũng không quan tâm con nàng ta nhiều hơn, lôi kéo tay Tịch Nguyệt rời đi.

Bạch Du Nhiên bên cạnh không hề nói gì, yên lặng theo phía sau.

Cảnh đế quay đầu giao phó một tiếng, liền lôi kéo Tịch Nguyệt trở về tâm cung.

Nhìn phương hướng hai người rời đi, Bạch Du Nhiên lẳng lặng đứng một lát, cúi thấp đầu, xoay người rời đi.

Hai người trở về Thính Vũ Các liền hô mưa gọi gió một phen, Tịch Nguyệt cảm thấy, hình như hoàng thượng cực kỳ vội vàng, liều lĩnh vọt vào, một khúc tiêu hồn khúc kết thúc, y phục của hai người lại vẫn còn trên người.

Tịch Nguyệt hơi ngượng ngùng, nhìn hắn: “Cận thân phục vụ người tắm rửa.”

Nàng còn chưa đứng dậy đã bị Cảnh đế bắt được tay, để tay nhỏ bé có thịt non mềm của nàng ở khoe miệng gặm cắn, lắc đầu.

“Đừng đi, nằm với trẫm một lát.”

“Hoàng thượng luôn thích cắn người.” Nàng có chút ngửa ngáy, né xuống.

Thật ra nàng cũng thật sự không hiểu điểm này, Nam Thấm Quốc rõ ràng thích nữ tử gãy gò, cho dù nàng hơi có vẻ quyến rũ, nhưng tuyệt đối không thể xưng là tuyệt sắc, nhưng tại sao hoàng thượng thích thân thể nàng như vậy?

Nghĩ đến đời trước, ban đầu hoàng thượng cũng rất cưng chiều nàng, sau này nàng bị tổn thương lòng, mất đứa bé bị tổn thương người, liền nhanh

chóng gầy gò không còn hình dáng. Lại bởi vì nàng hết hy vọng, hai người càng lúc càng xa, đến sau đó, hẳn lại không biết được nàng là người nào.

Tịch Nguyệt biết hẳn cũng biết, chỉ không muốn để ý đến nàng mà thôi.

Kiếp này vẫn là như thế, nàng chưa nói tới mặt, thậm chí cũng không tính là đầy đặn, nhưng ngực và hông đều ưỡn lên cực kỳ ngạo nghễ. Nhưng đây cũng không phù hợp tiêu chuẩn của Nam Thấm Quốc, người hoàng thượng này, cũng quá khác với người thường.

Nghĩ tới những năm này hẳn thị tẩm tương đối nhiều người, có lẽ thật sự không có mỹ nữ cực kỳ khiến người động lòng trong mắt mọi người, nàng không chỉ là cực kỳ cảm khái.

“Chỉ cần người thôi. Lúc nào trẫm cũng sẽ che chở Nguyệt Nhi. Người khác đừng mơ tưởng ức hiếp Tiểu Nguyệt Nhi của trẫm, nhưng bản thân trẫm lại muốn ức hiếp đủ.”

Xem xét lời nói này, quả thực là làm cho người ta tức giận.

Tịch Nguyệt cản lại hẳn một cái: “Để cho người ức hiếp ta. Hơn nữa, người đâu có lúc nào cũng che chở ta.”

Một chữ “người”, lộ ra vẻ nàng bất kính.

Tiểu tử này vong ân phụ nghĩa.

“Tại sao không có, không phải ban nãy có ư?”

Nàng nhếch đầu lên, làm như không thừa nhận.

Cánh để lộ nàng vào trong ngực, bàn tay đưa vào váy, xoa nắn chỗ non mềm của nàng, tiếp theo dựa đầu vào bên tai nàng, rõ ràng trong phòng không ai, thế nhưng hẳn lại diễn xuất như thế, bộ dáng như phải nói lặng lẽ.

“Đừng nói Nguyệt Nhi tốt của trăm chẳng hề làm gì cả, cho dù làm, trăm cũng sẽ che chở cho người.”

Nghe lời ân ái cảm động như vậy, cho dù người khác suy nghĩ thế nào, Tịch Nguyệt cũng không cảm động, ngược lại, nàng nghi ngờ nhìn hắc. Không hiểu ý nghĩa trong lời nói của hắc, nhưng nàng chỉ mất hồn một lúc, sau đó hừ lạnh: “Người chỉ toàn nói bậy. Ta là một nữ tử tốt, không phải loại người như vậy.”

Dứt lời, nàng kiêu ngạo ngửa đầu.

Hắc nhìn lại gặm cắn một hồi, kích động kịch liệt.

“Tiểu nữ oa nhi, còn tự xưng nữ tử. Thật sự cười chết người rồi.”

Đây là ức hiếp trần trụi.

Quả nhiên, quả đấm nhỏ đập trên người hắc.

Hai người ầm ỹ một lát, Cảnh đế vuốt ve thân thể của nàng. Vẻ mặt có chút trịnh trọng: “Mặc kệ người tin hay không tin, trăm thật sự sẽ che chở cho người.”

Nàng riu rít một tiếng, coi như là biết.

Hai người đang đợi chuẩn bị nước tắm, liền nghe Lai Hỉ tới bẩm báo, có triều thần cầu kiến.

Sau khi Cảnh đế nghe xong liền vội vàng đứng lên, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tịch Nguyệt nhìn hắc rời đi, lại nghĩ đến lời nói của hắc, lại nhìn quần áo của chính mình không ngay ngắn, nàng gọi Cẩm Tâm vào, chuẩn bị tắm rửa.

Nàng thật sự không hiểu, tại sao hoàng thượng thích nàng như vậy, thích thân thể của nàng sao? Nam tử quả nhiên đều như thế.

Kỳ lạ!

Nhưng mà nghĩ đến chuyện hôm nay, nàng khẽ mỉm cười, thật ra thì việc này và phương pháp ban đầu dùng với Phó Cẩn Dao mang thai là một loại, mặc dù thay đổi hình thức, nhưng trăm khoanh vẫn quanh một đốm, mặc dù phân tán, nhưng chủ chốt vẫn còn.

Trước tiên ngăn cản hết những người bên cạnh có ý định hãm hại đến trên người nàng. Hôm nay nàng làm ầm ĩ như vậy, dù bị hãm hại, nàng đã là thí sinh không tốt, tin tưởng trong cung này không ai ngu như vậy.

Phàm là hại người, không phải chỉ muốn một kích liền trúng ư, một hòn đá hạ hai con chim tuy tốt, nhưng nếu như lại gây cản trở, có lẽ người hơi có não thì sẽ không như thế.

“Quả nhiên chủ tử dự liệu đúng, hoàng thượng thật sự đến.” Cẩm Tâm mở miệng.

Tịch Nguyệt cười cười: “Cẩm Tâm ngốc, người vẫn không rõ sao? Đó là đứa bé của hoàng thượng, làm sao hắn có thể không nhìn tới?”

Cẩm Tâm gật đầu nói: “Nhìn dáng dấp rõ ràng không ưa biểu tiểu thư. Ngược lại cũng không phải là như thế.”

“Cho dù không ưa biểu tiểu thư, vậy cũng là đứa bé của hắn. Có lẽ, trong lòng hoàng thượng, đứa bé này còn quan trọng hơn đứa bé của Huệ phi kia đấy.”

Cẩm Tâm không hiểu, nhưng Tịch Nguyệt cũng khẽ mỉm cười. Đâu có ai không mong đợi đứa bé của chính mình, bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà

Huệ phi không thể giữ, nhưng Trần Vũ Lan bất đồng, cung phi không có bối cảnh có thai, làm sao hoàng thượng sẽ không muốn?

Hắn không tính là trẻ tuổi, nhưng lại chỉ có hai đứa con trai, mà thân thể con lớn nhất lại không tốt. Chắc hẳn trong lòng hắn cũng hi vọng nhiều con chứ?

Hơn nữa cấm túc Trần Vũ Lan, cũng không thể không nói là một loại bảo vệ đối với nàng ta, nếu không với tính tình của Trần Vũ Lan, vừa mới có thai liền ra oai như thế, ra cửa khó tránh bị người ta tính kế. Như thế tốt hơn, đằng hoàng làm ổ trong phòng, ít nhất an toàn rất nhiều.

Về phần lời nói kia của hắn hôm nay, Tịch Nguyệt làm thế nào cũng không thể tin được, nói không chừng, đây là một kiểu thử dò xét khác đối với nàng ư? Nam nhân này, đa nghi lợi hại.

Chỉ có điều, kế hoạch thuận lợi luôn tốt.

Bước kế tiếp, nàng chỉ cần lẳng lặng xem tuồng là được.

Chuyện hôm nay, có lẽ buổi tối sẽ truyền khắp hậu cung, chỉ không biết chủ tử các cung có tâm tư gì rồi.

Nghĩ tới đây, Tịch Nguyệt nở nụ cười rộng hơn.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Cảnh để xử lý xong triều sự, nghe ám vệ nói lại tất cả chuyện đã xảy ra ở chỗ Trần Vũ Lan, sau khi cho người lui ra thì cẩn thận suy nghĩ.

Mặc dù Tịch Nguyệt nói lại chuyện này với giọng điệu bình thường, nhưng mà Trần Vũ Lan vẫn khiêu khích đủ điều, vốn dĩ hấn giữ lại Trần Vũ Lan là vì muốn thả một nước cờ, đợi đến thời gian thích hợp thì có thể sử dụng, mặc dù tâm tư nàng ta ác độc, nhưng mà ngược lại cũng không thể trở mình tạo ra sóng lớn gì trong cung, không nhất định phải trừ bỏ nàng ta.

Ai có thể nghĩ được thế nhưng nàng ta lại có chút may mắn, cuối cùng lại có thai.

Về phần Thẩm Tịch Nguyệt.

Lại cẩn thận suy nghĩ một lát, ngón trỏ của hấn gõ nhẹ từng nhịp lên mặt bàn, tựa như đang suy tính kỹ càng.

Cố ý làm hay là vô tình làm?

Nhưng phạm là chuyện gì khiến cho hấn không thấy rõ, thì đương nhiên hấn sẽ không khinh nhờn.

Trong căn phòng yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân cực kỳ khẽ. Lai Hỉ đứng ngoài rèm, bấm báo: “Khởi bẩm chủ tử. Huệ phi nương nương cầu kiến.”

Cảnh đế nhìn về phía cửa ra vào, nhếch miệng lên nở một nụ cười cay nghiệt. Hắn lại cực kỳ hiểu rõ vì sao nàng ta đến vào thời điểm này.

“Tuyên.”

“Vâng”

Không lâu sau, mỹ nhân mắt ngọc mày ngài đã tiến vào trong phòng.

Hạ thấp người rồi nhẹ nhàng cúi đầu, Cảnh đế vội vàng gọi dậy, giống như không đành lòng để nàng ta như thế.

Phó Cẩn Dao dịu dàng nhìn Cảnh đế, chỉ thấy người đàn ông tôn quý nhất thiên hạ này đứng dậy lôi kéo ống tay áo nàng, hai người tới giường. Cùng nhau ngồi xuống, uyên ương giao cảnh (ý chỉ chuyện ân ái).

“Hoàng thượng ——” Phó Cẩn Dao vẫn không quên bản thân vì chuyện gì mà đến đây. Ngón tay ngọc thon dài lôi kéo vạt áo của hắn, bộ dáng vừa uất ức vừa đau buồn.

“Đang êm đẹp sao lại đột nhiên muốn khóc? Chẳng lẽ có ai làm cho nàng bị uất ức sao? Người nào to gan như vậy?”

Phó Cẩn Dao cứ như vậy hai mắt đầm lệ dịu dàng nhìn Cảnh đế.

“Cầu xin Hoàng thượng làm chủ giúp thần thiếp, Hoàng thượng đã từng nói, sẽ cho nô tì một công đạo, nhưng mà, nhưng mà bây giờ cũng đã lâu như vậy rồi, đứa bé của thiếp, đứa bé của thiếp.....” Nước mắt từ từ chảy xuống, giống như không thể chịu đựng nổi.

Nàng ta cúi đầu khóc thút thít, lại không ngờ tới trong ánh mắt Cảnh đế nhanh chóng thoáng qua một chút khác lạ, nhưng mà giọng nói vẫn dịu dàng: “Thì ra là vì chuyện này. Dao Nhi, nàng không tin trầm như vậy sao? Trầm nói sẽ giúp nàng chủ trì công đạo, đã như vậy thì quyết sẽ không giấu

việc này đi như không có chuyện gì xảy ra, đó cũng là đứa con trăm mong đợi mà.”

Phó Cẩn Dao ngẩng đầu nhìn hần, nói giọng đáng thương: “Thật sao? Hoàng thượng thật sự sẽ chủ trì công đạo giúp đứa bé của thần thiếp sao?”

Cảnh đế xúc động ôm nàng ta vào trong ngực: “Đúng, trăm sẽ làm. Dao Nhi là người trong lòng trăm. Chẳng lẽ nàng không hiểu được điểm này sao?”

Phó Cẩn Dao nghe thấy lời nói này thì bờ môi cong lên thành một nụ cười mơ mộng.

“Nô tì tin ngài, mặc kệ ngài nói gì nô tì cũng đều tin. Ngài là trời của nô tì.”

Bất chợt, Cảnh đế đột nhiên nghĩ đến Thẩm Tịch Nguyệt, cô gái nhỏ kia thường sẽ không nói như vậy, nàng luôn nói mình là phu quân của nàng, trong lòng nàng, sợ rằng hần chỉ là tướng công của nàng.

Chẳng qua, gọi vậy cũng không đúng, nàng chính là một tiểu hồ ly.

Vốn tưởng rằng nàng là thỏ trắng nhỏ giả dạng làm tiểu hồ ly tới mê hoặc hần, nhưng cẩn thận nghĩ lại, thật sự là có thể giả dạng làm tiểu hồ ly hết lần này tới lần khác sao, haha, ngược lại còn là một tiểu hồ ly mê hoặc lòng người.

Mặc kệ Cảnh đế đang nghĩ gì, Phó Cẩn Dao vẫn cực kỳ vui mừng bởi vì đêm nay nàng được giữ lại thị tẩm ở Điện Tuyên Minh.

Nghe thuật lại tình hình như thế, không ít phi tần khác cắn nát một lớp răng ngà, nhưng mà ngược lại cũng may, cho dù Cảnh đế tốt với Phó Cẩn Dao, nhưng vẫn không hề giữ nàng ngủ lại. Đây cũng là điều khiến cho họ có thể tự an ủi mình một chút.

Hôm sau.

Thái hậu triệu toàn bộ phi tần tới Tuệ Từ Cung, Tịch Nguyệt cũng không rõ là có chuyện gì xảy ra.

Cầm Tâm có chút lo lắng: “Chủ tử, có phải là vì chuyện hôm qua không?”

Vị Thái hậu này cũng không thích trong cung bất hòa quá mức.

Tịch Nguyệt cẩn thận suy xét kỹ càng, lắc đầu, nàng cảm thấy chuyện này cũng không có nhiều khả năng.

Hơn nữa mọi người đều biết, hôm qua Phó Cẩn Dao được giữ lại thị tẩm ở Điện Tuyên Minh. Nói vậy, chuyện này có liên quan tới nàng ta sao? Chẳng lẽ là vì chuyện sảy thai của nàng ta? Bởi vì Tịch Nguyệt có hoài nghi cực lớn đối với chuyện Phó Cẩn Dao sảy thai, nay thấy nàng ta vẫn nhất quyết không tha, Tịch Nguyệt cong môi mỉm cười.

Nếu quả thật đúng như nàng suy đoán, như vậy cũng chưa hẳn là Hoàng thượng không biết. Nếu Hoàng thượng đã biết, vậy không phải là từng việc từng việc mà hiện tại nàng ta đang làm sẽ khiến Hoàng thượng không thích sao?

Trong cung này, thật đúng là thú vị.

Không cần biết mọi người nghĩ như thế nào, nhưng hôm nay vừa không phải là mừng một, cũng không phải là mười lăm. Thái hậu tất nhiên là có lời muốn nói.

Quả nhiên, lần này đúng thật là vì chuyện Phó Cẩn Dao bị đẩy ngã lần trước. Chỉ có điều, ngoài dự đoán của mọi người, chuyện này không liên quan tới Đức phi. Thay vào đó chuyện này là do Vu Tài nhân làm, mà nàng ta cũng không phải là cố ý. Cũng chỉ là do vô cùng khẩn trương nên không

cẩn thận. Mà Hoàng thượng cũng đã cách chức nàng ta hạ xuống làm Mạt đẳng y.

Ngoài mặt thì mọi người đều tỏ vẻ đau buồn vì cái chết của đứa bé này, nhưng trong lòng thì lại cười lạnh, mà cũng không phải là cười lạnh vì chuyện này.

Vu Tài nhân gì chứ, lúc ấy Vu Tài nhân cũng không ở bên cạnh Huệ phi, giờ bắt nàng ta làm bia đỡ đạn, thật là làm cho người ta bật cười. Nhưng nếu Hoàng thượng đã muốn một kết quả, Thái hậu muốn một kết quả, vậy thì đây chính là do nàng ta không cẩn thận gây ra.

Về phần Chu Đáp ứng hành hung không thành, đã sớm không có tin tức, sống hay chết các nàng đều không biết, có thể nàng ta còn không đáng một cân trong lòng người khác.

Người khác nghĩ như thế nào Tịch Nguyệt không biết, nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy vị Vu Tài nhân này nhất định có vấn đề. Cũng không biết nàng ta đã gây ra chuyện gì khiến Hoàng thượng chán ghét vứt bỏ, cho nên lần này mới đẩy nàng ta ra làm bia đỡ đạn.

Mặc dù mọi người đều biết chắc chắn không phải do nàng ta làm, nhưng cũng không có ai nói thêm điều gì, mọi người đều phụ họa theo ý Thái hậu.

Trong cung này cũng không thiếu những chuyện như vậy, nếu như vị ở bên trên muốn người chết thì cho dù người vô tội, cũng có thể tìm ra rất nhiều lý do. Huống chi, trong cung này người thật sự vô tội có mấy người.

Phó Cẩn Dao ngồi một bên, sắc mặt âm u khó hiểu, còn Đức phi thì lại mỉm cười sáng khoái. Thình thoảng lúc tầm mắt của hai người họ giao nhau, Tịch Nguyệt còn có thể cảm nhận được tia lửa đang bắn ra.

Chắc không phải là Hoàng thượng muốn khiến hai người này hoàn toàn trở mặt đấy chứ?

Mặc kệ rốt cuộc tại sao đứa bé này lại mất, Phó Cẩn Dao muốn đánh vào lòng Đức phi là điều hiển nhiên, mà lần này cũng coi như mọi chuyện đều hoàn hảo, nhưng Hoàng thượng lại thiên vị đẩy người khác ra thế mạng. Phó Cẩn Dao đương nhiên sẽ tức giận.

Còn Đức phi, mặc kệ là hại người thật hay là hại người giả, vài ngày trước đó phải đối mặt với những lời đồn nhắm vào nàng ta, hơn nữa Phó Cẩn Dao còn nhất quyết không tha nên nàng cũng cực kỳ căm hận.

Phong thái của Tề phi mặc dù thanh nhã, nhưng Tịch Nguyệt lại cảm thấy, trong cung này vốn không có loại người như thế.

Nếu như nàng ta thật sự giống như bề ngoài mọi người vẫn thường thấy, vậy thì sao có thể từng bước leo lên vị trí cao hơn, trong cung này nào có loại người đơn giản.

Vở tuồng này thật đúng là xem như kéo màn che ra!

Về chuyện Huệ phi sảy thai, xem như là mở màn với chiêng trống vang trời, kết thúc lặng yên không một tiếng động.

Chuyện này vừa xong, tầm mắt Thái hậu chuyển một cái.

Thái hậu nhìn về phía Trần Vũ Lan: “Trần Thuận thường vốn nên yên ổn ở lại trong cung dưỡng thai, nhưng mà chuyện này có liên quan trọng đại, ai gia và Hoàng thượng đã thương lượng qua, vẫn là nên để cho tất cả mọi người cùng tới đây, hơn nữa mọi người cũng nên biết là đã có chuyện gì xảy ra, tránh cho ngày sau nghe sai đồn bậy, khiến lời đồn nổi lên bốn phía.”

Thái hậu bỗng chuyển đề tài: “Chắc hẳn các người cũng đã biết rồi, hôm qua Trần Thuận thường được chuẩn đoán là đã có thai. Ý của Hoàng thượng là để cho nàng an phận ở trong tẩm cung an thai, nàng cũng chỉ là

tình cờ được nhận thánh sủng một lần vào năm trước vậy mà đã có thai, các người cũng đừng để rớt lại phía sau.”

Sắc mặt mọi người lập tức cứng ngắc, cho dù đang cười thì cũng là vẻ mặt quái dị.

Trần Vũ Lan ngồi đó, trái lại còn có mấy phần hài lòng.

Tịch Nguyệt thật sự là hết ý kiến với vị biểu muội này, nàng yên lặng cúi đầu, không ai nhìn thấy nàng đang khẽ nhếch miệng.

Thật sự là muốn làm một cái bia ngắm sao?

Có đôi khi, đến lúc phải chết thì thật đúng là không ai có thể ngăn được.

Cho dù không nhìn thì Tịch Nguyệt cũng hiểu được trong lòng mọi người đang có cảm giác gì.

Lại hàn huyên thêm một lát, sau đó mọi người đứng dậy cáo từ rồi rời đi. Thân thể Thái hậu hơi yếu, chỉ cần ngồi một lát là đã hơi mệt mỏi, tất cả mọi người đều biết rõ điều này, mỗi khi nhìn thấy Thái hậu hơi có vẻ mệt mỏi là vội vàng rời đi.

“Thuần Uyển dung chậm đã.....” Quế ma ma gọi Tịch Nguyệt lại.

“Thái hậu cho mời ngài yết kiến.”

Thấy Thái hậu giữ Thẩm Tịch Nguyệt lại, Trần Vũ Lan nhếch môi nở nụ cười đắc ý, dường như nàng ta nghĩ rằng Thái hậu sẽ trách mắng Tịch Nguyệt. Trong lòng nàng ta vốn nghĩ như thế, người trong cung đều biết Thái hậu coi trọng con cháu nối dòng biết bao nhiêu, mà hôm qua nàng ta vừa được chẩn đoán là có thai thì biểu tỷ đã lập tức tới bói móc, khó tránh khỏi làm cho lòng người nảy sinh ác cảm.

Trong cung này, quý nhất là tự biết mình, nhưng Trần Vũ Lan lại không hiểu.

Nhìn lại nàng ta mà xem, Tịch Nguyệt phô trương thanh thế như vậy mà vẫn có thể vững vàng bước lên cao, lần này nhìn điệu bộ của Tịch Nguyệt cũng giống như không có vấn đề. Nhưng ngược lại chính nàng ta đã bỏ quên một vấn đề, Tịch Nguyệt và nàng ta, vốn dĩ đã khác nhau, trước không nói ngày xưa nàng ta đã ác độc mưu mô, chỉ nói hôm nay, nàng ta cậy vào đứa bé mà ý sủng sinh kiều, làm sao có thể là con đường lâu dài. Trong cung này muốn thuận lợi sinh đứa bé ra cũng đã là khó khăn biết bao, hôm nay nàng ta cũng chưa hoàn toàn suy tính đến.

Thấy nàng ta như thế, vẻ mặt mọi người đều biến hóa khó lường.

Bạch Tiểu Diệp tươi cười rạng rỡ: “Chúc mừng muội muội, cuối cùng cũng khổ tận cam lai.”

Giọng nói cũng không quá lớn.

Khóe miệng Trần Vũ Lan cong lên: “Đứa bé này đúng là món quà trời ban cho tỳ.”

Hai người cùng đi.

Bạch Tiểu Diệp lo lắng dặn dò: “Nay muội muội đã là người có thai, cần phải cẩn thận một chút, trong cung này.....”

Nàng ta nhìn chung quanh rồi hạ thấp giọng: “Còn chưa biết trong cung này có bao nhiêu người nhìn vào đứa bé của muội, suy nghĩ tính toán thế nào đâu, muội muội nhất định phải cẩn thận một chút. Hoàng thượng không muốn để cho muội ra ngoài, cũng là một loại bảo vệ muội trá hình, muội muội ngàn vạn lần không được làm chuyện đại dột, trúng kế khích tướng của người khác.”

Những lời này của nàng ta đúng là lời nói thấm thía chân thành cởi mở.

Trần Vũ Lan gật đầu, cảm động: “Vẫn là Bạch tỷ tỷ thật lòng giúp muội.”

“Lúc chúng ta còn chưa vào cung đã là khuê mật (bạn thân), sau này vào cung lại lần lượt xảy ra chuyện. Tỷ tỷ biết rõ tấm lòng của muội, đều nói hoạn nạn thấy chân tình, đây không phải là nói chúng ta sao. Hôm nay muội có thai, cũng là do trời cao giúp muội, tỷ tỷ đương nhiên vui mừng cho muội.”

Hai người đều lộ dáng vẻ thân thiết nhiệt tình, cười cười nói nói nắm tay nhau cùng rời đi.

Nhưng không để ý thấy sau lưng có một đôi mắt lạnh nhìn chăm chăm vào hai người họ.

Bạch Du Nhiên nhìn theo bóng lưng của hai người họ, cúi đầu nhả ra hai chữ: “Ngu xuẩn.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Lúc ban đêm, vô số ánh sao lấp lánh, trắng sáng trên bầu trời.

Đêm trăng mờ lung.

Bên trong phòng ánh nến u ám tràn ngập mùi thơm.

Một đôi nam nữ tuổi không lớn lắm dầy dưa cùng nhau, nếu nhìn kỹ, thì sẽ phát hiện, dường như nàng kia còn lớn hơn chút so với người đàn ông.

Nàng chính là mỹ nữ (người đẹp) điển hình của nước Nam Thấm này, thân hình thon thả, vẻ ngoài xinh đẹp, da thịt mềm mại, trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc môi anh đào màu hồng phấn đi lại trên người thiếu niên.

Hình như kinh nghiệm của thiếu niên cũng không phong phú, chỉ là cho dù như thế, vẫn được cô gái phục vụ vô cùng thỏa đáng.

Cô gái giương mắt liếc nhìn thiếu niên, một nụ cười câu hồn, đưa ra cái lưỡi thơm tho liếm láp xuống hạt đậu đỏ trước ngực thiếu niên. Trêu chọc cho thiếu niên run rẩy một cái.

Thấy hân như thế, cô gái cười khanh khách ra tiếng, trang@ddlqđ@bubble editor cái lưỡi thơm tho kia lại tàn sát bừa bãi, đi xuống dưới, không khách khí hoàn toàn ngậm xuống vị trí quan trọng của hân, ngón tay ngọc xanh miết kia là rất có kỹ xảo xoa nắn chơi đùa.

Thiếu niên thở to hỗn hển, đây vốn là lần đầu của hắn, phụ hoàng sắp xếp ca cơ xuất sắc trong cung cho hắn để lâm ngự (xxoo).

Mà cô gái này là mỹ nhân khó có được.

Nghĩ đến chỗ này, bên trong phòng tiếng thở dốc nhiều hơn.

Không nhiều hơn một lát, dưới bản lĩnh của nàng thì thiếu niên phóng thích.

Cô gái cười nũng nịu, nuốt vào tất cả tinh hoa của hắn. Sau đó cái lưỡi thơm tho còn lướt qua trên môi, quả là khiến người ta mê say.

“Điện hạ, cho phép nô tỳ súc miệng sau đó mới phục vụ ngài...”

Sau khi lấy được cho phép cô gái còn nở nụ cười câu hồn. Nhanh nhẹn đứng dậy, khi nàng đi tới trên giường nhỏ lần nữa, thiếu niên đang nhìn thẳng nàng.

Cười đến trên người hắn, cô gái lại dùng môi dao động trên dưới, hai người đều say mê nhắm mắt lại.

Không lâu lắm, môi nàng đi tới cổ thiếu niên, bỗng mở mắt ra, cái lưỡi làm một hành động, trên làn môi kia lại là một lưỡi dao sắc bén.

Có thể là ý trời như thế, có thể là thiếu niên cảnh giác, chỉ là thời điểm nguy kịch ngàn quân lúc nàng cúi đầu này, thiếu niên cũng mở mắt, chặt vật né tránh, khó khăn tránh thoát lưỡi dao sắc bén kia.

Cô gái thấy chuyện bại lộ, thoáng hoảng hốt ngay sau đó tiếp tục động tác, nàng đúng là có công phu.

Công phu thiếu niên cũng không yếu, hai người liền ra tay đánh nhau.

Thị vệ bên ngoài nghe được tiếng động cũng vội vàng chạy như bay vào...

Hình ảnh vừa chuyển, thiếu niên mới vừa bị ám sát ngồi ngay ngắn trên ghế, khoác áo khoác, bả vai rướm máu tươi, vẻ mặt tái nhợt.

Thiếu niên xuống tay quỳ phía trước, bộ dạng tương tự với hắn, nhưng cũng có thể nhìn ra nhỏ hơn một chút, hắn ta quật cường quỳ ở đó.

Trong phòng là âm thanh tê tâm liệt phế (đau khổ tột cùng) của hắn ta: “Huynh đệ thì thế nào, khi nào các người nghĩ tới sự tồn tại của ta, các người lại có ai quan tâm tới ta, trong lòng đám người các người, tất cả đều là hắn, tất cả đều là hắn, từ nhỏ đến lớn, có ai từng quan tâm cảm nhận của ta. Nhưng mẫu phi, lúc nào thì người từng che chở ta?”

“Súc sinh. Giết hại huynh đệ, người còn lý sự?”

“Mẫu phi, người chưa bao giờ chịu quan tâm ta, trong mắt người cũng chỉ có hắn là con trai mà thôi, ta hận người, ta hận người... Ta cũng hận hắn, hận vì hắn luôn luôn có thể đoạt được nhiều ánh mắt của các người....”

Âm thanh thiếu niên thảm thiết vang vọng đại điện....

“A...” Cảnh đế giật mình một cái, ngồi dậy, đợi phòng ngoài Lai Hỉ nghe thấy tiếng động trong phòng, thì vội vàng đứng lên hầu: “Hoàng thượng khoẻ không? Có cần nô tài đi vào hầu hạ?”

Thở ồ ồ, tiếng nói Cảnh đế trầm thấp: “Không cần.”

Nhìn về chỗ cửa, Cảnh đế đưa tay vuốt nhẹ mồ hôi trên trán mình.

Trên đời này trừ Lai Hỉ, người nào lại biết được, mỗi ngày hắn chính là giật mình tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng.

Đứng dậy khoác thêm áo khoác, vẻ mặt hần đông lạnh, xoay người đi đến Ôn Tuyền sau phòng, vùi mình vào trong nước, hần nằm ngửa bên cạnh ao, nỗi lòng nhấp nhô.

Từ thiếu niên là lúc hần bắt đầu như thế, vĩnh viễn cũng không có cách nào thoát khỏi cơn ác mộng này, trong mộng ngoại trừ lưỡi dao sắc bén kia, chính là âm thanh thảm thiết của Nghiêm Liệt.

Cười lạnh một tiếng.

Đây chính là anh em.

Anh em có thể ra tay giết hần.

Cũng chính bởi vì anh em tốt của hần, hần không tin được bất kỳ kẻ nào, thậm chí hần căm hận thứ truyền thống mỹ nữ mảnh mai kia của nước Nam Thấm. Nhìn thấy họ, hần chỉ nhớ đến tiện nhân kia, nhớ tới lưỡi dao sắc bén kia, d!^Nd+n(#Q%*d@n thậm chí hần không dám nghĩ, nếu như không phải là hần mở mắt, hôm nay sẽ là một cục diện như thế nào, chắc hần mộ phần của hần đã mọc cỏ rồi?

“Lai Hỉ...”

Âm thanh không lớn, nhưng Lai Hỉ lại là tai thính mắt tinh.

“Nô tài.”

“Hầu hạ trăm, bãi giá Thính Vũ Các.”

“Tuân chỉ.”

Trước mặt người ngoài, hần lại trở thành Đế Vương tao nhã kia.

Toàn thân mặc áo dài màu đen nổi bật lên người nho nhã tài hoa vĩ đại, lúc này đã là giờ Sửu (1-3 giờ sáng), dưới tình huống bình thường tất cả

mọi người đã ngủ say, trái lại lúc này hần mang theo tùy tùng đi tới Thính Vũ Các.

Tiểu thái giám gác đêm đang ngáp, chỉ thấy vài bóng người từ xa lại gần, cho dù cũng không mặc long bào, nhưng Lai Hỉ này là người trang phục muôn đời không thay đổi nên làm cho tên tiểu thái giám giật mình.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.” Vội vàng quỳ lạy.

Cảnh đế hơi gật đầu sai bước vào bên trong.

Tiểu thái giám bên cạnh ngược lại buồn bực, canh giờ như vậy, hoàng thượng lại vào nhà như thế, vậy gọi chủ tử hay là không phải gọi đây.

Trước kia hoàng thượng chính là không thích bọn họ thông báo, nhưng đêm khuya này, người dọa người thật là có thể hù chết người đấy.

Tiểu thái giám vẫn đang quần quít, Cảnh đế đã vào phòng. Cẩm Tâm hầu hạ bên ngoài thấy Cảnh đế cũng hết sức kinh ngạc, đang muốn vào phòng thông báo, lại bị Cảnh đế ngăn lại.

Biểu hiện trên mặt hần tối tăm khó hiểu.

Cẩm Tâm quy củ đứng một bên, cứ như vậy nhìn chủ tử gia vào trong phòng.

Nhiệt độ trong phòng còn được, mặc dù không bằng nhiệt độ cao của Tuyên Minh điện, nhưng cũng là vừa phải, Tịch Nguyệt cuộn tròn co thành một cục, chỉ là chân lại ở bên ngoài, cho dù cũng không thấp nển, vẫn có thể dựa theo ánh trăng nhìn ra đây là quần lót màu xanh nhạt, chân nhỏ nhắn xinh xắn tinh tế kia cứ để bên ngoài như vậy, chân nhỏ nhắn trắng nõn và chân Mẫu Đơn đỏ thắm ở cùng một chỗ, nổi bật lên bên trong phòng hần là một mảng ấm áp.

Chịu không nổi hấp dẫn này, bàn tay đã muốn xoa chân nhỏ mịn màng kia, nhưng đúng lúc này, nàng lại lật người, chân vẫn quấn trên người, chỉ là cũng thăm thì mở miệng ra: “Hoàng thượng....”

Cho là nàng biết được mình tới, vừa muốn mở miệng, thì nghe nàng tiếp tục nói thăm: “Hoàng thượng là người xấu, là người xấu xa hư hỏng trên đời này...”

Nếu như không phải Cảnh đế ngồi bên cạnh nàng chắc hẳn còn không nghe được lời này, âm thanh của nàng đặc biệt thấp, lại lâu bầu lẩm bẫm.

Nhìn kỹ nàng, phát hiện nàng ngủ đến say sưa. Nghĩ đến mới vừa rồi chính là lời nói mớ (Mộng Nghê ngữ).

Cảnh đế nhíu mày, trong giấc mộng của nàng? Hẳn là người xấu xa trên đời này?

“Vì sao? Tại sao hẳn là người xấu?” Hắn cúi đầu dựa vào bên tai nàng thì thăm hỏi khẽ.

Cô gái nhỏ nhíu mày bĩu môi, trên hai má non mềm như nước thoáng hiện lên mất hứng: “Chính là trứng thối lớn, cũng không nhớ sinh nhật ta.”

Nghe được đáp án của nàng, Cảnh đế ngẩn ra, ngây ngô nơi đó rồi nghe nàng tiếp tục lẩm bẫm.

“Ta rõ ràng gọi Tịch Nguyệt, còn không nhớ sinh nhật ta. Không hỏi một tiếng một câu, thật xấu quá xấu thật xấu lắm.... “ Tiểu cô nương nói xong còn tăng thêm rất nhiều oán trách nhỏ phía sau.

Cảnh đế cứ ngồi bên giường như vậy, nghe nàng vẫn thì thào tự nói.

Lúc lâu sau, rốt cục nàng cũng ngừng lại, khước miệng nhẹ nhàng nâng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười, không nhiều lời.

“Có thể bình yên ngủ say, chắc hẳn cũng rất là vui vẻ đây?” Âm thanh hẳn trầm thấp.

Nghiêm Liệt, đến suốt cuộc đời, người cũng không thể nào có được Nhạc Khuynh Thành người * rồi. Bây giờ con gái nàng cũng là phi tử của trẫm. Huynh đệ ở chung hòa thuận? Làm sao có thể chứ? Từ lúc người sắp xếp ca cơ ám sát ta trở đi thì chúng ta đã không phải anh em nữa.

Chỗ ngồi người muốn, nữ nhân người *, người * nữ nhân, ông trời đã định trước, cái gì người cũng không chiếm được.

Về sau cũng giống như vậy, người muốn, trẫm cũng sẽ không để cho người lấy được.

Nắm cầm Tịch Nguyệt, chỉ thấy nàng từ từ tỉnh lại, còn chưa chờ nàng kêu to, chỉ thấy Cảnh đế lập tức dán vào môi nàng.

Quả đấm của Tịch Nguyệt thì đập trực tiếp trên người hắn, Nghiêm Triệt bắt được cổ tay không thành thật của nàng, đè trên đỉnh đầu, động tác trở nên suồng sã, hắn ngừng lại ngăn ngừa để cho Tịch Nguyệt thấy được là hắn, khéo léo cọ xát mấy cái trên người hắn.

Trong chốc lát, đã nghe thấy bên trong phòng truyền đến tiếng thở dốc liên tiếp.

Bình minh Cảnh đế định vào triều, trang@d#d#l#q#d@bubble Tịch Nguyệt cũng không có đứng dậy, cứ nằm nơi đó như vậy, trên hai má trắng mịn vương nước mắt thật to, làm như bị bắt nạt rất thảm.

Cảnh đế thấy nàng như vậy, cười ẩn xuống một cái hôn trên môi nàng, đây là lần đầu tiên hắn hôn không chứa tình dục.

“Ngoan ngoãn ngủ một giấc thật ngon.”

Dứt lời liền đứng dậy rời đi.

Đợi hẵn thật sự rời đi, Tịch Nguyệt nhìn về phía cửa, mở mắt nở nụ cười.

Cho dù đêm qua hẵn chỉ nói một câu, nhưng Tịch Nguyệt lại nghe được yếu ớt trong đó, không ai biết, kể từ nàng sống lại, giấc ngủ cũng rất nông, hơi có gió thổi cỏ lay, thì nàng sẽ tỉnh giấc.

Cảnh đế mới bước vào phòng ngoài, chưa đến phòng trong, thì nàng đã tỉnh lại, rất nhiều biểu hiện sau đó cũng chỉ là diễn trò thôi.

Thật ra thì sinh nhật của nàng đã qua hai tháng, nhưng nàng càng muốn lấy chuyện này mà nói, nàng muốn Cảnh đế biết, nàng là một cô gái nhỏ không có tâm tư. Nàng nhớ tới sinh nhật mình không được coi trọng.

Tuy là không biết Cảnh đế có thể tin hay không, nhưng Tịch Nguyệt cảm thấy, đã có cơ hội này, chính là nàng nên nắm chắc thật tốt.

Gần đây Cảnh đế hơi có lòng nghi ngờ đối với nàng, như vậy luôn luôn tốt.

Lại nghĩ đến hôm qua Thái hậu giữ nàng lại sau đó chuyện trò với nàng, Tịch Nguyệt mỉm cười, người khác cho là Thái hậu là răn dạy nàng, lại không biết, Thái hậu cũng khuyên, hai người vừa chơi cờ vừa tán gẫu.

Thái hậu nói thẳng biết nàng uất ức, đứa bé chắc chắn sẽ có, để cho nàng yên tâm bớt buồn lo, hầu hạ hoàng thượng thật tốt, như vậy ngược lại đều mạnh hơn so bất cứ chuyện gì.

Đối với ý tốt của Thái hậu, Tịch Nguyệt cảm thấy rất uất ức, lúc ở kiếp trước Thái hậu chưa từng đối xử như thế với nàng, kiếp này có cơ hội như vậy, cũng đúng là khó có được. Nàng nhìn ra ngoài, Thái hậu là thật sự suy nghĩ cho nàng, tất nhiên nàng biết, trong cung này, có một đứa bé bên

người là chuyện quan trọng dường nào. Nhưng hôm nay nàng chỉ mười bốn, thật không phải là thời điểm thích hợp để có con.

Nghĩ tới trong cung này sắp xuất hiện hỗn loạn tới tấp, hai mắt Tịch Nguyệt nhắm nghiền.

Trong cung này, mỗi một người có thể bình an sinh ra đứa bé cũng quá khó khăn rồi.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Thời gian trôi qua rất mau, chỉ chớp mắt chính là đã qua hai tháng.

Mấy ngày này Tịch Nguyệt trải qua ngược lại cũng coi như thoải mái, mặc dù Trần Vũ Lan có thai, người khác đều cho là nàng sắp thất sủng, nhưng lại không nghĩ tới, từ lúc Trần Vũ Lan mang thai hoàng thượng lại trở nên rất tốt với nàng.

Hai tháng qua trong cung thị tẩm nhiều cũng không phải là Huệ phi mà mọi người cho rằng được cưng chiều, ngược lại là Thuần Uyển Dung. Ngay cả Huệ phi cũng không thể bì kịp. Không chỉ có như thế, Thái hậu cũng xem trọng Thuần Uyển Dung nhiều hơn. Tịch Nguyệt cũng không phải là người vô tâm, Thái hậu đối xử nàng không tệ, tất nhiên nàng dùng thật lòng đáp lại, biết Thái hậu thích * đánh cờ bèn thường đánh cờ với Thái hậu một lần, may mà, kỳ nghệ hai người cũng không có tiến bộ gì, mỗi lần cũng là Kỳ Phùng Địch Thủ.

Lần này đánh cờ chính là như thế, cục diện nghiêng về một bên luôn luôn không có bao nhiêu thú vị, như thế thì tốt. Hai người ngược lại linh hoạt.

Phi tần trong cung cũng không phải là loại người bình thường, thật là xem một hồi cũng không hiểu vậy đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có đôi khi lại cảm thấy người chính là tốt số, người khác bỏ ra bao nhiêu cố gắng cũng đuổi không kịp, hoàng thượng cưng chiều *, Thái hậu thương *, Thuần Uyển Dung ngoại trừ không có đứa bé, vận may vô cùng tốt.

Nhưng trong cung này không có con đâu chỉ có một mình nàng, dù sao tuổi còn nhỏ, vậy tội gì lo lắng thật nhiều?

Hình như là từ khi Trần Vũ Lan mang thai thì tất cả liền khác biệt, bố cục trong cung ngược lại thêm rõ ràng lên. Mà bây giờ Trần Vũ Lan đã mang thai ba tháng rưỡi rồi, bởi vì ý chỉ của hoàng thượng, nàng ta vẫn ở lại trong tẩm cung, chưa từng ra cửa, cũng bởi vì như vậy, thai này của nàng ta ngược lại không bị tính kế gì, vững vàng ổn định.

Qua ba tháng, thai vị đã ổn định, Trần Vũ Lan ngược lại là người không đợi được, liên tục cầu xin với hoàng thượng, hy vọng có thể ra cửa, nói là trong phòng bức bối. Hoàng thượng chỉ suy nghĩ một chút bèn đồng ý.

Mấy ngày nay nàng ta trải qua tạm ổn, nếu không tệ, trong lòng tự nhiên cũng là khác biệt, hôm nay thai vị của nàng ta đã ổn, lại cảm thấy mình khác với người khác, hôm nay trong cung này cũng không phải chỉ có nàng ta là một phụ nữ có thai sao, hẳn là cũng có hơi hả hê.

Tự nàng ta nghĩ đơn giản, lại không biết vì sao giai đoạn trước người khác không ra tay hoàn toàn là vì hoàng thượng lệnh cấm tẩm cung của nàng ta, hôm nay lại khác nhau rồi. Mỗi ngày nàng ta ra ngoài đi dạo, ngay cả chỉ có thể hơi nhìn ra có dáng dấp mang thai, nhưng nàng ta vẫn lấy tay đỡ bụng, bộ dáng kia là để cho người ta ghen tỵ.

Lúc này Tịch Nguyệt chỉ cười lạnh đối với chuyện này, vốn là nàng còn tưởng rằng Trần Vũ Lan là một người có chút suy nghĩ, ngược lại không nghĩ tới, hôm nay xem ra. Thật là ngu ngốc đến mức không có giới hạn rồi. Nàng ta cũng không suy nghĩ một chút, bao nhiêu người đều chờ đợi giờ khắc này.

Hôm nay đã là ngày xuân, mấy ngày trước đây mới vừa qua Thanh Minh, nước Nam Thấm giống như chỉ cần qua Thanh Minh, mưa này chính là rơi tí tách rả rích không ngừng.

Nhìn mưa nhỏ ngoài cửa sổ, cả người Tịch Nguyệt mặc quần áo xanh biếc nổi bật lên hơi thở mùa xuân vốn có.

Mà đối diện nàng, chính là Bạch Du Nhiên.

Nếu như nói trong cung nói chuyện một chút với nàng thì cũng chỉ có hai người, một người chính là Bạch Du Nhiên này, trang@ddlqđ@bubble editor một người khác lại là Chu Vũ Ngưng.

“Trần Thái Nữ bị hoàng thượng giải trừ cấm túc đấy.” Bạch Du Nhiên mỉm cười, âm thanh không nghe ra cảm xúc gì khác, chỉ là trần thuật thân nhiên.

Tịch Nguyệt gật đầu, bày tỏ mình biết, cùng lúc cũng thở dài một hơi.

“Ngày trước nàng ta cũng không phải là như thế.”

Trong lời nói cũng không tiếc nuối, chỉ là hơi có khó hiểu, nàng khó hiểu là Trần Vũ Lan càng bày ra thái độ khoe khoang.

Bạch Du Nhiên bật cười hì hì, sau đó âm thanh hơi lạnh: “Cũng không nhìn một chút, nàng ta tiếp xúc là dạng người gì. Lúc này là chung sống hoà hợp với Bạch Tiểu Điệp đấy?”

Trong điện quang hỏa thạch (ánh chớp đá lửa), Tịch Nguyệt hiểu ý trong lời Bạch Du Nhiên, sững sờ nhìn nàng ấy.

Thấy dạng sững sờ này của nàng, Bạch Du Nhiên cũng không giấu diếm nàng.

“Bạch Tiểu Điệp người này cũng không đơn giản, tiếp xúc lâu thì người biết, dưới hình tượng dịu dàng, đó là lòng dạ hiểm độc của rắn đấy.” Trong lời nói đa số là giễu cợt.

Mặc kệ Bạch Du Nhiên là ánh mắt gì, nhưng ý nhắc nhở trong lời nói ngược lại rõ ràng, như là nhắc nhở nàng.

Tịch Nguyệt thu hồi cảm xúc của mình, cười duyên lên tiếng: “Bạch tỷ tỷ đúng là lo lắng ta bị người khác hại?”

Bạch Du Nhiên nhẹ nhàng để xuống cái chén cầm trong tay, cũng cười: “Muội muội cho dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không phải là một người dễ bị tính kế. Tỷ tỷ chỉ là nhắc nhở, coi như là bánh ít đi bánh quy lại thôi.”

Lời nói kỳ lạ này, Tịch Nguyệt không hiểu, mình làm cái gì, khiến Bạch Du Nhiên như vậy.

Thấy nàng không hiểu, Bạch Du Nhiên khẽ thở dài một hơi, rốt cuộc là tuổi còn nhỏ, có chút tâm tư, cũng là không nhiều lắm.

“Ngày đó người không cho Bạch Tiểu Điệp và Liên Tú Vân mặt mũi, chính là trợ giúp rất tốt với ta, nếu như không phải người, làm sao phẩm cấp họ lại rơi xuống?” Bạch Du Nhiên cười linh động.

“Mỗi người đều có thứ theo đuổi, Huệ phi theo đuổi là hoàng thượng thật *, Đức Phi theo đuổi là trèo lên vinh quang tốt cùng kia, người theo đuổi cái gì ta không biết, nhưng mà ta theo đuổi, cũng chỉ là giẫm Bạch Tiểu Điệp với mẫu thân nàng ta dưới chân, khiến các nàng sống không bằng chết.”

Bạch Du Nhiên tàn nhẫn nói.

Nếu như không phải Bạch Du Nhiên ngồi đối diện Tịch Nguyệt, nàng sợ là cũng không ngờ, xem ra Bạch Du Nhiên dịu dàng sẽ nói ra lời như vậy. Cũng không biết Bạch Du Nhiên trải qua loại ngày nào trong nhà, nhưng Tịch Nguyệt quan sát tỉ mỉ, lại thoáng thấy được sự dứt khoát trên mặt nàng ấy.

Bạch Du Nhiên hận Bạch Tiểu Điệp như vậy, thật là vượt ra khỏi tưởng tượng của Tịch Nguyệt.

“Tỷ tỷ đừng nên nói lời này trong cung.”

Trong cung này không có tường nào không lọt gió, nếu như Bạch Du Nhiên nói loại lời này cũng không chú ý, vậy nhất định nàng ấy cũng sẽ không đi xa.

Bạch Du Nhiên mơ hồ bất ngờ cười: “Ngày khác ta tất nhiên sẽ không nói những thứ này. Muốn nói với người, chính là tin tưởng người.”

Nghe nàng nói như vậy, Tịch Nguyệt cũng không thấy vui sướng, ngược lại là nghiêm mặt nói: “Bạch tỷ tỷ nên biết, ta tiến cung chỉ muốn hầu hạ hoàng thượng thật tốt, ngoài ra, ta sẽ không suy nghĩ nhiều, cũng sẽ không kéo bè kết phái, hoàng thượng không thích, ta hết thấy sẽ không làm. Bạch tỷ tỷ cũng đừng nói tin tưởng với ta, nếu như hoàng thượng hỏi ta, ta nhất định sẽ báo tất cả mọi chuyện. Sẽ không vì quan hệ của chúng ta mà có chỗ thay đổi.”

Bạch Du Nhiên ngẩn ra, ngay sau đó mỉm cười: “Muội muội suy nghĩ nhiều, có thể là muội muội cũng không tin tưởng ta, nhưng mà ta lại nhìn người rất chính xác, ta nói tin tưởng muội muội, chính là thật sự tin tưởng. Ta cũng sẽ không để người giúp ta làm cái gì, chỉ là có một người có thể nói chuyện thôi. Có lúc, trong lòng ta đầy buồn vô cùng. Sau này tất nhiên ta sẽ không nói thêm những thứ này, muội muội đừng nên chú ý.”

Nếu như nói kiếp trước Bạch Du Nhiên là dạng người như thế nào, Tịch Nguyệt chỉ có thể nói, nàng không tính là được cưng chiều, nhưng mà cũng không bị hoàng thượng coi thường, hình như trừ một Tam hoàng tử, nàng ấy cũng không có gì cả. Tam hoàng tử là tất cả trụ cột của nàng.

Kiếp này bởi vì vào cung cùng lúc với thứ muội Bạch Tiểu Điệp, nàng ấy mới có nhiều hơn mấy phần cảm xúc, nếu như bảo nàng nói, trong cung

này không phải là mỗi người đều có chuyện xưa của mình sao!

Mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, đối với lời đồn đãi của Bạch gia đều là rất nhiều, có thể không nghi ngờ không phải nói đại tiểu thư Bạch gia tính tình cao ngạo còn nhị tiểu thư dịu dàng thiện lương.

Một thứ nữ như Bạch Tiểu Điệp có thể được cả nhà cưng chiều *, mà mẫu thân nàng ta cầm quyền hành ở Bạch gia, vậy thì mẹ con Bạch Du Nhiên trải qua ngày như thế nào cũng có thể nghĩ.

Nghiêng nghiêng đầu, dáng vẻ Tịch Nguyệt như cô gái nhỏ ngây thơ không biết gì: “Đây là thâm cung, tuy rằng, dieendafnleequysddoon ta không thích có người giành nam nhân với ta, nhưng mà, nếu quả thật có người có thể giúp người, cũng nhất định là hoàng thượng chứ không phải ta.”

Bạch Du Nhiên nghe thấy lời Tịch Nguyệt còn thật sự hơi giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới nàng nói việc này.

Mà Tịch Nguyệt cũng tự có tính toán của mình, không thể phủ nhận, nàng vô cùng không thích Bạch Tiểu Điệp, kiếp trước Thẩm gia diệt vong tuy là ca ca của nàng tạo thành, nhưng mà, đầu sỏ gây nên kia bắt nguồn lại từ trên người Bạch Tiểu Điệp, vốn là đời này nàng ta cũng không có làm mấy việc kia, nàng miễn cưỡng tự nói với mình, không nên vì chuyện không tồn tại tổn thương người khác, nhưng sự thật chứng minh, Bạch Tiểu Điệp này cũng không phải là người lương thiện.

Lại không nói nàng ta mơ hồ nhắm vào, chính là ngày đó Huệ phi sinh non nàng ta cười nham hiểm, cũng đủ làm cho Tịch Nguyệt hiểu được tính tình nàng ta, người như vậy, nàng không giữ lại được.

Nếu như không thừa dịp hiện tại cánh chim của nàng ta chưa cứng cáp suy nghĩ nhiều biện pháp đả kích nàng ta, như vậy về sau khó tránh khỏi sẽ thật sự hãm hại đến trên người nàng.

Xem ra Bạch Tiểu Điệp này và người Thẩm gia bọn họ, thật đúng là trong mệnh không hòa thuận.

Bạch Du Nhiên đứng lên, cười ra tiếng: “Đa tạ muội muội nói thẳng.”

Tịch Nguyệt lấy tay vẽ lên mặt bàn, cũng không ngẩng đầu: “Có cái gì mà tạ ơn chứ, người thông minh thế kia, sao lại nghĩ không ra.”

Bạch Du Nhiên tất nhiên dự đoán được, chỉ là không xác định quyết tâm mà thôi.

Hoàng đế này, tóm lại cũng không phải là nàng, mượn lực đánh lực, nhiều trợ thủ (người giúp đỡ), cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt. Mặc dù Bạch Tiểu Điệp này phần vị không cao, nhưng cũng khó bảo đảm có người khác bảo vệ nàng ta.

Có lúc rối loạn, cũng không thể khẳng định là chuyện xấu.

Bạch Du Nhiên lắc đầu, làm như nghĩ tới điều gì, nhắc nhở Tịch Nguyệt: “Hai người đứng cùng phe, cho tới bây giờ cũng không phải là hoàn cảnh tốt.”

Cuối cùng thì Tịch Nguyệt ngẩng đầu lên, cứ nhìn Bạch Du Nhiên như vậy.

Lúc lâu, nở nụ cười.

“Tranh hoàng thượng với ta, sao ta lại đứng cùng phe với người chứ?”

Bạch Du Nhiên thấy nàng như thế, cũng cười: “Muội muội Thẩm gia, vậy thì ta cáo từ, về sau chỉ bảo nhiều hơn.”

Tịch Nguyệt gật đầu, không cần biết là Tịch Nguyệt hay là Bạch Du Nhiên, đối với cuộc nói chuyện hôm nay đều có suy nghĩ của mình.

Bạch Du Nhiên rời đi, Cẩm Tâm hơi lo lắng, sau khi xem cẩn thận mọi nơi nói nhỏ: “Chủ tử, mới vừa rời ngoài cửa sổ, là Quả Nhi.”

Đã có người nhìn trộm, chủ tử còn nói nhiều như vậy. Đây cũng không phải là chuyện tốt.

Tịch Nguyệt cũng không ngờ: “Nếu muốn lấy được thứ gì thì nhất định phải trả giá. Hơn nữa cho dù có gì cũng là Bạch Du Nhiên sẽ giải quyết, ta cũng chỉ nói một câu kia thôi. Có thể biết Quả Nhi có phải là người của hoàng thượng hay không, không phải rất tốt sao.”

“Nếu như hoàng thượng có lòng nghi ngờ chúng ta phải làm thế nào?”

Tịch Nguyệt cười yếu ớt: “Lòng nghi ngờ? Tại sao? Ta lại không nói gì, hơn nữa, ta trung thành biết bao?”

Cẩm Tâm không nhịn được chuyển sang khinh bỉ nhỏ.

“Trong lời nói kia của chủ tử cũng không phải là ý như thế.”

Tịch Nguyệt lắc đầu mỉm cười: “Cẩm Tâm, bởi vì người biết ta là dạng người gì, biết ý nghĩ của ta, mới có thể suy nghĩ nhiều. Những người đó cũng không hiểu ta, bọn họ sẽ không suy nghĩ nhiều. Dùng chuyện này thử dò xét Quả Nhi, ta cảm thấy là đáng giá.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Thật ra thì Tịch Nguyệt rất muốn biết trong cung mình rốt cuộc ai là người bên cạnh hoàng thượng, cho nên nàng lựa chọn thử dò xét. Bạn đang đọc truyện tại [www](http://www.dtv-ebook.com).

Quả không ngoài dự đoán, người kia thật sự là Quả Nhi, sợ rằng ngay cả Quả Nhi cũng không ngờ, phụ trách nhìn chăm chăm nàng ta, cũng không phải là Cẩm Tâm. Ngược lại là Xảo Ninh tâm thường trong phòng bếp.

Mọi người đều biết Cẩm Tâm và Hạnh nhi là tâm phúc (người thân tín) của Thuần Uyển Dung, sao Tịch Nguyệt lại dễ hiểu như thế chứ?

“Chủ tử, cho dù chúng ta biết thân phận Quả Nhi, cũng không thể làm cái gì.” Mặc dù Cẩm Tâm nói như vậy, nhưng vẻ mặt cũng không nản lòng.

Tịch Nguyệt cười, như vậy lại tốt. Như vậy, ta có một số sắp xếp, cũng có thể để cho nàng ấy biết.

Hoàng thượng là người đa nghi, nàng có một người có thể lợi dụng cũng rất tốt.

Dĩ nhiên, những thứ này nàng cũng không nhiều lời với Cẩm Tâm.

“Người không phải cần quản thêm những chuyện lung tung này, dieenddafnleequysddoon chuẩn bị cẩn thận đi, lần tế trời này hoàng thượng đã quyết định mang theo ta, thu dọn thật tốt, người và Đào nhi đi theo ta.”

Quy củ của nước Nam thắm, mùa xuân hàng năm, qua hết Thanh Minh, hoàng thượng đều phải đi tế trời. Mặc dù qua lại chỉ có mười ngày, nhưng các loại phi tần vẫn là đi theo tranh nhau chuyện tốt này.

Lần tế trời này chỉ có ba vị phi tần đi theo, nàng, Bạch Du Nhiên, Huệ phi.

Nàng và Bạch Du Nhiên ấy là thuận tiện định ra vào ngày đó ở tấm điện Trần Vũ Lan, Huệ phi đi theo thì không có gì lạ.

“Dạ, vậy nô tỳ đi nói cho Đào nhi. Nha đầu này, nàng là thích mọi việc cũng đã tụ tập lại rồi.”

Nghĩ đến tính tình của Đào nhi, Tịch Nguyệt cũng cười.

“Đi kêu Xảo Ninh đến. Ta có việc muốn gặp nàng.”

“Vâng”

Trong thời gian chốc lát chỉ thấy Xảo Ninh bưng một chén cháo gạo nếp táo đỏ vào cửa.

Tịch Nguyệt cũng tham ăn, thấy nàng ấy mang theo thức ăn ngon, trước cũng không nói chuyện, ngược lại bắt đầu ăn cháo gạo nếp táo đỏ này, trong miệng cũng là chặc chặc khen ngợi.

“Gạo nếp bổ trung Ích Khí lại có tác dụng bổ sung dinh dưỡng. Đầu xuân lạnh ăn chút gạo nếp, có thể ấm bồi bổ tính khí, dưỡng huyết an thần. Táo đỏ cũng là dưỡng tỳ vật (lá lách), con gái là bởi vì liên quan đến kinh nguyệt mà thiếu khí huyết, thì thích hợp dùng táo đỏ. Nô tỳ làm cháo gạo nếp táo đỏ này cho riêng ngài. Chỉ là gạo nếp không dễ tiêu hóa, vì vậy chủ tử cũng không thể ăn nhiều.”

“Ngọt mà không ngán, thật là ngon.”

“Ngày xuân còn thích hợp ăn nhiều đồ ngọt chút, mùa xuân là lúc bệnh can khí (Đông y chỉ chứng lườn đau, buồn nôn, tiêu chảy) trở nên mạnh mẽ, nên ăn ít chua, ăn nhiều ngọt. Chỉ như vậy mới sẽ không tổn thương tới tỳ vị (lá lách).” Xảo Ninh giải thích.

Tịch Nguyệt ăn hết cháo ngọt bên trong chén nhỏ tinh xảo, mới bắt đầu nói đến chuyện chính.

“Sáng sớm người nói với Cẩm Tâm, có chuyện muốn bẩm báo?”

Xảo Ninh đáp dạ.

Tiếp theo liền nói tất cả tin tức mình nhận được với Tịch Nguyệt: “Ông chủ đã cẩn thận phái người điều tra nghe ngóng rồi. Biên tái (chốt ở biên cương) bên kia kiêng kỵ Lục vương gia, chúng ta cũng không dám tùy ý quá mức, vẫn không có kết quả gì. Chỉ là chuyện Bạch gia này ngược lại đã tra xét lật ngược ngọn nguồn rồi.”

“Hả?” Tịch Nguyệt cảm thấy hứng thú chột nhứ mày.

“Năm xưa Bạch đại nhân là một thư sinh nghèo khổ, gia cảnh bần hàn, lúc lên Kinh đi thi vô tình gặp được thiên kim nhà Liên đại nhân Hàn Lâm viện lúc ấy đi Tự Miếu dâng hương. Liên đại nhân bởi vì nhớ tới tài hoa của hã, liền gả nữ nhi mình qua. Dưới sự giúp đỡ của Liên gia, Bạch đại nhân mới có hôm nay. Hai người thành thân hai năm, Liên đại nhân qua đời, Liên gia mặc cho huynh trưởng Bạch Phu Nhân là người cũng không tốt lắm quản gia. Quan hệ với Bạch gia cũng hơi phai nhạt. Lúc này Bạch đại nhân đã nhận biểu muội dưới quê của mình vào cửa. Cũng chính là Mị di nương. Bạch Tiểu Điệp chính là con gái của Mị Di nương này. Mười mấy năm qua Bạch Phu Nhân trải qua cũng không tốt, Bạch Du Nhiên cũng uống phí danh hiệu đại tiểu thư Bạch gia, trong nhà ngay cả nô tỳ cũng có thể quát lớn. Thậm chí Liên gia cũng không chịu giúp đỡ Bạch Phu Nhân và Bạch Du Nhiên. Trong nhà tất cả đều bị Mị Di nương nắm giữ.”

“Đúng là như vậy?” Tịch Nguyệt cau mày.

Nàng thì xem thường loại đàn ông này, lợi dụng nhà mẹ vợ phát đạt, nhưng vừa công thành danh toại là lúc không nhớ tình cũ. Là người đáng khinh thường.

Xảo Ninh suy nghĩ sâu sắc, mọi việc cũng không biểu hiện lên mặt, nhưng vẫn có thể thấy được nàng ấy chán ghét.

Nghĩ đến, mặc dù mấy lời ít ỏi, nhưng tình hình thực tế tất nhiên tồi tệ hơn.

“Còn có một chuyện có lẽ chủ tử sẽ có ý muốn biết. Chính là thứ nữ Bạch Tiểu Diệp Bạch gia này, một ngày trước khi thẩm định tuyển chọn nàng ta bị người bỏ thuốc, nếu như không phải Mị di nương húp cháo của nàng ta, chắc hẳn cho dù nàng ta dự tuyển, cũng là hi vọng không lớn. Trời xui đất khiến, tỷ muội các nàng ngược lại cùng lúc vào cung, hôm nay phần vị Bạch Du Nhiên cao hơn so với Bạch Tiểu Diệp, Bạch đại nhân làm người nghiên cứu sâu, đối với Bạch phu nhân cũng khá hơn nhiều.”

“Nam tử trên đời nếu như đều là lòng lang dạ sói như vậy, vậy còn không bằng tất cả nữ tử đều vấn tóc làm ni cô.” Tịch Nguyệt nói lời lạnh lùng.

Cầm Tâm thấy chủ tử là tức giận thật, vội vàng khuyên lơn: “Chủ tử nói vậy gì vậy. Đừng nên tức giận, tránh cho làm hại thân thể. Nô tỳ thấy, mặc dù Bạch Du Nhiên này đáng thương nhưng mà cũng chưa chắc là đèn cạn dầu.”

Tất nhiên Tịch Nguyệt biết, Bạch Du Nhiên này cũng không đơn giản, dưới hoàn cảnh như thế, nàng ấy có lòng dạ thế nào cũng chẳng có gì lạ.

Nói đến Bạch Tiểu Diệp thiếu chút nữa húp chén cháo kia, nàng cũng nhớ tới kiếp trước, kiếp trước Bạch Tiểu Diệp có phải cũng là bởi vì húp

cháo, mới không được tuyển hay không? Kiếp này trời xui đất khiến, nàng ta cũng vào cung, tởm muội bọn họ, sợ là cũng không giải được bế tắc.

“Chủ tử.” Xảo Ninh nghiêm túc nhìn chăm chăm mắt Tịch Nguyệt.

“Ông chủ có lời, cẩn thận tởm muội Bạch gia. Không được vì đồng tình mà xen vào việc của người khác.”

Tịch Nguyệt cười, đúng vậy, trong lòng cậu, mình không phải là một tiểu cô nương mềm lòng lại không có tâm cơ sao, nếu không phải vậy, trang ## bubble sao đến nỗi hần tìm cách đưa Xảo Ninh này vào cung.

Nhưng người thân nàng lại không biết, cho dù nàng có ý tốt, cũng được thành lập dưới tình huống bản thân bình an, hôm nay nàng, thật sự không phải là ngày trước rồi.

Nàng rất hưởng thụ quan tâm ấm áp này của người thân.

“Bạch Du Nhiên và Bạch Tiểu Điệp trong lòng ta đều có tính toán, xin cậu yên tâm. Xảo Ninh, người là người thông minh, cũng có thể nhìn ra được, ta là dạng người gì. Trả lời cậu tình hình thực tế là được.”

Xảo Ninh mặt không đổi sắc: “Nô tỳ biết.”

“Ừ, đi xuống đi.”

Đợi Xảo Ninh đi xuống, Cẩm Tâm có phần khó hiểu mở miệng: “Chủ tử, cữu lão gia bên kia, thật sự có thể tin sao?”

Mọi người cũng biết, mẫu thân Nhạc Khuynh Thành của Tịch Nguyệt là thứ nữ Nhạc gia. Mà Nhạc Lão gia cũng là con trai trưởng. Nếu nói họ hàng, cũng phải là họ hàng Trần Vũ Lan, dù sao, Nhạc thị mẫu thân Trần Vũ Lan mới đúng là tiểu thư con vợ cả thật.

Tịch Nguyệt gật đầu: “Hắn là cậu ruột của ta, dĩ nhiên là có thể tin.”

Cầm Tâm buồn bực chau mày, chỉ là cũng không có hỏi nhiều. Trong đại trạch viện có một số việc luôn có vẻ rối loạn. Nàng chỉ cần biết, cữu lão gia này là thật lòng tốt cho tiểu thư là được.

Cầm Tâm không hỏi nhiều, suy nghĩ của Tịch Nguyệt cũng đã bay đi, thật ra thì chuyện này quả thật biết được cũng không có nhiều người, phu nhân của ông ngoại lúc ấy bị chẩn đoán là không sinh được, bà ngoại nàng là một thiếp thất, chính là vì nguyên nhân này, bà vừa mới sinh ra con trai thì bị ôm đến chính phòng. Cũng chính vì nói đứa bé trai này mang đến thịnh vượng, rất nhiều năm sau bà ấy mới mang thai, sinh ra một bé gái. Cũng chính là mẫu thân Trần Vũ Lan.

Như thế xem ra, hôm nay người chương sự Nhạc gia, thật ra là cậu ruột của nàng.

Quan hệ thưở nhỏ giữa cậu, mẫu thân và dì của nàng chính là rất tốt. Nhưng đến chỗ người vai dưới bọn họ lại là trạng thái cãi nhau như thế.

Nàng và Vũ Lan, tuyệt đối là không có khả năng hòa thuận, không nói kiếp trước nàng ta làm những thứ kia, chính là kiếp này, nàng ta cũng đã sớm muốn hại mình, sống lại một đời, Thẩm Tịch Nguyệt nàng đã sớm học được lòng yên tĩnh lạnh lùng.

Có lẽ cậu cũng sẽ bảo vệ Trần Vũ Lan, nhưng nàng biết, cậu tuyệt đối sẽ không vì một người mà đi hại một người khác. Như thế là được.

Nếu là người làm ăn, vậy chính là biết được việc gì nên làm, việc gì không nên làm.

“Chắc hẳn chờ chúng ta tế trời trở về, đứa bé này của biểu muội cũng không còn rồi?” Tịch Nguyệt nỉ non.

Cầm Tâm vốn là vừa đi thu xếp đồ đạc, vừa nghe nàng nói như thế, hoảng sợ.

“Tiểu thư cần phải thận trọng lời nói.” Cẩm Tâm cũng chỉ lúc gấp gáp mới có thể gọi Thẩm Tịch Nguyệt là tiểu thư.

“Cho dù là Thái hậu và hoàng thượng muốn để đứa bé này sinh ra được, cũng phải xem mẫu thân hân có phúc hay không. Ta cuối cùng cảm thấy, dù biểu muội nhiều lần muốn ra ngoài, mà từ lúc hoàng thượng đồng ý trở đi đã định trước số mạng đứa bé này, cũng định trước hoàng thượng đã vứt bỏ hân.”

Mấy ngày nay Tịch Nguyệt suy nghĩ kỹ càng chuyện này, không phải khắp nơi đều lộ ra ý như vậy sao. Nếu như hoàng thượng thật lòng muốn để đứa bé này được an toàn sinh ra, cũng không nên sau lúc rời đi tế trời còn muốn thả Trần Vũ Lan ra.

Cẩm Tâm nghe chủ tử nói như vậy, trong nháy mắt cũng có cô đơn, chỉ là ngay sau đó lên tinh thần: “Đường là tự mình đi. Chẳng lẽ nàng ta muốn chết, chúng ta còn lôi kéo không để cho nàng ta chết? Dù là chúng ta kéo nàng ta lại, cũng khó bảo đảm nàng ta sẽ không độc ác kéo chúng ta cùng nhau đi xuống. Biểu tiểu thư cũng không phải là người lương thiện biết cảm ơn.”

Nghĩ mình sống lại một đời, ngược lại không có Cẩm Tâm nghĩ chu toàn.

Tịch Nguyệt cười gật đầu: “Người nói đúng. Chẳng qua là ta nghĩ, rốt cuộc có để biểu muội biết chân tướng làm nàng ta càng thêm gấp gáp hay không?”

Cẩm Tâm không hiểu, nhưng cũng đoán được một ít.

“Ý người là?”

“Người nói, Bạch Tiểu Diệp bỏ thuốc hại nàng ta, tại sao thái y kiểm tra không ra chứ? Nàng ta lại như thế nào làm được?”

Điểm này là chỗ Tịch Nguyệt không hiểu.

“Có muốn thông báo hay không.....” Cẩm Tâm nhỏ giọng hỏi.

“Không thể. Không phải chuyện lớn, không thể nóng vội liên lạc nàng ấy.”

Đây là một quân cờ ngầm, cũng là sư phụ Vạn Phu Nhân có lòng giúp đỡ đối với nàng, mặc dù y thuật của nàng thường thường, nhưng sư phụ cũng rất thích nàng, đưa đồ đệ này. Cũng vì nàng tìm một người có thể giúp đỡ, sư muội lúc Vạn Phu Nhân học y, cũng là tiểu sư thúc của Tịch Nguyệt.

Nhưng Tịch Nguyệt cũng biết, nếu như không phải là chuyện lớn, nhất định phải ít liên lạc với nàng ấy, đây là nên có cẩn thận.

Ban đầu nếu như không phải tiểu sư thúc, sao nàng biết trong hương này có mờ ám chứ?

Bạch Du Nhiên nói lời như vậy, 0di33xn0dafnl330fys0doon tất nhiên Quả Nhi cũng sẽ bấm báo hoàng thượng, chuyện như vậy, nàng không cần nhúng tay. Không thể dùng đến người hỗ trợ quan trọng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Giống như Tịch Nguyệt nghĩ, Cảnh đế đúng là biết được những chuyện này. Tính tình của Bạch Tiểu Điệp hẳn cũng đã biết từ sớm, nữ tử trong hậu cung này vốn là những người gần gũi với hắn nhất, sao hắn có thể không đề phòng chứ?

Sắp xếp người vào các cung thay vì nói là muốn biết được tất cả mọi việc mà các nàng làm, biết được sự thật dưới gương mặt xinh đẹp của các nàng thì không bằng nói rằng hắn không yên tâm, không yên tâm với những người sẽ trở thành nữ nhân bên gối của hắn.

Các nàng có thể có tâm kế thế nhưng không thể ác độc, như vậy sẽ làm cho hắn cảm thấy, trong tình huống cho phép thì các nàng sẽ không do dự mà từ bỏ hắn.

Chính vì những ý nghĩ này nên Cảnh Đế vô cùng không thích Bạch Tiểu Điệp, hắn cũng sắp xếp người trong cung của nàng ta nhưng không phát hiện ra chứng cứ nàng ta hại Trần Vũ Lan. Nhưng mà Trần Vũ Lan thực sự rất khác trước kia, như vậy, nếu như nói không có nguyên nhân gì Cảnh Đế cũng không tin.

Sai người cẩn thận điều tra Bạch Tiểu Điệp, đối với tâm tư của Bạch Du Nhiên, Cảnh Đế cũng không để tâm lắm.

Trong cung này, chỉ cần hầu hạ hắn thật tốt thì đương nhiên sẽ có được thứ mình muốn.

Trái lại là Thẩm Tịch Nguyệt, nàng bộc lộ hết tâm tư của mình với hắn, bên trong còn xen lẫn một chút dựa dẫm.

Nếu nàng quả thật yêu hắn như nàng biểu hiện thì sao có thể nói những lời như thế với Bạch Du Nhiên, nàng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ biết Bạch Du Nhiên sẽ gia nhập vào hàng ngũ tranh sủng.

Có thể nàng nói thật, thứ hoàng thượng không thích, nàng sẽ không làm.

Đúng là một tiểu cô nương mâu thuẫn...

“Bãi giá Thính Vũ Các.”

Không quan tâm Cảnh Đế nghĩ thế nào, Tịch Nguyệt vẫn sinh hoạt như bình thường. Ngày mai chính là ngày xuất phát, Cẩm Tâm cũng đã chuẩn bị tất cả ổn thỏa, Đào Nhi biết mình có thể đi cùng thì cực kì vui mừng.

“Hoàng thượng giá lâm....”

Bóng người chói lọi kia không phải chính là Hoàng Thượng sao.

“Hoàng Thượng cát tường....”

Bất luận nội tâm hắn như thế nào thì trong lòng đông đảo nữ tử trong hậu cung thì Cảnh Đế vẫn là một người dịu dàng săn sóc.

Hắn ít khi nổi giận, nếu như không phải lúc trước Hiền Phi quá đáng thì hắn thậm chí sẽ không đày nữ nhân nào vào lãnh cung, dù cho nàng ta có làm gì thì cũng chỉ giáng phân vị mà thôi.

Lúc nàng, Tịch Nguyệt chỉ mới nhẹ nhàng cúi đầu thì đã được hắn nâng dậy, hai người cùng nhau ngồi xuống bên giường nhỏ.

Cẩm Tâm thức thời ra ngoài.

“Mỗi ngày trăm đều thích thấy nàng như vậy, giống như một tiểu nương tử chuẩn bị mọi việc cho tướng công của mình.” Tịch Nguyệt giặt khăn lau tay cho hần, Cảnh Đế hí mắt lại, dường như rất hưởng thụ.

Đôi tay nhỏ nhắn của Tịch Nguyệt dùng sức đập một cái lên tay hần, hơi kiêu ngạo ngửa đầu, dáng vẻ kia đặc biệt đáng yêu.

“Thích thiệp nhưng không tới thăm thiệp mỗi ngày, người đúng là thực thích thiệp nha.”

Chu môi oán hận, không hề giống đồ phụ(*) chanh chua, ngược lại còn có thêm một tia ngây thơ của thiếu nữ.

(*) Đồ phụ: người phụ nữ ghen tuông.

Tịch Nguyệt rất có năng lực nắm bắt sự yêu thích của Cảnh Đế, Cảnh đế cho rằng Tịch Nguyệt không có ý biểu hiện ra, thực ra, có vài việc quả thực không phải là Tịch Nguyệt cố giả vờ nhưng cũng có rất nhiều việc là nàng cố tình giả vờ cho hần xem.

Trước kia, nàng đã từng thích hần như vậy, chú ý đến tất cả những gì hần yêu thích, mặc dù đã không còn hy vọng gì với hần nhưng vẫn không kiềm chế được.

Mãi đến tận ngày ấy, ở Tuyên Minh Điện, nàng mới hiểu được mình chẳng là cái gì, trong lòng nam nhân này chỉ có quyền lợi.

Dục hỏa trùng sinh, nàng không còn là Thẩm Tịch Nguyệt trước kia, lại một lần nữa vào cung, nàng cảm thấy mừng vì trước kia mình quá yêu hần, nếu không, sao có thể thực sự nắm bắt được tâm tư của hần?

Cho dù không nắm bắt được toàn bộ, nhưng một hai phần cũng tốt rồi.

Cảnh Đế nhìn kĩ khuôn mặt của nàng, đưa tay véo véo gương mặt nàng.

“Trầm không tới thăm nàng, sao nàng lại không tới thăm trầm, nàng vốn là một người không có lương tâm, lại còn oán giận trầm.”

Nàng cười duyên ngồi lên đùi hấn, cánh tay cũng tiên thể vòng qua.

“Thiếp nào dám, thiếp cũng không phải kẻ ngốc. Nếu như hôm nay thiếp tới gặp người thì chỉ sợ ngày mai sẽ trở thành bia ngăm cho tất cả mọi người, tuy rằng thiếp chẳng là gì, nhưng mà thiếp ngoan ngoãn như vậy, cũng không thể gây thêm phiền phức cho người, không phải sao?”

Xem đi, lời nói thiên vị như vậy mà nàng còn có thể nói một cách khí thế hùng hồn như thế.

Cảnh Đế thấy vậy thì cười ha ha.

“Nếu như trầm không quan tâm nàng, xem nàng tự lo liệu thế nào.”

Nàng trừng lớn mắt: “Hoàng thượng, sao người có thể nói không giữ lời, người rõ ràng nói rằng sẽ vĩnh viễn bảo vệ thiếp!”

Bộ dạng 'ta không nên tin chàng' của nàng khiến cho Cảnh Đế bật cười lần thứ 2.

Ở bên cạnh nàng luôn khiến hấn có thể thả lỏng.

Xoa xoa đầu nàng, mắt thấy kiểu tóc tốt đẹp bị hấn làm cho rối loạn, Cảnh đế càng vui vẻ.

Tịch Nguyệt tức giận muốn cắn hấn, Cảnh đế ngửa người ra sau, hai người lập tức ngã xuống giường nhỏ, hơn nữa Tịch Nguyệt còn nằm trên người hấn.

Nàng đương nhiên biết là hấn cố ý.

Quả đấm nhỏ của nàng đập vào người hắn một hồi: “ Người đúng là không có lòng tốt.”

“A?” Cảnh Đế nhướng mày.

Dù sao cuối cùng cũng bị ăn, lần này Tịch Nguyệt quyết định là người chủ động, nàng đúng là đã quên, bao nhiêu lần nàng đều như vậy nhưng không bao lâu lại trở về như cũ.

Lần này cũng vậy, nàng cười quyến rũ sau đó liền hôn nhẹ lên cổ hắn.

Nói là hôn, thực ra lại giống như động vật nhỏ thăm dò thân mật hơn.

Nghiêm Triệt bị nàng hôn nhẹ như vậy, thấy nàng hôn nửa ngày cũng chỉ là cởi quần áo của hắn, không có động tác gì lớn hơn.

Yên lặng thờ dài, chẳng phải là giống như trước đây sao? Hắn biết nhà nha đầu này cái gì cũng không biết.

“Không biết là ai không có lòng tốt, bắt nạt trẫm như vậy.” Cảnh Đế cười trêu chọc, quả nhiên nàng ngẩng đầu, trong mắt phun lửa/

“Chính là bắt nạt người.” Nàng bắt đầu không khách khí kéo quần áo của hắn, cởi xong của hắn xong lại hồ đồ cởi quần áo của mình chỉ còn cái yếm đỏ thậm chí theo duyên ương hí thủy.

Đôi môi đầy đặn của nàng trượt quanh thân thể của hắn, tuy như vậy nhưng lại không hề có cảm giác như nữ tử dụ hoặc, cũng chính bởi vì vậy nên Nghiêm Triệt mới có thể thấy thoải mái. Nếu như kỹ xảo vô cùng tốt, khắp nơi đều lộ ra phong tình thì hắn lại không thích.

Ở trên giường, hắn thích nhất là nữ tử chất phác, chỉ có như vậy hắn mới cảm thấy yên tâm.

Tuy rằng dáng vẻ của nàng là đang bắt nạt người khác nhưng động tác lại không hề lưu loát.

Cuối cùng, rốt cuộc Nghiêm Triệt không chịu nổi sự khiêu khích như của đứa bé này của nàng.

Nếu như vẫn tùy ý nàng như vậy thì sợ là đến khi trời tối bọn họ vẫn không làm xong.

Xoay người đè nàng xuống, bàn tay không hề khách khí dò xét vùng đất bí ẩn giữa hai chân.

Không lâu sau, Tịch Nguyệt chỉ còn biết thở dốc rên rĩ.

Mặc dù chưa từng có người đàn ông khác nhưng Tịch Nguyệt biết 'kỹ xảo' của hắn nhất định rất cao siêu, mỗi lúc thế này nàng đều bị hắn lăn qua lăn lại đến dục tiên dục tử, mà hắn, vào những lúc thế này thì không hề có lòng thương tiếc.

Cho dù là giữa ban ngày nhưng hắn vẫn liều mạng không buông tha, không lâu sau, trong tiếng thở dốc kịch liệt, mặt trời cũng phải xấu hổ mà trốn vào trong mây....

Lăn qua lăn lại ở Thính Vũ Các xong, Cảnh đế tinh thần thoải mái rời đi, Tịch Nguyệt ôm chăn ấm nhẹ.

Nam nhân này, ban ngày ban mặt mà như vậy.

Nhưng mà nghĩ đến lần thứ hai của hai người Tịch Nguyệt lại cảm thấy chuyện này thực hiển nhiên, chỉ cần nam nhân kia có hứng thú, cũng không quản là ban ngày hay ban đêm. Quả nhiên là người nhà Đế vương, tám phần là từ nhỏ đã bá đạo như thế.

Thay đồ, tắm rửa, rửa mặt.

“Chủ nhân, Thái hậu tuyên người yết kiến.”

Tịch Nguyệt gật đầu ra hiệu mình đã hiểu, sau đó chỉnh trang lại y phục. Thái hậu muốn gặp nàng cũng không phải chuyện gì bất ngờ, sắp rời cung, Thái hậu đương nhiên muốn dặn dò xuống, dù sao trong số ba người được đi theo thì nàng xem như thường nghe Thái hậu nói, Thái hậu cũng thân thiết với nàng hơn những người khác.

Đúng như dự đoán, Thái hậu chính là vì vậy mà gọi nàng tới.

Cho dù Huệ phi có phân vị cao nhưng không quá được yêu thích, mà Hoàng thượng, tuy rằng không ngừng thăng vị cho nàng ta nhưng sung hạnh không nhiều.

Bạch Du Nhiên ở trong cung không phải là rất nổi bật, xem ra, vẫn là Tịch Nguyệt được Thái hậu tín nhiệm.

Hoàng thượng thường thường luôn như vậy, bận bịu chuyện triều chính thì chính là quên ăn quên ngủ, Thái hậu không ngừng dặn dò Tịch Nguyệt nhất định phải chú ý thân thể Hoàng thượng, từng câu từng chữ của Thái hậu, nàng đều gật đầu đáp ứng.

Thấy dáng vẻ chăm chú của nàng, Thái hậu chợt cười, trong cung rất nhiều tính toán, Tịch Nguyệt này tuy rằng có chút tùy hứng nhưng có nhiều chuyện nàng thực sự khiến cho Thái hậu yêu thích.

Bởi vì sự kiện ám sát lúc trước nên Thái hậu coi trọng thân thể của Hoàng thượng hơn bất kì thứ gì. Chính vì vậy nên bà cũng sắp xếp người vào các cung. Cảnh để biết được những điều này, mà bà cũng không sợ các cung đề phòng nhiều hơn, đề phòng thì thế nào, bà ở trong cung này nhiều năm, không ai biết rốt cuộc bà sắp xếp người thế nào.

Thái hậu muốn thế nào, Tịch Nguyệt cũng không hiểu được nhưng có thể đại khái đoán được.

Nếu bà muốn mình chăm sóc Hoàng thượng thật tốt thì mình đương nhiên sẽ dốc lòng làm, mặc dù Thái hậu không nói nhưng dù sao đây cũng là điều nàng nên làm.

Tạm biệt Thái hậu, Tịch Nguyệt mang theo Hạnh Nhi trở về.

Ngày xuân này phong cảnh không giống như mùa đông. Nhìn cảnh liễu đã nảy lộc non, Tịch Nguyệt cảm thấy tâm tình đặc biệt thoải mái, mỗi ngày đều ở trong cung, tuy rằng nàng thích ở đó nhưng thảnh thơi cũng sẽ cô đơn, hiện nay xuất cung tuy vội vàng nhưng có thể nhìn thấy quang cảnh ngoài cung, trong lòng nàng vẫn rất vui vẻ.

Tịch Nguyệt nhìn bể nước cách đó không xa, bây giờ băng đã tan ra, khắp nơi đều tỏa ra hơi thở mùa xuân.

“Đi, chúng ta qua đó đi dạo.”

Tịch Nguyệt cũng là đột nhiên có hứng thú này.

Hồ nước này mùa đông đều kết thành băng, có vài tiểu thái giám, tiểu cung nữ, vì tiết kiệm thời gian cũng sẽ đi xuyên qua hồ băng, bây giờ băng đã biến thành nước hồ xanh thẳm, xem ra đường tắt này không thể dùng được nữa rồi.

“Ngày đông các người đi lại ở trên này có thấy sợ không?”

Hạnh nhi cười: “Cái này thì quả thực là không sợ, mọi người đều biết khí trời lạnh giá như vậy, mặt băng chắc chắn, sao phải lo lắng chứ, nhưng mà như bây giờ thì chủ tử phải cẩn thận đó, hồ nước này sâu lắm.”

“Không phải sao, nha đầu Hạnh Nhi này nói cũng không sia.” Giọng nữ đột ngột vang lên, là Liên Tú Vân.

Hai người chào hỏi lẫn nhau, đồng thời đứng bên cạnh ao.

Hai người không tính là quen biết, không tính là thân thiết, Tịch Nguyệt cũng không mở miệng, thấy nàng ta liền muốn rời đi.

“Thuần Uyển dung coi thường Tú Vân sao? Sao thấy Tú Vân tới đây thì lại bỏ đi? Tú Vân thấy hai người đang nói chuyện vui vẻ mà.” Dứt lời nàng ta liền cúi đầu, không nhìn ra tâm tình.

Nở một nụ cười, Tịch Nguyệt cũng không có ác ý nói: “Ngày mai ta còn phải tùy giá xuất cung, Thính Vũ Các còn nhiều chuyện chưa sắp xếp ổn thỏa, đương nhiên là bận rộn, còn nói gì tới xem thường hay không xem thường đây? Ta nghĩ người lo xa rồi.”

Dứt lời thì xoay người, đang muốn rời đi thì Liên Tú Vân kéo nàng một cái, cũng không biết là tại sao, lão đảo một cái, hai người đụng phải nhau, chỉ nghe 'ùm' một tiếng...

Tịch Nguyệt rơi xuống hồ....

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Dòng người tới lui Thính Vũ Các không ngừng, Cảnh đế sắc mặt khó coi đứng ngoài phòng, tất cả phi tần lớn nhỏ trong cung cũng đứng ở một bên, tình trạng như vậy trong cung chẳng qua cũng chỉ từng xuất hiện một lần, chính là lúc Huệ phi Phó Cẩn Dao sảy thai.

Mà Liên Tú Vân với Hạnh nhi cũng quỳ ngoài cửa.

Cuối cùng Vạn thái y từ trong phòng bước ra.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tính mạng Thuần Uyển Dung đã không còn đáng ngại, sau sẽ tỉnh lại. Chỉ có điều thời tiết đầu xuân, ao nước lạnh giá, muốn chuyển biến tốt hoàn toàn, còn cần phải tĩnh dưỡng nhiều hơn.”

“Pâng” Cảnh đế một tay lấy cái ly trên bàn đập xuống đất, lục cung vô chủ, cho dù là phi, cũng không có người biết chủ động đi lên báo Hoàng thượng chuyện không may này.

“Truyền hai nàng vào đây cho trẫm.”

Lai Hỉ vừa nghe, liền hiểu, vội vàng dẫn Hạnh nhi với Liên Tú Vân quỳ ở ngoài cửa vào, hai người vì quỳ quá lâu, bước đi đều lảo đảo.

“Rốt cuộc chuyện như thế nào?”

Liên Tú Vân đã lệ rơi đầy mặt, thấy Cảnh đế đặt câu hỏi, vội vàng mở miệng: “Hoàng thượng, tần thiếp bị oan, tần thiếp cũng không phải là cố ý,

hơn nữa tự bản thân thiếp cũng không hiểu được, Thuần Uyển Dung sao lại rơi xuống nước, Hoàng thượng minh giám a.....”

Ngụ ý này của nàng trái lại khiến người ta cho là Thẩm Tịch Nguyệt là tự mình rơi xuống nước mưu hại cho nàng ta.

Hạnh nhi ở một bên giận dữ: “Người nói vậy, rõ ràng là người va chủ tử xuống nước, bây giờ người thấy chủ tử chưa tỉnh, liền đổi trắng thay đen. Tất cả rõ ràng đều là người làm, còn muốn hãm hại người khác. Người sao có thể ác độc như vậy.....”

Liên Tú Vân không ngừng lắc đầu: “Không có, Hoàng thượng minh giám, thiếp không có a. Thiếp thật sự không biết là chuyện gì xảy ra...”

Cầm Tâm vốn nóng nảy chờ đợi một bên, thấy Liên Tú Vân này còn muốn hắt nước bẩn lên người chủ tử nhà mình như thế.

Phịch một tiếng liền quỳ xuống: “Hoàng thượng, chủ tử nhà nô tì luôn luôn tập trung suy nghĩ sau này liền được cùng Hoàng thượng xuất tuần, làm sao lại dùng loại chủ ý này mưu hại người khác, hơn nữa, người xem, có kiểu hãm hại người khác này sao, hiện nằm bên trong mới vừa thoát khỏi nguy hiểm, là chủ tử nhà nô tì a.....”

Cầm Tâm khóc không kiềm chế được, mặc dù Hoàng thượng chưa chất vấn nàng ta liền tự động nói ra những lời này, nhưng cho dù là bị phạt, nàng ta cũng nhất định phải đòi lại công bằng cho chủ tử nhà mình.

Cầm Tâm mặc dù thất lễ, nhưng cũng nói ra tất cả những điều then chốt. Dù là Thẩm Tịch Nguyệt muốn hãm hại Liên Tú Vân, cũng nhất định sẽ không chọn thời điểm này. Lại chưa nói đến đầu xuân nước ao lạnh giá rất dễ tổn hại sức khỏe, đã nói sau này chính là những ngày tháng nàng cùng Hoàng thượng xuất tuần, đó là cơ hội hiếm có, nàng sao lại có thể ngốc như vậy.

Liên Tú Vân cũng không được sủng ái, phần vị lại thấp, chỉ là vì hãm hại nàng ta liền khiến cho mình rơi vào tình cảnh này, Thẩm Tịch Nguyệt mới là người ngốc kia. Hơn nữa nếu như cứu trễ, thì rất có thể hương tiêu ngọc vẫn.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, cũng không nhiều lời, không muốn can thiệp vào chuyện lộn xộn này.

“Người, nói một chút về tình hình lúc đó.”

Lời này là chỉ Hạnh nhi.

Hạnh nhi lau nước mắt một cái: “Nô tì cùng chủ tử quay về từ Tuệ Từ cung liền đứng bên hồ ngắm phong cảnh, vừa vặn lúc đó Liên chủ tử cũng đã tới. Tất cả mọi người đều biết Liên chủ tử cũng không thích chủ tử nhà nô tì, chủ tử không muốn xảy ra chuyện liền chuẩn bị rời đi, nhưng Liên chủ tử không cho phép chủ tử nhà nô tì đi, lôi lôi kéo kéo chủ tử nhà nô tì liền rơi xuống nước.”

Lời Hạnh nhi nói đương nhiên cũng là hướng về phía chủ tử nhà mình, tiện thể còn đập Liên Tú Vân một cái.

Điều này đương nhiên là bình thường, không cần nàng ta nói những người khác trong cung này cũng biết, Liên Tú Vân ban đầu bị giáng chức cũng là bởi đã đắc tội với Thẩm Tịch Nguyệt.

“Không phải, thiệp không có, thiệp không có, thiệp chỉ là muốn cùng muội muội nói thêm mấy câu, đúng là không cần thận va đụng, Hoàng thượng, tần thiệp cũng không phải là cố ý, tần thiệp thật sự cũng không phải là cố ý mà.....”

Lúc này Liên Tú Vân ngược lại đã suy nghĩ thông suốt rồi, nếu như hãm hại Thẩm Tịch Nguyệt, quả thật sẽ làm cho người khác không tin phục, như thế liền đem chuyện này đổ cho là ngoài ý muốn.

Cảnh để từ lúc bắt đầu chính là nhìn các nàng cãi cọ lẫn nhau, không nói một lời.

Thấy bốn đại nha hoàn Thính Vũ Các tất cả đều quỳ nơi đó, trước khi Cẩm Tâm quỳ xuống, Đào nhi cùng Quả Nhi cũng đã vội quỳ nơi đó. Trên mặt mấy người đều là tình cảm đau đớn.

Các vị phi tần thấy vậy thì không nhiều lời. Hôm nay chuyện như vậy cũng không phải là các nàng có thể khuấy đảo, trong đó cũng không có người nguyện ý khuấy đảo. Trong cung này gần đây cũng coi như là thời buổi rối loạn, trước kia luôn là có chút biến động. Nhưng cũng không như thế này.

Người kể từ khi vào cung, tất cả chuyện lớn nhỏ này cũng xảy ra không ngừng.

Hôm nay trên đầu Hoàng thượng khí tiết chính trực, không có ai nguyện ý dẫn lửa thiêu thân. Hơn nữa Liên Tú Vân đối nhân xử thế, chắc là trừ Bạch Tiểu Điệp, cũng rất ít người nguyện ý qua lại.

Tuy danh là tài nữ, nhưng đối với người khác cũng cực kỳ không biết điều.

Từ lúc nàng ta tiến cung, danh tài nữ này lại trở thành trò cười cho người khác, không hiểu nữ tử như thế sao lại có tục danh là Mãn Kinh Sư.

“Người đi vào chăm sóc chủ tử nhà người.” Hồi lâu sau, Hoàng thượng rốt cuộc mở miệng, lại thuận tay chỉ vào một người, người này chính là Quả Nhi.

“Nô tỳ tuân chỉ.” Quả Nhi liền vội vàng đứng lên đi vào bên trong thất.

Cẩm Tâm đầu cúi xuống thật thấp, người ngoài cũng không thể thấy vẻ mặt nàng ta, lại không biết nàng ta lúc Hoàng thượng chỉ vào Quả Nhi

trong mắt thoáng qua vẻ lo âu.

Cảnh đế rốt cuộc ngồi xuống, tiểu sạp ở Thính Vũ Các này, là chỗ hai người thường dùng chơi đùa.

Hôm nay cô bé kia bên trong phòng bị dày vò, hẳn quả thật cảm thấy trong lòng một hồi phiền muộn.

“Trong cung này thật sự là đã lâu rồi cũng chưa nghiêm chỉnh rồi, nghĩ đến các người là cảm thấy, trăm là một người mềm yếu có thể bắt nạt. Nguyệt nhi từ lúc vào cung tới nay bởi vì được trăm cưng chiều, mỗi lần bị hãm hại, không nói người khác, dù cho biểu muội nhà mình cũng chỉ là ác độc trong lòng. Hôm nay lại đáng thương nằm nơi đó, nàng tuổi còn nhỏ, tuy hành sự có chút thẳng thắn, nhưng lại chưa từng làm hại bất kỳ kẻ nào, cũng chưa từng nhắm vào bất kỳ người nào, các người ngược lại thì hay rồi, lần lượt tính kế hại nàng. Các người thật là hiền huệ. Chắc hẳn trong phủ của các người, không phải là học cầm kỳ thi họa, phần nhiều là học lòng hại người ư?”

Lời này của Cảnh đế không đơn thuần là nói Liên Tú Vân, phần nhiều là nhắm tới rất nhiều người, người khác không hiểu được Hoàng thượng là có ý gì, nhưng cũng biết, hẳn thật sự là tức giận rồi.

Không ít người trong lòng cũng thầm mắng cái loại sao chổi Liên Tú Vân này. Nếu muốn hại người, vậy thì nên một phát là chết. Hôm nay Thẩm Tịch Nguyệt được cứu trở lại, chính nàng ta bị khiển trách thì cũng thôi đi, còn liên lụy họ cũng bị Hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ như thế.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, đồng thanh kêu oan uổng.

Cảnh đế hiếm khi cười lạnh: “Oan uổng? Trong các người có lẽ có người oan uổng, nhưng người không oan uổng, cũng chưa chắc chiếm số ít. Đừng cho rằng trăm cái gì cũng không biết, thường ngày trăm nhớ tới tình cảm

các người hầu hạ nên không nhiều lời, không có nghĩa là để mặc cho tình thế phát triển.”

Trong lòng tất cả đều giật mình, không biết được Hoàng thượng nhìn thấu cái gì, chỉ biết là, chuyện như vậy cũng không chỉ là bởi Thuần Uyển Dung, chắc hẳn Hoàng thượng cũng là mượn chuyện Thuần Uyển Dung hôm nay đánh động bọn họ.

Mà Cảnh đế lại có ý như thế.

Gần đây hành vi những người này càng biểu hiện ra là không biết điều, nếu không đánh động đúng lúc, e là bọn họ đều cho rằng trong cung này có thể muốn làm gì thì làm. Cũng cho là trong cung này chính là nơi để bọn họ bày mưu tính kế, để có thể thăng phẩm vị.

Tất cả mọi người không dám nhiều lời, thành thật quỳ nơi đó, thậm chí ngay cả Trần Vũ Lan cũng làm như thế, mới vừa rồi Hoàng thượng còn nhắc tới nàng ta, nàng ta kinh sợ không dám ra oai. Là không dám làm ra vẻ vuốt ve cái bụng mình như thường ngày.

“Hoàng thượng.....” Quả Nhi đúng lúc chạy ra.

Mau chóng nói: “Hoàng thượng, chủ tử tỉnh rồi.....”

Cảnh đế nghe thấy lời này liền vội vàng đứng dậy chạy vội vào trong phòng.

Tịch Nguyệt yếu ớt mở mắt, trong lòng cũng thầm hận, mình tại sao lại không cẩn thận một chút chứ, liền chọn đúng đường Liên Tú Vân, nàng là không

Là điên rồi a, sao lại dám làm như vậy.

Đang lúc nàng nghĩ ngợi lung tung, Hoàng thượng đã chạy vội vào trong phòng.

Thấy khuôn mặt nàng tái nhợt, Cảnh đế ngồi xuống mép giường.

Tịch Nguyệt tủi thân mếu máo: “Người...người suýt chút nữa là không trông thấy thiếp nữa rồi.....”

Cũng không nói rõ oan ức của mình. Ngược lại là khiến Cảnh đế đau lòng một hồi.

Bàn tay to lớn vuốt ve lấy mái tóc hai bên gương mặt nàng.

“Khó chịu chỗ nào?”

Nàng khẽ lắc đầu một cái, âm thanh cực thấp: “Không sao, trông thấy người đột nhiên liền cảm thấy, mình chỗ nào cũng thoải mái.”

“Chỗ nào cũng thoải mái?”

“Uhm. Còn có thể trông thấy người, thật tốt!” Giọng nói của nàng rất thấp, bên trong rõ ràng có chút mềm yếu.

Bộ dạng yếu ớt của nàng như vậy khiến Cảnh đế lộ vẻ xúc động, nghiêng người nằm xuống bên mép giường nàng, ôm nàng vào trong ngực: “Trẫm đã không bảo vệ tốt nàng.”

Nàng cố hết sức chuyển động, để chính mình dựa vào cổ hắn: “Không có vấn đề gì, về sau, thiếp sẽ cố gắng bảo vệ tốt mình, sẽ không để cho người lo lắng.”

Lúc này bất kể nàng có phải là diễn trò hay không, lòng Cảnh đế cũng mềm đi. Hắn cho là nàng sẽ khóc lóc ầm ĩ, sẽ nói uất ức của mình, nhưng không ngờ rằng, nàng sẽ nói những lời này, nàng nói mình rất tốt, nói còn có thể trông thấy hắn, rất tốt.

“Trẫm không thể dẫn nàng ra ngoài.” Âm thanh có chút buồn buồn.

Không thể ra ngoài, nàng cũng có chút mất mát, nhưng việc đã đến nước này, nàng sẽ chỉ làm chuyện có lợi cho mình.

“Thiếp ở đây chờ người. Về sau, về sau người sẽ còn có thể dẫn thiếp đi, đúng không?”

Mặt nàng tràn đầy hi vọng.

“Sẽ, trẫm sẽ làm. Trẫm về sau nhất định sẽ dẫn nàng ra ngoài.”

Hai người chỉ nói như vậy một lát, Tịch Nguyệt liền có chút mệt mỏi. Thấy vẻ mặt nàng có chút mệt mỏi, Cảnh đế vỗ vỗ nàng: “Ngoan, ngủ đi. Ngủ một giấc thật ngon. Nàng yên tâm, trẫm sẽ lấy lại công bằng cho nàng.”

Cảnh đế trong phòng trấn an Thẩm Tịch Nguyệt, các phi tần khác cũng vẫn quỳ ngoài phòng.

Tự dưng chịu liên lụy trong lòng mọi người không riêng gì hận Thẩm Tịch Nguyệt, cũng là hận kẻ đầu têu thói xấu Liên Tú Vân này, cũng không hiểu, nàng ta sao lại ngu xuẩn như thế.

Đợi Tịch Nguyệt ngủ say. Cảnh đế ra cửa, thấy mọi người còn quỳ ở đó, rốt cuộc mở miệng.

“Ngoài Liên Tú Vân, tất cả đứng lên đi.”

Cảnh đế lại nhìn Liên Tú Vân này, dường như nghĩ nên xử trí nàng ta như thế nào. Bàn về phần vị, nàng ta cũng đã là cực kỳ thấp rồi, nhưng cho dù là như thế, cũng không thấy nàng ta dừng lại, không ngừng làm loạn.

Ánh mắt hân quét về phía mọi người, lúc quét đến Bạch Tiểu Diệp trong đám người thì dừng lại một chút, Liên Tú Vân nếu được gọi là tài nữ, dù

thế nào cũng không ngu xuẩn như vậy. Nhưng từ lúc nàng ta vào cung, mắt thấy nàng ta hành sự càng ngày càng thấy không đáng tin cậy. Còn có Trần Vũ Lan kia cũng thế, hình như cũng là hành sự càng ngày càng cấp tiến.

Cười lạnh một tiếng.

Là thật sự thay đổi lớn, hay là, có người tác quái?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Thái hậu nghe nói Tịch Nguyệt gặp chuyện không may, trong lòng cũng tức giận, bà vừa mới giao phó Tịch Nguyệt ra ngoài chăm sóc hoàng thượng thật tốt, đảo mắt đã có người như thế, thật sự là đánh mặt bà.

Người khác không biết được một điểm này, nhưng trong lòng bà cũng là loại cảm giác này.

Mặc dù không tự mình đến, nhưng lại cũng phái Quế ma ma bên cạnh tới thăm. Là mang theo ý tứ của bà.

Liên Tú Vân này, thật sự không giữ lại được, không nói đến Thẩm Tịch Nguyệt, ngay cả người khác, cũng không thích nàng ta, phân vị của nàng ta không cao, lại nhiều lần tự cao tự đại, gây sóng gió trong cung, lần đầu gặp bà đã đi trễ.

Làm như cũng không đặt bà trong mắt, thường ngày đều là những chuyện nhỏ nhặt, bà không tiện nhiều lời. Nhưng nếu như vẫn như thế, ngược lại phóng túng nàng ta.

Không chừng nàng ta còn sẽ làm ra cử chỉ gia hại người.

Thấy Quế ma ma đến, Cảnh đế cười một cái như có như không.

Quả nhiên, Quế ma ma nói thẳng chỉ ý của Thái hậu.

Người không có đức như thế, không thể tồn tại trong hậu cung, đã như vậy, sẽ để cho nàng ta đến lãnh cung làm bạn với Tổng phi thôi.

Liên Tú Vân nghe được kết quả này, lập tức xụi lơ trên đất, sau khi trở lại bình thường chỉ không ngừng gào thét: “Hoàng thượng, hoàng thượng, van người, thật sự cũng không phải là tần thiếp cố ý, cũng không phải là tần thiếp cố ý.....”

Cảnh đế lạnh lùng cũng không nói nhiều.

Thấy tình hình này, lại thấy người xung quanh cũng không có một người giúp đỡ mình, Liên Tú Vân nói ra lời ác độc: “Ta lỡ tay đẩy nàng ta vào trong nước, tất nhiên các người âm thầm vui mừng trong lòng, cần gì làm ra vẻ vô cùng đau đớn? Ta hôm nay, chính là ngày mai của các người. Các người cũng sẽ không có kết quả tốt, biết không? Ta chỉ hận, mình không thật sự làm nàng ta chết đuối, chỉ hận người cứu viện tới quá.....”

“Bốp.” Cảnh đế đập một cước, Liên Tú Vân nằm trên đất.

Không ngờ nam tử ôn nhã (ôn hòa + nhã nhặn) trước sau như một sẽ đối xử với nàng ta như vậy.

“Nữ nhân ác độc như thế mà lại được vào cung, thật là hoàng gia bất hạnh. Lai Hỉ.”

Lai Hỉ bên cạnh không đợi Cảnh đế tiếp tục phân phó, vội vàng mang theo mấy tiểu thái giám, chặn miệng nàng ta rồi kéo người ra ngoài, Liên Tú Vân không ngừng giãy giụa, nhưng rốt cuộc là một nữ nhân, nên bị lôi ra cửa.

Đức Phi Huệ phi Tề phi phân vị cao cũng không nói nhiều.

Chuyện hôm nay các nàng đều không muốn nhiều lời, Liên Tú Vân đại đột không có biên giới, họ cũng bởi vì huyện này mà quỳ hồi lâu, sao trong lòng không nổi giận.

“Vẫn đi tuần theo kế hoạch ban đầu. Thân thể Thuần Uyển Dung không tốt, lần này không thể đi theo rồi. Quế ma ma, kính xin mẫu hậu bên kia giúp đỡ Thính Vũ Các nhiều hơn, trăm không hy vọng Thuần Uyển Dung lại có bất trắc gì.” Hãn nhìn lướt qua mọi người.

Cho dù Thẩm Tịch Nguyệt không thể đi, người khác cũng đừng nghĩ đến nhặt được tiện nghi gì từ trong chuyện này, đừng tưởng rằng hãn không thấy vẻ mặt rất nhiều người sau khi biết được Thẩm Tịch Nguyệt gặp chuyện không may, cho dù sắc mặt lo lắng, thế nhưng vui sướng trong mắt lại rất rõ ràng.

Mà lo lắng lại có mấy phần mong đợi Tịch Nguyệt tốt, cũng không thể biết được.

“Về phần Thuần Uyển Dung, từ khi nàng vừa vào cung vẫn yên tĩnh giữ bốn phận, là người thành thật chất phác đơn thuần, cũng bởi vì như thế, trăm đặc biệt ban thưởng một chữ Thuần. Cũng rất nhiều người trong các người hãm hại mấy phen, nàng chưa từng nói cái gì, nàng có thể không so đo, trăm cũng không thể để cho nàng chịu uất ức mãi. Lai Hỉ, soạn chỉ, Thuần Uyển Dung hiền lương thực đức, đặc biệt tấn phong Chính Tứ Phẩm Quý Nghi.”

Lời Hoàng thượng vừa nói ra, tất cả mọi người đều hoảng hốt trong lòng, lại hận Liên Tú Vân.

Nàng ta vừa náo loạn như vậy, hoàng thượng mất hứng, Thẩm Tịch Nguyệt được cứu về, họ cũng bị hoàng thượng giận chó đánh mèo, cho nên lúc này nàng lại nhảy lên mấy bậc, tấn phong Chính Tứ Phẩm Quý Nghi, người người đều hiểu được, có một cái phong hào Quý Nghi tuyệt đối có thể bù đắp được Tam phẩm Tiệp dư rồi.

Lúc này Thẩm Tịch Nguyệt đã mơ mơ màng màng mà ngủ, cũng không biết tất cả những chuyện xảy ra bên ngoài, nếu như nàng biết được, chắc

hắn sẽ nghĩ đến kiếp trước, ở kiếp trước kết quả của Liên Tú Vân cũng như vậy, chỉ là người nàng ta hãm hại khi đó, cũng không phải là Thẩm Tích Nguyệt nàng, mà là Đức Phi.

Có thể thấy được mặc dù quá trình đã khác nhau, nhưng kết cục của nàng ta lại không thay đổi.

Hoàng thượng xử lý xong tất cả liền mang theo chúng phi tần rời đi.

Hoàng thượng cũng không nói đến chuyện xử phạt mấy cung nữ của Thính Vũ Các, bất kể là Hạnh Nhi phục vụ chủ tử không chu đáo hay là Cẩm Tâm tự tiện nói chen vào, Cảnh đế đều yên lặng không nhìn.

Thấy tất cả mọi người rời đi, mấy người đã xui lơ vội vàng bò dậy.

Cẩm Tâm nhìn sắc mặt tiểu thư mà nàng phục vụ từ nhỏ đến lớn tái nhợt, yếu ớt nằm nơi đó, nước mắt cũng rơi xuống.

Siết quả đấm thật chặt, là nàng không che chở tiểu thư thật tốt.

Đợi Tích Nguyệt tỉnh lại lần nữa, đã là sáng sớm ngày hôm sau, Cẩm Tâm ngồi trên băng ghế nhỏ bên giường, bám lấy cánh tay nàng ngủ gà ngủ gật.

Một động tác của Tích Nguyệt, nàng liền tỉnh lại.

“Chủ tử, người có chỗ nào không thoải mái ư?”

Tích Nguyệt nhìn Cẩm Tâm tiều tụy, lại nhìn bên trong phòng một chút, kéo một nụ cười tươi tắn: “Không có việc gì, chỉ là cả người không còn chút sức lực nào thôi.”

“Nô tỳ sai người nấu chút cháo cho chủ tử.” Dứt lời liền gọi người tới.

Tịch Nguyệt cũng không ngăn cản, nàng cũng hơi đói rồi. Nàng nhìn bốn phía, nhỏ giọng hỏi: “Liên Tú Vân như thế nào?”

“Bẩm chủ tử, Liên Tú Vân đã bị nhốt vào lãnh cung.”

Nghe lời nói này, Tịch Nguyệt cũng không thấy lạ, chỉ không nhiều lời, ngược lại suy nghĩ kỹ càng.

Cầm Tâm mở miệng: “Chủ tử, có gì không ổn sao?”

Lần này hai người đối địch như vậy, chắc hẳn kế tiếp Liên gia sẽ muốn tìm Thẩm gia gây phiền toái chứ? Còn có lần này, tại sao Liên Tú Vân đẩy nàng, cho tới bây giờ Tịch Nguyệt đều không cho rằng, Liên Tú Vân chỉ là đơn thuần muốn nàng chết.

“Không có, ta muốn yên lặng một chút, người làm việc trước đi. Chuyện này chắc chắn không đơn giản, ta muốn suy nghĩ thật kỹ.”

Cầm Tâm gật đầu đáp ứng.

Nàng vốn chuẩn bị ra cửa, lại nghĩ đến hoàng thượng sắc phong, vội vàng mở miệng lần nữa: “Chủ tử, hoàng thượng đã tấn phong người thành Thuần Quý Nghi.”

Tịch Nguyệt ngẩn ra, lộ ra vẻ mỉm cười.

Nàng gật đầu một cái: “Ta biết rồi, người đi ra ngoài đi.”

Cầm Tâm thấy chủ tử biết nên xoay người rời đi.

Tấn phong tất nhiên là chuyện tốt, nhưng Tịch Nguyệt lại tự suy xét chuyện xảy ra hai ngày này.

Tịch Nguyệt cảm thấy chuyện như vậy lộ ra không tầm thường, hoàng thượng cũng có phần hoài nghi đối với chuyện này. Trước đó nàng cũng chỉ

là bởi vì bị chuyện kiếp trước mê hoặc, cảm giác Liên Tú Vân như thế là theo lý thường. Nhưng ngẫm nghĩ lại, chuyện cũng chưa khẳng định chính là như thế.

Cho dù nhân phẩm Liên Tú Vân kém nữa, cũng sẽ không phạm sai lầm rõ ràng như thế, còn là trong lúc mấu chốt này, nhưng sự thực là, nàng ta thật sự làm như vậy.

Nếu Trần Vũ Lan cũng có thể gặp Bạch Tiểu Diệp, như vậy, Liên Tú Vân có khả năng cũng là như thế hay không?

Mặc dù không phải là bởi vì nguyên nhân này, nói không ai chỉ điểm sau lưng Liên Tú Vân, Tịch Nguyệt cũng không tin.

Chuyện như vậy cho dù nhìn thế nào, Liên Tú Vân cũng không có chỗ tốt gì.

Cho nên Tịch Nguyệt kết luận, nhất định là có người lợi dụng Liên Tú Vân. Có lẽ là bởi vì được vật, có lẽ là bởi vì nhược điểm trên tính cách của nàng ta, những chuyện này đều cực kỳ có thể.

Lại nói chuyện hại nàng này.

Nếu như nàng rơi xuống nước sau đó bị chết đuối, sẽ tốt. Nhưng lúc ấy Hạnh Nhi kịp thời kêu cứu, bị chết đuối gần như là không thể nào, nếu nàng không chết, như vậy tất nhiên không thể xuất cung cùng hoàng thượng.

Chẳng lẽ đây chính là kết cục? Không để cho nàng có thể xuất cung, người khác mới có thể thêm một cơ hội. Nhưng Tịch Nguyệt cũng không cho rằng chuyện là như thế, nếu như chỉ là như vậy, cũng có quá nhiều điều không chắc chắn, hoàng thượng không mang nàng theo, cũng chưa chắc sẽ mang những người khác.

Như vậy, có lẽ cuối cùng chỉ muốn giữ nàng trong cung? Nhưng nàng ở trong cung thì mưu đồ là cái gì?

Một tia chớp, Tịch Nguyệt nghĩ tới một người khác, đúng vậy, Trần Vũ Lan ra ngoài, hoàng thượng đi vắng, mà Trần Vũ Lan đã khôi phục lại cuộc sống bình thường, nếu như lúc này Trần Vũ Lan bị người ta hại đẻ non, sau đó vu oan đến trên người nàng cũng chưa chắc là không thể nào.

Nếu như sau đó chứng cứ chỉ về phía nàng, chuyện Trần Vũ Lan đẻ non đẩy tới trên người nàng, vậy thì có thể nói nàng cố ý ở lại trong cung làm chuyện này, nếu như vậy, cũng không tồn tại Liên Tú Vân hại nàng, ngược lại, còn là nàng hãm hại Liên Tú Vân.

Vì ở lại trong cung nên nàng cố ý rơi xuống nước, không những hại Trần Vũ Lan, còn hãm hại Liên Tú Vân.

Nghĩ tới đây, Tịch Nguyệt rét lạnh một hồi. Chính là thế này sao? Chính là một liên hoàn kế như thế này sao?

Nếu sự thật là như vậy, nàng nên làm như thế nào?

Ở trong cung chắc chắn đã thành công, nàng tuyệt đối không thể nào rời đi cùng hoàng thượng.

Chuyện chưa xảy ra, dĩ nhiên nàng không nên ưu sầu quá mức, nhưng, người không lo xa tất có phiền gần. Hôm nay nàng không đề phòng nhiều hơn, có nhiều tính toán, như vậy ngày khác tất nhiên sẽ trở thành vật hy sinh trong kế hoạch của người khác.

“Cầm Tâm ——”

“Có nô tỳ.” Cầm Tâm vội vàng vào cửa.

“Đi nói với Lai Hỉ công công một chút, nói ta muốn gặp hoàng thượng.”
Tịch Nguyệt không phải người ngồi chờ chết, nếu hoài nghi, nàng chắc chắn sẽ hóa giải tất cả nhân tố khiến mình không an toàn.

Sau khi Cẩm Tâm đáp ứng liền chạy thẳng tới Tuyên Minh điện.

Ngày mai Hoàng thượng sắp xuất cung, chủ tử nhớ tới hoàng thượng cũng là chuyện bình thường.

Quả nhiên, Lai Hỉ cũng biết rõ, Thuần Quý Nghi chính là được cưng chiều, thân mật thăm thiết đáp ứng Cẩm Tâm liền vào cửa bẩm báo với Cảnh đế.

Nghe nói Tịch Nguyệt muốn gặp hần, Cảnh đế cũng không trì hoãn, tuổi của nàng không lớn lắm, nhưng lúc bắt đầu vào cung thì chuyện đầu tiên là mang theo tính toán “Bắt kẻ thông dâm”, sau này Hiền phi gây khó khăn khiến nàng dị ứng hoa lạ, hương liệu cung đình lại tích tụ trong người không thể có thai, còn có túi thơm xạ hương của Trần Vũ Lan, sau đó lại có tầng tầng lớp lớp hãm hại và họa hôm nay rơi xuống nước.

Trong lòng hần, có một chút thương hại đối với cô bé này.

Cho dù nàng thật sự là một con cáo nhỏ, nhưng nàng cũng không làm chuyện gì khiến cho hần không thích, ngược lại lấy lòng hần khắp nơi. Người ngoài nhắm vào cũng chỉ là bởi vì hần cưng chiều nàng mà thôi.

Nói đến cùng, nàng chỉ mới 14 tuổi.

Cảnh đế cũng không phải là hoàn toàn vô tâm vô tình, dưới tình huống có khả năng, hần nguyện ý bỏ ra một chút dụ dỗ đối với một người quyết một lòng với mình.

Thật ra thì hôm nay Cảnh đế rất bận, nhưng rút ra một chút thời gian thăm Tiểu Nguyệt Nhi, hần tự cho là vẫn có thể.

“Thân thể chủ tử nhà người như thế nào?”

Cầm Tâm sau lưng Cảnh đế, cung kính nói: “Thân thể chủ tử suy yếu, sáng sớm ngủ dậy chỉ ngẩn người, sau đó muốn gặp hoàng thượng, thái y còn chưa đến xem.”

Cảnh đế nhíu mày không vui: “Thân thể chủ tử nhà người không tốt, không mau để cho thái y xem qua, rốt cuộc các người làm nô tỳ như thế nào?”

Giọng nói rất lạnh khiến trong lòng Cầm Tâm khẽ run rẩy, vội vàng nói: “Hôm qua Vạn thái y có nói, chủ tử rơi xuống nước nên khí lạnh vào cơ thể, nếu như hôm nay tỉnh lại, uống thuốc đúng giờ là được, không nóng lên liên tục thì vấn đề không lớn. Từ nhỏ chủ tử đã có chút giấu bệnh sợ thuốc, bắt chúng nô tỳ không cho thái y tới đây.”

Cảnh đế hừ một tiếng: “Trẫm thấy, nha đầu này chứa tâm khiến trẫm đau lòng, đừng nói những chuyện kia có thật hay không, chuyện này cũng không được nghe chủ tử người, nhanh chóng truyền thái y cho trẫm. Nếu như Thuần Quý Nghi có bất trắc, Thận Hình Tư chính là kết quả của các người.”

Thận Hình Tư, sống không bằng chết.

Cầm Tâm lại khẽ run run, vội vàng lĩnh mệnh.

“Mỗi ngày xem sách thuốc, cũng không thấy nàng nhìn ra một nguyên do.” Cảnh đế nói thêm một câu. Cầm Tâm phía sau cũng không nói tiếp, chỉ cúi đầu quy củ bước chân đi theo phương hướng của Thính Vũ Các.

Mùi thuốc nồng đậm trong Thính Vũ Các.

Cảnh đế thấy nàng mong đợi nhìn mình, lại đau lòng một hồi.

Nhưng cho dù như thế, ngoài miệng vẫn trách cứ: “Nha đầu này, sao lại không thích xem đại phu? Thân thể mình suy yếu như vậy, sao có thể mặc cho người hồ đồ?”

Làm như nghĩ tới chuyện bệnh thương hàn lúc trước, Cảnh đế dựa theo cái mông nhỏ của nàng mà đánh xuống, dĩ nhiên, động tác này rất êm ái.

“Làm sao lại không chịu ngoan ngoãn, lần trước trẫm từng nói, nếu người tiếp tục coi thường thân thể mình như thế, trẫm nhất định phải trừng phạt người.”

Tịch Nguyệt buồn bã nằm một chỗ: “Ta đã đáng thương như vậy, người còn ức hiếp ta. Đánh ta đau quá đấy.”

Nàng chính là như vậy, Cảnh đế lại tức cười: “Trẫm cũng chỉ nhẹ nhàng đánh xuống, liền bị người nói như thế. Nha đầu người, ngược lại là một kẻ giáo hoạt.” Tuy hắn nói như vậy, nhưng động tác lại cực kỳ êm ái kéo cái chăn có chút không ngay ngắn cho nàng.

“Cảm giác khá hơn một chút chưa?”

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu: “Khá hơn một chút.”

Hắn nhíu mày: “Đó chính là nhớ trẫm, kể từ khi vào cung, người vẫn chưa từng sai người đến Tuyên Minh điện cầu kiến trẫm.”

Tịch Nguyệt bĩu môi một cái: “Tịch Nguyệt sẽ không làm chậm trễ quốc sự của hoàng thượng. Nhưng, nhưng ngày mai hoàng thượng phải rời cung rồi, Nguyệt Nhi sợ là có mấy lời không nói thì không còn kịp nữa.”

Lời này lại khiến Cảnh đế thấy lạ: “Người muốn nói gì?”

Hai bàn tay nhỏ bé chà xát vào nhau, nàng lắp bắp mở miệng: “Hoàng thượng, từ khi tần thiếp vào cung thì thường xảy ra tai nạn, tuy có người

bảo vệ, nhưng tần thiếp cũng không muốn luôn cho người thêm phiền toái. Ta muốn, ta muốn, ta muốn.....”

Nàng lấp bắp nửa ngày mới nói rõ sự việc.

“Trước khi vào cung ta từng đi chùa cầu nguyện, chỉ cần có thể được người ưu ái, chắc chắn sẽ ăn chay niệm Phật, cảm tạ Phật tổ thành toàn. Mà ta vừa vào cung liền được người cưng chiều, lại quên những chuyện này, ban nãy ta chỉ nghĩ, nhất định là Phật tổ trách ta. Hiện tại với thân phận tần thiếp tất nhiên không thể xuất cung, nhưng, tần thiếp nghe nói trong Tuệ Từ cung của Thái hậu có một Phật đường nhỏ, hoàng thượng, người thương tiếc tần thiếp, người giúp ta nói với Thái hậu một chút có được hay không? Ta muốn chuyển vào ở một khoảng thời gian, ăn chay niệm Phật, cũng coi như làm tròn lời hứa của chính mình.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Tịch Nguyệt nói lời này xong thì tha thiết nhìn Cảnh đế đầy mong đợi, nét mặt rất thành kính.

Cảnh đế bị cách nói này của nàng làm cho bối rối, ngay sau đó lại cười cười.

“Nàng muốn tới ở trong Phật đường của Tuệ Từ Cung sao?”

Nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy. Có lẽ dạo gần đây thiếp luôn gặp sóng gió liên tiếp như vậy, nhất định là bởi vì bản thân thiếp không thành kính.”

Lúc này Cảnh đế nhìn ánh mắt của Tịch Nguyệt, nhưng thật ra cũng được tính là đang trần trụi đánh giá thật kỹ.

Tịch Nguyệt cũng không tránh ánh mắt của hắn, hơn nữa còn bày ra dáng vẻ cực kỳ ăn năn. Giống như mình nên nhớ tới chuyện này sớm hơn một chút.

Một lúc sau, Cảnh đế lại cười cười một lần nữa, lúc này đã sắp đến buổi trưa, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi thẳng vào trong phòng, bởi vì bây giờ đang là ngày xuân, ánh mặt trời cũng không chói mắt, hơn nữa lại rất ấm áp.

Vừa vặn, Cảnh đế được ánh mặt trời vây lượn, cả người thoát nhìn giống như là trích tiên (tiên giáng trần).

Cảnh đế đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Nguyệt, nàng cũng không phản kháng, ngược lại còn nhìn hắn có chút mê luyến.

Khi tay trượt đến cổ thì hắn dừng lại một chút, khoảnh khắc dừng lại cũng không đột ngột, Tịch Nguyệt cũng không lộ ra vẻ mặt dư thừa, từ đầu đến cuối vẫn là tư thái đó.

“Ồ! Đã như vậy, tốt..... thôi. Trẫm sẽ nói chuyện này với mẫu hậu, thân thể này của nàng, chịu nổi giày vò sao?”

Tịch Nguyệt đặt tay lên tay hắn, nói rõ từng chữ từng câu: “Không sao. Thiếp nên làm vậy. Nếu như nhớ tới việc thực hiện lời hứa sớm hơn một chút, nói không chừng sẽ không gặp phải những chuyện này ấy chứ.”

Bấy giờ Cảnh đế trở tay nắm tay nàng.

Hắn cũng học theo ngữ điệu chậm rãi của nàng, nói từng chữ từng câu: “Nhớ chăm sóc cho mình thật tốt, nếu như sau khi trở về để trẫm biết được nàng không chăm sóc tốt cho bản thân mình, trẫm nhất định sẽ đánh mạnh vào mũi của nàng.”

Tịch Nguyệt bĩu môi, dùng mu bàn tay hắn cọ cọ mặt mình.

“Thiếp tất nhiên sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, chờ thiếp thực hiện lời hứa tạ lễ với Thần Phật xong, sau này nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió.”

“Vậy phải mất bao lâu nàng mới bằng lòng ra ngoài?” Cảnh đế cười híp mắt hỏi.

Tịch Nguyệt nghiêng đầu nghĩ: “Khi nào ngài trở lại, thiếp sẽ ra ngoài, vừa đúng lúc ngài không có ở đây một mình thiếp cũng buồn bực, không nhìn thấy ngài trong một khoảng thời gian dài như vậy, một mình thiếp đợi ở Thính Vũ Các này, thiếp sợ mình bất cứ lúc nào cũng có thể nhớ tới

những ngày tháng chung sống cùng ngài, như vậy không bằng cứ đành hoàng đợi ở Phật Đường.”

“Nàng đó, thân thể của nàng yếu ớt như vậy, sao trăm có thể yên tâm được đây?”

“Ừm.” Tô vể suy nghĩ một chút, sau đó Tịch Nguyệt mở miệng: “Thật ra thì thiếp cũng thật sự rất lo lắng cho chính mình. Thiếp mới vừa nghĩ qua, thiếp sẽ để Quả Nhi ở lại Thính Vũ Các chủ trì mọi việc, còn lại tất cả mấy đại cung nữ khác đều sẽ theo thiếp vào Phật Đường ở, có ba người họ chăm sóc cho thiếp... tất nhiên là thiếp sẽ nuôi chính mình thành người trắng trẻo mập mạp. Nói không chừng, đợi tới khi ngài trở lại sẽ phát hiện thiếp mập thêm một vòng đấy.”

“Được, nàng nói cái gì cũng đúng. Trăm sẽ nói với mẫu hậu, vừa đúng lúc, mỗi ngày mẫu hậu cũng dành ra chút thời gian để lễ Phật, có gì không hiểu, nàng có thể hỏi mẫu hậu.”

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Tiếp đó, Cảnh đế tỉ mỉ dặn dò Tịch Nguyệt một hồi rồi mới cất bước rời đi, dù sao thì hăn cũng phải bàn bạc chuyện này với Thái hậu.

Ra khỏi Thính Vũ Các, mắt thấy vừa nãy mặt trời vẫn còn rọi tia nắng ấm áp mà giờ đã bị mây đen che kín, có lẽ chỉ lát nữa là trời sẽ mưa ngay thôi.

Thật là một mùa hay mưa.

Vừa ngửa mặt nhìn lên bầu trời, lập tức nghe thấy một tiếng sấm rền vang lên.

Cảnh đế nở một nụ cười như có như không, không phải là nụ cười xã giao, mặc dù như có như không, nhưng lại là nụ cười thật sự phát ra từ đáy

lòng.

“Tiểu hồ ly ngược lại là một người cơ trí.”

Lai Hỉ ở bên cạnh quy củ đi theo ở phía sau, cũng không nhiều lời.

“Báo cho Lai Phúc tới gặp trăm.”

Tiểu nha đầu này thật sự đúng là không phải một tiểu bạch thỏ đơn giản, có lẽ hẳn vừa nghĩ tới điểm mấu chốt thì nàng cũng đã nghĩ mọi chuyện rõ ràng rồi, bằng không cũng sẽ không nghĩ ra cách tự vệ này. [dieen6x4-ddan9f2_Lee6.Quys1_Dd9oo6n.c0m]

Ở trong cung này lâu như vậy rồi, cũng khó gặp được chuyện thú vị như vậy xảy ra, mặc dù nàng không thể cùng hắn đi tuần khiến cho hắn có chút tiếc nuối, nhưng mà nghĩ tới tiểu hồ ly này cũng không phải là người trì độn giống như bề ngoài, hẳn cảm thấy máu trong người đều muốn sôi trào.

Hắn đúng là đã không nhìn lầm, quả nhiên nàng là một tiểu hồ ly không đơn giản.

Cảnh đế tới Tuệ Từ Cung giúp Thẩm Tịch Nguyệt thỉnh cầu vào Phật Đường ở, Thái hậu vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu, nhưng lại thấy nhi tử của mình cười cười thì cũng có chút hiểu ra.

Thái hậu nhìn vẻ mặt của nhi tử có chút hưng phấn như vậy, mặc dù hắn che dấu vô cùng tốt, nhưng bà là mẫu thân nên luôn có thể dò xét được một hai.

“Yên tâm. Người không hi vọng nàng có chuyện, ai gia cũng sẽ không để cho nàng có chuyện gì.”

Đây là cam kết.

Cảnh đế vén tay áo lên, châm cho Thái hậu một ly trà cực kỳ đúng tiêu chuẩn.

Thái hậu nhú mày mở miệng: “Nàng ở Phật Đường đóng cửa, cũng không phải một cách đề phòng tốt.”

“Trong thời gian ngắn như vậy mà nàng ấy có thể nghĩ ra được biện pháp tránh nạn này thì cũng không phải là một nha đầu ngốc.” Bọn họ đều hiểu được, đứa bé này của Trần Vũ Lan, không giữ được. Có lẽ lúc mới đầu Cảnh đế đúng là có mong đợi với đứa bé này, nhưng mà sau khi chứng kiến tâm kế tỏ vẻ đáng thương của Trần Vũ Lan thì cũng ngừng chủ ý này lại.

Lại thấy nàng không ngừng đòi ra cửa, tổn hại sự bảo vệ trá hình của mình, Cảnh đế cười lạnh.

Nếu như ngay cả điểm này cũng không thấy rõ, như vậy đứa bé này không sinh ra cũng được, cho dù thật sự được sinh ra thì Trần Vũ Lan cũng hoàn toàn không bảo vệ được đứa bé này. Không phải là hăn lạnh lùng hà khắc, mà là từ nhỏ hăn đã được giáo dục như thế.

“Chỗ Trần Vũ Lan đã có người muốn động nàng, vậy chúng ta cũng không cần thương hại quá mức. Trẫm vẫn luôn biết, suy cho cùng người đứng sau màn vẫn là vị kia. Người trẫm an bài trong các cung còn có thể tránh được.”

Thái hậu nhìn nét mặt Cảnh đế, có chút đau buồn: “Suy cho cùng thì đó cũng là đứa bé của người, người vốn dĩ con cháu đã đơn bạc.....”

Cho dù là Trần Vũ Lan không thể bảo vệ đứa bé này, không phải còn có người nữa sao, còn có cả ai gia nữa.

Thái hậu vốn muốn nói tiếp, nhưng mà đành nuốt những lời phía sau xuống.

Dường như Cảnh đế cũng nhìn thấu chủ ý của Thái hậu, sắc mặt vẫn như thường: “Chúng ta không thể nào che chở đứa bé này cả đời. Trong cung này, luôn có những chuyện chúng ta không thể trông nom đến nơi đến chốn, Trần Vũ Lan không những không thể bảo vệ đứa bé này mà còn không ngừng cản trở, đã như vậy, đứa bé này thật sự không thích hợp được sinh ra. Mẫu hậu!”

Cảnh đế nhìn Thái hậu, dừng lại một chút: “Vũ Nhi đã được nuôi bên cạnh ngài, cho nên không thể có đứa bé thứ hai được đưa qua đây nuôi dưỡng. Hiện tại phi tử có phần chức cao cũng không phải là không thể sinh con, mặc kệ đứa bé này được ôm tới cho ai nuôi, đều không thích hợp.”

Thái hậu suy xét cẩn thận, thở dài, Cảnh đế nói đúng.

Mấy vị phi tử này cũng có thể sinh được đứa bé của mình, sao có thể đổi đời thật lòng với con nuôi được chứ?

Tuổi của Hoàng thượng vẫn còn trẻ, cũng không phải là dần dần già yếu, bất cứ ai cũng hiểu được, hiện tại cho dù không có con thì cũng không sao, vẫn còn nhiều thời gian, không ai lại muốn nuôi con của người khác, huống chi mẫu thân của đứa bé kia còn là một người không biết điều.

“Cứ thuận theo tự nhiên đi.” Thái hậu không nhiều lời.

“Tối nay trẫm sẽ nghỉ ở Thính Vũ Các, sáng mai trước khi lên đường sẽ bảo nàng dời qua đây. Mọi việc trong cung, đành làm phiền mẫu hậu quan tâm.”

Thái hậu lắc đầu một cái: “Còn có thể làm được điều gì đó cho người, mẫu hậu rất vui mừng.” ---Bạn đang đọc truyện tại [di3^ndd4nf.L3^.Quys.Dd6^nc0m---](https://thuvien sach.vn)

Cảnh đế nhìn dáng vẻ vui mừng của Thái hậu, suy nghĩ có chút tán loạn.

Năm đó người người đều nói mẫu hậu thiên vị, đối xử với mình và lục đệ hoàn toàn khác nhau, nhưng họ đều không biết, mẫu hậu cũng có nỗi bất đắc dĩ của mình. Lúc trước hậu cung phức tạp, mẫu hậu vừa không có gia thế chống đỡ, vừa phải chịu bao nhiêu đau khổ, nhận biết bao tội oan, những điều này đều không có ai biết được.

Mà lúc Cảnh đế là vừa được sinh ra thì tính mạng đã bị đe dọa, sau đó lại bị hãm hại mấy lần, lớn nhỏ đủ cả, vài lần suýt chết yếu.

Sau này có Nghiêm Liệt, khi đó Cảnh Đế đã hai tuổi, hãn không giống Nghiêm Liệt, chỉ là một đứa bé miệng còn hôi sữa. Mẫu hậu vì sự an toàn của Nghiêm Liệt, nên đã đẩy hãn lên đầu ngọn sóng. Mà phụ hoàng cũng vì vậy nên mới để ý tới hãn.

Có lẽ là bởi vì như vậy nên ngược lại Nghiêm Liệt đã nhận được tháng ngày bình an thật sự, còn bản thân hãn thì lại rơi vào tháng ngày hỗn loạn không yên.

Sau này, số lần bị hãm hại nhiều đến nỗi chính hãn cũng không đếm hết.

Người người đều nói là mẫu hậu thương hãn, thế nhưng, trong lúc vô tình hãn lại biết được tính toán của mẫu hậu. Nghiêm Liệt còn nhỏ tuổi, không thể chịu được cảnh bị nhiều mũi nhọn chĩa vào, cho nên mẫu thân cũng chỉ có thể đẩy hãn ra trước.

Mặc dù mẫu hậu cũng có lòng bảo vệ hãn, thế nhưng vướng mắc này đã mãi tồn tại trong lòng hãn, không có cách nào hóa giải.

Cho đến khi hai người đều đã là thiếu niên trưởng thành, không ai biết rằng lần ám sát đó của Nghiêm Liệt đã tạo thành tổn thương lớn thế nào trong lòng hãn. Nghiêm Liệt không chịu tha thứ cho bọn họ, cảm thấy mẫu thân thiên vị, nhưng trong lòng Cảnh đế sao có thể dễ chịu được chứ? Hãn biết mẫu thân đẩy hãn ra trước làm bia đỡ đạn để ngăn cản tai họa thay cho

đệ đệ, nhưng đệ đệ lại muốn giết hần. Không ai hiểu được sự tuyệt vọng của hần.

Bắt đầu từ thời khắc đó, hần trở nên lạnh lùng xa cách. Cuối cùng, không biết rốt cuộc phụ hoàng đã nói gì với mẫu hậu, nhưng từ đó mẫu hậu đã toàn tâm toàn ý trợ giúp hần leo lên ngai vàng.

Lục đệ, lục đệ và hần cũng chỉ như là người xa lạ mà thôi.

Có lẽ Nghiêm Liệt cảm thấy uất ức, thế nhưng y lại không biết được, bản thân hần (Cảnh đế) cũng uất ức.

Hần cũng như Nghiêm Liệt..... không thể tha thứ.

Trong những năm này mẫu hậu không thể tha thứ cho Nghiêm Liệt, những cũng không hần là không mang nỗi đau khó nói thành lời.

Thật ra thì quan hệ mẫu tử của hai người bọn họ cũng không tốt như mọi người suy đoán.

Nếu như không phải là trước khi qua đời phụ hoàng đã khuyên bảo một hồi thì có lẽ hôm nay bọn họ cũng sẽ không có được sự hòa thuận như thế.

Người người đều nói phụ hoàng lạnh lùng không có tình cảm, nhưng không ai hiểu được, ông cũng là kẻ nhìn thấu lòng người.

Nhìn thấy dáng vẻ vui mừng khi có thể làm gì đó giúp cho mình của mẫu thân, Cảnh đế âm thầm cúi đầu, có lẽ, phụ hoàng nói đúng.

Bọn họ đều là mẹ con, năm đó cũng chỉ là bởi vì Nghiêm Liệt còn nhỏ, mà hần thì lại có năng lực tự vệ lớn, cho nên mẫu thân mới có thể làm như vậy. Thế nhưng nó lại không biết nghĩ, cuối cùng làm tổn thương cả hai người.

Cũng chính vì xảy ra chuyện Nghiêm Liệt ám sát, nên mẫu hậu mới hiểu được, hóa ra, cách làm mà bà tự cho là tốt, vừa vạ lại khiến cho bọn họ bị vây khốn trong đau khổ.

Khoảng thời gian sau đó rất nhiều thị thị phi phi, đồng thời cũng càng làm cho huynh đệ bọn họ thêm mâu thuẫn.

Chuyện trong hoàng thất vốn luôn rối rắm phức tạp, khó có thể nói rõ.

Sau chuyện Nghiêm Liệt ám sát, mẫu thân đã từ hắt ta, hiện giờ, bà cũng chỉ còn lại một người con trai là hắt (Cảnh đế) mà thôi.

Bây giờ cho dù mẫu hậu muốn hàn gắn quan hệ với Nghiêm Liệt thì cũng không thể làm được.

Nhìn mẫu thân vui mừng vì làm được chút gì đó cho mình, Cảnh đế khẽ cười thành tiếng, đặt tay trên tay bà: “Mẫu hậu cũng phải bảo trọng thân thể.”

Thái hậu mỉm cười gật đầu.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Lần này xuất cung Cảnh đế mang theo Huệ phi và Bạch Du Nhiên, Tịch Nguyệt bởi vì liên quan đến thân thể cũng không giống như phi tử khác ra cửa tiền đưa, ngược lại là sớm một chút đi đến Tuệ Từ cung của Thái hậu, sau đó chính là đóng cửa không ra.

Thái hậu thấy tình cảnh lần này của nàng cũng âm thầm buồn ngủi, trong cung này dù là thấy không có đầu óc cỡ nào, cũng có thể là biểu hiện giả dối.

Thân thể Tịch Nguyệt rất suy yếu, nếu như nói thật sự mỗi ngày tụng niệm Kinh Phật vậy tất nhiên là không thể nào.

Thời gian dài, Tịch Nguyệt cũng chỉ là ở Phật Đường tu dưỡng, Phật Đường có một phòng chéch nho nhỏ, chính là nơi Tịch Nguyệt ở.

Dù đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng không có ý định ra cửa.

Mà giao Thính Vũ Các cho Quả Nhi mới là thích hợp quá rồi.

Đừng nói Quả Nhi là người từng được huấn luyện, sẽ không dễ dàng rơi vào cạm bẫy của người khác, dù là rơi vào thật, tin rằng thế nào Cảnh đế cũng thêm tin tưởng tính tình của nàng.

Lúc này Tịch Nguyệt thật may mắn là mình sớm chút tìm được quân cờ ngầm mà Cảnh đế đặt trong cung nàng, nếu không phải như thế, nàng cũng không yên tâm như vậy.

Trải qua chuyện này, hình như là Cẩm Tâm thành thực hơn nhiều, Tịch Nguyệt cũng không cần nhiều lời, chỉ thấy nàng ấy thu xếp thỏa đáng mọi chuyện.

Đào Nhi Hạnh Nhi bên kia, nàng cũng đã cẩn thận dặn dò, mấy người vốn cũng không ra khỏi cửa.

Mỗi ngày Thái hậu cũng sẽ sắp xếp người đưa thức ăn tới đây.

Ngày hoàng thượng đi, Tịch Nguyệt chuyển đến Tuệ Từ cung, mà nguyên nhân nàng dời qua cũng được truyền báo ra.

Không ít người xì mũi coi thường, cảm thấy nàng làm điều thừa.

Chính là cũng có lòng dạ sâu nặng, muốn có vẻ nhiều.

Thậm Tịch Nguyệt diễn xuất như vậy thật đúng là không giống như là yên tâm lễ tạ thần. Giống như đi trốn tránh. Chẳng lẽ một người rơi xuống nước đã làm cho nàng sợ đến như vậy?

Có thể là Cẩm Tâm từng dặn dò, Hạnh Nhi và Quả Nhi cũng hiểu một chút gì.

Hai người cũng vô cùng dè dặt cẩn thận.

Tịch Nguyệt không biết, mình chuyển đến cái chỗ này, khiến người sau màn không có đối tượng có thể hãm hại, Trần Vũ Lan còn có vấn đề hay không, cũng hoặc là chờ hoàng thượng trở lại sẽ tiếp tục hãm hại nàng?

Lại ngẫm nghĩ lần nữa, chắc là không phải, dù sao, trang@#d#l#q#d@bubble nếu như chờ sau khi hoàng thượng trở về Trần Vũ Lan mới gặp chuyện không may. Như vậy cũng đã mất đi ý nghĩa khiến nàng ta rơi xuống nước. Mà hoàng thượng, hình như cơ hội xuống tay thấp.

Quả nhiên, hoàng thượng rời đi đến ngày thứ sáu, Tịch Nguyệt nghe được tin tức từ chỗ Quế ma ma, Trần Vũ Lan, sinh non rồi.

Rốt cuộc nàng có một loại cảm giác quả nhiên thế.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Dù là như thế nào, Trần Vũ Lan cũng vẫn là biểu muội của nàng, nàng cũng nên thăm hỏi một chút.

Quế ma ma vỗ tay nàng: “Biết người là người thiện tâm, mặc dù nàng ta đối với người như vậy, người cũng sẽ không độc ác mặc kệ nàng. Chỉ là theo lão nô thấy, Trần Thái Nữ này cũng không phải là Thiện Nam Tín Nữ gì, chuyện bị cản ngược lại một cái, nàng ta cũng chưa chắc làm không được, người cũng đừng quan tâm nàng ta.”

Cho dù Quế ma ma từ ánh mắt gì nói những lời này, Tịch Nguyệt cũng nghe được ý tốt trong lời nói, gật đầu.

Thân thiết nói: “Cám ơn ma ma nhắc nhở, ta cũng hiểu được, vào cung này, dĩ nhiên là khác biệt. Chỉ là ta hơi cảm khái.”

Quế ma ma tiếp tục nói: “Phải nói tỷ muội các người, thật đúng là không hợp với Liên Tú Vân.”

“Hà?” Chẳng lẽ lần này hãm hại nàng thật sao, sẽ làm chuyện này tới trên người Liên Tú Vân?

“Cũng không biết Trần Thái Nữ này nghĩ như thế nào, vốn là người có thai, cũng không biết chăm sóc mình thật tốt, thì ngược lại chạy đến trong lãnh cung đi thăm Liên Tú Vân này, người phát rồ kia cũng có thể tùy tiện thăm sao, vậy không phải là xảy ra chuyện sao? Tống phi cũng ở đó, mỗi ngày cũng lăm nhăm thần bí, lần này thấy Trần Thái Nữ hơi lộ bụng bầu, không phải liền phát điên.”

Lại là Hiền phi trước đây.

Lúc này Tịch Nguyệt thật đúng là hơi giật mình.

Có một số việc nhỏ, cuối cùng là có quan hệ nhân quả. Kiếp trước con nàng chết để ép Hiền phi sụp đổ tận gốc. Kiếp này lúc Hiền phi rơi đài sớm hơn, hơn nữa trở thành Tổng phi. Sau đó lại bị nhốt ở lãnh cung.

Nhưng đứa bé này của Trần Vũ Lan chắc là vì nàng mà xảy ra chuyện.

Có lúc có một số việc nhỏ, thật là quanh đi quẩn lại, nói không rõ ràng.

“Tổng phi đã phát điên. Vậy chuyện này phải xử lý như thế nào?”

Quế ma ma hừ lạnh một tiếng: “Xử lý như thế nào? Mặc kệ nàng ta có phải phát điên thật hay không, hại hoàng tự luôn là sự thật không thể trốn tránh. Ý thái hậu là, tối nay sẽ phải xử lý nàng ta. Về phần có những vấn đề khác hay không, cũng tự có người sẽ điều tra rõ ràng.”

Quế ma ma tuy nói như vậy, nhưng mà cũng âm thầm quan sát biểu hiện của Tịch Nguyệt, thấy nàng ngoại trừ giật mình cũng không phản ứng dư thừa khác. Không khỏi bắt đầu bùi ngùi, có lúc con người thật sự không thể không tin mệnh.

Bà và Thái hậu phân tích qua, chuyện Liên Tú Vân này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, sợ là chủ ý cuối cùng là giữ lại Thuần quý nghi, hãm hại nàng, ngược lại không nghĩ tới, không đợi hoàng thượng ra khỏi Hoàng Thành, nàng ấy đã chuyển đến Phật đường nhỏ ở Tuệ Từ cung bọn họ, tuy cũng không xa hoa, có chút đơn sơ, nhưng lại tránh khỏi rất nhiều chuyện rắc rối.

Nghĩ đến thân thể của nàng, cũng không chịu nổi giày vò không cần thiết nữa.

Vậy ông trời cũng giúp nàng.

“Lúc ở nhà biểu muội cũng không phải là như thế, ngược lại không ngờ vào cung, tính tình cũng thay đổi.” Tịch Nguyệt rảnh rang nói một câu. Trong lời nói không thấy đau đớn, cũng không thấy vui sướng khi người gặp họa.

“Vào cung này, cũng vì tranh đoạt một người đàn ông, làm sao còn có thể trước sau như một?”

Quế ma ma và Thái hậu giống như nhau, chỉ là Thái hậu có cảm tình, tất nhiên bà cũng thiên vị.

Đối với Thẩm Tịch Nguyệt này lại là như thế.

Tịch Nguyệt gật đầu, hiểu lời bà nói.

Hai người chỉ nói một lát đã thấy Tịch Nguyệt có vẻ hơi mệt mỏi, Quế ma ma cũng không dây dưa chỗ này nhiều hơn, dù sao đi nữa bà nên nói đã nói qua, chính là đứng dậy rời đi.

Quế ma ma rời đi, Cẩm Tâm nói nhỏ: “Biểu tiểu thư này thật sự đã xảy ra chuyện.”

Tịch Nguyệt cũng không bất ngờ: “Cũng không biết Thái hậu có hoàn toàn tra rõ mọi chuyện hay không.”

“Chủ tử đừng suy nghĩ quá nhiều, theo nô tỳ thấy, chuyện này vẫn còn chưa xong đâu. Người đó, nếu không có chuyện gì, cứ tu dưỡng thật tốt, để cho các nàng giày vò đi. Mọi việc còn có thể lướt qua hoàng thượng và Thái hậu?”

Tịch Nguyệt cười đồng ý: “Phải phải, người nói có đạo lý. Ừ, ta đây không phải là hơi tò mò sao? Luôn nghĩ, là ai suy nghĩ từng vòng từng

vòng liên hoàn kế.”

“Chờ hoàng thượng trở lại, xem biểu hiện của hần không phải là biết rõ.”
Cầm Tâm cũng coi là một câu đúng.

Kể từ khi Tịch Nguyệt rơi xuống nước thì Cầm Tâm tự trách thật sâu, cảm thấy mình không chăm sóc tốt tiểu thư, hiện giờ suy nghĩ chuyện, luôn suy nghĩ kỹ càng, liền muốn suy một ra ba. Có thể giúp đỡ nhiều hơn cho chủ tử nhà mình.

“Kế sách là có, đáng tiếc, biểu hiện quá cực đoan rồi.”

Thật ra thì trong lòng nàng, thật sự đã chắc người kia, nếu như nàng không có đoán sai, người kia phải là Bạch Tiểu Điệp, dù sao, Trần Vũ Lan và Liên Tú Vân đều qua lại thân thiết với nàng ta, mà họ khác thường rõ rệt.

Cũng hoặc là, còn có người lợi hại lợi dụng Bạch Tiểu Điệp.

Chuyện hậu cung thường là như thế,0di33xn0dafnl330fys0doon Tịch Nguyệt nhìn rất thấu đáo, cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù người kia là ai.

Thật ra thì, cũng không phải là ngoài ý muốn, không phải sao?

Nàng đột ngột nói lên yêu cầu này như vậy, chỉ cần Hoàng đế có chút lòng suy nghĩ, cũng phải biết nàng đây là tránh tai họa, hơn nữa hoàng thượng cũng không ngốc, tất cả bọn họ có suy nghĩ trù tính thêm cũng chưa chắc có người coi trọng.

Đã như vậy, nàng nên suy nghĩ một chút thái độ chung sống với hoàng thượng sau này.

Hơn nữa, nàng một vị nhỏ như thế, sợ là người khác cũng muốn đánh chủ ý tới trên người nàng rồi, cho rằng nàng yếu đuối có thể bắt nạt sao.

Nàng cũng không sợ chuyện này, chỉ có điều lần này thân thể nàng suy yếu, cũng không thích hợp đấu với người.

Nhưng..... Tịch Nguyệt nắm chặt nắm đấm.

Nếu họ tính kế nàng như vậy, không làm chút gì, thật là có lỗi với “Ý tốt” của họ.

Cầm Tâm thấy chủ tử nhà mình yên lặng không nói, làm như suy nghĩ sâu xa, hỏi: “Chủ tử, có cần nô tỳ liên lạc người hay không?”

Tịch Nguyệt kéo bẻ ngón tay, lắc đầu: “Hiện tại trong cung đã sợ bóng sợ gió rồi, không chừng bên Thái hậu tra được cái gì, trong khoảng thời gian này, chúng ta không cần làm bậy. Chờ hoàng thượng về hơi yên tĩnh trở lại rồi nói.”

Các cung cũng có thể lực của mình trong cung, hoặc là nói có vài trợ thủ của mình, Thẩm Tịch Nguyệt cũng không ngoại lệ, nhưng nàng lại ẩn núp rất tốt, cũng không liên lạc nhiều người. Dù như thế nào, cho dù để cho hoàng thượng cảm thấy, nàng cũng là có chút nhỏ mọn, nàng cũng không bằng lòng lật tất cả lá bài tẩy của mình đều bày trên mặt bàn để cho người xem xét.

Ngày hôm đó trải qua rất tự nhiên, nàng đóng cửa không ra, người khác cũng đừng tìm đến nàng.

Cũng chẳng qua chính là ngày thứ mười, hoàng thượng đã dẫn Huệ phi và Bạch Du Nhiên hồi cung.

Lúc này thân thể Tịch Nguyệt cũng đã khỏe.

Một bộ váy dài màu xanh biếc như nước mùa thu, áo dài màu bạc, trên đầu lóe lên trâm vàng, có vẻ trong đơn thuần lại lộ ra một chút hoa lệ.

Hoàng thượng này đi bao lâu, thì người trong cung bấy lâu không thấy Thẩm Tịch Nguyệt.

Cho dù trong lòng cầu nguyện oán thăm thế nào, hi vọng nàng tiều tụy không chịu nổi, cũng đều không đánh lại trong nháy mắt gặp nhau này.

Nàng rất tốt, nhưng người khác thấy nàng rất tốt, đều rất không tốt.

Làm như hơi cảm thấy hứng thú tệ hại, Tịch Nguyệt đúng là vui mừng trở lại.

Nụ cười thật lòng khiến mắt nàng cười thành trăng rằm.

Cảnh đế thoát khỏi kiêu đi chính là thấy tình cảnh như thế. Ở bên trong đông đảo mỹ nhân, chỉ có Tịch Nguyệt cười đầm tĩnh thật lòng. Hoàn toàn khác biệt với người khác.

“Đều đứng lên đi. Thân thể Thuần quý nghi như thế nào? Thân thể suy yếu cũng không cần tới tiếp giá.”

Tuy là tất cả Đức Phi Tề phi, nhưng mà Cảnh đế lộ ra thoáng đỡ Tịch Nguyệt rõ ràng, đây cũng khiến mọi người trong hậu cung kinh ngạc, phải biết, thường ngày hoàng thượng là một người vô cùng giữ quy củ. Cho dù là rất nhiều cung chiêu * với người nào, cũng sẽ không phóng đại dưới con mắt của đông đảo mọi người.

“Khởi bẩm hoàng thượng, mấy ngày này thần thiếp đóng cửa yên tĩnh nghỉ ngơi, cung kính thành tâm lễ Phật. Thân thể đã khỏe.” Trang ## bubble Nàng vẫn là một dáng vẻ cười híp mắt như cũ.

Nhìn lên nhìn xuống thoáng đánh giá nàng, gật đầu.

Lại nhìn về mọi người: “Cũng trở về đi. Trẫm còn muốn đi thỉnh an với Thái hậu.”

Vỗ vỗ tay Tịch Nguyệt, Cảnh đế rời đi.

Cảnh đế rời đi, phi tần khác cũng không cùng nhau hỏi han. Mỗi người cũng chuẩn bị rời đi.

Liếc mắt nhìn Huệ phi lạnh nhạt kiêu ngạo và Bạch Du Nhiên hờ hững, Tịch Nguyệt không thấy một chút ghen tỵ, cười yếu ớt với hai người này, cũng lượn lờ rời đi.

Nếu hoàng thượng trở lại, vậy hứng thú tranh thủ tình cảm chính là lại muốn bắt đầu đây?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Thái hậu và Hoàng đế không gặp hơn mười ngày, tất nhiên muốn dùng bữa với nhau, Tịch Nguyệt cũng không muốn làm người ganh tỵ kia, yên lặng sắp xếp nô tài khuân đồ qua cung mình.

Lần này điệu bộ của nàng lại khiến Quế ma ma gật đầu một hồi, Thái hậu và hoàng thượng gặp nhau, dĩ nhiên là hy vọng có thể nói chút lời riêng tư với nhau. Nếu như người khác không thức thời, cũng quả thật làm người ta cảm tức.

Tịch Nguyệt trở lại Thính Vũ Các lại thấy Quả Nhi, quả nhiên, Bạch Tiểu Điệp này từng tới đây xin gặp, chỉ là Quả Nhi cũng không phải dễ chọc gì đó, 0di33xn0dafnl330fys0doon mặc dù bình thường im lặng không nói, nhưng lúc quan trọng cũng không phải là dễ bắt nạt.

Nghe Quả Nhi hồi báo, Đào nhi bên cạnh thoáng cái cúi người, chen miệng nói: “Chủ tử, theo nô tỳ thấy, Bạch Tiểu Điệp này tất nhiên không có lòng tốt, chúng ta có muốn bầm Thái hậu hay không?”

Tịch Nguyệt mỉm cười: “Không cần. Lại không nói đến hoàng thượng Thái hậu có biết hay không, có một số việc nhỏ, cũng không thể hoàn toàn mượn tay người khác. Nếu không thì khắp nơi cho rằng ta dễ bắt nạt sao? Vốn định chỉ lo thân mình, hầu hạ hoàng thượng thật tốt, hiếu kính Thái hậu là được. Nhưng những người này trái lại là năm lần bảy lượt gây chuyện, tượng đất còn có ba phần tính năng của đất, ta cũng không phải khắp nơi đều dễ nói chuyện.”

Làm như có chút giật mình vì lời nói này của Tịch Nguyệt, ngay cả Quả Nhi cũng ngẩng đầu lên.

“Thân thể biểu muội như thế nào?”

Mấy ngày nay Tịch Nguyệt chưa từng ra cửa, mấy đại cung nữ bên cạnh cũng bị hạn chế, tất nhiên không biết được tình huống bên ngoài, trong lòng nàng có so đo, cũng chưa từng phái người hỏi thăm nhiều hơn, có lẽ nàng không biết, Quả Nhi kia nhất định là biết.

Quả Nhi trả lời: “Bẩm chủ tử, Trần Thái Nữ mất đứa bé, vốn là vô cùng đau buồn, ngày đó không ngừng khóc rống, còn đòi phải cùng đi. Chỉ là ngày hôm sau Quế ma ma trong cung Thái hậu đi thăm Trần Thái Nữ thì sau đó nàng ta cũng không nói nhiều, giống như biến thành một người khác.”

Tịch Nguyệt cười nhìn Quả Nhi: “Không có điểm nghi ngờ khác?”

Quả Nhi suy nghĩ tỉ mỉ một lần, hơi chần chờ: “Nô tỳ cũng không biết việc này có tính không, nô tỳ nghe nói, Bạch Tiểu Diệp sau khi Trần Thái Nữ xảy ra chuyện đã từng đi thăm Trần Thái Nữ, chẳng qua lại bị Trần Thái Nữ đuổi ra ngoài. Chỉ là chuyện như vậy cũng không làm chuẩn, đều là lời đồn đãi mơ hồ trong cung.”

Tịch Nguyệt đứng lên, Cẩm Tâm bên cạnh cũng hiểu ý nghĩ của nàng, vội vàng đưa tới cây kéo trong tay.

Tịch Nguyệt nhận lấy cây kéo rồi bắt đầu tỉ mỉ cắt sửa bồn hoa.

“Trần Vũ Lan dù có không tốt, cũng là biểu muội ta, ngay cả chúng ta không hợp, nhưng người khác ở giữa khách bác lại coi là gì.”

Lời nàng vừa nói ra, rốt cuộc Cẩm Tâm cũng hơi mê mang, nhưng vừa nhìn kỹ, chỉ thấy giữa lông mày chủ tử không nhìn ra cảm xúc, lại vừa suy

xét, sợ là đây cũng là chủ tử cố ý nói trước mặt Quả Nhi, lại điều chỉnh tâm trạng, không nhiều lời đứng bên cạnh.

Trong khoảng thời gian ngắn trong nhà lại yên tĩnh trở lại.

Sau lúc lâu, Tịch Nguyệt nhìn bồn hoa mình cắt sửa xong, bộ dáng giống như có chút không vừa ý.

“Nhìn tay nghề của ta này, thật là bình thường, thật sự là làm cho người ta buồn bực.”

Chủ tử chỉ có điểm * tốt ấy, lại không thể như ý, Cẩm Tâm vội vàng mở miệng: “Không bằng nô tỳ đến bên nội vụ, xin một tiểu cung nữ có tay nghề tốt tới đây, chủ tử thông minh như vậy, xem nàng cắt mấy ngày, chắc hẳn cũng thuận buồm xuôi gió.”

Trong cung này cũng không ít người biết, Thuần quý nghi không thích trồng hoa nuôi cỏ, nhưng lại rất thích cắt sửa, đây cũng là một việc rất * tốt.

Tịch Nguyệt khẽ chau mày: “Trong cung này các người lại là biết được ai hơi chút tinh thông với cái này?”

Trong cung, bình thường loại chuyện lật vật này đều là tiểu thái giám sẽ làm, tiểu cung nữ biết sửa cắt bỏ hoa cỏ thật là không nhiều lắm.

Tịch Nguyệt bình thường cũng không thích giám tiếp xúc quá mức với tiểu thái, mấy đại cung nữ này cũng biết rõ.

Thật ra thì trong lòng Tịch Nguyệt, cho dù là, cho dù là cái gì kia, nhưng cuối cùng cũng là đàn ông, dùng trong phòng có nhiều phiền phức. Mà cắt sửa hoa cỏ vốn là yêu cầu tiếp xúc gần gũi với nàng, nàng cũng không thích như thế. Đây cũng là nguyên nhân nàng vẫn luôn không tìm người.

Đào nhi vừa suy xét cặn kẽ thì lại mở miệng: “Chủ tử, nô tỳ biết, Dịch Đình cục có một tiểu cung nữ, tên gọi là Thúy Văn, bởi vì tướng mạo nàng hơi xấu xí tính tình lại không làm người thích, cũng luôn bị phân công làm chút việc của tiểu thái giám. Nàng ấy cũng là số ít cung nữ biết sửa cắt hoa cỏ trong cung. Nghe nói tay nghề kia cũng không tệ.”

Quả nhiên, nghe nàng ấy vừa nói như thế, chính là Tịch Nguyệt cảm thấy hai mắt tỏa sáng lên: “Một khi đã như vậy, Cẩm Tâm, người đi nói một tiếng với quản sự Dịch Đình cục. Xin tiểu cung nữ này tới đây.”

Loại chuyện xin một cung nữ này, cũng không cần nói quá nhiều.

Cẩm Tâm đáp dạ.

Cẩm Tâm làm việc lưu loát, tối hôm đó đã dẫn theo tiểu cung nữ Thúy Văn tới đây, nói là tiểu cung nữ, nhưng mà cũng là chỉ phẩm cấp. Nhìn tuổi, là lớn xấp xỉ với Cẩm Tâm.

Sau khi Tịch Nguyệt quan sát tỉ mỉ một phen thì để cho nàng ta cắt sửa bồn hoa, trang ## bubble không bao lâu, quả nhiên là mặt mày hơn hở mà điều chỉnh nàng ta làm cung nữ nhị đẳng.

Thúy Văn hơi nhát gan, nghe Tịch Nguyệt dặn dò thì bèn rời đi tìm Cẩm Tâm.

Cẩm Tâm sắp xếp chỗ cho nàng ta ở.

Đây vốn là một nhạc đệm nhỏ, điệu bộ lẫn này của Thuần quý nghi cũng không chọc người liếc mắt, vốn cũng không phải là chuyện lớn gì, cũng phù hợp tính tình của nàng.

Hoàng thượng vừa mới trở lại cũng không truyền bất kỳ người nào thị tẩm, Tịch Nguyệt cũng hiểu, dù là truyền người, cũng sẽ không phải là nàng. Dĩ nhiên là mừng rỡ thanh nhàn.

Sau khi tắm rửa Tịch Nguyệt vấn mái tóc thành một búi tóc đơn giản. Một bộ áo lót màu xanh nhạt nổi bật lên người trắng nõn mềm mại.

Cầm Tâm bên cạnh nói nhỏ: “Chủ tử, nếu Thúy Văn cũng đi vào ở, về sau thì chúng ta làm việc dễ dàng hơn nhiều.”

“Thúy Văn coi như là sư tỷ của ta, đối xử nàng ấy cẩn thận chút.”

Cầm Tâm bật cười: “Chủ tử lại suy nghĩ quá nhiều, chúng ta tự nhiên sẽ đối xử thật tốt với nàng ấy, hơn nữa, nếu ta chăm sóc nàng khắp nơi, với chú ý giúp đỡ, người khác mới cần nghi ngờ đấy.”

Tịch Nguyệt liếc mắt, trừng nàng ấy: “Ta chỉ là để cho người cẩn thận chút, ngược lại người nói rất nhiều.”

Cầm Tâm cười hì hì: “Chủ tử vốn là cô nương tuổi còn nhỏ, mỗi ngày suy nghĩ quá nhiều, cũng không thấy một nụ cười thật lòng, nô tỳ đây không phải là trêu chọc ngài chơi đó sao?”

Thấy nàng như thế, Tịch Nguyệt cũng bật cười.

Nói đến Thúy Văn này, cũng là người nàng có thể tin tưởng, khi còn bé Thúy Văn ở sát vách nhà Vạn Phu Nhân, Vạn Phu Nhân không có con gái, cũng thích nàng ấy, đã muốn thu nàng ấy làm đồ đệ, sau lại bởi vì đủ loại nguyên nhân cũng không hoàn thành được, nhưng cho dù như thế, Vạn Phu Nhân cũng dạy rất nhiều y thuật cho nàng ấy.

Chính là ý của Vạn Phu Nhân, những thái y kia của Thái Y Viện, cũng có không ít quả là không bằng Thúy Văn này.

Sau đó trong nhà Thúy Văn gặp khó khăn, nàng ấy là ăn nhờ ở đậu, sau thì dưới yêu cầu của thúc phụ (chú ruột) thay thế danh ngạch đường muội (em họ) của mình vào cung làm cung nữ. Bởi vì là người ít nói tướng mạo không xuất sắc, cũng không gặp phải chuyện tốt gì.

Cũng may mà lúc đó Vạn thái y có chăm sóc nàng ấy, nếu như không phải loại này, sợ là nàng ấy sẽ trải qua khó khăn.

Trùng hợp lúc này Tịch Nguyệt vào cung, thì Vạn Phu Nhân lại liên lạc nàng, Vạn thái y cũng không phải luôn có thể giúp được, nếu như để cho hai người cùng một chỗ, cũng coi là đều tốt với hai người, bên cạnh Tịch Nguyệt thêm một người y thuật cao siêu, mà Thúy Văn sống cũng tốt hơn chút.

Nhưng Tịch Nguyệt cũng có suy tính của mình, nếu như nàng mới vào cung đã là như thế, tự nhiên chộc người liếc mắt, chính là từ từ mà tính.

Ban đầu nàng nghi ngờ trong cung có người, nàng ta động tay động chân trong hương liệu, cũng treo đèn lồng màu đỏ, khiến Thúy Văn giúp một tay.

Đi tới hôm nay, cũng coi như nàng bày bố thỏa đáng, dĩ nhiên là đúng lý hợp tình gọi người tới.

Yêu thích cắt sửa bồn hoa? Tịch Nguyệt mỉm cười.

Kiếp trước, nàng lại không có yêu thích như vậy.

Nghĩ tới tình huống trước mắt của mình, trong lòng nàng thoải mái hơn nhiều, bên cạnh có Cẩm Tâm, Xảo Ninh, Thúy Văn những người giúp đỡ này, cộng thêm bản thân nàng lại có trí nhớ kiếp trước, nàng sẽ sống tốt.

“Cẩm Tâm, ngày mai ta định đi thăm Vũ Lan, người cảm thấy, thời gian nào ta thích hợp đi qua?” Thật ra thì Tịch Nguyệt cũng cảm thấy, hình như từ khi nàng rơi xuống nước, thì Cẩm Tâm cẩn thận hơn nhiều, cũng không giống trước kia. Đây là cố ý nhìn chủ kiến của nàng ấy.

Nghĩ đến cũng đúng, thường ngày những thứ gây khó khăn kia, trong lòng mình cũng có tính toán, có phòng bị, chuyện rơi xuống nước này ngược lại hoàn toàn không phải, mà là một điều ngoài ý muốn mình không

có phòng bị, sợ là cũng đang bởi vì vậy, mới khiến Cẩm Tâm thật sự hoảng sợ.

Cẩm Tâm vừa suy xét tỉ mỉ, lắc đầu: “Nô tỳ cảm thấy, chủ tử dù canh giờ gì, thậm chí không thăm nàng ta mới phải.” Thấy Tịch Nguyệt như muốn nói gì, vội vàng thêm nhanh lời, nói tiếp: “Không phải nô tỳ hiểu nhiều, chẳng qua nàng ta quả thật là không phải người sống chung tốt lắm. Chúng ta bày tỏ ý tốt với nàng ta. Người khác khó tránh khỏi buộc chúng ta thành một sợi dây thừng. Nếu là như vậy, ngày khác nàng ta làm cái gì nữa, thì chúng ta lại nói không rõ ràng.”

Tịch Nguyệt thấy nàng nói như thế, gật đầu. Thật ra thì sao trong lòng nàng lại không biết được điểm này chứ?

Nàng cũng biết những thứ này, nàng hỏi Cẩm Tâm cũng là xem ý định của nàng ấy thế nào.

Tuy hoàng thượng có lẽ đã biết, nhưng nếu nói sẽ xử lý Bạch Tiểu Điệp xong ngay, đó cũng là không thể nào, hơn nữa nàng cũng buồn bực, d!^Nd+n(#Q%*d@n có lẽ Liên Tú Vân là người không cần thận bị hại, nhưng Trần Vũ Lan không nên như thế.

Rốt cuộc là như thế nào khiến nàng ta buông lỏng cảnh giác, mà nàng dùng, lại là dạng thuốc gì.

“Ta đoán, thế nào Quế ma ma cũng nói chuyện Bạch Tiểu Điệp với nàng, nếu không nàng ta sẽ không đuổi Bạch Tiểu Điệp đi. So sánh với biểu muội, ta thêm kiêng kỵ Bạch Tiểu Điệp.” Tịch Nguyệt cũng coi là ăn ngay nói thật.

Cẩm Tâm không hiểu: “Chủ tử muốn lợi dụng tay người khác đối phó Bạch Tiểu Điệp?”

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Nếu ta làm quá nhiều, khó tránh khỏi hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ, hoàng thượng sẽ cho phép nữ nhân của mình có chút mưu kế, nhưng mà tuyệt đối không sẽ vui khi thấy nữ nhân của mình ác độc.”

“Như vậy hoàng thượng và Thái hậu sẽ không quản chuyện này sao?”

“Quản? Dĩ nhiên là sẽ quản, nhưng mà quản thế nào thì không thể nói chắc chắn. Ta đây bỗng nhiên rơi xuống nước, ta quyết sẽ không để người hại ta Tiêu Dao (ung dung tự tại). Chuyện này còn phải tính toán cặn kẽ.”

Nàng cũng không dám khẳng định, hoàng thượng sẽ 100% xử lý xong Bạch Tiểu Diệp, nhưng nếu không nhỡ cớ tận gốc, với tính tình của Bạch Tiểu Diệp chắc chắn sẽ tiếp tục hại người. Nhưng nàng sẽ không cho nàng ta thêm bất cứ cơ hội nào nữa.

Đây coi như là, hận cũ thêm thù mới sao?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Hoàng thượng cho đòi Tịch Nguyệt thị tẩm là ngày thứ tư sau khi trở lại, ngày đầu tiên không ai thị tẩm, ngày thứ hai chính là Đức Phi, ngày thứ ba là Tề phi, ngày thứ tư lại chính là nàng, Tịch Nguyệt cảm giác có chút thụ sủng nhược kinh (được cưng chiều mà sợ).

Chỉ là ngược lại nàng càng ngày càng cảm thấy, hoàng thượng đây là muốn nâng đỡ nàng lên cao.

Nhưng cho dù là thị tẩm, hai người cũng không có làm cái gì, bởi vì chuyện nàng rơi xuống nước trước đó, ngược lại hoàng thượng lo lắng cho thân thể nàng.

Dù xem ra nàng đã khoẻ, nhưng mà hoàng thượng luôn luôn nghĩ tới, tránh cho làm nàng bị thương. Trong lòng Tịch Nguyệt âm thầm oán giận, sợ là sợ chuyển bệnh qua người hăn đấy? Chẳng qua tất cả cũng chỉ âm thầm suy đoán trong lòng, lại không dám biểu hiện một chút lên mặt.

Hai người vừa nói chuyện với nhau, thời gian trôi qua như vậy. Nếu như nói để Tịch Nguyệt và hăn ngủ một giấc cái gì cũng không làm, Tịch Nguyệt cũng không có ý kiến gì, nhưng Cảnh đế người ta không được đâu....

Qua canh hai (21-23 giờ), Cảnh đế sai Lai Hỉ đưa Tịch Nguyệt về Thính Vũ Các.

Dù hăn có sủng hạnh Thẩm Tịch Nguyệt hay không, phần vinh dự này vốn là không giống với người khác.

Trần Vũ Lan sinh non, hoàng thượng cũng không đi thăm. Người khác cho rằng nàng ta là vì bản thân đi lãnh cung bị chán ghét, nhưng làm sao Tịch Nguyệt không hiểu, điều này cũng gián tiếp nhìn thấu người đàn ông lãnh tâm lãnh tình này.

Nói tình cảm với hắn, thật quá dư thừa rồi.

Về phần Bạch Tiểu Diệp, đây cũng là hơi kỳ lạ, cũng không hiểu được rốt cuộc thì Cảnh đế nói thế nào với Huệ phi, lại chuyển Bạch Tiểu Diệp đến chỗ phòng chếch Trúc Hiên.

Tịch Nguyệt nghĩ mãi không xong.

Có lúc sống lại, thật đúng là không phải vạn năng.

Nhưng mà nghĩ đến Cảnh đế làm việc luôn như lọt vào trong sương mù, Tịch Nguyệt cũng không ngồi chờ chết. Người ta cũng đã khi dễ đến trên đầu nàng, cái gì nàng cũng không làm, cũng không phù hợp tính tình của nàng.

“Cầm Tâm, thông báo Thúy Văn, chúng ta đi thăm biểu muội.”

“Cái gì?” Cầm Tâm dờ dẫm.

Tịch Nguyệt cười híp mắt: “Không đi gặp Trần Vũ Lan, thì sao ta có thể biết cái gọi là chân tướng chứ?”

Cầm Tâm hoảng hốt một phen, làm như hiểu, ai một tiếng.

Nếu như nàng không có đoán sai, điệu bộ này của Trần Vũ Lan tất nhiên là biết người hãm hại nàng ta là Bạch Tiểu Diệp, nhưng Trần Vũ Lan có thể biết, nàng lại không nên biết. Nếu muốn ngoài mặt đối phó Trần Vũ Lan, dù sao cũng phải có nguyên nhân thiết thực, nếu không thật đúng là khiến hoàng thượng không thích rồi.

Hôm nay nàng đã báo hiệu với chỗ hoàng thượng, tiểu nha đầu đơn thuần thẳng tính này thật sự là phải lộ xác, bây giờ, nàng nên có chút tâm cơ chứ?

Nếu như nàng từ chỗ biểu muội Trần Vũ Lan biết hung thủ đẩy mình xuống nước, vậy nàng có thái độ gì mới để cho hoàng thượng yên tâm đây?

khuôn mặt mềm mại của Tịch Nguyệt cười thành một đóa hoa.

Cũng không phải là cá tính hơi xúc động hơi nhỏ mọn sao?

Cho dù Vũ Lan có nói với nàng cái gì hay không, chỉ cần sau khi trở về từ chỗ Vũ Lan thì nàng lại có thay đổi, như vậy, dù nàng ta nói mình không nói, tất cả mọi người sẽ cho rằng Trần Vũ Lan nàng nhất định là nói cho mình cái gì.

Vậy cũng là biểu muội nham hiểm một lần, nắm lại quả đấm nhỏ, Tịch Nguyệt vui vẻ ra mặt, suy nghĩ một chút, lại điều chỉnh vẻ mặt xuống. Thấy Thúy Văn đã vào cửa.

Tịch Nguyệt dặn dò: “Người xem giúp ta, rốt cuộc là trong cung nàng ta có vấn đề gì.”

“Nô tỳ hiểu rồi.” Thúy Văn cũng không nói chuyện quá *, cũng không thích biểu diễn y thuật của mình, nhưng mà, quả thật nàng thật sự là một người có tài.

Nếu như Bạch Du Nhiên nói không sai, như vậy nhất định là Bạch Tiểu Diệp dùng các thứ thuốc đã tạo thành thay đổi trên tính cách của bọn họ.

Rõ ràng nóng nảy vội vàng, nếu như không phải là sau khi nàng và Trần Vũ Lan tiếp xúc thật lâu, lại bởi vì lời Bạch Tiểu Diệp nói, nàng nhất định không ngờ đến điểm này.

Đây là lần thứ hai Tịch Nguyệt tới thăm cung Trần Vũ Lan, tiểu thái giám chờ đợi bên ngoài thấy Tịch Nguyệt đến, vội vàng chân chó đi qua thỉnh an.

Ai mà không biết, hiện nay Thuần quý nghi người ta đang được thánh sủng.

Nghe nói Tịch Nguyệt muốn gặp chủ tử nhà mình, trang@ddlqđ@bubble editor tiểu thái giám đi như chạy vào nhà bẩm báo.

Cũng chẳng qua thời gian ngắn đã thấy Lan Nhi bên cạnh Vũ Lan ra đón.

“Nô tỳ gặp qua Thuần quý nghi. Chủ tử nhà ta nói, mời ngài đi vào.”

Đây cũng không phải là dáng vẻ trong ngày thường.

Hôm nay Trần Vũ Lan còn trong ngày ở cử sinh non, vừa thấy Tịch Nguyệt vào cửa, chính là nước mắt lưng tròng nhìn sang: “Biểu tỳ.....”

Ngược lại hoàn toàn khác biệt với lần trước tới.

Tịch Nguyệt cũng không sang đó, dặn dò Cẩm Tâm đặt đồ mình mang tới qua một bên, Vũ Lan liếc nhìn, vốn là không ngừng có vật bị vài người khác động tay động chân, nghĩ đến biểu tỳ này cũng đề phòng nàg.

Vẻ mặt Trần Vũ Lan thêm khổ sở một hồi.

“Trước đó vài ngày nghe nói biểu muội gặp chuyện không may, nhưng thân thể biểu tỳ cũng không khỏe, lo lắng khiến khí lạnh trên người mình chuyển qua cho muội muội, lại lo lắng muội muội suy nghĩ nhiều, nên cũng không đến thăm. Hôm nay cũng coi là thật tốt rồi, thì muốn ghé thăm người một chút. Thân thể lại còn có cái gì không ổn không?”

Trần Vũ Lan tóc dài xoa trên vai, trong ánh mắt lộ ra oán hận.

“Không ổn? Ta có thể có gì không ổn. Đáng thương cho đứa bé số khổ của ta, chắc là không có cơ hội nhìn cung điện Cẩm Tú này.”

Tịch Nguyệt vẫn đứng một bên, Trần Vũ Lan cũng không cảm thấy có gì không ổn, đau khổ nói khát khao và mong đợi của mình đối với đứa bé này.

Nói lúc lâu, thấy Tịch Nguyệt đứng một bên cũng không đáp lời, Trần Vũ Lan hơi không tự nhiên.

“Biểu tỳ, người ngồi đi....”

“Việc đã đến nước này, người cũng đừng nghĩ quá nhiều, ta chỉ tới thăm người một chút, người vẫn còn tốt, vậy thì ta đi về. Tránh cho thời gian dài, người khác nói cái gì nữa.”

“Người khác” này, cũng không phải là ám chỉ nói bản thân Trần Vũ Lan nàng sao, ý Tịch Nguyệt rất rõ ràng, mình ở lại, vậy không phải là chiêu hãm hại rõ ràng thế này.

Vẻ mặt Vũ Lan càng thay đổi: “Biểu tỳ, mấy ngày nay, là muội muội sai rồi. Nhưng mà, cũng không phải là muội muội cố ý, là thật sự bị người hãm hại và châm ngòi mới có thể như thế. Nhớ lúc còn chưa vào cung, biểu tỳ muội chúng ta khi đó hòa thuận biết bao. Làm sao ta vừa vào cung lại nhắm vào người?”

“Hả?” Tịch Nguyệt nhíu mày nhìn người.

Vũ Lan cắn môi: “Biểu tỳ, chắc hẳn người cũng biết, vì sao ta khác thường như vậy, là bởi vì bị người bỏ thuốc. Ngược lại thật ra ta không ngờ, Bạch Tiểu Điệp này là một người ác độc như thế. Nếu như không phải là nàng ta, sao tỳ muội chúng ta đến nông nỗi thế này. Đều là nàng ta dùng thuốc rối loạn tâm trí ta, lại không ngừng châm ngòi từ bên trong, biểu tỳ, thật sự là ta cảm thấy mình có lỗi với người.”

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Biểu muội nói cái gì đó, người nói chuyện như vậy, ta cũng không hiểu, cũng chưa từng có người khác nói với ta. Về phần thuốc người nói, biểu muội, ngược lại thật ra ta không rõ, cõi đời này còn có kỳ được như thế, có thể mê hoặc tâm trí người ta?”

Trần Vũ Lan dừng lại, tiếp tục đau khổ kể lại: “Người xem không phải là ta bị mê hoặc người sao? Nếu không, sao ta đối xử với biểu tỷ như vậy?”

Tịch Nguyệt thấy nàng như thế, hì hì bật cười: “Biểu muội có thể đừng làm nét mặt này, quá không giống với người, về phần chuyện như vậy, tự ta sẽ phán đoán. Biểu muội vẫn dưỡng thật khoẻ đi. Ta cáo từ trước.”

Nàng thật không nghĩ tới hoà giải với Vũ Lan, nếu không như Cẩm Tâm nói, nói không chừng lúc nào đó lại bị nàng ta cắn một cái.

Coi như không bị cắn, người khác coi hai người thành một phái, nàng cũng không muốn phải gánh nỗi đen (oan ức) của Trần Vũ Lan.

Thấy Tịch Nguyệt như vậy, trên mặt Trần Vũ Lan thoáng hiện lên vẻ tức giận, chỉ là ngay sau đó giấu đi.

Đợi ra khỏi cửa.

Tịch Nguyệt như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Thật là có nhìn ra cái gì không ổn?”

Thúy Văn cân nhắc một chút, mở miệng: “Trong phòng không có gì khác thường, có lẽ chắc là đã tiêu diệt nguyên nhân dẫn tới nàng ta khác thường rồi.”

Lại nghĩ xuống, nàng nói tiếp: “Nô tỳ nghe nói vài năm trước, biên giới có một loại hoa, tên gọi túc nhiễm. Lúc hoa này nở rộ lấy nhị hoa mài thành bụi phấn ăn thời gian dài, rất dễ dàng nóng nảy tức giận, trong lòng không yên. dieenddafnleequysddoon Nô tỳ nghe triệu chứng của Trần Thái Nữ

này. Ngược lại có chút giống cái này. Chẳng qua ta suy đoán, nàng ta chắc không phải là ăn, mà là những phương thức khác, nếu không thời gian lâu như vậy, hiện tại sợ là triệu chứng của nàng ta sẽ không nhẹ như vậy.”

Cầm Tâm có chút líu lười, vậy cũng nhẹ?

“Hoa này có thể thay đổi tính cách người khác?”

Thúy Văn lắc đầu: “Không thể. Nô tỳ mới vừa cũng đã nói, làm cho người nóng nảy dễ giận, trong lòng không yên. Dùng hoa này thời gian dài thì sẽ nghiện. Nhưng mà nếu nói thay đổi tính tình, nô tỳ cảm thấy không phải, nói ngược lại, sợ rằng vốn là trong lòng không yên, lại bởi vì người khác châm ngòi, kích phát ý nghĩ ác độc ẩn trong trong lòng thôi. Chủ tử nghĩ bình thường, trong cung này thái y đều có xuất thân gì, lại học y thuật bao nhiêu năm, thì sao không thể nghiên cứu ra thuốc lợi hại hơn. Cõi đời này nào có cái gì có thể khống chế lòng người. Sợ rằng vốn là trong lòng đã có những ý nghĩ xấu xa kia, như thế mới có thể dưới sự châm ngòi của người khác thực hiện thay đổi thôi.”

Tịch Nguyệt cúi đầu suy nghĩ sâu xa, gật đầu.

Đúng vậy, có cái gì có thể khống chế lòng người? Cái gọi là không thể khống chế, cũng chỉ là trong lòng mình vốn có ý nghĩ ác độc này thôi.

Bên này Tịch Nguyệt ra cửa rời đi, mà bên kia Trần Vũ Lan lại là hung hăng ném gối đầu của mình xuống đất.

“Chỉ biết xem thường ta, chỉ biết xem thường ta, có một ngày, có một ngày chắc chắn ta cũng giẫm đạp tất cả bọn người dưới chân. Thẩm Tịch Nguyệt người có điểm nào mạnh hơn so với ta.”

Lan Nhi bên cạnh cẩn thận khuyên lơn: “Chủ tử, ngài chớ để tức giận, ngài biết, trước đó thái y đã nói, ngài hơi trúng độc, cũng không thể mạnh mẽ soàn soạt mình như vậy, chúng ta cần yên tâm tĩnh dưỡng. Dù là Bạch

Tiểu Điệp gì đó hay là Thâm Tịch Nguyệt, có một ngày chủ tử ngài nhất định sẽ báo thù rửa hận, mở mày mở mặt.”

Trần Vũ Lan dường như cũng biết vấn đề thân thể của mình.

Phần hận không thôi.

“Thâm Tịch Nguyệt này tạm thời ta có thể tạm buông tha, nhưng Bạch Tiểu Điệp kia ta quyết sẽ không bỏ qua, ta có thể mang thai đứa nhỏ này là không dễ biết bao. Nàng ta phá hủy đứa bé của ta, phá hủy tất cả của ta. Nếu như không phải nàng ta bỏ thuốc ta, ta đâu ra nông nổi như vậy, thế cho nên hôm nay rơi vào tình cảnh như vậy.”

Lan nhi cũng là mặt đầy oán hận, ai không muốn chủ tử mình một bước lên mây, đâu muốn vừa vào cung chính là bị ám toán. Chủ tử vốn chỉ muốn tính toán Bạch Tiểu Điệp, để cho nàng ta trở thành con dao của mình, để mình sử dụng, nhưng hôm nay đánh nhận lại bị nhận mồi vào mắt. Chủ tử nhà mình ngược lại thành dao của người ta.

Không nói chủ tử, nàng làm nô tỳ, cũng căm hận.

“Chủ tử, chúng ta không thể dễ dàng tha cho Bạch Tiểu Điệp này, nhất định phải nghĩ biện pháp trừ bỏ nàng ta.”

“Ừ, đây là tất nhiên.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Lần thứ hai gặp Trần Vũ Lan chính là ngày mừng một.

Ngày mừng một chính là ngày thỉnh an Thái hậu hàng tháng.

Tịch Nguyệt đã tới Tuệ Từ Cung từ rất sớm, không biết vì sao, lần này mọi người đều đến rất sớm, thấy Tịch Nguyệt vào cửa, những người có phân vị thấp hơn nàng cúi đầu thỉnh an, Tịch Nguyệt cũng thỉnh an mấy người phân vị cao.

Vẻ mặt của Tịch Nguyệt lạnh băng ngồi ở đó, không ai biết nguyên nhân.

Mọi người không hiểu sắc mặt của nàng như vậy là do có chuyện gì, chỉ là thấy vậy nên cũng không mở miệng hỏi nhiều.

Nếu như có người không thức thời thì cũng chỉ là An Quý tần từ trước tới giờ đã không có quan hệ tốt với nàng

“Ôi chào, là ai chọc giận muội muội vậy, nhìn sắc mặt thật khó coi nha.”

Tịch Nguyệt mỉm cười như nụ cười còn chưa đạt tới đáy mắt: “Tỷ tỷ nói đùa. Chỉ là ta sáng sớm tới đây lại gặp phải một con chó, nó hung hăng sủa loạn, quấy rầy tâm tình của ta.”

Tịch Nguyệt hời hợt nói nhưng ánh mắt tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Bạch Tiểu Điệp.

Tất cả mọi người đều thấy được vừa rồi là Bạch Tiểu Điệp cùng vào cửa với Thẩm Tịch Nguyệt.

Không ai biết là nàng thực sự gặp phải một con chó hay là lấy câu nói này để ám chỉ cái gì, tất cả đều nhìn về phía Bạch Tiểu Điệp. Lúc này gương mặt Bạch Tiểu Điệp lại đỏ lên, bọn họ đương nhiên đều nghĩ ra.

Có người che miệng cười.

An Quý tần ngẩn ra, cũng cười nói: “Phòng thú cưng(*) này lại không cẩn thận như vậy, thả con chó kia ra.”

(*) Cái này nguyên văn là miêu tả phòng nghĩa là Phòng chó mèo nhưng ta nghĩ đây chắc là nơi nuôi mấy con chó mèo để làm thú cưng ở trong cung nên để là Phòng thú cưng nhé.

“Nói không chừng là do người nào đó nuôi, không chắc là của Phòng thú cưng. Tỷ tỷ đúng là rất quan tâm đến chuyện này.” Câu nói này của Tịch Nguyệt cũng không hề ôn hòa, thực sự không giống với tình cách trước kia của nàng. Tất cả mọi người đều nghĩ, hẳn là thời gian trước bị rơi xuống nước một lần mới khiến cho nàng có biến hóa như vậy.

An Quý tần cười khan hai tiếng, không nói thêm gì nữa. Thẩm Tịch Nguyệt hôm nay tám phần là ăn phải thuốc nổ (*) nên mới như vậy. Nhưng mà nghĩ đến một lát nữa Thái hậu sẽ tới, nếu như nàng ta vẫn có dáng vẻ như thế này thì thực đúng là thú vị.

(*) Ăn phải thuốc nổ: ý nói gặp phải chuyện gì khiến cho tình tình trở nên nóng nảy, không vui.

Tịch Nguyệt thấy mọi người không nói nhiều thì bưng trà lên uống. Vừa rồi trên đường tới đây, Bạch Tiểu Điệp bỗng nhiên chạy đến bên cạnh nàng, nói vài câu nịnh nọt lấy lòng, trong lúc nói chuyện mới làm bộ đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của Trần Vũ Lan, Tịch Nguyệt không biết nàng ta lại

có ý đồ xấu xa gì, nghĩ rằng cũng là do nàng đến thăm Trần Vũ Lan đi, hẳn là nàng ta lo lắng Trần Vũ Lan đã nói cái gì nên mới cố ý đến lấy lòng đây.

Có điều, Tịch Nguyệt cực kì không thích nàng ta nên cũng không đáp lại nàng ta.

Vốn nàng cho rằng kiếp này Bạch Tiểu Điệp chưa làm những chuyện kia nên vẫn chưa động thủ trả thù, nhưng mà thấy người này quả nhiên là bản tính có rồi, tâm tư vẫn xấu xa như vậy.

“Huệ phi đến -----”

Từ khi Phó Cẩn Dao được phong phi, đúng mà mơ hồ có cảm giác đứng đầu hậu cung, mặc dù cấp bậc của Đức phi còn cao hơn nàng ta một cấp nhưng gia thế và sự sủng ái của Hoàng thượng khiến cho nàng ta chiếm được nhiều ưu thế hơn Đức Phi.

Theo lý thuyết, nếu như Bạch Tiểu Điệp đã chuyển vào Trúc Hiên thì nên theo sát phía sau Huệ phi, có lẽ lần này chỉ là diễn kịch.

Phó Cẩn Dao vào cửa thì mắt nhìn thẳng, đến khi ngồi xuống mới quét mắt một vòng, thấy Bạch Tiểu Điệp đã ở bên trong rồi thì nở một nụ cười trào phúng.

Nụ cười này của nàng ta cũng không dễ phát hiện, không phải ai cũng thấy, chỉ có mấy người ánh mắt sắc bén mới nhìn ra.

Tịch Nguyệt thấy Phó Cẩn Dao không vui cũng khẽ cong môi.

Phàm là người có chút tâm tư thì đều thấy rõ, xem ta Bạch Tiểu Điệp này không chỉ chọc phải một người. Nghĩ đến Phó Cẩn Dao và Thẩm Tịch Nguyệt bây giờ đều xem như là người được sủng ái, hai người này đều không thích nàng ta, có thể thấy được tháng ngày sau này của nàng ta có thể 'dễ chịu' đến đâu.”

Bạch Tiểu Điệp mang vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, ngồi ngay ngắn ở vị trí phía sau, nhìn những vị phi tần được sủng ái hiện nay, trong lòng âm thầm giận dữ.

Vừa giận dữ lại vừa tự trách mình quá nóng vội, khi không lại kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Bất luận Bạch Tiểu Điệp nghĩ gì, Tịch Nguyệt chắc chắn sẽ không bày sắc mặt khi Thái hậu tới.

Dường như Thái hậu càng ngày càng không thích náo nhiệt cũng chỉ gặp mọi người một lúc đã bắt đầu uể oải rồi cho mọi người lui xuống. Tịch Nguyệt hơi lo lắng liếc nhìn Thái Hậu, có lẽ lúc còn trẻ đã trải qua nhiều chuyện, Thái hậu vô cùng ưu tư, tuy bây giờ không có những tranh đấu kia nhưng thân thể cũng ngày càng sa sút rồi.

Không quan tâm tâm tư của người khác với Thái hậu là gì nhưng Tịch Nguyệt thực sự quan tâm đến bà, không nói đến lợi ích, con người luôn có thất tình lục dục, Thái hậu đối tốt với nàng, sao nàng lại không biết chứ.

Sự sủng ái của Hoàng Thượng đương nhiên là quan trọng nhưng mà nàng có thể thuận lợi đi tới ngày hôm nay thì sự chống đỡ của Thái hậu cũng không phải là không có tác dụng.

“Không biết là rốt cuộc Bạch muội muội này muốn làm cái gì, trêu chọc đến Thẩm muội muội lại còn khiến cho Huệ phi không thích.” An Quý tần nhỏ giọng hàn huyên với người bên cạnh thế nhưng âm lượng lại khiến cho tất cả mọi người đều nghe được.

“Lời này nói giống như là An Quý tần thấy tận mắt vậy, không biết từ đâu lại nhìn ra bản cung không thích Bạch muội muội, xin chỉ điểm một chút.” Phó Cẩn Dao ngẩng cao đầu, vẻ mặt lạnh lùng, mặc dù tuổi không lớn lắm nhưng những lời này đúng là không hề yếu đuối.

Không thể không thừa nhận, nàng đúng là có một thân quý khí.

An Quý tần đúng là không ngờ Huệ phi lại không khách khí như vậy, ngần ra, lúng túng cười cười.

“Ai nha, tặc xấu ăn nói lung tung không suy nghĩ của ta thực sự là không tốt nha. Nhìn xem, không phải là lỡ lời rồi sao. Ta ở đây bồi tội với muội muội.” An Quý tần ở trong cung nhiều năm cũng đâu phải là kẻ ngốc, nàng ta cũng chỉ là cố ý nói như vậy thôi, chính là muốn làm mất mặt hai người này nhưng mà không ngờ Huệ phi trước kia không thường nhiều lời, lần này lại không khách khí như vậy.

Phó Cẩn Dao vẫn không cho nàng ta mặt mũi, lạnh giọng nói: “Nói lỡ lời ở đâu chứ, bản cung còn đang chờ An Quý tần chỉ điểm đây.”

Tịch Nguyệt cũng hơi liếc mắt nhìn Phó Cẩn Dao không tha thứ, thấy biểu hiện của nàng ta cũng không quá tốt nhưng nhìn kĩ thì lại có mấy phần tiều tụy. Tịch Nguyệt nghiêng đầu, nghĩ lại từ khi Hoàng thượng cầu phúc trở về thì không hề triệu kiến Huệ phi, đương nhiên cũng không triệu kiến Bạch Du Nhiên. Điều này cũng nằm trong dự kiến, dù sao hai người này cũng coi như là được độc sủng nhiều ngày như vậy, khi trở về đương nhiên là phải an ủi những phi tần không được đi. Nhưng mà biểu hiện của Phó Cẩn Dao lúc này khiến cho Tịch Nguyệt hoài nghi có phải lúc xuất cung đã xảy ra chuyện gì hay không? Cho nên Phó Cẩn Dao mới như vậy.

Phó Cẩn Dao không chịu bỏ qua, trong mắt Thẩm Tịch Nguyệt chứa tia trào phúng đứng một bên, không chỉ có An Quý tần mà nhân vật trung tâm là Bạch Tiểu Diệp cũng đều thấy mất mặt.

Có lẽ là do thái độ của Phó Cẩn Dao nên Thái hậu vừa vào nội thất lại đi ra ngoài.

Quế ma ma đi tới cửa: “Các vị tể chủ tử, Thái hậu nương nương mời mấy vị đi vào.

Mọi người xung quanh bất luận có tham gia vào chuyện này hay không đều phải cùng nhau vào cửa.

Gương mặt của Thái hậu lạnh lùng ngồi trên thượng vị: “Lại có chuyện gì, các người không thể để ai gia thanh nhàn một khắc sao?”

Phó Cần Dao không hề khách khí liền kể lại mọi chuyện một lần.

Thái hậu tức giận: “An Quý tần, đang yên đang lành người lại gây chuyện là thế nào? Đàm luận thị phi sau lưng Huệ phi và Thuần Quý nghi, người đúng là thực giỏi. Nói đến tiến cung, người sớm hơn các nàng, nói đến tuổi tác, người lớn hơn các nàng, nhiều năm như vậy, người cũng không phải không biết vì sao mình không thể thăng tiến, không phải là vì tật xấu trên miệng của người sao. Hôm nay lại còn nói mò, người đúng là rất giỏi.”

Thái hậu trào phúng trách cứ An Quý tần một phen.

“Được, người đã nói Huệ phi và Thuần Quý nghi không thích Bạch Bảo lâm, người nói ai gia nghe một chút, từ đâu là người lại có kết luận này.

An Quý tần bị trách cứ một trận, sắc mặt tái nhợt, nói nhỏ: “Tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp nói như vậy cũng chỉ là vì lúc trước thấy Huệ Phi và Thuần Quý nghi đều làm mặt lạnh với Bạch Bảo lâm, có lẽ là tần thiếp nhìn lầm rồi. Tần thiếp sai rồi.”

An Quý tần đúng là một người có nhãn lực, lúc này cũng biết là không thể cãi lại Thái hậu, Thái hậu không thích quản những chuyện như thế này, vẫn là nhanh chóng nhận lỗi cho xong chuyện.

Thái hậu nhìn về phía Huệ phi.

Phân vị của Phó Cần Dao cao hơn Tịch Nguyệt đương nhiên là nên mở miệng trước: “Nô tỳ đúng là có lạnh mặt với Bạch Bảo lâm nhưng mọi

chuyện đều có nguyên nhân. Bây giờ ở trước mặt nội người, ta cũng không ngại nói thẳng. Bạch Bảo lâm này tuy chuyển đến Trúc Hiên của ta nhưng đều lén lút dò xét ta khắp nơi, mặc dù ta không thích nhưng mà dù sao cũng chỉ mới mấy ngày, luôn cho là nàng chuyển tới chỗ mới nên không yên lòng. Có lẽ là hôm nay là ngày thỉnh an hàng tháng, ta đây là chủ một cung còn chưa tới, trái lại, nàng thì giỏi rồi, lại còn tự mình tới trước. Đây còn ra thể thống gì?”

Thái hậu gật đầu nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt, đáng vẻ Tịch Nguyệt vô cùng oan ức.

“Bẩm thái hậu, tần thiếp thực là ủy khuất. Sáng sớm hôm nay không biết Bạch Bảo lâm có phải đụng phải cái gì nên gây khó dễ cho tần thiếp, chửi bới biếu muội Vũ Lan. Tuy quan hệ của ta và biếu muội lạnh nhạt nhưng biếu muội gặp chuyện lớn như vậy, Bạch Bảo lâm tự nói là giao hảo tốt với biếu muội, ngay cả việc xạ hương lần trước cũng chỉ nói coi như là biếu muội nhất thời bị sương mù che mắt. Bây giờ lại gièm pha biếu muội như vậy, người lật lọng như vậy sao có thể khiến cho người ta thực lòng đối đãi? Nếu như ta thực sự thân thiết với Bạch Bảo lâm, nói nhiều vài câu với nàng ấy, đến ngày khác nếu như Bạch Bảo lâm cũng nói ta như vậy với người khác, ta thực sự khóc cũng bị người khác nói là đáng đời rồi.”

Những lời Tịch Nguyệt nói đều là thực, có điều nhìn khuôn mặt nhỏ lộ vẻ oan ức của nàng, Thái hậu thực sự cảm thấy đứa nhỏ này đúng là một tiểu nha đầu khiến cho người ta thương xót.

Bạch Tiểu Điệp thấy hai người này nói như vậy lập tức quỳ xuống, hô to oan uổng.

Tịch Nguyệt nhẹ nhàng mở miệng: “Bạch Bảo lâm là nói chúng ta vu oan cho người? Lời này thực sự không thể nói lung tung đâu.”

Bạch Tiểu Điệp không ngừng lắc đầu, diễn xuất này khiến cho Thái hậu cũng phải rùng mình.

Phó Cẩn Dao cười gằn: “Không nói đến việc người một mình đến Tuệ Từ cung, chỉ riêng việc người dò xét xung quanh, bốn cung cũng tìm được nhân chứng.”

Tịch Nguyệt thấy thần thái của Phó Cẩn Dao, đột nhiên hiểu được điều gì đó. Thì ra là như vậy. Nàng đã nói vì sao Hoàng thượng lại để cho Bạch Tiểu Điệp tới Trúc Hiên, mà Phó Cẩn Dao hôm nay nhất quyết không buông tha là vì cái gì, xem ra là phải liên hệ hai việc này với nhau.

Hoàng thượng không gây khó dễ, bởi lòng tìm vết Bạch Tiểu Điệp nhưng không có nghĩ là người sẽ để cho mọi chuyện tùy ý phát triển.

Chuyện này hôm nay chỗ nào cũng lộ ra vẻ kỳ lạ, mặc dù không có mình ra mặt thì mọi chuyện cũng sẽ đi theo quỹ đạo này mà thôi!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Quả nhiên, Thái hậu nghe đến chuyện này cũng không có nhiều lời, trực tiếp trách cứ Bạch Tiểu Diệp một trận, Đức Phi Tê phi cũng đều đứng một bên không nói gì. Hôm nay ai cũng không phải là người ngốc. Chuyện phát triển tới mức như thế, tất nhiên không phải đơn giản như vậy.

Huệ phi có lẽ cũng là cùng Hoàng thượng bày mưu đặt kế làm việc, mà lúc trước An quý tần khơi lên chuyện Hiền phi có tác dụng gì, cũng là không ai nói rõ được. Đừng xem nàng ta làm như chỗ nào cũng nhằm vào Thuần quý nghi, nhưng nếu như nói cụ thể nàng ta làm cái gì, mọi người cũng đều hiểu.

An quý tần cũng không có! Về phương diện khôn khéo giữ mình, trừ Tê phi ra, chính là nàng ta làm đến cùng.

Tựa như lần này, An quý tần khơi lên chuyện này, kết quả không bị bất kỳ trừng phạt nào, nhưng Bạch Tiểu Diệp bởi vì chuyện này bị giáng làm Y. Trừ tú nữ, Y này cũng đã là phẩm cấp thấp.

Xem ra như thế. Chuyện lần này ngược lại hết sức kỳ lạ.

Đặc biệt là trước đó vài ngày, Trần Vũ Lan đuổi Bạch Tiểu Diệp ra khỏi cửa, bên trong rốt cuộc có bao nhiêu chuyện uẩn khúc liên lụy đến hôm nay, tất cả mọi người cũng chưa biết.

Tịch Nguyệt cười yếu ớt đứng ở một bên, chuyện này phát triển ngược lại hợp với tâm ý nàng.

Mặc kệ Bạch Tiểu Điệp như thế, tất cả đều không quan trọng nữa, Tịch Nguyệt thấy là Hoàng thượng cùng Thái hậu chán ghét mà vứt bỏ, nếu như nói chuyện hôm nay không có bút tích của Hoàng thượng, nàng thế nào cũng không tin.

Tịch Nguyệt biết, nếu như nàng không đoán sai, An quý tần, Huệ phi này, chắc chắn là đã nhận được ám thị của Hoàng thượng. Minh hòa vào trong đó, đó mới là chuyện ngoài ý muốn. Có điều không phải chuyện ngoài ý muốn không quan trọng, sự việc cũng đã như thế rồi.

Bạch Tiểu Điệp có tâm kế như vậy, xử lý mọi việc lại nghiêng về phía độc ác, Hoàng thượng làm sao có thể thích đây.

Có điều tìm ra được lý do khiến nàng ta giáng chức, nhưng Tịch Nguyệt cho tới bây giờ đều không cảm thấy, đây là kết thúc. Bạch Tiểu Điệp xem ra cũng không phải là một người sẽ từ bỏ ý đồ hoặc là nói chấp nhận. Cho dù là phần vị cực thấp, về mặt hại người, nàng ta cũng không phải vừa.

Trước đó vài ngày phần vị nàng ta cũng thấp như thế, nhưng nàng ta nào có nhàn rồi.

Có điều, Tịch Nguyệt mỉm cười, tin tưởng biểu muội tốt Trần Vũ Lan của nàng ta nhất định sẽ tiếp tục làm tốt việc này.

Biểu muội nàng ta có cái thai quan trọng đến cỡ nào, thì có bấy nhiêu thù tất báo, cho dù là cũng không cùng nhau lớn lên, mấy ngày nay nàng cũng nên hiểu. Huống chi, nàng là biết tính tình biểu muội.

Tất cả đều kết thúc, có một số việc chi tiết Tịch Nguyệt không tra cứu, hoặc là nói cho dù là nàng nóng vội theo đuổi chân tướng những việc này, sau cũng chưa hẳn hữu dụng. Nằm chặt ngay hôm nay mới là tốt.

Về phần sau lưng Bạch Tiểu Điệp có người hay không, nghĩ đến đây thực lực bây giờ của nàng cũng không phải là có thể biết được.

Mặc dù chuyện lần này không giống với nàng nghĩ, nhưng là trăm sông đổ về một biển, kết quả là điều nàng thích.

Từng chuyện hôm nay, hẳn trên triều tất nhiên cũng sẽ tra ra chân tướng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cuộc sống này luôn là trôi qua vô cùng. Hai tháng cũng không phải là trôi qua trong nháy mắt.

Trong nháy mắt đã đến mùa hè, Tịch Nguyệt gần đây như có tâm sự, mỗi ngày luôn là lẳng lặng suy tư, cho dù là Cẩm Tâm phục vụ nàng từ nhỏ cũng không rõ nguyên do. Tịch Nguyệt mỉm cười, bọn họ dĩ nhiên không rõ, nhưng tự nàng hiểu rõ.

Có lẽ làm lại một lần rất nhiều chuyện cũng sẽ thay đổi, nhưng nhìn tình hình bây giờ, chuyện này ngược lại không thay đổi được.

Nếu như nàng không đoán sai, Bạch Du Nhiên đã có thai rồi.

Mà Bạch Du Nhiên để bảo đảm an toàn cho cái thai này, mấy ngày này tất nhiên là sẽ nghĩ cách giấu kín cho đi sẽ không để lộ ra.

Nghĩ tới đây trong cung vốn có chút ngày yên tĩnh lại sẽ nổi lên những làn sóng, Tịch Nguyệt bất giác nổi nóng, ngược lại cảm thấy, vốn nên như thế.

Mọi người tôn trọng nhau, cũng chỉ là bởi vì thời gian trước quá nhiều chuyện. Hoàng thượng Thái hậu cũng khúc mắc trong lòng.

Trên hòng thương kiếm chuyện, khó tránh khỏi sẽ như Bạch Tiểu Diệp. Ngược lại cũng không bằng thành thật chút.

Tự nhiên, mấy ngày này cũng có sự hòa thuận trước nay chưa từng có.

Mà nếu như Bạch Du Nhiên có thai, sự thăng bằng kia cũng sẽ bị đánh đổ. Đứa con của Bạch Du Nhiên, vẫn sẽ thuận lợi sinh ra được chứ? Mặc

dù Tịch Nguyệt biết được quá khứ, mà thực tế lại chưa chắc giống như thế, nhưng Tịch Nguyệt có một loại cảm giác, Bạch Du Nhiên sẽ sinh hạ đứa bé này.

Bạch Du Nhiên là một người thông minh, từ khi mới vào cung cho tới bây giờ, mặc dù nàng ta không tấn phong, nhưng lại vẫn rất ổn định.

Nàng ta rõ ràng biết Bạch Tiểu Điệp làm mấy chuyện này, nhưng cũng không lộ ra. Tịch Nguyệt có thể lý giải hành vi này của nàng ta, cho dù là quan hệ hai người không tốt, nhưng cũng là quan hệ với Bạch gia.

Nàng ta đây coi như là yên lặng lợi dụng người khác từng chút một trừ khử đi Bạch Tiểu Điệp sao?

Mà Bạch Tiểu Điệp làm những chuyện này lại có không có vết tích của Bạch Du Nhiên, Tịch Nguyệt cũng không hiểu. Giờ này ngày này, nàng chỉ có thể yên lặng theo dõi diễn biến.

Hôm nay Bạch Tiểu Điệp trải qua cũng không tốt, Trần Vũ Lan tốt hơn sau khi trải qua tu dưỡng, tuy nhiên lại khiến Bạch Tiểu Điệp hận đến xương tủy. Khắp nơi nhằm vào, lúc nào cũng gây khó dễ. Cho dù là phần vị Trần Vũ Lan thấp, nhưng phần vị nàng vẫn cao hơn Bạch Tiểu Điệp, thấy nàng ta đủ loại diễn xuất, mọi người trong cung này cũng đã hiểu, cái thai của Trần Vũ Lan này, không chừng chính là Bạch Tiểu Điệp lập ra kế sách.

Xem ra Tống Hiền phi này ngược lại là một người chịu tội thay, chết lãng phí rồi.

Đối với Hiền phi, Tịch Nguyệt cũng không có một chút đồng cảm nào, kiếp trước, đứa con đáng thương còn chưa ra đời của mình chính là chết dưới tay nàng ta như vậy.

“Chủ tử, thời tiết cũng dần dần nóng lên. Bên phủ Nội Vụ đưa tới chút đậu tương đậu phộng tươi, Xảo Ninh vừa sắp xếp rồi.” Cẩm Tâm nói

chuyện phiếm.

Đậu tương đậu phộng tất nhiên cũng không ngạc nhiên, nhưng hôm nay cũng chẳng qua vừa mới bắt đầu ngày nóng, hai thứ này cũng coi là hiếm, nếu như qua mấy ngày nữa, cũng không giống rồi.

Quả nhiên, Tịch Nguyệt hai mắt sáng lên. Nàng vốn không phải người kén ăn, làm sao kiếp trước lại bị Xảo Ninh này nuôi thành quen miệng. Mới vừa trùng sinh, nàng mỗi ngày nghĩ đến nhiều, cũng không tính toán, nhưng hôm nay cũng coi là xuôi gió xuôi nước, mà Xảo Ninh lại bên cạnh, liền gọi lên con sâu thềm ăn nàng.

Mỗi lần nhắc tới đồ ăn gì, lại liền vui vẻ. Hoàng thượng dường như cũng phát hiện ra điểm này, có thể nhiệt tình tặng cho nàng thực phẩm hiếm.

Mặc dù các loại thực phẩm như đậu tương đậu phộng cũng không phải là hạng sang, nhưng Tịch Nguyệt lại thích, đặc biệt là đậu tương, trong ngày mùa hè ăn chút đậu tương, hình như là cực kỳ ngon miệng.

Lúc Cảnh đế đến liền trông thấy cảnh tượng này, hai đại nha hoàn bên cạnh hầu hạ, nàng ngược lại một mình ăn một đĩa đậu tương đậu phộng đầy.

Nhìn không được cười lên: “Con mèo nhỏ ham ăn lại ăn cái gì đây.”

Thấy Cảnh đế bước vào phòng lặng yên không một tiếng động, Tịch Nguyệt đã quen rồi.

Cười yếu ớt đứng dậy, khẽ đáp: “Hoàng thượng chờ một lát, tay tần thiếp đang bận lắm.”

Dứt lời lại là một người tính nôn nóng, cũng không chờ Cảnh đế đồng ý, liền vội vàng đứng dậy đi vào nội thất. Cẩm Tâm cũng liền vội vàng dọn dẹp sạch sẽ đồng hồ trái cây lộn xộn này.

Cảnh đế dựa trên cái ghế nhỏ, thấy quỳnh y thuật Tịch Nguyệt xem qua ném nơi đó, lại nhìn số trang một cái, nhưng không hơn mấy ngày trước hai trang sao.

Cười lắc lắc đầu.

Cũng không biết, có phải là nàng thật sự đem cuốn sách này làm vật gây ngủ không nữa.

Tịch Nguyệt là một người cẩn thận, mình chỉnh đốn ổn thỏa, cũng vắt khăn lông lau cho Cảnh đế, cái này cùng hẳn ở gần một năm, nàng tất nhiên biết được thói quen của hẳn, hẳn là người cực kỳ thích sạch sẽ.

Mặc dù mắt nhìn thẳng, nhưng cũng trông thấy Cảnh đế động tới sách của nàng, vô ý cười một tiếng. Thu khăn lại.

“Một chút đậu tương cũng có thể khiến cho nàng vui vẻ như thế. Trầm cũng không biết, nàng lại dễ nuôi như vậy.” Kéo nàng vào trong ngực, ve mặt Cảnh đế tươi cười.

Tịch Nguyệt thuận thế dựa vào người hẳn, chiếc ghế nhỏ này cũng không lớn, vốn chỉ vừa cho một người ngồi, hôm nay hai người ngồi cùng nhau.

“Dễ nuôi còn không tốt sao. Nếu như tỷ muội hậu cung cũng giống như Nguyệt Nhi vậy, lại phải tiết kiệm không ít tiền bạc rồi.” Nàng đếm trên đầu ngón tay, dường như là tính toán.

Bàn tay to của Cảnh đế nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nói nhỏ: “Nhìn như dễ nuôi, nhưng thực tế a, nàng lại mỏng manh yếu ớt.”

Tháng chấp cũng không * nghe lời này, yếu ớt, nàng có thể xem như trong cung này không mỏng manh yếu ớt rồi. Đây không phải là oan uổng người ta sao?

Trợn mắt: “Hoàng thượng nói ầu, thiếp mới không phải là mỏng manh yếu ớt, thiếp chung sống rất tốt a. Hoàng thượng cũng không thể vu oan thiếp.”

Vốn là mắt phượng sáng rỡ, bộ dạng tức giận như vậy nhưng một chút khí thế cũng không có.

“Hoàng thượng sao có thể như thế, thiếp.....” Còn chưa chờ nói xong, âm cuối liền bị hắt ngậm vào trong miệng.

Cảnh đế cũng là lão thủ trên tình trường, tự nhiên sẽ hiểu làm thế nào chinh đồn tiểu cô nương không nghe lời, đã kéo xé y phục xuống dưới, liền thấy nàng lộ ra bờ vai trắng như tuyết.

Hai người gần bó khăng khít, hắt nỉ non: “Trẫm thích mùi vị thanh khiết này trên người nàng. Thật khiến trẫm vui thích.....”

Tịch Nguyệt để hắt hôn xuống, đầu óc đã không rõ ràng nữa rồi, ngây ngô dại dột dựa vào hắt, cũng không quan tâm hắt cuối cùng nói cái gì.

Hôm nay Tịch Nguyệt cũng không mặc cái yếm màu đỏ thắm, ngược lại, nàng mặc cái yếm thảo hỉ nga, phía trên là bức tranh Hải Đường tinh tế.

Cảnh đế không biết tại sao liền nghĩ đến một câu nói, là cười đến vui vẻ, cắn lên tai nàng, cũng không dùng sức, tỉ mỉ ngứa ngáy: “Bảo bối, nàng nói, đây có tính là một cây hoa lê đè lên hải đường hay không?”

Tịch Nguyệt vì lời của hắt nói mà sắc mặt đã đỏ bừng, cũng chỉ là một ý niệm, Tịch Nguyệt liền đã bị đặt trên chiếc đệm giường bằng gấm màu đỏ thắm.

“Nói bậy nữa ta có thể không khách khí với nàng.” Lời này ngược lại rất phách lối.

Tính tình Tịch Nguyệt đã là như thế, cho dù là xấu hổ, cũng vẫn là không chịu nhắm mắt, cứ chăm chú nhìn nàng như vậy, Cảnh đế tự nhiên cũng biết được tính tình nàng có chút bướng bỉnh.

Thấy nàng trợn mắt cười.

Nha đầu này cho dù là đi theo hắn lâu như vậy, vẫn không hiểu rõ, mình thích cái bộ dáng quật cường này của nàng thậm chí cả nụ cười duyên lấy lòng của nàng.

Có lẽ là sau di chứng lần đầu, hắn mặc dù cũng động lòng với những chuyện lấy lòng kia, nhưng vẫn không bằng bộ dáng sáng khoái như vậy.

Giống như bộ dáng Tịch Nguyệt lúc này, dáng vẻ rõ ràng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn quật cường gượng chống lại khiến cho hắn cực kỳ vui thích.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Trong cung này hướng gió luôn là như thế, người nào cứng chiều, cuộc sống người nào chính là tốt hơn.

Cho dù không có cứng chiều, nhưng nếu như có đứa bé, đó cũng là cực kỳ khác nhau.

Người trước, giống như Thẩm Tịch Nguyệt. Người sau, giống như Bạch Du Nhiên.

Không sai, giống như Tịch Nguyệt suy đoán, Bạch Du Nhiên đúng là mang thai, hơn nữa còn là có thời điểm đi tuần. Hôm nay đã hai tháng. Theo lý thuyết, nếu như không có tuyên triệu, mỗi tháng tất cả các cung đều có một lần chẩn mạch theo quy tắc, thế nhưng thái y lại không tra ra nàng ta có thai một tháng, mà nàng ta cũng không nói thân thể khó chịu nên kéo tới hai tháng.

So sánh với Trần Vũ Lan khi đó, Bạch Du Nhiên này thông minh hơn nhiều, đứa bé khoảng ba tháng đầu mới có thể không ổn định, sau này tốt hơn rất nhiều rồi. Mà Bạch Du Nhiên cứng rắn tránh thoát hai tháng.

Tịch Nguyệt cũng không khỏi cảm khái, nàng ta thật sự đúng là không phải một ngọn đèn cạn dầu, thật ra thì suy nghĩ một chút cũng phải, Bạch Tiểu Điệp cũng không tính là người hiền lành, hai tỷ muội này có thể không giống chút nào ư? Hơn nữa thời điểm, mẫu thân Bạch Tiểu Điệp quản lý Bạch gia, cuộc sống của Bạch Du Nhiên cũng chưa chắc tốt. Tâm cơ của nàng ta, chưa chắc ít hơn Bạch Tiểu Điệp.

Bình thường Hoàng thượng đều đối xử như nhau, đối với chuyện mang thai thì chỉ cần mang thai, luôn có chút phong thưởng, Bạch Du Nhiên đã được tấn phong là tần, ban thưởng chữ tĩnh, Tĩnh Tần.

“Chủ tử, nô tỳ đã sắp xếp đưa quà tặng qua rồi, người có thể yên tâm.” Cẩm Tâm làm việc luôn thoả đáng trước sau như một, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện khiến cho người ta hoài nghi hoặc là có thể thổi phồng.

Tịch Nguyệt dĩ nhiên yên tâm về Cẩm Tâm.

“Cung khác cũng tặng cái gì?”

Cẩm Tâm vừa ấn bả vai cho Tịch Nguyệt vừa nói tỉ mỉ.

Có lẽ ai cũng không ngờ, Bạch Du Nhiên này thế nhưng đã mang thai. Có lúc có một số việc nhỏ thật sự không có cách nói.

“Chủ tử, người nói, thai này của nàng.....”

Hôm nay người người trong cung đều nhìn thai này của Bạch Du Nhiên, nàng ta cũng coi như là người thứ ba trong nhóm người này mang thai. Nhưng Phó Cẩn Dao và Trần Vũ Lan đều không sinh ra được. Nhìn như vậy, thai này của nàng ta cũng nguy hiểm.

Tịch Nguyệt nhìn Cẩm Tâm một cái, hỏi “Cẩm Tâm, người cảm thấy, Bạch Du Nhiên là người như thế nào?”

Từ khi Bạch Du Nhiên mang thai tới nay, trong cung này cũng có loại lời đồn đại mơ hồ, chính là Liên Tú Vân làm hại Thẩm Tịch Nguyệt, là vì Bạch Du Nhiên. Đương nhiên, Thẩm Tịch Nguyệt không đi tuần, sẽ thiếu mất một người phục vụ hoàng thượng. Với trình độ Thẩm Tịch Nguyệt được cưng chiều, nếu như nàng đi, Bạch Du Nhiên sẽ đâu còn có chuyện gì.

Cũng chính bởi vì lần xuất cung cầu phúc đó, Bạch Du Nhiên mới có thể mang thai.

Nghĩ đến quan hệ nhân quả này cũng là dễ hiểu.

Cầm Tâm cũng không phải không bị những nhân tố bên ngoài làm ảnh hưởng, nhưng nàng không đếm xỉa đến mà suy nghĩ khách quan đối với chuyện này.

“Nói đến Tĩnh tần, nô tỳ cũng cảm thấy có chút nhìn không hiểu. Trước khi xuất cung, nàng ta tới Thính Vũ Các của chúng ta, có lẽ chính là tới lấy lòng, nếu như không phải là nàng ta nói, chúng ta cũng sẽ không phát hiện vấn đề của Bạch Tiểu Diệp. Nhưng, ai cũng không thể bảo đảm bên trong có tư tâm gì không. Dù sao theo tin tức chúng ta tra được, tỷ muội các nàng vô cùng căm hận lẫn nhau. Nhưng nếu nói chuyện Liên Tú Vân kia có liên quan đến Tĩnh tần, nô tỳ lại cảm thấy, khả năng này không lớn, mấy năm trước Liên Tú Vân qua lại thân thiết với Bạch Tiểu Diệp, quan hệ tồi tệ với Bạch Du Nhiên. Chẳng lẽ bọn họ còn có thể bắt đầu sắp đặt từ bao nhiêu năm trước? Hơn nữa nhìn kỹ, cơ hội Liên Tú Vân thượng vị lớn hơn Tĩnh tần. Cho nên mặc dù các nàng là biểu tỷ muội ruột thịt, ta cũng cảm thấy, Liên Tú Vân sẽ không làm chuyện này vì Tĩnh tần.”

“Trừ đi những thứ hỗn loạn này, những bố trí này, người cẩn thận nghĩ tính tình của Bạch Du Nhiên, người cảm thấy như thế nào?” Tịch Nguyệt hướng dẫn từng bước.

Cầm Tâm ngẫm ra, cẩn thận suy nghĩ một chút: “Nô tỳ cảm thấy, tâm cơ của nàng ta rất sâu. Cho dù có tư tưởng xấu hay không, nhưng nhất định có tâm cơ. Chuyện Liên Tú Vân còn chưa có kết luận, nhưng nàng ta có thể gián tiếp đẩy Bạch Tiểu Diệp ra, còn có mỗi một việc từng cái cọc từ khi vào cung, nô tỳ liền kết luận, đây không phải là một người đơn giản.” Tổng kết xong, hình như Cầm Tâm cũng hiểu ý tứ của chủ tử nhà mình.

“Ý chủ tử là, tính tình Tĩnh Tần thận trọng vững vàng, tâm cơ cũng có, đứa nhỏ này sẽ không giống hai vị lúc trước kia?”

Tịch Nguyệt cười như không cười: “Tất cả đều không có kết luận, nhưng mà bản thân ta lại cảm thấy, đứa nhỏ này, khả năng giữ được lớn hơn không giữ được.”

Cầm Tâm gật đầu: “Chủ tử, hiện tại tin tức này truyền ra, có thể người khác lại suy nghĩ dùng chúng ta làm dao găm hay không?”

Hình như mỗi khi người khác có thai, thì sẽ xuất hiện tình huống như thế.

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Một nửa một nửa đi, không hoàn toàn, nhưng cũng chưa hẳn không phải người khác thật lòng suy đoán. Nhưng trừ những việc này, người còn nhớ rõ lời nói ban đầu của Bạch Du Nhiên sao?”

Cầm Tâm không hiểu.

Tịch Nguyệt mỉm cười, từng chữ từng câu: “Nàng nói, trở thành đồng minh chưa chắc đã là lựa chọn tốt. Cầm Tâm, ta nghĩ, có lẽ nàng nói đúng.”

“Cái gì?” Cầm Tâm không hiểu.

Tịch Nguyệt cũng không giải thích nghi hoặc, chỉ suy tư.

“Khởi bẩm chủ tử. Lệ Vinh hoa cầu kiến.” Bên ngoài rèm truyền đến tiếng bẩm báo giòn giã của Hạnh Nhi.

Mấy ngày này Chu Vũ Ngưng cũng không biết được là chuyện gì xảy ra, cực kỳ ít giao du với bên ngoài.

Thật ra thì Tịch Nguyệt cũng biết, có vài người đã âm thầm nhạo báng sau lưng nàng, nghĩ đến cũng đúng, Kinh Thành Đệ Nhất Mỹ Nhân, nhưng lại không có danh tiếng mỹ nhân, vào cung tới nay, tuy phân vị cũng lên

chức rồi, tuy nhiên nó thật sự không hợp với danh tiếng đệ nhất mỹ nữ của nàng.

Vinh sủng cũng xem như là không có, tình hình như vậy thì sao lại có thể khiến người ta không chê cười.

Nhưng Tịch Nguyệt thấy, không có vinh sủng, cũng chưa chắc là chuyện xấu, đặc biệt là đối với tính tình của Chu Vũ Ngưng như vậy.

Nàng nhìn ra ngoài, ánh mắt Chu Vũ Ngưng nhìn hoàng thượng giống như nhìn một người xa lạ, nàng đối với hoàng thượng, cũng chưa chắc là có tâm tư.

Lại nghĩ tới mình, Tịch Nguyệt cảm thấy cũng không giống nhau, bất kể như thế nào, nghĩ tới mình có thể một bước lên mây, cho nên, ánh mắt nàng nhìn hoàng thượng, giống như có rất nhiều thứ, mà Chu Vũ Ngưng, hình như giả vờ một chút cũng không chịu.

Hoàng thượng luôn nói người này yếu ớt, tính tình người đó nóng nảy, nhưng chính hắn cảm thấy không phải là một người như vậy.

Làm sao hắn lại lãng phí thời gian trên người một nữ nhân như vậy, hơn nữa không biết có phải là Tịch Nguyệt nhạy cảm hay không, hình như loại mỹ nữ thịnh hành đương thời đó, cũng không làm hoàng thượng thích.

Lại nghĩ đến cho tới bây giờ hoàng thượng đều không ngủ cùng người có biểu hiện quái dị, Tịch Nguyệt có suy nghĩ xấu, sẽ không phải là từng bị loại mỹ nữ này ám lúc ngủ chứ?

Nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán, ý niệm này cũng chỉ là vừa nghĩ đến rồi đi, dù sao, ý nghĩ như vậy của bản thân nàng cũng rất quý dị.

Sao Hoàng thượng lại gặp loại chuyện này đây?

Lúc Chu Vũ Ngưng vào cửa liền thấy Tịch Nguyệt có mấy phần ngẩn người.

Nàng cười trêu ghẹo: “Nghĩ gì thế, gốc trệ như vậy.”

Tịch Nguyệt hồi hồn, cũng cười: “Ta đang nhớ tỷ tỷ. Đúng là rất lâu muội muội chưa đơn độc nói xấu với tỷ tỷ rồi.”

Nếu như so sánh hai người Bạch Du Nhiên và Chu Vũ Ngưng, Tịch Nguyệt thích thân cận Chu Vũ Ngưng hơn, nói như thế nào đây, dĩ nhiên kiếp trước nàng trượng nghĩa giúp đỡ là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác, sợ sẽ là ánh mắt của Chu Vũ Ngưng rồi, trong ánh mắt của Chu Vũ Ngưng có một loại vô dục vô cầu mà người khác không có.

Thật ra bất kể là chính nàng hay là Bạch Du Nhiên, hoặc là Huệ Phi Đức Phi, thậm chí là Tề Phi nhìn như bình tĩnh, mỗi người đều có chỗ cầu. Cho dù giả vờ lạnh nhạt cỡ nào, ánh mắt có dã tâm vẫn để lộ ra ngoài, ngay cả chính nàng cũng không có ngoại lệ.

Nhưng Chu Vũ Ngưng thật sự không có.

Ngay cả cừu cừu bên kia cũng không có tin tức, nhưng trong nội tâm Tịch Nguyệt lại đã có chút hoài nghi mơ hồ, Chu Vũ Ngưng này, hẳn là có nam tử trong lòng. Mà người kia, có thể là người không nên kia.

Chu Vũ Ngưng vừa nghe Tịch Nguyệt nói như thế, khẽ đẩy nàng một cái: “Nha đầu người ấy, nhớ tới ta gì chứ. Ta thấy, tám phần là người nhớ hoàng thượng thôi. Nếu không sao lại mất hồn như vậy? Nhớ tới ta cũng không nhìn ta, lời này thế nào thì ta cũng không tin.”

Tịch Nguyệt cười hì hì kéo Chu Vũ Ngưng đến trên giường ngồi một lát.

Cầm Tâm cũng lạnh lợi, liền vội vàng lấy trà xuân Long Tỉnh mà Tịch Nguyệt nhận được ra.

Chu Vũ Ngưng cũng hiểu trà, thối một chút, gật đầu, vui mừng: “Loại trà xuân ngon, mùi thơm ngát thú vị, tất nhiên là trà xuân Long Tĩnh năm nay.”

“Ta không hiểu trà, cũng chỉ tùy tiện uống một chút.” Nếu như nói lời nói này trước mặt người khác, sợ là sẽ cho rằng Tịch Nguyệt khoe khoang với người ta. Nhưng Chu Vũ Ngưng lại không sao, hình như những chuyện này đối với nàng cũng không quan trọng.

“Lúc uống trà xuân Long Tĩnh ngâm, chỉ thấy mằm mằm đứng thẳng, màu sắc nước trà trong suốt, mùi hương thoang thoảng bốn phía, đặc biệt một mằm một lá, tục xưng một cờ một súng là cực phẩm.”

Tịch Nguyệt cầm khăn lên che miệng cười khanh khách: “Người khác đều nói, tỷ tỷ là người lạnh nhạt, ta thấy, cũng là không có người hợp tâm ý. Nếu như bọn họ nhìn thấy dáng vẻ này của tỷ tỷ, nhất định sẽ kinh ngạc.”

Chu Vũ Ngưng thấy nàng nói như vậy, ngừng một chút, cũng vui mừng.

“Cả đời ta đây, chuyện thích không nhiều lắm, thưởng thức trà cũng là một niềm vui thú.” Trên mặt tươi cười của Chu Vũ Ngưng có chút khổ sở. Nếu như không phải Tịch Nguyệt có tâm quan sát, thật sự sẽ không nhìn ra.

“Cẩm Tâm, phân trà xuân Long Tĩnh mà hoàng thượng ban thưởng ra một nửa, một lát nữa để tỷ tỷ mang đi.” Tịch Nguyệt cũng hào phóng đối với một số việc nhỏ.

Chu Vũ Ngưng cũng không từ chối, có lẽ cũng thật lòng thích: “Vậy thì ta cảm ơn muội muội. Tâm ý này, nửa phần ta cũng sẽ không từ chối.”

Nghe lời ấy của nàng, Tịch Nguyệt vẫn cười.

Nàng sáng giọng: “Vốn là cho người, nếu như người từ chối, ngược lại có vẻ giả.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, ngược lại nhiều hơn mấy phần sinh động.

“Đúng rồi, tại sao hôm nay tỷ tỷ tới đây vậy?” Tịch Nguyệt cũng không cảm thấy Chu Vũ Ngưng là đơn thuần đến chơi.

Chu Vũ Ngưng nghiêng đầu một chút, ít khi làm ra động tác của cô gái nhỏ như thế.

“Không phải ta đây ngửi thấy hương trà của Thính Vũ Các từ xa nên đến sao, nghe mùi tìm tới.”

Hai người lại cười đùa một hồi, sau khi cười đùa, Chu Vũ Ngưng lấy lại vẻ bình tĩnh.

“Muội muội nghe một lời của tỷ tỷ.”

Tịch Nguyệt nhìn nàng.

“Cho dù phẩm cấp của người cao hơn ta, nhưng nhìn tuổi, người vẫn nhỏ hơn so với ta, ta cũng đảm đương nổi tiếng tỷ tỷ này. Hôm nay tỷ tỷ tới đây, chỉ muốn nói một câu với người.”

Sắc mặt Chu Vũ Ngưng thành khẩn.

Tịch Nguyệt nói: “Dĩ nhiên tỷ tỷ đảm đương nổi.”

“Mặc kệ người khác nói gì, muội phải nhớ đừng trúng kế khích bác.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Mặc kệ người khác nói gì, muội phải nhớ đừng trúng kế khích bác.

Tịch Nguyệt hiểu, đây là nhắc nhở nàng chuyện Bạch Du Nhiên mang thai. Nheo mắt nhìn kỹ Chu Vũ Ngưng, trong sắc mặt nàng chỉ có thành khẩn, không có gì khác.

Suy nghĩ của Tịch Nguyệt quay vòng vòng, nàng không hiểu, rốt cuộc thì tại sao Chu Vũ Ngưng phải giúp nàng. Ở kiếp trước đã như thế, kiếp này lại vì lo lắng nàng sẽ kích động mà qua tận đây nhắc nhở.

“Tỷ tỷ, Nguyệt Nhi cũng có một câu vẫn chưa có cơ hội hỏi tỷ tỷ, hôm nay đã nói đến nước này rồi, vậy Nguyệt Nhi cũng không coi mình như người ngoài nữa, chỉ cầu tỷ tỷ thật lòng giải đáp.”

Chu Vũ Ngưng không biết nàng muốn hỏi chuyện gì, ngơ ngác nhìn nàng.

“Tỷ tỷ, từ lúc vào cung tới nay, muội cảm thấy tỷ quan tâm tới muội rất nhiều, vả lại cũng cực kỳ thân thiết, muội muốn biết, rốt cuộc là tại sao? Muội biết rõ, đây không phải là bởi vì hợp ý, trước kia tỷ và muội chưa bao giờ gặp mặt, vào cung thì đều là phi tử của Hoàng thượng, đã như thế thì sao lại có cảm tình ngay từ lần đầu được.”

Lời của Tịch Nguyệt đã chặn hết đường lui của Chu Vũ Ngưng, hỏi xong thì cẩn thận nhìn nàng thật kỹ.

Chu Vũ Ngưng cũng không ngờ Tịch Nguyệt sẽ hỏi những điều này nên thoáng ngớ người, qua hồi lâu, nàng cười khổ một tiếng, tầm mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, giống như đang nhìn về phương xa.

Ngay tại thời điểm mà Tịch Nguyệt nghĩ rằng nàng sẽ không trả lời thì lại chợt nghe Chu Vũ Ngưng mở miệng, giọng trầm thấp: “Tỷ cũng chỉ là hết lòng làm việc cho người mà thôi.....”

Hết lòng làm việc cho người.

Tịch Nguyệt còn muốn hỏi nữa nhưng Chu Vũ Ngưng đã ngăn nàng lại.

“Muội muội đừng hỏi nữa, không hỏi, có khi lại tốt cho muội. Mặc dù là hết lòng làm việc cho người, nhưng mà sau khi ở chung, tự bản thân tỷ cũng nhận thấy là rất hợp ý với muội, cũng tự nguyện muốn kết giao. Nhưng không biết muội muội có suy nghĩ giống tỷ hay không?”

Tịch Nguyệt cũng hiểu, nếu người ta quả thật không muốn nói thì dù nàng có ép hỏi cũng vô dụng, hơn nữa nàng cũng biết nguyên nhân không tiện nói.

Tịch Nguyệt gật đầu: “Đương nhiên là muội cũng nghĩ như vậy, nếu đã không thích, cho dù chỉ là xã giao một chút thôi muội cũng thấy lười.”

Đây là lời thật lòng.

Đương nhiên Chu Vũ Ngưng cũng hiểu điều này, người được sủng ái, dĩ nhiên là có tiền vốn để kiêu ngạo như vậy.

Nàng mỉm cười nói vài câu từ đáy lòng: “Muội cũng đã mười bốn tuổi rồi, trước đó thân thể bị tổn thương một chút, nhưng dù sao cũng còn trẻ tuổi, sức khỏe lại tốt, nên điều dưỡng cẩn thận, sớm sinh một đứa bé. Trong cung này, chỉ có đứa bé mới là chỗ dựa vững chắc. Chỉ có sủng ái, sao có

thể dài lâu? Dù sao thì Hoàng thượng cũng còn trẻ, vẫn sẽ có tú nữ trẻ đẹp vào cung.”

Tuổi của Chu Vũ Ngưng không lớn, nhưng trong lúc nói chuyện lại rất là già dặn, có lẽ cũng đã trải qua rất nhiều chuyện.

Dĩ nhiên là Tịch Nguyệt cũng hiểu những đạo lý này, nhưng có thể là do đứa bé trong kiếp trước đã cho nàng một bài học quá mức thâm thiết, khiến nàng vẫn luôn ngấm ngấm có chút bài xích với chuyện này, hơn nữa bởi vì biết chuyện sinh sớm cũng không tốt, cho nên nàng liền lấy cớ này, muốn bồi bổ thân thể thêm mấy năm nữa.

Nhìn sắc mặt Tịch Nguyệt có chút mê mang, Chu Vũ Ngưng thở dài nói: “Chính muội hãy tự suy nghĩ thật kỹ xem đạo lý này có đúng hay không. Muội đó, vẫn còn nhỏ tuổi.”

Tịch Nguyệt thấy Chu Vũ Ngưng thật tâm vì mình thì cười cười.

“Tỷ tỷ cũng đừng lo nghĩ quá nhiều, muội sẽ suy tính cẩn thận, đa tạ tỷ tỷ chỉ bảo.”

Chu Vũ Ngưng lắc đầu mỉm cười yếu ớt: “Chỉ bảo gì chứ, có lẽ bản thân muội cũng nhận ra điều đó, chỉ là do tuổi muội còn nhỏ, suy nghĩ chuyện này chuyện kia sợ là sẽ dễ rơi vào ngõ cụt, tỷ đây cũng chỉ mới nghĩ tới, nên muốn nói rõ hơn với muội một chút mà thôi.”

Lần nói chuyện này của hai người cũng coi như là thành thật với nhau, đợi Chu Vũ Ngưng rời đi, Tịch Nguyệt thu lại tất cả biểu cảm, lẳng lặng suy tư.

Cẩm Tâm ở bên cạnh thấy thế cũng không quấy rầy, chỉ yên lặng lui ra ngoài.

Thật ra thì Tịch Nguyệt vô cùng khó hiểu, rốt cuộc là ai đã phó thác chuyện này cho Chu Vũ Ngưng. Nếu như nói là người của Thẩm gia thì đó là điều tuyệt đối không thể nào.

Nhà bọn họ vốn không có ai biết Chu Vũ Ngưng, chuyện này, thật là lạ.

Vừa nghĩ tới người thân của mình, Tịch Nguyệt có chút cảm thấy nhớ nhà.

Không biết mọi chuyện trong nhà có tốt không?

“Cầm Tâm, lấy đàn ra đây cho ta.”

Cầm Tâm nghe tiếng liền vội vàng vào cửa.

Không bao lâu sau, trong Thính Vũ Các truyền ra tiếng đàn dễ nghe. Mặc dù không thể nói là kỹ xảo cao thâm, nhưng mà tiếng đàn này lại rất có tình cảm.

***

Bên kia Thẩm Tịch Nguyệt đang nhớ nhà, bên này Phó Cẩn Dao lại có một màn kịch khác.

Trúc Hiên.

Hương thơm lượn lờ quanh quẩn trong phòng, nếu như tinh ý người kỹ, sẽ cảm thấy dường như mùi hương này có tác dụng an thần, dùng mắt nhìn, sẽ thấy cũng không phải là chỉ có mùi hương dễ chịu này.

Phó Cẩn Dao thả tóc dài xoa vai, mặc một bộ tiết y bằng lụa mỏng màu xanh dương nhạt, sắc mặt tái nhợt, ngay cả đôi môi đỏ au ngày xưa, nay cũng đã không còn màu sắc.

Nếu như không phải do tiết y màu xanh nhạt thì sợ rằng nhìn nàng ta lại càng không có chút sức sống.

Nàng ta ngồi xếp bằng trên giường, yên lặng không nói nhiều, hốc mắt hơi sưng, chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể khiến cho người ta nhìn ra nàng ta vừa mới khóc xong.

Đại cung nữ Vân Tuyết vừa bưng một chén đồ ngọt vào cửa thì đã lập tức nhìn thấy tình cảnh như thế.

Vân Lam ở bên cạnh rõ ràng đang vội vàng, cũng không biết phải an ủi như thế nào, đúng là gặp đến nỗi đầu óc xoay vòng vòng.

Thấy Vân Tuyết vào cửa, Vân Lam khẽ nháy mắt, tất nhiên là Vân Tuyết hiểu ý của Vân Lam, hai người lớn lên cùng nhau, đã sớm tạo thành sự ăn ý.

“Chủ tử, đồ ngọt đến rồi, người nếm thử một chút xem có hợp khẩu vị của người không?”

Thường ngày vào canh giờ này chủ tử đều không ăn thêm thứ gì khác, lại càng không ăn đồ ngọt, để tránh bị béo phì. Nhưng tình trạng hôm nay lại có chút khác thường. Mặc kệ là Vân Tuyết hay là Vân Lam, cả hai đều biết rõ, hiện tại trong lòng chủ tử không dễ chịu chút nào cả.

Đây là đương nhiên, cùng nhau xuất cung, vậy mà giờ đây Tĩnh tần lại có thai.

Chủ tử lại vừa mới bị sảy thai cách đây gần nửa năm, trong lòng sao có thể thấy ổn?

Phó Cẩn Dao liếc mắt nhìn chén canh tổ yến kia, nhưng không chạm vào.

“Mang xuống đi, bốn cung không thích ăn.”

Vân Tuyết đặt chén canh tổ yến canh lên mặt bàn, hết lòng khuyên lơn: “Nô tỳ biết tâm tình chủ tử không tốt, nhưng mà, mặc kệ Tình tần có mang thai hay không, chúng ta vẫn phải sống tiếp còn sống thật tốt nữa, chủ tử tội gì phải làm khó mình như vậy?”

Vân Lam thấy Vân Tuyết mở miệng thì cũng tiếp lời: “Chủ tử, Vân Tuyết nói đúng đấy. Người làm khó mình như vậy, cho dù là nô tỳ, nhìn cũng thấy đau lòng.” Vân Lam quay đầu lau nước mắt.

Phó Cẩn Dao nhìn về phía hai người họ.

“Các người nói xem, tại sao người mang thai không phải là ta?”

Sắc mặt Phó Cẩn Dao có chút yếu ớt và sụp đổ.

Tiếp đó nàng ta lại cúi đầu xuống: “Chẳng lẽ, đứa bé biết rõ ta đã làm cái gì, cho nên không chịu quay lại, phải không? Nó có oán trách ta độc ác không?”

Vân Tuyết vội vàng nói: “Chủ tử đừng tự trách nữa, đây vốn không phải là lỗi của người. Đứa bé kia, không phải là người nhẫn tâm, người hãy nghĩ kỹ mà xem, cho dù người không hề làm gì cả thì sợ rằng nó cũng không thể bình yên ra đời! Sao người phải khổ sở nhận hết mọi sai lầm lên người mình như vậy chứ? Bạch Du Nhiên có đứa bé, vậy thì thế nào, thứ cho nô tỳ nói lời đại nghịch bất đạo, đứa nhỏ này, có thể sinh ra hay không còn chưa biết, mà người vẫn còn có thể có đứa bé khác?”

Giống như nghe được lời Vân Tuyết nói, Phó Cẩn Dao ngẩng đầu nhìn nàng ta.

“Đúng vậy, ta cũng sẽ có con, ta sẽ có.” Phó Cẩn Dao nỉ non.

Vân Lam thấy thế cũng không ngừng cố gắng khuyên nhủ: “Bạch Du Nhiên thì có là cái gì. Thường ngày cũng không thấy được sủng ái nhiều, nhưng mà cũng chỉ xuất cung có mấy ngày, vậy mà lại có thể câu được Hoàng thượng. Nếu như trong lòng người thật sự không thoải mái, không bằng chúng ta.....”

Chỉ một động tác diễn tả, nhưng Phó Cẩn Dao hiểu, đây là muốn nhằm vào đứa bé.

Đối với Bạch Du Nhiên này, Phó Cẩn Dao cũng cực kỳ không thích. Thường ngày nhìn có vẻ âm thầm, nhưng cuối cùng lại là chó cắn người không sửa, xuất cung tế thiên chỉ chừng mười ngày, Hoàng thượng cũng chỉ nghỉ lại chỗ nàng ta hai ngày, hơn nữa còn có một ngày là không làm gì cả.

Vậy mà Bạch Du Nhiên kia lại có thai, sao nàng có thể không thăm hân.

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên cứ quan sát một chút, có lẽ người khác cũng giống chúng ta, chưa chắc đã hi vọng đứa bé này được sinh ra, so với chuyện có con, kỳ thật chúng ta cũng không nên hành động qua mù quáng.”

Tinh thần Phó Cẩn Dao đã khôi phục chút ít, tỉnh táo suy nghĩ một chút, cuối cùng nói như vậy.

Vân Tuyết cũng nghĩ như thế: “Đương nhiên, về chuyện con cái này sợ rằng Đức phi mới là người mang hận đấy, chúng ta có gì phải lo lắng chứ. Không riêng gì Đức phi, còn có Thuần quý nghi và Trần thái nữ nữa. Thuần quý nghi bởi vì chuyện của Liên Tú Vân mà không thể xuất cung, không chừng nàng ta sẽ nghi ngờ có phải Bạch Du Nhiên đã làm gì đó ở sau lưng. Còn Trần thái nữ, đó là một người hay ghen tỵ lòng dạ không tốt. Nàng ta vừa mới mất đứa bé, Bạch Tiểu Điệp lại là thứ muội của Bạch Du Nhiên, cũng khó tránh chuyện nàng ta sẽ trách mắng lên đầu Bạch Du Nhiên.”

Trong hai người Vân Lam và Vân Tuyết, rất rõ ràng, Vân Tuyết là người thông minh hơn một chút, suy nghĩ chuyện gì cũng toàn diện.

Phó Cẩn Dao thả lỏng tinh thần một chút, nhìn hai đại cung nữ: “Các người đều là người ta mang theo từ trong phủ, các người trung thành ta cũng biết. Và lại ta tin tưởng các người, nhưng không hoàn toàn tin tưởng những người khác ở trong cung này, các người hãy coi chừng thật kỹ cho ta, cũng không thể để cho người khác làm chuyện gì đó rồi gán lên đầu chúng ta.”

“Vâng”

Nghĩ tới vài chuyện bên ngoài cung, Phó Cẩn Dao cười lạnh: “Thật đúng là ca ca tốt của ta mà, các người nhìn thử xem, huynh ấy đã làm gì cho ta, nói là giúp ta cẩn thận phân tích tú nữ các nhà khác. Nhưng mà các người nhìn đi, có cái nào chính xác không? Những kẻ huynh ấy nói không cần tính toán thì nào có ai là người đơn giản. Ngược lại, những kẻ huynh ấy nói cần lưu ý, thì lại nhanh chóng để cho người ta nhìn thấu tài năng.”

Trong lời nói có rất nhiều oán giận.

Vân Tuyết vừa nghe xong tất nhiên cũng hiểu, trước đó đại thiếu gia đã nói với chủ tử, Trần Vũ lan, Chu Vũ Ngưng, Liên Tú Vân đều phải để ý. Còn Thẩm Tịch Nguyệt, Bạch Du Nhiên, Bạch Tiểu Điệp thì đều không phải để ý quá nhiều, nhưng bây giờ xem ra, bọn họ nào có ai là đèn cạn dầu.

“Có lẽ là chủ tử đã trách lầm đại thiếu gia, chẳng qua đại thiếu gia cũng chỉ dựa vào một vài lời đồn đãi bình luận của người trong phủ về những tú nữ này để phán đoán, thiếu gia lại chưa từng gặp gỡ hoặc là tiếp xúc với những tú nữ này, nói thế nào thì cũng không thể hiểu rõ được. Hơn nữa, trong phủ, nếu như không có thị phi thì sao có thể nhìn ra kẻ đó là người

như thế nào, vào cung thì lại khác, mọi người người lừa ta gạt, đương nhiên sẽ nóng nảy mà để lộ bản tính.”

Phó Cần Dao tiếp tục cười lạnh, dường như cũng không thích Phó Cần Du.

“Ca ca thông minh như vậy, sao có thể mắc nhiều lỗi như thế? Chỉ sợ là hoàn toàn không thật lòng muốn giúp ta mà thôi. Từ nhỏ đã vậy rồi, ca ca chỉ thương tỷ tỷ, mọi chuyện đều không giúp ta. Tỷ tỷ qua đời, Phó gia bọn họ hoàn toàn chỉ vì vinh hoa, cho nên mới đổi đãi với ta tốt hơn. Hừ, đừng cho là ta không biết.”

Thấy chủ tử nhà mình đi vào ngõ cụt, hai đại cung nữ vội vàng khuyên lơn, có ai lại không biết, gia thế và phần vị, vốn là hỗ trợ lẫn nhau. Nếu như không có Phó gia, sao tiểu thư có khả năng lên chức như thế này chứ?

Cho dù là sau này, cũng cần phải dựa vào Phó gia nhiều hơn, suy nghĩ này của chủ tử, ngàn vạn lần không thể để lộ ra ngoài.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Bạch Du Nhiên quả thật là loại người khác với Trần Vũ Lan Chi. Mới bắt đầu mang thai là có thể nhìn ra. Hiện giờ là như thế, trong cung này tin tức nàng ta và Liên Tú Vân liên kết hại Thẩm Tịch Nguyệt đã truyền đi được mười ngày, cũng không thấy nàng ta bày tỏ thái độ gì, cũng không có đến Thính Vũ Các của Thẩm Tịch Nguyệt.

Mỗi ngày rất ít ra cửa, đều là đằng hoàng đợi ở tẩm cung.

Trong cung này hơi có đầu óc, chính là cảm thấy thật sự nàng ta cũng không phải là một nhân vật đơn giản, trước kia mới là xem nhẹ nàng ta. Cũng có chút không biết điều, tới bên cạnh Tịch Nguyệt nói chút lời chỉ tốt ở bề ngoài. Tám phần là hy vọng Tịch Nguyệt dưới cơn nóng giận đi tìm Bạch Du Nhiên lý luận.

Mà Thẩm Tịch Nguyệt không phải là ngu ngốc, có thể là lúc mới bắt đầu các nàng cũng không biết, nhưng hôm nay cũng đã ở trong cung một năm, tính tình bình thường của mọi người cũng nên thăm dò lẫn nhau, cho tới bây giờ nàng cũng không phải là người mặc cho người ức hiếp.

Lúc đầu là không phải, hiện tại cũng không phải.

Thời tiết hôm nay càng thêm oi bức, Tịch Nguyệt nhìn trời, ngược lại khí hậu năm nay có chút khác thường, mùa đông vô cùng lạnh lẽo, mùa hè vô cùng nóng.

Người bình thường như nàng cũng cảm thấy không thoải mái, chắc hẳn phụ nữ có thai như Bạch Du Nhiên càng thêm khó chịu rồi.

Cảnh đế cũng không phải là mỗi ngày đi gặp Bạch Du Nhiên, nhưng cách mỗi năm ba ngày, lúc nào cũng sẽ đi qua thăm một chút. Có lúc thăm rồi, thì đi đến Thính Vũ Các. Tịch Nguyệt là một người thông minh, cũng không hỏi nhiều tình trạng của Bạch Du Nhiên, chỉ ngoan ngoãn hầu hạ Cảnh đế.

Ngày hôm lại là như thế.

Thấy Tịch Nguyệt khéo léo chuẩn bị bữa ăn mùa hè ngon miệng cho hần, Cảnh đế dường như không có chuyện gì mở miệng: “Ngược lại Nguyệt nhi chưa bao giờ hỏi bào thai của Tĩnh Tần.”

Tịch Nguyệt vốn là gấp thức ăn cho Cảnh đế, trang@#d#l#q#d@bubble thấy hần mở miệng, ngừng lại, lẳng lặng nhìn hần.

Cảnh đế nhíu mày: “Sao vậy?”

Tịch Nguyệt cười như không cười: “Vậy, hoàng thượng, ngài hi vọng thiệp hỏi cái gì đây?”

Trong lời nói thậm chí giọng điệu có một chút xiu nồng đậm. Cảnh đế nhìn nàng, nở nụ cười.

Không để ý hai người đang dùng bữa, ôm nàng vào trong ngực: “Tiểu nha đầu nàng đó, đúng là ghen tị?”

Nàng cũng không ưỡn ẹo, ôm cổ hần lại là lằm bằm: “Mới không có. Người lại không chỉ có hai phi tần chúng ta. Cho dù là không có nàng ấy, dù sao cũng vẫn có người khác, thiệp đã quen rồi.”

Lời tuy là như thế, nhưng mà miệng ngược lại bữu thật cao, bộ dáng nhỏ nhắn không vui.

Cảnh đế cười: “Còn không chịu thừa nhận, xem diễn xuất lần này của nàng, không phải là bộ dáng không xem ra gì sao.”

Cô gái nhỏ trong ngực cuối cùng bị hấn chọc cho tức giận, đẩy hấn ra, nhìn thẳng vào hấn.

“Được, xem như thiếp thừa nhận bản thân mình tự ăn dấm, vậy thì thế nào chứ. Rõ ràng cái gì cũng sẽ không thay đổi, người còn muốn cười nhạo thiếp, còn muốn vạch trần thiếp, người thật xấu xa, xấu lắm thật xấu.”

Mỗi lần Tịch Nguyệt nói Cảnh đế, chính là câu thật xấu này, nhưng một câu này đây giống như lời oán trách giống như lời hờn dỗi, mỗi lần lại làm cho hấn đều cảm thấy có * không được.

“Được rồi được rồi. Không phải trẫm chọc người chút thôi sao? Trong cung này cho dù là Đức Phi, cũng phải làm bộ như hiền lương thực đức hỏi han ân cần với bào thai này của Tĩnh Tần, nàng lại cứ không nghe không hỏi, trẫm cũng chỉ là muốn trêu chọc nàng. Xem nha đầu nàng đó, sao còn chưa có thể nào lại sắp khóc nhè rồi. Nàng đây là có lòng muốn trẫm đau lòng sao?”

Tịch Nguyệt cãi chày cãi cối: “Các nàng là các nàng, thiếp là thiếp. Nàng ấy đoạt người, nàng ấy có đứa bé của người, lòng thiếp vui mừng cho người như vậy, dĩ nhiên là khổ sở trong lòng, không muốn hỏi nhiều. Thăng ngốc này, người không hiểu lòng của nữ nhân.”

Nghe lời này của nàng, Cảnh đế chính là bật cười hì hì một tiếng, thăng ngốc? Trong thiên hạ này, sợ là chỉ có một mình nàng mới có thể nói như thế thôi.

Hấn là thăng ngốc, hấn không hiểu lòng của nữ nhân.

Cảnh đế lắc đầu một cái, bản thân vẫn là không nhịn được khóe miệng nở nụ cười, có thể là thấy hấn cười không ngừng, Tịch Nguyệt cảm tức,

mắt to nhìn chăm chăm hẳn, quả đấm nhỏ xiết chặt rất nhanh.

“Cắm tức cái gì. Không phải nàng chỉ là một bé gái thôi, còn tự xưng nữ nhân, rõ là.....” Lời nói còn dư lại giấu trong miệng hẳn, cười như không cười tiếp tục nhìn nàng.

Quả đấm nhỏ của Tịch Nguyệt chính là thoáng cái xông bừa vào nện xuống hẳn.

Giọng nói thật nhỏ: “Thiếp dĩ nhiên là nữ nhân, rõ ràng, rõ ràng chính là người làm cho thiếp trở thành nữ nhân. Nếu như mà thiếp là bé gái, vậy tại sao người muốn làm chuyện như vậy?”

Càng nói càng là đúng lý hợp tình, nàng dứt lời cuối cùng là ngẩng đầu nhìn hẳn. Bộ dáng giống như bắt được điểm yếu trong lời nói của hẳn.

Cảnh để thấy nàng như thế, lại bật cười lần nữa.

Nhắc tới Thẩm Tịch Nguyệt không có tâm cơ, nói gì thì hẳn cũng không tin, nhưng mà nếu như nói nàng rất có tâm cơ, hẳn lại cảm thấy cũng không có khả năng.

Cảm giác mâu thuẫn như vậy cũng làm cho hẳn thích tới Thính Vũ Các này.

Nàng nũng nịu, nàng mờ ám, nàng sống động, nàng sắc sảo, thậm chí tính tình nóng nảy với bướng bỉnh của nàng, cũng làm cho trước mắt hẳn sáng lên.

Hơn nữa, nếu có mấy phần nghi ngờ với Tiểu Nguyệt nhi này, không phải là nên đến nhìn nàng nhiều hơn sao.

Như vậy thì có thể dễ dàng đến gần nàng, hẳn sẽ phát hiện bộ mặt thật của nàng chứ?

Nghĩ đến nàng có thể là một tiểu hồ ly (hồ ly nhỏ) vô cùng lanh lợi, Cảnh đế cảm thấy máu sôi trào.

Cảnh đế nhìn bộ dáng nhỏ nhắn đúng lý hợp tình của nàng, trang@ddlqđ@bubble editor chỉ chỉ cái mũi của nàng.

“Được rồi, là trầm làm cho nàng trở thành nữ nhân. Như vậy, tối nay, nàng muốn cảm nhận một chút hay không?”

Hình như là nhớ tới một ngày trời mưa nào đó, trong lầu các hai người xảy ra một màn kia, Cảnh đế cười xấu xa.

Thấy vẻ mặt hắn có chút SE (?.), mặt Tịch Nguyệt đỏ hồng.

Lâm bẩm: “Nhanh chóng dùng bữa.”

Nhìn Tịch Nguyệt gắp một đĩa rau xanh biếc cho hắn, Cảnh đế có chút không hiểu nhìn nàng: “Đây là?”

Trước kia món ăn này chưa từng xuất hiện trong ngự thiện của hắn. Hắn sửng sốt không nhìn ra đây là cái gì.

Tịch Nguyệt thấy hắn không biết, xì một chút, hả hê, tự mình ăn một miếng trước mặt của hắn, sau đó chính là hài lòng thoả dạ gật đầu.

Nhìn nàng làm ra vẻ như vậy, Cảnh đế cười vỗ nàng một cái: “Cố làm ra vẻ huyền bí, nói.”

Tịch Nguyệt cười khanh khách, sau đó chính là công bố: “Món ăn này là Xảo Ninh làm, trong ngày mùa hè có chút nóng như thiêu đốt, ha ha cũng coi là sáng khoái, cần phải vậy! Rau trộn vỏ dưa hấu. Thiếp đã cho nó một cái tên, gọi là thanh thúy dục tích (xanh mướt ướt át).”

Cảnh đế vừa nghe lại là món đồ như thế, lúc này sửng sốt, ngay sau đó bật cười: “Gắp thức ăn cho trầm, ngược lại là trầm muốn nếm thử một chút,

vỏ dưa hấu này lại có thể làm thành thức ăn như thế.”

Tịch Nguyệt hầu hạ, Cảnh đế nếm thử một miếng, gật đầu.

Có vẻ đúng trọng tâm nói: “Chưa tính là rất mỹ vị, nhưng mà mùa hè nóng bức này, ăn chút món ăn như vậy, ngược lại vô cùng ngon miệng.”

Tịch Nguyệt còn lâu mới muốn nghe hần nói như vậy đấy.

“Không phải ăn thật ngon sao. Còn không xem là rất mỹ vị. Mùa hè này, người ngoài cũng không có lộc ăn này đấy.”

Mỗi lần Cảnh đế và Tịch Nguyệt ở chung chính là cảm thấy thả lỏng, không gì khác là thái độ của nàng đối với mình, giống như, lúc chỉ có hai người ở cùng nhau, hần chỉ là tướng công (chồng) của nàng, không phải vua của một nước, không phải là một đối tượng mà nàng cần nịnh bợ và lấy lòng.

“Đúng đúng, là trăm có lộc ăn. Nguyệt nhi thích, đều là rất tốt.” Lời nói qua loa này, Tịch Nguyệt trừng lớn mắt, có chút bức mình gắp lên một đĩa món thịt vịt bên cạnh.

“Thiếp đã biết, là người không thịt không vui. Ừ, nếm thử một chút món này đi? Thiếp nói với người đó, trong ngày mùa hè này, thịt gì đó cũng không bằng thịt vịt.”

Thấy nàng dương dương tự đắc (vênh váo) vừa giảng giải một lần, Cảnh đế bật cười. Xoa xoa đầu nàng.

“Nói trăm là một thẳng ngốc, không phải nàng cũng là nha đầu khờ?”

Cảnh đế tự nhiên không thể nào ở Thính Vũ Các cả buổi chiều, cùng nhau ăn bữa trưa, Cảnh đế lại lại trực tiếp rời đi. Lại nói, hần cũng là một Hoàng đế có vẻ cần chính (siêng năng làm việc).

Tịch Nguyệt thoả thích ngủ trưa.

Thì nghe có chút âm thanh vụn vặt bên ngoài, đây là Đào Nhi đang nói gì đó với Cẩm Tâm.

“Cẩm Tâm.....” Tiếng nói không lớn, nhưng Cẩm Tâm vội vàng vén rèm lên vào cửa.

“Chủ tử dậy rồi? Nô tỳ hầu hạ người rửa mặt chải đầu.” Ra cửa dặn dò một chút, Đào Nhi lại đi bưng nước.

“Nói cái gì đó?” Nàng xoa nhẹ dưới mắt.

Cẩm Tâm có chút ngượng ngùng: “Nhất định là tiếng nói của tui nô tỳ lớn, quấy rối giấc ngủ chủ tử.”

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Không có chuyện gì, ta là tự mình tỉnh, vốn định nhắm mắt một chút lại thức dậy, thì nghe thấy tiếng nói của các người.”

Cẩm Tâm có chút ngượng ngùng: “Mới vừa rồi Đào Nhi trở lại từ bên ngoài, nghe nói lúc buổi trưa, Trần Thái Nữ và Bạch Y không biết là vì chuyện gì la hét ầm ĩ lên, hai người lại ồn ào đến chỗ Tề phi nương nương, Tề phi nương nương thì quen hiền hậu, vốn định để cho các nàng trở về chép chút nữ giới thì thôi. Ai ngờ là, Đức Phi đúng lúc đi đến xuyên môn, trong lời nói nhắc tới Tề phi thu mua lòng người. Chuyện vì vậy cũng rối loạn lên, hiện giờ hai người đều quỳ ở chỗ cửa chính đấy. Tề phi nương nương đã nói, không quỳ đủ hai canh giờ, không cho phép đứng lên.”

Mùa hè này đang lúc nóng bức, xử phạt như vậy, quả thật là không nhỏ.

“Có thể biết là chuyện gì không? Người nào dẫn đầu?”

“Chủ tử, nghe nói, là Trần Thái Nữ đó, nàng ta nói Bạch y thả thuốc bột trong quần áo của nàng ta, muốn hại nàng ta. Bạch y không thừa nhận. Hai

người nhất quyết không tha, Trần Thái Nữ liền ra tay với Bạch y.”

Biểu muội này của nàng, đúng là càng ngày càng tiến bộ, mảnh khoé nhỏ như vậy cũng giở ra được. Nhưng mà cũng bởi vì người kia là Bạch Tiểu Điệp, Tịch Nguyệt cảm thấy, nếu như không phải là Đức Phi chặn ngang một đòn, sợ là Trần Vũ Lan ra tay, dieenddafnleequysddoon cũng là như vậy, chưa chắc sẽ có trừng phạt mang tính thực chất gì đó.

“Thời tiết nóng bức như vậy, các nàng quỳ ở là cửa dưới chỗ râm mát hay là dưới ánh nắng chói chang?”

“Dĩ nhiên là dưới ánh nắng chói chang, nếu không còn tính là trừng phạt gì chứ.” Cẩm Tâm trả lời.

“Tề phi là người hiền lành như vậy, có thể làm ra xử phạt nghiêm trọng như vậy, quả thật là không dễ dàng.” Nàng là biết bo bo giữ mình, lúc đầu Đức Phi cũng là dịu dàng, nhưng thật sự là diễn trò chiếm đa số, ngay cả Tề phi này cũng không phải bộ dáng này.

“Thật ra thì cái chủ ý này, là Đức Phi nói đấy.” Đào Nhi vào cửa, tiếp một câu.

“Hả?”

Đào Nhi lạnh lợi: “Nô tỳ là nghe tiểu ty muội khác trong cung nói, nói là, Tề phi vốn không muốn như thế, nhưng mà Đức Phi không ngừng hùng hổ dọa người. Còn nói ra yêu cầu xử phạt này. Tề phi cũng là bị buộc phải như vậy.”

Tề phi, Đức Phi, Vũ Lan, Bạch Tiểu Điệp, chuyện thật sự là đơn giản như vậy sao?

Tịch Nguyệt suy nghĩ sâu xa.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Hình như hiện nay trong cung này cho dù là xảy ra chuyện gì, Tịch Nguyệt cũng sẽ không tự nhiên suy nghĩ lặ đi lặ lại linh tinh.

Dĩ nhiên, đây cũng là bản năng con người.

Tranh đấu hậu cung này mặc dù không giống triều đình, tuy nhiên nó cũng khác biệt dữ dội.

Mỗi người đều vì có thể có một chỗ nhỏ nhoi trong cung này mà cố gắng làm đủ loại.

Mặc dù thời điểm nào Trần Vũ Lan cũng luôn nhớ tới gây khó khăn cho người ta, nhưng có phải thật sự lại là ngu ngốc như vậy hay không, âm ỉ chuyện đến lớn như vậy, dieenddafnleequysddoon sau đó bản thân mình cũng bị quấn đi vào?

Tịch Nguyệt cũng không muốn trộn lẫn với chuyện của Trần Vũ Lan. Sau khi tắm sơ thì cầm món trang phục nhỏ mình thuê và cái giỏ tới, bắt đầu ra tay.

Mặc kệ nàng ta là phải trái đúng sai, mình chỉ cần cẩn thận qua ngày của mình, như vậy cũng không có cái gì không tốt.

Nhưng kế hoạch bao giờ cũng không có thay đổi, cũng không quá một lúc, chỉ thấy Tiểu Đặng Tử chạy vào đến cửa, thở hồng hộc.

“Bẩm chủ tử.....”

Âm thanh không lớn không nhỏ, Cẩm Tâm vội vàng ra cửa, có lẽ là bởi vì liên quan đến việc chạy quá mau, mặt Tiểu Đặng Tử có chút hồng.

“Lại xảy ra chuyện gì rồi hả? Làm sao người hốt hoảng như vậy.”

“Cẩm Tâm tỷ tỷ, cũng không phải là đã xảy ra chuyện lớn à. Bạch y, chết rồi.” Tiểu Đặng Tử thở gấp vội vàng nói.

Bạch y chết rồi?

Cẩm Tâm cũng lắp bắp kinh hãi, vội vàng dẫn Tiểu Đặng Tử đi vào trong phòng.

Nhĩ lực (thính giác) của Tịch Nguyệt không tệ, đã nghe được lời nói bên ngoài, dù cho trong lòng có chút giật mình, cũng không lộ ra.

Tiểu Đặng Tử vội vàng: “Chủ tử, mới vừa rồi nô tài gặp tiểu cung nữ trong cung Thái hậu ở cửa ra vào, thấy là nô tài, đã nói là trước đó Thái hậu thông báo, để cho chủ tử các cung đều đến Tuệ Từ cung. Bạch y, chết rồi.”

Bạch Tiểu Diệp chết rồi? Mới vừa rồi còn nghe Đào Nhi từng nói qua chuyện về nàng ta, thời gian trong chớp mắt ấy, người này đã chết?

Nghĩ đến lúc trước nàng hận thấu xương, nhưng sống lại thật không muốn gặp, hiện nay lúc nghĩ tới tìm biện pháp trừ bỏ nàng ta, cứ như vậy..... Đã chết?

Thật là vô cùng buồn cười.

“Còn có nói gì khác?”

Tiểu Đặng Tử lắc đầu: “Không có. Tiểu cung nữ đi qua nơi này của chúng ta, còn phải đi chỗ nương nương khác trong cung.”

Tịch Nguyệt gật đầu: “Cầm Tâm, hầu hạ ta thay áo, Tiểu Đặng Tử, người đi xuống trước đi.”

“Dạ” Đợi Tiểu Đặng Tử ra cửa, Đào Nhi xong xuôi cũng đi theo ra cửa, việc này tự nhiên không phải để chỗ cho chủ tử và Cầm Tâm nói chuyện. Mà là để phòng người khác nghe lén.

Phật đường nhỏ của thái hậu cũng chẳng qua là ở mười mấy ngày, Đào Nhi được Cầm Tâm chỉ bảo dường như thêm chút lạnh lẽo.

“Chủ tử, người thấy chuyện này có phải lộ ra kỳ lạ hay không, mới vừa rồi còn phạt quỳ, vào lúc này người lại đã chết rồi. Một Y nho nhỏ như nàng ta, chết thì cũng chết rồi, thái hậu lại giống trống kua chiêng cho đòi mọi người đến Tuệ Từ cung như vậy, có thể có vấn đề gì hay không?” Cầm Tâm phân tích nói.

“Đương nhiên là có vấn đề, nếu như không có vấn đề, nào đến nỗi gọi tất cả mọi người đến, ta đoán rằng, tất nhiên là Bạch Tiểu Diệp này không phải tự nhiên bỏ mạng. Nhưng mà mới vừa rồi phạt quỳ, thoáng qua người đã chết, có lẽ cũng có chút kỳ lạ. Không biết trong chuyện này biểu muội Vũ Lan lại đảm nhiệm nhân vật gì.”

Tịch Nguyệt mở cánh tay ra, Cầm Tâm cởi áo khoác của chủ tử ra, thay quần áo ra ngoài.

Thời tiết nóng bức, trong phòng Tịch Nguyệt mặc có chút thoải mái, cũng không thích hợp ra cửa.

Hôm nay Tịch Nguyệt đổi thành bộ cung trang màu xanh biếc, nếu như xảy ra chuyện như vậy nàng còn mặc đồ hân hoan, cho dù là thái hậu không nói cái gì, trang@ddlqđ@bubble editor trong lòng cũng khó tránh khỏi sẽ nói thầm. Người sống, đấu thế nào cũng được, nhưng mà đã chết, sẽ làm cho lòng người sinh ra chút thương hại.

Về phần nói có phải Bạch Tiểu Địch này bị hoàng thượng và Thái hậu hại chết hay không, Tịch Nguyệt cảm thấy cũng không phải, nếu quả thật là vậy, thì đâu đến nỗi thái hậu muốn điều tra chứ. Mà nếu như nói là Trần Vũ Lan cũng không có một chút xú quan hệ với chuyện này thì thế nào Tịch Nguyệt cũng không thể tin tưởng, biểu muội này của nàng, lòng dạ quá lớn, lòng dạ lớn không sao, nhưng lòng dạ lớn lại thiếu kiên nhẫn, chính là không xong rồi.

“Cấm Tâm, người ở lại, để Đào Nhi theo ta qua đó.”

Mặc dù Cấm Tâm tử mị, nhưng mà mọi người cũng biết, Cấm Tâm là tâm phúc của nàng. Tính tình Đào Nhi linh hoạt chút, thích chút tin tức * bát quái, phương diện phát hiện khác thường, cũng coi là một người lão luyện rồi.

Dĩ nhiên là Đào Nhi bằng lòng.

Động tác của Tịch Nguyệt cũng không, vừa khéo là đi đến Tuệ Từ cung cũng không quá xa, vì vậy mặc dù Tịch Nguyệt cũng không coi như là đến sớm, nhưng mà cũng không coi là mấy người thụt lùi, sau khi vào nhà thỉnh an chính là quy củ ngồi vào vị trí trước kia, lẳng lặng chờ đợi.

Mắt thấy vẻ mặt thái hậu càng ngày càng không tốt, sau đó Tịch Nguyệt toát mồ hôi hột thật nặng nề.

Chỉ là rất dễ nhận thấy, mặc dù vẻ mặt thái hậu không tốt, ngược lại cũng không có nói cái gì, chỉ là nhàn nhạt “Hừ” một tiếng, như có như không dường như không nghe được, lại giống như thật có việc này.

Thấy người đến đông đủ, Quế ma ma ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Hôm nay thái hậu nương nương kêu các vị chủ tử đến, chẳng qua cũng vì chuyện của Bạch y. Nghĩ đến các vị ngồi ở đây, đã biết được là xảy ra chuyện gì hay là không hiểu ra sao. Nhưng cho dù như thế nào, lão nô cũng

muốn nói cặn kẽ chuyện một chút. Những cái này đã sai người tìm hiểu qua, lại là nghe đầy đủ một lần nữa cũng tốt.”

Lời nói này làm mọi người hãi hùng khiếp vía, trong lời nói âm thầm có ý nghĩa làm cho người ta có chút chột dạ.

Tất cả mọi người cúi thấp đầu, cũng không nhìn ra nguyên do.

Quế ma ma quan sát đánh giá một chút đám người Tiểu Chủ Tử ở dưới tay này, tiếp tục mở miệng, cũng không kéo dài: “Buổi chiều lúc Trần Thái Nữ và Bạch y bởi vì chuyện vụn vặt ầm ĩ đến chỗ Tề phi, đúng lúc gặp Đức Phi. Hai chủ tử đều là công bằng chấp pháp, đối xử như nhau. Làm sao sau khi Bạch y bị phạt lại là luẩn quẩn trong lòng, treo cổ trong phòng mình. Vốn là chuyện như vậy cũng đã rồi, nhưng sau khi thái y kiểm tra vậy mà lại phát hiện điểm nghi ngờ, Bạch y này cũng không phải là treo cổ, ngược lại là bị người hại sau khi chết treo lên trên.”

Treo cổ, lại không nhất định là những người này làm, không ít người trong lòng cũng âm thầm oán trách.

Dẫu sao là người dưới mái hiên, dĩ nhiên là họ biết điều chờ đợi Quế ma ma nói tiếp. Dù sao, Quế ma ma này là đại biểu cho Thái hậu.

Mặc dù lúc này thái hậu cũng không nhiều lời ngồi lên vị trí đầu não, nhưng mà cho dù ai cũng hiểu, thái hậu chính là muốn nhìn biểu hiện của các nàng.

Huệ phi ngẩng đầu: “Vậy không biết, thái hậu nương nương kêu bọn người đến, lại có manh mối gì rồi.”

Kể từ lúc Phó Cẩn Dao thăng lên phi vị, tác phong làm việc cũng bắt đầu mạnh dạn lên, có thể là cũng nhìn ra, cho dù có cung kính nữa, thì Thái hậu vẫn sẽ không thích nàng như cũ, vì vậy tính tình nàng cũng hơi thả lỏng ra chút.

Chỉ là cần nên cân nhắc lễ độ cũng không có mất, vậy chính là rất tốt.

Tịch Nguyệt cúi đầu mắt lóe lóe, hình như là kể từ sau lần đó Đại hoàng tử bị bệnh thương hàn, chính là Huệ phi này đã xảy ra thay đổi.

Thái hậu cười một tiếng, Quế ma ma bên cạnh vội vàng mở miệng: “Mấy cung nữ thái giám bên cạnh Bạch y đã bị đưa đến Thận Hình tư. Cứ như vậy, thái hậu nương nương mới biết được, các cung này có rất nhiều người đã thả người vào nơi của Bạch y.”

Tịch Nguyệt cũng không ngẩng đầu, dù sao cũng bản thân nàng chưa từng làm, trông coi xem bọn họ là người nào làm, có lẽ cũng biết, nếu như không phải là người ở địa vị cao, nào có cơ hội như vậy.

Quế ma ma vừa thông báo tình hình đã qua, Thái hậu xoay Phạt châu trên tay, cuối cùng mở miệng: “Không có quy củ, sao thành được tiêu chuẩn. Trong cung này, cũng không phải là mỗi người các người nói xong có thể coi là xong rồi. Các người vào cung, vốn là vì vẻ vang cửa nhà, hầu hạ hoàng thượng. Cũng không phải là để cho các người tới đây giết hại người khác, giờ trò mảnh khoé ác độc. Mặc kệ là ai gia hay là hoàng thượng, chúng ta đều có mắt biết nhìn, đừng tưởng rằng, mọi việc đều là thần không biết quỷ không hay.”

Lời nói này hơi nặng, nhưng vào lúc này, trong lòng người thật sự có quỷ sao lại có thể không sợ chứ.

Thái hậu liếc xéo về mặt vài người mất tự nhiên, cũng không có quá nhiều biểu hiện.

“Bạch Tiểu Điệp đã chết, nói đến người này nàng ta cũng coi như là làm chuyện xấu, trong cung rất nhiều thị phi, đều là nàng ta:snog: đẩy sau lưng, châm ngòi lên. Trong cung phía sau rất nhiều tai họa cũng có bóng dáng nàng ta, không riêng gì thủ đoạn hạ độc ác liệt như vậy, nàng ta cũng đã làm như vậy. Nhưng mà, những thứ này cũng không phải là lý do mà người

nào đó trong các người hại chết nàng ta. Đức Phi, người thân là Tần phi duy nhất tông Nhất Phẩm, người nên nói với ai gia thật tốt, chữ đức này, đến tột cùng là viết như thế nào.”

Thái hậu vốn là kể ra cái sai của Bạch Tiểu Diệp, nhưng lời nói xoay chuyển, lại là kéo Đức Phi ra.

Đức Phi quỳ xuống bịch một tiếng, hoa lê đầm mưa: “Thái hậu nương nương, thần thiếp bị oan.”

“Người đã nói bị oan, nhưng ai gia lại có chứng cứ. Hôm nay tiểu cung nữ ở Thận Hình tư chắc là có thể tán gẫu một chút với đại cung nữ bên cạnh người.”

Cho dù tình hình thực tế có như thế hay không, chỉ thấy Đức Phi nghe nói như thế, chỉ trong nháy mắt tạm dừng lại là ra sức lắc đầu: “Thần thiếp không có, thần thiếp dám thề với trời, tuyệt đối không có làm hại Bạch y. Tuyệt đối không có.”

Tịch Nguyệt quan sát tỉ mỉ, phát hiện trong ánh mắt Đức Phi có rất nhiều tức giận, nếu quả thật là bị người vạch trần, sợ là sẽ không chỉ có những thứ này chứ? Có thể là nàng thật sự bị người xử oan hay không?

Giống như trước tiên khi mình biết Trần Vũ Lan và Bạch Tiểu Diệp bị phạt quỳ, ngay lập tức đã có chút nghi ngờ.

Chuyện hôm nay, có lẽ tất nhiên lại là một cái bẫy rồi.

“Ai gia cũng không hy vọng là người, người là mẫu thân của Gia Nhi, là phi tử có phần vị cao của hoàng thượng, nếu như danh hiệu là Đức phi cũng có thể làm ra chuyện như thế, có thể nào không phụ lòng một chữ đức này chứ? Có thể nào không phụ lòng tin tưởng của hoàng thượng đối với người? Lần đầu ai gia nghe thấy chuyện này đã bẩm báo chuyện này cho hoàng thượng, hoàng thượng suy nghĩ rất lâu, chỉ một câu, trẫm tin tưởng

tính tình Nhu nhi, cần phải tra xét rõ ràng, trả lại trong sạch cho nàng ấy. Hoàng thượng tin người, ai gia cũng muốn tin người, nhưng mà, Đức Phi, chứng cứ này, ai gia nên tin người như thế nào? Bước kế tiếp phải nên làm như thế nào, người đến nói cho ai gia nghe một chút.”

Nếu như không phải Tuệ Từ cung, Tịch Nguyệt gần như là muốn bật cười, thái hậu này, thật sự là không hề thấy máu. Chính là lời nói này, Đức Phi tự mình cũng sẽ không phát hiện, nhưng nếu như là nàng thấy, ngược lại kéo một đồng thù hận cho Đức Phi.

Câu trầm tin tưởng tính tình Nhu nhi, cần phải tra xét rõ ràng, trả lại trong sạch cho nàng ấy kia. Đó là năm được vũ khí sắc bén to lớn.

Những lời này ít nhiều đã dự đoán được cô gái mà hoàng thượng thật lòng sẽ gặp phải oán hận mãnh liệt.

Bởi vậy, ngược lại Tịch Nguyệt thấy, lần này Đức Phi nhất định sẽ không có việc gì, nhưng lại làm nàng ta rơi vào nhiều tranh đấu trong cung.

Nhìn như là lời nói quan tâm, làm sao không phải là dìm vào độc dược ăn mòn lòng người.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Nghe lời này, cuối cùng Đức Phi tỉnh táo lại, hình như là cảm nhận được * ý của hoàng thượng đối với nàng.

“Khởi bẩm thái hậu nương nương, nếu có người có lòng muốn hãm hại thần thiếp, thì cảnh tượng lần này cũng chỉ là như thế. Nhưng sự thật lại là thần thiếp thật sự là bị oan. Phần vị của thiếp và phần vị Bạch y chênh lệch cách xa vạn dặm, mặc dù thiếp không thể thấy lần nàng ta ra vẻ bộ dáng mềm mại kia, nhưng mà cũng không có đạo lý hại nàng ta. Hại nàng ta, thiếp có thể được cái gì, nếu cái gì thiếp cũng không chiếm được, thì vì sao thiếp phải làm điều thừa này chứ.”

Dừng lại một chút, hình như là Đức Phi suy nghĩ cẩn thận phương pháp có thể thoát khỏi khốn đốn.

“Thái hậu nương nương, từ khi Nhu nhi vào cung tới nay, cho dù là hoàng thượng hay là ngài, cũng tin cậy có thừa đối với thiếp, chuyện hôm nay, thần thiếp cả gan, thỉnh cầu tự tra.”

Tất cả mọi người vẫn mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực, lúc này, không người nào bằng lòng dựa vào việc này, còn chưa xác định là chuyện như thế nào đấy.

Khóe miệng thái hậu thoáng hiện lên nụ cười như có như không, quan sát Đức Phi lúc lâu, rồi thở dài.

“Hậu cung này tần phi đều ở nơi này, đã như vậy, hôm nay ai gia cũng ích kỷ một lần, chuẩn (cho phép) chủ ý này của người. Chỉ là vì lý do công

bằng, chuyện này tuyệt đối không thể chỉ có một mình người điều tra, nếu không, cho dù người tra ra là chân tướng, người khác cũng sẽ cho là người vì tình riêng mà làm việc không hợp pháp. Như vậy, Đức Phi chủ tra chuyện này, Tề phi Huệ phi cùng đi điều tra.”

Có thể là người khác đều muốn để sức chú ý lên trên người ba phi tử này, nhưng Tịch Nguyệt lại dùng khoé mắt nhìn một chút tình trạng của Bạch Du Nhiên và Trần Vũ Lan.

Chỉ thấy hai người một thì lạnh lùng trang nhã, một người thì trong im lặng lộ ra mừng rỡ.

So sánh với người như Bạch Du Nhiên, Trần Vũ Lan thật là không đáng nhìn.

Về Bạch gia sau này, Bạch đại nhân, trong cung nữ nhi của hãn cũng chỉ có một mình Bạch Du Nhiên thôi? Chỉ là không biết được, thiếp thất tốt, biểu muội tốt kia, còn có thể khống chế Bạch gia hay không?

“Thần thiếp tuân chỉ.” Ba người cùng đáp.

Thái hậu lại liếc mắt nhìn mọi người: “Nếu Đức Phi tự xưng bị oan, tình hình thực tế cũng chưa biết rõ. Vậy thì ai gia cho hung thủ phía sau kia một cơ hội nữa, hiện giờ, nếu như các người chịu chủ động nói ra, tất nhiên ai gia sẽ miễn tội chết cho người.”

Thấy không có người bước ra khỏi hàng, Thái hậu cười lạnh một tiếng: “Vậy thì tốt, các người cũng đã không chịu thừa nhận, như vậy, đều quỳ xuống.”

Động tác của chúng nữ đồng loạt.

“Ai gia muốn các người thề với trời, nếu như thật sự là hung thủ hãm hại giết người lần này, nhất định cả đời không con.”

Trong lòng Tịch Nguyệt run lên, cũng không phải là chuyện này có dính líu gì với nàng, chỉ là, lời thề này cũng quá mức độc ác. Phụ nữ trong cung này, người nào không hi vọng như thế, hy vọng có thể có một đứa con trai, có thể đi được cao xa.

Dĩ nhiên, nàng có thể cũng có chút già mồm cãi láo, nhìn kỹ lại lần nữa vẻ mặt của thái hậu, nàng cúi đầu cười yếu ớt.

Thật ra thì, suy nghĩ kỹ một chút, Bạch Tiểu Điệp chết, cũng chưa chắc không phải là hai đầu sỏ lớn làm.

Hôm nay xem ra, chuyện này lộ ra kỳ lạ khắp nơi, dính đến nhiều người, rốt cuộc là người nào.

Nàng vẫn luôn cho là, từ trong một chuyện người được lợi nhiều mặc dù không phải hung thủ, cũng nhất định là vô cùng có liên quan với chuyện này.

Chuyện này người được lợi rất nhiều, Tịch Nguyệt kể ra tỉ mỉ từng người một, Bạch Du Nhiên, Trần Vũ Lan, còn có..... Hoàng thượng.

Hai người trước là báo thù, mà người sau, hoàng thượng bởi vì chuyện này lại kéo mọi người trong hậu cung vào một vòng xoáy. Hơn nữa rất dễ nhận thấy, đối với loại ác độc như Bạch Tiểu Điệp này thì hoàng thượng không thể dễ dàng tha thứ.

Mỗi người cũng thề về phía ông trời, đều nói không phải là mình làm.

Nếu như không thề, vậy đã thừa nhận là chính mình làm.

Sau Thái hậu gật đầu: “Thuần quý nghi ở lại, các người cũng trở về đi. Đức Phi, ai gia chỉ cho người thời gian bảy ngày.”

Vẻ mặt Đức Phi cũng không tốt, gật đầu lên tiếng: “Dạ.”

Đợi tất cả mọi người rời đi, Tịch Nguyệt lại đỡ Thái hậu vào nội thất.

“Nguyệt nha đầu, ai gia chính là thật lâu cũng không đánh cờ với người rồi. Không biết kỳ nghệ (kỹ thuật chơi cờ) của người có tiến bộ hay không.”

Tịch Nguyệt cười yếu ớt: “Thái hậu thử một chút không phải đã biết rồi, Nguyệt nhi không có việc gì thì lại len lén luyện tập đó...”

Thái hậu nhìn bộ dáng bướng bỉnh của nàng, lắc đầu: “Xem bộ dáng đứa nhỏ này của người.”

Thái hậu có phải là thật lòng mời Tịch Nguyệt đánh cờ hay không, nàng cũng không biết, nhưng mà nếu thái hậu không đề cập tới những chuyện vừa mới xảy ra, tự nhiên nàng cũng sẽ không nói thêm, ngay cả đối phương là Thái hậu, Tịch Nguyệt cũng không chút nào chịu nhường cho, hai người đánh cờ, ngược lại cũng sôi động.

“Bạch Tiểu Điệp chết rồi, ý nghĩ của người là gì?” Thái hậu như không có chuyện gì xảy ra nói một câu, Tịch Nguyệt lại dừng quân cờ trong tay lại, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn người, rất lâu, nàng đặt quân cờ vào chỗ vốn nên để.

“Thái hậu nương nương nhất định là cố ý, thời điểm then chốt thế này lại hỏi thiếp cái này, không phải là muốn phân tán lòng thiếp sao, nếu như mà thiếp bị phân tâm, nhất định sẽ thua.” Nàng cũng không trả lời câu của Thái hậu, ngược lại là cười đùa oán trách nhỏ.

Thái hậu liếc mắt nhìn nàng, thở dài nói: “Ngược lại là một người thông minh. Như thế rất tốt, cũng không biết, nha đầu như người có thể trước sau như một vậy hay không.”

Hỏi đáp của hai người đây tất cả đều là hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, nghiêm trang nói: “Thái hậu nương nương, Tịch Nguyệt thật sự là không hiểu ngài nói gì.”

Nhắm vào tay nhỏ bé của nàng đánh một cái, Thái hậu thoáng nâng lên nụ cười.

“Khi nha đầu người, cái gì không biết, ai gia thấy, người là cái gì cũng biết. Chỉ là tính tình này của người, trong cung cũng là rất tốt. Hoàng thượng thích người, người cũng cần phải hầu hạ hoàng thượng thật tốt. Trong cung này những nữ nhân khác nhìn không ra, người cũng là người thông minh. Chỉ có cô gái ngu xuẩn mới có thể để suy nghĩ lên trên người những cô gái khác, người thông minh, không nên như thế.”

Thấy Thái hậu đã mở lời nói như vậy, Tịch Nguyệt cũng khó được chân thành: “Thái hậu nương nương dạy bảo, Tịch Nguyệt đã hiểu. Tịch Nguyệt cũng không thông minh, nhưng Tịch Nguyệt hiểu, chúng ta vào cung, chính là vì hầu hạ hoàng thượng, hoàng thượng vui mừng, tất cả đều tốt. Chọc cho hoàng thượng không vui khắp nơi, vậy cũng thật sự là giống như là Lão Nhân Gia nói, là cô gái ngu xuẩn.”

Nhìn nàng như vậy, Thái hậu gật đầu.

“Người đã hiểu, vậy thì rất tốt. Chỉ là ai gia có một việc nhỏ vẫn là muốn nhắc nhở người, có vài người, chính là thứ rắn độc kia, cho dù là người giúp nàng, cũng chưa chắc sẽ tốt. Chớ đừng bởi vì trong một lúc mềm lòng lại tham gia vào chiến trường mà mình vốn không nên tham gia vào.”

Lời này của thái hậu là nói Trần Vũ Lan, Tịch Nguyệt tất nhiên hiểu, hai người là biểu tỷ muội, có lúc không phải nói người đừng tiếp xúc, có một số việc nhỏ thì sẽ không dính líu. Nếu thái hậu lại nói như vậy, đã nói lên cái chết của Bạch Tiểu Diệp tất nhiên là có ngàn vạn sợi tơ liên quan với Trần Vũ Lan.

Nếu như nói Trần Vũ Lan làm những thứ này, thì nàng cũng không bất ngờ, thậm chí lúc mới vừa rồi ở phòng ngoài nàng đã không hiểu, chuyện này rõ ràng biểu muội Vũ Lan có tình nghi rất lớn, nhưng mà không có ai nói, sau đó Đức Phi bị đẩy ra ngoài.

Thậm chí nàng có chút nghi ngờ lên hoàng thượng, sự thật đến tột cùng là như thế nào?

Cười khổ một tiếng: “Có lúc, thiếp tự nhận là đã đủ mặt lạnh, nhưng rốt cuộc cũng là có quan hệ thân thích.”

Như thế cũng coi như là làm rõ.

Thái hậu mặt không đổi sắc: “Thật ra thì ta vẫn luôn không hiểu, thật ra thì Trần Vũ Lan này cũng không quá tốt với người, nên cũng coi là năm lần bảy lượt làm hại đi? Nhưng người ngoại trừ mặt lạnh, lại cũng không có làm cái gì, hoặc là không có nói một câu nói nặng. Ai gia không hiểu, người là lòng dạ to lớn thật, hay là có nguyên nhân khác.”

Mặc dù Thái hậu hỏi nàng như thế, nhưng mà ngược lại Tịch Nguyệt cảm thấy, đây là biểu hiện thái hậu tin tưởng nàng, nếu như không phải là tốt cho nàng, cần gì bà lại hỏi những cái này.

“Thật ra thì, điều này cũng chỉ là nhìn trên mặt mũi của dì. Nếu nói là lúc trước, quan hệ của dì và mẫu thân thiếp cũng không phải là rất tốt, giữa tỷ muội, hình như dễ dàng dẫn tới ghen tỵ, nhưng sau đó mẫu thân mất đi. Ngược lại dì bắt đầu quan tâm tới thiếp. Ngẫm nghĩ lại, thật ra thì trước đó mặc dù quan hệ giữa dì và mẫu thân cũng bình thường, nhưng bình thường lại cũng rất là quan tâm tới mấy người đứa bé chúng ta. Ca ca nói, thật ra thì dì và mẫu thân, xem ra cũng không phải là không tốt như vậy, chẳng qua là hai người đã quen loại phương thức chung đụng đó. Cũng chính bởi vì vậy, cho dù là biểu muội Vũ Lan hãm hại thiếp, rõ ràng trong lòng thiếp cảm tức, nhưng cũng không làm chuyện giống vậy. Cũng không phải là bởi

vì sợ sau này hối hận vì tổn thương tỷ muội, chỉ là thiếp muốn, dì vẫn tốt đối với thiếp, bà chỉ có một nữ nhi là Vũ Lan, ta có thể không để ý tới nàng, có thể không giúp nàng, có thể trong lòng căm tức nàng, nhưng mà, thiếp không thể hại nàng.”

Thái hậu nghe nói chuyện này, thở dài yếu ớt.

“Đáng tiếc, Trần Vũ Lan này, là người như thế. Nếu không các người sẽ là một cặp tỷ muội rất tốt.”

“Đây là số mệnh.” Tịch Nguyệt cũng không làm kiêu, cũng thở dài yếu ớt theo.

Thấy nàng cũng than thở theo, Thái hậu cười cười: “Người cũng đã biết, cung phi này tuy nhiều, vì sao bản thân ai gia xem trọng người nhiều hơn?”

Tịch Nguyệt mờ mịt lắc đầu. Đây cũng là chỗ mà nàng vẫn luôn không hiểu.

“Người mới vào cung rất giống với khoảng thời gian ai gia trẻ tuổi kia. Có lẽ thấy người, ai gia lại nghĩ đến lúc trước đi. Chỉ là tiếp xúc cận kề, ai gia ngược lại cảm thấy, người lại mạnh mẽ hơn so với ai gia, người hiểu chuyện hơn so với ai gia khi đó. Nếu như lúc tuổi còn trẻ ai gia cũng bình tĩnh chín chắn như người, có lẽ hôm nay rất nhiều chuyện cũng sẽ không giống như vậy.”

Tịch Nguyệt cầm tay Thái hậu: “Thái hậu nương nương đừng nói như vậy, ngài nói như vậy, thật đúng là Tịch Nguyệt ngại chết rồi. Thật ra thì thiếp cũng không thông minh, Nguyệt nhi chỉ hy vọng hầu hạ hoàng thượng thật tốt, hoàng thượng vui vẻ, chính là hạnh phúc lớn của thiếp. Có lẽ ngài cũng không biết, hoàng thượng quan trọng dường nào đối với thiếp.”

Chỉ có lung lạc được hoàng thượng, nàng mới có thể đi từng bước một đến địa vị cao, thậm chí, thậm chí là vị trí đó lúc đầu nàng nghĩ cũng không

dám nghĩ.

Nhưng rất dễ nhận thấy là Thái hậu bị lời nàng nói dẫn sai đường, gật đầu khen: “Ai gia chính là thích phần lòng dạ hết sức chân thành của người đối với hoàng thượng.”

Từ Tuệ Từ cung ra ngoài, Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn một chút mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, nhưng mà lúc này nàng cũng không cảm thấy nóng bức, tất cả đã xảy ra đều rất..., nàng không kịp ngẫm nghĩ lại mỗi một chuyện, nhưng mà, nàng nghĩ, biểu hiện của nàng cũng coi là qua cửa trót lọt rồi.

Vậy xem ra, cái chết của Bạch Tiểu Diệp này tất nhiên là do Trần Vũ Lan gây nên, nhưng Tịch Nguyệt biết rõ, Trần Vũ Lan coi như có lá gan nữa, cũng sẽ không đi hãm hại Đức Phi, rốt cuộc là người nào lợi dụng Trần Vũ Lan, hoặc là biết Trần Vũ Lan gây nên, lợi dụng chuyện này, vậy thì cũng chưa biết được.

Mà hoàng thượng thì sao, cũng là lợi dụng thành công cái chết của Bạch Tiểu Diệp kéo Đức Phi thành cái bia. Hẳn không hy vọng sau khi thấy cung ngừng quấy rối, đây là Tịch Nguyệt hiểu.

Về phần Thái hậu, điệu bộ lần này của Thái hậu đối với Đức Phi, còn nữa, còn có lời thề độc kia. Tịch Nguyệt tự nhiên nghĩ tới Huệ phi, cũng không biết có phải Thái hậu cố ý như thế hay không, cũng không biết, sau bao nhiêu năm, Huệ phi vẫn không có sinh ra một trai nửa gái, sẽ có người gắn liền chuyện này với lời thề độc hôm nay cùng nhau hay không, cũng hoặc là, Thái hậu vốn là cũng lợi dụng cái chết của Bạch Tiểu Diệp, lại làm chuẩn bị cho sau này?

Nghĩ đến nhắc nhở của Thái hậu, nếu như ý Thái hậu không có sai, tất nhiên là bước kế tiếp Trần Vũ Lan cũng sẽ lôi nàng xuống nước, nếu như nàng trúng chiêu, lại không biết người nào được lợi.

Về phần Đức Phi, cho dù là tra rõ tất cả mọi chuyện, nàng ta cũng khó thoát bị chửi bới do lời nhảm lại. Mà nàng ta bị chửi bới, lại có lợi với người nào? Huệ phi? Tề phi?

Còn có Bạch Du Nhiên này, thật là song hỉ lâm môn, đã có thai, kẻ địch chết, sợ là nàng ta nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh ấy chứ?

Như thế xem ra, Bạch Tiểu Điệp này cũng là chết có ý nghĩa, nàng ta chết để cho rất nhiều người đều có thể dễ dàng lợi dụng thêm nữa.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 89

”Đào Nhi, người cảm thấy, ai là hung thủ?”

Vừa nãy khi chơi cờ thì Đào Nhi cũng không có ở đó, trong phòng chỉ có một mình Quế ma ma hầu hạ, Đào Nhi thì chờ ở bên ngoài.

Đào Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thần thần bí bí nói: “Nô tỳ cảm thấy, có mấy người bị tình nghi đó.”

“A?” Tịch Nguyệt chờ đợi đáp án của nàng ấy.

“Người đầu tiên chính là biểu tiểu thư, ngài đừng nhìn nô tỳ như vậy, thật đó, nàng ta luôn luôn nhắm vào Bạch y. Chẳng phải rất có khả năng là nàng ta ra tay sao? Hơn nữa, nô tỳ nhìn thấy thời điểm nàng ta thề thì có do dự trong nháy mắt. Lúc đó mọi người đều quỳ xuống, cũng không thể nhìn rõ như nô tỳ.”

Tịch Nguyệt gật đầu: “Nếu là người đầu tiên thì còn những người tiếp theo.”

“Ừm, người thứ hai chính là Đức Phi nha. Tự hãm hại mình sau đó sẽ giả vờ giả vịt điều tra rõ, có lẽ Hoàng thượng để đền bù cho nàng, nhất định sẽ đối xử tốt với nàng hơn.” Đào Nhi đưa ra ý kiến.

“Người thứ ba?”

“Người thứ ba chính là Tĩnh tần, ai cũng biết hai tỷ muội nàng bất hòa. Bạch y luôn luôn hại người như vậy, bây giờ Tĩnh tần có thai, nàng đương

nhiên sẽ sợ Bạch y, sợ nàng ta làm tổn thương con của mình, có lẽ vì vậy sẽ ra tay trước để chiếm lợi thế.”

“Người cuối cùng chính là Huệ phi. Hiện tại ai cũng biết đứa nhỏ của Trần Thái nữ là bị Bạch y hại chết, hơn nữa Thái hậu nương nương cũng nói Bạch y còn từng làm rất nhiều chuyện xấu, có thể đứa bé của Huệ phi cũng có liên quan tới nàng ta hay không? Vì lẽ đó Huệ phi mới muốn trả thù nàng ta.”

Đào Nhi nói xong một hơi, nhìn Tịch Nguyệt, chờ đợi chủ tử tổng kết.

Có điều Tịch Nguyệt chỉ cười nhạt.

“Đào Nhi, năng lực quan sát và phân tích của người đều rất mạnh.”

Đào Nhi cười vui vẻ: “Nô tỳ tiến cung từ khi rất nhỏ, mỗi ngày đều chỉ làm chút việc vô vị, cảm thấy vô cùng mất mặt, sau đó liền cảm thấy chuyện này rất thú vị, rồi càng thích bắt quái chuyện của chủ tử các cung. Kỳ thực, nô tỳ cũng biết chuyện này không tốt, chỉ là không thay đổi được thói quen của mình. Lại nói, như vậy tình cờ còn có thể tăng thêm chút trò vui cho chủ tử.”

Tịch Nguyệt cũng cười, trời nóng nực, tất cả mọi người đều không ra khỏi cửa, trên đường hai người trở về ngoài một vài tiểu thái giám và cung nữ thì không có ai khác.

“Thực ra, những người người vừa hoài nghi, người còn chưa nói đủ.”

“Hả?” Đào Nhi không rõ.

Tịch Nguyệt mỉm cười: “Thực ra người đã quên mất một người, đó chính là ---- ta.”

Đào Nhi khựng lại, có điều lập tức khôi phục bình thường: “Chủ nhân không làm chuyện này, nô tỳ đương nhiên biết rõ.”

Tịch Nguyệt gật đầu, nàng không thích Bạch Tiểu Diệp cũng chỉ là biểu hiện ngoài mặt, Trần Vũ Lan lại là biểu muội của nàng, nghĩ vậy thì càng cũng coi như là kẻ tình nghi.

“Người biết nhưng người bên ngoài lại không biết, có điều bất luận bọn họ làm cái gì, chúng ta đều an tâm sống tốt cuộc sống của mình.”

Thái hậu không hy vọng nàng cuốn vào trong đó, nàng sẽ không phụ ý tốt của lão nhân gia.

Đúng như dự đoán, từ sau chuyện hôm nay, Đức phi dứt khoát lequydon nghiêm chỉnh điều tra, nghĩ lại cũng đúng, nếu như nàng ta thực sự bị oan, nàng ta sao có thể cam tâm chứ. Không ít nô tỳ cung nữ trong các cung đều bị gọi đến, thậm chí ngay cả Thính Vũ Các cũng không ngoại lệ.

Có điều chỉ là một tiểu cung nữ, thậm chí ngay cả nhị đẳng cung nữ cũng không bằng.

Tịch Nguyệt hơi bất ngờ, có lẽ chính là bởi vì biểu hiện này của nàng, lại nghĩ đến thái độ trước sau như một của Thái hậu đối với nàng, người bên ngoài lại càng không nghi ngờ nàng.

Ngày ngày hôm sau khi Đức Phi điều tra, Trần Vũ Lan tới Thính Vũ Các cầu kiến, Tịch Nguyệt cũng không gặp nàng ta.

Ngày thứ ba cũng vậy. Không quản, không quan tâm!

Nàng cũng không phải người tốt, người ta năm lần bảy lượt nghĩ cách hãm hại nàng, nàng còn muốn cho người ta có cơ hội sao?

Tuy rằng nàng ghi nhớ tình cảm của dì, không thương tổn đến Trần Vũ Lân thế nhưng không có nghĩa là nàng sẽ giúp nàng ta, người bên ngoài làm gì nàng ta, nàng sẽ không xen vào.

Mấy ngày nay, trong cung xảy ra không ít chuyện, Đức phi vì chuyện điều tra khiến cho lòng người hoang mang, khiến cho không ít người chán ghét.

Ngoài ra, cũng vẫn xảy ra hai chuyện không lớn không nhỏ.

Một chuyện chính là Tĩnh tần. Tĩnh tần Bạch Du Nhiên vì là tỷ tỷ của Bạch Tiểu Diệp lại có thù hận nên người bên cạnh bị đưa đi điều tra, thậm chí ngay cả bản thân Tĩnh tần cũng bị Đức phi tra hỏi mấy lần. Có lẽ vận may của Đức phi không tốt, có lẽ nàng ta thực sự không có ý tốt, có lẽ là kế sách giá họa của Tĩnh tần, chỉ biết là sau khi trở về từ cung của Đức phi không lâu, Tĩnh tần liền thấy hồng (*). Thái y lập tức đi qua bắt mạch, thậm chí ngay cả Hoàng thượng cũng đến. Kết quả là lao lực quá độ, suy nghĩ quá nhiều.

(*) Thấy hồng = thấy máu = động thai.

Bạch Du Nhiên đương nhiên sẽ tố cáo, gào khóc kể lể, cho dù quan hệ có không tốt thế nào thì cũng là tỷ muội, ý tứ muốn nói Đức phi nghi oan cho nàng, cố ý nhắm vào một phi tử đang mang thai là nàng.

Cũng vì việc này, Đức phi bị Cảnh đế trách cứ một trận.

Ra lệnh cường chế thời gian điều tra xuống còn năm ngày.

Nghe nói việc này, Tịch Nguyệ cười khẽ, Bạch Du Nhiên này thực giỏi tính toán.

Có điều Đức phi cũng không oán được người khác, vốn là bản thân di3ndanATl3quyd0n còn khó bảo toàn, không nhanh chóng điều tra hung

thủ lại còn muốn động thủ lên người Bạch Du Nhiên, Bạch Du Nhiên sao có thể là người dễ sống chung chứ?

Ngoài ra còn có một chuyện chính là Chu Vũ Ngưng, nàng ấy lại bị giáng chức xuống thành Lệ tần rồi.

Đây cũng là chuyện khiến cho nàng ấy nhận rất nhiều lời cười nhạo ở hậu cung.

Hầu hạ Hoàng thượng không tốt, bị giáng chức, lý do thô thiển này nói ra lại khiến cho người ta lạnh lẽo tâm gan đến mức nào.

Tịch Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định đi thăm Chu Vũ Ngưng.

Tuy rằng hiện tại không phải là thời cơ tốt.

Tiểu Ngọc bên người Chu Vũ Ngưng thấy Thẩm Tịch Nguyệt đến thì vội vàng vào trong thông báo.

Không bao lâu sau, hai người đồng thời ngồi xuống. Chu Vũ Ngưng lúc này khóe mắt hơi sưng đỏ, dáng vẻ vô cùng tiều tụy.

Sắc mặt nàng trầm xuống: “Hắn đánh tỷ sao?”

Chu Vũ Ngưng ngẩn ra, lập tức cười khổ lắc đầu: “Không phải, ta hầu hạ không tốt, hắn đẩy ta một cái, chỉ là đụng vào góc bàn thôi.”

Tuy rằng không phải là đánh nhưng cũng là vì Cảnh đế làm bị thương.

Tịch Nguyệt thở dài: “Tỷ tỷ tội gì phải vậy?”

Chu Vũ Ngưng hiền lành ngồi đó, nhìn Tịch Nguyệt: “Thực ra ra rất ao ước được như muội.”

Tịch Nguyệt từ trước đến giờ đều không ngờ lại có người ước được như mình.

Thấy vẻ mặt của nàng, Chu Vũ Ngưng tiếp tục mở miệng: “Có lẽ là muội không cảm nhận được nhưng muội không biết là trong cung này có bao nhiêu người ước được như muội đâu. Các nàng ao ước như muội được Hoàng thượng sủng ái, thậm chí ngay cả Thái hậu cũng rất ưu ái muội. Mà ta không như vậy, ta ao ước, là muội tiến cung khi còn nhỏ, trong khi muội đơn thuần như một tờ giấy trắng thì liền gặp được Hoàng thượng. Mà dù cho hẳn có rất nhiều nữ nhân nhưng vẫn đối xử rất tốt với muội.”

Ao ước được như nàng?

Nếu như nàng ấy biết được những gì mình đã trải qua vào kiếp trước, tương lai mờ mịt ở kiếp này thì làm sao có thể nói ra những lời này được chứ?

Đơn thuần như một tấm giấy trắng, đúng vậy, kiếp trước nàng chính là như vậy, nhưng như vậy thì thế nào? Hồng nhan chưa già, ân đã đoạn.

Kiếp này, nàng cũng chỉ là hóa trang để lên sân khấu, là con hát ả đào khát vọng quyền thế mà thôi.

“Tỷ tỷ, có lẽ lời này của Tịch Nguyệt nói quá thẳng thắn thế nhưng xin tỷ tỷ hiểu rõ, mặc kệ tỷ tỷ đã từng gặp ai nhưng hôm nay đã tiến cung thì phải quên hết những thứ trước kia. Nếu không, tỷ không chỉ hại chính mình mà còn có thân nhân bên ngoài của tỷ.”

Không mất đi thì sẽ không biết được nỗi đau khi đó.

Kiếp trước, việc Chu Vũ Ngưng hết lòng giúp đỡ, kiếp này cũng rất tốt với nàng, tuy rằng kiếp này nàng không dám hoàn toàn tin tưởng bất kỳ ai thế nhưng cũng sẽ khuyên nhủ nhiều một chút.

Chỉ hy vọng mình có thể khuyên được nàng, trong cung này, đặc tội với Hoàng thượng, xưa này cũng không có được kết quả tốt.

“Sao ta lại không biết chứ, chỉ có điều làm luôn khó hơn là nói.” Chu Vũ Ngưng thở dài.

Có điều cũng lập tức xốc lại tinh thần.

“Mặc kệ thế nào, từ ngày ta trở lại kinh thành thì ta đã quyết định phải cố gắng trở thành một con chim bạch yến ở bên trong tường cung này rồi. Ta sẽ không làm những chuyện liên lụy đến người khác.”

Dường như Chu Vũ Ngưng cũng không có ý định lật là bài tẩy của mình lên.

“Trong cung này, người có thể vừa lòng đẹp ý mà sống cũng không có nhiều, muội muội, cố gắng sống tốt nhé.”

Hai người đều hơi xúc động, hàn huyên vài câu, Tịch Nguyệt lại khuyên nhủ một chút liền thấy Tiểu Đặng Tử trong cung của mình tới tìm.

Hoàng thượng bãi giá Thính Vũ Các, đang chờ Tịch Nguyệt trở lại.
anhtho~dd~lqd

Đây đúng là đại sự không thể trì hoãn, tạm biệt Chu Vũ Ngưng, Tịch Nguyệt vội vã trở về.

Vừa mới vào cửa đã thấy hắc nghiêm mặt đứng ở đó không nói gì.

“Tần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Vẫn chưa mở miệng, chỉ mất tay áo nhưng ý tứ cũng đã rất rõ ràng.

Tịch Nguyệt tự nhiên đứng dậy.

“Hoàng thượng sao lại tới đây vào lúc này?”

Cũng chỉ là một câu hàn huyên nhưng Cảnh đế lại có chút không vui: “Thế nào, trẫm không thể tới đây sao?”

Thấy hần như vậy, cho dù trong lòng Tịch Nguyệt tức giận thì trên mặt cũng vẫn cười hì hì, tự nhiên đi qua ôm lấy tay hần: “Không biết nô tỳ chọc người tức giận ở đây, ngài không vui như vậy, không phải là do vô cùng vui vẻ tới thăm tần thiếp nhưng lại vô huyệt chứ?”

Bên trong lời nói hàm chứa ý trêu chọc, có điều nàng nói như vậy đúng là khiến cho sắc mặt Cảnh đế dịu lại.

“Người đi đến chỗ Lệ tần sao?”

Tịch Nguyệt gật đầu, sắc mặt cười như có như không: “Đêm qua nàng ấy hầu hạ không tốt, kết quả bị giáng một cấp, bây giờ đã truyền khắp trong cung, thiếp đương nhiên phải qua xem một chút. Lệ tần tỷ tỷ bị thương đấy.”

“Bộp.” Cái mông của nàng bị đánh một cái.

Cảnh đế nhướng mày: “Nàng cho là trẫm đánh sao?”

Tịch Nguyệt vội vã cười làm lành: “Đương nhiên không phải, Lệ tần tỷ tỷ nói rồi, là chính mình bị ngã, vốn là trong lòng tần thiếp cũng nghi ngờ nàng ấy bao che cho người, có điều nhìn kỹ vết thương quả thực không giống như bị tay đánh.:

Nếu như là người khác chỉ sợ đã sớm bỏ qua chuyện này rồi, chỉ có Tịch Nguyệt lại muốn nói tới vô cùng tỷ mỉ.

Cảnh đế hừ lạnh: “Trong cung này tỷ muội nhiều như vậy, trẫm lại thấy nàng chỉ giao hảo với một mình nàng ấy.”

Nói tới đây chỉ thấy Tịch Nguyệt trợn trắng mắt: “Đúng vậy a, vốn dĩ Bạch Du Nhiên cũng có quan hệ không tồi với thiếp, có điều không phải vì kẻ xấu xa là người sao. Bây giờ chúng ta gặp mặt không cần xé nhau đã là tốt lắm rồi.”

Lần này rốt cuộc cũng chọc cho sắc mặt của Cảnh đế tốt lên.

Bóp bóp cái mũi nhỏ của nàng: “Nàng đang ám chỉ cho trẫm là nếu như trẫm sủng ái Lệ tần thì nàng cũng sẽ không giao hảo với nàng ấy? Đúng thật là một cái bình dấm nhỏ.”

Tịch Nguyệt đưa tay kéo người của hắn, mặt đối mặt với hắn, nhìn hắn một lúc, trịnh trọng nói: “Ghen, là bởi vì thật lòng yêu thích càng. Có lẽ là hiện tại người không hiểu thế nhưng sau này người sẽ hiểu.”

Xì, nàng nói đúng là chọc cười hắn.

“Trẫm cũng yêu thích nàng.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Đức Phi bị Cảnh đế quở mắng, cuối cùng thì khôi phục lại bình thường một chút. Cũng nghiêm khắc bắt đầu điều tra lại sự kiện lần này, ngay cả Tịch Nguyệt không để ý đến chuyện bên ngoài, cũng biết kết quả điều tra này.

Quả nhiên, Trần Vũ Lan bị đẩy ra ngoài. Có một số việc là tất yếu, nếu như nói về gia thế thì nàng ta không mấy hiển hách, tính tình bình thường.

Có thể là vừa mới bắt đầu còn giả vờ giả vịt, làm cho người ta cảm thấy dịu dàng điềm tĩnh. Nhưng cùng với lần lượt thử thách từng sự kiện, cũng hoặc là cho dù ngừng lại thuốc kia cũng có rất nhiều tác dụng phụ.

Hiện nay nàng ta lại hoàn toàn khác biệt với lúc mới vừa vào cung.

Đức Phi tìm được hung thủ, dĩ nhiên là hận đến cắn răng nghiền lợi. Nhưng Trần Vũ Lan khẳng định là mình cũng không phải cố ý, hơn nữa cũng không có làm chuyện hãm hại Đức Phi.

Phi tần khác đều cúi đầu chờ ở nơi đó, có kẻ xem cuộc vui, có người lo lắng, cũng có người không sao cả.

Thái hậu nhìn mấy người nhao nhao thành một đoàn, phiền lòng để ly trà trong tay xuống.

Giọng điệu không vui quát bảo ngừng lại: “Đủ rồi, một đám các người nhìn lại bản thân xem, đều giống như thứ gì. Thêm bồi nhọ người nhà nhận.”

Nếu như theo ý của bản thân Đức Phi, là hận không thể bắt được Trần Vũ Lan trước tiên sẽ hành hạ người tới chết. Nhưng mà làm gì được khi lần này vốn không phải là một mình nàng điều tra, vả lại nàng là người hiểm nghi lớn nhất trong chuyện này.

Đức Phi cũng oan ức tủi thân quỳ xuống: “Thái hậu nương nương, ngài phải làm chủ cho thần thiếp, mấy ngày nay, thần thiếp bị biết bao chỉ trích. Hôm nay cuối cùng đã có thể rửa sạch trong sạch của thần thiếp rồi.”

Trần Vũ Lan cũng là bộ dáng diễm đạm đáng yêu: “Thái hậu nương nương, thần thiếp cũng không phải là cố ý, trang ## bubble về phần hãm hại Đức Phi thì không thể nào lên tiếng. Cũng xin thái hậu nương nương trả lại trong sạch cho thần thiếp.”

Hai người này diễn xuất một hồi như vậy, chộc cho Thái hậu vô cùng không thích.

“Được rồi. Trần Thái Nữ người nói lúc ấy đã xảy ra chuyện gì? Người nói người không có hãm hại, vậy tại sao người ta lại vu oan đến trên người người?”

Dựa theo Trần Vũ Lan tự mình nói rõ, ngày đó sau khi hai người bị phạt quỳ, nàng không cam lòng, lại muốn đi tìm Bạch Tiểu Diệp xúi quẩy, ai biết Bạch Tiểu Diệp lại có chút triệu chứng bị cảm nắng. Một mình nàng ta nằm trên ghế trúc nhỏ hóng mát ở thiên viện, hai người một lời không hợp thì lại bắt đầu cãi nhau. Sau đó Trần Vũ Lan nghĩ đến mình bị nàng ta hại chết đứa bé, vô cùng tức giận nên ghìm nàng ta đến chết. Sau lại lo lắng bị người phát hiện mình khó thoát liên quan, thì bèn nhanh chóng ngụy trang hiện trường, sau đó rời đi.

Nhưng hết lần này tới lần khác nàng vẫn biện bạch, mình cũng không có hãm hại Đức Phi, về phần cung nữ tự nói là Đức Phi sai khiến, thì nàng cũng hoàn toàn không quen biết.

Mà Đức Phi cũng quỳ ở nơi đó thì suy nghĩ khác. Có thể là người khác không tin lý do thoái thác của Trần Vũ Lan, nhưng mà bản thân Đức Phi thì lại tin tưởng. Cho dù là Trần Vũ Lan muốn hãm hại nàng, cũng phải có lý do, nhưng mà nàng vẫn biết là không hề có lý do này.

Nếu như nói muốn tiến hành hãm hại nhằm vào một người trong hậu cung này, có thể là rất nhiều người, nhưng không phải là nàng.

Nhất định là có người cũng sắp đặt người ở chỗ của Bạch Tiểu Diệp, cho nên đã phát hiện nàng ta chết đầu tiên, sau đó lại mượn chuyện này để hãm hại nàng.

Kể từ đó, cho dù là chuyện âm mưu đã bại lộ, như vậy thì cũng có thể đẩy tất cả tội trên người Trần Vũ Lan, một chiêu này, không thể nói là không chu toàn. Nhưng mà, người này rốt cuộc là người nào?

Hôm nay nàng chỉ có thể như thế, nếu không, thế nào cũng không thể làm sáng tỏ chuyện này. Thái hậu và hoàng thượng muốn kết quả, thì nàng phải đao chặt đay rồi. Nhưng nàng cũng cần phải điều tra ra người chân chính muốn hại nàng kia.

Nghĩ đến nàng đã xét hỏi tất cả thị nữ trong cung Bạch Tiểu Diệp, cũng không có kết quả, năng lực của người này tuyệt đối không đơn giản.

Quá nhiều người khả nghi.

“Các người đó, bảo ai gia nói gì với các người mới được đây. Năm lần bảy lượt gây chuyện là muốn rét lạnh lòng hoàng thượng sao. Trần Thái Nữ, người cũng đừng đẩy trách nhiệm cảm thấy uất ức. Nếu nhân chứng vật chứng đều có vậy thì người phải đi lãnh cung làm bạn với Liên Tú Vân đi.”

Thái hậu cũng không muốn nhiều lời. Chỉ có một câu như vậy thì chính là tiếng khóc thảm thiết của Trần Vũ Lan.

Thật ra thì mọi người nơi này đều hiểu, lúc này không muốn mạng nàng, đã là Thái hậu nhân từ rồi.

Từ khi Thái hậu lớn tuổi tin Phật, thì nhân từ hơn nhiều, rất ít sát sinh.

Có lẽ bản thân Trần Vũ Lan cũng hiểu điểm này, cho nên cho dù là kêu gào không ngừng, nhưng lại cũng không có gây sự quá đáng.

Một màn kịch nháo đến đây hạ màn kết thúc.

Tịch Nguyệt vẫn thờ ơ đứng nơi đó quan sát, cho dù người khác nghĩ như thế nào thì nàng cũng có ý nghĩ của mình. Bạch Tiểu Điệp này do Trần Vũ Lan giết có lẽ không phải là giả, nhưng mà, chuyện nhất định sẽ không đơn giản giống như Trần Vũ Lan nói vậy, tại sao nàng ta đến tẩm cung Bạch Tiểu Điệp mà không mang theo cung nữ, lúc nàng ta đi vào tại sao lại không có ai trông thấy.

Từng việc từng việc tất nhiên không phải hơi hợt như nàng miêu tả vậy, thậm chí là trước khi hai người ồn ào bị phạt quỳ, xem ra đã giống như một cái bẫy.

Trong ván này, rốt cuộc ai là người được lợi ích?

Tịch Nguyệt xem kỹ người được chọn có khả năng này, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Tề phi, chẳng qua tính tình của nàng cẩn thận, chỉ liếc mắt một cái lại dời ánh mắt đi, lại cúi thấp đầu xuống, người có khả năng là Tề phi.

Qua một đời khắc sâu kinh nghiệm khiến Tịch Nguyệt hiểu, hạng người càng nhìn như rộng lượng bo bo giữ mình, lại là thiện lương dịu dàng, càng có thể là một đóa hoa Bách Hợp có chứa kịch độc.

Tề phi, nàng ta thật quá tốt, mà chuyện này rối rắm cùng nhau, cũng quá trùng hợp.

Với tư cách là biểu tỳ của Trần Vũ Lan, tự nhiên cũng có không ít người đặt ánh mắt lên trên người Thẩm Tịch Nguyệt, nhưng nếu như nói Thẩm Tịch Nguyệt có dính dấp với Trần Vũ Lan, mọi người lại hơi cảm thấy không thể tin được, dù sao, từ lúc vừa vào cung hai người này chính là xích mích đến cùng.

Nghĩ đến cũng đúng, hoàng thượng của triều này cũng chính là lần đầu tiên tuyển tú sau khi lên ngôi, hậu cung cũng không sung túc.

Nhớ đến tiền triều cũng có không ít cô gái thế gia vọng tộc đều là tỷ muội cùng hầu hạ vua, giống với Bạch Du Nhiên và Bạch Tiểu Diệp ở triều này vậy.

Nhưng sau đó, nào có thật lòng đối đãi, còn không phải phản bội lẫn nhau, ngay cả Thái hậu thật cao thượng hôm nay, không phải cũng có tin đồn nhảm hại em gái ruột của mình sao?

Dĩ nhiên, lời này đều là để thật sâu trong lòng, tuyệt đối không dám nhiều lời.

Từ biệt mọi người, Tịch Nguyệt dẫn theo tỳ nữ trở lại Thính Vũ Các.

Cầm Tâm ra đón: “Chủ tử thật là nóng phải không? Nô tỳ đã sai người chuyển xích đu đến chỗ dưới tàng cây rồi.”

Thời tiết nóng bức này, trong nhà thật đúng là không thoải mái bằng ở dưới tàng cây này.

Trở về phòng để thay đổi quần áo thoải mái, Tịch Nguyệt nằm trên ghế xích đu, tình cờ có một cơn gió nhẹ lướt qua, ngược lại liền thoải mái.

Bóng cây cách đó không xa, Thúy Văn cẩn thận chăm sóc hoa trồng trên quý trong tay.

Tịch Nguyệt nhìn nàng ta đã mồ hôi cả người, dặn dò: “Thúy Văn, trời này rất nóng, người đừng ở dưới ánh nắng chói chang này, cẩn thận trúng nắng. Cái này không cần cắt sửa vội, người tới đây, 0di33xn0dafnl330fys0doon chúng ta cũng tán gẫu chuyện trò.”

Mấy đại cung nữ không có chuyện gì quan trọng, cũng ngồi dưới bóng cây, ngược lại rất dễ chịu.

Thúy Văn ngây thơ cười, cảm ơn chủ tử, thu lại công cụ.

“Trong cung này thoáng cái đã ít đi hai người rồi.” Bạch Tiểu Diệp, Trần Vũ Lan, đều là cùng nhau vào cung tuyển tú với nàng. Tịch Nguyệt làm như cảm khái nói. Chỉ là trong lời nói ngược lại cũng không thấy thương tiếc.

Nàng sẽ không lạm dụng lòng đồng tình đối với kẻ địch của mình, lòng dạ nàng có chút mềm, cho dù là sống lại cũng không có ra tay nhằm vào bọn họ, nhưng họ vẫn vì những ý định ác độc kia của mình mà tính kế lẫn nhau như cũ, kết quả rơi vào kết cục như vậy.

Chỉ là Bạch Tiểu Diệp chết rồi, cho dù là chết như thế nào, Tịch Nguyệt cũng cảm thấy không hiểu sao tâm tình lại thoải mái.

Có phải đời này sẽ không giống như đời trước, cho nên, nếu như nàng sống lại, như vậy thì tất nhiên chuyện sẽ rẽ sang phía khác hay không?

“Tuổi của ca ca cũng không nhỏ, cũng không biết trong nhà có nhìn giúp chọn người thích hợp cho huynh ấy hay không?” Tịch Nguyệt tự lẩm bẩm.

Tính chất nhảy vọt giữa hai câu này cũng khá lớn.

“Chủ tử cũng nhớ nhà à?” Đào Nhi khá to gan, lại trực tiếp hỏi lên.

Tịch Nguyệt cũng không che giấu, gật đầu, mấy người cũng im ắng lại.

Rất lâu, Hạnh Nhi cảm khái trước: “Ta cũng không có người thân, không biết có một cái nhà là cảm giác gì.”

“Thẩm đại gia là người như thế nào ạ?” Quả Nhi hiếm khi đặt câu hỏi.

Nếu Quả Nhi là người của Cảnh Đế, như vậy Tịch Nguyệt mới sẽ không cảm thấy lời này của nàng là không có cố gắng.

Tịch Nguyệt cười: “Nhà chúng ta, Thẩm đại gia đều là gọi cha ta.”

Mấy người cười ầm lên một hồi.

“Ca ca à! Đơn thuần nhiệt tình, lòng dạ rất tốt. Mọi việc cũng là dẫn đo nghĩ tới chỗ tốt, không có lòng cầu tiến quá lớn gì. A, thật ra thì, ca ca cũng không thích hợp vào triều làm quan, ngược lại thật ra ta cảm thấy, người như huynh ấy, thích hợp với cuộc sống nhàn vân dã hạc (nhàn rồi tự do thoải mái).”

Đào Nhi không hiểu: “Nhưng mà, hiện nay muốn trở nên nổi bật, không phải đều muốn vào triều làm quan sao, người xem nhà nghèo khổ kia, nếu như có người tiến bộ chút trên nghiệp học, chính là muốn có thể ra làm quan.”

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Chuyện này chỉ có thể nói, *d&d#l@q^d ai có chí nấy. Có lẽ người Thẩm gia chúng ta thật sự là không có lòng cầu tiến thôi. Chẳng thế thì cũng sẽ không từ đại gia tiền triều đi từng bước một đến địa vị hôm nay.”

Lời này ngược lại là lời nói thật.

Ngồi dựa vào chỗ bên ngoài Thúy Văn ít nói chuyện nhất, rất chất phát, nhưng mà lúc này ngược lại mở miệng: “Có lẽ, nhàn vân dã hạc cũng có vui vẻ của nhàn vân dã hạc. Ta chính là muốn sau khi xuất cung thì sẽ du lịch khắp nơi.”

Rất ít khi nghe nàng nói những thứ này, mọi người đều nhìn nàng, nàng có chút ngượng ngùng cười.

“Thúy Văn, người còn mấy năm ở trong cung?” Cẩm Tâm hỏi.

Thúy Văn mỉm cười: “Tám năm, ta còn tám năm.”

Đào Nhi bĩu môi: “Tám năm, thật là xa xôi, thật ra là người nghĩ thoáng.”

Thúy Văn gật đầu, nói đương nhiên: “Chỉ là ngẫm lại thì tám năm cũng không phải là thoáng một cái đã qua sao? Đúng lúc ta cũng cần phải tích lũy bạc. Cho nên tính toán, tám năm thật đúng là không dài.”

Có thể là lời nói thật thà của nàng mà mấy người cũng cười ngặt nghẽo.

“Vậy các người thì sao, có từng nghĩ tới xuất cung?” Tịch Nguyệt hỏi mấy đại cung nữ khác.

Đều là lắc đầu, từ nhỏ đã bị đưa vào cung như họ bình thường cũng không nghĩ tới xuất cung. Họ đã quen cuộc sống như vậy, để các nàng xuất cung, ngược lại là họ không sống nổi.

Rất nhiều người cũng không hy vọng thay đổi hiện trạng.

“Ta cũng không muốn. Cũng không phải là tham lam ham mộ một phòng vinh hoa này. Chỉ là, nếu như có thể, ta nhất định muốn một đời cũng theo bên cạnh hoàng thượng. Đạp lên mỗi dấu chân mà hắn đi qua, uống trà hắn thích, mặc y phục hắn thích, làm hắn vui lòng. Cả đời này của con người có một người để cho người thích như thế là không dễ biết bao. Ta muốn quý trọng mỗi một ngày bên cạnh hắn, mà không phải rất lâu về sau tinh thần lại âm thầm đau thương. Hối tiếc không kịp.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Nghĩ đến người này, cũng không khỏi nói thầm, mấy ngày trước Tịch Nguyệt còn nói, mình có phần nhớ nhung người thân, cũng nghĩ đến hôn sự của ca ca. Không mấy ngày, liền nghe được từ ngoài cung truyền tin tức tới, tổ mẫu đã coi trọng một gia đình tốt cho ca ca, nghe nói cữu cữu cũng cực kỳ đồng ý.

Lấy vợ nên cưới hiền, nếu như kiếp trước không có mình mù quáng xen vào, có lẽ tổ mẫu và phụ thân cũng chưa chắc sẽ lựa chọn một người như Bạch Tiểu Điệp cho ca ca.

Nghe nói tổ mẫu nhìn trúng nữ nhi của đồng môn với phụ thân, nhị tiểu thư con vợ cả —— Mẫn Vân Ảnh.

Đối với người này, Tịch Nguyệt cũng không có ấn tượng gì. Nghe nói cô gái này đã từng là tú nữ cùng lượt với Tịch Nguyệt, chỉ có điều không được hoàng thượng chọn trúng.

Bởi vì quan hệ kiếp trước, Tịch Nguyệt cũng không biết rõ Mẫn Vân Ảnh. Có lẽ kiếp trước chưa vào cung cũng không gả vào hào môn thế gia.

Nhưng mà nếu cữu cữu cũng đồng ý, vậy thì Tịch Nguyệt vẫn có thể tin được một chút.

Người nhà bọn họ * tiếc danh dự, nhưng lại cũng không có những chuyện cong cong queo queo kia, tương đối dễ dàng bị che mờ. Ngược lại cữu cữu của nàng là thương nhân nhiều năm, tâm cơ nhiều, đầu óc cũng linh hoạt.

"Cầm Tâm, người đi kêu Xảo Ninh tới đây. Ta có lời muốn hỏi nàng."

Nghĩ tới nghĩ lui, Tịch Nguyệt vẫn không yên lòng, quyết tâm nên thông qua cữu cữu cẩn thận hỏi thăm Mẫn Vân Ảnh này một chút.

Cầm Tâm khẽ chào, đứng dậy rời đi.

Cũng không trách Tịch Nguyệt như thế, chuyện của ca ca đã thành một cái gai không rút ra được trong lòng nàng, mỗi lần nhớ tới chuyện này đều cực kỳ khó chịu.

Bạch Tiểu Điệp chết rồi, nhưng khó dám đảm bảo sẽ không xuất hiện cô gái thứ hai như vậy, cho nên nàng lo lắng, nàng mê mang, đồng thời cũng muốn tra xét rõ ràng trước khi bất cứ chuyện gì xảy ra, để có thể có được kết quả tốt.

Nói yêu cầu của chính mình cho Xảo Ninh, Xảo Ninh đáp ứng rồi rời đi.

Tịch Nguyệt vẫn luôn không hỏi rốt cuộc Xảo Ninh liên lạc với cữu cữu như thế nào, nhưng nàng quan sát, Xảo Ninh là một người cực kỳ cẩn thận. Cũng chính vì vậy, nàng yên tâm rất nhiều, về phần không hỏi, đó là bởi vì nàng tin Xảo Ninh trung thành.

Hơn nữa, nàng tự nhận cũng chưa tìm thấy Xảo Ninh làm chuyện gì không thỏa đáng.

"Nếu như có thể gặp người trong nhà là tốt." Tịch Nguyệt tự lẩm bẩm.

Trong cung này một năm cũng chỉ có một cơ hội gặp mặt mà thôi. Nếu như nàng khẩn cầu hoàng thượng, cũng không biết được hãn sẽ đồng ý với nàng hay không?

"Không bằng chủ tử nói với hoàng thượng đi?" Cầm Tâm đề nghị.

Tịch Nguyệt rồi rắm: "Ta cũng nghĩ vậy. Chỉ sợ hân không đồng ý. Tại sao phải trọng quy củ như vậy, ô!"

"Không đồng ý cái gì?" Cảnh đế vào cửa, trên người hơi ươn ướt, có lẽ liên quan đến mưa nhỏ bên ngoài.

Tịch Nguyệt thấy thế vội vàng tiến lên đón: "Nô tì gặp qua hoàng thượng."

Đồng thời phân phó Cẩm Tâm bên cạnh: "Đi lấy bộ quần áo của hoàng thượng trong ngăn kéo tới đây."

Nhìn Tịch Nguyệt chuẩn bị cho mình, bên môi Cảnh đế giấu nụ cười.

Lai Hỉ và Cẩm Tâm liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ lui xuống.

"Bên ngoài mưa lớn sao?"

"Ừ, cũng được." Thấy nàng bận rộn trước mặt sau lưng, Cảnh đế hôn một cái trên trán nàng.

Không bao lâu sau, hai người chen trên ghế nhỏ, ghế nhỏ này vốn cũng không lớn, mỗi lần Cảnh đế còn muốn chen nhau với Tịch Nguyệt, nhưng thời gian lâu dài, nàng cũng quen. Ngược lại cảm thấy, nhìn như vậy, hai người cũng coi như ấm áp.

"Vừa mới nói cái gì đó, người vẫn chưa trả lời trăm." Năm tay nhỏ bé đầy thịt của nàng, Cảnh đế cũng không quên đề tài nghe được lúc vừa mới vào phòng.

Tịch Nguyệt chần chờ một chút, nhưng mà cũng chỉ là suy tư một chút: "Chuyện đó, chuyện đó, hoàng thượng, thật ra thì, à, ta muốn, ta muốn gặp mặt người nhà." Nói xong nàng chỉ len lén quan sát vẻ mặt của hân.

Thấy nàng như thế, vẻ mặt Cảnh đế không có thay đổi gì, nhưng ngoài miệng lại nói: "Trẫm là một người cực kỳ trọng quy củ, nếu đồng ý, sợ rằng không tốt sao?"

Rất nghiêm trang.

Nghe nói như thế, Tịch Nguyệt còn có gì không hiểu, người này nghe được lời nói của nàng, cố ý dùng lời này chèn ép nàng nữa, nhưng nghĩ đến hẳn nói như vậy, gián tiếp cũng nói rõ, chuyện như vậy có cửa chứ?

Nàng cười hì hì chôn đầu trên bộ ngực hẵn, lời ngon tiếng ngọt nói: "Hoàng thượng đối xử với Tịch Nguyệt rất tốt. Nguyệt Nhi thật sự rất muốn gặp người nhà. Ta cũng biết rõ, hiện giờ không phải ngày gia quyến vào cung yết kiến, nhưng, ca ca sắp thành thân, ta cũng không biết tẩu tẩu của mình là bộ dạng gì, cũng không biết được nàng là người thế nào. Nếu như không nghe chính miệng tổ mẫu nói với ta, ta đâu thể yên tâm được."

Cảnh đế hừ một tiếng: "Ban này, còn nói trẫm cực kỳ trọng quy củ sau lưng trẫm."

"Hoàng thượng vốn chính là cực kỳ trọng quy củ, đây là ưu điểm, cũng không phải là khuyết điểm. Hoàng thượng, thật sao? Để cho ta gặp người nhà có được hay không?" Nàng ngửa đầu khẽ chạm khóe miệng hẵn, giống như động vật nhỏ mè nheo.

Cảnh đế thấy nàng như thế, bật cười, cuối cùng gật đầu đồng ý: "Ngày mai trẫm hạ chiếu, vài ngày nữa để cho tổ mẫu người vào cung gặp người."

Tịch Nguyệt vui mừng cười: "Đa tạ hoàng thượng, ta biết ngay mà, hoàng thượng là hoàng đế nhân từ, người đối xử với ta thật tốt."

"Miệng người thật ngọt, trẫm thấy người chỉ dụ dỗ trẫm mà thôi. Có điều tình cảm của Nguyệt Nhi và huynh trưởng ngược lại không tệ."

Nàng nghe không ra ý tứ trong lời nói của hăn, nhưng vẫn nói thật: "Đó là tự nhiên. Tình cảm của ba người huynh muội chúng ta đều rất tốt. Ca ca lớn tuổi, luôn che chở chúng ta khắp nơi."

"Trẫm nhớ người nói, tổ mẫu người rất che chở các người. Kế mẫu cũng không nhằm vào người."

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Không phải những chuyện này, Thấm gia chúng ta, cũng không phải là chỉ có phòng lớn chúng ta, nhiều đứa nhỏ nữa, khó tránh khỏi có chút mâu thuẫn nhỏ. Tổ mẫu cũng không phải là chuyện gì cũng có thể trông nom, mặc dù che chở chúng ta, nhưng cũng không thể quá mức. Người cũng hiểu được, ta còn có thắm thắm, tổ mẫu chỉ có thể cân nhắc xử lý sự việc công bằng."

Nghe nàng nói xong, Cảnh đế cũng gật đầu: "Đã nhìn trúng ca ca người như vậy, tại sao cho tới bây giờ nàng đều không nói tới với trẫm?"

Ý tứ kín đáo chính là tại sao không năn nỉ hăn dịu dặt.

Tịch Nguyệt cười hì hì dặt tay hăn, đan chéo nhau với hăn.

"Ta sẽ không làm người khó xử. Ca ca của ta, ta biết rõ. Ca ca là người tốt, lại không có tâm cơ gì, không phải một người sẽ xu nịnh người khác. Cho dù ta cầu xin người ân điển gì cho hăn, không nói đến hăn có thể làm được hay không, với tính tình của ca ca, không đắc tội người ta cũng không tệ rồi. Thân càng ở vị trí tương đối cao, càng dễ trêu chọc thị phi. Ta không cầu người nhà của ta hiển hách cỡ nào, chỉ cầu bọn họ an toàn."

Lời nói này của Tịch Nguyệt xuất phát từ chân tâm, bất kể Cảnh đế tin hay không, nàng thật sự nghĩ như vậy.

Còn sống an toàn, làm người phú quý an nhàn, không phải rất tốt sao?

Nàng cũng biết ca ca có khát vọng, nhưng, nàng biết rõ tính tình của ca ca.

Cảnh đế cũng không nói gì, ngược lại trực tiếp để tay đan chéo với Tịch Nguyệt bên môi mình.

Lật người đè nàng phía dưới, nụ hôn vụn vặt của Cảnh đế rơi trên gáy nàng.

Tay hắn nhanh nhẹn chui vào làn váy của nàng, thâm nhập cao thấp một hồi, chọc cho sắc mặt nàng hồng hồng.

Chỉ một lát công phu, bên trong phòng truyền đến một hồi tiếng thở dốc trầm thấp.

Cầm Tâm cúi đầu đứng ở cửa, nghe âm thanh có chút đè nén bên trong phòng, trong lòng cực kỳ vui mừng.

Hai ngày nay chủ tử lo lắng chuyện này, cuối cùng hôm nay đạt được ước muốn. Trong cung, chuyện như vậy nói lớn không lớn, cũng không thể tính là chuyện gì, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ. Hoàng thượng ban thưởng luôn biểu hiện thương yêu cưng chiều đối với chủ tử.

.....

Sau một hồi mây mưa, Tịch Nguyệt chống người phục vụ Cảnh đế mặc quần áo, dáng vẻ cực kì nghiêm túc.

Thường ngày lúc vô cùng mệt mỏi, Tịch Nguyệt thường thường làm ổ trên giường không chịu đứng dậy, mặc cho Cảnh đế gọi Lai Hỉ vào cửa. Hôm nay hình như nàng rất phối hợp, vẫn vui vui mừng mừng mặc quần áo cho hắn như cũ, Cảnh đế nhìn dáng vẻ nàng vui mừng như vậy mà có chút ghen ghét.

"Người thật hiểu chuyện. Vừa mới cầu xin ân điển của trẫm, bây giờ lập tức khác biệt với thường ngày."

Lời này không phải khen thưởng, cũng là ám chỉ thường ngày Tịch Nguyệt thỉnh thoảng lười biếng.

Tịch Nguyệt le lưỡi một cái, xinh đẹp liếc hăn một cái, cười hì hì nói: "Sao có khác biệt chứ? Hoàng thượng lại chê cười ta. Chỉ cần nô tì có thể làm được, nhất định sẽ làm tất cả cho hoàng thượng."

Cảnh đế bật cười, trêu ghẹo mới nói: "Nhưng, trẫm có chuyện gì sẽ phiền toái đến tiểu nữ tử người đấy."

Tịch Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ một lát, dẫu môi: "Không thể như vậy sao? Hình như ta thật sự không có gì có thể trợ giúp người."

Thấy nàng hơi mất mát, Cảnh đế cười ha ha.

Trước khi ra cửa, Cảnh đế hôn trộm một cái bên môi Tịch Nguyệt.

Hắn dặn dò: "Người không cần làm gì vì trẫm. Có thể phục vụ trẫm tốt chính là việc người nên làm."

Tịch Nguyệt khẽ chào, cung tiễn Cảnh đế rời đi.

Đợi Cảnh đế rời đi, Tịch Nguyệt tươi cười rạng rỡ.

Đạt được ước muốn luôn vui mừng. Không cần biết hoàng thượng đại nhân nghĩ như thế nào, dù sao nàng sắp được gặp mặt người thân rồi. Hình như chỉ có khi dính đến người thân của nàng, nàng mới có thể lộ ra vẻ mặt vui vẻ thực sự.

"Cầm Tâm, đi làm một ít đồ ăn cho ta, ta hơi đói bụng."

"Vâng....."

Tịch Nguyệt ngồi bên gương, bởi vì vừa mới tắm xong, tóc cũng vừa vắn khô, Hạnh Nhi đang búi tóc đơn giản cho nàng.

"Chủ tử thật đẹp." Hạnh Nhi xúc động nói.

Tịch Nguyệt bật cười, nhạo báng: "Cho dù ta đẹp, cũng không bằng Lệ tần, Huệ phi chứ?"

Hạnh Nhi lắc đầu: "Người vốn đẹp khác với các nàng. Nếu quả thật là họ đẹp hơn, tại sao hoàng thượng thích người chứ?"

Hoàng thượng thương yêu chủ tử thì mọi người đều thấy được.

"Chuyện thích như vậy thì làm sao có thể kể ra? Hơn nữa, đừng nói kiểu lời nói này trước mặt người khác."

Hạnh Nhi cười dí dỏm: "Nô tỳ lại không ngốc, dĩ nhiên không biết. Đây không phải là nói với chủ tử người ư?"

Tịch Nguyệt cũng cười: "Người nha, chính là dụ dỗ ta đi? Chẳng qua tâm tình ta tốt, không tính toán với người."

"Nô tỳ nào dám."

Hôm nay Thính Vũ Các lại có tiếng nói tiếng cười đầy phòng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Editor: TinhLinhTuyệt

Thẩm gia không ngờ trong cung lại truyền đến tin tức như vậy, nhưng mà, có thể vào cung gặp mặt khuê nữ một lát cũng là chuyện vô cùng tốt. Điều này cũng gián tiếp nói rõ địa vị của nha đầu Tịch Nguyệt ở trong cung.

Một nữ nhi có thánh sủng ở trong cung là trợ lực lớn cỡ nào với người trong nhà, cho dù là người ngu ngốc như nhị thúc của Tịch Nguyệt cũng hiểu được điều này.

Hiện nay, mặc dù Thẩm gia không được tính là hiển hách phú quý cũng không thăng quan tiến tước gì, nhưng mà trong mắt người ngoài thì Thẩm gia vẫn cực kỳ khác biệt.

Thẩm phụ là một văn nhân có chút thanh cao. Nếu như nói có khát vọng với quyền thế thì cũng không sai. Nhưng lại không đến nỗi không thể không đạt được. Nếu không phải vậy thì ông cũng sẽ không một mực như thế, vẫn luôn không có bất kỳ chuyển biến tốt đẹp nào.

Có một số việc là ông thấy rõ, cũng có một số việc là thê tử của ông thấy rõ. Ông vẫn còn nhớ năm đó thê tử đã giúp ông phân tích cục diện triều đình, mặc dù thê tử đã không còn, mà Hoàng đế cũng đã lên ngôi, nhưng mà, bọn họ vẫn luôn là phụ tử. Cho tới bây giờ, có chút chính kiến về chế độ pháp luật cũng chưa chắc đã không tốt.

Hai mẹ con ngồi chung, Thẩm lão phu nhân nghe nhi tử nói xong thì gật đầu đồng ý: "Có lẽ nha đầu Tịch Nguyệt này cũng vì hôn sự của Bình Ca Nhi mà thôi. Nếu không phải vậy thì cũng chưa chắc đã muốn gặp ta vào lúc quan trọng thế này. Vậy cũng tốt, ta vào cung nói rõ tường tận với con bé, cũng coi như là có thể khiến con bé an tâm."

Thẩm phụ gật đầu: "Hiện nay phần vị của Nguyệt nha đầu cũng đang vững vàng tăng lên, mẫu thân nhất định phải nói cho con bé biết, trong cung phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi, không được lơ đãng."

Trước đó vài ngày Trần Vũ Lan bị nhốt vào lãnh cung, bọn họ đều đã biết chuyện, thậm chí mẫu thân của Trần Vũ Lan còn tới gặp Thẩm lão phu nhân, hi vọng Tịch Nguyệt có thể giúp đỡ Vũ Lan nhiều hơn. Nhưng cho dù nhà bọn họ có năng lực truyền tin tức vào trong cung thì sao bà có thể làm như thế được chứ, cứ nhìn vào chuyện Trần Vũ Lan ở trong cung năm lần bảy lượt hãm hại Nguyệt nha đầu, đã có lòng dạ độc như rắn rết thì nên có năng lực chấp nhận hậu quả.

Nhà bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho Trần Vũ Lan làm lỡ chuyện của Tịch Nguyệt.

Nhưng mà không cần biết như thế nào, điều này cũng gián tiếp nói rõ một vấn đề: Gần vua như gần cọp, trong hậu cung, muốn chung sống cũng không dễ. Nghĩ tới một năm gần gũi này, Hiền phi, cô nương của Chu gia, cô nương của Liên gia, nhị cô nương của Bạch gia, còn có cả Trần Vũ Lan nữa, cũng không phải là từng người lần lượt biến mất trong hậu cung hay sao?

Thẩm lão phu nhân nhìn con mình: "Những lời này của con, cho dù ta không dặn dò Tịch Nguyệt thì chắc chắn con bé cũng sẽ làm rất tốt. Nha đầu này là một người sáng suốt. Nhớ ngày đó điều khiến ta thập phần lo lắng, chính là sợ con bé nhìn thấy Hoàng thượng oai hùng vĩ đại sẽ động lòng, chuyện như vậy mới chính là khó nói. Nhưng lại không ngờ, mặc kệ

con bé làm gì nghĩ gì thì cũng luôn thỏa đáng. Trong kinh thành, nhà chúng ta cũng không tính là thế gia danh vọng. Mà chức quan của con cũng không phải là cực cao, như vậy xem ra, có bé có thể đi tới ngày hôm nay, cũng là hoàn toàn dựa vào bản thân."

Đương nhiên là Thẩm phụ hiểu những điều này.

"Cũng không biết tại sao nha đầu này lại thân thiết với cữu phụ của nó như vậy. Nhưng mà, mặc dù y láu lỉnh nhưng tuyệt đối không đến mức hại mấy đứa cháu của mình, lúc trước Khuynh Thành cũng cực kỳ sùng bái huynh trưởng của mình. Có lẽ hiện nay Tịch Nguyệt ở trong cung cũng được y giúp đỡ ít nhiều, nếu không Nguyệt nha đầu cũng không đến mức đề nghị chúng ta hỏi ý kiến của cữu cữu con bé về vấn đề hôn sự của Bình Ca Nhi."

Thẩm lão phu nhân đối với chuyện Nhạc cữu cữu lạnh nhạt với mấy đứa cháu cũng có chút phê bình kín đáo, nhưng nếu y đối xử tốt với cháu của mình thì bà cũng sẽ không nhiều lời.

Thẩm lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Y là kẻ quen đầu cơ trục lợi, người làm ăn vốn là như thế. Ai biết được có phải là y nhìn thấy Nguyệt nha đầu đứng vững trong hậu cung nên muốn dựa thế hay không." Tuy là nói như vậy, nhưng sắc mặt bà cũng không tỏ vẻ chán ghét.

Thẩm phụ biết mẫu thân mình chẳng qua cũng chỉ là trổ tài miệng lưỡi, lại nghĩ tiếp, cũng là vì hiện tại bên cạnh chỉ có một mình nhi tử là ông, chứ lúc có người người thì mẫu thân sẽ quyết không làm loạn quy củ.

Thẩm phụ mỉm cười trấn an mẫu thân mình: "Mẫu thân tội gì phải nghĩ nhiều, đứa cháu gái này của người, chẳng lẽ lại để bản thân chịu thiệt sao? Nay sống trong cung đã thành thạo điều luyện, con bé cũng có suy nghĩ của mình."

Cho dù Nhạc Khuynh Thành đã qua đời nhiều năm, nhưng Thấm phụ vẫn một mực cung kính có thừa đối với Nhạc gia.

Tịch Nguyệt cho rằng phụ thân mình là một văn nhân từ trong cốt cách nên ông mới không thích thương nhân, nhưng lại không hiểu được, Thấm phụ hoàn toàn là bởi vì sự lạnh nhạt của Nhạc gia nên mới như thế, nếu như đúng theo ý định ban đầu của ông thì hai nhà cũng nên qua lại thường xuyên, kết giao rất thân.

Nhưng cho dù Nhạc gia lạnh nhạt thì Thấm phụ vẫn làm theo quy củ hằng năm tới cửa thăm hỏi vào dịp lễ tết. Trong lòng ông, cho tới bây giờ Nhạc Khuynh Thành cũng không phải chỉ đơn giản là thi tử đã chết như vậy.

.....

Tịch Nguyệt sống trong cung cũng không tệ lắm, so với nửa năm trước thì hai má còn có thêm chút thịt.

Thấm lão phu nhân thấy thế thì hài lòng gật đầu, lần này bà tiến cung một mình.

Thấy tổ mẫu nhìn lên nhìn xuống đánh giá mình, Tịch Nguyệt có chút nghịch ngợm xoay người một vòng: "Tổ mẫu thấy thế nào, giờ có thể thấy toàn diện rồi chứ?"

Thấm lão phu nhân liếc ngang Tịch Nguyệt một cái: "Trong cung, không thể bướng bỉnh như vậy được."

Nếu như có người ngoài, tất nhiên Thấm lão phu nhân sẽ giữ bốn phận nghiêm ngặt, dù sao bây giờ Thấm Tịch Nguyệt cũng là phi tử của Hoàng thượng. Nhưng chỉ có hai người ở cùng nhau thì lại khác, nàng chính là tôn nữ (cháu gái) mà bà chăm sóc từ nhỏ tới lớn.

Tịch Nguyệt không cười nhạt giống thường ngày mà cười cực kỳ thoải mái: "Tổ mẫu cảm thấy Nguyệt Nhi là một người ngu xuẩn vụng về sao?"

Thẩm lão phu nhân thấy nàng như thế cũng bật cười: "Con đó! Đừng có vừa thấy ta thì đã luống cuống như vậy. Cũng đã là đại cô nương rồi, nói không chừng, đến lúc nào đó lại làm mẹ người ta nữa, không thể như thế được."

Trong khoảng thời gian này đây đã là người thứ hai nói tới chuyện đưa bé với nàng, hơn nữa, tất cả đều muốn tốt cho nàng.

Mặc kệ là Chu Vũ Ngưng hay là tổ mẫu, rất rõ ràng, họ nói lời này là vì muốn tốt cho nàng.

Tâm trạng Tịch Nguyệt có chút không ổn định, ngày trước nàng luôn cảm thấy không vội. Nhưng khi thấy họ đều nói như thế, trong lòng lại có vài phần do dự.

Thấy Tịch Nguyệt hơi sững sờ, lão phu nhân kéo tay nàng qua nói vài lời sâu xa: "Con đó, cũng đừng cho rằng mình còn nhỏ tuổi. Quả thật, nhìn con bây giờ chẳng qua cũng chỉ giống như một đứa bé mới lớn. Nhưng có cô nương nhà ai lại không như thế? Qua năm sau là vừa tới kỳ tuyển tú ba năm một lần, Hoàng thượng tất nhiên vẫn tiếp tục chọn người vào cung, hơn nữa những tiểu thư mới vào cung còn trẻ tuổi hơn so với con, còn xinh đẹp như hoa hơn cả con, đến lúc đó nếu như con là bị giảm thánh sủng, lại không đứa bé, vậy phải làm sao đây?"

Nhìn nha đầu này có vẻ tinh ranh nhưng trên phương diện này lại hồ đồ.

Tịch Nguyệt căn môi suy nghĩ một lúc, sau đó thận trọng gật đầu: "Nguyệt Nhi sẽ chú ý, nhưng khoảng thời gian trước Nguyệt Nhi mới rơi xuống nước, thân thể vẫn còn ít hàn khí, thật sự không thích hợp mang thai vào năm nay. Đợi tới sang năm Nguyệt Nhi sẽ nắm chặt cơ hội."

Thấy nàng chịu nghe lời khuyên, lão phu nhân rất là vui mừng.

Bà chỉ sợ Nguyệt Nhi tự có chủ kiến của mình, không để tâm lời nói của bà. Có câu: Không nghe lời dạy của người già sẽ thua thiệt trước mắt. Cổ ngữ đã nói thế. Tuổi của Nguyệt Nhi vẫn còn nhỏ, con bé không hiểu đứa bé có tầm quan trọng thế nào với nữ tử.

Gia đình bình thường còn như vậy, huống chi là chốn hoàng cung nội viện này.

"Con chịu nghe lời ta khuyên cũng đã là rất tốt rồi. Con cũng không nghĩ mà xem, nếu như con vẫn không có thai, cho dù là Thái hậu thì cũng chưa chắc sẽ đối đãi với con trước sau như một."

Tịch Nguyệt muốn phản bác, nhưng khéo môi cứ ngập ngừng mãi, cuối cùng vẫn không nói ra lời phản bác, không thể phủ nhận, tổ mẫu nói đúng.

"Tổ mẫu yên tâm, chuyện này đợi thân thể con tốt hơn con sẽ nắm lấy cơ hội. Tổ mẫu, lần này con mời ngài vào cung là vì chuyện của ca ca. Ngài cũng đừng chỉ lo dằn dò con, mọi việc con đều sẽ nghĩ kỹ rồi mới làm, hơn nữa, con cũng sẽ ghi nhớ lời của người. Người có thể nói cho con biết chuyện về nhị tiểu thư Mẫn gia rồi chứ?"

Thấm lão phu nhân nhìn nét mặt Tịch Nguyệt cũng biết nàng cực kỳ quan tâm chuyện này.

Bà vỗ vỗ tay nàng trấn an.

"Nha đầu con đó! Cũng không nghĩ mà xem, Bình Ca Nhi là cháu ruột của ta, sao ta có thể không giúp nó tìm một thê tử hiền lương? Nhị cô nương Mẫn gia này tên là Vân Ảnh. Mấy năm trước đây Mẫn đại nhân đều giữ chức ở phương Nam, trước kỳ tuyển tú một năm mới được điều tới Kinh Thành. Mặc dù diện mạo của Mẫn nhị tiểu thư này không thể coi là vô cùng xinh đẹp, nhưng cũng xem như là thành thực. So với mấy nữ tử

trong Kinh Thành thì có thêm vài phần duyên chuyển hàm xúc của nữ tử Giang Nam."

"Cưới vợ nên cưới hiền, tổ mẫu có thể nói thêm một chút về tính tình của nàng ấy không?"

Thẩm lão phu nhân mỉm cười gõ nhẹ lên đầu nàng: "Con đúng là nha đầu hay nóng vội, không phải ta còn đang nói sao? Ta đang nghĩ phải nói sao để con hiểu rõ toàn diện. Con thì hay rồi, sao lại nôn nóng như vậy chứ?"

Tịch Nguyệt cũng nghiêm túc: "Còn không phải là con lo lắng ca ca gặp phải nữ tử xấu sao. Quả thật là diện mạo không thể nói lên tất cả. Con thấy nhiều người khuynh quốc khuynh thành nhưng lại là hoa ăn thịt người."

Hơn mười năm của kiếp trước, cộng thêm kiếp này, bao nhiêu nữ tử xinh đẹp che dấu dung nhan ác độc ở sau lưng. Thật sự đúng là nàng đã thấy quá nhiều.

Thẩm lão phu nhân thấy nàng giống như đang bùi ngùi trước quang cảnh gian tiền cung thì cũng thở dài theo: "Con cứ yên tâm, Mẫn tiểu thư này là người là vô cùng tốt. Nàng ấy là người dịu dàng rộng lượng, trên phương diện xử lý việc nhà cũng là người ngay ngắn rõ ràng, nếu nàng ấy kết duyên với Bình Ca Nhi, Thẩm gia chúng ta không lỗ."

Thấy ánh mắt Tịch Nguyệt có chút nghi ngờ, Thẩm lão phu nhân giải thích: "Nhắc tới Mẫn gia, cũng coi là thư hương thế gia, Mẫn đại nhân là người cương trực công chính. Mấy năm trước đại cô nương của Mẫn gia nhất định muốn gả cho con trai của một thương hộ nhỏ, nếu như là một người tốt, bậc làm cha mẹ cũng sẽ không ngăn trở, nhưng người kia cũng không phải là lương phối, không biết làm sao Mẫn đại tiểu thư lại bị mê hoặc tâm trí, cắt tóc đoạn nghĩa. Sau đó lại rời khỏi Mẫn gia, từ đó không về nhà nữa. Mẫn phu nhân bởi vì chuyện của đại nữ nhi mà lâm trọng bệnh không dậy nổi, sau đó cũng qua đời. Chỉ lưu lại Mẫn nhị tiểu thư tự mình lo

liệu việc nhà, cũng bởi vì chuyện của Mẫn đại tiểu thư, sau khi nhị tiểu thư rút tuyến tú thì cũng không có ai tới cầu hôn. Người bên ngoài đương nhiên là sợ có một tỷ tỷ như thế thì ắt phải có một muội muội như vậy, bởi vì mấy năm nay nàng ấy chủ trì công việc trong nhà, mọi chuyện đều quyết đoán dứt khoát, nên nhiều người trong lòng không thích. Bậc làm trưởng bối, nào có ai lại thích con dâu như vậy. Nào có ai lại không hi vọng con dâu có thể nghe theo mình, chứ có ai thích con dâu tự mình đưa ra chủ ý."

"Đã như vậy, sao tổ mẫu lại chọn nàng ấy?"

Dĩ nhiên là Tịch Nguyệt hi vọng gia hòa vạn sự hưng.

"Chúng ta đã tìm khắp nơi cũng chọn được vài người cho ca ca con, nhưng mà bản thân ca ca con lại nhìn trúng Mẫn nhị tiểu thư này. Nó nói mình có chút do dự thiếu quyết đoán, mà Mẫn nhị tiểu thư này mặc dù nhìn giống như dịu dàng, nhưng lại rất có chủ ý. Có lẽ tương lai có thể giúp nó lo liệu tốt việc nhà. Phụ thân con nhìn cũng cảm thấy có thể, sau khi trải qua mấy lần suy tính, chúng ta cũng đồng ý. Mặc dù nàng ấy giỏi giang, nhưng cũng là người hiểu chuyện, hơn nữa Thẩm gia ta cũng thiếu một người như vậy. Ta đã già, An Ca Nhi còn nhỏ, mẫu thân con đương nhiên phải quan tâm nó nhiều hơn, mà bản thân bà ấy cũng không phải là người có thể lo liệu mọi chuyện ổn thỏa hòa hợp. Về phần nhị thẩm và tam thẩm của con, không nói con cũng biết. Như vậy xem ra, chẳng bằng tìm một cháu dâu giỏi giang. Giờ chỉ xem ý kiến của con là có thể cầu hôn được rồi."

Nghe tổ mẫu nói vậy, Tịch Nguyệt lại nghĩ tới, vốn dĩ nàng còn cho là ca ca thích kiểu nữ tử yếu đuối giống như hoa tầm gởi, nhưng lại không ngờ, người ca ca tự chọn, vừa khéo lại là bề ngoài dịu dàng, nhưng kì thực lại là nữ tử kiên cường.

Phải chăng chính nàng cũng hiểu rõ ca ca của mình?

Mà ca ca năm đó đã bị Bạch Tiểu Diệp lấn lướt tới mức nào mới có thể thật sự tự tay đâm chết kẻ thù?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Editor: trang bubble ^^

Đợi tổ mẫu rời cung, Tịch Nguyệt đứng bên cửa sổ, nghĩ tới lời nói của tổ mẫu, thật ra thì tổ mẫu từng nói rất nhiều lời cũng chưa chắc là không có đạo lý.

Một chị dâu như vậy, Tịch Nguyệt không thể nói tốt hay là không tốt, dù sao thì nàng cũng chưa từng tiếp xúc với Mẫn Vân Ảnh này, nhưng mà nếu tổ mẫu, phụ thân, cữu cữu, đều có thể vừa ý, có lẽ cũng rất tốt.

Suy nghĩ được thả lỏng, như vậy cũng tốt, ít nhất, ca ca sẽ không lựa chọn một cô gái như Bạch Tiểu Diệp lần nữa.

Như vậy, cuộc sống của ca ca sẽ có thể khác đi, Thẩm gia của bọn họ cũng sẽ đi lên con đường khác biệt.

Nghĩ đến mình sống lại cho tới nay, thật ra thì cũng không coi là đã làm gì cho Thẩm gia, nhưng cuối cùng số mạng của mỗi người không giống nhau, như vậy, có phải cũng rất tốt hay không! Kiếp này Liên gia vẫn có một số người bồi nhọ nhà của nàng như cũ, nhưng hôm nay không chịu nổi nàng đang được thánh sủng quá mức.

Mà Liên gia này là tiểu nhân (kẻ ti tiện) thay đổi thất thường sao lại vì chuyện này mà bất chấp tìm Thẩm gia để làm phiền chứ.

Nhưng Tịch Nguyệt cũng biết, nếu có một ngày nàng thất sủng, hoặc là nàng chống lại người có bối cảnh, Liên gia tất nhiên sẽ thuận thế đập Thẩm

gia nàng hết mức.

Người khác có lẽ nàng không quen thuộc, nhưng mà, Liên gia, Liên Tú Vân, Trần Vũ Lan, Bạch Tiểu Diệp, những người này thì nàng rất rõ.

Như vậy, nàng vẫn phải tiếp tục cố gắng thôi.

Cố gắng đạt được niềm vui của hoàng thượng, có lẽ nếu đạt được quyền thế, chỉ có bản thân mình đứng ở đỉnh cao, người khác mới không có cơ hội giẫm người ở dưới chân.

Trung Cung vô chủ (trong cung không có chủ).

Tâm tư Tề phi kín đáo, gia thế Huệ phi hiển hách, Đức Phi lại sinh được hoàng tử.

Có lẽ mọi người cũng muốn có được vị trí kia.

Mà nàng, nàng cũng muốn.

Suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt gọi Hạnh Nhi đi vào, dặn dò mang gần như tất cả vải the hương vân trong kho phòng (kho) tới đây, vải the hương vân này bình thường đều có màu sắc có vẻ khá tối, bình thường con gái mặc cũng không đẹp mắt, cho dù là người phụ nữ lớn tuổi mặc lên cũng không thể lộ ra vẻ phú quý.

Tịch Nguyệt không hiểu, sao Cảnh đế lại thưởng mấy xấp vải vóc như vậy cho nàng, trong ngày thường chỉ để kho.

Hôm nay đột nhiên nhớ tới mảnh vải này bèn tìm ra chất vải này.

"Chủ tử." Động tác của Hạnh Nhi cũng nhanh, không lâu lắm thì trở lại từ phòng kho.

"Qua mấy ngày nữa là sinh nhật của hoàng thượng, ta muốn tự tay làm một bộ quần áo cho hần."

Con gái mặc khó coi, đàn ông cũng không có ý kiến gì chứ? Đặc biệt Cảnh đế là người đàn ông tuần lãng (đẹp trai + sáng sủa) như vậy, màu sắc tối tăm này lộ ra vẻ là người chững chạc.

Sinh nhật của Cảnh đế vừa vặn trước một tháng các nàng tuyển tú, hôm nay xem ra, ngược lại còn thời gian một tháng nữa, nhưng Tịch Nguyệt cũng biết tay nghề của mình mặc dù không phải rất tinh tế, nhưng thời gian một tháng thì cũng đủ rồi.

"Chắc hần hoàng thượng thấy lễ vật này, nhất định sẽ vô cùng vui mừng."

Tịch Nguyệt cười nhạt, vui mừng hay không thì nàng không biết, nhưng nàng biết, như vậy chắc chắn sẽ làm cho hoàng thượng thoải mái. Tự mình làm mới có thể biểu đạt tâm ý, cho dù là lễ vật này của nàng không xuất sắc lắm, nhưng nhất định sẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hoàng thượng.

Nhắc tới làm quần áo cũng không phải việc khó khăn gì, trong cung này cô gái đã từng học nữ công, dĩ nhiên là biết. Tuy nhiên lại có rất ít người làm, chủ yếu vẫn là quá hao phí tinh lực, hơn nữa, thế nào hoàng thượng cũng sẽ không mặc mấy lần, cho dù là nữ công của bọn họ khá hơn nữa, cũng không thể so sánh với với Tú Y Phường trong cung. Hơn nữa hoàng thượng trừ long bào cho dù là thường phục cũng có Long Văn (hoa văn hình rồng tượng trưng cho vua) nhàn nhạt, hay cũng là Phú Quý Mẫu Đơn.

Quần áo của hoàng đế tất nhiên là người khác không thể sánh vai.

Tặng quần áo tất nhiên là hoàng thượng sẽ cảm động, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, sau này tỷ lệ quần áo bị bỏ gác xó lại rất lớn. Không mặc, sao người ta lại có thể nghĩ tới làm quần áo chứ?

Cho nên tặng quần áo này là hiếm khi có người làm.

Quả nhiên, Cẩm Tâm suy nghĩ nhiều hơn, nhắc nhở chủ tử nhà mình: "Chủ tử, cho dù là ngài làm bộ quần áo này, sắc màu như thế, có lẽ hoàng thượng cũng sẽ không thể mặc."

Chủ tử mất thời gian lâu như vậy mới làm được, lại sẽ không được coi trọng, Cẩm Tâm không cam lòng.

Tịch Nguyệt lơ đãng cười: "Cho dù hăn mặc hay không mặc, dù sao cũng là tấm lòng của ta. Cứ quyết định như vậy, nếu không chúng ta tặng cái gì? Thiên hạ này đều của hăn, ta tặng cái gì cũng không phải là của hiếm."

Người khác có thể nghĩ đến, nàng cũng có thể nghĩ đến, chỉ là nàng nghĩ nhiều hơn là mọi việc cũng không thể xong trong một lần. Nàng cũng không trông cậy vào một chuyện đã khiến hoàng thượng cảm thấy tốt đẹp.

Từ việc nhỏ làm lên, Cảnh đế nói đúng, hăn hưởng thụ thiên hạ, nên có đều có. Nàng không có tài cán gì làm cho hăn, nhưng từ chuyện nhỏ làm lên, thời gian lâu dài, Hoàng đế cũng là người, không phải thần.

Cuối cùng hăn sẽ có cảm giác.

Thay đổi một cách vô tri vô giác tuy là đường dài, nhưng mà theo nàng thấy cũng vô cùng có ích.

Nếu là quà tặng thì dĩ nhiên không thể nhắc trước cho hăn biết, Tịch Nguyệt sắm vai một cô gái bé bỏng * yêu, ngoại trừ tứ đại cung nữ thiếp thân bên cạnh, người khác cũng không biết việc này.

Thật ra thì sao Tịch Nguyệt lại không biết, Thính Vũ Các này có Quả Nhi, một chút tiếng gió cũng sẽ truyền tới tai hoàng thượng, nhưng trước

lúc đó nàng lại vô cùng cẩn thận nói đó là một phần rất quan trọng của lễ vật (quà tặng) sinh nhật, là một ngạc nhiên vui mừng.

Có lẽ, cho dù hoàng thượng biết được, cũng sẽ không nhiều lời.

Tịch Nguyệt một lòng một dạ chuẩn bị lễ vật sinh nhật cho hoàng thượng, đương nhiên người khác cũng là như thế, việc này tất nhiên là không có ai hi vọng lễ vật của mình có thể giống với người khác, chính vì nguyên nhân này, các cung đều là giữ khư khư canh phòng nghiêm ngặt.

Suy tính không để cho người khác biết mình chuẩn bị thứ gì, trong lòng thì thăm dò người khác.

Tịch Nguyệt cũng không trông nom người khác như thế nào, người khác dù có thế nào, cũng không liên quan tới nàng đúng không? Dù sao thì nàng cũng không đến nỗi thay đổi chủ ý của mình.

Dĩ nhiên, nàng đương nhiên cũng biết được ý định của người khác, bèn che giấu ý định của mình đến vô cùng chặt chẽ.

Sáng sớm.

Bên ngoài mưa phùn tí tách, ngược lại mang đến một chút nhẹ nhàng khoan khoái cho mùa hè nóng bức này.

Cũng may mà nước Nam Thấm này ngày hè mưa nhiều, nếu không vào mùa hè nóng bức này, thật là làm cho người ta cảm thấy không sáng khoái.

Cầm Tâm bưng hoành thánh nhỏ tinh xảo vào cửa, thấy dáng vẻ chủ tử nhà mình mới vừa trang điểm xong, Hạnh Nhi bên cạnh đang dọn dẹp lược đồ trang sức.

"Chủ tử, tối hôm qua ngài nói không có khẩu vị gì, muốn ăn một ít hoành thánh, sáng nay Xảo Ninh đã dậy sớm gói rồi. Ngài nếm thử một chút, thật

sự rất ngon!"

Tối hôm qua chủ tử đã nói muốn ăn một ít hoành thánh, nhưng mà lại cảm thấy đã quá muộn, ăn cũng không dễ tiêu hóa, ngược lại có thể bỏ ăn, đã có chủ ý đi nghỉ ngơi. Xảo Ninh là một người tỉ mỉ, sáng sớm đã vội vàng thức dậy làm món ăn này, hi vọng chủ tử có thể vui vẻ.

Tịch Nguyệt nhìn tám miếng hoành thánh nhỏ óng ánh trong suốt chìm nổi trong chén sứ nhỏ hoa Cảnh Thái Lam, vỏ ngoài này thật mỏng, có thể nhìn ra bên trong có chút ửng hồng của nguyên liệu làm nhân, có lẽ là bỏ tôm nõn vào. Trên nước mì còn rất vụn hành lá cắt nhỏ và nấm, hắc mộc nhĩ (nấm mèo đen) cắt hạt lựu, còn sợi cà rốt mảnh, xanh xanh đỏ đỏ đan xen cùng nhau, bề ngoài của món này thật đẹp, làm cho người ta vừa nhìn chính là rất muốn ăn.

Tịch Nguyệt dùng khăn che miệng cười: "Xảo Ninh thật là một người tỉ mỉ."

Nàng cũng không chỉ vì tay nghề tốt của Xảo Ninh mà còn một nguyên nhân khác là thói quen kiếp trước, kiếp trước Xảo Ninh cũng vẫn hầu hạ bên cạnh nàng, chính vì vậy, nàng ăn quen tay nghề của Xảo Ninh, dĩ nhiên là cảm thấy tay nghề của nàng ấy tốt.

Không lâu thì ăn sạch tất cả hoành thánh mà Xảo Ninh gói.

Thấy khẩu vị chủ tử tốt như vậy, Cẩm Tâm cũng vui mừng: "Chủ tử ăn có đủ không? Phòng bếp nhỏ của chúng ta còn dư đấy. Nô tỳ nhớ sức ăn của chủ tử, lúc này mới múc tám cái tới đây."

Tịch Nguyệt nhận lấy cái ly từ nàng ấy rồi súc miệng, sau đó lại lắc đầu.

"Sức ăn của ta cũng chỉ có như vậy. Ăn không nhiều lắm."

Dọn dẹp tất cả thỏa đáng lại là bắt đầu tỉ mỉ may quần áo cho hoàng thượng.

Sau mấy ngày trước đó tổ mẫu đã tới thì ngược lại trong lòng nàng trở nên sáng khoái nhanh nhẹn. Hôm nay nghe nói trong nhà đã nhắc tới việc cưới xin với Mẫn gia, bên Mẫn gia cũng đã đồng ý. Theo thông thường, có thể là sang mùa xuân đầu năm, ca ca này sẽ phải lấy vợ.

Đối với người tẩu tử (chị dâu) này, Tịch Nguyệt suy nghĩ hơi nhiều, chỉ là nàng vẫn tin tưởng ánh mắt tổ mẫu của mình. Năm đó nàng đến làm khách ở Trần phủ, làm quen với Bạch Tiểu Điệp, lúc ca ca tiếp xúc với nàng ta cũng thấy rất có cảm tình với cô gái này.

Sau đó dưới sự tác hợp của nàng, ngược lại ca ca và Bạch Tiểu Điệp là xem vừa mắt. Nhưng mà khi đó tổ mẫu lại có chút sầu lo, song về sau vẫn là thuận theo ca ca. Nhớ đến lúc ấy tổ mẫu đã nói gì đó?

Tịch Nguyệt nhớ lại kỹ càng chuyện cũ trước kia, hình như là nói, Bạch Tiểu Điệp này chưa chắc có thể gánh vác vị trí chủ mẫu của một nhà. Giữa lòng mày kia quá mức lỗ mãng (nói năng tùy tiện). Khi đó nàng cảm thấy tổ mẫu xem thường người ta, nhưng không ngờ, vậy mà một câu thành sấm.

Nghĩ đến Mẫn Vân Ảnh này vẫn có chỗ độc đáo.

Không lâu lắm, đã nghe Cẩm Tâm nói, Xảo Ninh tới đây lấy chén bát.

Trong phòng ngoại trừ Cẩm Tâm và Hạnh Nhi cũng không có người khác, Tịch Nguyệt biết, đây tất nhiên là Xảo Ninh có lời muốn bẩm báo.

Gật đầu với hai người, hai người thông minh ra cửa, Cẩm Tâm coi giữ cửa, Hạnh Nhi trở về trong phòng mình.

Nghĩ đến vài ngày trước đó dặn dò Xảo Ninh nhắn nhủ chuyện với cữu cữu, chắc chắn là có đầu mối rồi.

Nàng không yên lòng Mẫn Vân Ảnh, đương nhiên muốn hỏi thăm kỹ lưỡng với cữu cữu.

Quả nhiên Xảo Ninh chính là vì chuyện này mà đến.

Sau khi cúi thấp thỉnh an thì kể lại từng lời thừa mà Đông gia nhắn nhủ.

Tịch Nguyệt hiểu, cữu cữu này chắc chắn là vô cùng tin tưởng Xảo Ninh, nếu không sẽ không đọc ra miệng tất cả bí mật, hết thảy như thế.

Thật ra thì khẩu thuật (trình bày miệng, nói ra miệng) theo một mặt nào đó mà nói, là để an toàn, cũng là hành động không an toàn.

An toàn là vì người khác không thể nào nhìn lén, thậm chí là không có chứng cứ. Mà không an toàn là ở người truyền lời.

Nếu có thể chọn trúng Xảo Ninh, chắc chắn là có lý do hết sức thỏa đáng. Kiếp trước Tịch Nguyệt cũng không hỏi tới, kiếp này cũng không.

"Thật là cữu cữu có chuyện truyền đến?"

"Đúng vậy. Chủ tử, Đông gia đã nói, ông đã điều tra cận kề Mẫn nhị tiểu thư, cũng âm thầm nhìn Mẫn nhị tiểu thư này. Đông gia nhờ ta chuyển lời cho ngài, có thể yên tâm. Tính tình phẩm hạnh của Mẫn Vân Ảnh tuyệt đối không kém. Cho dù bề ngoài dịu dàng, nhưng bên trong cũng có chút chủ ý, vả lại hết sức giỏi giang, rất thích hợp với Đại Thiếu Gia. Tính tình hai người bù đắp cho nhau."

Tịch Nguyệt nghe lời nói này, gật đầu.

Xem ra ngược lại một việc lương phối (kết hợp tốt) rồi. Bề ngoài ca ca kiên cường, bên trong cũng có chút không quả quyết, không phải là vừa

vận bù đắp với Mẫn Vân Ảnh này?

Giống như tổ mẫu nói, cho dù là mẹ kế hay là mấy người thím, cũng không thể một lòng một dạ gánh vác trách nhiệm nặng nề cho Thấm gia. Nếu bọn họ không được, như vậy tất nhiên là Thấm gia cần một vị chủ mẫu vô cùng giỏi giang có thể lo liệu việc nhà.

Nếu như Mẫn Vân Ảnh là người giỏi giang, sợ là cũng có chút giúp đỡ trên công vụ của ca ca, nghĩ tới đây, cuối cùng thì Tịch Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng rằng chỉ là những thứ này, cũng không muốn Xảo Ninh tiếp tục mở miệng.

"Chủ tử, Đông gia nói, chuyện lần trước mà ngài hỏi thăm, có chút manh mối."

Tịch Nguyệt ngẩn ra, nghĩ đến chuyện trước kia, hỏi "Có phải là chuyện của Chu Vũ Ngưng?"

Xảo Ninh gật đầu: "Đúng vậy."

Tịch Nguyệt ngồi thẳng người, chăm chú nhìn Xảo Ninh, mặc dù trong lòng đã mơ hồ có chút suy đoán, nhưng tóm lại vẫn là suy đoán.

"Đông gia nói, Lệ tần cam tâm vì Lục vương gia."

Trong lòng Tịch Nguyệt run lên, thật sự là như thế, cho dù là trong lòng có chút nghi ngờ, biết chính xác tin tức này, trong lòng vẫn có thật nhiều gợn sóng.

"Vậy tại sao nàng ta phải vào cung?"

Tịch Nguyệt biết, nếu như không phải là điều tra vô cùng kỹ càng, cừu cừu tuyệt đối sẽ không bảo Xảo Ninh vào cung nói những thứ này với

nàng.

"Hoa rơi có ý nước chảy vô tình. Lục vương gia không thích Chu Vũ Ngưng, Chu gia cũng không gánh nổi gièm pha phạm sai lầm sau khi tuyển tú nữ. Mẫu thân của Chu Vũ Ngưng là người mềm yếu, mà Chu Vũ Ngưng lại vô cùng hiếu thuận với mẫu thân. Gánh danh tiếng đệ nhất mỹ nữ, bức tường cung này, tất nhiên là nàng ấy phải vào."

Cảnh đế và Lục vương gia cũng không qua lại thân thiết, Chu Vũ Ngưng vào cung, có phải là thành quả của phần Lục vương gia bày mưu đặt kế hay không? Có thể làm cái gì hay không?

Tịch Nguyệt suy nghĩ nhiều, cho dù đời trước không có xảy ra những thứ này, nhưng cũng không phải là không dấu vết để tìm.

Còn nữa, ánh mắt Lục vương gia, Chu Vũ Ngưng gần gũi.

Tinh thần của Tịch Nguyệt chậm chạp lại, nhìn về phía Xảo Ninh: "Nhưng cừu cừu có nói, Lục vương gia có thể có dính dáng với Thẩm gia hoặc là Nhạc gia?"

Xảo Ninh hiếm khi giật mình, nhìn chủ tử nhà mình, thận trọng lắc đầu.

"Nói lời này của ta cho cừu cừu. Ta muốn biết."

Nếu như có, có thể biết đây mới là nguyên nhân mà Thẩm gia gặp chuyện không may hay không?

Ngay cả trên mặt không biểu lộ, trong lòng đã thay đổi thất thường rồi.

Cũng không lạ khi Tịch Nguyệt nghĩ nhiều, chuyện này thật thật giả giả tiến lại gần, hoàn toàn rối bời, thật sự nếu không cẩn thận kỹ lưỡng, sợ là sẽ bị người khác mưu hại lần nữa.

Nghĩ tới một mặt này, lúc này mặt mày Tịch Nguyệt nghiêm túc hơn mấy phần.

"Xảo Ninh, tuy là thời gian người đi theo ta không dài, nhưng cũng nên hiểu rõ tính tình ta."

Xảo Ninh trả lời: "Nô tỳ biết."

Tịch Nguyệt thấy nàng ấy hiểu ý mình, thì cảm thấy rất tốt: "Ta không phải là người bắn tên không đích, cũng sẽ không làm việc không có tác dụng. Nói cho cữu cữu, ta muốn biết tất cả. Nếu như Thẩm gia hay là Nhạc gia thật sự có dính dáng gì đó với Lục vương gia, như vậy thì chính là lấy mạng mọi người ra làm trò đùa. Nên làm như thế nào, trong lòng ông ấy có tính toán. Cho dù là ông ấy thấy việc không đáng lo, ta cũng sẽ không đồng ý. Xảo Ninh, người khác không hiểu ta, nhưng mà ta lại nghĩ, ta và người coi như là cùng một loại người, người phải biết, ta có thể làm cái gì."

Chuyện lòng dạ độc ác thì nàng không làm, nhưng không có nghĩa là nàng không biết.

Đời này, nàng tuyệt đối sẽ không nhìn mấy chục người Thẩm gia chết thảm.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Editor: trang bubble ^^

Mấy ngày gần đây Tịch Nguyệt trải qua ngược lại thoải mái.

Nhưng nàng thoải mái thì có người luôn không vừa lòng.

Hôm nay cho dù là nàng được cưng chiều, cũng không có người nào nhắm vào nàng. Hiện nay ánh mắt mọi người thật ra đều mở to nhìn chăm chăm bào thai của Bạch Du Nhiên đấy. Muốn an toàn sinh ra được, nói dễ hơn làm.

Mấy ngày nay ngay cả Tịch Nguyệt bận rộn nhưng cũng nghe được không ít tin đồn, nhưng mà Bạch Du Nhiên đương nhiên là một người có lòng.

Nếu người khác là muốn tính kế nàng ta, ngược lại cũng chưa chắc có thể được như ý.

Tịch Nguyệt mặc kệ những thứ kia, chỉ yên tâm sống cuộc sống của mình.

Mấy ngày trước đây lúc thỉnh an Thái hậu, tâm tình Thái hậu không tệ, nói là muốn nghe diễn, vì thế chính là sắp đặt bữa tiệc hôm nay.

Trong cung này tất cả cung phi lớn nhỏ đều phải đến Sướng Xuân các.

Thời tiết nóng bức, Tịch Nguyệt mặc bộ váy xoè bằng lụa mỏng vốn có màu xanh nước hồ, ngực thật cao, cổ đeo một mảnh ngọc Hòa Điền màu

xanh lá. Ngọc bội cùng màu với thắt lưng rộng rãi, lộ ra vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Có lẽ là bởi vì trời nóng, Tịch Nguyệt cũng vấn tất cả tóc lên, cài một cái trâm đơn giản vào một bên búi tóc, lộ ra cả khuôn mặt trắng trong thuần khiết xinh đẹp tuyệt trần.

Sửa sang tất cả thỏa đáng, Tịch Nguyệt mang theo Hạnh Nhi ra cửa.

Lúc này cũng không hơn một lúc. Kịch hay lại là khua chiêng gõ trống bắt đầu.

Đây vốn là vở kịch nổi danh ở triều đại này, người đàn ông lưng mang thù nhà, cưới con gái của kẻ thù lòng dạ muốn báo thù chuyện xưa.

Tuy là Tịch Nguyệt từng xem mấy lần, nhưng rất là không thích với tình tiết vở kịch, chỉ là nghĩ đến Thái hậu vẫn rất thích, có lúc xem diễn thì lại chọn vở này.

Tuy rằng Tịch Nguyệt coi như là xem cuộc vui, nhưng ánh mắt cũng dao động khắp mọi nơi, quả nhiên, mọi người đến đông đủ, cho dù là phụ nữ có thai như Bạch Du Nhiên, cũng quy củ ngồi bên cạnh, cũng không có gì đặc biệt.

Từ trước đến giờ Bạch Du Nhiên cũng sẽ không làm ra loại chuyện ý sủng mà kiêu này.

Chỉ là khoé mắt Tịch Nguyệt nhìn nàng ta, ngược lại hơi cảm thấy có cái gì không đúng, hình như, Bạch Du Nhiên khó chịu chỗ nào đó, cho dù cũng không rõ ràng, Tịch Nguyệt cũng thấy được vẻ mệt mỏi trên mặt của nàng ta.

Lúc trước Sướng Xuân các xây lên chính là vì xem diễn, cũng coi là mọi nơi thông gió, nếu như nói hè nóng bức khô hanh, vậy dĩ nhiên là không thể

nào.

Nhưng Tịch Nguyệt đương nhiên cũng chú ý tới, nàng ta cũng không có ăn uống thức ăn gì trên bàn, có thể thấy được tính tình cẩn thận dè dặt.

Chính lúc này là diễn đến thời khắc quan trọng, nhân vật nam chính phục thù, vợ chưa cưới của hắn cũng là con gái kẻ thù, nhưng hắn vẫn mặc kệ hiềm khích lúc trước, quyết định chỉ biếm (hạ xuống) nàng làm thiếp, lại nhiều lần góp lời, bảo vệ một mạng của nàng. Mà cô gái xấu hổ hành động việc làm của người Vu gia, quyết định dứt khoát ra đi, nhường ra vị trí của mình vì tin mừng của công chúa* nhân vật nam chính.

Tịch Nguyệt không thích nhú mày, đều nói sắp xếp diễn đều là đàn ông, đúng như dự đoán, nếu như không phải như vậy, sao lại có thể như thế.

"Nguyệt nha đầu thật sự không thích xem diễn?" Tuy là Thái hậu giống như cũng nghiêm túc xem diễn, nhưng lại cũng không có lơ là vẻ mặt của bất cứ kẻ nào.

Tịch Nguyệt mỉm cười gật đầu: "Thần thiếp thật sự không thích lắm."

"Hả? Tại sao vậy chứ?" Hình như là Thái hậu thấy hứng thú.

Tịch Nguyệt trả lời: "Chỉ cảm thấy tình tiết rất là kiểu cách. Vợ hắn lại có lỗi gì. Rõ ràng là đàn ông dựa dẫm vào người có quyền thế, muốn cưới công chúa, tình tiết này chắc chắn là đàn ông nghĩ ra."

Mấy người xung quanh đều lấy khăn che miệng cười.

Thái hậu cũng như thế: "Nha đầu người đó, ý tưởng ngược lại khác biệt với người ta."

Thái hậu và Tịch Nguyệt hai người nói chuyện, hai người đang trò chuyện sôi nổi, thì nghe giọng nói yếu ớt của Bạch Du Nhiên.

"Khởi bẩm, khởi bẩm thái hậu nương nương."

"Làm sao vậy?" Ánh mắt Thái hậu lướt đến trên người Bạch Du Nhiên, chỉ thấy trên trán nàng ta có một tầng mồ hôi thật mỏng, giống như cũng không thoải mái lắm.

Gắng gượng thoáng nở nụ cười: "Khởi bẩm Thái hậu, thân thể thần thiếp có chút không khoẻ. Có thể... hay không, có thể rời tiệc trước hay không."

Con cháu hoàng thượng khó khăn, làm sao thái hậu lại không để bụng. Thấy nàng ta cũng không giống giả bộ, vội vàng sai người đưa nàng ta trở về nghỉ ngơi, cùng lúc đó cũng truyền thái y cho nàng ta.

Có người thấy Bạch Du Nhiên như vậy, khoe miệng bĩu xuống, đang xem diễn thật tốt, nàng ta là một phụ nữ có thai vẫn cứ muốn tới, tới đây lại không thoải mái, rất rõ ràng là quấy rối hứng thú của mọi người.

Đợi Bạch Du Nhiên rời đi, thái hậu cũng không có tâm tình xem diễn, dứt khoát trở về Tuệ Từ cung, Tịch Nguyệt thấy thế cũng đứng dậy rời đi.

Kịch bản này, nàng nhìn đã cảm thấy không có ý nghĩa.

Kể từ đó, phi tần này cũng tốp năm tốp ba rời đi. Chỉ còn lại mấy người là thật lòng thích xem diễn ở lại nơi đó.

"A ——" Tịch Nguyệt còn chưa đi bao xa, chỉ nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng hét chói tai.

Tịch Nguyệt vội vàng quay lại, chỉ thấy cách đó không xa An quý tần và Đức Phi cùng té ngã.

Người ở xung quanh nghe thấy tiếng động cũng đã vội đi qua, Tịch Nguyệt rời đi không tính là gần. Đợi nàng đi qua đã có hai - ba phi tần đi qua.

Tịch Nguyệt nhìn hai người ngã xuống trên mặt đất, dường như cũng không nhẹ. Cung nữ thái giám bên cạnh cũng không dám trực tiếp đi qua đỡ, sợ làm bị thương chân, một người trong đó đã chạy vội tới kêu thái y.

Mà Tịch Nguyệt mắt tinh thấy được vết máu trên váy của An quý tần.

An quý tần đau khổ khóc khẽ.

Không chỉ Tịch Nguyệt, Huệ phi bên cạnh cũng nhìn thấy vết máu kia.

Mấy người trong lòng đều hoảng sợ, cũng trong nháy mắt đã hiểu, An quý tần có thể đã xảy ra chuyện gì.

"Trời ạ, chủ tử, váy của ngài....."

An quý tần đã thấy máu càng nhuộm càng nhiều trên váy, bụng lại quặn đau, trong lòng một ý nghĩ chợt lóe lên.

"Đứa bé, đứa bé của ta, tới cứu ... Cứu đứa bé của ta....."

Không cần là An quý tần, cho dù là những người khác thấy máu kia cũng đã hiểu rõ ngay.

Bên này lung tung từng phèo, thái y vội vã chạy tới, cũng dùng băng ca nâng hai người lên.

Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, đi theo phía sau.

Hôm nay hầu hết các phi tần đều ở nơi này. Mà Đức Phi và An quý tần lại té ngã cùng lúc, đây rốt cuộc là như thế nào, nếu như họ thờ ơ, cũng chỉ sợ bị hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ.

Hai người đều được mang tới tấm cung của mình. Lần này thật ra khiến người khác không biết làm như thế nào cho phải, rốt cuộc đi theo ai đây.

Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, tự mình chạy thẳng tới Tuệ Từ cung ngay.

Làm sao mà Đức Phi và An quý tần té ngã còn chưa biết được, cho dù đi bên nào, cũng là một loại coi thường với một bên khác, Tịch Nguyệt suy nghĩ bèn vội vàng xoay người chạy đến Tuệ Từ cung.

Những người quan hệ tốt với Đức Phi, dĩ nhiên là đi thăm Đức Phi. Quan hệ tốt với An quý tần, cũng đi chỗ An quý tần.

Còn có người mắt tinh thấy Thuần quý nghi rời đi, mặc dù không hiểu, nhưng luôn có một hai người đi theo.

Huệ phi và Tề phi cũng là đầu lĩnh trong cung này.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thương lượng quyết định đi qua, Huệ phi đi coi chừng chỗ An quý tần. Tề phi đi chỗ Đức Phi.

Mà có vài cung phi nhỏ thấy Tịch Nguyệt đi về phía Tuệ Từ cung thì ngừng lại suy nghĩ đi qua đó, thái hậu muốn gặp Thuần quý tần, không có nghĩa là cũng muốn gặp bọn họ.

Đợi Tịch Nguyệt đến Tuệ Từ cung, Thái hậu đã nghe nói chuyện này, chỉ là bà cũng không hành động, ngược lại là ngồi ngay ngắn ở Tuệ Từ cung.

"Thần thiếp tham kiến thái hậu nương nương."

Khẽ khom người.

"Đứng lên đi. Hai bên như thế nào rồi?"

Vẻ mặt thái hậu không tốt lắm.

Tịch Nguyệt cũng cẩn thận trả lời: "Hai vị tỷ tỷ cũng đã được đưa về tẩm cung của mình, đã có thái y đi qua. Thần thiếp nghĩ, thần thiếp nghĩ là, hai

bên cũng không giúp đỡ được cái gì, cũng không bằng tới đây ở cùng ngài. Có lẽ một lát sẽ có kết quả."

Thái hậu thở ra một hơi.

"Người ngồi xuống đi. Lúc ấy là tình huống như thế nào? Người thật sự chứng kiến lúc đó?" Thái hậu vừa nói vừa quan sát Tịch Nguyệt, hình như muốn phát hiện gì đó từ trong lời nói của nàng.

Tịch Nguyệt dĩ nhiên là nói thật, lắc đầu: "Bẩm thái hậu nương nương, thần thiếp cũng không có thấy. Thiếp đi đằng trước, khoảng cách lại có chút xa. Lúc nghe tiếng mới quay lại. Chỉ là....."

Tịch Nguyệt chần chờ một chút, mở miệng: "Chẳng qua là thiếp thấy được váy của An quý tần nhuộm rất nhiều máu....."

Ý nghĩa trong lời nói không cần nói cũng biết.

Thái hậu thở dài, trầm mặc xuống.

Quế ma ma bên cạnh thấy vẻ mặt thái hậu biết tâm tình bà không tốt.

Thật ra thì nhiều năm qua, con cháu hoàng thượng cũng ít ỏi, thái hậu vẫn nghĩ, có phải đêm trước kia lúc Nghiêm Liệt ám sát hay là đã tạo thành tổn thương nhất định cho Triệt nhi hay không. Mặc dù lúc ấy thái y liên tục bảo đảm thân thể cũng không đáng lo ngại, nhưng thái y tâm phúc kia cũng nói, trong lòng sẽ có chút tật bệnh vượt xa vết thương thân thể.

Bà không biết có phải là tình hình như vậy hay không, nhưng lại hết sức lo lắng.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân những năm này bà càng không quan tâm tới Liệt Nhi.

Bà làm mẫu thân, là một mẫu thân thất bại.

Trong chốc lát thời gian, thì thấy tiểu thái giám kêu to một tiếng, chính là Cảnh đế đến.

Gặp lại Tịch Nguyệt, Cảnh đế cũng không bất ngờ. Làm như không có tâm tình gì xã giao với nàng, đi lên vị trí cao nhất, ngồi vào bên cạnh Thái hậu.

"Mẫu hậu." Nắm tay thái hậu.

Thái hậu nhìn đứa con trai khí vũ hiên ngang của mình, than thở: "Thật đã đi thăm hai người bọn họ rồi hả?"

Cảnh đế thoáng nhếch miệng lên cười như có như không, chỉ là Tịch Nguyệt lại thấy được trong đó có một chút không vui.

"Vẫn chưa đi. Mẫu hậu có thể đi cùng nhi tử?"

Thái hậu thở dài gật đầu: "Mặc dù tình huống cụ thể còn không rõ ràng lắm, nhưng mà, cho dù có chuyện gì, người cũng đừng lo lắng quá nhiều."

Cảnh đế nghe lời nói này, bật cười.

"Mẫu hậu suy nghĩ nhiều."

Tịch Nguyệt cúi đầu, cũng không nói nhiều, chỉ đành hoàng ngây ngô.

Cảnh đế đỡ Thái hậu ra cửa, lúc đi ngang qua bên cạnh Tịch Nguyệt dặn dò: "Nàng cũng đi theo."

"Dạ" Tịch Nguyệt ngoan ngoãn theo phía sau.

Thật ra thì đây cũng là không có chuyện gì của nàng, chỉ là nàng lại không thể không đi.

Mắt thấy phía hai người này đi đến, có lẽ là phòng của An quý tần. Tịch Nguyệt chột nhú mày, nghĩ đến đứa bé của An quý tần, sợ là không xong rồi.

Phải biết rằng Đức Phi là một trong tứ phi, cho đến hiện nay cũng là phi tần phần chức cao, nhưng cũng gặp chuyện không may, hoàng thượng lại lựa chọn đi thăm An quý tần trước, tất nhiên là An quý tần có chỗ đáng giá để thăm trước.

Đợi đến khi Cảnh đế tới tẩm cung của An quý tần, chỉ thấy rất nhiều người đứng ở nơi này, thậm chí ngay cả Đức Phi cũng được cáng nâng qua đây, trong lòng Tịch Nguyệt giật mình nhưng cũng không có nhiều lời.

Tịch Nguyệt đứng ngay gần trong góc, cũng không đến gần phía trước.

"Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc tại sao lại xuất hiện tình huống này."

Chân Đức Phi bị thương, nhưng những chỗ khác ngược lại cũng không đáng lo ngại, mà hiện nay An quý tần đang mê man.

Giùng giằng muốn ngồi dậy, Cảnh đế mắt lạnh nhìn Đức Phi. Đợi đến khi nàng ta quỳ xuống.

Giọng nói cũng không gợn sóng: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Đức Phi cảm thấy mình gần đây thật là quá xui xẻo, nhiều lần bị người ám toán, nếu như chuyện hôm nay không giải thích rõ ràng, sợ là đứa bé này của An quý tần có lẽ sẽ gán lên trên người nàng rồi.

"Khởi bẩm hoàng thượng, mới vừa rồi xem xong diễn thần thiếp chuẩn bị rời đi, bởi vì hướng đi giống nhau, nên đi cùng với An quý tần. Kết quả đi tới đường đá kia, thì cảm thấy chân trượt, rồi bị ngã xuống. Lúc ngã xuống có thể là đụng phải An quý tần, có thể là An quý tần cũng vì nguyên

nhân mặt đường mà ngã xuống, lúc ấy thiếp thân vô cùng hốt hoảng, cũng không thể thực sự nói rõ."

Thật ra thì Đức Phi có thể hoàn toàn không nhắc tới có thể là mình đụng phải An quý tần, nhưng nàng không biết An quý tần sẽ nói như thế nào, dù sao phải để lại đường lui cho mình, hiện An quý tần mất đứa bé, thế nào cũng kinh sợ.

Nếu một khi nàng ta vu cáo nàng. Nàng lại chết cũng không chịu nhận, sợ là hoàng thượng sẽ không thích.

Đi theo hoàng thượng nhiều năm như vậy, điểm này thì nàng hiểu. Đây cũng là tại sao nàng cũng phạm lỗi rất nhiều lần, nhưng lại vẫn bởi thế mà tha thứ cho Đức Phi.

Đối với tâm ý của hoàng thượng, nàng vẫn có thể đoán ra nửa phần một phần.

Ngón tay của Cảnh đế gõ có quy luật lên mặt bàn, nhìn thẳng tới những người phụ nữ bên cạnh.

"Người khác có thể thấy cái gì?"

Mọi người đều lắc đầu.

Vậy lúc ấy là tình hình như thế nào, ai cũng khó mà nói.

"Lai Hỉ, dẫn người đến đường đá kia điều tra cận kề. Thử xem có chứng cứ không."

Đây chỉ là chuyển động đi ngang qua sân khấu. Cảnh đế biết chuyện trước tiên chính là đi qua điều tra. Kể từ đó, cũng chỉ là gia tăng áp lực trong lòng những người này, hẳn chỉ muốn xem cảm xúc biểu hiện của mỗi người.

Đây không phải là ngoài ý muốn, hẳn đã sớm biết.

Nhìn về mặt mọi người hoặc bình tĩnh hoặc dao động, Cảnh đế cũng không nói nhiều, chỉ uống trà. Về phần trong phòng An quý tần, hẳn cũng không có hỏi nhiều.

Thật ra thì mọi người cũng biết, đối với chuyện An quý tần mất đứa bé này, tất nhiên là hoàng thượng đã rất rõ ràng, chẳng thế thì cũng sẽ không phải là trạng thái như vậy.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Lai Hỉ dẫn theo mấy tiểu thái giám vào cửa.

"Khởi bẩm hoàng thượng, bên nô tài đã tra xét rõ ràng, phát hiện tảng đá giữa có chút bột tan."

Ánh mắt của Cảnh đế nhanh chóng nhìn về phía mọi người, Đức Phi thì thở phào nhẹ nhõm, mà những người khác vẫn lại là kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) không chắc.

Cảnh đế cười: "VẬY đã muốn hại người, làm sao sẽ để lại chứng cứ rõ ràng ở chỗ đó như thế? Đức Phi, đây chẳng lẽ là kế thoát thân của người sao?"

Đức Phi sợ hãi ngẩng đầu: "Hoàng thượng, thần thiếp bị oan, thần thiếp bị oan. Thần thiếp cũng không biết xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, làm sao thiếp thân lại làm những việc này, lại tại sao phải hại An quý tần chứ? Thần thiếp cũng không biết nàng đã có thai!"

Trong lòng Tịch Nguyệt gật đầu, An quý tần có thai, sợ là ngay cả bản thân nàng ta cũng không biết. Nếu không hôm nay nàng ta cũng sẽ không cẩn thận như vậy.

An quý tần là người cũ trong cung, nếu như nàng có đứa bé đương nhiên sẽ thêm đề phòng chặt chẽ, nhưng hôm nay thấy điệu bộ của nàng ta chắc chắn không phải là như vậy. Có lẽ, nhất định là nàng ta không biết.

Bản thân An quý tần cũng không biết chuyện, rốt cuộc là ai biết đây? Lại làm sao mà biết?

Phó Cẩn Dao đứng bên cạnh, khe khẽ mở miệng: "Nói không chừng, bột tan này vốn cũng không phải là để hại Đức Phi tử tử và An quý tần."

Lời vừa nói ra, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía nàng ta.

Thái hậu vẫn luôn không nói gì, lúc này nghe nàng ta nói ra lời ấy, nhíu mày nhìn nàng ta: "Hà?" Một tiếng, làm như nghi vấn.

Phó Cẩn Dao thấy mọi người đều nhìn nàng, cúi người xuống, nói tiếp: "Có lẽ, bột tan này vốn cũng không phải là để tổn thương hai vị tử tử, phải biết, người chỗ này đều biết phụ nữ có thai, là Tĩnh tần."

Đúng vậy, mọi người đều biết Bạch Du Nhiên có thai, trải qua mấy ngày nay nàng ta cũng bị tính kế không ít, nếu như nói đây là nhắm vào nàng ta cũng chưa chắc không có đạo lý.

Mọi người đều ngẫm nghĩ lại.

Tịch Nguyệt cũng giống với mọi người, cũng cúi đầu, chỉ là nàng nghĩ nhưng cũng không phải như thế, ngược lại nàng cảm thấy, bột tan này, nhất định không phải nhắm vào Bạch Du Nhiên.

Ngược lại không có chứng cứ gì, chỉ là một loại trực giác.

Mà chuyện An quý tần có thai này, chắc chắn là có người biết.

Bản thân An quý tần không phát hiện, tuy nhiên có người phát hiện ra nó, hơn nữa còn tính toán việc này.

"Lời Huệ phi nói cũng có đạo lý. Nhưng làm sao có thể xác định, đây là nhằm vào Tĩnh tần?" Thái hậu tiếp tục đặt câu hỏi.

Phó Cẩn Dao cũng tiếp tục phân tích: "Đừng quên, thân thể Tĩnh tần lại không thoả mái nói rời tiệc trước, dưới tình huống bình thường, nàng đi trở về, tất nhiên là sẽ đi qua chỗ đó, cho dù là ngồi kiệu liễn đi hay là đi bộ, cũng phải là người đi tới chỗ này trước. Có lẽ, người hại người kia ngay cả nàng ấy không thoả mái cũng đã tính được."

Cảnh đế nhìn chăm chăm Phó Cẩn Dao, nhìn một hồi rồi dặn dò Lai Hỉ.

"Đi hỏi thăm chỗ Tĩnh tần, là nàng trở về như thế nào."

Bị Phó Cẩn Dao phân tích như vậy, quả nhiên là mọi người kéo chuyện này đến trên người Bạch Du Nhiên. Nhưng mà, tại sao nàng ta không có bị hại?

Đợi tới khi Lai Hỉ hỏi rõ tình huống mới biết, lúc ấy Tĩnh tần mặc dù khó chịu, nhưng mà chỉ cảm thấy nóng bức, bèn vòng hơi xa, đi tới đường mòn hai bên đều là cây.

Nếu không thì, tất nhiên là Tĩnh tần phải chịu chút trắc trở.

Vừa nói như thế, ngược lại hình như thật sự định tội chuyện này, trái lại xem ra khiến người ta cảm thấy An quý tần và Đức Phi là bị người khác ngộ thương (lỡ tay làm bị thương).

Chuyện giăng co rất lâu, hoàng thượng nhờ Thái hậu điều tra chuyện này, thấy hơi mệt xoa xoa giữa chân mày.

"Thuần quý nghi tới đây hầu hạ trăm trở về Tuyên Minh điện, những người khác giải tán đi."

Tuy là Tịch Nguyệt đứng xa một chút, nhưng bị điểm tên dĩ nhiên là phải nhanh chóng dựa vào đó đi lên trước.

Cho dù về mặt người khác hâm mộ hoặc là ghen tỵ, Tịch Nguyệt bầu bạn bên cạnh Cảnh đế, trở về Tuyên Minh điện.

"Hầu hạ trầm tắm rửa."

Cảnh đế đi tới phòng phía sau, nơi đó có một cái hồ Ôn Tuyền (suối nước nóng).

Tịch Nguyệt cũng chưa từng đi vào ngâm, chỉ là cũng từng hầu hạ Cảnh đế tắm rửa mà thôi.

Sống lại tới nay chưa từng đi vào, hôm nay xem ra cũng là lần đầu của Tịch Nguyệt.

Ôn Tuyền cũng không rất lớn, nhưng để cho sáu, bảy người tắm rửa một chút cũng không có vấn đề.

Hình như là cảm thấy cảm xúc của hắc xuống sa sút, Tịch Nguyệt đi qua cởi áo của hắc ra, cởi long bào gấm vóc * sáng bên ngoài ra. Sau đó chính là áo lót tơ tằm, cho dù đã hầu hạ vô số lần, Tịch Nguyệt vẫn xấu hổ như cũ, cắn môi cởi vạt áo của hắc ra, bất chấp dốc sức lại kéo quần lót hắc xuống.

Đợi cởi sạch hắc, Cảnh đế bước vào bể tắm, chậm rãi chôn thân thể của mình vào trong đó.

Tịch Nguyệt thấy hắc cũng không để ý mình, xếp xong quần áo của hắc đặt vào chỗ khô ráo.

Nhìn lại bể tắm này, xung quanh có mấy chỗ điêu khắc đầu rồng không lớn, mỗi đầu rồng cũng phun nước vào trong bể tắm. Bể tắm cũng không

sâu lắm, chung quanh một vòng lại còn đã làm xong chỗ dựa đá, nằm ngửa nơi đó, ngâm trong hồ, chắc hẳn cho dù là tâm phiền ý loạn (trong lòng phiền muộn bức bối), cũng có thể thoải mái không ít.

"Còn không đi vào hầu hạ trăm, ngăn người chỗ đó làm gì?"

Cái gì?

Tịch Nguyệt nghe thấy Cảnh đế đột ngột mở miệng, trở nên đại ra, không nghĩ tới, hẳn cũng sẽ để cho mình đi vào trong bể tắm, nàng biết hẳn, mọi việc cũng vô cùng bất bẻ, có lẽ cũng không thích cùng tắm với cô gái, ngược lại không nghĩ tới, hôm nay lại sẽ để cho nàng chia sẻ phòng Ôn Tuyền thuộc về một mình hẳn.

Đáp một tiếng "Ôi", Tịch Nguyệt chậm rãi cởi áo ra, Cảnh đế nằm ngửa nơi đó, cứ nhìn nàng như thế, không chút nào trông nom phi lễ (không lễ phép) chớ nhìn.

Tịch Nguyệt cắn môi, trong lòng có chút ngượng ngùng, cởi áo nơi dây lưng ngay trước đàn ông như vậy, dù sao trong lòng nàng cũng hơi ngượng ngùng.

"Nàng lẽ mề như vậy, chẳng lẽ là không thích Ôn Tuyền?" Cảnh đế nhàn nhạt trêu chọc.

Tịch Nguyệt vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn oanh đỏ lên, tăng thêm chút động tác, nàng đương nhiên là thích.

Dựng nên tâm lý cho mình, cuối cùng Tịch Nguyệt lấy hết dũng khí, cởi xuống váy của mình, nàng cũng không mặc nhiều giống như Cảnh đế vậy, còn có áo lót, nàng chỉ có một cái yếm màu trắng xanh, phía dưới là tiểu khố cùng màu.

Đưa tay cởi ra dây yếm của mình, trong nháy mắt cái yếm rơi xuống, tiếp đó chính là tiểu khố kia.

Toàn thân trần * nàng có chút không quen, hai chân khép lại thật chặt, hai cánh tay ôm vào nhau, khó khăn lắm mới che kín bộ ngực, chỉ là có thể trở mã thì tốt hơn, mà cánh tay lại có chút mảnh khảnh, đỉnh anh đào đỏ tươi này lại lạng lẽ lộ ra một chút.

Làm cho người ta thấy lòng nhộn nhạo khát khao.

Thường ngày dù Cảnh để biết nàng xinh đẹp, nhưng mà hôm nay trong phòng bao phủ sương mù nhàn nhạt, chỉ thấy da thịt nàng trắng như tuyết, eo nhỏ nhắn cái hông đầy đặn, khuôn mặt nhỏ nhắn kia thì giống như sứ trắng.

Không thể không nói, cô gái này, có phải ẩm ướt thì lại khác biệt hay không, nhớ lại lúc nàng mới vào cung, mặc dù mắt xích này cũng có mấy phần mị hoặc, nhưng nhiều hơn là ngây ngô, giống như trái cây còn xanh bên trong có chút ngọt chát, thế nhưng chỉ được hần tưới nước chưa đủ một năm, vậy mà cũng đã hoàn toàn khác biệt.

Không chỉ giữa lông mày có phong tình, chính là hai má cũng không biết kiều diễm biết bao so với trước kia.

Đưa tay về phía nàng.

Cũng không cần nhiều lời, mới nhìn ánh mắt hần, Tịch Nguyệt đã hiểu được là hần muốn cái gì.

Bước chân thật nhẹ đi tới bên cạnh bể tắm, thử dò xét duỗi ra một cái chân, rút trở về, cười với hần.

Lúc này mới đặt chân lần nữa, từ từ cũng vùi sâu thân thể của mình vào trong nước, thấy tay hần cũng không có nhúc nhích, Tịch Nguyệt suy nghĩ

một chút, đi tới bên cạnh hắn, chỉ là vừa bỏ tay mình vào bàn tay hắn thì lại bị hắn dùng sức, kéo vào trong ngực.

Cũng bởi vì như thế, kích thích một đợt bọt nước.

"A....." Tịch Nguyệt kinh ngạc kêu một tiếng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Editor: trang bubble ^^

Kéo Tịch Nguyệt vào trong ngực, Cảnh đế lại chẳng làm gì cả, chỉ ôm lấy nàng nằm như vậy ở nơi đó.

Chỉ chốc lát sau, hắn mở miệng: "Nguyệt nhi. Nàng thấy chuyện hôm nay như thế nào?"

Tịch Nguyệt không thích hắn hỏi mình những thứ này, là không thích trả lời hắn vấn đề tương tự.

"Nguyệt nhi cũng không có cách nhìn gì cả, chờ Thái hậu tra rõ, tự nhiên sẽ nói ra kết quả." Lúc này trả lời có chút chắc chắn.

Cảnh đế cười cười, nhéo ngực nàng.

"Làm gì để phòng trầm như vậy, bảo nàng nói, nàng cứ nói một chút là được. Sợ cái gì."

Mặc dù hoàng thượng nói như vậy, nhưng quả thật Tịch Nguyệt không thể tin được, hoàng thượng này là dạng người gì, cũng không phải là nàng không rõ ràng lắm, ngày đầu tiên đã biết hắn là người nào. Nhưng nàng tuyệt đối không thể nói bừa trước mặt hắn.

Tịch Nguyệt đập tay hắn, Cảnh đế cũng không có cử động, Tịch Nguyệt bĩu môi bày tỏ bất mãn: "Hoàng thượng luôn là như vậy. Làm như chúng ta

nói gì người đều cảm thấy là có biết bao che giấu. Thật ra thì ngài cũng không nghĩ tới là thiếp không biết thật sao?"

Nhận thấy Cảnh đế nhìn nàng.

Tịch Nguyệt nói tiếp: "Thiếp không biết. Thiếp vốn đã rời đi xa, chờ đi đến trước mặt, chuyện đã xảy ra, làm sao thiếp lại biết xảy ra chuyện gì. Không thể đặt suy đoán bừa, thật ra thì không phải là bởi vì cẩn thận dè dặt, không phải để phòng ngài, ngài là chồng thiếp, thì tại sao phải thiếp để phòng ngài. Không nói, là bởi vì không muốn vì phán đoán sai lầm của mình mà ảnh hưởng tới ngài, làm trễ nãi thời gian ngài tìm ra đầu sỏ gây nên tội kia."

Cảnh đế không nghĩ tới Tịch Nguyệt lại là nói ra mấy câu nói như vậy.

Xoay người thì lại nằm trên người nàng, có thể là liên quan tới đang ở trong nước, Tịch Nguyệt cảm giác là lạ.

"Nàng không nói, sao biết phán đoán của mình là sai lầm."

Cơ thể bị người đè lên, Tịch Nguyệt cảm thấy khó thở, quả đấm nhỏ nện cho hấn một cái: "Thiếp thở không ra hơi rồi, người hãy tránh ra đi."

Lời này ngược lại thật to gan, Cảnh đế hừ hừ thở dốc mấy tiếng, lật người lần nữa, lần này là nàng đè trên người hấn.

Thấy hấn lúc nào cũng là như vậy, Tịch Nguyệt đã không còn cách nào.

"Thiếp không thể xác định phán đoán của mình là đúng hay sai, đây không phải chính là không duyên cớ ảnh hưởng tới ngài sao. Ngài là nhất quốc chi quân (vua của một nước), cho dù là học thức hay là cách nhìn, cũng phải độc đáo hơn nhiều, một cô gái nhỏ nhỏ như thiếp, thiếp chỉ là hoa tầm gởi phụ thuộc vào ngài. Nào có cách nhìn gì tốt chứ?"

Cảnh đế nhìn nàng thêm lần nữa, muốn nhìn ra sự khác biệt của nàng, có thể chính nàng cũng không phát hiện, trong lúc nàng nói những lời này, bản thân đã nói lên, nàng không phải là một hoa tầm gởi nho nhỏ đơn giản, nàng có cách nhìn, có năng lực của mình.

Lần này là bật cười thật, Cảnh đế cắn cổ nàng một cái, làm cho nàng co rúm lại.

Lão khốn khiếp này lại cắn nàng.

Hu hu!

Thói quen của hắn ở trên giường cũng không tốt lắm, Tịch Nguyệt thường xuyên cảm thấy hắn không đủ dịu dàng, nhưng cho dù như thế, mỗi lần cũng bị hắn ức hiếp tới ngất xỉu.

Hôm nay hai người trần truồng mè nheo cùng một phòng, lại ôm ấp triền miên như thế.

Cảnh đế dĩ nhiên đã bị khơi dậy rất nhiều hứng thú.

Thấy nàng giống như có chút kháng cự, Cảnh đế mỉm cười, mỗi lần nàng như thế, ngược lại làm hắn hết sức sáng khoái.

Hai tay nắm giữ đôi tay không thành thật của nàng, lại dùng chân ngăn chặn đùi ngọc có ý đồ phản kháng của nàng.

Cảnh đế cố ý dùng thân thể của mình ma sát nàng, chọc cho Tịch Nguyệt thở dốc thật khế.

Cô gái này làm sao địch nổi hơi sức của đàn ông, hơn nữa Tịch Nguyệt đối với hắn, cũng không dám ra sức phản kháng.

Thường ngày phần nhiều là thuận theo, dù sao cũng ở trên giường trong phòng. Nhưng hôm nay khác biệt, trong suối nước nóng này, nàng cảm thấy

vô cùng xấu hổ.

Thấy điệu bộ của hần như muốn ăn sống nuốt tươi mình, tim Tịch Nguyệt đập rộn lên, miệng nhỏ hừ hừ không chịu.

Nhưng lúc này làm sao hần có thể nghe lời nàng nói, không lâu lắm trong phòng suối nước nóng này chính là truyền ra một hồi tiếng vỗ đánh.

Rất lâu, rốt cuộc hai người thở hỗn hển bắt đầu nghỉ ngơi.

Có lẽ mới vừa vận động, vẻ mặt Cảnh đế rất tốt. Không giống bên ngoài băng lạnh như trước, Tịch Nguyệt cũng biết được, lúc này ngay cả mắt đi mấy đứa bé, khó tránh khỏi trong lòng hần sẽ không thoả mái.

Dù sao, về con cháu thì hoàng thượng đúng là không sung túc.

Cảnh đế nằm cùng với nàng, qua lúc lâu, hỏi nàng: "Nguyệt nhi, không phải là nàng nói muốn sinh cho trẫm một Đại công chúa sao? Muốn lúc nào thì thực hiện lời hứa?"

Tịch Nguyệt nghiêng đầu nhìn hần, thấy trong mắt hần quả thật đều là chân thành, khóe miệng ngập ngừng, có chút ngơ ngác hỏi hần: "Người thật sự muốn thiếp sinh Đại công chúa sao?"

Cảnh đế bật cười: "Quân vô hí ngôn (vua không nói đùa). Nguyệt nhi, đây không phải là chính nàng đồng ý với trẫm sao? Chẳng lẽ nàng lại muốn đổi ý?"

Vừa dứt lời, Tịch Nguyệt lại là ra sức lắc đầu, ngoài miệng cũng đã vội vàng giải thích: "Đương nhiên không phải là thiếp không muốn sinh cho người một Đại công chúa. Nhưng mà, thiếp cũng muốn nữ nhi của thiếp khoẻ mạnh cứng cáp."

Cảnh đế có chút không hiểu ý trong lời nói của nàng, chỉ nhìn nàng.

Tịch Nguyệt nghiêm mặt nói: "Lúc trước thiệp rơi xuống nước, mặc dù đã khoẻ lại, nhưng mà thân thể khó tránh khỏi còn có chút khí lạnh, nếu như mà lúc này thiệp kiên trì muốn sinh con, sợ là cũng không tốt với nàng. Ngược lại không bằng thiệp cẩn thận bồi dưỡng, đợi thân thể thật khoẻ, thì có thể sinh một tiểu công chúa khoẻ mạnh cho ngài rồi."

Cảnh đế nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nàng, cười có chút vui vẻ.

Chôn đầu của mình vào cổ nàng, nỉ non: "Trẫm muốn có một nữ nhi, một nữ nhi nũng nịu giống với Nguyệt nhi sẽ làm cho trẫm yêu thích."

Tịch Nguyệt cũng mong mỗi nở nụ cười: "Cho tới bây giờ thần thiệp cũng không biết, chỗ nào của mình khiến cho ngài yêu thích. Nhưng nghe ngài nói như vậy, thì thiệp cảm thấy thật vui vẻ."

Cảnh đế nhìn nàng không giống như giả bộ, nắm ngón tay nàng: "Trẫm thích nàng lúc trẫm phiền lòng cũng không nói nhiều. Ta cũng thích tính tình nóng nảy thì bĩu môi của nàng, là yêu thích nàng ghen như oán trách nhỏ."

Tịch Nguyệt thầm rét lạnh, nhưng những thứ này thì đâu có người phụ nữ nào sẽ làm.

Ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

"Nếu chúng ta vẫn chưa có nữ nhi, vậy ngài coi thiệp như đại nữ nhi của ngài mà nuôi đi."

Dứt lời thì phát hiện mình lỡ lời, vẻ mặt bỗng dưng đỏ lên, nhưng lại không nghĩ được nói cái gì để bù lại, Tịch Nguyệt có chút ngượng ngịu.

Lúc đầu Cảnh đế nghe lời ấy của nàng cũng sửng sốt, chỉ là lại thấy bộ dáng nàng hối hận giống như bị mèo cắn đầu lưỡi, thì rốt cuộc cũng trở nên vui sướng, bắt đầu trêu chọc nàng: "Được thôi. Vậy khi không trẫm nhạt

được một nữ nhi nũng nịu, thật sự không phải là chuyện may mắn thiên hạ khó được sao?"

Lần này có lẽ là Tịch Nguyệt xấu hổ tới chết.

Dù là nàng to gan đến đâu, cũng không muốn cái bộ dáng này đâu. Câu mới vừa rồi kia, thật sự là nhất thời bật thốt lên.

Hôm nay ngược lại là nàng mua dây buộc mình rồi.

Khóe miệng ngập ngừng nói: "Hoàng thượng, hoàng thượng đừng giễu cợt với thần thiếp, mới vừa rồi là thần thiếp không lựa lời nói, khiến hoàng thượng chê cười. Hoàng thượng cần phải nhanh chóng quên đi mới đúng."

Vốn dĩ dừng lại, lại tăng thêm câu sau, ngược lại rõ ràng khát khao mong muốn.

Cảnh đế thì vui cười: "Vậy cũng không được, có chuyện tốt này, làm sao trẫm lại có thể dễ dàng quên đi, cho dù là Nguyệt nhi chịu, trẫm thì sao cũng không chịu."

Nếu như có thể, thật sự là Tịch Nguyệt muốn cắn rứt miệng mình, làm sao lại có thể nói ra lời nói không biết xấu hổ như vậy, mà hoàng thượng lại nắm chặt lời này không thả, thật sự là nàng mắc cỡ chết đi được.

Việc này nếu để cho người khác biết, cũng không phải là sẽ coi thường nàng rồi sao?

Giở trò vô lại ôm eo hắn, nàng không nghe theo cầu xin tha thứ: "Hoàng thượng, ngài đừng khi dễ thần thiếp mà..., van xin ngài đó. Ngài quên đi lời nói mới vừa rồi có được hay không? Van ngài đó."

Lần cầu xin tha thứ này vô cùng nhõng nhẽo đến ngấy, Cảnh đế lại cứ không nhả ra, hai người cứ như vậy, ngược lại ồn ào rất lâu.

Đợi đến khi rời đi Tuyên Minh điện, hoàng thượng cũng vẫn không nhả ra một câu là có quên hay không, Tịch Nguyệt đã cảm thấy thật sự là mình càng ngày càng ngốc. Tại sao có thể nói bừa.

Xoa xoa vòng eo của mình, hu hu! Nàng trả giá cao thế lắm như vậy, thì tại sao không lấy được hiệu quả mình mong muốn?

Hạnh Nhi thấy chủ tử hình như rất mệt mỏi, sau khi hồi cung thì vội vàng hầu hạ chủ tử nghỉ ngơi.

Ngược lại Tịch Nguyệt ngủ một giấc này thẳng tới sáng sớm ngày hôm sau.

Chuyện này tạm thời không nhắc tới.

Ngược lại Cảnh đế, sau khi Tịch Nguyệt rời đi thì trong lòng của hắn tốt hơn nhiều.

Nhắc tới Thuần quý nghi Thẩm Tịch Nguyệt, đúng là một người kỳ diệu, mỗi lần đều khiến cho cả người hắn thoải mái.

Trong cung này rất nhiều cô gái, nhưng người làm cho hắn hài lòng, ngoại trừ Thẩm Tịch Nguyệt, thật đúng là rất khó tìm được người thứ hai.

Muốn nàng đến da thịt ngực ửng hồng, Cảnh đế thoáng nở nụ cười.

Vốn là nói đến Đại công chúa nhưng mà cũng chỉ là thuận miệng nói đùa một câu, trải qua chuyện hôm nay, Cảnh đế chắc là cũng mơ hồ mong đợi, bắt đầu mong đợi con gái bé nhỏ của hắn với Tịch Nguyệt.

Nghĩ đến mặt mày cô gái nhỏ kia có thể tiêu khiển giống như mẹ nàng.

Thì nở nụ cười.

Không biết tại sao, trong lúc giật mình hăn nghĩ tới một từ: hòn ngọc quý trên tay.

Hoàng tộc nước Nam Thăm bọn họ, từ trước đến nay chính là cực ít con gái ra đời, bình thường đều là con trai. Giống như chính là hăn, bảy huynh đệ, cuối cùng thì cũng không có một tử muội, mà thế hệ của phụ thân hăn cũng là như thế.

Thế hệ tổ phụ kia cũng chỉ có một người muội muội.

Có thể thấy được, bé gái này đối với Nghiêm gia Nam Thăm bọn họ, đúng là cực ít.

Ngây ngẩn một hồi, Cảnh đế điều chỉnh suy nghĩ, gọi Lai Phúc vào cửa.

Lai Phúc nhìn dáng vẻ ngây thơ ngốc nghếch, nhưng tính tình cũng không phải là như thế.

"Nô tài ra mắt hoàng thượng."

Lai Phúc cũng biết được chuyện xảy ra hôm nay, người này mặt ngoài là Phó Tổng Quản, sau lưng là thủ lĩnh ám vệ đương nhiên không phải là làm chơi.

"Chuyện hôm nay có thể có đầu mối?"

Xảy ra chuyện, dĩ nhiên là Lai Phúc tích cực điều tra, cũng không thể chờ chủ tử hỏi mới đi tra, như thế ngược lại khiến người ta không thích, thủ lĩnh ám vệ như hăn sợ là cũng làm đến cùng rồi.

"Nô tài đã tiến hành điều tra cẩn kẽ. Lúc sáng sớm đã quét qua, tất nhiên là không có bột tan này, mà lúc phi tần đi qua tất nhiên cũng không có, nếu như có, họ chắc chắn sẽ ngã xuống, không chờ đến kết thúc diễn. Người khả nghi có ba người. Thứ nhất chính là người đến sau cùng Tê phi, nàng là

đến nơi sau cùng, nếu như lúc nàng ta đi qua làm việc này thì vô cùng có khả năng. Thứ hai chính là người cùng ngã xuống lúc ấy Đức Phi, bột tan này rõ ràng như vậy, cũng có khả năng là dùng làm cốt khi nàng ta kéo An quý tần xuống để thoát thác cho mình. Thứ ba chính là Tĩnh tần, nàng ta nói rời đi trước, đi tới đường lát đá gần đó, lại ghét mặt trời quá lớn mà chuyển đường, thì cũng vô cùng có khả năng làm cái này. Có lẽ nàng ta cũng không phải là cố ý mưu hại một cá nhân nào, chỉ cần có một người ngã xuống, thì nàng ta có thể liên hệ việc này lên trên người mình, sau đó đạt được hoàng thượng ngài che chở hơn."

Lai Phúc dừng lại một chút, nói tiếp: "Dĩ nhiên, cũng có khả năng là tiểu cung nữ tiểu thái giám khác được người khác dùng lợi ích dụ làm, nhưng khả năng này xem ra thật sự là không lớn hơn nữa nô tài đã kiểm chứng, lúc ấy mấy tiểu cung nữ ở nơi đó cũng không đáng nghi. Nô tài cho rằng, chuyện lớn này, cũng nhất định sẽ không dễ dàng giao cho người khác. Vì có lẽ ba vị chủ tử là tình nghi nhất."

Lai Hỉ Lai Phúc đều từ nhỏ cùng nhau lớn lên đi theo Cảnh đế, chính là mười hai vạn phần trung thành với Cảnh đế, biết được bọn họ nói chuyện trước mặt hăn thì không cần phải có cái gì cong cong queo queo, Cảnh đế mỉm cười.

"Từng người một đều là cánh cứng cáp rồi, nên muốn quyền hành độc tài."

"Hoàng thượng, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

Lai Phúc xin chỉ thị.

Cảnh đế cầm giấy trong tay giấy vo thành viên.

"Chuyện như vậy đã giao cho Thái hậu, thì để cho Thái hậu bận rộn đi, người chỉ cần bí mật quan sát là được rồi. Nếu họ đều không an phận, như

vậy thì trăm để cho bọn họ biết được, trong cung này, rốt cuộc người nào quan trọng."

Thật là những người phụ nữ ngu dốt, cảm thấy đối phó những người phụ nữ khác chính là có thể lấy được thích * của hã, nhưng không nghĩ tới, nếu như hã không thích, cho dù là hậu cung chỉ có một người phụ nữ, hã cũng có thể kêu thêm vô số ở bên ngoài.

Họ vào cung, là để hầu hạ hã, không phải là để đối phó những người phụ nữ khác, hôm nay xem ra, ngược lại lẫn lộn đầu đuôi. Đầu óc đã không rõ ràng lắm như vậy, vậy thì trăm sẽ khiến cho các người hiểu rõ.

"Ba người này đều theo dõi chặt chẽ cho trăm."

"Dạ" Lai Phúc cẩn thận lui ra.

Cảnh đế nhìn bóng lưng Lai Phúc, đột nhiên mở miệng hỏi: "Bên Thính Vũ Các có cái gì khác thường không?"

Lúc này Lai Phúc nghe chủ tử lại nhắc tới vụ này, vội vàng trở lại.

"Cũng không khác thường gì. Nếu như nói các vị phi tần trong cung này thì Thuần quý nghi này tuyệt đối là một người bình thường."

Có lúc quá bình thường ngược lại không bình thường, việc này thì Cảnh đế hiểu, Lai Phúc cũng hiểu, thế nhưng Thuần quý nghi thật sự khiến cho người ta không bắt được một chút xiu nhược điểm, thậm chí ngay cả tiếp xúc với người nhà ngoài cung cũng rất ít.

Mấy cung nữ bên cạnh nàng, trừ Quả Nhi của bọn họ ra, mấy người khác mỗi lần ra cửa cũng đều bị nhìn chăm chăm, thì tuyệt đối không có khả năng truyền tin tức ra.

Bọn họ còn thả một tiểu thái giám nhị đẳng khác là Tiểu Lâm Tử vào Thính Vũ Các, hẳn chính là đặc biệt phụ trách giám thị hành tung mấy đại cung nữ có vẻ gần gũi bên cạnh Thuần quý nghi.

Nhưng đúng là không tìm được bất cứ vấn đề gì.

Ngón tay gõ mặt bàn, Cảnh đế suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói: "Trước đó vài ngày trong cung bọn họ có chuyển qua một tiểu cung nữ cắt sửa cành hoa, vừa qua lại thành cung nữ nhị đẳng, người bảo người cũng để ý nàng ta một chút."

Lai Phúc thưa vâng, sau đó lại lui ra.

Cảnh đế cũng không có dừng lại động tác của mình, đây là động tác nhỏ của hắn trong lúc suy nghĩ, Cảnh đế có chút nghi ngờ với cung nữ cắt sửa cành hoa đó vừa đến Thính Vũ Các đã được nâng lên làm cung nữ nhị đẳng.

Suy nghĩ trong chốc lát, lại gọi Lai Hỉ đi vào.

"Đi lấy danh sách tới cho trẫm."

Liếc nhìn đồ trong tay, Cảnh đế cười cười.

Mặc kệ là phụ thân hay là ca ca của Thẩm Tịch Nguyệt, Cảnh đế cần thận lặt xem hồ sơ của bọn họ, cũng không hết sức xuất sắc.

Nhưng mà, người không xuất sắc cũng có cách dùng không xuất sắc, cũng không phải là mỗi vị trí đều cần hạng người thông minh luôn cúi.

Ngu ngốc, cũng chỗ tốt của ngu ngốc.

Cầm lên một tờ giấy ghi chép, Cảnh đế suy nghĩ một chút, thoáng nở nụ cười lần nữa, sột soạt sột soạt vài nét bút. Giao cho Lai Hỉ.

"Sai người đưa đến trong phủ Phó tướng, mang lời ghi chú này cho Cần Du."

Cho dù ai cũng không nghĩ tới, ngày hôm sau trong triều đình, Phó Cần Du lại đột nhiên nhắc tới Thẩm đại nhân, phụ thân của Thuần quý nghi.

Bỗng dưng mấy việc công vụ lại được khen ngợi hết sức, ngay cả bản thân Thẩm đại nhân cũng có chút mờ mịt. Thấy hoàng thượng nghe nói cũng có ý ngợi khen, lại nghĩ đến ý nghĩ khác. Có phải việc này là hoàng đế trao quyền hay không.

Mọi người cũng hiểu được, Phó Cần Du này trong triều đình, bình thường cũng không tiến cử người hoặc là vạch tội người.

Nhưng hắn đã làm, tất nhiên là phải nhận được hiệu quả làm cho người ta hài lòng.

Thời gian dài, những người này cũng là người tinh ranh, đương nhiên cũng nghĩ rất nhiều, Phó Cần Du từng là thư đồng của hoàng thượng, có thể tất cả lời hắn đang nói cũng chỉ là hoàng thượng âm thầm bày mưu đặt kế.

Một loại suy đoán tiếp lại nhìn Phó Cần Du đề nghị như vậy, thường thường đều là hoàng thượng hết sức tán thành.

Loại người như Liên Tổng Tướng quân đã bị lật đổ, tất nhiên là hoàng thượng là người đứng sau lưng Phó Cần Du.

Lập tức từ Thị Độc tòng Ngũ Phẩm Hàn Lâm viện đến Khanh tòng tam phẩm Quang Lộc Tự, tăng thêm cũng không phải là một chút ít.

Mặc dù đều là chức văn, hơn nữa cũng không có thực quyền, nhưng lần này phẩm cấp lên cao nhiều như vậy, nếu như nói vậy thì ai cũng không phải là người ngu.

Trong đó không có bút tích của Thuần quý nghi, thì thế nào người khác cũng không tin.

Lại nghĩ từ khi vào cung tới nay con đường thăng vị (địa vị lên cao) của đại tiểu thư Thầm gia Thầm Tịch Nguyệt này cũng không phải là lên cao vững vàng ổn định sao.

Ngoại trừ Phó Căn Dao có gia thế hiển hách, còn có người nào có thể vượt lên trên nàng?

Hơn nữa tuổi nàng còn trẻ, cho dù là có người vào cung, cũng còn thời gian 2 năm, qua hai năm, có thể làm rất nhiều việc. Có chút to gan thì bèn phỏng đoán, sợ là không tới hai năm, Thầm Tịch Nguyệt này cũng sẽ leo lên địa vị cao, Thuần quý nghi này, tuyệt đối sẽ không ngừng nghỉ.

Còn có người cũng hi vọng mình một bước lên mây, thì bắt đầu hết lòng dạy cô nương nhà mình, một cô nương hiểu chuyện lại được cưng chiều ở hậu cung, thật sự là trợ lực rất lớn đối với người trong nhà.

Lúc đó Tịch Nguyệt đang ăn hạt sen trong phòng, cũng không biết phụ thân lên chức và bàn luận bên ngoài.

Cho đến khi Đào nhi lão đảo chạy về từ bên ngoài.

Cầm Tâm thường thấy nàng ta luống cuống như thế, oán trách nàng ta đôi câu, lại bị nàng ta lấy việc vui lớn cản lại.

Cầm Tâm khó hiểu, vội vàng dẫn nàng ta gặp chủ tử.

Nghe nói cha mình thoáng cái đã lên tới chức khanh tòng tam phẩm Quang Lộc Tự.

Tịch Nguyệt nhất thời bối rối.

Mê mang nhìn Cẩm Tâm: "Cẩm Tâm, người nhéo ta một cái, xem một chút có phải là sự thật hay không."

"Xì", mấy nha đầu cũng bật cười.

Cẩm Tâm cũng vô cùng vui mừng, từ nhỏ nàng đã lớn lên ở Thâm gia, Thâm gia tốt, nàng đương nhiên cũng vô cùng vui mừng.

Hơn nữa, Thâm gia càng ngày càng tốt, thì ở hậu cung sức mạnh của chủ tử nhà nàng sẽ càng lúc càng dồi dào.

Đây là chuyện thắng kếp.

Nghĩ đến hôm qua hầu hạ hoàng thượng trở lại thì đáng dấp chủ tử vô cùng mệt mỏi, Cẩm Tâm không kiềm chế được mình, trêu ghẹo: "Chắc là hôm qua chủ tử nhất định hầu hạ hoàng thượng rất vui vẻ. Nếu không, thì sao hôm nay có kết quả như vậy. Thật là gieo nhân nào, thì kết quả nấy."

Mấy nha đầu đều cúi đầu che miệng cười.

Tịch Nguyệt có chút ngượng ngùng, chẳng qua vẫn trách mắng: "Nha đầu chết tiệt người đó, thậm chí ngay cả chủ tử cũng bắt đầu bố trí, xem ta không trừng trị người thật tốt."

Lời tuy là như thế, nhưng cũng cười, cũng không có ra tay.

Lúc đầu Tịch Nguyệt nghe thấy chuyện này, trong nháy mắt kinh ngạc, nhưng thoáng qua thì còn lại vui mừng.

Đàn ông đều là như thế, nào không hy vọng mình thắng chức, nghĩ đến phụ thân mình cũng là nghĩ tới những thứ này, chỉ là trước giờ cũng không có xin nàng làm cái gì, ngược lại là khắp nơi dặn dò nàng về cuộc sống trong cung, chính là như vậy, Tịch Nguyệt mới cảm thấy thân thiết.

Hôm nay ông có thể lên chức, cho dù hoàng thượng đang suy nghĩ dạng ý xấu gì, Tịch Nguyệt cũng mơ hồ không rõ, không phải nói nàng vui sướng đến đâu mê muội, chỉ là nàng cẩn thận ngấm lại chức vị này thì lại có chút sáng tỏ.

Khanh này ở Quang Lộc tự, vẫn là chức văn, hơn nữa giống như là chức vị chủ yếu làm học vị.

Muốn nói làm công vụ gì quan trọng, thì dĩ nhiên sẽ không phải cái chức vị người làm này, mà phụ thân Tịch Nguyệt vốn đang là văn nhân nghiêm chỉnh, vả lại tâm địa cũng không linh hoạt như người khác vậy, Tịch Nguyệt nhận thấy chức vị như vậy ngược lại rất tốt.

Xem ra hoàng thượng này giao một chức vị như vậy cho phụ thân nàng, cũng không phải vì phủng sát (nâng niu rồi sau đó giết).

Nghĩ tới đây, ngược lại Tịch Nguyệt có vài phần cảm tình với hoàng thượng, xem ra, chỉ cần biểu hiện thật tốt, hoàng thượng cũng không phải là một người không biết cảm nhận.

Nàng lanh lợi hiểu chuyện, dĩ nhiên là hoàng thượng sẽ nghĩ cho nhà của nàng.

Trừ lần đó ra, Tịch Nguyệt lại nghĩ, thường ngày nàng hầu hạ cũng rất tốt, nhưng không thấy hoàng thượng như thế, hôm nay đã là như thế, tất nhiên trong đó còn có chuyện kích thích hôm qua.

Có thể là hoàng thượng đã biết gì đó.

Đây là muốn tự mình bồi dưỡng khúc nhạc dạo?

Chỉ là nàng nhận thấy, củng cố quan hệ, cho tới bây giờ đều là ba người, mà không phải là hai người với bốn người.

Hoàng thượng không thích các cô gái liên kết trong hậu cung.

Ba người này, hơn nữa còn là không được cời nút thắt giữa ba người, chỉ có như vậy hậu cung mới có thể thêm thăng bằng.

Thế lực ba phương cũng tạo được cân bằng.

Ba điểm này, tất nhiên có một người là Phó Cẩn Dao, nếu như hoàng thượng có lòng tự mình bồi dưỡng lên nhân tài, vậy thì một người khác sẽ là ai?

Đức Phi? Cũng hoặc là Tề phi?

Theo nàng thấy, phía Đức Phi lớn hơn.

Tề phi, cho dù Tề phi thích hợp ẩn nhẫn, nhưng mà hoàng thượng chưa hẳn thích người quá mức thông minh.

Mà xem thân phận của nàng ta, tất nhiên là muốn có một đứa bé.

Hiện nay, thiếu sót của nàng ta, cũng chỉ là một đứa con thôi?

Nếu như Tịch Nguyệt không có đoán sai, nếu như có đứa bé, hiện nay thăng bằng trong cung giữa Đức Phi, Huệ phi, Tề phi chắc chắn sẽ phá hư, người thay thế kia, rất có thể chính là mình.

Nàng vốn là nghĩ tới đi xa từng bước một.

Chỉ khi nàng đứng ở đỉnh, người khác mới không có cơ hội đạp nàng dưới chân, sẽ không có cơ hội đạp Thẩm gia dưới chân.

Nghĩ thông suốt tất cả, Tịch Nguyệt cảm thấy tâm tình tốt hơn.

Kêu Cẩm Tâm: "Người đi nói cho Xảo Ninh, hôm nay tâm tình ta tốt, làm thêm vài món ăn. Ừ, làm mấy món ăn mà ta thích đấy. Ta muốn ăn đến

má phồng to."

Cầm Tâm cười đáp dạ.

Không chỉ có như thế, còn cười nhắc nhở: "Chủ tử có muốn làm chút món ăn đưa cho hoàng thượng, để tạ ơn với hoàng thượng hay không?"

Tịch Nguyệt lắc đầu, điểm này tất nhiên là không cần.

"Không được. Chuyện triều đình này vốn cũng không có liên quan với ta. Hậu cung sao có thể tham gia vào chính sự? Hoàng thượng thăng chức cho phụ thân, tất nhiên là phụ thân làm tốt, là không có quan hệ với ta. Mặc dù ta là nữ nhi của ông, nhưng cũng là cung phi của hoàng thượng. Có lẽ hoàng thượng cũng sẽ không thích ta như thế."

Cầm Tâm biết có lẽ mình nghĩ không đủ chu đáo, khom xuống, biết điều đi phòng bếp.

Bây giờ Tịch Nguyệt đã rất ít nhận đồ ăn từ bên Nội vụ phủ rồi, toàn là Xảo Ninh tự mình làm, kể từ đó khẩu vị của nàng tốt hơn vài phần.

Nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, Tịch Nguyệt cười tươi như hoa.

Thật tốt!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Editor: Anh Thơ

Tịch Nguyệt cũng không quá để tâm chuyện của An Quý tần, không cần nghĩ cũng biết, bao nhiêu chuyện xảy ra trong cung này cũng chỉ là tùy tiện đẩy một người ra chết thay mà thôi.

Người thực sự đứng sau màn không chừng vẫn tiêu dao tự tại như thường.

Trong thâm cung này, nếu như người để ý những chuyện này, người sẽ thua.

Nói tới An Quý tần, lần này mất đi đứa nhỏ, Hoàng Thượng cũng không bạc đãi nàng, thăng liền hai phân vị, trở thành Thứ nhị phẩm Thục Nghi.

Tịch Nguyệt uống canh đậu xanh, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Trong hậu cung luôn thị thị phi phi, dù vậy cũng không thể quấy nhiễu tới nàng.

Không quan tâm người khác thế nào, mỗi ngày nàng đều làm y phục cho Hoàng thượng. Không bao lâu nữa chính là sinh thần của hân, nghĩ đến gần đây xảy ra nhiều chuyện, tâm tình của hoàng thượng chưa chắc đã tốt.

Tịch Nguyệt tuy không an ủi nhiều nhưng mấy ngày nay khí trời nóng bức, nàng thường xuyên bảo Xảo Ninh làm chút canh đậu xanh đưa đến cho Hoàng Thượng và Thái hậu.

Vật này không hề hiếm lạ gì, bọn họ không phải không có nhưng mà Tịch Nguyệt biết đây là tâm ý của nàng, đương nhiên bất đồng.

Xảo Ninh làm món ăn đều thiên ngọt, Tịch Nguyệt biết Cảnh đế không thích quá ngọt nên mỗi ngày đều phải làm hai loại khác nhau, Cảnh đế nhìn nàng mỗi ngày bận rộn chạy đi chạy lại, khóe miệng mỉm cười, đúng là có mấy phần cao hứng.

Tháng ngày cứ trôi qua như vậy, vụ việc trên con đường đá kia cũng dường như không xảy ra.

Nhưng mà ngẫu nhiên nhìn An Thục nghi mấy lần, Tịch Nguyệt đều cảm thấy nàng có gì đó không đúng.

Thực ra Tịch Nguyệt không biết được An Thục nghi mong muốn có được một đứa nhỏ đến mức nào.

Nên nói thế nào đây, An Thục nghi mong chờ đứa bé thật lâu, bây giờ thật vất vả mới có, lúc còn chưa được biết tới thì đã bị người khác hại chết, sao nàng có thể cam tâm.

Người người đều nói nàng không thể sinh con, nếu không thì tại sao lại chưa từng mang thai, thời gian lâu dài, bản thân nàng cũng nghĩ là thật, nhưng lại không ngờ, sự thực chứng minh, nàng có thể có đứa nhỏ.

Nhưng là đứa bé này đều vì người khác hại nên mới có thể như vậy.

Nếu như không phải lúc đó Đức phi lôi nàng một cái, sao nàng có thể ngã chống vó như vậy chứ. Nếu như không phải tính kế Bạch Du Nhiên, trên đường đá kia sao có thể có bột tan. Hiên tại Bạch Du Nhiên vẫn còn tốt đẹp nhưng con của nàng lại mất đi, như vậy xem ra bất luận hung phạm là Đức Phi hay Bạch Du Nhiên thì đều là kẻ thù của nàng.

Vì lẽ đó, hiện tại An Thực nghiễm nhiên hơn nhiều, mỗi khi nhìn về phía Đức Phi và Bạch Du Nhiên thì ánh mắt đều mang theo oán độc.

Điều này cũng chính là chỗ khiến cho Tịch Nguyệt cảm thấy lạ.

Hiện tại An Thực nghiễm nhiên nhìn đặc biệt u ám, không biết lúc nào sẽ gây ra chuyện khiến người ta không thể giải thích.

Đào Nhi vén rèm bước vào, nhìn thấy chủ tử nhà mình hơi ngây ngốc thì cười hì hì: "Chủ nhân lại ngây người, nhà bếp nhỏ đã làm xong canh đậu xanh rồi, Xảo Ninh đã xếp ra, người xem hiện tại đã đưa qua được chưa?"

Tịch Nguyệt đứng lên, gật đầu dặn dò: "Người lấy hộp đựng tới đây."

Liếc nhìn mặt trời to lớn ở bên ngoài, Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, thay một thân váy xòe, tơ lụa sa mỏng tinh tế, Tịch Nguyệt thầm than, đúng là đồ tốt. Đây là do Hoàng Thượng ban thưởng mấy ngày trước, mọi người đều nói vật liệu này cực kì hiếm có.

Tịch Nguyệt không phải chưa từng thấy qua, đương nhiên hiểu được đây là vật tiến cống, nghĩ đến ngoại trừ trong cung ra thì bên ngoài không thể nào có được.

Vật liệu hiếm có này, Hoàng thượng lại sai người làm cho nàng một thân váy xòe, người ngoài đều nói Thuần Quý nghi quả thực là đầu quả tim của Hoàng thượng.

Mặc một thân váy xòe này Tịch Nguyệt cũng biết rằng không thể mang trang sức bằng vàng.

Hạnh Nhi mang đồ trang sức xếp ra để Tịch Nguyệt lựa chọn, nhìn tới nhìn lui, Tịch Nguyệt đúng là cảm thấy cây trâm hoa mai màu xanh ngọc này không tồi. Không biết vì sao cây trâm hoa mai này lại có màu xanh ngọc, tầm mắt của Tịch Nguyệt vẫn dừng trên cây trâm này, Hạnh Nhi cũng

rõ nên vội vàng đem cây trâm này cắm vào búi tóc của Tịch Nguyệt, đúng là có mấy phần xinh đẹp lạ thường.

Khí trời nóng bức, mỗi khi ra ngoài Tịch Nguyệt đều không thích để đầu tóc rối tung, mặc dù có vẻ uyển chuyển nhưng không thể ở bên ngoài trời nóng, thường thường nàng luôn búi một hoặc hai búi tóc. Lúc búi hai búi tóc, nếu như không phải là quần áo hoa lệ thì thực sự có mấy phần giống tiểu cung nữ.

Có thể Tịch Nguyệt không ngờ, mắt thấy tuổi của nàng trong cung cũng coi như còn nhỏ, còn có thể tùy ý một chút, qua một thời gian nữa lại có người mới tiến cung, vẻ tươi trẻ này của nàng đúng là làm trò hề cho thiên hạ mà thôi.

Điểm phấn, tô môi, vẽ lô mày.

Hạnh Nhi ở bên cạnh nhìn đến sững sờ, chủ nhân như vậy thực là xinh đẹp.

Tịch Nguyệt nhìn thấy nàng ấy như vậy liền phì cười.

"Thế nào, người trang điểm cho ta thành như vậy lại tự mình giết mình sao?"

Hạnh Nhi cũng không hàm hồ: "Chủ nhân vốn càng ngày càng xinh đẹp, không có liên quan gì đến tay nghề của nô tỳ, cái này cũng chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi."

"Người đúng là dẻo miệng. Đi thôi, đoán chừng Hoàng Thượng vẫn đang chờ ta đấy."

Tịch Nguyệt đứng dậy.

Ngày xưa không nàng không tới thì thôi, hai ngày nay nóng bức, mỗi ngày nàng đều qua đó, Hoàng thượng đương nhiên cũng quen thuộc, hôm qua mới chậm nửa canh giờ đã thấy sắc mặt của hân không tốt.

Trong lòng Tịch Nguyệt bật cười.

Trong lòng không nhin được lắm bần, ngài còn không vui, thực sự cho rằng ta thích hầu hạ ngài sao?

Cũng chỉ là có được sự sủng ái của người mà thôi.

Nếu như người không phải Hoàng thượng, ta nhìn một cái cũng không thèm đâu.

Kiếp trước, đã nhìn đủ rồi.

Mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng trên mặt cũng không lộ ra, ngược lại còn là dáng vẻ cười híp mắt. Dáng vẻ kia thực sự khiến cho người ta bị hoa mắt.

Thế nào, như vậy cũng là nhờ Hoàng thượng cho nàng thể diện.

Nghĩ đến thấy nàng đưa canh đậu xanh cho hoàng thượng dùng, ngày thứ hai liền có người noi theo nhưng không những không được Hoàng thượng khen ngợi mà còn bị trách cứ một phen.

Nhìn xem, Hoàng thượng đúng là đối xử đặc biệt với nàng.

Nếu đã vậy nàng đương nhiên sẽ làm, mỗi ngày đều đưa đến, không chỉ vậy, lần qua lần lại ở chỗ Hoàng thượng bên này xong cũng đi tới chỗ Thái hậu một chuyến.

Cứ như vậy, cuộc sống mỗi ngày của nàng cũng coi như bận rộn.

Lai Hỉ thấy trang phục lần này của nàng, cười rõ ràng: "Thuần Quý nghi vào trong đi, Hoàng thượng vẫn đang chờ ngài đó."

Lúc Thẩm phụ thân được phong thưởng, Tịch Nguyệt cũng không có biểu hiện đặc biệt gì, Hoàng Thượng đương nhiên cũng không đề cập đến việc này.

Chỉ là đến ngày thứ ba, mỗi ngày Tịch Nguyệt đều đem canh đậu xanh tới, nói là khí trời nóng bức, uống thứ này một chút để giải nhiệt. Nhưng mà trong cung nào, vật quý giá đến thế nào cũng có, sao Cảnh đế lại thiếu một chén canh đậu xanh chứ. Nhưng mà nhìn gương mặt hơi đỏ ửng vì nóng của nàng, không biết vì sao Cảnh đế lại cảm thấy sung sướng.

Chỉ là thấy nàng tới muộn một chút cũng đã không vui.

Đúng như dự đoán, hôm nay nàng đã tới sớm hơn hôm qua một chút, không giống như trước đây, chỉ thấy hần không nói gì, ngồi ở bàn xử lý công vụ, cũng không ngẩng đầu nhìn nàng.

Tịch Nguyệt nhẹ nhàng nhún người.

"Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Cảnh đế vẫn không ngẩng đầu nhưng cũng không nở để cho nàng nửa quỳ nửa ngồi ở đó.

"Đứng dậy đi."

"Tạ ọ Hoàng thượng." Thấy Hoàng thượng vẫn không có ý tứ phản ứng, Tịch Nguyệt cũng không nói gì, nhẹ chân nhẹ tay tới trước bàn nhỏ, lấy đồ mình đựng trong hộp nhỏ ra.

Giờ Ngọ thiện đã qua, cháo đậu xanh đương nhiên đã được ninh nhừ, nhưng mà vì thời tiết nóng, không có người nào lấy nó làm đồ ăn chính.

Mức cho Hoàng thượng một chén, Tịch Nguyệt quy củ đứng ở một bên, cứ như vậy nhìn Cảnh đế, cũng không nói nhiều.

Cảnh đế đương nhiên biết nàng đứng ở một bên, có điều thấy nàng không nói, chính hắn cũng không nói nhiều, lại phê duyệt tấu chương một lúc, trong lòng thở dài đặt bút xuống.

Quay lại nhìn nàng, nàng cười nhẹ, không biết tại sao khóe miệng lại giống như có núm đồng tiền nho nhỏ ẩn hiện.

Cảnh đế nhìn có hơi ngây người, tay bất tri bất giác đưa tới gần, người cũng đứng lên.

Thấy bàn tay lớn của hắn không hề kiêng dè đặt bên môi nàng, khẽ vuốt, trong lòng Tịch Nguyệt có chút buồn nức nhưng vẫn mở miệng: "Hoàng thượng xử lý công vụ xong thì uống chút cháo đậu xanh đi, mấy ngày nay thời tiết đặc biệt nóng, ngài phải chú ý thân thể."

Cảnh đế nhìn dáng vẻ đường hoàng trịnh trọng của nàng, nhân lấy chén canh trong tay nàng.

Tịch Nguyệt vội vã gọi Lai Hỉ.

Cảnh đế ăn đồ ăn nhất định phải có Lai Hỉ dùng ngân châm thử độc mới được.

Tịch Nguyệt đương nhiên là biết điều này, nàng cũng không cảm thấy có gì không thỏa đáng. Hoàng thượng là vua một nước, làm như vậy là bình thường, nếu như lỡ mồm tin tưởng người khác thì hắn cũng không đi được đến ngày hôm nay.

Hơn nữa nghiệm độc bằng ngân châm, đối với Hoàng thượng hay với nàng cũng là chuyện tốt.

Ít nhất, một khi xảy ra chuyện gì, cũng không có quan hệ đến nàng.

Về điểm này có lẽ Cảnh đế cũng có suy nghĩ như vậy, từ trước đến giờ cũng không từ chối.

Lai Hỉ quy củ bước vào, sau khi kiểm tra một phen, Cảnh đế liền uống chén canh đậu xanh.

Thấy sắc mặt của nàng hơi ửng đỏ, hỏi: "Trước khi đến đây có uống rượu sao?"

Tịch Nguyệt vội vàng lắc đầu, nàng đương nhiên là không dám.

"Mặt mũi của nàng thực là đỏ nha." Cảnh đế liếc nàng một chút,

Tịch Nguyệt giải thích: "Khí trời nóng bức, tuy rằng thiếp có che dù nhưng cũng khôngcản được nhiệt độ. Có điều không sao, thiếp đánh ít phấn, như vậy xem ra còn có thể bổ sung lẫn nhau, khá là tự nhiên đúng không?"

Lời nói này khiến Cảnh đế bật cười, không nhịn được véo hai má nàng một chút.

"Nàng đúng là tinh quái."

Tịch Nguyệt mặc kệ ý tứ của hắn là gì cũng coi lời này của hắn là lời khen ngợi.

"Trẫm vừa mới nhìn nàng, phát hiện nàng có một núm đồng tiền nhỏ, ngày xưa đúng là không chú ý."

Cảnh đế nói chuyện phiếm với nàng.

Tịch Nguyệt cười: "Ừm, thiếp cũng không rõ, có lúc có, có lúc không, thực là kì quái."

Thực ra chuyện này cũng không có gì kì quái, núm đồng tiền của nàng không sâu cho nên bình thường không thấy được, chỉ có khi nàng cười vô cùng nhẹ thì mới có thể nhìn thấy một chút. Mỗi lần ở trước mặt Cảnh đế nàng đều cười tươi như hoa, đương nhiên là không nhìn được núm đồng tiền này.

Hôm nay đúng là trùng hợp.

"Có gì kì quái chứ. Có điều nàng cười lên như vậy thực xinh đẹp."

Thực ra bản thân Tịch Nguyệt cũng phát hiện ra dường như từ sau ngày đó ở ôn tuyền, dường như hắn càng đối xử tốt với nàng hơn. Mặc dù không biết được thật thật giả giả ở trong này nhưng Tịch Nguyệt đều hy vọng mình nghĩ đến phương diện tốt đẹp.

Cũng chính vì vậy nàng mới có thể càng thêm để tâm vào.

Việc lớn không làm được như việc nhỏ thì có thể.

Nàng nở một nụ cười khe khẽ: "Đa tạ Hoàng thượng khích lệ."

Cảnh đế dường như phát hiện ra điều này, chỉ có khi nàng cười nhẹ thì núm đồng tiền này mới xuất hiện.

Động thủ ôn lấy nàng đi về phía nội thất.

Tịch Nguyệt kinh ngạc thốt lên một tiếng, không biết vì sao người này đột nhiên lại nổi lên hứng thú rồi?

"Hoàng thượng, ngài...."

Nhưng lời còn lại đã bị hắn nuốt vào, thấy hắn hơi gấp gáp, Tịch Nguyệt cũng chỉ có thể ôm lấy cổ của hắn, cố gắng để cho mình thoải mái hơn.

Nam nhân này!

Cảnh đế dường như cực kì động lòng, vừa vào nội thất, mặc kệ thân thể của nàng có thể chịu đựng hay không đã đặt nàng dựa lưng vào tường, một tay kéo quần của nàng xuống, vội vã tiến vào, sau đó nhanh chóng di chuyển.

Tịch Nguyệt cắn môi chịu đựng.

Đợi đến khi khi thoải mái thì Tịch Nguyệt giống như hoa lê vừa vị mưa gió dội đánh, dáng vẻ diễm đam đáng yêu.

Cảnh đế khẽ hôn nàng.

Khí trời vốn nóng bức, Cảnh đế làm như vậy khiến cho cả người hân và Tịch Nguyệt đều là mồ hôi.

Không cam tâm đánh hân mấy cái, ở trên giường, Tịch Nguyệt cũng có một chút tính khí.

"Người khiến cho lưng của ta đau quá. Liều mạng đặt ta trên tường, tại sao lại dã man như vậy."

Cảnh đế đúng là không chịu nổi oán giận nhỏ này của nàng: "Đi, ta ôm nàng vào trong tắm rửa."

Tịch Nguyệt cảm thấy lần này hân đúng là có chút lương tâm. Hôm nay nắng to, nếu như hân lăn qua lăn lại nàng một trận sau đó còn để cho nàng tự mình trở về tẩy rửa thì thực sự khiến cho người ta không vui.

Ngâm ở ôn tuyền này thực sự thoải mái hơn ngâm ở trong thùng tắm rất nhiều, Tịch Nguyệt bị hân lột sạch, một mẻ nước không nước, Cảnh đế cũng giống như nàng, ai người kề sát nhau, tuy là nước ôn tuyền như nhiệt độ cũng không quá cao, không hề giống ngày đó.

Trong lòng Tịch Nguyệt nghi ngờ Cảnh Đế đã sai người đổi nước.

Mặc kệ thế nào, thoải mái là được rồi.

Vào lúc này Tịch Nguyệt nghĩ đúng rồi, chỉ là nước hồ thoải mái này dù sao cũng là để phục vụ Hoàng thượng, thực sự là rất thư thái.

Thấy vẻ mặt hài lòng của nàng, Cảnh đế nghiêng người đánh giá nàng.

Tịch Nguyệt không hiểu, hỏi: "Hoàng thượng, vì sao lại nhìn thiếp như vậy?"

Cảnh đế thấp giọng cười: "Trẫm phát hiện mấy ngày nay nàng càng ngày càng hoạt bát, cũng càng ngày càng to gan."

Đây là lời nói thật.

Tịch Nguyệt cũng không tự hiểu, tỉ mỉ ngẫm lại, đúng là cảm thấy có một chút, ngượng ngùng cười khẽ: "Đâu có."

Hai chữ này mang theo tia hờn dỗi, Cảnh đế nghe được, trong lòng lập tức mềm mại, không lâu sau bên trong lại truyền ra tiếng thở dốc.

.....

Rời khỏi Tuyên Minh Điện, cho dù hai chân không có sức nhưng Tịch Nguyệt vẫn về cũng chuẩn bị bát cháo thứ hai, chuẩn bị đưa đến cho Thái hậu, cũng may công vụ của Hoàng thượng bận bịu, nếu không thực sự lôi kéo nàng đến chạng vạng tối thì nàng còn có thể đưa đồ gì chứ.

Thấy nàng đến trễ hơn hôm qua, Quế ma ma cười hiểu ý.

Thái hậu cũng như vậy.

Lúc này mẹ chồng nàng dâu cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm việc nhà.

"Mấy ngày nay người chạy đi chạy lại hẳn là cũng mệt chết rồi. Thực ra nhà bếp nhỏ trong cung của ai gia cũng không tồi, ngày mai người không cần đưa qua nữa." Thái hậu nói như vậy.

Tịch Nguyệt cẩn thận đánh giá Thái hậu, không hề thấy tia phật ý trên gương mặt bà, ngược lại còn có dáng vẻ quan tâm, muốn tốt cho nàng.

Tịch Nguyệt cười lắc đầu: "Tần thiếp cũng không có chuyện gì là, tay nghề của Xảo Ninh, ngay cả Hoàng thượng cũng phải tán thưởng đó."

Thái hậu cười, nghĩ đến đã từng nói với Hoàng đế, Xảo Ninh này tay nghề thiên về đồ ngọt, thực ra Cảnh Đế cũng không phải là vô cùng yêu thích.

Nhưng mà tuy hẳn không thích nhưng lại hiểu rõ nữ nhân, phần lớn nữ tử đều thích đồ ngọt, đúng là đã từng nói với Thái hậu như vậy.

Thái hậu cười: "Đứa nhỏ này, người không ngấm lại, Hoàng thượng tán thưởng là tán thưởng canh đậu xanh hay là tán thưởng người. Tại sao nha đầu người nhìn như lạnh lợi, trong chuyện này lại hồ đồ rồi. Nghe lời ai gia, ngày mai không cần đưa đến nữa. Người đó, có thời gian thì nghỉ ngơi nhiều một chút đi."

Tịch Nguyệt mỉm cười đáp lại. Nếu như lúc này nàng còn kiên trì thì có chút cố ý làm ra vẻ. Nếu Thái hậu đã nói vậy, nàng cũng không nói nhiều, chỉ thuận miệng đáp ứng.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc cũng không biết tại sao lại nói đến sinh thần mấy ngày nữa của Hoàng thượng.

Thái hậu cũng hiếu kì hỏi: "Nguyệt nha đầu, người chuẩn bị tặng cho Hoàng thượng thứ gì?"

Tịch Nguyệt cắn môi, do do dự dự.

Thái hậu đương nhiên rõ ràng, đây là sợ để lộ bí mật, nghĩ đến Tiểu Đẳng Tử trong Thính Vũ Các cũng không biết được, nàng đúng là bảo vệ thật nghiêm mật.

Đuổi mấy cung nữ khác ra ngoài.

Hạ nhan trong phòng chỉ còn lại Quế ma ma và Hạnh nhi.

Xem động tác này của Thái hậu là lần nàng ngài nhất định phải biết rồi, trong lòng Tịch Nguyệt yên lặng cảm thán một tiếng, Lão ngoan đồng.

"Bẩm Thái hậu, Nguyệt nhi tự tay may cho Hoàng Thượng một kiện y phục."

Nàng hơi ngượng ngùng nói.

Thái hậu thấy nàng nói như vậy cũng hơi ngẩn ta.

Trong cung dường như là không có ai đưa tặng vật này.

"Sao Nguyệt Nhi lại nghĩ muốn tặng Hoàng Thượng y phục?"

Cái này thuần túy là do Thái hậu hiếu kì.

Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thái hậu, chiếc khăn trong tay bị nàng xoắn qua xoắn lại.

"Nguyệt nhi chỉ là muốn để Hoàng Thượng mặc một thân y phục do con tự may, thực sự cũng không suy nghĩ nhiều."

Lời nói này để lộ tâm ý của tiểu nữ tử. Lại nhìn lại cách làm người của Thẩm Tịch Nguyệt không phải chính là như vậy sao, người nhà họ Thẩm phần lớn đều không có lòng cầu tiến, bất luận là ở trong triều hay ở hậu cung.

Lúc trước, thời điểm tiên hoàng vẫn trị vì cũng có một Thẩm Quý nhân, là một chi khác của Thẩm gia, bây giờ nghỉ lại, nàng ấy cũng không có lòng cầu tiến, cuộc sống trải qua cực kì bình thản, mọi việc cũng không tranh dành gì. Sau đó vì bị bệnh nên đã tạ thế.

"Nha đầu người đúng là có lòng."

Tịch Nguyệt cúi đầu, khóe miệng khẽ cong lên.

Thấu dáng vẻ của nàng như vậy, Thái hậu cười nói: "Khó trách người giấu kĩ như vậy, cũng không tìm hiểu lễ vật của người khác. Lễ vật này của người đúng là độc nhất vô nhị."

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Không phải đâu, tần thiếp cũng lo Hoàng thượng không thích nhưng mà lại vô cùng muốn Hoàng thượng mặc y phục do chính tần thiếp làm nên mới định tặng lễ vật này. Thủ nghệ của tần thiếp không tốt, sợ các tỷ muội khác biết được, nếu như bọn họ biết rồi, rất dễ dàng nhắm vào tần thiếp. Tần thiếp không tìm hiểu người khác, người khác cũng không đến chọc tần thiếp."

Thái hậu nhìn bộ dáng tiểu nữ tử của nàng, nở nụ cười.

"Khó trách hoàng thượng sủng ái người như vậy, dù là ai gia, nhìn thấy dáng vẻ ấy của người cũng sẽ vui vẻ."

Tịch Nguyệt hơi xấu hổ, tiếp tục vắn khăn tay.

Thái hậu thấy nàng như vậy mở miệng nói: "Được rồi, được rồi, nhìn nha đầu người này, cũng chỉ là chọc ghẹo vài câu, cũng không nói gì mà người sắp vắn rách khăn tay rồi."

Hai má Tịch Nguyệt lập tức đỏ ửng.

Không khí này đúng là vô cùng hài hòa.

Lúc này, một cung nữ mặc áo trắng cầu kiến.

Tịch Nguyệt nhân ra nàng, nàng ấy chính là tỳ nữ thiếp thân bên cạnh Đại Hoàng tử.

Lần này Thái hậu không cố kị Tịch Nguyệt, nhú mày mở miệng: "Chuyện gì?"

Cung nữ cung kính nói: "Khởi bẩm Thái hậu, Đại Hoàng tử có chút khô nóng, thân thể lại khó chịu rồi."

Thái hậu thở dài đứng dậy, nhìn Tịch Nguyệt, mở miệng: "Người theo ai gia đi thăm đứa nhỏ này."

Tịch Nguyệt vội đỡ Thái hậu ra ngoài.

Tuệ Từ Cung này tương đối lớn, Thái hậu an bài Đại Hoàng tử Nghiêm Vũ ở sân sau.

Đây là lần đầu tiên Tịch Nguyệt tới sân sau, mặc dù là kiếp trước, nàng cũng chưa từng được tới nơi này.

Tỉ mỉ quan sát một phen, cũng không có gì đặc biệt, có điều cây cối rậm rạp, cây xanh tỏa bóng, nghĩ đến đúng là địa phương tốt để hóng mát.

Lúc này Nghiêm Vũ đang nằm trên xích đu dưới tàng cây, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ.

Tịch Nguyệt nhìn kĩ, cảm thấy hẳn thực sự rất giống Cảnh Dế.

Mọi người thấy Thái hậu tới thì vội vã thỉnh an, lúc này Nghiêm Vũ nghe thấy âm thanh, chậm rãi mở to mắt.

Ngữ khí mềm mại, đúng là dáng dấp của một đứa bé đang sinh bệnh: "Tổ mẫu...."

Cũng là xưng hô giống gia đình mình thường.

Thái hậu vội vàng ngồi vào xích đu, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của hân: "Con cảm thấy không thoải mái ở đâu?"

Thằng bé gật đầu: "Đầu con choáng vàng."

Tịch Nguyệt đứng một bên, nhìn Thái hậu nhăn mày, có thể thấy được sự lo lắng trong đó.

Thời điểm Thái hậu ở chung với các nàng hoàn toàn không có vẻ mặt đó.

Vẫn chưa quay đầu lại, Thái hậu hỏi: "Đã truyền Thái y chưa?"

Cung nữ áo trắng trả lời: "Đã đi mời rồi, hân là cũng sắp đến."

Lúc này Thái hậu mới gật đầu, tiếp tục vuốt ve hai má nho nhỏ của Nghiêm Vũ: "Vũ Nhi ngoan, một lúc nữa Thái y sẽ đến, Vũ nhi sẽ không sao."

Nghiêm Vũ mếu máo, vừa nhìn về phía bên cạnh, nhìn thấy Tịch Nguyệt, dáng vẻ có hơi giật mình, nhúu đôi mày thanh tú hỏi: "Tổ mẫu, nàng tới đây làm gì?"

Ngữ khí thực không tốt.

Điểm ấy Tịch Nguyệt có thể hiểu được, Nghiêm Vũ đối xử với bất kì ai cũng đều như vậy.

Ngay cả Phó Cẩn Dao, dì ruột của hân mà hân cũng không cho sắc mặt tốt đẹp gì, nàng sao có thể là ngoại lệ chứ.

Mỉm cười nhún người: "Tần thiếp tham kiến Đại Hoàng tử."

"Hừ" một tiếng, thằng bé nhìn về phía Thái hậu.

Thái hậu vội vã động viên: "Vũ nhi ngoan, đây là Thuần Quý nghi, nàng tới đây thăm tổ mẫu, nghe nói người bị bệnh liền cùng nhau tới."

Nghêm Vũ nhìn Tịch Nguyệt như thế, rời mắt qua chỗ khác thấp giọng nói: "Con đau họng, đầu choáng váng."

Thái hậu vừa nghe hẳn nói như thế, trên mặt lại xuất hiện vẻ lo âu.

Có điều lúc này thái y đã tới, nghĩ đến thái y này đã quen thuộc với bệnh tình của Nghiêm Vũ liền vội vàng tiến lên bắt mạch. Không lâu sau liền mở miệng: "Khởi bẩm Thái hậu, mạch tượng của Đại Hoàng tử bất ổn, mấy ngày nay thời tiết nóng nực, thân thể Đại Hoàng tử vốn yếu ớt, sợ là chịu không nổi, mắc phải một số chứng bệnh do khô nóng gây ra."

Tịch Nguyệt nghe qua cũng hiểu được đây là tật xấu do nóng dây ra, có điều nàng cũng chỉ xem qua mấy quyển sách thuốc liền thành thật đợi ở một bên.

"Vi thần trở về bốc thuốc, một ngày uống ba lần, điều dưỡng một khoảng thời gian đương nhiên có thể khỏi hẳn, chứng bệnh khô nóng này không giống cảm lạnh, không nên để đổ mồ hôi, cần ở nơi thông gió." Thái y nhắc nhở.

Mấy cung nữ thái giám chăm sóc Đại Hoàng tử đều gật đầu.

Nghêm Vũ cũng nhìn thái y như vậy, sau khi nghe được thái y nói hẳn chỉ cần uống thuốc đúng hạn thì có thể khỏi hẳn, Tịch Nguyệt miễn cảm phát hiện ra hẳn thở phào nhẹ nhõm một cái.

Nghĩ lại, đứa bé này cũng cảm thấy sợ hãi đúng không?

Chờ thái y rời đi, Thái hậu nhìn lướt qua những cung nữ thái giám này, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Các người cẩn thận hầu hạ Đại Hoàng tử, thân

thể Vũ nhi yếu đuối, nếu như các người hầu hạ không tốt thì người của Thận Hình Tư sẽ cẩn thận hầu hạ các người."

Mọi người đều quỳ xuống thỉnh tội.

Nghiêm Vũ lần thứ hai nhú mày, chu mỏ nói: "Tổ mẫu đừng nên trách bọn họ, khí trời nóng như vậy, thân thể của con cũng yếu ớt, không oán được người khác.

Xem ra đúng là một đứa bé hiếu chuyện.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 97+1

Nghiêm Vũ lại bị bệnh, nhìn bộ dạng yếu ớt của hắn, Tịch Nguyệt cảm thấy hơi chua xót.

Hắn và muội muội giống nhau, vừa mới ra đời đều không có mẫu thân, phụ thân lại cũng không thích lắm. Thuở nhỏ được tổ mẫu chăm sóc, nhưng khác biệt là, bên cạnh muội muội Nhất Nhất còn có bọn họ. Thế nhưng bên cạnh Nghiêm Vũ cũng chỉ có cung phi tính toán.

Có lẽ trong mắt Tịch Nguyệt có rất nhiều từ *, Nghiêm Vũ lại nhìn nàng một cái, chần chừ mở miệng: “Sao người nhìn ta thế?”

Tịch Nguyệt mỉm cười: “Người phải dưỡng bệnh cho tốt.”

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Nghe được đối thoại của hai người, Thái hậu ngẩng đầu nhìn Tịch Nguyệt.

Dĩ nhiên Thái hậu đối với Thẩm Tịch Nguyệt rõ như lòng bàn tay, chỉ một lát liền nghĩ đến chỗ mấu chốt.

Hoàng gia này, lại hạnh phúc bao nhiêu so với gia đình tầm thường đây?

Tịch Nguyệt cũng thế, thấy Nghiêm Vũ vẫn còn có vẻ không được tự nhiên, cũng không nói thêm gì, đợi đến khi Nghiêm Vũ ngủ, mấy người quay lại phòng chính.

Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, mới mở miệng: “Thật ra thì trẻ con đều rất hi vọng người thân quan tâm nhiều hơn. Cũng hi vọng mọi người đều cưng mình, thích mình.”

Thái hậu nhìn vẻ mặt của Tịch Nguyệt, mỉm cười.

“Người rất hiếu. Muội muội người cũng như vậy?”

Tịch Nguyệt lắc đầu.

“Muội muội của ta tương đối ngoan.”

Thái hậu thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Ý của ngươi là Vũ Nhi không ngoan?”

Dĩ nhiên, không có ai hi vọng người khác nói đứa bé nhà mình không tốt, mặc dù là nói thật.

“Không phải. Làm sao Đại hoàng tử và muội muội của ta có thể như nhau, chỉ nhìn hoàn cảnh một cách đơn thuần, cũng có khác biệt trời vực. Kết cấu gia đình của Thẩm gia cũng không phức tạp, tổ mẫu cũng chỉ quản lý nội viện của Thẩm gia. Muội muội có tổ mẫu che chở, bởi vì phụ thân không thích Nhất Nhất, mẹ kế lại biểu hiện hiền huệ, đối với muội muội cũng coi như không tệ. Về phần ba phòng của chi thứ hai, mặc dù cũng có tranh chấp nhỏ, nhưng chỉ nhìn phân thượng của tổ mẫu, cũng sẽ không lấy muội muội của ta làm bè.”

Tịch Nguyệt cẩn thận phân tích: “Mà hoàn cảnh của Đại hoàng tử không phải như vậy, hoàn cảnh trong cung này phức tạp hơn ngàn vạn lần so với Thẩm gia. Thái hậu lại cũng không có nhiều thời gian làm bạn với hắc. Trong thâm cung này, hắc lại không dám tin tưởng người khác, khó tránh khỏi suy nghĩ quá nhiều, vốn là tuổi còn nhỏ, lại suy nghĩ quá nhiều, tất nhiên thân thể không thể tiêu thụ.”

Đây cũng là ý nghĩ của bản thân Tịch Nguyệt.

Mặc kệ như thế nào, nàng đều sẽ không đối xử không tốt với một đứa bé.

Thái hậu suy xét một lát, hẳn là cảm thấy có mấy phần đạo lý, bà thở dài: “Người hãy lui ra sau đi.”

Lần dưỡng bệnh này, lại là thời gian vài ngày, đảo mắt liền đến sinh nhật của hoàng thượng.

Bởi vì lúc trước hoàng thượng từng nhắc, không thể tổ chức lớn, xa hoa đậm đặc, phô trương lãng phí.

Nhưng mà cũng chỉ làm một bữa tiệc cỡ nhỏ trong nội cung.

Hôm nay Tịch Nguyệt mặc một bộ váy áo mỏng màu xanh nước hồ, búi tóc linh xà thật cao, xung quanh kẹp mấy đồ trang sức cánh hoa bằng vàng, trong vẻ quyến rũ lại cũng có mấy phần dí dỏm.

Nghĩ đến hôm nay chính là ganh đua sắc đẹp, đợi đến khi đi tới đình, quả nhiên, tất cả đều là trang phục lộng lẫy.

Cho dù là đoan trang như Đức Phi cũng mặc một bộ váy áo ngực hồng hồng, sa mỏng phủ trên vai, hẳn là khiến người gấp gáp.

Tịch Nguyệt nâng lên một nụ cười, bước nhanh tiến vào.

Thấy Thuần Quý Nghi đến, cũng rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm, nhìn trong đình này, hẳn là không có ai giống màu sắc quần áo của Tịch Nguyệt.

Mình Tịch Nguyệt không biết, thật ra, không ít cung phi đã cố ý thám thính ý phục nàng muốn mặc, tránh né màu sắc này.

Người người đều nói Thuần Quý Nghi này được hoàng thượng thích, thường ngày cũng có người cố ý mặc màu sắc giống, nhưng mỗi lần đều bại trận. Mặc kệ người khác cho rằng người nào mặc tương đối đẹp, đây đều là vô dụng.

Ý kiến của Hoàng thượng mới là hành động chân thật.

Hôm nay nhìn thấy, cho dù mặc màu sắc giống vị phi tần cao như Đức Phi Huệ Phi, cũng tuyệt đối không thể mặc giống nhau như đúc với Thuần Quý Nghi.

“Muội muội mặc quần áo này thật là đẹp, tỷ tỷ thấy, cũng không nhin được! Người người đều nói hoàng thượng thích màu xanh dương, lần này muội muội thật đúng là hợp ý rồi. Hoàng thượng nhìn thấy, thế nào cũng vui vẻ.” Đức Phi vui vui mừng mừng lôi kéo tay Tịch Nguyệt.

Mặc dù lời nói này dễ nghe, nhưng lại cũng khiến cho Tịch Nguyệt nhận không ít mắt đao.

Đoán chừng là có không ít người thầm hận trong lòng.

Tịch Nguyệt vốn phòng bị chặt đối với mấy “tỷ tỷ muội muội” này, thấy nàng ta cố ý làm cho người khác ghi hận mình như thế, ngược lại cũng không giận.

Nếu như chuyện nhỏ như vậy sẽ làm nàng tức giận, vậy nàng không phải Thầm Tịch Nguyệt rồi.

Đối với Đức Phi, nàng cực kỳ cẩn thận.

“Mỗi ngày trong lúc muội muội rảnh rỗi, đương nhiên muốn suy nghĩ kỹ càng làm như thế nào đạt được lòng yêu thích của hoàng thượng. Chúng ta vào cung cũng không phải là vì phục vụ hoàng thượng sao?”

Lời ngậm của nàng cũng rõ ràng.

Người không nghĩ phục vụ hoàng thượng thế nào cho tốt, ngược lại mỗi ngày nghĩ cách hãm hại người khác, nên cũng không được cưng chiều.

Trong cung này chính là như thế, mọi việc đều không cần nói trắng ra quá nhiều, mọi người ai cũng không phải là đứa ngốc, hiểu rõ ràng trong nội tâm là tốt rồi.

Đức Phi còn chưa mở miệng, liền thấy An Thục Nghi bên cạnh mở miệng cười: “Thuần Quý Nghi muội muội còn nhỏ tuổi, dĩ nhiên suy nghĩ đến phục vụ hoàng thượng cho tốt, Đức Phi đã là người phân vị cao trong cung, lại có Nhị hoàng tử bên cạnh, đâu còn sẽ suy nghĩ nhiều.”

Lời này lại không giống như lời nói mập mờ của Tịch Nguyệt rồi, trực tiếp làm cho người ta liếc mắt.

Sắc mặt Đức Phi càng thay đổi, nhưng mà vẫn nở nụ cười: “Thục Nghi muội muội đừng vội nói vậy. Vào cung thì bốn phận chính là phục vụ hoàng thượng.”

Lời nói cứng rắn của An Thục Nghi lại kéo mục tiêu oán hận của đám đông xuống trên người Đức Phi, mà trước đó vài ngày Đức Phi mới kéo ngã An Thục Nghi dẫn đến đẻ non, lúc này đương nhiên không tiện cãi cò với nàng nhiều.

“Nhìn muội muội lúc nào cũng lỡ lời kìa. Đúng rồi, Bạch muội muội đâu rồi, còn chưa tới ư? Có thai thì phải cẩn thận, nếu không, không chừng bị đụng. Đứa bé trong cung này, muốn sinh ra được thật đúng là khó khăn.”

An Thục Nghi thật sự chống đối Đức Phi, nói chuyện hoàn toàn không có kiêng kỵ.

Mà lúc này biểu tình của Đức Phi lại không tốt, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng.

Tịch Nguyệt đứng một bên, cười yếu ớt: “Hay là Thục Nghi tỷ tỷ tìm một chỗ ngồi xuống trước đi, thân thể khỏi hẳn rồi hả? Trước đó vài ngày muội muội qua thăm người, người đang ngủ say, ta cũng không quấy rầy.”

Muốn người ta không biết, trừ phi đừng làm, Thẩm Tịch Nguyệt nàng cũng không thể để cho người ta gây khó dễ. Muốn làm mọi người ghen ghét nàng, sao nàng lại chịu để yên chứ?

Đức Phi hại nàng cũng không chỉ một lần, hôm nay khoe công phu miệng, nàng cũng không rảnh nhường nhịn nhiều.

Chỉ có điều nàng cũng không nói trắng ra giống như An Thục Nghi, nhưng lời ngầm ai không nghe ra.

Đức Phi hại An Thục Nghi dễ non, đây là chuyện mọi người đều biết.

Thuần Quý Nghi và An Thục Nghi nói chuyện, Đức Phi cũng không tiện giải thích cái gì, tức giận không dứt, lại không phát tác được.

Tịch Nguyệt giơ khăn nhỏ lên cùng An Thục Nghi đi qua một bên.

Hai người vốn cũng không thân thiết mấy, chẳng qua là lúc đó cùng chung mối thù đối với Đức Phi mà thôi.

Trên mặt Tịch Nguyệt mang tươi cười: “Trong cung này, nhắm vào một người vốn có vấn đề gì, nhưng nếu như mỗi ngày đều treo tức giận trên mặt, có lẽ, hoàng thượng thấy cũng không vui.”

Dứt lời thì đứng dậy.

An Thục Nghi cũng không nói lời nào, chỉ nhìn bóng lưng Thẩm Tịch Nguyệt, giống như suy nghĩ chuyện gì.

Tất cả mọi người đều tùm năm tùm ba cùng nhau đứng nói xấu, duy chỉ có Chu Vũ Ngưng, một mình đứng nơi đó, hơi thê lương.

Thấy Tịch Nguyệt tới đây, nhe răng cười một tiếng, quả nhiên đẹp không sao tả xiết.

“Sao một mình tỷ tỷ ở bên này?”

Chu Vũ Ngưng cười nhìn nàng: “Cũng không phải là muội muội không biết, trong cung này đâu có ai thích ta.”

Đây là lời nói thật, chẳng qua nàng lại nói ra giống như truyện cười trẻ con.

Tịch Nguyệt che miệng cười: “Thật là trùng hợp đấy, muội muội ta lại cũng không thích người nào.”

Xem xét lời nói này, ngược lại có mấy phần kiêu ngạo trong đó.

Chu Vũ Ngưng không nhin được, bật cười.

Hai người đang nói chuyện, liền nghe tiếng trẻ con lạnh nhạt truyền đến: “Không biết xấu hổ.”

Lại nhìn một cái, cũng chỉ là ba khối đậu hũ cao Nghiêm Vũ.

Hắn đứng trong góc tối, nên không có ai phát hiện.

Hắn vừa lên tiếng, ngược lại dọa Tịch Nguyệt và Chu Vũ Ngưng giật mình.

Thấy bên cạnh hắn ngay cả một thị nữ cũng không có, Tịch Nguyệt kết luận, hắn len lén tới đây.

Nàng nhường mày nhìn hăn: “Tại sao Đại hoàng tử chạy loạn một mình đây? Thái hậu nương nương sẽ lo lắng.”

Tiểu oa nhi nhú lông mày một cái, Tịch Nguyệt thấy hăn lại nhú mày, lại nghĩ đến Cảnh đế.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 97+2

“Người đi theo ta được không? Ta đưa người trở về.”

Rất dễ nhận thấy, đề nghị này cũng không được đồng ý.

“Ta cũng tới chúc thọ phụ hoàng.” Hãn cũng không muốn trở về, ánh mắt không vui nhìn Tịch Nguyệt.

Mấy người nói chuyện dĩ nhiên bị người khác nhìn thấy, nhìn kỹ đứa bé kia một lần nữa, chính là Đại hoàng tử, nhưng cũng không ai tới đây lợi dụng nước đục này, ngay cả Huệ phi cũng bị hãn liên lụy nên bị mắng, vì hoàng thượng không thích.

Trêu chọc đứa nhỏ này còn có thể có một ân huệ? Hơn nữa thấy hãn đối với Thuần Quý Nghi, cũng không phải là rất khách khí, người khác lại làm ra vẻ không nhìn thấy, tránh ra như không có chuyện gì xảy ra, cũng không tiến gần lên trước.

Tịch Nguyệt đương nhiên cảm nhận được động tác của người khác, lại nhìn Nghiêm Vũ một cái, hãn khẽ cắn môi dưới, làm như cũng cảm giác được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia có một chút uất ức, nhưng mà vẫn quật cường.

Thật là một đứa bé nhạy cảm.

Tịch Nguyệt đối một khuôn mặt tươi cười: “Người có thể chúc thọ cho phụ hoàng của mình, nhưng nhất định là người đã len lén chạy tới, Thái hậu

thích người như vậy, cứng chiều người như vậy, bà sẽ lo lắng, ta để Hạnh Nhi qua thông báo với Thái hậu một tiếng có được hay không?”

Nghiêm Vũ ngẩng đầu nhìn nàng, hình như suy nghĩ trong chốc lát, hần gật đầu.

Tịch Nguyệt nháy mắt, Hạnh Nhi khẽ cúi chào, vội vàng đi về phía Tuệ Từ cung, dĩ nhiên một lát sau Thái hậu cũng phải tới đây, nhưng bọn họ đều mới đến, nên qua nhắc nhở một chút mới phải, có lẽ Thái hậu cũng không muốn để Đại hoàng tử tới tham gia bữa tiệc này.

Tịch Nguyệt hiểu, thân thể Nghiêm Vũ yếu đuối từ nhỏ, Thái hậu như vậy cũng là vì tốt cho hắn, nhưng đứa bé hiển nhiên không cho là như vậy.

Thật ra thì không nói đến người khác, nhìn muội muội Nhất Nhất của nàng sẽ biết, mặc dù mặt ngoài không quan tâm tới việc phụ thân không thích mình, nhưng trên thực tế, mỗi khi ngã bệnh hoặc là thời điểm lo lắng, đề sẽ nỉ non phụ thân, nữ hài tử còn như vậy, huống chi nam hài.

Nam hài này coi phụ thân là tấm gương của mình ư?

Tịch Nguyệt cúi người ôm lấy Nghiêm Vũ, ngồi chung trên ghế dự bữa tiệc, Nghiêm Vũ cũng không phản kháng, sức lực của Tịch Nguyệt không lớn, nhưng Nghiêm Vũ rất nhẹ, nhìn lại khuôn mặt gầy gò của hắn, Tịch Nguyệt thở dài trong lòng.

Thấy Tịch Nguyệt và Chu Vũ Ngưng ngồi bên cạnh, Nghiêm Vũ nhìn Tịch Nguyệt: “Người khác không thích người, người còn hả hê. Thật ngu!”

Tịch Nguyệt không nghĩ hắn còn nhớ rõ chuyện này, bật cười: “Thế nào? Bọn họ không thích ta thì ta phải khóc?”

“Làm sao có thể? Nhưng, nhưng, nhưng không phải người nên khổ sở sao?”

Hắn xoắn vạt áo của mình hỏi.

Tịch Nguyệt chú ý tới động tác nhỏ của hắn.

Nàng vẫn cười đùa: “Những người không thích chúng ta, đối với ta mà nói có quan trọng không?”

Người xung quanh đều lắng tai nghe hai người nói chuyện đấy, thậm chí ngay cả Huệ Phi di mẫu của Nghiêm Vũ cũng không đến, lạnh nhạt đứng cách đó không xa.

Nghiêm Vũ suy nghĩ một chút, âm thanh rất nhẹ: “Không quan trọng.”

Lời này lại là khẳng định.

Tịch Nguyệt gật đầu: “Đúng là không quan trọng.”

Nàng ngẩng đầu nhìn mọi người, thản nhiên cười: “Tại sao ta phải khổ sở? Ta coi trọng người yêu thích ta, đây mới là quan trọng.”

Lời này ý vị khiêu khích mười phần, nhưng Tịch Nguyệt không ngại làm chuyện khiêu khích người. Cho dù nàng khúm núm, chỉ cần hoàng thượng cưng chiều nàng, người khác tất nhiên oán hận nàng, một khi đã như vậy, cũng không bằng để cho mọi người biết được, nàng không phải là một người có thể tùy tiện ức hiếp.

Nghiêm Vũ không hề nói gì, cứ như vậy nhìn nàng, nhìn một lúc lâu, hắn dời tầm mắt đi, cúi đầu không biết nghĩ cái gì.

“Hoàng thượng giá lâm ——”

Nghe được âm thanh hoàng thượng tới đây, mọi người rồi rít cúi người thỉnh an.

Cúi đầu như vậy, ngược lại rõ ràng làm cho người ta thấy được Nghiêm Vũ ngồi trên ghế cách đó không xa.

Cảnh đế hơi nhú mày, ánh mắt Tịch Nguyệt hơi liếc đến, thầm nghĩ, thật là một đôi phụ tử, động tác nhỏ đều nhất trí.

Cũng không biết, lúc Đại hoàng tử suy nghĩ chuyện gì có biết dùng ngón tay gõ cái bàn hay không?

“Đứng lên đi. Tại sao Vũ Nhi cũng tới?”

Tề Phi mỉm cười mở miệng: “Chúng ta cũng vừa mới thấy Đại hoàng tử tự mình tới đây, có lẽ muốn chúc thọ cho người, thật sự là một đứa bé ngoan hiếu thuận. Đúng không? Thấm muội muội giúp đỡ hân đấy!”

Tề phi lại dịu dàng nói.

Cảnh đế đi tới bên cạnh Nghiêm Vũ, tiểu oa nhi ngoan ngoãn hành lễ: “Vũ Nhi gặp qua phụ hoàng.”

Trong giọng nói có run rẩy.

Tịch Nguyệt cách bọn họ gần nhất, tất nhiên cảm thấy được.

Không biết tại sao, mỗi lần nàng nhìn thấy dáng vẻ này của Nghiêm Vũ lại nghĩ đến muội muội Nhất Nhất của mình.

Lại nhìn Cảnh đế nghiêm mặt, làm như không thích.

Nàng nở nụ cười, lôi kéo ống tay áo của Cảnh đế.

Thấy động tác nhỏ của nàng, Cảnh đế và Nghiêm Vũ đều nhìn nàng.

“Hôm qua Hoàng thượng mới nói nhớ Đại hoàng tử, muốn đi thăm hân, hôm nay hân lại tới, phụ tử hai người thật là tâm ý tương thông.”

Quả nhiên, trong mắt tiểu oa nhi có vui sướng, con mắt lóe sáng lấp lánh nhìn về phía Cảnh đế.

Chẳng qua Cảnh đế vừa nghĩ đến liền hiểu rõ trò hề của Tịch Nguyệt, lại nhìn nhi tử của mình một cái, con mắt lóe sáng lấp lánh. Lời nói trách cứ lại nuốt trở vào.

“Vũ Nhi tự mình tới đây?”

“Dạ.” Hắc cúi đầu, có chút lo lắng phụ hoàng trách cứ.

“Hoàng thượng, Đại hoàng tử rất giỏi có đúng hay không? Tự mình đi lại trong cung lớn, cũng không đi lạc còn thuận lợi đến nơi này nữa. Khi vào cung lần đầu, đừng thấy ta lớn như vậy, nhưng cũng không dám tùy ý đi loạn, chỉ sợ mình lạc đường.” Tịch Nguyệt lại chen vào nói.

Cảnh đế còn có chuyện gì không hiểu, liếc nàng một cái.

Hắc bế Nghiêm Vũ lên: “Tự mình tới đây, có sợ hay không?”

Ngữ khí ôn hòa không ít.

Nghiêm Vũ được ôm, trong mắt đầy vui sướng.

“Không có, ta là nam tử hán.”

Như có thâm ý nhìn Tịch Nguyệt một cái, Cảnh đế ôm Nghiêm Vũ đi đến vị trí trên cùng, cũng đúng lúc này, một tiếng “Thái hậu giá lâm ——” lại hấp dẫn tầm mắt mọi người qua.

Thấy phụ tử chung đụng hài hòa, Thái hậu thở ra một hơi, lại thấy nét mặt vui sướng của Nghiêm Vũ.

Bà ngăn ra, nhưng ngay sau đó cũng cười thầm.

Nếu hai nhân vật chính lớn nhất trong cung này đến, dĩ nhiên mọi người cũng quy củ ngồi xuống, kế tiếp chính là các cung biểu diễn tài nghệ, lần này cũng không mời đoàn kịch hát nhỏ hoặc là người ngoài, tất cả đều là các cung phi tần biểu diễn, biểu diễn kết thúc liền trình quà tặng của mình lên.

Biểu diễn, cũng theo phẩm cấp.

Biểu diễn trước chính là Đức Phi, nàng đàn một khúc nhạc Thanh Bình nhẹ nhàng dễ nghe, về phần quà tặng, còn lại là một khối nghiên mực hiếm thấy, ngược lại cũng coi là hợp tính tình của hoàng thượng.

Sau đó chính là Huệ phi, mặc dù cùng là phi tử, nhưng mà bởi vì Phó Cẩn Dao được ban chữ, so với Tề phi, đương nhiên vẫn khác biệt chút.

Trùng hợp là, nàng cũng đánh đàn, có lẽ cũng đúng như thế, lúc này tài nghệ, trừ đánh đàn, chính là nhảy múa, hoặc là tiếng hát, ngoài ra, thật sự không có, nhưng xuất sắc như vậy cũng khó, chỉ cầu quà tặng có thể được tâm tư của hoàng thượng.

Huệ phi cũng đánh đàn, nhưng cũng là một khúc Phượng Cầu Hoàng. Tài nghệ không kém hơn Đức Phi, về phần quà tặng, lại là hà bao tự tay nàng thêu.

Quanh đi quẩn lại gần đến Tịch Nguyệt, nàng hẳn là thối tiêu.

Triều đại này bình thường tiêu đều để phối nhạc, cực ít làm chủ giai điệu.

Hơn nữa thối tiêu, vốn có một số ý nghĩa khác, cũng coi là khó mà đến được nơi thanh nhã.

Nhưng Tịch Nguyệt lại không để ý những thứ kia, nàng chọn một bài hát nhịp nhàng sống động, lại thêm tiếng tiêu này, cho dù kỹ xảo chẳng hề hết sức xuất sắc, tuy nhiên nó cũng khiến cho mọi người cảm thấy vui mừng.

Mà Cảnh đế nhìn nàng biểu diễn, ánh mắt tối tăm u ám.

Tịch Nguyệt dĩ nhiên lưu ý đến vẻ mặt của hoàng thượng, trong lòng thầm khinh bỉ một câu, nam nhân này, luôn nghĩ những chuyện đen tối.

Quả nhiên, cùng lúc Tịch Nguyệt biểu diễn xong, Cảnh đế vỗ tay dẫn đầu.

Tất cả mọi người cười tươi như hoa, nhưng trong lòng nổi trợn lôi đình như thế nào thì một chút cũng không nhìn ra được.

“Không biết được Thuần Quý Nghi đưa trẫm cái gì?”

Cầm Tâm bên cạnh Tịch Nguyệt lấy cái hộp mang theo người ra, lúc họ đi vào thì không ít người đều thấy được cái hộp này, cũng không hiểu được rốt cuộc giả vờ cái gì.

“Nguyệt Nhi may một bộ quần áo cho hoàng thượng. Hi vọng hoàng thượng thích.”

Cảnh đế nhếch miệng cười, hắn cũng không biết Tịch Nguyệt muốn đưa cái gì, quả nhiên, cũng coi là một vui mừng.

Trước kia Lai Phúc nhắc tới chuyện quà tặng, nhưng lại bị Cảnh đế ngắt lời, hắn cũng không thích nắm giữ mọi chuyện, quà tặng này, phải là ngày đó biết được mới thú vị.

Quả nhiên, thật đúng là thú vị.

“Trình lên.”

Lai Hỉ mở hộp ra, chỉ thấy áo nam màu tối để trong đó, Cảnh đế cười cười.

“Thêu rất lâu hả?” Hình như là một tháng trước đã bắt đầu.

Sắc mặt Tịch Nguyệt đỏ lên: “Tay Nguyệt Nhi vụng về, làm trễ nãi thời gian dài chút.”

“Tay vụng về không cần gấp gáp, có lòng là tốt rồi, tuy là tay vụng về, nhưng tâm lại lạnh lợi!” Mặc dù thoát nhìn rất ưa thích, nhưng Cảnh đế cũng không nói thưởng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 98+1

Các cung khác lên tặng quà, không phải sau đó mỗi cung đều được ban một chữ “Thưởng” sao?

May là Tịch Nguyệt cũng có chút chậm chạp hồ đồ, nhưng nàng chưa ngốc đến mức thể hiện tất cả biểu cảm lên trên nét mặt.

Nhưng mà chỉ một cái nhú mày thoáng qua của nàng cũng đã bị Cảnh đế thấy được, hân thầm vui mừng trong lòng.

Người bên ngoài không hiểu được tâm tư của Cảnh đế đều có chút mờ mịt không rõ chân tướng. Chẳng lẽ, Hoàng thượng không thích quà tặng của Thuần Quý nghi sao?

Duy chỉ có Tề phi là âm thầm cúi đầu, dường như nàng ta đã nghĩ ra điều gì đó.

Những màn biểu diễn phía sau dường như cũng không khiến Cảnh đế để tâm, cho dù là Từ Tài nhân mặc một bộ sa mỏng quyến rũ biểu diễn một điệu nhảy đẹp mắt cũng không nhận được quá nhiều tán thưởng của Hoàng thượng.

Đợi tất cả mọi người biểu diễn xong, bữa tiệc kết thúc, Cảnh đế thấy Nghiêm Vũ trong lòng đã ngủ thẳng một mạch thì giao nó cho Thái hậu.

Đưa trẻ nghiêng người qua ngủ tiếp.

Tất cả các cung phi lớn nhỏ đều được ban thưởng, duy chỉ có Thuần Quý nghi là không được thưởng, có người hả hê, có người mừng thầm, tất cả đều hi vọng nàng chạm vào vảy ngược của Hoàng thượng.

Nói không chừng là bởi vì nàng ta tán gẫu với đại hoàng tử đấy.

Trí tưởng tượng của mọi người cũng rất phong phú.

Thái hậu ôm đại hoàng tử rời đi, ngoại trừ Cảnh đế, những vị cung phi khác, mọi người đều đỏ mắt mong đợi, mong đợi được Hoàng thượng chọn thị tẩm.

“Quà tặng vừa rồi của Thuần Quý nghi khiến trẫm rất vui mừng, đêm nay, Thuần Quý nghi thị tẩm.”

Mọi người nghe xong, trợn mắt há mồm.

Chỉ có Tề phi cong miệng thoáng hiện lên ý cười, quả nhiên mình đã đoán trúng.

Tịch Nguyệt cũng hơi giật mình, thấy điệu bộ của Cảnh đế như vậy, nàng còn tưởng rằng có chỗ nào chọc Hoàng thượng không vui, dù sao, mới vừa rồi lúc có đại hoàng tử nàng cố ý nói mấy lời kia, người khác không biết, nhưng mà bản thân Cảnh đế từng nói lời đó hay chưa thì sao hẳn lại không biết được chứ.

Ngược lại thật không ngờ, Cảnh đế không những không trách tội nàng, mà trái lại còn rất thích chiếc áo choàng đó.

Mọi người tản đi, Lai Hỉ bước tới chỗ Tịch Nguyệt: “Thuần Quý nghi, Hoàng thượng truyền lệnh gọi ngài tới đi cùng.”

Tịch Nguyệt vốn định trở về Thính Vũ Các thay bộ quần áo khác, đợi sau khi rửa mặt trang điểm xong mới qua phục vụ, nay thấy Lai Hỉ nói như

vậy, lại hiểu rõ tính tình Cảnh đế, nàng cũng không thay y phục nữa mà vội vàng đuổi theo.

Không cần biết người khác có căn nát một lớp răng ngà hay không, chuyện Tịch Nguyệt quan tâm đều hướng về mục tiêu phát triển tới chỗ tốt.

Nàng không sánh vai bước song song cùng với Cảnh đế, thay vào đó lại hơi lui về phía sau một bước, cứ như vậy bước theo sau gót chân hần. Không biết tại sao, Cảnh đế bỗng nghĩ tới lời bầm báo lúc trước của Quả Nhi: Nàng, hy vọng đi qua con đường hần đã đi? Giẫm lên dấu chân hần để lại?

Mặc kệ là thật hay giả, Cảnh đế cũng coi như là cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

Tịch Nguyệt không hề hay biết đáy lòng Cảnh đế đang lung lay, nhưng mà nhìn hành động của hần đã có mấy phần sinh động, Tịch Nguyệt cũng cảm thấy sinh động hơn một chút.

Hai người tới Điện Tuyên Minh, thấy Lai Hỉ vẫn đang ôm chiếc áo choàng kia trên tay, Tịch Nguyệt khéo léo lại gần rồi cười duyên hỏi: “Hoàng thượng cũng nên mặc thử một chút xem áo có vừa người hay không chứ?”

Cảnh đế đáp một tiếng “Ừ” thật thấp.

Tịch Nguyệt vội vàng làm việc, lúc cởi áo choàng cho hần sắc mặt nàng đỏ ửng, xong xuôi lại mặc chiếc áo choàng do mình thuê cho hần.

Cảnh đế cúi đầu xem xét, quả là vừa vặn.

Hần nhìn nàng: “Đây là chiếc áo choàng đầu tiên nàng thuê sao?”

Tịch Nguyệt gật đầu, đây là đương nhiên.

Ánh mắt Cảnh để lại tối sầm lần nữa, không nói thêm điều gì.

Nàng thật là một người có lòng, nếu như không phải thật lòng để ý tới hân, làm sao có thể quen thuộc với kích cỡ y phục của hân như thế?

Thấy Tịch Nguyệt quan sát từ trước ra sau, Cảnh để nở nụ cười: “Rất vừa, trăm rất thích.”

Dứt lời bèn ôm nàng vào ngực, cúi đầu thổi hơi bên tai nàng: “Nàng muốn trăm thưởng cái gì cho nàng?”

Hàm nghĩa trong câu này không cần nói cũng biết.

Tịch Nguyệt mỉm cười quyến rũ hân.

“Chính là... không biết được, thứ thiếp muốn, có thể đòi hỏi hay không?”

“Thử nói xem nào?” Nhíu mày.

Nhận thánh sủng trong ngày sinh nhật của Hoàng thượng, đây là ân điển lớn cỡ nào.

Nếu Hoàng thượng đã tuyên gọi nàng tới đây, tất nhiên chính là muốn nàng thị tẩm, nhưng mà hai người vẫn còn muốn chơi đùa một lát.

“Thiếp..... nuốn..... ăn người.” Tịch Nguyệt mỉm cười rồi cắn lên cằm của hân, sau đó lập tức chạy đi.

Hiếm khi thấy nàng như thế, Cảnh để quả là có chút giật mình.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, ngay sau đó lập tức vui vẻ, thật đúng là một vật nhỏ khiến người khác yêu thích.

Không bao lâu sau thì hai người đã lăn vào nhau thành một thể.

Bàn tay của Cảnh đế di động từ trên xuống dưới, một bộ y phục đang hoàn hảo lập tức bị hắt phá hỏng, cứ như vậy mà ném xuống mặt đất, thấy cái yếm đỏ rực của nàng vẫn còn treo trên ngực, Cảnh đế bèn cách cái yếm nắm cả bộ ngực của nàng, tiếp tục gặm gặm cắn cắn.

Tịch Nguyệt bị hắt làm đau nên khẽ rên một hồi.

Nhiệt độ trong phòng từ từ tăng cao, lại là một đêm không ngủ.

Rất lâu sau, hai người kết thúc hoan hảo.

Tịch Nguyệt mơ mơ màng màng. Mặc dù buồn ngủ nhưng nàng vẫn biết rõ Hoàng thượng chắc chắn sẽ không giữ nàng lại, nàng bèn cố gắng giữ vững tinh thần.

Thấy nàng như thế, Cảnh đế bèn cắn cắn nàng, một cái rồi lại một cái.

Cảnh đế khẽ lẩm bẩm trong miệng: “Một khi trẫm đã tuyên nàng thị tẩm thì đây không phải là ban thưởng. Nha đầu ngốc, ngay cả việc đòi một phần thưởng tốt mà nàng cũng không biết làm sao?”

Ý tứ trong lời nói cũng rất rõ ràng.

Tịch Nguyệt không hề mở mắt: “Thiếp ở trong cung không thiếu cái ăn cái uống, người lại còn cưng chiều thiếp như vậy nữa, ngay cả phụ thân thiếp cũng đã lên chức, thiếp thực sự không nghĩ ra mình còn thiếu cái gì.”

Lời này thực làm cho người ta phải bật cười.

Quả nhiên, Cảnh đế cũng phải nở nụ cười.

“Lúc vào xuân, trẫm từng đồng ý sẽ dẫn nàng xuất cung ngắm cảnh, kết quả lại không thể như nguyện. Nàng còn nhớ không?”

Lần này Tịch Nguyệt lại thật sự mở to hai mắt, nàng nhìn hẩn chăm chăm: “Hoàng thượng muốn dẫn thiếp xuất cung sao?”

Trong giọng nói mang theo rất nhiều vui mừng.

Cảnh đế thấy nàng như thế thì càng cười lớn hơn.

“Vậy nàng có muốn xuất cung không?”

Tịch Nguyệt vội vàng gật đầu, đương nhiên là muốn, lần trước đã rất muốn rồi, kết quả lại không thành.

Cảnh đế vỗ vỗ cái hông của nàng: “Qua ít ngày nữa là vào thu, trẫm phải đi tế thiên, nàng cùng xuất cung với trẫm đi!”

Tịch Nguyệt biết đây là tập tục của nước Nam Thấm.

Hàng năm Hoàng thượng phải xuất cung hai lần, mỗi lần đều không quá nửa tháng. Vào mùa xuân phải đi tế thiên cầu phúc, cầu mong một năm mưa thuận gió hòa, hoa màu bội thu. Một lần còn lại là vào mùa thu, ngay sau mùa thu hoạch, lần này cũng nhằm mục đích tế thiên, cảm tạ trời xanh ban cho mưa thuận gió hòa.

“Tạ ơn Hoàng thượng. Thật tốt quá.” Nàng không hề che giấu tâm trạng vui sướng của mình. Mỗi ngày đều bị vây hãm trong bốn bức tường của cung cấm, lúc nào cũng thấy rất là phiền muộn. Có thể xuất cung, cũng là một loại ngạc nhiên vui mừng khác lạ.

Cảnh đế trêu chọc: “Lần này nàng cần phải cẩn thận. Kéo lại không đi được.”

Tịch Nguyệt cau mày: “Thiếp biết.”

Nhìn thấy nàng lộ vẻ bất đắc dĩ, Cảnh đế bèn nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng.

“Sao hôm nay nàng lại ở cùng một chỗ với Vũ Nhi?” Câu hỏi này của hắn rất bình thường.

“Thiếp đang nói chuyện cùng với Lệ tần tỷ tỷ thì Đại hoàng tử chen vào, lúc này bọn thiếp mới phát hiện ra Đại hoàng tử cũng ở đó. Cũng không thể để một đứa nhóc như nó chạy loạn khắp nơi. Huống chi đứa bé này cũng chỉ vừa mới khỏi bệnh.”

Hai người nằm cùng nhau, Tịch Nguyệt không thấy được nét mặt của Cảnh Đế, chỉ nghe thấy hắn lại mở miệng lần nữa: “Nàng cũng rất quan tâm nó.”

Lời nói mang hàm ý mập mờ, Tịch Nguyệt mở miệng than thở: “Cũng không biết tại sao mỗi khi nhìn thấy Đại hoàng tử thì thiếp lại nghĩ tới muội muội, muội muội của thiếp cũng như vậy.”

Cảnh đế vươn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên: “Nhớ nhà à?”

Lắc đầu.

“Chẳng qua là nghĩ tới chút chuyện cũ thôi.”

Nàng yếu ớt cắn cắn môi trên một chút, Cảnh đế lại ôm nàng vào trong ngực một lần nữa.

“Nếu rảnh thì nàng có thể tới thăm Vũ Nhi.”

Vậy cũng tính là tán thành với nàng phải không?

Tịch Nguyệt không hiểu, chần chờ một lúc, muốn hỏi thêm gì đó nhưng đến cuối cùng lại không hề mở miệng.

Đương nhiên là Cảnh đế cũng cảm nhận được cảm xúc của nàng đang dao động, nhưng mà nàng không nói thì hắn cũng sẽ không hỏi.

“Tại sao lại nghĩ tới việc sẽ trình diễn thôi tiêu trong tiết mục biểu diễn?”
Lại tiếp tục hỏi nữa.

Tịch Nguyệt vừa bắt đầu hơi mơ màng, thấy hắc lại hỏi tiếp thì trong lòng rất phiền muộn, ngoài miệng cũng lầm bầm: “Hoàng thượng, mỗi lần tần thiếp muốn ngủ thì ngài lại liên tục đặt câu hỏi không ngừng.”

“Lại nói, trẫm vẫn chưa được hưởng thụ loại đãi ngộ này của Nguyệt Nhi.”

Tịch Nguyệt đã hơi mơ màng, đầu óc cũng chuyển động chậm hơn một chút, đợi tới khi hiểu được hắc đang nói cái gì thì sắc mặt lập tức đỏ ửng.

Khóe miệng ngậm ngừng: “Hoàng... Hoàng thượng, sao ngài lại nói xằng nói xiên như thế?”

“Sao lại là nói xằng nói xiên? Đây vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa (lý lẽ chính đáng) mà.”

Nói vậy cũng đúng, nhưng Tịch Nguyệt vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Cảnh đế thấy nàng vùi đầu trốn giống hệt một chú đà điểu nhỏ, lại nghĩ tới lần đầu tiên của cả hai, vài hành động quyến rũ của nàng cũng xem như là tạm được, nghĩ tới hôm nay, nàng đã lộ ra bản tính, mỗi lần đều ngượng ngùng rất nhiều, nhưng ngược lại trong lòng Cảnh đế lại nổi lên gợn sóng lăn tăn.

Cảnh đế vươn tay vuốt ve cánh môi của nàng, một lúc sau, hắc cúi đầu mở miệng: “Nguyệt Nhi, xuống dưới phục vụ trẫm đi.”

Cái gì?

Tịch Nguyệt không hiểu, lại nhìn nét mặt của Hoàng thượng thêm lần nữa, lần này nàng đã hiểu ý hắc.

Tịch Nguyệt gắng sức lắc đầu: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, thiếp... thiếp.....”

Nàng nói không nên lời.

“Xuống dưới, ngậm lấy ta.”

Có lẽ là do quá mức phấn khởi, hăn lại không hề tự xưng là “Trẫm”, mà xưng là “Ta”.

Tịch Nguyệt không còn lựa chọn nào khác, nàng chưa từng làm chuyện như vậy, mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, đều chưa làm bao giờ.

Nàng nhìn hăn khẩn cầu, nhưng chỉ thấy ngọn lửa hừng hực trong mắt hăn.

Nghĩ lại cũng đúng, dáng vẻ của nàng quyến rũ như thế, diễm đam đáng yêu nhìn hăn khẩn cầu, chỉ khiến hăn càng muốn giày vò nàng hơn mà thôi, sao có thể nghĩ tới chuyện bỏ qua cho nàng chứ?

Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Hoàng thượng kiên trì, Tịch Nguyệt đương nhiên không còn cách nào khác, nàng chậm chạp tiến lại gần hạ thân của hăn, hăn nằm ngửa ở đó, điều vô dương oai.

Nàng lại liếc mắt cầu xin một lần nữa, nhưng không nhận được thương tiếc.

Không còn cách nào khác, đành phải bất chấp tất cả, Tịch Nguyệt nhắm nghiền hai mắt, cúi đầu tới gần.

Cho dù trong lòng uất ức, nhưng nàng vẫn ngậm vào trong miệng.

Nàng không bắt được trọng điểm, nhưng Cảnh đế thì lại khác.

Cả hai cứ càn rỡ như vậy.

Đợi sau khi hắn đã thỏa mãn sảng khoái, Tịch Nguyệt đáng thương ngồi quay lưng góc giường, trong miệng vẫn còn chút tinh dịch.

Cảnh để thấy dáng vẻ nàng như vậy thì dường như rất vui mừng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 98+2

Hoàng thượng vừa hài lòng với quà tặng của Tịch Nguyệt, vừa hài lòng với màn biểu diễn của Tịch Nguyệt, dường như cũng hài lòng với sự phục vụ của Tịch Nguyệt.

Ngày thứ hai, Cảnh đế lập tức nâng Tịch Nguyệt lên một cấp nữa, từ đó, Thuần Quý nghi biến thành Thuần Tiệp dư.

Bản thân Tịch Nguyệt cũng không nghĩ tới điểm này, nhưng vừa nhớ lại lửa tình nóng bỏng đêm đó thì hai má đỏ lên rất nhiều.

Trong cung này vốn là như vậy, chỉ cần người được Hoàng thượng cưng chiều. Cho dù chức vị của người không cao, nhưng cũng không có ai dám trêu chọc. Mặc dù chức vị của Thẩm Tịch Nguyệt không cao, nhưng cũng tuyệt đối không thấp. Thứ tam phẩm Tiệp dư, lại còn có phong hào.

Giờ đây thật đúng là không có ai dám tìm xúi quẩy.

Hoàng thượng vẫn chưa công bố chuyện xuất cung lần này ra ngoài, Tịch Nguyệt cũng chỉ nói lại với một mình Cẩm Tâm, không hề nói cho những người khác. Cũng không phải là nàng không tin Hoàng thượng, chỉ là nàng cảm thấy chính thức báo cho lục cung hay không cũng không phải là chuyện quan trọng.

Nói quá nhiều, để người khác biết được, sợ rằng sẽ lại tính kế nàng.

Nghĩ đến mấy người nhảy nhót quanh chuyện tế thiên vào mùa xuân giờ đây đều đã hoàn toàn rớt đài. Tịch Nguyệt cảm thán một tiếng: Việc đời

khó đoán.

Liên Tú Vân và Trần Vũ Lan đã vào lãnh cung, Bạch Tiểu Điệp đã chết.

Những kẻ qua lại thân thiết với ba người này, cuối cùng đều không có một ai nhận được kết quả tốt.

Lại nói, Trần Vũ Lan ở trong lãnh cung cứ ba ngày bốn bữa lại yêu cầu muốn gặp nàng. Nhưng đều bị Tịch Nguyệt từ chối hết lần này tới lần khác, Cẩm Tâm cũng lạnh lùng nói với tiểu cung nữ truyền tin kia, nếu còn tiếp tục không tuân theo quy củ, nhất định sẽ bị đưa thẳng tới thán tư hình nhận hầu hạ.

Từ đó về sau, cũng không còn ai tới đây truyền tin tức nữa.

Tịch Nguyệt cũng không tin thái độ làm người của Vũ Lan, chỉ sợ chân trước nàng vừa tới thăm Trần Vũ Lan, chân sau đã nhảy ra một con thiêu thân.

Nàng không có bản lĩnh chơi cùng với nàng ta.

Hai người lớn lên cùng nhau, vốn dĩ Trần Vũ Lan luôn áp chế nàng khắp nơi, nhưng nay đã khác xưa, nếu như ở trong cung này nàng ta không nhận được sủng ái thì tất nhiên nàng ta sẽ sinh lòng hẹp hòi với người biểu muội này, đây là chuyện chắc chắn không thể nghi ngờ.

Mặc kệ Trần Vũ Lan nghĩ như thế nào, cũng mặc kệ có phải là người khác cố tình lợi dụng Trần Vũ Lan để tiếp tục đối phó với nàng hay không, nhưng Tịch Nguyệt biết, chỉ cần bản thân nàng không cho bọn họ cơ hội, vậy thì bọn họ tuyệt đối sẽ không được như ý.

Trước mặt Cảnh đế, nàng cũng nói bóng nói gió vài lần, mặc kệ ra sao, nàng luôn muốn nói trước để tạo nền móng tốt trong lòng Cảnh đế, nếu như

xảy ra chuyện thì cũng là do người khác gây chuyện, không liên quan đến nàng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, trong nháy mắt gió thu đã nổi lên, cây bắt đầu rụng lá.

Mùa hè cũng đã trôi qua.

Có lẽ mùa hè năm nay cũng là đã trải qua không ít chuyện.

Về chuyện An Thực nghi té ngã hôm đó, quả nhiên là mang mấy tiểu thái giám ra khai đao, lấy cớ bọn họ không quét dọn sạch sẽ. Tịch Nguyệt hừ lạnh một tiếng, chuyện trong cung vốn dĩ luôn như thế.

Chuyện Cảnh đế xuất cung đi tuần vẫn mãi chưa công bố danh sách, lúc này trong lòng mọi người đều bất ổn, nói không rõ nguyên nhân vì sao.

Mỗi người đều mong đợi mình có thể cùng xuất cung, dù sao thì Bạch Du Nhiên kia cũng là nhờ vậy mà có thai, chuyện tốt như vậy, chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Đến nay Bạch Du Nhiên đã mang thai được khoảng bảy tháng. Mỗi ngày đều rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, bình thường nếu có người cầu kiến thì nàng ta cũng dùng đủ mọi loại lý do để từ chối. Tịch Nguyệt cũng nhận ra là nàng ta kiêng dè mọi người.

Đứa bé ở trong cung, có thể thuận lợi ra đời vốn đã cực kỳ khó khăn.

Ngược lại, nói tới Nghiêm Vũ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà từ sau lần sinh thần đó của Hoàng thượng nó lại đối đãi với nàng thân thiết hơn xưa.

Thỉnh thoảng còn ra vẻ thông minh cắt lời nàng, muốn biết Cảnh đế đã từng nói những gì.

Dường như cũng bởi vì nguyên nhân này nên thường ngày lúc nàng đi bái kiến Thái hậu, nó cũng tỏ ra thập phần dễ nói chuyện

Đương nhiên Thái hậu cũng hiểu được nguyên do bên trong.

Lúc không có người ở bên cạnh bà từng nói với Tịch Nguyệt rằng: “Thằng bé vẫn còn nhỏ, nó luôn khao khát được phụ thân quan tâm, mà Hoàng đế thì lại bận rộn chuyện quốc sự suốt ngày, khó tránh khỏi có lúc sao nhãng nó. Nếu như nó chịu nói chuyện với con, mà Hoàng thượng cũng đã cho phép con thường xuyên đến thăm nó, vậy thì những lúc con rảnh rỗi có thể tới đây ngồi thêm một lát.”

Tịch Nguyệt gật đầu đồng ý.

Chuyện liên quan tới Đại hoàng tử, còn phải xem nàng xử lý như thế nào, có thể là chuyện xấu, nhưng mà hiện tại xem lại, cũng chưa chắc, dường như đây còn là chuyện tốt.

Các cung đều có suy đoán riêng về người được chọn xuất cung cùng Hoàng thượng vào lần này.

Nhưng Hoàng thượng lại kéo dài đến trước khi xuất phát ba ngày mới công bố danh sách, đi theo chỉ có hai vị cung phi.

Tề phi và Thuần Tiệp dư.

Tề phi được chọn cũng coi như là nằm ngoài dự đoán. Nhưng Thuần Tiệp dư được chọn thì cũng không phải là chuyện bất ngờ.

Nghĩ lại thì lúc tế thiên vào mùa xuân Hoàng thượng cũng đã muốn mang nàng xuất cung rồi, lúc ấy bởi vì Liên Tú Vân nên nàng mới không thể xuất cung. Lần này cũng không thể không đi theo.

Điều khiến người ta giật mình chính là Huệ phi lại không nằm trong nhóm này.

Nhưng mà nghĩ lại thì cũng có dấu vết để lần theo, ngày trước lúc họ chưa vào cung, người được Hoàng thượng chọn đi theo vào mùa xuân và mùa thu hàng năm đều không giống nhau.

Dường như mỗi người đều có cơ hội.

Nghĩ tới đây, tâm tư của mọi người dường như cũng hơi thả lỏng một chút.

Chỉ mong đợi, Hoàng thượng vẫn duy trì diễn xuất này.

Mấy người nhóm Đào Nhi biết có thể xuất cung thì trong lòng đều rất vui mừng.

Tất cả đều lâu bầu lăm băm lần này nhất định phải cẩn thận, vạn lần không thể để cho những hạng người ác độc kia thừa cơ. Tịch Nguyệt nghe xong chỉ mỉm cười.

Đào Nhi mặc dù om sòm, nhưng đối xử nàng ngược lại cũng coi như là trung thành.

Chỉ là... đi cùng Tề phi ư?

Tịch Nguyệt cũng rất kiêng kỵ vị Tề phi này. So với Đức phi luôn để lộ chút cảm xúc ra ngoài, loại người trong lạnh nhạt vừa có hiền lương vừa có đoan chính như Tề phi mới là trọng điểm khiến nàng phải đề phòng.

Bởi vì công bố danh sách tương đối vội vàng nên mấy ngày nay Tịch Nguyệt không hề ra cửa, ngược lại đều luôn ở trong cung chuẩn bị kỹ càng.

Lần này xuất cung, nàng quyết định dẫn theo Cẩm Tâm và Đào Nhi.

Hạnh Nhi và Quả Nhi ở lại xử lý công vụ trong Thính Vũ Các.

Tịch Nguyệt ở trong cung vừa không kéo bè kết phái, vừa không lung lạc lòng người. Vì vậy người duy nhất được tính là qua lại thân thiết, cũng chỉ có một mình Chu Vũ Ngưng, nhưng cũng bởi vì tính tình Chu Vũ Ngưng khá lạnh nhạt nên hai người cũng không thường xuyên gặp mặt.

Nay nghe nói Tịch Nguyệt được chọn xuất cung, lập tức có vài người tới cửa cầu kiến, Tịch Nguyệt không thích xã giao, trước sau như một đều dùng lý do bận rộn để đuổi người, điều này khiến cho mọi người trong cung đều có chút phê bình kín đáo đối với nàng.

Nhưng nàng lại không hề để ý tới những thứ nước đục này.

Trong cung này nào có ai thật lòng kết giao với người khác.

Cho dù là người như Tề phi, khắp nơi gặp gỡ kết giao, người người đều nói nàng ta hiền lương, nhưng nếu như Tề phi có chuyện, liệu sẽ có mấy người thật lòng trợ giúp Tề phi đây?

Trên phương diện này, Tịch Nguyệt quan sát rất thấu đáo.

Không phải là nàng cực đoan, mà chỉ là do sự thật vốn đã như thế.

“Hoàng thượng giá lâm ——”

Tịch Nguyệt đang ngăn người thì nghe thấy tiểu thái giám hô to, nàng vội vàng đứng lên.

Bây giờ đã sang thu, đương nhiên không thể mặc sa mỏng nữa, nhưng Tịch Nguyệt lại yêu thích cảm giác thoải mái dễ chịu này, cho nên nàng vẫn mặc giống như mùa hè, chỉ khác là bên ngoài mặc thêm một chiếc áo khoác cộc tay. Nhìn cũng rất xinh đẹp.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

Trong quy củ của vương triều, thứ tam phẩm trở lên mới có thể tự xưng là thân thiếp.

Tịch Nguyệt cũng coi như là chạy đến phần đuôi.

“Đứng lên đi.”

Thấy nàng ăn mặc có vẻ ngô không ra ngô khoai không ra khoai, Cảnh đế cười cười, sau đó kéo nàng qua.

“Đã chuẩn bị ổn thỏa rồi chứ?”

“Ừm, đều đã chuẩn bị ổn thỏa hết rồi. Bây giờ chỉ còn đợi xuất cung nữa thôi.” Tịch Nguyệt cười hì hì trả lời.

Cảnh đế nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của nàng thì mỉm cười lắc đầu: “Suy cho cùng tuổi vẫn còn nhỏ, được xuất cung mà đã phấn khởi như thế.”

Tịch Nguyệt cũng không phản bác, chỉ cười cười.

Nụ cười kia chọc cho Cảnh đế ngứa ngáy trong lòng, trong lòng ngứa ngáy dẫn đến tay cũng không yên phận.

Cũng không biết tại sao, hai người kì kèo một hồi thì ngã xuống giường.

Tịch Nguyệt cười hì hì đẩy người nào đó ra: “Hoàng thượng đừng làm loạn, bây giờ đang là ban ngày. Buổi chiều ngài còn có công vụ đấy?”

Cảnh đế cũng không đứng dậy, hẩn nhịu mày: “Vậy thì cũng có quan hệ gì đâu? Bình thường nàng phục vụ trẫm vào buổi trưa còn ít sao?”

Lời này là thật.

“Ít hay không ít thì Hoàng thượng cũng không thể làm loạn. Ngoan, ngày mai là xuất cung rồi, Hoàng thượng đừng như vậy mà. Tránh cho người

khác lại nói thiếp mê hoặc quân vương, tiêu phòng chuyên sủng.”

Cảnh đế cười to: “Tiểu nha đầu nàng đó, không muốn phục vụ trẫm cũng không chịu nói thẳng. Ngược lại còn kéo tới chuyện này. Không cần lừa gạt trẫm, nàng nói cho trẫm nghe thử xem, nàng không nghĩ tới chuyện tiêu phòng chuyên sủng sao?”

Nàng nhăn nhó, nhỏ giọng nói: “Nghĩ.....”

Nhưng đằng sau một chữ nghĩ này chính là một câu nối tiếp: “Hoàng thượng không được giấu cột thiếp, trong cung này nào có ai không muốn?”

Mỗi khi Cảnh đế thấy nàng lộ ra tính tình trẻ con thì luôn không nói được trong lòng có loại cảm giác gì.

Có lúc cảm thấy nàng chỉ là một tiểu nha đầu đơn thuần không có tâm cơ, có lúc lại cảm thấy nàng là một tiểu hồ ly tâm tư kín đáo.

Trong lòng rối rắm, thở dài một tiếng, tiếp đó chính là lật người đè nàng xuống phía dưới.....

.....

Lúc xuất cung mặc dù không có nhiều quy củ giống như trong cung, nhưng mà cũng không kém là bao.

Tịch Nguyệt cùng với hai người thị nữ ngồi trong chiếc kiệu thứ ba, suốt chặng đường chỉ dừng một chút, ngược lại cũng không hề cảm giác vui sướng như khi ra cửa giải sầu.

Thấy Cảnh đế và Tề phi tỏ ra bình thường như đây là chuyện hay xảy ra thì Tịch Nguyệt cũng hiểu được chắc là mọi khi cũng đều như thế.

Ngày đầu tiên xuất cung là Tề phi thị tẩm, sau đó hai ngày tiếp theo đều là Tịch Nguyệt.

Tề phi này cũng không phải là hạng người dễ để lộ tâm tư, đối đãi với Tịch Nguyệt cũng không có một chút ngăn cách nào.

Ngay cả tỳ nữ bên cạnh nàng ta cũng là một người cực kỳ giữ quy củ.

Buổi sáng ngày thứ tư, rốt cuộc mọi người cũng tới đích.

Nơi tế thiên là một tòa hành cung cách kinh thành không xa, được xây dựng trên đỉnh núi, dù là vào mùa xuân hay mùa thu thì tiết trời đều vô cùng tốt.

Lúc này khắp núi rừng đều là lá đỏ, khiến cho người ta nhìn đến mê mẩn tâm trí.

Tịch Nguyệt không che giấu nỗi niềm vui sướng trong đáy mắt.

Thật ra thì mấy ngày nay bọn họ cũng không có việc gì, Hoàng thượng đã sắp xếp xong công việc tế thiên. Mà các nàng thì chỉ cần ngoan ngoãn ở đây mấy ngày, đợi đến khi Hoàng thượng xử lý xong xuôi là có thể hồi cung.

Cầm Tâm và Đào Nhi đã dọn dẹp mọi thứ trong phòng thật ổn thỏa, Tịch Nguyệt mở cửa sổ ra, dựa lên cửa sổ trước giường, ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp ngoài cửa sổ, tâm tình cực tốt.

“Không trách được mọi người đều muốn đi theo Hoàng thượng xuất cung, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết như thế này, cho dù là ai thì cũng đều nhìn để mê mẩn cả tâm trí.” Tịch Nguyệt nỉ non.

Song lời này của nàng chỉ rước lấy tiếng cười của Đào Nhi.

Thấy chủ tử nhìn mình, Đào Nhi giải thích: “Chủ tử thật biết nói đùa, ngài biết rất rõ mọi người muốn theo tới đây cũng không phải là vì cảnh sắc gì đó mà, cảm giác chuyên sủng như thế này đúng là khác biệt đấy.”

Cầm Tâm cười cười đánh Đào Nhi một cái: “Không phải là chủ tử chỉ mở miệng bùi ngùi thôi sao, muội lại cứ kéo tới trên người Hoàng thượng.”

Đào Nhi cũng không tức giận, chỉ cười hì hì.

Thật ra thì Đào Nhi nói đúng, mọi người đều biết là như vậy, nhưng mà Tịch Nguyệt cũng thật sự thích cái cảm giác ngắm nhìn lá đỏ phủ khắp núi như thế này.

“Ta tạm nghỉ ngơi một lúc, lát nữa muội đi gọi vài thị vệ tới đây, ta muốn ra sau núi đi dạo vài vòng.”

Cầm Tâm thưa vâng.

“Bây giờ tuy là mùa thu, nhưng mà vẫn nên khép cửa sổ lại. Nếu không bị cảm lạnh thì không tốt.”

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Ta xoay người về phía khác ngủ là được, cứ để cửa sổ mở đi, ta thích cảm giác này.”

Nàng cũng là một người tùy hứng.

Đợi đến khi Cảnh đế bước vào nội thất của Tịch Nguyệt thì lập tức nhìn thấy cảnh đẹp hải đường ngủ xuân.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Tịch Nguyệt ngủ đến vô tri vô thức (không biết gì), mơ mơ màng màng, nàng cảm thấy chân của mình ngứa ngáy.

U姆 lặt người, trong miệng lầu bầu lầu bầu: “Tại sao vào mùa thu trên núi còn có muỗi.....”

Tiếng cười thật thấp, bàn tay tiếp tục dao động xuôi theo chân nàng.....

“Bộp!”

Người trâu chọc bị đánh một cái, người nằn ngủ vẫn tiếp tục ngủ.

Ngược lại tính tình Cảnh đế tốt, tiếp theo bàn tay tiếp tục vuốt ve không thôi.

Ngay cả đám Cẩm Tâm bên cạnh cũng có chút nhìn không nổi, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại kiêng kỵ thân phận mình, chỉ đành phải đứng một bên.

Có lẽ cảm giác ngứa không ngừng truyền đến, rốt cuộc Tịch Nguyệt từ từ tỉnh lại: “Cẩm Tâm, huân chút hương..... Có muỗi.....”

Nàng mơ mơ màng màng, tuy nhiên lại không ảnh hưởng tầm mắt nàng, đợi đến khi thấy rõ người ngồi trên giường hẹp, nàng chột ngồi dậy, có chút ngượng ngùng: “Thần thiếp gặp qua hoàng thượng.”

Cảnh đế cười ha ha.

Chỉ là tay này vẫn tiếp tục động tác trên chân nàng.

Tịch Nguyệt liếc một cái, trong nội tâm hiểu rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, căn môi dưới, lầm bầm: “Thì ra là không có muối. Ngược lại là ngài tác quái.”

Cảnh đế cười híp mắt gật đầu: “Lại dám so sánh trẫm với con muối, Nguyệt nhi thật là đáng đánh.”

Người này lại trả đũa, Tịch Nguyệt nheo mắt lại, nhìn kỹ hẳn, sau khi nhìn thì chuyển qua chỗ khác, hình như bộ dáng có chút không phục.

Cảnh đế thấy dáng vẻ nàng quật cường như vậy, linh hồn nhỏ bé lại bị câu đi.

“Nàng cứ trêu chọc ta thôi!”

Hung hăng căn một cái về phía cổ nàng.

Tịch Nguyệt bị đau co rúm người lại, không biết tại sao hẳn lại phát bệnh rồi.

Thật là không dễ chọc.

Giữa ban ngày, Tịch Nguyệt sợ hẳn lại muốn chuyện khuê phòng kia, bèn mở miệng: “Hoàng thượng, thần thiếp muốn đi dạo sau núi, người muốn đi hay không?”

Cảnh đế thấy bộ dáng nàng mong đợi, suy nghĩ một chút, gật đầu.

Dù sao đi nữa lúc này cũng không có việc.

Tịch Nguyệt cười nhàn nhạt, thoáng lộ ra lúm đồng tiền kia, làm như rất vui vẻ.

Tịch Nguyệt phát hiện hình như Cảnh đế vô cùng thích bộ dáng này của nàng, vì vậy cứ luôn giả vờ giả vịt.

Trong khoảnh khắc hai người đã thu dọn thỏa đáng.

Hành cung này cũng không vô cùng lớn, Tịch Nguyệt và Tề phi cũng chỉ là ở trước sau viện, thấy Tịch Nguyệt bầu bạn với Cảnh đế rời đi.

Đại cung nữ bên cạnh Tề phi thở dài thật khẽ, nhìn về phía chủ tử mình: “Chủ tử, hoàng thượng đi ra ngoài. Ngài không đi theo ư?”

Xuyên qua cửa sổ, Tề phi nhìn hai người mới vừa đi qua cửa, lắc đầu.

“Lúc này bốn cung cần gì chọc hoàng thượng không như ý? Thuần Tiệp dư được cưng chiều, đây là người đều biết.”

Cung nữ có lẽ đi theo Tề phi rất lâu, cũng là tâm phúc của nàng, bèn mở miệng: “Chủ tử ngài không tranh giành, nơi nào còn có chỗ ngồi của ngài chứ?”

Tề phi lắc đầu: “Coi như ta cũng đã bầu bạn với hoàng thượng từ lúc ở phủ đệ, tính tình của hắn, tuy là ta không đoán ra, nhưng cũng có thể đoán ra một chút. Nếu như muốn tốt lành, tất nhiên là phải thuận theo tính tình hắn. Người xem, không phải ta đây cũng đi lên phi vị sao? Thấm Tịch Nguyệt này được cưng chiều lại như thế nào, ngày khác, chắc chắn còn có cô gái trẻ tuổi vượt qua nàng ta. Hơn nữa, ta cũng không tin, nàng ta không xảy ra một sự cố nào.”

Cung nữ âm thầm gật đầu.

Không cần biết Tề phi nghĩ như thế nào, bên này Tịch Nguyệt lại sống động.

Tuy nói là hai người cùng dắt nhau ngắm lá Phong, nhưng phía sau cũng vẫn đi theo một đại đội người ngựa.

Tịch Nguyệt không có ngu xuẩn như vậy, Cảnh đế cũng không có lơ là như thế.

Cầm Tâm và Lai Hỉ cũng theo phía sau.

Lá cây đã rơi xuống không ít, Tịch Nguyệt đập lá cây xào xạc loạt xoạt, cười hì hì không ngừng.

Cảnh đế nhìn bộ dáng nàng như vậy, cũng không nói cái gì.

Đi một lát, thấy nàng đặc biệt đi về phía nhiều lá cây kia, cuối cùng Cảnh đế mở miệng: “Nàng cố ý à?”

Tịch Nguyệt không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

Thấy nàng cũng không hiểu được ý của mình, Cảnh đế lại cảm thấy, nàng không phải phức tạp như mình nghĩ.

“Nàng cố ý đập lá cây?”

“A! Đúng!” Nàng sững sốt một chút, đáp.

Thấy hắn không hiểu, Tịch Nguyệt giải thích: “Chơi rất vui mà.”

Cảnh đế cảm thấy một chiếc lá đỏ rơi xuống trên đầu mình, lấy tay gạt đi, thú vị! Thật sự là hắn đã già rồi sao?

Tịch Nguyệt cũng không có biết tâm trạng của Cảnh đế, trong lòng hai người cứ lắc lư trong núi rừng.

Thật ra thì Cảnh đế tới nơi này rất nhiều lần, nhưng rãnh rỗi lắc lư ngắm lá Phong như lần này, vậy thì không có. Giống như hắn đã thành thói quen,

mỗi lần vừa tới chính là bận rộn, đương nhiên cũng không có cung phi khác lôi kéo hẳn tới đây giống như Tịch Nguyệt vậy.

“Người khác cũng không vui vẻ giống nàng vậy.”

Không biết sao Cảnh đế lại nói đoạn lời này.

Tịch Nguyệt không sao cả: “Bọn họ không thích không có nghĩa là ghét không thích! Mỗi người * thích lại không giống nhau, ghét * thích chính là sống thoải mái qua ngày. Hoàng thượng * thích chính là cai trị quốc gia, sao có thể giống nhau.”

Cảnh đế không nhìn được, lại nhéo nàng một cái: “Nàng lại bướng bỉnh.”

Tịch Nguyệt cười đùa hất tay hẳn ra.

“Vậy thì thế nào!”

Lại có mấy phần khiêu khích.

Ánh mắt Cảnh đế u ám, kéo nàng tới bên cạnh, nói nhỏ với âm lượng chỉ có hai người có thể nghe được: “Buổi tối trường trị nàng.”

Tịch Nguyệt phồng mặt bánh bao nhỏ lên, ngượng ngùng không nói lung tung nữa, là không dám khiêu khích, ngoan ngoãn lại.

Mấy người đi ngược lại theo đường núi. Có lẽ là cười cười nói nói, cũng bởi vì cảnh trí đẹp, mấy người lại đi dạo đến vách đá.

Tịch Nguyệt nhát gan, cũng không dám đi qua, chẳng những mình không qua, còn lôi kéo Cảnh đế: “Chúng ta đừng qua bên kia, quá nguy hiểm.”

Thật ra thì Cảnh đế cũng không sợ, nhưng thấy dáng vẻ nàng thận trọng như vậy, cũng gật đầu đáp ứng.

“A ——” Tịch Nguyệt để đôi tay bên miệng, làm hình loa, hô lên.

Sau khi hô xong nghe được một tiếng vọng lại, Tịch Nguyệt cười tùy ý, quay đầu nhìn Cảnh đế, ngược đầu, giống như là cảm thấy đây là một chuyện cực kỳ thú vị.

“Lần này xuất cung, nàng càng nghịch ngợm.”

“Thiếp mới không có.” Nàng không chịu thừa nhận.

Mắt xoay chuyển huyền thuyên, nàng cười đùa lôi kéo tay Cảnh đế: “Nếu không, người cũng kêu đi. Thật là chơi rất vui đó.”

Cảnh đế liếc người sau lưng, tất cả mọi người cúi đầu, cũng không nói nhiều, cũng giống như không thấy một màn này.

Tịch Nguyệt bất chấp những thứ kia, khích lệ nói: “Thật rất vui. Người hãy thử xem.”

Thấy hẳn không chịu, Tịch Nguyệt lại kêu mấy tiếng: “A —— a ——”

Người khác cũng không hiểu được tâm tình của nàng lúc này, phong cảnh chỗ này tuyệt đẹp, nàng hò hét về phía núi lớn, phảng phất tất cả không vui hầu như đều biến mất.

Nghênh đón nàng, là toàn bộ cuộc sống thật.

“Ầm..... Ầm.....”

Tâm tình mọi người đang tốt, lại nghe được tiếng sấm rền rĩ, mắt thấy mây đen kéo tới dày đặc.

Tịch Nguyệt có chút ngốc trệ, nhìn trời một chút, lại nhìn Cảnh đế một chút: “Sẽ không phải là thiếp gọi mây đen tới chứ?”

Cầm Tâm không nhìn được, bật cười.

Ngay cả mặt Cảnh đế cũng lộ ra nụ cười.

“Trẫm cảm thấy, chúng ta nên nhanh chóng đi về, đợi sau khi trở về có thể thảo luận chuyện này.”

Tịch Nguyệt hơi đỏ mặt, vội vàng lôi kéo Cảnh đế.

“VẬY chúng ta đi nhanh chút, nhìn dạng này, rất nhanh là trời sẽ đổ mưa.”

Cảnh đế gật đầu.

Quả thật là như thế.

Bước chân của mấy người xuống núi có chút vội vàng.

Giữa núi rừng này cũng không có chỗ trú mưa, mưa mùa thu lại lạnh, nếu như mắc mưa, khó tránh khỏi sẽ bị cảm lạnh.

Lai Hỉ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Cảnh đế xin phép: “Nô tài sai người đi về trước lấy ô, chốc lát không kịp nữa, cũng có thể tránh một chút.”

Cảnh đế gật đầu, một gã hộ vệ vận dụng khinh công, nhanh chóng bay như tên bắn rời đi.

Bước chân của mấy người cũng nhanh hơn chút, không giống lúc lên núi vui đùa trước đó. Nhưng cho dù như thế, Tịch Nguyệt vẫn cười híp mắt.

Hình như tâm tình rất tốt.

“Đây cũng là một thể nghiệm khác biệt!” Nàng nói như vậy.

Đường này đi qua một lần, hộ vệ đều theo phía sau, cũng không cần mở đường phía trước, hai người cũng nhịp bước vậy. Mắt thấy mây đen càng

ngày càng nhiều, ngược lại mấy người cũng đi tới một nửa lộ trình.

Cũng bởi vì lúc tới chính là con đường này, mấy người cũng không hết sức chú ý, càng lúc càng tăng tốc độ, nhưng không ngờ là không kiểm tra, Cảnh đế lại trượt xuống phía chân núi, bởi vì hai người nắm tay, Tịch Nguyệt cũng cùng trượt xuống theo.

Mấy người sau lưng bởi vì bất ngờ mà bỗng chốc hoảng loạn, nhưng lại lập tức xông tới.

Có lẽ là vận khí hai người không tốt, vốn trượt xuống đến trên khối đất đã không sao, nhưng cũng bởi vì sức nặng của hai người, nên lại sụp xuống, do vậy hai người lại trượt xuống.

Kể từ đó, dĩ nhiên đa phần cho dù là thị vệ biết võ nghệ cũng vô dụng.

Tịch Nguyệt chỉ cảm thấy đầu u mê đã ngã xuống, mắt thấy sẽ sắp trượt xuống khe núi, nàng vội vàng nắm kéo lung tung, chắc là nhờ vận khí nàng tốt, cứ như vậy lại bắt được một đoạn cây đứt, lại nhìn Cảnh đế cũng bắt được một đoạn nhánh cây cách đó không xa, cũng may mắn khe núi này cây cối sum suê.

“Hoàng thượng..... Hoàng thượng.....” Tịch Nguyệt kêu, Cảnh đế ở dưới tay nàng một chút, ngửa đầu nhìn nàng.

Người phía trên bên tranh thủ chuẩn bị tốt công cụ trên người mình, chuẩn bị xuống cứu người.

Nhưng Tịch Nguyệt chỉ cúi đầu vừa nhìn lại thấy nhánh cây kia của Cảnh đế đã lung lay, mắt thấy hần sắp gãy nện.

“Hoàng thượng, người nắm lấy chân thiếp.”

Nàng vội vã hô to.

Đương nhiên Cảnh đế cũng phát hiện vấn đề của nhánh cây kia, lúc ấy không biết tại sao, hẫng lại nghĩ đến lần ám sát đó.

Trong lòng hoàn toàn ngẩn ngơ.

Lại nghe Tịch Nguyệt hô to, ngửa đầu nhìn về phía nàng.

“Ôi! Ôm lấy chân thiếp.” Hai cánh tay nàng dùng sức bấu víu rễ cây, giọng nói lo lắng.

Cảnh đế cứ nhìn nàng như vậy, không có ai muốn chết, nhưng mà cũng chỉ chần chờ trong nháy mắt, hẫng lập tức buông lỏng nhánh cây lung lay này ra, bắt được mắt cá chân nàng.

Có lẽ sức nặng của hẫng quá nặng, Tịch Nguyệt cảm thấy thân thể bị kéo, thiếu chút nữa buông tay, nhưng nàng lại khống chế co cánh tay thật chặt.

Cẩn rằng chịu đựng.

Trong khi chịu đựng, nàng còn không ngừng an ủi: “Không có việc gì, không có việc gì, kiên trì, chịu đựng, ngàn vạn lần không được buông ra.”

Giống như động viên mình, cũng giống như động viên Cảnh đế.

Cảnh đế tất nhiên biết, thân thể nàng nhẹ, nếu như một mình bấu víu như vậy, chắc chắn là không sao, nhất định có thể đợi cứu viện tới.

Nhưng hôm nay tất cả sức nặng của hẫng đều phụ thuộc trên người nàng, vậy thì lại khác. Hai người vô cùng có khả năng rơi vào khe núi cùng lúc.

“Chịu đựng, duy trì.....” Chợt nghe nàng không ngừng nỉ non.

Cảnh đế lại sử dụng sức một chút, xê dịch đi lên, coi như là ôm lấy bắp chân nàng.

“Tí tách, tí tách.....” Cảnh đế cảm giác cái gì rơi trên mặt, vừa nhìn một cái, lại là vết máu trên cánh tay nàng.

Cánh tay nàng đã bị nhánh cây cọ sát ra vết thương.

Những người đều có ý chí muốn sống, đặc biệt là một Đế Vương.

Cho dù là như thế, trong lòng ngũ vị phức tạp, nhưng hắn vẫn không có buông tay như cũ.

“Kiên trì. Người phải kiên trì, chúng ta đều phải kiên trì, chúng ta có thể, chúng ta có thể.....”

“Ta rất có sức lực, ta rất có sức lực.....”

“Ta muốn sống thật tốt nữa, ta còn chưa có sinh đứa bé đấy.....”

“Ta còn chưa thấy ca ca thành thân, còn chưa thấy Nhất Nhất lập gia đình.....”

“Ta có thể được, ta có thể được.....”

Tịch Nguyệt không ngừng lẩm bẩm kể ra, giống như động viên mình, tự nói với bản thân còn có thật nhiều lý do sống sót nữa.

Cảnh đế vẫn không nói tiếng nào như cũ, lúc này, hắn hoàn toàn không biết mình có thể nói gì, mình nên nói cái gì.....

Nhìn ý chí của nàng càng ngày càng yếu, lòng Cảnh đế cũng không ngừng nặng trĩu xuống.

Có lẽ là ông trời nghe được hai người van xin, một tên thị vệ buột lại sợi dây bên hông đã xệt xuống tới, cuối cùng thì Cảnh đế thở phào nhẹ nhõm.

Nâng Cảnh đế, người phía trên lại dùng lực, kéo hai người đi lên.

Không có gánh nặng Cảnh đế này, tuy là Tịch Nguyệt nói lỏng một chút, nhưng nàng đã gần như tiêu hao thể lực, thật ra thì chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nhưng nàng lại giống như đã trải qua cả đời.

“Chịu đựng. Sau đó sẽ cứu nàng, nhất định phải kiên trì.”

Cảnh đế đi qua bên người nàng, la lớn.

Vốn là Tịch Nguyệt đã có chút hôn mê, nghe tiếng hân, lại nghĩ đến những tâm nguyện kia của mình, yếu ớt lên tiếng: “Được,..., chút!”

Nghe giọng nàng yếu ớt, trong lòng Cảnh đế cảm thấy khó chịu, cũng vẫn không có thay đổi chủ ý như cũ.

Hắn biết rất rõ, mình đi lên trước, mới là lựa chọn đúng đắn.

Đợi đến khi Cảnh đế đi lên, thị vệ lập tức tiếp tục xuống cứu Thẩm Tịch Nguyệt.

Chính là lúc nàng mê man sắp không còn hơi sức, cuối cùng được người nâng, sau khi xốc lên một chút tinh thần chao đảo leo lên cùng với thị vệ.

Lúc này hoàng thượng đã ở vị trí khá xa phía sau.

Lai Hỉ lo lắng ranh giới bên kia lại lún, bèn lui hoàng thượng đến chỗ xa hơn một chút.

Mọi người đều nhìn ra, vết thương của Tịch Nguyệt nghiêm trọng hơn rất nhiều so với Cảnh đế, đợi đến khi Tịch Nguyệt vừa đi lên, Cảnh đế bước qua, một tay ôm lấy thân thể nho nhỏ của nàng vào trong ngực.

Hiện giờ nàng đã vô cùng suy yếu.

Lúc này lại lộp độp rơi xuống giọt mưa lớn như thế.

Mọi người không dám trì hoãn, vội vàng rút lui đến vị trí an toàn, Cẩm Tâm khóc đỡ Tịch Nguyệt.

Lúc này thị vệ xuống núi trước cũng chạy tới, trang lqđ bubble thấy tình hình hiện trường, cũng hoảng sợ.

Chỉ là có cái ô này, cho dù là mưa to, cũng tốt hơn chút.

Một tên thị vệ công Tịch Nguyệt trên người, tên còn lại công hoàng thượng lên.

Thật ra thì Cảnh đế không nghiêm trọng lắm, nhưng lộ trình được tên thị vệ này vác luôn hơn nhiều, Cảnh đế cũng hiểu, phải chạy về cứu chữa mới là chuyện quan trọng.

Lúc này Tịch Nguyệt đã hôn mê.

Nhìn bộ dáng nàng chồng chất vết thương, Cảnh đế nói không ra cảm thụ.

Tề phi không ngờ, vốn hai người lên núi êm đẹp, bây giờ lại nhếch nhác như vậy.

Chỉ thấy thái y vội vàng vàng chạy tới.

Cảnh đế ngồi nơi đó không nói một lời, nàng cũng chỉ có thể đứng bên cạnh chờ đợi.

Đợi thái y băng bó cho Tịch Nguyệt xong, cuối cùng Cảnh đế mở miệng: “Sao rồi?”

Lão thái y quỳ xuống: “Khởi bẩm hoàng thượng, trên người Thuần Tiệp dư trầy da rất nhiều, Cẩm Tâm cô nương đã bôi thuốc cho Tiệp dư nường nường rồi, trầy da này không nghiêm trọng lắm, nghiêm trọng là cánh tay Tiệp dư nường nường, cánh tay nường nường bởi vì dùng lực trong lúc bắt chột, đã tạo thành thương tổn kéo dẫn nghiêm trọng. Nếu muốn khôi phục, chắc hẳn cần trên nửa năm.”

“Rầm!” Quả đấm của Cảnh đế lại đập trên bàn.

Tề phi vội vàng mở miệng: “Hoàng thượng, cánh tay ngài cũng có vết thương, ngài muôn vàn không thể gây tổn thương cho thân thể mình!”

Vết thương của Cảnh đế đã xử lý, cũng chỉ là trầy da chút, không nghiêm trọng lắm.

Cũng không để ý tới Tề phi, Cảnh đế cứ nhìn chăm chăm giường hẹp, lúc ấy đừng nói tất cả mọi người, chính là bản thân Cảnh đế cũng hiểu.

Nếu như không phải là hắc giảm huyệt kéo Thẩm Tịch Nguyệt, Thẩm Tịch Nguyệt tuyệt đối sẽ không ngã xuống khe núi.

Nếu như không phải là hắc luân ôm hai chân nàng, hôm nay cũng đã không còn Nghiêm Triệt này.

Một cô gái nhỏ nhỏ như vậy, làm sao lại có nghị lực như vậy chứ?

Không thể không nói, Cảnh đế bị xúc động rất lớn, trước tới nay luôn là người muốn hại hắc, tất cả anh em đều muốn đưa hắc vào chỗ chết. Cho tới bây giờ,...cho tới bây giờ, chưa có ai từng cứu hắc, chưa từng có.

Cho dù là đêm động phòng bị ám sát, cũng là hắc tự cứu mình, không có người có thể cứu hắc.

Chỉ có nàng, trong đầu hẳn chỉ còn lại âm thanh hô to kia trong khe núi: “Hoàng thượng, người bắt lấy chân thiếp —— Ôi, bắt lấy chân thiếp ——”

Hắn khó chịu đứng lên, không để ý tới người khác, đi thẳng tới bên giường, nhìn nàng nhũ mày ngủ say, có lẽ trong mộng kia cũng không sống được.

Lấy tay khẽ vuốt lông mày nàng, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng cũng trầy da một chút, Cảnh đế chậm rãi cúi đầu, cúi xuống hôn nhẹ lên vết thương kia.

Chỉ là một màn đơn giản như vậy, mắt mọi người chung quanh rối rít quay đi.

Mà Tề phi lại khó khăn nổi lòng.

“Chăm sóc Thuần Chiêu Nghi thật tốt.”

Một tiếng dặn dò nhàn nhạt cũng biểu thị Tịch Nguyệt được phong.

Tề phi có chút kinh ngạc, Ǝ€©quy®đ@π chỉ là điều chỉnh lại ngay.

“Hoàng thượng, có muốn thân thiếp bố trí mấy người tới đây hay không.”

Cảnh đế lắc đầu: “Không cần. Trẫm tự có sắp xếp.”

Hôm nay bộ dáng nàng đã như vậy, tối thiểu, hẳn phải bảo đảm nàng bình an. Người khác không biết, nhưng trong cung này có cái gì có thể giấu giếm được hắn, Tề phi, cũng chưa chắc giống như mặt ngoài.

Tề phi căn môi đứng bên cạnh, quả thật chỉ có thể ầm nhẩn, cũng không nói nhiều.

“Hoàng thượng, quần áo này của ngài còn có chút ẩm ướt, bên này có Cẩm Tâm cô nương, cũng có Đào nhi cô nương, nô tài cũng đã bố trí người. Ngài có thể yên tâm, hay là ngài trở về đổi quần áo này trước, mới vừa mắc mưa, nếu như bị bệnh cảm lạnh, vậy làm sao mới tốt.” Lai Hỉ khuyên nhủ.

Lần này Cảnh đế cũng không có làm khó người khác, gật đầu.

“Không có việc gì đều rời đi đi. Cẩm Tâm, người phục vụ chủ tử nhà người thật tốt. Lát nữa trầm tới đây.”

Trong nháy mắt, trong phòng này vốn còn đang nhao nhao hỗn loạn bèn yên tĩnh trở lại.

Đào nhi khóc suốt, nhưng mà cái gì cũng không hỏi, chỉ là để tâm phục vụ.

Lúc trong phòng chỉ còn lại ba người họ chủ tử, Đào nhi khóc mở miệng: “Cẩm Tâm tỷ tỷ, lúc chủ tử vừa ra cửa vẫn còn khoẻ mạnh, vậy làm sao về lại thành bộ dáng như vậy?”

Cẩm Tâm lắc đầu, chủ tử không nói, bọn họ làm hạ nhân, sao có thể thảo luận chuyện này.

Chuyện này chỉ có chờ chủ tử tỉnh rồi hãy nói.

Thở dài, dùng khăn lau hết mồ hôi mỏng trên đầu Tịch Nguyệt, Cẩm Tâm xoay người lau đi nước mắt của mình.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Tịch Nguyệt cảm thấy trước mắt là đoàn sương mù, nàng không tìm được đường ra, chỉ có thể mê man, trong thời gian này nàng thấy rất nhiều người, thấy được rất nhiều chuyện, có kiếp trước, có kiếp này, sau đó, nàng không phân rõ là kiếp trước hay là kiếp này.

Nàng chỉ biết là mình có rất nhiều rất nhiều nguyện vọng mà không thành.

Về sau nữa, nàng thấy một đoạn mình cứu Cảnh đế kia, khi đó, bản thân nàng cũng không hiểu được là sao mình lại bộc phát hơi sức lớn như vậy, cũng may, may mà bọn họ được cứu lên an toàn rồi.

Nàng sâu sắc biết là, nếu như hoàng thượng xảy ra chuyện, mà nàng còn sống, như vậy thì Thẩm gia bọn họ sẽ đối mặt với cục diện gì.

Chỉ là khoảng khắc khi nàng gặp nạn kia, thì nàng tình nguyện bản thân mình chết cũng không hi vọng hoàng thượng xảy ra chuyện.

Nàng chết rồi, hoàng thượng sẽ đối xử tử tế với Thẩm gia, mà hoàng thượng đã xảy ra chuyện, như vậy tất nhiên Thẩm gia bọn họ là vật bồi táng (chôn theo).

Mơ mơ màng màng quanh đi quẩn lại trong đoàn sương mù này, nàng khi thì tỉnh táo, khi thì mê man.

Mà Cảnh đế ngồi bên giường thấy bộ dáng nàng lắc đầu không ngừng rầm rì, biết nàng đang gặp ác mộng.

Giọng nói thật nhỏ vài lời nỉ non chờ trả lời, hi vọng nàng tỉnh lại ngay.

Hình như thật sự là Tịch Nguyệt nghe được những lời kia, cuối cùng bình tĩnh lại một chút xịu.

Thấy bộ dáng nàng như vậy, Cảnh đế có chút lo lắng cau mày.

Lai Hỉ khuyên nhủ thật khế bên cạnh: “Chủ tử gia, đêm đã khuya, có lẽ Chiêu Nghi nương nương sẽ không tỉnh, hay là ngài trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có Đại Diễn Tế Trời!”

Người khác không dám khuyên, nhưng hắc thân là cận thị (hầu hạ thân cận), lời này không thể không nói.

Ngày mai còn có đại diễn vô cùng quan trọng, hôm nay chủ tử gia vốn đã gặp chút khổ nạn, lại không nghỉ ngơi cho tốt, một khi có chút vấn đề gì, đây chính là chuyện lớn.

Lai Hỉ thấy Cảnh đế không hề nhúc nhích, nói tiếp: “Chủ tử, quốc sự làm trọng, thân thể ngài làm trọng!”

Rốt cuộc, Cảnh đế ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Lai Hỉ, thở dài.

“Phải thêm nhiều người qua bên này, hầu hạ thật tốt, Chiêu Nghi tỉnh nhất định phải thông báo trăm trước tiên.”

“Dạ. Nô tài biết.”

Thấy Cảnh đế cuối cùng đã nghe vào, Lai Hỉ thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng u ám.

Trong phòng bài trí vô cùng mộc mạc, cũng không đồ trang trí gì đặc biệt, trong một góc trong phòng đặt lư hương đốt hương liệu thanh nhã.

Mà nền đương nhiên cũng được thấp sáng.

Bên trong màn che giường vàng óng, có lẽ cũng chỉ có thể là người đàn ông tôn quý ở dưới gầm trời này.

Nghiêm Triệt nằm thẳng trên giường, chỉ lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, không lâu sau thì chìm vào giấc ngủ.

Giống như có rất nhiều rất nhiều đêm, hắn vẫn nằm mơ thấy một đêm xuân tình nhộn nhạo kia.

Mơ thấy cô gái xinh đẹp tinh tế, nằm mơ thấy Nghiêm Liệt cứng cổ gào thét, mơ thấy trong nháy mắt thì lưỡi dao kia có thể đòi mạng. Chính là lúc hắn sẽ bị giết mình tỉnh giấc như ngày xưa, hắn thấy Thẩm Tịch Nguyệt không ngừng chảy máu.

Nàng hô to: “Hoàng thượng, năm lấy thiếp, ——”

Cảnh đế đột nhiên cũng cảm thấy bản thân mình an toàn, có thể là tiếng kêu này quá ấm áp lòng người, rốt cuộc hắn thở hỗn hển hai tiếng rồi tiếp tục ngủ.

Bất ngờ ngoài dự đoán, lại vừa cảm giác trời sáng.

Thậm chí ngay cả Lai Hỉ ở ngoài phòng cũng kinh ngạc tột đỉnh, vậy mà chủ tử không gặp ác mộng.

Cơn ác mộng quấy nhiễu chủ tử hơn mười năm..... Cuối cùng hết rồi sao?

Lai Hỉ không có cách nào bình tĩnh lại tâm tình của mình, kích động mãi.

Mà bên trong phòng Cảnh đế Nghiêm Triệt cũng kinh ngạc khác thường.

Kể từ sau hôm ám sát đó, chính là mỗi đêm hắc đều phải bị cơn ác mộng làm bừng tỉnh.

Mỗi lần cũng vô cùng thiếu hụt cảm giác an toàn.

Nếu như nói thường ngày khắp nơi đều có ám vệ là để bảo đảm an toàn của hắc, như vậy bất ngờ hôm qua lại là không thể đoán được.

Mà Thẩm Tịch Nguyệt liệu mình bảo vệ hắc thì trong lòng hắc nổi lên gợn sóng.

Cảnh đế dùng qua đồ ăn sáng liền đi thăm Tịch Nguyệt, nàng vẫn chưa tỉnh lại. Hôm nay Cảnh đế còn phải tế trời, thời gian suốt ba ngày đều vô cùng bận rộn.

Đợi đến trưa, cuối cùng thì Tịch Nguyệt từ từ tỉnh lại, vừa định cử động cánh tay, lại cảm thấy cánh tay khó chịu.

Chép miệng, nhìn bốn phía, là trong phòng hành cung của mình.

Cầm Tâm vừa vén rèm lên vào cửa, thì thấy chủ tử đã mở mắt, giật mình cũng kích động mãi.

“Chủ tử, ngài đã tỉnh rồi, ngài đã tỉnh rồi, thật tốt quá, thật tốt quá rồi.....”

Thời gian không lâu sau, tất cả mọi người đều biết Thẩm Tịch Nguyệt đã tỉnh lại.

Hoàng thượng đang tế trời, dĩ nhiên là không thể tới đây.

Cũng bởi vì hoàng thượng bận rộn, cũng không hy vọng có người thăm nàng, quấy rầy nàng nghỉ ngơi. Tề Phi cũng không có tới đây.

Tịch Nguyệt nhìn cánh tay mình quấn băng vải, giọng nói đáng thương: “Lúc nào thì cánh tay của ta có thể lành lại?”

Cầm Tâm cũng đau lòng, trả lời: “Thái y nói rồi, cái này cần chăm sóc gần nửa năm đấy.”

Tịch Nguyệt khó chịu, nhe răng trách móc: “Lại lâu tới như vậy.”

Trong giọng nói có buồn phiền.

Cầm Tâm gật đầu: “Cũng không phải là vậy sao? Chủ tử có đau không? Ta đi truyền thái y xem ngài một chút.”

Tịch Nguyệt điềm đạm đáng yêu, thật ra nàng ít khi có bộ dáng này: “Đau. Rất đau. Ta cho là, ta sẽ chết đó.”

Mặt Cầm Tâm bèn biến sắc: “Chủ tử cũng không thể nói lời không may này. Cái gì sẽ chết, chính là không thể nói, ngài đây không phải đang tốt lành, ngài sẽ vẫn luôn khoẻ mạnh. Hoàng thượng cũng đau lòng ngài. Hôm qua còn nói, ngài là Thuần Chiêu nghi.”

Nếu đã nói, miệng vàng lời ngọc, có lẽ hồi cung sẽ chiêu cáo.

Thuần Chiêu nghi?

Tịch Nguyệt toét miệng: “Như thế thì ta là nhân họa được phúc (gặp họa được phúc).”

Nước mắt của Cầm Tâm trượt xuống, xoay người lau đi: “Được phúc như vậy, ngược lại nô tỳ hi vọng ngài không có. Cái gì là phúc, bình an mới là phúc!”

Lúc này Đào Nhi cũng bưng nước vào cửa, thấy chủ tử tỉnh, cũng trở nên kích động, nước mắt cứ thế rớt xuống.

Thẩm Tịch Nguyệt thấy bộ dáng hai người khóc thút thít, an ủi nói: “Người xem hai người các người, ta đây tốt lắm, còn các người lại khóc, vậy làm sao mà nói. Đây không phải là chuyện vui sao? Cười lên!”

Hai người nhìn chủ tử nhà mình rõ ràng bản thân bị thương, còn phải an ủi họ, thì cũng thu hồi nước mắt, lau đi, lộ ra nụ cười.

Đúng vậy, chủ tử không sao, đây không phải là tốt rồi!

Về sau chỗ nguy hiểm này nên ít đi!

Nghe được tiếng lòng của Cẩm Tâm, trang@ddlqđ@bubble editor trong lòng Tịch Nguyệt cũng có sự cảm thông gật đầu.

Lại bảo nàng đi, thì đánh chết nàng cũng không chịu đi.

Thời gian ba ngày này thật là rất.., trong nháy mắt lại trôi qua, ba ngày nay sau khi Cảnh đế tắm rửa thì ăn chay niệm Phật, cầu phúc cho muôn dân.

Vẫn ở trong Phật Đường này, cũng không ra ngoài.

Cũng chỉ có ba ngày, ngược lại tinh thần Tịch Nguyệt thì tốt hơn một chút.

Đợi sau khi Cảnh đế thấy Thẩm Tịch Nguyệt tỉnh lại, dịu dàng hỏi: “Nguyệt nhi cảm thấy như thế nào?”

Tịch Nguyệt không có quen giọng nói hân dịu dàng như vậy, lắc đầu ý bảo mình không sao.

Thấy nàng mới vừa rồi vẫn cười đùa với tiểu cung nữ, lúc này gặp hân lại thành hủ nút, Cảnh đế đi tới bên cạnh nàng.

Nàng nằm nơi đó, sợi tóc lộn xộn.

“Một tiểu cô nương như nàng, lúc ấy sao lại có hơi sức kia chứ?”

Lời này giống như là lằm bằm lâu bầu.

Tịch Nguyệt cũng không nói chuyện, cứ ngơ ngác nhìn hắn.

Gạt tóc dài của nàng qua một bên, Cảnh đế cũng nhìn chăm chăm nàng.

“Tại sao không nói chuyện?”

Một giọt nước mắt rơi xuống.

Cảnh đế thấy nàng như thế, có chút không hiểu, nhưng lại dịu dàng lau đi nước mắt cho nàng.

“Chúng ta cũng không có việc gì.”

Đây là câu nói đầu tiên nàng nói với hắn.

“Đúng vậy, chúng ta đều không có việc gì.” Hắn lặp lại.

“Thật tốt!”

Cảnh đế nhìn mặt Tịch Nguyệt thỏa mãn, suy nghĩ một chút, bật cười, cũng thật khẽ mở miệng: “Thật tốt!”

Chúng ta đều không có việc gì, thật tốt!

Tế trời kết thúc. Tịch Nguyệt tuy là bị thương, nhưng cũng không phải là không nói không thể nhúc nhích, mọi người vẫn lên đường hồi kinh.

Vốn theo lệ thường thì Cảnh đế muốn tu dưỡng mấy ngày ở nơi này, nhưng mà bởi vì vết thương Tịch Nguyệt, lúc này hành trình lại trước thời hạn.

Dù sao, bên này chỉ có hai đại phu, được liệu gì cũng không có nhiều lắm, cũng không tốt với vết thương của nàng.

Bởi vì liên quan tới vết thương của Tịch Nguyệt, đường về đi rất chậm, đi khoảng năm ngày.

Đợi đến trở lại Kinh Thành, giống như lần trước, mọi người chờ nơi đó.

Trong cung đã biết được chuyện Thẩm Tịch Nguyệt bị thương. Chỉ là tình hình cụ thể ngoại trừ Thái hậu thì người khác cũng không biết.

Vừa về cung thì nâng Thẩm Tịch Nguyệt từ Tiệp dư lên tới Chiêu Nghi, vinh sủng như vậy, cho dù là kẻ ngu cũng hiểu tất nhiên là có liên quan tới vết thương kia của nàng.

Có lẽ hoàng thượng cũng không hết sức toan tính, không đến thời gian một ngày, ngay cả người ngoài đã biết, Thẩm Tịch Nguyệt cứu hoàng thượng.

Tuy rằng cuối cùng cũng không phải là nàng cứu, nhưng nếu như không có người chống đỡ trong thời gian ngắn, sẽ có hậu quả rõ ràng gì.

Tịch Nguyệt trở về Thính Vũ Các, nhưng bởi vì thân thể suy yếu, cũng không chiêu đãi bất kỳ kẻ nào.

Hạnh Nhi và Quả Nhi thấy bộ dáng nàng như vậy, cũng khóc.

Chỉ là cuối cùng thì không sao rồi.

Đợi đến lúc không có ai, Tịch Nguyệt khe khẽ mở miệng: “Bảo Thúy Văn sang đây xem vết thương của ta.”

Cầm Tâm gật đầu: “Dạ”

So ra mà nói thì Tịch Nguyệt tin tưởng y thuật của Thúy Văn hơn. Thúy Văn cẩn thận kiểm tra một chút vết thương, dieenddafnleequysddoon gặt đầu.

“Chủ tử yên tâm, vết thương này xử lý rất tốt, chính là nên xử lý như vậy. Ngài không cần lo lắng. Chỉ là này vết trầy ở cánh tay cũng không có gì ngoài phương thức trị liệu, yêu cầu, chẳng qua là tu dưỡng.”

Nghe Thúy Văn vừa nói như thế. Tịch Nguyệt lại mếu máo, xem ra là không thể lành trước thời hạn rồi.

Lấy được câu trả lời khẳng định của Thúy Văn, Tịch Nguyệt thở dài.

“Vận số của ta cũng quá củ chuối đi.”

Rời cung chường mười ngày, đương nhiên là Cảnh đế phải bận rộn hơn rất nhiều, nhưng cho dù như thế, mỗi ngày hắc cũng vẫn sang thăm Tịch Nguyệt.

Thật ra thì có tới hay không nàng cũng không có ý kiến gì, chẳng qua nếu như tới chính là ân sủng, như vậy nàng vẫn hi vọng Cảnh đế thường tới.

Cảnh đế biết nàng không thích xã giao với cung phi ở đây, thì nói không có việc gì không cho phép đến thăm nàng, cũng chính là vì vậy, ngược lại chỗ của Tịch Nguyệt hoàn toàn không có người nào như trước đây.

Nếu như nói có khách, vậy cũng chỉ có một người. Lần này cũng không phải Chu Vũ Ngưng, ngược lại là Đại hoàng tử Nghiêm Vũ.

Trước đó vài ngày lúc Thái hậu đến thăm nàng dẫn theo đứa nhỏ tới đây, nhìn dáng vẻ nàng bị thương như vậy, hắc khó khăn mở miệng nói chút lời xuôi tai.

Tịch Nguyệt nghĩ đến đó lại cảm thấy buồn cười.

“Đúng rồi, Hạnh Nhi, trong khoảng thời gian này chúng ta không ở trong cung, có chuyện lớn gì không?”

Hạnh Nhi nghe chủ tử vừa hỏi, vỗ đầu một cái, cáo lỗi: “Xem nô tỳ, lại quên mất chuyện lớn như vậy, rốt cuộc không nói cho ngài.”

Nàng cũng bởi vì chủ tử bị thương dọa sợ, rốt cuộc quên mất chuyện khác.

Thấy nàng như thế, Tịch Nguyệt tò mò: “Đừng vội thừa nước đục thả câu, nói!”

Thật ra thì Hạnh Nhi cũng không phải là thừa nước đục thả câu, nàng nói chuyện quen là như thế: “Là Tĩnh tần, Tĩnh tần sinh được một tiểu hoàng tử.”

Lần này Tịch Nguyệt mới là giật mình thật.

“Tĩnh tần? Không phải nàng ấy mới bảy tháng thôi sao?”

Hạnh Nhi gật đầu: “Đúng là vậy. Không biết là bởi vì sao nàng động Thai Khí, chính là bốn ngày trước khi các ngài trở lại, thì đã sinh ra, ước chừng đã sinh ba ngày! Sinh ra một tiểu hoàng tử. Chẳng qua ta nghe nói, đứa bé bởi vì sinh non, vô cùng nhỏ lại yếu ớt.”

Bạch Du Nhiên sẽ không mù quáng động Thai Khí, xem ra có lẽ là có người động tay động chân sau lưng.

Chỉ là Tịch Nguyệt tin tưởng, tất nhiên là Bạch Du Nhiên sẽ không bỏ qua người hại nàng.

“Hoàng thượng thấy chưa?”

“Nghe nói là thăm rồi. Nô tỳ nghe nói, cũng không biết có phải là tin chính xác hay không.” Hạnh Nhi hơi chần chờ, nhưng mà vẫn nói tiếp.

“Nô tỳ nghe cung nữ bên kia nói, lúc đỡ đẻ Tĩnh tần có chút thương tổn, sợ là, sợ là về sau không thể hầu hạ hoàng thượng nữa.”

Nghe nói như thế, Tịch Nguyệt sửng sốt, bị tổn thương?

Nàng cũng không phải là thiếu nữ ngây thơ, dĩ nhiên là hiểu tổn thương kia không thể hầu hạ hoàng thượng là ý gì.

Gặp phải chuyện như vậy, chắc hẳn Bạch Du Nhiên nhất định sẽ đau lòng muốn chết. Nàng mới bấy lớn.

“Chuyện như vậy? Bản thân Tĩnh tần biết không?”

“Sao lại không biết, chuyện như vậy, tất nhiên là phải nói cho nàng. Chỉ là Tĩnh tần cũng coi lại nhân họa được phúc, Thái hậu đã chấp thuận để Tam hoàng tử nuôi bên cạnh nàng rồi.” Hạnh Nhi thở dài nói.

Trong cung này tất nhiên có quy củ trong cung, một điều trong đó chính là thứ tam phẩm trở xuống không được nuôi dạy con cái của mình.

Tịch Nguyệt không nói gì thêm.

Cùng là thân phụ nữ giống nhau, nàng không biết mình nên nói cái gì.

Tuy là kể từ sau sự kiện rơi xuống nước nàng có ngăn cách với Bạch Du Nhiên, nhưng mà cũng là thân phụ nữ, chuyện khác có lẽ là nàng ấy không sao cả, nhưng là chuyện như vậy, ôi!

Thấy chủ tử không nói, Hạnh Nhi bổ sung thêm một câu: “Nói là sau khi trở về hoàng thượng đã lệnh kính sự phòng loại bỏ thẻ bài của Tĩnh tần đi.”

Tịch Nguyệt gật đầu, trang ## bubble bày tỏ mình biết rồi.

Nhìn vẻ mặt nàng có chút ảm ức, Hạnh Nhi không nhiều lời, khẽ cúi chào rồi vội vàng đi làm việc của mình.

Nhưng lúc này Tịch Nguyệt lại có rất nhiều ý nghĩ, hoàng thượng vừa đi thì Bạch Du Nhiên lại xảy ra chuyện, nếu như không phải là sinh non, đứa nhỏ này của nàng ấy còn chưa chắc sẽ như vậy. Đứa bé bảy tháng, thân thể kia phải yếu hơn, tất nhiên là có người tính kế Bạch Du Nhiên.

Mà ba ngày mới sinh ra đứa bé, chỗ bị thương kia, Tịch Nguyệt cũng có nghi ngờ thật sâu.

Nếu đây thật sự là do có người lén lút làm quỷ, như vậy thật đúng là quá ác độc rồi. Phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ, mưu tính trên loại chuyện này, việc ngầm ngầm này không khỏi cũng quá mức xấu xa.

Trong cung này thủ đoạn tranh đấu lẫn nhau lại càng lúc càng bỉ ổi rồi sao!

Cũng không biết là hoàng thượng thấy chuyện này như thế nào.

“Khởi bẩm nương nương, Lai Hỉ công công đã tới.” Quả Nhi ở cửa nói.

“Cho hắn đi vào đi.” Tịch Nguyệt ngồi dậy.

Lai Hỉ vẫn là bộ dáng thường ngày kia, mang theo mặt cười: “Thuần chủ tử, hoàng thượng sai nô tài tới đây gặp báo ngài một tiếng, tối nay tuyên ngài thị tẩm, trong cung ngài chuẩn bị thật tốt.”

Thầm Tịch Nguyệt mê mang một hồi, thị tẩm? Bộ dáng hiện nay của nàng là hoàn toàn không thể thị tẩm đấy?

Chỉ là rõ ràng là Lai Hỉ cũng không hiểu, nói xong dận dò của hoàng thượng, thì bèn xoay người rời đi.

Cầm Tâm ở cửa nghe được tiếng Lai Hỉ nói thì cũng không hiểu nhìn chủ tử mình: “Thân thể chủ tử đã ra dạng này, thì tuyệt đối không thể làm loạn!”

Tinh thần Tịch Nguyệt trở lại bình thường: “Đã tới rồi thì cứ yên tâm. Chắc hẳn là trong lòng hoàng thượng hiểu rõ. Cho dù là không hiểu, ta cũng sẽ nhắc nhở hần. Không sao.”

Trong cung ngay cả một nữ tỳ cũng biết là hoàng thượng tuyệt đối sẽ không ngủ lại ở bất kỳ chỗ nào, vì vậy hoàng thượng nói thị tẩm, đoán chừng cũng chỉ là ở lại một lát thì rời đi.

Nhớ ngày đó, Huệ Phi mất đứa bé, hoàng thượng cũng cứ theo lẽ thường tuyên nàng, không nhất định là phải làm chút gì, an ủi dễ dàng một chút cũng tốt rồi.

Có lẽ hôm nay cũng là như thế.

Đợi đến gần tối Cảnh đế đi tới Thính Vũ Các, thấy Thính Vũ Các này lại giống với thường ngày, thì biết được, chắc chắn là họ không có hiểu rõ ý của mình.

“Nô tỳ gặp qua hoàng thượng.” Mấy cung nữ rồi rít quỳ lạy.

“Hôm nay chủ tử các người có khoẻ không?”

Cầm Tâm trả lời: “Chủ tử khoẻ hơn nhiều.”

Cảnh đế gật đầu, vào bên trong phòng.

Tịch Nguyệt thấy hần đến, bèn muốn đứng dậy. Cảnh đế đi vài bước vỗ về nàng ở yên.

“Chăm sóc thật tốt. Hôm nay trầm ngủ ở đây, nàng bảo bọn họ thu xếp một chút.”

Cái gì?

Tịch Nguyệt ngốc trệ!

Cả người như mù mị đi!

Thấy dáng dấp nàng ngây ngốc ngơ ngác, Cảnh đế bật cười: “Thế nào? Không muốn để trẫm ở lại?”

Bèn vội vàng lắc đầu: “Không phải, hoàng, hoàng thượng, ngài muốn ngủ ở đây ư?”

Làm sao có thể? Đời trước ngay cả nàng chết đi, hắn cũng không chịu ngủ chung với bất cứ người nào mà?

Tịch Nguyệt không hiểu đã xảy ra chuyện gì, mặt đờ đẫn, ngay cả trả lời cũng là phản xạ có điều kiện.

Nhéo hai má của nàng, thần trí Tịch Nguyệt đã tỉnh lại, chỉ nhìn hắn như thế.

“Hoàng thượng ——” Vẫn là không dám tin.

“Nha đầu, nàng nhanh hồi hồn cho trẫm.”

Tịch Nguyệt lại bị người nhéo hai má, cuối cùng thì phục hồi tinh thần lại.

“Cầm Tâm, Cầm Tâm ——”

Nghe tiếng chủ tử, Cầm Tâm vội vàng vào cửa.

“Đi chuẩn bị chăn đệm, tối nay hoàng thượng muốn nghỉ nơi này.”

Cầm Tâm cũng sững sờ, chỉ là nàng cũng không luống cuống giống như Tịch Nguyệt, vội vàng đi chuẩn bị.

Cảnh đế cười ha ha.

Thật ra thì người khác không biết, bản thân Cảnh đế cũng biết được, vài ngày trước đó, tật xấu tỉnh giấc nửa đêm của hắn đã tốt hơn, nhưng trở về hoàng cung thì lại bắt đầu mắc phải. Ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu, rốt cuộc đây đã xảy ra chuyện gì.

Hôm nay Phúc Linh Tâm tới (may mắn tư tưởng linh hoạt), hắn đột nhiên đã nghĩ, *d&d#l@q^dc trước đó vài ngày không tỉnh giấc tất cả đều là nằm mơ thấy ngày đó nàng ấy không buông tay.

Nếu hôm nay không mơ, vậy thì hắn tìm đến nàng ngủ cũng giống như thế chứ?

Rốt cuộc lần này thử là không muốn bỏ qua cảm thụ giấc ngủ bình yên một mạch tới sáng mà rất lâu rồi chưa từng thử.

“Tại sao hoàng thượng muốn nghỉ chỗ này.” Nàng không hiểu, thật sự chẳng lẽ bởi vì mình cứu hắn sao?

Không tự chủ hỏi nên lời, Cảnh đế nhìn dáng vẻ nàng mê mang, giải thích: “Tại sao trẫm lại không thể nghỉ chỗ này. Thường ngày cũng chỉ là không thích có người ngủ bên cạnh, cảm thấy không vui thích dễ chịu thôi. Hôm nay trẫm lo lắng cho nàng. Mỗi lần nhắm mắt thì nhớ tới bộ dáng nàng ngày đó.”

Lời này là gạt người! Cho dù Tịch Nguyệt ngu nữa cũng hiểu.

Nhưng vẫn làm ra vẻ mặt cảm động.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Tịch Nguyệt cực kỳ khẩn trương, vậy mà có lẽ còn hồi hộp hơn so với lần đầu của hai người, bản thân nàng cũng không nói được là tại sao. Mới nhìn Cảnh đế nhu tình như vậy nói lên cùng nhau nghỉ ngơi với nàng, nàng lại cảm thấy toàn thân cũng không có trạng thái.

Thấy bộ dáng nàng căng thẳng như thế, Cảnh đế cũng không coi đó là vấn đề, thật ra thì, trong lòng hắn cũng có chút gợn sóng. Hình như kể từ khi còn bé trở đi thì hắn không ngủ chung với người khác. Vừa mới bắt đầu là thói quen sinh hoạt, sau đó thì lại không thể, hắn không có biện pháp khuyên mình tin tưởng bất cứ người nào.

Trời mới biết, hôm nay hắn đến tìm Thẩm Tịch Nguyệt để ngủ chung, cũng đã ra quyết tâm rất lớn. Vốn trong lòng có chút không thoải mái, nhưng thấy bộ dáng nàng kỳ cục, dường như Cảnh đế lại cảm thấy, thật ra thì khá tốt.

Có lẽ, nàng nên khẩn trương hơn so với hắn chứ? Thị nữ cũng sai đi ra ngoài, thậm chí là gác đêm cũng chỉ có Lai Hỉ, đương nhiên là không được dùng người khác.

Thật ra thì Tịch Nguyệt ngủ cũng chẳng yên ổn. Hôm đó ở hành cung lúc Cảnh đế vừa vào cửa, nàng cũng đã cảm thấy, về phần những con muỗi kia mà nói chỉ là làm vẻ nhưng * mà thôi.

Nhưng lúc này Cảnh đế lại muốn ngủ chung với nàng, nàng cảm thấy toàn thân cũng không tiện. Cảnh đế nhìn nàng sờ cái này một chút, đụng chạm cái kia, rõ ràng cho thấy có vẻ lo lắng. Mở miệng nói: “Không bằng,

nàng thối tiêu cho trăm? Đoán chừng rất mệt mỏi, nàng cũng dừng căng thẳng.”

Thật ra thì trong lòng hấn cũng không được tự nhiên, chẳng qua nếu như làm càn một lần thật, có thể lại khác biệt. Tịch Nguyệt lắc lư đầu biến thành trống lắc. Cánh tay nàng đã bị thương, lại còn dùng miệng hầu hạ hấn, điểm này thì thế nào nàng cũng không chịu.

Thấy nàng không chịu, đôi mắt nhỏ đề phòng ra sức liếc mắt nhìn hấn, Cảnh đế ổn định tinh thần một chút. “Vậy thì ngủ đi.”

Hai người cùng dựa sát vào nhau, cũng không nói chuyện. Đây đối với hai người cũng coi như là một thể nghiệm có vẻ đặc sắc, dù sao Cảnh đế cũng lớn tuổi hơn rất nhiều, cũng chín chắn hơn nhiều, không lâu lắm thì bình thường lại, nhưng Tịch Nguyệt thì khác, cảm thấy hơi thở để hấn làm cho nàng hết sức không thoải mái.

Cảm thấy nàng ngọ nguậy mãi, Cảnh đế nhỏ giọng: “Không ngủ được à?”

Tịch Nguyệt “Dạ” một tiếng thật khẽ. “Sao nàng không tắt đèn?” Cảnh đế cho là thói quen không thích tắt đèn của mình bị Tịch Nguyệt nhòm ngó, trong giọng nói có sự dò xét.

Cứ tắt đèn thì Tịch Nguyệt lại nhớ đến trận hỏa hoạn khi mình tự sát kia, cho dù biết là việc không tắt đèn ngủ sẽ bị hoàng thượng nghi ngờ, nhưng lại không thể kiềm chế nỗi lòng của mình.

Hai người cũng coi là đánh bậy đánh bạ, đều cho rằng thói quen của mình bị đối phương dòm ngó đến. Tịch Nguyệt suy nghĩ mình nên nói như thế nào, chỉ là thói quen này ngược lại cũng không phải đặc biệt làm cho người ta nghi ngờ thì bèn khe khẽ mở miệng: “Trước khi thiếp tiến cung thì có thói quen này rồi. Một năm trước khi vào cung, ở trong nhà thiếp không cẩn thận rơi xuống nước, kết quả rất lâu mới khoẻ lại. Khi đó, khi đó thiếp

vừa thiếp ngủ thì lại nhớ đến đáy nước lạnh lẽo. Trong lòng sự hãi biết bao, vì vậy luôn như thế.”

Cảnh đế lại không biết được có việc này xảy ra, hỏi “Nàng luôn như vậy?” Tịch Nguyệt gật đầu: “Đúng! Thiếp không thích quá mức tối tăm. Nếu như ngài cảm thấy quá sáng, thì thiếp đi dập tắt.”

Làm như nghĩ tới điều gì, Cảnh đế nâng lên nụ cười: “Thật là một cô nhóc đáng thương. Thôi đi, cứ như vậy, trăm cũng không có ý kiến gì.” Lời này cũng không biết là nói người nào.

Tịch Nguyệt giật giật, nhích lại gần vào trong ngực hắn, phải biết đây là chuyện lớn kiếp trước nàng nghĩ cũng không dám nghĩ. Chỉ là thấy ngược lại Cảnh đế cũng không có ác cảm gì. Nghĩ đến tội xấu kiếp trước của hắn, trang ## bubble lại nghĩ đến kiếp này hắn hoàn toàn như trước đây, sao lại đột nhiên muốn ngủ chung với nàng chứ? Nghĩ đến Cảnh đế hỏi nàng tại sao không tắt đèn, suy nghĩ của Tịch Nguyệt xoay chuyển. Có thể hay không, có thể lúc hắn một mình cũng là như vậy hay không đây?

“Sao nàng rơi xuống nước?” Thấy hắn dường như rất tò mò, Tịch Nguyệt bắt đầu dĩ chuyển trắng mắt. “Không cần thận. Ngài cũng biết, tính tình thiếp cũng không chín chắn lắm, liều lĩnh kết quả là rơi vào trong nước. Cũng không biết có phải là thiếp xung khắc với nước, mỗi lần đều là như vậy.” Nàng rơi xuống nước hai lần, cảm giác kia rõ là..... Hiện nàng nhìn thấy dòng nước nhỏ cũng phải vòng khúc cong.

Cảnh đế vuốt ve tóc dài của nàng: “Trăm cho là, có bí mật gia tộc gì đó!”

Tịch Nguyệt lắc đầu, nhưng bởi vì đang nằm, động tác này cũng không trôi chảy, vội vàng mở miệng: “Không phải. Nào có nhiều bí mật gia tộc như vậy. Hoàng thượng, là ngài lớn lên trong cung, hoàn toàn khác biệt với hoàn cảnh sinh hoạt của chúng thiếp, thật ra thì gia đình bình thường không

có nhiều chuyện muốn chết muốn sống như vậy.” Tịch Nguyệt nói đây cũng là lời thật.

Đây chỉ có gia đình thế gia vọng tộc cực kỳ có tiền hoặc là quan lại thế gia, quan lại nhỏ bé bình thường như bọn họ nào có nhiều chuyện như vậy? Tuy là có chút tranh đấu nhỏ, cũng không cần phải hại chết người, hoặc là hại người rơi xuống nước.

“Không có sao?” Cảnh đế nghi ngờ cau mày. “Nhưng trầm nhớ, lúc trước vợ cả của Chu đại nhân chính là bị tiểu thiếp hại chết.” “Trầm còn nhớ rõ, hai nữ nhi của Dương đại nhân tranh sủng, một người trong đó đẩy một người khác rơi xuống núi.” Những thứ này thì người ta đều biết.

“Dù sao việc Hoàng thượng nói cũng là số ít. Hơn nữa Chu đại nhân và Dương đại nhân đều là gia thế hiển hách, càng hiển hách, tranh đấu càng nhiều, cửa nhỏ nhà nghèo nào phải như vậy. Giống như là Nhị thúc thiếp, hẳn cũng háo sắc bèn nạp nhiều người thiếp, bên ngoài mọi người cũng biết tính khí Nhị thẩm thiếp nóng nảy, là người chua ngoa, nhưng cũng không thấy nàng thật sự đối với mấy người thiếp này như thế nào. Cũng chỉ là ngoài miệng khoe phô trương thôi. Thiếp kia cũng chỉ là nói một chút lời sau lưng. Thật sự muốn hại người, đó là to gan biết bao mới có thể làm được.”

Nghe xong lời Tịch Nguyệt nói, Cảnh đế không nói gì, thật ra thì bản thân hẳn suy nghĩ một chút, lại làm sao không đúng đây? Chỉ có thâm cung nội viện này mới đúng như thế thôi? “Nàng nói ngược lại có mấy phần đạo lý.”

Tịch Nguyệt lẩm nhẩm một lát, cũng tự nhiên hơn nhiều.

Lâm bầm: “Cũng trong thâm cung nội viện này thôi.....” Lời nói phía sau cũng không có nói, chỉ là ngược lại Cảnh đế hiểu ý của nàng. Đối một tư thế, Tịch Nguyệt vui đầu vào cổ hắn. “Thiếp muốn ngủ.”

“Ừ.” Có lẽ nguyên do hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, Tịch Nguyệt lại có chút mệt mỏi rồi. Vốn cho là mình sẽ không ngủ được, nhưng lại hết sức ngủ thiếp đi, và lại ngủ rất say nồng. Ngược lại Cảnh đế, thấy bộ dáng nàng như vậy, cười cười, cũng nhắm hai mắt lại. Không bao lâu sau cũng tiến vào giấc ngủ.....

Cảnh đế vốn tưởng rằng mình giống như thường ngày, nhưng lại là một đêm an ổn. Không chỉ không có nằm mơ thấy khoảnh khắc hai người rơi vào dốc núi kia, thậm chí ngay cả trận ám sát kia cũng không có nằm mơ thấy. Nếu như không phải là Lai Hỉ kêu lên, sợ rằng Cảnh đế chắc sẽ lâm triều trễ.

Sau khi thức dậy ngồi ngây ngốc ở chỗ đó, rất lâu, Cảnh đế quay đầu lại nhìn Tịch Nguyệt kia say sưa. Đặt tay cạnh gò má nàng, cô gái nhỏ nhú nhú mày, đổi một tư thế, ngủ tiếp. Suy nghĩ một chút, Cảnh đế đứng dậy nhỏ giọng nói: “Lai Hỉ, hầu hạ tắm rửa quần áo.”

Dứt lời xuống giường, kéo màn sa trên giường xong. Cảnh đế cũng không rửa mặt chải đầu ở Thính Vũ Các, ngược lại là trở về Tuyên Minh điện. Hắn đã quen Ôn Tuyền thoải mái trong tấm điện của mình.

Đợi đến khi Cảnh đế ra cửa, Tịch Nguyệt mở mắt. Tịch Nguyệt ngủ cạn, hẳn sờ nàng như thế, sao nàng không tỉnh. Mơ mơ màng màng ngồi dậy, suy nghĩ trong chốc lát, lại cảm thấy vậy cũng là một điềm tốt, lại nằm xuống lần nữa, mơ hồ u mê lại bắt đầu ngủ mê man.

Về phần cái khác, ngược lại nàng không nghĩ quá nhiều, là không có đi suy đoán hậu cung này có thể có khiếp sợ. Đương nhiên, cho tới bây giờ cũng không nghĩ ngợi chung với người khác, Cảnh đế đã ngủ ở Thính Vũ Các của Thẩm Tịch Nguyệt, đây là bao nhiêu ân sủng.

Thậm chí ngay cả Thái hậu cũng vô cùng khiếp sợ, dù sao, người khác không biết, bà lại có hiểu biết lơ mơ suy đoán, Cảnh đế không ngủ chung

với người khác, thật ra thì bí mật chính là không tin người khác thôi. Nhưng hôm nay có thể làm đến điểm này, có phải cũng nói rõ là Cảnh đế tin tưởng Thẩm Tịch Nguyệt hay không.

Bà vô cùng chờ đợi khúc mắc của con trai mình có thể cởi ra. Có lẽ, lần ngoài ý muốn này tất cả đều là phúc khí đối với hai người bọn họ. Lúc mấy người trở về cung, Thái hậu hỏi cận kề Tề Phi tình hình lúc ấy, Tề Phi cũng không biết, chỉ biết là lúc hai người muốn đi phía sau núi ngấm lá Phong thì gặp phải điều bất trắc.

Mỗi lần tế trời, hoàng thượng chưa từng đi dạo, lần này lại đi phía sau núi, ý trong lời kia tuy là không nói rõ cũng đã rõ ràng. Tuy là Thẩm Tịch Nguyệt cứu hoàng thượng, nhưng trong lòng Thái hậu ngược lại có một chút xiu ngăn cách. Chỉ là một lời của Quế ma ma ngược lại khiến bà nghĩ nhiều hơn, lúc ấy Tề Phi này cũng không ở đó, hôm nay Thẩm Tịch Nguyệt lại đang thịnh sủng quá mức. Nếu như là nàng ta cố ý lẫn lộn sự thực một chút, ngấm nói xấu Thẩm Tịch Nguyệt, vậy cũng chưa biết.

Gọi Lai Hỉ, Thái hậu hỏi cận kề tình hình lúc ấy, biết được lúc ấy Thuần Chiêu nghi đang nghỉ ngơi, là Cảnh đế thấy nàng không có hứng thú, bèn nói dẫn nàng đến sau núi đi dạo. Về phần ngoài ý muốn, tình hình lúc ấy là hoàng thượng kéo ngã Thuần Chiêu nghi. Cũng là Thuần Chiêu nghi bắt được rễ cây, hai người mới có thể được cứu.

Thái hậu vừa nghe rốt cuộc là như thế, thở dài. Không nhịn được trong lòng lại nhắc tới, cũng may nhờ nghe Quế ma ma, gọi Lai Hỉ tới đây. Nếu không ngược lại oan uổng đứa bé kia. Lại nghĩ Tề Phi cố ý ngấm nói xấu lẫn lộn trái phải, đáp lại chán ghét một hồi.

Tề Phi này trước kia coi như là một người trung hậu đàn hoàng và lại cũng không tranh thủ tình cảm, ngược lại không ngờ, không phải là không tranh, mà là không có cơ hội thích hợp. Lại suy nghĩ những lời nói và việc làm trước kia của nàng ta, người đời là như thế, khi người nghi ngờ một

người, thấy nàng ta làm cái gì hình như cũng cất giấu quỷ dị. Mà nay Thái hậu lại là như thế, nghĩ tới Tề Phi này cố ý dẫn bà sai đường, lại lập tức nghĩ tới những lời nói và việc làm trước kia. Là cảm thấy nàng ta là một người biết diễn trò, trong lòng thật là không thích. Nhớ lại ngày khác nhất định phải gỡ thật tốt.

Phải nói lời của Lai Hỉ cũng không phải là sự thật, lúc ấy trong phòng chỉ có hai người là Cảnh đế và Tịch Nguyệt, cuối cùng là người nào nói đến sau núi, cũng không có người khác biết được. Nhưng Cảnh đế là người có tâm tư sâu nặng, làm sao không nghĩ tới tình hình này. Sớm một chút đã dặn dò Lai Hỉ. Đương nhiên là Thẩm Tịch Nguyệt kéo hắn đi ra sau núi, nhưng xảy ra chuyện này chính là ông trời cũng không thể dự liệu. Cho dù người khác nghĩ như thế nào, thì hắn rất tin tưởng Thẩm Tịch Nguyệt, cũng bởi vì nguyên nhân này, bèn muốn che chở nàng nhiều hơn chút.

Đúng như dự đoán, Thái hậu quả thật là tuyên Lai Hỉ đến hỏi. Về phần lời của Quế ma ma, chỉ có thể nói trước kia Tịch Nguyệt khiêm tốn lại thường xuyên quan tâm thân thể Thái hậu ở trước mặt bà có tác dụng. Trong lòng Quế ma ma, *d&d#l@q^d dĩ nhiên là Thuần Chiêu nghi khá hơn chút so với Tề Phi.

Cũng không ngờ, quanh đi quẩn lại này đúng là đã biến mất một đợt tai họa được che giấu trong vô hình. Bởi vì Tịch Nguyệt dưỡng thương nên hoàn toàn không biết đã phát sinh thị phi phải trái. Mỗi ngày ngược lại vô cùng thoải mái.

Xảo Ninh đã thay đổi biện pháp làm món ăn ngon hơn thỏa mãn ham mê ăn uống của Tịch Nguyệt. Thật ra thì Tịch Nguyệt đều hoàn toàn vô ý đối với những thứ thị phi phải trái này ở hậu cung. Có người nói chính là cảm thấy thú vị. Không ai nói, cũng là vô ý lẫn vào.

Trong lòng nàng vẫn thả lỏng rất thoải mái. Trong cung này, hoàng thượng mới là quan trọng. Mà không hiểu sao hoàng thượng lại tới ngủ

chung với nàng, làm sao nàng cũng không nghĩ ra nguyên do. Sau này cũng chỉ có thể phỏng đoán, nhất định là mình cứu giúp khiến hoàng thượng tin tưởng nàng. Nếu không thì sao lại như thế.

Nhưng ngược lại mấy cung nữ thiếp thân bên cạnh Tịch Nguyệt thì vui mừng hơn hở, đây là tất nhiên. Đám Hạnh Nhi, Đào Nhi cảm thấy đây là trời ban ân lớn, sau này chủ tử nhất định là vững vàng hơn ở hậu cung. Ngược lại Cẩm Tâm nghĩ tương đối nhiều lại có chút lo lắng, sợ chủ tử vinh sủng quá thịnh. Tịch Nguyệt chắc là không có chuyện này đâu.

Thật ra thì mấy ngày nay Tịch Nguyệt cũng quen việc hoàng thượng ngủ bên này mỗi ngày. Có lẽ là bộ dáng hoàng thượng cũng sáng khoái tinh thần, trong lòng Tịch Nguyệt không khỏi oán thầm, có phải hoàng thượng vốn là hàng đêm không ngủ ngon, mấy ngày nay chỉ có bên cạnh mình mới ngủ yên hay không.

Tịch Nguyệt cũng chỉ là oán thầm, cũng không dám suy nghĩ nhiều, nhưng dù thế nào cũng không ngờ, sự thật đúng là như thế.

Đêm đó Cảnh đế và Tịch Nguyệt ngủ chung, một giấc yên ổn đến trời sáng, đúng là cảm thấy tinh thần sáng khoái, có lẽ cũng đúng, mười mấy năm qua hẳn đã bị giấc mơ yếm mê hoặc, hàng đêm không thể yên ổn. Hôm nay một giấc ngủ đến trời sáng, trong lòng hẳn cảm thấy không nói ra lời.

Ngược lại Tịch Nguyệt và hẳn cũng có duyên. Có lẽ nàng cũng không dám tắt đèn mà ngủ, mình cũng vẫn như thế. Tuy rằng Tịch Nguyệt không giống hẳn giật mình tỉnh giấc hàng đêm, nhưng chắc là trời xui đất khiến chữa hết tật xấu của hẳn.

Cảnh đế khẽ thở dài. Thường nghe người ta nói, duyên phận giữa vài người có liên quan sâu vô cùng. Hẳn lại không tin, hôm nay thấy Tịch

Nguyệt tương hợp với hắc ở khắp nơi, trong lòng đúng là có mấy phần tin tưởng mỏng manh. Có lẽ, giữa người và người thật sự là có duyên phận.

“Chủ tử. Lúc trước thái hậu gọi nô tài qua đó, hỏi tình hình trước hôm gặp chuyện không may đó.” Lai Hỉ không thể không ca ngợi suy nghĩ của chủ tử.

Cảnh đế vuốt ve chặn giấy bằng bạch ngọc, gật đầu: “Sự quan tâm của mẫu hậu đối với trẫm là vượt qua tất cả, tất nhiên sẽ quan tâm tình hình ngày đó, người chỉ cần dựa theo lời trẫm là được.”

Lai Hỉ tiếp tục nói: “Trước đó Tề Phi nương nương có lẽ đã nói gì đó.” Hắc cũng không thấy, nhưng chuyện lớn nhỏ trong cung này cũng không thể gạt được hắc. Lai Phúc trong tối hắc ngoài sáng. Nhưng sứ mạng của hai người ngược lại giống nhau.

Cảnh đế cười: “Trẫm đã biết, sao nàng ta cũng không an phận. Chỉ là có lẽ cũng đúng, nếu như an phận, trẫm cũng không cần điều nàng đến vị trí ngày hôm nay.”

Lai Hỉ vừa nghe, thì biết là trong lòng chủ tử hiểu rõ, lặng lẽ đứng ở cửa, cũng không quấy rầy chủ tử.

Cảnh đế chấp tay đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh tượng có chút xáo xạc ngoài cửa sổ. Nhưng trong lòng lại suy nghĩ rất nhiều. Ngày đó khối hương liệu kia có thể hãm hại Thẩm Tích Nguyệt, tổn thương Phó Cần Dao, thật sự là Hiền Phi không dùng khối kia sao? Cảnh đế biết, không phải.

Chủ mưu sự kiện kia cũng không phải là Đức Phi, mà là Tề Chiêu Nghi lúc ấy. Mọi người cũng biết Hiền Phi không thích cái mùi kia, nhưng không ngờ, lúc trước Hiền Phi cho là hắc thích hương liệu này nên đã đốt. Thật ra thì, Hiền Phi thật sự không còn hương liệu.

Khối kia của Thâm Tịch Nguyệt bị chuột cắn, khối kia của Hiền Phi đã dùng hết, chỉ có một người có thể, chỉ có Tề Phi nói là cũng dùng. Mọi người cũng nghi ngờ Đức Phi, nghi ngờ là Đức Phi đoạt được khối hương liệu kia lúc đi soát tẩm cung Hiền Phi, chỉ có hãn biết là khối hương liệu này vốn cũng không còn.

Nếu lòng dạ sâu nặng như vậy, thật ra thì hãn không ngại nâng nòng ta đến địa vị cao. Không có năng lực thì làm sao tranh đấu. Thoáng gọi lên tươi cười, vẻ mặt Cảnh đế thay đổi. “Đi thôi, theo trẫm đi thăm Thuần Chiêu nghi.”

Bây giờ Cảnh đế tới Thính Vũ các thường cũng không cần người khác thông báo, thường thường là tiếng thông báo mới vừa lên, Cảnh đế đã vào trong phòng. Thói quen này của Cảnh đế, bọn hạ nhân cũng không có cách nào. Khoát tay, không đợi tiểu thái giám kêu ra tiếng, Cảnh đế đã vào phòng. Tiếng kêu này đã trực tiếp ngen ở trong cổ họng.

Quả Nhi đang ở phòng ngoài, thấy là Cảnh đế, đang muốn thỉnh an, lại bởi vì động tác của hãn dừng ở đó. Trong phòng mấy người đang nói chút bát quái.

“Hôm qua ven đường Thanh Lam các ta thấy Tiểu Phó đại nhân xa xa! Dáng vẻ của Tiểu Phó đại nhân thật là đẹp mắt nha!” Đây là giọng Đào Nhi. Bởi vì cha con Phó gia là quan đồng liêu, vì vậy thói quen xưng là Phó tướng, Phó Căn Du lại được gọi là Tiểu Phó đại nhân.

Cảnh đế dừng bước. Thường ngày hãn không đến vào canh giờ này, hôm nay coi như là sớm hơn một canh giờ, có lẽ chủ bộc mấy người đang trò chuyện bát quái. Có lẽ là bởi vì nói tới Phó Căn Du, hình như Cảnh đế cũng muốn nghe một chút ấn tượng của người khác đối với thần tử của mình, bèn hăng hái lên, ngồi vào cạnh bàn tròn, 0di33xn0dafnl330fys0doon dùng ngón tay chỉ ly trà, Lai Hỉ bên cạnh cẩn thận châm trà cho chủ tử xong, nhưng mà vẫn không phát ra một chút tiếng vang.

“Trong cung này cung quy sâm nghiêm, người đừng dấn vào.” Đây là tiếng Cẩm Tâm. Hiển nhiên, Đào Nhi cũng không để ý, trong giọng nói có cười đùa: “Cẩm Tâm, làm sao người lại là bà cụ non như vậy chứ! Tiểu Phó đại nhân là lương tể (chồng tốt) trong lòng nhiều thiếu nữ ở trong cung! Người không biết, dáng vẻ hảnh rất đẹp mắt.”

“Thật ra thì ta cảm thấy, vị Phó đại nhân này cũng không anh vĩ (tài hoa/anh hùng vĩ đại) như hoàng thượng.” Cũng không phải là Tịch Nguyệt biết hoàng thượng ở ngoài cửa, trên thực tế, lần này quả thật là nàng không biết. Chẳng qua là thẳng thắn nói ra quan điểm cảm giác của mình thôi.

Đào Nhi phản bác: “Chủ tử * yêu thích hoàng thượng, đương nhiên khắp nơi đều thấy hoàng thượng tốt. Nhưng hoàng thượng không phải là người hạ nhân như chúng ta có thể với tới.”

Cảnh đế nhíu mày, nhấp một miếng trà. Lai Hỉ bên cạnh gì cũng không nói, cúi đầu lắng nghe. Nhưng trong lòng cũng cảm thán Thuần Chiêu nghi này, sao cũng có thể luôn luôn dẫm lên hoàng thượng một chút. Đây cũng quá may mắn.

“Chính là ta thấy, cũng là hoàng thượng tương đối tài hoa vĩ đại.” Cẩm Tâm giúp đỡ chủ tử mình, mở miệng. Đào Nhi nghi ngờ: “Sao Cẩm Tâm tỷ tỷ nói láo, người lại chưa từng gặp Tiểu Phó đại nhân, còn lâu người mới biết bộ dáng của hắn đấy.”

“Ai nói ta chưa từng thấy? Lúc chưa vào cung thì ta đã thấy rồi.” Cảnh đế lại chột nhíu mày. “Hả?” Ngay cả Đào Nhi và Hạnh Nhi cũng kinh ngạc lên tiếng.

“Trước khi tiểu thư vào cung tuyển tú đã từng đi Tự Miếu cầu phúc, khi đó chúng ta đã gặp đôi nam nữ của Phó tướng gia. Bọn họ đứng cách chúng ta không xa.” Cẩm Tâm nói. Hạnh Nhi và Đào Nhi cũng có chút giật mình.

“Vậy nếu như về sau có cơ hội xuất cung, ta cũng muốn đi cúi bái Tự Miếu này, người xem đó, chủ tử và Huệ Phi chúng ta đều từng đi bái, cũng đã tâm tưởng sự thành rồi đấy!” Đào Nhi lẩm bẩm.

Cầm Tâm cười hắc hắc, nói: “Vậy ta thấy người vẫn là không nên đi, chúng ta còn từng gặp Bạch nhị tiểu thư cũng đi bái đấy.” Bạch nhị tiểu thư, chính là Bạch Tiểu Điệp, Bạch Tiểu Điệp phần vị thấp vừa thấp, lại không hợp với bọn họ, Cầm Tâm quen gọi nàng là Bạch nhị tiểu thư.

Đào Nhi lẩm bẩm: “Vậy ta thấy, Phật tổ này cũng không phải là ai cũng phù hộ, chỉ là lòng dạ tốt, tất nhiên sẽ nhận được che chở. Lòng dạ xấu xa thì còn lâu Phật tổ mới phù hộ. Như vậy ta phải đi rồi.”

Có lẽ cảm thấy họ nói tiếp cũng không có lý thú gì, Cảnh đế để ly trà xuống, đang chuẩn bị lên tiếng, thì nghe Tịch Nguyệt vừa mở miệng: “Theo ta thấy, mỗi ngày các người nên nhìn Huệ Phi là được.” Mấy người không hiểu nhìn nàng.

“Huệ Phi và Tiểu Phó đại nhân là huynh muội ruột, hơn nữa lúc đó ta nhìn từ xa, họ cũng có mấy phần tương tự. Tiểu Phó đại nhân giống với một cô nương. Như vậy, các người * mến mộ Tiểu Phó đại nhân, thì đi nhìn Huệ Phi là được rồi. Dù sao không phải là đều như nhau. Tưởng tượng thành nam nhân là được.”

“Phi!” Trong nhà cũng không biết là ai bật cười. Cảnh đế cũng lộ ra nụ cười. Đào Nhi nũng nịu: “Chủ tử lại quen khi dễ người, ngài nói như vậy, sau này chúng ta còn làm sao * mến mộ Tiểu Phó đại nhân chứ. Hu hu, xong rồi xong rồi, bị ngài nói như thế, sao ta hoàn toàn không nhớ nổi Tiểu Phó đại nhân là bộ dạng gì rồi, trong đầu tất cả đều là bóng dáng Huệ Phi nương nương. A... a! Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ đây?”

Thấy Đào Nhi như thế, trong nhà truyền ra một đợt tiếng cười. Chợt nghe Tịch Nguyệt còn nói bậy: “Vốn là như thế, ta cũng chỉ là nói trúng sự

thật thôi. Nam nhân thì phải có bộ dáng nam nhân, một người đàn ông giống với nữ nhân, có lý thú gì. Ta đoán, đừng thấy nhiều người các người * mến mộ hẳn như vậy, bản thân hẳn nhất định tự ti bởi vì bản thân mình như nữ nhân.” Lời này của Tịch Nguyệt tất cả đều là nói bậy, cũng chỉ là trêu chọc Đào Nhi chơi thôi. Quả nhiên, Đào Nhi kêu thảm thiết.

Thường ngày đã biết Tịch Nguyệt là một người nghịch ngợm, vừa thấy như vậy, cũng không phải là như thế, lại lấy đại thần đương triều ra nói giỡn. Cảnh đế lắc đầu, ho khan một tiếng, báo cho biết sự tồn tại của mình. Ngay sau đó bèn vào phòng.

Nghe được tiếng của Cảnh đế, trong nhà mấy người lộ ra trạng thái dờ dẩn. Vốn là chút chuyện giữa cô gái, bởi vì như vậy lại khiến người xấu hổ. Thấy mấy người đều đỏ mặt, Cảnh đế cố nén nụ cười: “Mấy người các người đi xuống đi. Ta với chủ các người thảo luận một chút vấn đề Phó khanh sẽ xấu hổ hay không.” Hai má của mấy người đỏ rực, vội vàng cúi xuống, hấp tấp rời đi.

Tịch Nguyệt cúi gằm đầu, trong lòng oán thầm đối với hẳn, trang ## bubble sao ngày hôm nay lại sớm hơn một canh giờ chứ, cũng chưa đến trời tối mà!

“Nguyệt nhi lại công khai thảo luận những nam tử khác trong nội cung. Người nói, trẫm phải phạt nàng như thế nào đây?”

Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn hẳn, * cười duyên: “Không bằng, phạt thiếp mặc nam trang vào, tự biết xấu hổ?” Cảnh đế nhéo đôi má nàng: “Nha đầu nghịch ngợm. Nàng đó vừa nói như vậy, sợ là sau này trẫm thấy Phó khanh thì lại muốn cười.”

Tịch Nguyệt cãi chày cãi cối: “Nói không chừng, thần thiếp suy đoán lại là sự thật đấy. Thật ra thì, hoàng thượng phạt thiếp chính là không có đạo lý. Thiếp cũng chỉ là dạy dỗ cung nữ của mình một chút, để bọn họ đừng

mất công nghệ về người không nên nghĩ. Trước kia mới sẽ không nói đến hẳn.” Nhìn dáng vẻ nàng nhỏ nhắn cậ mạnh, Cảnh đế cười hắc hắc rồi đưa miệng tới gần.

Tịch Nguyệt vội vàng tránh né: “Hoàng thượng..... Thần thiếp còn bị thương đây.....”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Thời gian qua nhanh, cuộc sống cũng trôi qua. Chớp mắt đã hơn một tháng.

Hơn một tháng này trong cung xảy ra rất nhiều chuyện.

Cánh tay Tịch Nguyệt tốt hơn nhiều, tuy rằng còn đeo băng, nhưng cuối cùng thì không giống vừa mới bắt đầu như vậy. Còn có một chuyện lớn chính là Tĩnh tần, trong cung mọi người cũng biết, Tĩnh tần cũng đã không thể hầu hạ hoàng thượng, trang@d#d#l#q#d@bubble cũng may mà hoàng thượng thái hậu nhân từ, cuối cùng quyết định giao đứa bé cho nàng tự mình nuôi dưỡng, vậy cũng là ơn đức to lớn.

Lúc trong tháng Cảnh đế cũng luôn không phong thưởng cho Tĩnh tần quá nhiều, việc này làm cho người liếc mắt, nghi ngờ cho dù là nàng ta liều chết sinh ra đứa bé, cũng là thua thiệt chính mình. Mất hoàng thượng.

Nhưng Tĩnh tần ngược lại có tính tình bình tĩnh, vẫn cứ mặc kệ người khác nói gì, trong tháng mình ở cử cũng bình thản đàn hoàng ngồi ở trong tẩm cung.

Có lẽ hoàng thượng nhìn trúng biểu hiện của nàng, có thể thật sự cảm thấy nàng sinh con trai cũng coi là có công, ngày qua tháng ở cử đó, chính là một tờ thánh chỉ tới tẩm cung của Bạch Du Nhiên.

Truyền chỉ chính là tổng quản Đại Thái Giám Lai Hỉ.

Bạch Du Nhiên từ Chính Lục Phẩm Tĩnh tần lập tức được thăng lên tới thứ Tam phẩm Tĩnh Tiệp dư. Khiến người liếc mắt, có lẽ cũng đúng, chỉ có thứ tam phẩm trở lên mới có thể tự mình nuôi dạy đứa bé, có lẽ là hoàng thượng cũng nghĩ đến một tầng này.

Như thế xem ra, cho dù là Bạch Du Nhiên nuôi Tam hoàng tử bên cạnh mình, cũng không trái với cung lệ (lệ cũ của cung).

Hơn nữa mọi người cũng biết, Tĩnh Tiệp dư này, phần vị sau này cũng là như vậy.

Không có cứng chiều, nói làm sao lên chức lần nữa. Có lẽ, trừ phi là đại phong lục cung, nếu không nàng chắc chắn khó khăn tiến thêm một bước nữa.

Tổn thương nơi đó, cho dù có Bí Dược cung đình kia thì lại như thế nào. Thuốc này cũng không phải là vạn năng.

Cũng vào ngày đầy tháng, Cảnh đế ban thưởng chữ “Ninh” cho Tam hoàng tử.

Thính Vũ Các, Tịch Nguyệt biết được chuyện này, thầm thở dài, Bạch Du Nhiên này cuối cùng đã bình yên sinh ra đứa bé. Sau này nếu như được cũng chưa biết chừng. Lại suy nghĩ một chút, nếu là mình, sợ rằng cũng liều mạng hết sức chỉ vì bảo vệ được đứa bé của mình thôi.

Cho dù Bạch Du Nhiên là dạng người gì, nhưng mà nàng ấy sẽ là một mẫu thân tốt, điểm này thì Tịch Nguyệt rất tin tưởng, không hề nghi ngờ.

Mỗi ngày đã lạnh dần, dường như cũng chỉ là trong chớp mắt.

Bên ngoài cung cũng lục tục truyền đến chút tin tức, lúc trước nàng nhờ Xảo Ninh nhắn cho cậu, muốn biết rốt cuộc là Thẩm gia, Nhạc gia có quan hệ với Lục vương gia hay không. Cậu chỉ trả về hai chữ: “Không có”.

Nàng tin tưởng tính tình của cậu, nếu hẳn nói không có thì nhất định không có.

Nhưng, chuyện kiếp trước chắc chắn là có liên quan, Tịch Nguyệt âm thầm suy nghĩ, nghĩ từ từ thăm dò.

Mùa đông này không rét lạnh giống mùa đông trước, ngược lại thì bình thường hơn nhiều, tuy là lạnh nhưng cũng có thể chịu được.

Hiện nay mỗi ngày Tịch Nguyệt ngoại trừ đi tắm cung Thái hậu thì cũng không đi chỗ khác, cánh tay của nàng dưỡng mấy tháng nay đã lành lại rồi, nhưng muốn nói dùng sức linh hoạt, vẫn còn chưa được.

Thái y nói qua nửa năm, thật đúng là phải nửa năm.

Thỉnh thoảng nàng cũng không quy củ, nhưng làm gì thì Thúy Văn cũng giám sát chặt chẽ, có lúc Tịch Nguyệt nghĩ, Thúy Văn này không vào Thái Y Viện thì thật đáng tiếc. Nhưng lại vừa nghĩ, nào có phụ nữ vào Thái Y Viện đâu. Cho dù là hành y (chữa bệnh bốc thuốc) thì cũng không thể nào.

Cô gái không nên xuất đầu lộ diện, đây là mọi người đều biết.

Tịch Nguyệt thở dài, thời đại này luôn bất công với phái nữ.

Chỉ là cũng còn được, bản thân Thúy Văn cũng không để ý, cuộc sống cũng trôi qua mỗi ngày, mặc dù nàng ấy có chút chất phác sẽ không giả dối, nhưng ở Thính Vũ Các này cũng không cần nàng ấy như thế, thỉnh thoảng hai người cũng sẽ tán gẫu đôi lời về Vạn Phu Nhân.

Đối với Vạn Phu Nhân, hai người đều vô cùng tôn kính, nếu không có Vạn Phu Nhân, thì sẽ không có Thúy Văn ngày hôm nay.

Thời gian trôi qua, song chỉ chớp mắt lại là một năm, lúc lễ mừng năm mới, người Thẩm gia tới thăm Tịch Nguyệt, thấy muội muội lại cao hơn

chút, Tịch Nguyệt cười đùa phải bắt đầu học quy củ.

Quả nhiên là muội muội Nhất Nhất trưởng thành hơn chút so với thường ngày.

Thấm gia tất cả đều tốt, Tịch Nguyệt biết, qua hết năm mới lại thêm một khoảng thời gian thì ca ca sắp thành hôn rồi, hôn kỳ này định vào tháng năm.

Lại là xuân về hoa nở.

Nếu đính hôn, hai nhà bên có chút đi lại, Thấm gia cũng phải người bí mật quan sát Mẫn Vân Ảnh này, thấy nàng ấy vẫn là không kiêu ngạo không nóng nảy như trước kia, làm việc cũng mạch lạc rõ ràng, thì đều vui mừng.

Từ khi hoàng thượng hồi kinh, trong cung này ngược lại yên tĩnh hơn nhiều, có lẽ là Tịch Nguyệt cũng không ra cửa, cho nên không biết tình hình thực tế vẫn có tranh đấu. Tóm lại Tịch Nguyệt đều không coi là quan trọng.

Mỗi ngày nhàn nhã thông dong, cuối cùng lại đến tháng tư.

Nhớ lại ngày tế trời mùa thu, đúng là thoáng như hôm qua.

“Chủ tử, lần này tế trời đã công bố người được chọn, không có chúng ta!” Đào Nhi chu mỏ.

Mặc dù lần trước bị hoảng sợ, nhưng nàng vẫn rất thích hành cung kia.

Lúc này cánh tay của Tịch Nguyệt cũng đã hoàn toàn khỏe, cũng may mà có Thúy Văn coi chừng, nếu không với tính tình Tịch Nguyệt hấp tấp như vậy, *d&d#l@q^d thật là khiến người ta lo lắng.

“Lần này tóm lại là người nào?” Tịch Nguyệt vuốt ve Ngọc Ban Chỉ (nhẫn ngọc) của mình, hỏi.

Đó là món đồ mà Cảnh đế ban thưởng vài ngày trước đó, vừa vặn Tịch Nguyệt yêu thích, bèn thường mang trên tay.

“Nói cũng kỳ lạ, lần này là ba người Đức Phi, Huệ Phi, Tề Phi, đều phải đi.” Lúc đầu Đào Nhi cũng thật là buồn bực lần chọn người này, nhưng sau đó nghe được lời truyền ra trong cung mới hiểu nguyên do.

“Hả?” Tịch Nguyệt cũng tò mò. Trong cung này chỉ có ba phi tử mà tất cả đều đi theo Cảnh đế ra ngoài?

Đào Nhi gật đầu: “Nô tỳ nghe nói, năm nay mưa hơi ít, hoàng thượng nói, để ba vị nương nương cùng đi, trung cung vô chủ, ba vị nương nương cũng là phi vị, nên đi cầu phúc, cũng là mưu cầu phúc lợi cho muôn dân thiên hạ.”

Tịch Nguyệt mới không tin điểm này đâu!

Chỉ là ngoại trừ ba vị này, cuối cùng là phần vị nàng cao, ngấm lại nàng cũng vừa lòng ở trong cung.

Không ai sai bảo ngáng chân nàng, phần vị nàng lại cao, thật là làm cho nàng vui sướng.

“Hậu cung này của hoàng thượng còn ít người, ba vị nương nương cùng đi, trong những người còn dư lại, ta lại là phần vị cao, loại cảm giác này thật đúng là kỳ lạ.” Tịch Nguyệt cười đùa lăm bằm.

Cầm Tâm bên cạnh cũng không thích lời này: “Chủ tử nói lời này là thế nào? Hậu cung này cũng không ít người. Hơn ba mươi người đấy. Chẳng qua là chủ tử lên cao hơn chút. Nhưng chủ tử là chân tâm thật ý đối với hoàng thượng thì vốn nên là vậy.”

Đây cũng chỉ là trước mặt Tịch Nguyệt, nếu như là có người ngoài, Cẩm Tâm tuyệt đối không ra lời này.

Thật ra thì nghe kỹ lời này rất dễ dàng làm cho người ta bắt được thóp.

Chỉ là trong phòng này vốn đều là người đáng tin, đương nhiên là Cẩm Tâm có chừng mực.

Trải qua một năm rưỡi nửa vào cung hun đúc, Cẩm Tâm cũng vốn từ tiểu nha hoàn không có tâm cơ gì trở thành bộ dáng ngày hôm nay.

Mọi người cũng vì lần này ba vị phi tần lớn đều đi theo xuất cung, tất nhiên là Thuần Chiêu nghi khác biệt rồi. Nói không chừng cứ như vậy mà nhúng tay vào sự vụ (công việc) trong cung. Mọi người cũng biết, tuy rằng không thể đi nhưng cũng là vô cùng tốt đối với Thuần Chiêu nghi.

Cho dù nhìn từ một mặt nào đó, đây đều là có lợi cho Thuần Chiêu nghi.

Lúc này mọi người cũng đã quen Cảnh đế đối xử đặc biệt với Thuần Chiêu nghi, thì thâm hận sao mình lại không có cơ hội tốt như vậy.

Nhìn Tịch Nguyệt có chút hoảng hốt, Cẩm Tâm nháy mắt ra hiệu, mấy người khác bèn thu dọn một tý, ra cửa. Bên trong phòng này chỉ còn lại một mình Cẩm Tâm.

“Chủ tử lại có chuyện gì vậy?” Cẩm Tâm nhìn Tịch Nguyệt cũng không giống như vui vẻ, hỏi.

Tịch Nguyệt nhìn một cây xanh biếc, suy nghĩ trong chốc lát, nhìn về phía Cẩm Tâm: “Ta cũng không cho là hoàng thượng toàn tâm toàn ý đối đãi với ta.”

Cẩm Tâm ngẩn ra, không nghĩ là chủ tử lại nói ra lời như vậy: “Vậy lần xuất cung này, ba đại phi tần đều rời đi, không phải cho chủ tử một cơ hội

nhúng tay cung vụ sao?”

Hôm nay trong cung mọi người cũng âm thầm suy đoán như vậy.

Tịch Nguyệt lắc đầu, nàng lại không nghĩ như vậy.

Hai người mới vừa bắt đầu đề tài, thì nghe tiểu thái giám tới đây truyền lời.

Nói là Thái hậu tuyên Thuần Chiêu nghi đến Tuệ Từ cung nói chuyện.

Thoáng gọi lên một nụ cười, Tịch Nguyệt nhìn về phía Cẩm Tâm: “Đi thôi, đi theo ta một chút.”

Mấy ngày nay hoàng thượng gia tăng cường chiều đối với Tịch Nguyệt. Nhưng Tịch Nguyệt cũng không có rối rắm, có một số việc nàng vẫn cứ suy nghĩ hơi nhiều, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy. Nhiều người đợi tính toán nàng, cho dù là hoàng thượng không suy đoán nàng, cũng chưa chắc người khác sẽ không làm nên chút tác dụng gì ở trong đó.

Đợi đến vừa đến cửa Tuệ Từ cung, đã nghe được tiếng nói tiếng cười bên trong.

Có lẽ là trò chuyện với nhau thật vui.

“Thuần chủ tử đã tới, mời vào, thái hậu nương nương đúng là nhắc tới vài lần đấy.” Một vị ma ma già cười gọi ở cửa, cũng không phải là Quế ma ma như trước.

Chỉ là lời này khiến Tịch Nguyệt rất là không thích, 0di33xn0dafnl330fys0doon nhận được thông truyền thì nàng đã đi qua, như vậy, ngược lại có vẻ giống như nàng cố ý trì hoãn.

Mà âm lượng của bà ta lại trùng hợp có thể để cho người trong phòng nghe được.

Nàng biết ma ma già này. Chính là người bên cạnh Đức Phi.

Trước kia nàng cũng không gặp nhiều, cũng không biết vì sao hôm nay Đức Phi lại dẫn theo ma ma già này ra ngoài, nghĩ đến bà ta này, thế nào Đức Phi cũng có ở trong phòng.

Ma ma già này tất nhiên thân phận khác với Quế ma ma, hơn nữa bà ta lại là người bên cạnh Đức Phi, thấy bà ta rất là thân thiện gọi mình, Tịch Nguyệt cũng không để ý tới, vén màn cửa lên, tươi cười vào cửa.

Ma ma già nhìn Thuần Chiêu nghi cũng không để ý tới bà, cũng không buồn bực. Vẫn như là vẻ mặt trung hậu đứng ở cửa.

“Thần thiếp gặp qua hoàng thượng, Thái hậu, Đức Phi tỷ tỷ, Tề Phi tỷ tỷ, Huệ Phi tỷ tỷ.” Trong cung này người ở địa vị cao đúng là toàn bộ đã đến đông đủ.

Không trách được mới vừa rồi tràn đầy nét mặt vui cười! Hoàng thượng này, dù là không hài lòng nhiều hơn nữa cũng phải hóa thành nụ cười mềm mại.

“Nguyệt nha đầu đã tới, tới đây ngồi.” Thái hậu vẫn thích Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt hiểu chuyện ngồi vào vị trí đầu dưới.

“Cánh tay của Thuần muội muội thật là khoẻ rồi hả?” Mặt Tề Phi ân cần.

Đã non nửa năm Thái hậu không quá thích Tề phi, nhưng cũng thật may là tính tình Tề Phi tương đối nhẹ nhàng, trải qua biểu hiện lâu dài này, cuối cùng đã xoay chuyển cảm nhận của Thái hậu lại.

Tuy là Thái hậu không thích nàng ta giống loại thích Thuần Chiêu nghi, nhưng so sánh với Huệ Phi và Đức Phi, ngược lại coi như là không tệ đối với nàng ta.

Ba vị phi tử lớn, hôm nay xem ra, lại là nàng ta có thể vào mắt Thái hậu.

Tịch Nguyệt cũng mỉm cười gật đầu: “Đa tạ Tề Phi tử tử quan tâm, muội muội đã khỏi.”

Nửa năm này cũng coi như là nàng lừa được mắt người, hoàng thượng ngoài nàng ra sẽ không chung ngủ với người khác, chỉ một điều này thì người khác đã theo không kịp.

“Vậy chính là quá tốt rồi.”

Ánh mắt Tề Phi nhìn Tịch Nguyệt dịu dàng giống như ánh trăng rằm. Trong lòng Tịch Nguyệt lại lạnh lạnh.

Trong cung này cũng không phải là diễn trò với nhau sao.

Thái hậu nhìn lướt qua mọi người, mở miệng nói: “Có lẽ Nguyệt nha đầu cũng đã nghe nói, mấy ngày nữa chính là hoàng thượng muốn cùng đi tới hành cung tế trời với mấy vị tử tử người, bây giờ tuổi ai gia cũng đã già, về cung vụ khó có thể với tới, thuận tiện muốn để cho người tới đây giúp một tay. Người thấy có được không?”

Tịch Nguyệt cũng chỉ là dừng lại trong nháy mắt, nhưng lại là cau mày.

Tiếp đó chính là cười tươi: “Khởi bẩm thái hậu nương nương, theo nương nương an bài cung vụ, thần thiếp tuyệt đối không thể từ chối.”

Nếu nói lời như vậy, nhưng thật lâu sau khi Cảnh đế ở chung với nàng, hiểu phương thức nói chuyện của nàng, có lẽ nàng chắc chắn là có thể nhưng. Quả nhiên, tiếp theo Tịch Nguyệt lại mở miệng: “Nhưng thân thể này của thần thiếp tuy là khỏi hẳn, nhưng bởi vì tuổi còn nhỏ, mọi việc lỗ mãng không ổn thoả, nếu như tùy tiện nhúng tay cung vụ, thì nhất định luống cuống tay chân, có lẽ thiếp đây còn chưa lên tay, mấy vị tử tử đã trở về, như thế còn phải để họ dọn dẹp cục diện rồi rảnh cho thiếp. Như vậy

Nguyệt nhi chính là muôn lần chết cũng khó chối tội này. Chuyện này vẫn là kính xin thái hậu nương nương suy nghĩ tỉ mỉ, thật sự là Nguyệt nhi không chịu nổi chức vụ lớn.”

Đức Phi rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cho dù Tề Phi và Huệ Phi không hề nói gì, nhưng Tịch Nguyệt cũng rõ ràng cảm thấy họ bí mật vui sướng.

“Nha đầu này, người đó cũng không biết đau lòng ai gia.” Thái hậu không nhìn ra cảm xúc, nhưng trong miệng cũng là oán trách.

Tịch Nguyệt lấy lòng cười: “Nguyệt nhi dĩ nhiên là đau lòng thái hậu nương nương, nhưng mà chuyện này sức Tịch Nguyệt lại không thể đạt tới, vả lại thân thể thái hậu nương nương khoẻ mạnh, đang lúc trung niên. Không phải là lớn tuổi đâu. Thái hậu nương nương thương Tịch Nguyệt, lần này bèn bỏ qua cho Tịch Nguyệt đi.”

Lời này tuy rằng nói là có chút không quy củ, nhưng lại cũng khiến Thái hậu thoải mái.

Cười liếc Tịch Nguyệt: “Nha đầu người đó, quen lười biếng rồi. Việc này đã tính toán xong việc tốt, rồi cuộc để cho người làm rối loạn.”

Tịch Nguyệt cười yếu ớt chấp hai tay lại thi lễ, lại là bộ dáng thư sinh nhỏ nhận lỗi.

Thái hậu nở nụ cười.

“Đã như vậy thì cứ như vậy, Nguyệt nha đầu tự nhận là tuổi còn nhỏ không thể gánh trọng trách này, vậy ai gia cũng chỉ có kiên trì mấy ngày. Người đó, nhưng sau này thì không cho từ chỗ nữa.” Lại liếc nhìn Tịch Nguyệt.

Nàng cười hì hì.

Cảnh đế ngồi bên cạnh nhìn vẻ mặt động tác của mọi người, trang ## bubble vẫn luôn không có phản ứng gì nhiều lắm, lần này nhìn Tịch Nguyệt như vậy, ngược lại cũng hơi cong môi.

“Nha đầu này quen là tính tình trẻ con. Không quản lý sự vụ thì mặc kệ đi. Chăm sóc thân thể thật tốt, chờ sinh cho trẫm một Đại công chúa.”

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt mọi người kinh ngạc, hoàng thượng ít khi nói loại lời này, chỉ có hai đứa con trai mà cũng không thân thiện, ngược lại hôm nay giọng điệu có chút chờ đợi nói muốn Thăm Tịch Nguyệt sinh cho hắc một Đại công chúa.

Nhìn lại vẻ mặt Thăm Tịch Nguyệt, đỏ rực, vô cùng then thùng.

Trong lòng cũng căng thẳng. Nhưng lại ngẫm nghĩ, hoàng thượng này nói thì lại như thế nào, công chúa và hoàng tử thì làm sao cũng không thể so, hơn nữa nếu chưa nói để Thăm Tịch Nguyệt sinh một hoàng tử, có phải cũng là ý hoàng thượng ám hiệu kín đáo hay không.

Ngay cả Thái hậu cũng nghĩ như thế.

Trong lòng mấy người lại có chút vui mừng, công chúa tuy ít, nhưng dù có thế nào, cũng là người nhà người ta. Sinh hoàng tử mới là chính đáng.

Thật ra thì những người này vẫn suy đoán sai ý Cảnh đế rồi, cho rằng hắc không muốn để Thăm Tịch Nguyệt sinh con trai, nhưng ngược lại chưa từng nghĩ, chỉ có hai người đã sớm thương lượng qua, chính là Tịch Nguyệt vốn muốn sinh con gái trước.

Dân gian chính là có tục ngữ, con gái là áo bông thân thiết của mẫu thân, có thể thấy được, có một cô con gái nhỏ thân thiết cũng là mong đợi của Tịch Nguyệt.

Người trong cung đã cử chi điên rồ với chuyện con nối dòng. Chỉ biết theo thói quen tầm thường có cái nhìn về chuyện này, cũng không ngờ có người có ý tưởng khác.

“Được rồi được rồi, nếu hoàng đế đã nói như vậy, vậy chuyện này bèn quyết định như vậy, ba người các người trước khi đi cũng xử lý thỏa đáng tất cả việc nên làm đi, như vậy ai gia cũng ít chút chuyện. Về phần Nguyệt nha đầu, nếu hoàng thượng nói rồi, chính là chần sót thật tốt, bản thân ai gia không có con gái, ngược lại cũng mong mỏi, Nguyệt nha đầu sinh cho ai gia một cháu gái.”

Tịch Nguyệt dùng khăn che mặt, làm như hết sức thẹn thùng.

Tất cả mọi người không để ý đến, bên cạnh cửa có bóng dáng nho nhỏ đứng cách phòng trong không xa, Nghiêm Vũ lại nhìn Tịch Nguyệt như vậy, không nhìn ra vẻ mặt. Trên gương mặt giống như cha mình kia thần thờ.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Bất luận người khác nghĩ thế nào thì Tịch Nguyệt vẫn từ chối chuyện quản lý cung vụ này.

Cầm Tâm ở bên cạnh Tịch Nguyệt đã lâu, mặc dù không phải là người tâm tư kín đáo nhưng cũng cảm giác được, Tịch Nguyệt từ chối việc này khiến cho mọi người đều vui vẻ, cho dù là Thái Hậu cũng vậy.

Trở lại tẩm cung, Tịch Nguyệt chơi đùa với mấy món đồ chơi bên trong cái giỏ nhỏ của mình, trên mặt nhìn không rõ là cảm xúc gì.

Cầm Tâm suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói: “Các nàng cũng không thực lòng muốn chủ tử tham gia vào chuyện trong cung.”

Tịch Nguyệt gật đầu: “Đó là đương nhiên. Tâm tư của Hoàng Thượng thì ta không biết nhưng từ chối chuyện này cũng là đúng. Mặc dù hiện nay ta có thể tham gia vào chuyện cũng vụ nhưng Huệ phi, Đức phi, Tề phi đều không phải là người lương thiện, đương nhiên là ta không nên nhúng tay vào. Hơn nữa, phân vị của ta thế này, mặc kệ người khác ra sao thì ta cũng yếu thế so với họ. Cũng không phải là từ chối thì sẽ không có cơ hội, ngược lại còn có thể để cho Hoàng thượng có ấn tượng rằng ta không tham quyền thế. Còn Thái Hậu, mặc dù vị trí hiện tại của người là cao nhất hậu cũng nhưng cũng là nữ nhân, bà đã quen khống chế hậu cung, chẳng lẽ em không phát hiện rằng Thái hậu không thân thiết với bất kì ai trong số ba vị phi tử phân vị cao nhất kia sao?

Cầm Tâm cẩn thận suy nghĩ, gật đầu tán thành: “Vẫn là chủ nhân suy nghĩ sâu xa.”

Tịch Nguyệt cũng không nói nhiều, đạo lý này dễ hiểu như vậy, chỉ cần không bị quyền thế làm cho choáng váng thì tự nhiên có thể nhìn rõ.

“Hoàng thượng giá lâm....”

Tịch Nguyệt vội vàng đứng dậy, chỉ thấy Cảnh đế đi từ bên ngoài vào, dường như là trực tiếp đi từ cung của Thái hậu lại đây.

Thấy Tịch Nguyệt hơi nhún người hành lễ, Cảnh đế nở nụ cười.

“Đứng lên đi.” Đờ nàng dậy sau đó ôm nàng ngồi xuống bên cạnh.

Nhìn nàng ngược đôi mắt to long lanh ngập nước nhìn mình, Cảnh đế nhìn xuống dưới một chút: “Sao vậy? Trẫm có gì không thích hợp sao?”

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Không có. Chỉ có điều mấy ngày nữa là Hoàng Thượng dời đi rồi, nô tỳ nghĩ phải ngắm người nhiều một chút.”

Nhìn dáng vẻ mong chờ tha thiết của nàng, Cảnh đế cười xoa đầu nàng: “Tiểu nha đầu thực khiến trẫm đau lòng. Lần này nàng cẩn thận ở trong cung tĩnh dưỡng, chờ trẫm trở về. Huynh trưởng của nàng cũng sắp thành hôn rồi, đến lúc đó trẫm cho phép nàng trở về tham dự.”

Lời này vừa nói ra, quả nhiên là thấy Tịch Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn, dáng vẻ vô cùng giật mình, đây là chuyện lớn thế nào chứ!

“Hoàng, Hoàng thượng, người cho phép thiếp về thăm nhà?” Nàng có hơi nói lắp.

Có thể về phủ tham gia lễ thành hôn của huynh trưởng, đây là chuyện mà nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Cảnh đế gật đầu: “Đương nhiên, thế nào? Nàng không tin trẫm?”

Tịch Nguyệt vội lắc đầu, nở nụ cười, núp đồng tiền như hoa: “Thiếp tin, thiếp biết là Hoàng thượng tốt với thiếp nhất mà.”

Không ai không thích nghe lời hay, Cảnh đế mỉm cười: “Tiểu nha đầu nàng đó, trẫm thấy nàng chỉ biết nịnh nọt người ta mà thôi. Trẫm cho phép nàng về phủ nàng liền nói trẫm ngàn tốt vạn tốt, nếu như không cho, chắc chắn nha đầu nàng sẽ oán thăm trẫm mất.”

Đương nhiên là Tịch Nguyệt không chịu thừa nhận, có điều Cảnh đế cứ khẳng khẳng như vậy nàng cũng không cãi hấn, ngoan ngoãn đưa đôi môi thơm tho của mình tới, Cảnh đế cảm thấy nàng ngoan ngoãn, trong mắt cũng hàm chứa ý cười.

Nha đầu này, lúc mới tiến cung vẫn chỉ là một mầm cây nhỏ, qua một năm rưỡi được hân tưới nước đã trở thành bộ dáng xinh đẹp như hoa ngày nay.

Đưa tay di chuyển đến ngực nàng, cảm nhận cảm giác đầy đặn. Ngay cả nơi này cũng biến lớn, thực sự khiến người ta vui mừng.

Cảnh đế suy nghĩ sau đó xé bỏ y phục của nàng. Nhìn quần áo không thể mặc được nữa, Tịch Nguyệt đẩy hấn ra.

Cảm hứng đang dâng trào thì bị người đẩy ra, Cảnh đế hơi bất ngờ nhìn nàng.

Tịch Nguyệt cũng thở dốc: “Người, người, không được lần nào cũng xé y phục của thiếp.” Nàng chu môi nói.

Thời khắc mấu chốt này, nếu không nói cho hấn biết thì lần sau hấn vẫn sẽ như vậy, nàng rất yêu thích bộ y phục này nha, cứ như vậy mà không thể mặc được nữa.

Cảnh đế lộ ra nụ cười thâm trầm, vươn tay nhéo vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cả người ngã trên người nàng: “Thấy nàng còn có tinh lực để chú ý quần áo, xem ra trăm vẫn chưa nỗ lực đủ rồi.”

Dứt lời, mồm sói lập tức vươn tới. Mặc dù động tác của hắn hơi thô lỗ nhưng không đến nỗi khiến nàng bị thương.

Tịch Nguyệt bị hắn hôn tới mức thở dốc, né trái né phải, có điều Cảnh đế nhìn động tác này của nàng cũng rõ đây chỉ là phản ứng bản năng mà thôi, không phải là thực sự chống cự hắn.

Hơn nữa như vậy còn là một loại tình thú, không lâu sau thì bên trong truyền ra một trận thở dốc.

Người của Thính Vũ Các cũng đã quen với loại chuyện này, tất cả đều yên lặng, nên làm gì thì làm, không hề tới gần nội thất.

Đến khi ân ái xong, Cảnh đế và Tịch Nguyệt đều không còn mảnh vải trên người, có điều vì là ngày xuân nên vẫn còn hơi lạnh. Cảnh đế lập tức lôi chăn qua đắp lên người hai người, Tịch Nguyệt dựa vào người hắn, không ngừng thở dốc, cổ họng thanh thanh như động vật nhỏ bị dọa sợ.

Cảnh đế càng ngày càng cảm thấy đáng vẻ này của nàng đáng yêu, lại gần cần cổ của nàng, khẽ hôn mấy cái. Da thịt nàng mềm mại, dù hắn chưa sử dụng nhiều lực nhưng vẫn để lại dấu vết rõ ràng.

Bản thân Tịch Nguyệt cũng không biết nhưng dù không nhìn thấy thì nàng cũng đoán được.

Nhìn dấu vết loang lổ trên người nàng là có thể đoán được nàng dễ bị bầm tím thế nào, mà hắn mỗi khi làm loại chuyện này thì đều như vậy, nàng cũng đã quen rồi.

Lúc đầu Cảnh đế từng nhúu mày hỏi nàng có đau không, Tịch Nguyệt rất ngoan, đương nhiên nói là không sao.

Chính vì vậy nên hăn càng ngày càng quá đáng.

Tịch Nguyệt cắn nát một cái răng bạc, hận lúc đó không giả vờ đáng thương sớm hơn thì bây giờ đã không bị như vậy.

Lại cúi xuống nhìn bộ ngực của mình một chút, nàng cắn môi.

Ngửa đầu nhìn hăn.

Có lẽ là ánh mắt của Tịch Nguyệt quá mức rõ ràng cho nên Cảnh đế vuốt tóc nàng nói: “Làm sao vậy, tiểu cô nương?”

Tịch Nguyệt oán giận: “Người khiến cho cả người thiếp đều là vết thương.”

Cảnh đế nhúu mày: “Không phải là nàng nói không đau sao?”

Thực sự không đau, nhưng mà, như vậy rất khó coi. Lại nói, thực giống, thực giống mình đặc biệt lẳng lơ.

Thấy hai má nàng hồng hồng, Cảnh đế cười tà: “Nàng đang nghĩ đến cái gì?”

Tịch Nguyệt nhìn hăn cô ý trêu chọc mình thì không chịu lên tiếng.

Dường như Cảnh đế cảm thấy rất vui vẻ, cười ha hả.

Tịch Nguyệt thấy thế thì trong lòng thầm hận, giận dữ dựa vào người hăn, có lẽ do quá mệt mỏi, không lâu sau liền thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại thì trời đã tối, nghĩ lại nàng cảm thấy mình ngủ quá say rồi, có điều quay đầu nhìn bên cạnh, chính là nhìn thấy Cảnh đế đang ngủ

say ở bên cạnh.

Tịch Nguyệt lẩm bẩm: “Không biết con của chúng ta sẽ giống chàng hay giống ta. Ủm, nếu như là con gái thì vẫn là giống ta là được rồi. Nếu như giống chàng, có lẽ lớn lên sẽ không dễ lập gia đình. Tương lai, tương lai chúng ta lại sinh một bé trai giống chàng có được không?”

Ngón tay nàng trượt nhẹ tới môi hăn.

“A!”

Cảnh đế bất ngờ hé môi ngậm lấy tay nàng, Tịch Nguyệt giật mình.

Cảnh đế thấy dáng vẻ kinh ngạc của nàng thì cười híp mắt, trong đôi mắt không có chút buồn ngủ nào.

Quả đấm nhỏ của nàng ngay lập tức đập mấy cái lên người hăn.

Trong khuê phòng, Cảnh đế cũng không quá để ý những hành động mờ ám này.

“Chúng ta sẽ có rất nhiều hài tử.”

“Ủm.” Tịch Nguyệt không biết tâm tình của Cảnh đế thế nào khi nói ra những lời này nhưng trong lòng nàng đặc biệt vui mừng.

Kiếp trước nàng không có hài tử, đời này, nàng chỉ hy vọng nàng có thể làm một mẫu thân tốt.

“Thái hậu giao chuyện cung vụ cho nàng, vì sao lại không nhận?” Cảnh đế đùa nghịch với ngón tay của nàng, đúng là coi nó thành đồ chơi.

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Hoàng thượng hy vọng thiếp giúp Thái hậu sao?”

Sắc mặt Cảnh đế không hề thay đổi: “Không phải là chuyện trẫm có hy vọng hay không, trẫm chỉ tò mò muốn biết nàng nghĩ thế nào.”

Cảnh đế nói vậy khiến cho Tịch Nguyệt không thể không đáp.

“Phải trả lời thật?”

Cảnh đế cười nói: “Đương nhiên.”

“Trả lời thật chính là, mặc dù thiếp có thể quản lý được nhưng cũng chỉ có mấy ngày, thiếp cần gì phải tự tìm phiền phức chứ?”

Nàng đúng là nói thật.

“Mặc dù sau đó người có tiếp tục để co thiếp tham gia vào chuyện cung vụ nhưng mà thiếp lại nghĩ thân thể thiếp đã tốt rồi, hơn nữa chúng ta còn có ý muốn sinh hài tử. Nếu như thiếp thực sự có thai, đương nhiên sẽ không có tinh lực để làm những chuyện kia, nếu có hài tử đương nhiên là hài tử quan trọng hơn. Đợi thiếp sinh xong thiếp còn muốn chăm sóc đứa bé thật tốt, đương nhiên là phải mất mấy năm. Nhận lấy rồi trả lại còn không bằng không nhúng tay vào từ đầu.”

Tịch Nguyệt nói lời thật thật giả giả lẫn lộn, Cảnh đế gật đầu giống như tán thành.

“Nàng đúng là một người thông tuệ, biết chuyện gì nặng chuyện gì nhẹ.”

Ngẫm lại những lời này của Cảnh đế thì cũng không hy vọng nàng tiếp nhận chuyện cung vụ. Trong lòng Tịch Nguyệt cười thầm một tiếng, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng.

Nếu như đã nói như vậy thì Cảnh đế cũng không nói nhiều đến chuyện này nữa, hai người lại nói chuyện phiếm về việc nhà.

Giống như nghĩ tới điều gì, Cảnh đế mở miệng lần nữa, nói: “Nghe nói hôm qua Vũ Nhi tới thăm nàng?”

Hôm qua Nghiêm Vũ đã tới thăm nàng, từ sau khi nàng bị thương, cánh tay bị đeo băng thì Nghiêm Vũ xin phép Thái hậu, thường xuyên tới thăm nàng, mặc dù không nói lời hay thế như cũng coi như giải sầu.

Bây giờ nàng khỏe rồi nhưng cậu vẫn thường tới đây.

“Ừm, hôm qua Đại hoàng tử tới, cậu bé nói là thay Thái hậu tới thăm thiếp một chút.” Đúng là một đứa bé đặc biệt.

Cảnh đế cười: “Trẫm còn nghe nói nó thường xuyên răn dạy nàng.”

Dứt lời, Cảnh đế tinh tế quan sát nàng, Tịch Nguyệt cũng không tức giận, vui vẻ nói: “Thực ra chẳng lẽ Hoàng thượng không phát hiện sao? Răn dạy cũng là một loại quan tâm đặc biệt.”

Cảnh đế nghe những lời ấy thì bật cười: “Trẫm đúng là chưa từng nghe qua lời này. Răn dạy cũng là một loại quan tâm đặc biệt, Vũ Nhi đối xử lạnh lùng với tất cả mọi người, chẳng lẽ chính là yêu thích tất cả mọi người?”

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Hoàng thượng lại cố ý hiểu sai lời của của thần thiếp rồi, răn dạy mà thần thiếp nói không phải là trừng mắt lạnh lùng. Phải biết rằng mỗi ngày Đại hoàng tử răn dạy thần thiếp đều ẩn dấu sự quan tâm. Cậu bé chỉ là đặc biệt lo lắng vì chúng ta ra ngoài xảy ra chuyện mà thôi. Đứa nhỏ sẽ không biết cách thể hiện tình cảm của mình, chỉ là nghĩ nếu như không nói những lời khó nghe thì lần sau chúng ta sẽ lại tiếp tục đi đến những nơi nguy hiểm đó.”

Cảnh đế thở dài: “Nàng đúng là rất hiểu thẳng bé.”

Tịch Nguyệt nở nụ cười đáng yêu: “Chỉ là đứa bé mà thôi, có thông minh thì cũng chỉ là một đứa trẻ, thiếp vốn có duyên với trẻ con.”

Nói xong thì hơi đắc ý ưỡn ngực.

Cảnh đế thấy dáng vẻ này của nàng thì bật cười.

“Những người khác trong cung đều không thích tiếp xúc với Vũ nhi, vì sao nàng lại thích như vậy?”

Nghĩ lại, Cảnh đế thực sự có lòng tin nhất định với Thẩm Tịch Nguyệt, nếu không thì cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Nếu như là người khác, lúc này nhất định sẽ là lúc để biểu hiện lòng trung thành, nhưng Tịch Nguyệt lại không như vậy: “Thực ra tình tình của Đại hoàng tử thực sự không tốt lắm, coi như là một đứa trẻ khó tính. Nhưng mà vừa nhìn thấy thằng bé, thiếp lại nhớ tới muối muôi của mình. Hoàn cảnh của hai đứa giống nhau đến tám phần, lúc đó, bất luận thằng bé làm cái gì, thiếp đều cảm thấy có thể thông cảm được. Dù sao, thiếp cũng là một trong số những người chiếm đoạt phụ thân của thằng bé. Hơn nữa, thằng bé là con trai của người nha!”

Cảnh đế nhìn nàng lăm bằm, sau đó cười cợt nói: “Nàng cảm thấy mình chiếm đoạt ta?”

Tịch Nguyệt đột nhiên nhào vào lòng hắn, mềm mại dịu dàng nói nhỏ: “Đương nhiên là thiếp chiếm đoạt người, người là của một mình thiếp...”

Thấy nàng như vậy, trong nháy mắt trái tim Cảnh đế như bị siết chặt, lập tức nghiêng người đè nàng dưới thân.

“Đứa bé tham lam này, trăm là của một mình nàng, của một mình nàng....”

Tịch Nguyệt cười khanh khách đưa tay ôm lấy cổ hắn, không lâu sau hai lửa nóng hừng hực bắt đầu nổi lên.

“Nàng tham lam khác người, thế nhưng trẫm lại vô yêu thích nàng muốn chết. Chỉ muốn từng miếng, từng miếng ăn hết nàng, khiến cho nàng không thể làm loạn được nữa.” Cảnh đế vừa nói chuyện vừa tiến vào.

Một lúc sau, trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ, thở dốc....

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 104+1

Hoàng thượng mang theo ba phi tử rời đi, Tịch Nguyệt đã khôi phục lại cuộc sống ăn uống vui đùa vui vẻ của chính mình.

Trong ngày xuân này gió xuân hiu hiu, cũng cực kỳ vừa lòng, Tịch Nguyệt dọn trà cụ lên trong đình nhỏ cách hồ sen không xa, nghe gió ngấm cảnh, cũng rất tự tại.

Không ít người trong cung đều cho rằng Thuần Chiêu Nghi ngu, sao lại không biết nhân cơ hội này nhanh chóng kéo quyền thế đến trong tay, bỏ lỡ một cơ hội tốt, nhưng nàng không xen vào, đương nhiên người khác cũng vui mừng.

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, Tịch Nguyệt vẫn sinh hoạt cực kỳ sinh động.

Bà xích đu trong đình, Tịch Nguyệt nằm phía trên đùi đưa, trong lòng cực kỳ thoải mái.

“Chủ tử, người xem bên kia đó có phải Đại hoàng tử hay không?”

Tịch Nguyệt từ xa nhìn lại, đứa bé đứng bên cạnh ao không phải Đại hoàng tử Nghiêm Vũ ư?

Bé nhỏ bé đứng nơi đó, hai cung nữ áo trắng sát người, Tịch Nguyệt nhận ra họ, hai người họ là đại cung nữ cận thân của Đại hoàng tử. Cũng là người cần thận.

Chỉ thấy bé không ngừng xê dịch cục đá nhỏ dưới đất, nhìn đáng vẻ hết sức nhàm chán.

Tịch Nguyệt không biết tại sao liền nở nụ cười: “Hạnh Nhi, người đi mời Đại hoàng tử tới uống trà.”

Hạnh Nhi chạy chậm tới, một lát sau, chỉ thấy tầm mắt Nghiêm Vũ nhìn sang. Tiếp đó liền đi theo bước chân của Hạnh Nhi tới nơi đình này.

Theo đạo lý, Tịch Nguyệt vốn nên thỉnh an Nghiêm Vũ, cúi người khễ phúc, chỉ thấy Nghiêm Vũ cũng không gọi nàng, chỉ nhìn chăm chăm nàng.

Trong lòng Tịch Nguyệt cũng không có ý tức giận, chỉ nghĩ, đứa bé này lại làm gì đó không được tự nhiên rồi.

Một lúc lâu, giống như Nghiêm Vũ vừa mới nghĩ đến nàng, vẻ mặt phức tạp lại nhìn nàng.

Âm thanh non nớt vang lên: “Đứng lên đi.”

Tịch Nguyệt không nằm lại trên ghế xích đu, chỉ ngồi trên băng đá trong đình.

Cầm Tâm lạnh lợi lột một cái đệm bên trên.

Nghiêm Vũ nhìn xung quanh một chút, suy nghĩ một chút, bản thân lại bò lên xích đu của Tịch Nguyệt. Năm nay Nghiêm Vũ năm tuổi, nhưng nằm nơi đó vẫn còn đáng vẻ tiểu oa nhi.

Tịch Nguyệt và đứa nhỏ này nói chuyện ngược lại cũng đã quen phóng túng chút, cho dù hôm nay nhìn bé giống như có tâm sự, nàng vẫn mở miệng: “Hôm nay Đại hoàng tử không đi Thượng Thư Phòng?”

Nghiêm Vũ xoay đầu, cung nữ bên cạnh cười yếu ớt giải thích: “Bẩm Chiêu Nghi nương nương, gần đây thân thể Đại hoàng tử có chút không tốt,

thái hậu nương nương nói, tạm thời không đi Thượng Thư Phòng nữa.”

Tịch Nguyệt nhìn Nghiêm Vũ, cũng không thấy một chút đáng vẻ khó chịu, phỏng đoán tám phần là đứa nhỏ này không muốn đi.

Có điều nếu Thái hậu cũng đã nói như vậy rồi, nàng càng không thể nào quản nhiều, dù sao thân phận không tiện.

Rõ ràng tiểu tử này lại không thích cung nữ tự chủ trương, mặt hung dữ nói: “Lúc nào thì đến phiên một người như người lắm miệng.”

Ngược lại khí thế mười phần.

Cung nữ vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Tuy chuyện này là bởi vì mình hỏi thăm, nhưng Tịch Nguyệt cũng hiểu, chủ nhân dạy dỗ người dưới mình, nàng tuyệt đối không thể can thiệp, quỳ củ trong cung đã là như thế.

Được, chẳng qua Nghiêm Vũ cũng chỉ nói một câu như vậy, thấy cung nữ quỳ xuống, cũng liền gọi nàng đứng lên.

“Các người lui xuống hết đi, ta muốn tâm sự với Thuần Chiêu Nghi.”

Nghiêm Vũ là nhi tử của Tuệ Từ hoàng hậu, lại là trưởng tử của hoàng thượng, cho dù Tịch Nguyệt phong phi, thân phận cũng không bằng Nghiêm Vũ. Bị bé gọi thẳng tọc danh như vậy, cũng cực kỳ bình thường.

Mấy cung nữ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, có chút không xác định, nhưng thấy thân phận của Nghiêm Vũ, họ cũng không thể không nghe theo, dù hơi lo lắng, nhưng vẫn cúi chào, ra khỏi đình, Cẩm Tâm Hạnh Nhi bên cạnh Tịch Nguyệt cũng nghe bé nói: “Các người cũng đều đi xuống.”

Mấy cung nữ liếc mắt nhìn Tịch Nguyệt, thấy nàng gật đầu, cũng ra khỏi đình.

Tịch Nguyệt nhìn Nghiêm Vũ như thế, biết được tất nhiên là bé có lời muốn nói, thật ra thì Tịch Nguyệt cũng biết, hai người ở một chỗ như vậy mặc kệ là đối với nàng hay đối với Nghiêm Vũ thì đều không tốt. Thân thể Nghiêm Vũ yếu đuối rất dễ dàng bị người khác mưu hại, nếu như không phải tất cả đám người Tề phi Đức Phi đều không làm, sợ là Tịch Nguyệt cũng sẽ không như vậy.

“Đại hoàng tử có lời muốn nói?”

Tịch Nguyệt nhìn bé ngơ ngác nhìn phương xa, cũng không mở miệng, chỉ chủ động tìm đề tài.

Quay đầu lại nhìn Thẩm Tịch Nguyệt một cái, Nghiêm Vũ chép miệng: “Làm sao người biết được? Ta bảo các nàng đi xuống, cũng chỉ là không thích họ ồn ào thôi.”

Đưa bé này, lại cứ mạnh miệng.

Tịch Nguyệt chỉ cười, cũng không nói.

Nếu như muốn nói, bé tất nhiên sẽ nói.

Quả nhiên, không lâu sau, bé lại mở miệng: “Người...người muốn sinh một nữ nhi?”

Nghe câu hỏi của bé, Tịch Nguyệt lại lắp bắp kinh hãi, không biết được bé nghe từ đâu, nhưng lại nghĩ một chút, trong cung này cũng không có gì là bí mật, nàng chỉ gật đầu.

Không trách được mấy ngày nay Nghiêm Vũ chẳng hề tới Thính Vũ Các, hôm nay lại xoay xoay vặn vặn, có lẽ biết được chuyện này?

Hơi hòa hoãn, Tịch Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, ta muốn sinh con gái. Người, không thích có một tiểu muội muội sao?”

Nghiêm Vũ trợn mắt: “Không thích.”

Thấy hần như vậy, Tịch Nguyệt cười “Khanh khách”, không ngờ bé thật sự phiền não vì chuyện như vậy.

“Tại sao người không thích hả? Tiểu muội muội không tốt sao? Mềm mại non nớt, mặc váy hoa gọi người ca ca phía sau ôm người.”

“Không tốt.” Bé hơi cúi đầu, làm như nghĩ tới điều gì.

Tịch Nguyệt vẫn luôn cảm thấy đứa bé này không giống như bề ngoài.

“Vậy, tại sao không tốt đây? Chẳng lẽ người lại thích đệ đệ?” Tịch Nguyệt thử dò xét.

Chỉ thấy bé bỗng nhiên ngẩng đầu: “Không thích.” Suy nghĩ trong chốc lát, hình như cực kỳ rối rắm, nhưng cuối cùng cũng mở miệng: “Vậy, vậy nếu như nhất định phải có một, vậy, vậy hay là muội muội đi.....”

Tịch Nguyệt có thể thấy được lo lắng trong mắt bé, có chút hiểu được, tất nhiên là Nghiêm Vũ lo lắng Cảnh để không thích bé.

Lúc nàng còn bé cũng vậy, khi đó nàng cũng cực kỳ lo lắng mẫu thân có đứa bé sẽ không thích mình.

Nếu như không phải là mẫu thân mất sớm, có lẽ nàng cũng muốn âm ỉ một trận.

Nghĩ tới những chuyện trước kia, ánh mắt Tịch Nguyệt nhìn Nghiêm Vũ dịu dàng hơn.

“Ta có một ca ca và một muội muội.” Xoay đầu nhìn về phía phương xa, cũng không nhìn Nghiêm Vũ, nàng nói tiếp: “Lúc ta còn nhỏ rất thích khóc, thường xuyên ở phía sau ca ca, nếu có người ức hiếp ta, ca ca sẽ là người đầu tiên xông tới trước mặt, bảo thù cho ta. Sau này mẫu thân mang thai,

khi đó mẫu thân nói, về sau ta sẽ có một tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội. Lúc ấy ta cực kỳ giận dữ, cảm thấy mẫu thân không thương ta, mẫu thân nhất định là rất thương rất thích bảo bảo chưa ra đời đó. Mỗi ngày ta đều bú sữa bình, còn giả bộ bệnh, nghĩ mẫu thân sẽ nhìn ta lâu hơn, yêu thích ta nhiều hơn, không thích bảo bảo chưa ra đời. Cũng nghĩ tất cả mọi người đều không thích nàng.”

Nghiêm Vũ nhìn nàng, giọng nói hơi gấp gáp: “Sau đó thì sao?”

Tịch Nguyệt cũng không động đậy, vẫn như vậy, nhưng giọng nói lại thương cảm: “Sau đó? Sau đó khi mẫu thân sinh muội muội xảy ra chuyện, đã qua đời. Chúng ta biến thành đứa bé không có mẫu thân, thậm chí còn có người nào bên cạnh cũng vụng trộm cười nhạo chúng ta. Nói không có ai thích chúng ta. Phụ thân cho rằng bởi vì mẫu thân sinh muội muội mới có thể chết, không thích muội muội chút nào, nàng nhỏ như vậy, mềm như vậy, nhưng không ai thích nàng. Ta cũng tức giận, ta cũng cho rằng nàng hại chết mẫu thân, nhưng lúc đó trong nhà nhị thúc tam thúc có rất nhiều đứa bé, khi nhìn thấy bọn họ ức hiếp nàng, ta vô cùng tức giận. Thì ra tất cả mọi người không thích nàng, ta không hề vui mừng chút nào. Nàng khóc gọi ta là tỷ tỷ, từ đó trở đi, ta thề, ta cũng muốn bảo vệ muội muội giống như ca ca bảo vệ ta.”

Có lẽ lời nói của nàng chạm đến nỗi lòng của Nghiêm Vũ.

Bé hơi cúi đầu, giọng nói có chút cô đơn: “Ta không có ca ca, cũng không có tỷ tỷ. Ta cũng hại chết mẫu thân, phụ thân không thích ta.”

Không biết tại sao, nước mắt Tịch Nguyệt lập tức rơi xuống, đi tới bên cạnh xích đu ôm bé trong ngực.

“Phụ hoàng rất thích ngươi, hẳn là người lớn, hẳn xấu hổ khi nói việc này ra miệng. Mỗi ngày hẳn đều phải bận rất nhiều rất nhiều công việc, cho

nên không thể thường xuyên chơi cùng với Vũ Nhi, thật ra thì, trong lòng hẳn rất áy náy.”

Giọng nói của Nghiêm Vũ có chút lưỡng lự: “Đúng, đúng sao?”

“Ừ.”

Vỗ vỗ bả vai nho nhỏ của bé, Tịch Nguyệt trấn an: “Dù là chuyện gì, đều có hai mặt. Không cần ăn năn hối hận tự coi nhẹ mình. Mỗi đứa bé đối với cha mẹ mà nói đều là bảo bối tốt.”

Nghiêm Vũ cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn nàng: “Người hi vọng ta đối xử tốt với đứa bé của người ư? Người muốn ta làm một người ca ca tốt sao?”

Thấy kiểu tình huống như vậy mà bé còn có thể nghĩ tới những chuyện này, Tịch Nguyệt bật cười, ngược lại chút không khí thương cảm cũng gần như biến mất.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của bé, Tịch Nguyệt làm bộ nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Á, Hả? Đúng vậy. Nếu như tương lai ta có một đứa nhỏ, dĩ nhiên hi vọng tất cả mọi người thích bé.”

Nghiêm Vũ cong miệng: “Nếu như bé nghe lời, ta sẽ thích bé, nhưng nếu như bé không nghe lời, ta mới không để ý tới bé. Giống như Gia Nhi Ninh Nhi vậy.”

Hiện tại Tam hoàng tử còn nhỏ, chỉ nói Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, thật ra thì đứa bé lại hiểu được mọi thứ.

Nhưng hai người đều không qua lại thân thiết với nhau, Thái hậu quyết sẽ không dạy Đại hoàng tử như vậy, nhưng Đức Phi đây?

Tranh giành đoạt đích tất nhiên là bắt đầu từ nhỏ.

“Nếu như bé không nghe lời, ta cũng biết đánh cái mông của bé, dân gian có câu ngạn ngữ đấy, chính là nói cây nhỏ không tu không thẳng. Ta hi vọng đứa bé của mình, mặc kệ là trai hay gái, tương lai đều là một người đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc.”

Nghiêm Vũ nhìn nàng rồi suy nghĩ một chút, giống như tiểu đại nhân gật đầu: “Vậy nếu như bé không nghe lời, ta có thể đánh cái mông của bé sao?”

Tịch Nguyệt bật cười, nhin không được, sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của bé, chắc, quả nhiên là con nít, thật mềm..

“Ừ, nếu như bé thật sự làm sai, người liền mang bé tới chỗ phụ hoàng hoặc là Thuần Chiêu Nghi, chỉ cần thật sự sai, chúng ta ai cũng sẽ không nuông chiều bé.”

Lời nói này ngược lại rất có kỷ xảo, nhưng Tiểu Nghiêm Vũ lại không nghe ra mớ ám trong đó.

Nàng nâng khóe môi lên, nở nụ cười.

“Ta sẽ làm một người ca ca tốt.”

Rất nhiều năm sau, tiểu oa nhi vô pháp vô thiên chỉ sợ hai người, một là mẫu thân Thẩm Tịch Nguyệt, một người khác, chính là huynh trưởng Nghiêm Vũ.

Hình như từ sau khi nói chuyện ở đây, quan hệ của Tịch Nguyệt và tiểu tử Nghiêm Vũ này tốt lên mấy phần.

Một thời gian sau, bé thường sẽ thờ dài với bụng nàng, sao người còn chưa có em bé đây? Náo loạn khiến Tịch Nguyệt dở khóc dở cười. Đường nhiên, đây là nói sau.

Những ngày tế thiên luôn cực.

Không quá mấy ngày đám người Cảnh đế đã trở về.

Thấy Nghiêm Vũ và Tịch Nguyệt lại thân thiết hơn mấy phần, Cảnh đế rất không hiểu, Tịch Nguyệt lại cứ cười không đáp. Nàng cố tình treo ngược hứng thú của người khác, cuối cùng sau khi bị thu thập một phen mới lắp bắp nói ra tình huống lúc ấy.

Cảnh đế nhìn nàng như vậy, mỉm cười nói, người cũng là người thông minh, đứa nhỏ còn chưa mang thai đã tính toán cho bé người ca ca tốt.

Thật ra thì Tịch Nguyệt cũng sợ Cảnh đế suy nghĩ nhiều, người này quen đa nghi, nhưng sau khi cẩn thận quan sát hẳn, thật sự giống như cũng không có suy nghĩ nhiều, cuối cùng nàng cũng yên tâm.

Cảnh đế dĩ nhiên thấy được Tịch Nguyệt cẩn thận, nhưng mà hẳn cũng có suy nghĩ của mình, hiện tại là thời điểm hẳn cường tráng nhất, có lẽ tương lai còn sẽ có rất nhiều đứa bé, đứa bé có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, sao bây giờ lại có thể nói tới được, Thậm Tịch Nguyệt trẻ tuổi, tương lai cũng chưa chắc sẽ không có nhi tử của mình, cho nên nàng cũng không cần lôi kéo nhi tử không hề được hẳn cưng chiều quá mức.

Chính là vì vậy, hẳn đối với việc Tịch Nguyệt quan hệ thân thiết với Nghiêm Vũ, cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Cuộc sống này tất nhiên quá mệt mỏi, nhưng mà cũng chỉ là trong nháy mắt, đã tiến vào tháng năm, Tịch Nguyệt nghĩ tới mấy ngày nữa chính là ngày ca ca thành thân, lại nghĩ đến hoàng thượng đồng ý với nàng, trong lòng kích động, nhưng nàng kích động bên này, Cảnh đế bên kia lại không lên tiếng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 104+2

Như vậy khiến Tịch Nguyệt không chắc hẳn có tâm tư gì, chẳng lẽ lại không muốn cho nàng đi?

Tịch Nguyệt lo lắng trong lòng, lại không thể trực tiếp hỏi hoàng thượng, sốt ruột giống như con kiến trên chảo nóng.

Nàng đã gấp thành như vậy, nhưng lại không biết, hoàng thượng nhìn nàng như thế, cũng cảm thấy buồn cười, lại vẫn không nói gì.

Đêm tĩnh lặng.

Mặc dù hiện tại Cảnh đế không nói mỗi ngày nghỉ ở Thính Vũ Các, nhưng cũng là hai ba ngày lại nghỉ ngơi ở nơi này một chút. Bây giờ Tịch Nguyệt cũng thấy rõ, trừ mình ra, Cảnh đế không ngủ cùng bất cứ kẻ nào, sợ là vẫn có nguyên do, nhưng lại thấy ban đêm hẳn cũng không có ham mê đặc biệt gì, liền nghi ngờ tất nhiên là liên quan đến mình.

Mặc dù suy nghĩ như thế có chút dán vàng lên mặt mình, nhưng Tịch Nguyệt lại cảm thấy vô cùng có khả năng.

Không nói chính xác, Cảnh đế lại không tin tưởng bất cứ kẻ nào, cho nên mới ngủ một mình, mà bởi vì hành động liều chết cứu hãn của chính mình lúc ấy khiến cho hãn sinh ra tin tưởng nào đó, cho nên hiện tại hãn dám ngủ chung với nàng.

Thật ra thì Tịch Nguyệt đã đoán trúng chân tướng, nhưng lại có phần không dám tin tưởng quá.

Đã hai ngày liên tục Hoàng thượng không tới đây ngủ, có lẽ hôm nay sẽ tới, Tịch Nguyệt ngẩng đầu mong ngóng, muốn xem xem mình có thể tham gia hôn lễ của ca ca hay không, nên trong lòng lại rất bất ổn.

Vốn là thời điểm cũng không nghĩ mình có thể đi ra ngoài, chính là không ôm suy nghĩ này, nhưng nay vừa nghe hắc nói như vậy, liền nổi lên ý định này, thế nào cũng không đè xuống được nữa, thế nhưng người khiến nàng có suy nghĩ này lại không nhắc lại chuyện này, Tịch Nguyệt hận nghìn răng nghìn lợi.

Nghe tiểu thái giám bên ngoài kêu to một tiếng, Tịch Nguyệt biết được hoàng thượng đến, vội vàng soi vào gương đánh giá mình, ừ, còn là một tiểu mỹ nhân.

Thăm nghĩ, có thể phải câu được tâm của hoàng thượng.

Mỹ nhân kế, có lúc cũng là một kế đáng để thử.

Cảnh đế vừa vào cửa liền thấy Tịch Nguyệt hỏi han ân cần đối với mình, phục vụ cực kỳ thích đáng, ngược lại trong lòng âm thầm có chút ghen ghét, sau đó lại nghĩ một chút, quan hệ của mấy người huynh muội Thẩm gia thân thiết cũng là bình thường, mẫu thân qua đời, phụ thân lạnh nhạt, giữa huynh muội không giúp đỡ lẫn nhau thì không phải.

“Hôm nay người lại ân cần.” Cảnh đế cố ý không thể hiện rõ sắc mặt.

“Hoàng thượng không thích nô tì phục vụ như vậy?” Nàng thắc mắc.

Cảnh đế cười ha ha. Ôm nàng vào trong ngực, nói: “Tất nhiên thích, cho dù biết nha đầu ngươi muốn cầu cạnh trẫm mới có thể như thế, trẫm cũng cực kỳ vui vẻ.”

Nghe hắc nói như vậy, Tịch Nguyệt hiểu, thì ra là người này còn nhớ chuyện đó, diễn xuất mấy ngày nay, sợ là cố ý ức hiếp nàng.

Trong lòng thầm mắng hăn nhỏ mọn một hồi, Tịch Nguyệt vẫn bày khuôn mặt tươi cười.

“Hoàng thượng hăn là sẽ đoán được Tịch Nguyệt thế nào, mấy ngày nay Tịch Nguyệt lo lắng trong lòng, hoàng thượng còn phải nhìn chuyện cười của ta.”

Nàng cũng không kiêu cách, chỉ nói lên chuyện trong lòng mình.

Cảnh đế suy nghĩ một chút, mở miệng: “Nếu trăm đồng ý muốn dẫn người đi, chắc chắn sẽ không thất tín với người, sao lại hoài nghi trăm như vậy? Trong ngày thường mỗi chuyện trăm đồng ý với người, có chuyện nào không ổn thỏa?”

Đây thật sự là một đứa nhỏ không có lương tâm.

Tịch Nguyệt thấy hăn nói như vậy, cũng bĩu môi: “Sao có thể giống nhau chứ? Trong cung đâu có quy củ này. Đường nhiên nô tì lo lắng.”

Cảnh đế nhìn khuôn mặt bánh bao uất ức của nàng, cười: “Đồng ý với người, thì nhất định sẽ dẫn người đi, nhưng, trăm lại cảm thấy, không thể quang minh chính đại hạ chỉ cho người, để cho người về nhà như vậy.”

Tịch Nguyệt không hiểu nhìn hăn.

Cảnh đế thấy ánh mắt nàng nhìn mình, giải thích: “Người cũng không suy nghĩ một chút, người là Chiêu Nghi nương nương đương triều, người về nhà, trong nhà của người phải bái đường thế nào, tổ mẫu phụ thân người phải ngồi vị trí nào?”

Tịch Nguyệt vừa nghĩ, cũng thấy đúng là như thế, nếu như mình lấy thân phận Thuần Chiêu Nghi về nhà tham gia hôn lễ ca ca, chắc chắn mọi người không tự nhiên, tuy có vinh sủng, nhưng cũng không nên dùng thân phận này.

Cũng thua thiệt Cảnh đế suy nghĩ tỉ mỉ.

“Người phục vụ trăm thật tốt, đợi đến hôm huynh trưởng người thành thân, trăm trực tiếp dẫn người xuất cung, người giả làm gã sai vặt của trăm.”

Lời của Cảnh đế thật sự khiến Tịch Nguyệt hoảng hốt.

Tuyệt đối không ngờ hoàng thượng lại có thể nghĩ ra chủ ý hoang đường như thế, hơi đỏ mặt, ngập nga ngập ngừng mà nói: “Có thể được không?”

“Vậy người không muốn đi?” Cảnh đế hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên là muốn.” Tịch Nguyệt đáp cực nhanh, nhìn thấy ý cười trong mắt Cảnh đế, biết được hẳn lại chọc ghẹo nàng nữa.

Dậm chân đáng yêu, Tịch Nguyệt không thuận theo vào nội thất.

Cảnh đế nhìn dáng vẻ như vậy của nàng, nghĩ tới sợ là tiểu hồ ly lại muốn quyến rũ người, vội vàng đi vào theo.....

**

Mùng sáu tháng năm.

Hôm nay là một ngày cực tốt, thích hợp cưới gả.

Một đội ngũ rước dâu diễn tấu sáo và trống trên đường phố rộng rãi, từ xa đến gần, tiếng pháo bùm bùm ghê gớm khiến người che tai tránh né. Đám người vây xem xung quanh không ai không cười đùa nhìn đội ngũ rước dâu này.

Không ít trẻ nhỏ chạy tới chạy lui, giống như cảm thấy như vậy có thể thấy nường tử trong kiệu.

Hôm nay chính là ngày trưởng tử Thấm Thư của Thấm đại nhân đương triều thành thân

Nếu nói Thấm gia ở Kinh Thành này, vốn cũng là một gia đình bình thường, nhưng tiệc cưới hôm nay lại có rất nhiều quan lại quyền quý tới.

Hiện tại Thấm đại gia đã làm tới chức tam phẩm đương triều, mà trưởng nữ lại chính là Chiêu Nghi nương nương được sủng ái trong cung, dĩ nhiên Thấm gia đông như trẩy hội.

Thấy kiệu hoa diễn tấu sáo và trống vào cửa chính của Thấm gia.

Tịch Nguyệt kéo kéo vạt áo của Cảnh đế.

“Thiếu gia, chúng ta cũng vào đi thôi?”

Cảnh đế mỉm cười nhìn nàng một cái, ngược lại là một người thức thời, xưng hô sau khi xuất môn cũng không kêu sai một lần.

“Gấp cái gì?”

Tịch Nguyệt thầm nghĩ, đây là hôn sự của ca ca ta, người không gấp, nhưng ta gấp. Nhưng đối với hắn không thể vô lý như vậy, chỉ đành đạm dáng yêu nhìn hắn: “Thiếu gia, chúng ta đi vào trong chậm, không có vị trí tốt.”

Lời nói này, giống như ham muốn chút thức ăn.

Quả nhiên.

“Ta lại không thiếu một chút đồ ăn, tất nhiên không vội vào cửa.”

Tịch Nguyệt nhìn bộ dạng không lo lắng của hắn, hận không thể cắn hắn một cái, chỉ đành phải mềm giọng nói: “Thiếu gia, nô tài muốn đi xem nữa.”

Cảnh đế thấy nàng mềm dẻo van xin như thế, nở nụ cười trên mặt: “Người đã tham ăn như thế, vậy chúng ta đi vào thôi.”

Hai lời này là làm trò tình thú, nhưng không nghĩ người khác nghe sẽ có cảm giác thế nào.

Mặc dù bên cạnh Cảnh đế dẫn theo vài người, thế nhưng cửa chính nhiều người, thấy hai người nói chuyện như vậy, có người cách gần đó, không khỏi nghĩ đến tiểu quan. Lại nhìn gã sai vặt kia, cũng không phải là môi hồng răng trắng sao?

Ma sát dưới cánh tay, thật sự nổi hết cả da gà.

Gia đình phú quý, quả thật hoang đường.

Cảnh đế và Tịch Nguyệt không biết, mình đã thành người cực kỳ hoang đường trong mắt người ta.

Hôm nay Thẩm gia đông như trẩy hội, ở cửa cũng náo nhiệt.

Thấy công tử ăn mặc hoa lệ mang theo mấy người tiến vào, gã sai vặt ở cửa cũng không ngăn cản, quả thực là cười tiếp đón.

Tịch Nguyệt cũng không muốn quấy rầy người khác, nên không muốn lộ diện trên tiệc cưới, tránh cho triều thần khác nhìn thấy, truyền ra lời đồn đãi không tốt đối với Cảnh đế.

Nhìn nha đầu này thức thời như vậy, Cảnh đế cảm thấy thoải mái trong lòng.

Thật ra thì hắn cũng không thích mấy chuyện này, nhưng khi nhìn dáng vẻ nàng vội vã cuống cuồng, hắn cũng cảm thấy thú vị.

Tịch Nguyệt rất quen thuộc đối với Thẩm gia, không lâu sau, mấy người chuyển đến hậu viện.

Hậu viện cũng không thiếu nha hoàn gã sai vặt bận rộn.

Chợt nghe tiếng nói của một nha đầu lạnh lợi truyền đến, mấy người đều đứng chỗ tối tăm, Tịch Nguyệt thò đầu từ sau lưng Cảnh đế ra ngoài: “Cẩm Linh.....”

Cẩm Linh rất bận rộn, hình như lại nghe được giọng nói của tiểu thư nhà mình, lắc đầu một cái, nghi ngờ mình quá mức nhớ nhung, nhưng vẫn theo âm thanh nhìn tới.

Lần này lại hoảng hồn.

Đó không phải là tiểu thư nhà mình ư?

Không bao lâu sau, đoàn người của Tịch Nguyệt đã tới bên trong nhà.

Mấy người Thẩm gia nghe nói Hoàng đế giá lâm, trong lòng kinh ngạc nổi lên sóng biển cuồn cuộn ngất trời.

Mọi người nghiêm túc thỉnh an hoàng thượng và Thuần Chiêu Nghi, Cảnh đế vung tay lên, để cho mấy người đứng lên.

Tịch Nguyệt cũng không gặp nhiều người, nàng tin phụ huynh, nhưng không thể tin người khác.

Lão Thẩm làm thế nào cũng không nghĩ tới, nữ nhi mình trong cung lại được cưng chiều đến nước này, vốn cũng chỉ nghe nói đủ loại chuyện của nàng trong cung, hôm nay nhìn thấy, chỉ có hơn chứ không kém.

Như vậy vừa vui mừng lại lo lắng.

Vui mừng vì nàng sống không tệ, lại lo lắng mũi nhọn về phía nàng quá rõ.

Nhưng Tịch Nguyệt mặc kệ những thứ kia, gặp mấy người thân, hỏi han ân cần một phen, lại đến phòng nhìn nường tử một cái, đương nhiên, sẽ không để cho Mẫn Vân Ảnh biết được.

Hiện tại đối với tẩu tử này, nàng cũng không phải là hoàn toàn yên tâm.

Nhìn dáng vẻ kích động của nàng, Cảnh đế cũng không nói nhiều, mặt không chút thay đổi ngồi nơi đó, đợi đến khi Tịch Nguyệt gặp mọi người xong rồi, nhả nhủ xong tất cả, Cảnh đế kéo tay nàng.

Tịch Nguyệt cũng biết rõ, không thể ở lâu bên ngoài cung.

Nàng có chút lưu luyến không rời, tuy nhiên bước chân vẫn kiên định theo Cảnh đế rời đi.

Thật ra thì lần này xuất cung đặc biệt vội vàng, nhưng Tịch Nguyệt lại cực kỳ vui vẻ, đối với Thẩm gia, đáy lòng nàng có rất nhiều lo lắng.

Có thể khiến cho Cảnh đế đi theo nàng tới Thẩm gia, thực sự cảm nhận Thẩm gia như vậy, nàng cũng không nghĩ tới.

Nhưng nàng cũng hy vọng có thể mượn hôm nay khiến hoàng thượng hiểu người Thẩm gia bọn họ, biết được bọn họ có tính tình thế nào, biết thực ra bọn họ thật sự không đáng chết.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Mãi đến tận lúc hồi cung, Tịch Nguyệt vẫn có dáng vẻ không yên lòng. Cảnh đế thấy nàng như vậy thì hỏi: “Làm sao vậy? Sao về nhà một chuyến mà tâm tình lại không yên vậy?”

Tịch Nguyệt lắc đầu, hai tay ôm lấy eo hắn, dáng vẻ kia vô cùng đáng thương.

“Hoàng thượng, người nói thiếp có phải là một kẻ gốc luôn buồn lo vô cớ không? Tại sao thấy dáng vẻ phồn hoa của Thẩm gia thì thiếp lại càng bất an?”

Không ngờ nàng lại nghĩ như vậy, Cảnh đế vuốt tóc nàng.

“Nói linh tinh gì vậy, hôm nay là ngày tốt, ca ca nàng thành thân, nàng đó, nói không chừng là cảm thấy ca ca bị chị dâu đoạt mất nên trong lòng mới khó chịu đó!” Nói xong còn dùng khước mắt liếc nàng.

Tịch Nguyệt thấy hắn như vậy, giả vờ đánh hắn hai cái: “Người mới nói linh tinh, ta không phải như vậy.”

Đương nhiên Cảnh đế biết rõ là không phải, có điều thấy tâm tình của nàng không tốt nên mới nói như vậy. Xem đi, không phải là đã tốt lên rồi sao?

“Được rồi, ngày hôm nay bận rộn suốt, cũng mệt mỏi rồi, không bằng hôm nay tới Tuyên Minh Điện nghỉ ngơi đi?”

Lời đề nghị của Cảnh đế cực kỳ hợp ý Tịch Nguyệt, từ trước đến giờ nàng vốn là người lười biếng, hôm nay xuất cung một chuyến cũng khiến nàng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Nếu như có thể đến Tuyên Minh Điện ngâm ôn tuyên thì cũng là một cách thư giãn rất tốt.

“Ừm, được.” Nàng cười hì hì ôm lấy cánh tay Cảnh đế, dáng vẻ kia vô cùng ngây thơ khả ái, Cảnh đế chột chột gò má mềm mại non nớt của nàng.

“Dáng vẻ nàng như thế này, đúng là giống Đại công chúa của trẫm.”

Tịch Nguyệt nhớ đến lời nói đùa của hai người, mặt đỏ lên.

Lần này xuất cung, Lai Hỉ không đi theo, thấy Cảnh đế trở về thì vội vàng tiến lên: “Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Thuần chiêu nghi.”

“Đứng lên đi.”

“Vâng.” Lai Hỉ đứng dậy, phát cây hất trần ở trong tay, đưa mắt liếc nhìn Thẩm Tịch Nguyệt, mặc dù chưa nói gì nhưng Cảnh đế cũng hiểu được là trong cung đã xảy ra chuyện.

“Có việc gì?”

Lai Hỉ biểu hiện rõ ràng như vậy có nghĩa là chuyện này Tịch Nguyệt cũng có thể biết. Nghĩ vậy, Cảnh đế mở miệng hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, chiều nay Tề phi cảm thấy thân thể không khỏe, truyền Thái y tới bắt mạch, chẩn ra là đã mang thai một tháng.”

Khi nói chuyện công việc thì giọng nói của Lai Hỉ vẫn vững vàng không thay đổi.

Động tác của Tịch Nguyệt hơi khựng lại, có điều chỉ trong nháy mắt.

Không phải là đã sớm biết chuyện này rồi sao?

Đúng như quỹ đạo trước kia, Bạch Du Nhiên có thể sinh ra Tam hoàng tử, vậy hẳn là Tứ hoàng tử của Tề phi cũng có thể sinh ra.

Cảnh đế suy nghĩ một hồi: “Được rồi, người lui xuống trước đi, việc này ngày mai lại nói tiếp, trầm hơi mệt.”

Nắm tay Tịch Nguyệt bước vào nội thất, Cảnh đế đưa tay ôm Tịch Nguyệt vào lòng, thế nhưng như vậy lại không thể thấy được vẻ mặt của nàng, trong lòng không biết là mùi vị gì, nhất thời cảm thấy có hơi không thoải mái.

“Hoàng thượng làm sao vậy?” Thấy dáng vẻ này của hắn, Tịch Nguyệt cười quay người lại ôm lấy cổ hắn.

Cảnh đế thấy nàng cười, muốn tìm ra mấy phần nguy trang thế như vẫn không thấy, không hiểu sao hắn lại càng thấy phiền muộn.

Không biết tại sao, thấy nàng như vậy hắn lại càng cảm thấy nàng cũng không yêu thích mình đến vậy, nâng gương mặt nàng lên, nhìn chăm chú vào đó.

Trong lòng Tịch Nguyệt cảm thấy mờ mịt, không hiểu hắn bị làm sao. Tề phi mang thai, không phải là hắn nên vui mừng sao, tại sao lại có vẻ mặt này, còn nhìn mình như vậy.

Trong lòng có hơi phiền chán nhưng vẫn kéo khóe miệng, bên trong nụ cười có mấy phần qua loa lấy lệ.

Thế nhưng phần qua loa này lại khiến cho tâm tình nóng nảy của Cảnh đế tốt hơn một chút.

Nàng ghen, hắn mới cảm thấy nàng thực sự yêu thích hắn.

Nhìn tia tức giận trong mắt cô nhóc này, trong lòng Cảnh đế thoải mái hẳn lên. Thì ra không phải là nàng không ghen, chẳng qua là nàng giấu đi thôi.

Ôm lấy nàng, Cảnh đế an ủi nói: “Đừng tức giận, trẫm thương nàng.”

Tịch Nguyệt không rõ là có chuyện gì xảy ra với hắn, đúng là một người thay đổi thất thường. Có điều hắn đã nói như vậy, Tịch Nguyệt đương nhiên là thuận thế trèo lên: “Hoàng thượng, người thực sự thương thiếp sao?”

Lời nói này yếu ớt, lại có mấy phần ai oán.

Nhưng mà Cảnh đế là người thế nào chứ, hắn chỉ tin những phản ứng tự động kia, còn như bây giờ, hắn nhìn thấu mưu kế nhỏ của nàng.

Có điều nữ nhân sử dụng mưu kế vặt với hắn cũng thể hiện là họ thực lòng ái mộ hắn.

Hôn lên môi nàng một hồi, Cảnh đế ngang ngược ôm lấy nàng.

Bên trong ôn tuyền lượn lờ sương khói, hai người đều nằm ngửa, tựa vào thành hồ.

“Thực sự thương nàng.”

Tịch Nguyệt đang mơ mơ màng màng chỉ nghe hắn nói câu được câu không,

“Hả?” Nàng mờ mịt nhìn hắn.

Thấy nàng dường như là không hiểu hắn đang muốn nói đến câu hỏi lúc trước của nàng, chỉ sợ là nàng đã quên việc này rồi, trong lòng hơi oán giận, Cảnh đế không nói nữa, đúng là một cô nhóc vô lương tâm.

Tịch Nguyệt nhìn dáng vẻ của hần, lúc này mới nhận ra là hần đang trả lời câu hỏi lúc trước của nàng.

Nàng hơi dịch chuyển vị trí của mình, đến gần người hần, hai người đều không mặt đỏ khiến cho hần phát ra một tiếng than nhẹ.

“Thiếp biết là Hoàng thượng tốt với thiếp mà.”

Cảnh để nhìn dáng vẻ dựa vào hần của nàng, trong lòng sinh ra một tia khó hiểu. Một tiểu cô nương nhìn như đơn thuần vô hại, tại sao hần lại không thể nhìn thấu nàng? Khi thì ngây thơ, khi thì khôn khéo. Rốt cuộc ai mới là nàng, hay là, cả hai đều là nàng?

Có lẽ là hơi mệt, có lẽ là nghĩ quá nhiều, đêm đó hai người cũng không làm gì, sau khi tắm rửa xong thì chỉ ôm nhau ngủ.

Một đêm này, Tịch Nguyệt ngủ rất ngon, sau khi tỉnh lại, đương nhiên là Hoàng thượng đã không còn ở đó. Tịch Nguyệt cảm thán, nàng cũng có lúc ngủ sâu như vậy.

Nghĩ đến Hoàng thượng tối hôm qua, Tịch Nguyệt lắc đầu, quả thực không hiểu được hần bị làm sao.

Chỉnh trang xong xuôi, nàng trở lại Thính Vũ Các.

Tịch Nguyệt nghĩ một hồi, dặn dò Cẩm Tâm chuẩn bị lễ vật, Tề phi mang thai, đương nhiên bọn họ phải tặng lễ.

Cẩm Tâm nói: “Hôm qua chẩn ra Tề phi mang thai, Thái hậu nương nương cực kỳ vui mừng, đưa rất nhiều lễ vật qua đó. nô tỳ đã sắp xếp lễ vật của chúng ta dựa theo tiền lệ rồi. Nương nương tự mình đưa qua hay là sai người đưa đi?”

Hôm qua Cẩm Tâm không theo Tịch Nguyệt xuất cung, điều này cũng là đương nhiên, Hoàng thượng luôn có suy nghĩ của mình.

Cẩm Tâm là một người tử mĩ, nghe nói Tề phi mang thai thì vội vã chuẩn bị lễ vật thật kỹ càng, cũng không cần Tịch Nguyệt phải dọn dò nhiều.

Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút: “Hôm nay Tề phi có đi thỉnh an Thái hậu không?”

Hôm nay vừa không phải mừng một, vừa không phải mười lăm nhưng Tịch Nguyệt biết, hôm qua Tề phi được Thái hậu tặng lễ, theo tình tình của nàng ta thì hôm nay nhất định sẽ đến tạ ơn.

Nghĩ lại, trong cung này cũng không có mấy người giống như Trần Vũ Lan, dựa vào chuyện mang thai mà kiêu ngạo, cũng chính vì phần kiêu ngạo này của nàng ta nên mới không thể sinh đứa bé ra được.

“Nô tỳ cũng không rõ chuyện này, đợi nô tỳ bảo Đào Nhi đi hỏi một chút.”

Tịch Nguyệt gật đầu.

Đợi đến khi gọi Đào Nhi vào, sau khi dò hỏi một lúc thì quả nhiên là như vậy.

Khẽ cười, Tịch Nguyệt thoải mái đứng dậy: “Hầu hạ ta thay quần áo, nếu như là đi thỉnh an vậy thì sao ta có thể thua kém người ta chứ! Lễ vật cũng để đó đi, đợi ta thỉnh an trở về thì cho người đưa đến cung của Tề phi.”

Cẩm Tâm cúi đầu đáp.

Tịch Nguyệt cũng không muốn đi tới cung của Tề Phi, Tề Phi này, tính tình cẩn thận, nàng ta sẽ không bị người khác tính toán. Không chỉ không

bị người khác tính toán, chỉ sợ là còn có thể lợi dụng chuyện này để tính toán người khác.

Nhưng mà dù sao Tề phi cũng là Phi, một Chiêu nghi như nàng, nếu không đi thì không ổn, nhưng mà, nếu như có nguyên nhân thì sẽ không như vậy.

Cười cười, Tịch Nguyệt nhìn mấy cung nữ nói: “Hạnh Nhi, Đào Nhi, đi thôi, theo ta ra ngoài.”

Hai cung nữ thấy tâm tình của chủ tử rất tốt thì có hơi lo lắng, nhưng mà các nàng cũng hiểu được chủ tử sẽ không để cho bản thân phải rơi vào hoàn cảnh bất lợi. Vì vậy hai người cũng học theo chủ tử, khẽ mỉm cười.

Tuệ Từ cung.

Quế ma ma thấy Tịch Nguyệt đến thì khá là nhiệt tình.

“Thuần chủ tử đợi một chút, lão nô vào thông báo.”

Sau khi thông báo không lâu.

“Nguyệt nha đầu đã tới rồi sao?” Tâm tình của Thái hậu hôm nay rất tốt.

Tịch Nguyệt cười hì hì cúi người hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Thái hậu, tham kiến Tề phi nương nương.”

Quả nhiên là Tề phi ở đây.

“Đứng dậy, đứng dậy đi.”

“Tạ ơn Thái hậu nương nương.”

Tịch Nguyệt ngồi xuống, mỉm cười nhìn Tề phi: “Tối hôm qua nghe nói Tề phi tỷ tỷ có thai, muội muội đang muốn qua thăm tỷ tỷ để chúc mừng.

Nhưng mà lúc đó đã muộn rồi, nghe nói những người có thai đều ham ngủ cho nên muội cũng không dám quấy rầy tử tử nghỉ ngơi. Vốn định sáng nay sau khi thỉnh an Thái hậu xong sẽ tới thăm tử, không ngờ tử và muội có duyên như vậy, có thể gặp ở nơi này.”

Vừa dứt lời đã cười khanh khách, dáng vẻ rất ngây thơ.

Tề phi cũng cười: “Muội muội nghĩ cho tử tử như vậy, trong lòng tử rất vui mừng.”

“Lúc trước còn nói muội muội phải an tâm tĩnh dưỡng, tranh thủ sớm ngày sinh được Đại hoàng tử cho Hoàng thượng, không ngờ tử tử lại đoạt trước. Tử tử nhất định phải sinh một tiểu hoàng tử, không được cướp Đại công chúa với muội đâu nhé.”

Thái hậu nghe Tịch Nguyệt nói thì bật cười: “Cô nhóc nhà người, sinh con cũng có thể tùy tiện phân chia sao! Ai cũng muốn sinh một tiểu hoàng tử, chỉ có người là suốt ngày nói Đại công chúa, ai gia thấy người không sinh được Đại công chúa thì sẽ không cam tâm đi.”

Tịch Nguyệt không đồng ý, chu môi: “Thái hậu lại chê cười thần thiếp.”

Thái hậu và Tề phi đều cười. Tề phi trêu ghẹo nói: “Tử tử nhất định sẽ không tranh với muội, đúng là vẫn là một đứa bé.”

“Không phải sao? Người xem bộ dạng này, còn không phải chính là đứa bé à?”

Tịch Nguyệt lấy khăn che mặt, làm bộ cực kỳ xấu hổ.

Khung cảnh này cực kỳ hài hòa.

Sau khi cười đùa, Tịch Nguyệt giống như vô cùng nghiêm túc, căn dặn: “Tử tử nhất định phải nghỉ ngơi thật nhiều. Nghe nói những người có thai

cũng muốn nghỉ ngơi nhiều. Còn nữa, không thể tùy tiện dùng đồ vật linh tinh, hương liệu gì gì đó cũng không thể tùy tiện sử dụng. Kể cả đồ ăn cũng phải chú ý. Tất cả chuyện ăn mặc ở cũng phải kiểm tra qua mới được.”

Những điều Tịch Nguyệt nói đều là điều mà ai cũng biết, thế nhưng chỉ có nàng là đàn hoàng trịnh trọng nói ra.

Thái hậu cười gật đầu: “Nguyệt nha đầu này cũng là một người tỉ mỉ.”

Tề phi cũng mang dáng vẻ cảm kích, nhưng mà Tịch Nguyệt cũng hiểu được là không có mấy phần thực lòng trong đó.

Có điều nàng cũng không để ý những điều đó.

Nàng tới nơi này cũng chỉ là làm dáng bên cạnh Thái hậu mà thôi, cho nên đoạn đường tới Khánh Tường cung của Tề phi, đương nhiên là nàng sẽ không đi.

Thấy Thái hậu nhìn nàng, Tịch Nguyệt có hơi xấu hổ, nhưng mà vẫn đáp: “Thần thiếp vẫn muốn khai chi tán diệp cho Hoàng thượng, cho nên chuẩn bị sớm một chút.”

Nói xong thì cánh tay nhỏ vịn khăn tay, dáng vẻ đơn thuần vô hại, lại có chút chờ mong.

Thái hậu cười thấu hiểu.

Nhìn về phía Tề phi: “Tuổi của người lớn hơn Nguyệt nha đầu rất nhiều, những đạo lý này đến nàng cũng hiểu, người cũng nên chú ý nhiều hơn. Nhiều năm như vậy, mang thai cũng không dễ dàng gì, nhất định phải vô cùng cẩn trọng, miễn cho thương tổn đến cái thai này.

“Thái hậu nương nương yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ cẩn thận.”

“Vốn là một lúc nữa còn muốn đến thăm Tề phi tử tử, nếu đã gặp ở đây rồi thì muội cũng không đi Khánh Tường cung làm phiền nữa, miễn cho ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của tử tử.” Tịch Nguyệt cười híp mắt.

Sao Tề phi lại không biết tâm tư của nàng chứ, Thẩm Tịch Nguyệt này thực sự không vô hại như vẻ ngoài.

Nếu như thực sự không có chút tâm tư nào thì sao nàng có thể trong một năm rưỡi từ một Thường tại nho nhỏ đi lên thành Thuần Chiêu nghi được sủng ái hiện nay chứ.

Nở một nụ cười, Tề phi nhìn gương mặt quyến rũ nho nhỏ kia.

Hôm nay người được sủng ái thì sao chứ, luôn có một ngày Hoàng thượng sẽ coi nhẹ ân cứu mạng ngày đó, mà cũng sẽ có người mới tiến cung, khi đó, ta muốn xem người sẽ làm sao.

“Được rồi, Tề phi không có chuyện gì nữa thì trở về nghỉ ngơi đi. Thời kì đầu mang thai thường chưa ổn định, người nhất định không được bất cẩn.”

Tề phi vội vàng đứng lên, hơi nhún người hành lễ: “Vậ thần thiếp xin cáo lui.”

Đại cung nữ bên người Tề phi lập tức tới đỡ nàng ta, cho dù hiện nay không thể nhìn ra là nàng ta mang thai nhưng nàng ta vẫn đi tập tễnh, hơi ưỡn bụng ra.

Trong lòng Tịch Nguyệt thầm bật cười, nghĩ lại cũng đúng, bất luận ngày xưa có thể ấn nhẫn đến đâu thì lúc này cũng không như trước nữa.

Dù sao, mẹ quý nhờ con mà.

Thấy Tề phi rời đi, Thái hậu cười nhìn về phía Tịch Nguyệt: “Lại đây, ngồi gần ai gia.”

Vỗ vỗ bàn tay Tịch Nguyệt, dường như Thái hậu rất hài lòng với nàng.

“Không nên ước ao, ngày sau người cũng có thể sinh cho Hoàng thượng một đứa bé mập mập.”

Tịch Nguyệt cười, lông mày cong cong.

“Ừm, thần thiếp sẽ nỗ lực.”

Thấy nàng như vậy, Thái hậu không nhịn cười được.

Nha đầu này quả thực là một người đáng yêu.

“Một mình người nỗ lực thì có ích gì? Nha đầu này!”

Mặt Tịch Nguyệt lập tức đỏ lên.

Lúng túng, ngập ngừng, lắp bắp nói: “Hoàng thượng rất yêu thích thần thiếp...”

Trong cung này, sao có ai dám nói lời này trước mặt người ngoài, không nói đến chuyện các phi tần khác đổ kị, ngay cả bên cạnh Thái hậu cũng không có ai nói như vậy. Từ xưa đến nay có mẹ chồng nào lại thích con dâu nói như vậy chứ.

Nhưng mà Tịch Nguyệt lại giống như e thẹn nói ra những lời này.

Thái hậu nhìn dáng vẻ như vậy của nàng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gõ nhẹ đầu nàng: “Nha đầu người, đúng là không có tâm cơ. Người xem dáng vẻ của người thế này, nếu không có ai gia và Hoàng thượng trông nom thì không phải là sẽ bị những yêu tinh kia ăn tươi nuốt sống sao?”

“Hoàng thượng giá lâm...”

Sáng sớm Hoàng thượng lại tới nơi này của Thái hậu, đúng là kỳ lạ.

Lúc Cảnh đế vào cửa, thấy Thái hậu nhìn Tịch Nguyệt như vậy, có chút không hiểu.

Cười ấm áp: “Sao vậy? Nha đầu này lại làm sai chuyện gì sao?”

Tịch Nguyệt nghe thấy chữ 'lại' này, chu môi.

Thái hậu thấy vậy thì nở nụ cười.

“Chẳng lẽ nha đầu này thường xuyên làm sai chuyện?”

Thấy Tịch Nguyệt chu môi không đồng ý, Cảnh đế thực sự muốn trực tiếp hôn lên đôi môi ấy. Có điều nơi này là Tuệ Từ cung, hãn miển cường giấu ý nghĩ này của mình đi.

“Lỗi lớn thì không có nhưng lỗi nhỏ thì thường xuyên, khiến cho trẫm thực lo lắng. Còn nói mình là Đại công chúa của Trẫm, không phải là trẫm cũng nuôi nấng như Đại công chúa sao? Nuôi thành dáng vẻ yêu kiều như vậy, nàng đúng là chọc cho trẫm tức chết rồi.”

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của Tịch Nguyệt, Thái hậu nhìn con mình, trêu ghẹo nói: “Con còn nói thêm nữa thì hai má của Nguyệt nha đầu sẽ bốc cháy đó.”

Cảnh đế nhìn nàng một cái, cũng không nói nhiều, chỉ cười yếu ớt.

Tịch Nguyệt cúi đầu, gương mặt giống như vô cùng thẹn thùng nhưng trong lòng lại hận chết Cảnh đế. Sao hãn có thể hồn nhiên nói bậy trước mặt Thái hậu như vậy chứ, sau này nàng phải gặp người thế nào đây? Chỉ sợ lần sau nhìn thấy Thái hậu nàng lại nghĩ tới chuyện hôm nay.

Trong lòng vừa thẹn vừa giận, hai má của người nào đó đã đỏ như quả táo.

Có lẽ là thấy Tịch Nguyệt thực sự xấu hổ, Thái hậu đổi đề tài: “Được rồi, con đó, đừng thấy Nguyệt nha đầu còn nhỏ mà bắt nạt nàng. Xem nàng thẹn thùng thế nào kìa.”

Về mặt Cảnh đế vẫn bình thường, nói: “Nếu như trăm bắt nạt nàng thì cũng sẽ không làm ở nơi này.”

Cảnh đế nói xong, ngay cả Thái hậu cũng lúng túng.

Nhưng mà hãn quả thực không cố ý. Trên chuyện này cái nhìn của nam nhân và nữ nhân cũng không giống nhau.

Có điều dù sao Thái hậu cũng là người lớn tuổi, cũng không tầm thường như vậy, nghĩ đến thời gian hãn đến đây thì hỏi: “Hoàng thượng sao lại đến đây vào lúc này?”

Cảnh đế nhìn cốc trà, Tịch Nguyệt vội vàng rót đầy cốc trà cho hãn.

“Không phải là vì chuyện Tề phi mang thai sao, trăm nghĩ những tháng đầu thai kì thường không ổn định, việc vật trong cung lại nhiều, bất luận thế nào thì đứa bé cũng quan trọng hơn. Không bằng đem cung vụ của Tề phi phân lại cho Đức phi và Huệ phi, nàng ấy cũng có thể an tâm dưỡng thai, mẫu hậu thấy thế nào?”

Thái hậu nở nụ cười: “Hoàng thượng và ai gia đúng là nghĩ giống nhau. Ôi, nếu như không phải Nguyệt nha đầu còn nhỏ thì cũng có thể giúp đỡ quản lý một chút, bây giờ xem ra đành phải làm phiền Huệ phi và Đức phi rồi.”

Cảnh đế suy nghĩ một chút, ngón tay gõ gõ mặt bàn: “Mẫu hậu, người xem rồi làm đi.”

Thái hậu gật đầu.

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn ngồi một bên quan sát hai người này, trong lòng có suy nghĩ của mình.

Đúng như dự đoán, cũng chỉ hai ngày sau Tề phi đã giao tất cả mọi chuyện mình quản lý ra.

Có điều khiến cho Tịch Nguyệt bất ngờ là đa số đều giao cho Huệ phi Phó Cẩn Dao, Tịch Nguyệt đúng là không ngờ tới.

Lại nhìn trên mặt mấy người kia vẫn là vẻ thân thiết hài hòa, Tịch Nguyệt hòa theo mấy câu.

Quả nhiên là lúc này không phải thời kì tốt để nhúng tay vào chuyện này.

Có điều cũng có thể nhìn ra được Tề phi cực kỳ coi trọng cái thai này của mình, từ khi mang thai đến nay, lúc nào cũng vô cùng cẩn thận.

Tính ra, Tề phi có thai trong thời gian đi tới hành cung, đối với chuyện đi hành cung lần này, cả hậu cung đều sôi trào. Cũng có người ác ý cảm thán, con người nha, cũng phải tin vào vận mệnh, các người xem Huệ phi cũng đi theo hai lần nhưng cũng không mang thai, nhưng mà Tề phi lại không như vậy.

Tịch Nguyệt nghe thấy những lời này, âm thầm lắc đầu, thủ đoạn mưu mô của người này cũng quá tầm thường rồi.

Muốn Tề phi và Huệ phi đối đầu, nói nghe thì dễ.

Nếu như là Đức phi thì gây xích mích như vậy còn có chút tác dụng thế như nếu như đó là Tề phi thì không có một chút tác dụng nào.

Theo Tịch Nguyệt thấy, Tề phi sở trường nhất là chuyện ẩn nhẫn.

Mà Huệ phi có xuất thân tốt, cho dù tính tình kém thì cũng không làm những chuyện bỉ ổi này.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Cuộc sống này trôi qua luôn là cực điểm, chỉ là Tịch Nguyệt không có cảm giác, nháy mắt lại tới tháng bảy.

Ngoài mọi người dự liệu, thai này của Tề phi lại yên ổn, không có một chút gió thổi cỏ lay.

Thật ra thì Tịch Nguyệt cũng đã sớm dự liệu đến tình huống như thế, không nói bên cạnh, chỉ nói thủ đoạn của Tề phi, những trò vặt không đủ tư cách kia còn có thể không được nàng ta nhìn vào trong mắt? Nếu ngay cả sự vụ trong cung cũng có thể giao ra để an tâm dưỡng thai, có thể thấy được Tề phi dốc lòng coi trọng với cái thai này.

Tề phi đã bốn tháng rồi, số lần Tịch Nguyệt thấy nàng ta cũng không nhiều, nàng ta cũng không đi ra Khánh Tường cung lắm.

Cũng không phải nói đề phòng người khác ra sao, chỉ có điều mùa hè nóng bức, ra cửa thật là không thoải mái.

Bởi vì trời nóng, mấy ngày nay Tịch Nguyệt cũng ẩm ứ.

“Bẩm Chiêu Nghi nương nương, hoàng thượng có chỉ, lệnh ngài đi Tuyên Minh điện thị tẩm.”

Buổi tối khuya, Tịch Nguyệt vừa muốn đi ngủ, thì nghe được Lai Hỉ tới đây có chuyện bẩm báo.

Tịch Nguyệt nhìn áo quần của mình, suy nghĩ một chút, thuận tay cầm lên một tấm áo đơn màu đỏ tơ tằm phủ thêm, lại búi một búi tóc trên đầu, một cây trâm bích ngọc ngọc trai cứ tùy ý cắm vào trên búi tóc như vậy.

Thoạt nhìn chặt chẽ thanh lệ.

Ngồi lên kiệu niễn qua, Tịch Nguyệt vẫn có chút buồn ngủ, nàng vốn buồn ngủ, dụi dụi mắt, còn véo mình một cái, nghĩ chính là có thể lên tinh thần chút.

Đợi đến được Tuyên Minh điện.

Tịch Nguyệt vừa vào phòng chính là thấy Cảnh đế nghiêng người dựa vào trên ghế, vẻ mặt có chút ửng đỏ.

Sau khi kinh ngạc chút xíu, nàng lập tức cười khanh khách bước liên tục đi tới bên cạnh hắn.

Tay nhỏ bé lạnh lẽo gác lên trán hắn.

Cảnh đế mở mắt ra, thấy nàng bởi vì khom lưng, ngực như ẩn như hiện, ánh mắt tối sầm xuống.

“Đều nói tay lạnh không người thương, trầm thương nàng như vậy, sao tay nàng còn lạnh như vậy.” Cảnh đế cầm tay nàng trong bàn tay mình, tay nàng chỉ hơi có chút thịt, cầm lên cảm giác rất tốt. Cảnh đế càng kéo tay nàng tới khoe miệng mình, liếc nhìn nàng một cái, chính là căn xuống.

Quả nhiên, xúc cảm này tốt hiếm thấy.

“Thần thiếp mới không phải là không có người thương đâu. Những lời đó làm sao chính xác. Ngược lại thần thiếp cho rằng, trong ngày hè lạnh lạnh như vậy, thật tốt!”

Thấy hần nói chuyện mang theo chút mùi rượu, cho rằng nhất định là uống không ít rượu, nếu không tuyệt đối không đến nỗi như thế.

Ngồi vào bên cạnh hần: “Hoàng thượng uống rất nhiều rượu ư?”

Cảnh đế cười, đúng là như vậy.

“Ừ. Nguyệt nhi đỡ trẫm đi vào nghỉ ngơi.”

Thật ra thì Cảnh đế là một người khá là tự hạn chế, nếu như nói uống rượu đến không thể hành động tự lo liệu, đó là chắc chắn không thể nào. Cứ như vậy, cũng chỉ là âm ỉ với nàng thôi.

Tịch Nguyệt chưa đến mười lăm, thân thể mềm mại dẻo dai, vừa nhỏ nhắn, đi vào phòng ngược lại có chút cổ hết sức, nhưng dù là cung nữ hay là Lai Hỉ, đều bị Cảnh đế sai đi ra ngoài.

Góc độ mà Cảnh đế nhìn thân thể của Tịch Nguyệt, có thể thấy được bộ ngực đầy đặn của nàng.

“Nàng cứ như vậy đến đây?” Giọng nói của Cảnh đế cũng không tốt lắm.

Tịch Nguyệt cho là liên quan tới hần say rượu, nhàn nhạt giải thích: “Thiếp ngồi kiệu niễn qua mà.”

Kể từ đó, Cảnh đế buông lỏng yên tâm.

Đưa môi đến gần cổ nàng vuốt ve: “Về sau không được mặc như vậy, trẫm không cho phép người khác nhìn nàng.”

Tịch Nguyệt hậu tri hậu giác hiểu ý hần, mắc cỡ đỏ bừng mặt.

“Thần thiếp biết.”

Nâng hần đến trên giường, Tịch Nguyệt cúi người cởi giày hần xuống.

“Hoàng thượng vào sau phòng tắm rửa?”

Cảnh đế cứ nhìn chăm chăm Tịch Nguyệt như thế, cũng không nói chuyện.

Cẩn cẩn môi, Tịch Nguyệt cũng không biết hăn nghĩ như thế nào. Chính là muốn, trước tiên cởi quần áo thôi. Cảnh đế ngồi trên giường, dáng vẻ nửa nằm, đôi tay chống về phía sau. Thấy nàng bắt đầu cởi áo quần cho hăn, cười khẽ trầm thấp.

“Ách.....” Có lẽ Tịch Nguyệt đứng phải vị trí nào, hăn lại phát ra âm thanh như vậy.

Tịch Nguyệt len lén ngẩng đầu nhìn hăn, thấy mắt hăn nửa khép lại, vẻ mặt hưởng thụ.

“Ầm” Lúc ấy, Tịch Nguyệt lại cảm thấy đỏ mặt một hồi.

Thấy nàng nhìn lén mình, Cảnh đế cười. Giọng nói mập mờ: “Mấy ngày nay trăm bận rộn quốc sự, thật là nàng có muốn trẫm?”

Tịch Nguyệt cũng không trả lời.

Thường ngày đã là như thế, nếu như nàng đáp muốn, chính là sẽ bị hăn quất hết sức. Nếu như nói không muốn, đó là thâm hiểm, sợ là một đêm này cũng không có cơ hội nghỉ ngơi.

Cảnh đế này cũng không biết có phải bởi vì liên quan tới uống rượu hay không, lại trực tiếp nhắc chân nhẹ nhàng đạp xuống lên nơi ngực nàng.

Rước lấy Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm.

Thấy bộ dáng nàng như vậy thì Cảnh đế lại hăng hái lên.

Trực tiếp ngã trên giường.

“Tối hầu hạ trăm.”

Thấy hăn như vậy, Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, cởi giày của mình, bò lên giường đệm, chỉnh thân thể hăn ngay ngắn, một đấng mày râu như hăn dĩ nhiên là nặng hơn nhiều so với một tiểu nha đầu mềm mại như nàng, thật vất vả chỉnh hăn ngay ngắn, đã thở hồng hộc.

Lại suy nghĩ, nàng thả rèm che giường xuống.

Cảnh đế nhìn những điệu bộ này của nàng, dĩ nhiên hài lòng cười: “Trăm biết, là nàng nhớ ta.”

Tịch Nguyệt cởi quần áo hăn xuống, bởi vì Cảnh đế cực kỳ không phối hợp, lại mùa hè, không lâu lắm thì Tịch Nguyệt chính là cả người mồ hôi, ngồi chồm hồm nơi đó nhìn chăm chăm hăn.

Cảnh đế thấy nàng như vậy, đưa tay ngắt bàn chân nhỏ của nàng.

Tịch Nguyệt vội vàng né tránh, nhưng không nghĩ bị váy của mình vướng chân, nằm sấp trên người hăn.

Cảnh đế thì cười đến tùy ý, lật người đè nàng xuống dưới người.

Hai ba lần công phu thì hai người chính là cả người toàn mồ hôi.

“Ừm.....” Tịch Nguyệt bị người đè dưới người, tiếng nỉ non.

Đôi mắt Cảnh đế tối sầm lại.

“Nặng.....” Nàng dùng đầu ngón tay chọt vai hăn.

Vốn là không nghĩ Cảnh đế sẽ trả lời nàng, nhưng không ngờ hăn lại thật sự lật xuống từ trên người nàng.

Ngã chống vó lên trời nằm nơi đó, thở dốc hỗn hển, nói nhỏ, nhưng giọng nói cũng là kiên định: “Đi xuống hầu hạ ta.”

Tịch Nguyệt nằm bên cạnh hắn, trong lòng thầm khinh bỉ một tiếng, lại biết hắn không dễ dàng lại bỏ qua nàng như vậy.

Bởi vì động tác mới vừa rồi của hắn, cây trâm của Tịch Nguyệt đã rơi xuống, tóc dài xõa trên người, nên có vẻ tuổi nàng còn nhỏ.

Nhìn dáng vẻ mềm mại của nàng. Cảnh đế xì cười: “Đi xuống, ăn ta.....”

Tịch Nguyệt thấy hôm nay quả thật hắn có chút khác thường, cũng biết mình hầu hạ tốt thì nàng mới nhận được cưng chiều muốn có.

Tự kiêu tự sâ (như trách mắng như làm nũng) trừng mắt nhìn hắn, nhìn đến lòng Cảnh đế cũng muốn yếu mềm.

Chậm rãi cúi đầu, Tịch Nguyệt nhìn bộ dáng hắn điều võ dương oai đối với mình, lại thấy ánh mắt khích lệ của hắn.

Biết được là hắn thích * nàng như thế, cuối cùng ngậm hắn vào trong miệng.

Vốn muốn mình nắm chặt tiết tấu, nhưng không ngờ người này làm như không đủ sướng, vừa tiến vào chính là càn rỡ quất, giày vò vuốt ve khiến đôi mắt Tịch Nguyệt đắm lệ.

Giằng co rất lâu như vậy, mắt thấy hắn sắp muốn phóng ra, Cảnh đế lại đè nàng ngã, hung hăng đi vào.

Không bao lâu chính là phóng túng trong cơ thể nàng.

Tịch Nguyệt thở hồng hộc nằm nơi đó, không lâu lắm, chỉ thấy hắn lại bò đến trên người nàng.....

***

Sau hôm đó Cảnh để lại tuyên Tịch Nguyệt thị tẩm mấy lần, đều là phóng túng như vậy, thật ra thì Tịch Nguyệt cũng thích làm loại chuyện này, nhưng trời rất nóng, thật là không sáng khoái như thế.

Mặc dù oán thâm, nhưng vẫn chú ý hầu hạ.

Có lẽ nam nhân chính là như thế, cho dù là Đế Vương cũng không ngoại lệ, trên chuyện kia làm cho hãn thỏa mãn, sẽ luôn sinh ra thêm mấy phần thương tiếc đối với người.

Cuộc sống này trôi qua giống như một trận khói.

Lắc lư lại chính là đã qua hơn một tháng.

Gần đây thân thể của Tịch Nguyệt cũng không phải là thoải mái lắm. Mỗi lần buồn bực mất tập trung.

Mặc dù đã lập thu, nhưng nào thấy một chút khí lạnh chứ?

“Chủ tử có sáng khoái chút nào?” Hạnh Nhi đứng sau lưng Tịch Nguyệt không ngừng quạt gió cho nàng.

Ngồi xếp bằng trên giường nhỏ, Tịch Nguyệt bĩu môi oán trách: “Tại sao lúc này cũng ngày mùa thu rồi còn nóng như vậy, hình như mấy ngày nay cũng ít mưa xuống, một chút mát mẻ cũng không có.”

Hạnh nhi cũng hiếm khi thấy chủ tử mình nóng nảy như vậy, trấn an nói: “Nô tỳ nghe Tiểu Đặng tử nói, hôm nay ở Ngự Hoa Viên chuồn chuồn bay rất thấp, trong ngày thường chính là có cách nói, chuồn chuồn bay thấp, ước chừng chính là trời sắp mưa.”

“Cũng không biết lúc nào thì có thể rơi xuống, trong lòng ta vô cùng nôn nóng.”

Hai người đang tán gẫu, Cẩm Tâm bưng một đĩa bánh táo chua vào cửa.

“Chủ tử, lúc sớm ngài nhắc tới trong miệng không có mùi vị, mới vừa rồi Xảo Ninh đã làm chút bánh táo chua, ngài nếm thử một chút, xem một chút mùi vị thế nào.” Tuy là nói như vậy, nhưng nét mặt Cẩm Tâm lại là mặt cười, hình như là chắc chắn chủ tử sẽ thích.

Thật ra thì đây cũng là tự nhiên, tay nghề Xảo Ninh vẫn rất được Tịch Nguyệt thích.

Xảo Ninh này làm bánh táo chua thành hình dáng cánh hoa, nhìn bánh màu đỏ sậm này, càng tinh xảo làm Tịch Nguyệt cũng không nỡ cắn ăn.

Có điều trong lòng không nỡ thì không nỡ, trang@d#d#l#q#d@bubble nhưng nụ vị giác cũng không có cắt đứt tiết ra tín hiệu bản thân muốn ăn.

Bốc lên một miếng bỏ vào trong miệng, thỏa mãn hé mắt.

Cũng không đến bao lâu, Tịch Nguyệt đã ăn cả một đĩa nhỏ bánh táo chua, nhìn sức ăn của chủ tử, Cẩm Tâm cười hỏi: “Chủ tử lại còn muốn?”

Lời này chính là nhạo báng, Cẩm Tâm vẫn là nắm chắc sức ăn của Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt liếc nhìn cái đĩa, nghiêng đầu suy tư một chút: “Ừ, muốn. Cho ta thêm tí chút trên này.”

Lời vừa nói ra, mấy đại cung nữ cũng hơi nghi ngờ nhìn về phía nàng.

Cẩm Tâm vội vàng gật đầu.

Mấy ngày nay sức ăn của chủ tử ngược lại có chút thay đổi, hình như đặc biệt tham ăn hơn một chút.

Nghe nói chủ tử còn muốn, phòng bếp Xảo Ninh cũng bị dọa đến, rất lâu, ngập ngừng nói: “Năm chắc thu mỡ?”

Mấy người cư xử cũng không tệ, trước mặt người ngoài tất cả đều là người thể diện trước mắt chủ tử, cũng coi chừng quy củ. Nhưng mấy người lén lút chung đụng cũng không phải là vậy.

Ngược lại thả lỏng tùy ý hơn nhiều.

“Chớ có nói bậy.” Cẩm Tâm cười trợn mắt nhìn nàng.

Nước Nam thắm lấy gầy là đẹp, chủ tử đã không tính là mảnh mai rồi. Cứ như vậy, sợ là chủ tử lại sắp cáo kinh rồi, chỉ là mấy ngày nay chủ tử cũng kỳ lạ, tính tình thay đổi rất nhiều.

Xảo Ninh cũng cười: “Ta cũng chỉ đùa một chút, hơn nữa. Ngược lại thật ra ta cảm thấy thịt thịt mới dễ nhìn.”

Cẩm Tâm bưng bánh ngọt định ra cửa: “Cho nên người lại muốn mình ăn thành cái bộ dáng này?”

Xảo Ninh cười hắc hắc.

Vóc người Xảo Ninh cũng mượt mà hơn nhiều so với mấy người khác.

“Nếu mỗi ngày người giống như ta ở lại phòng bếp nghiên cứu ăn, trang ## bubble có lẽ người cũng sẽ không mảnh khảnh hơn nhiều so với ta. Chỉ là, ta đề nghị người chính là nói một chút với chủ tử, có muốn tuyên một thái y xem một chút hay không, mấy ngày nay chủ tử thật đúng là tham ăn rõ ràng rồi.”

Bước chân của Cẩm Tâm ngừng lại một chút, gật đầu.

“Ta biết.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Sau khi ăn xong dường như tâm tình phiền muộn của Tịch Nguyệt tốt hơn nhiều, không biết sao lại mệt mỏi, mí mắt rất nặng, suy nghĩ một chút, nàng đuổi mấy người đi ra ngoài, chuẩn bị thêm thiếp một lát.

Trong ngày thường Tịch Nguyệt cũng không có thói quen ngủ trưa, ngược lại hôm nay lại vừa dính gối đầu liền ngủ thiếp đi.

Một giấc này là ngủ thẳng tới gần tối.

Cầm Tâm và mấy nha hoàn đều hơi lo lắng.

Cầm Tâm vốn định buổi chiều nói với chủ tử, muốn truyền thái y tới xem một chút. Kết quả là thấy chủ tử vẫn ngủ thẳng tới gần tối như vậy, nàng cũng lo lắng không yên trong lòng.

Giấc ngủ này của Tịch Nguyệt rất hỗn loạn, hoàn toàn không hiểu được đêm nay là đêm nào.

“Cầm Tâm.....” Có lẽ do vừa tỉnh ngủ, âm thanh rất mềm mại.

Cầm Tâm vội vàng vào phòng: “Chủ tử đã tỉnh rồi hả? Nô tỳ hầu hạ người đứng dậy.”

Nhìn trong tầm mắt chủ tử mang theo vẻ mê mang, Cầm Tâm đề nghị: “Chủ tử, nô tỳ thấy mấy ngày nay trạng thái của người có chút khác thường, không bằng chúng ta truyền thái y tới xem một chút chứ?”

Tịch Nguyệt nhìn về phía Cẩm Tâm, trực tiếp hỏi: “Không phải chúng ta có thể trực tiếp gọi Thúy Văn tới đây hay sao? Vậy rất tiện, ta cũng chỉ là do trời nóng nên phiền lòng thôi.”

Cẩm Tâm thầm mắng một tiếng, sao lại quên mất y thuật của Thúy Văn chứ?

“Xem đầu óc của nô tỳ này, sao lại không linh hoạt vậy? Nô tỳ đi gọi nàng ta qua.”

Thúy Văn nghe nói thân thể chủ tử khó chịu, cũng nóng nảy, vào phòng vội vàng thỉnh an liền đặt tay kiểm tra mạch đập của nàng.

Trong khoảnh khắc, Thúy Văn nhăn lông mày lại, lại nhìn chủ tử mình còn đáng vẻ buồn ngủ.

Nàng ta mở miệng nói: “Nô tỳ đề nghị, chủ tử trực tiếp truyền thái y đi.”

“Chuyện gì xảy ra?” Cẩm Tâm vội vàng.

Giãn lông mày của chính mình ra, Thúy Văn nói tiếp: “Hình như chủ tử có tin vui.”

Choang! Thầm Tịch Nguyệt hoảng hốt, mà Cẩm Tâm bên cạnh cũng mất hồn: “Chủ tử có tin vui? Đây chính là phải truyền thái y.”

Cũng không thể nói, là Thúy Văn trong cung bọn họ chẩn đoán mang thai đi?

Kế tiếp chính là một đoàn người bận rộn, trong chốc lát, chỉ thấy Cẩm Tâm chạy đi phân phó Tiểu Đặng Tử đến báo tin cho hoàng thượng và Thái hậu.

Mặc dù biết Thúy Văn tuyệt đối không thể nào chẩn đoán sai, nhưng thấy thái y chẩn bệnh xong thì Tịch Nguyệt vẫn hơi khẩn trương.

Cũng khéo nữa, người tới chính là Vạn thái y, Thúy Văn nhìn thấy Vạn thái y cũng có vẻ kích động.

Không lâu lắm, chỉ thấy Cảnh đế bước nhanh vào Thính Vũ Các.

Lúc Cảnh đế vào cửa nhìn thấy Thúy Văn và Vạn thái y đều đang đứng, ánh mắt lóe sáng.

Tiểu cô nương trên giường cười híp mắt nhìn hắn.

“Thuần Chiêu Nghi như thế nào?”

Vạn thái y cung kính: “Bẩm hoàng thượng, vừa rồi vi thần đã chẩn mạch cho Thuần Chiêu Nghi, Thuần Chiêu Nghi đã có bầu một tháng.”

“Vậy có cần uống thuốc hay không? Tình trạng thân thể như thế nào?”

“Thân thể Thuần Chiêu Nghi rất tốt, cũng không cần uống thuốc. Nhưng thời gian mang thai, có thể tâm trạng có chút lo âu, khẩu vị cũng có chút khác thường. Bên cạnh nương nương đều là cô nương chưa gả, cũng không biết đây là triệu chứng mang thai.”

Cảnh đế gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi.”

Cảnh đế nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tịch Nguyệt, thấy đôi mắt nàng sáng lóng lánh, hình như rất vui vẻ.

“Ngày người vào cung còn giống như ở trước mắt, nhưng người cũng đã từ tiểu nha đầu mười ba tuổi thành tiểu nữ nhân kiều mỹ như hôm nay. Thậm chí còn có thể khai chi tán diệp cho trẫm rồi.”

Tịch Nguyệt cũng không biết có phải do mình mang thai hay không, có chút mệt, trực tiếp gục trong ngực hắn, nỉ non: “Chúng ta đều nói lời giữ

lời, người xem, Đại công chúa của ta sắp tới.”

Cảnh đế bởi vì lời nói của nàng mà nhếch môi nhàn nhạt, giọng nói cũng thật thấp: “Người nói, Đại công chúa của chúng ta, có phải đến đêm trầm uống rượu say đó hay không?”

Ánh mắt Tịch Nguyệt cảnh giác nhìn bốn phía, lại thấy cung nữ thái giám đều đã đi ra ngoài, thở ra một hơi: “Trước mặt người khác, người không thể không đúng mực.”

Cảnh đế nhìn nàng như vậy, nở nụ cười: “Hiện tại trầm còn nhớ rõ bộ dạng hợp lòng người của Nguyệt Nhi hôm đó đấy.”

Tịch Nguyệt thấy hắc cốt ý giấu cợt nàng, oán trách: “Hôm đó người còn cần ta nữa đó.”

Cảnh đế chưa từng nghĩ, nàng lại nhắc đến chuyện này, bật cười: “Chẳng lẽ nha đầu người oán giận trầm? Ngược lại là một đứa nhỏ tính toán.”

“Người vốn cần ta rồi, còn không cho nói. Về sau người cũng không thể cần ta nữa. Ta là người có thai.” Nàng thật sự có điệu bộ của tiểu cô nương.

Cảnh đế mặc kệ những chuyện kia, nắm tay thịt thịt nhỏ bé của nàng lên, liền hạ xuống.

Động tác như vậy của hắn làm cho Tịch Nguyệt hỗn hển một tiếng, ghét bỏ xoay hai má đi: “Hoàng thượng lại muốn như vậy nữa thì ta sẽ đi nói cho Thái hậu.”

Cảnh đế thấy nàng như thế ngược lại nở nụ cười.

“Người nha, thật đúng là một tiểu nha đầu. Được rồi, trầm không ức hiếp người nữa, tránh cho người đến chỗ Thái hậu tố cáo. Gọi tất cả nha hoàn của người vào đây cho trầm.”

Tịch Nguyệt không biết tại sao Cảnh đế muốn làm như vậy, ngây ngốc nhìn hắn. Nhưng hắn thấy nàng như vậy, thở dài nói: “Bây giờ có bầu, sao đầu óc cũng dần rồi?”

Tịch Nguyệt bĩu môi về phía hắn, nhưng mà vẫn gọi hơi lớn tiếng đối với bên ngoài: “Cầm Tâm, mấy người đại cung nữ các người cũng đi vào.”

Mấy người đều nổi đuôi mà vào.

Cảnh đế nhìn bốn cung nữ này, mở miệng nói: “Tuổi chủ tử các người còn nhỏ, mọi việc đều không hiểu, dù cáo người chưa sinh đứa bé, nhưng có một số việc cũng nên hiểu. Mọi việc hầu hạ chủ tử các người thật tốt, chú tâm chút, nếu như một khi có sai lầm gì, có lẽ, các người nên thích chỗ Thận Hình Tư kia.”

Lời nói này của Cảnh đế không có vẻ phật phùng, nhưng mấy người vẫn cuống quýt xuống.

Hắn lại nói tiếp: “Mấy ngày nữa trẫm sẽ tìm một lão ma ma thích hợp cho chủ tử các người, trẫm chỉ cảm thấy, Thính Vũ Các thiếu cái gì, ngược lại không nghĩ tới điểm này. Có một lão ma ma theo các người, tất cả đều hầu hạ thật tốt cho trẫm.”

Mấy người hốt hoảng tuân lệnh.

Tịch Nguyệt không biết Cảnh đế đã suy nghĩ đến chuyện sắp xếp một vị lão ma ma cho nàng rồi.

Nhưng nghĩ đến chuyện đứa bé, Cảnh đế lại không cần thiết hại nàng.

Nhiều lão ma ma, có phải có một số việc có thể lẩn tránh chút hay không, có lẽ cũng là một chuyện tốt mà.

“Tạ ân điển của hoàng thượng.” Tịch Nguyệt ngồi trên giường, yếu ớt mở miệng.

Cảnh đế nhìn dáng vẻ yếu đuối mềm dẻo của nàng, mặt mày dịu đi rất nhiều.

“Người trẻ tuổi, mọi việc nghe lão ma ma nhiều chút, chuyện này luôn có lợi đối với người.” Lời này của Cảnh đế ngược lại cũng coi là thành thật với nhau.

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

“Được rồi, các người lui xuống hết đi.”

“Vâng.”

Hôm sau.

Mặc dù hôm qua đã có người lục đục nghe nói chuyện Thuần Chiêu Nghi mang thai, nhưng vẫn tồn tại một chút tâm tư, hi vọng đây là một tin tức giả.

Nếu không sao Thái hậu lại không có động tĩnh?

Nhưng sáng sớm có người thấy Thái hậu ban thưởng cho Thính Vũ Các của Thẩm Tịch Nguyệt, vừa thấy như vậy, cũng biết được, chuyện này đã như đinh đóng cột rồi.

Người người đều nói vận khí Thuần Chiêu Nghi tốt.

Trong cung cũng cần phải xã giao.

Các cung lục đục đưa quà tặng tới, Cẩm Tâm và Thúy Văn cùng nhau kiểm tra, xác suất tìm ra vấn đề liên lớn hơn rất nhiều.

Nhìn những thứ đồ có vấn đề, Cẩm Tâm tức giận trừng mắt đều đỏ, đám người này, muốn hại người khác khắp nơi, đâu có ai tốt.

Hiếm khi thấy Cẩm Tâm kích động như vậy, cho dù mấy đại cung nữ khác đều đầy lòng căm phẫn, nhưng lại cũng chỉ có thể nhìn việc này xuống.

Sau khi Tịch Nguyệt biết được tất cả ngược lại không có phản ứng quá lớn.

Bởi vì sợ nhiễm phải mùi vị không tốt động thai khí, Tịch Nguyệt cũng không xem đủ thứ đồ vật có thể tổn thương nàng.

Dùng chân nhẹ nhàng đá cục đá nhỏ trong vườn.

Tịch Nguyệt suy nghĩ hồi lâu: “Cẩm Tâm, sắp xếp những thứ có vấn đề cho ta. Một lát nữa đưa đến chỗ Thái hậu.”

Thái hậu tặng quà, tất nhiên nàng phải đến tạ ơn.

Đã như vậy, liền giao cho Thái hậu giải quyết đi.

Đừng tưởng rằng nàng là quả hồng mềm, thường ngày nàng cũng không nói nhiều là bởi vì cảm thấy không cần thiết, càng đấu nhiều với các nàng hơn nữa, hoàng thượng không thích cũng chỉ là uống công. Nhưng nếu họ đều cảm thấy nàng là người mặc cho người ta bóp nghiền nặn tròn, đó chính là đùa giỡn rồi.

Nếu chủ tử lên tiếng, Cẩm Tâm dĩ nhiên sắp xếp mấy thứ thật tốt.

Có vài người nếu như không đánh ngã, sẽ được voi đòi tiên.

Mặc quần áo xong, Tịch Nguyệt nhìn đai lưng trong tay Hạnh Nhi.

Nàng suy nghĩ một chút, phân phó: “Buộc lỏng một chút cho ta.”

“Nô tỳ hiểu.”

Hôm nay Tịch Nguyệt ăn mặc cực kỳ đơn giản, đồ trang sức thường ngày cũng không mang trên người.

Tóc dài búi thành một búi tóc quanh đỉnh đầu, đơn giản giống như nam tử.

Đợi nàng đi tới Tuệ Từ cung, Quế ma ma thấy nàng cũng giật mình: “Tại sao Thuần chủ tử cũng tới? Vào đi. Lúc này Thái hậu còn nhắc tới người nữa, nói là một lát nữa không có chuyện gì sẽ dẫn Đại hoàng tử qua thăm người.”

Tịch Nguyệt cười, tiếng cười thật sự giống như chuông bạc.

“Nào có đạo lý để trưởng bối thăm tiểu bối chứ, hơn nữa, ta cũng chỉ là vừa mới có thai, làm cái gì cũng không thể làm trẻ nổi.”

“Cũng không nên nói như vậy, ba tháng đầu vẫn nên cẩn thận. Chủ tử còn nhỏ tuổi, chính là không hiểu.” Quế ma ma đối xử với Thẩm Tịch Nguyệt thật sự không tệ.

Lúc này cũng chỉ mới kiểm tra ra có thai, bà ấy lại nhất định muốn đỡ Tịch Nguyệt vào trong, làm mặt Tịch Nguyệt lại đỏ ửng.

Thái hậu đang nói chuyện với Nghiêm Vũ, nghe được thông truyền thì quay đầu lại nói với tôn nhi của mình: “Chúng ta cũng không cần đi qua nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Vũ không lộ vẻ gì, nhưng ngược lại cũng không có mất hứng.

Tịch Nguyệt vào cửa, chưa kịp cúi chào đã bị Thái hậu gọi dậy. Sắp xếp cho nàng ở bên tay phải.

Cẩn thận xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn, Thái hậu mỉm cười nói: “Nha đầu này, cũng là có phúc khí, mấy tháng trước chúng ta còn nói về Tề phi ở đây, chỉ chớp mắt, người cũng có bầu. Đây thật sự là tin vui.”

Tịch Nguyệt cười duyên cúi đầu: “Nguyệt Nhi cũng đã đạt được ước muốn.”

Thái hậu cười đến lợi hại, trong cung này nữ nhân nào không muốn sinh một đứa con trai, có thể mẫu bằng tử quý, hy vọng mượn đứa nhỏ để đi lên vị trí cao. Nhưng cho dù trong lòng nghĩ như vậy, mỗi người đều làm ra vẻ như không để ý tới quyền thế. Chắc chắn sẽ không nói trắng ra là đã đạt được mong muốn giống như Thẩm Tịch Nguyệt vậy.

Bà chính là thích điểm này của Thẩm Tịch Nguyệt.

Là người trong sạch đơn thuần.

Nhưng mà, hai nha đầu bên người nàng mang theo túi lớn là cái gì?

Nghi ngờ nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt, nha đầu này lại cũng không kiêu cách, trực tiếp mở miệng: “Kính xin thái hậu nương nương làm chủ.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Trong lòng Thái hậu thở dài nhìn Thẩm Tịch Nguyệt phân phó cung nữ lấy tới những thứ “Lễ vật” kia, lúc này có người xách rõ ràng, lại có người xách không rõ.

Thật ra thì trong cung này chuyện như vậy cũng nhiều vô kể, nhưng nếu như thật sự nói đến thì càng không có ai đi tìm bà chủ trì công đạo. Cho dù là lúc ấy mình trẻ tuổi, gặp hãm hại tính toán thì cũng tự động giải quyết, giải quyết không xong, chính là đánh rớt hàm răng và nuốt máu.

Nhưng Thẩm Tịch Nguyệt này lại không đi đường bình thường, lại lấy tất cả những đồ vật đến Tuệ Từ cung của bà, nhìn những thứ đồ này, bà lại nhớ đến những ngày trước kia.

“Tất cả là người nào đưa tới?”

Tịch Nguyệt thật đúng là người không kiểu cách, bèn trực tiếp nộp danh sách tặng lễ từ trong ngực lên.

“Kính xin thái hậu nương nương làm chủ cho Tịch Nguyệt. Tính tình Nguyệt nhi vốn nôn nóng, bào thai này càng không biết điều. Lúc đầu thấy những thứ đồ này, trong lòng tức giận hết sức, chỉ muốn đi đánh đến tận cửa. Sau đó cuối cùng bị mấy nha đầu kéo lại. Nói đây không chỉ là mất thể diện hoàng gia, còn sợ đứa bé bị thương, thần thiếp vừa nghe thì mới suy nghĩ rõ ràng. Trong cung công việc lớn nhỏ tất nhiên có hoàng thượng, có Thái hậu đây rồi, thế nào cũng không tới phiên Tịch Nguyệt dính vào.”

Nhìn bộ dáng lần này của Tịch Nguyệt, Thái hậu gật đầu.

“Người nghĩ như thế là được rồi, hiện nay người chỉ cần an thai thật tốt, đến lúc đó sinh một đứa bé khỏe mạnh. Chuyện khác tự có chúng ta, sao lại cần người tới xử lý? Ba tháng đầu là cực kỳ quan trọng. Thai này có thể được ổn định.”

“Dạ.”

Thời gian hai người nói chuyện, Nghiêm Vũ cứ nhìn chăm chăm bụng Tịch Nguyệt, lúc lâu, nhướn lông mày lên.

Tịch Nguyệt dĩ nhiên là liếc thấy cậu mờ ám, cười quay đầu lại: “Hôm nay Đại hoàng tử lại không lên thư phòng ư.”

Trong lời nói có nồng đậm trêu chọc, dù là Nghiêm Vũ nhỏ như vậy cũng nghe ra.

Hung hăng liếc Tịch Nguyệt: “Hôm nay muốn thăm người mới không đi.”

Ngược lại đẩy chuyện không đi lên Thư Phòng tới trên người nàng, Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn Thái hậu, phát hiện bà cũng không phải là rất ư những thứ này, trong lòng có chút nghi ngờ, có điều vẫn cười.

“Đại hoàng tử có lòng.”

Đứa bé mím môi một cái, liếc mắt nhìn Thái hậu, lại liếc nhìn Thẩm Tịch Nguyệt.

Cau mày nghĩ đi nghĩ lại, có phần rối rắm, nhưng vẫn mở miệng: “Ách. Ta cho phép về sau người gọi ta là Vũ Nhi.”

Nhìn dáng vẻ cậu như vậy. Trong nhà mấy người đều nở nụ cười.

Thái hậu vuốt đầu cậu khen: “Đúng là một đứa bé hiểu chuyện.”

Mặt Nghiêm Vũ không chút thay đổi nhìn tổ mẫu (bà nội) một chút, dường như là nói mình vốn rất hiểu chuyện.

Tịch Nguyệt cười yếu ớt: “Vũ Nhi.”

Nói chuyện này, Nghiêm Vũ nhếch môi dưới, đáp một tiếng: “Ừm.”

Chính thái hậu cũng thấy chuyện này quái lạ. Giữa người và người, đúng là thật sự phải xem duyên phận. Giống như Thẩm Tịch Nguyệt này lại cũng không phải là đặc biệt xuất chúng, tính tình cũng không được tính là dịu dàng, nhưng cứ mặc kệ lớn hay là nhỏ của Nghiêm gia này, lại đều cực kỳ yêu thích nàng.

Tính tình Cảnh đế như vậy ngược lại cũng dễ nói, dù có thế nào, Thẩm Tịch Nguyệt này cũng là muốn hầu hạ cực kỳ thỏa đáng. Nhưng Tiểu Vũ Nhi này lại không phải như thế.

Chẳng qua Tịch Nguyệt tán gẫu với cậu, thì không coi là biết lạnh hiểu nóng. Trong lời nói cũng không có khen tặng, nhưng đứa nhỏ này lại đối với nàng không giống với người khác.

“Người là đứa bé còn nhỏ tuổi, thêm chuyện tất nhiên không hiểu, đừng thấy người làm những thứ bài tập thường ngày kia, nhưng nếu như thật sự đến thời khắc mấu chốt, có lẽ cũng chưa chắc có ích. Ngày khác ai gia tìm lão ma ma cho người, cũng có thể hầu hạ người thật tốt.” Thái hậu nhìn khuôn mặt nàng, lại nghĩ đến đây chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, cho dù lúc trước làm tất cả chuẩn bị cho chuyện này, Trang@d#d#l#q#d@bubble nhưng trong cung kia của nàng lại toàn là đại cô nương, sao lại hiểu gì.

Tịch Nguyệt cười híp mắt trả lời: “Tạ thái hậu nương nương ân điển, chỉ là hôm qua hoàng thượng cũng nói muốn chọn một ma ma tới đây.....”

Lời còn dư lại giấu trong miệng, nhưng Thái hậu cũng hiểu.

Bà quả thật không ngờ con trai biết loại để ý này, mới nghĩ đa số là nha đầu gốc này mưu đồ mấy phần, đã như vậy, ngược lại thì bà có thể cất đi phần tâm tư này.

“Vậy thì cũng tốt. Dù sao hãn cũng là phụ thân đứa bé trong bụng người. Chuyện như vậy cũng để hãn quan tâm đi.” Thái hậu trêu ghẹo nói.

Hai người tán gẫu bên này, Nghiêm Vũ nghe lời nói này lại cúi đầu.

Tịch Nguyệt đương nhiên là thấy được cậu mờ ám, có lẽ đây cũng là thường tình con người, cậu thông minh nhưng cũng chỉ là một đứa bé, cha mình lại sắp có đứa bé khác, hơn nữa hình như là vui *, cậu khó tránh khỏi sẽ mất mát.

Cười trả lời: “Mỗi ngày Hoàng thượng đều bận rộn cung vụ tất nhiên không có quá nhiều thời gian trông nom những chuyện này. Phái lão ma ma tới đây có lẽ đã cảm thấy yên tâm rồi.”

Thái hậu cười liếc Tịch Nguyệt một cái, lại nghĩa Tiểu Nghiêm Vũ bên cạnh.

Biết đây cũng là nói cho đứa bé nghe, gật đầu: “Ngó xem đứa bé người đó tìm ma ma chăm sóc người... Người cũng có thể bắt đầu phát huy nói lên rất nhiều.”

Nghiêm Vũ nhìn hai người nói chuyện, □ tới một câu: “Phụ hoàng rất bận.”

Tịch Nguyệt nhìn dáng dấp cậu nhỏ bé nghiêm túc, không nhịn được, nhéo hai má hãn một cái.

“Cũng bênh vực phụ hoàng con.”

Nàng nói xong lời này, Thái hậu và Nghiêm Vũ đều giật mình nhìn nàng.

Tịch Nguyệt bèn cảm thấy ngay là bản thân lại lộ ra không tốt lắm.

Cẩn cẩn môi, có chút xiu lúng túng: “Cái đó..... Cái đó.....”

Thực là không biết phải nói gì cho tốt.

Có điều Nghiêm Vũ lại không coi là chuyện đáng kể.

Bị Tịch Nguyệt néo như vậy, lại nở nụ cười: “Mỗi ngày phụ hoàng bận rộn Quốc sự (việc nước), vốn là rất bận.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé sáng rỡ của hân, Tịch Nguyệt cũng mỉm cười: “Không trách được thường ngày hoàng thượng lại nói Vũ Nhi hiểu chuyện, có thể không đúng là như thế sao, xem ta cũng chỉ nói một câu, lúc này nín lấy giải thích cho phụ hoàng con!”

Cảnh để ít nói tới Nghiêm Vũ, nhưng mà Tịch Nguyệt vẫn nói như vậy.

Quả nhiên, nàng đã thấy đôi mắt Nghiêm Vũ chột sáng lên, miệng nhỏ khẽ nhếch lên, hình như rất là sinh động.

Tịch Nguyệt thấy thế cũng hơi cong môi một chút.

Thấy dường như hai người ở chung cực kỳ hài hòa, vẻ mặt Thái hậu cũng tươi cười.

***

Hôm nay đã là ngày mùa thu.

Tuy có thể là lập thu, *d&d#l@q^d nhưng uy lực nắng gắt cuối thu vẫn không giảm như cũ.

Thời tiết vô cùng khô nóng.

So sánh với nóng bức trong ngày mùa hè, lúc này lại thêm mấy phần ngọt ngào.

Mà nếu nói là trừ chỗ hạ nhân (người làm) ở, trong cung này cũng chỉ có chỗ cung điện phía tây kia khiến người ta hết sức không thích.

Đông lạnh hè ẩm.

Nơi này thật sự là cũng không thích hợp ở lại, tuy có thể nói là như vậy nhưng nơi này lại vẫn có người ở.

Nơi này chính là mọi người trong cung chán ghét —— lãnh cung.

Chỗ lãnh cung cũng không lớn. Trong viện các phòng đều rất đơn giản, cũng không có một chút đồ trang trí.

Có thể tuy là nóng bức, nhưng nơi này lại lộ ra một chút âm khí.

Có lẽ cũng đúng, chỗ như vậy, cuối cùng biết bao thiếu nữ không ngăn được thương cảm như dòng nước mỗi năm, tự mình tiễn đưa đoạn đường của bản thân.

Thời kỳ Tiên hoàng cũng có một số phi tần phạm sai lầm bị đày vào lãnh cung, nhưng Cảnh đế lên ngôi, số ít cô gái này đã bị đưa đến ni cô am xuất gia. Cũng bởi vì như thế, nơi này lại trống rỗng.

Sau đó người đầu tiên vào ở, chính là Tống phi ngày xưa ngang ngược ngông cuồng.

Lúc đầu dù Tống phi kêu gào tức giận như thế nào, nhưng cuối cùng bị thu xếp ở nơi này. Mà những nô tài hầu hạ ở lãnh cung cũng là ban đầu cẩn thận từng ly từng tí càng về sau thì bình thường lơ là.

Ban đầu cao quý đến mức nào khoe khoang ương ngạnh quá mức, hôm nay lại đáng thương biết bao.

Cung quy sâm nghiêm, đúng là không có ai làm chút chuyện ngược đãi tổn thương.

Chỉ là có lúc, coi thường lại làm người ta nổi điên.

Nhưng Tống phi đã không có mệnh nổi điên, bởi vì tổn thương đứa bé của Trần Vũ Lan, nàng bị Thái hậu ban cho cái chết.

Dĩ nhiên, trước khi nàng bị ban chết, lãnh cung này lại thêm một người.

Đến bây giờ, lãnh cung này đã có hai người, ban đầu quan hệ hai người cũng không tệ lắm.

Liên Tú Vân và Trần Vũ Lan.

Nhưng nếu vào lãnh cung, lại có cái gì tốt và không tốt chứ.

Hai người dường như không bằng tục phụ (người đàn bà dung tục tầm thường) trên cảnh đường phố, ác độc nguyên rửa lẫn nhau, tổn thương lẫn nhau.

Hình như cũng chỉ có như vậy, hai người mới có thể nhận ra được mình vẫn đang sống.

Mọi người cũng biết, hôm nay tuy là Bạch Tiệp dư biểu muội Liên Tú Vân này không được cưng chiều, nhưng khỏe mạnh lại có thể * Tam hoàng tử. Mà biểu muội Trần Vũ Lan lại là hồng nhân trước mắt hoàng thượng.

Nhưng vậy thì như thế nào, đó cũng không phải là bọn họ.

Hơn nữa, lúc trước làm những chuyện hãm hại kia, ngược lại mấy người này cũng không nường tay.

Nghĩ đến giữa người và người đúng là thú vị, Liên Tú Vân này là bởi vì tổn thương Thẩm Tịch Nguyệt rồi tiến vào lãnh cung, mà Trần Vũ Lan lại

là giết Bạch Tiểu Địch rồi tiến vào lãnh cung. Ở giữa nhân quả này, đúng là khiến người ta suy đoán hơi nhiều.

Mà hai người đều không phải là người tốt tính lắm. Một lời không hợp bèn bắt đầu đánh lãn nhau.

Nếu vào lãnh cung, còn có hạ nhân gì có thể nói, hai người cũng từ tài nữ xưa kia biến thành bộ dáng hôm nay.

Ngày hôm đó lại là như vậy, trong lúc hai người một lời bất hoà lãn nhau rồi lại bắt đầu kéo xé lãn nhau.

Mà Thúc Lan thấy chính là tình cảnh lần này. Chẳng nhú lông mày một chút.

Ho nhẹ một tiếng: “Hai vị chủ tử đây còn ra thể thống gì.”

Hai người kịch chiến say sưa, nào chú ý người khác có đến hay không, lúc này nghe thấy tiếng Thúc Lan, bèn đồng thời quay đầu lại.

Chắc là Thúc Lan đại cung nữ tâm đắc bên cạnh Đức Phi.

“Ngược lại Thúc Lan cô nương, cũng không biết tại sao làm phiền đại giá của ngài đến chỗ vắng vẻ này.” Trong lời Liên Tú Vân nói có giễu cợt nồng đậm.

Hôm nay ngay cả một hạ nhân cũng sống tốt hơn so với các nàng, đáng thương bọn họ còn chèn ép lãn nhau ở nơi này.

Có lẽ Trần Vũ Lan cũng nghĩ đến một điểm này, hai người đều để cánh tay xuống, sửa sang lại quần áo.

“Xem hai người các người một chút, thật sự là làm cho người ta xem thường. Rơi vào nông nổi này không muốn nghĩ chủ ý sớm ngày thoát khỏi

bể khổ, ngược lại đánh xé lẫn nhau. Đây cũng không phải hành động của người khôn khéo.”

Thúc Lan sẽ không tới nơi này mà không có nguyên do.

Dù như thế nào Trần Vũ Lan cũng thêm một phần khôn khéo hơn so với Liên Tú Vân.

Lại nghe thấy nàng ta nói như vậy, chính là sắc mặt trở lại bình thường, nhếch lên nụ cười, chỉ là nụ cười này làm cho người ta thấy khó chịu.

“Chẳng lẽ Thúc Lan cô nương là tới chỉ cho chúng ta một con đường sáng?”

Thúc Lan thấy nàng ta nói lên thì nở nụ cười.

“Các người muốn đi ra ngoài, trang ## bubble cũng phải xem bản thân có thể làm hay không.....”

Trần Vũ Lan và Liên Tú Vân liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấu một vết sáng tỏ trong mắt đối phương.

Có lẽ, nhất định là Đức Phi phái nàng ta tới.

Trần Vũ Lan nhếch lên nụ cười: “Đã như vậy, kính mời Thúc Lan cô nương vào phòng nói chuyện.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Kể từ tra ra có tin mừng, Tịch Nguyệt cũng không biết có phải tâm lý mình ảnh hưởng nên nàng thích ngủ hay không.

Mỗi lần đều phải mặt trời lên cao mới dậy.

Tuy cũng không phải là ngủ được yên ổn, nhưng thật ra cũng không có chút gió thổi cỏ lay bèn tỉnh lại giống như trước.

Về phần hôm đó mấy vị tặng lễ vật có vấn đề, Thái hậu cũng không nhân nhượng, tất cả đều giảm một phần vị, phạt bổng một năm.

Lần này ngược lại Thái hậu mạnh mẽ vang dội, chỉ là Tịch Nguyệt thấy, chuyện trong cung này, dù là hoàng thượng hay là thái hậu, nếu là người nắm vùng của các cung vậy tất nhiên biết rất tường tận. Cho dù là lúc ấy không biết, sau đó muốn tra ra cũng không khó, thế nhưng rất nhiều chuyện lại vẫn không giải quyết được gì.

Bởi vậy có thể thấy, đôi khi có một số việc nhỏ, các nàng xem lớn hơn so với trời, nhưng trong mắt những nhân vật lớn kia cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.

“Chủ tử, Lai Hỉ công công dẫn theo một vị lão ma ma tới đây, nói là cầu kiến ngài.” Cẩm Tâm đáp mở rèm vào cửa.

Tịch Nguyệt đang ăn cháo, để chén nhỏ xuống. Nàng lau miệng, lại là ưu nhã (đẹp mắt).

“Cho bọn họ vào đi.”

Trong chốc lát, đã thấy Lai Hỉ dẫn một lão ma ma chừng năm mươi tuổi vào cửa, hai người cũng quy củ hành lễ.

Tịch Nguyệt chỉ là quan sát đơn giản một lúc thì gọi dậy.

Sau khi hai người đứng lên, Tịch Nguyệt bắt đầu đánh giá không chút kiêng kỵ, lão ma ma này cũng không kiêu ngạo không tự ti, đầu hơi cúi xuống, thái độ rất là cung kính.

Lai Hỉ ho khan mấy tiếng, nói: “Chủ tử, hoàng thượng nói, trong cung này ngài cũng là người không có kinh nghiệm, sợ thường ngày ngài có khó chịu cũng không hiểu được là xảy ra chuyện gì, Chu ma ma này là lão ma ma trong cung, là người nghiêm cẩn (chặt chẽ cẩn thận) lại thận trọng, đáng mừng chính là một người có năng lực đỡ đần chăm sóc phụ nữ có thai, có bà ấy chăm sóc ngài, hoàng thượng nói là cũng yên tâm hơn.”

Lời này có phải cũng là nói cho nàng biết, Chu ma ma này là người ổn thỏa mà hoàng thượng yên tâm hay không?

Cho tới bây giờ nàng cũng không dám so sánh Cảnh đế với người không rõ ràng kia.

Cho nên Tịch Nguyệt rất tin tưởng, chỉ cần hoàng thượng muốn cho nàng sinh ra đứa bé, vậy đứa bé này nhất định sẽ hoàn toàn an toàn.

Có lẽ cũng không phải là thập toàn thập mỹ (mười phần vẹn mười), nhưng mà người được chọn nhất định sẽ không có sai lầm.

“Vậy xin Lai Hỉ công công thay ta đa tạ hoàng thượng hậu *.”

Cầm Tâm nhét một túi kim qua tử vào trong tay Lai Hỉ, Lai Hỉ từ chối một lát thì bèn nhận lấy.

Lúc này Lai Hỉ lại cảm thấy quả thật Thuần Chiêu Nghi này không phải là loại người bình thường, dù là ban đầu lúc mới vào cung hay là hôm nay, thái độ nàng đối xử với hần chưa từng thay đổi. Nếu có thể làm đến như thế thì sao lại có lẽ là hạng người đơn thuần.

Rời khỏi Thính Vũ Các, Lai Hỉ đi lúc lâu, lại quay đầu ngắm tấm biển Thính Vũ Các kia, trong lòng suy nghĩ, có lẽ, chỉ cần Thuần Chiêu Nghi này không xảy ra chuyện rắc rối gì thì nên có Đại Phú Quý đây?

Thấy Lai Hỉ rời đi, Tịch Nguyệt cười tủm tỉm nói chuyện: “Chu ma ma ngồi đi.”

Sau khi Chu ma ma này tạ ơn lại ngồi vào trên ghế cách đó không xa, Tịch Nguyệt cũng không nói gì nhiều, chỉ là nhắm vấn đề mang thai của mình hỏi chút có cái gì kiêng kỵ, nên ăn cái gì, không nên ăn cái gì.

Chút triệu chứng nào là bình thường, cái nào là không phải. Tịch Nguyệt hỏi cặn kẽ. Chu ma ma cũng đáp cẩn thận.

Đợi hỏi thắc mắc của mình rồi, Tịch Nguyệt lại gọi mấy nha hoàn đi vào, giới thiệu một lần.

Chu ma ma cũng không có lấy điệu bộ lão ma ma gì đối với mấy người, làm lễ gặp lẫn nhau.

Chu ma ma cũng biết được, những người này cũng là người có thể diện của Thính Vũ Các, nếu như không phải là vì Thuần Chiêu Nghi có tin mừng, chủ tử cũng sẽ không phái mình đến bên này, ban đầu xem mấy nha đầu này hầu hạ đều vô cùng thoả đáng.

Xem ra Thính Vũ Các này đúng là ngay ngắn trật tự.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Trong nháy mắt cuộc sống này đã đến tháng mười.

Mà Thính Vũ Các bởi vì có Chu ma ma, dường như làm việc trôi chảy hơn. Những công việc lớn nhỏ trong ngày thường kia cũng được mấy người Cẩm Tâm xử lý cực kỳ thỏa đáng.

Ngoại trừ thân thể Thuần Chiêu Nghi, Chu ma ma cũng bỏ qua thứ khác.

Tịch Nguyệt biết được mấy ngày nữa chính là ngày Cảnh đế tế trời, nói đến tế trời này, Tịch Nguyệt càng có chút sợ hãi. Mỗi lần hoàng thượng không ở đây, trong cung này đều phải ầm ĩ hơn một chút thiêu thân. Lần đầu tiên chính là Trần Vũ Lan đẻ non, lần thứ hai là Bạch Du Nhiên hung hiểm (nguy hiểm đáng sợ) lúc sinh sản.

Tịch Nguyệt cũng không cho rằng chuyện Bạch Du Nhiên kia là một việc ngoài ý muốn.

Lần này Cảnh đế không ở đây thì nàng hết sức lo lắng, có lẽ đúng là như thế, nàng chỉ là mang thai ba tháng. Mới vừa ổn định chút, nếu như có vài người nào đó làm chuyện xấu, nàng vạn không dám nghĩ, mình thương (giáo thương rõ ràng) để tránh, ám tiễn (tên bắn lén) khó phòng.

Những tiểu lâu la kia làm những gì thì tất nhiên nàng không sợ, nhưng tại sao mỗi lần hoàng thượng không ở đây thì đều thành công, có lẽ nhất định có người địa vị cao, người trông coi sự vụ hậu cung âm thầm quấy phá thì phải.

Có lẽ thấy chủ tử lo lắng mấy ngày nay, Chu ma ma khuyên giải nói: “Tuy là lão nô không biết chủ tử là vì chuyện gì nhưng có mấy lời lão nô vẫn phải nói, cho dù là chuyện gì thì đều có biện pháp giải quyết, trời sập còn có hoàng thượng, lúc này chủ tử cần phải chú ý thân thể mình đây.”

Tịch Nguyệt biết đây là vì muốn tốt cho nàng, gật đầu.

Nhưng tuy là gặt đầu, chân mày vẫn nhúu thật chặt.

Chu ma ma thấy thế, nghĩ tới có phải nên hồi báo một chút với Cảnh đế hay không.

Thuần Chiêu Nghi này vốn còn nhỏ tuổi, hôm nay nhìn vóc người vừa lớn này, có lẽ đứa nhỏ này cũng là thân hình lớn, trong lòng nàng không yên thật là có hại đối với đứa bé.

Nghe nói Chu ma ma báo báo, Cảnh đế đã nghĩ ngay đến mấy ngày nữa đi tuần, nghĩ đến mấy lần đi tuần, trong cung quả thật cũng có chút trắc trở, nha đầu này tuổi còn nhỏ, vì cái này mà lo lắng cũng là bình thường.

Lại nghĩ đến Tề phi, hôm nay Tề phi đã bảy tháng rồi, cũng là lúc gian nan, nhớ đến Bạch Du Nhiên kia chính là xảy ra chuyện lúc bảy tháng, hẳn cũng không thể không đề phòng mọi việc.

Hơi suy nghĩ một chút, Cảnh đế gọi Lai Hỉ, dặn dò thông báo các cung, tối nay cùng tụ họp nhỏ ở Sướng Xuân các.

Tuy là tụ họp nhỏ, thật ra thì cũng là chỉ bảo những người này.

Thính Vũ Các, Tịch Nguyệt biết được tin tức, nghi ngờ một chút, nhưng quay đầu lại quên sạch sành sanh chuyện này.

Nghĩ đến cái thai trong bụng của nàng, nhất định không phải là một nha đầu thông minh, nếu không vậy làm sao từ khi nàng mang thai thì đầu óc của mình chính là mất hiệu nghiệm nhiều hơn.

Không chỉ có như thế, nha đầu này còn là một đứa tham ăn có thể ăn.

Tịch Nguyệt nhìn hai chén hoành thánh trên bàn, chu mỏ một cái, tại sao mình lại trở nên tham ăn như vậy cơ chứ?

Thấy chủ tử ngấn người về phía hai chén ăn sạch trống không, Cẩm Tâm nhỏ giọng hỏi Chu ma ma bên cạnh.

“Ma ma, chủ tử tham ăn như vậy, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Mọi người cũng biết, bây giờ Tề phi cũng không ăn nhiều, nói là không muốn đứa bé quá lớn, xảy ra vấn đề lúc sinh.

Cẩm Tâm là một cô nương, cũng không hiểu, tất nhiên phải hỏi Chu ma ma.

Chu ma ma lắc đầu: “Không có chuyện gì, tháng này của chủ tử chúng ta, tham ăn cũng là không có hại. Sau mấy tháng chú ý một chút là được. Vào ngày xưa ta hầu hạ phụ nữ có thai, cứ nhìn phụ nữ có thai thường xuyên ăn những thứ mà trong ngày thường bản thân cũng không thích, nói như thế, chính là đứa nhỏ thích mùi vị này. Hôm nay chủ tử chúng ta tham ăn như vậy, có lẽ cũng chính là đứa bé trong bụng cần. Chuyện như vậy tất nhiên không sao.”

Thời gian hai người nói chuyện, Tịch Nguyệt đã tỉnh táo lại.

Mê mang nhìn hai người: “Bụng ta lớn như vậy, mặc gì cũng khó coi.”

Cô gái luôn luôn * đẹp, Tịch Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Chu ma ma liếc nhìn bụng Thuần Chiêu Nghi, trong lòng thầm tìm tòi, bụng này là có chút lớn.

Theo lý thuyết, tháng này, bụng không nên lớn như vậy chứ?

Lại suy tư một chút, Chu ma ma lại nở nụ cười, không chừng, còn là việc mừng rỡ đây!

Bởi vì có thai, Chu ma ma không tán thành Tịch Nguyệt dùng những thứ sơn phấn kia, mà Tịch Nguyệt lại là một đứa bé hiếm có, chính là bắt đầu

lập tức thu dọn toàn bộ, một khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trầm tĩnh.

Một bộ quần dài màu hồng phấn, không thoa một chút phấn trang điểm. Mái tóc từng sợi từng sợi lại còn vấn thành hai búi tóc nho nhỏ, hôm nay xem ra, vậy không giống như là Chiêu Nghi nương nương mà giống như là tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi nhà nào.

Tịch Nguyệt đi qua cũng không sớm, vừa vào phòng thì tầm mắt mọi người bèn nhìn lại.

Thỉnh an với phần chức cao, đương nhiên, lúc này đúng là không ai dám làm khó nàng.

Giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mặt cao ngạo đi tới vị trí của mình, lúc tới nàng đã ăn không ít thứ, nhìn lại những thứ trên bàn lại không đói bụng.

Phụ nữ có thai luôn kỳ lạ như vậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo kia, bao nhiêu người thầm hận trong lòng, chỉ là thầm hận cùng lúc lại có vẻ vui sướng, đều nói mang thai cô nương thì người mẹ này mới có thể Mỹ Lệ vào thời kỳ mang thai!

Nhìn Thẩm Tịch Nguyệt này lại còn đẹp hơn vài phần so với bình thường, thì tất cả mọi người âm thầm cầu nguyện, thai này của nàng nhất định là vị cô nương, dù sao chính nàng cũng cả ngày cả ngày treo Đại công chúa ngoài miệng, không phải sao?

Lúc này Huệ phi đã đến, nhìn bộ dáng Thẩm Tịch Nguyệt như vậy, trong tay nàng nắm khăn thật chặt. Nàng lại nhìn Tề phi cách đó không xa, cuối cùng là giấu tầm mắt của mình đi.

Họ cũng mang thai, lúc nào nàng sẽ có đây?

Chẳng lẽ, thật sự là trừng phạt khi tự tay hại đứa bé của mình?

Không cần biết người khác như thế nào, trong lòng Huệ phi vô cùng đau khổ.

Mà Tề phi ngồi nơi đó, lại nhìn bộ dáng Thẩm Tịch Nguyệt không thoả phần, trong lòng cũng có mấy phần ghen tỵ. Tuổi nàng như vậy, đã không thể như thế? Xuyên qua bóng ly rượu nhìn trang dung (trang điểm) tinh xảo của mình, ai muốn diện mạo dưới trang điểm này?

Chỉ là Tề phi an ủi mình, thai của mình nhất định là hoàng tử.

Đều nói, chua nam cay nữ. Đều nói, phụ nữ có thai con trai mới sẽ xấu xí.

Dù Thẩm Tịch Nguyệt đẹp, ngay cả có thể sinh ra một công chúa, nhưng mà cũng chỉ là người nhà người ta thôi.

“Hoàng thượng giá lâm ——”

Theo tiếng kêu to của tiểu thái giám, Cảnh đế bước nhanh đi vào.

Đợi sau khi mọi người thỉnh an chính là bắt đầu bữa tiệc.

Lúc này không tết không lễ, đang êm đẹp, Cảnh đế lại kêu mọi người cùng nhau thiết yến (bày tiệc).

Xem ra cũng là có mấy phần dụng ý.

Quả nhiên, không lâu thì Cảnh đế lại mở miệng: “Mấy ngày nữa chính là tế trời, bởi vì công vụ bề bộn, trăm định khóa chặt hành trình chút, đã như vậy, cũng không cần rất nhiều người tùy giá hầu hạ, cũng tạm thời định là một mình Từ Tiểu Nghi thôi.”

Từ Tiểu Nghi biết mình có thể một mình tùy giá, đặc biệt vui mừng.

Trong miệng người khác đều là nói lời may mắn, nhưng mà trong lòng lại là thâm hận vô cùng.

Bỗng dừng lại để nàng ta có được cơ hội như vậy.

Ngay sau đó lại nghe thấy hoàng thượng mở miệng.

“Hôm nay trong cung Tề phi và Thuần Chiêu Nghi cùng có thai, dĩ nhiên là không thể khi nhờn, Huệ phi Đức Phi, hai người các người bận rộn sự vụ trong cung đồng thời nhất định phải cực kỳ chăm sóc thân thể họ, nếu như có một chút sai lầm, vậy trăm cũng không khoan dung được các người.”

Lời ấy của Cảnh đế vừa dứt, thì nghe “Ầm!” Một tiếng, Tề phi ngã trên đất.....

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Người chung quanh thấy Tề phi ngã xuống đất, thét chói tai một hồi.

Mà đại cung nữ Như Mộng bên cạnh Tề phi lại mắt tinh thấy vết máu chảy xuống từ bắp đùi.

“Nương nương thấy đỏ rồi, triệu thái y đi.....”

Cảnh đế vừa thấy tình trạng này, vội vàng phát tay, tiểu thái giám sau lưng Lai Hỉ chạy về một tiếng ra ngoài.

Hiện trường loạn tung tung phèo trong chốc lát, Tịch Nguyệt đứng bên cạnh, nhìn một chút đồ ăn trên bàn, sợ hãi nắm tay Chu ma ma thật chặt.

Không hơn một lát, lúc này thái y đang chạy tới.

Mọi người đều tụ tập ngoài phòng Khánh Tường cung.

Mà lúc này trong nội thất bùng ra từng chậu máu, có lẽ cũng là không tốt.

Tịch Nguyệt ngồi bên cạnh, thái y đang bắt mạch cho nàng.

“Thuần Chiêu Nghi sao rồi?”

Cảnh đế ngồi vị trí đầu nào, nóng nảy hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Thuần Chiêu Nghi cũng không sao.”

Tề phi xảy ra chuyện, dĩ nhiên là Cảnh đế biết, lúc này còn có một người có thai khác. Thái y vừa đến chính là phân công một người qua kiểm tra thân thể Tịch Nguyệt.

Khá tốt, cũng không có tình trạng gì.

Giọng Tịch Nguyệt thật thấp: “Ta không có ăn bất kỳ thứ gì.”

Lúc này dĩ nhiên là mọi người cũng suy đoán, chắc chắn là đồ ăn kia có vấn đề, nếu không làm sao Tề phi lại sẽ xảy ra chuyện?

Sương Xuân các đã bị đóng kín lại. Bên trong cũng có một nhóm thái y khác đang kiểm tra, có lẽ là Cảnh đế vô cùng tức giận.

Thật ra thì lần này đúng là như thế, dù sao Cảnh đế cũng không nghĩ tới, bản thân vốn muốn gõ mọi người một cái, lại bị người bắt được cơ hội này hại người. Làm sao hắn có thể không tức đến nổ phổi.

Xem ra mình vẫn sơ sót, nếu không phải vậy tại sao lại để cho người ta thừa cơ, ánh mắt bén nhọn quét qua mọi người bên trong nhà này, người hại người này nhất định phải ở trong đó.

Mọi người trừ Thẩm Tịch Nguyệt là phụ nữ có thai, những người khác thì đứng ở nơi đó, vẻ mặt lộ ra lo lắng.

Trong lòng Cảnh đế thầm hừ một tiếng, trên mặt này lo lắng rốt cuộc là hi vọng Tề phi tốt hay là không tốt, cái này thật đúng là cũng không biết rồi.

Lại thấy mọi người nhìn đoan trang, chỉ cảm thấy đặc biệt dối trá.

Chính là lúc Cảnh đế quan sát mọi người, Lai Hỉ vội vã vào cửa, thì thầm mấy câu bên tai Cảnh đế, lông mày Cảnh đế nhíu lại, ánh mắt quét qua mọi người, nhìn mọi người cả kinh trong lòng.

Hừ lạnh một tiếng: “Cá chép xào dấm, gà xào sả ớt trên bàn Tề phi và Thuần Chiêu Nghi cũng bị người bỏ thuốc phá thai hiệu lực mạnh.”

Đều nói chua nam cay nữ, có lẽ là dù ăn chua hay là cay, người bỏ thuốc này cũng có thể đạt được kết quả mình muốn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không dám nói bậy.

Nghe lời nói này, Tịch Nguyệt sợ, nếu như không phải trước khi nàng đến đã ăn nhiều, lại thích tay nghề của Xảo Ninh. Chắc là hôm nay mình cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Rốt cuộc là người nào lại làm ra chuyện bỉ ổi như thế.

Lại nghĩ đến bữa tiệc này là hoàng thượng tổ chức, trong bụng có mấy phần nghi ngờ, bèn nhìn về phía Cảnh đế.

Cảnh đế đang buồn bực, thấy ánh mắt Tịch Nguyệt tràn đầy nghi ngờ nhìn sang, lúc này trong lòng co rút một cái.

Ý nàng đây, chắc là nghi ngờ hắn sao?

Tuy cuối cùng nàng đã chuyển tầm mắt, nhưng mà Cảnh đế tự cho rằng bản thân không có nhìn lầm, trong lòng không thoải mái một lúc.

“Nguyệt Nhi, nàng qua đây.”

Tịch Nguyệt nghe thấy tiếng Cảnh đế, lại nhìn về mặt hắn, vội vàng đứng dậy bước đi tới bên cạnh hắn.

Cảnh đế nhìn động tác nàng như vậy, quát lớn: “Chậm một chút. Có thân thể vậy còn bước nhanh như thế. Có biết chăm sóc đứa bé hay không. Nàng cố tình khiến trẫm không thoải mái đúng không?”

Tịch Nguyệt vô duyên vô cớ bị người rầy, trong lòng liền uất ức, trên mặt cũng có chút biểu hiện ra, ngẩng đầu lên, khẽ cúi xuống:

“Thần thiếp sai rồi.”

Cảnh đế nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng than một tiếng, chỉ là một tiểu cô nương, tại sao lại quật cường như vậy. Đây chẳng qua là nói một câu, nàng lại uất ức như thế. Quả thật là quá cứng chiều nàng rồi.

Nhưng lại nhìn thân thể nàng, đây là vừa mới tháng ba cũng đã lộ bụng bầu, lúc trước Tề phi đúng là ba tháng vẫn không nhìn ra.

Trong lòng lại có chút lo lắng.

Thấy hắn không gọi dậy, Tịch Nguyệt cũng cứ nửa ngồi nửa quỳ vái chào như vậy.

Thấy nàng vẫn không dậy, Cảnh đế thật đúng là không biết nói cái gì cho phải, thở dài: “Tới ngồi bên cạnh trẫm. Hôm nay nàng cũng không phải là một người, đâu còn có thể liều lĩnh giống như thường ngày vậy. Trẫm chỉ là giọng hơi nặng chút, nàng lại như thế.”

Nếu tuổi còn nhỏ, lại mang đứa bé của mình, vẫn là cứng chiều nhiều chút thôi.

Từ từ dạy, cũng sẽ tốt.

Người khác đâu nào gặp qua bộ dáng Cảnh đế như vậy, thật là cắn nát một cái răng ngà, trong lòng thầm mắng Thẩm Tịch Nguyệt không biết cân nhắc này.

Mà Tịch Nguyệt đã qua trận mới vừa rồi kia, cũng biết là mình có hơi quá.

Tuy là mình uất ức, nhưng nếu người ta là hoàng thượng, mình lại muốn phụ thuộc, có thể không dịu ngoan sao.

Nhất định là tính tình đứa bé trong bụng mình không tốt, nếu không sao lại như thế.

Tịch Nguyệt len lén đồ lỗi thất thường mới vừa rồi của mình đến trên người đứa trẻ.

Đây chẳng qua là mang thai ba tháng, nàng đã thích ngủ, có thể ăn, tham ăn, tính khí không tốt vân... vân tất cả biến hóa đều đổ lỗi đến trên người đứa bé. Sau đó trong lòng âm thầm tự nói với mình, đến lúc đó phải dạy nàng thật tốt, quyết định không thể để cho nàng biến thành bộ dáng này.

Cảnh đế đâu biết những phập phồng này trong lòng nàng.

Chỉ thấy nàng chu mỏ một cái: “Con bản thân ta chắc chắn cực kỳ cẩn thận.”

Lúc này Cảnh đế quan sát nàng tỉ mỉ, phát hiện nàng vốn lạnh lùng, không xoa phấn trang điểm. Cũng biết nàng nhất định là sợ son phấn không tốt đối với con.

“Nàng chính là còn nhỏ tuổi. Nếu thái y đã chẩn bệnh nàng không sao, vậy nàng cũng đừng chờ nơi này, không khí nơi này lại không tốt. Tránh cho quấy rầy tâm trạng nàng, lại tổn thương đứa bé. Về cung nghỉ ngơi trước đi.”

Bởi vì Tề phi gặp chuyện không may, tất cả mọi người tụ tập ở nơi này, mà nơi này lại không thông gió bằng Sương Xuân các, Tịch Nguyệt đúng là cảm thấy hơi ngột ngạt.

Cũng không có khước từ ừ ơu đãi của hân, Tịch Nguyệt gật đầu: “Tạ hoàng thượng ân điển, vậy thần thiếp đi về.”

Cảnh đế thấy nàng nghe lời, hài lòng: “Lai Hỉ, người đưa Thuần Chiêu Nghi trở về, mặt khác phái những người này trông nom Thính Vũ Các hơn, trẫm không muốn nghe thấy tin tức gì không tốt.”

Tịch Nguyệt thấy Cảnh đế đúng là thật lòng vì nàng, d!^Nd+n(#Q%*d@n trong lòng yên tâm nghe theo chút.

Chu ma ma đỡ chủ tử nhà mình, trong lòng cũng cảm thấy lạnh một hồi, nếu như không phải chủ tử ăn rất nhiều trong cung, hôm nay cũng không biết là tình cảnh như thế nào.

Tịch Nguyệt cũng không suy đoán Tề phi sẽ như thế nào, không phỏng đoán tại sao nàng ta lại trúng chiêu, chỉ là lẳng lặng đi tới phía Thính Vũ Các của mình.

Đám người Cẩm Tâm đã nghe nói chuyện Sướng Xuân các, trong lòng chính là nôn nóng, đã thấy chủ tử trở lại, vội vàng chạy nhanh tới, từ bên kia đỡ Tịch Nguyệt tiến vào trong phòng.

Tịch Nguyệt nhìn bộ dáng các nàng khẩn trương như thế, lắc đầu nói: “Ta không có chuyện gì. Thái y đã kiểm tra rồi, gặp chuyện không may là Tề phi.”

Mấy người cũng không biết tình huống lúc ấy.

Nghe nói chủ tử nhà mình không có việc gì, cuối cùng thì thở phào nhẹ nhõm, nói “A di đà Phật”.

Thật ra thì Tịch Nguyệt cũng hơi mệt mỏi, cũng không nói nhiều chuyện này, tắm rửa rửa mặt sơ qua rồi bèn đi ngủ.

Tạm thời không nhắc tới bên này.

Mà bên kia từ khi Tịch Nguyệt rời đi thì Cảnh đế lạnh lùng hơn.

Cũng không nói nhiều, chỉ nhìn lên nhìn xuống đánh giá những người nhà như hoa đẹp này.

Mới nhìn những người này, từng người một tất nhiên là xinh đẹp động lòng người, nhưng bên trong lại là bản thủ tốt cùng.

Lại sau một lát, cuối cùng thái y ra ngoài, “Bùm” một tiếng quỳ xuống, lắc đầu một cái.

“Bọn thần vô năng, không thể cứu tiểu hoàng tử về.”

Cảnh đế nhắm hai mắt lại, tay siết thành quả đấm.

Lúc lâu, mở mắt ra: “Tề phi như thế nào?”

Thái y cũng không dám giấu giếm: “Tề phi nương nương cũng không lo về sinh mạng, có lẽ là đến ngày mai sẽ tỉnh lại. Chỉ là.....”

Thái y dừng lại một chút, Cảnh đế biết nhất định còn có chuyện khác.

“Nói tiếp.”

“Chỉ là bởi vì thuốc này tính chất bá đạo, sợ là sau này Tề phi nương nương khó mang thai.”

Lời vừa nói ra, chính là có người hít vào một hơi khí lạnh.

Cảnh đế cười lạnh: “Không thể có thai, đứa bé lớn bảy tháng chết rồi. Được, rất tốt! Thì ra là, trẫm đã quá nuông chiều các người phải không.”

Cảnh đế gần như là lạnh lẽo nhìn những cô gái này.

“Từng người một tuy là tướng mạo đẹp, lại mang lòng bản thủ. Các người cũng hồi cung đi. Trẫm cũng đặt xuống lời nói nơi này, ngày mai

trước chàng vạng, nhất định phải tìm được người xuống tay đó, lần này trăm chắc chắn sẽ không nhân nhượng hung thủ.”

Mọi người hiếm khi thấy thái độ hoàng thượng như thế, cũng không dám giải thích thêm, nếu hoàng thượng nói để cho các nàng rời đi, mọi người bèn nối đuôi đi ra.

Cảnh để liếc nhìn bên trong phòng, trang@d#d#l#q#d@bubble trầm thấp mở miệng: “Khởi giá hồi cung.”

Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ, cho dù có phải là hung thủ hay không, trừ Thẩm Tịch Nguyệt là loại người có thai thích ngủ này, người khác đều không thể ngủ yên, lần này hoàng thượng nói ra lời thề son sắt cũng còn chưa xong, chàng vạng ngày mai chắc chắn tra ra hung thủ.

Nghĩ đến mấy sự kiện lần trước đều là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, mọi người lại cảm thấy, nói không chừng lại sẽ đẩy ra một người phân vị thấp chết thay thôi.

Nhưng nhớ lại vẻ mặt Hoàng đế thì lại không chắc chắn lắm.

Chẳng qua những cung tần nhỏ kia lại lo lắng, sợ mình thành cái bia cho người khác.

Ngày hôm sau là một ngày ánh nắng tươi sáng.

Tịch Nguyệt thức dậy không tính là sớm, có điều lại rất có tinh thần.

Nhìn mấy đại cung nữ bên cạnh vẫn luôn bảo vệ mình, cười nói: “Các người làm gì vậy, không phải đã nói ta cũng không có chuyện gì rồi sao.”

Mấy người đều gật đầu, nhưng biết thì biết, chuyện hôm qua lớn như vậy nên bọn họ đều lo lắng.

“Bên ngoài thật là có tin tức gì rồi hả?” Tịch Nguyệt cũng không phải là không quan tâm đối với chuyện này.

Đào Nhi mở miệng: “Hôm qua nghe nói hoàng thượng đã nói, trước chàng vạng hôm nay nhất định tra ra hung thủ, tuyệt đối không nường tay.”

Ngược lại Tịch Nguyệt kiểm giữ bảo lưu thái độ đối với cách nói này.

Bao nhiêu lần đều là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ rồi.

“Vậy Tề phi sao rồi?” Lúc ấy nhiều máu như vậy, thật ra thì trong lòng Tịch Nguyệt đã có phỏng đoán mơ hồ rồi, cảm thấy cũng không tốt lắm.

Đào Nhi chần chờ một chút, chỉ là cuối cùng trả lời: “Bẩm nương nương, Tề phi nương nương nghỉ ngơi một khoảng thời gian thì khoẻ thôi, chỉ là, thái y nói được hiệu quả quá mạnh, sau này sợ là Tề phi nương nương không thể lại có đứa bé nữa. Mà cái đó trong bụng Tề phi nương nương đã chết rồi, cũng không cứu sống được.”

Tịch Nguyệt vừa nghe, giật mình không thôi.

Nàng đã phỏng đoán sợ là không giữ được đứa bé này, nhưng càng không ngờ ngay cả sau đó người bỏ thuốc kia cũng tính toán sao.

Tịch Nguyệt vừa nghĩ đến đã sợ hãi, nếu mình thật sự ăn đồ ăn trên bàn kia, hôm nay chỉ sợ mình cũng sống không bằng chết đấy?

Trong phòng yên tĩnh, Cảnh đế chấp tay đứng trước cửa sổ, nhìn một chỗ lá rụng kia, trong lòng hẩn cũng hết sức đau hui.

Hẩn không biết được, có phải bản thân hẩn đã làm sai rồi hay không.

Đã từng có lúc, hẩn nghĩ chỉ có người mẹ có thể bảo vệ đứa bé mới có thể sinh ra dòng dõi của hẩn, nếu không, cho dù sinh ra đứa bé, hẩn bỏ vào

tất cả tình cảm, nhưng sau đó vẫn bị người mưu hại, hẳn nên có tâm tình như thế nào.

Nhưng hôm nay, trong lúc bất chợt hẳn bắt đầu không xác định được.

Không xác định này là không riêng bởi vì đứa bé lớn bảy tháng của Tề phi mất đi, còn có một chút nghi ngờ kia của Tịch Nguyệt.

Tại sao nàng lại nhìn hẳn như vậy, tại sao lại nghi ngờ hẳn.

Có lẽ cũng là có đạo lý thôi.

Cảnh đế nắm tay, trên mặt là cô đơn nói không ra được.

Trong ngày thường Tịch Nguyệt chỉ biết nhìn mình long lanh như vậy, vui sướng đầy mặt, mặt mày tươi cười. Khi nào thì quan sát nghi ngờ như thế.

Nghĩ đến cũng đúng, trong cung này có đứa bé hoàn toàn □ đều không bảo đảm được, cho dù ngoài miệng hẳn nói sai người nghiêm tra, thế nhưng đến cuối cùng thì bắt đầu không coi là chuyện to tát gì.

Mà lần này xảy ra chuyện không may lại đến lúc mình nảy sinh ý muốn trên yến tiệc, cũng khổ sở cho đứa bé này mang theo sợ hãi nhìn mình như thế.

Lại nghĩ đến người sau màn này còn đánh chủ ý lên người hẳn, thì trong lòng Cảnh đế tức giận một hồi.

Lần này có thể vì chuyện này tính toán đến trên đầu hẳn, ngày khác khó bảo đảm sẽ không vì chuyện khác tính toán tới đây.

Ánh mắt Cảnh đế trở nên sắc bén.

Người này tâm tư lớn, thật sự là không giữ lại được.

Có lẽ, lúc này có chút chuyện là hẳn làm sai rồi.

Mẹ đưa bé lại có quan trọng gì, dù sao đi nữa cũng là con của hẳn, mẹ đưa bé không thể bảo vệ nó, nhưng người làm phụ hoàng như hẳn cũng không thể sao!

Hẳn không muốn dựa theo cách làm cũ kỹ của phụ hoàng mình kia, nhưng cũng không cần uốn cong thành thẳng đi tới một cái cực đoan khác.

Lại suy nghĩ một hồi, hình như là Cảnh đế nghĩ rõ ràng rồi, vẻ mặt khôi phục bình tĩnh.

“Lai Hi.”

“Nô tài.”

“Chạng vạng đều tập hợp tất cả phi tần trong cung lại Sướng Xuân các cho trầm, dĩ nhiên chuyện này không cần kinh động đến Thái hậu.”

Cảnh đế làm như nghĩ rõ ràng cái gì.

Mà phi tần các cung nghe được tin tức này cũng có chút kinh ngạc, cũng biết đây nhất định là hoàng thượng muốn công bố kết quả ra. Trước kia hoàng thượng đều giao những chuyện này cho Thái hậu, nhưng hôm nay xem ra, chắc là hoàng thượng muốn đích thân xử lý chuyện này.

Không biết là kết quả gì, mọi người đều loạn tung tung phèo, nói không ra được nguyên do.

Mà bên Tịch Nguyệt biết được tin tức, trong lòng cũng ngẩn ra, ngược lại không ngờ là hoàng thượng thật sự xử lý chuyện này.

Hơi cong môi một chút, chỉ là không biết được người đàn ông này sẽ xử lý như thế nào.

Không biết là tại sao, trong lòng nàng lại có chút không thoải mái, luôn cảm thấy giống như thật sự có gì đó sắp xảy ra.

Nhìn tâm trạng nàng có chút không ổn định, Cẩm Tâm không hiểu: “Chủ tử sao vậy.”

Nghĩ đến có lẽ trước đó chủ tử thấy một màn đáng sợ kia ở Sướng Xuân các, hôm nay có chút thấp thỏm, Cẩm Tâm nói tiếp: “Chủ tử thật là không nên lo lắng quá mức. Lần này hoàng thượng nhất định sẽ cẩn thận hơn, chủ tử sẽ không có gì.”

Tịch Nguyệt lắc đầu, nàng cảm thấy hơi hoảng hốt, khó mà nói ra cảm giác.

Cẩm Tâm không hiểu ý chủ tử, chẳng qua lại không nhiều lời, yên phận hầu hạ bên cạnh chủ tử.

Đợi đến chạng vạng vô cùng, Tịch Nguyệt sửa sang thỏa đáng, dẫn theo Cẩm Tâm và Chu ma ma cùng đi đến Sướng Xuân các.

Lúc đó hoàng thượng lại đến rồi, ngồi thẳng ở vị trí đầu nã, cứ nhìn mọi người như vậy, mặt không chút thay đổi.

Sau khi Tịch Nguyệt hành lễ thì đứng qua chỗ bên cạnh, vừa nhìn mọi người, đều biết vâng lời, có lẽ cũng là thấp thỏm đây.

Chuyện phát triển rốt cuộc sẽ đi tới đâu thì Tịch Nguyệt cũng không biết, chỉ là chuyện như vậy vốn không có quan hệ gì với nàng, nàng chỉ cần bản thân cẩn thận một chút là được. Về phần một chút lo lắng mơ hồ trong lòng này, Tịch Nguyệt đổ tội cho trận tai họa hôm qua kia.

Chẳng được bao lâu, mọi người cũng đã đến đông đủ.

Cảnh đế dò xét mọi người một chút.

Mở miệng: “Có lẽ các người cũng nên biết, lần này gọi các người tới đây là vì cái gì.”

Tất cả mọi người trả lời đơn giản một câu “Dạ”.

“Dẫn người lên đây đi.”

Mọi người vừa nhìn, rốt cuộc thì hai người Liên Tú Vân và Trần Vũ Lan vốn nên ở lãnh cung.

Sau khi nhìn mặt, trang@d#d#l#q#d@bubble còn có mấy tiểu cung nữ tiểu thái giám.

Mọi người lại thấy được người tâm đắc trước mặt Đức Phi, Thúc Lan.

Ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Đức Phi.

Vẻ mặt Đức Phi trắng nhợt, chỉ là ổn định tinh thần một chút, cố làm ra vẻ bình tĩnh nhìn về phía Cảnh đế.

Cảnh đế cũng không nhìn nàng ta.

“Thúc Lan, tự người nói đi.”

Mặt Cảnh đế không chút thay đổi mở miệng. Giọng nói kia cũng là hết sức băng lạnh, Thúc Lan co rụt lại, vẻ mặt tái nhợt.

“Chủ tử ghen ghét Tề phi và Thuần Chiêu Nghi có thai, lo lắng ngày khác một khi bọn họ sinh ra hoàng tử sẽ ảnh hưởng đến vị trí nhị hoàng tử, bèn lệnh nô tỳ đi lãnh cung tìm Liên chủ tử và Trần chủ tử. Hy vọng có thể mượn tay các nàng diệt trừ đứa bé của hai người này, không chỉ có như thế, còn có thể khiến sau này các nàng không có cơ hội mang thai.”

Ánh mắt Đức Phi tức giận nhìn về phía Thúc Lan: “Hoàng thượng, thần thiếp không có, thần thiếp là bị oan mà! Thúc Lan, người là đại cung nữ

bên cạnh ta, Bốn cung luôn luôn không bạc đãi người, người lại vu tội ta, rốt cuộc là bị người nào sai khiến.”

Lời này la to tan nát cõi lòng.

Cảnh đế vẫn không nhìn nàng ta như cũ: “Nói tiếp.”

Thúc Lan lại liếc mắt nhìn Đức Phi, nhưng vẫn tiếp tục mở miệng, cũng không dám có một chút trì hoãn: “Không chỉ chuyện này. Còn có rất nhiều, thật nhiều đều là nương nương dặn dò ta làm. Nương nương trông coi công việc hậu cung, còn từng lấy an toàn người nhà uy hiếp xử lý bà mẹ lúc Bạch Tiệp dư sinh sản, cũng chính vì vậy, Bạch Tiệp dư mới có thể sinh non, cũng vì vậy mà tổn thương thân thể.”

Bạch Du Nhiên bỗng ngẩng đầu lên, oán hận nhìn về phía Đức Phi, ánh mắt kia giống như là ăn thịt người.

“Bùm” một tiếng, Bạch Du Nhiên quỳ xuống: “Hoàng thượng, xin hoàng thượng làm chủ cho thần thiếp.”

Trong giọng nói này mang theo rất nhiều ý khóc.

Thấy Cảnh đế cũng không đáp lời, Bạch Du Nhiên lại quỳ nơi đó khóc thật khê.

Mà hình như là Thúc Lan vô cùng sợ, tiếp tục nói: “Còn nữa, còn có An Tu nghi. Lúc trước nương nương thông qua manh mối nghi ngờ An Tu nghi có thai, vì để phòng ngừa ngộ nở, chính là cố ý kéo nàng ấy ngã. Như vậy chính là muốn, nếu như không có mang thai thì cũng không thể coi là cái gì. Chỉ khi nào có thai, nhất định sẽ đẻ non. Mà những thứ bột tan kia có thể để cho người ta phát hiện cũng chỉ là cố ý. Cũng chỉ vì xem như thoái thác.”

Lần này An Tu nghi cũng quỳ xuống.

Lúc này tiếng gào khóc là chấn động trời cao: “Hoàng thượng, hoàng thượng, đứa bé của thần thiếp, thần thiếp còn chưa biết thì đứa bé đã rời đi, đều là độc phụ (đàn bà độc ác) này, đều là độc phụ này mà.....”

Bên này khóc lộn xộn một đoàn.

Bên kia Tề phi lại được người khác dìu đỡ cũng đến.

“Hoàng thượng.....” Nhẹ nhàng chính là muốn lạy.

Dưới ra hiệu của Cảnh đế, Lai Hỉ bèn tranh thủ nâng người lên.

“Nương nương có thể không được.” Dứt lời bèn đỡ Tề phi đến trên ghế bên cạnh.

Trên mặt Cảnh đế ân cần: “Thân thể người như vậy, tại sao lại đứng dậy?”

Tuy là Tề phi cũng không khóc thút thít, nhưng lại là mặt đau thương: “Hoàng thượng, thần thiếp nhất định phải đến, thần thiếp nhất định phải biết, hoàng nhi thiếp là bị người nào hại chết. Thần thiếp chết không có gì đáng tiếc, nhưng hoàng nhi của thần thiếp, là thiếp tình nguyện dùng tánh mạng mình để đổi lấy hân.”

Lời nói này từng chữ nén khóc.

Người nghe phải lộ vẻ cảm động.

Cảnh đế gật đầu một cái: “Người yên tâm, tự trăm sẽ cho các người một công bằng.”

Trong chốc lát khung cảnh này lại có chút hỗn loạn, Đức Phi quỳ nơi đó kêu gào bị oan. Mặt Tề phi đặc biệt bi thương yếu ớt. Bạch Tiệp dư và An Tu nghi kêu gào mình uất ức và bị thương. Liên Tú Vân Trần Vũ Lan quỳ một bên run lẩy bẩy, không phân biệt được vì cái gì.

Tịch Nguyệt nhìn tình cảnh, lo lắng càng gia tăng thêm.

Sau đó hơi lui lại phía sau, nàng là người có thai, cũng không thể cách các nàng quá gần, một khi chó cùng rứt giậu, thật sự là nàng khó lòng phòng bị.

Hình như Chu ma ma bên cạnh cũng nghĩ đến điểm này, nháy mắt ra hiệu với Cẩm Tâm, mấy người hơi dời vị trí một chút.

Lúc này tầm mắt mọi người đều chú ý lên màn trò cười này, ngược lại cũng không ai chú ý tới hành vi của mấy người.

“Đủ rồi.” Đi đôi với một tiếng quát lớn của Cảnh đế, tiếng khóc tiếng la của mấy người im bật đi.

Thấy Cảnh đế quát lớn mấy người, rốt cuộc thì Thúc Lan lấy hết dũng khí nói tiếp: “Lúc trước chủ tử bảo ta đi lãnh cung tìm hai người Liên Trần. Tuy là hai người bị đày vào lãnh cung, nhưng Liên Tú Vân là dòng chính nữ duy nhất của Liên gia, mà Trần Vũ Lan cũng như thế, hai nhà này cũng không từ bỏ hai người, trong cung cũng chôn không ít nội ứng cho bọn họ. Chủ tử đưa ra trao đổi, chỉ cần Liên Tú Vân và Trần Vũ Lan lợi dụng nội ứng trong nhà loại trừ đứa bé của Tề phi và Thuần Chiêu Nghi đi, sẽ nghĩ biện pháp để cho hai người rời khỏi lãnh cung, bắt đầu lại lần nữa.”

Đức Phi bên cạnh hô to bị oan: “Hoàng thượng đừng nghe đồ đĩ nhỏ này nói bậy. Hoàng thượng có thể đưa các nàng trở lại hay không, ta là một phi tử làm sao có thể thao túng. Hơn nữa chẳng lẽ hai người này lại không sợ bị bắt được? Hay là nói, bọn họ chính là hoàn toàn tin tưởng ta? Hoàng thượng minh giám.”

Lời nói này cũng có mấy phần đạo lý.

“Lúc ấy, lúc ấy đích thân Đức Phi tự tay viết một phong thư cho mỗi người bọn họ, xem như bằng chứng.” Thúc Lan lấy dũng khí.

“Thư kia đâu. Thần thiếp bằng lòng đối chứng với nhau.” Đức Phi hô to.

Lúc này Trần Vũ Lan nơm nớp lo sợ trả lời: “Khởi bẩm hoàng thượng, thần thiếp, thần thiếp là bị Đức Phi nường nường lừa, thư kia, hôm nay cũng đã biến thành một tờ giấy trắng. Có lẽ cũng là chúng ta ngu, sao Đức Phi này đặt chứng cứ như vậy ở trong tay chúng ta. Nhưng, chúng ta thật sự là bị mê hoặc mà, xin hoàng thượng chuộc tội.”

Nghe nàng nói như vậy, Đức Phi cười lạnh: “Nếu nói Bốn cung viết, vậy bây giờ sao lại nói không có, lật lọng liên tục như thế, hoàng thượng, có thể thấy được chắc chắn là Thúc Lan bị người khác thu mua, mà mấy người này hãm hại ta, lòng dạ đáng chém!”

Nhưng lúc này Trần Vũ Lan lại ngẩng đầu lên: “Hoàng thượng, Đức Phi nường nường lệnh Thúc Lan cô nường này đưa thư tới, bày tỏ thành ý. Nhưng tối hôm qua mở ra xem lại đã biến thành giấy trắng, may mà ngay lúc ấy thần thiếp lại có lòng nghi ngờ, âm thầm giữ lại một tay, nếu không phải vậy, có lẽ hôm nay nhất định nường nường sẽ chết không nhận rồi.”

Nghe ý trong lời Trần Vũ Lan nói, chắc là để lại chứng cứ.

Về mặt Đức Phi biến đổi một chút, nhưng vẫn cố tự bình tĩnh, tuy nhiên chỉ là biến hóa trong chớp nhoáng này, đã để cho không ít người mắt tinh nhìn ra được đầu mối.

Có lẽ nhất định là mấy người này không có xử oan Đức Phi. Chuyện như vậy chắc chắn là nàng ta gây nên.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Trần Vũ Lan cũng không phải là một người không có tâm cơ, nhưng Đức Phi tự nhận là cũng không thể bị nàng ta bắt được những nhược điểm kia, huống chi, Thúc Lan này lại là tát nước đục lên trên người nàng, quả thật là nàng gây nên chuyện như vậy, nhưng chuyện An Tu nghi kia thật sự không phải nàng gây ra.

Trong lòng thâm hận một hồi, nàng tự nhận là, Thúc Lan này đã đi theo nàng từ nhỏ, là một người phục tùng làm thỏa đáng bên cạnh nàng. Nhưng giờ này ngày này lại hại nàng như thế.

Trong lòng Đức Phi vô cùng hận.

Đanh giọng nói: “Tức là người có chứng cứ, vậy thì lấy ra, chúng ta đối chất.”

Trần Vũ Lan hơi ngẩng đầu nhìn về phía Cảnh đế.

Bộ dáng kia dường như là trưng cầu ý kiến.

Cảnh đế gật đầu.

“Vốn là lúc ở nhà ta đã nghe nói có một loại thuốc nước, sau khi viết chữ xong cũng chỉ năm ba ngày sẽ mất đi, lúc ấy bèn xin phụ thân chỉ bảo, nếu như không muốn để cho nét chữ này mất đi, thật là lại có phương pháp nào. Thuở nhỏ phụ thân cưng chiều ta, tìm phương thuốc cận kề ở bên ngoài. Mà thần thiếp chính là biết được. Sau khi Đức Phi giao giấy viết thư này cho chúng ta, ta đã có nhiều nghi ngờ, Đức Phi này là người cẩn thận như

vậy, làm sao sẽ dễ nhọc điểm dễ thấy như thế lại. Mặc kệ có phải là có ích hay không, thần thiếp cũng làm một lần dựa theo phương pháp kia. Nhưng mà lúc đó giữa thiếp và Liên Tú Vân cũng không phải là tin tưởng lẫn nhau, vì vậy chúng ta bàn bạc, hai bên trao đổi giấy viết thư lẫn nhau. Hôm nay lá thư này của thiếp tất nhiên là không nhìn ra nội dung, nhưng mà tin tưởng lá thư kia của Liên Tú Vân thật sự có tất cả chữ viết.”

Nói xong, nàng hài lòng nhìn về phía Đức Phi.

Nếu như không phải là nàng cờ cao một chiêu, cẩn thận đề phòng, có lẽ hôm nay không lật đổ được Đức Phi.

Bây giờ chứng cứ này chính là phù bảo mệnh của bọn họ, chỉ hy vọng hoàng thượng có thể buông tha các nàng.

Lúc này Trần Vũ Lan cực kỳ phần hận, vốn là lúc Thúc Lan tìm tới họ, nàng cũng nghĩ đến có thể là Đức Phi lợi dụng họ,

Chỉ là Trần Vũ Lan nàng cũng không phải là ngu ngốc, dĩ nhiên là làm đầy đủ chuẩn bị, cái này chính là một nhược điểm lớn uy hiếp Đức Phi.

Hơn nữa vốn là hai người, Liên Tú Vân ngu ngốc như vậy lại thường đẩy tất cả mọi chuyện tới trên người nàng thì tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới. Chuyện xảy ra cũng chẳng qua chưa đủ một ngày, các nàng đây đã bị xốc ra ngoài.

Người Thúc Lan không chịu nổi Thận Hình Ti hành hạ trực tiếp nói thẳng ra tất cả, mà họ cũng không may mắn thoát khỏi.

Nghĩ đến tất cả thất bại trong gang tấc còn rơi vào tình trạng hôm nay, ánh mắt Trần Vũ Lan oán hận bắn về phía Đức Phi, lúc lâu, lại quay đầu liếc nhìn Thẩm Tịch Nguyệt.

Nàng không thể chịu nổi nàng ta hạnh phúc, người khác thì cũng không có ý kiến gì, nhưng thật sự là nàng không thể chịu nổi Thẩm Tịch Nguyệt hạnh phúc.

Rõ ràng, rõ ràng là nàng ta cái gì cũng không bằng nàng, làm sao có thể có được địa vị hôm nay? Còn có đứa bé kia, tại sao nó lại chưa bị mất chứ. Mất thật tốt, mất thật tốt mà!

Tịch Nguyệt cảm thấy ánh mắt Trần Vũ Lan oán hận, trong lòng không hiểu, rốt cuộc là nàng ta như thế nào, tại sao lại hận nàng, hận đến trình độ như vậy.

Đức Phi nghe được lời Trần Vũ Lan nói, cũng ngây người ngay nơi đó, một lúc lâu không có lời gì để nói.

Tuy là trước kia Trần Vũ Lan và Liên Tú Vân đánh mắng lẫn nhau, nhưng mà thời điểm sống còn này, dù hai người có thế nào cũng là dặt trên một sợi dây thừng.

“Thần thiếp có thể bằng chứng, nhưng có chuyện.”

Các nàng phải nói sao thì coi là có thể thành công đây.

Sợ là lúc ấy chính là nghĩ cho dù không thành công, cùng lắm thì vẫn là lãnh cung thôi. Dù sao lúc trước hoàng thượng coi như là nhân từ đối với nữ nhân trong cung này, cho dù là tra được đã làm chuyện ác gì, cuối cùng cũng chỉ là lãnh cung.

Phải nói lúc trước Tổng phi bị ban chết, vẫn là Cảnh đế không ở trong cung.

Nhìn hiện trường loạn thành một đoàn này, Cảnh đế nhìn về phía Đức Phi: “Người còn có lời gì muốn nói.”

Đức Phi nhìn mấy chứng cứ đã được trình lên. Xụi lơ trên đất: “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ sai khiến hai người Trần Liên mưu hại đứa bé của Tề phi và Thuần Chiêu Nghi, chuyện khác, thần thiếp thật sự không có làm mà. Hoàng thượng, hơn nữa, tuy là thần thiếp hi vọng các nàng có thể làm như vậy. Nhưng thực tế làm ra loại chuyện này, cũng không phải thiếp mà.”

Đức Phi hiểu rõ tính tình Cảnh đế, đã có chứng cứ, chính là nàng không chống chế hết, chân thành nhận sai, thường ngày chỉ cần như vậy, cho dù Cảnh đế tức giận nàng, sau đó cũng sẽ nhìn trên mặt tình cảm đã qua và nhị hoàng tử mà buông tha nàng.

Cảnh đế nhắm hai mắt lại.

Rốt cuộc không nói thêm nữa.

Suy nghĩ một chút, mở miệng: “Đức Phi mưu hại hoàng tử, đày vào lãnh cung, nhị hoàng tử tạm thời giao cho Thái hậu nuôi dưỡng. Trần Vũ Lan, Liên Tú Vân thân ở lãnh cung vẫn cứ không biết hối cải, đánh chết. Người liên quan khác chờ đánh chết hết thảy.”

Lời vừa nói ra, thật sự là khiến mọi người khiếp sợ, cho dù ai cũng không nghĩ tới lại nghiêm khắc như vậy.

Trong một lúc đều là mộng nơi nào, sau khi trở lại bình thường thì cầu xin tha thứ thảm thương.

Cảnh đế xoa mi tâm (giữa hai đầu lông mày), hình như vô cùng mệt mỏi đối với những thứ này.

“Có lẽ trong lòng mấy người các người cũng là có vài người, từ khi vào cung tới nay các người phạm vào bao nhiêu lỗi, thường ngày trầm luôn nhớ tới còn có một chút tình nghĩa mà dễ dàng tha thứ cho các người nhiều lần, nhưng mà, không phải là trầm không có ranh giới cuối cùng.”

Phất phất tay, lúc này Lai Hi lập tức dẫn người tới, mắt thấy sắp bị mang xuống, Trần Vũ Lan đột nhiên hô to: “Hoàng thượng, hoàng thượng tha mạng, ta đồng ý đều nói ra tất cả, ta biết rõ bí mật của Thuần Chiêu Nghi.....”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt.

Tề phi mắt thấy Trần Vũ Lan sắp bị mang xuống, có lẽ đây nhất định là một cơ hội, giống như yếu đuối nhìn về phía Cảnh đế: “Hoàng thượng, nếu Trần Vũ Lan này nói là biết bí mật của Thuần Chiêu Nghi, thần thiếp cả gan, xin hoàng thượng tạm thời giữ nàng ta lại. Có lẽ cũng là có quan hệ với vụ án này, đứa bé của thần thiếp, đứa bé của thần thiếp không thể mất không rõ ràng.....”

Dĩ nhiên là Tề phi suy nghĩ nhiều, nhìn Trần Vũ Lan này lời thề son sắt như thế, lại nghĩ nàng ta chính là biểu muội Thuần Chiêu Nghi, nói không chừng thật sự là biết gì đó. Mà lúc này mình mất đứa bé, nói như vậy, cũng là đúng lúc.

Nếu như có thể thuận tiện cùng nhau xử lý xong Thẩm Tịch Nguyệt, thì quả là tốt!

Tịch Nguyệt nghe Trần Vũ Lan lớn tiếng như vậy nói nàng có bí mật, ổn định tinh thần một chút, chỉ vừa suy nghĩ cũng bèn mở miệng: “Xin hoàng thượng giữ biểu muội lại. Thiếp cũng muốn biết, mình có bí mật gì mà không thể gặp người.”

Tịch Nguyệt tự hỏi cũng không có nhược điểm gì có thể bị người nắm. Cho rằng Trần Vũ Lan này nhất định là sắp nói láo, chỉ cần là nói láo, chính là có thể bị nhìn thấu. Nhưng hôm nay không để cho nàng ta nói, nghĩ đến người khác lại vẫn dùng ánh mắt khác thường nhìn mình. Mà hoàng thượng sẽ có cái gai trong lòng.

Cứ như vậy thì khó có thể nói rõ.

Tề phi thấy bản thân Thẩm Tịch Nguyệt cũng nói như vậy, tuy là trong lòng có chút nghi ngờ, có điều thật sự chỉ hy vọng có thể một kích phải trúng.

Dù sao, mới vừa rồi Đức Phi cũng cậy mạnh như vậy, nhưng chứng cứ trước mặt còn không phải là nhận tội?

Có lẽ Trần Vũ Lan cũng có chút thủ đoạn.

Ánh mắt Hoàng thượng u ám, tối tăm khó hiểu.

“Đã như thế, vậy thì tạm thời giữ người lại, ngược lại trẫm muốn nghe một chút, rốt cuộc người muốn nói gì.”

Thật ra thì trong lòng mình Cảnh đế cũng có nghi vấn.

Trần Vũ Lan này quả thật không phải là loại người đơn giản.

Trần Vũ Lan vừa nghe mình được giữ lại, trong lòng ổn định lại, thật ra thì nàng cũng không biết bất cứ chuyện gì của Thẩm Tịch Nguyệt, nhưng mà, mới vừa rồi mình dốc lòng ra cũng là để cho mọi người thấy, có lẽ người khác cũng nên có mấy phần tin tưởng đối với nàng, hơn nữa mình hoàn lại nói bản thân là lời người sắp chết nói cũng là điều thiện, chắc chắn là có thể.

Quỳ xuống, Trần Vũ Lan hoa lê dầm mưa: “Hoàng thượng, hoàng thượng, thần thiếp thỉnh cầu một mình nói với ngài.”

Tất nhiên là nàng có ý định của mình.

Lúc này Tịch Nguyệt cũng nhìn thấu tính toán của nàng ta, lại trực tiếp không để ý thân thể quỳ xuống.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần thiếp không đồng ý, không có gì không thể đối lời người ta. Hôm nay phải nói rõ ràng tất cả mọi chuyện ngay trước

mặt mọi người, nếu không với hoàng thượng thương * thần thiếp, ngày khác nhất định có người nói hoàng thượng làm việc vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp. Mặc kệ là vì danh dự thần thiếp hay là vì hoàng thượng, thần thiếp cũng tán thành nói rõ ràng ngay trước mặt mọi người.”

Dù sao hôm nay Thẩm Tịch Nguyệt vẫn là có thai, Cảnh đế hắng giọng: “Chu ma ma, đỡ Thuần Chiêu Nghi dậy. Dù cho lời Trần Vũ Lan này nói là thật hay giả, hôm nay Thuần Chiêu Nghi có thai, đều không thể đối xử vô lễ như vậy.”

Chu ma ma đáp “Dạ”, nâng người dậy.

Các vị cung phi vừa nghe Thẩm Tịch Nguyệt kiên trì xử công khai, tuy là có chút nhìn không hiểu, nhưng cũng vui mừng.

Cho dù như thế nào, nếu có thể khiến hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ nàng, đây không phải là một chuyện vui lớn à.

Cảnh đế nhìn ánh mắt rõ ràng, vẻ mặt quật cường của Tịch Nguyệt, ngược lại trong lòng tin tưởng nàng một phần.

“Được, nếu Tề phi và Thuần Chiêu Nghi cũng kiên trì thẩm vấn ngay trước mặt mọi người, như vậy trăm cũng không miễn cưỡng. Trần Vũ Lan, người lại nói một chút, Thuần Chiêu Nghi có bí mật gì mà không thể nói?”

Ánh mắt Trần Vũ Lan lóe lên một cái, chỉ là rất bình thường mở miệng: “Thần thiếp nói tới chuyện này không có một chút chứng cứ, có điều lời người sắp chết nói cũng là điều thiện, thần thiếp là suy nghĩ vì hoàng thượng.”

Thốt ra lời này, mọi người nổi lên nghi ngờ, vì hoàng thượng, rốt cuộc là chuyện gì đây. Mọi người không nhin được theo dõi giọng điệu nàng như vậy, không khỏi nghĩ về phía chỗ sai lầm bản thi.

Tuy là không thể tra, Cảnh đế cũng hơi nhú cau mày, nhìn về phía Trần Vũ Lan.

Quả nhiên, mọi người suy đoán cũng không sai.

Trần Vũ Lan muốn nói, chính là chuyện như vậy: “Tuy là lúc ấy tuổi biểu tỳ ta không lớn lắm, nhưng mà trước kia lúc chưa vào cung đã đính ước với biểu ca Nhạc gia. Đến nay biểu ca ta chưa thành thân chính là vì Thâm Tịch Nguyệt.”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Ngay cả Thâm Tịch Nguyệt cũng sợ ngây người. “Biểu ca”?

Nói đến biểu ca này, chính là Đại công tử Nhạc gia. Trong ngày thường cậu cũng chưa từng tới thăm hỏi nhà nàng, nhưng mà biểu ca lại thỉnh thoảng tới thăm nàng một chút, đưa ít thứ. Nhìn Trần Vũ Lan, nàng ta lại dùng chuyện này làm bẻ?

Nàng ta cũng không nghĩ tới, đó cũng là người thân của nàng ta?

Trần Vũ Lan thấy mọi người đều kinh hãi, bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, ta không có chứng cứ, nhưng hoàng thượng có thể điều tra cặn kẽ.”

Cho dù là chết, mình cũng phải kéo một đệm lưng, tại sao mọi chuyện không bằng biểu tỳ, nàng ta lại có thể lấy được cưng chiều * của hoàng thượng? Cho dù là mình chết, cũng phải kéo nàng ta đi, nàng nói như vậy cũng không cần có bất kỳ chứng cứ nào.

Chỉ cần trong lòng hoàng thượng chôn xuống một cây gai, thời gian dài gai này sẽ nhiễm trùng chuyển biến xấu.

Đến lúc đó, thì không biết được Thẩm Tịch Nguyệt này còn có thể như thế nào.

Dù sao cũng rơi vào kết cục giống với nàng chứ?

Trần Vũ Lan ác ý nghĩ tới, lúc này sao nàng lại trông nom đó có phải cũng tương tự là biểu ca mình hay không, nếu cậu cũng chưa từng giúp đỡ nàng cái gì, như vậy lôi nhà hắc xuống nước thì như thế nào?

Cảnh đế vừa nghe quả nhiên vẻ mặt có chút thay đổi.

Có lẽ trong ngày thường tuy là cậu Nhạc gia cũng không tính là vô cùng tốt với nàng, nhưng mà nàng lại nói chuyện vì cậu khắp nơi, Cảnh đế cũng có chút hoài nghi.

Mà Tịch Nguyệt chăm chú nhìn ánh mắt nghi ngờ của mọi người, nhắc tới Trần Vũ Lan quả nhiên là một người khôn khéo, đúng vậy, cho dù không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng chỉ cần nói như vậy, thật sự là mình cũng phải chết không thể nghi ngờ đấy?

Lúc mọi người đã cho rằng nàng sắp thẹn quá thành giận phản bác, ngược lại Tịch Nguyệt nhếch lên khóe miệng, nở nụ cười: “Hoàng thượng, nếu biểu muội nói như vậy, vậy kính xin hoàng thượng sai người đến Nhạc gia, thiếp bằng lòng cùng nhau đối chất với biểu ca.”

Cảnh đế nhìn Tịch Nguyệt tươi cười, có chút không rõ tại sao nàng lại chắc chắn như vậy.

Có điều cũng chỉ là trong nháy mắt, Cảnh đế liếc nhìn mọi người, phát hiện ngay cả trong mắt Tề phi ổn định xưa nay cũng có chút nóng nảy và khẩn cấp, có lẽ là rất hi vọng Thẩm Tịch Nguyệt cùng bị xử trí đây.

“Đã như vậy, Lai Hỉ, đến Nhạc gia đưa Đại công tử Nhạc gia vào cung.”

Tuy rằng tiềm thức hẳn tin tưởng Thẩm Tịch Nguyệt, nhưng mà mọi việc, vẫn biết rõ thì tốt hơn.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Đại công tử Nhạc gia tên gọi là Nhạc Phong, 19 tuổi, chưa thành thân.

Những người đến Nhạc gia hẳn, không giải thích lời nào lại dẫn hẳn vào hoàng cung, có điều hẳn cũng không phải là người không bình tĩnh. Nghĩ đến, hẳn có thể dính dáng đến trong cung, tất nhiên là có một nguyên nhân chính là hai biểu muội trong chính cung, nếu không sao lại có người trong cung đến.

Mà nhìn động tác của những người này, tuy rằng trong lòng Nhạc Phong có dự cảm không tốt, nhưng mà vẫn giả vờ bình tĩnh.

Lúc này người có thể bị phái tới, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không bị dụ nói gì đó ra.

Đợi đến khi đi vào Sướng Xuân các.

Hẳn cũng coi là không kiêu ngạo không tự ti, quỳ xuống thỉnh an.

Nhìn chàng trai quỳ xuống, đầu tiên Cảnh đế quan sát tỉ mỉ, vóc người không cao lắm, nhưng cũng là vẻ mặt như ngọc, cũng không bằng Phó Căn Du nhưng cũng không chênh lệch mấy. Thật là một mỹ nam tử, nếu như nói Tịch Nguyệt sẽ thích hẳn, Cảnh đế lại cảm thấy là không có khả năng.

Lại nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt, thấy nàng gặp Nhạc Phong lại có mấy phần mừng rỡ, trong lòng tức giận nhưng trên mặt vẫn không hiện ra.

Nha đầu này lại là như thế. Chẳng qua nếu như thật sự có gì đó, sao nàng không kiêng nể gì như vậy.

Mà phi tần khác nhìn công tử Như Ngọc như Nhạc Phong, trong lòng lại thêm tin tưởng lời Trần Vũ Lan nói.

Chàng trai như vậy, * phải (mình nghĩ * là yêu phải ^^) cũng không phải là chuyện gì lạ.

“Nhạc Phong, Trần Vũ Lan nói là người và Thẩm Tịch Nguyệt có tư tình. Người nói thế nào.” Cảnh đế giều cợt hỏi.

Cho dù hai người có có tư tình hay không, mới nhìn vẻ ngoài xuất sắc này của hắn, chính là Cảnh đế bắt đầu có chút chua xót. Bởi như vậy, giọng nói tự nhiên cũng không tốt.

Nhạc Phong sững sờ nhìn Cảnh đế, làm như chưa kịp phản ứng hắn nói cái gì.

Trần Vũ Lan bên cạnh vội vàng bổ sung, lúc này nàng cũng mặc kệ những thứ khác kia, chỉ hy vọng cũng có thể vắn ngã Thẩm Tịch Nguyệt như nhau: “Biểu ca, ta đã nói cho hoàng thượng, người và Thẩm Tịch Nguyệt có tư tình, hơn nữa vì nàng ta, người 19 tuổi cũng chưa lấy vợ.”

Nhạc Phong không thể tin nhìn về phía Trần Vũ Lan, dù là trong ngày thường hắn không thích biểu muội này, cảm thấy tâm tư của nàng ta có chút không tốt lắm. Càng không ngờ, nàng ta làm tất cả chuyện sai lầm, hôm nay lại vì hãm hại biểu muội Tịch Nguyệt mà nói ra lời như vậy.

“Thảo dân không có.”

Lúc này Tề phi bên cạnh mềm mỏng lên tiếng: “Nếu như các người thật sự có tư tình, người lại có thể vì nàng không cưới, tất nhiên cũng có thể vì nàng không chịu thừa nhận.”

Mọi người gật đầu, phải, chính là lý lẽ như vậy.

Tịch Nguyệt nhìn Trần Vũ Lan và Tề phi, có lẽ là hai người kia nhất định muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Cười lạnh một tiếng, Tịch Nguyệt yếu ớt mở miệng: “Các người tội gì vì để ta vào chỗ chết mà không ngừng tát nước bẩn chứ?”

Tề phi đứng đắn nhìn Tịch Nguyệt: “Thuần Chiêu Nghi sai rồi. Sao lại nói là tát nước bẩn chứ, tỷ tỷ cũng chỉ là vì hoàng thượng.”

Lời nói này đúng là đường hoàng (quang minh chính đại).

Cảnh đế cũng nhìn Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt nhìn kỹ vẻ mặt Cảnh đế, lại thấy được một chút tin tưởng trong mắt của hắn.

Không biết tại sao, lúc này nước mắt của nàng lại rơi xuống, hắn vậy mà tin tưởng nàng?

Đúng, Cảnh đế là tin tưởng nàng, có lẽ trước đó Cảnh đế có chút hoài nghi, nhưng bây giờ chính là vì ánh mắt tin tưởng của hắn, Tịch Nguyệt lại cảm thấy ấm áp.

Thấy Thẩm Tịch Nguyệt khóc, người khác đều cho là nàng bị phơ bày mà lúng túng, nhưng lại thấy nàng bắt đầu nở nụ cười.

Cười ngửa tới ngửa lui.

Lúc này ngay cả Cảnh đế cũng không hiểu.

Nhìn về phía Cảnh đế: “Hoàng thượng, thiếp không thể nào có tư tình với biểu ca. Đây là Trần Vũ Lan cố ý hãm hại. Chẳng lẽ bản thân chết rồi còn muốn kéo người chịu tội thay? Trong ngày thường người hại ta nhiều lần, ta đều nhìn trên mặt mũi dè mà quên đi, không ngờ, hôm nay người vẫn không biết hối cải.”

Trần Vũ Lan bị nàng trách cứ, cũng không quan tâm hoàng thượng nghĩ như thế nào, trả lời: “Không phải là người then quá thành giận chứ.”

Nhìn nàng chắc chắn như vậy, Cảnh đế cũng không nói chuyện, cứ nhìn nàng như vậy.

Tịch Nguyệt cười dùng khăn lau nước mắt ở khóe mắt.

Toả ra một vẻ mặt vui cười như hoa, mở miệng về phía Nhạc Phong: “Biểu ca, xem ra nếu như không nói ra chân tướng, ta và người đều phải chết đấy.”

Nhạc Phong lập tức trợn to hai mắt, không thể tin nhìn Thẩm Tịch Nguyệt.

Người khác tất nhiên không rõ tuồng này của hai người, lúc lâu, Nhạc Phong đột nhiên cũng cười lên.

Trong miệng lẩm bẩm: “Người vậy mà lại biết.”

Dứt lời, ngẩng đầu lên: “Khởi bẩm hoàng thượng, thảo dân vốn là không thể có tư tình với biểu muội, không thể đón dâu.”

Vừa nói như thế, mọi người không hiểu, *d&d#l@q^d có vài người đã nghĩ về phía ưa thích đoạn tụ kia.

Chẳng lẽ Nhạc công tử này vì Thẩm Tịch Nguyệt muốn đội nước bẩn về phía trên người mình?

Mà nếu là như vậy, thì cũng chưa chắc là có ích.

Nhưng không ngờ, Nhạc Phong trực tiếp ngẩng đầu, một động tác, tóc dài xõa xuống, mọi người trở nên kinh ngạc.

“Thảo dân là một cô gái, làm sao có thể có tư tình với biểu muội, làm sao có thể thành thân?”

Lần này ngay cả Cảnh đế cũng kinh sợ, duy chỉ có Tịch Nguyệt vẫn cười kịch liệt.

Thì ra là không có tư tình, không có ưa thích đoạn tỵ, Nhạc Phong này lại là thân con gái thật trăm phần trăm.

Nếu như Nhạc Phong là con gái mệnh quan triều đình, có lẽ chuyện này còn có thể đưa đến tội khi quân, nhưng người ta là con gái thương nhân, ai có thể nói ra cái gì.

Trần Vũ Lan nhìn bộ dáng Nhạc Phong quỳ nơi đó, rất lâu nói không ra lời, vốn cho rằng coi như là nghĩ tới biện pháp vãn ngã Thẩm Tịch Nguyệt, còn nghĩ thế tại sao mình không sớm nghĩ ra tuồng này.

Nhưng ai có thể nghĩ, tất cả những thứ này lại là thất bại trong gang tấc.

Thấy hình như Thẩm Tịch Nguyệt đã sớm biết chuyện biểu ca là thân con gái, Trần Vũ Lan bắt đầu cuồng loạn: “Tại sao, tại sao mỗi một người các người đều tốt với nàng ta. Nàng ta mạnh hơn ta chỗ nào. Người nói cho nàng ta biết chuyện mình là thân con gái, lại không chịu nói cho ta biết. Mỗi người các người đều xem nàng ta thành bảo bối, nàng ta có gì đặc biệt hơn người. Nơi nào vượt lên so với ta, nơi nào vượt lên để so.”

Hình như Cảnh đế ngay cả nhìn lâu nàng ta một cái cũng cảm thấy ghê tởm, qua một ánh mắt, Lai Hỉ vội vàng đi qua ngăn chặn miệng nàng ta. Máy người trực tiếp kéo nàng ta xuống.

Tịch Nguyệt biết, Trần Vũ Lan này chắc chắn là phải chết không thể nghi ngờ rồi, nhưng lúc này nàng cũng không có rãnh rỗi mà để ý nàng ta như thế nào. Nhớ tới bộ dáng nàng ta hãm hại mình mới vừa rồi, trong lòng Tịch Nguyệt hoàn toàn lạnh lẽo.

Quả nhiên mình vẫn là lòng dạ đàn bà rồi, nàng đã sớm biết biểu muội là người thế nào. Nếu như mình giải quyết biểu muội sớm chút, sao mình lại rơi vào nông nổi hôm nay, sẽ không liên lụy biểu ca nói ra mình là thân con gái.

Nếu như không phải là vì biết “Biểu ca” là thân con gái, sợ là mình và biểu ca đã gặp khó khăn.

Mà Nhạc gia và Thâm gia cũng sẽ gặp tai họa.

Thật sự là ác độc.

Có lẽ lúc này rất nhiều chuyện tốt cuộc đã kết thúc, Tịch Nguyệt oán trách bản thân lúc trước lòng dạ đàn bà đồng thời cũng may mắn tốt cuộc bản thân không sao.

Tinh thần lập tức bình tĩnh lại, người nàng cũng mềm nhũn ra.

Chu ma ma đứng bên cạnh Tịch Nguyệt, thấy nàng ngã xuống như vậy, bước một bước dài đỡ lấy nàng.

Cảnh để thấy thế cũng bỗng đứng lên từ trên chỗ ngồi.

“Truyền thái y ——”

Dứt lời bèn chạy vội xuống từ chỗ của mình.

.....

Đợi Tịch Nguyệt tỉnh táo lần nữa, người đã ở Thính Vũ Các.

Nàng mê mang nhìn tới chung quanh, phát hiện hoàng thượng vậy mà cũng, hậu tri hậu giác (nhận thức muộn) nhớ tới đã xảy ra chuyện gì.

Tịch Nguyệt chép miệng mếu máo, có chút oan ức.

Cảnh đế thấy nàng tỉnh lại, vội vàng ngồi ở mép giường: “Nguyệt nhi cảm thấy như thế nào? Mới vừa rồi thái y đã tới khám, nói là nàng có chút suy nghĩ quá nhiều, 0di33xn0dafnl330fys0doon mới có thể té xỉu. Cũng không có đáng lo lắm.”

Nguyệt nhi nghe thấy đứa bé của mình không có chuyện gì, gạt đầu một cái, yên lòng.

“Biểu ca thiếp đâu?”

Cảnh đế ho khan một tiếng: “Nàng ấy chờ ở phòng ngoài, nếu như một lát nàng muốn gặp nàng ấy, bẩm cho phép nàng ấy đi vào thăm nàng.”

Làm sao Cảnh đế cũng không nghĩ tới, Đại công tử Nhạc gia này lại là một cô gái, thật sự là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Thấy nàng không nói lời nào, còn nói: “Oan ức nàng rồi.”

Tịch Nguyệt gạt đầu, lại gần trên người hắn, đến nay nàng vẫn nhớ ánh mắt tin tưởng kia.

“Lúc ấy thiếp thấy ánh mắt tin tưởng của người, đã cảm thấy, mình không có gì đáng oan ức. Trần Vũ Lan muốn hãm hại thiếp, chỉ là nàng ta lại chọn một người không thích hợp.”

Thật ra thì trong mắt người khác, Nhạc Phong là người thích hợp.

Mới vừa rồi sau khi Thẩm Tịch Nguyệt té xỉu Cảnh đế đã sai người nghiệm thân rồi. Về phần chuyện nữ giả nam trang cũng đã cặn kẽ hỏi thăm rồi, thì ra là lúc đầu tổ phụ Nhạc Phong bệnh tình nguy kịch, lại mong đợi có thể sinh một tôn tử (cháu trai), cho nên phụ thân Nhạc Phong mới cả gan, giả dạng con gái mình thành con trai.

Vừa xưng hỉ, thân thể của ông cụ cuối cùng khoẻ lại.

Từ đó về sau, hận không thể đều cho Nhạc Phong tất cả cưng chiều *.

Cho đến khi Nhạc Phong tám tuổi, sau khi ông cụ ra đi, phụ thân Nhạc Phong mới định khôi phục thân con gái cho nàng. Nhưng lúc đó Nhạc Phong đã quen xem mình như con trai, từ đó chính là vẫn như vậy, lần này nếu như không phải là Trần Vũ Lan vu hãm (vu cáo hãm hại), có lẽ chuyện Nhạc Phong này là thân con gái còn không biết muốn lừa gạt tới khi nào.

Thật ra thì Cảnh đế cũng không phải luôn có sức mạnh tin tưởng Tịch Nguyệt lắm, có điều sau lần tin tưởng kia đủ khiến Tịch Nguyệt cảm thấy đầy đủ trân quý.

“Không phải là nàng vẫn luôn nói trăm là đàn ông tốt trên đời này sao? Nếu là đàn ông tốt trên đời này, vậy thì đương nhiên trăm tin tưởng sẽ không thích * người khác.”

Tịch Nguyệt thấy hân như vậy, cuối cùng bật cười.

“Thật ra thì lúc mẫu thân thiếp qua đời, thiếp đã phát hiện biểu ca không phải đàn ông.”

“Hả? Tại sao?” Cảnh đế là tò mò thật.

Chính hân cũng không phát hiện, Nhạc Phong không có lỗ tai (xỏ lỗ tai á), vóc người cứng nhắc, nếu như nói khuôn mặt rất đẹp, nhưng đẹp lại đẹp nữa chỉ có Phó Cẩn Du, nói chuyện hành động bước đi thì không có chút nào như cô gái.

“Bởi vì mẹ thiếp, nàng ấy rất giống mẹ thiếp, đặc biệt là gò má, hôm đó chúng ta đều ở linh đường, thiếp nhìn gò má nàng ấy, đã cảm thấy, nếu như nàng ấy là cô gái, nhất định rất giống với mẫu thân thiếp. Người cũng biết, khi đó thiếp chưa đầy mười tuổi, cảm thấy nàng ấy giống mẹ thiếp, bèn đi theo nàng ấy. Có lẽ thật sự là trời cao trùng hợp, thiếp nghe thấy nàng ấy nói chuyện với mợ. Từ đó trở đi, thiếp đã biết được nàng ấy là biểu tỷ, mà

cũng không phải là biểu ca. Nếu là biểu tở, lại giống mẹ thiệp như vậy, dĩ nhiên là thiệp thích tiếp xúc nhiều với nàng ấy, lại không nghĩ tới, biểu muội sẽ dùng chuyện này tới hại thiệp.”

Nhắc tới Trần Vũ Lan, Cảnh đế hừ lạnh: “Cô gái ác độc như thế, có tư tưởng xấu. Trần Vũ Lan và Liên Tú Vân đã bị xử lý xong.”

Tịch Nguyệt “Dạ” một tiếng, bày tỏ đã biết, về phần khác, cũng không nhiều lời.

“Có lẽ chuyện hôm nay qua đi, chuyện biểu tở là cô gái sẽ truyền bá ra, hoàng thượng, thiệp muốn tán gẫu vài câu với biểu tở, có thể không?”

“Đó là đương nhiên.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Cảnh đế cũng coi là tỉ mỉ, thoái thác nói còn có công vụ, phải về Tuyên Minh điện một chuyến.

Lúc này trong phòng chỉ có Tịch Nguyệt và Nhạc Phong.

Thật ra thì, Tịch Nguyệt lừa Cảnh đế, nàng cũng không phải biết chuyện Nhạc Phong khi đó. Nàng thật sự biết chuyện này là đời trước, lúc Nhạc gia bị Thảm gia liên lụy nhốt vào đại lao.

Nhốt vào đại lao, dĩ nhiên là phải nghiệm thân, khi đó, bọn họ mới biết, thì ra là, biểu ca không phải là biểu ca.

Chỉ là quả thật, nếu như đối về nữ trang (trang phục nữ), biểu ca đặc biệt giống như mẫu thân nàng, đây là sự thật.

“Hôm nay gây phiền phức cho người.”

Nhạc Phong vẫn là thân trang phục kia, nở nụ cười: “Nếu quả thật là gây ra phiền toái, phiền toái này cũng không phải là người gây ra. Chúng ta có ba năm không gặp thì phải?”

Tịch Nguyệt gật đầu.

Thật ra thì, không phải là ba năm, là rất nhiều rất nhiều năm đếm không hết.

Nàng mới sống lại tới nay cũng chưa từng gặp lại Nhạc Phong, trước đó Nhạc Phong đi vận chuyển hàng phía Bắc Trường Thành, đợi nàng ấy trở

lại, nàng cũng vào cung.

“Vũ Lan, mất rồi. Vốn là ta cho rằng, chẳng qua nàng ta là một người có chút tâm kế lại khá là muốn nổi trội, lại không ngờ, nàng ta lại biến thành bộ dáng như hôm nay. Ngược lại cảnh còn người mất.”

“Có lúc oán giận người khác ngược lại không bằng kiểm điểm mình.”
Tịch Nguyệt cũng không thích nói tới Trần Vũ Lan.

Nhạc Phong giật mình nhìn Tịch Nguyệt một chút, vốn có lúc nàng cũng đã nói, Vũ Lan nuông chiều quá mức và nổi trội, nhưng biểu muội Tịch Nguyệt cũng giúp đỡ chu toàn. Nhưng hôm nay cho dù nghe nói nàng ta chết rồi, nàng cũng vẫn như bình thường, cũng không chút đau khổ.

Trong cung hai năm qua, rốt cuộc Vũ Lan đã tổn thương lòng Tịch Nguyệt bao nhiêu lần, mới có thể làm cho tiểu cô nương bảo vệ nàng ta lúc trước lại trở thành bộ dáng như vậy.

“Biểu muội Nguyệt đúng là có chút thay đổi.”

Tịch Nguyệt cười hồn nhiên: “Biểu ca, không, biểu tỷ. Thật ra thì, mỗi người đều hy vọng mình giống như lúc trẻ con, đơn thuần hạnh phúc vui vẻ như thế, một chút chuyện nhỏ là có thể thỏa mãn. Nhưng làm sao người ta lại đã trưởng thành thì không thay đổi chứ, tăng trưởng theo tuổi tác, chúng ta sẽ muốn càng ngày càng nhiều. Còn có mấy người có thể giữ vững lòng trẻ thơ ban đầu của mình?”

Nhạc Phong nhìn Tịch Nguyệt, buồn tầm mắt xuống: “Trong cung này quả nhiên là một chảo nhuộm lớn. Nếu như biểu muội người có thể nghĩ như vậy, ta lại thêm yên tâm hơn nhiều.”

Tịch Nguyệt gật đầu: “Tự ta sẽ bảo vệ tốt mình, ngược lại người, biểu ca, chuyện nhà người là con gái bị vạch trần rồi, người phải làm sao?”

Ai mà biết Nhạc Phong cười nhìn Tịch Nguyệt: “Là nam hay là nữ lại có quan hệ gì? Ta vẫn là Đại Thiểu Gia Nhạc gia. Mỗi ngày ta vẫn sẽ mặc nam trang quản lý buôn bán của Nhạc gia như cũ.”

Tịch Nguyệt nghe lời nàng ấy nói, cũng ngẩn ra.

Chỉ là ngay sau đó có chút hâm mộ nhìn nàng ấy: “Người có thể sống như biểu tử người. Chính là việc rất may mắn.”

Nhạc Phong nhìn ánh mắt sáng lóng lánh của nàng, không nhịn được, cười xoa xoa tóc nàng.

“Trong cung người phải cẩn thận khắp nơi, biết không? Nơi này đúng là khắp nơi đều là Hoa ăn thịt người hung tàn đấy. Nếu như nói làm người ta không yên lòng, ngược lại người mới là người làm người ta không yên lòng đó. Ta thấy, khỏi phải nói Tề phi đó nhìn dịu dàng thật ra ép sát người từng bước từng bước, chính là phi tần khác bên cạnh yên lặng không nhiều lời cũng hận không thể để người chết. Hôm nay người cũng không phải là một mình, có thai rồi, đúng là nhất định phải chăm sóc cẩn thận.”

Tịch Nguyệt dĩ nhiên là biết được điểm này, cười như không cười: “Ta biết rồi.”

Tuy là Nhạc Phong còn mặc nam trang, nhưng tóc vẫn thả xuống.

Hai người nói chuyện trong chốc lát. Tất nhiên Nhạc Phong nên rời đi.

Tịch Nguyệt gọi Hạnh nhi buộc lên búi tóc cho Nhạc Phong.

Nhìn dáng dấp Nhạc Phong ngồi trước bàn trang điểm, Tịch Nguyệt đột nhiên nghĩ đến một chút gì đó.

Nhưng không bắt được ý nghĩ này, thoáng qua rồi biến mất.

Đợi đến khi Nhạc Phong rời đi, Tịch Nguyệt còn trầm tư.

“Chủ tử, thật là không ngờ, Biểu thiếu gia lại là biểu tiểu thư.” Cẩm Tâm mới vừa rồi vẫn ở đây suốt, nàng hết sức không ngờ Trần Vũ Lan có thể ác độc đến nước này.

Tịch Nguyệt cũng không nói tiếng nào.

Tĩnh lại, nhìn về phía Cẩm Tâm: “Giờ gì?”

“Bẩm chủ tử, đã giờ Hợi rồi.” Thường ngày giờ này Tịch Nguyệt cũng sắp nghỉ ngơi.

Tịch Nguyệt cảm thấy hôm nay xảy ra chuyện như vậy, Cảnh đế nhất định là muốn nghỉ nơi này, dặn dò Cẩm Tâm.

“Thu dọn một chút, có lẽ một lát hoàng thượng sẽ muốn tới.”

Quả nhiên, cũng chưa đầy nửa canh giờ, Cảnh đế đã tới Thính Vũ Các này.

Nhìn Tịch Nguyệt cười híp mắt ngồi nơi đó chờ hăn.

Cảnh đế nhíu mày: “Nàng đã biết, trẫm nhất định sẽ tới nơi này nghỉ ngơi?”

Lắc đầu: “Không biết, nhưng thần thiếp vẫn muốn chờ người một lát.”

Cảnh đế cười cợt áo khoác xuống.

Tịch Nguyệt nhíu mày, đây thật sự là lần đầu gặp hoàng thượng lại là tự mình làm. Thật là ngạc nhiên.

Thấy nàng giật mình trừng lớn mắt, Cảnh đế lộ ra một nụ cười.

“Hôm nay đứng lâu như vậy, rất mệt mỏi chứ?”

Tịch Nguyệt thành thực gật đầu: “Mệt chết đi. Thân thể mệt mỏi, lòng mệt mỏi. Chỉ là xem trên phần người tin tưởng thiếp, thiếp lại cảm thấy không có khó chịu như vậy.”

Thật là một nha đầu biết làm cho người ta vui vẻ.

Không lâu lắm, hai người dựa sát vào nhau cùng nằm trên giường.

Hai ngày này xảy ra quá nhiều chuyện, ngay cả Cảnh đế cũng có vẻ uể oải, huống chi là Tịch Nguyệt.

Thấy nàng mềm mại dựa vào trên người hắn, hắn cũng không biết tại sao lại đột nhiên dâng lên một luồng hy vọng.

Nghĩ như vậy, tay cũng không ở yên. Mới vừa trượt đến nơi ngực của nàng, Tịch Nguyệt âm một tiếng ra lệnh.

“Không được.....”

Cảnh đế thở dài, trong lòng cũng hiểu, hai ngày nay bề ngoài thái này lại không ổn lắm, mình không thể làm như vậy.

Lật người nằm thành hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân.

Cảnh đế thở ồ ồ: “Nha đầu, tại sao nàng lại có bản năng giãy vò người như vậy. Nàng muốn trẫm có thể làm sao bây giờ.”

Tịch Nguyệt thấy hắn như thế, cũng không dám dựa vào, nàng cũng không thể đùa giỡn an toàn con mình.

“Cái đó, thật ra thì thiếp cũng muốn mà. Chỉ là, nhưng mà chúng ta không thể liều lĩnh, người nghĩ, trong bụng thiếp có bảo bảo.”

Nàng nói năng lộn xộn.

Thật ra thì đúng là như vậy, từ khi mang thai, nàng luôn cảm giác mình trở nên SE (???) rồi. Chuyện kia ít, tại sao nàng bắt đầu càng khát cầu rồi. Mỗi lần nghĩ tới đây, nàng đã muốn dùng tay che mặt, vô cùng mắc cỡ.

Cảnh đế thấy nàng vừa nói như vậy, lại sững sờ một chút, mấy ngày nay tần suất hần bị kích thích quả thật có chút cao.

Lại nhìn nàng, nở nụ cười.

“Tiểu nha đầu thật là đáng thương. Thì ra nàng cũng muốn sao.” Cảnh đế cười đưa tay dời đến phía dưới của nàng. Tay kia không chút kiêng kỵ giày vò một phen.

Không hơn một lát, hai người lại là thở hổn hển.

Tuy là không thể trực tiếp làm, nhưng hai người luôn suy nghĩ chút phương pháp thư giải khác.

Hơn nữa xem ra, đúng là không tồi.

Sau một hồi kích thích, hai người đều nằm ngửa trên giường.

“Nguyệt nhi thích Thính Vũ Các không?” Cảnh đế không giải thích được nói một câu như vậy, Tịch Nguyệt nghi ngờ nhìn hắn.

Thấy dáng dấp nha đầu này hoàn toàn không hiểu, Cảnh đế cảm thấy giống như là trong lòng có một cái lông vũ vuốt ve.

“Trong cung này có chút nóng bức, nàng đây có thai, khó tránh khỏi khó chịu. Trẫm nghĩ qua, hiện nay Khánh An điện bên cạnh Tuyên Minh điện cũng trống không. Không bằng thu dọn một chút, người dời đến nơi đó đi.”

Cảnh đế như không có chuyện gì xảy ra thông báo Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt tiếp tục ngơ ngác nhìn người.

Trong cung ngoại trừ Tuyên Minh điện, Tuệ Tân cung, Phượng Tê cung thì Khánh An điện này coi như là cung điện tốt rồi. Phượng Tê cung là chỗ nào, đó là tấm cung của hoàng hậu. Nhìn tên đã biết, cho dù nàng lại được cưng chiều nữa cũng không thể vào ở. Mà Khánh An điện vẫn luôn trống không, chủ yếu cũng là hoàng thượng không thích phi tần ở cách hẵn quá gần, hôm nay lại chuyển nàng qua nơi đó, thật sự là Tịch Nguyệt có chút không hiểu rõ ý nghĩ của hoàng thượng.

“Tạ hoàng thượng ân điển.”

Lời này nàng nói yếu ớt mềm mại, còn có khí thế gì có thể nói.

Cảnh đế cười xoa nhẹ xuống đầu nàng.

“Trẫm vừa qua đó trước, đã dẫn dò xuống. Trẫm xuất cung trước, tất nhiên là nàng có thể dời vào.”

Cảnh đế vốn đã định ngày mốt lên đường, nhưng bởi vì chuyện hạ độc, cho nên chậm lại hai ngày.

“Dạ, chờ thiếp sinh con ra, có lẽ, Thính Vũ Các này cũng ở không đủ.”

Chờ đứa bé sinh ra, ngoại trừ đứa bé còn phải thêm vài cung nữ thái giám bà vú, như thế xem ra, ừ thật sự là không đủ ở!

Cảnh đế trả lời: “Trẫm cũng nghĩ như vậy, hơn nữa, người ở cách trẫm gần một chút, đến lúc đó trẫm cũng thuận tiện thăm con.”

Tịch Nguyệt cười đùa, lấy đầu ngón tay chọc lồng ngực Cảnh đế: “Người gạt người, gạt người...gạt người...gạt người.”

Cảnh đế thấy nàng như thế, cầm tay nàng, đặt vào khóe miệng, khẽ cắn một cái: “Trẫm lừa nàng cái gì?”

“Người nói người sẽ thường xuyên thăm bảo bảo, đây chính là lừa người.” Xem tần suất hẳn thăm Đại hoàng tử nhị hoàng tử là biết, hẳn đây thuận tiện tùy thời thăm, chính là một chuyện cười.

“Nha đầu, nàng đúng là người tâm tư nặng. Sao trẫm lại gạt người. Nói bậy, xem trẫm không cần nàng.”

Lại muốn một lúc, Tịch Nguyệt chưa phát hiện đau, ngược lại hơi cảm thấy nhột, hì hì nở nụ cười, thân thể co lại thành một cục.

Cảnh đế nhìn nàng như thế, cũng cười theo.

Ở cùng nàng luôn luôn vui vẻ như vậy.

“Hôm nay, nàng cũng đừng để những chuyện ngôn ngữ này trong lòng, đứa nhỏ này mới là quan trọng, biết không? Chờ mấy ngày nữa trẫm xuất cung, nàng cũng đừng lo lắng. Con của Trẫm, người khác ai cũng đừng hòng tiếp tục tính toán nữa.”

Nghe Cảnh đế vừa nói như thế, ngược lại Tịch Nguyệt có chút kinh ngạc, đây cũng không giống tác phong trước kia của Cảnh đế.

“Dạ” một tiếng thật khẽ, bày tỏ mình nghe được.

Cảnh đế kéo chăn lên: “Ngoan, ngủ đi.”

Tật xấu cơ ác mộng của Cảnh đế, nói tốt rồi, cũng không có tốt, ít nhất ở cùng người khác thì hẳn lại không làm được. Nói không tốt, hẳn ở cùng Tịch Nguyệt lại ngủ yên bình.

Chột chột hai má mềm mại non nớt của nàng.

Tịch Nguyệt bấu khoé miệng xuống, Cảnh đế hôn xuống phía trên một cái.

“Nuôi con chúng ta thật tốt.”

Tịch Nguyệt bật cười: “Hiếu rồi biết rồi á..., còn có để người ta ngủ hay không. Thiếp muốn không ngoan!”

Cảnh đế nhìn nàng quấy rối như vậy, “Xì” một tiếng bật cười.

“Nếu như nàng không ngoan, thì chúng ta tới làm gì đó. Thế nào? Có ngoan hay không?”

Nụ cười kia, càng là xấu xa.

Tịch Nguyệt che mặt mình, vẻ xấu hổ: “Sao người có thể có bộ dáng này. Thiếp ngủ rồi ngủ rồi á!”

Cảnh đế chỉ thích dáng vẻ cô gái nhỏ này của nàng, thấy bộ dáng nàng ngây thơ ngốc nghếch như thế, hắn ôm nàng vào trong lòng, nhấc đầu nhỏ của nàng vào cổ mình.

“Đại công chúa của Trẫm ngoan ngoãn ngủ.”

Lời này cũng không biết là nói ai.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Dĩ nhiên là Thái hậu biết tất cả xảy ra hai ngày này, nhưng mà nếu ý hoàng thượng là tự mình xử lý, vậy bà cũng không quản nhiều, có điều nhìn Nghiêm Gia ngơ ngác ngồi nơi đó.

Thái hậu kéo Nghiêm Vũ bên cạnh.

Nghiêm Vũ nhướng lông mày lên, có chút không muốn, chẳng qua dưới ánh mắt Thái hậu vẫn ngoan ngoãn đi tới.

"Gia Nhi, một lát chúng ta cùng đi Thượng Thư Phòng nhé."

Nghiêm Gia nghe được lời ca ca nói, ngẩng đầu nhìn hắn, ngay sau đó lại cúi đầu: "Ta muốn mẫu phi."

Nghiêm Vũ mím môi một cái.

"Ở chỗ tổ mẫu không có gì không tốt."

Nhưng mà cũng không có gì tốt. Trong lòng Nghiêm Vũ bồi thêm một câu nho nhỏ.

"Ta muốn mẫu phi." Lại một câu.

"Đủ rồi." Thái hậu rầy một tiếng.

Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia đều nhìn qua.

Thái hậu nhìn thẳng hai đứa bé: "Nếu như con không nghe lời, vậy sau này cũng không cần gặp mẫu phi con. Mẫu phi con đã làm chuyện sai, thì phải bị trừng phạt. Con còn nhỏ, cũng không hiểu, nhưng con phải nhớ một điểm này, trong cung này, không phải thích làm gì thì làm, muốn làm gì thì làm."

Lời này của Thái hậu có chút nặng.

Thật ra thì đây cũng là thất vọng với Đức Phi. Nhìn trên phần Gia Nhi, nàng ta thỉnh thoảng làm việc sai bọn họ có thể không truy cứu. Nhưng mọi việc cũng phải có một ranh giới cuối cùng. Nàng ta không rõ ràng ranh giới cuối cùng đó, vậy phải nhận được kết quả xứng đáng.

Nghiêm Gia mếu máo, khóc thút thít.

Bên cạnh Nghiêm Vũ suy nghĩ một chút, nắm tay hần.

Thường ngày hai anh em vô cùng lạnh nhạt, rất ít gặp nhau. Cho dù là mới vừa rồi, nếu như Thái hậu không lên tiếng, Nghiêm Vũ cũng sẽ không quan tâm Nghiêm Gia.

Nhưng hôm nay lại thấy hần chủ động dắt tay Nghiêm Gia, Thái hậu thoáng loé qua một vẻ kinh ngạc trong mắt.

Mà Nghiêm Gia cũng như thế.

"Một lát chúng ta cùng đi Thượng Thư Phòng." Hần cũng lặp lại câu này.

Có lẽ bị Thái hậu nói nghiêm khắc hù sợ, Nghiêm Gia nhìn Nghiêm Vũ vẫn tính là dễ gần, gật đầu một cái.

Thấy hai đứa bé này nắm tay nhau, vẻ mặt Thái hậu có chút hòa hoãn.

Thị nữ bên cạnh vội vàng vào cửa: "Khởi bẩm thái hậu nương nương, Thuần Chiêu Nghi cầu kiến."

Thái hậu gật đầu, theo thường lệ mà nói, lúc này nha đầu này cũng nên tới đây.

Nhưng nghĩ đến Trần Vũ Lan kia cố ý hãm hại, Thái hậu cũng buồn nôn, tốt lành, người này bị xử lý xong, ác độc như vậy, thật là không phải chuyện may mắn trong cung.

Tịch Nguyệt vào cửa nhẹ nhàng cúi đầu: "Thần thiếp gặp qua thái hậu nương nương."

Nhìn nàng vốn mặt mày yên tĩnh, Thái hậu gật đầu.

"Nguyệt nha đầu tới ngồi. Thân thể như thế nào?"

Tịch Nguyệt cười híp mắt nhìn Thái hậu: "Bẩm Thái hậu, thân thể thần thiếp cũng không có chuyện gì. Tối hôm qua thái y đã xem rồi, nói là không có gì đáng ngại."

Thái hậu gật đầu, quay đầu dặn dò: "Một lát hai hoàng tử phải đi Thượng Thư Phòng, đến tắm điện, thay đổi quần áo cho bọn họ, sau đó lại đưa bọn họ đi tới."

Mấy nha đầu khẽ cúi, dẫn theo hai đứa bé ra cửa.

Ánh mắt Tịch Nguyệt nhìn lại, thấy Nghiêm Vũ quay đầu lại nhìn nàng, chính là nở nụ cười rục rờ.

Hắn thấy Tịch Nguyệt như thế, ngẩng đầu lên, dường như bộ dáng rất là kiêu ngạo, dắt điếm nhỏ kia rời đi.

"Vũ Nhi thật sự có thể *!"

Thái hậu nhìn Tịch Nguyệt và Nghiêm Vũ đối xử hoà thuận, trong lòng cũng vui mừng.

Hai năm gần đây thân thể bà càng ngày càng không tốt, từ nhỏ Nghiêm Vũ đã được nuôi dạy bên cạnh bà, Cảnh đế không muốn dẫm vào vết xe đổ của cha mình, cực kỳ lạnh nhạt với con cái. Mà đứa bé lại không có mẫu thân che chở, nếu như bà cũng đi, cuộc sống đứa nhỏ này có thể thành dạng gì thì Thái hậu không dám nghĩ. Tất nhiên, không người nào dám bất kính với Đại hoàng tử, nhưng mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, sao bà lại có thể không lo lắng?

Tuy rằng Thẩm Tịch Nguyệt này không phải lựa chọn tốt, nhưng mà Thái hậu tự nhận là cũng quan sát nàng đã lâu, nếu như không tốt với đứa bé thì nàng không làm được loại chuyện này.

Mà dường như độ chấp nhận của Vũ nhi lại cao hơn nhiều đối với nàng, Thái hậu rất hi vọng, một ngày kia mình không còn. Thẩm Tịch Nguyệt sẽ bảo vệ Nghiêm Vũ khắp nơi.

Hắn thông minh, nhưng vẫn chỉ là một đứa bé.

Dù Thẩm Tịch Nguyệt như thế nào, đều là sủng phi bên cạnh hoàng thượng, dù là ngày ấy không được cưng chiều, thoát nhìn tính tình nha đầu này đã đi tới phần vị hôm nay, chỉ cần nàng không gây chuyện, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Có Thẩm Tịch Nguyệt giúp đỡ, ít nhất Vũ nhi sẽ dễ đi hơn nhiều.

Cho dù là tương lai Thẩm Tịch Nguyệt có con trai của mình, *d&d#l@q^d<.com> Thái hậu cũng cảm thấy không sao. Tịch Nguyệt không phải ả Đức Phi ngu xuẩn kia, bà đã nói rồi, Vũ nhi sẽ không thừa kế ngôi vị hoàng đế, vậy chính là thật sự sẽ không.

Suy nghĩ một chút, thu lại suy nghĩ của mình, Thái hậu mỉm cười: "Đúng vậy. Đứa nhỏ này là một người hiểu chuyện. Thường ngày nhìn hắn không thân thiết với Gia Nhi, nhưng lúc này lại chủ động kéo tay hắn trấn an hắn."

Tịch Nguyệt nghĩ đến Nghiêm Gia, biết được là tối hôm qua hẳn được đưa đến chỗ Thái hậu, mà hôm nay Đức Phi đã thân ở lãnh cung rồi.

"Nhị hoàng tử còn nhỏ tuổi, qua mấy năm thì rõ ràng."

Thái hậu lắc đầu.

"Tuy là Đức Phi đi ra từ đại nho gia, nhưng nếu như nói đến giáo dục con cái này, ai gia thấy, thật là không ra gì. Trong cung này, tại sao có thể nuôi đứa bé như vậy?"

Tịch Nguyệt chỉ là cười, cũng không tiếp lời.

Có lúc chuyện đã là như thế, thường ngày Đức Phi chưa từng phạm sai lầm, thì Thái hậu tuyệt đối sẽ không nói như vậy, mà nhị hoàng tử cũng để chỗ Đức Phi nuôi dạy. Hôm nay một khi có vấn đề, chính là muôn vàn không phải.

Vấn đề nuôi dạy đứa nhỏ này cũng bị oán trách.

Cũng không phải nói Tịch Nguyệt có ý kiến gì đối với chuyện này không, có điều là nàng nhắc nhở cho mình thôi.

Người mà, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Mỗi một bước đi đều phải cẩn thận đắn đo, nếu không ảnh hưởng cũng không phải là một mình mình.

Về phần Đức Phi, nàng ta nhận được kết cục này ngược lại Tịch Nguyệt cảm thấy là trừng phạt đúng tội.

Từ lúc nàng vào cung tới nay bị Đức Phi này tính toán nhiều ít, thật đúng là cũng không biết rồi. Trên rất nhiều chuyện đều có bút tích của Đức phi, nếu như nói nhìn nàng ta rơi vào kết cục hôm nay, Tịch Nguyệt sẽ cảm thấy nàng ta đáng thương, đó thật đúng là cười nhạt một hồi.

"Hoàng thượng đã sai người dọn dẹp Khánh An điện, có lẽ mấy ngày nữa người có thể dời vào. Sau này đường người tới đây lại xa rồi, còn là một người mang thai. Nhưng phải cực kỳ cẩn thận. Không có chuyện gì thì khỏi phải tới."

Tịch Nguyệt lắc đầu, nào có chiều chuộng như vậy.

Thấy nàng lắc đầu, Thái hậu dặn dò lần nữa: "Chuyện lần này chính là vận số người tốt, mỗi ngày đáng vẻ người đừng cái gì cũng không biết. Nếu thật sự mắc bẫy, người phải làm sao?"

"Thần thiếp sẽ cẩn thận."

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ngọt ngào.

Thái hậu cũng không hỏi nhiều chuyện xảy ra hai ngày này, cho dù là bà cái gì cũng không hỏi, cũng biết được, cần gì hỏi người khác ngược lại cũng không khách quan.

Hai người đang tán gẫu, chỉ thấy Quế ma ma bước nhanh vào: "Khởi bẩm thái hậu nương nương, Lục vương gia cầu kiến."

Kể từ khi Lục vương gia hồi kinh, thời gian vào cung thăm Thái hậu có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngoại trừ lần đầu tiên vào cung đụng phải những cung phi bọn họ thỉnh an đó, một lần khác chính là lúc lễ mừng năm mới, những thời gian khác thì chưa bao giờ thấy Lục vương gia vào cung.

Hình như Thái hậu cũng rất kinh ngạc, có chút vui mừng nhường mảy: "Tuyên."

Cho dù như thế nào, đó cũng là con trai nhỏ của bà.

Tịch Nguyệt thấy thế đứng lên: "Thái hậu nương nương, nếu Lục vương gia đã tới, Nguyệt nhi cũng không ở thêm, quấy rầy Thiên Luân Chi Nhạc

(niềm hạnh phúc gia đình) của ngài. Cho phép thần thiếp cáo lui."

Thái hậu liếc mắt nhìn Tịch Nguyệt, gật đầu, ngược lại là một người thức thời, cũng không phải là nói ảnh hưởng thiên luân, Lục vương gia này vốn là nam tử trưởng thành, mà họ lại đều là Tần phi Hoàng đế, dù như thế nào đều là ngoại nam (đàn ông khác).

Có thể biết đúng mực như thế, rất tốt.

"Ừ, người về đi, sinh dưỡng tốt. Ai gia vẫn chờ người sinh một Đại công chúa đấy."

Tịch Nguyệt cười yếu ớt, hiện ra lúm đồng tiền nho nhỏ.

Nhẹ nhàng cúi đầu, đứng dậy rời đi, 0di33xn0dafnl330fys0doon nàng cũng không muốn gặp gỡ với Lục vương gia. Hình như trong tiềm thức, nàng cảm thấy Lục vương gia là một nhân tố không ổn định.

Dù cho lúc trước hẳn cũng chỉ nhìn hai mắt nàng, tuy nhiên nó vẫn khiến nàng khắc sâu ấn tượng, có lẽ người khác không sao cả, nhưng trong lòng Tịch Nguyệt, đặc biệt mạnh đối với nhận biết nguy hiểm và độ bén nhạy.

Tịch Nguyệt ra khỏi phòng cũng không đi về phía cửa chính ngay lập tức, ngược lại là đi tới phòng chếch nhỏ, đợi sau khi Lục vương gia vào cửa mới đi tới phía cửa chính.

Đương nhiên, đây không có gì không thỏa đáng, tránh Ngoại Thần, mọi người xem đến mới là thỏa đáng.

Ngay cả Chu ma ma bên cạnh cũng âm thầm gật đầu. Thuần Chiêu Nghi này đương nhiên không phải là chủ tử đầu tiên bà hầu hạ, nhưng lại là một người rất có chừng mực. Nếu như người khác, dĩ nhiên là sẽ không kiêng kỵ Lục vương gia, dù sao, đều là đồng bào (anh em ruột) cùng một mẹ.

Nhưng theo bà thấy, từ xưa tới nay, hậu phi bởi vì những chuyện này mà ban cho cái chết cũng không phải số ít.

Có thể thấy được, tuân thủ đúng mực này mới là tốt.

"Mới vừa rồi gặp phải Thuần Chiêu Nghi chứ?" Thái hậu nhìn con mình, cười híp mắt.

Nghiêm Liệt lắc đầu: "Chưa từng."

Thái hậu ngẩn ra, ngay sau đó suy nghĩ rõ ràng, cười nói: "Ngược lại đứa nhỏ này là một người biết được đúng mực."

Nghiêm Liệt cũng không nói chuyện, ngồi xuống đầu tiên.

Tiểu cung nữ bên cạnh nhanh nhẹn rót đầy ly trà.

"Mấy ngày nay khoẻ không?"

Nghiêm Liệt có chút gầy gò, hình như tâm sự nặng nề.

"Không quan trọng khoẻ với không khoẻ, vẫn là như vậy." Giọng nói hằn nhằn nhạt.

"Bây giờ công sự tất nhiên bận bịu không xong, người cũng đừng để mệt nhọc quá mức, nhìn thân thể con này, chắc là lại gầy đi rất nhiều so với lúc năm rồi." Thái hậu khuyên bảo.

Nghiêm Liệt nhếch miệng cười một tiếng, nhìn về phía Thái hậu: "Mẫu hậu quá lo lắng, nhi thần như vậy, lại có gì có thể bận rộn, cũng chỉ là như vậy thôi."

Điểm này Thái hậu tất nhiên biết được, làm sao Hoàng đế sẽ giao chuyện quan trọng cho hãn, cũng chỉ là chút chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi thôi. Nhưng về chuyện này, bà không thể nhiều lời, nói nhiều rồi chính là sai.

Hơn nữa tất nhiên là bà không thể tham dự nhiều hơn trên triều chính.

"Đó chính là không có cuộc sống tốt nghỉ ngơi thoải mái, con đó, lúc này bên cạnh không có phụ nữ nào được? Hôm nay Lục vương phi và trắc phi cũng đã mất, bên cạnh con nào có người biết lạnh hiểu nóng. Ai gia thật sự là hiểu rõ, trong kinh này có vài danh môn thực nữ, cũng là chính trực tuổi tốt, không bằng lại để cho ai gia chọn một người cho con?" Thái hậu cẩn thận nhìn Lục vương gia, cũng sợ hãi không đồng ý.

Quả nhiên, Lục vương gia cau mày, giọng điệu cứng rắn: "Không cần, nhi thần không cần cô gái nhu nhược kia, huống chi, quý nữ nhà cao cửa rộng trong kinh này cũng chưa chắc muốn gả cho nhi thần vậy."

"Nói vậy, con là Lục vương gia đương triều, trang ## bubble thân phận hiển hách, không muốn gả cho con, còn muốn gả cho người nào." Thái hậu trách mắng.

Lục vương gia hờ hững cười một tiếng: "Cõi đời này, cho dù là thân cao vị, cũng chưa chắc có thể mọi chuyện Như Ý. Làm cho người ta bắt không được, chính là tình cảm."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Trước khi Cảnh Đế xuất cung thì thực sự đã chuyển Tịch Nguyệt đến Khánh An Cung, nói cho cùng, Khánh An Cung không phải là nơi mà Thính Vũ Các nhỏ nhỏ có thể so sánh.

Không nói đến vị trí của cung điện này, ngay cả bố cục và hướng gió cũng đều rất tốt.

Mấy ngày nay bốn đại cung nữ bọn Cẩm Tâm và Hạnh nhi cũng bận không ít việc, dù sao việc trang trí nội thất đương nhiên là phải theo ý thích của Tịch Nguyệt. Lúc này Tịch Nguyệt vừa nhìn quả nhiên vô cùng kinh ngạc và vui vẻ, tất cả mọi nơi đều được sắp xếp ổn thỏa.

Tịch Nguyệt đi qua đi lại khắp nơi, nở nụ cười thỏa mãn với Cảnh Đế, núp đồng tiền như ẩn như hiện quyến rũ Cảnh Đế đến mơ mơ màng màng.

“Đa tạ Hoàng thượng ân điển, thần thiếp rất thích.”

Nơi này không chỉ rộng rãi hơn Thính Vũ Các mà còn tinh xảo hơn rất nhiều.

Cảnh Đế thấy nàng như vậy, hơi nhú mày: “Nếu yêu thích như vậy thì cảm tạ trăm thật tốt đi.”

Cảnh Đế nói như vậy, sao Tịch Nguyệt có thể không hiểu chứ, nàng hơi néo eo của hắn, lầm bầm: “Hoàng thượng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đó.”

“A? Chuyện đó?” Dáng vẻ kia thật đúng là vô cùng đứng đắn.

Tịch Nguyệt biết hẳn cố ý trêu chọc nàng nên cũng không để ý, chỉ trừng mắt nhìn hẳn rồi lại quan sát xung quanh, không nhìn được vui vẻ thì tới lôi kéo vạt áo của hẳn.

Cảnh Đế thấy dáng vẻ sống động như vậy của nàng thì cũng cảm thấy tâm tư của mình không uổng phí.

Tuy nàng mang thai như Cảnh Đế vẫn chưa tăng phân vị theo thông lệ cho nàng.

Cảnh Đế tự có suy nghĩ của mình, phân vị càng cao thì càng không dễ tăng lên, cái này còn không bằng như người phân vị thấp, chỉ cần có thai thì tăng một hai phân vị cũng không có gì quá đáng.

“Nguyệt nhi, trước đó vài ngày, nàng gặp Lục Vương gia ở Tuệ Từ Cung sao?” Thực ra hẳn cũng đã biết chuyện.

Tịch Nguyệt giống như không để ý, lắc đầu, trả lời: “Không có, thiếp muốn tránh hiềm nghi nên trốn ra.”

Tuy nhìn như không để ý nhưng trong lòng Tịch Nguyệt lại rất cẩn thận, trong chuyện này tất có chuyện nàng không biết.

“Bé ngoan hiểu chuyện.” Cảnh Đế thỏa mãn hơi cong môi.

Tịch Nguyệt bật cười: “Cái gì mà bé ngoan hiểu chuyện, chuyện này chính là chuyện phải làm, mặc dù Lục Vương gia và ngài là huynh đệ ruột thịt nhưng dù sao cũng là ngoại nam. Thần thiếp từ nhỏ đã học thuộc nữ giới, đương nhiên biết như vậy là không tốt.”

Nhìn dáng vẻ như nói chuyện đương nhiên của nàng, Cảnh Đế gật đầu.

“Theo như nàng nói thì vẫn là trầm nghĩ nhiều.”

Tịch Nguyệt vui vẻ gật đầu khiến cho hăn ngửa ngáy trong lòng.

Cho dù Cảnh Đế làm ra vẻ tùy ý hỏi như Tịch Nguyệt vẫn nghe ra trong câu hỏi của hăn một tia quái dị, có điều nàng lập tức giấu trong đáy lòng, có một số việc vẫn nên giả vờ không biết thì hơn.

Đêm khuya.

Hai người nằm song song, đầu ngón tay Tịch Nguyệt vẽ vòng vòng trong lồng ngực Cảnh Đế.

“Người làm gì vậy.” Thấy hăn nắm lấy tay nàng, Tịch Nguyệt hỏi

“Nàng có tâm sự sao?”

“Người sắp phải rời đi rồi, thiếp không thể có tâm sự sao?” Tịch Nguyệt chu môi, hơi u oán nhìn Cảnh Đế.

Ai ngờ Cảnh Đế lại thả tay nàng xuống, nở nụ cười trầm thấp.

Xoa nắn hai má hơi mập mạp vì mang thai của nàng: “Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn người khác, làm không giống gì cả, quá buồn cười rồi.”

Sau khi Tịch Nguyệt nghe hăn nói xong thì giận dữ quay người đi, quá khinh người, hăn quá khinh người rồi.

Cảnh Đế nhìn nàng tức giận lại nhanh chóng dỗ dành nàng.

Đến khi Cảnh Đế rời khỏi hoàng cung thì Tịch Nguyệt gọi Xảo Ninh tới: “Ta muốn ăn thịt, nhưng lại không thích nhiều dầu mỡ, người nghĩ cách xem.”

Chu ma ma nhìn dáng vẻ trẻ con, hai mắt sáng lấp lánh của chủ tử, cũng bật cười.

Xảo Ninh suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nô tỳ hiểu rồi.”

Đối với nữ đầu bếp nhỏ này, Chu ma ma cũng có ấn tượng rất tốt. Hiện nay mọi người đều lấy gậy làm chuẩn mực cái đẹp, cô nương hơi mập như trẻ con thế này cũng không nhiều lắm, hơn nữa không chỉ có vậy mà tính cách cũng cẩn thận tỷ mỉ, cực kỳ nghiêm túc.

“Ừm, ta hơi mệt, muốn ngủ một chút, các người đều đi nghỉ ngơi đi, đặc biệt là Chu ma ma, tuổi của ngài cũng không ít, ngủ trưa nhiều một chút mới tốt.”

Chu ma ma cười đáp: “Dạ.”

Lúc này bụng Tịch Nguyệt đã hơi lớn, ngủ cũng nhiều hơn, đây là điều mà mọi người đều biết.

Mọi người cũng không ở trong phòng làm trì hoãn thời gian nghỉ ngơi của nàng nữa, cửa phòng đóng lại, gian ngoài cũng chỉ có một mình Cẩm Tâm trông coi.

Chờ tất cả mọi người đều ra ngoài, Tịch Nguyệt nằm ngửa trên giường nhìn đỉnh rèm nhưng cũng không ngủ.

Không lâu sau chỉ thấy một bóng người nhanh nhẹ đi vào, người đến đúng là Xảo Ninh.

“Nô tỳ tham kiến chủ nhân.”

Từ khi có Chu ma ma các nàng phải cẩn thận một chút.

Tịch Nguyệt ngồi dậy.

“Ta biết lúc này rất không an toàn, nhưng mà có thể nghĩ cách hay không, ta muốn gặp mặt cậu.”

Có lúc mọi người có một loại trực giác rất kỳ quái, loại trực giác này khiến cho Tịch Nguyệt vẫn luôn hoài nghi. Lục Vương gia này nhất định có vấn đề, nhưng mà cụ thể là chỗ nào có vấn đề thì nàng cũng không biết.

Lúc trước, khi tổ mẫu tiến cung nàng cũng đã tỉ mỉ dò hỏi, Thẩm gia quả thực không có quan hệ gì với Lục Vương gia, nhưng mà Nhạc gia thì sao?

Đương nhiên cậu cũng đã nói là không có quan hệ nhưng mà dính dáng nhỏ thì sao.

Qua hai ngày nàng suy tư, cuối cùng cũng nghĩ được vấn đề. Lúc trước Nhạc gia vì bị Thẩm gia liên lụy mà bị giam vào ngục như là nhờ Chu Vũ Ngưng cầu xin, cuối cùng Nhạc gia cũng được thả.

Hơn nữa, nguyên nhân khiến cho cuối cùng Hoàng thượng không giết hết người Thẩm gia hẳn là vì Lục Vương gia cầu xin ở trên triều và quan sát ở ngục giam.

Có thể là từ đầu đến cuối, người bọn họ muốn cứu không phải là Thẩm gia mà là Nhạc gia không?”

Tịch Nguyệt vì ý nghĩ này mà giật mình.

Có điều tỉ mỉ nghĩ lại, cũng không phải là hoàn toàn không thể.

Xảo Ninh nhú mày, lắc đầu.

“Chủ nhân, việc này rất không an toàn. Cho dù ngài không mang thai thì ở trong cung này cũng bị người khác nhìn chăm chăm. Huống hồ lúc này Hoàng Thượng không ở đây, một khi có vấn đề thì ngài rất dễ xảy ra chuyện.”

Xảo Ninh khuyên can nói.

“Chính là vì Hoàng Thượng không ở đây nên ta mới muốn gặp cậu, có Hoàng Thượng thì không thể nào thực hiện được chuyện này.”

Lại nói một hồi nhưng Xảo Ninh vẫn kiên quyết nói: “Không được, không thể nào làm được mà không có sơ hở nào.”

Thấy vẻ mặt Tịch Nguyệt hơi nhụt chí, Xảo Ninh thở dài một tiếng.

“Chủ nhân, nếu có chuyện gì, ngài có thể hỏi ta, ngài có thể yên tâm.”

Tịch Nguyệt lắc đầu: “Không phải là ta không tin người, chỉ có điều có một số bí sử của gia tộc, cho dù là người hỏi nhưng chưa chắc cậu đã nói.”

Xảo Ninh hơi do dự một chút, có điều cuối cùng vẫn mở miệng: “Nếu như ông chủ biết vậy thì ông chủ nhất định sẽ nói.”

Thấy Tịch Nguyệt nhìn nàng, giọng của Xảo Ninh nhẹ vô cùng: “Chủ nhân chớ từng hỏi nô tỳ họ gì đúng không? Nô tỳ họ... Nhạc. Nhạc Xảo Ninh.”

Tịch Nguyệt mở to mắt: “Nhạc Xảo Ninh? Người là, người là gì của cậu?”

Mặc dù không nghe Xảo Ninh nói nhưng Tịch Nguyệt cũng hiểu một chút.

Xảo Ninh không hề lúng túng: “Con gái riêng.”

Nàng không lúng túng nhưng Tịch Nguyệt lại lúng túng, lúc này Tịch Nguyệt mới hiểu tại sao kiếp trước khi Hoàng thượng phái người cần quét Nhạc gia mà Xảo Ninh lại kiên trì muốn trở về Nhạc gia, cuối cùng cũng bị nhốt vào ngục.

“Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Xảo Ninh cười: “Ta xem như là biểu tỹ của người.”

Tịch Nguyệt không hỏi nhiều chuyện vì sao Xảo Ninh lại là con gái riêng hay người Nhạc gia có biết hay không, nàng sợ nói đến chuyện đau lòng của Xảo Ninh.

Nở một nụ cười, Tịch Nguyệt ngọt ngào gọi: “Biểu tỹ.”

“Ừ, ta chỉ muốn nói cho người biết ta đáng tin cậy.” Trên mặt Xảo Ninh cũng không tia vui mừng gì chỉ là sắc mặt ôn hòa hơn rất nhiều.

“Ta vẫn canh cánh chuyện của Lục Vương gia, mặc dù cậu nói không có quan hệ gì với hắn nhưng ta vẫn muốn biết trước kia thì sao? Trước đây cũng không có sao? Hoặc là những người khác trong nhà thì sao?”

Tịch Nguyệt chăm chú nhìn Xảo Ninh: “Ta chung quy vẫn cảm thấy người này là nhân tố bất định. Người cũng biết thái độ của Hoàng thượng với hắn, ta không muốn hai nhà chúng ta có bất kỳ dính dáng gì đến hắn. Chúng ta không hại người, cũng chưa từng làm việc xấu, chúng ta phải cẩn thận sống sót.”

Xảo Ninh đi theo Tịch Nguyệt đã lâu, đương nhiên biết tính tình của Tịch Nguyệt không xấu.

Gật đầu, nghiêm túc đáp: “Nô tỳ biết rồi, có điều nô tỳ đoán khả năng ngài có được đáp án không lớn, lúc trước, nếu như ông chủ nói không có quan hệ thì tất nhiên không có.”

“Người chỉ cần chuyển lời ta đến cậu là được, hy vọng ông ấy có thể nghĩ thật kỹ.”

Chờ Xảo Ninh ra ngoài, Tịch Nguyệt ngáy người ngồi ở đó, nếu như, nếu như quả thực cậu không biết gì hết thì nàng nên hỏi ai?”

Trong đầu đột nhiên hiện lên một bóng người.

Cảnh Đế?

Đúng, nhất định là Cảnh Đế biết, nếu không thì hắn cũng không dò hỏi nàng như vậy.

Nhưng mà, sao nàng có thể đi hỏi Cảnh Đế chứ? Chuyện này cũng quá không thực tế rồi.

Đang nghĩ ngợi Tịch Nguyệt liền cảm thấy bụng hơi khó chịu.

Cúi đầu nhìn cái bụng của mình, nàng suy nghĩ một chút, nở nụ cười, tại sao mình lại để tâm vào mấy chuyện vụn vặt này, xem đi, ngay cả bảo bảo cũng phản đối rồi.

Đúng vậy nha, tuy Lục Vương gia là nguy hiểm tiềm ẩn nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cách giải quyết, cho dù có vấn đề gì thì mình được sủng ái, qua một thời gian nữa cũng sẽ sinh bảo bảo. Nhìn mặt mũi nàng và bảo bảo, Hoàng thượng nhất định cũng sẽ không đối xử với Thẩm gia như kiếp trước.

Hơn nữa, ca ca cũng đã cưới Mẫn Vân Ảnh, theo tin tức trong nhà truyền đến thì tẩu tử(*) này cũng rất tốt.

(*) Tẩu tử: chị dâu

Rốt cuộc là nàng đang đoán mò, cân nhắc cái gì chứ?

Buồn lo vô cớ thực sự là không tốt. Tật xấu hay để tâm vào mấy chuyện vụn vặt của mình đúng thật không tốt.

Ổn định tâm trạng, Tịch Nguyệt cũng không dẫn đo suy nghĩ nữa, ngoan ngoãn nằm xuống, chuẩn bị ngủ trưa. Nàng đã quen ngủ trưa mỗi ngày, ngày hôm nào không ngủ thì bảo bảo cũng kháng nghị!

Lúc trước Chu ma ma cũng nói nhìn bụng của nàng lớn như vậy, nghi ngờ là sinh đôi nhưng mà còn chưa xác thực, đợi qua vài ngày nữa thì thái y mới có thể chẩn đoán ra.

Tịch Nguyệt nghĩ tới đây thì liền vui vẻ nở nụ cười, nếu như sinh đôi thì thật tốt!

Ổn định lại tâm trạng của mình, Tịch Nguyệt ném những chuyện kia ra sau đầu, chuẩn bị ngủ một giấc thoải mái.

Mà lúc này, ở hành cung xa xôi, Cảnh Đế nhận được báo cáo của ám vệ.

Chấp tay đứng bên cửa sổ, Cảnh Đế cười gằn: “Hắn đi tiếp cận Nhạc Phong rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Đúng là thú vị, hắn cũng thật là thiếu kiên nhẫn. Người lui xuống đi, tiếp tục giám thị.”

“Vâng.”

Lục đệ a! Nhạc Khuynh Thành chết rồi, con gái nàng hoàn toàn không giống nàng, người liền muốn tìm cháu gái của nàng sao?”

Đúng là thú vị!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Từ khi Đức Phi bị đẩy vào lãnh cung, sự vụ trong hậu cung đều rơi vào tay Huệ phi, tính ra, nàng ta cũng là người thắng lớn trong chuyện lần này.

Tề phi vì mang thai nên giao sự vụ trong tay mình ra nhưng kỳ quái là sau khi thân thể nàng ta khỏe lại sau khi sảy thai thì Cảnh Đế cũng không có ý giao lại cung vụ cho nàng ta. Vì thế bây giờ tất cả sự vụ trong cung đều nằm trong tay Huệ phi Phó Cẩn Dao.

Đương nhiên là mọi người đều hiểu rằng tuy Tề phi mất đứa bé nhưng Hoàng thượng cũng chỉ bồi thường chút vật chất, không hề tăng phân vị hay giao cung vụ lại cho nàng ta. Hiển nhiên là mọi người đang thầm cười nhạo, lại nghĩ tới ngày đó Tề phi chống đỡ thân thể vừa mới sảy thai tới, còn vội vàng cản chặt chuyện của Thuần Chiêu nghi không buông, trong lòng mọi người đều cười gằn, xem ra vị Tề phi thanh lãnh ôn hòa này cũng chưa chắc đã hiền lành như vẻ bề ngoài.

Nhưng như vậy thì sao, ai cũng không ngờ Nhạc Phong lại là nữ tử.

Nam tử ở Nam Thấm Quốc có vẻ ngoài hơi nhu hòa, vì vậy nên Nhạc Phong cũng không khiến người khác hoài nghi, hơn nữa người nhà từ nhỏ đã nghe được sự tích kinh doanh của nàng cho nên càng không nghĩ đến nàng là nữ tử.

Đương nhiên, ngay cả biểu muội ruột thịt là Trần Vũ Lan còn không biết, cũng vì vậy mà phải mất mạng đấy!

Trần đại nhân cũng vì dạy con không nghiêm nên cũng bị Cảnh Đế rằng dạy, giáng liền mấy cấp.

Rất nhiều người phỏng đoán Trần gia lần này không có cơ hội trở mình nữa.

Không chỉ có Trần gia mà còn cả Liên gia. Liên gia còn thảm hơn Trần gia, Trần gia chỉ bị giáng cấp còn Liên gia lại bị tìm ra một đồng chuyện xấu, trong đó còn có chuyện thúc tẩu cầu kết(*).

(*) Thúc tẩu cầu kết: thúc là em trai chồng, tẩu là chị dâu, cụm từ này chỉ chuyện chị dâu và em chồng ngoại tình với nhau.

Bây giờ tất cả người của Liên gia đều trở thành người nhàn rỗi.

Tịch Nguyệt ở trong cung nghe được tin tức này cũng yên tâm một chút.

Nghe đồn cái vị “thúc” trong chuyện thúc tẩu cầu kết kia chính là người kiếp trước hẹn hò cùng Bạch Tiểu Diệp.

Thấy bọn họ sống không tốt, Tịch Nguyệt cảm thấy thực sự là... quá tốt rồi.

Đờ bụng, Tịch Nguyệt tự lẩm bẩm: “Bảo bảo à, không phải là mẫu thân độc ác đâu mà là bọn họ thực sự không phải người tốt, có điều, con nhất định không được họ theo mẫu thân nha.”

Bây giờ nàng đã mang thai sáu tháng nhưng bụng lại lớn như người mang thai tám tháng vậy. Theo chẩn đoán của Thái y vài ngày trước thì đã chắc chắn nàng mang thai đôi, cũng vì vậy nên Hoàng thượng vô cùng cẩn thận, ngày nào cũng tới đây thăm nàng.

Tịch Nguyệt không biết có phải do nàng miễn cảm hay không mà nàng luôn cảm thấy sau sự việc hạ độc ở Sương Xuân Các thì Hoàng thượng cư

xử mạnh mẽ vang dội hơn rất nhiều, đối với mọi chuyện trong hậu cung cũng không buông lỏng như trước.

Bây giờ Tề phi không xen tay vào chuyện cung vụ được, chỉ có thể đằng hoàng ở trong Khánh Tường Cung, rất ít khi ra ngoài.

Mất thấy chỉ còn nửa tháng nữa là đến tết, trong cung lại truyền ra tin tức khiến cho người ta khiếp sợ.

Quốc gia bên cạnh Nam Thấm là Tiểu quốc Địch Ngõa cử công chúa La Lệ Toa mang theo cống phẩm đến tiến cống.

Thực ra chuyện như vậy mọi người cũng đã nghe nói qua, mặc dù triều đại này không có nhưng tiền triều lại có. Cái gọi là công chúa đưa cống phẩm đến tiến cống thực ra cũng chỉ là một phương pháp ngoại giao. Nếu như Cảnh Đế nhìn trúng La Lệ Toa thì cũng có thể lưu nàng ta lại, đây là quy định bất thành văn đã nhiều năm rồi.

Lại nghe nói công chúa La Lệ Toa của Địch Ngõa là một mỹ nhân tuyệt sắc. Các phi tần trong cung căn nát một cái răng bạc, chỉ hy vọng chuyện này xuất hiện bất ngờ gì đó. Nhưng mà lại thấy Cảnh Đế đã đồng ý, công chúa La Lệ Toa đã khởi hành được bảy tám ngày rồi, lúc này chúng phi tần cực kỳ ai oán.

Trong Khánh An Cung.

Tịch Nguyệt mặc áo gấm đỏ rực ngồi bên giường nhỏ, vì có đốt địa long nên trong phòng rất ấm áp.

Chu Vũ Ngưng ngồi bên cạnh, nhìn kỹ vẻ mặt của Tịch Nguyệt, nở nụ cười: “Xem muội thật giống như không có chuyện gì xảy ra vậy.”

Tịch Nguyệt nhàn nhã cười: “Không phải vậy thì muội phải thế nào, một khóc hai nháo ba thắt cổ sao? Đừng nói là Hoàng thượng không thích, ngay

cả muội cũng phải tự xem thường mình đấy!”

Chu Vũ Ngưng lắc đầu: “Không cần một khóc hai nháo ba thất cổ, chỉ có điều biểu hiện lúc này của muội cũng quá bình tĩnh rồi đó. Ta nghĩ, trong cung này trừ ta và muội thì cũng không còn ai nhàn nhã như vậy.”

Tuy Tịch Nguyệt có ấn tượng tốt với Chu Vũ Ngưng nhưng xét thấy nàng ấy yêu thích Lục Vương gia nên vẫn còn hơi phòng bị. Tuy rằng Xảo Ninh truyền tin về luôn khẳng định Nhạc gia không có quan hệ gì với Lục Vương gia nhưng Tịch Nguyệt vẫn không hề yên lòng. Huống hồ Chu ma ma cũng ở đây.

Nhẹ nhàng cúi đầu: “Có lúc, càng đau lòng thì càng phải biểu hiện là không đau lòng, như vậy mới không bị tổn thương.”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng khiến cho người ta nghe xong thì trong lòng chua xót.

Ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Muội nói đùa thôi, Hoàng thượng muốn nạp người như thế nào không phải là chuyện mà một Chiêu Nghi nhỏ nhỏ như muội có thể quản.”

Tuy vậy nhưng giọng điệu cô đơn và nụ cười hơi gượng ép của nàng làm cho mấy người trong phòng đều im lặng.

Chu Vũ Ngưng hít sâu một hơi: “Muội tội gì phải vậy?”

Chu ma ma ở bên cạnh cũng thở dài: “Chủ nhân còn có tiểu công chúa đấy, không thể lo lắng quá độ. Đứa bé ở trong bụng mẹ cũng có thể cảm nhận được.”

Tịch Nguyệt gật đầu: “Ừ, ta hiểu.” Vuốt ve cái bụng, nàng lầm bầm: “Bảo bảo ngoan nha, mẫu thân muốn duy trì tâm tình tốt, như vậy bảo bảo cũng sẽ vui vẻ.”

Chu Vũ Ngưng khao khát nhìn Tịch Nguyệt như vậy, vẻ mặt có hơi ngẩn ngơ: “Có được đứa bé của mình thật là tốt!”

Tịch Nguyệt cười nhưng cũng không nói ra câu 'tỷ cũng sinh một đứa là được'.

Các nàng đều là phi tần của Hoàng thượng, nếu như nàng nói ra một câu như vậy thì Cảnh Đế sẽ nghĩ như thế nào?

Dù sao, Chu Vũ Ngưng cũng không nghĩ sẽ sinh cho Hoàng thượng một nam nửa nữ nào nên sau khi ngẩn ngơ thì về với hiện thực.

“Muội đúng là một mẫu thân tốt.” Cười trêu chọc một tiếng.

Thấy nàng ấy nhanh chóng khôi phục lại, Tịch Nguyệt cũng cười: “Lúc trước muội còn cảm thấy mình vẫn là một đứa bé, làm sao có thể sinh con chứ? Nhưng mà sau khi thỏa thuận sinh một Đại công chúa với Hoàng thượng thì đột nhiên muội cảm thấy mình thực an lòng. Mỗi ngày sau khi tỉnh dậy đều hy vọng mình sẽ buồn nôn, như vậy là mang thai phải không? Ai ngờ muội hoàn toàn không buồn nôn, không những không buồn nôn mà còn ăn rất được.”

Chu ma ma đương nhiên là biết sức ăn của Chiêu Nghi nương nương, đứng một bên cười yếu ớt.

Nót thật, nàng đúng là không giống những phụ nữ có thai khác.

Có lẽ là liên quan đến chuyện mang thai đôi.

“Đúng là bảo bảo trong bụng muội muội ngoan ngoãn, không dẫn vất mẫu thân của chúng.” Chu Vũ Ngưng vui vẻ.

“Thời khắc khi thái y chẩn ra muội mang thai, muội liền cảm thấy cuộc đời này không còn chuyện gì tốt hơn nữa. Muội muốn làm quần áo hoa cho

bọn trẻ, muốn dạy chúng đạo lý làm người, muốn ở bên cạnh chúng.” Tịch Nguyệt ầm áp nói.

Chu ma ma ở bên cạnh lại không nghĩ vậy. Ta nói chủ tử này, Lệ tần cũng là phi tần của Hoàng thượng, ngài nói những lời này ở trước mặt người ta, thực sự là ổn thỏa sao? Đây không phải là đang khoe khoang sao?

Chu ma ma lần nữa thở dài vì nương nương nhà mình không có tâm nhãn.

Khó trách Hoàng thượng lại điều mình đến đây, một cô nương không có tâm nhãn như vậy, cho dù bị người ta tính kế cũng không biết.

Trong những ngày ở cùng vừa qua, Chu ma ma cũng rất yêu thích Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt không giống những chủ nhân có quyền thế là vênh mặt hất hàm với cung nữ, mà nàng luôn luôn lộ ra vẻ hồn nhiên đầy sức sống.

Khó trách Hoàng thượng quen nhìn những người đầy toan tính lại sủng ái nàng như vậy.

Có lẽ là vì tán gẫu nên thời gian trôi qua rất nhanh, lúc chạng vạng Chu Vũ Ngưng mới rời đi. Tịch Nguyệt gõ gõ mặt bàn, suy nghĩ về cái người gọi là Công chúa La Lệ Toa của Địch Ngõa kia.

Thực sự là ở chung với Cảnh Đế lâu nàng cũng nhiễm thói quen của Cảnh Đế, lúc nghĩ ngợi thường thích gõ tay vào đồ vật.

Công chúa La Lệ Toa này là người kiếp trước không tồn tại.

Cũng không thể nói là không tồn tại, thực ra là có tồn tại nhưng chưa hề đến Nam Thấm Quốc của bọn họ, cũng không tự hiến mình cho Cảnh Đế.

Nhưng mà đời này mọi chuyện càng xuất hiện nhiều biến hóa.

Trong lòng có hơi chua chát nhưng khóe miệng lại hơi cong lên.

Không biết tại sao, mọi chuyện càng phát triển không theo không chế, càng xuất hiện biến cố không giống kiếp trước thì nàng càng vui vẻ!

Nếu như tất cả mọi chuyện giống nhau thì cũng có nghĩa là kết cục của Thẩm gia vẫn như cũ. Nhưng nếu như có biến cố thì thế nào cũng sẽ khác đi, không giống chính là một từ rất tốt.

Vì thế đối với chuyện La Lệ Toa đến, trong lòng nàng đắng chát nhưng vẫn hơi an tâm.

Mà Cảnh Đế vừa bước vào đã thấy cảnh nàng lúc thì cau mày, lúc thì mỉm cười.

“Nghĩ gì vậy?”

“Nhớ đến người a!” Đây là lời nói thật.

“Nhớ đến trăm mà cau mày, nàng cũng thật là nhớ trăm nha.” Hắc nhú mày.

Tịch Nguyệt cười khanh khách: “Đó là lúc nghĩ đến công chúa La Lệ Toa.”

Cảnh Đế không ngờ nàng lại thẳng thắn như vậy, nữ tử trong cung này ai cũng không hy vọng Rosalie tiến vào hậu cung nhưng Cảnh Đế không phải người thường, hắc tự có suy nghĩ của mình, giữ lại La Lệ Toa, tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại.

Hôm qua hắc tới chỗ Huệ phi, Huệ phi cũng vòng vo hỏi, có điều không hề nói thẳng như Tịch Nguyệt.

“Nguyệt nhi, nàng phải biết trăm cũng có khó xử của mình.”

Khó xử?

Tịch Nguyệt bật cười.

“Bây giờ tâm tình của thần thiếp không tốt, sợ lúc ngủ sẽ quấy rầy Hoàng thượng kính xin Hoàng thượng ngủ lại nơi khác đi.” Nàng hơi ngẩng đầu, gương mặt nhỏ ra vẻ thân thiết, làm như không có chuyện gì.

Cảnh Đế ngẩn ra, lại nhìn nàng nở nụ cười: “Trẫm sẽ không bị quấy nhiễu, không sao.”

Tịch Nguyệt chu môi, uống một ngụm nước trên bàn.

Từ khi có thai nàng cũng không uống trà nữa.

Sau khi uống xong thì dùng tay nghịch lưng tung, hơi cúi người, dáng vẻ dường như là đang giận dỗi.

Chu ma ma ở bên cạnh lặng lẽ cúi đầu lui ra ngoài cửa.

Đúng thật là đứa trẻ mà!

Còn dám cho Hoàng thượng xem sắc mặt.

Thực sự là đứa bé.

Ánh mắt Cảnh Đế ác liệt hơn một chút, Chu ma ma càng nhanh chóng lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cảnh Đế ôm tiểu cô nương đang giận dỗi ngồi lên đùi lẫn, tuy rằng nàng từ chối mấy lần nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn.

“Không phải nói là không để cho tâm tình trở nên không tốt sao? Nàng xem miệng của nàng kia, sắp sửa có thể treo bình dầu lên rồi. Xem khuôn mặt nhỏ nhắn này, đừng nhịu mày nữa, ngoan! Đã đi theo trẫm lâu như vậy

rồi, còn không biết trâm là loại người gì sao? Trâm là loại người sẽ bị mỹ sắc mê hoặc sao?”

Tịch Nguyệt trừng mắt: “Nói bậy, sao người không bị mỹ sắc mê hoặc chứ, người rõ ràng đã bị ta mê hoặc rồi!

Lời này nói đến vô cùng đương nhiên, Cảnh Đế nghe vậy cũng phải bật cười.

Sau đó chính là Cảnh Đế dùng mọi loại lời nói để dỗ dành. Trong lòng Tịch Nguyệt thầm nghĩ, chẳng lẽ Cảnh Đế này thích mình giận dỗi sao?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Thời gian tất nhiên trôi qua rất nhanh, chẳng qua nửa tháng này phảng phất cũng qua đi.

Hôm nay chính là giao thừa, nghĩ đến tất nhiên phải tụ hợp cùng ăn uống uống..., dù là nàng có thai cũng không thể ngoại lệ, đón giao thừa này tất nhiên là phải dựa theo quy củ.

Cái khác phải nói là công chúa La Lệ Toa của Địch Ngoã này, hôm trước nghe nói đã đến Kinh Thành, hôm nay đang ở hành cung bên ngoài cung, nghe nói sáng sớm hôm qua đã gặp Cảnh đế trên điện. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì tiệc tối nay, Lệ Toa cũng sẽ có mặt.

Nghĩ đến lại buồn cười.

Thường ngày trong cung này cô gái chính là tranh đấu lẫn nhau, ngược lại mấy ngày nay lại bắt đầu đoàn kết chưa từng có, nghĩ cũng đúng, tuy rằng Lệ Toa này không phải người bốn quốc, lại là công chúa Địch Ngoã, thân phận hiển hách hiển nhiên không phải là các nàng có thể so sánh được.

Hôm qua lại còn có người tới Khánh An cung của nàng tán gẫu, trong lời nói vô cùng khiêu khích. Đương nhiên, hôm nay nàng có thai, nếu như nàng âm ỉ, sẽ là một người có ích. Nhìn Tịch Nguyệt lại không nói tiếp, chỉ cười như không cười nhìn người ta, cho đến khi người nói lời ấy ấm ức rồi đi.

Nếu như nói trận tai họa mấy tháng trước thay đổi lớn, chính là có hai người, một là Cảnh đế nghiêm nghị với hậu cung hơn nhiều, sắc thái cũng

không giả. Hai là Thuần Chiêu Nghi, ngày xưa tất nhiên cũng có chút ương ngạnh, nhưng không phải bộ dáng năm giữ mọi chuyện như hôm nay vậy. Nếu như người nào trêu chọc nàng, nhất định là khiển trách một trận.

Có người nói là nàng mượn đứa bé ỷ sủng mà kiêu, cũng không có biện pháp, hoàng thượng cho phép, cho dù người khác không vui * nữa, cũng là vô dụng. Hơn nữa theo điệu bộ này, chỉ cần sinh đứa bé ra, có lẽ phong phi cũng là tất nhiên.

Trong cung này cô gái cũng biết, lúc phần vị thấp thì thăng phần vị gì đó lại dễ dàng, nhưng càng đi cao chính là không dễ. Cứ lấy tứ phi mà nói, không giống cái khác có thể có mấy người tồn tại đồng thời, ngược lại, đây cũng chỉ có bốn người.

Hiền phi Đức Phi ngày đó, hôm nay tất cả đã là hoa cúc hôm qua, tứ phi lại không còn một người, mà nhìn lại Cảnh đế, hình như cũng không có nhắc tới lý do Huệ phi và Tề phi thượng vị. Hôm nay mọi người đều xem mai kia Thuần Chiêu Nghi này có thể lướt qua hai người, trực tiếp đi lên vị trí tứ phi hay không.

“Khởi bẩm nương nương, Từ Tiểu Nghi cầu kiến.”

Từ Tiểu Nghi này chính là vị kia đi cùng hoàng thượng tế trời trong ngày mùa thu. Từ sau khi hồi cung cũng rất được cưng chiều. Hôm nay mọi người cũng hiểu được, hoàng thượng * tốt cũng không giống như người khác. Hoàng thượng chưa chắc để ý đến truyền thống mỹ nhân của nước Nam Thấm.

Hắn lại * cô gái, luôn có chút đặc biệt. Thấm Tịch Nguyệt rất đáng yêu, Từ Tiểu Nghi dịu ngoan.

Cho dù lúc trước Đức Phi, Tề phi được cưng chiều, cũng bởi vì dịu dàng ít mong muốn.

Kể từ sau khi tế trời trở về, Từ Tiểu Nghi lại thường tới thăm Tịch Nguyệt, mỗi lần cũng nói một chút Đạo Dưỡng Sinh. Tịch Nguyệt quan sát tỉ mỉ, thấy nàng ấy lại không có ác ý gì, nếu như không có ác ý lại thường xuyên có thể tán gẫu với nàng. Ngược lại Tịch Nguyệt cũng sẽ không cho nàng ta sắc mặt.

Từ Tiểu Nghi cũng là người có thể thống, quy củ thính an, đợi sau khi Tịch Nguyệt gọi dậy bèn ngồi vào một góc giường sưởi.

Tịch Nguyệt mỉm cười trêu chọc: “Ngược lại muội muội chọn một thời điểm tốt để đến. Buổi tối chính là bữa tiệc, có lẽ tất cả mọi người làm chuẩn bị trong cung đấy.”

Thật ra thì tuổi Từ Tiểu Nghi lớn hơn so với Tịch Nguyệt, nhưng phần vị Tịch Nguyệt lại cao hơn so với Từ Tiểu Nghi nhiều. Nếu Từ Tiểu Nghi tự xưng muội muội, ngược lại Tịch Nguyệt cũng không nói thêm cái gì.

Từ Tiểu Nghi có chút nghịch ngợm cười: “Ta tự biết, chính là tỷ tỷ đã sớm chuẩn bị xong. Nếu không cũng không dám đến đây quấy rầy.”

Tịch Nguyệt thấy nàng ấy như vậy, nhún mày: “Muội muội đúng là thông minh, có điều cho dù ta chuẩn bị xong rồi, người cũng không cần chuẩn bị ư?”

Hai người cũng chỉ là pha trò.

Từ Tiểu Nghi cười lắc đầu: “Thật ra thì người nào chưa chuẩn bị xong chứ, cũng không phải là mới thông báo hôm qua, có lẽ hôm nay còn cảm thấy chưa được, chính là hi vọng xinh đẹp hết sức.”

Tịch Nguyệt vô cùng tán thành.

Nàng không biết tại sao Từ Tiểu Nghi tới đây qua lại thân thiết với nàng, nhưng nếu tạm thời nàng ấy không có ác ý, Tịch Nguyệt cũng không muốn

nói lời lạnh nhạt đối với người ta. Phải nói là kết hợp kinh nghiệm kiếp trước, Từ Tiểu Nghi lại cũng không tính là người xấu.

Hai người đang tán gẫu, Hạnh Nhi vén rèm lên vào cửa, ở cửa là Xảo Ninh.

“Chủ tử, Xảo Ninh đã tới, mới vừa rồi ngài nói muốn dùng chút tôm viên Phù Dung. Xảo Ninh đã làm xong.”

Tịch Nguyệt cười mào cong cong, vừa gật đầu, Xảo Ninh bèn vào cửa.

Trên cạnh đĩa nhỏ tinh xảo là màu xanh biếc phối món tôm viên vàng óng ánh ửng hồng đặt trong đó, làm cho người ta nhìn liền rất muốn ăn.

Từ Tiểu Nghi bên cạnh nhìn có chút ngạc nhiên, thật ra thì thức ăn này cũng không đặc biệt, Ngự Thiện Phòng cũng sẽ thỉnh thoảng làm. Nhưng mới nhìn bề ngoài tôm thịt Phù Dung này hình như lại mê người hơn nhiều.

Tịch Nguyệt cười với Từ Tiểu Nghi: “Từ lúc ta có đứa bé, mỗi ngày chính là cực kỳ thèm ăn, cũng may mà Xảo Ninh khéo tay. Muội muội xin đừng trách. Xảo Ninh, đi xuống bưng chút lên cho Từ Tiểu Nghi nếm thử.”

Từ Tiểu Nghi liên tiếp từ chối, chỉ là ngược lại Xảo Ninh vẫn nghe theo Tịch Nguyệt dặn dò.

Đây thật sự thì cũng không thể coi là món ăn gì vô cùng ngon, nhưng nhìn Thuần Chiêu Nghi cười híp mắt làm như ăn rất thỏa mãn, Từ Tiểu Nghi lại cảm thấy mình cũng có chút thèm.

Nếm một miếng, quả thật là không tệ.

Hình như so với Ngự Thiện Phòng trong cung này, Xảo Ninh này nấu ăn giống như việc nhà, cũng không bỏ nhiều gia vị, ăn lại làm cho người ta cảm thấy bản thân thức ăn có mùi vị gốc.

Trong chốc lát, Tịch Nguyệt động tác vậy mà đã ăn sạch cả một đĩa Phù Dung tôm viên, làm cái nấc nho nhỏ, Cẩm Tâm bèn tranh thủ bưng nước lên.

Từ Tiểu Nghi có chút hâm mộ nhìn Tịch Nguyệt: “Tỷ tỷ khẩu vị thật tốt!”

Từ Tiểu Nghi vì dáng vẻ, trước tới nay luôn là người không dám ăn nhiều.

Phải nói trong lúc bất chợt làm sao nàng lại bắt đầu gần gũi Thuần Chiêu Nghi, thật đúng là không phải vì ai nói gì đó, hoặc là thấy nàng ấy được cưng chiều, hoàn toàn là hôm đó Thuần Chiêu Nghi không kiêu ngạo không tự ti. Nàng là trưởng nữ trong nhà, có điều cũng không có ăn nói khéo léo, trong ngày thường tất nhiên là cha mẹ thương * em trai em gái hơn nhiều.

Nàng chính là vô cùng trong suốt, cũng chưa bao giờ dám tùy ý khoe khoang, ánh sáng bắn ra bốn phía giống như Thuần Chiêu Nghi. Mọi việc chính là nghĩ có thể khiêm tốn chút, khôn khéo chút, như vậy mới có thể làm cho người khác ưa thích, cũng chính vì nguyên nhân này, nàng mới là hâm mộ Thuần Chiêu Nghi này.

Cũng muốn gần gũi nàng ấy nhiều hơn một chút, ở chung với người như vậy, luôn cảm thấy thoải mái.

Tịch Nguyệt nhìn dáng vẻ Từ Tiểu Nghi mảnh mai, cũng không nói thêm cái gì. Đây là đương nhiên, Nam Thấm lấy gầy là đẹp, nếu như mình nói nhiều, cũng khó tránh khỏi nàng ấy cho là mình không có ý tốt. Thật ra thì cho dù không có mang thai, dáng vẻ Tịch Nguyệt cũng đầy đà hơn so với Từ Tiểu Nghi.

“Mỗi lần ta muốn ăn gì đó chính là tự nói với mình, đây là đứa bé trong bụng cần.”

Tịch Nguyệt cười yếu ớt.

Từ Tiểu Nghi gật đầu: “Chỉ là tỷ tỷ, người ăn nhiều như vậy, buổi tối còn ăn được không?”

Lời này cũng không ác ý, chỉ là đơn thuần tò mò.

Tịch Nguyệt bĩu môi: “Mỗi lần tiệc tùng, đồ ăn lên tới đã không phải là lúc rất ngon, tuy là ta tham ăn, nhưng cũng kén chọn đấy!”

Hai người bèn nhìn nhau cười, làm như nghĩ tới rượu và thức ăn ở bữa tiệc.

Rượu và thức ăn ở bữa tiệc phải đi qua chặng đường thật dài, cho dù có công cụ giữ ấm, nhưng vẫn cũng không phải tốt. Hơn nữa Ngự Thiện Phòng này nấu ăn tuy ngon, nhưng lại chú trọng việc trang trí, cũng bỏ nhiều gia vị, cũng không phù hợp khẩu vị Tịch Nguyệt.

Có lẽ Từ Tiểu Nghi cũng biết được, mang thức ăn lên phải đi qua nhiều quá trình thứ tự, dĩ nhiên sẽ ảnh hưởng mùi vị vốn có.

Chỉ là phần vị Từ Tiểu Nghi không giống với Tịch Nguyệt, có phòng bếp nhỏ của mình, cho dù muốn ăn đặc biệt nhiều chút, cũng chỉ là điểm tâm cũng không phải rượu và thức ăn.

“Nghe nói tối nay công chúa Địch Ngoã cũng muốn vào cung dự tiệc, không biết là một người tuyệt sắc như thế nào.” Từ Tiểu Nghi tán gẫu việc nhà.

Tất cả mọi người đều tò mò chuyện như vậy.

Địch Ngoã này là Đệ Nhất Mỹ Nhân, có lẽ nhất định là không tầm thường.

“Cho dù là tuyệt sắc, cho dù là công chúa, vậy thì có thể như thế nào chứ. Nếu vào cung, chính là giống với chúng ta đều là cung phi hoàng thượng.” Tịch Nguyệt chỉ không rõ, những nữ nhân này để ý đến mức như vậy sao. Cho dù không có công chúa Địch Ngoã này, cũng sẽ có những người khác. Sang năm lại tuyển tú ba năm một lần rồi, đến lúc đó, còn không biết có mỹ nhân như thế nào vào cung đấy.

Đừng nói bên cạnh, nhưng Phó gia chính là còn có một tiểu muội phù hợp điều kiện chờ tuyển.

Phó tướng còn có một tiểu nữ, do thiệp thất sinh ra, tuy là sắc đẹp không bằng Phó Cẩm Dao, nhưng nghe nói cũng là người đáng yêu, sang năm chính là 14, đây vừa vặn cũng là tuổi tuyển tú.

Từ Tiểu Nghi nghe lời Thuần Chiêu Nghi vừa nói như thế, lại cẩn thận ngẫm lại, ừ, chính là như thế.

Vốn là bọn họ không thấy rõ thôi.

Lại nhìn Thuần Chiêu Nghi, quả thật làm lòng hoàng thượng vui vẻ, mọi việc nghĩ luôn mạnh hơn rất nhiều so với họ.

“Tỷ tỷ nói có lý, vốn là chúng ta lo sợ không đâu rồi.”

Ai không biết lo sợ không đâu này, Tịch Nguyệt cười.

“Làm sao người biết, ta chưa từng tự phiền?”

Từ Tiểu Nghi ngẩn ra, ngay sau đó gật đầu.

Đúng vậy, đều là cung phi của hoàng thượng, sao lại có thể thật sự nhìn thấu như vậy?

“Thuần Chiêu Nghi, Thuần Chiêu Nghi, chúng ta tới thăm người đây.....” Tiếng trẻ con truyền tới.

Tịch Nguyệt hơi nhếch lên nụ cười, dẫn dò Hạnh Nhi bên cạnh: “Đi đón, hai tiểu hoàng tử đã tới.”

Trong cung này trẻ con lại không cẩn thận như thế, dĩ nhiên là Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia.

Hôm nay không cần lên lớp, hai người lại tự mình chạy loạn, cũng không sợ hãi thời tiết rét lạnh này.

Nhắc tới cũng kỳ, kể từ quan hệ thân thiết hơn với Thẩm Tịch Nguyệt, thân thể Nghiêm Vũ này lại càng khoẻ mạnh rồi, cũng không có đau đầu nhức óc như trước kia.

Đây là khiến người ta tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thật ra thì chỉ có trong lòng Tịch Nguyệt hiểu rõ nguyên nhân hơn ai hết, sợ rằng, cái gọi là đau đầu nhức óc này cũng chỉ là bản thân đứa bé cố ý thôi. Nếu không, sao Cảnh đế sẽ đi gặp hắn? Sao Thái hậu lại thêm bảo bối hắn?

Hôm nay số lần Cảnh đế gặp hắn rõ ràng nhiều hơn, thỉnh thoảng lại còn hỏi đến bài tập của hắn. Điều này khiến hắn làm sao lại có thời gian giả bộ bệnh kia? Hắn là một đứa bé thông minh, nếu phát hiện mình biểu hiện tốt, phụ thân sẽ thường gặp hắn, khen ngợi hắn. Vậy tất nhiên có ích hơn nhiều so với mình giả bệnh.

Vả lại, nước thuốc hết sức đắng kia cũng không phải là thứ tốt.

Về phần Nghiêm Gia, cũng chỉ sau ba tháng, chính là hắn đã tiếp nhận thực tế rồi.

Nếu như nói Đức Phi vào lãnh cung còn có chỗ tương đối khá một chút chính là đối với tình cảm hai đứa bé.

Vốn là lúc vì Đức Phi ảnh hưởng trong đó, hai cái đứa bé này cũng không qua lại thân thiết. Nhưng kể từ khi không có Đức Phi, Nghiêm Gia cũng dọn đến Tuệ Từ cung, cũng không biết nguyên nhân gì, Nghiêm Vũ lại là tốt với hẳn một chút, thân thiết một chút.

Mà lại chính là thời điểm Nghiêm Gia yếu ớt, dĩ nhiên hai đứa bé cũng bèn chơi cùng một nơi, thậm chí thỉnh thoảng sẽ còn cùng nghịch.

Tuy là thái hậu la rầy hai đứa nghịch ngợm nhiều hơn, có điều trong lòng cũng là yên tâm ổn thoả.

Chính là có thể thấy được trên mặt càng ngày càng nở nụ cười rục rịch.

Quan hệ giữa hoàng tử thân thiết tất nhiên chuyện tốt.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Nghiêm Vũ thấy Từ Tiểu Nghi ở đây, nhúu mày một cái nhưng vẫn trực tiếp bò lên giường sưởi. Thời tiết lạnh như thế dĩ nhiên là muốn ngồi chỗ ấm áp này rồi..., ngược lại thằng nhóc này hoàn toàn không nghĩ mới vừa rồi mình còn dính vào trong tuyết.

Nghiêm Gia học theo, Từ Tiểu Nghi thấy dáng dấp hai đứa bé quen thuộc, có chút kinh ngạc.

“Thuần Chiêu Nghi, ta muốn ăn thủy tinh đông.” Nghiêm Vũ nhìn một chút đĩa không chứa dọn đi trên bàn và tôm viên Phù Dung bên cạnh Từ Tiểu Nghi.

Bổ sung: “Cái đó cũng cho ta một chút.”

Nghiêm Gia bên cạnh cũng gật đầu theo.

“Hai đứa nhỏ các người, vừa đến là cướp ta ăn.” Tịch Nguyệt bĩu môi oán trách, chỉ là Hạnh Nhi vẫn cười ra cửa.

“Cũng chỉ có con gái và tiểu nhân là khó nuôi, Phu Tử (thầy) quả nhiên không nói sai, chúng ta cũng chỉ là muốn một chút xiu đồ ăn, người cũng không bằng lòng.” Nghiêm Vũ cũng không thấy tức giận. Ngược lại là giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn cười nhạo Tịch Nguyệt.

“Xem người lớn như đậu đỏ người đấy, chính là tiểu nhân. Vậy xem ra, Phu Tử quả nhiên không nói sai.” Tịch Nguyệt đánh trả.

Nghiêm Gia cười híp mắt: “Tiểu nhân là vì người phẩm cách thấp kém. Mới không phải nói đứa bé nhỏ như chúng ta vậy.”

Hắn cũng có ngoan ngoãn nghe giảng.

Hu hu!

Hôm nay hai đứa bé này lại xe thành một sợi dây thừng rồi (hợp lại với nhau).

“Vậy ta chưa từng đi học đường, ta chỉ cảm thấy, là hình dung các người chẳng!” Chơi xỏ lá.

Nhìn bộ dáng nàng như thế, hai người bạn nhỏ liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu một cái: “Trẻ nhỏ không thể dạy mà.”

Từ Tiểu Nghi không nhịn được, ở bên cạnh bèn bật cười hì hì một tiếng.

Vốn cho là hai cái đứa bé này không dễ tiếp xúc, hôm nay nhìn bọn hắn tiếp xúc với Thuần Chiêu Nghi, lại hoàn toàn khác biệt. Chỉ là cũng không trách cho bọn họ thích tới Khánh An cung, nếu như là nàng, tất nhiên cần thận chú ý hầu hạ, làm sao giống như Thuần Chiêu Nghi vậy.

Có lẽ hai cái đứa bé này cũng thích cuộc sống tùy tiện thoải mái như vậy đi.

Trong chốc lát, chỉ thấy Hạnh Nhi và Xảo Ninh bưng mấy món ăn vào cửa, cũng không chỉ có thủy tinh đông, tôm viên Phù Dung, còn có mầm tỏi tươi màu xanh lá xào chay, Quế Hoa Cao tinh xảo. Hoàng kim tô bề ngoài vô cùng ngon.

Hai đứa bé a ô một tiếng, bèn bắt đầu ăn như hổ đói, không thấy chút nào quý khí hoàng tử, cung nữ đi theo hai hoàng tử cười yếu ớt.

“Lúc trước hai hoàng tử chơi bên ngoài, nói là có chút đói đói rồi.” Đây coi như là giải thích.

Tịch Nguyệt vẫn rất có cảm tình đối với mấy cung nữ sát người này của hai hoàng tử, Thái hậu chú ý chọn người tại sao có thể không tốt chứ.

Từ Tiểu Nghi vừa nhìn, thủy tinh đông trong cung của Thuần Chiêu Nghi quả thật khác biệt với trong cung, đây chắc là người trước đó làm ra.

Thấy ba người này ở chung vô cùng hài hòa, Từ Tiểu Nghi nhàn nhạt cúi đầu, chính là nói thoái thác phải về cung chuẩn bị chút.

Hai tiểu hoàng tử này đã tới, Tịch Nguyệt cũng không có thời gian chiêu đãi Từ Tiểu Nghi, chính là gật đầu đồng ý.

Đợi Từ Tiểu Nghi rời đi, Nghiêm Vũ để đồ ăn xuống, nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt.

“Nàng ta tới làm gì.” Hỏi đến là nghiêm túc!

Tịch Nguyệt dùng khăn lau miệng nhỏ nhắn bóng mỡ của hân: “Nàng ấy cũng là không có việc, tới đây ngồi một lát.”

Sau khi đưa nhỏ nghe thì nhíu mày, nhìn nàng: “Người không cần luôn để cho người khác bận tâm. Phải học được phân rõ người tốt xấu, cũng không biết là nàng ta có phải là một người tốt hay không, người lại có muội muội, thiết thực cần cực kỳ cẩn thận.”

Lời này nói giống như nghiêm chỉnh, Nghiêm Gia bên cạnh nghe ca ca của mình nói như vậy, cũng gật đầu theo.

Cũng không để đồ ăn xuống, trong miệng lầm bầm: “Ca ca nói đúng.”

Tịch Nguyệt tất nhiên sẽ không làm trái với tấm lòng tốt của đứa bé, đè nén xúc động muốn cười trong lòng mình, cũng nghiêm túc gật đầu: “Ta

biết rồi. Về sau sẽ chú ý.”

Thấy nàng đáp cũng coi như là nghiêm túc, Nghiêm Vũ cười gật đầu.

Bắt đầu tiếp tục ăn.

Mấy cung nữ đều cúi đầu, nhìn bả vai rung động chính là hiểu, tất nhiên là cảm thấy xảy ra mới vừa rồi kia vô cùng buồn cười.

“Tối nay các người cũng đi tham gia bữa tiệc sao?” Năm trước thì cũng không có.

Nghiêm Vũ lại ngẩng đầu, con mắt lóe sáng lên, lại nhìn Nghiêm Gia, quả nhiên cũng là như thế.

Nghiêm Vũ mở miệng: “Phụ hoàng nói hai chúng ta đều khá là nghe lời, cho nên có thể đi.”

Trong lời nói mềm dẻo và vui mừng rõ ràng.

Tịch Nguyệt cũng vui mừng cho hai đứa bé này, tối thiểu, hiện nay Cảnh đế đối xử với bọn hắn thân thiết không ít so với thường ngày.

“VẬY ăn nhiều một chút, ta nói với các người nha, trong tiệc này thế nhưng rượu và thức ăn cũng chưa chắc hợp khẩu vị của các người, trước kia ta chính là đều ăn no rồi mới đi, hơi lót dạ được rồi.”

Hai đứa nhỏ có chút nghi ngờ. Có điều cũng là gật đầu, Thuần Chiêu Nghi cũng sẽ không lừa bọn họ.

***

Phó gia, thư phòng.

Phó tướng ngồi bên bàn đang sao chép gì đó, hình như Phó Cẩn Du bên cạnh rất vui mừng.

“Phụ thân, nghe nói tối nay Vũ Nhi cũng sẽ tham gia bữa tiệc.”

Phó tướng cũng thoáng lộ ra nụ cười, tuy rằng hắn đã già, nhưng vẫn có thể thấy được tuần lãng lúc còn trẻ.

Cũng có thể nhìn ra được, hắn cũng không thường cười.

“Ta đã hai năm rồi không gặp hắn.” Phó tướng đặt bút xuống. Nhìn con trai thở dài nói.

Phó Cẩn Du gật đầu, hắn cảm giác làm sao mà không phải vậy.

“Cũng không biết đứa nhỏ kia có cao lớn hơn chút hay không, không biết hắn còn có nhận biết ta hay không.”

Phó tướng nghe lời nói này, ánh mắt nhìn về phía một bức họa trên tường trong phòng. Đó là một bức tranh mỹ nữ, có điều kỳ lạ là tranh này vẽ lại là bóng lưng cô gái.

Mưa bụi dày đặc, bóng lưng cô gái áo hồng che dù đi về phía trước.

Phó Cẩn Du nhìn theo ánh mắt phụ thân, thấy phụ thân lại nhìn bức họa kia thì thở dài.

“Dù là có nhận biết hay không, hắn cũng trải qua rất tốt. Dù là Thái hậu hay là hoàng thượng cũng sẽ không xử tệ với đứa bé này.”

Phó Cẩn Du gật đầu, đương nhiên hắn cũng biết được.

Thấy phụ thân vẫn dờ dẩn nhìn tranh kia, cuối cùng Phó Cẩn Du không nhịn được mở miệng: “Phụ thân, rất nhiều chuyện đã qua. Phụ thân tội gì vẫn làm khó mình như vậy.”

“Người còn trẻ, không biết được, có vài sai lầm, chính là kết thúc một đời cũng khó trả lại. Nếu như không phải năm đó, vì sao lại có Nhân Quả hôm nay.”

Phó Cẩn Du cũng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ biết, từ khi hắn còn tằm bé, cha mẹ chính là Tương Kính Như Tân, mỗi lần phụ thân lại ngồi ở thư phòng, nhìn bức họa kia. Khổ sở rõ ràng giữa hai lông mày.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa cộc cộc.

“Lão gia, Đại công tử, phu nhân cầu kiến.”

Người tới chính là Phó phu nhân.

Phó Cẩn Du vội vàng qua mở cửa, chỉ thấy mẫu thân hắn đứng ở cửa.

“Sao mẫu thân tới đây?”

Bèn vội vàng tránh thân thể ra, Phó phu nhân mặc bộ áo gấm, ung dung hào hoa phú quý.

Thị nữ bên cạnh cũng không đi vào cửa theo, ngược lại là đóng cửa từ bên ngoài.

“Gặp qua lão gia.”

“Có chuyện gì?”

Phó Cẩn Du đứng bên cạnh, đã quen hình thức ở chung như vậy của cha mẹ.

Phó phu nhân gật đầu: “Tối nay hoàng thượng thiết yến, cũng không biết Vũ Nhi sẽ đi hay không. Lão gia, ta cầu xin cho Vũ Nhi một tấm bùa bình

an, nghĩ nếu như lão gia có cơ hội, thì đưa cái này cho đứa bé. Cũng coi là một phần tấm lòng bà ngoại ta đây.”

Phó tướng nhìn phu nhân lấy bùa bình an ra, nhú mày một cái, lắc đầu: “Thôi đi.”

Phó phu nhân thấy hẩn như thế, cô đơn một chút.

Lại nói “Một năm qua lão gia hết sức bồi dưỡng Căn Nghiên, nhưng qua hết năm thì lúc tuyển tú sắp tới để cho nàng ta vào cung?”

Phó tướng nhìn phu nhân một cái, gật đầu.

Phó phu nhân có chút kích động: “Lão gia, chẳng lẽ ngài không quan tâm Dao Nhi sao? Ngài như vậy, bảo Dao Nhi làm sao tự xử? Rốt cuộc người có coi nàng là con gái người hay không? Căn Nghiên chỉ là một thứ nữ, người lại muốn cho nàng ta vào cung để Dao Nhi ngọt ngào?”

“Đủ rồi.” Vẻ mặt Phó tướng không vui.

“Nếu như ta không xem nàng là con gái, người cho rằng nàng còn có thể sống được? Lúc nàng làm hại Tú Nhi chưa từng nghĩ các nàng là tỷ muội ruột thịt?” Phó tướng nhắc tới con gái lớn, khổ sở nhắm nghiền hai mắt.

Phó phu nhân cũng lại lui ngay về phía sau mấy bước.

Rất lâu: “Nhưng, nhưng, nhưng Tú Nhi đã mất, Dao Nhi, tuy là Dao Nhi sai rồi, nhưng nàng vẫn là con gái chúng ta đấy!”

Nếu như Phó gia có hai đứa con gái vào cung cùng lúc, vậy Dao Nhi nhất định sẽ không trôi chảy giống như ngày hôm nay đâu!

Không nói cái khác, nhìn chị em Bạch gia, chị em họ Thẩm gia, người nào không phải lưới rách cá chết?

Vừa quay đầu nhìn Phó Cẩn Du: “Du nhi, Dao Nhi là muội muội ruột thịt của người. Cẩn Nghiên cũng chỉ là thứ muội của người.”

Phó phu nhân hy vọng nhận được con trai ủng hộ.

Nhưng Phó Cẩn Du cũng chỉ yên lặng cúi đầu, rất lâu: “Mẫu thân, Dao Nhi tuy là muội muội ruột thịt của ta, nhưng mà, lòng dạ nàng như thế, khó thành người tài. Ngược lại, Cẩn Nghiên tuy là thứ xuất nhưng về một chút trái phải rõ ràng cũng hiểu chuyện. Mẫu thân, Phó gia chúng ta, không chịu được giằng co.”

Có một số việc mẫu thân không hiểu nhưng hễ lại hiểu, tương tự đều là muội muội, tuy một là ruột thịt, một là di nương sinh ra, nhưng dù là thái độ làm người hay là rõ ràng phải trái, Cẩn Nghiên cũng thích hợp với hoàng gia.

Cẩn Dao, tuy là mấy ngày này Cẩn Dao hiểu chuyện hơn nhiều, nhưng chỉ riêng một điểm nàng * hoàng thượng này, chính là nhất định sẽ không lâu dài trong cung.

“Làm sao các người lại có thể nhẫn tâm như vậy? Dao Nhi, Dao Nhi của ta làm thế nào? Đồ đĩ nhỏ đó có cái gì tốt, các người đều bảo vệ nàng ta như vậy.” Phó phu nhân tức giận không ngớt.

“Có cái gì tốt? Được, người đã hỏi, ta sẽ nói cho người biết, Dao Nhi không để ý Tú Nhi có thai mà hạ độc cho nàng, đã dẫn tới Tú Nhi khó sinh, ta đã thất vọng đối với đứa con gái này. Nếu như không phải tuổi Cẩn Nghiên còn nhỏ không thể vào cung, người cho rằng ta sẽ để nàng ta vào cung. Còn nữa, nàng ta vì tranh với Đức Phi, tự tay bỏ đi con của mình, cô gái như vậy, Phó gia ta không dám dựa vào. Hôm nay chính là có thể vì chuyện này hại tỷ tỷ và con của mình, ngày khác sao sẽ không vì chuyện khác hại ta và người? Cẩn Nghiên có tri thức hiểu lễ nghĩa, tuy là thứ nữ, nhưng mà cũng suy nghĩ khắp nơi cho Phó gia. Phó gia không thể bại trong

tay ta, cũng không thể bại trong tay Du nhi. Chúng ta lại liều mạng tìm chỗ dựa cho Phó gia, mà Dao Nhi thì sao, chỉ lo tư tình nam nữ. Ta hết lòng dạy con gái lại không bằng một Thẩm Tịch Nguyệt. Người nói, ta có thể không vứt bỏ nàng ta sao?”

Khóc một lúc lâu, Phó phu nhân ngẩng đầu, hung tợn nhìn về phía Phó tướng: “Phó gia này chính là quan trọng với người như vậy? Đến tột cùng là người xem trọng Phó gia, hay là xem trọng nàng?”

Phó Cẩn Du thấy cha mẹ cãi vã, dàn xếp: “Mẫu thân, Liên gia cũng coi là thế gia, nhưng vì sao trong khoảng thời gian ngắn vậy lại xảy ra nhiều chuyện như thế, người xem hôm nay Kinh Thành còn ai biết Liên gia, còn ai nói tới Liên gia. Chẳng lẽ đây thật sự là bởi vì liên Tú Vân hại đứa bé của Tề phi sao? Thật ra thì cho dù là người, trong lòng cũng nhất định hiểu rõ, hoàng thượng không thích thế gia, đây là khúc nhạc dạo trước khi muốn ra tay.”

Phó phu nhân che mặt khóc thút thít.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Dạ tiệc cử hành đúng hạn, đợi đến khi Cảnh đế đến thì bắt đầu.

Thật ra Nghiêm Vũ Nghiêm Gia có mặt khiến tất cả mọi người lấy làm kinh hãi. Lúc trước tuy là có nghe được tin đồn này, chỉ là rốt cuộc không phải là một tin chính xác. Hơn nữa hoàng thượng lạnh nhạt với hai đứa bé này trước sau như một, tại sao lại trở nên thân thiết?

Có điều đây lại cũng không phải chuyện gì xấu.

Tịch Nguyệt ngồi vị trí của mình nhìn phụ huynh cười duyên, hoàn toàn không kiêng dè.

Thấy ca ca lườm nàng một cái, ồ? Ôi chao? Tại sao tính tình ca ca cũng trở nên hiền chuyện rồi hả?

Nếu như ngày trước, không phát tay với nàng chính là phụ thân đã dặn dò.

Thành thân với không thành thân, quả thật khác biệt.

Quả thật, mình không biết kiêng dè như vậy thật sự là không được, ngoan ngoãn xoay đầu lại, thấy Cảnh đế nhìn thẳng nàng, nét mặt lại vui cười như hoa.

Cảnh đế cũng trừng mắt nhìn nàng, sau lại tiếp tục xem tiết mục.

Tịch Nguyệt cười yếu ớt cúi đầu.

Một nụ cười này, một nhãn mày này rất có ngượng ngùng của các cô gái nhỏ.

Thật ra thì đối với những vũ điệu này, phi tần đều vô cùng bất ngờ với hiện trường.

Không ai nghĩ một lát đây công chúa Địch Ngao ra sân, thậm chí ngay cả Tịch Nguyệt cũng có mấy phần mong đợi.

Chính là không biết được Đệ Nhất Mỹ Nhân Địch Ngao này với Đệ Nhất Mỹ Nhân Nam Thấm các nàng, người nào hơn hẳn một bậc.

Đương nhiên, mỹ nhân này cũng không để cho mọi người đợi quá lâu, không lâu lắm, chỉ thấy mấy cô gái trang phục Dị tộc vào cuộc, tấu nhạc lên chính là một đám thiếu nữ vóc người nổi bật vào sân, tản ra giống như hoa, cô gái ở giữa mặt phủ lụa mỏng. Tịch Nguyệt cũng không thấy diện mạo, nhưng nếu như nhắm thắm mỹ nước Nam Thấm mà nói dáng vẻ này chính là có chút đầy đà rồi, nhưng dù sao Địch Ngao không phải là Nam Thấm, nơi đó cũng không lấy gầy là đẹp.

Ngày Đông rét lạnh, chỉ bó ngực và quần dài, eo nhỏ nhắn vai đều lộ ra ngoài, tay chân nàng đều mang vòng bạc, phía trên đó tô điểm mấy lục lạc nhỏ hơi hoạt động chút thì “Leng keng” vang vọng, cực kỳ dễ nghe.

Vũ điệu này rất có phong tình nước khác, mọi người xem như si như say, có điều đây cũng giới hạn Văn võ bá quan, lại nhìn phi tần hậu cung này, sợ là trong lòng càng thêm buồn phiền thôi.

Đã nghe An Tu nghi bên trên Tịch Nguyệt oán hận khinh bỉ câu “Hồ ly tinh”.

Vũ điệu Địch Ngao này khác với Nam Thấm, ngược lại Tịch Nguyệt xem nghiêm túc, xong một khúc, mỹ nhân này quỳ một chân trên đất, vén khăn che mặt lên.

Tịch Nguyệt nghe được tiếng hít khí chung quanh.

Lại nhìn gương mặt kia, đúng là không phải vậy mà là còn phải đẹp hơn mấy phần so với Chu Vũ Ngưng.

Ánh mắt Tịch Nguyệt tối tăm.

Nếu như nói mỹ nữ mảnh mai, mọi người còn có thể có chút tự tin, nhưng dáng vẻ xinh đẹp thêm tướng mạo linh hoạt kỳ ảo. Không phải chính là hoàng thượng yêu thích sao!

“Địch Ngoã La Lệ Toa tham kiến Ngô Hoàng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế.”

Tịch Nguyệt cũng không nhìn La Lệ Toa, ngược lại là nhìn về phía Cảnh đế, thấy hắn đang nhìn La Lệ Toa, khóe miệng khẽ nhếch cười.

“Công chúa mời đứng lên.”

Nhìn hắn như vậy, Tịch Nguyệt lại cúi thấp đầu.

Nhưng lúc này nàng cũng không thấy ánh mắt Cảnh đế nhìn sang.

Lúc này lực chú ý của mọi người đều trên người La Lệ Toa, trừ công chúa Địch Ngoã nhìn thẳng Cảnh đế, người khác cũng không thấy ánh mắt Cảnh đế gợn sóng.

Nhàn nhạt cười một tiếng, La Lệ Toa mở miệng: “La Lệ Toa đa tạ Ngô Hoàng.”

Ho nhẹ một tiếng, Cảnh đế mở miệng: “Nếu các vị cũng ở đây, trẫm cũng tuyên bố một chuyện vui.” Nói xong lướt qua một vòng mọi người.

Nghĩ đến các vị phi tần này đã cắn nát một hộp răng ngà nhưng lại không thể ra tay, sợ là, công chúa Địch Ngoã này thật sự muốn vào cung rồi.

“Biên cảnh trước kia công chúa La Lệ Toa từng được Lục vương gia cứu, lần này đại biểu Địch Ngoã tới đây hòa thân, đã thỉnh cầu với trẫm, hy vọng có thể gả vào Lục vương phủ vì lục đệ khai chi tán diệp. Trẫm nghĩ tới, đây cũng là một chuyện tốt. Bèn muốn chu toàn chuyện này. Lục đệ người thấy có được không?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía Cảnh đế.

Ngay cả Tịch Nguyệt cũng ghen hòng nhìn trôn trời.

Đây là làm cái gì vậy?

Nhưng mà cung phi này dĩ nhiên là vui mừng, không vào cung, chính là quá tốt.

Mà các vị quan viên còn lại đều hâm mộ nhìn Lục vương gia, mỹ nhân bực này, thật sự là rất may mắn nha!

Nhưng ý kiến người khác cuối cùng không thể đại biểu cho Lục vương gia, mặt Nghiêm Liệt bèn biến sắc, ngay sau đó đứng lên.

“Bộp” quỳ xuống.

“Thần không muốn.”

Mọi người hoàn toàn xôn xao.

Cảnh đế hơi cong môi nhìn về phía công chúa Địch Ngoã.

Công chúa Địch Ngoã này cũng không chịu thua, bèn trực tiếp mở miệng: “Người không vừa mắt ta điểm nào.”

Mọi người vừa nhìn, ôi gào lên! Đây là muốn diễn xuất hiện trường sao, chuyện như vậy tất nhiên thú vị nhiều hơn so với vũ điệu kia, họ cũng vui vẻ xem cuộc vui.

Nghiêm Liệt ngẩng đầu nhìn nàng: “Công chúa rất tốt, chỉ là vi thần lại cũng không có lòng lấy vợ.”

La Lệ Toa lại nhìn Cảnh đế.

Cảnh đế mở miệng: “Chuyện hôn nhân này, trăm chỉ hy vọng Lục đế hạnh phúc. Tuyệt đối không thể ép buộc Lục đế, không bằng như vậy, công chúa La Lệ Toa, trăm hạ chỉ, người đến ở phủ đệ của lục đế, thời hạn một tháng. Nếu như Lục đế tiếp nhận người, đương nhiên tất cả đều vui vẻ, trăm tứ hôn cho hai người các người. Nếu như Lục đế vẫn không đồng ý như cũ, vậy trăm tuyệt đối không thể ép buộc hẳn.”

La Lệ Toa nhìn Lục vương gia, gật đầu.

Nghiêm Liệt cũng không bằng lòng: “Công chúa ở phủ đệ vi thần, sợ là có tổn hại tới khuê dự công chúa.”

“Không có quan hệ.” Tiếng La Lệ Toa này cũng không nhỏ.

Lúc này nếu như Nghiêm Liệt nói gì đó hình như cũng không tốt lắm, chỉ gật đầu.

Tịch Nguyệt nhìn trò hay diễn ra, có điều lại nhạy cảm phát hiện không ổn trong đó.

La Lệ Toa là công chúa Địch Ngôã, làm sao Cảnh đế có thể để cho nàng gả cho Lục vương gia, thuận tiện sẽ trở thành nguy hiểm với mình vì treo một thanh kiếm sắc bén trên đầu. Còn có La Lệ Toa này, không phải tới đây làm phi tử sao. Chuyện phát triển thật sự là làm cho người ta xem không hiểu.

Tối nay là giao thừa, theo lệ thường, Cảnh đế vẫn là nghỉ ngơi một mình, Chu ma ma bên cạnh dìu đỡ Tịch Nguyệt về tẩm cung.

Đối với tất cả vừa mới xảy ra, mọi người lại đều là tha thiết mong chờ xem đây, lại nghĩ trạng thái chuyện này có phát triển nổi tiếp hay không.

Trước đó vài ngày Tịch Nguyệt nhận được tin tức của Xảo Ninh, biết được Lục vương gia đã tiếp cận làm phiền Nhạc Phong, chỉ là vì trước đó Thẩm Tịch Nguyệt liên tục hỏi thăm, Nhạc gia cũng là tránh không kịp đối với Lục vương gia.

Bản thân Tịch Nguyệt suy đoán, lúc trước Thẩm gia gặp chuyện không may, dính líu Nhạc gia, lúc bỏ tù Nhạc Phong bị phát hiện là thân con gái, sau đó Lục vương gia mới chịu cạnh tranh với Chu Vũ Ngưng.

Kiếp này, bởi vì mình bị Trần Vũ Lan hãm hại, cho nên hãn đã biết sự thật biểu ca là thân nữ nhi sớm hơn một chút, cho nên hãn làm phiền? Nếu như nói đây chính là nguyên do kiếp trước hãn và Chu Vũ Ngưng giúp đỡ nàng cầu xin, như vậy, cũng đúng là không phải bởi vì nhà nàng.

Như vậy xem ra, bọn họ cũng không nên có quan hệ với Lục vương gia.

Nhưng mà, tại sao ngay lập tức Lục vương gia lại đi dây dưa biểu tỷ chứ?

Cho dù biểu tỷ là một mỹ nhân, nhưng mọi người cũng biết biểu tỷ đã giả trang đàn ông nhiều năm như vậy, hơn nữa hành động cử chỉ cũng không phải là đáng vẻ các cô gái. Kiếp này có thể nói là thích sau khi tiếp xúc, như vậy kiếp trước thì sao, chỉ vì biết nàng là thân con gái bèn thích?

Sự thật tuyệt đối không thể như thế.

Giống như mẫu thân!

Bốn chữ đột nhiên bèn chui vào đầu Tịch Nguyệt.

Nàng giật mình, dừng bước lại.

“Chủ tử, sao thế?”

Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn Chu ma ma, lắc đầu một cái.

Tiếp tục đi về phía trước.

Tuổi đôi bên không hợp, không thể nào, chuyện như vậy tuyệt đối không có khả năng.

Thấy tinh thần Tịch Nguyệt có chút hoảng, Chu ma ma khuyên nhủ: “Công chúa Địch Ngôã này không thể vào cung chính là tốt rồi, chủ tử cũng chớ để lo lắng quá nhiều, mấy ngày nay thấy chủ tử thường xuyên suy nghĩ, lão nô cũng không biết khuyên giải làm sao, không gì hơn cái này, như vậy là tốt rồi. Nàng ta không vào cung, mọi người đều bớt lo.”

Cho rằng Thăm Tịch Nguyệt mất hồn là bởi vì công chúa Địch Ngôã này, Chu ma ma nói.

Tịch Nguyệt bình tĩnh lại, cảm thấy mình thật là suy nghĩ quá nhiều, nếu không thì tại sao lại có thể nghĩ tới đây.

“Công chúa Địch Ngôã này quả nhiên là một mỹ nhân đấy.”

Chu ma ma bĩu môi: “Mỹ Lệ thì như thế nào, người xem điệu bộ đó quả nhiên là đi ra từ nước nhỏ biên thùy nào có một chút lễ nghi. Không có đoan trang của nữ tử, trước mặt mọi người lại quần áo xốc xếch, không chỉ có như thế, cứ vậy đến ở trong nhà nam nhân, luôn miệng yêu thích. Là công chúa ở đâu, cho dù là cô gái gia đình nhỏ, cũng không có như vậy.”

Tịch Nguyệt cười: “Ma ma quên mất sao, công chúa này vốn cũng không phải là người nước Nam Thăm ta, Địch Ngôã vốn là khác biệt phong tục với Nam Thăm ta, vậy cũng là bình thường. Chẳng qua ta lại có mấy phần thích công chúa này đấy. Nếu như cô gái Nam Thăm chúng ta nào có to gan và lạnh lẽo như vậy?”

“Dù có thế nào, đã đến Nam Thấm chúng ta rồi, tất nhiên là phải dựa theo phong tục chúng ta chứ. Nếu như lão nô là Lục vương gia, cũng nhất định không dám muốn cô gái như vậy.”

Tịch Nguyệt cười yếu ớt vỗ vỗ cánh tay Chu ma ma.

“Nguyệt nhi.”

Tịch Nguyệt quay đầu lại, thấy là Cảnh đế, đang muốn cúi thỉnh an một cái, lại bị hắc đồ lấy.

“Lén lút gặp trẫm, cũng không phải cần đại lễ. Hôm nay người có thai, tất nhiên khác biệt.” Chẳng biết lúc nào Cảnh đế đi theo sau lưng mấy người, lại là cách đó không xa. Lúc này Tịch Nguyệt dừng lại một chút, Cảnh đế chính là đi tới trước mắt.

“Sao Hoàng thượng không hồi cung?”

Cảnh đế cười: “Cung điện chúng ta là một hướng, vừa vặn cùng nhau đúng không?”

Tịch Nguyệt gật đầu, cười hì hì.

“Vừa nghĩ gì đấy, xa xa trẫm đã thấy nàng đột nhiên dừng lại.”

“Dĩ nhiên là vui mừng thôi! Công chúa Định Ngô không thể vào cung, chúng ta đều muốn vui mừng đốt pháo đấy.”

Cảnh đế nghe vậy cười nhẹ: “Tiểu hồ ly nàng đó!”

Cảnh đế đỡ Tịch Nguyệt, những người khác dĩ nhiên là phải cùng đi theo phía sau chỗ xa hơn một chút, cũng tránh cho quấy rầy hứng thú của hai vị này.

“Thái y nói, sinh đôi hiếm khi đủ tháng ra đời, bình thường là □ tháng sẽ có phản ứng, nàng cũng bảy tháng rồi, xem bụng lớn của nàng, tuy là thời tiết lạnh chút, nhưng mà nàng cũng phải chuyên cần đi trong nhà nhiều một chút, nếu không thì không dễ sinh.”

Chu ma ma đã dặn dò những thứ này rồi.

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, Cảnh đế quan tâm đứa bé này, nàng cũng vui mừng.

“Biết. Thiếp sẽ đi nhiều một chút. Hoàng thượng, thiếp tính một chút, có lẽ lúc thiếp sinh con đúng lúc là trước sau người phải đi tế trời, người có thể hay không, có thể chờ thiếp sinh cực cứng của chúng ta ra lại đi hay không?” Tịch Nguyệt nắm tay hân mở miệng.

Trừ lo lắng lúc sinh có vấn đề gì, trang Tịch Nguyệt cũng hi vọng con nàng có thể gặp phụ thân lúc bọn nó ra đời.

Cảnh đế ngẩn ra, gật đầu lên tiếng: “Được.”

Nhàn nhạt một chữ, thật ra làm cho Tịch Nguyệt không hiểu sao yên lòng.

Con nàng, đời này sẽ bình an, sẽ bình an sinh ra được, sau đó sinh hoạt lớn lên.

Nhìn bộ dáng nàng vui mừng, Cảnh đế vén tóc nàng bị gió thổi cài sau tai.

“Bên ngoài lạnh, chúng ta hơi nhanh chút.”

“Dạ, được.”

Hai người ít có dịu dàng như thế.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Cuối cùng ngày hôm đó cũng qua, năm mới cũng nhanh chóng lướt qua, khi Tịch Nguyệt còn chưa cảm thấy gì thì cũng đã qua tháng giêng, thời điểm ước định của La Lệ Toa và Lục Vương gia cũng sắp đến, ngay cả Tịch Nguyệt cũng hơi chờ mong mọi chuyện tiếp theo.

Nhưng mà nói đến chuyện này, Tịch Nguyệt lại cảm thấy mình không nhìn thấu Cảnh Đế, dù sao lúc trước Cảnh Đế cũng không nói như vậy. Trước kia khi còn không biết diện mạo của La Lệ Toa thì Cảnh Đế đã muốn nạp nàng, hiện giờ xem ta nàng là một mỹ nhân như vậy, sao Hoàng thượng lại thay đổi chủ ý đây!

Nàng không cho rằng nguyên nhân là do La Lệ Toa, dù sao Địch Ngõa cũng phụ thuộc và Nam Thấm, cho dù công chúa Địch Ngõa to gan lớn mật cũng không đến mức này, nhất định là bọn họ đã lén lút thỏa thuận gì đó.

Tịch Nguyệt vừa ăn vừa nghĩ, Cẩm Tâm thấy thế cười hì hì trêu chọc: “Chủ tử như vậy thực là đáng yêu.”

Tịch Nguyệt nhìn điểm tâm trước mặt, chu môi: “Nha đầu người, càng ngày càng không biết lớn nhỏ, dám cười nhạo ta.”

“Nô tỳ nào dám.” Đường như tâm tình của Cẩm Tâm rất tốt.

Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn nàng: “Đã xảy ra chuyện gì thú vị sao?”

Cẩm Tâm thấy Chu ma ma ở bên cạnh cũng không có phản ứng lớn gì liền cười hì hì mở miệng: “Nô tỳ cũng không phải người biết kể chuyện

cười, vẫn là để cho Đào Nhi đến nói cho ngài đi, đương nhiên là có thể để ngài cười thoải mái.”

Tịch Nguyệt phất tay, Cẩm Tâm đương nhiên là hiểu ý nghĩa của hành động này, không bao lâu sau thì Đào Nhi bước vào.

Che miệng nhỏ, cười hì hì.

Hơi gật đầu chào, Chu ma ma này tuy là lão ma ma do Hoàng thượng sắp xếp nhưng cũng không giống những người khác, đối xử với các đại nha hoàn cũng khách khí.

“Nô tỳ tham kiến chủ tử.”

“Đứng dậy đi.”

Chu ma ma liếc mắt nhìn thời tiết bên ngoài, tuy là vào đông nhưng thời tiết hôm nay cũng không tồi.

Nhân tiện đều nghị: “Chủ tử, nô tỳ cả gan có một đề nghị.”

Tịch Nguyệt ừ một tiếng rồi nhìn bà.

Thời tiết hôm nay khá tốt, không bằng chúng nô tỳ bồi người đi tản bộ trong viện một chút? Vừa lúc Đào Nhi cũng có chuyện lý thú, như vậy vừa đi vừa nghe cũng không cảm thấy thời gian qua lâu.”

Lúc này thân thể Tịch Nguyệt đã rất nặng nề, Chu ma ma lo nàng khó sinh nên thường để cho nàng đi lại nhiều một chút, Tịch Nguyệt cũng cực kỳ như nghe lời nhưng dù sao thân thể như vậy, mỗi lần đều đi một lúc đã thấy mệt mỏi.

Chu ma ma cũng là lão ma ma, cũng có cách của mình, lúc này Đào Nhi kể chuyện cười, chủ tử phân tâm đương nhiên sẽ không để ý đến thời gian đi tản bộ.

Coi như là một biện pháp không tồi.

Tịch Nguyệt đồng ý, mấy người chuẩn bị một chút rồi đi tới sân viện.

Hiển nhiên là thời tiết lúc này không thể sánh bằng khí hậu cuối thu mát mẻ khi Tịch Nguyệt mới mang thai nhưng ra ngoài tản bộ vào mùa đông cũng có ý vị khác.

Tịch Nguyệt khoác áo choàng thật dày cũng không cảm thấy lạnh chút nào.

Ngày đông quang đãng, nhìn bầu trời gần như là trong suốt, thỉnh thoảng có một đám mây trắng nhạt bay qua.

Tịch Nguyệt cảm thấy không khí hơi lạnh như trong lành này cũng rất thoải mái.

“Nói cho ta nghe xem có chuyện gì, cũng đã nhin lâu như vậy rồi.” Tịch Nguyệt nhìn Đào Nhi, nàng ấy vừa rồi không được nói hẳn là hơi sốt ruột rồi.

Đào Nhi cũng cười khanh khách: “Chủ tử, chuyện nô tỳ muốn nói không phải là chuyện của Lục Vương gia và công chúa Địch Ngõa kia sao.”

“Hả...?” Đàm luận về nam nhân ở trong hậu cung cũng không tốt lắm nhưng mà chuyện về Lục Vương gia và công chúa La Lệ Toa thì lại không cần kiêng kị những thứ này.

Đào Nhi hơi hưng phấn: “Cũng không biết Địch Ngõa là một đất nước như thế nào mà công chúa Địch Ngõa đúng là vô cùng nhiệt tình. Người không biết đâu, bây giờ tất cả mọi người đều truyền rằng ngày đầu tiên khi vào ở Vương phủ công chúa Địch Ngõa đã mặc một thân sa mỏng bước vào thư phòng của Lục Vương gia. Về sau những chuyện như thế cũng nhiều không đếm xuể. Người nói xem, nàng cũng không sợ lạnh sao? Nghe

nói lúc đó chỉ mặc y phục ôm ngực lộ lưng, bên ngoài cũng chỉ khoác một cái áo choàng. Sau đó, vài đại nhân có chút quan hệ với Lục Vương gia tới Vương phủ, công chúa Địch Ngỗ đi ra tiếp khách, khiến cho Lục Vương gia tức giận đến mức quăng vỡ cả ly trà.”

Bất luận là Tịch Nguyệt hay Chu ma ma thì cũng đề tò mò về vị công chúa Địch Ngỗ này, nghe qua cũng cảm thấy thú vị.

“Nô tỳ nghe mấy người trong cung nói, không ít phu nhân ở bên ngoài cực lực khuyên phu quân nhà mình không tiếp xúc với Lục Vương gia. Người người đều nói công chúa Địch Ngỗ này là hồ ly tinh, còn có thể đuổi theo Lục Vương gia từ Địch Ngỗ tới kinh thành, khó nói sẽ không nhìn trúng phu quân của các nàng. Dù sao nàng ấy cũng là công chúa một nước, nếu như nhìn trúng phu quân của các nàng thì hạ đường(*) gì đó cũng là tất nhiên.

(*) Hạ đường: Từ chính thất, chính thê hạ xuống làm thiếp.

Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn Đào Nhi: “Chuyện này khiến cho người vui đến vậy sao?”

Đào Nhi dậm chân: “Đương nhiên không phải, chuyện này chỉ là một phần, chúng ta không phải là cười chuyện này. Nghe nói hôm nay Chu đại nhân đi Lục Vương phủ, kết quả công chúa La Lệ Toa đó mặc áo bó ngực hở lưng như vậy ra ngoài tiếp khách, Lục Vương gia lúc đó còn chưa tới, khiến cho Chu đại nhân làm người nghiêm cẩn đã hơn 50 tuổi trực tiếp ngất đi. Hiện trường lúc đó rất hỗn loạn.”

Nói xong nở nụ cười khanh khách. Chuyện thú vị như thế này đương nhiên là muốn chậm rãi nói.

Tịch Nguyệt nghe xong cũng cong môi.

Chu gia này cũng là một trong những thế gia của Nam Thấm.

Mà Chu đại nhân này đúng là trợ thủ đắc lực của Phó tướng, cũng là phụ thân của Lục Vương phi đã qua đời, hơn 50 tuổi, là tộc trưởng của Chu gia.

Nhưng mà việc này có thể truyền đến trong cung hoặc là nói cố ý để cho chuyện này càng nháo càng lớn.

Nhưng mà, như vậy thì có chỗ nào tốt?

Tịch Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ nhưng cuối cùng quyết định buông tha, dù sao cũng không liên quan gì đến nàng, nàng không cần lãng phí tinh lực của mình, cứ xem diễn trò như vậy cũng tốt.

“Chu đại nhân không phải lần lần đầu tiên gặp công chúa La Lệ Toa, điệu múa ngày ấy Chu đại nhân cũng thấy mà, phải không?”

Nam nhân mà, quen đối trá rồi.

Điệu múa ngày ấy La Lệ Toa mặc nhiều hơn thì cũng chỉ là áo ngực và váy dài. Lúc ấy mọi người đều nhiệt tình xem, không thấy ái nói là khó coi, hiện tại là giả vờ rất giống đó.

Đào Nhi nghe xong cũng cười: “Nếu là giả vờ, nếu là giả vờ thì quá là thú vị rồi.”

Tịch Nguyệt cười yếu ớt: “Ta không nói như vậy, người đừng vội suy diễn lung tung lời nói của ta.”

Đào Nhi khẽ đáp: “Nô tỳ hiểu rồi.”

Mấy người lại đi dạo trong vườn một lúc, nghe Đào Nhi nói, Tịch Nguyệt cũng đi được nhiều hơn ngày xưa một chút, Chu ma ma ở bên cạnh âm thầm gật đầu. Như vậy là rất tốt.

Mấy ngày sau khi chủ tớ mấy người đàm luận chính là đến hạn 1 tháng mà Hoàng thượng nói.

Chuyện công chúa Định Ngõa muốn gả cho Lục Vương gia nói là chuyện công thì lại giống như chuyện nhà, mà nếu nói là chuyện nhà thì lại liên quan đến 2 quốc gia. Cảnh Đế suy tính một phen, cuối cùng vẫn gọi các vị ái khanh đến cùng thương lượng chuyện này.

Các cung phi đương nhiên không cần tham dự nhưng cũng quan tâm đến chuyện này. Các cung nữ cũng rất hiếu kỳ, đều mượn cớ làm việc mà đi qua đi lại bên kia, muốn nghe ngóng được chút chuyện gì đó.

Tịch Nguyệt không buộc Đào Nhi không được đi, trong cung này cũng không ít người hiếu kỳ chuyện này, cho dù Cảnh Đế biết Đào Nhi có đi thì hẳn cũng không coi trọng.

“Chủ tử như vậy cũng không sợ chộc Hoàng thượng mất hứng sao?” Chu ma ma vẫn luôn cảm thấy Tịch Nguyệt còn nhỏ lại thấy nàng đơn thuần đáng yêu nên giúp đỡ nàng nhiều một chút.

Tịch Nguyệt cẩn thận uống cháo tổ yến, giương mắt cười: “Ma ma không cần lo lắng, chuyện này không chỉ có cung của chúng ta tìm hiểu. Hơn nữa chuyện này rất thú vị! Trong cung này, sợ là về sau cũng sẽ không có chuyện hoang đường như vậy nữa.”

Chu ma ma thấy lời đầu tiên cũng có lý nhưng lời cuối cùng lại như vậy liền vội vã ngăn lại: “Ôi chao bà cô của tôi ơi, ngài ngàn vạn lần đừng nói bậy.”

Nếu như lời này truyền ra ngoài tiểu chủ tử cũng sẽ không dễ chịu.

Tịch Nguyệt cúi đầu ăn cháo: “Ta hiểu được, không phải chỉ có hai chúng ta trong phòng sao. Người cũng sẽ không nói ra ngoài. Hơn nữa, ma ma, người không cảm thấy chuyện này hoang đường và buồn cười sao?”

Nam Thấm Quốc đã bao giờ có huyện như thế này!

Chu ma ma nghe nàng nói như vậy, than một tiếng, cũng gật đầu nói: “Đừng nói là chủ tử, nô tỳ đến gần này tuổi cũng chưa từng thấy qua chuyện như vậy. Còn có công chúa Địch Ngõa kia nữa, sao lại có thể như vậy chứ? Sự là về sau phu nhân các nhà ở kinh thành chúng ta sẽ không để cho trượng phu nhà mình đi đến Địch Ngõa, lại càng không dám cưới nữ tử Địch Ngõa vào cửa. Nghe nói thời điểm mới vào kinh thì cơ thể nàng ta có chút không khỏe, người xem, mặc như vậy có thể khỏe mới lạ!”

Tịch Nguyệt gật gật đầu.

Công chúa Địch Ngõa này lúc mời vào kinh nghe nói có mắc bệnh thương hàn, nhiệt độ của Địch Ngõa cao hơn một chút so với Nam Thấm, nhưng nhập gia tùy tục, trời đông rét lạnh như vậy, công chúa lại mặc như thế, đúng là tự làm hại mình.

Ngược lại, chuyện kia cũng trì hoãn rất lâu, mãi đến lúc chạng vạng thì Đào Nhi mới chạy về tới nơi, nhưng mà nàng biết chủ tử không thích nàng không ổn trọng như vậy nên thả chậm bước chân lại.

Sau khi thông báo xong thì vào nhà, có thể là vì vừa mới chạy xong nên gương mặt nàng hơi ửng đỏ.

“Bên kia có tin tức thú vị gì truyền tới sao?”

Đào Nhi gật đầu đáp: “Còn không phải sao, chủ tử, người không biết đâu, nô tỳ nghe Tiểu Đức Tử hầu hạ ở bên kia nói, thực sự là biến đổi bất ngờ.”

Chu ma ma ở bên cạnh nói: “Biết chủ tử tò mò còn không mau nói.”

Đào Nhi lại thở dốc một hơi: “Lục Vương gia không cưới công chúa Địch Ngõa, công chúa Địch Ngõa gả đến Chu gia rồi.”

Hả?

Tịch Nguyệt ngậy người, đừng nói là Tịch Nguyệt, ngay cả Chu ma ma và Cẩm Tâm ở trong phòng cũng ngậy người, hoàn toàn không hiểu chuyện là thế nào, lại sao kết cuộc lại như vậy.

“Nghe nói Lục Vương gia khẳng khẳng không thích công chúa La Lệ Toa, không thể cưới nàng, nhưng mà công chúa La Lệ Toa lại nói hai người đã có phu thê chi thực. Hai bên đều huyên náo âm ý. Về sau Lục Vương gia cầu xin Hoàng thượng biếm mình là thứ dân, ngài nói chỉ yêu Lục Vương phi đã qua đời của mình, không thể cưới người khác.”

Đôi mắt Đào Nhi mở rất to.

“Sau đó công chúa La Lệ Toa đã nói, không thể vì nàng mà để Lục Vương gia tự hủy hoại mình. Yêu một người đó là muốn tác thành cho người đó, cho nên nàng cam nguyện buông tay Lục Vương gia.”

Tịch Nguyệt gật đầu, đây đúng là trò hay.

“Sau đó thì sao? Tại sao lại đột nhiên gả vào Chu gia.”

“Đây không phải là do công chúa La Lệ Toa này sao? Nàng nói nàng cực kỳ hâm mộ Lục Vương phi đã qua đời, cực kỳ hâm mộ nữ nhân của Chu gia may mắn có thể gả cho người đàn ông tốt như Lục Vương gia, cho nên nàng tự xin gả vào Chu gia.”

Phụt, ngụm trà Tịch Nguyệt vừa uống vào lập tức phun ra.

Cẩm Tâm vội vàng lau cho chủ tử.

Tịch Nguyệt nghe nói như thế cũng mờ mịt khó hiểu.

Đây là chuyện gì với chuyện gì vậy? Hai chuyện này có liên quan gì đến nhau sao?

“Hoàng thượng đồng ý rồi?”

“Đúng vậy. Nghe nói Hoàng thượng đồng ý rồi, nên rất nhanh sẽ ban chỉ xuống!”

“Gả cho người nào của Chu gia?”

Không phải là người đã không còn trong sạch sao? Không phải là đã có phu thê chi thực với Lục Vương gia sao? Vậy gả cho người nào?

“Là ca ca của Lục Vương phi đã qua đời, tiểu Chu đại nhân ở Lễ Bộ.”

Triều đại này có rất nhiều người cùng họ làm quan cho nên quen gọi như vậy để phân biệt.

“Hắn là hắn chưa từng thành thân phải không? Hơn nữa, Chu đại nhân đồng ý sao?”

Nhưng mà nghĩ lại, cho dù không muốn thì có thể lấy cái chết để phản đối sao? Dù sao ông cũng không phải Lục Vương gia. Mặc dù quan hệ của Lục Vương gia và Cảnh Đế không được tốt lắm nhưng cũng không làm khó nhau quá mức, huống hồ còn có Thái Hậu, bọn họ đương nhiên không giống.

“Phu nhân của Tiểu Chu đại nhân cũng đã qua đời, công chúa nguyện ý làm vợ kế.”

Người trong phòng nghe được lời này thực sự phải cảm thán, đúng là thiên hạ rộng lớn!

Lại có cả chuyện lạ thế này!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Sự tình tiếp theo chính là công chúa Dịch Ngõa tự nhiên gả đến Chu gia, kỳ quái là tiểu Chu đại nhân cũng không có một tia không tình nguyện nào.

Thực ra ngoại trừ hai điểm là thân thể không còn trong sạch và trong lòng đã có chủ thì công chúa vẫn rất khiến cho người ta thêm muốn.

Bối cảnh hiển hách, xinh đẹp như hoa.

Nhưng mà, hai khuyết điểm kia lại cực kỳ quan trọng.

Những chuyện này không quan trọng, quan trọng là công chúa của Dịch Ngõa nguyện ý gả đến Chu gia mà Chu gia cũng nguyện ý cưới.

Đợi đến khi trần ai lạc định(*) thì đã qua hơn 1 tháng.

(*) Trần ai lạc định: bụi trần rơi xuống, ý nói mọi chuyện đã kết thúc.

Tính toán một chút, Tịch Nguyệt cũng đã sắp chín tháng rồi.

Cảnh Đế lo lắng cho thân thể của Tịch Nguyệt, mỗi ngày đều đến thăm nàng, như vậy lại khiến cho người bên ngoài căn nát không ít khăn tay.

Nhưng mà cùng lắm cũng chỉ thăm hận, Thuần Chiêu nghi mang thai không thể thị tẩm nên bọn họ mới may mắn có cơ hội, nếu như còn không nắm chắc thì đúng là khiến cho người ta buồn bực.

Nhưng nghĩ lại, mọi người lại thăm hận Huệ phi, từ khi Thuần Chiêu nghi mang thai, Cảnh Đế dường như chỉ sung hạnh một mình nàng ta.

Trên sổ của Kính sự phòng tất cả đều là tên của nàng ta.

Nhưng mà Tịch Nguyệt cũng không biết những chuyện này, cho dù có biết chỉ sợ cũng phải đỏ mặt, mặc dù không thể thị tẩm, chẳng lẽ các nàng không biết còn có biện pháp khác sao?

Sáng sớm ở Trúc Hiện.

Lúc này Huệ phi đã dậy rồi, lẳng lặng ngồi ở đó, Vân Lam ở bên cạnh yên lặng trang điểm cho nàng ta.

“Chủ tử thật là đẹp!”

Trang điểm xong, Vân Lam khen.

Phó Cẩn Dao lộ ra nụ cười tươi tắn, đêm qua Hoàng thượng tuyên nàng ta thị tẩm, hiện tại không phải là như đóa hoa vừa được tưới nước sao. Tia quyến rũ tỏa ra từ trong xương.

Thực ra mấy ngày nay Phó Cẩn Dao cũng nóng vội, nàng nóng vội hy vọng mình có thể có đứa nhỏ, nhưng mà Hoàng thượng thường xuyên sủng hạnh mình như vậy, sao lại không có một chút tin tức nào đây!

Nghĩ đến đây, nàng lại thở dài một hơi.

Vân Tuyết đã trải giường xong.

“Chủ tử làm sao vậy? Có chuyện gì phiền lòng sao?”

Nhìn Vân Lam Vân Tuyết ở bên cạnh, Phó Cẩn Dao nói: “Ta sao lại chưa có mang thai chứ?”

Hai đại cung nữ liếc nhau, khuyên nhủ: “Chủ tử đừng vội, rồi sẽ có thôi.”

Phó Cẩn Dao ném trang sức trong tay lên bàn khiến cho hai tỳ nữ đều kinh hãi.

“Không vội, sao ta có thể không vội? Năm nay sắp tuyển tú rồi, trong cung này không biết sẽ có thêm bao nhiêu nữ tử tươi trẻ. Khi đó sủng ái của ta nhất định sẽ bị chia đi, nếu muốn mang thai, tất nhiên là rất khó. Mà theo lời của mẫu thân, lần này Cẩn Nghiên cũng muốn tiến cung, đến lúc đó, Phó gia sẽ không duy hộ ta như trước nữa, sao bản cung có thể tự giải quyết được chứ?”

Ngày mừng ba, Phó phu nhân tiến cung, bọn họ cũng ở đây, đương nhiên là nghe được lời của Phó phu nhân.

“Chủ tử là đích nữ của Phó gia, đã là Huệ phi, cho dù Tam tiểu thư tiến cung thì có thể làm được gì! Nàng ta cũng phải từ phân vị thấp leo lên. Huống hồ nàng ta cùng lắm chỉ là thứ nữ do di nương sinh ra, sao có thể so sánh với chủ tử? Không nói đến lão gia, đại công tử và tam tiểu thư rồi, cuộc cũng không phải cùng một mẹ sinh ra, sao đại công tử có thể hướng về phía nàng ta chứ?” Vân Tuyết khuyên nhủ.

Phó Cẩn Dao buông bắt xuống: “Ca ca làm sao lại giúp ta chứ? Từ nhỏ hắn đã yêu thương đại tỷ, từ khi biết là do ta hại đại tỷ thì có thể thực lòng giúp ta sao? Người xem ngày mới tiến cung là biết, những điều hắn nói với ta, có điều nào là có ích?”

Dường như càng nghĩ càng giận, nàng gạt một cái, ngọc trâm trên bàn rơi xuống đất phát ra tiếng vang bén nhọn, nhìn lại, đúng là đã gãy rồi.

“Chủ tử...” Vân Tuyết ngập ngừng hé miệng nhưng mà cuối cùng cũng không nói gì.

“Không phải là ta cố ý, ta thực sự không cố ý, vì sao bọn họ không tin, vì sao không chịu tha thứ cho ta.” Phó Cẩn Dao hung hăng cắn môi.

“Chủ tử, đừng như vậy, đừng làm mình bị thương, mau buông ra.” Vân Tuyết khuyên nhủ.

Phó Cẩn Dao nhìn ngọc trâm vỡ vụn trên mặt đất, đây là do tỷ tỷ đã tặng cho nàng, quả nhiên, mọi chuyện không thể trở lại như trước sao?

Nàng cũng không cố ý, lúc trước địa vị của tỷ tỷ là Hoàng hậu cao quý, lại có thai thường xuyên gọi nàng tiến cung trò chuyện, mà khi đó nàng nhỏ của lại vẫn thầm thương tỷ phu của mình. Khi đó hắn mới đăng cơ ngày nào cũng bận rộn nhưng vẫn bớt thời gian đến thăm tỷ tỷ, nhìn nụ cười ấm áp của hắn, nàng không nhìn được mà động tâm.

Nhưng mà chuyện này cũng không gạt được tỷ tỷ, vốn tưởng rằng mình nói cho tỷ tỷ chuyện này, tỷ tỷ thích nàng như vậy, đến lúc đó có thể cùng nhau hầu hạ Hoàng thượng. Dù sao, hắn là Hoàng thượng, hắn sẽ có rất nhiều phi tần, mình tiến cung không phải là tốt sao?

Ai ngờ tỷ tỷ luôn rộng lượng lại hung hăng quát mình.

Phó Cẩn Dao hồi tưởng lại chuyện cũ. Khi đó nàng còn nhỏ, buồn bực không thôi, chỉ muốn giáo huấn tỷ tỷ một chút, nhưng ai ngờ đột nhiên tỷ tỷ lại muốn sinh, cũng gây nên tai họa tiếp theo.

Thời điểm đó mình cuối cùng cũng không chịu nổi chuyện này, ngày nào cũng không yên, không qua mấy ngày thì bị phụ thân tra hỏi ra sự thật.

Phó Cẩn Dao nhớ lại tình cảnh ngày đó, từ sau ngày đó phụ thân cũng không còn thân thiết với mình như trước nữa.

Còn có ca ca cũng càng ngày càng lạnh nhạt.

Nàng thực sự không cố ý, vì sao bọn họ không chịu tha thứ cho nàng. Cho dù không tha thứ thì bây giờ nàng đã là Huệ phi, cũng có thể che trở cho Phó gia, vì sao lại còn muốn để cho Cẩn Nghiên tiến cung.

Phó Cẩn Dao càng nghĩ càng giận, hung hăng dẫm lên ngọc trâm đã vỡ mấy cái.

Vân Tuyết ở bên cạnh vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu với Vân Lam, hai người kéo chủ tử lại.

“Chủ tử, không được như vậy, người như vậy làm bị thương chân thì không tốt.”

Phó Cẩn Dao dẫm một hồi, dường như là phát tiết xong rồi, chậm rãi nhắm mắt, dựa lưng vào ghế tựa.

“Vì sao tại lại không có đứa nhỏ? Rốt cuộc khi nào ta mới có thể có đứa nhỏ?”

Giọng nói đặc biệt chua xót.

Mà mấy người này lại không hiểu tất cả hành động này của bọn họ đều bị người ở ngoài cửa nhìn trộm thấy.

Tuệ Từ Cung.

Quế ma ma được cung nữ báo lại lập tức đến bên cạnh Thái hậu, truyền đạt nội dung cung nữ vừa báo lại cho người.

Thái hậu nghe xong lại hơi cong khóe môi, nhìn về phía bức tranh trên tường, giọng nói của bà lại có vài phần sống động: “Không có đứa nhỏ? Nàng còn muốn có đứa nhỏ sao? Si tâm vọng tưởng (mơ tưởng hão huyền)

Quế ma ma ở bên cạnh gật đầu: “Nàng thực sự không bằng một phần mười tỷ tỷ của mình.

“Phó Cẩn Du và Phó Cẩn Tú đều là niềm kiêu ngạo của Phó gia, một người là trưởng tử, một người là trưởng nữ, đều là do ông ta tự mình dạy dỗ, đương nhiên là xuất sắc. Phó Cẩn Dao này là con gái nhỏ, lại là bảo bối

bên người Ninh thị, được ca ca tỷ tỷ nhường nhịn, không hiểu chuyện cũng là chuyện bình thường. Hiện giờ ai gia lại tò mò về tam tiểu thư thứ xuất Phó Cẩm Nghiên kia có dáng vẻ như thế nào. Hy vọng đừng khiến ai gia thất vọng.”

“Nghe nói tuy do tiểu thiếp sinh ra nhưng lại được Phó tướng nhìn trúng một chút, cũng là người hiểu chuyện.

Quế ma ma đương nhiên là biết chủ tử nhà mình nghĩ gì.

Thái hậu ngỡ ngác nhìn bức tranh kia, hồi lâu sau: “A Quế, tuy ai gia đã già rồi nhưng ai gia không thể nào quên, không thể nào quên ông ta phụ lòng, biểu tỷ phản bội. Ông ta vì quyền thế có thể đưa ta lên long sàng, ông ta thực sự nghĩ rằng ta đi đến ngày hôm nay thì sẽ không trả thù ông ta sao.” (Chuyện giữa Thái hậu và Phó tướng nhất định là một đoạn truyện xưa cầu huyết!!!!)

Quế ma ma cầm tay Thái hậu: “Nương nương việc gì phải tự làm mình khó xử, lão nô biết được nương nương sẽ không là như vậy.”

Thái hậu dời tầm mắt khỏi bức tranh, than một tiếng: “Đúng vậy, ai gia sẽ không làm như vậy. Tỷ muội các nàng đánh nha, ai gia cùng lắm chỉ xem chuyện cười mà thôi. Hiện giờ, ngoài hai người con trai, không một ai khiến cho ai gia phải bận tâm suy nghĩ nữa. Không một ai!”

Quế ma ma thấy Thái hậu như vậy, an ủi: “Hoàng thượng và Lục Vương gia đều đã tốt, đều đã tốt rồi.”

Nếu như thực sự đã bỏ xuống thì vì sao ngày nào cũng nhìn bức tranh kia, cũng chỉ là lừa mình dối người thôi.

Nhưng mà, con người cũng phải có lúc lừa mình dối người mới tốt, không phải sao?

“Cũng không biết thân thể ngày càng sa sút này của ai gia còn có thể chống đỡ bao lâu. Triệt nhi không khiến ai gia phải lo lắng quá, nhưng mà Liệt nhi, hiện giờ hãn phiêu bạt nửa đời, bên người lại không có ai. Sao ai gia có thể yên tâm được đây. Thậm chí, ai gia sợ, sợ khi mình không còn, Triệt nhi sẽ không bỏ qua cho hãn.”

Thái hậu cũng có lo lắng của mình.

Quế ma ma vội vàng trấn an: “Hãn là không, tuy Hoàng thượng đối xử lạnh nhạt với Lục Vương gia nhưng lại không hại Lục Vương gia. Nghĩ đến chuyện công chúa Định Ngõa vài ngày trước, không phải là Hoàng thượng cũng không bức Lục Vương gia sao. Huynh đệ như tay chân, Thái hậu không cần quá lo lắng. Còn chuyện Vương phi, ngày khác Thái hậu cẩn thận tuyển chọn một người tốt cho Vương gia không phải là được rồi sao?”

Thái hậu thở dài: “Thằng bé này, lúc trước ai gia đã đề cập một lần, lúc đó hãn quả quyết cự tuyệt, bây giờ cũng hơi 20 tuổi rồi, ngay cả một đứa nhỏ cũng không có. Aizzz...”

Quế ma ma do dự một chút, cẩn thận mở miệng: “Nương người, người chúng ta xếp vào Lục Vương phủ năm trước có báo tin tức qua nhưng à không đợi lão nô điều tra thì công chúa Định Ngõa vào kinh, lại có chuyện này, bây giờ lão nô mới nghĩ đến là do lão nô sơ sót.”

“Chuyện gì?”

“Chắc Thái hậu còn nhớ rõ lúc trước Trần Vũ Lan hãm hại Thuần Chiêu nghi cầu thả với biểu ta, kết quả lại chứng thực đại công tử Nhạc gia là nữ tử.”

Thái hậu gật đầu, ý nói mình nhớ rõ.

“Bên kia truyền đến tin tức chính là Lục Vương gia có vài phần ý tứ với đại công tử Nhạc gia, thường xuyên đến gặp. Nhưng mà trái lại, đại công tử

Nhạc gia lại vô cùng lạnh nhạt.”

Sau khi nói những lời này xong, sắc mặt Thái hậu lạnh xuống: “Ồ nháo.”

Ai cũng nói công tử Nhạc gia này từ nhỏ đã phần nam trang, xuất đầu lộ diện, nhưng cho dù có được nuôi trong khuê phòng thì cũng chỉ là con gái một thương hộ, sao có thể xứng đôi với Liệt nhi?

Chuyện này, vị ở Khánh An Cung cũng biết sao?”

Thái hậu hỏi đến Thẩm Tịch Nguyệt, vẻ mặt khó hiểu.

Quế ma ma lắc đầu: “Chuyện này thì lão nô đã cẩn thận hỏi Tiểu Đẳng Tử, Thuần Chiêu nghi hẳn là không biết được, nàng chỉ có một lần tiếp cận người Thẩm gia đưa vào, cũng không sử dụng nhiều.

“Hiện tại vẫn như vậy sao?”

Quế ma ma lắc đầu: “Từ khi qua năm mới có chuyện của công chúa Dịch Ngõa, chuyện này cũng không giải quyết được gì. Lão nô vừa mới nghe người nói mới nhớ lại chuyện này.”

Thái hậu suy tư một hồi: “Ai gia thấy, Liệt nhi chưa hẳn đã muốn thân cận với cô nương của Nhạc gia, có lẽ là do cô nương của Nhạc gia giao hảo với Thuần Chiêu nghi, tám phần là Liệt nhi vẫn muốn đối phó với Triệt Nhi.”

Hai đứa con trai này, thực là khiến cho người ta không yên lòng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Thật ra thì bên Tịch Nguyệt quả thật không nhận được tin tức Lục vương gia theo đuổi Nhạc Phong. Chủ yếu là cậu Nhạc gia cũng lo lắng thân thể Tịch Nguyệt, sợ nàng lo lắng quá mức những thứ này ngược lại không tốt.

Chuyện như vậy chỉ cần nắm giữ được, trong thời gian ngắn dù sao vẫn không đến nỗi có biến số, vẫn là sinh con quan trọng hơn.

Bởi vì đã vào tháng chín, có lẽ là sắp sinh ngay.

Lúc này mỗi ngày mọi người đều cẩn thận chặt chẽ.

Cứ như vậy, ngược lại Tịch Nguyệt cũng bị làm cho vội vã cuống cuồng. Sau khi trải qua hai lần đau bụng sinh giả, Tịch Nguyệt quyết định buông lỏng tâm tình mình một chút. May mà hiện đã lập xuân, tuy mấy ngày này vẫn lạnh lẽo như vậy, nhưng trên nhánh cây thật dài kia rốt cuộc cũng có vài chồi non và lá cây nho nhỏ.

Cầm Tâm và Chu ma ma đỡ Tịch Nguyệt đều cẩn thận đến cực điểm.

Tịch Nguyệt đi một lát, cảm thấy mấy ngày này mình thật là khẩn trương thái quá rồi, như vậy thật là không tốt.

Có điều rốt cuộc là chưa từng sinh đứa bé, Tịch Nguyệt nhìn Chu ma ma hỏi: “Ma ma, người nói, sinh con cần bao lâu nhỉ?”

Xem lời nói ngây thơ này.

“Việc này đương nhiên là tùy theo mỗi người, như sinh suông sẻ thì chỉ 2-3 canh giờ đã sinh ra, như không phải vậy thì cần hai ba ngày.”

Nghe lời Chu ma ma nói, Tịch Nguyệt nghe rằng sẵn sàng chiến đấu.

Hai ba ngày, nàng nghĩ không dám nghĩ tới.

Chu ma ma làm như sợ nàng sợ hãi, dặn dò: “Việc sinh con này dĩ nhiên là cần dùng sức lực lớn, nhưng giai đoạn trước cũng có đau bụng sinh rất lâu. Khi đó Tiểu Chủ Tử đừng lãng phí hơi sức mình quá nhiều, nhịn được là tốt rồi, đợi đến lúc thật sự muốn sinh mới dùng lực, như vậy mới có thể thuận thuận lợi lợi sinh con ra.”

Tịch Nguyệt bèn vội vàng gật đầu, bày tỏ bản thân mình hiểu.

Thật ra thì ai cũng biết, sinh con này là một cửa ải khó của đàn bà, không nói là một cái thai đầu cho dù là đã sinh rất nhiều thì có lúc cô gái cũng sẽ bởi vì việc này làm mất mạng. Nhưng hiện tại lúc này, Chu ma ma tất nhiên sẽ không nói những lời đả kích người này.

Chủ tử vốn là còn nhỏ tuổi, nếu như nói như vậy, bà sợ là không thỏa đáng.

Đi một lát, Tịch Nguyệt cảm thấy bụng mình có chút không thoải mái, chỉ là cũng không có nhiều lời.

Bởi vì mọi người đều nói sinh đôi không đủ tháng, cũng sẽ sinh sớm chút, vì vậy tám tháng thì nàng đã bắt đầu chuẩn bị. Thế nhưng hai tháng nhóc kia lại giống như không vội vã, đoạn đường này lão đạo lại cũng đến chín tháng.

Mắt thấy mấy lần này đều là sợ bóng sợ gió, Tịch Nguyệt vuốt ve bụng, tiếp tục đi bộ.

Tám phần là trong lòng mình ảnh hưởng.

Chợt co rút, hình như Tịch Nguyệt cảm giác lại đau một cái.

Tuy là cảm thấy có thể vẫn là một động tác giả dối, có điều nàng lại không có tâm tình đi tiếp.

“Ma ma, ta có chút không thoải mái, chúng ta trở về đi thôi.”

Nàng vừa nói ra, Chu ma ma vội vàng hỏi: “Chủ tử cảm thấy nơi nào khó chịu? Đau bụng ư, là phương thức đau thế nào?”

Vậy nếu đau bụng sinh rồi, cho dù là một động tác giả thoáng qua, cũng nhất định phải mau chóng liên lạc người tới đây.

Tịch Nguyệt nhú mày suy nghĩ một chút: “Thỉnh thoảng co rút đau đớn như vậy mấy cái.”

Chu ma ma gật đầu, nhìn dáng dấp lại không giống như sắp sinh.

Có điều để ổn thỏa, bà vẫn dặn dò Cẩm Tâm: “Đi dặn người chuẩn bị, chúng ta thà rằng bận rộn không công, cũng không thể để chủ tử có một tí nguy hiểm.”

Cẩm Tâm vừa nghe, đúng là như thế, vội vàng gọi người tới.

Cũng là một lát khi Cẩm Tâm đi gọi người tới, Tịch Nguyệt lại cảm thấy tần số co rút đau đớn càng ngày càng phát ra nhiều.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ: “Ta muốn hoàng thượng.....”

Chu ma ma vừa nghe, vội vàng trấn an: “Chủ tử ngoan chút, hoàng thượng tới đây ngay, ngài tạm chịu đựng chút.”

“Ta muốn hoàng thượng, người không đi gọi hân, làm sao hân sẽ tới đây?”

Tịch Nguyệt nhin đau, núu lấy quần áo Chu ma ma.

Thật ra thì Tịch Nguyệt cũng có ý nghĩ của mình, trong cung này nàng hiểu sâu sắc rằng sinh con là một chuyện hung hiểm cỡ nào. Nàng đã đặt tất cả những thứ này dựa vào trên người hoàng thượng, hân nhất định phải tới, hân tới rồi, nàng mới có thể an toàn thêm mấy phần.

Có điều Tịch Nguyệt lại không biểu hiện những ý tưởng này của mình ra, chỉ là giống như đứa bé nỉ non: “Ta muốn hoàng thượng, ta muốn hoàng thượng.....”

Lúc này Khánh An cung, mấy đại cung nữ cũng đã tới.

Thúy Văn cũng không kịp nhớ cái khác: “Ta sức lực lớn, ta giúp di chuyển chủ tử tới trên giường nhé.”

Chu ma ma ngăn ra, gạt đầu.

Thúy Văn vốn chính là làm chút công việc chân tay, đúng là sức lực khá lớn, thừa dịp thời gian đỡ Thẩm Tịch Nguyệt, âm thầm chấn mạch cho nàng.

Thấy hơi thở nàng rất bất ổn, biết là sợ rằng sắp sinh.

“Chu ma ma, chủ tử đây sợ là sắp sinh.” Nàng nói như vậy, người khác không cảm thấy có cái gì, nhưng dù là Thẩm Tịch Nguyệt hay là Cẩm Tâm đều hiểu ngay, đây là sắp sinh rồi.

Tịch Nguyệt thì khóc khê: “Ta muốn hoàng thượng, ta muốn hoàng thượng.....”

Mà Tuyên Minh điện cách đó không xa, Cảnh đế đang phê sửa tấu chương, thấy Lai Hỉ bước vào cửa, hỏi “Có chuyện gì sao?”

“Người Khánh An cung qua đây, nói là Thuần Chiêu Nghi sắp sinh, không ngừng kêu muốn..... Muốn ngài.”

Ngày xưa Đức Phi sinh cũng không ngừng lớn tiếng gào thét gọi hoàng thượng. Cảnh đế cũng chỉ là nhìn bên kia một chút rồi lại rời đi. Cũng không biết Thuần Chiêu Nghi này cũng là như thế hay không.

Cảnh đế đặt bút xuống: “Khởi giá.”

Đợi Cảnh đế đi tới chỗ Khánh An cung, nơi này đã chuẩn bị thỏa đáng, tất cả ma ma đều là Cảnh đế sắp xếp xong trước đó, theo lý thuyết là tuyệt đối không nên có vấn đề. Nhưng Chu ma ma vẫn sắp xếp Cẩm Tâm kiểm tra cẩn thận, ngược lại Cẩm Tâm cũng là một người cẩn thận, dẫn theo Thúy Văn kiểm tra từng người một.

Lúc này, nàng cũng không sợ bại lộ Thúy Văn rồi, sinh con này vốn là chuyện lớn liên quan tới mạng người. Nếu như chủ tử không còn, ả núp hay không ả núp thì có thể thế nào. Vả lại, tín nhiệm Thúy Văn này lại không có vấn đề lớn.

Cảnh đế nhìn các nàng hết lòng kiểm tra, bước nhanh đi vào bên trong phòng.

Tiếng Tịch Nguyệt không lớn, giống như động vật nhỏ hừ hừ thật thấp: “Ta muốn hoàng thượng, ta muốn hoàng thượng.....”

Chu ma ma thấy Cảnh đế đến, thở phào nhẹ nhõm, bèn tranh thủ tránh khỏi vị trí của mình.

Thấy Cảnh đế tới, nàng chép miệng, nhả nhủ: “Nếu như, nếu như mà thiếp có chuyện gì, nhất định phải giữ được đứa bé của chúng ta.”

Mở miệng câu thứ nhất chính là cái này, Cảnh đế trách mắng: “Nói nhăng gì đó, nàng sẽ không sao.”

Giọng nàng thật thấp: “Thiếp...thiếp nói là ngộ nhờ.”

Năm lấy vạt áo hắt: “Nếu như có, xin bảo vệ tốt đứa bé của chúng ta. Đừng đối xử lạnh lùng giống như với Vũ Nhi vậy có được hay không?”

Cảnh đế vừa suy nghĩ, có lẽ Tịch Nguyệt cũng coi như có bóng ma đối với chuyện này.

Mẫu thân mình chết vì khó sinh, hoàng hậu Tuệ Hiền Phó Cẩn Tú của hắt cũng chết vì khó sinh.

Tuổi nàng nhỏ như vậy tất nhiên là thấp thỏm đối với chuyện này.

Năm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng vào trong bàn tay to của mình, trấn an: “Sẽ không có chuyện, nàng sẽ bình an, không phải là nàng còn có thật nhiều nguyện vọng sao, tuyệt đối không được quên, đừng quên! Nếu như nàng không chịu sinh con thật tốt, trẫm sẽ không thương bọn nó, không quan tâm bọn nó chút nào.”

Tịch Nguyệt nén nước mắt trong đôi mắt: “Người đồng ý với thiếp.....”

“Không được! Tự mình chăm sóc đứa bé.” Cảnh đế nói xong, chính là độc ác buông tay nàng ra rồi đi tới ngoài phòng.

Lúc này, hắt tuyệt đối không thể đồng ý nàng, có phần lo lắng này thì nàng mới có thể thêm kiên cường.

Chờ tới viện, Cảnh đế nhìn kỹ mới phát hiện, tất cả mấy bà đỡ đẻ đều đổi thành quần áo giống nhau như đúc.

Quả Nhi thấy Cảnh đế nhìn sang, giải thích: “Đây là Chu ma ma định ra quy củ trước đó. Nói như vậy chính là không thể gian lận trên quần áo.”

Cẩn thận chèo thuyền đi được vạn năm, như vậy luôn luôn đúng.

Chuẩn bị tất cả thỏa đáng, những ma ma này theo thứ tự tiến vào bên trong phòng, việc sinh con này dĩ nhiên là Cảnh đế không thể ở trong phòng, nhưng nghe trong phòng im ắng, cũng không có tiếng vang gì.

Cảnh đế bắt đầu không yên lòng.

Sinh con nào có không nói tiếng nào.

Trong chốc lát, chỉ thấy Hạnh Nhi vui vẻ chạy ra.

“Hoàng thượng, chủ tử nói hay là ngài trở về cung nghỉ ngơi đi, *d&d#l@q^d nàng sẽ cố gắng sinh, bên ngoài vẫn lạnh lắm. Ngài không được cảm lạnh.”

“Trở về hầu hạ chủ tử nhà người, chuyện bên ngoài này không cần các người trông nom. Lạnh chút còn có thể chết rét hay sao?”

Cảnh đế cũng không cho nàng ấy vẽ mặt gì tốt, Hạnh Nhi rụt đầu lại, lại vội vàng đi về.

Cảnh đế ở nơi này, trong chốc lát thời gian thì một đám phi tần thuận tiện tới đây.

Cảnh đế thấy các nàng đều là trang phục lộng lẫy, cũng không biết là tới thăm viếng hay là tới quyến rũ mình, trong lòng không vui.

Lai Hỉ thấy mấy ngày nay có chút lạnh bèn khuyên, khuyên để chủ tử gia đến trong sảnh.

Bởi vì Tịch Nguyệt sinh con nên đã dời đến Thiên Điện.

Lúc này Tịch Nguyệt đau bụng sinh thêm kịch liệt, nhưng nàng cũng nhớ kỹ trước đó Chu ma ma nói cho nàng biết, còn chưa có bắt đầu chuẩn bị

sinh thì không thể dùng sức lực, phải nhịn, tích góp sức lực.

Cho dù là rất đau, đau lắm, nhưng Tịch Nguyệt vẫn chỉ siết góc chăn thật chặt, hết sức nhẫn nại như cũ.

Đại sảnh và Thiên Điện này cách cũng không xa, chỉ cần Tịch Nguyệt gọi ra, thì đại sảnh này nhất định sẽ nghe.

Lúc này có vài người trong lòng cũng vô cùng không hiểu.

Thừa dịp có hoàng thượng biểu hiện mình đau nhiều chút, sau này không phải hoàng thượng sẽ thêm quý trọng sao! Cơ hội này thật tốt lại không biết lợi dụng.

Nhìn khuôn mặt nàng nhỏ nhắn trắng xanh, không ngừng chảy mồ hôi, thở hổn hển, Cẩm Tâm đau lòng cầm khăn lông lau giọt mồ hôi cho nàng.

Đến sau đó, Tịch Nguyệt đã không biết là mình nhịn bao lâu, qua bao lâu.

Chỉ nghe Chu ma ma hô to: “Tốt lắm, nường nường, không cần chịu đựng, hiện ngài lấy toàn bộ hơi sức đều sử dụng ra hết đi.”

Nghe lời này, hình như Tịch Nguyệt đã cảm thấy, đã thấy con nít mập mạp.

“Nường nường, ngài dùng sức nào.....”

Tận đến giờ phút này, Tịch Nguyệt cũng không có hô to, ngoài miệng cắn khăn, cực lực dùng sức.

Nàng không kêu, nàng không kêu, như vậy dùng ít sức lực, nàng muốn chuyên tâm sinh con.....

“Tối, lại gắng sức, lại dùng sức lực, đã có thể nhìn thấy đứa bé, dùng sức.....”

“Nường nường, Tiểu Chủ Tử đã ló đầu, ngài lại gắng sức nữa.....”

Trong phòng là một mùi máu tanh nồng đậm, nhưng Tịch Nguyệt đã không cảm giác được, hình như là rốt cuộc có cái gì thoát ra.

Lại nghe tiếng Chu ma ma: “Thật tốt quá, thật tốt quá, là một tiểu công chúa.....”

“Oa oa oa.....” Hình như là bị đánh một cái, đứa bé oa oa khóc lên.

Chu ma ma nhấn xuống, biết trong bụng còn có một đứa, hô: “Nường nường, ngài dùng một chút hơi sức, còn có một Tiểu Chủ Tử, ngài cũng không thể nghỉ ngơi đâu, ngài dùng sức, ngài sinh Đại công chúa này rất tốt đấy, dùng sức.”

Tịch Nguyệt đầu óc không tỉnh táo, tuy nhiên nàng lại rõ ràng nghe được lời Chu ma ma nói.

Lúc này nàng hết sức ương ngạnh, nàng cắn hàm răng đến trắng bệch, cả người giống như vớt ra từ trong nước vậy, chỉ là vẫn không ngừng dùng sức.

“Đã thấy đầu rồi,.....”

Hình như cảm giác thân thể chợt nhẹ đi, Tịch Nguyệt đúng là cảm giác cái gì trong cơ thể rời khỏi.

“Trời ạ, không đúng, không đúng, nường nường mang thai là ba bào thai, đây còn có một đứa bé đấy.....”

Lúc này thần trí Tịch Nguyệt đã không rõ ràng, tuy nhiên nàng vẫn dựa theo âm thanh có thể tin tưởng bên tai kia, không ngừng dùng sức, ừ, Chu

ma ma bảo nàng dùng sức thì nhất định phải dùng sức, vậy thì con nàng mới có thể bình an, ừ, dùng sức.....

“Nương nương, tiểu hoàng tử sinh ra, tiểu hoàng tử sinh ra rồi. Người nhìn xem, là một tiểu công chúa, hai tiểu hoàng tử. Ngài đây là ba bào thai đấy!”

Tịch Nguyệt nghe giọng Chu ma ma vui sướng, biết cuối cùng mình sinh xong rồi, từ từ ngủ thiếp đi.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Từ khi Tịch Nguyệt bắt đầu sinh đến thuận lợi sinh ra, Cảnh đế vẫn luôn lo lắng chờ đợi, bản thân hắn cũng không biết bao lâu nhưng thời gian lâu như vậy, hắn vẫn cứ không nghe thấy Tiểu Nguyệt Nhi yếu ớt của hắn hô to tan nát cõi lòng.

Còn nhớ vào lúc Đức Phi sinh chính là kêu đến cuồng loạn.

Lai Hỉ vẫn luôn đứng ở cửa nhìn xung quanh, bên kia âm thanh nhỏ đương nhiên là bên này không nghe thấy.

Không quan tâm các nương nương này muốn cái gì, hoàng thượng lại lo lắng ngóng trông Thuần Chiêu Nghi có thể sinh suông sẻ thuận lợi.

Xa xa thấy Hạnh nhi cô nương bên cạnh Thuần Chiêu Nghi ôm em bé ra ngoài, Lai Hỉ vội vàng báo tin vui: “Hoàng thượng, sinh rồi sinh rồi, nương nương đã thuận lợi sinh rồi.”

Lai Hỉ vừa nhìn, phía sau lại đi theo hai ma ma, ba cái tã lót nho nhỏ.

Lai Hỉ nói chuyện đã có chút nói lắp: “Này, Chiêu Nghi nương nương sinh chính là,.. là ba bào thai.”

Cảnh đế nghe xong lời ấy liền đứng lên, lại nghe nói là ba bào thai, lại ngớ ra ở chỗ đó.

Bộ dáng không thể tin được.

Vào thời gian hẵn đờ ra, Hạnh nhi đã hợp tác với hai ma ma ôm ba tiểu chủ nhân vào cửa.

Ba người đều nói lời may mắn, vào lúc này Cảnh đế mới biết, Tịch Nguyệt sinh một Tiểu công chúa, hai tiểu Hoàng tử. Tuy rằng đây xem như là đủ tháng, thế nhưng rốt cuộc là ba bào thai, ba đứa nhóc đều là nho nhỏ.

“Thật nhỏ.”

Cảnh đế nhìn ba tiểu bất điểm này, than thở.

Bên cạnh, phi tần cũng hiểu chuyện, thấy thế vội vàng khen ngợi may mắn.

“Thân thể chủ nhà người như thế nào?”

Hạnh nhi trả lời: “Chủ nhân bởi vì dùng sức quá mức nên đã ngất đi, có điều đã kiểm tra cẩn thận, cũng không đáng ngại. Có lẽ là quá mệt mỏi.”

Cảnh đế đánh giá ba đứa bé, ba đứa bé đều nhắm mắt lại, xem ra rất mềm mại.

“Đứa nào là Tiểu công chúa?” Đứa bé vừa ra đời đương nhiên là không nhìn ra nam nữ.

Hạnh nhi bèn vội vàng đưa đứa bé tự mình ôm tới gần, Cảnh đế đưa tay liền muốn đón lấy, Hạnh nhi lại không dám.

Run run rẩy rẩy: “Hoàng, hoàng thượng. Tiểu công chúa còn ...còn quá nhỏ, thân thể cũng yếu. Ngài...” Ngài biết ôm sao?

Nhưng lời này, nàng thật sự là không có cách nào nói đâu!

Lai Hỉ bên cạnh cũng nhìn ra nàng khó xử, giúp đỡ nói chuyện.

“Chủ nhân, Tiểu công chúa còn nhỏ, qua lại đôi tay như thế sợ rằng cũng dễ thức tỉnh.”

Cảnh đế lườm hắt một cái, lại trừng Hạnh nhi một chút: “Đưa cho trẫm.”

Lời này nói đúng là như chặt đinh chém sắt.

Hạnh Nhi không có cách nào, chỉ có thể đưa tiểu chủ nhân cho Cảnh đế, lúc này trong lòng loạn tung phèo. Làm sao Hoàng thượng ôm đứa nhỏ chứ.

Mà các vị phi tần lại không ngờ, ba đứa bé này, hoàng thượng lại chủ động ôm Tiểu công chúa.

Chẳng lẽ, hoàng thượng muốn một đứa con gái là thật, muốn một Tiểu công chúa?

Cảnh đế thật sự không biết ôm con, tư thế hắt ôm dường như là vô cùng làm người không thoải mái. Cô nhóc bẹp miệng, có điều lại không khóc.

Cứ nhìn đứa bé như vậy, một lúc lâu, Cảnh đế lại sẽ chuyển ánh mắt qua trên người hai đứa con trai khác, ba đứa bé to nhỏ xấp xỉ. Tướng mạo cũng gần giống nhau, cũng không thể nhìn ra cái gì.

“Rầm rập” tiếng bước chân truyền đến.

Có lẽ ở trong cung này người có thể tùy ý chạy nhanh như vậy cũng chỉ có hai tiểu Hoàng tử thôi.

Đúng như dự đoán, chính là hai đứa bé này, hai đứa mới học xong từ thượng thư phòng.

Nghe nói Thuần Chiêu Nghi đang sinh thì hai đứa bèn chạy tới. Đối với chuyện này, Nghiêm Gia đương nhiên là không có cảm xúc sâu như Nghiêm Vũ.

Tuy là hăn nhỏ, nhưng hăn cũng hiểu được, sinh con này sẽ chết người.

Thở hồng hộc chạy tới, chính là thấy ba cái tã lót nho nhỏ, hai đứa đều có chút giật mình, hai mặt nhìn nhau.

“Làm sao các con qua đây?” Cảnh đế nhìn hai đứa con trai chạy tới rồi hỏi.

Nghiêm Gia là chuyển tới ở Tuệ Từ cung sau, mà Đức Phi lại xảy ra chuyện như vậy, hăn đã không phải cái gì cũng không hiểu. Không biết sao, từ đó hăn cũng trở nên nhát gan hơn một chút.

Lại vì Nghiêm Vũ xấp xỉ với tuổi hăn, lại là anh em, chính là bắt đầu ý lại vào Nghiêm Vũ. Lúc này lại là như thế, Nghiêm Gia thấy mặt Cảnh đế không hề cảm xúc hỏi chuyện, tiềm thức hăn bèn kéo góc áo Nghiêm Vũ.

Mà Cảnh đế tất nhiên là sẽ không bỏ qua loại mờ ám này của hai đứa.

Nghiêm Vũ tự nhiên cũng có chút sợ, nuốt nước miếng một cái, hăn làm như cố lấy dũng khí.

“Gặp qua phụ hoàng. Chúng con, chúng con đến xem tiểu muội muội.” Lời này đáp đến đúng là nhanh.

Cảnh đế nhếch lên khóe miệng: “Lại đây.”

Ế?

Hai đứa nhóc liếc mắt nhìn nhau, có điều cuối cùng là không địch lại phụ hoàng mê hoặc như vậy.

“Đến, đây chính là tiểu muội muội các con.” Cảnh đế bèn ngồi xổm xuống, hai nhóc con vội vã vây lại.

Hai đứa đều hiếm thấy phụ hoàng của mình như vậy, có chút kích động.

Lại nhìn tiểu bất điểm kia, lông mày nho nhỏ, mũi nho nhỏ, miệng nho nhỏ, chỗ nào cũng nho nhỏ.

Nghiêm Vũ đưa tay ra muốn chạm vào, nhưng trong lòng hình như lại cực kỳ thấp thỏm, tay nhỏ cứ đặt ở giữa không trung như thế.

Nụ cười của Cảnh đế lại hơi lớn: “Đến, sờ sờ muội muội, có điều phải nhẹ nhàng.”

Nghiêm Vũ bèn vội vàng gật đầu, tay nhỏ nhẹ nhàng chạm vào hai má tiểu muội muội. Chỉ một tý như thế, vội vã lấy ra.

Tiểu muội muội thật mềm.

Nghiêm Gia bên cạnh nhìn ca ca đụng vào, cũng tha thiết mong chờ nhìn: “Con có thể, có thể không?”

Cảnh đế gật đầu.

Không thể chờ đợi được nữa!

Ừ, thật mềm, rất mềm...rất mềm!

“Tiểu muội muội thật đáng yêu.”

“Còn có hai tiểu đệ đệ. Sau đó Vũ Nhi và Gia Nhi đều là đại ca ca.” Cảnh đế hiếm khi thấy dịu dàng như vậy, đừng nói hai đứa bé mà phi tần ở đây cũng cảm thấy được dịu dàng gọi tình kia.

Hai nhóc con lại đến nhìn đôi song sinh kia.

Xem xong lại nhìn Tiểu công chúa, phát biểu cảm xúc: “Ba người bọn nhỏ thật giống.”

Lai Hỉ ở bên cạnh cười: “Ba bào thai, tất nhiên là như vậy.”

Nghiêm Vũ nhìn Lai Hỉ, lại nhìn Cảnh đế, chần chờ hỏi: “Chúng con, lúc chúng con mới vừa sinh ra cũng nhỏ như vậy sao?”

Cảnh đế trả đứa bé lại cho Hạnh nhi, Hạnh nhi tiếp nhận đứa bé, nỗi lòng luôn lo lắng cuối cùng cũng coi như là thả xuống.

Xoa xoa đầu Nghiêm Vũ: “Đúng đấy, cũng nhỏ như vậy.”

Dường như là rất yêu thích cảm giác phụ hoàng xoa xoa đầu mình, Nghiêm Vũ híp híp mắt, vẻ mặt kia đúng là vô cùng giống với Cảnh đế.

Nhìn hai đứa con trai khoẻ mạnh kháu khỉnh này, lại nhìn ba đứa nhóc trong tã lót, Cảnh đế đúng là nở nụ cười phát ra từ thật lòng.

“Lai Hỉ, truyền trẫm ý chỉ, Thuần Chiêu Nghi hiền lương thực đức rất được lòng trẫm. Bây giờ sinh hạ ba bào thai Long Phượng càng là niềm vui của hoàng thất. Đặc biệt tấn phong là tòng nhất phẩm quý phi.”

Lời vừa nói ra, phi tần ở đây hoàn toàn kinh hãi.

Các nàng đương nhiên là nghĩ tới Thuần Chiêu Nghi này sẽ tấn phong, nhưng vượt qua hai cấp, trực tiếp từ Chiêu Nghi phong thành Quý phi đứng đầu tứ phi, đây là cao quý cỡ nào.

Ngoại trừ hoàng hậu và Hoàng quý phi, nàng chính là cao nhất trong phi tần hậu cung này.

Mà bây giờ hai vị trí này đều trống không.

Cho dù Tề phi luôn luôn thận trọng giỏi về ẩn nhẫn cũng đổi sắc mặt, mà Huệ phi căn môi đứng ở nơi đó càng là kinh ngạc quá sức.

Cô gái mới vừa qua sinh sản thì không thể thăm viếng, Cảnh đế cũng không phá hoại quy củ, biết Thẩm Tịch Nguyệt không sao mà lại đã gặp ba

đứa bé, bèn gật đầu: “Mấy người các người ôm đứa bé đến chỗ Thái hậu. Vũ Nhi Gia Nhi cũng theo về.”

Lai Hỉ gật đầu với tâm phúc phía sau, tiểu thái giám bèn dẫn đường ở phía trước.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn những phi tần này, tâm tình Cảnh đế dường như không tệ: “Các người cũng giải tán tất cả đi, không cần đợi ở chỗ này. Dù chờ ở chỗ này, cũng không giúp đỡ được gì. Lai Hỉ, khởi giá!”

Theo Cảnh đế rời đi, những phi tần này cũng mặt ủ mày chau từng người từng người rời đi theo.

Vào lúc này bảo các nàng cười mà hoàng thượng lại không ở đây, các nàng thật sự là không cười nổi.

Thẩm Tịch Nguyệt bình an sinh ra đứa bé, hơn nữa còn là ba bào thai.

Hoàng thượng tấn nàng làm quý phi, sau đó, sau đó ở đâu còn có Thuần Chiêu Nghi gì, đây chính là Thẩm quý phi.

Tĩnh Tiệp dư Bạch Du Nhiên dẫn cung nữ thiếp thân theo bên cạnh hồi cung.

Thấy trước sau không người, tiểu cung nữ trầm thấp mở miệng: “Chủ nhân. Bây giờ Thẩm quý phi này bình an sinh ra đứa bé. Chúng ta đúng là phải đưa chút lễ vật gì?”

Hai chữ “Lễ vật” này, âm rất nặng.

Bạch Du Nhiên trừng nàng ta một chút: “Đương nhiên là phải chuẩn bị lễ vật, có điều đúng là cần ta xem qua. Người cũng không cần phỏng đoán lung tung tâm ý của ta.”

Cung nữ đáp: “Nô tỳ hiểu. Là nô tỳ nghĩ quá nhiều.”

“Ban đầu người tiến cung chính là đi theo bên cạnh ta, nhưng hiện tại còn lỗ mãng như vậy, có một số việc vạn không thể làm quá mức, cũng phải xem xét thời thế. Bây giờ danh tiếng Thâm quý phi đang mạnh mẽ, hơn nữa người xem tư thế sinh sản kia, nếu như không có bút tích của hoàng thượng thì như thế nào ta cũng không tin. Chúng ta yên phận, tội gì trêu chọc nàng ta. Từ đầu đến cuối, ta cũng không muốn ăm ỉ trở mặt với nàng ta.”

Bạch Du Nhiên vừa đi vừa nói, âm thanh rất thấp, có điều bốn phía trống trải ngược lại cũng đúng là an toàn.

“Nô tỳ rõ rồi.”

Bạch Du Nhiên thoáng nhếch lên một nụ cười: “Vô duyên vô cớ, lẽ nào ta muốn hại người sao. Có thể Bạch Tiểu Diệp đáng chết, ta chỉ là mượn lực đả lực thôi. Bây giờ như vậy chính là rất tốt. Ta cứ yên phận bảo vệ con của ta.”

Tuy nàng không tự mình ra tay, có điều lại hiểu phương pháp mượn lực đả lực tốt này, càng biết rõ nhược điểm trên tính cách của Bạch Tiểu Diệp. Đúng như dự đoán, mấy lần đều chiếm được hiệu quả tốt.

Tuy nhiên chính là bởi vậy, nàng đã có chút dẫn đến hoàng thượng nghi ngờ, tuy rằng hoàng thượng nhìn như dịu dàng đa tình đối với người, nhưng Bạch Du Nhiên nàng cũng không phải là một người chờ mong ái tình, nàng cũng có chút phân tích đối với Cảnh đế này.

Ngày đó nàng rắc xuống bột tan kia, vốn là để cho hoàng thượng càng thêm coi trọng cái thai của mình, ai ngờ Đức Phi và An tu nghi lại bị trúng châu.

Nàng biết An tu nghi này vẫn luôn điều tra việc ngày đó.

Nàng ta tuyệt đối không tin cái kết luận kia.

Cũng may nhờ Đức Phi phạm tội, nếu không, sao nàng có thể lợi dụng Đại cung nữ tín nhiệm bên cạnh Đức Phi đổ tội việc này đến trên người nàng ta?

Nở nụ cười, Bạch Du Nhiên hài lòng thầm nghĩ: lại không phải bật ra từ trong khe đá, cho dù trung thành thì người này cũng có cha mẹ chị em.

Đức Phi, người đúng là quá mức tự phụ đấy!

Cho rằng qua chuyện này, An tu nghi cũng sẽ không tiếp tục nhìn chăm chăm nàng. Có điều, tai họa lúc mình sinh quả thật Đức Phi và An tu nghi không trốn khỏi, chỉ là không biết được là người nào gây nên?

Không có quan hệ, hết thấy đều không có quan hệ, nàng sẽ tra được, nếu để cho nàng biết được chân tướng sự thực.

Nắm chặt nắm đấm, nàng nhất định khiến người kia trả lại gấp trăm lần ngàn lần.

“Nên điều tra, không thể ngừng, có điều nhớ kỹ hết sức cẩn thận.”

“Nô tỳ rõ ràng, chủ nhân yên tâm đi.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Tịch Nguyệt mê man tỉnh lại, giật giật tay chân, đưa bé đâu? Lúc này sao bên cạnh cũng không có người hầu hạ.

Nhưng tuy là thân thể mình có chút yếu lại không có cảm giác sinh sản, nàng có chút không hiểu, nhìn kỹ lại một lần, vẻ mặt trở nên tái xanh.

Đây, đây là?

Vội vàng xuống giường, tra xét mọi nơi, lúc này vẻ mặt Tịch Nguyệt cũng không có một tý hồng hào.

Đây không phải là Khánh An cung.

Đây là, đây là, đây là nàng kiếp trước, tẩm cung kiếp trước?

Tại sao có thể như vậy, tại sao lại có thể như vậy?

Tịch Nguyệt hốt hoảng di chuyển chung quanh, nhưng cuối cùng không bắt được trọng điểm.

“Cầm Tâm, Cầm Tâm.....” Cũng không có bất kỳ kẻ nào đáp lại.

Tịch Nguyệt vội vàng lao tới trước bàn trang điểm, nhìn bóng dáng trong gương kia, thế này sao là Thâm Tịch Nguyệt mới vừa sinh qua, sắp 16 tuổi? Đây rõ ràng là nàng hai mươi ba tuổi.

Sao lại như thế?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ tất cả trước đó chỉ là một giấc mơ?

Trang công Mộng Điệp?

Tịch Nguyệt không thể tin được tất cả những thứ này.

Tiếp tục kêu: “Hạnh Nhi ——”

Vẫn không có ai đáp lại.

Cả tấm cung này giống như là một hòn đảo hoang vu không người ở, cho dù nàng kêu người nào thì cũng không có ai đáp lại.

Lúc này Tịch Nguyệt đã mê mang, nếu như ...nếu như hết thảy đều là mơ, trang@d#d#l#q#d@bubble hoàng thượng là mơ, Thẩm gia là mơ, con nàng là mơ, vậy tại sao không để cho nàng vẫn sống trong mơ?

Tại sao phải trở lại thực tế?

Tại sao?

Lúc này tinh thần Tịch Nguyệt đã hơi tan vỡ, lại mơ mơ màng màng ra khỏi tấm cung.

Đứa bé đâu? Con nàng đâu?

Ra khỏi tấm cung của nàng, vậy bên ngoài càng là có rất nhiều người.

“Các người, Hạnh Nhi đâu?” Nàng hỏi.

Nhưng lại không có người trả lời nàng.

Hai tiểu thái giám bưng hộp đựng thức ăn trong tay, nhìn cung điện này, đáng tiếc nói: “Người xem một chút, cung điện này thật đẹp, tại sao lại bị đốt thành như vậy? Chà chà!”

Tịch Nguyệt không rõ tại sao, quay đầu lại theo tầm mắt bọn họ, trong lòng bỗng cả kinh.

Mới vừa rồi lúc nàng đi ra còn là cung điện thật đẹp, vậy mà hoàn toàn là bộ dáng từng bị ngọn lửa tập kích.

Khắp nơi thê lương (im lìm vắng vẻ).

Tịch Nguyệt lấy làm kinh hãi, có điều cũng không chế lại tinh thần.

Nhìn hai tiểu thái giám này, nàng hơi lớn giọng chút.

Lại phát hiện bọn họ vẫn giống như là chẳng thấy nàng.

Tịch Nguyệt căn môi, không biết đây là xảy ra chuyện gì.

Chỉ là ngược lại lúc này nàng cũng không phải là cái gì cũng không biết, dù sao lúc trước nàng đã có thể sống lại. Hôm nay tuy là vô cùng quý dị, nhưng nàng vẫn không lo sợ giống mới vừa rồi.

Tại sao nàng phải trở lại? Tại sao vậy chứ?

Đây là mơ sao?

Hay là, sống lại trước đó mới là mơ?

Hết thảy Tịch Nguyệt đều không biết, có điều cũng theo phần chấp niệm này đi tới Tuyên Minh điện, nơi này vẫn không có ai có thể thấy được nàng.

Chỉ thấy Lai Hỉ đứng trước cửa, vẻ mặt lại có vẻ già hơn chút so với trước kia.

Tịch Nguyệt trực tiếp đi qua từ bên cạnh hắn, nhưng mà hắn lại không biết gì cả.

Nghiêng đầu một chút, nàng cứ như vậy mà đi đến Tuyên Minh điện của hoàng thượng.

Cũng không biết tại sao mình muốn tới nơi này, tuy là suy yếu nhưng trái lại nàng cũng không cần nghỉ ngơi.

Trong phòng cũng không phải là một mình Cảnh đế, Tịch Nguyệt bước vào ngưỡng cửa, đã thấy chính là Lai Phúc quỳ xuống đầu tiên.

Mà lúc này đây Lai Phúc cũng không cười đùa giống như ngày xưa, ngược lại là cẩn thận và cung kính hồi báo.

“Lục vương gia đi gặp Thái hậu rồi, chắc là nhắc đến chuyện cưới Nhạc Phong.”

Lục vương gia muốn cưới Nhạc Phong?

Tịch Nguyệt lấy làm kinh hãi, nhìn về phía Cảnh đế.

Chỉ là rất dễ nhận thấy, hai người kia cũng không biết nàng đến.

“Giết nàng ta, bảo ám vệ giả trang thành Nhạc Phong giả đi.” Cảnh đế quyết định thật nhanh.

Nhưng trong lòng Tịch Nguyệt lại ngội lạnh một hồi, không...đừng giết chết biểu tỷ.

“Vậy Nhạc gia xử lý như thế nào?”

Cảnh đế than một tiếng: “Nếu trăm đã thả bọn họ, chính là thả đi, bọn họ lật không nổi sóng lớn gì, nhưng người cũng phải sắp xếp người nhìn chăm chú vào. Dù như thế nào, bọn họ luôn là người thân Thẩm Tịch Nguyệt.”

Tịch Nguyệt không hiểu nhìn hắn, vẻ mặt tối tăm.

Hắn quả quyết giết cả nhà của nàng như vậy lại không may may toan tính muốn giết biểu tở nàng, hôm nay lại nói gì là người thân nàng.

Nghiêm Triệt, người quả thật là buồn cười.

Tịch Nguyệt cắn môi đứng nơi đó.

“Vậy bên thái hậu?”

Tịch Nguyệt không biết tại sao chuyện như vậy lại trộn lẫn đến trên người thái hậu.

Cảnh đế đứng lên, đi tới bên cửa sổ.

Hình như là suy nghĩ rất lâu, thở dài lần nữa.

“Nếu Thái hậu hận Nhạc Khuynh Thành, hận Thẩm gia, hận Nhạc gia như vậy. Thẩm gia cũng sụp đổ rồi, cứ để cho Thái hậu nghỉ ngơi cho khỏe đi. Thân thể bà cũng không tiện!”

“Àm!”

Lời Cảnh đế nói giống như một tiếng sét hoàn toàn phá huỷ nàng.

Thái hậu, Thái hậu hận Thẩm gia? Tại sao, tại sao chứ?

Nàng từng nghĩ rất nhiều nguyên nhân Thẩm gia gặp chuyện không may, cũng cho rằng rất nhiều người hãm hại, nhưng mà, nhưng dù như thế nào cũng không ngờ là trên người Thái hậu này!

Lão nhân hiền lành kia, tại sao, tại sao?

Nước mắt Tịch Nguyệt không ngừng chảy, nàng che miệng ngồi xổm xuống, khóc thút thít thật thấp, nhưng cuối cùng thì không chống đỡ được đau buồn của mình, càng khóc tiếng càng lớn.

Nhưng cho dù như vậy thì thế nào.

Không có ai phát hiện nàng, không có ai.

Cho đến khi khóc co quắp trên đất, Tịch Nguyệt nghe Cảnh đế nói: “Thật ra thì, trẫm vẫn có một chút tình cảm đối với Thẩm Tịch Nguyệt. Nhưng nàng đã rất bướng bỉnh, quá bướng bỉnh rồi, năm đó vì chuyện đứa bé mà không chịu tha thứ trẫm.”

Tịch Nguyệt ngồi tê liệt trên đất, ngơ ngác nhìn Cảnh đế.

Lại thấy hăn lắc đầu một cái: “Tất cả đều đã qua. Nếu việc đã đến nước này thì như vậy đi.”

Lai Phúc nhanh nhẹn đi xuống.

Tịch Nguyệt vẫn nhìn hăn như vậy.

Lại thấy hăn cũng lấy tay che mặt.

Lúc lâu, nàng nghe thấy hăn nỉ non: “Trẫm không bỏ được nàng, Tịch Nguyệt, trẫm không bỏ được nàng...Tại sao nàng muốn chết.....”

Ngoại trừ một năm trước kia, Cảnh đế cũng không có quan tâm nàng hơn bao nhiêu, cho dù là thăng phần vị cũng chỉ là dưới kết quả đại phong hậu cung. Nhưng hiện nay hăn làm cái gì, lúc hăn một mình lại làm cái gì.

Hăn nói, hăn không bỏ được nàng?

Hăn không bỏ được nàng?

Lắc đầu một cái, có điều đã mất đi mà thôi, cũng chỉ là như thế.

Nếu quả thật có cảm tình đối với mình, thật sự không nỡ lòng bỏ mình, sao hăn lại chém đầu cả nhà Thẩm gia, làm sao lại làm như không thấy đối

với nàng?

Tịch Nguyệt không muốn nhìn lại người đàn ông này, một chút cũng không muốn nhìn lại.

Lão đảo bò dậy, nàng chỉ muốn đến Tuệ Từ cung, chỉ muốn đến Tuệ Từ cung hỏi Thái hậu một chút, tại sao phải làm như vậy, tại sao muốn hại nhà nàng đến nước này?

Lúc này đường đi đến Tuệ Từ cung là một con đường Tịch Nguyệt quen thuộc trong cung, dĩ nhiên nhưng hôm nay lại hoàn toàn cảm thấy vô cùng dài đằng đẳng.

Tịch Nguyệt lão đảo vào cửa, chỉ thấy Lục vương gia ở đây. Nghĩ đến người này theo đuổi có thể hại Nhạc Phong, Tịch Nguyệt vô cùng hận anh em bọn họ.

Mà lúc này hai người đang tranh chấp.

“Mẫu hậu, cho dù ngài nói như thế nào, ta cũng nhất định phải cưới nàng.”

Tịch Nguyệt nhìn lại phía Thái hậu, lúc này khí sắc bà vô cùng không tốt.

“Không được, người đường đường là Lục vương gia, cưới một nhi nữ Thương Hộ, còn là khuê nữ Nhạc gia, trừ phi ai gia chết rồi, nếu không người nghĩ cũng đừng nghĩ.” Ánh mắt Thái hậu sắc bén.

Lần đầu Tịch Nguyệt thấy Thái hậu lộ ra tâm tình như vậy, nàng luôn cho rằng Thái hậu thoát nhìn cũng không giống như dễ sống chung vậy. Nhưng mà, từ khi nàng vào cung, bà vẫn luôn rất tốt với nàng, tất nhiên là nàng tuyệt đối sẽ không nghĩ tới Thái hậu mới là người hại người Thẩm gia.

“Mẫu hậu, Thăm gia, người Thăm gia đều đã chết hết rồi, ngài còn muốn như thế nào, còn muốn như thế nào chứ?” Lục vương gia khổ sở nỉ non.

Thái hậu vỗ bàn bộp một cái: “Thăm gia chết rồi, Nhạc gia đã chết rồi sao? So với Thăm gia, người Nhạc gia cũng đáng chết như thế. Ngược lại người...Rốt cuộc người và hoàng huynh người hứa hẹn cái gì, không ngờ người bảo đồ đi nhỏ đề tiện kia đi nói gì đó với hân. Tại sao hân lại bỏ qua Nhạc gia?”

Lục vương gia chăm chú nhìn Thái hậu một lát, quỳ xuống: “Mẫu hậu, van ngài bỏ qua cho Nhạc gia đi. Thăm gia đã sụp đổ, thậm chí ngay cả Thăm Tịch Nguyệt đã chết rồi. Ngài bỏ qua cho Nhạc gia đi, nhi thần van xin ngài.”

Thái hậu thở hỗn hển dồn dập, Quế ma ma bên cạnh vội vàng giúp bà thuận khí.

Thái hậu chỉ vào Lục vương gia, trách mắng: “Nhạc gia dạy ra tiểu tiện nhân Nhạc Khuynh Thành như vậy, tất cả mọi người đều đáng chết. Đừng cho là ta không biết tâm tư người. Ai gia hãm hại Thăm gia, người cũng không ngăn cản một chút còn đổ thêm dầu vào lửa. Người cũng oán hận Thăm gia cười người trong lòng người, đúng không! Người hận Nhạc gia gả Nhạc Khuynh Thành vào Thăm gia. Nếu không phải phát hiện Nhạc Phong này là thân con gái, nếu không phải phát hiện nàng và Nhạc Khuynh Thành giống nhau như đúc, người sẽ cầu xin cho Nhạc gia sao, người sẽ sao!”

Tịch Nguyệt nghe lời nói này, khiếp sợ lui về phía sau mấy bước, làm sao nàng cũng không ngờ Lục vương gia này, Lục vương gia lại thích mẫu thân nàng sao?

Làm sao có thể, bọn họ có thể như thế!

Nghiêm Liệt cũng không phản bác, chỉ cúi đầu nói: “Van ngài, mẫu hậu, nhi thần chưa từng cầu xin ngài cái gì. Lần này, lần này van ngài, van ngài gả Nhạc Phong cho nhi thần đi!”

“Bốp!” Một ly trà đập vào trán Nghiêm Liệt, chỉ thấy máu kia rỉ ra.

Tịch Nguyệt nhìn thấy vết máu kia, cảm thấy dường như là bắt đầu yếu ớt.

Lung lay mấy cái, cuối cùng nàng đứng không vững, tê liệt ở nơi đó.

“Con gái Nhạc gia đều là hồ ly tinh chuyển thế. Người vẫn là con nít, nàng ta lại quyến rũ người. Nếu như không phải là vì cướp đoạt nàng ta, người sẽ muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sao, sẽ vì tranh ngôi vị hoàng đế mà ám sát Triệt nhi sao? Người cho rằng người làm Hoàng đế, trắng trợn cướp đoạt vợ quan viên mới sẽ không có ai có thể quản chế người. Người cho rằng ta không biết sao? Nhưng mà người có biết hay không, hai người các người đều là mạng của ta, người có biết lúc người làm như thế thì ta có bao nhiêu đau khổ hay không? Vốn tưởng rằng là ta bỏ quên người, nhưng không ngờ lại là vì con yêu nữ. Nàng ta chết rồi, nàng ta chết thì còn có người nhà. Thâm gia, Nhạc gia, ai gia không bao giờ muốn thấy người nào có liên quan tới nàng ta nữa. Nàng ta không thể sống tiếp nhận trừng phạt, vậy hãy để cho tất cả người thân của nàng ta thay thế nàng ta đi. Cả đời này, ai gia từng đau, từng khóc, từng cười, hôm nay đã là người sắp chết, ai gia có thể quên được bất cứ chuyện gì lại không thể quên được chuyện này. Nếu như không có Nhạc Khuynh Thành, làm sao người sẽ đi tới bước này với Triệt nhi? Hôm nay người lại muốn cưới cháu gái của nàng ta. Đừng hòng nghĩ, đừng có mơ.”

Tịch Nguyệt càng ngày càng choáng váng đầu mơ hồ, tuy nhiên lại nghe rõ tất cả.

Không trách được Cảnh để đối với Lục vương gia như vậy, thì ra là hắn ta từng ám sát hắn.

Thì ra là Thái hậu đổ tất cả lỗi đến trên đầu mẫu thân nàng, mẫu thân đã không còn, cho nên, cho nên lại muốn đuổi giết sạch Thầm gia và Nhạc gia?

Bọn họ thật là ác độc, lòng dạ thật độc ác.

“Mẫu hậu, ta thừa nhận, ta thừa nhận ghen ghét Thầm gia, nhưng ta đã đồng ý Nhạc Khuynh Thành, ta sẽ không làm thương tổn bất kỳ kẻ nào của Thầm gia, cũng sẽ không tổn thương bất kỳ kẻ nào của Nhạc gia. Nhưng nhiều năm như vậy, ngài biết ta có bao nhiêu đau khổ không, trải qua nhiều năm đè nén như thế vì vậy ta không thể ngăn cản u ám trong lòng mình, cho nên ta nói tất cả cho ngài, ta biết rõ ngài nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Tất cả đều là lỗi của ta. Ta muốn mượn đao giết người, cho rằng bọn họ đã chết rồi, ta cũng không làm trái với lời hứa của mình. Nhưng mẫu hậu, nhi tử yêu thích Nhạc Phong, từ lúc đầu tiên gặp nàng, ta biết ngay là Khuynh Thành tỷ tỷ trở lại, là nàng ấy trở lại. Mẫu hậu, van xin ngài, van xin ngài.....”

Tịch Nguyệt nghe lời hắn nói, hận đến trợn tròn mắt.

Làm sao vô sỉ như thế, tại sao có thể có người vô sỉ như thế.

Tuổi mẫu thân nàng lớn hơn hắn bảy tuổi, làm sao sẽ quyến rũ hắn.

Chẳng lẽ, chỉ vì bọn họ là hoàng tộc, cho nên, cho nên nhà bọn họ đáng chết?

Tại sao?

Tại sao... tại sao?

Trong lòng Tịch Nguyệt rất hận, chỉ vì hắn ghen ghét, hắn yêu say đắm sai chỗ, tất cả bọn họ đều phải nhận lấy cửa nát nhà tan như vậy?

Thật ra thì hắn cũng nên chết đi, hắn cũng đáng chết.

Tịch Nguyệt cảm thấy mình vô cùng suy yếu, nhưng cho dù là bò, nàng cũng muốn tới bên cạnh hắn, nàng muốn bóp chết hắn, bóp chết hắn đi.....

Tuy là suy yếu, nhưng nàng vẫn đưa bàn tay tới, nhưng trong nháy mắt nàng đụng phải máu tươi kia, thân thể nàng lại mềm nhũn xuống, tiếp đó chính là mất đi ý thức.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Trong phòng tràn ngập hương thơm nhàn nhạt.

Cảnh Đế nhìn Thẩm Tịch Nguyệt nằm trên giường ngủ không yên ổn, lúc này đã ở trong tầm cung của chính điện rồi.

Cảnh Đế nhíu mày, hai ngày, nàng không sao thế nhưng lại hôn mê suốt hai ngày.

Lại nhìn ba đứa bé đang khóc không ngừng, dường như cũng cảm nhận được trạng thái của mẫu thân.

“Ừm...” Một âm thanh mỏng manh vang lên.

Cảnh Đế thấy vậy vội vàng gọi người: “Thái y, mau đến xem.”

Vạn thái ý nhanh chóng bước đến bên giường, đúng lúc này, Tịch Nguyệt tỉnh lại.

Tịch Nguyệt không rõ một khắc trước mình còn muốn giết người, tại sao một khắc sau đã hôn mê rồi.

Nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Cảnh Đế và gương mặt của Vạn thái y, Tịch Nguyệt mờ mịt rất lâu.

“Làm sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Bình tĩnh lại, biểu tình của Tịch Nguyệt nhìn Cảnh Đế rất phức tạp.

“Nguyệt Nhi tỉnh rồi? Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?”

Tịch Nguyệt ngậy ngốc lắc đầu.

Cảnh Đế thở phào nhẹ nhõm: “Không có việc gì thì tốt. Vạn thái y, cẩn thận kiểm tra cho Thẩm Quý Phi một chút. Hai ngày không tỉnh, nàng muốn hù chết trăm sao?”

Vạn thái y kiểm tra một lượt, Tịch Nguyệt không có gì đáng lo ngại, còn nguyên nhân hôn mê, có lẽ là do sinh con quá mệt mỏi.

“Thân thể của Quý Phi nương nương không có gì đáng ngại, chút nữa vì thần sẽ kê cho nương nương mấy đơn thuốc tẩm bổ. Trong tháng này cần phải tĩnh dưỡng nhiều hơn mới tốt.”

Cảnh Đế nghe vậy thì gật đầu, Hạnh Nhi ở bên cạnh đi theo Vạn thái y ra ngoài lấy thuốc.

Cảnh Đế ngồi bên giường, kéo tay nàng: “Làm sao vậy? Nhìn trầm giống như bị ủy khuất rất lớn vậy?”

Tịch Nguyệt không thể tin được, mình đúng là đã trở lại, nàng thực sự không rõ vừa rồi mình đã xảy ra chuyện gì.

Quả thật là.... Trang Công mộng điệp.

Ủy khuất? Sao nàng có thể không ủy khuất, mỗi người nhà nàng đều ủy khuất, nhưng mà, người làm cho bọn họ ủy khuất đến chết lại ngồi ngay bên cạnh nàng.

Tuy biết hẳn không phải người hại cả nhà nàng nhưng hẳn cũng là người biết mọi chuyện, trong lòng thực sự khó chịu không nói nên lời.

Nếu, nếu không phải là vì câu “Không nở” nhàn nhạt kia của hẳn, có lẽ, hôm nay trái tim nàng sẽ càng thêm lạnh lẽo? Nhưng mà một câu kia trái

lại khiến cho lòng nàng vô cùng khó chịu.

Hiện tại, hiện tại....

Tịch Nguyệt nghĩ đến đứa bé của mình, hỏi: “Hoàng thượng, đứa bé, đứa bé của thần thiếp đâu?”

Cảnh Đế nhếch môi: “Trẫm nghĩ nàng ủy khuất cái gì, muốn gặp đứa bé sao? Trẫm cho người ôm chúng tới, nghĩ lại, nàng còn chưa nhìn thật kĩ mấy đứa nhỏ này.”

Tịch Nguyệt biết mình sinh ba bào thai, nhìn hắn nói như vậy thì tha thiết chờ mong.

Cảnh Đế vung tay lên, Lai Hỉ ở bên cạnh vội vàng ra ngoài.

Đương nhiên là đã đi truyền lệnh rồi.

Không bao lâu sau chỉ thấy ba ma ma ôm đứa bé vào cửa.

Tịch Nguyệt thấy đứa bé đến liền muốn ngồi dậy.

Đương nhiên là Cảnh Đế không đồng ý, đè nàng xuống, trách mắng: “Thân thể vẫn còn suy yếu, không được ngồi dậy, nàng đó, luôn không biết tự chăm sóc mình.”

Thấy sự quan tâm trong lời nói của hắn không phải giả vờ, Tịch Nguyệt cắn cắn môi.

“Thiếp muốn nhìn đứa bé một chút, nằm như vậy thì nhìn thế nào?”

Chu ma ma ở bên cạnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Hoàng thượng, tuy sau khi sinh xong cơ thể của nương nương còn suy yếu nhưng thái y cũng đã nói là không có gì đáng ngại rồi. Mẹ con liền tâm, nương nương là muốn nhìn các tiểu chủ tử một chút.”

Cảnh Đế nhìn thoáng qua Chu ma ma tự tiện nói chuyện, trong lòng Chu ma ma kinh hoàng, biết là mình vượt qua quy củ rồi.

Nhưng mà không đợi Chu ma ma có phản ứng tiếp theo thì Cảnh Đế đã quay lại nhìn Tịch Nguyệt, thấy ánh mắt chờ mong của nàng, cuối cùng gật đầu: “Người qua đờ chủ tử nhà người, đem các tiểu chủ tử qua đây.”

Ba đứa bé chỉ vừa mới sinh, còn chưa lớn, hơn nữa vì là sinh ba nên đều nhỏ nhỏ.

Đây là ba đứa bé nàng đã sinh ra.

Tịch Nguyệt nhìn ba đứa con của mình, tuy rằng nhỏ nhỏ nhưng lúc này trong lòng tràn ngập xúc động, liền rơi lệ.

Chu ma ma thấy Tịch Nguyệt khóc vội vàng mở miệng: “Nương nương không thể khóc như vậy, thời gian trong tháng mà khóc thì có thể tổn thương đến ánh mắt.”

Cảnh Đế cũng không kiêng kị ở đây có nhiều người, trực tiếp ôm nàng vào lòng: “Không khóc. Nhìn xem, Đại công chúa của trẫm ủy khuất rồi.”

Tịch Nguyệt cũng không kịp phản ứng, nghe hần nói xong thì lập tức nhìn về phía mấy đứa nhỏ nhưng mà sau đó lại phát hiện ra lời của hần là nói đến nàng, gương mặt lập tức đỏ lên.

“Nguyệt Nhi của trẫm là một cô nương tốt, dũng cảm tài giỏi. Nhìn xem, nàng sinh ba tiểu bảo bối cho trẫm. Tuy mấy đứa bé nhỏ nhỏ nhưng thái y đã nói đều rất khỏe mạnh, nuôi dưỡng một thời gian sẽ lớn lên.

Tịch Nguyệt nhìn ba đứa nhỏ đang hừ hừ, nghĩ muốn đưa tay qua bế nhưng mà Cảnh Đế không đồng ý.

“Hiện tại nàng vẫn còn yếu, ngoan, đợi nàng dưỡng khỏe lên rồi bế, ngoan.”

Tịch Nguyệt tham lam nhìn đứa bé của mình, dáng vẻ của ba đứa không khác nhau mấy, có lẽ cảm giác được mẫu thân nên chúng an ổn lại một chút, không khóc lớn như lúc Tịch Nguyệt chưa tỉnh lại nữa.

Tịch Nguyệt đưa tay sờ sờ hai má của đứa bé, cũng không biết là đứa bào, nhóc con hừ hừ hai tiếng, miệng nhỏ giật giật.

Tịch Nguyệt thấy thú vị, ngẩng đầu hỏi: “Hoàng thượng, người có thể phân biệt bọn chúng không?”

Cảnh Đế nhú mày, nhìn Tịch Nguyệt, cười: “Muốn kiểm tra thử sao?”

Tịch Nguyệt cười yếu ớt lắc đầu: “Đương nhiên không phải.”

“Tã lót màu hồng kia là tiểu công chúa mà nàng vẫn tâm tâm niệm niệm, là đại tỷ tỷ. Đứa bé nàng đang sờ là Tiểu Tứ Nhi, là Tứ hoàng tử của chúng ta, đứa bé ở ngoài cùng kia là Ngũ Nhi.”

Tự véo mình một cái, ừm, đau quá!

Là thật, tất cả đều là thật!

Thật tốt, thật tốt!

Thấy đôi mắt của nàng lại hồng hồng, Cảnh Đế khuyên nhủ: “Vừa mới nói xong, không phải đã nói là không được khóc sao, nàng thực sự muốn thử đau lòng mà. Khóc sẽ không tốt cho mắt, không được khóc.”

Nhưng sao hẳn có thể hiểu được tâm tư của Tịch Nguyệt chứ. Loại cảm giác hạnh phúc này, nàng cảm thấy vô cùng quý giá!

“Hoàng thượng, người đối xử tốt với ta được không? Người tốt với ta, tốt với đứa nhỏ của chúng ta, có được không, có được không?” Tịch Nguyệt ôm chặt eo hắn, thấp giọng thỉnh cầu.

Những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, kiếp này không thể xảy ra nữa.

Vốn nàng cho rằng không có Bạch Tiểu Diệp thì sẽ có thể tránh khỏi tất cả nhưng không phải như vậy. Bất luận vừa rồi có phải nằm mơ hay không thì nàng cũng phải chuẩn bị thật tốt.

Phải đối xử cẩn thận với Thái Hậu, nhưng cho dù Thái Hậu có giận chó đánh mèo thì đầu sỏ vẫn là Lục Vương gia.

Tịch Nguyệt thật cẩn thận.

Đời trước nàng không có ai để dựa vào nhưng đời này không như vậy, nàng có đứa bé, nàng được sủng ái. Đời này, nếu như người thân vẫn còn sống, nàng nhất định phải bảo vệ bọn họ thật tốt.

Nghĩ đến Lục Vương gia, trong mắt Tịch Nguyệt hiện lên một tia sáng lạnh.

“Ta đối xử với nàng như bây giờ còn không phải là đối xử tốt với nàng sao?” Cảnh Đế thấy nàng hơi bàng hoàng bất lực, không hiểu nàng làm sao. Nghĩ nghĩ, chỉ sợ là lúc sinh con bị dọa sợ rồi, dùng sao nàng cũng chỉ mới 16 tuổi.

“Thiếp, thiếp vẫn thấy sợ.”

“Nha đầu ngốc. Nàng nhu thuận hiểu chuyện, trăm đường nhiên sẽ thương nàng.”

Trong lòng Tịch Nguyệt cười lạnh, nhìn đi, vẫn có ngoại lệ. Nếu như nàng không hiểu chuyện thì có phải là sẽ không thương nàng nữa không?

Nhưng mà nàng vẫn vùi đầu đầu trong ngực hắn, im lặng.

...

Đêm khuya.

Thân thể Tịch Nguyệt suy yếu nhưng không hề buồn ngủ. Nàng đã biết mình được phong làm Quý phi. Đứng đầu tứ phi, cũng là người duy nhất trong tứ phi. Trừ phi phong hậu hoặc lập Hoàng quý phi, nếu không, không ai có thể vượt qua nàng.

Tuy nói tứ phi đều là Nhất Phẩm nhưng mà luôn nói là Quý Thục Hiền Đức, Quý phi đứng đầu tứ phi đã là quy của bất thành văn nhiều năm nay rồi.

Xem ra, thực sự Cảnh Đế đối xử với nàng không tồi.

Nghĩ đến mình hôn mê sau khi sinh con, Tịch Nguyệt không thể nói rõ vì sao lại như vậy nhưng mà nàng tin, tin tưởng đó là chân tướng.

Có lẽ, có lẽ đây là ông trời cho nàng một cơ hội biết chân tướng.

Cũng là cho nàng cơ hội tránh thoát những thương tổn đó.

Nếu như sống lại, nàng sẽ không để cho người nhà bị hại nữa.

Những chuyện ở đời trước sẽ xảy ra vào 10 năm sau, nhưng mà đời này nàng không thể ngồi chờ chết, nhất định không thể.

Biểu tỳ, đời trước Lục Vương gia muốn cưới biểu tỳ, đời này biết được dung mạo của nàng ấy giống mẫu thân, đương nhiên cũng sẽ như vậy.

Tịch Nguyệt cố gắng nâng người ngồi dậy, nếu như, nếu như đời này hắn nghĩ cách trước thì sao?

Vì mẫu thân của mình mà tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, cho nên sát hại huynh đệ, Tịch Nguyệt hừ lạnh.

Bất luận sự thật có phải như vậy hay không nàng cũng có nghi ngờ của mình.

Cho dù yêu đến tận xương tủy cũng không nhất định có thể làm ra chuyện như vậy, chỉ là lấy một cái cớ cho hãn theo đuổi quyền lợi tột cùng kia mà thôi.

Lại nghĩ ngợi một lát, Tịch Nguyệt nheo mắt, nếu như năm đó Lục Vương gia quả thực đã ám sát Cảnh Đế vậy thì thật xấu không ngủ cùng người khác của Hoàng thượng có phải là vì vậy mới có không?

Bởi vì nàng liều mạng cứu hãn cho nên hãn mới cùng ngủ với nàng, mới tin tưởng nàng?

Vậy, có phải là nàng có thể lợi dụng chuyện này không?

Nếu Thái hậu còn sống, Cảnh Đế và Lục Vương gia sẽ không đến mức động đao động kiếm, Tịch Nguyệt xoắn xuýt trong một đồng rối tình rối mù. Trong lòng suy xét rất nhiều.

Nếu như ông trời cho nàng trở lại khi còn là thiếu nữ, lại biết rõ sự tình trong lúc sinh con thì mọi chuyện sẽ không đi theo quỹ đạo cũ nữa.

Chưa từng mưu tính hại người nhưng không có nghĩ nàng là một người vụng về.

“Cầm Tâm.” Nàng thấp giọng gọi.

Người gác đêm hôm nay là Cầm Tâm.

Cầm Tâm nghe được giọng nói của Tịch Nguyệt, vội vàng vén rèm bước vào.

“Chủ tử cần gì sao?” Thấy Tịch Nguyệt ngồi ở đó, Cẩm Tâm vội vàng bước đến.

Tịch Nguyệt lắc đầu, nhìn quá qua ngoài cửa.

Cẩm Tâm đương nhiên hiểu được: “Không có người ngoài.”

Tịch Nguyệt gật đầu: “Nơi này của ta nhiều người, không tiện gặp Xảo Ninh, người nói với nàng, Lục Vương gia không có ý tốt, nhất định phải cẩn thận, để cho biểu tỷ đến nơi khác đi.”

Lục Vương gia không thể dễ dàng rời kinh, nếu như biểu tỷ đi nơi khác thì tạm thời không đến mức chọc giận hắn, mà hắn không có được, đương nhiên sẽ không làm hại Thẩm gia và Nhạc gia.

Mặc dù đây không phải kế lâu dài nhưng cũng có thể sử dụng.

Nếu như bảo biểu tỷ giả cho Lục Vương gia để đổi lấy an toàn, Tịch Nguyệt không hề tính đến chuyện này.

Biểu tỷ có giống mẫu thân nhưng chung quy cũng không phải mẫu thân, nếu như để cho hắn có được thì trái lại càng tăng nhanh tốc độ xảy ra mọi chuyện.

Cẩm Tâm nghe được gật đầu đáp ứng nhưng cũng rất khó hiểu.

Nhưng mà nàng có lòng trung thành, chủ tử không nói, nàng cũng không hỏi.

Bình tĩnh lại, Tịch Nguyệt để Cẩm Tâm hầu hạ mình nằm xuống.

Mình không thể nóng vội, nữ nhân trong cung này, có ai không phải là càng nóng vội thì càng phạm sai lầm?

Biểu tở rời đi, Lục Vương gia không chiếm được người, đương nhiên sẽ muốn đuổi theo.

Mà mọi chuyện còn cần thời gian phát triển, đương nhiên sẽ không xảy ra trong thời gian ngắn, nàng đã biết rõ chân tướng cũng không cần phải nóng lòng, từ từ mà tính không hẳn là không thể.

Một tháng tới, thân thể của Tịch Nguyệt đã dưỡng tốt nhưng mà Chu ma ma nói trong tháng phải làm đầy đủ bốn mươi ngày mới tốt.

Nàng sinh ba bào thai, cực kỳ hao tổn nguyên khí.

Tịch Nguyệt gặt đầu đao ứng, thân thể tốt mới có tinh lực làm những chuyện khác. Điều dưỡng nhiều vẫn luôn tốt.

Sau khi làm mẫu thân, suy nghĩ đã không giống trước kia. Có lẽ trước kia Tịch Nguyệt lúc nào cũng nóng lòng phiền muộn vì những chuyện kia nhưng mà hiện giờ không như vậy, nàng suy nghĩ nhiều hơn nhưng cũng chừng chặc hơn trước rất nhiều.

Lục Vương gia không thể làm gì trong thời gian ngắn, điều này là tất nhiên.

Kiếp trước cũng phải qua thời gian rất lâu mới phát sinh mọi chuyện, kiếp này mới qua ba năm thôi, vẫn có cơ hội để từ từ tính toán.

Tịch Nguyệt bình ổn tâm tình cũng chuyên tâm chăm sóc đứa bé.

Cuộc sống của nàng vẫn luôn bận rộn.

Lúc này cũng vậy, ba đứa bé nằm cạnh nhau, ba bào thai luôn không giống với một bào thai, sinh ra nhỏ hơn lại mềm mại hơn.

Tuy Tịch Nguyệt vẫn ở trong tháng nhưng ngày nào cũng để cho ma ma bế đứa nhỏ sang.

Đối với nhũ mẫu mà Cảnh Đế chọn cho đứa nhỏ, Tịch Nguyệt cũng đã cho người cẩn thận kiểm tra rồi, phải biết rằng, từ trước đến giờ, động tay động chân trên người nhũ mẫu cũng không ít.

Cảnh Đế thấy nàng cẩn thận như vậy cũng không tức giận, ngược lại cực kỳ vui mừng.

Tịch Nguyệt không rõ vì sao lại như vậy, về sau nghĩ lại, có thể là hẳn thích loại nữ tử kiên cường.

Ba đứa bé đều chưa chính thức được đặt tên nhưng mà dưới yêu cầu của Tịch Nguyệt thì cũng đã được đặt nhũ danh.

Tiểu công chúa gọi là Kiều Kiều, còn hai đứa con trai, Cảnh Đế cảm thấy những hoàng tử khác đều không có nhũ danh, cũng không cần đặc biệt đặt, liền gọi là Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi. Đợi qua một thời gian nữa rồi mới lấy tên chính thức.

Vì là ba bào thai có hơi yếu nên Cảnh Đế vẫn chưa làm tiệc đầy tháng. Tên cũng kéo dài chưa đặt.

Tuy Kiều Kiều sinh ra sớm hơn nhưng thân thể lại yếu nhất, không chỉ thân thể yếu mà tính khí còn rất lớn, rất đánh mẫu thân.

Mỗi khi ở bên người Tịch Nguyệt thì đều tốt vừa rời xa thì lại khóc như bệnh tâm thần (Nguyên văn nó như vậy nha >.>) Lúc đầu Tịch Nguyệt còn nghi ngờ nhìn bà vú nhưng nhiều ngày tiếp xúc thì cũng hiểu được không thể oán hận người khác, rõ ràng là do đứa bé nhỏ nhắn yếu ớt này.

Mà hai đứa con trai lại cực kỳ nhu thuận, không khóc không nháo, nhưng mà một tháng này, tính cách đặc thù của mấy đứa bé bắt đầu rõ ràng. Tiểu Tứ Nhi ăn rất giỏi, ăn xong rồi ngủ, hoặc là tự mình chơi đùa.

Còn Tiểu Ngũ Nhi, Tịch Nguyệt cảm thấy đứa con này của nàng cũng không thích hoạt động, mặc dù chưa nuôi con bao giờ nhưng nàng cũng biết lượng ăn Tiểu Ngũ Nhi coi như bình thường nhưng mà cả ngày thẳng bé cũng không làm gì, chỉ nằm như vậy, lâu lâu mới động một cái, trừ phi là đi tiểu thì mới hừ hừ hai tiếng.

“Hoàng thượng giá lâm...” Giọng của tiểu thái giám không lớn nhưng như vậy cũng khiến cho Kiều Kiều yếu ớt khóc lớn.

Nàng khóc không chỉ hừ hừ mấy tiếng là xong như Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi, nha đầu kia là mở lớn cổ họng, gào lên.

“Oa oa oa...” Nàng gào khóc lại khiến cho hai người em trai ở bên cạnh tỉnh dậy, nhìn Tiểu Tứ Nhi đã sắp mếu máo, Tịch Nguyệt nhanh chóng quyết định bế Kiều Kiều lên.

“Ngoan, Kiều Kiều ngoan, mẫu thân thương thương...”

Có thể là do lúc mang thai Tịch Nguyệt thường xuyên nói chuyện với bụng của mình nên đứa bé hơi mẫn cảm với giọng nói của nàng.

Nghe giọng nói mềm mại của nàng, Tiểu Kiều Kiều đáng thương nước nở vài tiếng nhưng cuối cùng cũng ngừng khóc.

Giọng của Kiều Kiều nhỏ đi, Tiểu Tứ Nhi cũng khôi phục bình thường, đôi môi mím lại đã thả lỏng, hừ hừ vài tiếng rồi tiếp tục ngủ.

Trái lại Tiểu Ngũ Nhi chỉ nằm như vậy, cũng không khóc rống nhưng cũng không ngủ, không biết là đang nghĩ gì.

Ba đứa bé này đúng là đều có điểm đặc sắc riêng.

Cánh Đế vừa vào cửa đã nhìn thấy tình cảnh đó, Tịch Nguyệt quần áo không chỉnh tề ngồi ở bên giường sưởi, hai bên còn có hai đứa bé, trong

lòng nàng còn ôm một đứa, đương nhiên chính là Kiều Kiều.

“Nàng (Kiều Kiều) lại nháo loạn sao?” Cảnh Đế vừa vào cửa đã cởi giày ngồi lên kháng.

Nếu như nói Khánh An Cung có thứ gì khiến cho Tịch Nguyệt đặc biệt tích thì chính là cái giường sưởi lớn này, không phải là loại giường nhỏ ở Thính Vũ Các có thể so sánh.

Tuy đã là cuối tháng tư thời tiết lúc này đã bắt đầu ấm áp nhưng vẫn không thể thiếu giường sưởi.

Lúc này đương nhiên là Cảnh Đế đã Tế thiên trở về rồi.

Lần này hẳn đi mang theo Tề phi và Từ Tiểu Nghi, Tịch Nguyệt không quan tâm.

Nàng vô cùng bận rộn, sao còn tâm tư quan tâm hẳn đưa ai theo.

Dù sao nàng an toàn ở đây là được rồi.

Đương nhiên Cảnh Đế cũng không phải không biết, Tịch Nguyệt còn đang trong tháng mà ba đứa bé vừa nhỏ vừa gầy, làm sao hẳn có thể yên lòng, trước khi đi sắp xếp cẩn thận, điều này càng khẳng định lòng tin của Tịch Nguyệt.

Chỉ cần Cảnh Đế muốn, hẳn có thể làm được, cho nên nàng nhất định phải ôm đùi hẳn thật chặt.

Tịch Nguyệt trừng mắt: “Người đừng nói bậy, Kiều Kiều của thiếp tuy yếu ớt nhưng cũng không phải lúc nào cũng làm loạn muốn mẫu thân của nó thương yêu. Rõ ràng là do giọng của mọi người quá lớn, dọa đến đứa bé.”

Tịch Nguyệt là mẫu thân tốt, đương nhiên là bảo vệ bảo bối của mình.

Cảnh Đế nhìn dáng vẻ này của nàng, cười híp mắt đến trước mặt nàng nhìn đứa bé.

“Kiều Kiều đúng là ở bên cạnh nàng mới ngoan ngoãn.”

Đây là nói thật.

“Đứa bé nhỏ như vậy đương nhiên muốn ở cạnh mẫu thân.” Vẻ mặt Tịch Nguyệt dịu dàng.

Cảnh Đế cứ nhìn nàng như vậy, từ khi sinh con xong, nàng quả thực là không giống trước kia, cả người toát ra vẻ nhu tình nhân nhật khiến cho người ta thấy mềm mại dịu dàng nhưng như vậy lại khiến cho Cảnh Đế cảm thấy không thoải mái.

Không biết vì sao từ khi nàng tỉnh lại thì đối xử với hắn có chút xa lạ, tuy vẫn giống như trước nhưng ánh mắt nhìn hắn lại thiếu một chút nhiệt tình.

Sau này hôm đó bận rộn chuyện đứa nhỏ, không chú ý đến hắn như trước nữa.

Trước kia, khi hắn vào cửa nàng sẽ mỉm cười, giống như thê tử giúp hắn lấy cái nọ cái kia.

Tịch Nguyệt vốn đang dỗ dành Kiều Kiều, không để ý ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Cảnh Đế hơi nhíu mi.

Nàng ở bên cạnh hắn nhiều năm đương nhiên là biết đã có chuyện gì chọc hắn không vui rồi.

Cúi đầu tiếp tục dỗ đứa bé, trong lòng lại cân nhắc, người này không phải là vừa rồi vẫn tốt sao, sao lại đột nhiên nhíu mày?

Suy nghĩ lại mấy ngày hôm nay, Tịch Nguyệt là người lanh lợi, lập tức nghĩ đến điểm mấu chốt.

Từ khi nàng tỉnh lại, trong tiềm thức có một tia bài xích hằn, tuy đó là điều rất dễ hiểu nhưng hẳn là người mẫn cảm đương nhiên có thể phát hiện ra.

Cũng may mà nàng phát hiện ra sớm, đối với nàng chuyện này cũng không phải chuyện tốt.

Nhìn Kiều Kiều đã ngủ say, Tịch Nguyệt đặt nàng xuống, Cảnh Đế nhìn ba đứa bé nằm song song, nở nụ cười.

Mỗi lần Cảnh Đế đến, những người khác đều phải lui ra ngoài.

Tịch Nguyệt cắn môi, nghĩ đến ngày ấy hằn che mặt thì thậm chí không nở, quay đầu nhìn hằn.

Cảnh Đế cảm nhận được tầm mắt của nàng, nhìn lại.

Tịch Nguyệt tự đánh giá mình một phen, cắn môi nói: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không muốn đến đây sao?”

Cảnh Đế không ngờ nàng lại nói điều này, thấy dáng vẻ của nàng như vậy, mở miệng hỏi: “Sao lại hỏi vậy?”

Đôi má Tịch Nguyệt hơi ửng hồng, cúi đầu, rất lâu sau mới buông cánh tay đang túm chặt góc áo ra, thấp giọng nói: “Trong tháng nàng không được tắm rửa, thiếp cũng có thể gửi được mùi trên người mình, Hoàng Thượng có phải người ghét bỏ thiếp rồi không? Đừng ghét bỏ thiếp có được không? Còn hơn mười ngày nữa thôi, thiếp ra khỏi tháng này thì sẽ tắm rửa sạch sẽ.”

Câu cuối cùng đúng là có chút vội vàng của tiểu cô nương.

Cảnh Đế nhìn góc áo nhả nhả của nàng, nắm lấy tay nàng, giọng nói vô cùng ôn hòa: “Nàng nói càn cái gì vậy. Trẫm thích nàng đương nhiên sẽ không để ý những thứ này, sẽ không ghét bỏ.”

Tịch Nguyệt biết thực ra Cảnh Đế có sở thích sạch sẽ, có thể ở bên cạnh nàng lâu như vậy cũng đã không dễ rồi, nếu không thì nàng cũng sẽ không lấy chuyện này ra nói.

Nàng lại căn môi: “Đến thiếp cũng tự ghét bỏ mình....”

Cảnh Đế nâng cằm nàng lên: “Tại sao nàng lại tự coi nhẹ mình như vậy, tội gì phải ghét bỏ mình? Trẫm không phải người nông cạn, Nguyệt Nhi có thể yên tâm.”

Tịch Nguyệt thuận tiện tựa vào ngực hắn: “Nguyệt Nhi lo lắng, mấy ngày nay trong lòng thiếp đều không yên, như vậy đúng là khiến cho người ta thấy không thỏa đáng. Thiếp nghe thấy bốn chữ Hoàng thượng giá lâm, trong lòng liền thấy xấu hổ!”

Lời nói này khiến cho trong lòng Cảnh Đế dễ chịu, cũng vui đi không ít nghi hoặc.

Sau khi ra khỏi Khánh An Cung, Cảnh Đế nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, sau đó cười một tiếng, đúng là tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly này đương nhiên là thấy hắn không vui nên mới nói những lời kia, nhìn dáng vẻ của nàng, đúng là mê hoặc người khác.

Nếu như nàng thực sự đơn thuần khả ái như vậy thì hắn lại cảm thấy không thú vị.

Quả thực nhìn nàng xử lý từng chuyện ở trong cung của nàng, còn có nghiêm túc xem xét những nhũ mẫu của ba đứa bé là có thể biết được nàng đương nhiên không phải là một nha đầu không hiểu chuyện.

Mà Tịch Nguyệt ở trong phòng thấy Cảnh Đế rời đi mang theo ý cười, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Thái độ này của nàng cần phải thay đổi.

Hiện tại có thể nói là vì đứa bé mới xem nhẹ Cảnh Đế, nhưng mà lâu dài, khó tránh khỏi bị thấy sủng.

Còn có Thái Hậu, Thái Hậu cũng từng đến thăm Tịch Nguyệt, lúc ấy nàng ra sức biểu hiện giống như xưa nhưng không biết Thái Hậu có nghi ngờ gì không.

Trong cung này, diễn trò luôn không được lâu dài.

Nghĩ đến một câu nói đã từng nghe qua, Tịch Nguyệt mỉm cười.

Vở kịch hay chính là coi sân khấu như cuộc đời.

Nếu như mình đã nghĩ thông, làm ra vẻ mặt khó chịu như vậy cũng chỉ khiến cho người ta chán ghét mà vứt bỏ thôi, nếu như vậy còn không bằng sống thật tốt.

Thái Hậu thì sao, kiếp trước nàng cũng không ở bên cạnh Thái Hậu nên bà mới có thể quyết tâm ngoan độc như vậy, kiếp này sẽ không như thế.

Từ khi nàng tiến cung đến nay, tuy trải qua đủ loại tính kế hãm hại nhưng mà đi đến lúc này, nàng biết được sự thật, sinh được đứa bé, cuộc đời còn cần phải đắn đo suy nghĩ gì nữa?

Bình đến tướng chặn thôi.

Tất cả mọi chuyện rồi sẽ đi theo hướng tốt đẹp.

Chỉ cần cố gắng!

Lấy tay chọc chọc gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tứ Nhi, thấy đứa nhỏ mở mắt, Tịch Nguyệt vội vàng vỗ về hai cái: “Ngoan ngoan ngủ... mẫu thân ở đây.”

Quả nhiên Tiểu Tứ Nhi thôi ra một cái bong bóng rồi lại tiếp tục ngủ.

Tịch Nguyệt cảm thấy thằng nhóc này rất thú vị!

“Các tiểu bảo bối của mẫu thân, tất cả chúng ta đều sẽ tốt đẹp, đúng không? Tuy rằng phụ hoàng của các con có chút không đáng tin, nhưng mà chỉ cần chúng ta biểu hiện thật tốt thì hắn sẽ bảo vệ chúng ta, có đúng không?”

Thấy Kiều Kiều giống như ngủ mơ, lộ ra nụ cười tươi tắn, Tịch Nguyệt cũng chậm rãi nở nụ cười.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 126+1

Đến khi Tịch Nguyệt hết tháng thì khí trời đã bắt đầu ấm áp.

Nàng đã tính dưỡng hơn bốn mươi ngày, ba hạt đậu nhỏ cũng lớn lên, từ khi mới sinh nhỏ yếu đến bây giờ đã béo trắng rồi.

Về ngoài của trẻ sơ sinh thì nam hay nữ cũng không khác biệt quá lớn nhưng có thể là do Kiều Kiều quá yếu ớt lại ăn ít, nên nàng nhỏ hơn hai người em trai của mình một chút.

Không chỉ vậy nàng còn là đứa có tính tình xấu nhất trong số ba chị em.

Nhưng kỳ quái là Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia lại cực kỳ thích nàng.

Mỗi lần đến thăm Tịch Nguyệt cũng đều nhắc muội muội, ngược lại khi người ta nhắc tới Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi thì lại chu môi, dáng vẻ hơi ghét bỏ.

Tịch Nguyệt cũng nghĩ có phải lúc nàng mang thai thì luôn nói với bọn chúng muội muội thế này, muội muội thế kia nên chúng mới thích Kiều Kiều hơn?

Còn cả Cảnh Đế, cho dù Cảnh Đế không nói nhưng Tịch Nguyệt cũng cảm giác được, trong số ba đứa bé, Cảnh Đế cũng thích Kiều Kiều hơn.

Ngay cả Thái Hậu cũng phải cảm thán, ôi trời Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi thực đáng thương.

Tịch Nguyệt là mẹ của mấy đứa bé, tuy chỉ khác biệt một chút nhưng nàng cũng cảm giác được.

Nhắc tới hai thằng nhóc kia, thực đúng là không tự cảm thấy mình đáng thương chút nào! Tiểu Tứ Nhi tự mình quơ tay cũng có thể chơi đến vui vẻ, vô cùng thích ý. Tiểu Ngũ Nhi thì mỗi ngày trầm tư, không khóc không nháo.

Phụ hoàng và ca ca có thích bọn chúng hay không quả thực không ảnh hưởng một chút nào đến chúng.

Trái lại, Tiểu Kiều Kiều lại thích được người khác chơi cùng, được người khác ôm ấp.

Mấy ngày nay Tịch Nguyệt đã tỉnh dưỡng tốt, tuy mỗi ngày đều được tắm bổ nhưng lại có hơi gầy đi.

Không có cách nào, đứa bé còn quá nhỏ, Tiểu Kiều Kiều vừa rời khỏi nàng là khóc nháo, Tịch Nguyệt đành phải sắp xếp cả ba đứa bé ở trong nội thất.

Tuy bên cạnh cũng có người khác chăm sóc nhưng Tịch Nguyệt vẫn cực kỳ mệt mỏi.

Ngày xưa nàng ngủ không sâu, gió thổi có lay cũng sẽ tỉnh lại đây cũng là lý do nhiều lần nàng cảm nhận được khi Cảnh Đế đến. Nhưng mà hiện tại không thể như vậy, ngày nào cũng vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ, cảm giác ngủ cũng rất sâu, nếu như không có ai gọi thì nàng vẫn sẽ không tỉnh, chất lượng giấc ngủ cũng tốt hơn nhiều.

Có khi Tịch Nguyệt cũng suy nghĩ về vấn đề này, nghĩ là do chăm sóc ba đứa bé quá mệt mỏi nên vậy, bất đắc dĩ lắc đầu lại có chút thỏa mãn.

Vì Tiểu Kiều Kiều không thích ồn ào nên hiện giờ Cảnh Đế tới cũng không cần thông báo nữa, Tịch Nguyệt cũng cảm thấy không sao cả. Trái lại trước kia Cảnh Đế cũng không cần thông báo, luôn luôn đột kích vào nội thất của nàng cho nên nàng cũng quen rồi.

“Nương nương, Hoàng thượng đến rồi.” Cẩm Tâm cũng là một người lanh lợi nhưng mà vừa mới dứt lời thì Cảnh Đế đã vào cửa.

Tịch Nguyệt vội vàng đứng dậy muốn hành lễ nhưng lại bị Cảnh Đế cản lại.

Nàng vừa ra thán đương nhiên không như xưa, Cảnh Đế nhìn nàng vẫn không có chút tư thái của phụ nhân, vẫn là dáng vẻ của một cô nương yếu điệu, trong lòng vui mừng.

Mái tóc dài vẫn búi thành một búi tóc, vẫn tùy ý cài một cây trâm xanh biếc ở bên trên, vẫn có vài phần xinh đẹp của một tiểu cô nương như cũ.

Toàn thân mặc một bộ váy màu hồng cánh sen làm nổi bật sắc mặt trắng nõn, có thể nhìn thấy da thịt trắng mịn lộ ra ngoài cổ áo.

Lại nói bộ ngực của nàng, có lẽ là do sinh con nên hơi căng, vốn thời gian Tịch Nguyệt ở trong thán thì đều mặc y phục rộng rãi, hẳn cũng không để ý những thứ này. Nhưng mà hiện nay đã ra thán, đương nhiên không thể lười thôi như trước, vừa đổi y phục mới phát hiện dáng người của nàng không phải không hề thay đổi. Tuy rằng nhìn qua hơi gầy đi nhưng mà tuyệt đối không phải là bộ ngực kia gầy đi.

Cảnh Đế thấy dáng vẻ xinh đẹp của nàng, bỗng nhiên cũng nghĩ đã lâu không "vận động" cùng nàng, tâm niệm vừa chuyển đã ôm lấy nàng.

“Trẫm đã lâu không thương nàng rồi.”

Dứt lời, hắn lại sát vào người nàng hơn một chút.

Đương nhiên là Tịch Nguyệt hiểu ý của hắn, đưa tay ôm lấy cổ hắn, cười duyên: “Mọi người đều nói sinh con xong sẽ trở nên thô ráp hơn, thần thiếp nào dám hầu hạ Hoàng thượng.”

Tịch Nguyệt cảm nhận được sinh con xong nàng đã không giống trước kia rồi. Ngày xưa tuy cũng được sủng ái nhưng là cảm giác của một cô nương yếu điệu nhưng mà bây giờ không phải rồi, nàng cảm thấy mình là một phụ nhân rồi.

Cảnh Đế nhìn hai má mềm mại của nàng lại nghe nàng nói vậy, cười nhạo một tiếng.

Nhéo hai má của nàng: “Trẫm muốn nàng hầu hạ thì nàng cứ tới đi, trẫm không ngại mà nàng lại không có chí tiến thủ, đây không phải là hành vi của Tiểu Tịch Nguyệt.”

Thấy đôi tay nhỏ nhắn của nàng đang vẽ vòng vòng trước ngực mình, Cảnh Đế cầm lấy tay nàng, tiếp tục nói: “Nếu như Nguyệt Nhi thực sự không có chút tiến thủ thì tại sao lại vẫn quyến rũ trẫm thế này?”

Trong lời nói của hắn có chút ám muội, Tịch Nguyệt nở nụ cười, ghé vào tai hắn thì thầm: “Nhưng mà chu ma ma nói nữ tử tốt thì không được nhận ân sủng khi vừa ra tháng, như vậy cũng không tốt cho cơ thể.”

Cảnh Đế nhíu mày, nắm thật chặt cánh tay nàng: “Vậy Tịch Nguyệt có ý gì, chẳng lẽ vẫn muốn dùng~miệng với Trẫm?”

Gương mặt Tịch Nguyệt đỏ lên, tuy nàng luôn tự nhủ mình rằng những chuyện này đều là những chuyện bình thường của con người nhưng vẫn không thể khống chế gương mặt mình không đỏ lên.

“Người chỉ thích bắt nạt ta~~” Nàng nhỏ giọng nỉ non.

“A, oa oa...”

Hai người đang tình tứ, Đại công chúa Kiều Kiều ngủ say ở bên cạnh lại tỉnh lại, thấy mẫu thân không lập tức đến bên cạnh mình thì há miệng khóc hai tiếng để gọi.

Tịch Nguyệt thấy tiểu tổ tông này tỉnh lại thì vội vàng đẩy Cảnh Đế ra, nói: “Kiều Kiều thức dậy rồi.”

Đương nhiên là Cảnh Đế cũng nghe được, thấy Kiều Kiều khóc thì nói với Tịch Nguyệt: “Để trẫm tới bế.”

Cổ của Kiều Kiều còn yếu, Cảnh Đế đỡ cổ nàng, bế nàng lên.

Có lẽ Kiều Kiều biết đó là phụ thân của nàng nên hừ hừ hai tiếng rồi không khóc nữa.

Tịch Nguyệt thấy tiểu tổ tông này được Cảnh Đế bế thì vội vàng đi xem hai đứa bé khác.

Tiểu Tứ Nhi vung vung đôi tay nhỏ bé của mình, chuẩn bị muốn đưa vào miệng, Tiểu Ngũ Nhi ở bên cạnh vẫn tiếp tục ngủ.

Nàng vội gọi nhũ mẫu, hai đứa bé đều được ôm đến phòng nhỏ ăn sữa.

Có lẽ là biết được đi bú sữa nên Tiểu Kiều Kiều không khóc.

Tịch Nguyệt nhìn Cảnh Đế, trêu chọc: “Khuê nữ của người tám phần là biết được đi ăn nên mới không khóc, nếu không, có thể khóc đến thủng cả mái nhà, cũng không biết là giống ai.”

Dứt lời thì nghi ngờ nhìn Cảnh Đế, dường như là cảm thấy thực sự là vì hân.

Đương nhiên là Cảnh Đế cảm nhận được ánh mắt của nàng, ác độc nhéo eo của nàng một cái: “Đây là ánh mắt gì thế!”

“Lúc thiếp còn nhỏ quả thực rất ngoan ngoãn.” Tịch Nguyệt hơi ngẩng đầu, ý tứ rõ ràng là... trước đây nàng ngoan ngoãn nhu thuận như vậy, không có dáng vẻ khóc nháo như Kiều Kiều, rõ ràng là giống hần.

Sao Cảnh Đế lại không hiểu ý của Tịch Nguyệt chứ, hần cúi đầu căn lên môi nàng một cái: “Không được đoán mò.”

Hần anh minh thần võ như vậy, cô con gái khóc lóc om sòm này đương nhiên không giống hần.

Lúc này hai người lại đều có tình trẻ còn, chỗ tốt đương nhiên nhận là giống mình, không tốt thì đổ cho giống đối phương. Hai người ở đây vẫn đang tranh cãi thì nhũ mẫu đã bế hai đứa bé trở lại.

Tiểu Kiều Kiều cảm nhận được hơi thở của cha mẹ thì bắt đầu khẽ hừ hừ.

Cảnh Đế vội vàng nhận lấy đứa bé. Đương nhiên là Tịch Nguyệt nhận lấy Tiểu Tứ Nhi.

Tiểu Tứ Nhi khỏe mạnh hơn tỷ tỷ của mình một chút dường như cũng vô cùng hoạt bát, cánh tay nhỏ vùng tới vùng lui, không lúc nào rảnh rỗi. Lúc này Cảnh Đế mới hiểu tại sao trong thời gian này Tịch Nguyệt đều búi tóc cao lên, cũng không đeo trang sức. Là vì cánh tay của Tiểu Tứ Nhi lúc nào cũng không thành thật quơ loạn xung quanh.

“Làm khó nàng rồi.” Hần nói lời tự đáy lòng.

Tịch Nguyệt không rõ hần nói cái gì, hơi ngẩn người.

Cảnh Đế thấy nàng không hiểu lại nhìn dáng vẻ tự nhiên của nàng, hơi giật mình. Dường như, đây cũng là dáng vẻ của mẫu thân mà hần vẫn luôn chờ mong.

“Thằng bé quá hoạt bát rồi.” Cảnh Đế đưa đầu nhìn thoáng qua Tiểu Tứ Nhi, lại cúi đầu nhìn Tiểu Kiều Kiều trong lòng mình.

Tiểu nha đầu kia ở trong lòng phụ thân giống như cảm thấy đó là một trải nghiệm mới, mềm nhũn tựa vào phụ thân, cũng không khóc, chớp chớp đôi mắt to nhìn Cảnh Đế cười tí mắt.

Quả đúng là một tiểu cô nương thông minh. Ai cũng nói đứa bé này khó dỗ dành, nhìn xem, mình bế nàng như vậy cũng không có chuyện gì xảy ra, căn bản không hề khóc lóc.

Lúc này Tịch Nguyệt đã hiểu ý của Cảnh Đế cười nói: “Tiểu Tứ Nhi có hơi hoạt bát, lúc trước nó vừa mới biết cầm nắm thứ gì đó đã túm tóc của thiếp, khí lực cũng không nhỏ. Thiếp nghĩ như vậy không bằng tự mình vặn hết tóc lên, đứa bé cũng không thể túm loạn.

Cảnh Đế gật đầu: “Như thế này cũng rất xinh đẹp.”

Quả thực là trước kia hẳn luôn cho rằng nhân gian phú quý, hoa lệ xinh đẹp mới đúng là kinh tâm động phách nhưng hiện tại lại thấy khoan khoái sạch sẽ, đơn thuần đáng yêu cũng có một vẻ phong tình khác.

Tịch Nguyệt nghe hẳn nói xong, khoe miệng khê cong lên, núm đồng tiền nho nhỏ ẩn hiện.

Cảnh Đế không nhịn được, đặt vào môi nàng một nụ hôn.

Tịch Nguyệt hờn dỗi: “Hoàng thượng sao lại như vậy, để cho mấy đứa nhỏ thấy thực xấu hổ.

Cảnh Đế nhíu mày: “Chúng là trẻ sơ sinh, biết cái gì chứ.”

Tịch Nguyệt cãi lại: “Tuy chúng là trẻ con nhưng chúng ta là người lớn, trong lòng dù sao cũng thấy xấu hổ.”

Thấy dáng vẻ của nàng như vậy, Cảnh Đế lại nhìn ba đứa bé.

Tiểu Ngũ Nhi vẫn đang ngủ sang, trong số ba đứa, hẳn là đứa nhỏ nhất nhưng lại dễ nuôi nhất.

Cảnh Đế nhìn một lát, hơi ngạc nhiên nói: “Nguyệt Nhi, nàng nói xem, có phải là ba đứa bé này càng ngày càng không giống nhau không?”

Mỗi ngày Tịch Nguyệt đều xoay quanh mấy đứa nhỏ, sao có thể không phát hiện được chuyện này, gật gật đầu.

“Đúng vậy, tuy rằng chưa đầy hai tháng nhưng ba đứa nhỏ đúng là càng ngày càng không giống nhau. Bên cạnh nhà thiếp có một đôi song bào thai tử muội, hai người đó mới thực là giống nhau như đúc! Lúc đó mọi người đều không thể phân biệt được ai là ai nhưng mà người nhìn ba đứa bé này xem, ngược lại, lập tức có thể phân biệt được.”

Cảnh Đế cười liếc mắt nhìn Tịch Nguyệt một cái, nói: “Như vậy cũng tốt. Ba đứa bé giống hệt nhau cũng không phải chuyện tốt. Nếu không phải là Tiểu Kiều Kiều của trẫm giống nam tử thì là Tứ Nhi Ngũ Nhi giống nữ nhi, sao có thể ra ngoài gặp người? Nam tử nên có dáng vẻ của nam tử, nữ nhi cũng như vậy.”

Tịch Nguyệt nghe cũng cảm thấy có lí. Nàng chu môi: “Thiếp còn muốn đợi bọn chúng lớn lên một chút, cho chúng mặc y phục giống hệt nhau ra ngoài để cho người khác phân biệt đó.”

Lời này có chút nghịch ngợm nhưng Cảnh Đế lại thấy rất thú vị.

“Nàng đó, đã làm mẫu thân rồi còn nghịch ngợm như vậy.”

Thấm Quý phi ở trong tháng khoảng 40 ngày, sau đó cũng rất ít khi ra ngoài, không có cách nào, đứa bé còn nhỏ, nàng cũng cần quan tâm nhiều hơn.

Các phi tần khác trong hậu cung tuy ghen tị nàng có thể sinh được tiểu hoàng tử nhưng nàng ở trong tháng lâu thì cơ hội của các nàng cũng nhiều hơn. Nhưng mà cho dù như vậy thì hậu cung vẫn không truyền ra tin tốt nào.

Sao có thể có tin tốt chứ! Tuy hoàng thượng không sủng hạnh Thẩm Quý phi nhưng mỗi ngày đều chỉ lật bài tử của Huệ phi và Tề phi.

Mọi người đều biết là Tề phi không thể mang thai được nữa nhưng lại không hiểu vì sao Huệ phi còn chưa có tin vui.

Lại nói, Hoàng thượng đúng là đã ưu đãi cho Huệ phi rất nhiều rồi. Trước kia, khi Thẩm Tịch Nguyệt mang thai không thể thị tẩm cũng là nàng ta độc chiếm Hoàng thượng, về sau khi Thẩm Tịch Nguyệt sinh con thì cũng vẫn là nàng ta được sủng ái, nhưng mà một cái bóng của đứa nhỏ cũng không có.

Nếu nói Huệ phi không thể mang thai thì không thể nào, dù sao trước kia người đầu tiên mang thai trong số những phi tần mới vào cung chính là Huệ phi, nếu như không phải vì sự cố lần đó, có lẽ con của nàng ta cũng biết chạy nhảy rồi.

Mà Phó Căn Dao cũng cực kỳ sốt ruột, thậm chí nàng cảm thấy mấy ngày nay Hoàng thượng độc sủng nàng ta là vì muốn có đứa nhỏ, nhưng mà, nhưng mà ai biết thân thể của nàng vẫn cứ không có tin tức!

Phần hện bóp nát quế hoa cao trong tay, Vân Lam ở bên cạnh vội vàng lấy khăn lau tay cho chủ tử. Gần đây cảm xúc của chủ tử rất dễ dao động. Vân Lam cẩn thận lau tay cho chủ tử.

“Chủ tử, người cần gì phải chấp nhậ với những tiểu nhân đó. Các nàng có ý đồ muốn ngài không tốt.”

Nói chưa dứt lời thì đã thấy Phó Cẩn Dao tức giận, trừng mắt nhìn Vân Lam: “Người chỉ biết nói bản cung. Mắt thấy Thẩm Tịch Nguyệt đã thăng làm Quý phi rồi, người bảo bản cung làm sao có thể bình tĩnh được.”

Vân Lam bị trách mắng chỉ cúi đầu yên lặng.

“Hiện giờ Thẩm Tịch Nguyệt đã được thăng làm Quý phi, không phải là mọi người đều muốn ninh bọ nàng ta sao, người không thấy sắc mặt của Từ Tiểu Nghi kia chỉ kém chưa dán lên người Thẩm Tịch Nguyệt thôi sao?”

Rõ ràng hiện tại cung vụ đều trong tay nàng nhưng mọi người đều đã cười nhạo sau lưng nàng. Năm giữ những thứ này có lợi ích gì, cũng không thể qua mặt Thái Hậu, phân vị lại thấp hơn Thẩm Tịch Nguyệt.

Đáng giận là con tiện nhân Phó Cẩn Nghiên kia còn muốn vào cung, thực là khiến cho người ta tức muốn chết.

Nếu gia tộc đã không để ý đến sống chết của nàng, muốn đưa người kia tiến cung thì nàng cũng sẽ không để cho nàng ta có được ân huệ gì, đến lúc đó đừng trách nàng ác độc.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 126+2

Nếu gia tộc đã không để ý đến sống chết của nàng, muốn đưa người kia tiến cung thì nàng cũng sẽ không để cho nàng ta có được ân huệ gì, đến lúc đó đừng trách nàng ác độc.

“Chủ tử việc gì phải nóng giận vì những kẻ ty tiện đó, bất luận thế nào thì nàng ta cũng chỉ là một Tiểu Nghi Thứ lục phẩm nho nhỏ, không nói đến nàng ta, cho dù tam tiểu thư có tiến cung thì cũng phải bắt đầu từ phân vị thấp. Nam Thấm Quốc của chúng ta bất luận có thân phận hiển hách thế nào thì khi tiến cung cũng phải đi lên từng bước một, như vậy chủ tử cần gì phải lo lắng, người đã là Phi tử Thứ nhất phẩm, so với các nàng thì đã khác nhau một trời một vực rồi.”

Vân Tuyết khuyên nhủ tốt hơn Vân Lam, cũng có thêm mấy phần lý trí và tâm tư, trước kia nàng khuyên nhủ Phó Cẩn Dao cũng có tác dụng hơn.

Nàng vừa nói như vậy, quả nhiên sắc mặt Phó Cẩn Dao tốt hơn một chút, dù vậy nhưng trong lòng vẫn còn hơi tức giận. Có ai không biết đạo lý này nhưng ai có thể thực sự xem nhẹ tất cả những chuyện này.

“Tuy là khác nhau một trời một vực nhưng không thể đảm bảo là phân vị của bọn họ không tăng lên, không nói đến người khác, người xem Thấm Tịch Nguyệt kia không phải là lên như điều gặp gió sao? Con gái của một vị quan nhỏ lại có thể leo lên vị trí Quý phi!”

Vân Tuyết vừa nghe liền vội vàng ngăn cản: “Chủ tử đừng nói như vậy, tuy rằng chức quan của Thấm gia rất nhỏ nhưng điều này không có liên

quan gì đến hậu cung, Hoàng thượng thông thích phi tần nói chuyện triều chính, chủ tử đừng quên kết cục của Tống phi.”

Phó Cẩn Dao tỉnh táo lại, mím môi.

Vân Tuyết lặng lẽ thở dài.

“Chủ tử, càng là những lúc như thế này thì chúng ta càng phải bình tĩnh. Hiện giờ người đã ở vị trí cao, không chỉ vậy, người còn nắm quyền hành trong cung, tuy người luôn tức giận vì Thái Hậu xen vào chuyện cung vụ quá nhiều nhưng nghĩ theo hướng khác thì người khác làm gì có cơ hội này. Không phải là Thẩm Quý phi cũng không thể nhúng tay vào sao? Mặc dù tạm thời chúng ta không có tiểu hoàng tử, phân vị của người cũng không phải là cao nhất nhưng trong cung này người cũng là một người duy nhất có được sủng ái của Hoàng thượng, quyền thế trong cung và gia thế hiển hách là điều không thể phủ nhận. Chỉ cần người không phạm sai lầm lớn thì người có thể một đời sống vinh hoa phú quý.”

Vân Lam nghe Vân Tuyết nói như vậy cũng gật đầu, nói như vậy không phải là không có lý.

“Nhưng từ trước đến giờ thứ ta muốn không phải là phân vị cao cũng không phải là thứ quyền lợi có được dễ như trở bàn tay này. Thứ ta muốn là sự chân tình của Hoàng thượng chứ không phải là sủng ái. Ta muốn ngài yêu ta. Ta chỉ muốn ngài yêu ta!”

Ngoại trừ Thẩm Tịch Nguyệt thì Cảnh Đế không chịu ngủ cùng giường với bất kỳ ai khác khiến cho nàng cực kỳ khổ sở.

Nàng thực vô cùng hy vọng người đặc biệt kia có là mình.

Vân Tuyết và Vân Lâm nhìn nhau, đều nhìn được sự bất lực trong mắt người kia, chủ tử của các nàng chính là như vậy. Quả thực là muốn từng bước từng bước đi lên địa vị cao, chỉ như vậy thì tốt rồi nhưng thứ chủ tử

muốn lại là tình yêu của đế vương. Đừng nói người ngoài, ngay cả người làm nô tỳ như các nàng cũng hiểu đây là chuyện không thể nào.

Hai người không nói gì, Phó Cẩn Dao căn môi đứng bên cửa sổ, trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập sự bi thương. Ngày ngày được sủng ái thì sao chứ, dù sao cũng không phải là người đặc biệt kia.

Con của nàng, con của nàng....

Có phải là vì nàng tự thương tổn con của mình cho nên hăn mới không trở lại nữa? Nhưng ngay cả nữ nhân ác độc như Đức phi cũng có con trai của mình, vì sao nàng lại không có, vì sao chứ?

Đôi tay của Phó Cẩn Dao nắm chặt khăn tay, hai cung nữ ở bên cạnh cũng bất đắc dĩ, bất luận hai nàng nói cái gì chủ tử cũng không nghe.

***

Cảnh Đế vừa hạ triều là lập tức đến Khánh An Cung.

Vừa rồi ở trên triều hăn vừa phong huynh trưởng Thẩm Thư Bình của Thẩm Tịch Nguyệt, người người đều nói Đại tiểu thư của Thẩm gia giờ đã là nữ tử tôn quý trong hậu cung rồi.

Con nối dòng của Cảnh Đế vẫn luôn ít ỏi, lần này Thẩm Quý phi một lượt sinh ra ba bào thai, trong đó còn có hai vị hoàng tử đương nhiên là khiến cho dòng họ vô cùng vui sướng.

Vốn Cảnh Đế luôn phân rõ chuyện hậu cung và chuyện triều chính nên không ai nói gì nhưng họ cũng biết cho dù nói cũng vô ích. Khi Cảnh Đế mới lên ngôi thì còn có thể nghe theo bọn họ, hiện tại thì không thể nào. Tuy nhìn hăn ôn hòa nhưng một khi đã đưa ra quyết định thì rất khó thay đổi.

Lại nhìn thái độ của hần với Lục Vương gia, mọi người đều hiểu, đến huynh đệ ruột thịt còn như vậy, bọn họ còn có thể làm gì.

Cảnh Đế ở trên triều thuận lợi như cá gặp nước, nghĩ đến tiểu hồ ly và ba đứa nhóc ở Khánh An Cung, tâm tình càng thêm vui vẻ.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng....” Lệ tần Chu Vũ Ngưng vừa ra khỏi tấm cung của Tịch Nguyệt thì gặp Cảnh Đế, vội vàng cúi người hành lễ.

Cảnh Đế nhìn Chu Vũ Ngưng một cái: “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Nhắc tới Chu Vũ Ngưng, ở trong cung quả thực là nàng như một người trong suốt, mang danh là đệ nhất mỹ nhân nhưng không được Hoàng Thượng yêu thích, đi đến ngày hôm nay cũng chỉ là một Tần.

Ánh mắt Cảnh Đế nhìn Chu Vũ Ngưng tối tăm không rõ. Đến lúc trong lòng Chu Vũ Ngưng cảm thấy có gì không đúng thì hần lại nở nụ cười.

“Hình như trăm đã lâu chưa đến chỗ của Lệ tần phải không?”

Chu Vũ Ngưng kinh ngạc ngẩng đầu, thấy biểu tình đó của Cảnh Đế, trong lòng lại càng không yên.

“Lệ tần giống như cố ý đợi trăm ở đây. Để cho trăm nhìn xem, quả nhiên lại xinh đẹp hơn rồi.”

Cảnh Đế chưa dứt lời thì lời nói như vậy đã khiến cho gương mặt của Chu Vũ Ngưng lúc xanh lúc trắng, miễn cưỡng nở một nụ cười, cố gắng làm ra vẻ tự nhiên một chút. Nàng hơi nhún người: “Đa tạ hoàng thượng khen ngợi. Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng--”

Lúc này nàng lại nói như vậy, ý tứ của Hoàng thượng đã rõ ràng như thế, nàng nói như vậy tương đương với đánh vào mặt Hoàng thượng.

Nhưng mà....

Không có nhưng mà!

Lại ngẩng đầu lên, Chu Vũ Ngưng mơ hồ cười.

Cảnh Đế cười như có như không: “Nếu Lệ tần đã cố ý đợi trẫm thì sao trẫm có thể phụ ý tốt của mỹ nhân. Đi thôi.”

Cảnh Đế đột nhiên ôm eo Chu Vũ Ngưng. Không biết được tâm tư của Hoàng thượng là gì, bất luận trong lòng Chu Vũ Ngưng có muốn hay không thì vẫn phải mang khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng theo Cảnh Đế rời đi.

Chẳng qua bao lâu tin tức này đã truyền khắp hậu cung, đặc biệt là Khánh An Cung.

Đào Nhi nhìn chủ tử đang chơi đùa với các tiểu chủ tử có hơi tức giận: “Sao Lệ tần có thể làm như vậy chứ? Nô tỳ vẫn cảm thấy nàng ấy rất tốt thì ra cũng chỉ là mượn ngài để quyến rũ Hoàng thượng. Bình thường lúc nào cũng mang dáng vẻ lạnh nhạt nhưng mà lại kéo Hoàng thượng từ cửa cung của chúng ta đi.”

Biểu tình của Tịch Nguyệt không hề biến hóa, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Hoàng thượng cũng không phải của một mình ta, cái gì mà quyến rũ hay không. Nếu như ngài không đi, Lệ tần còn có thể lấy dây kéo ngài đi sao?”

Chu ma ma ở bên cười khuyên nhủ: “Chủ tử đừng tức giận, tâm tình của người không tốt thì các tiểu chủ tử cũng cảm nhận được.”

Tịch Nguyệt đương nhiên không nghe lời, trách mắng: “Ta đương nhiên sẽ không tức giận với bảo bảo.”

Nghe chủ tử nói nhảm như trẻ con, Chu ma ma cười lắc đầu.

“Các người lui ra đi, ma muốn ngủ cùng các bảo bảo một chút.”

Thấy hình như tâm tình của chủ tử không tốt, tất cả mọi người đều nối đuôi nhau ra ngoài. Đợi tất cả mọi người ra ngoài, Tịch Nguyệt nở nụ cười, thực ra nàng đâu có ghen! Nàng đã sớm biết Hoàng thượng không phải là của một mình nàng, cũng sẽ không chung tình với một mình nàng. Nhớ đến Chu Vũ Ngưng, ánh mắt của nàng tối sầm lại, nếu như nói Chu Vũ Ngưng có thể cướp Cảnh Đế từ cửa cung của nàng đi thì nàng cũng không thể nào tin. Chuyện này đúng là không bình thường. Nàng vẫn tương đối thích Chu Vũ Ngưng nhưng mà không biểu hiện ra, nàng chưa bao giờ coi thường tình yêu của nữ nhân với một người. Chu Vũ Ngưng yêu Lục Vương gia điểm ấy là không thể nghi ngờ, bất luận là chân tướng lúc trước cậu ta ra được hay chân tướng lúc nàng hôn mê.

Nàng nhớ rõ câu nói kia của Thái hậu: “Người bảo tiện nhân kia đi nói gì đó với Hoàng thượng.”

Kẻ tiện nhân đó đương nhiên là nói Chu Vũ Ngưng. Thực ra nàng vốn muốn lợi dụng Chu Vũ Ngưng để cho Hoàng thượng hoàn toàn chán ghét Lục Vương gia nhưng mà lại cảm thấy có lẽ Cảnh Đế cũng biết. Sau khi biết được lại vẫn nhẫn nhịn không có biểu hiện gì đương nhiên là có dụng ý của hắn.

Hôm nay thay vì nói Chu Vũ Ngưng quyến rũ Hoàng thượng thì Tịch Nguyệt lại cảm thấy có thể là Cảnh Đế muốn làm gì đó.

Thực ra về mặt lý trí, Tịch Nguyệt hiểu được Chu Vũ Ngưng càng lún sâu vào chuyện này thì nàng càng có lợi nhưng về mặt tình cảm thì nàng lại thấy hơi khó chịu.

Nếu nói trong cũi này có bạn bè thì Chu Vũ Ngưng được xem như là người bạn duy nhất của nàng. Sau này, sau này người bạn duy nhất của nàng sẽ mất đi sao?

Tiểu Ngũ Nhi hừ hừ hai tiếng, Tịch Nguyệt vội cúi đầu, nhìn thấy hân đang cong môi nở nụ cười. Nhìn nụ người ngọc ngọc của hân, Tịch Nguyệt cũng nở nụ cười.

Nàng ôm thẳng bé lên, hôn chụt một cái.

“Tiểu Ngũ Nhi, vừa rồi mấy thân thật đạo đức giả đúng không?”

Thấy đứa con của mình đáng yêu như vậy Tịch Nguyệt lại cảm thấy vừa rồi nàng quả thực là đạo đức giả.

Thực ra rất nhiều chuyện không phải là nàng có thể quyết định, cho dù biết một chút chân tướng nhưng mà nói đến chuyện hại người thì nàng chưa từng làm. Mỗi người đều có nhân quả của mình, cứ như vậy đi.

Lại nhìn đứa bé của mình.

“A... a...” Tiểu Ngũ Nhi quơ cánh tay nhỏ nhất của mình, Tịch Nguyệt càng nhìn càng thấy thích, lại hôn hân mấy cái.

Tiểu Ngũ Nhi luôn lười biếng không biết tại sao hôm nay lại hoạt bát.

Tịch Nguyệt vuốt ve khuôn mặt của cậu bé, nỉ non: “Tiểu Ngũ Nhi, con cảm thấy mẫu thân phiền muộn sao? Cho nên mới đùa như vậy để mẫu thân vui vẻ sao? Bảo bảo tốt của mẫu thân, các con mới là quan trọng nhất, bất luận và vì các con hay vì Thấm gia thì mẫu thân đều sẽ cố gắng.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Cuộc sống này trôi qua dĩ nhiên là cực kỳ, chỉ thời gian một tháng, Chu Vũ Ngưng đột nhiên lại được sủng ái.

Không cần biết người khác thế nào, Tịch Nguyệt cũng không có ý định quan tâm nhiều, con nàng đang nhỏ dĩ nhiên là mỗi ngày phải chăm sóc thật tốt rồi.

Đương nhiên mỗi ngày Cảnh đế cũng sang thăm con, mỗi lần Tịch Nguyệt đều cười như không cười nhìn hắn. Cũng không giống tức giận bao nhiêu, nhưng hắn xoay người hoặc là lúc không nhìn lại thấy mặt mũi nàng có chút hiu quạnh.

Cảnh đế không thể nhìn bộ dáng này của nàng, cũng bắt đầu dễ dàng bảo bối tâm can.

Tịch Nguyệt không hiểu, rốt cuộc Cảnh đế là dạng người gì, tại sao lại có thể khó hiểu như vậy.

Là thích nàng thật sao?

Thích nàng nhưng cũng không tiếc tổn thương nàng, thế nhưng thấy nàng như vậy lại là cưng chiều đủ kiểu.

Có lẽ thỉnh thoảng nàng sẽ bộc lộ một chút nghi hoặc, Cảnh đế lại trấn an nàng, cũng chỉ thương một mình nàng.

Tuy là có chút mê mang đối với tình cảm của Cảnh đế, nhưng những thứ này cũng không thể ảnh hưởng suy nghĩ của Tịch Nguyệt.

Bản thân trong lời Cảnh đế nói với nàng đã có rất nhiều nghi điểm.

Tịch Nguyệt không hiểu thuật Đế Vương, nhưng nghĩ tới ngay cả nữ nhân của mình mà Cảnh đế cũng muốn tính toán, thì trong lòng có mấy phần chán ngán.

Chẳng qua nếu như nói gần đây còn có chuyện gì coi như khiến nàng cảm thấy tương đối mừng rỡ, chính là thái độ của hoàng thượng đối với Lục vương gia.

Hoàng thượng không thích Lục vương gia, hơn nữa không chỉ riêng là không thích.

Cẩn thận nghĩ thì công chúa Địch Ngao đó xuất hiện, nếu như trong đây không có bút tích của Cảnh đế thì thế nào Tịch Nguyệt cũng không tin. Theo người kia nhiều năm như vậy, sao nàng lại có thể không biết tính tình và phương thức xử sự của hắn.

Lúc trước nàng chính là có nhiều nghi ngờ đối với công chúa này, nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, cũng luôn không phân biệt ra được nguyên cớ.

Nhưng hôm nay xem ra, công chúa Địch Ngao này nhất định là được hoàng thượng nào đó bày mưu đặt kế, nếu không chuyện chắc chắn không thể nào phát triển như thế.

Hoàng thất Địch Ngao tranh đấu kịch liệt hơn, nếu như nói La Lệ Toa là một loại nhân vật tiểu bạch hoa vì tình yêu bất chấp tất cả thì Tịch Nguyệt không tin.

Cảnh đế theo ý công chúa Địch Ngao gả nàng vào Chu gia. Chu gia vốn giao hảo với Lục vương gia, nhưng cũng chính bởi vì thế đã sụp đổ quan hệ

với Lục vương gia.

Chu đại nhân đã già rồi, lão đại Chu gia lập tức sắp phải thay thế nhậm chức trưởng ban cũng đã hận thấu xương đối với Lục vương gia, đây là không ai không biết. Nếu như nói Chu gia lại tiếp tục đứng ở sau lưng Lục vương gia, tuyệt đối là không thể được.

Lúc này tuy rằng tâm trạng Tịch Nguyệt đã buông yên ổn, nhưng mà nàng chán ghét cực kỳ đối với người Lục vương gia này.

Lục vương gia không tốt, thì nàng càng vui mừng.

Biểu tỳ nghe nàng khuyến cáo đã rời kinh rồi, nàng vốn chỉ khuyên biểu tỳ đi xa chút, cũng không ngờ biểu tỳ lại đi Địch Ngôã.

Cho dù Lục vương gia len lén xuất kinh, d!^Nd+n(#Q%*d@n cũng không thể rời khỏi Nam Thấm, đặc biệt là Địch Ngôã. Nếu như hắn đi Địch Ngôã, chuyện nhất định phức tạp thêm.

Theo Xảo Ninh nói, biểu tỳ lại nói cho Lục vương gia là bên Địch Ngôã tìm tới nàng. Nàng vốn là thương nhân, làm sao có thể có tiền mà không kiếm.

Đã như vậy, thì thú vị.

Tịch Nguyệt vừa suy xét tỉ mỉ, cười yếu ớt, quả thật biểu tỳ cũng là người tuyệt vời đấy.

Cứ như vậy đúng là tốt.

Không đến nỗi nói là chọc giận Lục vương gia, buộc hắn chó cùng rứt giậu thì cũng khiến hắn thêm kiêng kỵ chút.

Có lẽ, hắn nhất định sẽ hoài nghi chính là công chúa Địch Ngôã xem trọng hắn nhiều hơn mà làm việc này.

Cũng không phải là như thế sao?

Hắn từ chối Công chúa Địch Ngao, thế nhưng trên đời lại không có tường nào không lọt gió, nếu như công chúa Địch Ngao biết hắn rất có cảm tình đối với Nhạc Phong, dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế rồi.

Lấy đi Nhạc Phong coi như là cách làm đơn giản.

Có lúc chuyện phát triển luôn làm cho người ta cảm thấy rất là kỳ diệu.

Cảnh đế lợi dụng công chúa Địch Ngao tách Chu gia và Lục vương gia. Tương tự, biểu tỹ cũng lợi dụng chuyện công chúa Địch Ngao này làm bia đỡ đạn.

Lúc suy nghĩ trăm chuyển ngàn xoay, Tịch Nguyệt lại đột nhiên hơi hiểu Cảnh đế rồi.

Tuy nói là lợi dụng cô gái khiến người ta cảm thấy nên chán ghét, nhưng mà, nếu quả thật sự có ích, lại không phí tổn sức lực nào lại có thể xoá sạch một chút gian nan khổ cực, vậy lại cứ sao không làm chứ!

Cười lắc lắc đầu, Tịch Nguyệt nhạo báng mình, thật là, ý nghĩ thay đổi trái ngược ấy mà.

“Khởi bẩm nương nương, Đại hoàng tử và nhị hoàng tử đến.”

Tịch Nguyệt đang mất hồn, nghe nói hai đứa bé đã tới, vội vàng bảo hai người bọn họ vào phòng.

Hôm nay tuy là xuân về hoa nở, khí hậu dễ chịu, nhưng cũng không thể sơ suất hai đứa bé.

“Quý phi nương nương. Tiểu Kiều Kiều đã dậy chưa?”

Thật ra thì theo lý mà nói, Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia này gọi nàng một tiếng mẫu phi cũng không quá đáng. Nhưng hai đứa lại đã quen gọi như vậy, Tịch Nguyệt cũng không nói thêm cái gì.

Hôm nay Tiểu Kiều Kiều đã ba tháng rồi.

Rút đi nhiều nếp nhăn lúc vừa ra đời, hiện ra một đứa bé hoàn toàn xinh đẹp trắng nõn nà.

Tuy rằng không to lớn như hai người đệ đệ của mình, nhưng cũng là một đứa bé khỏe mạnh.

Ba đứa bé cùng một chỗ, Tiểu Tứ Nhi giống như là đại ca ca, đáng dấp khỏe mạnh kháu khỉnh, cũng không khóc, tự mình chơi vui vẻ.

Tiểu Ngũ Nhi vẫn ngủ như cũ, đương nhiên cũng không biết có phải là ngủ thiếp đi thật hay không.

Tiểu Kiều Kiều vốn cũng ngủ, nhưng hình như là cảm ứng được hai ca ca cưng chiều nàng đến, chính là tỉnh lại. Mấy người đều nhìn nàng, không lên tiếng, lần này tiểu cô nương lại không thuận theo, mím môi bèn muốn gào khóc.

Tịch Nguyệt vừa thấy cái bọc nhỏ khóc thút thít bé lại muốn bắt đầu gào thét, vội vàng vỗ bé mấy cái, ý bảo mình ở đây.

Mà Nghiêm Vũ thì không chịu nổi muội muội mình như vậy, vội vàng mở miệng nói: “Muội muội không khóc nha. Ca ca đây.”

“Nhị ca nữa.” Nghiêm Gia vội vàng theo kịp.

Nghe được có người nói chuyện với mình, rốt cuộc Tiểu Kiều Kiều đành hoàng chút.

Kiều Kiều không coi là đứa bé trắng mập, bởi vì ba bào thai, hôm nay xem ra vẫn là nhỏ nhất.

Nghiêm Vũ duỗi ra một đầu ngón tay của mình cho Kiều Kiều, bé nắm trong tay, thở ra.

Nghiêm Gia nhìn ca ca được bé cầm, mình cũng bắt chước làm theo, cũng duỗi tay mình cho Kiều Kiều.

Cứ như vậy chính là một bên một tay, vô cùng sôi động.

“Muội muội nhỏ như vậy, khi nào mới có thể lớn lên đây?” Nghiêm Gia thở dài.

Tịch Nguyệt mỉm cười nói: “Có câu nói, có mầm không lo dài. Xem Tam đệ đệ của các con đã như thế đấy. Hôm nay cũng biết đi rồi đấy.”

Đây là nói con trai Bạch Du Nhiên, Tam hoàng tử Nghiêm Ninh.

Lông mày nhỏ nhỏ của Nghiêm Vũ nhíu lại thật chặt: “Tĩnh Tiệp dư không thích chúng con đi thăm Tam đệ, mỗi lần tuy là thấy nhiệt tình, nhưng lại thật ra là giống như đề phòng cướp mà đề phòng chúng con.”

Vốn có lúc, hãn cũng rất tò mò đối với Tam đệ đệ nhỏ nhỏ này.

Nhưng có lẽ từ nhỏ không có mẫu thân, phụ thân lại không yêu thích, hãn chính là cực kỳ giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện.

Dù cho Bạch Du Nhiên cũng không biểu hiện ngoài mặt, nhưng là một đứa bé yếu ớt, hãn vẫn cảm thấy Tĩnh Tiệp dư bài xích một chút.

Tịch Nguyệt nghe lời hãn nói, trong lòng sáng tỏ, dĩ nhiên là Bạch Du Nhiên này lo lắng. Lúc trước khi nàng ấy sinh con xảy ra chỗ sơ suất lớn như vậy, sao lại có thể không cẩn thận hơn chứ!

Nàng ấy không tin được bất kỳ kẻ nào, thậm chí là bao gồm đứa bé nhỏ nhỏ.

“Tính tình mỗi người đều khác nhau. Có lẽ Vũ Nhi suy nghĩ nhiều.”

Nghiêm Vũ cong khóe miệng, như không có chuyện gì xảy ra: “Không thích con thôi, con còn không thích đi đấy, hôm nay con có tiểu muội muội rồi. Tiểu Kiều Kiều thích ta, có đúng hay không?”

Thật đúng là trẻ con.

Ai ngờ lại vào lúc này, Tiểu Kiều Kiều đáp lại giống như mấy tiếng “Thờ phỉ phò”, Nghiêm Vũ vì vui mừng cả mặt hả hê.

Quay đầu nhìn Nghiêm Gia, lông mày nhỏ cũng chống lên giống như là khoe khoang.

Nghiêm Gia chu miệng nhỏ, có chút rối rắm.

Tịch Nguyệt không nhịn được bật cười.

“Vũ Nhi à, hình như là muội muội ị đùn đấy. Hai người các con chơi với đệ đệ trước có được hay không? Ta đổi lại tã cho bé.”

Cái gì?

Hai đứa bé liếc mắt nhìn nhau, lui về phía sau một chút.

Nghiêm Gia liếc mắt nhìn Nghiêm Vũ, lại liếc mắt nhìn Kiều Kiều, nhìn lại Nghiêm Vũ, cho đến khi Nghiêm Vũ bắt đầu nhìn căm tức.

“Người kia là ánh mắt gì?” Chết vẫn.

Nghiêm Gia yên lặng cúi đầu, sau một lát ngẩng lên, hỏi “Tiểu Kiều Kiều mới vừa rồi lên tiếng là bởi vì ị đùn chứ?”

Khuôn mặt Nghiêm Vũ đỏ lên, trách mắng: “Không phải, bé chính là nghe rõ lời của ta nói, yêu thích ta.”

Bên cạnh Cẩm Tâm trợ giúp chủ tử nhà mình thay xong tã Tiểu Kiều Kiều, quả nhiên, Tiểu Kiều Kiều đúng là ị đùn rồi.

Hiếu con gái không ai bằng mẹ!

Nhìn vật dơ bẩn màu vàng óng kia, vẻ mặt hai bạn nhỏ không tốt lắm, lại lui lại mấy bước.

Trong lòng bọn họ, Tiểu Kiều Kiều là đứa bé đáng yêu, sạch sẽ, sao, làm sao lại có thể ị đùn! Quả nhiên là trẻ con.

Xử lý tất cả thỏa đáng, Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy vẻ mặt “Nặng nề” của hai đứa bé.

Có lẽ cũng hiếu là vì chuyện gì, không nhịn được lại bắt đầu cười lên.

Nghiêm Vũ thấy Thẩm Quý phi cười không ngừng, đỏ mặt, giọng nói có chút hăng: “Người cười cái gì.”

“Con..... Đoán?” Giọng điệu này, quả thật làm người phát cáu.

Nghiêm Gia và Nghiêm Vũ rốt cuộc là anh em, không cần thấy lúc hai bạn nhỏ cùng nhau thỉnh thoảng sẽ có chút xích mích nhỏ, nhưng mà đối với chuyện bên ngoài, hai người lại hài hòa vô cùng.

“Người khi dễ người ta.” Nghiêm Gia lên án.

“Ôi hả? Ta khi dễ các con chỗ nào rồi hả?” Tịch Nguyệt học mờ ám của hai người, nhú mày.

Nghiêm Vũ Nghiêm Gia đối mặt, nói không ra nguyên do.

Có điều đứa bé dĩ nhiên là sẽ tìm lối thoát cho mình.

“Gia Nhi, chúng ta không để ý tới Thẩm Quý phi, già mà không kính, chúng ta chơi với Tiểu Kiều Kiều.”

“Ừ, được.”

Thấy hai đứa không để ý tới mình lại nói mình là già mà không kính, Tịch Nguyệt cảm thấy bị thương thật sâu.

Nàng già chỗ nào?

Lại nói cho dù già, nàng già hơn phụ hoàng bọn họ sao?

Tiểu Tứ Nhi tự mình chơi lúc lâu, lại nghe thấy nhiều người trong phòng, nhưng không thấy có người tới đây chơi với bé, cũng bắt đầu thở phì phò.

Nghiêm Gia chỉ liếc một cái, cũng không giương mắt, tùy ý nói: “Thẩm Quý phi, Tiểu Tứ Nhi buồn bức đấy. Ngài đi chơi với bé đi.” Đi chơi với bé, lại giao Tiểu Kiều Kiều cho chúng ta thôi!

Một câu tiếp theo dĩ nhiên là đáy lòng nói như vậy.

Sao Tịch Nguyệt lại không biết chủ ý ở đáy lòng đứa bé?

Có điều nàng cũng không phờ bầy trò vật của bọn họ.

Cầm lấy trống lắc bên cạnh Tiểu Tứ Nhi, lắc lư mấy cái, quả nhiên, Tiểu Tứ Nhi vui vẻ huơ tay múa chân.

Thật là một đứa bé dễ dàng thỏa mãn.

Lại liếc nhìn Tiểu Ngũ Nhi vẫn ngủ đến đây thật thà chất phác như cũ, Tịch Nguyệt im lặng, bọn họ ồn ào như vậy mà đứa nhỏ này cũng không tỉnh.

Còn có đứa bé Kiêu Kiêu bên cạnh được hai ca ca dụ dỗ, cô bé cũng là mặt nhỏ kiêu ngạo, thật sự là một đứa yếu ớt.

Ba đứa bé đừng nói diện mạo, ngay cả tính tình cũng hoàn toàn khác nhau, đây, có ba bào thai như vậy sao?

Tịch Nguyệt khó hiểu!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Nhắc tới cũng khéo, ba tháng tiếp nữa chính là thời gian tuyển tú.

Lúc này trong kinh các nhà cũng bèn chuẩn bị, tất cả con gái của quan viên đến độ tuổi đều phải tham tuyển, nhưng tuy đều là tham tuyển, vậy cũng có sự khác biệt.

Có gia đình nghèo tất nhiên biết tài nghệ cô nương nhà mình, biết cơ hội này không lớn, cũng đã nghĩ tới chọn lựa con rể tốt khác rồi. Nếu như điện tuyển không được mà lại lâu không lập gia đình, trái lại chờ đợi cơ hội điện tuyển lần thứ hai lại sẽ bị chế nhạo.

Còn có một vài vị lại một mực hi vọng bay lên đầu cành, thì đang khổ học tài nghệ trong nhà.

Dù sao, lúc trước một con gái nhỏ nhỏ Hàn Lâm viện được tuyển cũng có thể đi lên đứng đầu tứ phi trong vòng ba năm ngắn ngủi. Vậy sao tâm tư lớn lại có thể không tính toán nhiều hơn chứ!

Tịch Nguyệt cầm trống lắc trên chóc con, lại nghe Cẩm Tâm đang hồi báo bên cạnh.

“Chủ tử, Thẩm gia có tin tức truyền tới.”

Tịch Nguyệt cũng không nâng mắt, Cẩm Tâm dĩ nhiên là sáng tỏ, nói tiếp: “Lão phu nhân nói, có thể xin ngài nghĩ một chút chủ ý, để tiểu thư Uyển Như lạc tuyển ở cửa ải điện tuyển này hay không.”

Tịch Nguyệt hiểu rõ điểm này, nếu như cửa đầu tiên kiểm tra thân thể lại lạc tuyến, vậy khó tránh khỏi khó coi, nhưng nếu là cửa thứ hai, đó chính là khác biệt, tóm lại vậy thì dễ nhìn hơn nhiều.

Chỉ là Nhị thẩm nàng là người cực kỳ tính toán, mỗi ngày chính là muốn con gái mình có thể phát lên, tại sao lại chịu không để cho Uyển Như vào cung?

“Người nào quyết định?”

Cẩm Tâm trả lời: “Là bọn họ cùng chung thoả thuận.”

Tịch Nguyệt không biết tại sao Nhị thẩm lại “Hiếu chuyện” rồi, có điều nghĩ thêm một chút, có tổ mẫu thì tuyệt đối không xảy ra nhiều loạn gì lớn.

Suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt cảm thấy khả năng Cảnh đế coi trọng đường muội Uyển Như quả thật không lớn, gật đầu lên tiếng: “Được, ta biết rồi, ta sẽ nói với hoàng thượng. Bảo bọn họ yên tâm.”

“Dạ.”

Nhắc tới Nhị phu nhân hiển nhiên cũng hi vọng con gái mình có thể một bước lên mây. Tuy là bà lỗ mãng, nhưng cũng không ngu xuẩn hết sức.

Trải qua lão phu nhân phân tích và nàng dâu Bình Ca Mẫn thị khuyên, bà cũng sáng tỏ, vào cung này, có tâm kế mới có thể sống còn, không phải vậy thì sau đó làm sao vẫn còn khó nói đấy.

Từ nhỏ Uyển Như nhà họ lại chân chất, chỉ nhìn từ dáng ngoài, bà làm mẫu thân đều không thể không thừa nhận là nàng không bằng Thẩm Tịch Nguyệt, hôm nay nhìn lại thì tâm kế này không bằng rồi.

Nghĩ đến trước kia Trần Biểu muội qua lại hết sức thân thiết cũng có thể bị Thẩm Tịch Nguyệt trừng trị triệt để, nói thật, Thẩm Nhị phu nhân thật

đúng là không thể nào dám để cho con gái mình vào cung. Hơn nữa lão phu nhân nói cũng đúng, tính tình giống như vậy, vào cung bị người hại thì sao người làm mẫu thân này sống được đây?

Ngược lại không bằng sớm biết trong cung một chút, cũng để cho Thẩm Quý phi biết bọn họ không có lòng vào cung, cứ như vậy, sớm mưu tính một chút, cũng có thể thêm chút thể diện cho Uyển Như.

Có một Đường tử làm quý phi trong cung, cho dù là nghị hôn, Uyển Như cũng sẽ vô cùng quý hiếm.

Nhị gia Thẩm gia cũng không phải là một người hết sức có kiến giải, thuở nhỏ chính là nghe huynh trưởng.

Như thế giống nhau, mọi người Thẩm gia càng là đạt thành ý kiến nhất trí.

Nếu Tịch Nguyệt đồng ý Thẩm gia, tất nhiên là phải làm được, thật ra thì trong lòng nàng cũng không rõ Cảnh đế có thể chọn Uyển Như hay không, có lẽ, hẳn nghĩ rất nhiều hạn định? Có điều dù như thế nào, lúc này nói tin tức này, có lẽ Cảnh đế chắc sẽ không phản đối.

Việc này không vội, Cảnh đế đến thăm con, ôm Tiểu Kiều Kiều nào đấy hô tâm can bảo bối, Tịch Nguyệt chột khuôn mặt nhỏ bé của con trai, giống như vô ý mở miệng: “Hoàng thượng.....”

“Hả?” Cảnh đế đương nhiên biết hôm nay Thẩm gia truyền tin tức đến.

Tịch Nguyệt cân nhắc một chút, lại cảm thấy chuyện này nói thẳng là được rồi, cũng không cần làm nèn gì đó.

“Hôm nay Thẩm gia đưa tin tức vào trong cung.”

“Hả?” Cảnh đế vẫn đùa với Tiểu Kiều Kiều, chọc cho con bé lộ ra nụ cười “Không răng”.

Nhìn hẳn không ngừng phát ra một vài âm tiết đơn ư a, Tịch Nguyệt lắc lư trống lắc mấy cái trước mặt hẳn, ý bảo hẳn nhìn tới đây.

Cảnh đế nhìn nàng trẻ con như thế, bật cười.

Mà Tiểu Kiều Kiều bên cạnh cho là mẫu thân chơi với mình, phát ra tiếng y y a a.

Hơn ba tháng, bốn đứa bé chưa đủ tháng đâu có biết nói chuyện, một đợt ê a, lại nhìn một đồng nước miếng chảy ra quệt tất cả lên long bào của Cảnh đế.

Tịch Nguyệt cũng không đành lòng nhìn bộ dáng kia, chỉ là mặt Cảnh đế lại không sao cả, ngược lại còn khen: “Khuê nữ của trẫm chính là thông minh, giống như trẫm. Nhỏ như vậy đã muốn nói chuyện rồi.”

Nhìn mặt hẳn vinh hạnh và mặt Tiểu Kiều Kiều cười ngây ngô.

Tịch Nguyệt yên lặng cúi đầu nhìn qua con trai mình chơi sôi động một cái.

hai cha con này, thật lòng làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng mà!

Lại nói hoàng thượng, người nói câu nói kia không trái lương tâm à.

Thấy Tịch Nguyệt cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, Cảnh đế cầm chân nhỏ của khuê nữ mình đụng khuôn mặt Tịch Nguyệt một cái.

“Nói đi, trẫm nghe đây.”

Tịch Nguyệt nhìn hẩn như vậy, lại xem một chút chân nhỏ của Tiểu Kiều Kiều, bất đắc dĩ than thở.

Người còn có thể ngây thơ hơn sao.

Thôi đi, vẫn là nói chính sự quan trọng hơn.

“Thiếp có một đường muội, Uyển Như của Nhị thúc nhà thiếp, năm nay vào cung tham tuyển, trong nhà nghĩ bảo thiếp cầu xin ngài một ân điển, để cho lúc diện tuyển nàng bị lược hoa.”

Cảnh đế cười nhúu mày: “Thế nào? Nàng không muốn cùng chung một chồng với đường muội?”

Tịch Nguyệt nũng nịu: “Tất nhiên không muốn. Kính xin hoàng thượng tha thứ nhiều hơn cho.”

Thấy nàng nghehnh đầu lên, nhếch lên cười yếu ớt nhìn hẩn.

Cảnh đế cảm thấy lòng ngứa ngáy khó nhịn.

“Nếu đường muội nàng là mỹ nhân tuyệt sắc, d!^Nd+n(#Q%*d@n không phải trầm thua thiệt rồi?”

Tịch Nguyệt không thuận theo cáo trạng: “Chẳng lẽ, thần thiếp không phải là mỹ nhân tuyệt sắc sao! Hoàng thượng thật là tổn thương lòng thần thiếp. Hơn nữa, sao thần thiếp lại để cho hoàng thượng thua thiệt chứ? Thần thiếp sẽ hầu hạ ngài thật tốt.”

Câu sau Tịch Nguyệt giống như nặng ngữ âm, thấy cảnh đế nhìn nàng lại đá lông nheo.

Cảnh đế thấy thế ngây ngốc một hồi, bật cười lần nữa.

“Đã như vậy, vậy chính là tối nay đi, Tịch Nguyệt để trẫm xem thành ý của nàng một chút, ngày mai trẫm sẽ dặn dò xuống.”

Nếu không trúng điện tuyến, vậy thì cũng không thể sớm bị quét xuống.

Làm sao Cảnh đế lại không biết, Thẩm Uyển Như cũng không xuất sắc.

Tịch Nguyệt thấy hần như vậy, biết nhất định là người này muốn ăn thịt.

“Vậy dĩ nhiên là thần thiếp vô cùng mừng rỡ, không biết là hoàng thượng trực tiếp ở nơi này, hay là một lát nữa tới?”

Bây giờ đã là vô cùng nhá nhem tối.

Cảnh đế cười cầm đỡ nàng lên: “Tối nay trẫm chính là dùng bữa tối ở nơi của nàng.”

Đã như thế, chính là không ý đi.

Tịch Nguyệt cười hì hì bèn muốn dặn dò.

Cảnh đế bổ sung một câu: “Trẫm không thích ngọt.”

Thói quen của Tịch Nguyệt là ưa thích đồ ngọt, thế nhưng hần lại rất không thích.

Tịch Nguyệt căn môi nhìn hần một cái, nói: “Vừa lúc thần thiếp cũng không thích đấy. Hoàng thượng thích cái gì, thần thiếp chính là thích cái đấy.”

Cảnh đế nhìn bộ dáng nàng như vậy, cảm thấy thật sự là quyến rũ người.

Không để ý ôm con gái bèn gặm nàng một cái.

“Thâm gia các người quả nhiên là không cần đưa khuê nữ thứ hai vào cung. Trẫm có tiểu Tịch Nguyệt tuyệt sắc như vậy, đương nhiên không cần

người khác.”

Tịch Nguyệt cười khanh khách, dáng thẹn thùng.

Bên này cặp phụ mẫu tán tỉnh, ngược lại bên kia đám trẻ cũng không nhàn rỗi. Tiểu Kiều Kiều y y a a tiếp tục chảy nước miếng, Tiểu Tứ Nhi tự mình khoa tay múa chân phun bong bóng, Tiểu Ngũ Nhi còn lại thì nghiêng đầu nhỏ, dường như vừa nhìn phụ mẫu dường như lại không nhìn.

Nếu là một nhà bình thường, đúng là một vẻ hài hòa.

Đêm đó tất nhiên không cần nhiều lời, lâu nay không kích tình được, hai người vuốt ve thân thể lẫn nhau, run rẩy một lần lại một lần.....

Rất lâu sau, hai người xếp lên cùng một chỗ, cũng chỉ đắp chăn mỏng trên người, Tịch Nguyệt vùi ở lồng ngực hân, thở dốc dữ dội.

“Có được hay không?”

Cảnh để còn có tâm tình trêu chọc nàng.

Tịch Nguyệt đã không có hơi sức, yếu ớt ừ một tiếng xem như đáp lại.

Đưa tay trượt đến phía dưới, vuốt ve mông nhỏ của nàng mấy cái, vỗ nhẹ: “Trẫm đã nói tiểu Kiều Kiều này yếu ớt thích khóc như vậy giống ai đây. Đây không phải là tìm được chủ nhân rồi, trẫm thương nàng, nàng cũng khóc.”

Tịch Nguyệt không thuận theo: “Làm sao ngươi lại có thể oan uổng người ta như vậy, lúc gần tối, ngươi còn nói Tiểu Kiều Kiều giống như bản thân ngươi đấy.”

Oan uổng người ta như vậy, nàng mới không liên quan đâu.

Tay Cảnh đế không thành thật, miệng cũng không dừng: “Thông minh dĩ nhiên là giống như trâm, yếu ớt thích khóc là giống như nàng.”

Lời nói này, Tịch Nguyệt tức giận vô cùng, cắn xuống một cái, ưm, cứng quá.

Một phát cắn này không nghiêm trọng lắm, dường như Cảnh đế lại cảm thấy khoái chí một hồi.

Lật người đè nàng dưới người, hằn mỗ hôn trên dưới.

“Bảo bối, nơi này của nàng lại lớn.”

Kể từ khi Tịch Nguyệt sinh đứa bé, bộ ngực lại lớn hơn, khiến Cảnh đế mừng đến không biết như thế nào cho phải.

Trong miệng ngậm một cái, cũng ập ư lên tiếng.

“Bảo bối, ta muốn uống s——” Cảnh đế cũng không biết tại sao lại nói ra lời như vậy, làm cho Tịch Nguyệt mắc cỡ không biết như thế nào cho phải.

Sao nam nhân này lại có thể thâm mị như thế.

Tịch Nguyệt che mặt, không chịu nói, khốn kiếp, sắc lang!

Thấy nàng xấu hổ, Cảnh đế càng buông thả.

Vài ngày trước hai người ở cùng nhau đều dùng những phương thức khác giải quyết, cũng không “Thân mật” giống như hôm nay vậy, Cảnh đế cảm thấy thoải mái vô cùng.

Quả thật, vẫn là Nguyệt nhi tốt.

Cho dù đã sinh ba đứa con, nhưng chỗ nên chặt vẫn là jn như thế.

Thật là còn khiến người ta yêu vô cùng so với rất nhiều cô nương.

Rốt cuộc là tuổi còn nhỏ, khôi phục thật tốt.

Đẩy hai chân nàng ra, lại giày vò một phen.

Đợi đến trời cũng đã tờ mờ sáng, Tịch Nguyệt mê man, mơ mơ màng màng mới cảm thấy Cảnh đế rời thân thể nàng. (Cảnh đế thật sung sức @. #)

Không riêng gì Tịch Nguyệt, chính là Lai Hỉ cũng cảm thấy hết sức khó xử, Cảnh đế phóng túng như vậy, hẳn làm nô tài vốn nên nhắc nhở chủ tử chú ý thân thể. Nhưng vừa nghĩ tới hoàng thượng nghỉ rất lâu ở chỗ Thẩm Quý phi, hơn nữa hoàng thượng lại quen không nghe lọt khuyên nhủ. Lai Hỉ đã cảm thấy càng khó khăn.

Bản thân Tịch Nguyệt không muốn dùng tiểu thái giám, Cảnh đế cũng hiểu. Cho dù là mất đi thể, cuối cùng cũng là nam nhân.

Nghĩ như vậy, hẳn cũng không thích tiểu thái giám gì đó nhìn Tịch Nguyệt.

Kéo rèm xong mới gọi Lai Hỉ vào cửa, hầu hạ một hồi, Cảnh đế lại sáng khoái tinh thần đi vào triều.

Thấy mặt trời mới mọc lên hơi cao, tuy rằng Cảnh đế sáng khoái tinh thần, nhưng thật ra là cảm thấy hơi run chân.

Không có biện pháp, làm quá nhiều!

Lại nghĩ tới chuyện đồng ý Tịch Nguyệt, Cảnh đế mỉm cười: “Truyền lệnh xuống. Giữ đường muội Thẩm Uyển Như của Thẩm Quý phi đến thi diện.”

Lai Hỉ đáp dạ.

Không biết tình hình trước, vừa nói như vậy ngược lại điệu bộ như muốn giữ thể bài.

Lai Hỉ có chút nghi ngờ, nhưng hẳn là một người trung thành dĩ nhiên là nghe chủ tử. Hẳn chưa bao giờ lại hỏi nhiều ý chủ tử.

Hình như Cảnh đế cũng nghĩ đến một điểm này, bổ sung thêm một câu: “Trẫm đồng ý Thấm Quý phi giữ Thấm Uyển Như đến thi điện lược thể.”

Lai Hỉ vừa nghe, bèn sáng tỏ.

Đây là hoàng thượng vì cho người trong nhà Thấm Quý phi thể diện, mà hoàng thượng cũng không muốn nhiều người biết.

Về phần nói ý nghĩ của Thấm Quý phi cũng là bình thường, không ai thích có người vào cung tranh thủ tình cảm với mình, đặc biệt người kia còn là đường muội mình. Hơn nữa lúc trước Trần Vũ Lan còn là biểu muội của Thấm Quý phi, nhưng vậy thì thế nào, nếu không phải là trời cao giúp một tay, có lẽ Thấm Quý phi này sẽ bị hãm hại rồi.

Cứ vậy lại tốt hơn, còn không bằng vừa bắt đầu liền bóp chết manh nha này trong trứng nước.

Lại nghĩ đến ba tháng đầu tuyển tú, Lai Hỉ thầm nghĩ, sợ là trong cung này thật sự sắp gió êm sóng lặng đây.

Không gió êm sóng lặng, làm sao ba tháng sau cùng chung chốn đỡ đám tú nữ xinh đẹp kia?

Con người mà, có kẻ địch chung chính là khác biệt.

Hơn nữa mỗi nhà cũng không chỉ có một cô gái đến tuổi, có lẽ, không ít nhà đều có tỷ muội hoặc gần hoặc xa tiến cung, đến lúc đó, trong cung này cô gái lại không dễ chịu đây!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Lần này tú nữ dự bị rất nhiều, chỉ có hơn chớ không kém so với bọn họ lần trước.

Cho dù là mỗi ngày Tịch Nguyệt chăm sóc con rất ít ra cửa, lúc thỉnh an cũng sẽ nghe được mọi người thảo luận.

Hôm nay phần vị nàng cao, lại được Thái hậu và hoàng thượng cưng chiều, quan trọng là còn có Đại công chúa hiếm lạ, hai tiểu hoàng tử, bây giờ mọi người đã không thể nói là ghen tỵ.

Có lúc, khi một người đến địa vị cực kỳ cao, lấy được rất nhiều, khi người khác lại không có cách nào với tới, thì mọi người lại cảm thấy tự nhiên.

Đang lúc nói chuyện đều có mấy phần khen tặng đối với Tịch Nguyệt.

Có lúc, con người còn thực sự tin mệnh.

Dĩ nhiên, cho dù là người khác, giống như vài ngày trước đó Lệ Tần được cưng chiều, hôm nay cũng không bị người khác công kích.

So với khuôn mặt mềm mại sắp vào cung kia, ngược lại đám người cũ này thuận mắt hơn.

Hôm nay phần vị Tịch Nguyệt cao, dĩ nhiên là ngồi vị trí cao nhất.

Nhìn Huệ phi mặt lạnh bên cạnh, Tề phi dịu dàng và ấm áp, Bạch Du Nhiên mặt không chút thay đổi, còn có Chu Vũ Ngưng mặt có vẻ u sầu.

Tịch Nguyệt vuốt ve vòng ngọc trên tay mình, cười như có như không.

Hôm nay hình như An Tu nghi kia bị kích động, sao không kích động chứ, năm nay muội muội ruột của nàng ta lại muốn tham gia tuyển tú, hai năm qua hành vi của nàng ta cũng càng ngày càng không hiểu chuyện. Mà mỹ danh Kinh Thành của muội muội nàng ta cũng loan truyền xôn xao, làm sao nàng ta có thể không nén giận. Có lẽ là gia tộc đã không muốn đặt cược lên một mình nàng ta.

Nhắc tới một vài phi tần địa vị cao hoặc địa vị thấp, trong nhà thật đúng là đều có người muốn tuyển tú năm nay, chỉ xem quan hệ là gần hay là xa thôi.

Tịch Nguyệt cầu tình với Cảnh đế, tuy là Cảnh đế đồng ý, cũng không có lộ ra. Nếu Cảnh đế không nói, thì bản thân Tịch Nguyệt cũng sẽ không nói.

Ít có nội bộ mấy gia tộc không ai tham tuyển dĩ nhiên là âm thầm vui mừng, nhưng vui mừng thì vui mừng, sẽ không ai kiểm chuyện trên thời điểm mấu chốt này. Dù sao, trong cung này gia tộc phần vị cao cũng có người muốn tham tuyển.

Năm nay danh tiếng lớn mạnh trừ muội muội mỹ danh tốt bên ngoài của An Tu nghi, còn có thiên kim nhà Lý đại nhân, cô gái này lấy danh tài nữ.

Hai năm qua, danh thanh nàng ấy cũng càng ngày càng lớn.

Có lẽ tài nữ Liên Tú Vân trước đó làm người ta thất vọng quá mức, vậy Lý tiểu thư này chính là được đánh giá cao một bậc.

“Thái hậu giá lâm ——”Hôm nay Thái hậu lại tới rồi.

Từ khi biết chân tướng, thật ra thì Tịch Nguyệt cũng có rất nhiều ý kiến đối với Thái hậu, nhưng tuy là như vậy, nàng vẫn giống như trước đây. Hơn

nữa liên tục nhắc nhở bản thân, chuyện kiếp trước và kiếp này cũng không liên quan.

Nếu nàng để chuyện kiếp trước ảnh hưởng tâm trạng mình, tâm trạng rất dễ dàng mất ổn định.

Các vị phi tần đều dịu dàng cúi đầu.

“Dậy đi.” Hôm nay tâm tình Thái hậu dường như không tệ.

Có lẽ cũng đúng, từ khi chuyện tuyển tú này chính thức đề ra nhật trình, hậu cung các vị lại hòa hài hơn nhiều, đều buông xuống những ân oán và ghen tỵ trước kia của mình. Cùng nhau xoa tay muốn nhất trí đối ngoại đấy.

Tịch Nguyệt nghĩ tới đây đã cảm thấy buồn cười, không biết lúc họ tuyển tú, có thể cũng xảy ra những thứ giống vậy hay không.

“Nhân dịp các người tới đây thỉnh an, vừa vặn ai gia cũng có vài lời muốn dặn dò.” Thái hậu nâng ly trà lên thổi trà.

Lúc này mọi người lại đâu phải không biết, nhất định là vì chuyện tuyển tú. Cho dù trên mặt cười tươi như hoa nhưng trong nội tâm lại âm thầm tức giận.

Thấy mọi người cũng đang nhìn mình, Thái hậu tiếp tục mở miệng: “Nghĩ rằng các người cũng biết, qua chút thời gian nữa lại là tuyển lớn ba năm một lần. Thời gian này trôi qua đúng là.., có vài nha đầu các người bộ dáng nhỏ tuổi lúc tuyển tú còn gần trước mắt lại đã qua ba năm.”

Trong lời nói hơi xúc động.

An Tu nghi là một người lạnh lợi, cười nói: “Không phải là vậy sao? Lúc trước Bốn cung nhìn bọn muội muội từng người một trong veo, càng là hâm mộ. Không ngờ đã qua tròn ba năm.”

Tuy rằng lời này của An Tu nghi phụ họa Thái hậu, nhưng cũng gián tiếp chán ghét mọi người một chút. Đúng vậy, lập tức sẽ có cô nương trẻ tuổi, trong veo vào cung.

Tịch Nguyệt cúi đầu cười yếu ớt, cũng không nói nhiều. Lúc đầu An Tu nghi cũng không phải như vậy, có lẽ thời kỳ sau đã trải qua quá nhiều. Thế nhưng hoàng thượng cũng không hết sức cưng chiều nàng ta, tiếp đó lại đề non.

Tất cả những thứ này đủ để khiến cho một người thay đổi.

Dĩ nhiên là Thái hậu nghe được ý trong lời An Tu nghi nói, chẳng qua cũng nhiều lời khác, chỉ cười.

Nhìn chung quanh một vòng, Thái hậu tiếp tục: “Ba năm nay một lần tuyển lớn vốn là sung túc hậu cung cho hoàng thượng. Thật sự có chút chuyện ai gia cũng không thể không nói.”

Dừng lại một lát, nhìn mọi người một chút: “Nghĩ rằng gia tộc các người cũng không ít cô nương đến tuổi. Có người xuất sắc, cũng có người không xuất sắc. Tất nhiên các người đã biết, nếu như xuất sắc, ngày khác nhất định sẽ vào cung cùng hầu hạ hoàng thượng. Có mấy lời, ai gia vẫn muốn nhắc nhở các người một chút, mặc kệ là quan hệ riêng nhà mình như thế nào, vào cung này chính là khác biệt. Các người đều là hậu phi của hoàng thượng, ai gia không muốn thấy sau khi tú nữ vào cung xảy ra mấy thứ trước kia.”

Dĩ nhiên là bộ dáng mọi người khéo léo hiền huệ.

Tề phi mỉm cười: “Thái hậu nương nương yên tâm, tỷ muội chúng ta vào cung cũng vì hầu hạ hoàng thượng thật tốt, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì trái cung quy. Lúc trước chuyện cũng chỉ là ngoài ý muốn, lại nói, người gây chuyện kia đã nhận được trừng phạt xứng đáng. Bọn tỷ muội đương nhiên đều hoà hợp.”

Thái hậu gật đầu: “Lời này của Tề phi nói có mấy phần đạo lý. Tề phi cũng là người cũ trong cung rồi, thì hiểu rõ cung quy. Mọi việc làm cũng thoả đáng, các người đều học nhiều hơn một chút.”

Thái hậu vừa nói lời này ra, người khác tất nhiên vội vàng đáp phải.

Tịch Nguyệt nhếch lên một nụ cười như có như không.

Lời nói này của Thái hậu đúng là thú vị, Tề phi làm việc thoả đáng? Hôm đó không phải là nàng ta đầu vội mặt trắng muốn định tội cho nàng sao?

Lại nói, dĩ nhiên là Tề phi có thể đứng nói chuyện không đau eo, lần này Tề gia cũng không có tú nữ dự bị. Cho dù là vào cung, cũng sẽ không có những chuyện ngổn ngang kia.

Bởi vì tuyển tú tất cả đều lựa chọn trong con gái quan viên, cho nên luôn tồn tại tình hình một nhà đưa ra mấy người.

Một gia tộc đưa ra vài tên tú nữ xem là một việc tốt, thật ra thì cũng không phải vậy, dù lúc trước quan hệ ở nhà như thế nào, vào cung này, cùng năm giữ chung một người đàn ông, rất nhiều tỷ muội đều sẽ phản bội. Mà chính bởi vì có tình nghĩa cùng một gia tộc, thì có thể bắt được nhược điểm của đối phương, vì vậy, đây thật sự không coi là chuyện gì tốt.

Tịch Nguyệt nghĩ tới một điểm này, đương nhiên người khác cũng nghĩ đến. Nhìn bộ dáng Tề phi này nhẹ như gió mây, thật là làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Nhìn lướt qua mọi người, Thái hậu lộ ra một nụ cười ấm áp.

“Lúc trước Nguyệt nha đầu cầu xin hoàng thượng?” Thái hậu cười híp mắt hỏi Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt ngăn ra thì biết được đây là nói chuyện Uyển Như.

Vừa nghĩ lại, bèn cười: “Hồi thái hậu, chính phải ạ.”

Những người khác cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì, nhìn Tịch Nguyệt.

“Sáng nay ai gia nghe nói Hoàng đế cho biết, nha đầu người đó. Cũng quá theo người nhà rồi.” Thái hậu nói tiếp.

Tịch Nguyệt lập tức hiểu, Thái hậu là muốn nói toạc chuyện này ra, lại suy tư một lát, Tịch Nguyệt hiểu ý Thái hậu.

Tuy là trong miệng nói hậu cung này phải hòa thuận, nhưng thực tế Thái hậu giả trang cũng không phải như vậy, lại hỏi nàng như vậy. Không biết được có phải hoàng thượng không chịu khoe khoang cũng là cố ý tùy Thái hậu nói chuyện này ra hay không.

Kể từ khi biết Thái hậu đã từng hãm hại người nhà họ Thẩm, đối với Thái hậu, tuy là Tịch Nguyệt vẫn như là thường ngày, nhưng mà trong nội tâm lại nhiều hơn mấy phần đề phòng.

Thái hậu hỏi như vậy, có lẽ chính là hi vọng nàng tuyên dương mở chuyện này ra, mà các cung phi tần đương nhiên cũng hi vọng nhà mình có thể vì các nàng làm đến tình trạng này. Đây đúng là phân hóa trần trụi.

Trong nháy mắt Tịch Nguyệt đã rõ ràng, cũng cười: “Trước đó trong nhà mang giùm thư từ đến trong cung, nói là Nhị muội muội tư chất bình thường, cũng không hy vọng xa vời có thể vào cung hầu hạ hoàng thượng, chính là hi vọng Bốn cung có thể nói một chút với hoàng thượng. Thần thiếp đây làm tỷ tỷ đương nhiên cũng hiểu ý định của muội muội. Nếu muội muội không muốn, mà trong nhà lại quả thật không hy vọng muội muội vào cung, chỉ ngóng trông có thể gả muội muội gần một chút, hầu hạ dưới gối trường bối. Cho dù không hợp quy củ, Bốn cung vẫn cả gan đề

cập với hoàng thượng. Hoàng thượng là người nhân từ, nghĩ tới Thẩm gia chúng ta cũng coi là nhân khẩu mỏng manh, thì đồng ý thần thiếp.”

Tịch Nguyệt nói xong như vậy, vẻ mặt mọi người đều thay đổi thất thường.

Dù Thẩm Tịch Nguyệt nói có phải là thật hay không, chuyện luôn đi về phía có lợi đối với nàng.

Không ngờ Thẩm gia lại có thể vì Thẩm Tịch Nguyệt làm đến như thế. Nghĩ đến nếu nhị tiểu thư Thẩm gia không vào cung, đó chính là không có chuyện tranh giành người tình này. Vậy xem ra, Thẩm Tịch Nguyệt lại nhàn rồi.

Cũng có người suy nghĩ nhiều, nghĩ tới đây có phải Thẩm Tịch Nguyệt mình tự chủ trương hay không, nhưng lại nghĩ một chút điều bộ hoàng thượng gần đây, còn có Thái hậu cài năm vùng vào các cung, lại cảm thấy cho dù nàng thăng lên làm quý phi cũng chưa chắc có can đảm như vậy.

Lúc này lại nghĩ đến người thân của mình. Cùng là phi tần hậu cung, Thẩm gia này có thể làm được một điểm này cho Thẩm Tịch Nguyệt, tại sao nhà bọn họ lại không thể?

Trong một lúc có vài người đã bắt đầu lung lay trong lòng.

Thái hậu nhìn có vài người đã thay đổi vẻ mặt, thoáng nhếch lên nụ cười.

“Ai gia đã nghe hoàng thượng nói qua chuyện đã xảy ra rồi, hoàng thượng thương người, cũng thương đứa bé. Người Thẩm gia các người đã không tính là thịnh vượng, muốn giữ lại con gái thứ hai bên cạnh chăm sóc nhiều hơn, cũng có thể thông cảm được. Chuyện lần này cứ như thế. Chỉ là chuyện như vậy có lần một nhưng không có lần hai. Tính ra, chuyện như vậy cũng đã làm trái quy củ, nhưng nếu hoàng thượng cũng đồng ý, vậy ai

gia lại không tiện nói cái gì. Sau này Thẩm Quý phi cần phải thêm lòng hầu hạ hoàng thượng.”

“Thần thiếp hiểu rồi. Hoàng thượng đối xử tốt với Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt sẽ toàn tâm toàn bộ hầu hạ hoàng thượng thật tốt, không cô phụ hoàng thượng ưu ái đối với thần thiếp.” Thái độ Tịch Nguyệt rất là khiêm tốn.

Thái hậu hài lòng gật đầu.

Tính ra, vậy bọn họ cũng ngầm hiểu lẫn nhau một xướng một họa đấy.

“Mấy ngày nay thân thể ai gia có chút không nhanh nhẹn, cũng không đi qua thăm mấy đứa bé? Vậy lớn lên thật không?” Thái hậu có chút không khoẻ, cũng không dám tiếp xúc đứa bé, rất sợ bị lây bệnh lên.

Tịch Nguyệt gật đầu: “Mỗi ngày thần thiếp ở với đứa bé lại không có cảm giác. Chỉ là hoàng thượng đúng là nói, đứa bé lớn hơn rất nhiều đấy.”

“Sáng sớm lúc Hoàng đế tới đây, nói mấy đứa bé này phun bong bóng mỗi ngày, ngược lại tự ngu tự nhạc (tự chơi tự đùa) được ngay. Để cho trong lòng ai gia thiết tha vô cùng, chính là hận không thể bay qua thăm mấy tiểu tâm can này. Đáng tiếc thân thể ai gia không có tiền đồ.”

Ba bào thai vốn mảnh mai, Thái hậu lại sợ bản thân lây phong hàn cho đứa bé, tất nhiên sẽ không đi thăm, Thái hậu luôn luôn có chừng mực trên điểm này.

Tịch Nguyệt tất nhiên sẽ không nói những lời mong mỏi Thái hậu đi xem đứa bé ngay lúc đó, nàng là mẹ đứa bé, đương nhiên muốn nâng tâm tư lên mười hai vạn phần đối với đứa bé.

“Đợi thân thể Thái hậu khoẻ lên, thần thiếp ôm mấy tiểu bướng bỉnh tới cho ngài nhìn.”

Người khác thấy Tịch Nguyệt nói như vậy, đều chờ đợi Thái hậu có hay không. Nói lời này, ngược lại giống như ghét bỏ Thái hậu bệnh phong hàn đấy.

Có điều Thái hậu lại cười gật đầu, cũng không có phản ứng gì nhiều lắm.

Thật ra thì Tịch Nguyệt như thế, lại được ý Thái hậu. Trong lòng Thái hậu, hoàng tự vô cùng quan trọng. Nếu như mẫu phi mình cũng đối xử ngạo mạn, sao người khác có thể bảo vệ nhiều hơn đây.

Một mẫu thân tốt, dĩ nhiên là muốn toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho con của mình.

Bản thân Thái hậu đã là như thế, lúc trước dù xảy ra bao nhiêu chuyện, bà đều đặt con của mình vào vị trí thứ nhất.

Thấy Tịch Nguyệt cũng không kiêu ngạo không tự ti làm được một điểm này, gật đầu, trong lòng cũng vô cùng hài lòng.

Làm một người mẫu thân nên như thế.

Mọi người mắt thấy Thái hậu biểu lộ như vậy, trong lòng thở dài, được cưng chiều và không được cưng chiều này thật đúng là không phải như nhau. Chỉ là Huệ phi kia cũng không có vận may tốt như vậy!

Dĩ nhiên, những thứ này đều là chuyện nhỏ, cho dù là tiểu hoàng tử tiểu công chúa hay thái hậu có khiển trách Thẩm Quý phi hay không, điểm này họ đều không sao cả, họ toan tính chính là Thái hậu nói chuyện với Thẩm Quý phi mới vừa rồi.

Nếu Thái hậu nói có lần một nhưng không thể có lần hai. Vậy họ dùng chuyện này đi quấy rầy hoàng thượng, tất nhiên Thái hậu cũng sẽ phản cảm, vả lại hoàng thượng cũng chưa chắc sẽ chấp nhận. Một người thỉnh

cầu dễ dàng, nhưng nhiều hơn thì khó tránh khỏi hoàng thượng sẽ chán ghét.

Phân vị thấp kia, chức quan trưởng bối trong nhà cũng không cao dĩ nhiên là không dám suy nghĩ nhiều, nhưng đó có thể nói chuyện với hoàng thượng đấy.

Nếu như là trưởng bối trong nhà đưa ra loại yêu cầu này với hoàng thượng, cũng chưa chắc sẽ không được đồng ý.

Dù sao, hoàng thượng cũng không thiếu một người nữa cái, cũng không phải là không ai không thể.

Không nói người khác, chỉ nhìn trong nhà Huệ phi An Tu nghi có những tú nữ dự bị kia cũng động tâm rồi. Rõ ràng là có chút không ngồi yên.

Thái hậu hài lòng cười.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Có lẽ là vì chuyện của Thẩm Tịch Nguyệt nên không ít người sau khi về cung của mình thì đều bắt đầu tính toán, ngay cả Phó Cẩn Dao cũng vậy.

Nếu Thẩm Tịch Nguyệt có thể đề nghị như vậy với Hoàng thượng vậy thì tại sao mình lại không thể chứ, so ra, mình kém Thẩm Tịch Nguyệt ở chỗ nào.

Nếu không phải nhờ sinh được con thì hiện giờ phân vị của nàng ta vẫn kém mình.

Năm nay Phó Cẩn Nghiên cũng tham gia tuyển chọn, nếu mình đề nghị với Hoàng thượng thì không biết Hoàng thượng có thể đồng ý hay không.

Lại suy xét một chút, cảm giác là chuyện này nếu đúng như lời Thái hậu nói thì mình cũng không tiện ra mặt trước, nhưng ngược lại có thể thương lượng với Phó gia. Có lẽ nếu mình lấy tình cảm làm phụ thân cảm động thì người sẽ bỏ chuyện cho Cẩn Nghiên tiến cung?

Bản thân mình đã là Phi, trong nhà hoàn toàn không cần đưa một người khác tới bắt đầu làm từ phân vị thấp.

Nghĩ xong, Phó Cẩn Dao gọi Vân Tuyết, bảo nàng truyền tin về nhà, đương nhiên là muốn giao cho mẫu thân sau đó để mẫu thân chuyển cho phụ thân.

Đương nhiên là Phó Cẩn Dao biết ở Phó gia chỉ có mẫu thân mới yêu thương nàng nhất, đương nhiên mẫu thân cũng tức giận chuyện nàng vô

tình hại chết tỷ tỷ nhưng dù sao mình cũng là nữ nhi của bà, cũng là người mà bà luôn chiều chuộng, sao bà có thể vứt bỏ mình được.

Cần Nghiên kia, cùng lắm chỉ là một đứa con gái thứ xuất mà thôi, dung mạo không bằng nàng, tài hoa cũng không bằng nàng.

Phụ thân đúng là lỗ mãng, chỉ thấy nàng ta là người hiểu chuyện mà đã muốn đưa vào cung. Hiểu chuyện, không phải là tiền vốn để đặt chân trong cung.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phó Cần Dao có thêm vài phần thẳng. Đợi đến khi phó gia nhận được tin tức, nhìn lá thư của Phó Cần Dao, Phó tướng dờ khóc dờ cười. Phó phu nhân ở bên cạnh vội vàng nhìn Phó tướng, đương nhiên hy vọng nhận được đáp án khiến bà vừa lòng.

Nhưng mà sao chuyện này có thể được như Phó Cần Dao mong muốn, chỉ đơn giản là nhìn vào bức thư này của nàng thì Phó tướng lại càng không thể yên tâm với tính tình của nàng.

Thieu hủy tờ giấy viết thư, Phó tướng lạnh nhạt nhìn Phó phu nhân: “Không được.”

Phó phu nhân vừa nghe đã nóng nảy, trong lời nói cũng không có khí độ ung dung như trước: “Phó Uẩn Duệ, ông nói là không được? Chẳng lẽ ông không thấy Dao Nhi đã viết gì sao? Thấm gia còn có thể vì Thấm Quý Phi mà không đưa nữ tử khác trong nhà vào cung, ông lại có thể không đồng ý? Rốt cuộc ông có coi Dao Nhi là nữ nhi của ông hay không?”

Phó tướng nhìn Phó phu nhân, chán ghét bà càng ngày càng không hiểu chuyện.

“Mỗi này đều làm ầm ĩ náo loạn với tôi rất thú vị sao? Nếu như bà con như vật thì tôi nghĩ bà nên tới am ni cô ở mấy ngày đi.” Giọng nói của Phó tướng vô cùng lạnh lẽo.

Phó phu nhân ở bên cạnh vẫn mặt đỏ tai hồng muốn ầm ĩ náo loạn với ông nhưng thấy biểu tình của ông như vậy thì lập tức kinh sợ. Giật mình nhớ tới một đêm ở hai mấy năm về trước, ông cũng lạnh lẽo như vậy.

Phó phu nhân rùng mình một cái, nếu không phải, nếu không phải sau đó bà ta sinh được Cẩn Du thì.....

Phó phu nhân không dám nghĩ nhiều, thấp giọng nói: “Lão gia đừng tức giận, thiếp, thiếp cũng chỉ là quá lo lắng cho nữ nhi của chúng ta.”

Trong giọng nói của bà còn có một tia cầu xin.

Phó tướng cười lạnh: “Cẩn Nghiên cũng là nữ nhi của ta, trong lòng ta, tất cả đều giống nhau, từ trước đến giờ đều không có phân chia đích thứ.”

Phó phu nhân vừa định ngẩng đầu phản bác thì nhìn thấy sự băng lãnh trong mắt ông, run rẩy, cuối cùng cũng không nói gì, thở dài một tiếng, cô độc rời đi.

Phó phu nhân rời đi, Phó tướng đi tới trước bức tranh trong thư phòng, nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh kia, nhắm chặt mắt.

Bất luận thế nào Phó Cẩn Dao cũng không ngờ phụ thân lại cự tuyệt lời đề nghị của nàng ta, không chỉ cự tuyệt mà còn nhắc nàng ta phải cẩn thận có chừng mực.

Phó Cẩn Dao cầm lá thư hồi âm từ Phó gia, môi trắng bệch, hai cung nữ ở bên cạnh cũng lo lắng nhìn nàng ta.

“Rầm...” Quét đổ ly trà trên bàn.

“Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì...”

Dáng vẻ này của Phó Cẩn Dao muốn giấu cũng không giấu được, nàng ta tức giận như vậy, giống như kẻ bị bệnh tâm thần ra sức ném vỡ rất nhiều đồ

sứ trong phòng, động tĩnh lớn như vậy sao bên ngoài lại không biết.

Mọi người đều cười thâm nòng ta tính kế nhưng cuối cùng lại không được người nhà trợ giúp, không khỏi càng xem thường nòng ta.

Trừ Phó Cẩn Dao tính kế không thành ra thì An Tu nghi cũng liên lạc với người trong nhà, cũng không được người nhà trợ giúp.

Chuyện này tuy làm lạng lẽ nhưng vì lúc trước Thâm Tịch Nguyệt nói chuyện với Thái Hậu trong Tuệ Từ Cung nên tất cả mọi người đều để ý đến chuyện này, như vậy cũng có thể nghe ngóng được một chút.

Thấy Phó gia và An gia đều không để tâm đến con gái ở trong cung, có một vài phi tần cũng sáng tỏ, cũng không đưa thư cầu xin người nhà nữa.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã qua ba tháng.

Tịch Nguyệt bận rộn chăm sóc bảo bảo cũng bận rộn nghe những tin đồn linh tinh này.

Nhắc đến chuyện này, Huệ phi đúng là vô cùng mất mặt, Tịch Nguyệt vài lần đi đến Tuệ Từ Cung thỉnh an thấy sắc mặt Thái Hậu để lộ một chút vui sướng. Nghi ngờ bà cố ý nhằm vào Phó Cẩn Dao, muốn nhìn nòng ta mất mặt. Nếu không phải vậy thì chuyện nòng đề nghị với Hoàng thượng có cái gì đáng nói chứ, nếu như là muốn kéo thù hận có nòng thì cũng không phải. Dù sao cũng sắp có rất nhiều người mới vào cung, phân vị của nòng lại cao, đương nhiên không có người quan trọng nào dám nhằm vào nòng, nhằm vào những tiểu cô nương như hoa như ngọc mới vào kia mới là đúng. Chính vì như vậy hơn nữa lại thấy Thái Hậu vui sướng, Tịch Nguyệt lại càng khẳng định chuyện này nhất định là cách Thái Hậu dùng để đả kích Huệ phi.

Phó Cẩn Dao này làm sao lại khiến cho Thái Hậu chán ghét đến vậy?

Nghĩ đến Tuệ Hiền hoàng hậu lúc trước cũng là nữ nhi Phó gia cũng không thấy Thái Hậu như vậy.

Ngày mai là ngày tuyển tú, những người từ Nhất phẩm trở lên đều có thể đến dự thính, Nhất phẩm này đương nhiên là bao gồm Chính Nhất phẩm, Tông Nhất phẩm, Thứ nhất phẩm.

Mà trong cung những nữ tử từ Phi trở lên cũng chỉ có ba người: Tông Nhất phẩm Quý phi Thẩm Tịch Nguyệt, Thứ Nhất phẩm Huệ Phi, Tề Phi.

Không cần phải nhiều lời, hai người kia đương nhiên đều phải đi qua tham dự, Tịch Nguyệt không hề muốn đi, không phải là không muốn xem náo nhiệt, chủ yếu là không muốn đi nhìn Uyển Như vào lúc đó.

Nhưng mà Hoàng Thượng lại cố ý đến tìm nàng nói chuyện, trong lời nói đương nhiên là hy vọng nàng cũng qua đó, Thẩm Tịch Nguyệt không hiểu vì sao lại như vậy nhưng vẫn đồng ý.

Mình dù sao cũng là phi tử của người ta, nếu Hoàng thượng hy vọng mình đi thì đi thôi.

Cảnh Đế thấy nàng không giống như đang vui vẻ thì đùa: “Sao? Không muốn đi sao? Chẳng lẽ Tiểu Tịch Nguyệt của Trẫm lại có thể ghen tị sao? A... Đúng nha, Tiểu Tịch Nguyệt đương nhiên là ghen tị rồi, ngay cả muội muội của mình cũng không cho phép tiến cung mà.”

Cảnh Đế trêu chọc.

Tịch Nguyệt làm bộ muốn đánh hấn, cười: “Hoàng thượng quá oan uổng cho thần thiếp rồi.”

Cảnh Đế ôm Tịch Nguyệt: “Không phải là trẫm thấy mỗi ngày nàng đều ở trong cung nhàm chán sao, mỗi ngày đều chăm sóc bảo bảo, không bằng đi xem náo nhiệt một chút.”

Tịch Nguyệt gật đầu, chăm chú nhìn Cảnh Đế, hình như cũng không giống là có tính kể gì.

Nhìn nàng cẩn thận nhìn mình, Cảnh Đế cười xoa đầu nàng.

Nha đầu này!

Giống như nghĩ đến điều gì đó, Cảnh Đế mở miệng: “Đúng rồi, trẫm còn có việc muốn nói cho nàng.”

“Hả?” Tịch Nguyệt nhìn Cảnh Đế ý bảo hẳn nói đi.

“Trẫm nghe được tin tức biểu tỳ của nàng đi Địch Ngõa, nghĩ đến nàng cũng không biết chuyện này.”

Tịch Nguyệt nghe thấy lời ấy thì ngẩn người, nhưng mà lại lập tức mở miệng: “Hoàng thượng đúng là rất để tâm đến biểu tỳ.”

Trong giọng nói có chút ghen tuông.

Cảnh Đế cười: “Nàng nghĩ đi đâu vậy, chỉ là do lúc trước nàng bị oan uổng là có tư tình với nàng ấy nên trẫm tăng cường chú ý một chút thôi. Địch Ngõa này dù sao cũng không phải Nham Thấm, trẫm lúc nào cũng nghĩ cho nàng, nàng lại nghi ngờ trẫm. Chẳng lẽ trẫm là một người hoa tâm sao?”

Tịch Nguyệt gật đầu.

Cảnh Đế dở khóc dở cười, nha đầu này đúng là dám gật đầu.

“Nha đầu nàng đó, sao lại khiến cho người ta yêu thích đến vậy chứ? Trẫm nói như vậy mà nàng cũng dám gật đầu? Trẫm thấy là mỏng nhỏ của nàng thấy ngứa rồi đúng không?” Tán tỉnh trực tiếp như vậy.

Tịch Nguyệt đỏ mặt cãi lại: “Người đừng có không chịu thừa nhận, chẳng lẽ thiếp nói đúng chân tướng rồi nên người then quá thành giận sao. Sự thật luôn thẳng ngụy biện.”

Cảnh Đế quả thực vỗ nhẹ một cái lên mũi nàng: “Nha đầu hư hỏng, nếu như vậy, ngày mai trẫm cho phép nàng chấm điểm giúp trẫm, nếu như nàng thấy không được thì trẫm cũng không cần.”

Lời nói này rất hợp lòng người nhưng sao Tịch Nguyệt lại không hiểu con đường trong đó chứ.

“Hoàng thượng, như vậy mới thực sự là muốn hại thần thiếp đó, nếu như người như vậy Thái Hậu sẽ không thích thần thiếp.”

“Nàng đó, Trẫm quan trọng hay là Thái Hậu quan trọng.”

Tịch Nguyệt tiến đến trước mặt hắn, thổi một hơi, vui cười: “Người nói xem.”

Cảnh Đế thấy vậy thì giật mình, lập tức ôm nàng lên, cứ như vậy lại là một đêm xuân sắc.

Ngày hôm sau chính là ngày tuyển tú, Cảnh Đế đã rời đi từ sớm, Tịch Nguyệt đứng dậy gọi Hạnh Nhi hầu hạ. Trong số mấy cung nữ thì tay nghề của Hạnh Nhi là khéo léo nhất.

Hiện giờ vẫn hơi nóng, ngay cả đứa nhỏ cũng chỉ mặc một cái yếm nhỏ, không có gì khác, Tịch Nguyệt tìm chiếc váy cung trang màu vàng nhạt mà Cảnh Đế đặc biệt tặng nàng tối mặc. Nhìn nữ tử trong gương, vừa mới sinh con nên giữa hàng lông mày nhu hòa hơn rất nhiều, nhìn qua cũng không trẻ con như trước nhưng mà tuổi tác thì tuyệt đối vẫn là dáng vẻ của tiểu cô nương.

Đào Nhi ở bên cạnh thu dọn, thẳng thắn nói: “Nường nường, máu sắc y phục này của người rất xứng đôi với Hoàng Thượng nha!”

Hoàng thượng mặc đương nhiên là long bào màu vàng rực rỡ nhưng chiếc váy này chỉ là màu vàng nhạt. Mặc dù kém long bào kia vạn dặm nhưng cũng cùng một hệ màu sắc, một đậm một nhạt, quả thực là xứng đôi.

“Hôm nay vẫn cho bản chung một búi tóc mẫu đơn đi.”

Trang dung như vậy thì người có vẻ trang trọng một chút, cũng thưởng thành chương chạc hơn một chút.

Hạnh Nhi kéo tay, không bao lâu đã vấn xong búi tóc.

Tịch Nguyệt thích những trang sức bằng vàng, ngày xưa vì lấy lòng tổ mẫu và Thái Hậu, người lớn tuổi đương nhiên là thích loại này, mang lâu này, chính Tịch Nguyệt cũng thích, cảm thấy như vậy mới có thể tôn mình lên.

Tay nghề của thợ trang sức trong cung đương nhiên cực kỳ khéo léo, làm những cây trâm hoa vàng cực kỳ tinh xảo.

Trang điểm như vậy, dung nhan như ngọc, đúng là một đoá hoa phú quý ở nhân gian.

Trang điểm tất cả xong xuôi, Tịch Nguyệt cười nhìn gương.

“Được rồi, đã xong rồi, chúng ta lên đường đi.”

Cũng không rõ hôm nay Tề Phi và Huệ Phi ăn mặc thế nào, nghĩ đến hôm nay nhất định là ngày ganh đua sắc đẹp, Tịch Nguyệt cong khóe môi. Những mỹ nhân này cho dù tối nhưng mà không phải tất cả đều có thể tiếp nhận. Để xem hôm nay Hoàng thượng lựa chọn như thế nào. Đúng là không ít người xuất sắc nha!

Trước đó đã có người chuẩn bị các bức tranh, mặc dù Tịch Nguyệt không thăm dò nhưng Đào Nhi cũng đã tìm hiểu mọi chuyện rõ ràng rồi. Nghe nàng ấy miêu tả thì đều là những người cực kỳ có tư sắc.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Thời gian Tịch Nguyệt đến nơi rất vừa vặn, không sớm cũng không muộn, chỉ vừa mới bắt đầu, phải biết rằng những tú nữ này đã vào cung từ rất sớm, các nàng còn phải qua lượt sơ tuyển đã. Nếu như trên thân thể có vết thì đều bị loại, những người được lưu lại đương nhiên là không có tật xấu gì trên người.

Nhìn lại danh sách, đúng là không ít người.

Hôm nay Huệ phi mặc một bộ váy màu lam, gương mặt trang điểm tinh xảo điểm lệ, nhìn như vậy giống như một mỹ nhân lạnh lùng. Tề phi ở bên cạnh ôn hòa hơn rất nhiều, váy màu trắng nhạt, cả người rất ít trang sức khiến cho người ta có cảm giác ôn nhu.

Tịch Nguyệt không có tình cảm tốt gì với hai người này nhưng so với Huệ phi cao ngạo thì Tịch Nguyệt càng ghét Tề phi ôn nhu giả vờ thanh cao kia hơn. Nhớ đến nàng ta chuyên dùng vẻ ngây trang này để gạt người. Lần này không biết được ai tin vào vẻ ngoài của nàng ta, trúng gian kế của nàng ta đây?

Cảnh Đế ngồi ở chủ vị, bên trái là Thái Hậu và Thẩm Quý phi, bên phải là Huệ phi và Tề phi.

Hiện giờ nhìn như vậy cũng coi như là hài hòa.

Một tiếng thông báo vang lên, tuyển tú chính thức bắt đầu.

Những nữ tử này đương nhiên là theo chức quan của cha để tiến vào, lượt đầu tiên, chính là lượt có thứ muội của Phó Cẩn Dao, Phó Cẩn Nghiên.

Tịch Nguyệt cẩn thận đánh giá nữ tử này, trái lại, không hề có nét nào tương tự Phó Cẩn Dao.

Tịch Nguyệt biết Phó Cẩn Nghiên này là thứ xuất, nghĩ lại, có lẽ nàng ấy giống mẫu thân của mình hơn. Không hề diễm lệ như huynh muội Phó Cẩn Dao mà ngược lại, có thêm vài phần thanh lệ.

Nói thật, Tịch Nguyệt cảm thấy dung mạo của Phó Cẩn Nghiên này không bằng mình, so với Phó Cẩn Dao thì lại càng là một trời một vực. Nhưng mà vẻ diễm đạm trên gương mặt nàng ấy thì không phải là Phó Cẩn Dao không thể có được.

Cho dù là như vậy nhưng chỉ là một thứ nữ dung mạo không quá xuất sắc, tại sao Phó tướng lại cố ý đưa nàng ấy tiến cung? Tịch Nguyệt trầm tư không hiểu rốt cuộc vì sao Phó tướng lại làm vậy.

Nếu như là vì tương lai của Phó gia, vậy thì chuyện buông tha Phó Cẩn Dao mà chọn Phó Cẩn Nghiên lại càng khiến cho Tịch Nguyệt nghi hoặc.

Nhìn về phía Tề phi, tuy trên mặt nàng ta mỉm cười như giữa đôi lông mày lại có nếp nhăn, nghĩ lại, đối với nhân vật như vậy, Tề phi hẳn cũng phải phòng bị.

Tất cả mọi người đều hiểu phải phòng bị Phó Cẩn Nghiên vậy thì tại sao Phó tướng lại cố ý làm như vậy?

Có lẽ nào bản thân nàng ấy chỉ là một cái bia ngắm?

Dù sao, theo tính tình của Phó Cẩn Dao thì ở trong cung cũng không chiếm được tiên nghi gì nhưng nếu như có một người diện mạo không xuất

chúng nhưng lại được Phó tướng coi trọng tiến cung mà lại có thể từng bước đi lên thì có lẽ lực chú ý của người khác sẽ bị dẫn đi?

Trong lòng Tịch Nguyệt suy nghĩ rất nhiều, nếu như nghĩ như vậy thì đó là về mặt âm mưu, bất luận thế nào đều là đích thứ khác nhau, Phó tướng thực sự sẽ vì một đứa con gái thứ xuất mà bỏ qua đích nữ của mình sao?

Mặc dù Phó Cẩn Dao có tùy hứng thì người làm cha làm mẹ cũng không thể như vậy.

Giấu những suy nghĩ của mình đi, Tịch Nguyệt ngồi ngẩn ngẩn ở đó, cũng nở nụ cười giống như thực sự đang nhìn những nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp kia.

Quả nhiên Phó Cẩn Nghiên được lưu bài tử lại, Tịch Nguyệt khẽ liếc nhìn Thái Hậu, phát hiện Thái Hậu cũng không có gì không vui, dường như Thái Hậu rất phản cảm với Phó Cẩn Dao.

Thời điểm kiếp trước Tịch Nguyệt đã từng nghe nói Thái Hậu và phu nhân của Phó tướng là chị em họ nhưng vì không hề thân thiết lại là họ hàng cực xa cho nên không thường lui tới.

Người người đều cảm thán Phó phu nhân bỏ lỡ cơ hội nịnh bợ tốt như vậy nhưng mà lúc này Tịch Nguyệt nhớ đến chuyện này thì lại cảm thán chẳng lẽ Thái hậu vốn rất oán hận người biểu tỹ kia. Vì vậy cho nên mới không muốn gặp Phó Cẩn Dao. Sở dĩ không có quá nhiều biểu tình với Phó Cẩn Nghiên cũng là bởi vì nàng ấy do thiếp thất sinh ra?

Không nghĩ nữa, những chuyện này đều không liên quan gì đến chuyện này hôm nay.

Lúc này Hoàng Thượng chỉ nhìn một chút, chỉ có những người đặc biệt có hứng thú mới cho biểu diễn tài nghệ, nếu như ánh nhìn đầu tiên đã

không thích thì trực tiếp loại bỏ. Tuy vậy nhưng lại để lại nhiều người hơn năm của bọn họ.

Tịch Nguyệt nghĩ nghĩ, nếu như lần này mình mới tuyển tú thì quả thực là không chắc chắn có thể trúng tuyển.

Nhìn những mỹ nhân trong truyền thuyết này, Tịch Nguyệt ngẫm gật đầu, quả nhiên là có vài phần cảm giác vừa thấy đã thương.

Lúc trước rất nhiều người đều cho rằng Hoàng Thượng không thích loại mỹ nhân như Chu Vũ Ngưng nên lập tức điều tra khắp nơi tìm cách ăn mặc của nàng mà mắt thấy đến đợt tuyển tú lần này mà Lệ tần Chu Vũ Ngưng lại được sủng ái trở lại, không thể không cảm thán rằng thế sự vô thường.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, những người tự nhận là xinh đẹp này cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tịch Nguyệt ngồi trên cao, cũng có không ít người liếc mắt nhìn nàng một cái, dù sao nàng cũng được coi như một truyền kỳ của Nam Thấm.

Một nữ nhi của Tuyển thị Hàn Lâm Viện, trong vòng ba năm ngắn ngủi từ một Thường Tại nho nhỏ đi đến vị trí Quý phi đứng đầu tứ phi, đây là tốc độ thần kỳ thế nào.

Mọi người đều có lòng hiếu kỳ, đều muốn nhìn người tuy không có mỹ mạo kinh người, cũng không có tài nghệ hơn người trong truyền thuyết kia có dáng vẻ như thế nào.

Đợi đến khi thấy Thấm Quý phi, rất nhiều người tâm cao khí ngạo đều cảm thấy cùng lắm chỉ có như vậy mà không ít người thông minh thấy vậy lại hiểu, dù sao nữ tử của Nam Thấm Quốc từ trước đến giờ không phải là chọn người dựa vào dung mạo.

Thẩm Quý phi này tuy không phải là tuyệt mỹ nhưng đã xinh đẹp hơn rất nhiều người rồi.

Nàng không có vẻ đẹp truyền thống linh hoạt kỳ ảo của Nam Thẩm mà ngược lại, như một đóa hoa phú quý ở nhân gian.

Mà giữa khí độ và phòng tình giữa hai hàng lông mày của nàng khiến cho rất nhiều người phải thấy thua kém.

Nghĩ đến Hoàng thượng chuyên sủng nàng cũng hợp lý.

Huệ phi kia đương nhiên là xinh đẹp theo kiểu tinh xảo tuyệt mỹ nhưng Thẩm Quý phi ngồi bên cạnh nàng cũng không hề bị lép vế. Đợi đến lượt của Uyển nhi cô nương của Nhị phòng Thẩm gia thì cũng đã sắp kết thúc rồi.

Chức quan của thúc thúc Tịch Nguyệt hơi thấp, Thẩm Uyển Như này đương nhiên là được xếp ở phía sau, nàng cũng có dáng vẻ thanh lệ của một tiểu cô nương được nuông chiều, thấy dáng vẻ của nàng như vậy Phó Căn Dao khẽ hừ một tiếng nhưng cũng không bị người ngoài nghe thấy.

Tư sắc như vậy, cho dù Thẩm Tịch Nguyệt không yêu cầu thì Hoàng Thượng cũng không hẳn sẽ tuyển nàng. Đúng là, còn cho rằng cô nương của chi thứ hai nhà nàng ta tuyệt sắc thế nào chứ!

Ma Thái Hậu thấy Thẩm Uyển Như thì cũng hiểu quả thực là không phải Tịch Nguyệt ghen tị mà là thực sự cảm thấy Thẩm Uyển Như không thích hợp để tiến cung, các mặt đều không phải quá xuất sắc, lại còn hơi nhát gan. Nữ tử như vậy quả thực không thích hợp để tiến cung.

Cảnh Đế đúng là giữ chữ tín, đương nhiên là bỏ bài tử nhưng mà trước khi bỏ còn khen ngợi mấy câu.

Tịch Nguyệt cũng biết là Cảnh Đế cho nàng mặt mũi, Thẩm Uyển Như tuy không trúng tuyển nhưng lại được Hoàng Thượng khen ngợi, như vậy truyền ra ngoài thì sau này Uyển Như đàm luận hôn sự thì sẽ càng thuận lợi hơn.

Nghĩ đến đây, Tịch Nguyệt tươi cười ngọt ngào với Cảnh Đế, Thái Hậu thấy Tịch Nguyệt như vậy, cười lắc đầu.

Huệ phi ở bên cạnh căn môi, không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì.

Ai bảo phụ thân của nàng ta lãnh khốc vô tình như vậy.

Tuy Tề phi không có biểu tình gì nhưng trong lòng cũng sáng tỏ, thì ra Thẩm Uyển Như quả thực là một cô nương bình thường.

Nghĩ lại, Thẩm Tịch Nguyệt này đúng là tốt số! Lại nghĩ đến vài người xuất sắc trong lần tuyển tú này, ánh mắt Tề phi tối sầm lại.

Phó Cẩn Nghiên, dung mạo thanh lệ như tiểu cô nương được nuông chiều nhưng lại có một người cha tốt, tuy là thứ xuất nhưng cũng coi như là được Phó tướng sủng ái. Xem ra đó cũng là một người không đơn giản.

Lý Yên Nhiên, con gái của Lý đại nhân, nổi danh là tài nữ, người này cũng không cao ngạo như khi Liên Tú Vân mới tiến cung, trong cử chỉ để lộ ra vài phần linh khí khiến cho người ta yêu thích.

An Thực Viện, muội muội của An Tu nghi, nổi danh là mỹ nhân ở kinh thành, dáng vẻ yếu điệu điển hình của mỹ nhân Nam Thấm.

Trương Lan, con gái của Võ quan Trương đại nhân, do từ nhỏ tập võ nên tư thế oai hùng hiên ngang, có vài phần xinh đẹp hiệp nghĩa nhưng cử chỉ lại vô cùng khéo léo.

Xem những nữ tử trúng tuyển lần này càng khiến cho người ta phải lo lắng hơn ba năm trước. Lần trước, người xuất sắc cũng chỉ có một người là Phó Cẩn Dao, mặc dù về sau xuất hiện hắc mã là Thẩm Tịch Nguyệt nhưng cũng không còn ai xuất sắc nữa.

Nhưng mà nhìn lại năm nay, cả đám đều không tầm thường.

Đúng rồi, còn có Phương Từ kia nữa, con gái của Phương đại nhân, gia thế cũng thấp như Thẩm gia nhưng không biết tại sao Tề phi lại cảm thấy nhất cử nhất động và cách nói chuyện của nàng ta đều như bắt chước Thẩm Tịch Nguyệt, xem ra cũng là một người không khiến người ta bớt lo.

Tề phi ngẫm cân nhắc những người xuất sắc năm nay, những người khác cũng không nhàn rỗi, bất luận là Phó Cẩn Dao hay Thẩm Tịch Nguyệt thì cũng đều cân nhắc những người này.

Thực ra nhìn những người này, Thẩm Tịch Nguyệt quả thực cảm thấy có hứng thú.

Phó Cẩn Nghiên kiếp trước không hề xuất hiện, Trương Lan bị người ta hãm hại mà chết, còn có Phương Từ hơi giống mình.

Phương Từ không phải là một người đơn giản, kiếp trước cũng không thành thật nhưng mà còn có cá tính của mình, mà kiếp này, nàng ta có cử chỉ giống mình, Tịch Nguyệt hiểu những thứ này chỉ là giả vờ mà thôi.

Chẳng qua bao lâu mà mình cũng đã trở thành đối tượng bị người khác bắt chước rồi.

Tịch Nguyệt cong môi cười, bị người khác bắt chước, cảm giác này quả thực không tốt, nhưng mà, như vậy thì sao chứ!

Cho dù bắt chước giống đến đâu thì cũng không phải là người thật.

Những người mới này tiến cung, trong cung lại có một phen tranh đấu sóng gió rồi.

Tịch Nguyệt luôn luôn theo nguyên tắc người không phạm ta, ta không phạm người.

So ra thì nàng cần phải chú ý Hoàng Thượng, chú ý Thái Hậu, chú ý Lục Vương gia.

Người đầu tiên là phải lấy lòng, người ở giữa kia là phải đề phòng, người cuối cùng, chỉ là vô cùng chán ghét và tính kế.

Nàng bắt buộc phải giải quyết cái phiền toái này, hơn nữa còn phải giải quyết không để lại dấu vết.

Tuyền tú kéo dài đến lúc chạng vạng, đến khi toàn bộ kết thúc thì mọi người đều hồi cung.

Cảnh Đế cũng không đến cung của ai mà lại đến cung của Thái Hậu, mọi người đều thấy được Cảnh Đế cực kỳ nể trọng Thái Hậu. Chỉ nói đến hậu cung này, nhìn qua thì như là do Phó Căn Dao tạm thời quản lý nhưng Tịch Nguyệt biết rằng nếu như nói đến thực quyền thì chỉ có Thái Hậu.

Tuy Thái Hậu xếp người vào các cung nhưng Cảnh Đế cũng không phản đối, không những không phản đối mà còn cực kỳ an tâm.

Nếu tương lại, Lục Vương gia quả thực có ý xấu thì không thể đảm bảo Thái Hậu sẽ không hãm hại Thẩm gia, mà trong lòng Hoàng thượng, Thẩm gia so với Thái Hậu.... Tịch Nguyệt im lặng.... đương nhiên là Cảnh Đế sẽ tin Thái Hậu.

Nghĩ đến đây, Tịch Nguyệt lại cảm thấy con đường phía trước thật u ám.

Không thể đối nghịch lại với Thái Hậu làm Cảnh Đế khó xử, đương nhiên Cảnh Đế sẽ nghiêng về phía Thái Hậu. Không đối đầu với Thái Hậu mới là đúng đắn. Nhưng mà có thể làm như vậy hay không? Rốt cuộc phải làm gì thì mới có thể khiến cho Thái Hậu hoàn toàn mất lòng tin với Lục Vương gia đây?

Tịch Nguyệt cân môi cân nhắc.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Ngày tháng tất nhiên trôi qua cực kỳ, cũng không lâu lắm thì tú nữ mới tấn phong này đều vào cung, dựa theo thân phận lẫn nhau cũng đều phong thưởng cho từng người.

Tịch Nguyệt chỉ nhớ khoảng mấy người, ngược lại bên cạnh cũng không trông nom nhiều.

Hôm nay đứa bé đã hơn sáu tháng rồi, mỗi ngày Tịch Nguyệt bèn đặt nhiều tâm tư trên người con cái.

Cho tới bây giờ Cảnh đế cũng chưa có đặt tên cho hai đứa con trai, Tịch Nguyệt cũng không hiểu là hắc có ý gì, sau đó hơi dò xét thử, nghe ý trong lời nói của hắc chắc là muốn công bố lúc đứa bé tròn tuổi. Mỗi ngày Tịch Nguyệt cũng gọi nhũ danh con trai, ngược lại cũng không vội vã.

Tiểu Tứ Nhi thì hoạt bát, biết lật người lúc ba tháng, cổ nhỏ cũng không phải vô cùng khoẻ mạnh, nhưng cho dù như thế thì bé vẫn gắng sức mỗi ngày, tự mình chơi đùa linh hoạt.

So sánh với bé, Tiểu Ngũ Nhi và Kiều Kiều cũng hơi yếu chút, đều là hơn bốn tháng mới có thể lật người.

Từ khi trẻ con biết trở mình, Tịch Nguyệt cũng dặn dò mọi người trông coi cực kỳ chặt chẽ, chỉ lo đứa nhỏ này đập đầu hay va đụng, nhưng nếu nói gò bó con cái vậy thì cũng không có.

Con nít chính là phải hoạt bát chút mới tốt.

Bây giờ đã sáu tháng, đứa bé đã có thể tự mình ngồi dậy được rồi.

Có điều Tiểu Tứ Nhi này quả thật là đứa bé không ầm ĩ người, bé biết ngồi sớm nhất, a a a a quay lại vẫy vẫy tay nhỏ với tỷ tỷ và đệ đệ, vui sướng chảy nước miếng.

Mỗi khi đến lúc này Tịch Nguyệt đều cảm thấy đứa nhỏ này lớn lên nhất định là người rộng rãi hoạt bát.

Không tới mấy ngày sau Tiểu Ngũ Nhi cũng biết ngồi. Ngược lại bé cũng không gào to, ngồi một lúc mệt mỏi thì lại tự mình nằm xuống, chỉ có Tiểu Kiều Kiều còn cần người ngoài đỡ.

Mà mỗi khi hai người đệ đệ ngồi dậy được cũng đều thích gào to với cô bé, tiểu nha đầu tức giận vô cùng.

Đặc biệt là thấy phụ hoàng và hai tiểu ca ca cực kỳ sủng bé, tiểu nha đầu càng ê a mãnh liệt, cũng không biết có phải là tố cáo hay không.

Cảnh đế thật sự là vô cùng cưng tiểu nha đầu, ngày xưa là người có bệnh thích sạch sẽ lại không quan tâm đứa bé quấy rối này chút nào.

Thường thường là bị quẹt nước miếng cả người.

Lần này tú nữ được tấn phong, phân vị cao nhất chính là Lý Yên Nhiên và Trương Lan.

Còn Phó Căn Nghiên, có lẽ là vì liên quan tới con thứ mà vẫn thấp hơn một phân vị so với hai vị này.

Mà Phó Căn Nghiên được sắp xếp ở Thính Vũ hiên.

Nghĩ đến trước sau hai người các nàng lại đều ở nơi nào chứ.

Cảnh đế tự có lời giải thích của mình, khoảng cách Thính Vũ hiên này gần với Trúc hiên, hai tỷ muội gần chút, cũng ở chung nhiều hơn.

Hôm nay là ngày đông đảo tú nữ tiến cung, nghĩ đến lúc thỉnh an ngày mai thì sẽ đều đến, Tịch Nguyệt mỉm cười.

Không biết ngày mai có phải là một ngày yên bình hay không đây?

Nhớ lại ba năm trước, Liên Tú Vân cố ý đến muộn, nhưng bây giờ người đã sớm không còn.

Thực sự là không thể không cảm thán một tiếng, thế sự vô thường.

Cầm Tâm vừa đùa tiểu Hoàng tử, vừa tán gẫu chuyện thường ngày với chủ nhân: “Chủ nhân, ngày mai chúng ta cần đi qua sớm một chút không?”

“Không cần, phân vị Bốn cung đang giữ, không đáng đi qua quá sớm, cũng đỡ phải nhìn các nàng lục đục với nhau.”

“Dạ. Vậy nô tỳ sẽ dựa theo canh giờ trước kia gọi ngài.”

Bởi vì Tịch Nguyệt có con, bây giờ mỗi ngày bận rộn ngược lại ngủ cũng sâu, thật là không ngủ hết sức nông giống thuở trước vậy.

Đương nhiên, trong cung này nhiều người hầu hạ, thật ra là Tịch Nguyệt thật sự không cần thế. Nhưng mà nàng cũng nhớ lại mình lúc nhỏ, khi đó nàng thích nhất chính là mẫu thân dẫn nàng tản bộ, cài châu hoa đẹp để cho nàng.

Từ nhỏ muội muội không có mẫu thân, tuy là cũng có người thương yêu, nhưng lại là một tình trạng khác.

Vốn lúc Tịch Nguyệt chính là muốn nếu như tương lai nàng có con, nàng nhất định phải đối tốt với con mười hai vạn phần, quyết không để cho con

chịu một chút oan ức, không cần mượn tay người khác, toàn tâm toàn ý chăm sóc con cái.

Hơi suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt nói: “Sớm một phút đi.”

Ba nha hoàn khác đương nhiên cũng ở bên cạnh, từ khi có ba tiểu chủ nhân, vốn bốn đại nha hoàn đều vô cùng bận rộn, tuy rằng cũng có vú em. Nhưng các nàng cũng sẽ bận bịu nhiều hơn.

Trước đến giờ Thẩm Tịch Nguyệt sẽ không để cho một mình vú em ở lại bên cạnh con, mặc kệ như thế nào, mặc kệ vú em nào ở đấy, chỗ bọn họ cũng phải có một đại nha hoàn.

Như vậy mới là ổn thỏa nhất, không phải nói không tin vú em, vú em này đều là Cảnh đế đưa tới, vậy thì tuyệt đối không có vấn đề, nhưng khó bảo đảm có người gương đồng kích tây. Vì lẽ đó không thể không đề phòng mọi việc.

Đào Nhi vỗ hờ Ngũ hoàng tử có ngủ hay không, mở miệng: “Ngày mai nhất định phải để Hạnh Nhi tỷ tỷ trang điểm cho chủ nhân ung dung hoa quý. Chúng ta phải làm kinh sợ ngay đám tiểu chủ mới tới.”

“Nói như thế nào đấy?” Tịch Nguyệt cười vỗ bác bỏ một câu.

Hạnh Nhi cũng đùa giỡn: “Không phải đúng sao, Đào Nhi nên đánh. Cho dù là chủ nhân chúng ta không cố gắng trang điểm, cũng là hoa thơm cỏ lạ đẹp nhất.”

“Xem nô tỳ, thực sự là không biết nói chuyện. Tất nhiên là chủ nhân vô cùng xinh đẹp, nhưng không phải chúng ta muốn thêm găm thêm hoa sao?” Đào Nhi trả về đúng là cũng nhanh.

Tịch Nguyệt làm dáng liếc nàng ấy một cái, trong giọng nói lại có ý cười.

“Nha đầu người đó, đầu chuyển đúng là nhanh.”

Mấy người cười cười nói nói, thời gian trôi qua cực nhanh.

Ngày mai.

Hôm nay Tịch Nguyệt dẫn theo Quả Nhi và Thúy Văn ra ngoài, đây ngược lại là vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, ngoại trừ Cẩm Tâm, người bên ngoài cũng không biết nguyên nhân.

Tịch Nguyệt tất nhiên là có suy tính của mình.

Tú nữ mới tấn phong này tiến cung, nhưng nàng cũng không dám cho rằng tất cả đều tốt đâu. Thúy Văn tinh thông được lý, mang theo nàng ấy ổn thỏa nhiều hơn.

Hơn nữa do lúc nàng sinh sản, Cẩm Tâm dẫn theo Thúy Văn này kiểm tra bà đỡ, Tịch Nguyệt rõ ràng, tất nhiên là Cảnh đế biết Thúy Văn này là thân tín của nàng.

Đã như thế, Tịch Nguyệt cũng không che giấu, mấy ngày này mọi người đều hiểu, Khánh An cung ngoại trừ bốn Đại cung nữ, Thúy Văn cũng là hết sức được coi trọng.

Thăng làm quý phi, Tịch Nguyệt cũng có quyền thêm mấy cung nữ nhất đẳng, như thế vậy thì Tịch Nguyệt cũng thăng Thúy Văn và Xảo Ninh của mình thành cung nữ nhất đẳng.

Có điều tuy rằng cũng là thăng làm cung nữ nhất đẳng, Tịch Nguyệt vẫn đối với Xảo Ninh như trước đây, cũng không phải vô cùng thân thiết. Mọi người cũng hiểu, mấy năm qua Thẩm quý phi vẫn luôn rất yêu thích tay nghề của Xảo Ninh.

Vậy thoát nhìn, lên tới cung nữ nhất đẳng cũng là bình thường.

Đợi đến tiến vào Tuệ Từ cung, chúng phi tần sôi nổi đứng dậy thỉnh an.

Tịch Nguyệt thoáng nhếch lên một nụ cười nhạt: “Đứng lên đi.”

Dứt lời lại cũng không nói nhiều, trực tiếp ngồi vào vị trí của mình.

Cung nữ Tuệ Từ cung tất nhiên là hiểu biết với Thẩm Tịch Nguyệt nhiều hơn so với những người khác, vội vã rót dâng trà cho nàng.

Người hầu ở trong cung thái hậu đương nhiên cũng có thể biết một ít □, cho dù là biểu tượng, cũng mạnh nhiều hơn so với người bên ngoài. Chính là bởi vì cái này, thái độ nhiều người coi như là vô cùng nhã nhặn ân cần đối với Thẩm quý phi.

Cũng không phải nói là không tốt đối với người bên ngoài, chẳng qua có phát ra từ thật lòng hay không, dù sao vẫn có thể nhìn ra mấy phần.

Có vài cung nữ mới tiến cung thấy trà Thẩm Tịch Nguyệt người ta cũng không giống với bọn họ, trong lòng có chút khó hiểu.

Có điều đương nhiên là rất nhiều người cũng càng đẩy lên ý nghĩ phẫn đấu.

Nàng là quý phi, có thể hưởng thụ thứ tốt hơn nữa này, một ngày khác, bản thân cũng chưa chắc không thể.

Nhìn có vài khuôn mặt tiểu chủ hơi có dã tâm nóng lòng muốn thử, Tịch Nguyệt ung dung thản nhiên.

Do ngày tuyển tú cũng ở đây, hôm nay Tịch Nguyệt đã gặp những cô gái ở trong cung này, bởi vậy cũng không có đặc biệt đánh giá người nào.

Thật ra cho dù là không đánh giá, có rất nhiều người mà nàng cũng nhận ra. Rất nhiều người cũng biết được tính tình nàng.

Dù sao trí nhớ kiếp trước vẫn còn đó.

“Huệ phi giá lâm ——”

Muốn nói tới người đến sau cùng cũng không phải Thẩm Tịch Nguyệt mới vừa vào, mà là vị Phó Cẩn Dao này.

Thấy nàng là vị cuối cùng, mà Thẩm Tịch Nguyệt cũng đã đến, nàng ta cũng có lễ nghi, quy củ thỉnh an.

Tịch Nguyệt cười đáp lại.

Khí sắc của Phó Cẩn Dao cũng không tốt lắm, tuy rằng nàng ta ăn mặc sáng rực rỡ chiếu người, nhưng Tịch Nguyệt nhìn kỹ vàng trán nàng ta, có thể thấy được vẻ u sầu trong đó.

Phó Cẩn Dao cũng không nhìn Phó Cẩn Nghiên, Phó Cẩn Nghiên được phong làm quý nhân, phần vị cũng không phải là cao, nhưng nếu thăng lên thật, ngược lại thì cũng nhanh.

Thẩm Tịch Nguyệt không nói lời nào, Tề phi lại là một người tinh ranh, bên trong điện này phần vị cũng không tệ lắm, nhưng có chút xốc nổi vậy cũng chỉ là An Tu nghi rồi.

Quả nhiên, An Tu nghi lại không nén được tính tình của mình.

“Tuy Huệ phi nương nương và Phó Quý nhân là tỷ muội mình, nhìn cũng không phải là giống lắm!” Dứt lời che miệng cười, nhưng mà thoát nhìn thật đúng là không tốt đẹp lắm, khiêu khích này rõ ràng đấy.

Phó Cẩn Dao giương mắt lướt qua Phó Cẩn Nghiên, hừ một tiếng, cũng không có gì.

Ngược lại Phó Cẩn Nghiên khẽ cúi: “Từ nhỏ tỷ tỷ chính là Quốc Sắc Thiên Hương, khi còn bé muội muội đã hâm mộ nổi tiếp. Chỉ là Rồng Sinh

Chín Con lại đều có khác biệt, hưởng chi gia đình bình thường như chúng ta. Lại nói, An tử tử và An muội muội cũng không giống nhĩ. An tử tử ung dung hoa quý, An muội muội thanh lệ động lòng người. Muội muội nhìn cũng liền hâm mộ trong lòng đấy.”

Tịch Nguyệt bưng ly trà, khoe miệng có nụ cười.

Nếu quả thật là Phó Căn Nghiên này thông minh, chính là không nên nói chuyện thế với An Tu nghi, nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, không lộ tài năng.

Cứ như vậy, Tịch Nguyệt nghiên về phía là nàng ấy vào cung làm cái bia cho Phó Căn Dao.

Cũng không biết, cô gái này là bản thân biết cam tâm tình nguyện, hay bị người lợi dụng đây.

Có lẽ bởi vì đây là trong cung Thái hậu, có lẽ là vì Phó Căn Nghiên khen ngợi, An Tu nghi lại không giận.

“Nhìn một chút miệng nhỏ nhắn này của muội muội, ngọt động lòng người! Không trách được Huệ phi nương nương thích, muốn nhận vào cung làm bạn đấy!”

Thốt ra lời này thật đúng là khiến Phó Căn Dao chán ghét, trong cung này ai không biết, Phó Căn Dao đã đập một phòng đồ sứ vì chuyện này đấy. Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Có lẽ là Phó Căn Dao không vui, ngẩng đầu, cũng không mặt cười gì đó: “Muốn nói làm bạn, Bốn cung và Phó Quý nhân còn kém một tầng. Ngược lại An Tu nghi thật sự là nhận muội muội ruột vào cung. Có lẽ An quý Nhân là lòng vui mừng đấy, vốn hàng năm cũng chỉ có thể thấy mặt tử tử một lần. Hôm nay ngược lại tốt rồi, tử muội cùng chung hầu hạ hoàng thượng. Chẳng phải tốt ư?”

An Tu nghi không ngờ Phó Cẩn Dao nói chuyện không nề mặt như vậy, lại nghĩ đến là mình khơi lên đề tài, bản thân không chọc nổi Huệ phi này, thì bèn âm ỨC. Miễn cưỡng kéo lên một nụ cười, không nói thêm gì nữa.

Tề phi trông thấy mọi người cũng không nói lời nào, tiến lên giảng hòa: “Theo bản cung thấy vẫn là hoàng thượng thương cảm mọi người, trong cung này tỷ muội vốn là ít, người trong nhà là ít, có lẽ hôm nay mọi người cũng có thêm bạn rồi. Sau này tỷ tỷ muội muội ở cùng nhau cũng là chuyện tốt.”

Lời này là điển hình đứng nói chuyện không đau eo, Tề gia nàng ta cũng không có người vào cung, bản thân nàng ta có thể nói thản nhiên.

Những phi tần trong cung kia vốn thấy nàng ta như vậy, đều là mặt mũi tươi cười, nhưng mà trong lòng lại là âm thầm lăm lăm. Lúc ấy thân thể không thoải mái cũng liều mạng muốn đập Thẩm quý phi một phát, không phải là nàng ta sao?

Hôm nay lại giả bộ hiền huệ như vậy, thật sự là một người biết diễn trò.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Sau khi Thái hậu đi ra chính là thấy một hồi cảnh như vậy.

“Khụ” một tiếng, ngồi vào chủ vị.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu nương nương, thái hậu nương nương vạn phúc kim an.” Mọi người đều thỉnh an.

Quan sát những cô gái này một hồi, cô gái hậu cung này càng ngày càng nhiều, nhưng mà có mấy người tốt đây?

Điều chỉnh lại tầm mắt: “Đứng lên đi.”

Mọi người đều ngồi vào vị trí của mình, cười tươi như hoa nhìn Thái hậu.

“Lần này là lần đầu tiên mấy người các người tới đây thỉnh an, có lẽ các người cũng không biết quy củ trong cung này. Quế ma ma ——” Trên mặt Thái hậu cũng không có nụ cười gì. Giọng điệu rất lạnh nhạt.

Quế ma ma dĩ nhiên là sẵn sóc, nói: “Thân thể Thái hậu có chút mệt mỏi, mỗi tháng chỉ cần mừng một mười lăm tới đây thỉnh an là được rồi. Ngoài ra cũng không cần thiết. Dù là vị chủ tử nào, cũng chẳng kể là người nào vào cung, đều cần cố gắng hầu hạ hoàng thượng. Không nên gây chuyện thị phi, mọi việc lấy hoàng thượng làm trọng, hoàng gia làm trọng. Sớm ngày sinh hạ tiểu hoàng tử. Nếu như phạm sai lầm, chủ nhân sẽ không thiên vị bất kỳ người nào.”

“Thần thiếp hiểu.”

Thái hậu nhìn từng người từng người tươi cười như hoa kia, đã biết, bọn họ không hiểu.

Hiện tại không hiểu không có quan hệ, hậu cung này sẽ dạy họ tất cả.

Trước kia mọi người đều thấy hoàng thượng và mình yêu chuộng với Thẩm quý phi, nhưng không thấy tác phong làm việc của nàng. Trong cung này, hiểu lý lẽ mới là nghiêm chỉnh.

Gật đầu với Quế ma ma, Quế ma ma lùi lại đến một bên.

Thái hậu nói: “Cho dù có vài cô nương gia các người trong nhà là tốt xấu như thế nào, nhưng nếu vào cung, đó chính là phải đặt xuống điệu bộ trong nhà kia. Ai gia không muốn để cho các người phá vỡ, kiện cáo.”

Gõ một lần, ngược lại vẻ mặt mọi người cẩn thận chút.

Sau đó cũng không kéo dài lắm, thân thể Thái hậu càng không tốt.

Không ngồi lâu với bọn họ, chính là đuổi bọn họ đi.

Mọi người đang chuẩn bị rời đi, Thái hậu mở miệng: “Nguyệt nha đầu chơi cờ với ai gia một lát?”

Tịch Nguyệt nhìn Thái hậu mở miệng, cười duyên dáng đồng ý.

Cho dù là lên tới phần vị hôm nay, Tịch Nguyệt cũng vẫn không thay đổi thái độ đối với Thái hậu.

Đi tới bên cạnh Thái hậu, bèn đỡ Thái hậu vào trong phòng.

Trong cung này người cũ đã thành thói quen đối với tình hình này, nhưng mỹ nhân mới vào tất nhiên là không hiểu. Trong dáng dấp hăm mộ này có

ghen ty khiến cho Tề phi cười dịu dàng.

Không cần biết bên người khác muốn như thế nào, ngược lại bên này Tịch Nguyệt dĩ dõm kể chuyện lý thú của ba đứa bé với Thái hậu.

Làm cho Thái hậu cười to một hồi.

Đương nhiên, Thái hậu cũng thường gặp ba đứa bé này, Tịch Nguyệt thì đương nhiên có lòng riêng của mình, địa vị bọn họ trong lòng Thái hậu càng cao thì ngày càng ngày càng an toàn.

Nghe nói Tiểu Kiều Kiều còn chưa biết ngồi, thường hay nổi giận, Thái hậu cũng cười ngửa tới ngửa lui.

“Nha đầu này lại là một đứa yếu ớt, tên gọi này thật là không có đặt sai. Thật là âm ỉ người đứa bé có sữa ăn. Người xem hoàng thượng với hai thằng nhóc kia, cả ngày Kiều Kiều làm sao thế nào.” Tuy là nói như vậy, nhưng Thái hậu vẫn cười thoải mái.

“Cũng không phải là đều nuông chiều, ngược lại thần thiếp sợ bé lớn vẫn là tính tình ngang ngược như vậy đấy. Ba đứa bé tính cùng lúc, nếu như không ôm nàng trước, nhất định là phải khóc một hồi ồn ào một hồi đấy!”

Nhìn dáng dấp Tịch Nguyệt có chút lo lắng, Thái hậu liếc nàng một cái.

“Kiều Kiều là Đại công chúa Nam Thấm chúng ta, ngang ngược chút cũng là cần phải, lúc nào người cũng sẽ có lo lắng.”

Nhìn xem, đây còn chưa nói cái gì đấy, thêm một người che chở.

Tịch Nguyệt cười khở một tiếng: “Ngài cứ che chở bé thôi.” Lời nói này cũng không hết sức cung kính, nhưng đây chính là tiếng nói thân thiết giống như là người một nhà tùy ý, khiến Thái hậu trở nên hài lòng.

Nếu là tìm Tịch Nguyệt đánh cờ, thì thật sự đánh cờ, trang Quế ma ma mang bàn cờ lên, ngoài mình ra, đều sai tất cả người khác đi xuống.

Tịch Nguyệt vừa đánh cờ vừa suy nghĩ ý tưởng mấy ngày nay.

Bởi vì suy nghĩ có chút rối loạn, chính là liên tục thất bại, không lâu lắm lại là quân lính tan rã.

Thái hậu dĩ nhiên là phát hiện nàng lơ đãng, làm bộ nghiêm mặt: “Sao con cũng muốn nhường ai gia rồi hả?”

Tịch Nguyệt cắn môi dưới, mỉm cười nói: “Làm sao sẽ, Thái hậu biết rất rõ Tịch Nguyệt cũng không phải là như thế.”

“Nếu cũng không phải là như thế, vậy lại nói một chút xem nghĩ gì thế, lơ đãng như vậy.”

Tịch Nguyệt do dự một chút, cuối cùng mở miệng, chỉ là trước khi mở miệng lại xuống giường, đầu tiên là quỳ xuống.

“Làm gì vậy?” Thái hậu thấy thế vẻ mặt hơi thay đổi.

Khánh An cung này cũng không có bất cứ chuyện gì, điểm này thì Thái hậu biết. Tuy là Tiểu Đặng Tử rất ít tiến vào trong phòng, nhưng hẳn là Đại Thái Giám nhất đẳng, hơn nữa cũng rất được Thẩm Tịch Nguyệt tin tưởng, mấy ngày nay cũng theo nàng dặn dò làm không ít việc xấu.

Nếu như có chuyện thì hẳn không thể nào không biết.

Như vậy lại là vì sao?

Quế ma ma vội vàng cúi một cái muốn đi xuống.

Thái hậu lắc đầu: “Người không cần đi xuống. Nguyệt nha đầu, có lời gì chính là nói đi, nghĩ rằng người cũng biết, Quế ma ma tuyệt đối sẽ không nói bậy.”

Lần này Tịch Nguyệt không chần chờ: “Bẩm Thái hậu, thần thiếp cũng không phải là kiêng kỵ Quế ma ma, chỉ là do dự nên nói như thế nào.”

Hình như là điều chỉnh lại suy nghĩ, Tịch Nguyệt tiếp tục nói: “Thần thiếp có chuyện, suy nghĩ vài ngày giờ, vẫn quyết định bẩm báo Thái hậu.”

Thái hậu cũng không rõ: “Chuyện gì? Người đứng lên đi, có lời gì có thể nói.”

Quế ma ma nghe lời Thái hậu nói bèn đi đỡ người.

Tịch Nguyệt cũng không có dậy, ngược lại là rủ rỉ nói tiếp: “Có lẽ Thái hậu còn nhớ rõ trước đó thần thiếp bởi vì bị biểu muội Trần Vũ Lan hãm hại cấu kết với biểu ca Nhạc gia, biểu ca bị tuyên vào cung chứng minh. Cũng chính là vì chuyện này, biểu ca mới tiết lộ thân phận con gái với bên ngoài.”

Thái hậu cau mày: “Quả thật như thế, sau đó thì sao?”

Tịch Nguyệt lấy hết dũng khí: “Trước đó vài ngày, thần thiếp nhận được thư nhà biểu tỷ. Mới biết, trước đó biểu tỷ là ăn mặc nam tử, thường làm ăn bên ngoài, cũng chính là khi đó lại quen biết Lục vương gia. Hai người chỉ là quen biết hơi hợt. Cũng không hiểu được vì sao khi biết được biểu tỷ là con gái, Lục vương gia lại tìm tới biểu tỷ, nhắc tới muốn cưới biểu tỷ làm kế vương phi.”

Nhìn vẻ mặt Thái hậu đã trở nên cực kỳ khó coi, Tịch Nguyệt vội vàng tăng tốc độ nói: “Dĩ nhiên là biểu tỷ biết được, thân phận con gái Thương Hộ của mình tuyệt đối không thể nào gả cho Vương Gia. Hơn nữa theo biểu tỷ nói, Vương Gia cũng không thích nàng, lại cứ muốn cưới nàng,

chuyện này, chuyện này lộ ra khó hiểu. Đúng lúc Nhạc gia và Địch Ngao xảy ra chút vấn đề hàng hóa thông quan bên kia, biểu tỹ bèn vội rời khỏi Kinh Thành, đi Địch Ngao.”

“Nếu đi Địch Ngao, làm sao người lại nói tới chuyện này?” Tiếng Thái hậu nghe không ra nguyên cớ.

“Thần thiếp vốn cũng không muốn nói ra, nhưng chuyện này, thần thiếp không thể coi như không có xảy ra, ngày khác biểu tỹ cũng phải trở về. Nếu thần thiếp không báo cho Thái hậu, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện. Ngày khác nếu như biểu tỹ trở lại, Lục vương gia vẫn kiên trì muốn cưới. Chẳng phải chúng ta luống cuống tay chân ư?”

Tịch Nguyệt mắt to trong trẻo cứ nhìn Thái hậu như vậy.

Giống vậy, Thái hậu cũng liên tục nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn một hồi, dường như cuối cùng tin nàng: “Tạm thời người đứng lên, thuận tiện nói một chút.”

Lần này Tịch Nguyệt không có kiểu cách, theo Quế ma ma đỡ ngồi vào bên cạnh Thái hậu.

“Hoàng thượng biết không?”

Tịch Nguyệt lắc đầu.

“Thần thiếp cũng không nói với hoàng thượng, đây đều là chuyện nữ nhi gia. Huống chi ——” Vẻ mặt Tịch Nguyệt đỏ một chút.

Bộ dáng có chút ghen tỵ: “Tuy biểu tỹ là con gái Thương Hộ và lại từ nhỏ lớn lên giống bé trai, nhưng Nam Thấm chúng ta cũng là đặc biệt. Thần thiếp sợ, thần thiếp sợ ——”

Lời phía dưới không có nói, chỉ là Thái hậu lại tiếp thu.

“Người là sợ hoàng thượng cũng coi trọng nàng ấy?”

Tịch Nguyệt nóng lòng ngắt đầu, vội vàng giải thích: “Biểu tỳ đã từng nói với thần thiếp, nếu như không thể có người ở rể Nhạc gia, chống lên môn hộ cho Nhạc gia, nàng ấy sẽ mặc nam trang cả đời, sẽ không lập gia đình. Nhưng mà, nhưng hoàng mệnh khó trái ——”

Nếu hoàng thượng nhất định muốn nạp nàng ấy vào cung hoặc là Lục vương gia nhất định muốn, vậy Nhạc gia cũng không có đường phản kháng!

Có điều lời như vậy không cần nói Thái hậu cũng sáng tỏ.

Quả nhiên, Thái hậu mắt hí một cái: “Biểu tỳ người là có ý như vậy?”

Tịch Nguyệt gật đầu.

Thái hậu hừ một tiếng: “Hồng nhan họa thủy.”

Tịch Nguyệt siết khăn trong tay, thì thầm: “Nam nhân này không phải cũng đều ham muốn tươi mới sao, thần thiếp cũng là sợ.”

Tịch Nguyệt biết, nói như vậy, tất nhiên là từng giải thích rồi.

Nàng không nói cho hoàng thượng lại nói cho Thái hậu, lẽ nào cũng không phải là sợ hoàng thượng cũng động tâm tư như vậy. Nàng biết được, sẽ không. Nếu như sẽ thì không cần chờ đợi hôm nay.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy là Cảnh đế biết rõ sự thật, nếu không thì lúc nàng gặp Lục vương gia chẳng phải hơi có khác thường.

Cho nên lời này chỉ có thể nói trước mặt Thái hậu. Mà Lục vương gia không tốt nữa cũng là Thái hậu sinh ra, Thái hậu sẽ luôn bảo khoản, cũng sẽ không để cho Cảnh đế thẹn quá thành giận giết hãm. Vì lẽ đó chỉ có thể là giấu giếm chuyện này.

Mà sớm nói việc này trước mặt Thái hậu, là muốn để Thái hậu vào trước là chủ. Ngày khác cho dù là Lục vương gia nói ra những lời đó giống như kiếp trước, có lẽ Thái hậu cũng sẽ bởi vì chuyện hôm nay mà có nghi ngờ trong lòng, sẽ không tin tưởng 100%.

Phần vị Thẩm Tịch Nguyệt cao như thế, lại có hai hoàng tử, Thẩm gia đành hoàng yên phận.

Nếu như cưới cô nương Nhạc gia, bước kế tiếp có phải cũng muốn lợi dụng Nhạc gia làm gì đối với Thẩm gia hay không? Người bình thường đều sẽ có tư duy như vậy.

Tuy nói làm mẫu thân sẽ thiên vị con trai mình, nhưng Tịch Nguyệt lại tin chắc Lục vương gia đã từng ám sát tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cũng không thể khiến Thái hậu hoàn toàn tin tưởng.

Nếu lúc trước hẳn có thể làm được chuyện ám sát này, lúc này cũng có khả năng rất lớn là làm những thứ này vì ngôi vị hoàng đế.

Tịch Nguyệt nói những thứ này, chính là lường trước đúng, với tính tình Thái hậu như thế, mọi việc chính là mong muốn suy nghĩ nhiều, tâm cơ nhiều, vậy mới có thể thêm tin tưởng ý kiến của nàng. Hơn nữa kiếp này có nhiều liên quan không giống với kiếp trước như vậy, Thái hậu sẽ không cảm thấy chuyện đơn giản như vậy.

Mà nàng cũng thật sự dự đoán đúng rồi, Thái hậu đúng là có nhiều ý kiến đối với chuyện này. Nàng đã âm mưu hóa chuyện này.

Đặc biệt là trải qua sự kiện ám sát lúc trước, Thái hậu là vô cùng nhạy cảm đối với chuyện như vậy.

Đương Kim hoàng thượng sinh dục có năm đứa con trai.

Đại hoàng tử tuy là hoàng hậu sinh, nhưng Nghiêm Liệt luôn biết mình không thích Phó gia.

Nhi hoàng tử do Đức Phi sinh ra, cả nhà Đức Phi tất cả đều là văn nhân, lại bởi vì chuyện Đức Phi đã là dòng nước chảy xiết, Đức Phi lại thân lãnh cung. Như thế xem ra cũng không thể coi là tốt.

Tam hoàng tử tuy là có mẫu thân, nhưng phần vị không cao lại đã không thể thị tẩm.

Tứ hoàng tử Ngũ Hoàng Tử tất cả đều sinh ra từ Thẩm Tịch Nguyệt, Thẩm Tịch Nguyệt thân đã đứng đầu tứ phi, mà Nhạc gia lại là thông gia Thẩm gia.

Liệt Nhi, rốt cuộc người muốn làm cái gì, người là đánh chủ ý ngoại thích sao?

Người là muốn hại Thẩm gia, hay là muốn lợi dụng Thẩm gia?

Chẳng lẽ, đã nhiều năm như vậy, người lại ôm ấp không thể quên đối với ngôi vị hoàng đế này sao?

Tịch Nguyệt cúi đầu thật thấp, có điều vẫn không để lại dấu vết quan sát tâm tình Thái hậu biến hóa, trong lòng có một phần tính toán.

“Thái hậu nương nương, nếu ngài không tin, đợi biểu tỳ hồi kinh có thể triệu nàng vào cung, Nguyệt nhi cũng không nói ngoa chút nào.”

“Chẳng lẽ nàng ấy còn chướng mắt nhi tử ai gia?”

Tịch Nguyệt bèn vội vàng lắc đầu: “Thái hậu đây là bắt chết chết biểu tỳ đấy. Làm sao biểu tỳ dám chứ, nhưng người quý ở chỗ tự biết chính mình. Từ nhỏ biểu tỳ là con trai lớn lên, cho tới bây giờ cũng không coi mình là con gái, cũng tuyệt đối không dám có ý đối với Lục vương gia.”

Thái hậu vừa suy tư một lát, thở dài: “Hôm nay nếu như ai gia không gọi người ở lại, người định lúc nào thì nói?”

Tịch Nguyệt ngẩn ra, lắc đầu cười khổ: “Thần thiếp cũng không biết! Nói thật, ngược lại thần thiếp sợ nói như vậy, liên lụy biểu tỷ. Nhưng mà, chuyện này lại không thể không nói.”

Thái hậu nhìn vẻ mặt nàng thành khẩn, khoát tay áo: “Người tạm thời đi xuống. Chuyện này để cho ai gia ngâm lại.”

Tịch Nguyệt chính là muốn nói ra chuyện này trước. Không phải là Tịch Nguyệt đánh cuộc, nàng là đoán chắc, Thái hậu sẽ không làm khó Nhạc Phong, bởi vì không cần thiết.

Thân phận Thái hậu không cần thiết làm gì với Nhạc Phong. Huống chi, lúc Tịch Nguyệt nói không ngừng ám hiệu Lục vương gia cũng không phải là thích Nhạc Phong. Kể từ đó, dĩ nhiên là Thái hậu sẽ có lòng nghi ngờ ý đồ thật sự của hã làm những thứ này, như vậy, Nhạc Phong này cũng chỉ là một bàn đạp, nàng ấy như thế nào cũng không quan trọng.

Lúc trước Tịch Nguyệt đã cẩn thận suy nghĩ chuyện này, hơn nữa viết thư cho cữu cữu, chuyện này tuy là có một chút nguy hiểm đối với biểu tỷ, nhưng từ một góc độ khác mà nói, cũng không phải là không tốt, ít nhất, sau này cho dù từ chối Lục vương gia cũng là danh chính ngôn thuận.

Biểu tỷ hiển nhiên không thể nào ở tại Địch Ngao cả đời.

Tịch Nguyệt không có cách nào nói ra những sự thật kia, có điều nàng lại đổ tội tất cả cho tranh đấu cung đình này. Nhạc cữu cữu cũng là người hiểu lý lẽ, biết Tịch Nguyệt chắc chắn sẽ không hại người trong nhà, bèn đồng ý.

Đồng ý, có lẽ cũng là một cơ hội đối với Nhạc Phong.

Hôm nay Thái hậu biểu hiện cũng không có ngoài Tịch Nguyệt dự liệu, có lẽ, ba năm nay hai người đúng là cũng không có uống phí chung sống.

Nếu bước ra bước đầu tiên, về mặt Tịch Nguyệt có chút bơ vơ, nhưng trong lòng cũng vui mừng.

Dù sao đi nữa nàng đã suy tư rất nhiều ngày, hôm nay rốt cuộc đã bước ra bước đầu tiên này. Ngày tháng sau này nàng sâu sắc biết mình nên là tình trạng gì. Nếu hoàng thượng không thích Lục vương gia, có lẽ hoàng thượng cũng biết rõ chuyện mẫu thân nàng.

Vậy chỗ hoàng thượng tất nhiên là không thể dùng lời nói suông này đến ứng phó, nên nghĩ chủ ý khác.

Tuy Hoàng thượng và Thái hậu đều là cảnh giới, nhưng trong chuyện này, nàng chú ý là Thái hậu, dù sao, Thái hậu mới thật sự là hãm hại người nhà nàng.

Ở kiếp trước hoàng thượng đổ thêm dầu vào lửa có ý nghĩa khác hay không thì nàng tạm thời không nghĩ tới, đời này, chỉ cần nàng đối phó, tất nhiên là vô cùng an toàn.

Thẩm Tịch Nguyệt, cho dù vì Thẩm gia, vì ba đứa bé hay là vì mình, người đều phải trở thành người hoàng thượng tin tưởng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Lời nói của Tịch Nguyệt gây ra kích động nhất định trong lòng Thái Hậu.

Giống như Tịch Nguyệt phân tích, Thái Hậu đương nhiên là suy nghĩ theo hướng phức tạp nhất.

Thấy Tịch Nguyệt rời đi, Thái Hậu nhìn Quế ma ma: “Người nói xem, sao hẳn lại không chịu ngồi yên vậy? Rốt cuộc muốn náo loạn đến lúc nào?”

Thái Hậu thở dài, hai đứa con đều do bà sinh đương nhiên là không thiên vị ai nhưng không ngờ cách cư xử trước kia của mình thất bại lại khiến cho hai đứa con trai đi đến bước đường này.

“Tịch Nguyệt cảm thấy Nhạc Phong đặc biệt, sợ Hoàng Thượng nhìn trúng nàng ấy, đây cũng là vì nàng quan tâm Hoàng Thượng. Quan tâm quá tất sẽ loạn. Có lẽ sự tình cũng không phải như vậy nhưng Liệt Nhi theo đuổi Nhạc Phong là nàng thấy được. Hôm nay nàng đến nơi này của ai gia chưa chắc đã không phải là vì hy vọng ai gia khuyên nhủ Liệt Nhi. Nghĩ lại, có lẽ nàng cũng hiểu, tuy Nhạc gia không có công danh nhưng cũng là nhà phú quý, đương nhiên có thể giúp đỡ rất nhiều về mặt tiền bạc cho Liệt Nhi. Mà Nhạc gia lại có quan hệ thân thiết với Thẩm gia, nếu như nói Liệt Nhi không có ý đồ gì, chính ai gia cũng không tin.”

Quế ma ma gật đầu, cùng phân tích: “Vậy không bằng chỉ định một Vương phi cho Lục Vương gia? Nhưng mà làm vậy cũng không được, lúc

trước ngay cả công chúa Địch Ngõa mà Lục Vương gia cũng không đồng ý.”

Thái Hậu cười lạnh: “Công chúa Địch Ngõa? Nếu như thực sự là công chúa Địch Ngõa thì người cho rằng hãn sẽ không đồng ý sao?”

Quế ma ma kinh ngạc vì lời của Thái Hậu nhưng bà thông minh không hỏi nhiều về vấn đề của cô công chúa này.

Nhìn mấy lá trà Long Tỉnh lơ lửng trong chén, ánh mắt Thái Hậu trở nên kiên định, không còn do dự như trước.

“Ai gia đã đồng ý với Tiên đế rằng sẽ toàn tâm toàn ý vì Triệt Nhi. Cho dù không phải là vì Triệt Nhi thì nhìn tính cách hai người, Triệt Nhi cũng thích hợp làm Hoàng Đế hơn Liệt Nhi. Không cần nói đến cái gì khác, trái phải ở ngay trước mắt, ai gia vẫn còn hiểu được.”

Quế ma ma nhìn vẻ mặt của Thái Hậu đã biết chủ tử đã quyết định rồi.

“Liệt Nhi không muốn cưới Vương phi, ai gia sẽ không làm khó hãn. Nhưng mà, hãn không cưới nhưng Nhạc Phong có thể gả.” Gương mặt Thái Hậu không hề có cảm xúc, âm trầm nói ra một câu.

Quế ma ma cũng không nói gì, bà trung thành với Thái Hậu, chỉ cần Thái Hậu ra lệnh, là lập tức đi làm.

“Người đi gặp Thẩm quý phi, để cho Nhạc Phong trở về đi, cũng không cần nói gì thêm, Thẩm Quý phi là người thông minh, nàng sẽ hiểu.”

“Vâng.”

Trong mắt mọi người, Thẩm Quý phi này thực sự rất được Thái Hậu yêu thích, nếu không thì tại sao sau khi thỉnh an lại được Thái Hậu giữ lại đánh

cờ, sau khi trở về lại được Quế ma ma bên người Thái Hậu đích thân đưa lễ vật ban thưởng tới cho tiểu công chúa, tiểu hoàng tử.

Tịch Nguyệt không ngờ Quế ma ma lại đến, điều chỉnh tâm tình một chút rồi lập tức đón người vào.

Tuy rằng thân phận của Tịch Nguyệt cao hơn Quế ma ma rất nhiều nhưng Quế ma ma là người thân cận bên cạnh Thái Hậu.

“Lão nô tham kiến Quý phi nương nương.” Quế ma ma ở trong cung mấy chục năm, không cao ngạo, không siểm nịnh.

Chờ Cầm Tâm dâng trà, Tịch Nguyệt phát tay một cái, tất cả mọi người đều ra ngoài.

“Ma ma, có điều gì chỉ giáo sao?” Tịch Nguyệt nghiêm nghị, nói thẳng vào vấn đề.

Quế ma ma gật đầu: “Đúng vậy, Thái Hậu nương nương bảo nô tỳ tới nói lại với Quý phi nương nương một câu.”

Tịch Nguyệt mỉm cười, trên mặt cũng không có nhiều biến hóa nhưng trong lòng có chút căng thẳng.

Quế ma ma nhìn Thẩm Quý phi như vậy, cảm thán, quả nhiên Thẩm Quý phi này qua mấy năm ở trong cung quả thật là càng khiến cho người ta nhìn không thấu.

“Thái Hậu nương nương nói, cũng không thể trốn ở Địch Ngỗa mãi, đây không phải là kế hoạch lâu dài, vẫn là trở về đi. Nương nương chắc chắn sẽ tìm cho cô nương Nhạc gia một gia đình tốt.

Lúc này Tịch Nguyệt hơi kinh ngạc.

Ý Thái hậu là muốn gả biểu tỳ đi?

“Thần thiếp đã hiểu, đa tạ Thái Hậu lo nghĩ cho biểu tỹ.” Tịch Nguyệt cười yếu ớt đáp lại.

Quế ma ma gật đầu, chỉ ngồi một lúc rồi đứng dậy muốn cáo từ.

Có điều trước khi đi thì lại nhú mào, thở dài nhắc nhở: “Trên đời này không có bức tường nào là không lọt gió, Quý phi nương nương như vậy thực sự là đã đắc tội với Lục Vương gia rồi, sau này ở trong triều, cha huynh của nương nương sẽ phải chịu chút oan ức.”

Thấm Tịch Nguyệt ở trong cung, đương nhiên là chỉ có thể nhào nặn cha con Thấm gia rồi.

Mặc dù không có thực quyền nhưng Lục Vương gia dù sao cũng là một Vương gia.

Cảm thấy Quế ma ma thực lòng nhắc nhở nàng, Tịch Nguyệt cười khê: “Bổn cung tin tưởng Hoàng Thượng.”

Lại gật đầu, Quế ma ma nghĩ một lúc rồi rời đi.

Chờ Quế ma ma rời đi, Tịch Nguyệt thay đổi sức mặt. Nàng quả thực không phải là người tính kế tốt sao? Chuyện này mặc dù thành công nhưng cũng cuốn cả biểu tỹ vào rồi.

Thực ra, Tịch Nguyệt nhắm mắt, chẳng lẽ từ lúc chuyện này bắt đầu nàng chưa từng cân nhắc tới khả năng này sao?

Là do nàng cố ý lảng tránh đi?

“Cầm Tâm.”

Nghe thấy giọng nói của chủ nhân, Cầm Tâm vội vã vào cửa, thấy sắc mặt của Tịch Nguyệt không tốt thì hơi lo lắng: “Chủ nhân, có chuyện gì sao?”

Tịch Nguyệt mở mắt ra: “Cẩn thận một chút, nói cho Xảo Ninh liên hệ với cậu, nói Thái Hậu muốn tứ hôn cho biểu tỷ. Ta muốn biết biểu tỷ có ý trung nhân hay không, nếu có ta sẽ tận lực xin Thái Hậu, nếu không có, ta cũng sẽ chọn cho nàng một người tốt. Là ta có lỗi với biểu tỷ.”

Cầm Tâm chưa từng thấy chủ nhân nhà mình như vậy, có một chút vượt quy củ, tiến lên nắm chặt tay Tịch Nguyệt.

“Chủ nhân đừng thương tâm, tất cả rồi sẽ tốt thôi.” Cầm Tâm không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn chủ tử khó chịu như vậy, trong lòng đương nhiên cũng không thoải mái.

“Đi xuống đi.”

Chờ nàng đi ra ngoài, Tịch Nguyệt đứng bên cửa sổ, nhìn những chiếc lá rơi vắng lặng, trong lòng cảm thấy chua xót.

Rốt cuộc nàng đã làm gì.

Cuối cùng nàng vẫn liên lụy người khác.

“Đang nghĩ gì?” Một giọng nam đột ngột vang lên.

Tịch Nguyệt cũng không quay đầu, thực ra từ khi Cảnh Đế bước vào nàng đã nghe thấy rồi, có điều lúc này nàng thực sự không khống chế được tâm tình của mình.

Bất luận thế nào, bất kỳ lúc nào nàng cũng phải đưa một mặt đẹp nhất của mình cho hắn xem.

Chuyển thành gương mặt tươi cười, nàng mím môi, núm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện.

Dáng vẻ kia khiến cho người ta nhìn thấy mà thương.

Cảnh Đế ôm nàng tới giường, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng.

“Sao lại không vui?” Hãn đương nhiên là nhìn ra.

Tịch Nguyệt nhìn Cảnh Đế, ánh mắt hẩn sắc xảo, gương mặt hơi gầy, môi mỏng, nàng từng nghe nói đàn ông môi mỏng đều bạc tình. Quả nhiên là rất đúng!

Đưa tay xoa gương mặt của hãn, Tịch Nguyệt nhìn như ngây ngốc vuốt ve gương mặt hãn nhưng thực ra là bắt đầu nhanh chóng cân nhắc.

Vì sao Cảnh Đế lại đến đây?

Theo lý thì không phải là đêm nay hãn nên gọi những người mới tiến cung tới thị tẩm sao?

Hay là chuyện nàng nói với Thái Hậu đã bị hãn biết rồi?

Nhưng mà chỉ chớp mắt, Tịch Nguyệt lập tức điều chỉnh tâm tình của mình.

Cúi đầu.

“Làm sao vậy?” Tịch Nguyệt cúi đầu nên không nhìn thấy tia tìm tòi nghiên cứu chột lóe trong mắt Cảnh Đế.

Kiên định, Tịch Nguyệt ngẩng đầu: “Hoàng thượng, vì sao lúc trước người lại nói chuyện của biểu tỷ với thiếp?”

Cảnh Đế thấy nàng như vậy, cười: “Làm sao vậy? Không phải là trẫm đã nói sao. Nàng ấy là người thân của nàng, trẫm biết nên nói với nàng một tiếng thôi.”

Tịch Nguyệt cắn môi: “Thiếp đã biết rồi, thiếp biết biểu tỷ đi Định Ngõa, cũng biết vì sao tỷ ấy lại đi. Hôm nay thiếp tìm Thái Hậu, người nói hy

vọng biểu tở trở về, sau đó sẽ tở hôn cho biểu tở.”

Lời này của nàng không hề phức tạp, bên trong còn rất nhiều điều không nói rõ nhưng Cảnh Đế cũng hiểu.

“Nàng không muốn sao?” Cảnh Đế hiểu được hàm ý bên ngoài lời nói của nàng.

Lắc đầu: “Không phải không muốn, chẳng qua là lo lắng, vô cùng lo lắng. Hoàng thượng, người vĩnh viễn không hiểu thần thiếp nghĩ gì, vĩnh viễn không hiểu.”

Tịch Nguyệt nhìn ra xa ngoài cửa sổ, vẻ mặt đau thương.

Cảnh Đế không chịu được dáng vẻ này của nàng, đưa tay kéo nàng vào lòng.

“Làm sao vậy? Sao lại đột nhiên làm dáng vẻ này, nàng như vậy là muốn làm trầm đau lòng sao?”

“Vậy sao? Nô tỳ sẽ làm người đau lòng sao?” Tịch Nguyệt tự lẩm bẩm.

Vào lúc này, trong nháy mắt Tịch Nguyệt có cảm giác dường như là chính mình của kiếp trước đang tự hỏi.

“Không cần cho thiếp tất cả tình yêu, người sẽ cho thiếp một vị trí trong trái tim người sao, sẽ thực sự bảo vệ thiếp sao?”

Cảnh Đế thấy nàng yếu đuối như vậy, nâng cằm nàng lên, cực kỳ nghiêm túc nói: “Trẫm sẽ.”

Một giọt lệ rơi xuống, Tịch Nguyệt vui đầu mình trong lồng ngực hắn, khóc thút thít.

Cảnh Đế không nói lời dư thừa nữa, chỉ ôm nàng như vậy. Ngoài tiếng khóc của Tịch Nguyệt thì không còn tiếng gì khác.

Nàng khóc vừa oan ức vừa cuồng loạn.

Gương mặt Cảnh Đế không có biểu tình gì.

Bất luận là Lai Hỷ ở phòng ngoài hay người bên ngoài đều nghe thấy tiếng khóc của Thẩm Quý phi, có điều không dám nói nhiều, yên lặng cúi đầu.

Khóc xong, Tịch Nguyệt cảm thấy hơi xấu hổ.

Lau nước mắt, trộm nhìn Cảnh Đế một chút.

Cảnh Đế thấy nàng như vậy, cười: “Sao vậy? Khóc xong rồi? Tại sao lại oan ức như vậy, có chuyện gì thì Trẫm sẽ xử lý giúp nàng. Hiện giờ muốn nói sao?”

Tịch Nguyệt ngượng ngùng gật đầu: “Lục Vương gia theo đuổi biểu tỷ. Trong lòng biểu tỷ cảm thấy hơi kỳ lạ, bảo người trong nhà liên lạc với nô tỳ. Nô tỳ cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ. Vốn lúc trước Lục Vương gia cũng đã tiếp xúc với biểu tỷ rồi nhưng cũng không có gì đặc biệt. Tại sao đến khi thiếp lên làm Quý phi thì lại theo đuổi biểu tỷ? Mặc dù thiếp rất ngốc nhưng cũng thấy chuyện này có chút kỳ quái. Nói không êm tai thì chính là thiếp lo hăn có tình toán gì đó cho nên đi gặp Thái Hậu. Ai ngờ Thái Hậu lại muốn tứ hôn, nô tỳ cảm thấy thẹn với biểu tỷ, vì thế có chút khổ sở.”

Cảnh Đế xoa đầu nàng: “Vì sao lại không nói với trẫm?”

Tịch Nguyệt cắn môi, một hồi, nói: “Thiếp sợ hăn hại ngài, nhưng cũng sợ ngài thích biểu tỷ.”

Cảnh Đế nghe xong thì bật cười.

“Nha đầu ngốc. Thích biểu tỳ của nàng?”

Sao lại có chuyện đó được?

Tịch Nguyệt đỏ mặt ngẩng đầu: “Biểu tỳ rất đặc biệt.

Cảnh Đế lắc đầu: “Trẫm không thích. Trẫm thích là nữ tử như Tiểu Tịch Nguyệt kia, mềm mềm ngon miệng.”

Nghe hắn nói vậy, Tịch Nguyệt bĩu môi: “Hoàng thượng chỉ biết dỗ dành người ta. Hôm qua một đồng người mềm mềm ngon miệng cũng tiến cung đó!”

Nhìn dáng vẻ của nàng, không hiểu sao Cảnh Đế lại thấy vui vẻ.

“Trẫm thực sự chỉ tốt với nàng....” Dứt lời, một nụ hôn rơi xuống gương mặt nàng.

Ngừng một chút, Cảnh Đế mở miệng: “Trẫm sắp xếp người đến Dịch Ngõa đón biểu tỳ của nàng. Nàng yên tâm đi, chuyện này, trẫm sẽ không để cho nàng phải khổ sở.”

Tịch Nguyệt cười hôn lên khóe môi của hắn.

Ánh mắt lưu chuyển.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Khiến cho Tịch Nguyệt bất ngờ là Cảnh Đế lại phái Phó Cẩn Du đi Dịch Ngõa đón Nhạc Phong.

Thực ra Tịch Nguyệt có chút khó hiểu, có điều Cảnh Đế tự có suy nghĩ của mình: "Thực ra trầm từ chỗ của Thái hậu tới đây, nha đầu nàng đó, nhìn thì khôn khéo, thực ra lại là một nha đầu ngốc."

Tịch Nguyệt đã đoán được điều này, nhưng mà, chuyện này liên quan gì đến chuyện để Phó Cẩn Du đi đón Nhạc Phong?

"Thứ nhất là vì an toàn của nàng ấy, ngoài ra cũng là một cơ hội cho bọn họ bồi dưỡng cảm tình."

Nghe được Cảnh Đế nói như vậy, Tịch Nguyệt trợn mắt há mồm, nàng nghĩ thế nào cũng không ngờ người Thái Hậu chọn chính là Phó Cẩn Du.

Đại công tử nhà Phó tướng sao?

Thấy dáng vẻ của Tịch Nguyệt như vậy, Cảnh Đế cười.

"Nàng không cần quan tâm nhiều đến chuyện này, nói tóm lại là nhất định sẽ không bạc đãi biểu tỷ của nàng, lần này yên tâm rồi chứ?"

Tuy Cảnh Đế nói như vậy nhưng Tịch Nguyệt cũng không thể yên tâm, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé tràn đầy nghi vấn của nàng, Cảnh Đế cười: "Tuy rằng Phó Cẩn Du không thể ở rể nhưng biểu tỷ của nàng có Thái Hậu làm

chỗ dựa phía sau, sẽ không phải chịu thiệt thòi ở Phó gia, cũng có thể làm chuyện mình thích."

Thấy bọn họ quyết tâm gả Nhạc Phong cho Phó Căn Du, Tịch Nguyệt không khỏi suy nghĩ, không lẽ là Phó gia này có vấn đề gì sao?

Dường như Thái Hậu thực sự rất hận biểu tỷ của mình, nếu không thì sẽ không gả Nhạc Phong cho Phó Căn Du.

Không phải là nói biểu tỷ không tốt, trong lòng Tịch Nguyệt thì biểu tỷ của nàng đương nhiên là rất tốt nhưng mà trong mắt người ngoài thì không phải là biểu tỷ chỉ là một thương nhân thấp kém thôi sao?

Thu lại tất cả nghi hoặc của mình, Tịch Nguyệt chuyên tâm hầu hạ Cảnh Đế.

"Hôm nay tới Tuyên Minh Điện nghỉ ngơi đi, Trẫm biết nàng thích ngâm ôn tuyền."

Tịch Nguyệt cười yếu ớt gật đầu, đương nhiên là nàng rất thích.

Không qua mấy ngày, Xảo Ninh trở về phục mệnh.

"Ông chủ nói tiểu thư không có ý trung nhân, chuyện này cũng không trách người."

Tuy rằng không trách nhưng trong lòng Tịch Nguyệt vẫn cảm thấy chua xót, nếu như không phải nàng làm tất cả những chuyện này thì biểu tỷ còn có thể trải qua cuộc sống tự do tốt đẹp, làm sao lại giống như hôm nay, bị người khác tình toán. Cho dù người bên ngoài đều cảm thấy gả vào phủ Thừa Tướng rất tốt nhưng mà đây cũng không phải điều biểu tỷ yêu thích.

Nhạc gia vốn là thương hộ, gả vào nơi nhà cao cửa rộng như vậy, ngày tháng sau này của biểu tỷ có thể tốt đến đâu chứ?

Thực ra có rất nhiều lúc Tịch Nguyệt cảm thấy khinh thường bản thân mình. Rõ ràng việc do mình gây ra rồi lại giả mồm, cảm thấy rối rắm.

"Phó Cần Du."

Xảo Ninh nghe xong cũng kinh ngạc nhưng mà lập tức gật đầu, nàng sẽ báo lại cho ông chủ.

"Khởi bẩm nương nương...." Đây là giọng nói của Hạnh Nhi.

"Chuyện gì?"

"Phương Uyển thị cầu kiến."

Tịch Nguyệt gật đầu với Xảo Ninh, nàng ấy cúi người một cái rồi rời đi.

Tịch Nguyệt không biết Phương Uyển thị này tới để làm gì, trên môi nở một nụ cười.

"Để cho nàng ta vào đi."

Không lâu sau, chỉ thấy một thiếu nữ duyên dáng thướt tha bước vào.

"Tần thiếp tham kiến Quý phi nương nương."

"Phương Uyển thị đứng lên đi."

Dáng vẻ của Phương Từ vẫn luôn khiêm nhường, nếu không phải kiếp trước đã từng chứng kiến thủ đoạn của nàng ta thì có lẽ nàng cũng sẽ bị dáng vẻ này lừa gạt.

"Tuy Từ Nhi mới vào cung nhưng đã nghe được đại danh của tỷ tỷ từ lâu, sau khi sắp xếp mọi chuyện xong xuôi thì vội vã không mời mà đến gặp, mong tỷ tỷ đừng trách muội lỗ mãng. Tỷ tỷ quả thực là trăm nghe không bằng một thấy."

"Thấy rồi lại không bằng trăm nghe sao?" Tịch Nguyệt cười đáp một câu nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Phương Từ vội vã: "Nào có, nương nương đúng là thích đùa giỡn."

"Muốn nói tới trăm nghe không bằng một thấy thì phải nói đến muội muội, lúc trước chúng ta đều được nghe nói về muội, quả thực là ôn nhu hiền tuệ." Tịch Nguyệt cười nói, không nhìn ra là vui hay giận.

Phương Từ ngượng ngùng cười: "Nào được như tỷ tỷ khích lệ, muội muội xấu hổ."

"Mời Phương Uyển thị uống trà." Hạnh Nhi bưng trà lên.

Phương Từ nhìn lướt qua cốc trà, cười hì hì bưng chén lên thưởng thức: "Tỷ tỷ, trà này thật ngon."

Tịch Nguyệt nhìn nàng, chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nở một nụ cười như có như không, vừa vặn nụ cười này lại bị Phương Từ nhìn thấy, trong lòng nàng ta kinh ngạc một chút, nghi ngờ trong lòng ngày càng lớn.

Đến khi cầm ly trà lên lần thứ hai, nàng ta sơ ý làm đổ nước trà lên người.

Tịch Nguyệt thấy vậy cũng không có biểu tình gì.

Phương Từ đỏ mặt lúng túng, vội vàng nói cáo từ.

Điều này cũng là bình thường, nước trà đổ lên người đương nhiên là phải rửa về thay đồ.

Tịch Nguyệt nhú mày cười: "Không bằng đến nội thất thay đi, không sao. Bốn cung bảo Cẩm Tâm tìm cho muội một bộ y phục."

Phương Từ vội vàng từ chối: "Đa tạ nương nương ưu ái, vóc người của tần thiếp và người không giống nhau, sợ là không thích hợp. Đa tạ nương nương, tần thiếp trở về thay là được rồi."

Thấy nàng ta như vậy, Tịch Nguyệt cũng không giữ nàng ta nữa.

Người ngoài đi hết rồi, Cẩm Tâm cười gằn: "Nàng ta sợ chúng ta gian lận trong trà sao?"

Thủ đoạn vụng về như vậy, đúng không đáng chú ý.

Tịch Nguyệt cười chơi đùa ly trà trên bàn: "Nàng ta quá cẩn thận, thực ra nàng ta cũng không hề uống trà này, chỉ nhấp môi mà thôi. Nếu như không phải nhìn vẻ mặt của bốn cung, nghĩ mình bị trúng chiêu thì nàng ta chắc chắn sẽ không làm ra hạ sách này."

"Dạng người vẽ rắn thêm chân này, nếu như không làm như vậy thì nàng ta sẽ không đi." Cẩm Tâm cười.

Hai ngày nay Tịch Nguyệt buồn bực trong lòng vì chuyện của Nhạc Phong, vậy mà Phương Uyển thị này lại đến đây. Như vậy cũng tốt, để cho người khác biết rằng, không có chuyện gì thì đừng có loanh quanh trước mặt nàng, nàng cũng không có tâm tình tranh đấu cùng các nàng, càng không thích trở thành cái thang của người khác.

"Sự thông minh của Phương từ quá lộ liễu, nếu như không trở thành con dao của người khác thì chính là lạnh chanh nóng vội làm chuyện ngu xuẩn. Nàng ta ở trong hậu cung này, đi không được xa đâu."

Lời này không phải là đoán bừa. Kiếp trước Phương Từ trở thành con dao của người khác, cuối cùng có kết cục thê thảm.

Tú nữ đột này so với đột của nàng cũng không kém bao nhiêu, cũng vì như vậy nên tranh đấu cực kỳ khốc liệt.

"Chỉ dựa vào chuyện nàng ta bắt chước chủ nhân thì đã khiến cho người ta không thoải mái rồi." Cẩm Tâm vô cùng ghét Phương Từ.

Tịch Nguyệt cười lắc đầu.

"Loại người có thể dễ dàng nhìn thấu như thế thực ra lại là người dễ phòng bị nhất. Người ngày thường cùng người xưng tử gọi muội nhưng khi tính kế thì sẽ lấy mạng của người."

***

Mấy ngày nay mọi người đều biết tâm tình của Thẩm Quý phi không tốt nhưng ai cũng không nghiên cứu được nguyên nhân.

Có điều mọi người hoài nghi là bởi vì những tú nữ mới tiến cung, không ai thích có người cạnh tranh với mình, Thẩm Quý phi khi xưa được chuyên sủng đương nhiên lại càng lo lắng.

Tuy nhiên có không ít người cảm thấy Thẩm Quý phi buồn lo vô cớ, dù sao những tú nữ này tiến cung năm sáu ngày rồi nhưng Hoàng Thượng nói chỉ tuyên Lý Yên Nhiên tới thị tẩm mà thôi.

Tịch Nguyệt không bày tỏ ý kiến gì với những lời đồn này.

Phó Cẩn Du đã xuất phát, cậu của nàng cũng chỉ nói một câu: "Thuận theo tự nhiên."

Nói đến cậu của nàng, Tịch Nguyệt cảm thấy nếu như không phải là thương nhân thì có lẽ sẽ làm lên nghiệp lớn vì thấu đáo mọi việc.

Đúng là nàng vô cùng già mồm. Tuy chuyện này không thoát khỏi phạm vi khống chế của nàng nhưng cuối cùng vẫn liên lụy biểu tỹ.

Hiện tại chỉ còn chờ biểu tỹ trở về, Tịch Nguyệt cũng có suy tính của mình. Chờ biểu tỹ trở về nàng sẽ gặp biểu tỹ một lần, nếu như biểu tỹ

không muốn thì vẫn có cách khác.

Nàng không thể vừa nói muốn bảo vệ người thân lại vừa muốn hy sinh hạnh phúc của người thân.

Làm sao bây giờ? Tịch Nguyệt gõ gõ bàn, cẩn thận suy nghĩ. Cảnh Đế vừa vào cửa đã nhìn thấy dáng vẻ này.

Động tác này của nàng đúng là rất giống hẳn.

Trước đây nàng cũng không có thói quen đó, có lẽ là ở cùng với hắn lâu nên mới có.

Giữa đôi lông mày của nàng không có biểu tình gì đặc biệt nhưng động tác cho thấy trong lòng nàng lúc này chút sốt ruột.

Không biết tại sao, Cảnh Đế đột nhiên nghĩ, có thể nào lúc mình đang suy nghĩ thì người bên ngoài cũng đánh giá mình như vậy? Thông qua động tác của mình để phán đoán suy nghĩ của mình?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cảnh Đế tối sầm lại.

Nếu đúng là như vậy thì cũng không phải là chuyện tốt.

Tịch Nguyệt cảm nhận được khí tức của nam nhân, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Cảnh Đế, bây giờ hắn càng ngày càng không thích thông báo rồi.

Tuy rằng hắn là vua của một nước, hắn vui là được rồi, nhưng mà thực sự sẽ mang đến phiền phức cho người khác nha!

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Mấy ngày nay Tịch Nguyệt khác thường, sao Cảnh Đế lại không phát hiện ra chứ?

Hắn cũng biết nàng đang lơ đãng điều gì nhưng dưới cái nhìn của hắn thì những chuyện kia không phải là vấn đề.

"Bình thân."

Tỉ mỉ nhìn ánh mắt của Tịch Nguyệt, quả nhiên, Tịch Nguyệt lập tức điều chỉnh tâm tình, khéo miệng cười nhẹ nhàng.

Đến ngày hôm nay, Cảnh Đế càng ngày càng coi trọng Tịch Nguyệt, thời gian lâu dài hắn đương nhiên là hiểu nha đầu này không vô hại như bề ngoài, lại nói, trong cung này, nói về tính toán thì nàng cũng không kém ai.

Nhưng mà Cảnh Đế vẫn rất thích nàng, thích thái độ của nàng.

Có tâm cơ? Có thể được, nhưng mà lúc nào cũng tính kế người khác thì quả thực khiến cho người ta phiền chán. Còn nàng lại đem tất cả tâm cơ dùng trong việc lấy lòng hắn. Loại cảm giác được lấy lòng kia khiến cho Cảnh Đế rất khoan khoái.

Tịch Nguyệt vội vã đi chuẩn bị khăn giúp hắn lau tay, Cảnh Đế cứ nhìn nàng chuẩn bị cho hắn như vậy.

Không lâu sau, hai người nằm trên giường nhỏ, tựa vào nhau cùng nhìn những chiếc lá rơi ngoài cửa sổ.

Cảnh Đế mở miệng: "Nguyệt Nhi, bây giờ tuy ba đứa bé còn nhỏ nhưng mà nàng cũng không thể đặt hết tâm tư lên người chúng. Trong cung này vốn là phân vị của nàng cao nhất, Huệ phi năm giữ cung vụ cũng là không thỏa đáng, trầm nghĩ để cho hai nàng cùng nhau quản lý."

Tịch Nguyệt nhìn vẻ mặt của hắn, dường như muốn từ vẻ mặt của hắn nhìn ra điều gì đó, một lát sau hờn dỗi nói: "Thiếp không muốn."

Dường như Cảnh Đế đã đoán được đáp án của nàng, dùng tay véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Tiểu hồ ly nàng, vẫn còn lo trăn nghi ngờ nàng sao?"

Tịch Nguyệt lắc đầu.

"Đương nhiên không phải."

Cảnh Đế giấu cợt một tiếng, lời này nói do dự như vậy, không phải chính là lo lắng sao? Còn không thừa nhận.

"Nàng đó, chỉ nghĩ nhiều thôi. Trẫm nói rồi, trẫm tin tưởng nàng, mà nàng lại nghi ngờ trẫm."

Lần này Tịch Nguyệt thực sự lắc đầu: "Thiếp thực sự không nghi ngờ, thiếp đương nhiên là tin tưởng người. Bây giờ mấy đứa bé còn nhỏ, không chỉ có bọn chúng mà còn có Vũ Nhi và Gia nhi. Tuy rằng hai đứa không phải là con của thiếp như thiếp ở chung với hai đứa rất tốt. Cho dù người không thích nghe thì thiếp cũng phải nói mấy lời bất kính, thiếp không tin người bên ngoài. Mấy đứa bé đều là tâm can của thần thiếp, mỹ nhân tuy nhiều thế nhưng đều có độc. Thiếp không dám chắc có Bạch Tiểu Điệp thứ hai, Trần Vũ Lan thứ hai hay không. Vì thế thiếp không thể thả lỏng."

Cảnh Đế nhìn Tịch Nguyệt hồi lâu: "Nàng đúng là một mẫu thân tốt."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Hiện nay, trong số tất cả những tú nữ mới tiến cung thì chỉ có Lý Yên Nhiên được thị tẩm một lần còn những người khác chưa từng có cơ hội này. Thái Hậu mặc kệ, Thẩm Quý phi không quan tâm.

Mọi người tranh đấu gay gắt nhưng cũng không có ích gì.

Từ khi Tịch Nguyệt chia sẻ tâm tư với Hoàng Thượng thì dường như Cảnh Đế cực kỳ cảm động.

Chuyện quản lý cung vụ thì tuy theo tâm tình của nàng, nhưng mà hãn cũng nói thẳng, cho dù nàng sơ suất thì hãn cũng sẽ không sơ suất, bởi vì hãn cũng là phụ hoàng của bọn họ.

Liên tục ba ngày Cảnh Đế đều nghỉ lại Khánh An Cung.

Có điều những chuyện như thế này, nếu như Thái Hậu không nói gì, cho dù bọn họ có xé nát khăn cũng không có cách nào, mà Thái Hậu cũng coi như có chút chiều chuộng Thẩm Tịch Nguyệt.

Lần tế thiên năm nay của Cảnh Đế lại chậm rãi tới gần, có điều chuyện này một năm hai lần, quả thực không cần chuẩn bị quá nhiều.

Mọi người đều biết đây là cơ hội rất tốt, năm đó Tĩnh Tiệp dư và Tề phi đều từng mang thai trên đường tế thiên, người bên ngoài đương nhiên là đổ xô vào chuyện này.

Tuy rằng chỉ có khoảng 10 ngày thế nhưng lại được độc sủng trong vòng 10 ngày đó.

Nhưng mà khiến mọi người bất ngờ là Cảnh Đế lại chọn Thẩm Quý phi, hơn nữa chỉ có một mình nàng.

Đêm hôm trước Tịch Nguyệt nghe Cảnh Đế nói chuyện này, sau khi công bố, bất luận ánh mắt mọi người nhìn nàng thế nào thì nàng cũng không để ý. Nhưng mà Cẩm Tâm lại hơi lo lắng hỏi chủ tử: “Chủ tử, nô tỳ vẫn cảm thấy hơi lo lắng. Người rời đi, tiểu công chúa và tiểu hoàng tử đều còn nhỏ. Hơn nữa chuyên sủng như vậy, Hoàng thượng....”

Hơi nhỏ giọng lại, sau khi do dự, Cẩm Tâm mở miệng: “Hoàng thượng, thực sự không phải là phủng sát(*) sao?”

(*) Phủng nghĩa là dâng bocc, tán tụng, Phủng sát có nghĩa là dâng bocc sủng ái người ta khiến cho người ta bị người khác nhắm tới.

Tịch Nguyệt thấy Cẩm Tâm thực sự lo lắng, nhíu miêng, lúm đồng tiền như hoa.

“Phủng sát? Cần thiết phải như vậy sao? Đừng nói là không phải, cho dù thực sự là như vậy thì bốn cung cũng không sợ. Nếu như được hãn yêu thương nhưng mỗi ngày chỉ có thể nhìn hãn tận tâm chia tình yêu đó cho những người khác thì bốn cung tình nguyện làm cái người bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió kia, hưởng thụ sự tôn kính của tất cả mọi người, hưởng thụ sự sủng ái của Hoàng thượng, hưởng thụ quyền lợi vô tận trong cung.”

Cẩm Tâm thở dài: “Nhưng mà, không an toàn nha!”

Tịch Nguyệt cười: “Không an toàn? Trong cung này, không có chỗ nào là không an toàn cả. Cẩm Tâm, người không hiểu đâu. Tuy những mặt khác thì Hoàng thượng có chút không tốt nhưng ta dám khẳng định trong cung này bất kỳ chuyện gì đều nằm trong lòng bàn tay của hãn. Cuộc tranh đoạt

ngôi vị năm đó kịch liệt thế nào, tuy rằng ta không trải qua nhưng cũng đã từng nghe qua. Hơn nữa, ta tin tưởng nhân cách của Hoàng thượng, không cần chơi đùa loại trò chơi lập bia ngắm hay là phúng sát ấu trĩ như vậy.”

Cầm Tâm nghe xong thì không biết nói gì.

Bất luận trong chuyện gì thì tiểu thư đều nhìn xa trông rộng hơn các nàng.

Lại nghĩ đến tiểu hoàng tử, Cầm Tâm đề nghị: “Nếu vậy, không bằng đưa tiểu hoàng tử và tiểu công chúa đến chỗ của Thái Hậu?”

Tịch Nguyệt gật đầu, làm như vậy là đúng.

“Ngày mai bốn cung liền đi qua nói chuyện này với Thái Hậu, có điều tuy rằng ở trong cung của Thái Hậu thì cũng phải cẩn thận, người gọi Thúy Văn tới đây, ta có một số chuyện muốn dặn dò nàng. Người và Đào Nhi theo ta xuất cung. Chu ma ma mang theo Hạnh Nhi, Thúy Văn và Xảo Ninh đến chỗ của Thái Hậu chăm sóc tiểu chủ tử, Quả Nhi ở lại canh giữ Khánh An Cung.

Cầm Tâm đưa ra nghi vấn của mình: “Chủ tử, nếu như Xảo Ninh cũng đi thì có khiến người ta hoài nghi thân phận của nàng ấy không?”

Tịch Nguyệt giải thích: “Không có chuyện gì. Nàng ấy vốn là Đại cung nữ bên cạnh ta, hơn nữa ba đứa bé hiện tại cũng phải ăn thêm một số đồ ăn khác, vì ba đứa bé, tất cả đều là hợp lý. Người ngoài đều biết ta và đứa bé đã ăn quen tay nghề của nàng. Nếu như quá mức cẩn thận thì trái lại có chút giấu đầu hở đuôi.

“Nô tỳ đã hiểu.”

“Mấy ngày nay người theo dõi cẩn thận một chút, nếu như có người có hành động mờ ám nào thì không cần khách khí. Các nàng mới tiến cung,

nghe con không sợ hổ, nói không chừng lại ngáng chân ta. Nếu có người thành thật, không trêu chọc đến Khánh An Cung thì chúng ta không cần quản, nhưng nếu như động đến chúng ta thì Thận Hình Ty là nơi tốt để cho bọn họ đặt chân.”

“Vâng.” Cẩm Tâm kiên định trả lời.

Thực ra Tịch Nguyệt cũng không muốn xuất cung đi Tế thiên cùng Hoàng Thượng. Đối với chuyện Tế thiên này, nàng hơi bài xích một chút, nhớ tới lần bất ngờ kia, nàng thực sự cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Có điều đây cũng không phải lý do quan trọng, quan trọng nhất là ba đứa bé của nàng, ba đứa bây giờ còn nhỏ, vẫn còn rất cần mẫu thân, nàng ra ngoài, tuy rằng chỉ có 10 ngày nhưng mà nàng vẫn không yên lòng.

Không nói đến những đóa hoa ăn thịt người tâm tư ác độc kia, chỉ nói đến chuyện khoảng 10 ngày không được nhìn thấy chúng là nàng đã cảm thấy không vui rồi.

Nhưng mà Hoàng Thượng đã nói là tuyệt đối sẽ không để chúng xảy ra chuyện gì, hẳn cũng đã sắp xếp người rồi.

Trước đây hẳn luôn nghĩ, một mình đưa nàng ra ngoài, như vậy không tốt sao?

Cho dù trong lòng Tịch Nguyệt không muốn nhưng cuối cùng vẫn không thể từ chối.

Nghĩ đến tuy có nhiều tú nữ mới tiến cung nhưng Cảnh Đế chỉ dẫn một mình nàng đi Tế thiên, đây cũng là một loại vinh quang.

Tuy rằng nàng cũng không thiếu loại vinh quang này.

Nhưng mà bây giờ nói những chuyện này cũng đều vô ích.

***

Tịch Nguyệt có nhiều điều phải suy nghĩ thì những người khác sao lại không tức giận chứ?

Huệ phi vẫn ở trong phòng, xé khăn đập đồ.

Vân Lam và Vân Tuyết ở bên cạnh không ngừng khuyên can. Nơi này nhiều người nhiều miệng, chủ nhân như vậy khó tránh khỏi việc làm trò cười cho người bên ngoài.

Hơn nữa Hoàng Thượng không thích nữ tử ghen tị, chủ tử như vậy chẳng phải sẽ càng khiến Hoàng Thượng phiền chán sao?

“Rốt cuộc bốn cung có chỗ nào không bằng nàng?”

“Chủ nhân chỗ nào cũng tốt nhưng mà giữa người và người phải nói đến duyên phận. Có lẽ Hoàng thượng và Thẩm Quý phi có duyên phận đặc biệt?” Vân Lam thực sự không biết phải khuyên như thế nào.

“Ba!” Một cái bạt tai tát lên mặt Vân Lam.

Vân Lam lui lại mấy bước, gương mặt có một mảng đỏ ửng.

Vội vàng quỳ xuống: “Chủ tử thứ tội, nô tỳ lỡ miệng, xin chủ nhân tha cho nô tỳ, nô tỳ sai rồi....”

Ngón tay ngọc của Phó Cẩn Dao chỉ vào Vân Lam, mắng: “Nàng ta có duyên phận? Chẳng lẽ bốn cung và Hoàng thượng không có duyên sao? Còn ở đây nói bậy, bốn cung xé rách miệng của ngươi.”

Vân Lam không dám nhiều lời, chỉ không ngừng đập đầu nhận sai.

Nhìn dáng vẻ của nàng như vậy, dường như Phó Cẩn Dao nhớ tới cái gì, hung hăng đá một cước.

Một cước này rất mạnh, dù Phó Cẩn Dao chỉ là một cô gái yếu đuối nhưng Vân Lam vẫn bị đạp ngã lăn ra mặt đất.

Thét lên một tiếng, Vân Lam càng lo lắng.

Vân Tuyết không biết tại sao chủ tử lại tức giận như vậy.

“Đều là tiện nhân nhà người, nếu không phải người thì tại sao con của bốn cung lại bị mất. Nếu như không phải người làm ta vấp ngã thì sao đứa bé lại bị mất, làm sao lại bị mất!” Phó Cẩn Dao thực sự đổ hết chuyện này lên người Vân Lam.

Cơ thể Vân Lam thoáng run rẩy nhưng không dám cãi lại, chỉ không ngừng đập đầu.

Vân Tuyết nghe chủ tử nhà mình nói vậy thì vội vàng khuyên can: “Chủ tử, ăn nói cẩn thận, cẩn thận tai vách mạch rừng!”

Lại liên tục khuyên nhủ hồi lâu, cuối cùng Phó Cẩn Dao cũng bình tĩnh lại, Vân Tuyết liếc mắt ra hiệu cho Vân Lam, Vân Lam vội vàng ra ngoài chuẩn bị nước. Đêm đã khuya, chủ nhân muốn tắm rửa nghỉ ngơi.

Nhưng không phải là trong lòng Vân Lam không khó chịu. Lúc trước thái y chẩn đoán đứa nhỏ này không sống lâu được, chủ tử cũng tự cân nhắc hồi lâu mới quyết định ương kế tự kế, dùng chuyện này để mưu hại Đức Phi. Vân Tuyết cứu người, nàng ở trong bóng tối âm thầm ngáng chân.

Khi đó nàng cũng hơi bất an vì chuyện này nhưng bất luận thế nào thì chủ tử cũng khác biệt, hơn nữa nàng từ nhỏ đã đi theo chủ nhân, chủ nhân nói cái gì thì chính là cái đó.

Nàng cũng đã từng thương lượng chuyện này với Vân Tuyết, Vân Tuyết kiên trì để nàng ấy chần chừ, nàng ấy nói tuổi nàng ấy lớn hơn, những

chuyện nguy hiểm nên để nàng ấy làm, nhưng mà bây giờ xem ra..... Vân Lam nhìn mặt trắng trên bầu trời, trong lòng khó chịu.

Đúng như nàng đoán, chuyện này cuối cùng vẫn trở thành một cái gai trong lòng chủ tử.

“Vân Lam, người đang ở đây làm gì?” Vân Tuyết ra ngoài, nhìn thấy nàng ngờ ngác đứng ở cửa, trách mắng: “Còn không mau đi dọn dò chuẩn bị nước, lẽ nào người còn muốn chủ nhân tức giận sao?”

Ngày xưa hai người cũng nói chuyện như vậy, Vân Lam nhỏ tuổi hơn Vân Tuyết, đa phần là Vân Tuyết chăm sóc cho Vân Lam, giống như đại tỷ tỷ vậy. Nhưng mà có lẽ do hôm nay không giống trước kia, lúc này nàng lại cảm thấy lời này vô cùng chói tai.

Thậm chí, thậm chí lúc trước chần chừ có phải Vân Tuyết đã sớm dự liệu rằng sẽ có ngày hôm nay hay không?

“Ta biết rồi.” Trả lời một câu giống như bình thường, Vân Lam vội vã nhanh chóng rời đi.

Vân Tuyết đứng ở sau lưng nàng không nhìn thấy nhưng mà tiểu cung nữ ở phía đối diện lại nhìn rõ ràng gương mặt Vân Lam rất khó chịu và thất vọng, thậm chí còn có một tia căm giận.

Đợi đến khi trời tối người yên, nửa đêm, tiểu cung nữ vừa nhìn lên lặng lẽ ra ngoài.

Nhìn ngó trái phải một lúc, nàng ta cực kỳ cảnh giác, phát hiện quả thực là an toàn thì lặng lẽ đi tới một nơi ít người qua lại nhất trong cung này.

Bước chân nhẹ nhàng không một tiếng vang.

Trong Lãm cung không hề có người hầu hạ, có mấy người canh cửa thì cũng đã sớm giải lao từ lâu.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Đức phi ở trong phòng ngủ không sâu, nghe thấy tiếng vang, cảnh giác hỏi: “Ai!”

Giọng nói của nàng ta cũng không lớn, câu hỏi này cũng chỉ để thăm dò.

“Nương nương, là ta, Tiểu Như.”

Vừa nghe thanh âm của người kia, Đức phi vội vàng đứng lên, nàng ta cũng không thấp nể, đi tới bên cạnh người kia, dựa vào ánh trăng để nhìn, quả thực là Tiểu Như.

“Sao ngươi lại đến đây?”

Thái độ của Tiểu Như cực kỳ cung kính: “Nương nương, hôm nay nô tỳ nghe được một tin.”

Dường như từ khi vào Lãm Cung thì Đức Phi trầm ổn hơn lúc trước: “Chuyện gì?”

Cũng không có gì đáng để vui mừng, bây giờ nàng đã rất khó có cơ hội thoát thân, từ khi nàng tiến vào Lãm Cung thì cũng đã tỉ mỉ suy nghĩ tất cả những chuyện đã xảy ra, cuối cùng lại phát hiện thì ra mình cũng cho người bên ngoài rất nhiều cơ hội.

Hơn nữa, nói khó nghe thì chính là vì mình nóng vội nên mới cho người khác cơ hội lợi dụng mình, nếu không phải là như vậy thì tại sao Đại cung nữ bên người nàng lại nhận tội, còn nói nàng cố ý tính kế An Tiệp dư. Nghĩ lại, tính toán của mình đã lọt vào mắt người khác rồi.

Người ta không chỉ lợi dụng nàng, thậm chí còn dội nước bẩn lên người nàng,

Bây giờ trong cung này, người nàng hoài nghi nhất, một người là Huệ phi Phó Cẩn Dao, mà người còn lại chính là Bạch Du Nhiên lúc trước đại nạn không chết.

Phó Cẩn Dao và nàng từ trước đến giờ không hợp nhau, Bạch Du Nhiên cũng coi như là có thù oán với nàng. Lúc trước đúng là nàng sắp xếp người hại Bạch Du Nhiên, ai ngờ cuối cùng nàng ta vẫn mạng lớn, hơn nữa vì nàng ta quá cẩn thận nên mới không thể loại bỏ hai mẹ con nàng ta.

“Người có phát hiện lớn gì?”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Muốn nói đến Tiểu Như, cũng coi là một cô gái trọng tình nghĩa, lúc đầu vào cung, bởi vì tính tình nàng mềm yếu thường bị người khác bắt nạt, chính là bởi vì Đức Phi trợ giúp, nàng mới có thể bình yên sống qua ngày, cũng chính bởi vì Đức Phi trợ giúp đối với trong nhà nàng, cha mẹ của nàng mới có thể được sống cuộc sống tốt.

Tổng hợp đủ loại này, Tiểu Như chính là quyết một lòng đối với Đức Phi, nàng là một người đơn thuần, ai đối tốt với nàng, nàng tất nhiên hiểu rõ.

Hôm nay Đức Phi suy tàn, nàng cũng cam tâm tình nguyện làm việc vì Đức Phi.

"Nường nường. Hôm nay hoàng thượng công bố, do Thẩm Quý phi cùng đi tế trời, nô tỳ thì lại nghỉ, Huệ Phi tất nhiên tức giận, buổi tối lại đã âm thầm đuổi đi. Do nô tỳ không dám tiếp cận quá gần, vì lẽ đó nghe đứt quãng, thế nhưng nô tỳ nghe đứt quãng thấy các nàng nhắc tới đứa bé gì đó, hơn nữa Huệ Phi còn đánh Vân Lam. Sau đó Vân Lam ra ngoài, nô tỳ bèn núp trong bóng tối, thấy nàng ấy vô cùng đau lòng mà có một chút phần hận. Nô tỳ nghĩ, chuyện này cũng không tính là chuyện nhỏ, thì vội vã lại đây báo cho nường nường."

Đức Phi vừa nghe, lông mày nhíu lại.

Đứa bé!

Trong cung này chỉ cần nhắc tới đứa bé, thường đều là việc lớn.

Nhưng mà, đứa bé nào, đứa bé của ai, tại sao vì đứa bé muốn đánh Vân Lam.

Có thể nói, không có những phú quý kia quấy rầy, Đức Phi cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Trong chớp mắt, Đức Phi đột nhiên thần niệm vừa động.

Đứa bé?

Lẽ nào là con của chính Phó Cẩn Dao kia?

Trong cung này đứa bé không nhiều. Nhưng Bạch Du Nhiên và Tề Phi thì bởi vì nàng, Thẩm Tịch Nguyệt đã an toàn sinh ra rồi.

Hiện tại chỉ có hai khả năng, hoặc chính là đứa bé của Phó Cẩn Dao trước kia, là bản thân nàng ta vì mưu hại mình nhẫn tâm làm mất, dù sao, lúc đó Vân Lam đúng là gần nhất. Mà một khả năng khác, chính là vào lúc Thẩm Tịch Nguyệt rời đi ra tay đối với con trai của nàng ta.

Nếu là loại thứ hai, vậy thì nàng vui mừng xem thành quả.

Nhưng mà, nếu là loại thứ nhất vậy? Nghĩ đến Phó Cẩn Dao lại là như vậy, móng tay Đức Phi đều đâm vào trong thịt, nếu đúng là như thế, vậy nàng ta đúng là lòng dạ ác độc.

"Tạm thời không được manh động. Người tiếp tục nhìn chăm chăm. Thế nhưng nhớ kỹ cẩn thận, không thể bị nàng ta phát hiện. Không có chuyện gì vô cùng quan trọng, người không nên tới, tránh cho bị người khác phát hiện."

Tiểu Như vừa nghe, bèn vội vàng gật đầu: "Nô tỳ hiểu."

Chờ Tiểu Như rời đi, Đức Phi chăm chú căn môi.

Tuy rằng không biết được chuyện sẽ phát triển như thế nào, hơn nữa thể lực của mình cũng đã bị tiêu diệt hầu như không còn, nhưng may mắn thay, Tiểu Như này còn là một người trung thành.

Quả thật tin tức mà nàng ấy mang đến cũng có ích, lúc trước đặt nàng ấy vào Trúc Hiên, tóm lại là đối phó. Lúc đó nàng thả hơn vài người, cuối cùng thì lại chỉ có Tiểu Như ẩn núp lại.

Tuy rằng trong thời gian ngắn, nàng cũng không có cơ hội đi ra ngoài, thế nhưng nếu để nàng biết nhược điểm của Phó Cẩn Dao, vậy chính là tốt rồi.

Ngẩng đầu cười, trong lòng Đức Phi sung sướng.

Đến lãnh cung lâu như vậy, rốt cuộc nàng nhìn thấy một tia ánh rạng đông.

Nàng sẽ đi ra ngoài.

Nàng nhất định sẽ đi ra ngoài.

***

Cách xuất cung này cũng chỉ có ba ngày, Tịch Nguyệt gặp Thái hậu, nói một ít thói quen của đứa bé cho Thái hậu.

Bản thân nàng đã sớm phát hiện vấn đề này, ở trên vấn đề con cái, dù là nàng hơi vượt qua quy củ, Thái hậu cũng không ngại, thậm chí ngay cả hoàng thượng cũng như thế.

Lúc đầu nàng có chút không rõ tại sao là bộ dáng này, nhưng hiện tại đúng là có chút rõ ràng.

Năm đó lúc tiên đế còn sống, hậu cung tranh đấu mãnh liệt, tranh đoạt hoàng tự càng là khốc liệt.

Xem cuối cùng cũng chỉ có hai đứa con trai của Thái hậu còn sống, hoàng tử khác vì đủ loại nguyên nhân đều không còn. Tịch Nguyệt mới không tin những thứ kia đều là bệnh tật, bất ngờ.

Có lẽ là từng trải lúc trước, hiện tại nàng càng coi trọng con cái, Thái hậu lại càng cảm thấy nàng là một người thích hợp làm mẫu thân.

Do vội vàng chuẩn bị công việc xuất cung, Tịch Nguyệt cũng không chiêu đãi những phi tần tới chơi kia. Theo nàng thấy, các nàng cũng không nhất định là vì lại đây hỏi han ân cần, a dua nịnh hót. Sợ rằng chính là suy nghĩ làm sao hại nàng đấy?

Người thật sự thông minh thức thời và biết nàng bận rộn kia đều vẫn chưa đến.

Có điều tuy rằng nàng không gặp, thế nhưng cũng không để lỡ có người lại đây.

Đây không phải là, mới hồi cung từ Tuyên Minh điện, đã thấy vẻ mặt Đào Nhi có chút nghiêm nghị đứng ở nơi đó.

Thấy chủ tử trở về, Đào Nhi vội vã đi theo vào nội thất.

Chờ sau khi Tịch Nguyệt rửa tay bèn lấy đồ vật trong lồng ngực ra.

Tịch Nguyệt nhìn tới, là một hộp phấn tinh xảo.

"Khởi bẩm chủ tử."

Tịch Nguyệt đỡ lấy Tiểu Kiều Kiều từ trong tay Chu ma ma, tiểu cô nương a a a a vỗ mặt mẫu phi mình, cười thoải mái.

"Chuyện gì?"

Về mặt Đào Nhi cảnh giới: "Lúc xế chiều, nô tỳ đi phủ Nội vụ lãnh đồ vật, trên đường trở về đụng tới Phương Uyên thị. Tuy rằng nàng giống như tình cờ, thế nhưng nô tỳ cảm thấy, nàng ta là cố ý ở nơi nào đó chờ nô tỳ. Thấy nô tỳ, nàng ta vô cùng thân thiết, lôi kéo nô tỳ nói một lúc, còn đưa nô tỳ một hộp phấn."

Tịch Nguyệt cũng không có xem phần kia: "Đưa người một hộp phấn thôi, không sao."

Đào Nhi nghiêm túc nói: "Nhưng nô tỳ cảm thấy chuyện cũng không phải là đơn giản như vậy."

Cầm Tâm ở bên cạnh, suy nghĩ một chút, mở miệng: "Theo lý thuyết, nàng ta không nên làm trò gì, người cũng chỉ là đi cùng chủ tử ra ngoài mà thôi. Cho dù là người không thể đi, cũng không có quan hệ với nàng ta. Hơn nữa hãm hại rõ ràng như thế, cho dù là người ngốc cũng sẽ không bị lừa gạt. Chúng ta không thể không phòng bị nàng ta, một khi kiểm tra ra vấn đề thì không phải là nàng ta trăm miệng cũng không thể bào chữa ư?"

Hạnh Nhi cũng tán thành ý kiến này.

Lúc này ngoại trừ Xảo Ninh, đại nha hoàn khác đều ở đây.

Tịch Nguyệt nhìn về phía Thúy Văn.

"Thúy Văn, người nhìn giúp Bốn cung."

Từ khi đi theo bên cạnh Thẩm quý phi, sách vở của nàng chính là đều do Thúy Văn quản lý.

Đây cũng là Tịch Nguyệt cố ý, như vậy Thúy Văn bày ra một chút sách thuốc của mình, không cần che giấu quá mức, bọn họ cũng không cần đề phòng quá mức. Dù sao, trong cung này khó lòng đề phòng người của hoàng thượng, người Thái hậu.

Thúy Văn quản lý sách thuốc, mỗi ngày xem một lúc, ngộ tính tốt, vậy người bên ngoài cũng nói không ra cái gì.

Thúy Văn cũng không từ chối, nhận lấy phần qua.

Trong cung này ngoại trừ Tịch Nguyệt và Cẩm Tâm, người bên ngoài đều cho rằng Thúy Văn là thay đổi giữa chừng, có điều cũng học hơn ngần này thời gian, thì có thể xem hiểu sao. Nhưng tình cờ có thái y lại đây thỉnh mạch bình an, Thúy Văn cũng hỏi cực kỳ chăm chú.

Thậm chí ngay cả thái y cũng nói Thúy Văn là người vô cùng thích hợp học y, ngộ tính cực mạnh.

Trong lòng Tịch Nguyệt oán thầm, y thuật Thúy Văn đã tốt hơn so với rất nhiều thái y, chẳng qua là cố ý lộ ra một chút như vậy thôi.

Thúy Văn nghĩ kỹ càng phần này, lắc lắc đầu: "Phần này cũng không có vấn đề."

Chu ma ma đúng là cũng không quá yên tâm, hỏi: "Không cần tìm thái y xem cẩn thận sao?"

Bà đã chứng kiến Thúy Văn "Học y" một chút, bởi vậy vẫn căn cứ nguyên tắc cẩn thận.

"Tìm thái y xem một hộp phần, nói ra khó tránh khỏi chọc người chê cười. Nếu lo lắng, không dùng thì cũng thôi." Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn phần kia, cười nói.

Dường như Thúy Văn đang suy nghĩ gì đó, ngẩng đầu hỏi: "Chủ tử, nô tỳ nghĩ đến một vấn đề."

"Ồ?"

Thật ra thì chỉ cần không dùng, cũng sẽ không có vấn đề, chỉ là mọi người cùng nhau suy nghĩ chuyện như vậy, cũng là vô cùng tốt.

Mọi việc làm cho rõ ràng, không cho người khác một chút cơ hội.

Lại lấy phần ra gửi một cái.

Thúy Văn hỏi: "Cẩm Tâm tỷ tỷ, bữa tối hôm nay chủ tử có thể có đồ hải sản kia hay không?"

Thật ra thì Thúy Văn lớn hơn so Cẩm Tâm, nhưng mà bởi vì địa vị Cẩm Tâm, cho nên Khánh An cung tất cả mọi người gọi Cẩm Tâm là Cẩm Tâm tỷ tỷ.

Cẩm Tâm ngần ra, ngay sau đó trả lời: "Đúng vậy. Hôm nay chính là ngày mùa thu, cua béo khỏe, Xảo Ninh làm cháo thịt cua. Nhưng có gì không ổn?"

Thẩm Quý phi cực kỳ yêu thích đối với đồ hải sản, đây cũng là rất nhiều người biết.

Thúy Văn gật đầu: "Vậy thì đúng rồi. Quả thật là như thế. Phần này dĩ nhiên là không có vấn đề, nhưng mà, lại không thể dùng lúc ăn hải sản. Nếu không nhất định sẽ trúng độc."

Đối với điểm này, Đào Nhi cũng không hiểu.

"Nhưng nàng ta đưa cho ta đấy, ta cũng sẽ không đưa cái này cho chủ tử dùng."

Thúy Văn cười: "Thật ra thì điều này cũng chưa tính là thủ đoạn cao cấp gì. Trên sách chính là có Vân, tô hoa này thì thích hợp làm phấn, sắc màu vân nhuận, thanh nhã hợp lòng người, dùng tới lập tức chính là có một mùi thơm thấm người. Nếu hoa này thích hợp làm phấn như vậy, nhưng không

được làm thành phần, nguyên nhân chính là loại đặc tính này của nó. Tô hoa cực kỳ xung khắc với hải sản. Mà mùi vị hộp phần vô cùng đậm, thật sự là tô hoa với tư cách nguyên liệu chủ yếu. Đào Nhi vốn không cần đưa phần này cho chủ tử dùng, chỉ cần người cùng một gian phòng với chủ tử, chủ tử đã có thể ngửi thấy được mùi vị tô hoa trên người người. Cũng lúc ăn vào chút cháo hải sản, còn lo chủ tử không xảy ra chuyện sao?"

Tuy là Thúy Văn nói như vậy, nhưng trong lòng Tịch Nguyệt lại là hiểu rõ, thế này sao lại là không cao cấp. Thật sự là một ý kiến hay làm cho người ta không nhìn ra sơ hở đấy!

Nếu như không phải là Thúy Văn chỉ điểm, chỗ bọn họ nào sẽ biết. Cho dù là lần này họ không có trúng chiêu, nhưng khó tránh khỏi sẽ không bị thủ đoạn giống nhau hại lần thứ hai.

"Thật là mưu kế ác độc." Ngay cả Chu ma ma cũng lú lờ.

"Trong cung này rất nhiều người cũng biết được là chủ tử thích hải sản, hôm nay chính là cua béo khỏe, dù hôm nay không làm, ngày mai sau này thì sao? Cũng chưa chắc sẽ không làm. Thật là một ý kiến hay!" Cẩm Tâm lạnh lùng nói.

Ngược lại Hạnh Nhi không hiểu: "Nhưng cho dù là chủ tử không thể đi, cũng chưa chắc đến phiên nàng ta đâu!"

Mấy người đều trầm mặc.

Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, cười: "Có lẽ, chính chủ không thể đi, vậy đồ dỏm có mấy phần giống nhau tính toán trước tiện lợi lớn hơn rất nhiều."

Vẻ mặt lạnh xuống, dùng dụng thủ đoạn này tính toán nàng, thật đúng là xem nàng như người dễ bắt nạt sao?

"Đào Nhi, người đi gặp Phương Uyên thị, cứ nói, Bốn cung ban cho nàng ta một chén cháo hải sản, cảm ơn nàng ta đưa phần cho người. Tốt đồ như vậy, thế nhưng bản thân nàng ta nhất định phải dùng một chút."

Tịch Nguyệt hiếm nhắm vào người khác rõ ràng như vậy, chỉ là lúc này cũng không giống như nàng trước kia.

Chột chột khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Kiều Kiều, tiểu cô nương vui vẻ cười khanh khách.

"Năm đó Bốn cung có thể ba lần bốn lượt tha thứ Trần Vũ Lan, đó là bởi vì nàng ấy là biểu muội Bốn cung, nhưng Phương Từ nàng ta coi như là cái thứ gì! Lại nói, một lần bị răn cấm, lúc trước cũng chính là Bốn cung năm lần bảy lượt coi thường, sau đó Trần Vũ Lan mới cho rằng có thể tổn thương Bốn cung. Hiện nay, người khác nghĩ cũng đừng nghĩ." Tịch Nguyệt như không có chuyện gì xảy ra nói đoạn lời này, ý ẩn bên trong dĩ nhiên là cực kỳ rõ ràng.

Đào Nhi biết, lời này, nàng phải cho tuyên dương ra ngoài.

Tịch Nguyệt cười yếu ớt, đã như vậy, nàng sẽ để cho tất cả mọi người đều biết, nàng cũng không phải là dễ bắt nạt.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Phương Uyển thị dĩ nhiên là không ngờ nhanh như thế đã bị phát giác ra tâm tư của mình.

Càng không ngờ, Thẩm Quý phi này cũng không im lặng không lên tiếng, ngược lại là giao phó người ban thưởng một chén cháo hải sản cho nàng.

Nàng dĩ nhiên biết hai thứ đồ này phối hợp với nhau là có độc, mặc dù không đến nỗi chết người, nhưng trong thời gian ngắn biết trừ độc tố vẫn là vô cùng không dễ. Hơn nữa ngoại trừ một điểm này thì như thế rất dễ sản sinh nhọt độc.

Đào Nhi nhìn vẻ mặt Phương Uyển thị biến đổi khó lường, cái gì cũng không nhiều lời. Chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta.

Phương Uyển thị này chọn trúng nàng làm người ra tay kia, có lẽ cũng là thấy nàng thường ngày tùy tiện.

Thật ra thì Đào Nhi cũng chỉ tùy tiện mặt ngoài, thực tế cũng không phải là thế, nhìn nàng ta như vậy thì trong lòng vô cùng chán ghét.

Qua một lúc lâu, Phương Từ ngẩng đầu: "Tần thiếp muốn gặp quý phi nương nương."

Đào Nhi nhếch khoé miệng dưới, cười như không cười.

"Nường nường bận bịu chuyện xuất cung, cũng không có thời gian gặp ngài. Có lẽ Uyển thị nường nường cảm thấy nường nường ban thường cháo không hợp khẩu vị ư?"

Phương Từ căn môi.

"Ta muốn gặp Thái hậu. Điểm này Đào Nhi cô nường không xen vào chứ?"

Đào Nhi thấy nàng ta như vậy, rõ ràng chính là muốn vạch mặt rồi. Về mặt lạnh lùng.

"Vậy xin mời Uyển thị nường nường." Đào Nhi cũng không sợ nàng ta.

Phương Từ giương đầu lên một chút: "Lớn mật. Một đứa cung nữ nhỏ như ngươi, ai cho ngươi mặt mũi nói như vậy với ta. Chẳng lẽ nường nường nhà các người chính là quản thúc các người như thế?"

Lúc này, ngược lại lộ ra diện mạo thật sự của mình.

"Nô tài không dám. Chẳng qua là nô tỳ theo phân phó của nường nường đến đây. Nếu Uyển thị nường nường muốn gặp Thái hậu, vậy nô tỳ cũng không thể ngăn thì phải? Nếu là như thế, vậy nô tỳ mới là thật sự vượt quá quy củ." Đào Nhi không kiêu ngạo không tự ti.

Thật ra thì bộ dáng Đào Nhi này vượt ra khỏi phạm vi dự liệu của Phương Từ.

Dưới cái nhìn của nàng ta, Khánh An cung này chính là Đào Nhi dễ xuống tay nhất, lại cũng không ngờ, cũng không phải là một người hiền lành.

"Được, người đã nói như vậy, vậy ngược lại là ta phải đi Tuệ Từ cung cầu kiến Thái hậu rồi. Cho dù là quý phi nường nường quyền cao chức

trọng, nhưng cũng không thể nhất định phải ép ta làm cái gì. Còn sai một nô tài tới đây làm cho ta mất mặt. Trong cung này còn có quy củ."

Phương Từ nháy mắt cho tiểu cung nữ bên cạnh, bèn có người lạng lẽ lui xuống.

Dĩ nhiên là Đào Nhi trông thấy, chẳng qua làm bộ như cũng không biết chuyện.

Nguyên nhân muốn xem là nàng mời pho phật lớn nào đây.

Phương Từ quả thật là tới tẩm cung Thái hậu.

Nghe nói Phương Từ cầu kiến, Thái hậu nhìn về phía Cảnh đế và Thẩm Tịch Nguyệt bên cạnh.

Hai người cũng không nói gì, thưởng thức trà.

"Tuyên nàng đi vào."

Suy nghĩ một chút, Thái hậu cười cười: "Không bằng Nguyệt nhi tránh một chút?"

Tịch Nguyệt gật đầu, để ly trà xuống, khẽ cúi. Vào điện nhỏ.

Cũng ngồi nơi đó, Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia thấy Thẩm Tịch Nguyệt rời đi, xê dịch vị trí.

Cảnh đế nhìn hai đứa con trai làm như có chút ngồi không yên, nói: "Các con cũng đi xuống đi."

Cũng chỉ là trong nháy mắt, phòng trong này vốn còn náo nhiệt lại chỉ còn hai người Cảnh đế và Thái hậu.

"Tần thiếp tham kiến hoàng thượng, Thái hậu. Nguyên hoàng thượng Thái hậu vạn phúc Kim An."

Phương Từ cả người mân hồng (hoa hồng đỏ), cười xinh đẹp.

Cũng không thật sự chính là trang phục mà lúc đầu Thẩm đầu Tịch Nguyệt vào cung.

"Hãy bình thân. Sao lúc này Phương Uyển thị lại tới đây?"

Phương Từ có chút quật cường căn môi nhìn hai người, cũng không chịu đứng dậy.

"Tần thiếp cầu xin hoàng thượng và Thái hậu làm chủ." Vốn là nàng đến cầu kiến, lại không ngờ, hoàng thượng cũng ở đây. Vậy cũng là thu hoạch ngoài ý muốn rồi. Nàng cũng không thường có cơ hội gặp được Cảnh đế, hôm nay đúng là chó ngáp phải ruồi.

Phương Từ bắt đầu làm bộ hơn.

"Chuyện gì?"

Phương Từ vẫn quý như thế: "Lúc trước tần thiếp tặng một hộp phấn cho Đào Nhi cô nương trong cung Khánh An. Nhưng mà không ngờ, đây lại bị người cùng nhau bố trí. Đào Nhi cô nương lại nói trong phấn này có thuốc độc, còn trả lại, hãy còn nói, còn nói, quý phi nương nương bảo tần thiếp dùng cho nàng ta nhìn."

Một giọt nước mắt thật to trượt xuống: "Tần thiếp không muốn, Đào Nhi này lại nói, đây là chỉ ý của Quý phi nương nương, vô cùng bá đạo phách lối. Tần thiếp được biết, nương nương tuyệt đối không phải là người như vậy, nhất định là bị bày tiểu nhân này che mắt. Tần thiếp không có cách nào, chỉ đành phải đi cầu kiến Thái hậu, cầu xin hoàng thượng và Thái hậu làm chủ cho tần thiếp."

Thái hậu cũng không nói gì, bưng ly trà mím môi.

Cảnh đế thì vuốt ve Ngọc Ban Chỉ của mình.

Tịch Nguyệt ngồi ở điện nhỏ, cũng không có vẻ mặt đặc biệt gì, chỉ là khóe miệng có nụ cười.

Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia cũng hơi không hiểu, cũng có chút lo lắng, Nghiêm Vũ suy nghĩ một chút, đặt tay nhỏ bé của mình lên trên tay Tịch Nguyệt, khóe miệng khẽ động.

Tịch Nguyệt nhìn hình miệng của cậu bé, lại là, ta tin tưởng người.

Thấy cậu bé đáng yêu như vậy, Tịch Nguyệt vuốt vuốt tóc cậu bé, kết quả đổi lấy người bạn nhỏ nhìn chăm chăm.

Nghiêm Gia thấy bọn họ như thế, cũng lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Mà chính thất bên ngoài ngược lại đang náo nhiệt.

Mà Phương Từ thấy Thái hậu và hoàng thượng đều không nói lời nào.

"Hoàng thượng và Thái hậu có thể dẫn Đào Nhi kia tới thăm vấn nghiêm khắc, tất nhiên có thể biết được chân tướng."

Đã sớm nghe nói Thẩm Quý phi đúng lý không đồng ý người ta mà còn có một ít ương ngạnh.

Cũng chính là vì vậy, Phương Từ mới thế. Vậy hình như nàng càng như Thẩm Tịch Nguyệt.

Trong cung này dịu dàng cũng không được ý hoàng thượng. Đã như thế, vậy nàng chính là phải đi một con đường khác.

Thẩm Tịch Nguyệt có thể thành công, nàng cũng chưa chắc không thể bắt chước theo.

"Khởi bẩm nương nương, Tề Phi nương nương cầu kiến."

Cảnh đế hơi nhíu mày lại, nhìn về phía Phương Từ, lại quay đầu nhìn Thái hậu, bật cười.

"Tuyên."

Đây là câu đầu tiên mà Cảnh đế nói từ sau khi Phương Từ đi vào.

Vẻ mặt Phương Từ cũng không có biến hóa gì, nhưng mà hai người đang ngồi đều là người tinh.

Cho dù nàng không có vẻ mặt đặc biệt gì. Nhưng bọn họ vẫn thấy được một vẻ buông lỏng từ mặt mày nàng.

Nếu Tề Phi tới có thể làm nàng ta buông lỏng, có phải cũng gián tiếp nói rõ một đạo lý hay không.

Đó chính là, Tề Phi này là tới giúp nàng ta.

Sau khi vào cửa, Tề Phi thấy Cảnh đế cũng ở đây. Trong lòng giật mình một cái, nhưng vẫn rất bình tĩnh quỳ xuống thỉnh an như cũ.

"Sao Tề Phi cũng tới đây, hôm nay Tuệ Từ cung này của ai gia đúng nào nhiệt hơn nhiều." Thái hậu cười hé miệng.

Tề Phi nói: "Thần thiếp mắt thấy ngày mùa thu đã sắp qua đi rồi, thời tiết cũng lạnh xuống, bèn tự chủ trương, làm chiếc áo choàng cho thái hậu nương nương. Đây không phải là đã làm xong rồi sao nên bèn đưa tới. Cũng không ngờ, bên này nào nhiệt như vậy."

Thái hậu khoát tay áo: "Lại đây ngồi đi."

"Dạ."

Bây giờ Tề Phi đều đặt rất nhiều tâm tư ở trên người Thái hậu.

Thái hậu đối với nàng cũng coi như là không tệ.

Nhìn Phương Uyển thị phía dưới, Tề Phi muốn nói lại thôi. Làm điệu bộ một phen, hỏi: "Phương Uyển thị lại phạm vào sai lầm gì à? Sao lại quỳ gối nơi này?"

Dáng vẻ đúng là hiếu kỳ.

Thái hậu thấy thế mở miệng: "Nha đầu này là lại đây xin chúng ta làm chủ."

"Thảo nào khóc đáng thương như vậy."

Cảnh đế cười lạnh: "Có thể thương xót hay không cũng không thể nghe lời nói của một bên chứ?"

Tề Phi ghen một lúc, lập tức vội vàng nói: "Là thần thiếp nói lỡ. Có điều thần thiếp nghĩ, nếu Phương Uyển thị có thể tới Tuệ Từ cung này cầu Thái hậu nương nương làm chủ, nói vậy cũng là bị oan."

Thấy Tề Phi nói chuyện giúp nàng, nước mắt Phương Uyển thị rơi xuống càng mau.

"Tần thiếp cầu hoàng thượng Thái hậu làm chủ! Nếu một nô tỳ lại có thể đối với tần thiếp như vậy, vậy hậu cung này còn có quy củ gì có thể nói. Hơn nữa người trong cung tần thiếp đều có thể chứng minh Đào Nhi cô nương này hùng hổ dọa người."

Tề Phi làm như lấy làm kinh hãi: "Đào Nhi cô nương? Thật là Đào Nhi Khánh An cung?" Do dự một chút, mở miệng.

"Nói đến Đào Nhi cô nương này, đúng là lắm mồm chút. Đến cả cung nữ trong cung Bốn cung cũng có người từng bị nàng ta làm oan. Mỗi ngày Quý phi nương nương bận bịu tiểu Hoàng tử Tiểu công chúa, có lẽ cũng buông lỏng chút đối với bọn họ."

Về mặt Cảnh đế vẫn không dư thừa gì: "Người đâu, đi dẫn Đào Nhi vào."

Đào Nhi rất nhanh bị dẫn theo vào, có điều nàng cũng không có hoang mang.

"Đào Nhi, Phương Uyển thị nói người ý thế hiếp người, bắt nạt cung phi. Người thật là có nói vậy?"

Đào Nhi ngửa đầu: "Hồi Thái hậu. Hôm qua Phương Uyển thị đưa một hộp phấn cho nô tỳ, do mấy ngày này Thúy Văn lại đang học y, cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với mùi vị, nô tỳ bèn đưa phấn này cho nàng ấy. Ai ngờ nàng ấy ngửi qua sau đó lại nói mùi tô hoa trong phấn này rất nặng. Tô hoa vốn là rất thích hợp làm phấn, hết thấy chưa từng được dùng tới, hoàn toàn bởi vì nó và hải sản trộn lẫn cùng nhau chính là độc dược. Nếu đang ăn hải sản ngửi được mùi hoa, nhất định trúng độc. Hơn nữa cũng không cần chính mình dùng, chỉ cần bên trong có mùi thơm này là có thể. Do bây giờ chính là ngày mùa thu, đúng lúc con cua béo khỏe, mà chủ tử nhà ta lại rất yêu thích thứ ấy. Bởi vậy chúng ta chính là hoảng sợ, vội vã bẩm báo chủ tử."

"Sau đấy?"

"Chủ tử nói cũng có thể là Phương Uyển thị cũng không biết. Ngay sau đó chính là ban thưởng một bát cháo hải sản cho Phương Uyển thị, đồng thời hi vọng nàng có thể sử dụng chút phấn của mình. Như vậy sẽ biết cuối cùng nàng ta có biết về chuyện này hay không. Kết quả Phương Uyển thị

thẹn quá thành giận, lại nói nô tỳ to gan, không có quyền yêu cầu nàng ấy làm như vậy. Nàng ấy muốn tìm Thái hậu nương nương làm chủ."

Phương Từ nghe Đào Nhi nói xong, vội vã mở miệng: "Khởi bẩm Thái hậu nương nương, nàng ta nói dối. Chuyện không phải là dạng này. Muốn tăng thêm tội sao không lo lảng lảng tránh, làm sao tần thiếp cũng không nghĩ tới tặng lễ này lại là tặng ra vấn đề? Tần thiếp mới vào cung, càng không biết, trong cung này lại là nhiều đường đạo lý như vậy."

Ý nhất định là Thẩm quý phi hãm hại nàng.

Vào lúc này Tề Phi lại không hề nói gì, trái lại là quy củ ngồi ở một bên nhìn tình thế phát triển.

Nói nhiều rồi, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm giác hết sức.

Cảnh đế nhìn Phương Từ, đánh giá một lúc lâu, nở nụ cười.

Hỏi: "Tính tình thời gian ở nhà với hiện tại của Phương Uyển thị đúng là có khác biệt một trời một vực."

Lời vừa nói ra, mấy người đều hơi kinh ngạc, không biết làm sao Cảnh đế lại mở miệng nói cái này rồi.

Mà lúc đầu lời này khiến người ta nghe xong, lại là có một loại cảm giác, dường như Cảnh đế vốn biết Phương Từ.

Ngay cả Tề Phi cũng sinh ra một phần căng thẳng.

Cảnh đế không nhìn bất kỳ kẻ nào, đập mặt bàn, tiếp tục nói: "Ngược lại trầm hơi khó hiểu, Phương Từ dịu dàng điềm tĩnh, thích làm phẫn ở nhà, sao vào cung hành vi điệu bộ ngược lại hoàn toàn khác biệt với chuyện ở nhà chứ? Trầm thấy, ngược lại có mấy phần giống Thẩm Quý phi mới vào cung."

Bưng ly trà lên, Cảnh đế nhấp một miếng, nói tiếp: "Muốn thượng vị. Dùng chút tâm cơ bắt chước Thẩm Tịch Nguyệt không có gì đáng trách, nhưng có lẽ người không biết, từ trước đến giờ trẫm không thích đồ dỏm, cũng không thích người khác dùng loại thủ đoạn ác độc này hại người."

"Tần thiếp không có, tần thiếp không có mà. Hoàng thượng, ngài không thể nghe lời nói của một bên này."

Tề Phi thấy Phương Từ như vậy, nắm chặt khăn trong tay: "Hoàng thượng, thần thiếp cũng cảm thấy là không thể chỉ cần nghe lời nói một bên của nha đầu này."

Ly trà trên tay Cảnh đế chính là trực tiếp bay đến trên người Tề Phi.

Tề Phi không ngờ sẽ là như thế, mạnh mẽ bị ly trà ném tới đây đập trúng, nước trà bắn tung tóe cả người.

Thấy Cảnh đế có chút tức giận, nàng vội vã quỳ xuống bên cạnh Phương Từ: "Thần thiếp không biết đã làm sai điều gì. Kính xin hoàng thượng bớt giận."

So sánh với Phương Từ, hình như Cảnh đế càng tức giận hành động việc làm của Tề Phi.

"Trẫm hỏi người một lần nữa. Người tới làm gì."

Trong lòng Tề Phi cả kinh, nhưng vẫn cứ bình tĩnh lại tinh thần: "Thần thiếp là tới đưa áo choàng cho Thái hậu."

Cảnh đế giận quá thành cười.

"Lai Hỉ, người nói cho Tề Phi nương nương, tại sao bản thân nàng ta lại muốn tới Tuệ Từ cung này."

Trong lòng Lai Hỉ rất là khinh bỉ đối với Tề Phi nương nương không thức thời này. Mặt không chút thay đổi nói: "Lúc trước đại cung nữ trong cung Phương Uyển thị lặng lẽ đến trong cung Tề Phi nương nương, sau đó Tề Phi nương nương bèn vội vàng chạy đến Tuệ Từ cung."

Tề Phi còn muốn nói giải thích điều gì, lại thấy ánh mắt Cảnh đế không tốt.

Cảnh đế cười lạnh: "Trẫm không thể tha thứ, có người lợi dụng Thái hậu đạt thành mục đích của bản thân nàng ta. Nếu người trực tiếp đến đây cầu cạnh cho Phương Uyển thị hoặc là thật lòng làm áo choàng cho Thái hậu, trẫm không lời nào để nói. Nhưng nếu người dùng cái gọi là đưa áo choàng để che giấu mục đích thật sự của mình, trẫm cũng không thể tha thứ. Trong cung nhiều người như vậy, tại sao Phương Uyển thị muốn cầu cạnh với người? Vì sao người lại không nói hai lời tới trợ giúp?"

Phản xạ có điều kiện, Tề Phi nhìn về Thái hậu, thấy trong ánh mắt Thái hậu ngâm độc, trong lòng biết lần này đã chửa lợn lành thành lợn què, sợ là mấy ngày nay tích lũy tin tưởng của Thái hậu đều muốn hóa thành số không rồi.

"Thần thiếp không có, hoàng thượng, thái hậu nương nương, ngài nghe thần thiếp giải thích đi."

"Trẫm không muốn nghe người om sòm. Lúc trước trẫm chính là quá phóng túng các người, các người càng trở nên càn rỡ. Người cho rằng, mỗi người các người làm gì trẫm thật sự đều không biết chút nào sao? Tề Phi, người làm trẫm quá thất vọng, vốn là trẫm hy vọng nâng người lên phi vị, giúp đỡ cho Thái hậu nhiều hơn. Lại không ngờ, được vậy đã khuyến khích người kiêu ngạo, người cũng càng ngày càng trở nên lòng tham không đáy. Trong cung này đã có bao nhiêu chuyện đều có người đổ thêm dầu vào lửa, chẳng lẽ thật sự coi trẫm là kẻ ngu hay sao?"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Tề Phi thực sự không ngờ Cảnh Đế lại có thể nói như vậy nhưng mà nàng cũng không thanh minh.

Đương nhiên, có thanh minh cũng vô dụng.

Nàng theo Cảnh Đế nhiều năm như vậy đương nhiên là hiểu được nếu như hắn không có chứng cứ xác đáng thì hắn sẽ không làm khó dễ ai.

Phương Từ vẫn cố thanh minh: "Tần thiếp thực sự không rõ quan hệ tương khắc giữa hai vật này, xin Hoàng Thượng minh giám! Hơn nữa Quý phi nương nương dùng hải sản lúc nào cũng không phải điều mà tần thiếp có thể biết được. Hoàng Thượng...."

"Trong cung này, chỉ sợ là ai cũng biết rằng bản cung thích ăn hải sản. Hiện tại đúng là mùa hải sản, cho dù chỉ là suy đoán nhưng vẫn có khả năng rất lớn sẽ thành công." Thẩm Tịch Nguyệt đi từ trong phòng nhỏ ra ngoài.

Tề Phi và Phương Từ thấy Thẩm Quý phi vốn đã ở đây, sắc mặt càng biến đổi.

Tề Phi có thể đi được đến ngày hôm nay thì đương nhiên cũng là người thông minh, lập tức nghĩ ra được điểm mấu chốt trong chuyện này.

Nàng giúp Phương Từ cũng chỉ là vì gia thế của Phương Từ không quá hiển hách, tính tình cũng không quá thông minh, như vậy mới có thể dễ dàng nắm giữ.

Nếu như tương lai nàng ta có đứa nhỏ thì nàng cũng có thể chiếm lấy đứa bé đó.

Nhưng mà thấy Thấm Tịch Nguyệt không hề có ý định bỏ qua, Tề Phi nhanh chóng ra quyết định: "Thái Hậu, Hoàng Thượng, là nô tỳ sai rồi. Nô tỳ quả thực là sau khi nghe thấy lời của cung nữ của Phương Uyển thị nên mới đến đây. Lúc trước Phương Uyển thị thường xuyên đến cung của nô tỳ ngồi một chút, nô tỳ thấy tính tình nàng cũng đơn thuần nên lần này mới vội vàng chạy tới đây. Nhưng mà về chuyện tính kế Thấm Quý phi thì nô tỳ hoàn toàn không biết gì cả, xin Hoàng thượng minh giám."

Phương Từ không ngờ Tề phi lại nói như vậy nhưng mà nàng ta cũng hiểu hiện giờ mình đã đắc tội với Thấm Quý phi, nếu như lại đắc tội với Tề phi thì mình càng không có lợi.

Nàng ta căn môi quỳ ở đó không nói gì.

Tịch Nguyệt ngồi xuống cạnh Cảnh Đế, bên người còn có hai đầu củ cái nhỏ(*).

(*) Mình nghĩ do ngày xưa hay búi tóc lên giống như củ cái nên đầu củ cái này ý chỉ kiểu tóc của nam tử thời xưa, đương nhiên trong trường hợp này là để chỉ hai tiểu hoàng tử.

Thấy vậy, trong lòng Tề Phi thầm hận, nàng ta không hiểu vì sao mấy đứa nhỏ lại thích Thấm Tịch Nguyệt như vậy. Nói đến việc đối xử tốt với bọn chúng thì Thấm Tịch Nguyệt làm sao có thể so với nàng ta chứ!

Nhưng mà trong lòng Tề Phi cũng hiểu bất luận là Nghiêm Vũ hay Nghiêm Gia thì đều không có khả năng nuôi dưới danh nghĩa của người khác. Một người là đích hoàng tử, một người thì có mẫu thân cũng đứng hàng tứ phi, chỉ mới bị đày vào lãnh cung mà thôi.

Hoàng tử thích hợp để cướp đoạt nhất thực ra là tam hoàng tử của Bạch Du Nhiên, nhưng mà tâm cơ của Bạch Du Nhiên quá sâu, nàng ta cũng không có cơ hội.

Ở trong cung này, không có một đứa bé của mình thì làm sao có thể dài lâu được chứ?

Nhưng mà Tề Phi xốc lại tinh thần, tuy lần này Phương Từ chọc giận Hoàng Thượng và Thái Hậu nhưng cũng không hẳn là chuyện không tốt. Chỉ cần nàng ta giữ thái độ đoan chính, chỉ cần mình vẫn là Tề phi thì Phương Từ này càng gây chuyện nhiều thì lại càng tốt. Như vậy, nếu như tương lai có thể được sung hạnh, có thể mang thai thì đứa bé đương nhiên không thể nuôi dưới tên của nàng ta, cơ hội của nàng vẫn còn rất lớn.

Phó Cẩn Dao không giống nàng, Phó Cẩn Dao còn rất trẻ, đương nhiên còn có thể có đứa bé của mình, như vậy, trong hàng phi vị thì chỉ có một mình nàng là cần đứa bé nhất.

Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải bảo vệ được phi vị.

Thấy Cảnh Đế cũng không có phản ứng gì, Tề Phi tiếp tục nói: "Nô tỳ làm việc lỗ mãng, xin Hoàng Thượng trách phạt."

Cảnh Đế nhíu mày, thực ra Tề Phi đi bước này là đúng rồi, nếu như nàng ta cãi lại hoặc không thừa nhận thì tất nhiên là Cảnh Đế sẽ không bỏ qua nhưng nếu như nàng ta giống như bây giờ thì thực ra hẳn lại sẵn sàng tha cho nàng ta một con ngựa(*).

(*) Ý nói mắt nhắm mắt mở cho qua

Thấy dáng vẻ thực lòng hối cải của nàng ta, sắc mặt của Cảnh Đế không dịu lại nhưng cũng không trách phạt quá nặng nề: "Phạt nửa năm bổng lộc của Tề phi, hồi cung tự mình kiểm điểm lại đi."

"Dạ." Tề Phi không hề tham chiến, vội vàng rời đi.

Tịch Nguyệt thấy bóng dáng nàng ta rời đi cũng không có biểu tình gì.

Tề Phi không hề quan tâm Phương Từ mà Phương Từ cũng coi như có chút đầu óc, không cản ngược lại Tề Phi, chỉ liên tục khóc, luôn miệng nói nàng ta không biết. Nhưng nếu như nàng ta thực sự không biết thì tại sao lại kiên quyết không ăn.

Cảnh Đế thấy diễn xuất này của nàng ta cũng cảm thấy chán ghét.

"Phương Uyển thị hạ xuống thành Đáp ứng, phạt bổng lộc một năm. Về sau phải biết giữ bốn phận của mình."

Không mất quá nhiều thời gian thì đã giải quyết xong chuyện này.

Tịch Nguyệt ngồi bên cạnh Cảnh Đế, ánh mắt nhìn Phương Từ không hề thân thiện.

Phương Từ đương nhiên cũng hiểu được lần này nàng ta đã triệt để đắc tội với Thẩm Tịch Nguyệt rồi.

Thấy Cảnh Đế phất tay, nàng ta vội vàng lão đảo lui ra.

Cảnh Đế thấy đã xử lý xong mọi chuyện thì nhìn về phía Thái Hậu: "Trong cung này vẫn cần mẫu hậu quan tâm nhiều hơn. Xem ra, tú nữ lần này cũng không hẳn đều khiến người ta bớt lo. Thời gian tới bọn con không ở đây, mấy đứa nhỏ nhờ mẫu hậu quan tâm nhiều hơn."

Thái Hậu gật đầu: "Đương nhiên rồi, nếu như ai dám tổn thương bảo bối của ai gia, ai gia nhất định sẽ khiến nàng ta hối hận vì đã sinh ra trên đời này."

Lời nói này tuy nhẹ nhàng hời hợt nhưng những cung nữ ở đây vẫn co rúm người lại.

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Cảnh Đế, không hề đảo khách thành chủ, nàng rất rõ khi nào nên nói, khi nào không nên nói.

Trước đó nàng đã đoán được là Phương Từ sẽ không ăn chén cháo thịt cua kia, quả nhiên đúng là như vậy.

Người ngoài nghĩ thế nào cũng không sao, chỉ cần Quả Nhi và Tiểu Đặng Tử còn làm gian tế trong Khánh An Cung một ngày thì ngày đó Thái Hậu và Hoàng Thượng vẫn sẽ tin tưởng nàng.

Nếu như thật sự cho rằng Thẩm Tịch Nguyệt nàng là quả hồng mềm thì cứ tới thử xem!

Nghĩ lại, chuyện hôm nay không chỉ cảnh cáo Phương Từ mà còn cảnh cáo tất cả những người khác.

Nói đến Hoàng Thượng, trong lòng Tịch Nguyệt hiểu rằng Cảnh Đế không hy vọng chuyện này nháo lớn. Chuyện mưu hại phi tần này coi như cũng là tội lớn nhưng lại chỉ xử phạt giáng cấp, thực là khiến cho lòng người lạnh lẽo.

Tối nay Cảnh Đế đã truyền Phó Cẩn Nghiên thị tẩm, hẳn là hẳn sẽ không tới Khánh An Cung của nàng.

Tịch Nguyệt ngồi lại Tuệ Từ Cung một lúc rồi mới cáo từ rời đi.

Cảnh Đế thấy nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi thì mở miệng nói: "Trẫm đi cùng nàng."

Tịch Nguyệt cười đáp ứng.

Hai người cùng nhau rời đi.

Trên đường trở về, Cảnh Đế nhìn nụ cười trên môi Tịch Nguyệt, nói nhỏ: "Không phạt nặng nàng ta là vì không muốn sinh ra nhiều chuyện trước khi

chúng ta đi. Nàng ta chết không thừa nhận, chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực, nếu như cứ tùy tiện định tội khiến cho người ta phản kháng thì không bằng lui một bước."

Tịch Nguyệt dừng bước, giật mình nhìn Cảnh Đế, không ngờ lời này lại nói ra từ miệng của hắn, hắn lại có thể an ủi nàng!

Nghĩ lại thì hắn nói cũng có lý. Không nói đến điều khác, chính nàng cũng nghĩ như vậy, nếu như không thể hung hăng đập chết người ta thì không thể chắc chắn người ta sẽ không có cơ hội phản kháng, Nếu như vậy thì thực sự không bằng lui một bước từ từ tính.

Để lộ răng nhỏ, cánh tay nhỏ nhắn của Tịch Nguyệt nắm chặt vạt áo của hắn, cười vừa chân thành vừa ngọt ngào: "Thiếp biết rồi. Thiếp không tức giận, chỉ là hơi không thoải mái mà thôi. Nhưng mà những chuyện không thoải mái này theo lời an ủi chân thành của ngài đều đã hóa thành bướm bay đi hết rồi."

Cảnh Đế nhìn nàng, không nhịn được xoa đầu nàng.

"Tính tình trẻ con như vậy."

Tịch Nguyệt nhìn xung quanh một chút, ừ, không có người ngoài, bắt đầu nghịch ngợm.

"Hoàng Thượng, nô tỳ không đi nổi nữa..." Nàng cầm tay hắn, bất động, đáng vẻ có chút vô lại.

Cảnh Đế thấy nàng như vậy thì bật cười, nhướn mày hỏi: "Nếu nàng không đi nổi thì trăm sắp xếp kiệu tới đón nàng nhé?"

"Ngồi kiệu không thoải mái, lại còn phải đợi một lúc mới có. Bây giờ nô tỳ mệt mỏi, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá đi...." Trước đây nàng cũng thường như vậy khi ở nhà, mỗi lần như vậy thì ca ca đều chủ động công nàng,

đương nhiên Cảnh Đế là vua của một nước, không thể làm ra chuyện như vậy. Tịch Nguyệt căn bản cũng không muốn Cảnh Đế phải cồng nàg.

Cảnh Đế nhìn trời: "Vậy nên làm gì bây giờ đây?" Khóe miệng chứa ý cười.

"Nô tỳ đương nhiên không dám để Hoàng Thượng công nô tỳ, nhưng mà, người có thể kéo nô tỳ đi nha..." Lúc nói lời này, hai bàn tay nhỏ của nàng vẫn nắm chặt góc áo Cảnh Đế, làm cho góc áo của hắn xuất hiện một nếp nhăn.

Lúc này người muốn nhìn trời phải là Lai Hỷ và Đào Nhi rồi.

Chủ tử liếc mắt đưa tình như vậy, bọn họ làm hạ nhân đúng là chướng mắt mà.

"Hả? Kéo? Kéo như thế nào?"

Tịch Nguyệt nhìn mọi người đằng sau, khẽ ho một tiếng..

Cảnh Đế nhanh chóng bảo mấy tên tiểu thái giám lùi về phía sau vài bước, cách xa bọn họ một chút. Lai Hỷ và Đào Nhi đương nhiên là không dám cách quá xa, như vậy không hợp quy củ.

Tịch Nguyệt thấy Lai Hỷ hiểu chuyện như vậy, liếc mắt một cái nữa, đương nhiên là không ai dám ngẩng đầu lên nhìn nữa.

Tịch Nguyệt cười hì hì ôm chặt thắt lưng Cảnh Đế: "Được rồi, người đi đi."

Cảnh Đế thấy nàng như vậy, dờ khóc dờ cười.

Nàng ôm chặt hắn từ phía sau, thân thể xinh đẹp vô cùng động lòng người.

Bộ ngực đầy đặn kia ma sát phía sau lưng hấn khiến cho hấn sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ. Nha đầu kia đúng là một tiểu hồ ly tinh.

Thử đi về phía trước hai bước, nàng cười khanh khách cảm thấy rất thú vị.

Cuối cùng Cảnh Đế không thể tiếp tục đi nữa.

Quay đầu, bất đắc dĩ kéo nàng lên phía trước: "Đi đứng tử tế cho trẫm."

Cảnh Đế vốn tưởng rằng Tịch Nguyệt làm vậy là vì muốn giữ hấn ở lại Khánh An Cung nhưng mà khiến cho hấn bất ngờ là đến khi đến cửa Khánh An Cung thì Tịch Nguyệt không hề mở miệng giữ hấn lại. Nàng vung vẩy khăn đứng dưới chiếc đèn lồng màu đỏ, nhìn có vài phần buồn cười.

Cảnh Đế vốn định bước vào nhưng cẩn thận suy xét một chút, ngừng lại bước chân đã bước ra một nửa.

Ra hiệu với nàng ý bảo nàng đi vào đi, nhưng Tịch Nguyệt lại không đồng ý xoay người vào cửa.

Lai Hỷ thấy hai người này như vậy, trong lòng thầm cân nhắc. Nếu như không phải là tối nay đã truyền Phó Quý nhân tới thị tẩm thì chỉ sợ là Hoàng Thượng sẽ nghỉ lại Khánh An Cung.

Thẩm Quý phi đúng là người kỳ quái.

Thực ra Lai Hỷ không thể nào hiểu được điều này. Hấn và Lai Phúc đi theo Cảnh Đế từ nhỏ, đã sớm không phải là nam nhân, đương nhiên không hiểu được chuyện liếc mắt đưa tình giữa nam và nữ, muốn mà còn vờ từ chối này.

Thấy Cảnh Đế và Thấm Quý phi quẩn quýt nư vậy, hắc cũng rất khó hiểu.

Nhưng mà bất luận thế nào thì cuối cùng Cảnh Đế vẫn xoay người rời đi.

Đến khi không nhìn thấy bóng dáng của hắc nữa, Tịch Nguyệt vẫn không thu hồi ý cười trên mặt: "Đào Nhi, chúng ta đi vào thôi."

Ba đứa bé đều đã ngủ, Tịch Nguyệt đi qua Thiên điện nhìn bọn nhỏ một cái rồi trở về nội thất nghỉ ngơi.

Nụ cười của nàng vẫn duy trì đến khi vào trong nội thất.

Khi nội thất chỉ còn Tịch Nguyệt và Cẩm Tâm thì nàng mới thu hồi nụ cười.

"Chủ tử, tất cả đều thuận lợi chứ?" Vẫn là chủ tự liệu sự như thần.

Tịch Nguyệt gật đầu, vẻ mặt có hơi mệt mỏi: "Hầu hạ bản cung tắm rửa đi."

Có lẽ Tịch Nguyệt thực sự mệt mỏi, tự vùi mình vào trong nước, nhìn những cánh hoa hồng nổi trên mặt nước, Tịch Nguyệt nhớ lại đủ loại mỹ nhân trong cung, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Tiếng bánh xe ngựa không ngừng vang lên.

Tịch Nguyệt ngồi trên xe ngựa, xuyên qua rèm mỏng xem quang cảnh bên ngoài.

Nghĩ đến những chuyện khi xuất cung lần trước vẫn còn rành rảnh ở trước mắt mà lúc này nàng đã có đứa nhỏ rồi.

Nhớ đến tình cảnh buổi sáng khi xuất cung, tâm tình của Tịch Nguyệt lại u ám hơn một chút. Mấy đứa nhỏ dường như biết mẫu thân phải rời khỏi mấy ngày, sáng nay khi đưa bọn chúng đến Tuệ Từ Cung thì ngay cả Tiểu Ngũ Nhi bình thường không có biểu tình gì cũng khóc như bệnh tâm thần, càng không nói đến Tiểu Kiêu Kiêu và Tiểu Tứ Nhi.

Lại nghĩ đến chính nàng cũng đỏ ửng mắt, Tịch Nguyệt cắn môi thở dài một hơi.

Đều là tại tên oan gia kia, vì sao lại cứ nhất định muốn đưa nàng xuất cung chứ.

Cảnh Đế thấy vẻ mặt của nàng biến đổi thì cũng biết là nàng nhớ đứa nhỏ.

Thực ra hẳn vừa ra khỏi cung cũng đã nhớ bọn nhỏ rồi, đặc biệt là Tiểu Kiêu Kiêu. Đứa bé kia thích hẳn bế nhất, chỉ cần có hẳn ở đó thì cô bé rất ít khi khóc nháo, thường xuyên nở nụ cười hở cả lợi.

Đúng là vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Lần trước khi hân xuất cung thì mấy đứa nhỏ mới sinh chưa được bao lâu, khi đó chúng vẫn còn nhỏ, chưa biết chọc người ta vui vẻ. Nhưng mà lần này lại khác, mỗi ngày đều gặp mấy đứa nhỏ, hiện tại đột nhiên không thể gặp, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Theo bước tiến của xe ngựa, đôi phụ mẫu bên trong xe đều lâm vào trầm tư. Mà đối tượng khiến họ trầm tư đều là mấy đứa bé ngoan ngoãn lanh lợi ở trong cung. Càng nghĩ lại càng thấy chúng đáng yêu.

Nhưng mà Tịch Nguyệt vẫn còn một tia lý trí, tuy nhớ con nhưng cũng không muốn phá vỡ quy củ, vẫn dùng gương mặt tươi cười sáng ngời như mọi ngày để hầu hạ Cảnh Đế.

Trái lại, Cảnh Đế lại thường xuyên mất hồn, luôn nói Tiểu Kiều Kiều chắc cũng đang nhớ hân.

Tịch Nguyệt nhân lúc hân không nhìn thấy thì lén bĩu môi, tại sao lại nhớ hân chứ, rõ ràng là nhớ người mẫu thân là nàng mà.

Có lẽ hai người đều có tâm tư hay vì thời tiết đột nhiên chuyển lạnh mà cơ thể Cảnh Đế có hơi nóng lên.

Tịch Nguyệt vội vàng truyền hai thái y đi theo là Vương Thái y và Trương Thái y.

Cũng may là không phải mắc bệnh thương hàn.

Tịch Nguyệt yên tâm hơn nhiều nhưng mà cho dù là vậy thì vẫn mặc thêm một lớp y phục nữa cho Cảnh Đế.

Ngày hôm đó trôi qua cũng nhanh, chỉ mất thời gian ba ngày thì đoàn người đã đến Tự Miếu, Tịch Nguyệt vẫn ở trong gian phòng mà nàng đã ở

vào lần trước đến đây. Nơi này không hẳn là rất hoa lệ nhưng cũng có hương vị khác. Nếu không có trải nghiệm không tốt của lần trước thì Tịch Nguyệt nghĩ rằng mình sẽ càng thích nơi này hơn.

Nhất diệp tri thu. (Nhìn lá rụng là biết mùa thu đến)

Năm nay xuất cung hơi muộn, hiện giờ đã là cuối mùa thu.

Cảnh Đế dựa theo lệ thường, cầu phúc trong vòng ba ngày. Trong ba ngày này đều không gặp bất kỳ ai, trực tiếp nghỉ lại đại điện cầu phúc.

Mấy ngày này Tịch Nguyệt cũng không đi loạn, ngày nào cũng ở trong phòng thêu thùa vài thứ.

Thời gian nhàn hạ còn có thể nhớ ba đứa bé nhà mình một chút, không biết lần này xuất cung trở về, ba đứa bé sẽ có dáng vẻ như thế nào, có thể béo hơn một chút hay không.

Không biết Tiểu Kiều Kiều có thể ngồi vững hay chưa.

Đứa bé còn nhỏ như vậy, không biết không tìm được nàng thì có khóc hay không.

Ba ngày, thoáng chốc đã qua.

Tịch Nguyệt biết hôm nay là ngày Cảnh Đế ra ngoài.

Nghĩ đến Cảnh Đế cũng nhớ con như nàng, hai người hẳn sẽ không dừng ở đây lâu, nhất định là sau khi sắp xếp ổn thỏa thì sẽ lập tức khởi hành trở về.

Tịch Nguyệt nghĩ ngợi đang không biết có phải chuẩn bị đồ đạc trước hay không thì thấy tiểu thái giám bên người Lai Hỷ là Tiểu Quế Tử chạy tới.

"Nô tài tham kiến Quý phi nương nương."

Tịch Nguyệt thấy hần như vậy thì vội vàng hỏi: "Có việc gì sao? Sao lại vội vàng như vậy?"

Tiểu Quế Tử cũng không úp úp mở mở, nhanh chóng mở miệng: "Khởi bẩm Quý phi nương nương, Lai Hỷ công công sai nô tỳ qua. Khi Hoàng Thượng tế thiên ra ngoài thì đột nhiên ngất xỉu, nương nương lập tức chuẩn bị đi, Hoàng Thượng lập tức sẽ được đưa tới đây."

Chỉ có hai người đến đây nên đương nhiên là sẽ ở cùng nhau.

Tịch Nguyệt nghe vậy thì lập tức bảo Cẩm Tâm và Đào Nhi thu dọn lại giường thật tốt. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Cảnh Đế đã được người nâng trở về. Mấy thái y vừa rồi đã bắt mạch rồi, đúng là đã mắc bệnh thương hàn.

"Thân thể Hoàng Thượng thế nào rồi?" Tịch Nguyệt lo lắng hỏi.

Người này đang yên đang lành tại sao lại đột nhiên ngất đi vậy?

Trương Thái y quỳ xuống: "Bẩm nương nương, Hoàng Thượng nhiễm bệnh phong hàn rồi. Lúc trước cơ thể Hoàng Thượng hơi nóng lên nhưng cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ cần dưỡng một ngày là khỏi. Nhưng mà đi đường mệt nhọc cộng thêm mấy này bận rộn công vụ, thân thể Hoàng Thượng sợ rằng chịu không nổi. Ba ngày tế thiên đều ở trong không gian kín, không khí không lưu thông, rất dễ dàng khiến cho bệnh trở nặng. Tất cả hợp lại mới đột nhiên ngất xỉu."

Tịch Nguyệt nhìn gương mặt hần ửng đỏ thì lại hỏi: "Khi nào thì Hoàng Thượng mới tỉnh lại?"

"Thần đã châm cứu cho Hoàng Thượng, có lẽ Hoàng thượng sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi."

Tịch Nguyệt cho tất cả mọi người ra ngoài, chỉ có Lai Hỷ và nàng chăm sóc Hoàng Thượng, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Dường như mỗi lần nàng xuất cung với Hoàng Thượng thì đều xảy ra chuyện. Lần đầu tiên hai người thiếu chút nữa thì ngã xuống núi, lần thứ hai thì Cảnh Đế lại nhiễm thương hàn.

Nhưng mà khi Cảnh Đế mang theo những người khác tới thì lại không xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ mình không hợp với Tự Miếu này? Cho nên Cảnh Đế mới xảy ra chuyện.

Tịch Nguyệt u mê hồ đồ nhớ lại, mình là người trong sinh, không biết có quan hệ gì tới chuyện này không?

Nghĩ lại, mình có phải là suy nghĩ nhiều rồi không. Lúc này lại bắt đầu mê mang suy nghĩ.

"Umm...." Khi Tịch Nguyệt đang miên man suy nghĩ thì Cảnh Đế từ từ tỉnh lại.

Thấy vẻ mặt nàng chăm chú không biết đang nghĩ gì, Cảnh Đế thì thầm: "Nước...."

Tịch Nguyệt lấy lại tinh thần, vội vàng rót nước, giúp Cảnh Đế uống xong thấy sắc mặt của hắn vẫn không tốt thì vội gọi thái y vào.

Hai vị thái y lại kiểm tra một lượt.

Cảnh Đế để mặc họ kiểm tra, sau đó mới mở miệng: "Lai Hỷ, chuyện trầm bị bệnh có những ai biết?"

Lai Hỷ tiến lên một bước: "Bẩm Hoàng Thượng, người biết được chuyện này cũng không nhiều, đều là người đáng tin."

Cảnh Đế gật đầu, lại nhìn thái y: "Trẫm cảm thấy toàn thân không có sức lực, tại sao lại thế này?"

Hai vị thái y đều nhú mày.

Sau khi suy xét một chút, vẫn là do Trương Thái y trả lời: "Hoàng thượng, hôm nay khí trời đột ngột chuyển lạnh, người lại vì mệt nhọc quá độ nên mới không kháng được bệnh, thần đã kê đơn, Đào Nhi cô nương đã sắc thuốc rồi. Người uống trước một ngày, sau đó lại tiếp tục quan sát."

Cảnh Đế gật đầu.

Bệnh thương hàn đối với một số gia đình nghèo khó thì có thể là bệnh nặng chết người nhưng đối với Cảnh Đế lại không tính là cái gì.

Bất luận là Cảnh Đế hay Tịch Nguyệt thì trong lòng cũng đã thả lỏng rất nhiều.

Nhìn hần yếu ớt nằm ở đó, Tịch Nguyệt lấy khăn lau gương mặt của hần.

"Chăm sóc Hoàng Thượng cần chú ý những điều gì?" Tịch Nguyệt hỏi.

"Hiện tại Hoàng thượng cũng không bị sốt, tốt nhất là giữ nhiệt độ cơ thể ổn định, uống thuốc đúng hạn, uống một chút canh gừng nóng để đổ mồ hôi, ngày mai sẽ đỡ hơn."

Tịch Nguyệt thở ra một hơi, vội vàng dém chăn lại cho Cảnh Đế.

"Bảo người khác tới chăm sóc trẫm, nàng dọn tới phòng bên cạnh đi, đừng để lây bệnh, bệnh thương hàn cũng rất dễ lây." Cảnh Đế mở miệng nói.

Tịch Nguyệt liếc hần một cái, lắc đầu: "Không được, nô tì ở đây chăm sóc người, bọn họ tay chân vụng về, chăm sóc người không tốt."

Nghe xong lời này, Cảnh Đế bật cười.

Người tay chặn vụng về thật sự là nha đầu nàng mới đúng! Nhưng mà thấy dáng vẻ lo lắng cho hãn của nàng, Cảnh Đế cũng không nói gì nữa.

Cẩn thận chú ý cũng sẽ không có chuyện gì, dù sao bệnh thương hàn cũng không phải bệnh nặng gì.

"Nường nường, người mắc bệnh thương hàn đều sẽ sốt cao vào ban đêm, mong nường nường chú ý nhiều hơn, vì thần cũng sẽ ở ngay bên ngoài, có vấn đề gì người cứ gọi vì thần."

Trương thái y cẩn thận nói.

Tịch Nguyệt gật đầu, Cảnh Đế cực kỳ coi trọng an toàn của mình, mỗi lần xuất cung đều mang theo thái y mà mình tin tưởng.

Vì người bị bệnh là Cảnh Đế nên mọi người hơi rối loạn nhưng mà do ý của Cảnh Đế là không muốn nhiều người biết hãn sinh bệnh nên Lai Hỷ cũng dặn dò mọi người không được nhiều lời.

May mà đây không phải trong cung.

Quả nhiên là Trương Thái y nói đúng, lúc đêm khuya Tịch Nguyệt phát hiện Cảnh Đế sốt cao, khuôn mặt anh tuần ửng đỏ, không giống hãn ngày thường.

Tịch Nguyệt vội vàng lấy thuốc đã chuẩn bị sẵn giúp Cảnh Đế uống nhưng mà sau khi uống xong một canh giờ cũng không có chuyển biến gì, hãn vẫn sốt cao như cũ, không chỉ vậy mà hãn còn nôn liên tục.

Tịch Nguyệt bắt đầu lo lắng, bảo Lai Hỷ đi gọi Trương Thái y.

Cảnh Đế mê man, ý thức cũng không rõ ràng.

Tịch Nguyệt thấy hần như vậy, trong lòng càng bất an hơn.

Trương Thái y và Vương Thái y nhanh chóng tới, sau khi kiểm tra một lượt, lại nghe Tịch Nguyệt nói rõ trạng thái của Cảnh Đế thì hai người liếc nhau, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, hơi khó xử nhìn thoáng qua Thẩm Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt hiểu ý, kiểm soát bảo những người khác ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn Tịch Nguyệt, Lại Hỷ và hai vị thái y.

"Trương Thái y, Vương Thái y, các người có điều gì thì cứ nói đi." Tịch Nguyệt kiên định hỏi.

Sắc mặt của Trương Thái y rất nghiêm trọng, nói: "Khởi bẩm nương nương, chúng thần vừa kiểm tra cho Hoàng Thượng lại nghe người nói bệnh trạng thì cảm thấy, có khả năng đây không đơn giản chỉ là bệnh thương hàn."

Trong lòng Tịch Nguyệt kinh hoàng nhưng vẫn lập tức hỏi: "Các người hoài nghi là bệnh gì?"

Hai vị Thái y liếc nhìn nhau nhưng cuối cùng vẫn quyết định ăn ngay nói thật: "Là bệnh đậu mùa. Có lẽ là do chúng thần nghĩ quá. Nhưng mà, người xem, Hoàng thượng sốt sao, mệt mỏi, đau đầu, cơ thể không có sức lực, trên người cũng đã xuất hiện vết mẩn đỏ còn kèm theo trạng thái nôn mửa liên tục, nếu như chỉ là bệnh thương hàn thì sẽ không bị nôn mửa và những nốt mẩn đỏ này."

Tịch Nguyệt dùng hết sức lực nắm chặt tay, móng tay mạnh mẽ đâm vào lòng bàn tay tạo thành dấu vết.

Bệnh đậu mùa, bệnh đậu mùa!

Tịch Nguyệt nghĩ cũng không dám nghĩ, cực kỳ sợ hãi nhưng lại chỉ có thể kiên trì.

"Các người có thể chẩn đoán chính xác sao?"

"Vi thần không thể! Bệnh này của Hoàng Thượng tới quá nhanh, vì lúc trước Hoàng Thượng ở trong điện cầu phúc ba ngày, chúng thần không thể tiếp xúc với người trong thời gian này cho nên không dám khẳng định. Không rõ Hoàng Thượng đã cảm thấy không khỏe mấy ngày rồi. Nhưng mà hiện tại, thấy tình hình của người thực sự không tốt lắm. Nương nương, bệnh đậu mùa là loại bệnh lây lan rất nhanh. Nếu như thực sự là bệnh đậu mùa, hiện tại trên người Hoàng Thượng đã xuất hiện dấu hiệu của bệnh, chúng thần nghĩ có lẽ không sai."

Rốt cuộc lúc này Tịch Nguyệt cũng không chịu nổi nữa, lui về sau mấy bước, đứng vào mép bàn.

Lai Hỉ vội vàng muốn đỡ nàng nhưng lại bị Tịch Nguyệt ngăn lại.

"Còn điều gì nữa, người nói hết ra đi."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 141

"Còn điều gì nữa, người nói hết đi." Tịch Nguyệt nhìn thẳng vào Trương Thái y.

"Nếu như thực sự là bệnh đậu mùa, chúng ta đều là những người đã tiếp xúc với những thứ trên người Hoàng thượng, có thể đều bị nhiễm, dù sao bệnh này lây lan rất mạnh. Để thu nhỏ phạm vi lây bệnh, thực ra tốt nhất là cách ly Hoàng Thượng."

Khi Trương Thái y nói ra những điều này thì đã chuẩn bị tinh thần sắp bị rơi đầu, nhưng mà, ông là một thầy thuốc, những lời này, ông không thể không nói.

Những điều mà ông nói, Tịch Nguyệt cũng đã nghĩ đến rồi.

Tịch Nguyệt cũng đã nghe qua về bệnh đậu mùa này. Tuy không thể hiểu rõ như thái y nhưng nàng cũng biết một chút. Trước kia nàng có xem sách thuốc, tuy là không nhiều lắm nhưng cũng nhớ rất rõ.

"Nếu như cách ly Hoàng Thượng, người bên ngoài biết được tin này rất dễ tạo thành chấn động trên triều." Tịch Nguyệt không dám tưởng tượng, nếu như là như vậy thì phải làm thế nào bây giờ? Nếu như Hoàng Thượng băng hà, các hoàng tử đều còn nhỏ, người duy nhất có thể kế vị chính là Lục Vương gia.

Nghĩ đến tính tình của Lục Vương gia, Tịch Nguyệt khiếp sợ một phen.

"Không thể để chuyện này truyền ra ngoài. Nhất định phải phong tỏa tin tức. Một khi có người mượn chuyện này để sinh sự thì chính là chuyện lớn."

"Nguyệt, Nguyệt Nhi..." Cảnh Đế đã tỉnh lại.

"Hoàng Thượng...." Tịch Nguyệt thấy hần tỉnh lại, vội vàng đi qua đỡ hần, khước mắt chứa lệ.

Tuy Cảnh Đế có hơi choáng váng nhưng cũng đã nghe được hết những gì họ nói.

Chính hần cũng không ngờ mình lại có thể bị nhiễm bệnh đậu mùa...

Nhưng mà hần cũng chỉ suy sụp trong nháy mắt, từ nhỏ đến lớn, có vô số lần hần ở giữa ranh giới sống chết rồi.

"Lai Hỷ, lập tức dùng bồ câu đưa tin cho Lai Phúc, khơi động ám vệ, khống chế thật tốt tình hình trong cung." Sau khi Cảnh Đế nói ra những lời này thì hơi kiệt sức.

Nhưng mà hít sâu mấy hơi điều hòa lại hơi thở rồi tiếp tục mở miệng.

"Cách ly trầm đi, chỉ để một mình Lai Hỷ ở lại chăm sóc, những người đã từng tiếp xúc với trầm đều phải tập hợp lại trong sân viện này để cách ly. Những người khác ở bên ngoài cảnh giác. Thu hẹp phạm vi những người biết chuyện đến mức độ nhỏ nhất. Nói tình hình thực tế cho Chu Nam, bất luận có người nào dị thường thì lập tức giết chết. Nếu, nếu như trầm băng hà, tất cả những người nhiễm bệnh...." Cảnh đế hơi ngừng một chút, dùng giọng điệu lạnh lẽo nói: "Đều giết không tha, sau đó hỏa thiêu. Lập tức về kinh hỗ trợ Nghiêm Vũ lên ngôi, thăng Phó Cẩn Du thành Nhất phẩm, tứ hôn cưới Nhạc Phong. Ba người Tưởng An, Phó Cẩn Du, Chu Nam dốc toàn lực phò tá tân đế. Lục Vương gia và Đức Phi, giết không tha."

Tịch Nguyệt đỡ Cảnh Đế, thật không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà hắn có thể đưa ra cách đối phó như vậy, đồng thời qua chuyện này thì nàng cũng hiểu được, thì ra vị Đại tướng quân Tưởng An bình thường luôn đối nghịch với Cảnh Đế lại là người mà Hoàng thượng tín nhiệm.

Mà về Thái Hậu Hoàng Thượng lại không hề đề cập tới.

Còn Chu Nam thì chính là người hộ vệ theo Cảnh Đế tới tế thiên lần này.

Cảnh Đế sắp xếp mọi chuyện rõ ràng thì trái tim của Tịch Nguyệt cũng rơi xuống vực sâu, nàng hiểu khi Cảnh Đế sắp xếp những điều này thì cũng có nghĩa là nàng không thể nói những điều này ra.

Nếu như hắn chết, nàng cũng không sống được.

Tịch Nguyệt cố nén sự lạnh lẽo trong lòng mình. Lúc này mà hắn vẫn nghĩ được gả biểu tử cho Phó Cẩm Du chỉ sợ cũng là để bảo vệ ba đứa con của nàng.

Tại sao lại đi đến bước đường này chứ?

Toàn thân Tịch Nguyệt rét run, mấy năm nay nàng đều thấp thỏm, thật vất vả mới thấy được tia sáng hy vọng nhưng lại không ngờ tất cả đều chỉ là ảo tưởng.

Lúc này đây, toàn bộ mọi chuyện đã không còn như kiếp trước nữa rồi. Vì sao Hoàng Thượng lại nhiễm bệnh đậu mùa chứ!

Thậm chí, Tịch Nguyệt cảm thấy đây là ông trời trêu đùa nàng, không ngừng cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình.

Sắp xếp toàn bộ mọi việc xong, Cảnh Đế nhắm nghiền mắt: "Để lại một mình Lai Hỷ ở lại phòng này chăm sóc trẫm, Thẩm Quý phi và những người khác đã từng tiếp xúc với trẫm đi qua căn phòng khác đi.

Tịch Nguyệt nhìn biểu tình của Cảnh Đế cũng biết là hãn cực kỳ khó chịu.

Thực ra ngoài Lai Hỷ ra thì nàng là người tiếp xúc với hãn nhiều nhất, nếu nói ra thì tỷ lệ nàng bị nhiễm bệnh còn cao hơn Lai Hỷ. Huống chi nàng cũng biết nếu như Cảnh Đế không còn thì nàng cũng không có cơ hội sống sót.

Đưa mắt liếc một vòng căn phòng, Tịch Nguyệt bỗng nhiên rơi lệ, thực sự là nàng không hợp với nơi này sao?

Đỡ Cảnh Đế nằm xuống xong, Tịch Nguyệt quỳ xuống mặt đất.

Tất cả mọi người đều không hiểu.

Cảnh Đế vô cùng mệt mỏi nhưng cũng cảm giác được hành động của Tịch Nguyệt, chậm rãi mở mắt ra nhìn nàng.

"Nô tỳ tự xin được ở lại chăm sóc Hoàng Thượng."

"Làm càn!" Câu làm càn này của Cảnh Đế chẳng có một chút khí thế nào cả.

"Nương nương, người vẫn nên ra ngoài đi, nơi này đã có nô tài." Lai Hỷ ở bên cạnh cũng khuyên nhủ.

Tịch Nguyệt bất động.

Cảnh Đế nhắm nghiền mắt: "Đi tới gian phòng bên cạnh đi, nếu như nàng không có chuyện gì, Chu Nam sẽ sắp xếp người đưa nàng hồi kinh, để cho nàng bảo vệ ba đứa bé thật tốt."

Rốt cuộc hãn vẫn mềm lòng rồi.

Dường như lúc này hắn cực kỳ dễ mềm lòng, nhìn nàng thì lập tức nghĩ đến ba đứa bé vẫn còn nằm trong tã lót kia.

Tịch Nguyệt vẫn bất động như cũ, nàng không ngờ Cảnh Đế lại có thể nói như vậy.

Nhưng mà càng như vậy thì nàng càng không thể đi.

Mỗi ngày nàng đều ngủ bên cạnh Cảnh Đế, tỷ lệ bị nhiễm bệnh quá lớn. Cho dù có thể về kinh thì cũng chưa chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu như vậy thì không bằng ở lại, nàng vốn chính là phi tần của hắn, nên để nàng đến chăm sóc hắn.

Nghĩ đến ba đứa bé của mình, Tịch Nguyệt cắn môi.

Nếu như nàng không hề tiếp xúc với Cảnh Đế thì nàng sẵn sàng nghe theo lời hắn. Nàng cũng muốn giữ mạng trở về gặp ba bảo bối kia. Nhưng mà, sự thật là nàng đã tiếp xúc quá nhiều với Cảnh Đế.

Nếu như không an toàn thì không bằng để cho nàng ở lại đây.

Có lẽ, có lẽ hắn sẽ không sao.

Bọn họ đều sẽ không có chuyện gì.

"Nô tỳ không thể đi. Cho dù Lai Hỷ có thể hầu hạ tốt thì chung quy cũng không phải người thân của người. Lúc này người cần thiếp."

Tịch Nguyệt chỉ nói một câu ngắn ngủi nhưng đã thấy vẻ mặt của Cảnh Đế hơi kích động.

"Nàng, Nàng vừa nói gì?" Giọng nói của hắn rất trầm thấp.

"Thiếp là người thân của người, thiếp không thể đi."

Không đợi Cảnh Đế trả lời, Tịch Nguyệt đã ra lệnh: "Mọi chuyện không thể làm theo lời của người được. Những chuyện người sắp xếp trên triều đình thì nô tỳ không dám can thiệp nhưng nơi này không thể nghe theo người."

Cảnh Đế nhìn Tịch Nguyệt giống như chưa từng quen biết nàng.

"Thiếp không ra ngoài, Trương Thái y cũng không thể ra ngoài. Những người khác đã từng tiếp xúc với người có lẽ đều ở trong sân viện này, những người này sẽ do Vương Thái y trông nom. Vương Thái y, người cẩn thận truyền lệnh, cho dù không phải người trong sân này thì cũng phải làm tốt biện pháp phòng tránh. Bản cung và Hoàng Thượng ở nội thất. Lai Hỷ, người và Trương Thái y ở lại ngoại thất. Bên người Hoàng Thượng không thể không có Thái y."

Tịch Nguyệt chỉ huy một lượt, Cảnh Đế cứ nhìn nàng như vậy, không nói gì.

Thế nhưng Trương Thái y lại quỳ xuống: "Thần tuân chỉ."

Bất luận là ông hay là Vương Thái y thì đều hiểu rằng nếu như Hoàng Thượng có chuyện thì dù hai người không nhiễm bệnh thì cũng phải chết. Nếu vậy thì không bằng đánh cược một lần, có lẽ Hoàng Thượng chỉ nhiễm một loại bệnh tương tự với bệnh đậu mùa mà thôi, không nghiêm trọng như bọn họ nghĩ. Cho dù thực sự là bệnh đậu mùa thì vẫn có một tia hy vọng vì người được cứu sống khỏi căn bệnh này cũng không phải là không có.

Kỳ quái là cho dù Cảnh Đế không hề nói gì thì mọi người vẫn nghe theo lệnh của Thẩm Quý phi.

Cầm Tâm và Đào Nhi đều khóc như hoa lên đằm mưa, muốn đi vào cùng chủ tử nhưng lại bị Tịch Nguyệt quát lớn.

Có lẽ là biểu tình của Tịch Nguyệt quá nghiêm khắc nên hai người cũng phải kiên cường.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, ở bên trong phòng chỉ còn lại bốn người. Cảnh Đế trải qua thời gian lâu như vậy dường như suy yếu hơn, mê man thiếp đi.

"Trương Thái ý, người nói cho bản cung nghe xem cần phải chú ý hay kiêng kỵ điều gì. Chúng ta không thể chưa cứu được Hoàng thượng mà chính mình đã suy sụp."

Trương Thái y thật không ngờ Thẩm Quý phi ngày xưa không hề xuất sắc chút nào mà nay lại có thể làm được như vậy. Hoàng Thượng nói vậy thì có nghĩa là đã cho phép nàng rời đi rồi. Nếu như là người khác thì tám phần là đã đi rồi. Nhưng mà nàng không như vậy, nàng nói nàng là người thân của Hoàng Thượng.

Trong nháy mắt đó, Trương Thái y liền hiểu vì sao Thẩm Quý phi lại được chuyên sủng đến tận bây giờ.

"Tuy rằng chúng ta không thể hoàn toàn khẳng định là Hoàng Thượng nhiễm bệnh đậu mùa nhưng bệnh trạng lại giống hệt bệnh đậu mùa. Giai đoạn này chúng ta phải thật cẩn thận, trị liệu theo phương thuốc của bệnh đậu mùa hẳn là không sai. Bệnh đậu mùa này từ khi phát bệnh đến khi kết thúc vào khoảng nửa tháng, khoảng thời gian này đối với chúng ta mà nói thì rất quan trọng. Thấy trên người Hoàng Thượng đã có mẩn đỏ thì cũng đã bước vào giai đoạn thứ hai rồi, có lẽ là từ khi ở trong điện cầu phúc thì đã mắc bệnh rồi. Cho nên xem ra thời gian của chúng ta cũng không đủ nửa tháng. Quần áo, đệm chăn, vật bài tiết hay tất cả những vật dụng khác của người bệnh đều phải tiêu độc. Quan trọng hơn là phải đề phòng Hoàng Thượng xuất hiện những bệnh trạng khác. Phải bảo đảm khoang miệng, mũi, họng và mắt sạch sẽ. Đương nhiên điều này cũng giống như bình thường vẫn chăm sóc người."

Trương Thái y cẩn thận nói tình trạng cụ thể và những điều cần chú ý của bệnh đậu mùa.

Tịch Nguyệt gật đầu, ở bên ngoài đã đun một nồi nước lớn để tiêu độc hơn nữa còn chuẩn bị một lượng dấm lớn.

"VẬY HOÀNG THƯỢNG HIỆN GIỜ VẪN SỐT CAO, PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ."

Trương Thái y tiếp tục nói: "Chúng ta có thể chuẩn bị rượu để hạ nhiệt cho Hoàng Thượng, mặt khác, người bệnh cần phải bổ sung dinh dưỡng đầy đủ, chút nữa Lai Hỷ công công hay bảo mọi người sắc một ít thuốc bổ. Theo Đông y thì khi mới phát sốt thì có thể dùng tang cúc ẩm. Thời kì mới phát bệnh có thể dùng thăng ma, cát căn. Khi đã hình thành mụn nước thì có thể dùng sa sâm, mạch môn. Ngoại trừ bản thân bệnh đậu mùa nguy hiểm thì cũng có rất nhiều biến chứng. Nghiêm trọng thì có thể bị mù. Mặt khác chúng ta không thể ngừng theo dõi bệnh tình của hoàng thượng, người bệnh đậu mùa đều sẽ có mụn nước, nếu như không xử lý cẩn thận thì có thể để lại sẹo, hơn nữa nếu như ở trên mặt thì có thể dẫn đến hủy dung, tạo thành đả kích tâm lý nghiêm trọng với người bệnh." (*)

(*) Trong đoạn có xuất hiện khá nhiều vị thuốc đông y, cụ thể là tang cúc ẩm, thăng ma, cát căn, sa sâm, mạch môn. Các vị thuốc này mình lấy nguyên văn trong truyện, còn tang cúc ẩm thì theo mình tìm hiểu được thì nó là cả một bài thuốc cơ.

Cho tới bây giờ Tịch Nguyệt cũng không ngờ mình phải trải qua những chuyện này nhưng mà hiện tại, trừ kiên cường ra thì nàng không còn cách nào khác.

Gật gật đầu tỏ ý mình đã hiểu, Tịch Nguyệt đi đến bên giường tẩy rửa cho Cảnh Đế.

Nhìn gương mặt trước kia luôn hăng hái của hân hiện tại lại trở nên tiêu tụy như vậy, trong lòng Tịch Nguyệt không rõ là mùi vị gì.

Bên ngoài mọi người đang đun nước sôi và dấm chua.

Ở ngoại thất, Lai Hỷ cũng đun rất nhiều dấm chua, có lẽ là vì ít phải làm những điều này nên mặt mày hẳn dính đầy tro bụi. Trương Thái y thấy vậy vội đi qua giúp đỡ.

Tịch Nguyệt biết, nếu như muốn chăm sóc Cảnh Đế thật tốt thì chính nàng cũng không thể gục ngã.

Tự vệ sinh bản thân xong, gõ gõ cánh cửa mấy cái, lập tức có một chậu nước ấm được đặt trước cửa. Trương Thái y chỉ mở một khe nhỏ, bê nước vào, Tịch Nguyệt đón lấy, chuyên tâm tẩy rửa cho Cảnh Đế mà trong lòng không có cảm giác gì.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Cảnh đế khó chịu căng thẳng, nhưng nếu nói một chút ý thức cũng không có, đó là không thể.

Hắn không phải không thể nói chuyện, là không muốn nói chuyện.

Không ai có thể lạnh nhạt đối mặt với cái chết, hắn cũng giống vậy.

Cả đời này của hắn tuy là tuổi không lớn lắm nhưng đã trải qua rất nhiều trắc trở, lúc còn tằm bé, người khác tính toán hãm hại, hôm nay lục đục đấu đá, hắn đã quen cuộc sống như vậy.

Hắn vốn cho rằng mình có thời gian, có thời gian trải tốt đường cho con trai của mình, sẽ không giống phụ hoàng mình, mặc cho con trai tự giết lẫn nhau, sau đó rơi vào kết quả thê lương.

Nhưng mà, làm sao lại đi tới tình trạng này cơ chứ?

"Hoàng thượng, thần thiếp thay quần áo cho ngài. Trên người ngài có bệnh sởi, có lẽ sẽ làm ngài có chút không thoải mái, nhưng ngài yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ tay chân nhẹ nhàng. Quần áo ngài đây, phải thường xuyên tắm rửa chút. Vậy mới tốt đối với ngài."

Lai Hỉ giúp đỡ nâng Cảnh đế dậy, quả thật là Tịch Nguyệt nhẹ tay nhẹ chân. Nhìn hắn nhắm mắt lại, dáng dấp không nói câu nào, Tịch Nguyệt cắn môi. Nàng tất nhiên là biết trong lòng Cảnh đế khó chịu. Cho dù là nhà bình thường, cũng không thể tiếp nhận sự thật như vậy.

Huống chi hẳn là Đế Vương từng hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Cho dù là bản thân nàng, cũng sợ hãi tột cùng đối với tử vong, nhưng sợ hãi thì có thể làm sao? Sự thật đã như thế, nàng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Chăm sóc thật tốt hoàng thượng mới là nghiêm chỉnh.

Trên người Cảnh đế đã nổi lên một vài vết nước phỏng. Tịch Nguyệt cẩn thận từng ly từng tý, chỉ sợ làm bể. Trương thái y cũng giúp một tay ở bên cạnh giống như vậy.

Đợi đến khi thay xong quần áo Cảnh đế, Trương thái y đã đưa khăn lông nóng vắt xong cho Thẩm Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt tỉ mỉ lau khô mồ hôi trán của Cảnh đế.

Lai Hỉ và Trương thái y thấy tất cả thu dọn thỏa đáng, hai người đều đi tới phòng ngoài sắc thuốc.

Trên người Cảnh đế không ít vết nước phỏng, nhưng phần lớn cũng là trên người, ngược lại trên mặt không có.

Tịch Nguyệt mặc quần áo cho Cảnh đế phải rộng thùng thình, chỉ là chưa chắc tránh khỏi tạo thành diện tích lây nhiễm lớn.

Ngắm cảnh đế vẫn nằm như vậy, không có một chút biểu cảm. Nàng đổi cái chậu, lại dùng một chậu nước nóng khác xử lý sạch sẽ cho mình.

Tịch Nguyệt vấn tóc dài thành một búi tóc đơn giản, trên đầu chỉ một cây trâm đơn giản. Thoạt nhìn vô cùng trắng trong thuần khiết.

Nàng biết là trong lòng Cảnh đế khổ sở, không muốn nói chuyện.

Ngồi bên giường, giọng nói Tịch Nguyệt dễ hiểu lưu loát: "Hôm nay là ngày thứ tư rồi, thân thể hoàng thượng thay đổi lớn nhất chính là có thêm rất nhiều vết nước phòng. Tuy rằng ngài vẫn là sốt như cũ, nhưng thần thiếp cảm thấy, ngược lại không nghiêm trọng như hai ngày đầu. Trương thái y nói, nền tảng ngài tốt, chỉ cần chịu đựng, nhất định sẽ không có việc gì."

Mỗi ngày Tịch Nguyệt đều là như thế, ngồi bên giường nói chuyện thao thao bất tuyệt với Cảnh đế.

Sao nàng lại không lo lắng chứ? Nếu không làm những thứ gì đó, nói những thứ gì đó, nàng sợ mình cũng sẽ sụp đổ.

Lúc này, nàng không thể sụp đổ, bất kỳ kẻ nào cũng có thể sụp đổ, riêng chỉ có nàng không thể.

Cho dù như thế nào, nàng cũng phải dốc hết toàn lực chăm sóc tốt Cảnh đế.

Cho dù hắc không có bất kỳ biểu lộ gì, hình như Tịch Nguyệt cũng có thể nhìn ra hieu quạnh từ trên mặt hắc.

Đã ngày thứ tư rồi, Cảnh đế vẫn không nói một câu nào, kể từ hôm đó bàn giao tất cả thỏa đáng, hắc chính là cực ít mở mắt, cũng cực kỳ ít nói chuyện. Thịnh thoảng vô cùng khó chịu, mới có thể thở hỗn hển mấy tiếng.

Tịch Nguyệt lấy tay miêu tả hàng mi nét mày của hắc, mí mắt hắc bỗng nhúc nhích, nhưng vẫn giống như thường ngày.

"Hoàng thượng, người phải kiên trì, người nhất định phải có lòng tin, người có thể chịu đựng được. Vũ Nhi còn nhỏ, bé không kham nổi trách nhiệm lớn như vậy. Kiều Kiều không có người sẽ khóc, con bé là thích nhất người rồi. Còn có Tiểu Tứ Nhi Tiểu Ngũ Nhi, bọn nhỏ cũng còn chưa có

đặt tên! Thái hậu cũng lớn tuổi rồi. Còn có, còn có thần thiếp, người biết thần thiếp dần, người không yên tâm chúng ta, có đúng hay không?"

Nghĩ đến mấy đứa bé, Tịch Nguyệt khóc không ra tiếng.

Cảnh đế nghe tiếng khóc lóc nhỏ, mở mắt ra, không ngờ Cảnh đế mở mắt, Tịch Nguyệt vội lau đi nước mắt, lầm bầm: "Hoàng thượng đã tỉnh rồi hả? Nguyệt Nhi có chút nhớ mấy đứa bé thế? Ngài mau chóng khỏi hẳn có được hay không?"

Cảnh đế cứ nhìn nàng như thế, rất lâu, lại nhắm nghiền hai mắt.

"Tại sao phải ở lại?" Giọng hẳn cực thấp, nhưng nghe được hẳn mở miệng, Tịch Nguyệt đứng là vui mừng.

"Nào có nhiều tại sao như vậy."

Thấy hẳn lại không chịu nói chuyện, cũng không ngồi ở đây tiếp tục với hẳn, ngược lại là dùng khăn lau chùi toàn bộ bên trong phòng qua một lần.

Lai Hỉ vào cửa thấy Thẩm quý phi dọn dẹp, vội vàng bèn muốn nhận lấy.

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Ta làm được, không có quan hệ gì."

Lai Hỉ không lay chuyển được Thẩm quý phi, chỉ đành phải lui ra ngoài.

Lúc Tịch Nguyệt không thấy, Cảnh đế mở mắt lần nữa, cứ đuổi theo bóng dáng nàng như thế.

Giống như, như vậy..... Như vậy mới có chỗ dựa.

Buồn cười biết bao, chưa bao lâu, hẳn lại cũng cần chỗ dựa.

Thật ra thì thân thể hẳn khó chịu nổi tiếp, có điều hẳn lại không thể nói, chỉ có thể chịu đựng như vậy. Nghĩ đến lần trúng độc khi còn bé đó, Cảnh

để nhớ khi đó mình đau đớn, đập đầu vô tường, kết quả lại chẳng ăn thua gì.

Tịch Nguyệt cũng không cảm thấy tầm mắt Cảnh đế.

Vừa dọn dẹp vừa tiếp tục nói thầm: "Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi tên gì hay đây? Cũng không thể gọi như vậy, ngài nghĩ đi, nếu như mỗi lần người khác thấy bọn nhỏ đều gọi nhũ danh hồi nhỏ, vậy thật không tiện lắm. Cho nên, ngài phải nhanh chóng khoẻ lên, bọn nhỏ vẫn chờ ngài trở về đặt tên đấy."

Tịch Nguyệt không ngừng nói đến vài lời này, chỉ hy vọng, có thể làm cho hắc lên tinh thần, giống như lần mình gặp nạn đó, không bỏ được quá nhiều, mới có thể không cam lòng chịu chết.

Cảnh đế sẽ không luyến tiếc mình, nhưng mà, hắc sẽ không bỏ được những đứa bé mà hắc quý trọng thương yêu chứ?

"Chờ Tiểu Kiều Kiều trưởng thành, chúng ta không đưa nàng hoà thân có được hay không? Nàng là tiểu công chúa mà chúng ta nuông chiều đấy? Nếu như gả quá xa, chúng ta cũng không thể gặp nàng, chúng ta sẽ khó chịu. Chúng ta phải tìm một tướng công tốt nhất cho nàng ở Kinh Thành, ừ, nếu như phò mã không nghe lời, ngài cứ hung hăng mắng hắc."

"Một năm qua này, thân thể Thái hậu càng ngày càng không tốt, nếu như ngài có chuyện gì, bà nhất định sẽ rất khó vượt qua. Từ nhỏ bà bảo vệ ngài lớn lên. Ngài không muốn làm cho bà buồn có đúng hay không?"

"Hả? Còn có trong cung nhiều mỹ nhân như vậy. Ngài còn chưa có gì kia!" Nói tới chỗ này, bản thân nàng tự giễu nở nụ cười.

Cảnh đế lại nhìn nàng nói đầu đầu như vậy, tới tới lui lui nói lặp đi lặp lại.

Đương nhiên là hần biết tâm tư của nàng, nàng sợ bản thân hần từ bỏ trước.

Cảnh để nhìn bộ dáng nàng giả vờ kiên cường, nắm chặt nắm đấm.

Nàng không biết, từ Quỷ Môn quan quanh quẩn nhiều lần như vậy, ý chí của hần đã kiên cường hơn so bất kỳ kẻ nào.

Hần sẽ không buông tha hi vọng sống!

Chính là giống như nàng nói, hần có quá nhiều thứ không buông được.

Không bỏ được rất nhiều người, vậy..... Không bỏ được nàng!

"Hoàng thượng, chờ ngài khỏe rồi, sau này đừng dẫn thần thiếp tới nơi này. Cũng không biết là có phải vận khí của thiếp không tốt hay không? Sao mỗi lần cùng ngài tới, đều sẽ có chuyện xảy ra. Bản thân thiếp không sao, nhưng nếu ngài có chuyện gì, vậy phải làm thế nào. Người cần ngài quá nhiều."

Cảnh để nhìn dáng vẻ Tịch Nguyệt quét dọn chung quanh.

Trong lòng chua xót một hồi.

Cho dù là lúc này, nàng còn muốn ôm đồm những thứ này lên người mình, vận khí không tốt, hần bị bệnh đậu mùa, lại có quan hệ gì với nàng?

Ngược lại hai lần đều là hần liên lụy nàng.

"Nương nương, chén thuốc sắc xong rồi." Lai Hỉ nói ở rèm cửa.

"Ừ. Bưng vào đây đi!"

Hầu hạ hoàng thượng uống thuốc.

Trương thái y lại kiểm tra một lần.

"Bệnh tình Hoàng thượng không có thay đổi gì, nhưng không có thay đổi lại cũng là chuyện tốt. Có thể giữ vững ổn định, cũng tốt đối với hoàng thượng."

Tịch Nguyệt gật đầu.

Đêm khuya.

Tịch Nguyệt làm ổ ở giường nhỏ bên cạnh, ngấm Cảnh để khó chịu chuyển động trái phải, nàng cũng ngủ không được, vội vàng đến gần bên cạnh hắn.

Lau đi mồ hôi cho hắn: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, thiếp ở đây...thiếp vẫn luôn ở đây. Thiếp sẽ ở bên cạnh ngài."

Tịch Nguyệt dựa khuôn mặt mình vào ngực hắn.

"Cách, cách trầm xa một chút."

Tịch Nguyệt nghe hắn mở miệng, không chịu: "Không sao, thiếp có chừng mực. Thiếp coi chừng ngài, ngài không phải một mình."

Không biết tại sao, một giọt nước mắt của Cảnh để cứ trượt xuống như vậy.

Cho tới bây giờ, cho tới bây giờ cũng chưa từng có người nói với hắn những thứ này.

Cho dù là mẫu hậu yêu thương hắn cũng nói cho hắn biết, phải chịu đựng, kiên cường, không thể mềm yếu. Cho tới bây giờ bà cũng sẽ không ôm mình an ủi như vậy, sẽ không nói, người không phải là một mình.

Nàng chỉ là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, cho dù đã sinh đứa bé lại vẫn chưa thoát ngây thơ, nhưng lúc này nàng lại kiên cường như vậy.

Nhìn bộ dáng nàng cố nén, không biết tại sao Cảnh đế như nghĩ đến ngày đó ở vách núi, dạng vẻ nàng hô to người phải chịu đựng, chúng ta đều phải sống khỏe kia.

Thấy được máu tươi không ngừng nhỏ xuống kia.

Trong lòng căng thẳng, lại suy nghĩ nàng kỹ càng.

Nàng ở với hắn đã có ba năm, từ lúc đầu chưa thoát ngây thơ đến hôm nay như vậy, nói thật, vốn bảo hắn nhớ cảnh tượng hai người gặp nhau lần đầu, chắc là hắn cũng nhớ không nổi. Nhưng mấy ngày nay nằm nơi này, mỗi ngày thấy nàng vòng tới vòng lui trước người sau lưng hắn, mỗi ngày cố gắng kiên cường nói thầm những thứ kia khiến hắn nhớ thương, nàng rất ít nhắc tới bản thân nàng, lại không ngừng nói tới mấy đứa bé, nói tới mẫu hậu.

Cảnh đế đã cảm thấy, rất nhiều cảnh tượng ba năm nay của hai người càng ngày càng rõ ràng, một cái nhăn mày một nụ cười của nàng đều vô cùng rõ ràng.

Nàng không phải là một cô gái vô cùng đẹp trong cung, nhưng mới đầu lại khiến hắn cảm thấy thoải mái, cũng chính là bởi vì phần thoải mái này và nàng ra vẻ thông minh vật lầy lòng làm cho hắn liên tiếp chính là cưng chiều đến hôm nay.

Trong cung này rất nhiều cô gái đều nói thương hắn.

Nhưng có mấy người sẽ vào thời khắc sống chết còn lớn tiếng kêu bảo hắn ôm lấy chân nàng, lại có mấy người sẽ biết rõ đây là lúc bệnh truyền nhiễm rất mạnh mẽ cũng nhớ tới chăm sóc ở bên cạnh hắn, là thật sự không có.

Có lẽ người khác cũng sẽ giả bộ, nhưng, ở dưới tình huống hắn nói không có việc gì lại đưa về cung, hắn nghĩ, người khác, Phó Căn Tú, Đức

Phi, Bạch Du Nhiên, Tề phi..... Từng người từng người kia có đứa bé, hoặc là người từng có đứa bé, có lẽ cũng sẽ lựa chọn từ bỏ hẳn nhỉ?

Dù sao, sống chết trước mắt, mọi người đều biết cảm thấy mạng mình quan trọng nhất.

Có lẽ các nàng là yêu thích hẳn thật, nhưng, sao không phải là yêu thích những thứ quyền lợi sau khi sủng ái kia?

Nguyệt Nhi, chỉ có Tiểu Nguyệt Nhi của hẳn không phải như vậy.

Trong lòng co rút đau dữ dội, lúc này hẳn yếu ớt, nhưng hẳn lại biết, trái tim mình có chút mất khống chế.

Giơ tay lên muốn sờ sờ nàng, rồi lại phát hiện tay mình rất khó coi, phía trên có rất nhiều mụn nước.

Chán nản để tay xuống.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Buổi tối mỗi ngày hình như nhiệt độ Cảnh đế cũng sẽ đặc biệt lên cao, Tịch Nguyệt không ngừng dùng rượu cồn lau, mà Trương thái y và Lai Hỉ cũng giúp đỡ bên cạnh.

Cảnh đế cảm thấy kể từ khi mình trưởng thành, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhếch nhác như vậy, nhắm hai mắt nhú lông mày, hẳn cảm thấy toàn thân đều vô cùng khó chịu, rồi lại không thể ra sức. Hình như trước mặt ồm ồm đau, cho dù hẳn hiển hách cỡ nào, cũng chỉ có thể yếu ớt chịu nhịn như vậy.

"Ách....." Nhẹ nhàng phát ra một tiếng.

Tịch Nguyệt vội vàng nhìn hẳn, sắc mặt hẳn ửng đỏ.

Nếu không phải mỗi đêm Tịch Nguyệt cũng đều cẩn thận giúp hẳn lau hạ nhiệt độ cho hẳn như vậy, có lẽ trạng thái hẳn sẽ càng nguy.

Cởi quần lót hẳn xuống, Tịch Nguyệt cũng không có lúng túng gì, vẫn là vô cùng nghiêm túc cẩn thận như cũ.

Nhìn da thịt thấy mà ghê này, Tịch Nguyệt không thấy chán ghét và sợ, có, đúng là có một chút đau lòng.

"Theo lý thuyết bình thường, người bệnh đậu mùa đều vẫn là lên mẩn từ gương mặt, hoàng thượng cũng còn may, phần nhiều là vị trí không nhìn thấy của thân thể. Dịch mụn nước chuyển thành giống mụn mủ màu vàng, mụn nước trở thành mụn mủ, chung quanh mụn nước đỏ ửng rõ rệt, da đỏ lên

hơi sưng, các chỗ mí mắt xuất hiện bệnh phù. Theo vi thần thấy, hôm nay đã coi như là giai đoạn thứ ba rồi. Mà tập quán giai đoạn này là sẽ càng thêm dễ dàng đột nhiên phát sốt gấp. Lúc này triệu chứng của Hoàng thượng đều là phù hợp. Chỉ cần mấy ngày này chúng ta tiếp tục cố gắng kiên trì, chờ đến giai đoạn cuối cùng, chính là kết vảy, thoát khỏi nguy hiểm."

Tịch Nguyệt thấy Cảnh đế dùng không ngừng lau vẫn không có dấu hiệu gì hạ sốt, cũng không nhứt chí, vẫn không ngừng động tác qua lại, Cảnh đế híp mắt, cứ nhìn nàng như vậy.

Giống như là nhìn đến trong lòng nàng.

Tịch Nguyệt thấy khóe mắt Cảnh đế có nước mắt, biết được đó cũng không phải nói hấn cảm động cỡ nào, mà bởi vì là liên quan thân thể tật bệnh.

Hắn cũng không thể khống chế, nhưng lần đầu thấy hấn nhếch nhác như vậy, Tịch Nguyệt nói không ra được cảm nhận.

"Không có chuyện gì, thần thiếp biết thân thể ngài không thoải mái, chúng ta nhịn một chút, chúng ta nhịn một chút có được hay không? Người sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì." Không biết là an ủi Cảnh đế hay là an ủi mình, Tịch Nguyệt không có để ý Trương thái y và Lai Hỉ, không ngừng tự lẩm bẩm.

Cảnh đế sử dụng chút hơi sức, nắm chặt tay nàng.

Tịch Nguyệt kinh ngạc nhìn hấn, không hiểu ý hấn.

"Người đi ra ngoài."

Bốn chữ đơn giản này, nhưng lại là hấn dùng hết sức lực nói ra.

Thấy đến tình trạng này hấn còn như vậy, Tịch Nguyệt cắn môi thật chặt, không chịu để cho nước mắt rơi xuống, ngẩng đầu lại.

Thái độ nàng kiên quyết: "Không được. Ngài chỉ cần an tâm dưỡng bệnh cho khoẻ, cái khác không cần ngài quan tâm."

Cảnh đế im lặng, sâu trong lòng của hấn, càng có một tí ý tưởng bồn thỉu.

Trên lý trí hấn biết, nếu tốt cho nàng, chính là nên để cho nàng rời đi. Nhưng về tình cảm lại rất hi vọng nàng có thể tiếp tục ở bên cạnh hấn, nói những lời đó an ủi hấn, khích lệ hấn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêm túc mà lại quật cường, Cảnh đế đã cảm thấy nhịp tim mình mãnh liệt, hấn không biết, đây là mình càng ngày càng không ổn, hay là càng ngày càng thích nàng.

Cũng hoặc là, vào thời điểm đau đớn bơ vơ này coi nàng như là cây cỏ cứu mạng.

Không, hấn là một người kiên cường, cho dù là đau đớn bơ vơ, hấn cũng sẽ không mềm yếu.

Cho dù là không thể đi ra ngoài, không biết tình huống bên ngoài, mỗi ngày bọn họ bị vây ở nơi này, Tịch Nguyệt vẫn nhẹ nhàng thoải mái dọn dẹp, không chỉ có bản thân nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả hấn, nàng cũng chăm sóc cực tốt.

Đây là một cô gái nhỏ mâu thuẫn thế nào.

Nàng ở bước ngoặt như vậy, không có oán trách, không có khổ sở, thậm chí không có nói yêu, tuy nhiên lại có thể không để ý an nguy bản thân tới làm tất cả những thứ này cho hấn.

"Nguyệt Nhi....."

Tiếng nói hần thật thấp, nhưng không nghĩ rằng thường ngày như vậy, bên trong có rất nhiều yếu ớt.

"Thần thiếp đụng đau ngài sao?" Tịch Nguyệt cực kỳ cẩn thận, nhưng vẫn lo lắng tổn thương hần.

"Nguyệt Nhi....."

Thấy hần không ngừng nỉ non, si ngốc nhìn mình. Tịch Nguyệt cũng không hiểu hần làm sao, chẳng qua đoán chừng có lẽ là hần bởi vì thân bệnh hoạn nặng, tinh thần tương đối yếu ớt?

Trừng mắt nhìn hần, Tịch Nguyệt vừa nhìn về phía Lai Hỉ, Lai Hỉ lập tức hiểu ý Thẩm quý phi.

"Ho khan" một tiếng, đụng Trương thái y bên cạnh một chút, Trương thái y lập tức hiểu chuyện quay đầu đi chỗ khác.

Thấy hai người đều không nhìn bọn họ.

Tịch Nguyệt cúi đầu hôn một cái trên mặt Cảnh đế, chỉ là bởi vì còn có người khác, chỉ chạm một cái bèn quay đầu đi rất nhanh, hai má hồng hồng, không nhiều lời.

Tiếp tục lau cho hần.

Cảnh đế không ngờ động tác của nàng, trong nháy mắt lại cảm thấy trong lòng đầy tràn vui sướng.

Đợi đến khi Lai Hỉ và Trương thái y xoay đầu lại, hiếm khi thấy Cảnh đế lại thoáng nhếch miệng lên nở nụ cười.

Cho dù là mấy ngày nay bận rộn, nhưng Tịch Nguyệt vẫn cảm thấy sống một ngày như một năm, đợi đến lúc mụn mủ của Cảnh đế bắt đầu nhăn rút khô lại, đỏ ửng chung quanh biến mất, mụn nước từ từ khô ráo, kết thành vảy dày màu vàng xanh, còn bắt đầu xuất hiện ngứa ngáy khó có thể chịu được, lúc này nhiệt độ từ từ hạ xuống về bình thường.

Tịch Nguyệt biết, đây là đã sắp chuyển biến tốt rồi.

Bởi vì rất ngứa, Tịch Nguyệt tự chủ trương, bèn trói đôi tay Cảnh đế lại.

Thấy động tác này của nàng, Cảnh đế trợn mắt ngoác mồm.

Có điều cũng may là trời thấy. Sau khi Cảnh đế mắc bệnh cách ly ngày thứ mười sáu, hẳn rồi cuộc khá hơn.

Mà ngoại trừ hẳn ra cũng không có bất kỳ kẻ nào bị lây lan. Nhắc tới lần này cũng đều nhờ Trương thái y và Vương thái y, nếu không phải là hai người bọn họ cẩn thận, có lẽ sự kiện lần này thế nào cũng sẽ tạo thành hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

.....

Một nháy mắt khi Cảnh đế đẩy cửa phòng ra thấy ánh mặt trời kia, một trận ánh nắng chói mắt chiếu qua.

Giơ tay lên che ánh nắng, thấy người quỳ ở cửa, Cảnh đế quay đầu lại, nhìn về thân thể nho nhỏ kia phía sau lưng.

Tịch Nguyệt quy củ đứng nơi đó, trên mặt cũng là vui sướng sống sót sau tai nạn.

Lần này, nàng lại thắng cược rồi, nhưng mà, nàng lại có bao nhiêu lần cơ hội có thể đánh cược đây?

Sau này, vẫn là ít đi ra ngoài thôi.

Nở nụ cười về phía nàng, Cảnh đế quay đầu lại.

"Chúng thần gặp qua hoàng thượng."

Cảnh đế hơi gật đầu.

Nếu hắn không sao rồi, vậy cũng rất nhiều chuyện phải xử lý, hắn tới đây cầu phúc lại chậm chạp chưa hồi cung, có lẽ đã khiến cho người khác hoài nghi.

Lúc trước chính là nói hắn bị bệnh thương hàn, muốn ở bên này nghỉ ngơi mấy ngày, dù rằng mọi người nghi ngờ, cũng không có cách nào.

Hôm nay hắn rốt cuộc không sao, thì lại cảm thấy dường như cách một đời người.

Mà lúc này tâm tình của hắn cũng đã rất khác biệt với lúc trước.

Nếu không sao, Cảnh đế bèn đổi phòng với Tịch Nguyệt. Mà phòng kia bị niêm phong lại, mỗi ngày làm chút công tác trừ độc bên ngoài.

Đi ra lâu như vậy, trong cung có lẽ là rất nhiều chuyện cũng rồi một nùi, Cảnh đế cũng không thể trì hoãn, vội vàng định ra đường về ngày hôm sau.

Cầm Tâm và Đào Nhi thấy chủ tử nhà mình không có chuyện gì, cuống loạn khóc lóc, thậm chí ngay cả Tịch Nguyệt cũng không ngừng rơi lệ, có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Thậm chí nàng đã làm xong dự tính xấu nhất, cũng may, tất cả những thứ này đều đi qua rồi.

Bọn họ không có việc gì, tất cả mọi người đều không có việc gì.

"Chủ tử, ngài không có chuyện gì, rốt cuộc ngài không có chuyện gì."
Cầm Tâm không ngừng lẩm bẩm.

Có lẽ người khác cũng có tình cảm tốt với Thẩm Tịch Nguyệt, nhưng cho dù ai cũng không có cách nào giống như nàng. Từ nhỏ chính là nàng chăm sóc chủ tử.

Trước kia Cẩm Tâm bèn đã quyết định chủ ý, nếu như chủ tử không còn, vậy nàng cũng muốn theo đi.

Sau lại nghe Đào Nhi tự lẩm bẩm nhắc tới Tiểu Chủ Tử, thì Cẩm Tâm lại thay đổi chủ ý.

Chủ tử thương yêu tiểu chủ tử như vậy, nếu như có chuyện gì, nàng nhất định phải hồi cung, hầu hạ Tiểu Chủ Tử.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng thì cũng trở nên kiên cường.

Tịch Nguyệt rửa mặt một phen, vui mình trong nước, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Sau đó chính là cả đêm ngủ ngon.

Đợi đến sáng sớm ngày hôm sau, Tịch Nguyệt nhìn bên cạnh cũng không có dấu vết người từng ngủ, biết vậy là Cảnh đế một đêm không về.

Đây là tự nhiên, Cảnh đế này rời kinh nhiều thời gian như vậy, trung gian có sai lầm như thế nào cũng không chắc chắn. Có lẽ mấy ngày này hẳn sẽ vô cùng bận rộn.

Quả nhiên, trong chốc lát thời gian đã thấy Lai Hi tới đây chào hỏi.

Nói là Cảnh đế bảo Thẩm quý phi thu dọn đồ của hắn xong, một lát trực tiếp xuất phát.

Tịch Nguyệt gật đầu đồng ý.

Về phần những thứ công vụ kia, nàng cũng không nói chen vào được mà cũng không hiểu.

Nghĩ có vài triều đại kia, cũng có cô gái thông minh nắm giữ triều chính, nhưng Tịch Nguyệt lại không có chí này.

Đến cả sự vụ hậu cung, nàng cũng không vội nhúng tay vào, nàng không rõ những chuyện này.

Cảnh đế là người quân thượng, là xứng đáng khen ngợi.

Bản thân nàng không cần thiết đoán mò những chuyện này vì hăn.

Quản tốt thân thể mình, đứa bé của mình, dieenddafnleequysddoon mỗi ngày sống nhàn nhã qua ngày, cũng vui sướng tốt cùng.

Trước khi Tịch Nguyệt ra cửa, đứng trong sân quan sát tất cả nơi này, trong lòng ngũ vị lộn xộn, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, sau này nàng không có cơ hội lại ở nơi đây nữa rồi. Ngược lại đáng tiếc vẻ đẹp tinh xảo như vậy.

Có điều nghĩ đến hai lần tới nơi này đều trải qua sống còn, nàng lại cảm thấy không đến vậy không có gì rồi.

Nàng rất quý trọng tính mạng mình.

"Chủ tử, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng."

Cầm Tâm và Đào Nhi trải qua chuyện này, đã trầm ổn hơn nhiều.

"Ừ, vậy đi thôi."

Đợi đi tới cửa lớn, đứng phải Cảnh đế, tuy Cảnh đế đã khỏi hăn, nhưng có lẽ là liên quan một đêm không ngủ, có chút tiều tụy, nhưng cũng không tính là đặc biệt không có tinh thần.

Thấy Tịch Nguyệt thì kéo nàng đến bên cạnh, săn sóc hỏi "Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?"

Trong những ngày hần bệnh nặng kia, hần đã biết, nàng vẫn luôn trông chừng hần, cho dù là nghỉ ngơi, ấy mà ngủ cũng không yên ổn.

Tịch Nguyệt gật đầu: "Thần thiếp ngủ rất ngon. Chỉ là hoàng thượng đều có vành mắt đen rồi."

Đưa tay xoa mặt hần, Tịch Nguyệt nỉ non.

Cảnh đế cười lắc đầu: "Ta là nam tử, lại không dùng xinh đẹp giành thắng lợi, vậy cũng có quan hệ gì. Đi thôi, không phải là nàng rất nhớ con sao? Chúng ta trở về gặp con."

Tịch Nguyệt cười tươi nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng rất nhớ con.

"Thân thể Hoàng thượng vừa khỏe, không thể vất vả như vậy, hôm nay chính là thời điểm yếu ớt mệt mỏi đấy. Cho dù vội trở về, nhưng xe ngựa này thật đúng là không thể quá nhanh, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi."

Cảnh đế lắc đầu: "Trẫm thì thật sự không sao."

"Vậy thần thiếp mệt mỏi." Tịch Nguyệt dí dõm kéo vạt áo hần.

Cảnh đế thấy nàng như thế, cười như gió xuân ấm áp.

"Được, theo nàng."

Trải qua chuyện này, Cảnh đế đã nổi lên tâm tư khác biệt đối với Tịch Nguyệt, vốn là hần vẫn luôn không hiểu, làm sao lại có một người yêu một

người khác như sinh mạng. Nhưng khi nhìn đến Tịch Nguyệt, thì hăn lại cũng có chút hiểu.

Hăn cho rằng chỗ dựa của mình lúc yếu ớt, thế nhưng khoảnh khắc khi mấy người từ trong phòng ra ngoài kia, hăn lại cảm thấy, thật sự không phải.

Lòng hăn, vẫn là tràn đầy lắm.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Đoàn người khi trở về cũng không hề vội vã, do Cảnh Đế mới khỏi bệnh nên Tịch Nguyệt vô cùng săn sóc. Cảnh Đế dường như rất hưởng thụ sự săn sóc của nàng.

Tịch Nguyệt không được xem là rất dịu dàng nhưng lại có một hương vị đặc biệt riêng.

Mọi người rời kinh gần một tháng, cuối cùng cũng về tới kinh thành, khi đặt chân vào kinh thành, Tịch Nguyệt cảm thấy chua xót không nói nên lời.

Lúc trước, thậm chí nàng cho rằng mình không còn có cơ hội về lại kinh thành nữa.

So sánh với Cảnh Đế thì thực ra Tịch Nguyệt có vẻ tiêu tụy hơn một chút.

Mấy ngày nay nàng tận tâm tận lực hầu hạ hân, Cảnh Đế tốt lên rất nhiều, nhìn qua cũng rất có tinh thần.

Gần một tháng này là thời gian Cảnh Đế và Tịch Nguyệt đứng giữa ranh giới sống chết, lúc này mọi người trong kinh thành cũng không dễ dàng gì.

Mỗi người đều có suy đoán riêng. Lúc những lời đồn náo loạn nhất thì lại truyền ra tin tức Cảnh Đế sắp trở về.

Lúc này mọi người mới có thể thả lỏng tâm tình.

Bất luận là quan lại trong triều hay là phi tần trong hậu cung thì đều có suy nghĩ riêng của mình.

Hoàng Thượng chậm chạp không trở về, mọi người đều vô cùng lo lắng, dù sao Hoàng Thượng trị quốc tài giỏi, nếu như hắc xảy ra chuyện, mấy vị hoàng tử đều còn nhỏ mà người duy nhất thích hợp cũng chỉ có Lục Vương gia có quan hệ không tốt với Hoàng Thượng.

Vì nguyên nhân này nên trong triều hầu như không có quan viên nào giao hảo với Lục Vương gia, nếu như Lục Vương gia lên ngôi thì tất nhiên là đã kích mang tính hủy diệt với tất cả mọi người.

Đồng thời trong hậu cung cũng có cùng đạo lý như vậy.

Nhưng may mà điều mọi người lo lắng không trở thành sự thật, Cảnh Đế thực sự khỏe mạnh trở về.

Ngoại trừ những người biết chuyện thì không một ai biết Cảnh Đế đã xảy ra chuyện gì.

Các vị phi thần theo thường lệ đứng ở cửa cung nghênh đón, sắc mặt Cảnh Đế cũng không có gì vui mừng, chỉ lạnh nhạt giải tán mọi người. Sau đó sắp xếp cho Tịch Nguyệt về cung, nhìn ánh mắt trông mong của nàng thì hẳn cũng biết là nàng vô cùng nhớ mấy đứa bé rồi.

"Nguyệt Nhi, cùng trăm đồn Thái Hậu về Tuệ Từ Cung đi."

Dứt lời, hắn không nhìn mọi người, rời đi, khác biệt rất lớn với dáng vẻ khiêm tốn ôn nhu ấm áp lúc trước.

Tịch Nguyệt nghe vậy vội vàng đi qua đồn Thái Hậu, Thái Hậu thấy sắc mặt Tịch Nguyệt hơi tiêu tụy thì hỏi: "Nguyệt nha đầu, đi đường mệt mỏi sao?"

Tịch Nguyệt cười gật đầu: "Có một chút, nhưng mà nghĩ đến sắp trở về đây thì lập tức như được tiếp thêm sức lực."

Thái Hậu đương nhiên là biết nàng nhớ mong mấy đứa bé. Gần một tháng không gặp, đừng nói là người làm mẫu thân như nàng, ngay cả bà nhiều ngày không gặp mấy đứa bé kia thì trong lòng cũng rất nhớ chúng.

Mọi người thấy Cảnh Đế và Thẩm Quý phi đỡ Thái Hậu rời đi thì cũng tự động rời đi.

Sau khi trở về Tuệ Từ Cung thì Thái Hậu cẩn thận nhìn Cảnh Đế.

"Triệt nhi, thân thể con thế nào rồi? Lúc trước truyền tin về nói con không khỏe, ai gia rất lo lắng."

Lúc trước Cảnh Đế cũng không cho Thái Hậu biết rõ tình trạng bệnh của mình.

Nghĩ một chút, cuối cùng Cảnh Đế vẫn nói sự thật cho Thái Hậu: "Thực ra, trẫm không phải là nhiễm phong hàn."

Thái Hậu không hề bất ngờ, thực ra ngay từ đầu bà đã nghi ngờ. Người ngoài không hiểu nhưng thực sự là bất kỳ gió thổi có lay nào trong cung này bà cũng biết.

Nếu Triệt nhi thực sự không sao thì tại sao lại phải khởi động ám vệ trong cung.

Mọi người ngồi xuống, Thái Hậu nhìn Cảnh Đế, đợi hần kể tường tận mọi chuyện.

"Trẫm mắc bệnh đậu mùa."

Chén trà Thái Hậu mới bưng lên hơi lung lay, nước trà bắn ra tuy tóe.

Quế ma ma vội vã dùng khăn lau cho Thái Hậu.

Đặt ly trà xuống, Thái Hậu kinh ngạc kiểm tra khắp toàn thân Cảnh Đế, khi nhìn thấy mấy nốt đỏ mờ mờ trên cánh tay hằn thì gương mặt biến sắc.

"Bệnh đậu mùa? Làm sao lại có thể mắc bệnh đậu mùa? Hiện tại đã không sao rồi chứ?" Nghĩ lại, đương nhiên là không sao rồi, nếu không thì đã không trở về.

Giọng nói của bà rất ghen ngào.

Cảnh Đế ôm mẫu thân của mình, an ủi: "Mẫu hậu yên tâm, trẫm đã không sao rồi. Lúc ấy ở trong điện cầu phúc ba ngày, sau khi ra ngoài thì ngứa xiu, không kịp sắp xếp mọi chuyện. Sau đó lại nghĩ chuyện này không thể truyền ra ngoài cho nên vẫn ở bên kia cách ly. Chỉ có ba người là Nguyệt Nhi, Lai Hỷ và Trương Thái y ở lại trong phòng chăm sóc trẫm."

Giọng nói của Thái hậu vẫn run rẩy: "Không sao, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi! Con muốn dọa chết mẫu hậu sao! Con không biết mẫu hậu lo lắng thế nào đâu. Tất cả ám vệ trong cung đều được khởi động, khi đó ai gia đã cảm thấy mọi chuyện không ổn rồi."

Cảnh Đế cũng nghĩ đến điểm này.

"Mẫu hậu, nhi tử đã trở lại, tất cả đều đã qua, đã qua rồi."

Thái Hậu có thể chịu được kích thích lớn này nhưng vẫn không chịu buông cánh tay Cảnh Đế ra, hai mẹ con ngồi sát cạnh nhau.

Quế ma ma thấy không khí đã bình ổn lại thì sắp xếp cung nữ đưa mấy vị tiểu hoàng tử và tiểu công chúa đến đây.

Không lâu sau thì đám người Hạnh Nhi đã đến.

Lúc này Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia đang đọc sách ở Thượng Thư Phòng nên không có ở đây.

Tịch Nguyệt không nén được tâm tình kích động của mình, vội vàng đứng lên.

Thái Hậu thấy nàng như vậy thì cũng hiểu tâm tình của nàng.

"Nhanh ôm mấy đứa nhỏ đến cho chủ tử của các người."

Tịch Nguyệt nhanh chóng bước lên đón lấy Kiều Kiều, chỉ mới qua một tháng thôi mà Tiểu Kiều Kiều đã lớn hơn trước rất nhiều.

Được mẫu thân của mình ôm vào lòng, dường như Tiểu Kiều Kiều cảm nhận được khí tức quen thuộc, 'oa' một tiếng khóc lên, giống như phát tiết những ủy khuất của mình.

Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi ở bên cạnh nghe thấy tiếng khóc của tỷ tỷ thì cũng khóc theo.

Tịch Nguyệt không ngừng rơi lệ, vừa đung đưa đứa bé vừa dỗ: "Đừng khóc, bảo bảo đừng khóc, tiểu bảo bối của mẫu thân đừng khóc...."

Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi không được mẫu thân ôm nên tiếng khóc cũng lớn hơn tỷ tỷ nhà mình.

Cảnh Đế không nhịn được đi qua ôm lấy hai đứa bé vào lòng, được phụ hoàng ôm lấy, hai đứa bé lại càng khóc lên.

"Nhìn xem những đứa bé này cũng cảm thấy ủy khuất..." Thái Hậu cũng lau nước mắt.

Nghĩ đến thiếu chút nữa thì mất đi người con trai này, tâm tình của Thái Hậu cực kỳ kém.

"Ngoan, đừng khóc. Con trai sao lại khóc lóc như vậy?"

Vào trong nội thất, đặt ba đứa bé xuống giường sưởi, Tịch Nguyệt thấy mình đi đường xa trở về dinh không ít bụi bẩn nên không chịu chạm vào da thịt của mấy đứa bé.

Mặc dù không chạm vào con nhưng Tịch Nguyệt vẫn chơi đùa với con một lúc lâu.

Hồi lâu, mấy tiểu tử kia mệt mỏi, cuối cùng cũng ngủ.

Tịch Nguyệt hơi xấu hổ nhìn Thái Hậu và Cảnh Đế.

Thái hậu mỉm cười: "Các con đường xá xa xôi mới trở về, về cung rửa mặt thay đồ đi, ba đứa bé đã ngủ, tạm thời đừng ôm chúng về. Chút nữa mấy đứa nhỏ tỉnh thì ai gia sẽ bảo Quế ma ma đưa mấy đứa bé về cho con."

Thái Hậu chỉ nói mấy lời như vậy nhưng cũng tự tay đỡ nàng dậy.

"Nha đầu ngọc, nhanh về cung của con đi."

Tịch Nguyệt gật đầu.

Khi hai người ra khỏi Tuệ Từ cung, Cảnh Đế nắm chặt tay Tịch Nguyệt.

"Cùng trăm trở về Tuyên Minh Điện đi. Trời lạnh, đun nước còn cần có thời gian, không phải là nàng thích ôn tuyền ở Tuyên Minh Điện sao?"

Tịch Nguyệt gật đầu, đương nhiên là nàng đồng ý rồi.

So với nước ấm do được đun nóng thì nàng càng thích ôn tuyền tự nhiên hơn, khiến cho người ta có cảm giác rất khác biệt.

"Tạ Hoàng Thượng ân điển."

Mấy ngày nay, trên đường trở về Tịch Nguyệt luôn cảm thấy Cảnh Đế đối xử với nàng không giống như trước, trong lòng có chút cao hứng, lại có chút không cho là đúng. Hẳn như vậy cũng chỉ vì nàng ở bên cạnh hắn khi hắn ở trong tình trạng nguy kịch nhất mà thôi.

Đã lâu không về Tuyên Min Điện như Cảnh Đế cũng không thấy xa lạ, giống như đây mới là nơi hắn nên ở, cảm thấy đây mới là nơi hắn có thể thả lỏng.

Bảo Lai Hỷ chuẩn bị quần áo sau đó lôi kéo Tịch Nguyệt đi vào ôn tuyền ở hậu thất.

Tịch Nguyệt cởi áo cho Cảnh Đế, mấy ngày hôm nay ngày nào nàng cũng thay đồ cho hắn, trái lại luyện được kỹ xảo rất thành thạo.

Cảnh Đế giống như lúc còn bị bệnh, đứng im đợi nàng hầu hạ mình.

Tịch Nguyệt cởi y phục cho hắn xong thì đặt một bên, khi nhìn thấy cây côn thit bên dưới của hắn hơi bành trướng thì đỏ mặt. Hai người đã có hơn một tháng không làm chuyện đó rồi.

Tuy Cảnh Đế có phản ứng nhưng mà cũng không làm gì nàng, trực tiếp bước vào ôn tuyền.

Nói với nàng: "Nhanh cởi y phục xuống đây."

Tịch Nguyệt gật đầu sau đó bắt đầu cởi y phục của mình, lại cảm thấy cởi y phục của mình còn không thành thạo bằng cởi y phục của hắn.

Ngại ngùng một lúc, nàng dùng hai tay ôm lấy ngực, khó khăn che chắn bộ ngực đầy đà của mình.

Cảnh Đế thấy nàng như vậy cũng không nói gì, chỉ ngửa người dựa vào ghế đá dưới nước.

Tịch Nguyệt thò một chân xuống thăm dò sau đó cả người ngâm vào phong nước.

Thở ra một hơi, thật là thoải mái.

Nàng ngoan ngoãn đi đến nên người Cảnh Đế, dựa vào cạnh hắt, trong ao này chỉ có hai cái ghế đá mà hai cái ghế này đặt song song cạnh sát nhau.

Khi nàng chậm chậm dựa vào thì không hề phát hiện ra khoe miệng của hắt hơi cong lên.

Tịch Nguyệt nằm dựa xuống xong thì chỉ còn đầu là nổi trên mặt nước.

Nghiêng nghiêng đầu nhìn Cảnh Đế ở bên cạnh.

Thân thể của Cảnh Đế do bị bệnh đậu mùa nên có mấy vết sẹo nhỏ, có lẽ do mới khỏi nên nhìn qua cũng hơi dọa người nhưng mà Tịch Nguyệt lại không sợ. Thậm chí nàng đã từng tiếp xúc với dáng vẻ dọa người hơn của hắt, có lẽ chính hắt nhìn thấy dáng vẻ đó của mình thì cũng sẽ chán ghét.

Thấy Tịch Nguyệt đánh giá cơ thể hắt, Cảnh Đế cũng cúi xuống nhìn một chút, hắt là nam nhân không để ý đến những thứ này nhưng mà hắt lại không muốn nhìn thấy ánh mắt chán ghét của nàng.

Lại nhìn nàng, phát hiện trong mắt của nàng không hề có sợ hãi và chán ghét như hắt nghĩ.

Không kìm được cảm xúc của mình, hắt hỏi: "Nàng không sợ sao?"

Tịch Nguyệt nghi hoặc hỏi: "Vì sao thiếp lại phải sợ?"

Vốn còn muốn nói mấy câu nhưng mà Tịch Nguyệt lại cảm thấy không nên nói những điều đó cho nên nuốt những lời còn lại vào bụng.

Mặc dù nàng không nói nhưng Cảnh Đế cũng nghĩ tới.

Đúng vậy, nàng đã từng nhìn thấy dáng vẻ còn đáng sợ hơn của hắn, hiện giờ thì có là gì chứ?

Nhưng mà nghĩ lại, hắn có chút không tự nhiên nói với nàng: "Trương Thái y nói, nếu như kiên trì uống thuốc, qua nửa năm hoặc một năm nữa thì những vết sẹo sẽ không rõ như vậy nữa."

Tịch Nguyệt 'xì' một tiếng, nhú mày nhìn hắn: "Hoàng Thượng thực sự là người thích chưng diện như vậy sao?"

Lời này có ý trêu chọc hàm súc. Cảnh Đế bật cười, xoay người đè nàng dúi thân.

"Nàng chê cười trẫm sao?"

Hai người đã lâu không làm chuyện đó, Tịch Nguyệt hơi ngượng ngùng, gương mặt đỏ lên.

Lắc đầu, hơi đẩy hắn ra.

Cảnh Đế thấy hai má vốn đầy thịt của nàng vì mệt mỏi mà gầy đi. Hai má vì nhiệt độ của ôn tuyền nên hơi ửng đỏ, câu hỏi vừa rồi lập tức bị hắn quăng ra sau đầu.

Mạnh mẽ tách đôi chân của nàng ra, sau đó động thân một cái.

Tiếp đó nữa, là một đợt đong đưa rất lâu sau cũng không kết thúc....

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Cảnh Đế cũng không công bố với bên ngoài là mình mắc bệnh đậu mùa.

Đương nhiên, nhiều người cũng có thể suy đoán được Cảnh Đế không phải chỉ mắc bệnh thương hàn nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì lại không biết.

Sau khi Cảnh Đế trở về triều đình thì đã có một loạt hành động, đầu tiên là thăng chức cho Chu Nam và Phó Cẩn Du.

Thực ra từ trước thì mọi người đều hiểu rằng Chu Nam là một trong những tâm phúc của Cảnh Đế nhưng mà do Chu Nam còn quá trẻ lại không có gia thế nên chức quan của hắn không cao. Lần này, sau khi trở về kinh thành Chu Nam lại được quản lý tất cả binh mã và việc tuần tra kinh thành.

Nếu không phải là vô cùng tin tưởng thì tuyệt đối không thể nào giao những việc này cho một mình hắn.

Còn Phó Cẩn Du thì trở về kinh thành trước Cảnh Đế ba ngày, trước đó hắn đã phụng lệnh Hoàng Thượng ra ngoài làm việc.

Sau khi hắn trở về kinh thành thì được phong làm Chính hị phẩm Đại học sĩ.

Riêng hai thay đổi đó đã khiến cho mọi người kinh ngạc nhưng cho dù như vậy thì cũng không có ai dám phản đối. Một phần là do tính tình của Cảnh Đế, một phần còn lại là do Chu Nam xuất thân hàn môn, tính cách cô

độc lạnh lùng, người như vậy cho dù có được thăng quan thì cũng chưa chắc đã tiến được xa.

Mà Phó Cẩn Du lại là con trai của Phó Tướng, lại càng không ai dám chạm vào hắn.

Ngoài hai người này ra thì cha con Thẩm gia cũng được thăng chức.

Phụ thân của Thẩm Quý phi được thăng tới Nhị phẩm còn ca ca của Thẩm Quý phi thì lại được điều đến dưới trướng của Chu Nam, tuy chỉ thăng lên hai cấp nhưng ai cũng hiểu được tầm quan trọng của vị trí này.

Cho dù là Nhị thúc không hề xuất sắc của Thẩm Quý phi cũng được thăng lên ba cấp. Vị trí này cũng không quan trọng nhưng quả thực đã thể hiện Hoàng Thượng rất quan tâm đến Thẩm gia.

Cũng giống như vậy, hai vị thái y cũng được thăng chức.

Lần này Hoàng Thượng xuất cung lâu như vậy mới trở về, mọi người đều suy đoán đã xảy ra chuyện gì. Người khác thì cảm thán may mắn tại sao lại luôn rơi xuống người kẻ khác.

Rất nhiều người đều như vậy, bình thường chỉ nghĩ đến người khác đã chiếm được cái gì, không hề nghĩ tới người ta đã trả giá nhiều tâm huyết đến mức nào để đạt được điều đó.

Vốn mọi người suy nghĩ nhiều nên lời đồn cũng nhiều, nhưng mà chỉ qua vài ba ngày thì có một tin đồn khác được truyền ra.

Nói khi Cảnh Đế tế thiên không phải mắc bệnh thương hàn mà là nhiễm bệnh đậu mùa.

Chính là nhờ Thẩm Quý phi ngày đêm chăm sóc nên mới có thể khỏi hẳn.

Như vậy thì mọi người có thể hiểu được vì sao Thẩm gia lại có thể mới có thể một bước lên mây, vì sao vị trí của nhiều người lại thay đổi như vậy.

Tịch Nguyệt ở trong cung nghe được điều này, nhúu mày khó hiểu.

Nhưng mà nghĩ một lát thì cũng có suy đoán của mình, có thể nào chuyện này là do chính Hoàng Thượng truyền ra hay không.

Dì sao thì lúc đó cũng không có ai dám nói ra sự thật.

Mà những lời đồn này dường như đặc biệt có lợi cho nàng. Mặc dù có chút tự dất vàng lên mặt mình nhưng mà nàng thực sự cảm nhận được đây là do Cảnh Đế làm.

Nàng đỏ mặt nhớ tới đêm hôm đó. Sau khi hai người vận động một phen thì hắc ôm nàng nói phân vị của nàng đã đứng đầu tứ phi rồi, nhanh như vậy đã tiếp tục thăng phân vị thì không thích hợp, nhưng mà hắc sẽ đền bù cho nàng bằng cách khác.

Tịch Nguyệt không rõ vì sao lại phải đền bù, nàng cười, khéo léo từ chối. Không phải là nàng giả vờ mà là thực sự cảm thấy không cần.

Thật không ngờ Cảnh Đế để lại đền bù bằng cách thăng chức cho người của Thẩm gia.

Cầm Tâm ở bên cạnh vui mừng nói: “Chủ tử, Hoàng Thượng vẫn rất xem trọng người.”

Tịch Nguyệt nhúu mày: “Những lời như vậy về sau không được nói nhiều nữa. Không phải là Hoàng Thượng coi trọng bản cung. Có lẽ là phụ thân và ca ca đã làm tốt điều gì cho nên mới được Hoàng Thượng khen ngợi. Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, Hoàng Thượng cũng sẽ không vì một người trong hậu cung mà trọng dụng người nào trên triều.”

Cầm Tâm vừa nghe thì sợ hãi đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mặc dù Hoàng Thượng quả thực có vài phần tình nghĩa với chủ tử nhưng nàng cũng không thể nói như vậy.

Nghĩ đến Hiền phi kia, không phải là đã có kết cục thê thảm rồi sao.

“Là nô tỳ đã vượt qua quy củ rồi.”

Tịch Nguyệt cười: “Có chuyện mừng đương nhiên là tốt nhưng mà chúng ta cũng cần phải cảnh giác, không được để niềm vui che mờ ý trí. Địa vị càng cao thì người muốn nhà chúng ra sập đổ càng nhiều.”

Cầm Tâm gật đầu.

Nghĩ đến chuyện khác, nàng hỏi: “Chủ tử, sáng sớm hôm nay nô tỳ nhận được tin tức trong phủ truyền đến. Nói là muốn tìm cho Uyển Như tiểu thư một hôn sự tốt. Hỏi xem người có chỉ điểm gì không?”

Lúc trước hình như Nhị thẩm cũng đã chọn hôn phu cho Uyển Như rồi. Tuy rằng không được tuyển nhưng dù sao cũng là một trong số những người được vào diện tuyển chọn, hơn nữa còn được Cảnh Đế khen ngợi. Quan trọng nhất là biểu tỳ của nàng ấy hiện tại là phi tử có phân vị cao nhất trong hậu cung, như vậy thì sao có thể không khiến cho người ta đổ xô vào chứ?

Có lẽ là bị tình trạng như vậy làm cho hoa mắt cho nên Nhị thẩm càng ngày càng khủng hoảng, trên phương diện lựa chọn vị hôn phu cho Uyển Như thì cũng khắt khe hơn rất nhiều.

Vốn đã như vậy, hiện nay Nhị thúc lại thăng lên ba cấp, mà phụ thân của Thẩm Tịch Nguyệt cũng thăng tới Nhị phẩm.

Như vậy xem ra Thâm gia không lo không có lúc hiển hách, trên việc lựa chọn con rể thì lại càng không biết nên chọn thế nào.

“Chuyện này bản cung cũng không có chủ ý gì, bản cung vẫn ở trong thâm cung nội viện này, không biết nhiều về người bên ngoài. Nói ra thì không bằng bọn họ ở bên ngoài. Nhưng mà ta nghĩ vẫn nên lựa chọn một nhà yên phận, gia phong trong sạch thì mới tốt. Không nói đến điều gì khác, chỉ nhìn Uyển Như tính tình đơn thuần nhất gan, bất luận thế nào thì cũng không thể để nàng gả đi mà phải chịu ủy khuất.”

Cẩm Tâm nghe chủ tử nói xong thì gật đầu.

“Nô tỳ hiểu rồi, chút nữa sẽ truyền tin tức ra ngoài.”

“Chuyện này vẫn cần tổ mẫu giải quyết.”

Cẩm Tâm vừa nghe đã hiểu. Quả thực là xem tính tình Nhị phu nhân thì bà có lẽ sẽ thích những nhà giàu có gia thế hiển hách. Nhưng mà so với giàu có hay hiển hách thì nhân phẩm càng quan trọng hơn.

Vẫn là để lão phu nhân quyết định thì ổn thỏa hơn.

Tịch Nguyệt nhìn Cẩm Tâm lui ra, suy nghĩ lại bay xa.

Cưới vợ phải cưới vợ hiền, quả nhiên là như vậy.

Tuy rằng kiếp trước Thâm gia sụp đổ là do bị giận chó đánh mèo nhưng mà Thâm Tịch Nguyệt vẫn không thích Bạch Tiểu Điệp luôn ra vẻ hiền lành yếu đuối.

Nàng nhớ rõ khí đó nàng ta luôn để cho tổ mẫu và ca ca phải hao tâm tổn lực vì nàng ta. Hiện tại cưới Mẫn Vân Anh, quả nhiên mọi chuyện cũng khác. Thỉnh thoảng tổ mẫu truyền tin đến cũng khen nàng ấy, cảm thấy nàng ấy quản gia rất tốt.

Mà đại ca Thẩm gia Thẩm Thư Bình vốn là một người do dự không quyết đoán, hiện tại xem ra cũng không tồi, lại càng không chịu thua kém bất kỳ ai.

Tiếp theo lại nghĩ đến chuyện của biểu tỷ, hy vọng mọi chuyện không phức tạp như nàng nghĩ.

“Khởi bẩm chủ tử...” Giọng nói của Hạnh Nhi từ ngoài cửa truyền vào.

Thì ra là Nghiêm Vũ và Nghiêm gia đến thăm nàng.

Tịch Nguyệt nhìn ba đứa bé đang ngủ ngon lành thì cũng biết là hai nhóc con kia không phải là đến thăm nàng.

Tươi tươi đón hai cậu bé.

Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia thấy ba đứa bé đều đang ngủ thì khoe miệng hơi hạ xuống, dường như hơi mất mát.

Tịch Nguyệt vội bảo Hạnh Nhi chuẩn bị đồ ngọt.

Xem hai hai cậu nhóc này vừa từ Thượng Thư Phòng tới đây. Hiện tại là tuổi ăn tuổi lớn, hai cậu nhóc đều rất nhanh đói. Tuổi của hai cậu nhóc không lớn, thích nhất là ăn đồ ngọt, lại càng yêu thích tay nghề của Xảo Ninh.

Từ khi sinh ba đứa bé thì Tịch Nguyệt lại không thích đồ ngọt như trước mà ngược lại, nàng thích món ăn thanh đạm một chút.

Nhưng mà tuy Tịch Nguyệt không thích nhưng hai vị tiểu hoàng tử lại vô cùng yêu thích.

Cũng vì như vậy nên mỗi ngày Xảo Ninh đều chuẩn bị một chút đồ ngọt, cho dù Tịch Nguyệt không thích thì vẫn có hai vị tiểu hoàng tử. Hai vị tiểu hoàng tử không đến thì tỷ muội các nàng cũng rất thích ăn đồ ngọt.

Có người yêu thích tay nghề của mình là chuyện khiến cho Xảo Ninh vui vẻ nhất.

Vì chút nữa hai cậu nhóc phải về Tuệ Từ Cung ăn trưa nên Tịch Nguyệt cũng không cho chuẩn bị quá nhiều.

Không lâu sau, Xảo Ninh bê đồ ăn đã làm xong bước vào. Mở cái nắp hình hoa bách hợp lên thì chính là một chén chè táo đỏ trong suốt.

Táo đỏ kia kết hợp với chén ngọc xanh biếc trong lại càng bắt mắt.

Hai cậu nhóc cũng không khách sáo, vội vàng bưng bát ngọc, không cần người nào hầu hạ, chẳng bao lâu sau hai cái bát đã thấy đáy.

Ở một tiếng nhỏ nhỏ, Nghiêm Vũ nhìn Thẩm Tịch Nguyệt: “Quý phi nương nương, tại sao các đệ đệ muội muội còn chưa tỉnh?”

Như lúc trước thì giờ này bọn chúng đã dậy rồi, hai nhóc đặc biệt tới thăm chúng mà mấy đứa nhỏ không có lương tâm này lại vui vẻ ngủ say.

Thực ra hôm nay ba đứa bé ngủ hơi muộn, Tịch Nguyệt đương nhiên là không muốn đánh thức chúng.

Nàng dặn dò: “Vũ Nhi và Gia Nhi nhỏ giọng một chút... Hôm nay đệ đệ và muội muội ngủ muộn, có lẽ một chút nữa cũng sẽ không tỉnh đâu.”

Tuy rằng Nghiêm Vũ rất muốn đệ đệ và muội muội tỉnh lại nhưng cậu bé là một người hiểu chuyện, gật gật đầu.

“Ta biết rồi.” Cậu bé dùng giọng nói mềm mại nói.

Ngồi trên giường, cậu bé cảm thán: “Không biết là mấy đứa bé này khi nào mới lớn lên.”

Tịch Nguyệt bật cười: “Chính Vũ Nhi và Gia Nhi cũng chỉ là một đứa trẻ, còn cảm thán khi nào bọn chúng mới lớn lên?”

“Bọn ta đương nhiên là đã trưởng thành rồi, không phải là em bé một tuổi.”

Tịch Nguyệt nghe cậu nói những lời này thì càng cười tươi hơn.

“Vậy, nếu không phải là em bé một tuổi thì tại sao hai người còn không cao bằng ta? Vì sao lại phải đi Thượng Thư Phòng học tập?”

Quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Vũ đỏ ửng lên. Quý phi nương nương này, lúc nào cũng như vậy, rất thích bắt nạt và trêu chọc bọn họ, đúng là đáng giận!

“Nếu người cứ có dáng vẻ này thì phụ hoàng sẽ không thích người đâu.” Cậu bé nghiêm túc nói.

Nghiêm Gia ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý. Quý phi nương nương này đúng là quá kỳ lạ rồi.

Tịch Nguyệt nhú mày: “Hả? Thật không? Nhưng mà, tại sao ta lại cảm thấy phụ hoàng của hai người thích ta nhất vậy?”

“Không biết xấu hổ.” Hai cậu bạn nhỏ đồng thời châm chọc nói.

Tuy rằng Thẩm Quý phi nương nương là đáng giận nhất, không biết ninh nọt nhất nhưng mà hai cậu bé cũng thích đến Khánh An Cung nhất. Hai cậu luôn cảm thấy Thẩm Quý Phi sống động hoạt bát như thế này rất thú vị. Ba đứa bé bướng bỉnh nghịch ngợm kia cũng rất đáng yêu.

“Không phải là hai người ghen tị chứ?” Tịch Nguyệt đưa mắt liếc hai cậu bé.

Thấy dáng vẻ của nàng, Nghiêm Vũ thở dài như người lớn: “Người đang nghĩ cái gì vậy chứ! Thật là nhàm chán! Ta thực sự không rõ vì sao phụ hoàng lại sủng ái người như vậy, rõ ràng là vừa ngốc vừa không đáng yêu.”

Dáng vẻ này thực giống như đang tiếc hận cho phụ thân của mình.

Tịch Nguyệt đưa tay che khóe môi đang cong lên, quay đầu đi.

Hai cậu bé cảm thấy nơi này thú vị, thực ra Tịch Nguyệt cũng cảm thấy như vậy. Trong cung này chỗ nào cũng là mưu toan tính toán, chơi đùa với hai đứa trẻ không có tâm cơ này thực sự là một chuyện rất tốt đẹp!

Lại nhìn Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia. Nghiêm Vũ lúc trước luôn chờ đợi được phụ thân quan tâm, hiện nay tuy Cảnh Đế thay đổi không nhiều nhưng cũng đã khiến cho cậu bé rất vui vẻ. Về sau còn có ba đứa bé kia, mỗi ngày của Nghiêm Vũ lại càng thêm bận rộn. Hiện tại, theo như Tịch Nguyệt thấy thì vị trí của Cảnh Đế trong lòng cậu bé cũng đã xếp dưới Tiểu Kiều Kiều rồi.

Còn Nghiêm Gia, vì liên quan đến Đức phi cho nên cậu bé nhát gan hơn trước rất nhiều, nhưng cho dù như vậy thì khi đi bên cạnh Nghiêm Vũ thì cũng rất vui vẻ.

Không có Đức phi ở giữa gây xích mích, quan hệ của hai huynh đệ bọn chúng tốt hơn rất nhiều.

Đại khái trẻ con đều như vậy, đều tò mò với những đứa trẻ nhỏ hơn mình.

Hiện tại có Tiểu Kiều Kiều, Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi, hai đứa bé này cũng vì vậy mà thực sự có dáng vẻ của đại ca ca.

Tịch Nguyệt không phải là hy vọng tất cả những điều này trở thành đã lót đường cho tương lai của con mình. Nàng chỉ hy vọng con của mình và

huynh đệ của chúng không giống như huynh đệ Cảnh Đế.

Cho dù hiện tại đã trưởng thành như vẫn còn thương tích. Người khác không hiểu nhưng Tịch Nguyệt là hiểu rất rõ sự tổn thương của Cảnh Đế.

Gia đình đế vương tuy nhiều mưu toan tính toán nhưng nếu như từ nhỏ đã được dạy dỗ thì hẳn là có thể ở chung hòa thuận.

Không chỉ riêng mấy đứa bé của nàng, cả Vũ Nhi và Gia Nhi đáng yêu cũng phải vui vui vẻ vẻ, không cần tính kế mà lớn lên.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Tin tức này vừa được truyền ra thì Thái Hậu đã đứng ngồi không yên, tuy biết tất cả những điều đó đều là do Cảnh Đế truyền ra nhưng bà vẫn không nhin được mà hỏi con trai mình.

“Ngược lại ai gia lại cảm thấy mỗi lần hai con xuất cung với nhau thì đều có chuyện nguy hiểm xảy ra, đúng là không thông thuận chút nào!”

Cảnh Đế ngồi ở đầu giường bên kia, sắc mặt không hề thay đổi.

“Thực ra trẫm lại cảm thấy Thẩm Tịch Nguyệt là thần bảo hộ của trẫm.”

Thái Hậu thấy con trai không lộ ra vẻ khác thường gì nhưng lại nói ra những lời như vậy, hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Những lần nguy hiểm đó không phải là họa do con người gây ra mà là thiên tai, trẫm nhớ rõ trong thời khắc sống còn đó, Thẩm Tịch Nguyệt cũng giống như mẫu hậu vậy, có chuyện gì cũng đều oán trách bản thân mình, cảm thấy đó là do mình gây ra. Nhưng mà khi trẫm bất lực nằm ở đó thì lại cảm thấy bất luận là lần trước hay lần này, nếu như không có nàng thì trẫm đã không sống được đến ngày hôm nay. Nếu như nguyên nhân gây ra hai chuyện này là nàng thì đương nhiên là trẫm sẽ cảm thấy tất cả đều là lỗi của nàng, nhưng mà hai chuyện này đều là do trẫm.”

Cảnh Đế uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Mỗi khi trẫm gặp nguy hiểm, nàng lại ở bên cạnh trẫm, bất luận là lần trước rơi xuống sườn núi hay là lần này nhiễm bệnh đậu mùa. Nếu như không phải nàng, sợ là mẫu hậu đã

không thể nhìn thấy nhi tử rồi. Không biết vì sao trẫm lại cảm thấy nàng là thần bảo hộ của nhi tử, thời thời khắc khắc che chở an nguy của trẫm.”

Thái Hậu nghe Cảnh Đế nói vậy cũng thở dài: “Nói như vậy thì cũng đúng. Có lẽ Thẩm Tịch Nguyệt này thực sự có duyên với Nghiêm gia. Các người từ người nhỏ đến người lớn có ai không có quan hệ tốt với nàng chứ. Ai gia thấy cũng cảm thấy kỳ lạ. Tính cách của Vũ Nhi như vậy mà lại có thể ở chung với nàng.”

Ngón tay Cảnh Đế gõ gõ bàn: “Mẫu hậu yên tâm, nhân phẩm của Thẩm Tịch Nguyệt không có vấn đề gì, Vũ Nhi và Gia Nhi có quan hệ tốt với nàng cũng là điều tốt. Trẫm hy vọng mấy huynh đệ bọn chúng sẽ không giống như chúng ta.”

Thái Hậu nghe được lời nói đó, hơi ngẩn ra sau đó chua xót gật đầu.

Hai người im lặng không nói.

Qua một lúc lâu sau Thái Hậu lại hỏi: “Ai gia không nên hỏi chuyện triều chính nhưng mà nghe nói gần đây con nâng đỡ người của Thẩm gia lên. Nếu như con cảm thấy Nguyệt nha đầu tốt thì lại tăng phân vị cho nàng là được, vì sao phải làm như vậy?”

Cảnh Đế cười: “Mẫu hậu nói cái gì vậy. Tịch Nguyệt đã là người đứng đầu tứ phi, làm sao có thể thăng tiếp được nữa? Thăng tiếp thì sẽ là Hoàng quý phi rồi. Tuy trẫm cảm thấy nàng rất tốt nhưng nếu như bảo trẫm cất nhắc nàng đến vị trí kia thì trẫm lại cảm thấy không thực sự cần thiết. Không tăng phân vị cho Thẩm Tịch Nguyệt mà lại thăng chức cho nam nhân của Thẩm gia đương nhiên là có đạo lý của trẫm. Phụ thân của Thẩm Tịch Nguyệt tuy không quá thông minh nhưng cũng là một người có năng lực, vị trí hiện tại quả thực rất thích hợp với ông ấy. Thăng chức cho những người khác của Thẩm gia cũng vì nguyên nhân như vậy, trẫm sẽ không vì

việc tư mà để ảnh hưởng đến chuyện công. Nếu không thì tại sao Phó Cẩn Du lại có thể trở thành Đại Học Sĩ chứ?”

Thái Hậu suy nghĩ, quả nhiên là như vậy.

Bà hiểu rất rõ con trai của mình sẽ không bị chuyện tình cảm chi phối, hiện tại nói ra cũng cảm thấy thực sự là như vậy.

Tuy từ trước đến giờ con trai chưa từng hỏi chuyện của bà với Phó gia nhưng mà hẳn là một người thông minh như vậy, sao có thể không rõ chứ!

Cho nên khi tuyển chọn việc hôn nhân cho Nhạc Phong hẳn đã nhắc đến Phó Cẩn Du, đây đúng là tát một cái vào mặt Phó gia mà.

“Chuyện của Nhạc Phong cũng không nên kéo dài quá lâu, con thấy thế nào?”

Cảnh Đế híp mắt: “Chút nữa trăm trở về sẽ hạ lệnh, ngày mai để cho Thẩm lão phu nhân mang theo nữ quyến vào cung gặp Thẩm Quý phi. Sau đó sẽ tứ hôn. Người cảm thấy thế nào?”

Thái Hậu gật đầu.

Lại nghĩ một chút: “Để ai gia gặp mặt nàng ấy đi, cho nàng ấy chút thể diện, cũng giúp sau này nàng ấy ở phủ Thừa tướng không phải chịu khổ cực.”

Cảnh Đế gật đầu không hề để tâm đến chuyện này.

Cứ như vậy Thái Hậu liền cảm thấy đúng là bà suy nghĩ nhiều.

Cũng phải trách bà, tùy tiện nghe lời của người ngoài là lại dao động. Thực ra con là do chính bà nuôi lớn, có thể không hiểu tính cách của hẳn sao?

Nếu như nói hăn yêu một người con gái, toàn tâm toàn lực tính toán cho nàng, tính toán cho người thân của nàng thì làm sao có thể chứ?

Lại nghĩ đến Thẩm Tịch Nguyệt không cần cả tính mạng để bảo vệ Cảnh Đế, Thái Hậu thờ dài, đúng là một đứa nhỏ si tình!

Thực không uổng mình đã thương nàng như vậy.

Thấy sắc mặt của Thái Hậu hơi mệt mỏi, Cảnh Đế đứng dậy rời đi.

Vì đã vào đông nên gió rất lớn, Cảnh Đế đi trong gió, không hề sử dụng kiệu.

Sao hăn lại không biết chứ, nếu như hăn thực luôn luôn bảo vệ Thẩm Tịch Nguyệt, biểu hiện mình thực sự yêu thích nàng thì sao Thái Hậu có thể thực lòng đối xử tốt với nàng chứ? Bất luận thế nào Thái Hậu cũng là mẫu thân của hăn, mà Tịch Nguyệt là nữ tử mà hăn thích nhất, mà có lẽ không chỉ là thích, đã là yêu rồi!

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu, đừng nói là hoàng gia, cho dù là gia đình bình thường thì cũng không được hài hòa.

Chỉ có khi Thái Hậu biết hăn không có tình cảm với Tịch Nguyệt lại thấy Tịch Nguyệt luôn luôn bảo vệ hăn thì khi đó bà mới càng đồng tình với nàng, càng thực lòng yêu thương Tịch Nguyệt.

Khẽ cong khóe môi, chẳng qua bao lâu mà hăn đã vì một người mà suy tính nhiều như vậy rồi sao?

Chẳng lẽ, hăn thực sự đã yêu Thẩm Tịch Nguyệt?

Tâm tư Cảnh Đế bị xáo trộn, dừng bước.

“Đến Trúc hiên.”

Lai Hỷ không rõ vì sao chủ tử lại đột nhiên thay đổi ý định, thay đổi lộ tuyến nhưng vẫn an phận đi theo.

Đừng nói hăn không biết vì sao chủ tử lại thay đổi ý định, ngay cả chính Cảnh Đế cũng cảm thấy mờ mịt, không biết vì sao mình lại thay đổi ý định. Có lẽ hăn chỉ muốn đến chỗ của nữ nhân khác để chứng thực lại.

Hăn có phải thực sự là không phải Tịch Nguyệt thì không được hay không!

Hăn không dám khẳng định, nếu như người khác mang thai thì Nguyệt Nhi có thương tâm hay không, nhưng mà nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn kia của nàng thì hăn lại cảm thấy hay là chọn một người an toàn đi.

Vì thế hăn lựa chọn Trúc Hiên.

Tối thiểu là dù có thế nào thì Phó Cẩn Dao cũng không thể nào mang thai, không phải sao?

Một tiếng thông báo “Hoàng thượng giá lâm” vang lên, Cảnh Đế vui vẻ đi tới.

Mà Huệ phi nương nương đang ăn năn hối hận nghe thấy Cảnh Đế đến đây thì kinh hỉ chạy đến cửa (Kinh hỷ = kinh ngạc + vui mừng)

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng...” Hơi hơi nhún người, con người xoay chuyển nhẹ nhàng nhìn hăn. Chân tình trong ánh mắt kia, nói không ra lời.

“Bình thân.”

Cảnh Đế ở bên trong căn phòng nồng nặc mùi hương nhang, hơi nhúu mày không thích.

Hăn không thích mùi hương đậm, Phó Cẩn Dao luôn tự xưng là thật lòng với hăn nhưng ngay cả điểm nhỏ này cũng không phát hiện ra được.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, đây cũng là cái mà nàng ta gọi là thật lòng sao.

Dường như là từ khi mới tiến cung, Phó Cẩn Nghiên sau hai lần thị tẩm đã phát hiện ra điều này nhưng mà Huệ phi lại vẫn không hề phát hiện ra.

Đế lộ dáng vẻ vừa vui mừng vừa muốn khóc, Phó Cẩn Dao cắn môi mở miệng nói: “Nô tỳ, nô tỳ còn tưởng rằng Hoàng Thượng đã quên nô tỳ rồi.”

Dáng vẻ này lại có thêm ủy khuất vô hạn.

“Tới đây hầu hạ trăm.”

Những lời này quả thực là trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Cảnh Đế vốn cũng không phải thực sự đến vì muốn lâm hạnh nàng ta.

Như vậy cho nên cũng lười nói nhiều.

Phó Cẩn Dao ngẩn ra, lập tức vui mừng nhường mảy, xem ra hẳn đã không nhịn được rồi.

Quay đầu phất tay, những cung nữ ở bên trong vội vàng lui ra ngoài.

“Nô tỳ hầu hạ người tắm rửa trước nhé? Nhưng mà nấu nước cũng cần thời gian, không bằng nô tỳ cùng người đi ôn tuyền?”

Ôn tuyền này, ngoài Thẩm Tịch Nguyệt ra thì chưa có ai được vào. Phó Cẩn Dao vẫn luôn coi đó là dấu hiệu của việc được chuyên sủng.

Cảnh Đế thấy dáng vẻ nàng ta như vậy thì lại càng phản cảm.

“Không cần, cởi y phụ giúp trăm.”

Phó Cẩn Dao nghe được trong lời nói của hắn không hề có một tia tình dục nào.

Biết được hần không thích người khác tự cho là thông minh.

Từ trước đến nay nàng ta giỏi nhất là lợi dụng dáng vẻ xinh đẹp của mình, nhìn hần bằng ánh mắt ái mộ, ngón tay thon dài như ngọc chậm rãi cởi bỏ áo ngoài cho hần, sau đó là áo trong.

Từ khi tế thiên trở về, ngoài Thẩm Tịch Nguyệt ra thì Cảnh Đế chừng gọi người khác thị tẩm, đây là lần đầu tiên.

Mà sau khi Phó Cẩn Dao kéo áo lót ra thì trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đúng vậy, trên người Cảnh Đế vẫn còn vết sẹo của bệnh đậu mùa, như vậy đúng là khiến cho Phó Cẩn Dao kinh ngạc đến ngây người.

Không thể bỏ qua tia ghét bỏ trong đôi mắt của nàng ta.

Cảnh Đế vốn không quá để ý đến thân thể của mình nhưng thấy nàng ta như vậy thì trong lòng bắt đầu thấy chán ghét.

Không đợi hần có phản ứng thì Phó Cẩn Dao đã hồi phục lại.

“Hoàng Thương....” Nàng ta yếu điệu gọi.

Rõ ràng trong lòng không thích, rõ ràng là ghét bỏ hần như vậy nhưng lại vẫn có thể ra vẻ vui mừng như thế.

Đúng là làm bộ làm tịch!

“Dọa nàng rồi sao?” Giọng nói cực kỳ ôn nhu.

Phó Cẩn Dao nghe thấy câu hỏi của Cảnh Đế thì vội vàng lắc đầu: “Sao có thể! Bất luận Hoàng Thương biến thành dáng vẻ gì thì nô tỳ cũng không thấy sợ hãi. Nô tỳ, nô tỳ chỉ thấy đau lòng, đau lòng cho vết thương của người. Vì sao vừa mới xuất cung một chuyến thì lại có dáng vẻ như thế

này? Rốt cuộc Quý phi nương nương có chăm sóc tốt cho người hay không?”

Nói xong thì một giọt lệ rơi xuống từ khóe mắt.

Cảnh Đế vốn không thích nàng ta làm bộ làm tịch nên thấy nàng như vậy thì bất tri bất giác cảm thấy khó chịu như uống thuốc độc.

Sắc mặt cũng lạnh đi.

“Bất luận trăm biến thành dáng vẻ gì thì nàng vẫn thích trăm sao?” Giọng điệu vẫn ôn nhu như cũ nhưng đáy mắt thì lại lạnh như băng.

Phó Cẩn Dao gật đầu.

“Đó là đương nhiên, Hoàng Thượng, trong cung này nhiều thái y giỏi như vậy, đương nhiên là có thể làm cho người trở lại hoàn mỹ như trước. Nô tỳ đau lòng cho người nha. Người là một người hoàn mỹ thế nào chứ, sao có thể có bất kỳ tì vết nào.”

Nghe đến đó, Cảnh Đế nở nụ cười lạnh.

“Người cảm thấy trăm như thế này là tì vết sao?”

Lúc này Phó Cẩn Dao mới nhận thấy Cảnh Đế không vui, liếc nhìn sắc mặt của hắn, quả nhiên là không cho ngài, không ngờ thấy ngài bị thương tổn.”

Tuy rằng nàng ta nói như vậy nhưng tầm mắt lại không hề đặt ở trên người hắn.

Nghĩ lại, hắn là nàng cực kỳ ghét vết sẹo của hắn.

Lại nghĩ đến vẻ tự nhiên của Tịch Nguyệt, trong lòng Cảnh Đế thầm mắng mình, tại sao lại ngốc như vậy. Đúng vậy, ngoại trừ Tiểu Tịch Nguyệt

của hăn ra thì làm gì có ai khác có thể không có khúc mắc mà đối xử với hăn chứ?

Hăn không thèm để ý nhưng các nàng lại để ý.

Như là Phó Cẩn Dao lúc này, luôn miệng nói yêu hăn nhất nhưng mà chỉ cần hăn có một chút không hoàn mỹ là để lộ ra ánh mắt ghét bỏ.

Nếu như để người khác nhìn thấy dáng vẻ của hăn khi phát bệnh đau mùa thì hăn là sẽ kinh sợ đến mức ngất xỉu đi. Chỉ có Tịch Nguyệt của hăn mới không ghét bỏ hăn. Nàng thậm chí không quan tâm trên người hăn có tì vết gì.

Là hăn nghĩ sai, thực sự sai rồi.

Không có ai giống Tịch Nguyệt, tất cả các nàng đều không có ai giống Tịch Nguyệt!

Thực ra hăn vốn không cần kiểm chứng, không có ai là Tịch Nguyệt của hăn, hăn cũng sẽ không thể coi bất kỳ ai thành Tịch Nguyệt được.

Tiểu Tịch Nguyệt của hăn.....

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Suy nghĩ tất cả mọi chuyện xong, sắc mặt Cảnh Đế lạnh xuống, mở miệng gọi: “Lai Hỷ.”

“Có nô tài.”

“Hầu hạ trăm thay y phục.”

Phó Cẩn Dao nhìn thấy thái độ lạnh như băng của Cảnh Đế, vội vàng cố gắng cứu vãn: “Hoàng thượng, không biết là nô tỳ làm người không vui lúc nào, xi người đừng như vậy, người cứ phạt nô tỳ đi.”

Lai Hỷ bước vào, thấy Huệ phi đứng ở một bên mà chủ tử của hãn quần áo không chỉnh tề đứng ở một bên khác.

Hãn vội vàng đi qua chỉnh sửa lại y phục cho Cảnh Đế.

Phó Cẩn Dao thấy Cảnh Đế không hề lay động thì đã biết là mình đã phạm vào kiêng kị của hãn.

Nàng ta vội vàng quỳ xuống nhưng Cảnh Đế không hề nhìn nàng ta một cái.

“Khởi giá hồi cung.”

Người bên ngoài không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Cảnh Đế vốn định ở lại Trúc Hiên nhưng hiện tại lại rời đi, nhất định là do Huệ Phi chọc giận Cảnh Đế.

Những người không thích Huệ Phi nhận được tin tức này thì đều âm thầm vui vẻ.

Người bên ngoài đều nhận được tin tức này, Tịch Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà nàng chỉ khựng lại một chút rồi cũng không để tâm. Hoàng thượng lâm hạnh ai hay không lâm hạnh ai đâu phải chuyện mà những người như nàng có thể quản chứ? Nàng chỉ cần an phận sống tốt những ngày tháng của mình là được rồi.

Hiện tại chính là thời điểm Thẩm gia là cái cây to đón gió, nàng vẫn cần cẩn thận hơn mới tốt.

“Chủ tử, Lai Hỷ công công tới đây.”

Thẩm Tịch Nguyệt chuẩn bị đi nghỉ ngơi lại nghe thấy Quả Nhi bước vào thông báo.

Tịch Nguyệt vội vàng khoác áo ngoài vào.

Không bao lâu sau thì Lai Hỷ công công bước vào.

“Nô tài tham kiến Quý phi nương nương.”

“Lai Hỷ công công muện như thế này rồi còn tới đây là có việc gì sao?”

“Bẩm nương nương, đúng là như vậy, Hoàng Thượng sai nô tài tới báo cho nương nương rằng ngày mai sẽ truyền người nhà của nương nương tiến cung. Nếu như ngày mai nương nương có việc gì khác thì có thể báo Hoàng Thượng hoãn chuyện này lại.

Niềm vui luôn tới một cách bất ngờ như vậy, Tịch Nguyệt đương nhiên là vô cùng vui mừng.

“Đa tạ công công đã tới đây một chuyến.”

Cầm Tâm hiểu ý đưa một hà bao đựng tiền qua.

Lai Hỷ cũng không làm bộ, có tiền không nhận mới là lạ, hắn nói thêm vài câu cát tường rồi vội vàng rời đi.

Khi Lai Hỷ vừa muốn ra khỏi cửa thì Tịch Nguyệt mở miệng gọi lại: “Lai Hỷ công công đợi một chút.

Lai Hỷ vừa nghe thì khước miệng hơi cong lên.

“Hoàng Thượng ở một mình ở Tuyên Minh Điện sao?”

Vừa nghe thấy như vậy thì nụ cười của Lai Hỷ không thể che giấu được nữa, trả lời: “Đúng là như vậy! Nương nương muốn tới đó sao?”

Tịch Nguyệt thấy Lai Hỷ tươi cười thì lập tức hiểu rõ, gật đầu.

Vừa mới truyền ra tin tức Huệ Phi thị tẩm không thành, Hoàng Thượng tức giận bỏ đi, tối khuya Hoàng Thượng lại cho Lai Hỷ đến nói những lời này, quả thực là có thể dễ dàng đoán được tâm tư của Cảnh Đế!

Tịch Nguyệt ngồi trước gương, nàng đã tẩy trang chuẩn bị đi ngủ nhưng bây giờ như vậy thì lại phải trang điểm một lượt.

Ngồi trước gương đồng được viền tơ vàng xung quanh, gương mặt không chút son phấn lại vô cùng trong sáng thuần khiết.

Có lẽ là được người "yêu thương" nhiều hơn cho nên Tịch Nguyệt nhìn hình ảnh của mình trong gương, da thịt vẫn đầy đặn trắng nõn như cũ nhưng vẻ quyến rũ giữa đôi lông mày lại vô cùng rõ ràng.

Vốn dĩ giữa đôi lông mày của nàng đã có nét quyến rũ nhưng hiện tại lại càng ngày càng rõ ràng hơn.

Lại nhìn một đôi mày liễu cong cong, cánh mí nhỏ mà cao, đôi môi anh đào nhỏ nhắn mềm mại. Tuy không thể so với những mỹ nữ trong kinh thành nhưng cũng là một tiểu giai nhân.

Hơi ngửa đầu lên nhìn Hạnh Nhi ở phía sau nàng đang chuẩn bị trang điểm cho nàng, nói: “Hôm nay không cần trang điểm, người chỉ cần vấn tóc của bản cung lên mà thôi, dùng chiếc lược nhỏ bằng ngọc bích cài lên, lại thêm một chiếc trâm san hô là được.”

“Chủ tử, như vậy không có màu sắc gì nổi bật, có chút không tốt đâu?”

Hạnh Nhi có điều lo lắng của mình, hiện tại nhìn chủ tử như thế này cũng không có gì không tốt nhưng mà nếu như không trang điểm thì Hoàng Thượng có thể cảm thấy không trang trọng hay không đây? Ngày trước thì không nói làm gì nhưng hôm nay Hoàng Thượng mới từ Trúc Hiên bỏ đi, có lẽ cũng kìm nén giận dữ, nếu như chủ tử lại không trang điểm thật tốt khiến người vui vẻ thì có thể bị giận cá chém thớt hay không?

Tịch Nguyệt nhìn dáng vẻ lo lắng của Hạnh Nhi, cười.

“Không sao đâu, bọn họ lúc nào cũng trang điểm xinh đẹp bức người, bản cung lại càng muốn kiếm tẩu thiên phong (*) hơn nữa giữa đôi lông mày của bản cung đã có nét quyến rũ, như bây giờ thì giữa nét ngây thơ lại có một tia quyến rũ, có lẽ Hoàng Thượng sẽ càng thích hơn”

(*) Kiếm tẩu thiên phong: ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.

Thực ra những điều này Tịch Nguyệt cũng chỉ nói bừa mà thôi, chẳng qua là nàng lười trang điểm lại cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt cho nên mới nói như vậy. Nếu không thì mấy cung nữ này phải trang điểm cho nàng đến mức vô cùng xinh đẹp mới bằng lòng để cho nàng ra ngoài.

Quả nhiên nghe thấy chủ tử nói như vậy thì Hạnh Nhi vội vàng gật đầu, dựa theo yêu cầu của nàng vấn tóc lên. Da của Tịch Nguyệt rất trắng, không chỉ riêng hai má mà cơ thể cũng như vậy, nhìn qua giống như men sứ tốt nhất.

Mái tóc đen nhánh buộc lên càng làm nổi bật cần cổ trắng nõn.

Vẻ mặt Tịch Nguyệt trong sáng thuần khiết nhưng lại mặc một thân y phục màu đỏ thắm. Như vậy mà lại không khiến cho người ta có cảm giác đột ngột, giống như nàng vốn là một đóa hoa phú quý điểm lệ ở nhân gian như vậy.

Nở một nụ cười yếu ớt, Tịch Nguyệt cũng hiểu được tối nay Cảnh Đế tức giận bỏ đi từ chỗ của Phó Cẩn Dao mà nàng lại ăn mặc trang điểm đi qua lấy lòng. Không cần đến ngày mai, chỉ cần tối nay thôi thì Phó Cẩn Dao cũng đã hận nàng thấu xương.

Nhưng mà, như vậy thì sao chứ, Tịch Nguyệt bất giác ngẩng đầu kêu ngao.

Cảnh Đế sai Lai Hỷ tới nói cho nàng những điều này vốn là có tâm tư muốn nàng đến đó tạ ơn, nếu như nàng không đi thì Cảnh Đế sẽ không vui.

So với sự tức giận của Huệ Phi thì nàng càng để ý đến chuyện Cảnh Đế không vui hơn.

Huống chi, cho dù nàng không đi thì Huệ Phi cũng vẫn căm hận nàng, không thích nàng.

Nàng hiểu rất rõ đi con đường nào là tốt nhất cho mình.

Thỉnh an xong, nàng bước vào nội thất.

Lúc này Cảnh Đế đang ngâm mình trong ôn tuyền, Tịch Nguyệt hơi suy nghĩ một chút sau đó không cần cho phép mà tự mình tiến vào trong nội thất.

Cảnh Đế sớm biết nàng sẽ tới nên cũng không bất ngờ, ngược lại, hẳn thoải mái nằm ở đó, chỉ có ở bên cạnh nàng hẳn mới có thể thả lỏng thoải mái như vậy.

Tịch Nguyệt xinh xắn động lòng người đứng ở đó không nói lời nào cũng không động đậy.

Qua rất lâu, cuối cùng Cảnh Đế không nhịn được mà thấp giọng bật cười: “Nhìn đủ chưa?”

Trong lời nói hàm chứa ý trêu chọc.

Tịch Nguyệt nghĩ đến lúc nàng mới vào cung thì thường xuyên chủ động quyến rũ hẳn, trêu chọc hẳn.

Cười khê một tiếng, nàng mở miệng: “Hoàng Thượng đúng là tuyệt sắc.”

Đúng là một cô nương không chịu thiệt.

Cảnh Đế nhú mày cười tà mị: “Nếu như tuyệt sắc thì tại sao cô nương còn chưa xuống đây?”

Thực ra Tịch Nguyệt đã rửa mặt rồi, vốn cũng không muốn xuống nước, chỉ đứng ở bên trên chờ hẳn đi lên nhưng bị hẳn hơi quyến rũ như vậy thì lại lập tức đưa tay chuyển đến nút thắt áo ở trên hông.

Trong ngày mùa đông này mà ngâm nước nóng thì lại càng thoải mái.

Cảnh Đế thấy nàng cởi áo để lộ ra da thịt trắng hồng.

Tịch Nguyệt đi qua, hai người chen chúc ở chỗ ghế đá, ngồi dựa cùng một chút.

Ôm chặt nàng trong lòng, đôi môi của Cảnh Đế lại bắt đầu dao động trên cần cổ của nàng.

“Bảo bối, tại sao nàng lại tới đây hả?”

Những lời này nói ra đúng là khiến cho người ta tức giận.

Nhưng mà Tịch Nguyệt vẫn yêu kiều hờn dỗi nói: “Hoàng thượng không biết vì sao nô tỳ lại tới sao? Ngài bảo Lai Hỷ công công tới nói những điều kia chẳng phải là muốn nô tỳ đi qua đây tạ ơn sao?”

Thấy nàng vờ như không hiểu phong tình, lại còn cố ý nói rõ tâm tư của hân ra nhưng Cảnh Đế cũng không tức giận, tiếp tục gặm cắn.

“Nàng không nên tạ ơn trăm sao?”

Đúng là... nên tạ ơn.

“Nô tỳ tạ ơn Hoàng Thượng.”

Cảnh Đế lại cười nhẹ: “Nếu như muốn tạ ơn thì lấy thân báo đáp đi?”

Cứ như vậy, không khí lại trở nên kiêu diễm.

Tịch Nguyệt hơi phản kháng dùng năm tay nhỏ dấm dấm bả vai của hân.

“Biết ngay là ngài là loại người thi ân chỉ muốn được báo đáp mà.”

Lời này nói ra lại khiến cho Cảnh Đế bật cười.

Hơi bóp chặt cẳng chân của nàng, cũng không làm bất kỳ dạo đầu nào, nhấn tâm lập tức tiến vào.

Tịch Nguyệt “A..” một tiếng, cảm thấy cơ thể mình căng trướng.

Nhờ nước làm trơn, hai người lại là một phen điên long đảo phượng.

Khi Tịch Nguyệt cảm thấy không thoải mái, khóc lóc bám vào vai hắn, nhẹ nhàng cầu xin tha thứ nhưng không ngờ lại bị hắn làm mãnh liệt hơn.

Cảm thấy làm như vậy lại càng khiến cho hắn hưng phấn hơn, Tịch Nguyệt cắn tay mình. Dáng vẻ mê mang như vậy lại càng khiến cho Cảnh Đế vô cùng vui sướng, chỉ muốn cứ như vậy làm nàng.

Rất lâu sau, một phòng kích tình cuối cùng cũng kết thúc.

Gương mặt Tịch Nguyệt đầy mồ hôi, toàn thân yếu đuối vô lực dựa vào hắn.

Nhưng mà cái miệng kia lại không chịu thành thật nghỉ ngơi: “Hoàng Thượng hài lòng chứ?”

Cảnh Đế nhìn nàng như vậy mà vẫn còn náo loạn, cười nói: “Vừa rồi còn nói trầm tuyệt sắc, trầm lại thấy Nguyệt Nhi mới là tuyệt sắc. Nàng chính là một tiểu hồ ly hút hồn người. Mỗi khi trầm gặp phải nàng thì chính là không muốn rời khỏi.

Chính hắn háo sắc lại còn đổ chuyện này lên người nàng, sao Tịch Nguyệt có thể đồng ý như vậy chứ!

“Hoàng Thượng nói những lời này đúng là oan uổng cho nô tỳ rồi.”

Nàng ủy khuất chu môi lại khiến cho Cảnh Đế hôn lên đôi môi đó.

Hai người vui đùa âm ỉ một chút rồi nói đến việc chính.

“Ngày mai Thẩm lão phu nhân sẽ đưa các tấu tử và biểu tỳ vào cung thăm nàng.”

Tịch Nguyệt biết là Cảnh Đế có chuyện muốn dặn dò.

“Thái Hậu sẽ triệu kiến các nàng. Nàng yên tâm đi, chuyện của biểu tỷ của nàng trẫm sẽ không làm bậy. Người thân của nàng cũng là người thân của trẫm.”

Tịch Nguyệt nghe vậy thì thực sự vô cùng kinh ngạc.

Nàng không ngờ là Cảnh Đế lại có thể nói ra những lời như vậy.

Thân nhân của nàng cũng là thân nhân của hân?

Thực sự là như vậy sao?

Tịch Nguyệt nhìn biểu tình của hân không hề giống như là giả vờ, cuối cùng cũng nói ra những tâm sự của mình: “Thiếp lo lắng biểu tỷ và Phó Cần Du. Sao Phó gia có thể đối xử tốt với biểu tỷ chứ, hơn nữa biểu tỷ cũng không nhất định sẽ thích nam tử như Phó Cần Du.”

Cảnh Đế cười lắc đầu: “Nàng đó, luôn lo lắng vô ích. Trẫm sẽ không hại người thân của nàng. Nàng phải học cách tin tưởng trẫm đi.”

Tịch Nguyệt xoay người một cái cười lên người hân, mái tóc dài buông xuống che trước ngực, nàng hờn dỗi nói: “Từ trước đến giờ nô tỳ vẫn tin tưởng người, chẳng lẽ người cảm thấy nô tỳ không tin người sao? Hôm nay thiếp như vậy chẳng qua là vì lo lắng thôi.”

Thấy nàng quyến rũ như vậy, ánh mắt Cảnh Đế tối sầm lại.

“Biểu tỷ của nàng sẽ vô cùng có thể diện mà gả vào Phó gia, không ai có thể làm khó nàng ấy, nàng cứ yên tâm đi. Huống hồ, Phó Cần Du sẽ không để cho người trong lòng mình chịu ủy khuất.”

Lời vừa nói ra thực sự khiến cho Tịch Nguyệt kinh ngạc rồi.

Người trong lòng của Phó Cần Du?

Biểu tở sao?

Tại sao hình ảnh đó lại khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi vậy?

“Phó Cần Du thích biểu tở sao?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?” Nàng không hiểu, hỏi.

Cảnh Đế bật cười một tiếng.

“Làm gì có nhiều cái tại sao như vậy. Chỉ là thích mà thôi. Hẳn nghe nói trăm muốn tìm một người thích hợp để tở hôn cho Nhạc Phong thì tự đề cử mình. Thực ra như vậy cũng tốt. Tất cả mọi người đều hài lòng.”

Thái hậu hài lòng vì cảm thấy mình đã làm khó được Phó gia. Phó Cần Du hài lòng vì có được người trong lòng. Chính nàng cũng hài lòng vì có được kết quả như ý muốn.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Hôm nay là lần thứ hai Nhạc Phong vào cung nhưng mà lần này không giống lần trước, lần này nàng vào cung với thân phận một cô gái. Nhưng mà nói là không giống thì lại có một chút giống với lần trước, đó là lần nào tới cũng cảm thấy bất an.

Cho dù từ nhỏ ăn mặc như nam tử nhưng cũng không thể che dấu được sự thật nàng là một cô gái.

Thẩm lão phu nhân mang theo hai nữ quyến trẻ tuổi và một cô bé, dặn dò: “Đây cũng không phải lần đầu các con vào cung, tổ mẫu cũng không cần nói nhiều nữa. Nhất Nhất phải ngoan ngoãn, Vân Ảnh và Nhạc Phong đều đã trưởng thành lại càng phải cẩn trọng nhiều hơn.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Đến khi mấy người vào Khánh An Cung thì quý củ quý xuống thỉnh an, Tịch Nguyệt vội vàng đích thân đỡ mọi người dậy.

“Cấm Tâm, nhanh hầu hạ mọi người vào nội thất uống trà.” Giọng nói vô cùng vui mừng.

Từ khi nàng sinh con thì những người ở đây đều chưa từng gặp ba đứa bé bao giờ.

Thẩm lão phu nhân biết tuy đã lên tới chức Quý phi nhưng những gì mà Nguyệt nha đầu phải trả giá thì bọn họ lại không biết được. Bà thường bảo

những người con trai của mình không được phung phí phúc khí mà Nguyệt nha đầu đã mang đến.

“Hạnh Nhi, nhanh bé tiểu công chúa và tiểu hoàng tử tới đây.”

Để mọi người ngồi xuống, Tịch Nguyệt cẩn thận quan sát mọi người.

Lão phu nhân không thay đổi gì nhiều, có lẽ là những ngày gần đây đều trải qua rất vui vẻ nên khí sắc không thua kém gì Thái Hậu, phải biết rằng lão phu nhân hơn Thái Hậu mười sáu mười bảy tuổi đó.

Ánh mắt dời về phía những người khác, cô bé Nhất Nhất thấy tỷ tỷ nhìn mình thì cười cười để lộ hai cái răng khểnh vô cùng hồn nhiên.

Tiếp theo là tẩu tử Mẫn Vân Ảnh, theo lý thuyết thì đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhưng trước kia Tịch Nguyệt đã từng lén cho người quan sát Mẫn nhị tiểu thư này. Nhưng mà đây vẫn là lần đầu tiên Mẫn Vân Ảnh gặp tiểu cô(*) của mình, Thẩm Quý phi vinh hiển nhất cả triều.

(*) Tiểu cô: cô em chồng

Mẫn Vân Ảnh hơn Tịch Nguyệt hai tuổi, dáng người đầy đặn chứ không hề mảnh mai. Búi tóc quy củ giống như người của gia đình bình thường, dung mạo của nàng ấy cũng không phải vô cùng xuất sắc nhưng cũng là một giai nhân như ngọc. Đặc biệt là ánh mắt khiến cho người ta có cảm giác rất khéo léo, linh hoạt.

Tịch Nguyệt nghĩ, vẻ đẹp của rất nhiều người không phải ở trên ngũ quan mà là ở trong ánh mắt, như vậy xem ra quả thực là như vậy.

Nhìn đến Nhạc Phong, tuy đã mặc một thân nữ trang nhưng vẫn làm người ta có cảm giác oai hùng hiên ngang như cũ. Nàng ấy và Trương Lan, con gái tướng quân xem như là giống nhau, nhưng mà Trương Lan có thêm hai phần uyển chuyển hàm xúc. Có lẽ là do từ nhỏ Nhạc Phong đã mặc nam

trang cho nên dù có mặc nữ trang thì cũng không hề có tư thái mềm mại của nữ tử.

“Trong nhà có tốt không?”

Lão phu nhân gật đầu: “Đương nhiên là rất tốt, nhờ phúc của nương nương, tất cả mọi chuyện trong nhà đều thuận lợi.”

Tịch Nguyệt cười cười.

Đúng lúc này thì mấy đứa bé được bế vào.

“Đặt mấy đứa bé lên giường, các người ra ngoài đi.”

Ở đây đều là người trong nhà, Tịch Nguyệt không muốn vì có người ngoài ở đây mà mọi người phải câu nệ khách khí.

Mọi người lui xuống, quả nhiên ánh mắt của mấy người trong phòng đều nhìn chăm chăm vào mấy đứa bé.

Mấy đứa bé được đặt ở trên giường, y y nha nha kêu lên.

“Đệ đệ và muội muội thật đáng yêu.” Nhất Nhất không ngồi yên được nữa, vội vàng đi tới bên giường.

Mọi người đều phải phì cười.

“Nha đầu ngọc, không phải là đệ đệ muội muội, đây rõ ràng là cháu của con mà.”

Thẩm Nhất Nhất ở nhà thường chơi đùa cùng đệ đệ Thẩm Thư An của mình, quen xưng hô như vậy, lúc này bị tổ mẫu trêu chọc, gương mặt lập tức đỏ lên.

Tịch Nguyệt cũng tán thành việc này, cũng trêu chọc nói: “Ôi! Tiểu Nhất cũng biết đỏ mặt sao! Đúng là một chuyện kỳ quái nha!”

“Tỷ.....” Chỉ mới nói mấy câu mà cô bé đã khôi phục thói quen lúc trước khi ở cùng tỷ tỷ, đáng yêu gắt nhẹ.

“Tẩu tử, Nhất Nhất còn nhỏ, có nhiều chuyện còn không hiểu, trong nhà vẫn cần tẩu trông nom nhiều hơn.” Tịch Nguyệt nghiêm mặt nói.

Thực ra trong lòng Mẫn Vân Ảnh cũng bất an, bất luận nàng có ổn trọng thế nào nhưng cô gái trước mắt không chỉ là tiểu cô của nàng mà còn là Quý phi nương nương, nàng đương nhiên là rất bất an.

“Ta hiểu, Nhất Nhất rất hiểu chuyện.” Mẫn Vân Anhr trả lời.

Tuy bất an nhưng Mẫn Vân Ảnh vẫn trả lời như vậy. Suy nghĩ lại thì cũng hiểu, tuy con cháu Thầm gia rất nhiều nhưng người thực sự là tỷ muội ruột với Tịch Nguyệt cũng chỉ có Thầm Thư Bình và Thầm Nhất Nhất.

Thực ra về cách cư xử cũng có thể nhìn ra Thầm Quý phi cực kỳ quan tâm hai người này.

Nàng tuổi còn nhỏ như vừa mới vào cửa đã được quản lý toàn bộ gia sự, chủ trì bếp núc mà không có bất kỳ ai phản đối, nghĩ lại có lẽ cũng là nhờ vị Quý phi nương nương này.

Nghĩ như vậy nàng hơi yên lòng, sự khẩn trương cũng giảm bớt một chút.

“Mấy đứa bé còn chưa được đặt tên phải không?” Lão phu nhân nhìn ba đứa bé, thích đến nỗi nhìn không rời mắt.

“Vẫn chưa, Hoàng Thượng nói khi tròn một tuổi mới đặt tên. Nhưng mà cũng đã đặt nhũ danh rồi, bé gái gọi là Kiều Kiều, hai huynh đệ này một

đứa gọi là Tứ Nhi, đứa còn lại gọi là Ngũ Nhi.”

Có lẽ là do nghe thấy tên của mình nên Tiểu Tứ Nhi cười khanh khách vỗ tay.

Thấy bé như vậy, mấy người lớn đều nở nụ cười.

“Thật là thú vị.” Thẩm Nhất Nhất cảm thán.

Tịch Nguyệt bế Thẩm Nhất Nhất lên giường, Thẩm Nhất Nhất xấu hổ, cô bé lớn như vậy rồi vẫn còn để tỷ tỷ bế.

“Muội chơi cùng với Tiểu Kiều Kiều và Tiểu Tứ Nhi, Tiểu Ngũ Nhi một chút đi. Bọn chúng đặc biệt thích chơi đùa với người khác.”

Thẩm Nhất Nhất gật đầu.

Ba đứa bé đều có điểm đặc biệt riêng, Kiều Kiều thích được người ta bế, mím miệng nhỏ ê a gọi. Tịch Nguyệt trực tiếp ôm bé đặt vào lòng Thẩm Nhất Nhất.

Nhất Nhất thấp giọng nói: “Kiều Kiều, ta là tiểu di (Dì) của con, ta là tiểu di của con nha!”

Tiểu Tứ Nhi thấy tỷ tỷ được bế lên thì lật người một cái, nằm giống như một chú rùa nhỏ dùng sức ngẩng cổ lên, ánh mắt mở to nhìn mọi người. Chỉ có Tiểu Ngũ Nhi vẫn quơ hai tay mập mạp của mình tự chơi đùa, vậy mà lại vô cùng vui vẻ.

Thẩm lão phu nhân nhìn ba đứa bé, một lúc lại sờ đứa này, lúc lại sờ đứa kia, tâm tình cũng rất kích động.

“Tổ mẫu, mọi người ở đây ngồi một lát, con có mấy lời muốn nói với biểu tỷ.”

Thấm lão phu nhân biết thực ra lần này các nàng đến đây hoàn toàn là vì Nhạc Phong nhưng tình hình cụ thể thế nào thì lại không biết.

Nhạc Phong hiểu ý của Tịch Nguyệt, đi theo sau lưng nàng tới một căn phòng khác.

“Mấy ngày qua biểu tỳ sống tốt không?”

Nhạc Phong thấy dáng vẻ hơi khẩn trương của Tịch Nguyệt thì bật cười.

“Quý phi nương nương không cần lo lắng cho ta, tất cả mọi chuyện thuận theo tự nhiên là tốt rồi. Có một số chuyện ta cũng hiểu được.”

Thực ra Nhạc Phong là người cực kỳ thông minh, chính nàng ấy cũng hiểu nếu như tiếp tục bị Lục Vương gia dây dưa như vậy thì bất luận là nàng hay là gia đình nàng thì cũng đều không phải là chuyện tốt. Bọn họ đều thấy rất rõ ràng là Hoàng Thượng không thích Lục Vương gia, nếu như Thái Hậu mất thì Lục Vương gia còn có thể như hiện tại sao?

Gia đình nàng muốn yên phận kinh doanh, không hề muốn dính líu vào những chuyện trong triều đình.

Hoàng Thượng chọn Phó Cẩn Du làm trượng phu của nàng, nói theo một cách nào đó thì cũng là chuyện tốt.

Nhớ đến cái người "tiểu bạch kiểm"(*) kia, gương mặt Nhạc Phong hơi ửng hồng.

(*) Tiểu Bạch Kiểm: dịch theo đúng nghĩa thì nó là tên mặt trắng, ý chỉ những chàng trai nhìn qua trắng trẻo, trói gà không chặt.

“Phó gia cũng là một gia đình danh giá. Tỳ cũng biết muội là người thẳng thắn, cậu tuy cũng phú quý như dù sao vẫn là thương nhân, có lẽ biểu tỳ sẽ phải chịu chút ủy khuất. Nhưng mà biểu tỳ đừng lo, nếu như Phó Cẩn

Du đã cầu xin được cưới tử thì đương nhiên là cũng thích tử. Một lát nữa Thái Hậu cũng sẽ cho tử một chút thể diện, tuy muội không thể ngăn cản chuyện xảy ra nhưng chỉ cần biểu tử mở miệng, muội nhất định sẽ cố hết sức để giúp tử.”

Nhạc Phong cười gật đầu.

Suy nghĩ một chút, nàng vuốt tóc Tịch Nguyệt.

“Rõ ràng là tuổi của muội nhỏ hơn ta mà lại luôn làm ra dáng vẻ chứng chạc. Cha ta nói tâm tư của muội rất nặng, quả nhiên là như vậy. Thực ra muội không cần áy náy vì chuyện này, càng không cần nghĩ nhiều. Vốn không phải là lỗi của muội. Rất nhiều chuyện đều là ý trời, chỉ là từng chuyện từng chuyện xảy ra mới tạo thành kết quả như hôm nay. Nhưng mà nhìn hiện tại không phải là rất tốt sao? Bất luận thế nào, ta gả đi cũng là cách giải quyết tốt nhất mà Phó Cẩn Du thì lại không có gì không tốt, là đương triều đệ nhất mỹ nam, ngược lại là ta có lời rồi.”

Tịch Nguyệt thực sự không ngờ Nhạc Phong lại nhìn thoáng như vậy, nhìn dáng vẻ rộng lượng của nàng ấy, nàng nhẹ nhàng cười lắc đầu, quả nhiên là nàng đã nghĩ quá nhiều!

“Chút nữa Thái Hậu sẽ triệu kiến tử, thực ra Thái Hậu cũng không có gì đáng sợ nhưng mà muội nghĩ hẳn là bà sẽ không thích tử, dù sao cũng vì Lục Vương gia. Biểu tử đừng để trong lòng, dù sao cũng chỉ gặp bà ấy một lúc mà thôi.”

Lúc đầu Nhạc Phong còn hơi khẩn trương nhưng mà thấy dáng vẻ dạn dò nhiều lời của Tịch Nguyệt thì tất cả khẩn trương đều tan thành mây khói, nàng cười mở miệng: “Được rồi, biểu muội tốt của ta, xem muội khẩn trương thế nào kìa. Nói nhiều như vậy. Ta sẽ cẩn thận, sẽ không phạm sai lầm. Muội đó, đừng có lo lắng cho ta. Không phải chính muội cũng đã nói

rồi sao, Phó Căn Du chủ động xin cưới ta. Nếu như hấn thích ta thì sẽ không để cho ta chịu ủy khuất.”

Dù sao, nếu hấn để cho ta chịu ủy khuất thì ta cũng sẽ không tha cho hấn, Nhạc Phong yên lặng bổ sung một câu ở trong lòng nhưng cũng không nói câu này ra.

Tịch Nguyệt cẩn thận đánh giá Nhạc Phong, phát hiện nàng ấy thực sự không hề buồn bã thì cuối cùng cũng yên lòng.

Lại nghĩ đến mấy ngày hôm nay nàng luôn rối rắm chuyện này thì cong môi khẽ cười.

Vứt bỏ những yếu tố loạn thất bát tao này, thực ra hai người đó cũng rất xứng đôi.

“Khởi bẩm nương nương....” Cẩm Tâm ở bên ngoài mở miệng gọi.

“Có chuyện gì?”

“Quế ma ma tới đây, nói là Thái Hậu nghe nói người nhà của ngài vào cũng nên gọi mọi người qua gặp mặt.”

Tịch Nguyệt gật đầu, đây là điều nàng đã biết trước.

Ra ngoài thấy mấy người khác đều hơi khẩn trương, Tịch Nguyệt an ủi: “Không sao, mọi người không cần lo lắng, lần này gặp Thái Hậu là vì hôn sự của biểu tỷ mà thôi.”

Cụ thể là có chuyện gì xảy ra thì các nàng hoàn toàn không biết nhưng Thẩm lão phu nhân và Mẫn Vân Ảnh đều là người thông minh, đương nhiên sẽ đoán được bên trong có ẩn tình mà các nàng không biết. Nhưng mà Tịch Nguyệt không nói thì các nàng cũng sẽ không hỏi.

Có một số việc các nàng không biết mới là chuyện tốt.

Tịch Nguyệt nghĩ đến mấy ngày hôm nay Uyên Như cũng muốn bàn đến chuyện thành thân, nghĩ một chút, nàng dặn dò: “Tổ mẫu, biểu tỷ không giống với Uyên Như, tính cách Nhị thẩm không đáng tin, chuyện trong nhà vẫn cần người lo lắng nhiều hơn.”

Tịch Nguyệt hiểu rõ Thẩm nhị phu nhân, sợ là biết được Nhạc Phong được gả cho gia đình tốt như vậy thì mắt sẽ càng cao hơn.

Nhạc Phong và Uyên Như, vốn là không giống nhau.

Thẩm lão phu nhân gật đầu đáp: “Thần phụ hiểu rõ, nương nương yên tâm.”

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Chạng vạng tối, nhìn những bông tuyết rơi lả lả, bàn tay Tịch Nguyệt nắm chặt ly trà ấm áp.

Mọi người của Thẩm gia đã xuất cung, kết quả đương nhiên là rất vừa lòng.

Tịch Nguyệt không ngờ Thái Hậu lại nhận Nhạc Phong làm con gái nuôi, không chỉ vậy, Cảnh Đế còn muốn phong nàng ấy là An Bình Quận chúa.

Như vậy xem ra nếu như chỉ hôn cho Phó Cẩn Du thì thân phận của nàng ấy cũng không hề thấp.

Trong lúc mọi người còn không hiểu rõ tình hình thì mọi chuyện đã phát triển theo hướng này rồi.

Không biết khi Lục Vương gia biết Nhạc Phong biến thành muội muội trên danh nghĩa của hắn thì sẽ như thế nào.

Không chỉ có Thẩm Tịch Nguyệt mà người bên ngoài cũng cực kỳ kinh ngạc, không ai ngờ vốn chỉ là tiến cung thăm hỏi mà lại có thể được phong làm Quận chúa. Nhắc tới, Thẩm gia này đúng là được Hoàng Thượng và Thái Hậu ưu ái quá nhiều rồi.

Nhưng mà cũng có người nghi ngờ trong chuyện này có ẩn tình, nếu như thực sự vì muốn tốt cho Thẩm Tịch Nguyệt thì tại sao muội muội ruột của Thẩm Tịch Nguyệt lại không được phong?

Qủa nhiên, chỉ mới qua hai ngày, Cảnh Đế tứ hôn An Bình Quận chúa mà Thái Hậu mới nhận cho Đại Học Sĩ Phó Cẩn Du.

Triều đình lập tức xôn xao.

Phó Cẩn Du lại cười rạng rỡ tiếp chỉ tạ ân nhưng mà không phải tất cả mọi người của Phó gia đều như vậy.

Phó phu nhân không ngờ bà vốn định chọn một mối hôn sự thật tốt cho con lớn nhưng lại có kết cục như vậy.

Một đứa con gái của thương nhân, cho dù được Thái Hậu nhận làm con nuôi, được phong làm An Bình Quận chúa nhưng mà nàng vẫn là con gái của một gia đình thương nhân. Sĩ công nông thương, thương nhân chính là loại thấp kém nhất. Không chỉ vậy, cho dù không xem tới xuất thân thì người con gái này vẫn không xứng. Từ nhỏ đã được nuôi lớn như nam nhân, sớm xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, làm sao lại không khiến cho bà tức giận chứ.

Hít thở không thông, lập tức ngất đi.

Tỉnh lại thì đã thấy Phó tướng và Phó Cẩn Du đều ở đây.

Bà lập tức ngồi dậy.

"Bà tỉnh rồi thì chắc là không sao. Tôi đi trước." Phó tướng vô cùng lạnh nhạt nói.

"Phó Uẩn Duệ, không có gì muốn nói với tôi sao!" Phó phu nhân gần như điên cuồng hỏi.

Phó Cẩn Du đã quen việc cha mẹ thường xuyên khắc khẩu, vẻ mặt không thay đổi, khuyên nhủ: "Mẫu thân vừa mới ngất kia, có lẽ là do quá kích động. Mẫu thân không nên lo nghĩ quá nhiều."

Phó phu nhân nhìn hai cha con này thì lại càng cảm thấy tức giận.

"Cần Du, con ra ngoài đi."

Phó Cần Du nhìn cha mẹ, biết được lần này là vì chuyện tứ hôn, không muốn cha mẹ cãi vã vì chuyện này nên quỳ xuống.

"Con làm cái gì vậy." Phó phu nhân không chịu nổi khi con trai làm như vậy.

Vẻ mặt của Phó Cần Du vẫn bình tĩnh nhưng giọng nói lại vô cùng thành khẩn: "Mẫu thân, nhi tử biết người không thích hôn sự này nhưng chuyện này thực sự không liên quan đến phụ thân, lại càng không liên quan đến bất kỳ ai khác. Tất cả đều là chủ ý của nhi tử, là nhi tử chủ động xin Hoàng Thượng tứ hôn."

Nghe được lời của Phó Cần Du, Phó phu nhân kinh ngạc nhìn hắn, giống như chưa từng biết đứa con trai này.

"Con, con chủ động xin Hoàng Thượng? Cần Du, rốt cuộc con muốn làm gì? Nhiều khuê tú như vậy mà con lại chọn một đứa con gái nhà thương gia? Con không cần gạt ta, sao ta có thể không biết chứ? Chuyện này nhất định là do Thái Hậu gây ra, bà ta cố ý, bà ta cố ý..."

Khi Phó phu nhân nói chuyện thì đôi tay đã run rẩy.

"Mẫu thân, con nói thật lòng."

Ngừng lại một chút, Phó Cần Du tiếp tục nói: "Có lẽ mẫu thân cảm thấy cười Nhạc Phong là con chịu thiệt nhưng mà con lại không nghĩ vậy. Ngược lại, con lại cảm thấy, đây là một chuyện tốt. Mẫu thân cũng biết con không thích những danh môn khuê tú kia, những cô gái đó tuy là danh môn nhưng luôn giả vờ hiền lành, không dễ khống chế. Hiện tại ai cũng cảm thấy con chịu thiệt nhưng Nhạc Phong này lại được nuôi như nam tử từ

nhỏ, tính cách hào hiệp. Nếu như vậy thì đương nhiên sẽ đối xử tốt với mẫu thân. Con không hy vọng khi mình bận rộn công việc ở bên ngoài thì lại cưới một thê tử khiến cho người tức giận về nhà."

Nghe thấy con trai nói như vậy, cảm xúc của Phó phu nhân tốt hơn một chút nhưng vẫn oán giận.

Phó Cẩn Du nháy mắt với phụ thân, thấy đáng vẻ thực sự có thể khuyên nhủ thê tử của con, Phó tướng bước ra ngoài.

Thấy phụ thân ra ngoài, Phó Cẩn Du đứng dậy, ngồi bên mép giường kéo tay mẫu thân, hiện tại trong phòng ngoài hắt và mẫu thân ra thì chỉ còn một ma ma là nha hoàn hồi môn trước kia của mẫu thân hắt.

"Mẫu thân, nhi tử không thành thân nhiều năm như vậy cũng là vì muốn tìm một người có thể khiến cho mẫu thân hài lòng. Có lẽ tạm thời mẫu thân cảm thấy Nhạc Phong không thích hợp nhưng mà người nghe con nói. Theo nhi tử thấy, Nhạc Phong không phải là thích hợp mà là cực kỳ thích hợp. Con từ nhỏ đã thấy người thường cãi vã với phụ thân, cũng biết người khổ sở, càng biết được một nhà nếu như không hòa thuận thì cũng là một loại đả vật không chỉ với phu thê hai người mà còn với những người khác trong gia đình. Còn có những phòng thiếp thất của phụ thân kia nữa, từng người từng người đều như hoa như ngọc. Miệng các nàng nói là tôn kính người nhưng thực tế lại đoạt sự sủng ái của phụ thân. Nhi tử không thể chấp nhận được loại nữ nhân như vậy, càng không muốn cưới một nữ tử giống như các di nương kia vào cửa."

Phó Cẩn Du cực kỳ giỏi trong việc nghe lời đoán ý, thấy sắc mặt mẫu thân có vẻ thả lỏng thì tiếp tục nói: "Những năm gần đây người chịu bao nhiêu oan ức, phụ thân không biết, người bên ngoài không biết nhưng con lại biết rất rõ. Bên ngoài người có vẻ rất vui vẻ nhưng thực tế lại luôn chịu uất ức. Các nàng cũng là do biết tình mẫu thân hiền lành nên mới lấn tới. Nếu như con cưới thê tử lại cưới một danh môn khuê tú, các nàng đương

nhiên là thường thấy những điều đen tối trong gia tộc, tâm cơ thâm trầm, nữ tử như vậy, làm sao mẫu thân có thể khống chế được. Không bằng tìm một nữ tử như Nhạc Phong, nàng từ nhỏ được dạy dỗ như nam tử, tính tình hào hiệp, nhân cách không tồi. Chính vì như vậy nên sẽ càng tận tâm hầu hạ người, sẽ không gây khó dễ với người. Có lẽ lúc đầu người sẽ thấy nàng không tốt, trong lòng không thoải mái nhưng mà người nghĩ mà xem, so với những danh môn khuê tú ngoài mặt đối xử tốt với người nhưng sau lưng tại tính kế người thì nữ tử như Nhạc Phong quả thực rất tốt. Thời gian lâu dài, người tiếp xúc nhiều với nàng ấy rồi sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái. Một người con dâu không có tâm cơ, không có gia thế sẽ tốt hơn một người con dâu không thể khống chế được. Hơn nữa, tính tình nàng ấy như vậy, có nàng ấy giúp đỡ thì người sẽ không phải chịu thiệt trước mặt các di nương."

Không thể không nói, cái chức Đại Học Sĩ này của Phó Cẩm Du đúng là làm không sai.

Có thể nói chuyện như vậy, Phó phu nhân cũng cảm nhận được lòng hiếu thảo của con trai.

Lại nghĩ đến nhiều năm nay, con trai đều nhìn thấu những uất ức của bà, nước mắt cũng đọng đầy viền mắt.

"Trên đời này, cũng chỉ có con là hiếu mẹ nhất."

Những năm gần đây, không có ai biết bà khổ sở như thế nào. Mắt thấy trượng phu của mình cưới từng người, từng người giống với 'nàng ta' về, trong lòng bà khó chịu không nói nên lời. Nhưng chỉ cần bà gây phiền toái một chút thì tất cả lỗi đều là do bà.

"Nếu như nàng thực sự không có tâm cơ như con nói thì làm sao có thể giúp ta."

Tuy là nói như vậy nhưng Phó Cẩn Du đã nghe được ý thỏa hiệp trong lời nói của mẫu thân, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Chính là vì không có tâm cơ nên nếu như nghe thấy người bị bắt nạt thì sẽ lập tức đánh trả, làm sao có thể nghe người ta giải thích. Cho dù sau đó đã hiểu rõ ràng thì sao chứ, đánh cũng đã đánh rồi."

Phó Cẩn Du cười nhạo.

Phó phu nhân vừa nghe thì nở nụ cười.

"Nếu như quả thực là như vậy thì sẽ khiến cho phụ thân con vô cùng tức giận."

"Tức giận thì sao? Nhạc Phong là con gái nuôi do chính Thái Hậu nhận, là nghĩa muội An Bình Quận chúa do chính Hoàng Thượng sắc phong, phụ thân không thể phạt nàng."

Không thể không nói, lời này của Phó Cẩn Du đúng là đâm trúng điểm yếu của mẫu thân mình.

Phó phu nhân biết được con trai một lòng vì bà nên trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng gật đầu nói: "Nếu đã vậy thì cứ như vậy đi. Mẫu thân chỉ hy vọng Nhạc Phong này tốt như con nói."

Phó Cẩn Du kéo tay mẫu thân của mình: "Cho dù ở chung với bất kỳ ai thì cũng cần phải có thời gian tiếp xúc. Con dâu nhà ai không phải là bên ngoài thì quan hệ tốt với mẹ chồng nhưng sau lưng lại âm thầm tính toán chứ. Trải qua giai đoạn đầu ở chung, thân phận của Nhạc Phong thấp, tính tình lại hào hiệp, những điểm tốt sẽ thể hiện ra ngoài. Chúng ta chỉ là ẩn nhẫn nhất thời, sau đó mẫu thân sẽ cảm thấy con dâu của người thực sự là chỗ nào cũng tốt. Nở mày nở mặt ở bên ngoài làm gì chứ, sau lưng người

cảm thấy tốt là được rồi. Các nàng ngu xuẩn như vậy làm sao có thể hiểu được.

Lão ma ma ở bên cạnh là tâm phúc của Phó phu nhân, thấy Đại thiếu gia thực lòng suy nghĩ cho chủ tử thì cũng cảm động gật đầu.

Thiếu gia từ nhỏ đã thông minh, có lẽ đã sớm cân nhắc chuyện này thật kỹ rồi.

"Phu nhân, thiếu gia cũng là vì tốt cho người thôi."

Phó phu nhân gật đầu, vuốt ve gương mặt của con trai: "Oan ức cho con rồi."

Phó Cẩn Du cười: "Mẫu thân nói đùa, con trai không thấy oan ức, con cũng muốn dễ dàng không chế thê tử của mình. Bây giờ thời thế phức tạp, Hoàng Thượng kiêng dè những nhà có quyền thế. So với cưới một nhân tới bất ổn về thì chẳng bằng hạ thấp xuống, cưới Nhạc Phong. Người bên ngoài đều cho rằng Nhạc Phong chiếm được tiện nghi, thực tế chúng ta có được bao nhiêu chỗ tốt thì con cũng không cần nhiều lời nữa."

Phó phu nhân cũng không hiểu những chuyện trên triều đình kia nhưng nghe con trai nói như vậy thì cảm thấy rất có lý. Thấy vẻ mặt của Phó phu nhân đã buông lỏng, Phó Cẩn Du vội vàng châm thêm một cây đuốc: "Thực ra con đã sớm biết Thái Hậu muốn nhận Nhạc Phong làm con nuôi, vì vậy mới chủ động xin Hoàng Thượng tứ hôn. Hoàng Thượng cũng cảm thấy con chịu thiệt thòi cho nên mới cất nhắc con lên vị trí Đại Học Sĩ. Có điều chuyện này hơi khó nghe nên con cũng chưa nói với ai, ngay cả phụ thân cũng không biết, bây giờ mẫu thân biết được, nhất định phải giữ kín đó."

Nghe hẳn nói như vậy, Phó phu nhân ngẫm nghĩ một hồi lại càng cảm thấy mối hôn sự này thực sự là vô cùng tốt, không hề có chỗ nào không tốt.

Thấy mẫu thân vui vẻ đồng ý mỗi hôn sự này, trong lòng Phó Cẩn Du thở phào một hơi.

Hắn mới quen biết Nhạc Phong thì đã cực kỳ yêu thích, nữ tử hào hiệp phóng khoáng như vậy tuyệt đối không giống những danh môn khuê tú kia. Sau đó biết được Hoàng Thượng muốn chọn một mối hôn sự cho nàng, hắn biết mình không thể chờ đợi được nữa, lập tức tự tiến cử mình.

Thấy mẫu thân mình nở nụ cười, Phó Cẩn Du cười càng tươi hơn.

Phụ thân vì liên quan đến Thái Hậu nên sẽ không đối xử không tốt với nàng, mẫu thân vì những lời nói vừa rồi của mình thì cũng sẽ không rời rắm chuyện thân phận của nàng nữa.

Nếu như vậy, thực sự là chuyện vui lớn rồi.

Từ trước đến nay hắn cũng không muốn dẫm vào vết xe đổ của phụ thân, vì thế nên hắn tình nguyện cướp người với Lục Vương gia cũng nhất định phải cưới Nhạc Phong.

Ai ngờ ông trời cũng giúp hắn.

Bây giờ tất cả đều tốt, ngay cả Hoàng Thượng cũng đứng về phía hắn, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Mọi chuyện trên đời này lúc nào cũng kỳ lạ như vậy, chỉ chớp mắt mà Thẩm Quý Phi và Huệ Phi đã thành thông gia.

Nghĩ đến cũng buồn cười, trên đời này đúng là không có bất kỳ câu nói nào có thể diễn tả được hết sự việc này.

Thẩm Tịch Nguyệt thì không lo nghĩ quá nhiều nhưng mà dường như Huệ Phi lại vô cùng để ý, mỗi khi nhắc đến chuyện này thì sắc mặt đều khó chịu. Thực ra nghĩ lại thì cũng đúng, chuyện này tính thế nào thì cũng là Phó gia chịu thiệt.

Tin tức tứ hôn này vừa truyền ra, không ít cô nương trong kinh thành đều kinh ngạc.

Lúc này, người tới cửa tiệm của Nhạc gia mua hàng lại càng nhiều hơn.

Thực ra những người này chủ yếu là vì muốn gặp Nhạc Phong, muốn xem một nữ tử như thế nào mà lại có thể gả cho Phó Căn Du.

Nhưng mà dường như những người đã từng gặp Nhạc Phong thì lại cảm thấy nàng ấy không hề đáng ghét, không những thế mà còn có ấn tượng rất tốt với nàng ấy.

So với Phó Căn Du lạnh nhạt thì Nhạc Phong thân mặc nam trang, tươi cười rạng rỡ, ôn nhu săn sóc lại càng gây ấn tượng tốt với phái nữ hơn.

Đối với kết quả như vậy, Tịch Nguyệt ở trong cung biết được, không biết nên khóc hay nên cười.

Nhưng mà đây cũng không phải chuyện xấu gì, tối thiểu đối với biểu tỹ thì đây là chuyện tốt. Bị người khác bài xích thì luôn không vui vẻ gì.

"Cười gì vậy?" Cảnh Đế vừa vào cửa đã nhìn thấy Tịch Nguyệt cười quái dị.

Tịch Nguyệt nhìn thấy Cảnh Đế thì càng cười tươi hơn.

"Làm sao vậy?" Ôm lấy Tịch Nguyệt, cánh tay của Cảnh Đế không thành thật vuốt ve cơ thể nàng.

Tịch Nguyệt gạt tay của hắn ra, nói những tin tức mà mình biết cho hắn: "Còn không phải là vì biểu tỹ...."

Tịch Nguyệt nói những tin mà mình biết cho hắn nghe, ngược lại lại cảm thấy vô cùng thú vị. Nhưng mà, tuy Cảnh Đế cũng cảm thấy thú vị nhưng tâm tư lại không đặt trên phương diện này. Theo hắn thấy thì vẫn là Tiểu Nguyệt Nhi ngon miệng hơn.

Tịch Nguyệt vừa quay đầu đã thấy ánh mắt hơi u ám, trong lòng bắt đầu khó hiểu nhưng mà nàng cũng biết mấy ngày nay hắn không hề gọi ai thì tâm.

Đối với chuyện này, Thầm Tịch Nguyệt vậy mà lại không trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ngược lại, người bị chỉ trích là Phó Cần Dao.

Trong cung đã có lời đồn rằng vì Huệ phi ghét bỏ vết thương trên người Cảnh Đế cho nên Cảnh Đế mới giận dữ bỏ đi.

Lời nói như vậy, Tịch Nguyệt không biết là thật hay giả, lại càng không biết là ai truyền những lời đồn này, nhưng mà, nàng cảm thấy rất có thể đó

là Cảnh Đế.

Trong cung này, người dám truyền những lời như vậy, trừ Cảnh Đế ra thì không còn ai khác. Cũng vì những lời đồn này nên Cảnh Đế hẳn là sẽ không tuyên ai đến thị tẩm nữa.

Tịch Nguyệt chu môi, trong lòng lại cười lạnh. Nếu như nam nhân này thực sự sợ người khác chê cười hẳn thì về sau hẳn chỉ có thể có một nữ nhân là nàng rồi. Dù sao, ngay cả hình ảnh kinh khủng hơn thì nàng cũng đã thấy rồi.

Nàng ở bên này suy nghĩ miên man, Cảnh Đế ở bên kia thì không nói nhiều mà đặt những nụ hôn khê lên gương mặt nàng, không bao lâu sau, Tịch Nguyệt bị hắn áp lên giường.

.....

Trong mắt người ngoài, Cảnh Đế ngày ngày thị tẩm Thẩm Quý phi, đúng là bắt đầu chuyên sủng trở lại.

Sáng sớm mùa đông còn hơi lạnh, Tịch Nguyệt mặc quần áo vào, vẻ mặt vẫn mờ mịt như cũ nhưng mà hôm nay là ngày thỉnh an, đương nhiên là nàng không thể đến muộn.

Trang điểm xong xuôi, Tịch Nguyệt ngồi trên kiệu nhỏ, với thân phận hiện tại của nàng đương nhiên là có thể dùng thứ này. Trời lạnh như vậy, không ai thích đi trong đông tuyết.

Có lẽ là vì đi kiệu cho nên cũng rất nhanh là đến Tuệ Từ Cung, Tịch Nguyệt vừa xuống kiệu thì đúng lúc nhìn thấy Trương Lan.

Trương Lan vội nhún người thỉnh an: "Tần thiếp tham kiến Quý phi nương nương."

Tịch Nguyệt nở nụ cười: "Đứng lên đi. Trời lạnh như vậy, mọi người đừng là tới thật sớm."

Trương Lan đi phía sau Thẩm Tịch Nguyệt, cũng cười yếu ớt: "Là nên làm mà thôi."

Hai người vào bên trong, những phi tần đã đến vội vàng thỉnh an.

Hiện tại cho dù là kẻ ngu thì cũng biết là không thể chọc vào Thẩm Quý phi, người ta đang được sủng ái đó. Lại nhìn đôi gò má kiêu diễm của nàng, quả thực là khiến cho người ta ghen tị.

Được sủng vào không được sủng, không phải là khác nhau sao?

Hôm nay lại vô cùng kỳ lạ, vốn là nàng tới sớm nhưng mà những người này còn đến sớm hơn.

Nhưng mà nghĩ đến cũng đúng, sợ là vì muốn cho Thái Hậu một ấn tượng tốt, dù sao dựa vào Thái Hậu để thăng vị cũng là một con đường.

Trong cung này, người cũ không có mấy người đến sớm nhưng cả đám người mới lại đều ăn mặc rực rỡ ngồi ngay ngắn ở đó.

Tịch Nguyệt nhìn về phía Phó Cẩn Nghiên, nhắc tới Phó Cẩn Nghiên này quả thực là không giống Phó Cẩn Dao, dường như nàng ta càng trầm ổn hơn, chỉ có khi Phó Cẩn Dao nói sai thì mới bổ sung một hai câu.

Nhìn như giúp đỡ tỷ tỷ của nàng ta nhưng Tịch Nguyệt lại cảm thấy quan hệ của Phó Cẩn Nghiên và Phó Cẩn Dao không hề tốt đẹp.

Phó Cẩn Dao dường như không hề biết ơn Phó Cẩn Nghiên.

Từ ngày Cảnh Đế đi theo Chu Vũ Ngưng ở trước cửa Khánh An Cung thì quan hệ giữa Tịch Nguyệt và Chu Vũ Ngưng lạnh nhạt đi vài phần. Chu

Vũ Ngưng cũng là người hiểu chuyện, vì vậy nên cũng không tới Khánh An Cung nữa.

Thực ra Tịch Nguyệt cũng có suy nghĩ của mình, nàng vốn cho rằng theo tính tình của Cảnh Đế thì sẽ không làm ra chuyện như tát vào mặt nàng ở trước cửa Khánh An Cung. Nhưng mà hăn lại làm vậy, nghĩ đến chuyện của kiếp trước, nàng có cảm giác Cảnh Đế cũng không muốn nàng kết giao quá sâu với Chu Vũ Ngưng.

Mà nàng là một phi tử hiểu chuyện nhất, nếu như Cảnh Đế không thích thì nàng sẽ không giao hảo với Chu Vũ Ngưng nữa.

Trong số những nữ tử mới tiến cung có phân vị cao một chút thì chỉ có Trương Lan là chưa được thị tẩm.

Điều này tất cả mọi người đều biết. Thấy vẻ mặt của Thẩm Quý phi khá ôn hòa khi nói chuyện với nàng ta thì có người âm thầm bĩu môi, không phải cũng chỉ có như vậy thôi sao, ngày xưa giả vờ độ lượng cho ai xem chứ. Đối xử với mấy người có chút ân sủng như bọn họ thì sắc mặt đúng là không tốt.

Vì lúc trước Phương Từ đã đắc tội với Thẩm Tịch Nguyệt nên lúc này nàng ta cúi đầu cụp mi ngồi ở vị trí sau cùng, không hề nhiều lời.

Tuy là nàng ta như vậy nhưng mà đúng là có người không muốn nàng ta yên ổn.

An Tu nghi mở miệng nói: "Phải rồi, Phương Đáp ứng, khi nào thì Tề phi tỷ tỷ đến vậy?"

Phương Từ ngẩng đầu nhìn lại, cười nói: "Khi nào Tề phi tỷ tỷ đến, sao có thể nói cho muội chứ, An tỷ tỷ nói đùa rồi."

An Tu nghi cười khanh khách lấy khăn che miệng.

"Tỷ cũng không nói đùa nha...., trong cung này ai mà không biết muội muội giao hảo với Tề phi nương nương."

Khi nói chuyện còn đưa mắt liếc nhìn Thẩm Tịch Nguyệt một cái, ý tứ không cần nói cũng biết.

Chuyện đã xảy ra trong Tuệ Từ Cung đúng là khiến cho Tề phi đắc tội Thái Hậu rồi sao? Ngẫm lại cũng thật nực cười!

Sắc mặt của Phương Từ thay đổi nhưng mà vẫn cố gắng duy trì biểu tình bình tĩnh: "Tề phi nương nương thương tần thiếp tuổi nhỏ nên mới chiều cổ nhiều hơn một chút, nói ra thì Huệ phi tỷ tỷ cũng vô cùng chiều cổ thần thiếp mà."

Nhắc đến sự 'chiều cổ' của Huệ phi thì đúng là Phương Từ phải hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Mấy ngày đầu lúc mới vào cung, Phương Từ cũng đã có một cơ hội gặp Hoàng Thượng, nhưng mà cơ hội này bị Huệ phi đoạt mất. Tuy nói không nhất định sẽ đến cung của Phương Từ nhưng mà nàng ta tự nhận thấy lúc đó chỉ có một mình nàng ta, chỉ cần nàng ta quyến rũ một chút thì tất nhiên là sẽ thành công.

Chỉ là không ngờ Huệ Phi lại cũng tới đó.

Trong cung này, Phương Từ ghét hai người nhất, một là Huệ phi đã đoạt Cảnh Đế, người còn lại, là Thẩm Tịch Nguyệt cao cao tại thượng.

Nàng ta chướng mắt nhất là ánh mắt hai người này nhìn người khác.

Kéo Huệ phi vào câu chuyện này cũng là vì hy vọng mấy người địa vị cao có thể xích mích với nhau. Theo nàng ta thấy, Cảnh Đế vừa ra khỏi Trúc Hiên của Huệ phi thì Thẩm Quý phi đã đi qua thỉnh an, đúng là đánh

vào mặt Huệ phi, còn có chuyện tứ hôn sau này nữa. Nếu như giữa hai người đó đã có củi khô thì nàng ta sẵn lòng châm một mối lửa.

Nàng ta đã triệt để đắc tội với Thẩm Quý phi rồi, nếu như Thẩm Quý phi biết Huệ phi cũng chiếu cố nàng ta thì sẽ càng nhắm vào Huệ phi.

Sao Tịch Nguyệt lại không nhìn thấu chút tâm tư nhỏ đó của nàng ta chứ.

Nàng cũng không có phản ứng gì, chỉ thấp giọng nói chuyện với Trương Lan ở bên cạnh.

Theo lý thì Trương Lan không được ngồi cạnh Thẩm Tịch Nguyệt nhưng mà do hai người đi vào cùng nhau cho nên có người nhường ra hai chỗ ngồi cho các nàng.

Thực ra chính Trương Lan cũng không hiểu vì sao Thẩm Quý phi lại có thái độ không tồi với nàng như vậy.

Mọi người ở đây cũng chỉ có Tịch Nguyệt hiểu vì sao. Trương Lan này và nàng kiếp trước tuy không đi lại nhiều nhưng đều thường thức lẫn nhau.

Nàng ấy là một nữ tử mạnh mẽ lại không giả vờ giả vịt, cũng vì tính cách đặc biệt này nên Cảnh Đế cũng có vài phần yêu thích nàng ấy.

Nhưng mà điều này cũng tạo thành bi kịch của nàng ấy, Trần Vũ Lan và Phương Từ liên thủ hãm hại nàng ấy. Vì chứng minh trong sạch, Trương Lan nhảy xuống hồ nước đóng băng, bỏ mình.

Theo Tịch Nguyệt thấy lúc đó thì chỉ có hai người là Trần Vũ Lan và Phương Từ nhưng phía sau có bao nhiêu người trợ giúp thì nàng cũng không biết.

Bên kia, Phương Từ đang nói chuyện với An Tu nghi mà lại thấy Thẩm Quý phi không hề nhìn nàng ta thì trong lòng càng tức giận.

Nhưng nghĩ lại Thẩm Quý phi như vậy là vì được sủng ái, ngay cả gia tộc cũng được ưu ái theo, trong lòng nàng ta lại càng có quyết tâm phải bò lên cao.

"Quý phi nương nương, không biết thần thiếp có thể qua thăm tiểu hoàng tử và tiểu công chúa không? Tiến cung lâu như vậy mà vẫn chưa được gặp!" Một giọng nói trẻ con yếu điệu đột nhiên vang lên.

Tịch Nguyệt nhìn lại, là muội muội của An Tu nghi, An Thực viện.

Thực ra trong cung này không ai công khai đi qua thăm tiểu hoàng tử và tiểu công chúa, dù sao, người ta đề phòng các nàng nha! Các nàng cũng không muốn đi qua thăm mấy đứa bé khiến cho các nàng phải sốt ruột.

Nghe xong lời của An Thực viện, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt.

Ngược lại, Tịch Nguyệt không ngờ lại có người hỏi như vậy, không hề nghĩ nhiều nói: "Đương nhiên là được. Nhưng mà người cũng biết đấy, mấy đứa bé còn quá nhỏ, không chịu được một chút quấy rối nào. Chúng ta ngay cả huân hương cũng không dám đốt. Nếu như người muốn tới thăm thì phải tắm rửa thay quần áo ở Thiên điện của Khánh An Cung của bản cung. Như vậy tốt cho mấy đứa nhỏ, cũng tốt cho người. Miễn có người thấy người là người mới vào cung mà lợi dụng."

Lời này nói ra đúng là không nề mặt.

Nhưng mà nghĩ thoáng ra thì như vậy đúng là cũng tốt cho nàng ta.

Nếu như là người hào sảng thì đương nhiên là cảm thấy như vậy rất tốt, mặc dù có chút hơi đề phòng người quá mức nhưng một khi xảy ra chuyện thì người sẽ không bị trút giận. Nhưng có một số người lại không thấy được như vậy, người ta sẽ cảm thấy nàng nói như vậy là nhục nhã người ta, không tin người ta.

Thật trùng hợp, An Thục viên lại là loại người sau.

Chỉ thấy sắc mặt nàng ta lập tức trắng bệch, giống như rất ủy khuất.

An Tu nghi thấy vậy cũng không đau lòng muội muội nhà mình, ngược lại còn cười lạnh một tiếng.

Âm thanh không lớn nhưng mà cũng không phải là rất nhỏ. Hốc mắt An Thục viên đỏ ửng, đáng vẻ như vô cùng ủy khuất.

"Quý phi nương nương không tin tần thiếp sao? Tần thiếp sẽ không làm chuyện như vậy." Đáng vẻ lúc nào cũng có thể khóc.

Tịch Nguyệt không thích nữ tử nhu nhược như vậy, so với Phương Từ ngoan độc thì An Thục viên với đáng vẻ vừa thấy đã thương này lại càng khiến cho nàng chán ghét.

"Người như vậy, ngược lại, là bản cung bắt nạt người rồi?"

Giọng của tịch Nguyệt hơi lạnh lẽo.

Người khác thấy nàng như vậy đều giật mình, trước kia, Thẩm Quý phi sẽ không như vậy.

Hiện tại, thực sự là ý sủng mà kiêu sao?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 151

An Thục Viên cảm thấy bản thân nàng ta không có ác ý vì sao lại phải nói như vậy, đây là đang không tin tưởng nhân cách của nàng ta mà.

Nàng ta chưa từng tiếp xúc với những thứ xấu xa đó cũng chưa từng làm những chuyện xấu xa, sao lại giống như người khác chứ?

Càng nghĩ như vậy thì càng cảm thấy ủy khuất.

Nhưng giọng nói Thẩm Tịch Nguyệt lạnh lẽo, nàng ta cũng không dám nói tiếp, chỉ ủy ủy khuất khuất ngồi ở đó.

Thấy nàng ta như vậy, An Tu nghi nở nụ cười: "Đúng là trùng hợp, tỷ muội chúng ta cuối cùng cũng là ruột thịt, đến cả suy nghĩ cũng giống nhau. Nếu như Thẩm Quý phi không ngại chúng ta thì tỷ tỷ cũng rất muốn đến thăm mấy đứa bé. Tắm rửa thay quần áo gì đó thì có sao chứ, mấy đứa bé còn nhỏ, vốn rất yếu ớt, như vậy là nên làm."

Lời này thật đúng là một cái tát vang dội vào mặt An Thục viên.

Nàng ta lại càng ủy khuất nhìn tỷ tỷ của mình.

An Tu nghi không nhìn nàng ta, nụ cười trên khóe miệng càng trở lên sáng lạn.

"Vậy bản cung đợi tỷ tỷ đại giá quang lâm."

Tuổi của An Tu nghi lớn hơn Thẩm Tịch Nguyệt rất nhiều hơn nữa hai người còn từng sống cùng một cung cho nên nhiều lúc An Tu nghi tự xưng

là tỷ tỷ thì Tịch Nguyệt cũng không so đo. Nhưng nếu tính toán rõ ràng thì phân vị của Thẩm Tịch Nguyệt vẫn cao hơn An Tu nghi.

Hai người luôn không hòa hợp lại có thể vui vẻ nói chuyện với nhau, đúng là khiến cho người ta kinh ngạc.

Tề phi vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh đó, sau khi thỉnh an xong thì ngồi xuống, không lâu sau đã hiểu toàn bộ câu chuyện.

Nàng ta không khỏi cảm thán, quả nhiên kẻ địch của kẻ địch chính là bạn của mình.

Trên đời này không có kẻ địch vĩnh viễn.

Tịch Nguyệt nhìn ra An Tu nghi rất ghét muội muội này của nàng ta. Phó Cẩn Dao không thích Phó Cẩn Nghiên thì có thể hiểu được, dù sao cũng không cùng một mẹ sinh ra. Nhưng mà An Tu nghi và An Thực viện đúng là tỷ muội ruột thịt, tại sao lại như vậy chứ?

Nhưng mà nghĩ lại, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, có lẽ giữa các nàng có chuyện gì đó.

Thái Hậu theo lệ thường hỏi thăm tình hình các cung sau đó cho mọi người giải tán.

Tịch Nguyệt phân vị cao, người khác đều đợi nàng ra ngoài trước.

Vừa đi tới cửa liền nghe thấy tiếng 'lạch cạch' như tiếng hạt châu rơi xuống đất, nàng trượt chân sắp ngã xuống.

Cũng may là Quả Nhi ở phía sau đưa tay đỡ nàng.

Tịch Nguyệt cảm thấy lực tay của Quả Nhi rất lớn nhưng cũng may là như vậy, nếu như là Cẩm Tâm hay Đào Nhi thì sẽ không thể nào đỡ được nàng.

Ổn định thân thể, Tịch Nguyệt lạnh lùng nhìn qua.

An Thục viện kinh hãi vội vàng quỳ xuống, vành mắt ửng hồng giải thích: "Quý phi nương nương, tần thiếp không cố ý, không cố ý. Vừa rồi tần thiếp suy nghĩ chút chuyện lúc trước, hơi khẩn trương mới không cẩn thận kéo đứt vòng tay, tần thiếp thực sự không cố ý."

Tịch Nguyệt thấy dáng vẻ nàng như vậy, híp híp mắt.

Các vị phi tần đều chưa rời đi, không ai nhiều lời, tất cả đều nhìn về hướng này, muốn xem Thẩm Tịch Nguyệt sẽ xử lý thế nào. Nhưng mà theo cách làm của nàng lúc trước thì đều là sấm to mưa nhỏ (giơ cao đánh khẽ) Nghĩ có lẽ sẽ không nháo lớn chuyện này.

Tịch Nguyệt nhìn An Thục viên mang dáng vẻ ủy khuất, lại nhìn mọi người đang xem náo nhiệt, cười lạnh.

Lão hổ không phát uy thì thực sự cho rằng nàng là mèo bệnh sao!

Lúc trước xem ra vẫn quá nhân từ với Phương Từ rồi, thực không ngờ mấy người kia càng ngày càng không để nàng vào mắt, khiêu chiến cực hạn của nàng.

"Thất lễ ở trong điện thì phải xử trí như thế nào?"

Quả Nhi ở bên cạnh đáp: "Có lớn có nhỏ, nhẹ thì vả miệng phạt quỳ, nặng thì đuổi đến Thận Hình Tư."

An Thục viên vừa nghe, kinh ngạc ngẩng đầu lên, lúc này nước mắt mới rơi xuống.

"Nương nương, nương nương, tần thiếp không cố ý, tần thiếp thực sự không cố ý, sao người có thể tùy ý lạm dụng tư hình với cung phi chứ?"

(AT: Đã thấy người ngu nhưng chưa từng thấy ai ngu như thế này. Đã thấy người tự tìm đường chết nhưng chưa thấy ai tự tìm đường chết như thế này.)

Thấy nàng ta nói như vậy, ngay cả loại người không quan tâm đến mọi chuyện như Bạch Du Nhiên cũng không nhịn được cười.

Qủa nhiên là một kẻ ngu xuẩn.

Nàng ta nói như vậy khác gì đánh vào mặt Thẩm Quý phi, cho dù Tịch Nguyệt không muốn phạt thì cũng phải phạt rồi.

Qủa nhiên, Tịch Nguyệt nhìn Quả Nhi: "Vả miệng mười cái."

Lại nhìn An Thục viện, gần từng tiếng nói: "Mười cái tát này không phải phạt người vì thất lễ ở trong điện mà là phạt miệng của người không biết chừng mực."

An Thục viện khóc lên: "Nương nương, sao người có thể, sao người có thể? Thái hậu, đây là tấm cung của Thái hậu mà!"

Nhưng mà rất hiển nhiên là Thái Hậu đã đi vào nội thất không hề có ý định ra ngoài.

Qủa Nhi đi qua, 'bốp' một tiếng, hung hãn tát một bạt tai.

Thẩm Tịch Nguyệt hơi nghiêng đầu nhìn Quả Nhi động thủ. Lực tay của Quả Nhi quả thực rất lớn, chỉ mới tát hai cái mà mặt của An Thục viện đã đỏ lên, mười cái tát đánh xong rất nhanh.

Lúc này mặt của An Thục viện đã sưng lên thật to.

"Hoàng Thượng giá lâm...."

Tịch Nguyệt vừa quay đầu đã nhìn thấy Cảnh Đế một thân long bào đang đi tới.

"Nô tì tham kiến Hoàng Thượng...." Tất cả mọi người đều thỉnh an.

"Đây là đang xảy ra chuyện gì?"

Mọi người nhìn lại, phía sau lưng Cảnh Đế là cung nữ của An Thực viện, lập tức hiểu được, An Thực viện này cũng không phải là đèn cạn dầu.

Tịch Nguyệt nhú mày mỉm cười: "An tiểu chủ thất lễ trong điện, nói chuyện không biết chừng mực, nô tỳ thân là Quý phi đương nhiên phải dạy dỗ nàng một phen, miễn cho sau này lại lặp lại sai lầm này."

Nàng nhẹ nhàng tùy ý nói nhưng mà ánh mắt đã có một tia phòng bị.

Thấy dáng vẻ giống như một chú mèo nhỏ xù lông của nàng, sắc mặt Cảnh Đế hơi dịu lại, cười cười.

"Ái phi làm như vậy rất tốt. Không có quy củ thì làm sao có khuôn phép."

An Thực viện kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Đế, khó như hoa lê đẫm mưa.

Nhìn mọi người ở xung quanh xem náo nhiệt, sắc mặt Cảnh Đế hơi không vui.

Suy nghĩ một chút, mở miệng: "Trẫm vừa mới hạ triều đã thấy có người chạy như điện tới, khóc lóc cầu xin trẫm cứu tiểu chủ nhà nàng ta. Vốn trẫm không muốn tới nhưng mà lại muốn nhìn xem là người nào dám gây sóng gió ở hậu cung."

Lời này của hắn như thật như giả, rất nhiều người đều có vẻ mặt chờ mong, hy vọng tiếp theo hắn sẽ trách mắng Thẩm Quý phi.

Cảnh Đế lướt qua biểu tình của mọi người một lượt, lộ ra nụ cười trào phúng. Quả nhiên Nguyệt Nhi ở hậu cung luôn bị mọi người xa lánh. Có lẽ trầm quá dung túng các nàng rồi.

Thời gian gần đây, hẳn đúng là không thể thấy Nguyệt Nhi chịu một chút ủy khuất hay xem thường nào.

"Nếu như tính thời gian thì khi An thực chủ còn chưa gặp chuyện không may thì cung nữ kia đã ra ngoài rồi?"

Lời vừa nói ra, An Thực viện vội vàng dập đầu: "Không có, không có, Hoàng Thượng, người tin tưởng nô tỳ, nô tỳ vô tội. Nô tỳ cũng không biết, không biết vì sao lại như vậy, Hoàng Thượng...."

"Đủ rồi." Giọng nói của Cảnh Đế vô cùng lạnh lẽo, tất cả mọi người đều vội vàng cúi đầu, không biết Cảnh Đế có ý gì.

Tịch Nguyệt chỉ lẳng lặng nhìn hẩn như vậy.

Nắm lấy bàn tay của Tịch Nguyệt, phát hiện hơi lạnh lạnh, hẳn không thêm để ý chừng mực, đặt đôi tay nhỏ bé lên trước miệng, hà hơi một cái ủ ấm.

Tịch Nguyệt cảm thấy trái tim mình run rẩy, mờ mịt nhìn hẩn.

"Chủ tử nhà ngươi đã nói rằng nàng vô tội, không biết tại sao lại như thế. Nếu vậy thì người đi Thận Hình Tư nói rõ ràng những chuyện đã xảy ra đi." Cung nữ vừa rồi vẫn mang vẻ mặt vui mừng lập tức bị người ta kéo đi. Thận Hình Tư là nơi nào, người khác đương nhiên là rất rõ ràng.

Cung nữ kia khóc đến tê tâm liệt phế cầu cứu mà lúc này An Thực viện lại chỉ run rẩy quỳ ở đó, thấy ánh mắt Cảnh Đế nhìn về phía nàng ta thì không ngừng dập đầu: "Tần thiếp không biết chuyện gì. Tần thiếp thực sự không biết vì sao nha đầu kia lại đi tìm ngài. Tần thiếp vô tội."

Cảnh Đế ghét nhất là những người mạnh miệng như vậy, rõ ràng là ai cũng thấy rõ kế hoạch của nàng ta, vậy mà nàng ta vẫn cố làm ra dáng vẻ ủy khuất khóc lóc.

"Hắn là người đã tính toán rất tốt rồi phải không? Trẫm vừa đi qua thì đúng lúc nhìn thấy Thẩm Quý phi trừng phạt người, như vậy sẽ đau lòng người sao? Thất lễ trong đại điện, nói năng không chừng mực, mưu hại phi tần, người đã không biết đủ như vậy thì đến cung của tỷ tỷ người làm cung nữ đi."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều giật mình nhìn Cảnh Đế.

"Lai Hỷ, xử lý cho tốt." Dứt lời thì cúi đầu nhìn Tịch Nguyệt: "Nàng về cung nghỉ ngơi trước đi, chút nữa trẫm sẽ qua thăm nàng. Trong hậu cung này, phân vị của nàng cao nhất, có một số việc muốn làm thì cứ làm, không sao cả. Người không hiểu chuyện thì nên giáo huấn, càng chạy theo bọn họ thì họ càng không coi nàng ra gì."

Nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai gầy yếu của nàng.

Tịch Nguyệt cảm thấy Cảnh Đế ngày hôm nay vô cùng xa lạ.

Bất luận người khác nghĩ thế nào, cho đến khi Tịch Nguyệt về đến Khánh An Cung thì vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cầm Tâm đã biết được tất cả mọi chuyện từ miệng của Quả Nhi, tuy là giật mình nhưng cũng rất vui vẻ.

Hoàng Thượng không hỏi nguyên nhân đã tin tưởng chủ tử của mình, còn có sự coi trọng nào hơn điều này chứ.

"Chủ tử rất vui vẻ đi!"

Tịch Nguyệt vừa ngẩng đầu đã nghe thấy Cầm Tâm trêu chọc như vậy.

"Sao bản cung phải vui vẻ chứ. Vốn là ta đúng mà."

Cầm Tâm bật cười, khó có khi chủ tử có dáng vẻ đứng đắn như vậy.

Thực ra quả thực là Tịch Nguyệt có giết mình, theo nàng thấy Cảnh Đế sẽ không đến mức một gậy đánh chết người, cho dù là Trần Vũ Lan và Bạch Tiểu Diệp lúc trước gây nhiều lỗi lầm như vậy nhưng cũng không phải là chỉ sau một lần đã bị ban chết.

Tuy hiện nay An Thục viện cũng không bị ban chết nhưng mà nàng ta từ một tiểu chủ có phẩm cấp biến thành một cung nữ, mà người phải hầu hạ vẫn là người tử tử có quan hệ không tốt với nàng ta.

Nghĩ lại thì đúng là đủ độc.

Nhưng mà từ trước đến giờ Tịch Nguyệt không làm những chuyện như đồng tình kẻ địch này.

"Nhưng vậy cũng tốt, ngày khác có người nào đến khiêu khích thì trực tiếp giáo huấn nàng ta. Trước kia tính tình bản cung tốt, các nàng lại tưởng ta yếu đuối dễ bắt nạt.

"Nô tỳ hiểu rồi."

Nếu Hoàng Thượng không hỏi nguyên do đã làm chống lưng cho nàng thì nàng cần gì phải băn khoăn chứ?

Không lâu sau, Cảnh Đế từ Tuệ Từ Cung trở về, hần hơi lo lắng nhúu mày, thực ra dù hần không nói thì người ngoài cũng có thể thoáng nhìn ra, thân thể Thái Hậu càng ngày càng kém rồi.

Dường như thân thể Thái Hậu nhanh chóng suy yếu trong vòng hai năm nay. Cảnh Đế cũng không nói được là vì sao nhưng mà theo lời thái y nói thì đây là do thân thể trước đây để lại di chứng, tinh thần không tốt.

Cảnh Đế nắm chặt năm đấm, sao hắn lại không rõ những âm mưu trong hậu cung năm đó chứ.

Lại nghĩ đến ngày hôm nay An Thực viên tính kế Tịch Nguyệt, trong lòng hắn bỗng nhiên thấy sợ hãi.

Hắn không muốn rất nhiều năm sau có một thái y khác nói cho hắn Nguyệt Nhi của hắn cũng như vậy.

Sự việc ngày hôm nay chỉ là chuyện nhỏ nhưng mà hắn lại lập tức trút giận lên người An Thực viên cũng chỉ là muốn để cho mọi người biết địa vị của Nguyệt Nhi ở trong lòng hắn.

Hắn sẽ cho nàng thân phận tôn quý, cho nàng cuộc sống thoải mái ở trong cung, cũng sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Mấy ngày liên tiếp, ngoài Thẩm Tịch Nguyệt ra thì Cảnh Đế không hề gọi bất kỳ ai khác thị tẩm. Điều bộ rõ ràng như vậy khiến cho Thái Hậu cũng bị kinh động.

Thái Hậu cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng mà Cảnh Đế cũng vô cùng nghiêm túc, vẻ mặt cô đơn mở miệng nói: "Trong cung này, ngoại trừ Nguyệt Nhi thì người khác đều ghét bỏ trăm phải không? Ngày xưa đều lànồng tình mật ý nhưng mà sự thật là chỉ có mấy vết sẹo mà các nàng đã lộ vẻ ghét bỏ. Nếu như để bọn họ nhìn thấy đáng vẻ khi trăm phát bệnh thì không biết sẽ thế nào! Có mấy người có thể không rời không bỏ như Nguyệt Nhi?"

Thái Hậu suy nghĩ, nhớ đến chuyện vài ngày trước Huệ phi thị tẩm không thành, biết được nhất định là tiện nhân kia ghét bỏ Cảnh Đế rồi, trong lòng vô cùng tức giận.

Bà lớn tiếng nói: "Con là vua một nước, ai dám ghét bỏ con. Các nàng chán sống rồi sao, nếu không thích hầu hạ Hoàng Thượng thì đi Lãnh cung làm bạn với Đức Phi đi."

Cảnh Đế cười trấn an Thái Hậu: "Mẫu hậu không cần lo lắng cho trăm, các nàng không hiểu chuyện, trăm sẽ có cách xử lý các nàng. Người chỉ cần tỉnh dưỡng thật tốt là được, thân thể người không khỏe, cần gì phải quản những chuyện linh tinh này."

Thái Hậu nhìn ánh mắt ân cần của Cảnh Đế, vuốt ve gương mặt của hắn.

"Ai gia chỉ hy vọng trước khi chết có thể phân ưu nhiều hơn cho Triệt Nhi."

Nếu không phải lúc hần còn nhỏ, bà để hần trở thành bia ngấm thì làm sao hần lại phải chịu nhiều tính kế như vậy. Hai đứa con trai của bà, cuối cùng là do bà làm sai rồi.

Cảnh Đế đương nhiên là thấy được sự áy náy trong mắt Thái Hậu, lắc đầu: "Mẫu hậu, nhi tử không cần người phân ưu, nhi tử chỉ hy vọng người khỏe mạnh. Những chuyện trong cung này cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không có gì quan trọng hơn thân thể của người."

Thái Hậu thở dài: "Triệt nhi, con, nói thật với ai gia."

"Hả?"

Cảnh Đế nhìn Thái Hậu, hiểu được là bà có chuyện muốn hỏi.

"Lần này con mắc bệnh đậu mùa, có phải là do Liệt Nhi làm không?" Nghi vấn này đã ở trong lòng bà rất lâu, nghĩ đến chân tướng đáng sợ như vậy bà cảm thấy ngủ cũng không yên giấc. Cũng vì vậy nên thân thể của bà càng ngày càng kém.

Cảnh Đế thật không ngờ Thái Hậu lại hỏi hần như vậy. Lại nhìn kỹ Thái Hậu một chút, vẻ ưu thương kia cũng không thể giấu nổi.

"Triệt nhi."

Thái Hậu thấy Cảnh Đế không mở miệng thì lo lắng gọi.

Cảnh Đế ổn định lại tâm tình: "Không phải."

Tuy Cảnh Đế đã trả lời nhưng Thái Hậu còn khẩn thiết hơn: "Con không gạt ai gia chứ? Thật sự không phải hần sao?"

Cảnh Đế khẳng định: "Không phải! Mẫu hậu yên tâm. Nhi tử không cần phải gạt người, lần này không phải là hấn."

Nghe Cảnh Đế khẳng định như vậy, Thái Hậu rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm giống như buông được một tảng đá lớn. Thì thào tự nói: "Không phải thì tốt, không phải thì tốt...."

Xem ra bà vô cùng để tâm chuyện này. Cảnh Đế thấy Quế ma ma bưng thuốc đến thì nhận lấy, giúp Thái Hậu uống thuốc.

Nhìn đứa con trai tri kỷ duy nhất của mình, Thái hậu mở lòng nói: "Triệt Nhi, lúc con còn nhỏ, là mẫu hậu có lỗi với con."

Cánh tay cầm thìa thuốc của Cảnh Đế hơi khựng lại: "Mẫu hậu đừng để ý chuyện khi đó. Nếu đã qua rồi thì cần gì phải để ở trong lòng, tự hành hạ mình."

Thái hậu thở dài: "Làm sao có thể không để ý, làm sao có thể không để ý đây. Ai gia chỉ có hai đứa con trai ruột thịt, giờ lại như hai người xa lạ, nếu không phải hồi đó ta làm sai thì sao huynh đệ các con lại đi đến bước đường như ngày hôm nay chứ. Sao con lại phải chịu nhiều tính kế như vậy, sao Liệt nhi lại có tính cách cực đoan như hiện tại."

Cảnh Đế cũng không có phản ứng gì khác: "Mẫu hậu tình duyên thật tốt là được, nhi tử đã nói rồi, những điều đã qua thì cứ cho qua đi."

"Cả đời này của mẫu hậu bị gia tộc vứt bỏ, bị người bán đứng, bị bạn thân phản bội, tranh đấu trong hậu cung. Tất cả những gì nên trả qua thì mẫu hậu đều đã trải qua rồi. Đời này, người thiếu nợ ta có rất nhiều nhưng mà nếu nói ta thiếu nợ ai thì chỉ có hai huynh đệ các con. Mẫu hậu không dám cầu mong con tha thứ cho Liệt Nhi, chỉ mong ngày sau, khi mẫu hậu trăm tuổi con có thể nhớ rõ mẫu hậu nhiều năm đối xử tốt với con mà tha cho Liệt Nhi. Để cho hấn.... làm một người phú quý nhàn hạ đi."

Cảnh Đế nhìn sắc mặt tái nhợt cô đơn của Thái Hậu khi nói những lời này, không biết tại sao lại nghĩ tới lúc hắn bị bệnh đậu mùa. Khi hắn dẫn dò Tịch Nguyệt những lời tương tự như thế này thì Tịch Nguyệt nói như thế nào?

Cảnh Đế cười cười nhẹ nhàng nói ra một chữ: "Không!"

Dường như Thái Hậu thực sự không ngờ Cảnh Đế sẽ cự tuyệt, kinh ngạc nhìn hắn.

Cảnh Đế không hề dừng động tác đưa thìa thuốc của mình, nở một nụ cười lạnh: "Không! Trẫm không đồng ý với mẫu hậu, nếu như mẫu hậu qua đời, trẫm đương nhiên sẽ tính toán rõ ràng với Lục đệ. Trẫm đương nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn. Cho nên, mẫu hậu phải sống thật tốt, thật tốt. Còn sống để ràng buộc trẫm, còn sống để coi chừng Lục đệ."

Cảnh Đế vừa dứt lời chỉ thấy nước mắt của Thái Hậu rơi xuống.

Sao bà lại không hiểu dụng ý khi nhi tử nói những lời này.

"Được, mẫu hậu sẽ sống thật tốt, sẽ sống thật tốt...."

Quế ma ma nhìn Thái Hậu và Cảnh Đế, xoay người lén lau nước mắt.

Nán lại trấn an Thái Hậu một lúc, Cảnh Đế rời đi, nhìn tuyết trắng trên mặt đất, nhớ tới nguyện vọng lúc trước, quay đầu nhìn Lai Hỷ: "Đến Thượng Thư Phòng thông báo một chút, cho Vũ Nhi và Gia Nhi nghỉ buổi chiều nay, bảo bọn chúng buổi trưa đến Khánh An Cung dùng cơm trưa, buổi chiều ta sẽ dẫn bọn chúng đi đắp người tuyết."

Lần này Lai Hỷ kinh ngạc đến cảm cũng muốn rớt xuống.

Đắp người tuyết?

Hoàng Thượng?

Đại Tổng Quản Lai Lý công công từ trước đến giờ đều mặt không đổi sắc hiện tại lại kinh ngạc đến mức ngây ngẩn cả người.

Cảnh Đế nhìn vẻ mặt của hần, biết là hần kinh ngạc.

"Phải rồi, đến cung của Tĩnh Tiệp dư thông báo một tiếng, nếu như buổi chiều Ninh Nhi không có chuyện gì thì cũng đến đây đi."

"Nô tài tuân chỉ."

Trở về Tuyên Minh Điện không bao lâu thì lời của Cảnh Đế đã truyền khắp hậu cung.

Phản ứng của mỗi người đều khác nhau.

Thái Hậu biết được đương nhiên là biết bà vừa nói chuyện với hần khiến cho hần có rất nhiều cảm xúc. Thấy hần đối xử với mấy người con trai không giống lúc trước, vui mừng gật đầu.

Tịch Nguyệt biết được thì lại hơi lo nghĩ, mấy đứa bé còn nhỏ, thấy hần muốn đưa chúng ra ngoài cần nhắc xem nên cho mấy đứa bé mặc cái gì thì tốt.

Bạch Du Nhiên thì căn môi cảm động, Hoàng Thượng có thể nhớ tới Ninh Nhi của nàng, nàng vô cùng vui mừng. Hiện giờ đứa bé nàng giống như là tính mạng của nàng vậy.

Mà những người khác thì lại càng ghen tị hơn.

Bất luận là Huệ phi, Tề phi hay là những người khác, khi biết chuyện này đều vô cùng ghen tị.

Hai đứa bé vừa nghe buổi chiều có thể không tới Thượng Thư Phòng mà phụ hoàng còn đưa chúng đi đáp người tuyết thì vẻ mặt đều vô cùng kích động.

Hai đứa bé sôi nổi đi tới Khánh An Cung.

Tịch Nguyệt nhìn nét mặt hưng phấn trên mặt hai đứa trẻ cũng hiểu tâm tư của chúng.

Nghĩ đến trước đây khi mình còn nhỏ cũng như vậy, có đứa trẻ nào lại không thích chơi đùa chứ, đặc biệt là còn cùng với phụ hoàng mà chúng tôn trọng nhất.

"Quý phi nương nương, chúng ta tới rồi....."

Tịch Nguyệt cười híp mắt đón hai đứa vào cửa, sau khi rửa tay cho bọn chúng xong thì sắp xếp người chuẩn bị cơm trưa.

"Cầm Tâm, cho người đến Tuyên Minh Điện hỏi một chút, Hoàng Thượng có tới đây dùng cơm trưa hay không."

Cầm Tâm đáp lời rồi ra ngoài.

"Kiều Kiều đâu?"

"Bọn Kiều Kiều vừa mới ngủ, để cho bọn chúng nghỉ ngơi một lúc đi, chút nữa sẽ chơi đùa với các con sau." Tịch Nguyệt sửa sang lại y phục của hai đứa bé.

Chỉ thấy Nghiêm Vũ gật đầu như người lớn: "Như vậy cũng được. Nhưng mà trời lạnh như vậy, không có vấn đề gì sao?"

Trên gương mặt kia đúng là vẻ vô cùng lo lắng.

"Không có vấn đề gì. Ta sẽ mặc nhiều quần áo hơn cho chúng. Bọn chúng nhỏ như vậy cũng không chơi được gì, chủ yếu vẫn là mấy người các con. Chút nữa ăn nhiều một chút, như vậy mới có sức."

Hai đứa bé đều cười híp mắt gật đầu.

Quả nhiên, không lâu sau thì Cảnh Đế vào cửa.

Sau khi thỉnh an xong, Tịch Nguyệt bảo Cẩm Tâm dọn cơm.

"Hoàng Thượng đột nhiên có lệnh như vậy thực khiến cho nô tỳ kinh ngạc." Tịch Nguyệt tự tay gấp cho ba cha con kia mấy món ăn ngon rồi mới tự mình dùng bữa.

Cảnh Đế híp mắt nhìn một loạt động tác này của nàng không hề có một chút kiểu cách nào, vô cùng tự nhiên giống như làm những chuyện này đều là đương nhiên.

Nhìn hai đứa bé líu ríu muốn ăn cái này cái kia, Tịch Nguyệt không hề thấy phiền toái, vui vẻ cong môi cười.

"Nguyệt nhi, Trẫm muốn ăn Phù dung xao." Cảnh Đế giở tính trẻ con.

Tịch Nguyệt phát hiện hắc cố ý, trừng mắt nhìn hắc nhưng cũng vội vàng đưa tay gấp cho hắc.

Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia đưa mắt nhìn nhau, chu môi.

Lúc trước Quý phi nương nương chỉ chăm sóc hai người bọn họ, phụ hoàng.... đây là đang tranh giành với bọn họ sao?

Bữa cơm này ăn vô cùng vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Cảnh Đế thay đổi y phục, mang theo mấy đứa bé ra ngoài.

Bạch Du Nhiên mang theo Tam Hoàng tử mới biết đi không lâu cũng đi theo sau lưng Cảnh Đế.

Thấy Thẩm Quý phi bọc kín ba đứa bé cũng không muốn để cho chúng xuống đất, Bạch Du Nhiên nhìn lại con của mình. Tam Hoàng tử

cũng chỉ lớn hơn ba bào thai kia một tuổi mà thôi, không thể nào so sánh với Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử. Nàng cũng không có ý định để cho đứa bé xuống đây, thấy Tịch Nguyệt cũng làm như vậy thì lại càng không có vẻ gì là khác biệt.

Thời điểm Cảnh Đế còn bé thì vẫn thường mong phụ hoàng có thể cùng hắn đắp người tuyết nhưng mà về sau, theo tuổi tác tăng lên thì hắn mới hiểu tất cả chỉ là một trò cười.

Phụ hoàng một ngày bận trăm công ngàn việc, làm sao có thời gian rảnh như vậy. Mà những huynh đệ khác có thể không tính kể hắn đã là tốt rồi, làm sao có thể cùng hắn đắp người tuyết?

Hiện tại mang theo mấy đứa bé chơi đùa, nghĩ đến không chỉ thỏa mãn bọn chúng mà còn bù lại tiếc nuối trước đây của hắn.

Tuy nói là hắn mang theo mấy đứa bé đi đắp người tuyết nhưng mà vẫn bảo Lai Hỷ sắp xếp mấy người qua hỗ trợ. Như vậy xem ra bên này rất náo nhiệt.

Có một vài phi tần nhàn rỗi không có chuyện gì làm cũng qua xem.

Tịch Nguyệt nhìn thấy Trương Lan đứng ở phía xa thì vẫy tay gọi.

Thấy vậy, Trương Lan cũng không kiêu cách, cười híp mắt đi qua. Không bao lâu sau bên này đã tụ tập một đồng người.

Tịch Nguyệt nhìn Cảnh Đế cùng với Nghiêm Vũ Nghiêm Gia chơi đùa vui vẻ, lại nhìn ba bảo bối nhà mình đã lộ vẻ mệt mỏi thì vội vàng bảo Chu ma ma bế mấy đứa bé về.

Trở về cùng mấy đứa bé xong, nàng cũng cảm thấy ngứa tay, lại trở lại đó.

Cũng không biết tại sao vài người chơi đùa cuối cùng lại chơi ném tuyết.

Tịch Nguyệt nhớ tới lúc trước ca ca mang theo nàng chơi ném tuyết, nghịch ngợm ném một quả cầu tuyết nho nhỏ vào người Cảnh Đế. Không chỉ vậy mà còn cười đắc chí, Cảnh Đế hơi kinh ngạc nhưng mà hẳn không có rối rắm nhiều, lờm nàng một cái, gọi hai đứa bé qua.

Không lâu sau chỉ thấy hai đứa bé Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia cùng nhau công kích Tịch Nguyệt, những người khác đều lo bị ảnh hưởng nên tránh rất xa.

Mấy người chơi vô cùng vui vẻ, Cảnh Đế nhìn nụ cười hồn nhiên trên mặt Tịch Nguyệt, cảm thấy mình như bị hoa mắt.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Gần đây hậu cung coi như an ổn bình thản, không có chuyện lớn gì lại càng không có ai gây sóng gió gì.

Chuyện của An Thực viện vài ngày trước khiến cho mọi người đều thấy rõ hiện tại Thẩm Tịch Nguyệt là người nổi bật nhất hậu cung.

Cũng có người muốn tới chỗ Thái Hậu lấy lòng nhưng không biết tại sao gần đây thân thể của Thái Hậu không tốt, Cảnh Đế không thích các nàng tới quấy rầy.

Không nói đến ai khác, trước đó vài ngày Lý Quý nhân, Lý Yên Nhiên đi qua thăm Thái Hậu, đụng phải Hoàng Thượng, quả nhiên là bị trách cứ rồi.

Nghĩ lại Lý Quý nhân này trong số những tú nữ mới tiến cung thì cũng là một người nổi bật, nàng còn bị như vậy, những người khác đương nhiên là không có ai tự đi tìm xui xẻo rồi.

An ổn như vậy Tịch Nguyệt lại có cảm giác không chân thực, đặc biệt là Lục Vương gia. Sau khi biết được Cảnh Đế tứ hôn Nhạc Phong cho Phó Cẩn Du mà hắn lại không có một chút phản ứng nào.

Nàng lại cảm thấy, càng không có phản ứng thì lại càng không tốt, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nhưng mà Cảnh Đế luôn đảm bảo với nàng rằng hắn sẽ xử lý chuyện này ổn thỏa, nàng không cần phải lo lắng.

Đương nhiên Cảnh Đế cũng bận khoản nhưng mà tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Hắn cũng không nói cho Tịch Nguyệt rằng trước đó hắn

đã gặp Lục Vương gia.

"Chủ tử, Lai Phúc đến rồi." Lai Hỷ thấp giọng nói.

Cảnh Đế đặt cây bút trong tay xuống nhìn về phía cửa.

Lai Phúc thấp giọng thỉnh an.

"Nô tài tham kiến Hoàng Thượng."

"Tra xét thế nào rồi?"

"Vì lúc đó những vật có khả năng lây dính bệnh đậu mùa đều đã bị đốt sạch, cũng không thể xác định rõ rốt cuộc là vật gì dẫn đến. Nhưng mà do nương nương vẫn luôn ở bên cạnh Hoàng Thượng mà nương nương lại không bị nhiễm bệnh nên rất có thể là do thứ gì đó chỉ có một mình người sử dụng. Nô tài đã sắp xếp tất cả đồ vật, tra xét một lượt với Lai Hỷ nhưng cũng không nhận ra có gì dị thường."

Cảnh Đế nhíu mày, Lai Hỷ và Lai Phúc đều là tâm phúc của hãn, nếu như bọn họ không phát hiện được có gì dị thường thì quả thực là không có gì dị thường.

Nhưng mà Cảnh Đế vô cùng nghi ngờ về chuyện bệnh đậu mùa này.

Tuy vô cùng hoài nghi chuyện này nhưng Cảnh Đế không hề hoài nghi Tịch Nguyệt một chút nào.

Nàng là người, không phải thần tiên. Nàng cố ý ở lại vốn là mặc cho số phận, bất luận kẻ nào cũng sẽ không làm như vậy.

Không phải Nghiêm Liệt, Nghiêm Liệt coi như là nằm trong lòng bàn tay của hãn. Hơn nữa nếu là Nghiêm Liệt làm thì hãn không trở về cung trong thời gian dài như vậy, Nghiêm Liệt nhất định sẽ có hành động nhưng thực tế lại không phải vậy.

Cho nên không phải là Nghiêm Liệt.

Rốt cuộc là ai, là ai muốn dồn hãn vào chỗ chết!

Người ngoài không hiểu được nhưng mà từ khi trở về hãn cũng đã cho người điều tra chuyện này, chuyện này không phải là ngoài ý muốn.

Việc rơi xuống núi có thể là ngoài ý muốn nhưng mà lần này tuyệt đối không phải.

Cẩn thận ngẫm lại, đột nhiên linh quang chợt lóe lên, ngẩng đầu: "Trong điện cầu phúc thì sao?"

Tuy rằng trên đường đi hãn có hơi không khỏe nhưng không nhất định là bệnh đậu mùa. Có thể là căn bản không phải vật dụng hàng này của hãn. Ngày hôm đó cảm thấy không khỏe quả thực là bị nhiễm phong hàn. Mà sau đó chỉ có một mình hãn ở trong điện cầu phúc, Tịch Nguyệt cũng không hề đi vào cho nên mới chỉ có mình hãn bị nhiễm bệnh đậu mùa?

Lai Phúc ngẩn người, lập tức nghiêm túc nói: "Nô tài chưa tra xét cẩn thận, nhưng mà vì chủ tử nhiễm bệnh đậu mùa nên điện cầu phúc đã được niêm phong lại. Nế như quả thực là đại điện có vấn đề thì hiện tại tra xét cũng không muộn. Nô tài lập tức sắp xếp người tra xét.

Ánh mắt Cảnh Đế tối sầm lại, nếu như thực sự xác định được là đại điện cầu phúc có vấn đề thì phạm vi sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Dù sao, người có thể tiếp xúc với đại điện cầu phúc là vô cùng ít.

Gật đầu, Cảnh Đế lại nghĩ đến một chuyện.

"Bên phía La Lệ Toa có tin tức rồi sao?"

Lai Phúc cũng không hề bất ngờ, giọng điệu bình tĩnh không một gợn sóng: "Cha con Chu gia đều đã căn câu, một thời gian nữa là có thể thu

lưỡi. Hứa gia cũng đã sắp căn câu rồi."

Cảnh Đế cười vui vẻ nhưng trong mắt không hề có ý cười.

"Xưa có một nữ nhân đánh đổ tứ quốc. Hiện nay lại có một nữ nhân hủy diệt mấy gia tộc rồi."

Lai Phúc cũng không dám tiếp lời.

Cảnh Đế gật đầu, phất phất tay, Lai Phúc vội vàng lui ra.

Nghe thấy Lai Phúc bẩm báo, bất luận như thế nào thì tâm tình của Cảnh Đế cũng tốt hơn rất nhiều.

Nếu như chỉ cần một nữ nhân là có thể dễ dàng giải quyết hầu hết những người mà hắn coi là cái đinh trong mắt thì hắn cần gì phải nghĩ nhiều cách khác? Chiêu này tuy hơi mất mặt nhưng vô cùng hữu dụng.

Ngược lại, thật không ngờ công chúa thật đã chết, công chúa giả lại đúng là hữu dụng.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng." Lai Hỷ đứng ngoài cửa bẩm báo.

"Nói đi."

"Lý Quý nhân mang theo bữa ăn khuya tới cầu kiến."

Những tú nữ mới tiến cung lần này tuy không để lộ tính tình như những tú nữ các đợt trước nhưng mà cũng không có người nào là dễ bắt nạt.

"Không gặp."

Lý Yên Nhiên này cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Tuy rằng nàng ta cũng được xưng là tài nữ giống Liên Tú Vân năm đó nhưng mà nàng ta thông tuệ

hơn rất nhiều, cũng vô cùng hiền lành người, không ngu xuẩn giống Liên Tú Vân.

Nhưng mà cực kỳ đáng tiếc là thời cơ nàng tiến cung không tốt.

Nếu như là ba năm trước đây thì có lẽ hần sẽ có tâm tư với nàng ta, nhưng mà hôm nay thì không thể nào. Không nói đến chuyện hần không nỡ làm Tịch Nguyệt bị tổn thương, chỉ là hiện nay hần cực kỳ không thích cái tính kế của loại tài nữ này.

Cho rằng hần không biết sao? Nếu nói Phương Từ bắt chước một cách rõ ràng thì nàng ta chính là bắt chước một cách kín đáo.

Nàng ta cũng bắt chước Thẩm Tịch Nguyệt, nhưng mà cái thông minh của nàng ta chính là ở chỗ này. Nàng ta không hề khiến cho người ta có cảm giác nàng ta bắt chước. Nếu như không phải lần này sau khi trở về hần có tình cảm với Nguyệt Nhi thì cũng không phát hiện điểm này.

Mà còn có một chuyện khiến hần vô cùng hoài nghi đó chính là về Phương Từ. Tính cách của Liễu Yên Nhiên ấm áp, giao hảo với tất cả mọi người, đương nhiên trong đó có cả Phương Từ. Phương Từ không phải là loại không có đầu óc, dưới tình huống mà bản gốc còn ở đó thì sao nàng ta lại bắt chước một cách rõ ràng như vậy? Vốn Cảnh Đế cũng không rõ nguyên nhân nhưng mà khi hần chú ý đến chuyện hậu cung thì trong lòng không khỏi nghi ngờ Lý Yên Nhiên kia.

Có lẽ là do Lý Yên Nhiên ở giữa tác động.

Nàng ta đúng là không uổng danh hiệu tài nữ, cực kỳ hiểu ý người, như vậy đúng là một nữ tử khiến cho người ta kinh hãi.

Nếu như nàng ta cố ý dùng thủ đoạn gì đó để thuyết phục Phương Từ hoặc là cố vũ Phương Từ làm như vậy còn nàng ta thì lại bắt chước Tịch

Nguyệt theo một hướng khác. Như vậy so sánh hai người với nhau thì quả thực là dễ dàng có hảo cảm với nàng ta hơn.

Nghĩ tới đây, Cảnh Đế bực tức cười lạnh.

Triều đình hỗn loạn, hậu cung này cũng không kém bao nhiêu.

"Lai Hỷ, bãi giá Khánh An Cung."

....

Tuy Lý Yên Nhiên không gặp được Hoàng Thượng nhưng sắc mặt cũng không hề có vẻ tức giận, ngược lại, trên mặt vẫn là nụ cười rạng rỡ.

Nhưng mà không ai biết rằng, trên đường về, khi không có người thì sắc mặt của nàng ta vô cùng khó coi.

"Chủ tử, người xem bên kia...." Cung nữ bên cạnh thấy phía trước có một bóng người lén lút.

Lý Yên Nhiên nhìn nhìn, thấp giọng nói với cung nữ ở bên cạnh: "Đan Nhi, người đi qua xem xem có chuyện gì, nhớ cẩn thận."

Dáng vẻ của Đan Nhi có chút không muốn nhưng mà cuối cùng vẫn quyết đoán đuổi theo bóng người lén lút kia.

Lý Yên Nhiên khôi phục lại dáng vẻ lúc trước: "Song Nhi, chúng ta đi trước đi."

Hai người chậm rãi rời đi.

Những nữ tử tiến cung có mấy người không mong được Hoàng Đế chuyên sủng chứ. Lý Yên Nhiên cũng không ngoại lệ, nàng ta sẽ không bỏ qua một cơ hội nào.

Nói đến bóng người lén lút kia, nếu như đã có dáng vẻ như vậy thì đương nhiên là có chuyện cần phải đề phòng người khác. Nếu như có thể nắm được đuôi của một người thì cũng coi như là nàng có thêm một phần trợ giúp.

Nhưng đợi hồi lâu mà vẫn không thấy người trở về.

Song Nhi khuyên nhủ: "Chủ tử, người nghỉ ngơi trước đi, nô tỳ gác đêm, nếu như có chuyện gì thì nô tỳ sẽ gọi người dậy."

Sau khi Lý Yên Nhiên nghe xong thì gật đầu đồng ý.

Nhưng mà hai người cũng không ngờ đây là lần cuối cùng hai người nhìn thấy Đan Nhi.

Sáng sớm liền nghe thấy bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ.

Lý Yên Nhiên vừa mới trang điểm xong cảm thấy khó hiểu.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Song Nhi vẫn luôn ở bên cạnh nàng ta cũng không biết.

"Nô tỳ cũng không biết, để nô tỳ ra ngoài xem sao."

Không bao lâu sau sự tình đã được truyền rộng ra. Thì ra sáng nay, ở bên cạnh cửa sau của Khánh An Cung phát hiện một thi thể nữ, mà thi thể này đúng là cung nữ Đan Nhi bên người Lý Quý nhân.

Tuy phân vị của Huệ Phi không cao bằng Thẩm Quý phi nhưng hiện giờ nàng ta đang quản lý chuyện cung vụ nên muốn để ch Thẩm Quý phi giải thích về chuyện này. Mọi chuyện lại nháo lớn lên.

Lý Yên Nhiên cũng bị mời đến Khánh An Cung.

Tịch Nguyệt vốn không muốn đối đầu với Phó Cẩn Dao nhưng mà thấy nàng ta mang theo người tùy tiện vào Khánh An Cung, dáng vẻ như đi hỏi tội thì trong lòng cũng không thích.

"Bản cung không biết là có gì cần phải giải thích. Không nói đến chuyện nàng ta không chết trong Khánh An Cung của ta, cho dù có chết ở trong này thì bên trên vẫn có Hoàng Thượng và Thái Hậu, không liên quan gì đến Huệ Phi nhà người. Ngược lại, bản cung không biết một Phi tử Thứ Nhất Phẩm mà có thể chết vẫn Nhất Phẩm Quý Phi."

Thẩm Tịch Nguyệt ngồi trên ghế tựa, sắc mặt khó chịu.

Nàng vốn không muốn quản chuyện này, ai ngờ Huệ Phi lại cứ muốn gặp nàng bắt nàng giải thích, hơn nữa còn gọi Lý Yên Nhiên tới đây, dáng vẻ nhất quyết không buông tha.

Hiện giờ xem ra đúng là nực cười.

Mà Phó Cẩn Dao cũng có suy nghĩ của mình, hiện tại nàng ta quản lý chuyện cung vụ, tuy phân vị không bằng Thẩm Tịch Nguyệt cũng không được sủng ái như Thẩm Tịch Nguyệt nhưng mà nàng ta luôn cảm thấy chuyện như vậy không ai có thể bao che. Cung nữ kia chết ở chỗ nào không chết, lại cố tình chết ở cửa sau của Khánh An Cung.

Nàng ta đương nhiên là hy vọng mượn chuyện này để lật đổ Thẩm Tịch Nguyệt.

"Tuy rằng phân vị của bản cung không sánh được với Quý phi nương nương nhưng mà Hoàng Thượng đã từng nói qua, không có quy củ thì không thành khuôn phép. Nếu như cung nữ đó đã gặp chuyện không may ở cửa sau Khánh An Cung của người thì xin người cho một câu trả lời thỏa đáng đi."

Không nói đến Thẩm Tịch Nguyệt, kể cả Lý Yên Nhiên cũng lập tức nghe hiểu ý tứ của Huệ Phi. Huệ Phi là hy vọng có thể lật đổ Thẩm Quý Phi cho nên mới cần chặt chuyện này không buông. Nhưng mà, Lý Yên Nhiên khẽ nhú mày, đừng nói là người ngoài, ngay cả nàng ta cũng có thể nghe ra lỗ hổng trong những lời này.

Đan Nhi chẳng qua chỉ là chết ở cửa sau của Khánh An Cung, cũng không có bằng chứng gì, Thẩm Quý phi lại càng không cần phải nhiều lời.

Nhưng mà, ngòi yên xem hồ đấu chính là sở trường của nàng ta.

Nghĩ như vậy, khóe mắt lập tức rơi lệ.

Huệ phi thấy nàng ta vừa vào cửa đã như vậy thì mở miệng nói: "Muội muội có điều gì ủy khuất thì nói ra đi. Còn nữa, cung nữ Đan Nhi này sao lại ở bên ngoài một mình?"

Lý Yên Nhiên cắn môi, giống như cố nén nước mắt: "Tối hôm qua tần thiếp đưa đồ ăn khuya cho Hoàng Thượng nhưng Hoàng Thượng không gặp cho nên tần thiếp mang theo hai cung nữ trở về. Nhưng vừa qua Khánh An Cung không xa thì liền thấy một bóng người lén lén lút lút. Tần thiếp cũng không biết là có chuyện gì nên báo Đan Nhi qua xem nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy người trở về. Vì trời lạnh, Song Nhi khuyên tần thiếp không cần chờ Đan Nhi nên chúng ta về cung trước. Ai ngờ, nha đầu Đan Nhi kia lại một đêm không về."

Trong lời nói này của nàng ta ẩn chứa mấy tầng ý tứ, không dấu vết nói ra điểm mấu chốt trước mặt Huệ Phi để cho Huệ Phi nhắm vào Thẩm Quý phi. Tuy rằng hành động lấy lòng Hoàng Thượng của nàng ta khiến cho Huệ Phi không vui nhưng mà Hoàng Thượng cũng không gặp nàng ta. Ai cũng biết là sau đó Hoàng Thượng đến Khánh An Cung, như vậy thì có thể kéo thù hận lên người Thẩm Tịch Nguyệt. Mà nàng ta còn cố ý nhấn mạnh việc vừa đi qua Khánh An Cung không xa.

Cho dù lần này Huệ Phi không thể lật đổ Thẩm Quý phu nhưng mà nếu như có thể khiến cho hai người này đối đầu trực diện với nhau thì cũng vô cùng tốt.

Nghe xong lời của Lý Yên Nhiên, Huệ Phi quay đầu nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt, sắc mặt lại càng không thân thiện.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Vết sẹo vừa mới lành đã quên đau sao? Các nàng không gặp phải chuyện như An Thực viện nên vẫn cảm thấy không có chuyện gì sao?

Nghiêm mặt lại: Cẩm Tâm, đuổi tất cả ra ngoài. Bản cung đúng là không hiểu, một chút chứng cứ cũng không có mà lại tới chất vấn cái gì. Không có quy củ không thành khuôn phép? Cái gọi là quy củ là một phi tử cấp thấp tới chất vấn phi tử cấp cao sao? Đúng là nực cười!"

Thấy Thẩm Tịch Nguyệt không nể mặt như vậy, sắc mặt của Huệ phi cũng thay đổi.

"Bản cung muốn muốn xem, ai dám đuổi ta ra ngoài."

"Phó Quý nhân đến...." Phó Cẩn Nghiên cũng nghe được chuyện này, vội vàng tới đây.

"Tần thiếp tham kiến Thẩm Quý phi, Huệ phi nương nương."

"Đứng lên đi." Tuy Tịch Nguyệt mở miệng nhưng giọng điệu không được tốt lắm. Nhìn tình huống giường cung bật kiếm, trong lòng Phó Cẩn Nghiên buồn bực, nàng hiểu được nhất định là vị tỷ tỷ kia của nàng lại tới gây sự rồi.

"Tỷ tỷ, muội nghe nói bên này gặp chuyện không may nên tới xem một chút. Nghe nói người kia gặp chuyện ở bên ngoài Khánh An Cung. Tỷ tỷ, sao người lại tới đây quấy rầy Thẩm Quý phi?"

Sợ mình nói quá khó hiểu thì Phó Cẩn Dao không hiểu được nên câu này của Phó Cẩn Nghiên quả thực là nói trắng ra, cụm từ 'ở bên ngoài Khánh An Cung' cũng được nhấn rất rõ ràng.

Cười lạnh một tiếng, Phó Cẩn Dao cũng không nghe khuyên bảo: "Khi nào thì một Quý nhân nho nhỏ cũng có tư cách tham gia vào những chuyện như thế này rồi?"

Phó Cẩn Nghiên khẽ nhíu mày, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, kéo ống tay áo của Phó Cẩn Dao nói: "Là tần thiếp quá phận, nhưng mà trong cung này phải có chứng cứ thì mới có thể hưng sư vấn tội như vậy chứ. Tỷ tỷ đừng nên nghe lời người khác mà kích động."

Khi nói chuyện còn liếc nhìn Lý Yên Nhiên một cái, vô cùng rõ ràng, nàng biết Lý Yên Nhiên này cũng không phải hạng người đơn giản.

"Vân Lam, vả miệng cho bản cung. Ai có phép người nói xằng bậy ở đây?"

Lời vừa nói ra, không chỉ Lý Yên Nhiên mà ngay cả Thẩm Tịch Nguyệt cũng ngây người.

Lời này bao hàm rất nhiều ý nghĩa.

"Vân Lam..."

Vân Lam bất đắc dĩ đành phải đi đến trước mặt tam tiểu thư.

"Làm cái gì vậy."

Giọng nói trầm thấp vang lên, đúng là Cảnh Đế đến đây. Nhưng mà điều này cũng không có gì kì lạ, gần như mỗi ngày Cảnh Đế đều tới Khánh An Cung, mặc dù không triệu Thẩm Quý phi thị tẩm thì cũng muốn tới thăm mấy đứa bé.

Không mất nhiều thời gian thì Phó Cẩn Dao đã kể lại tường tận mọi chuyện, Tịch Nguyệt chỉ lạnh nhạt nhìn mọi người, đợi nàng ta nói xong, Tịch Nguyệt mỉm cười đặt câu hỏi: "Huệ phi nương nương, giữa hai người chúng ta, phân vị của ai cao hơn?"

Phó Cẩn Dao cắn môi, cảm thấy hơi nhục nhã, khẽ đưa mắt nhìn Cảnh Đế. Một lúc lâu mà Cảnh Đế không hề có ý định nói giúp nàng ta, trong lòng bực bội nhưng vẫn mở miệng: "Đương nhiên là phân vị của Quý phi nương nương cao hơn, nhưng mà nếu như nô tỳ đã được giao trọng trách xử lý chuyện cung vụ thì đương nhiên phải cho Yên Nhiên muội muội một lời công bằng."

Tịch Nguyệt cũng không nói thêm gì, tiếp tục hỏi: "Vậy xin hỏi Huệ phi nương nương có chứng cứ gì không, nhân chứng hoặc vật chứng có thể chứng minh cái chết của Đan Nhi có liên quan đến bản cung?"

Huệ phi tức giận mở miệng: "Thi thể được phát hiện ở cửa sau của Khánh An Cung."

"Ta nói là, chứng cứ." Tịch Nguyệt cười nhắc nhở.

Như vậy, như vậy thì quả thực là nàng ta không có, nhưng mà nàng ta tự nhận là Cảnh Đế cũng có cảm tình với nàng ta, sau đó rơi lệ nhìn Cảnh Đế: "Hoàng Thượng minh giám. Thi thể được phát hiện ở cửa sau của Khánh An Cung, Yên Nhiên muội muội lain nói rằng hôm qua nhìn thấy bóng dáng lén lút ở gần Khánh An Cung, nô tỳ cũng chỉ làm theo lễ công bằng mà thôi. Mỗi ngày nô tỳ lao lực vì chuyện công vụ, không được mọi người khen ngợi thì thôi, nô tỳ cũng chỉ muốn phân ưu với Thái Hậu, nhưng mà hiện tại lại bị người ta oán giận sao."

Cười lạnh một tiếng: "Không có chứng cứ mà đã huy động nhiều người như vậy, tự tiện xông vào tẩm cung của Quý phi, người chẳng qua chỉ là một phi tử bình thường nhưng gan đúng là lớn thật. Có phải là nếu như thấy

bóng người ở gần Tuyên Minh Điện thì sẽ đến hỏi tội trẫm? Một chút chứng cứ cũng không có mà lại còn nói có lý lẽ như vậy. Trẫm đúng là không biết trước kia Phó tướng dạy dỗ người như thế nào mà lại dưỡng thành tính tình khiến cho người ta chán ghét như vậy. Đúng là không thể sánh bằng một sợi tóc của tỷ tỷ người."

Cảnh Đế cực kỳ giỏi đâm một đao vào lòng người, lời nói vừa dứt, mặt Phó Cẩn Dao đã trắng bệch, nhưng mà hăn cũng không dừng lại.

"Nếu như người đã cảm thấy lực bất tòng tâm thì chuyện cung vụ kia vẫn là trả lại cho Thẩm Quý phi di, vốn dĩ người cũng chỉ là một phi tử mà thôi." Cảnh Đế không nhìn Phó Cẩn Dao, ngược lại là nhìn Thẩm Tịch Nguyệt.

Phó Cẩn Dao vốn là muốn để cho Hoàng Thượng thấy nàng ta vất vả nhưng không hề muốn Hoàng Thượng thu hồi chuyện cung vụ lại, lão đảo vài bước.

Tịch Nguyệt nhàn nhã mở miệng: "Xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban. Nếu không, ngày khác lại có người nào chết ở ngoài cửa lớn Khánh An Cung thì chỉ sợ ai cũng nói ta quyền khuynh hậu cung, một tay che trời!"

Cảnh Đế nhìn gương mặt nàng, cười.

"Nói càn cái gì vậy. Nàng là Quý phi đương triều, đứng đầu tứ phi. Những chuyện này vốn là do nàng quản. Huệ phi tạm giữ chuyện cung vụ cũng đã lâu, nếu Huệ phi cảm thấy không thể đảm nhiệm được thì vẫn nên trả lại mới tốt." Cảnh Đế hơi hột nói nhưng lực sát thương của những lời này lại vô cùng lớn.

Một từ 'trả lại' đã nói rõ địa vị danh không chính ngôn không thuận của Huệ phi.

Cảnh Đế nhìn mấy người, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Tại sao Phó Quý nhân lại ở đây."

Phó Cẩn Nghiên hơi cúi người trả lời: "Khởi bẩm Hoàng thượng, tần thiếp nghe nói tỷ tỷ ở đây nên mới qua xem một chút."

Cảnh Đế không nhắc tới chuyện vừa rồi Vân Lam đã giơ tay lên muốn đánh, Phó Cẩn Nghiên lại càng không đề cập tới.

"Đây là Khánh An Cung, không phải Ngự Hoa Viên, trẫm đúng là không biết các người coi nơi này là chỗ nào."

Sau khi Phó Cẩn Nghiên nghe xong thì vội vàng quỳ xuống nhận tội, thấy dáng vẻ đương nhiên của tỷ tỷ Phó Cẩn Dao, trong lòng thở dài, người không có mắt nhìn như vậy, cho dù nàng có mất sức chín trâu hai hổ thì cũng không thể kéo trở lại được.

Kéo góc áo Huệ Phi nhưng nàng ta không hề dao động.

Động tác này của Phó Cẩn Nghiên cực kỳ bí ẩn nhưng vẫn bị Cảnh Đế nhìn thấy.

Cảnh Đế cười như không cười nhìn hai tỷ muội Phó gia.

Lý Yên Nhiên thấy mọi chuyện vượt quá phạm vi mong muốn, cảm thấy không tốt nên cũng vội vàng quỳ xuống.

Thấy động tác này của nàng ta, Cảnh Đế lại càng không vui, so với hai tỷ muội Phó gia thì Cảnh Đế lại càng chán ghét Lý Yên Nhiên hơn.

"Lý Quý nhân, người đã phát hiện ra có người lén lút thì tại sao lại không gọi thị vệ bắt người lại. Theo như lời người nói là ở gần Khánh An Cung như vậy thì thủ vệ và thái giám của Khánh An Cung cũng không

bàng quan đứng nhìn. Không chỉ như vậy, người còn phái một cung nữ đi theo, điều này vốn không hợp với lễ thường."

Lý Yên Nhiên đã sớm nghĩ được cách đối phó rồi, nàng ta điềm đàm đáng yêu nói: "Lúc đó vị trí của chúng nô tỳ vẫn cách một đoạn với Khánh An Cung, tần thiếp cũng nghĩ thứ nhất là không thể bứt dây động rừng, thứ hai là nếu như chúng nô tỳ hiểu lầm thì cũng có thể bớt một việc."

"Lý Quý nhân đúng là yên tâm với cung nữ của mình. Phát hiện điều khả nghi mà lại phái một cô gái yếu đuối đi qua, nếu như hôm qua người gọi người thì có lẽ Đan Nhi sẽ không chết đúng không?" Thẩm Tịch Nguyệt lạnh lùng trào phúng.

Tuy biết Cảnh Đế sẽ xử lý chuyện này nhưng mà Tịch Nguyệt vẫn trào phúng không nặng không nhẹ.

Nàng không thể nào luôn dựa vào Cảnh Đế mỗi lần xảy ra chuyện, nếu như có ngày Hoàng Thượng không bảo vệ nàng nữa thì nàng vẫn trở thành bia ngắm cho người khác. Không bằng hiện tại nhân lúc có được sự sủng ái của Hoàng Thượng thì gay gắt một chút, tối thiểu là sau này cho dù nàng không được sủng thì người khác cũng sẽ kiêng kị ba phần, không dám trêu chọc nàng.

Lý Yên Nhiên cắn môi quỳ ở đó, trong lòng thầm hận, rõ ràng nàng ta là người bị hại, hiện tại nói ra lại giống như nàng ta có mục đích riêng.

Thấy Tịch Nguyệt nghiêm mặt giáo huấn người khác, Cảnh Đế nử nụ cười.

"Nếu như cảm thấy có người lén lút mà người lại thấy được người kia vậy thì Lý Quý nhân, người nói một chút xem người kia có đặc điểm gì?"

Lúc ấy Lý Yên Nhiên nhìn thấy bóng người lén lút kia thì cũng không nhìn rõ diện mạo nhưng từ quần áo và dáng người thì có thể thấy được là

một cung nữ.

"Diện mạo cụ thể thì không thấy rõ nhưng có thể khẳng định được là một cung nữ."

"Nếu như Huệ phi cho rằng người chết ở cửa Khánh An Cung của ta là có liên quan đến ta vậy thì ta cũng không tiện điều tra chuyện này, miễn cho sau này dù có tra ra chân tướng thì cũng có người nghi ngờ. Dù sao, trong cung này người nào cũng chỉ muốn tin tưởng điều có lợi cho mình, không muốn tin điều bất lợi với mình. Nô tỳ muốn xin Hoàng Thượng tìm một người thích hợp, cẩn thận tra rõ ràng chuyện này. Chưa nói đến chuyện cho nô tỳ một lời công bằng, chẳng qua là hy vọng những người vô cớ sinh sự này có thể ngậm miệng.

Đúng là Cảnh Đế không biết Tiểu Nguyệt Nhi của hãn khi nào cũng có thể trở nên miệng lưỡi sắc bén như vậy, nhưng mà, như vậy đúng là thú vị.

Nhưng mà nghĩ lại, Cảnh Đế lại bật cười.

"Nếu như Thẩm Quy phi ủy khuất như vậy thì đương nhiên là không thể qua loa được. Không bằng như vậy, chuyện này giao cho Phó Quý nhân đi. Trẫm nghĩ, trong cung này, có thể tìm một người thích hợp cũng không nhiều lắm."

Nhưng người còn lại không đứng về phía Tề phi thì cũng đứng về phía Huệ phi, mà để Phó Cẩn Nghiên điều tra cũng chính là một cách làm mất mặt Phó Cẩn Dao.

Hôm nay Tịch Nguyệt đã nhìn ra Cảnh Đế vô cùng lợi hại. Loại chuyện làm người khác mất mặt này hãn làm đúng là làm đến quen tay. Ngày xưa sủng ai có thừa hiện tại không còn sủng ái nữa thì hãn không hề nhớ một chút dịu dàng ngày trước.

Nhưng mà nghĩ lại, làm gì có dụ dàng ngày trước, nói quá thì các nàng cũng chỉ là công cụ tìm vui của Hoàng Thượng mà thôi.

"Tần thiếp tuân chỉ." Tuy biết tiếp nhận chuyện này là không tốt như Phó Cẩn Nghiên không thể từ chối.

Tất cả đã sắp xếp xong, mọi người đều rời đi.

Không có người ngoài, đương nhiên là Tịch Nguyệt thu hồi sắc mặt lạnh lùng lại, cười tí mắt nhìn Cảnh Đế: "Hoàng Thượng có muốn dùng chút điểm tâm không?"

Cảnh Đế lắc đầu: "Đợi chút nữa trăm bảo các nàng trả chuyện cung vụ lại cho nàng, tuy là có hơi phiền phức nhưng mà nàng không thể lúc nào cũng không quản chuyện gì như vậy."

Tịch Nguyệt kéo tay hắt ngồi xuống, chu môi oán giận: "Hiện tại nô tỳ không quản cái gì hết mà còn có nhiều chuyện chạy tới đây như vậy, nếu như quản nhiều hơn thì đương nhiên là càng phiền hơn rồi. Hoàng Thượng đang tìm phiền toái cho thiếp sao!"

Lời này đúng là có hơi làm càn, nhưng mà nghĩ lại, chuyện cung vụ này, có thể không dính vào thì không dính vào ta tốt nhất. Dù sao cảm giác khiến cho người ta tham lam quyền thế thì không tốt lắm, hơn nữa mấy đứa bé của nàng cũng còn nhỏ.

Nếu như mấy đứa bé lớn hơn một chút thì có một số việc mình nắm trong tay cũng tốt.

"Nàng đó, nói nàng nghĩ nhiều mà nàng còn không chịu thừa nhận. Nếu như cảm thấy mình quá bận thì bên dưới vẫn không thiếu người có thể tin tưởng, truyền lệnh xuống là được. Có một số việc nắm giữ trong tay mình không giống với ở trong tay người khác. Nàng là Quý phi, trong hậu cung

này không một ai có thể so với nàng, làm việc không cần kiêng kỵ quá nhiều."

Lời này nói đúng là có lý.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Phó Cẩn Nghiên nhận việc điều tra chuyện này cũng không phải chuyện tốt, phân vị của nàng không hơn được mấy người. Nhưng Hoàng Thượng làm như vậy, nói là coi trọng nàng thì không bằng nói là muốn làm bẽ mặt Huệ phi.

Huệ phi tiến cung sớm hơn nàng ba năm nhưng mà hiển nhiên là trong ba năm này nàng ta chẳng tiến bộ chút nào, vẫn giống như ba năm trước đây.

Làm việc nào cũng phải nổi trội, luôn coi bản thân là trung tâm.

Thờ dài một hơi.

Cung nữ bên cạnh thấy chủ tử khó xử, mở miệng: "Chủ tử, Huệ Phi nương nương vẫn giống như khi ở trong phủ, kiêu căng ương ngạnh, về sau chúng ta nên làm như thế nào?"

Phó Cẩn Nghiên nhớ đến lời dặn dò của phụ thân trước khi tiến cung, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ nhưng mà vẫn mở miệng nói: "Chúng ta đều là con gái Phó gia, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn. Tỷ ấy có thể kiêu căng ương ngạnh nhưng ta không thể như vậy, lại càng không thể phụ sự kỳ vọng của phụ thân."

Cung nữ này là nha hoàn theo Phó Cẩn Nghiên từ nhỏ, thờ dài: "Đúng là khó xử cho chủ tử rồi."

Phó Cẩn Nghiên lắc lắc đầu: "Thôi, chuyện Huệ phi tạm thời cứ như vậy đi. Hiện tại, chúng ta vẫn nên sớm điều tra chuyện này rõ ràng."

Sao Phó Cẩn Nghiên lại không biết Cảnh Đế lo lắng, vốn lúc ở nhà nàng cũng đã nghĩ Thẩm Tịch Nguyệt được sủng ái của dáng vẻ như thế nào nhưng thực không ngờ lại là như vậy.

"Nếu như Hoàng Thượng muốn tra thì đương nhiên là ta phải tra nhanh một chút. Trước bắt đầu từ thi thể đi." (AT: sao ta có cảm giác mình đang edit truyện trinh thám vậy)

"Chỉ một tiểu cung nữ chết mà lại giống trống khua chiêng điều tra như vậy." Cung nữ kia thở dài.

Phó Cẩn Nghiên cười thần thờ, chậm rãi mở miệng: "Người thực sự nghĩ Hoàng Thượng sẽ đòi lại công bằng cho một cung nữ nhỏ nhoi sao? Vì sao Đan Nhi lại chết? Bóng dáng lén lút kia là ai, muốn làm cái gì? Sợ là đây mới là điều Hoàng Thượng chú ý tới. Trong cung này rất nhiều chuyện xấu xa nhưng mà Đan Nhi nóng vội đi theo người ta liền lập tức bị diệt khẩu, sau đó còn ném thi thể tới cửa sau của Khánh An Cung ý đồ mưu hại Thẩm Quý phi, nhưng điều này mới là trọng điểm mà chúng ta phải điều tra."

Chuyện điều tra này cũng không phải chuyện tốt, thực ra dù thế nào thì cũng sẽ đắc tội người khác, nhưng mà cũng phải xem là đắc tội người nào. Nếu không thể tra ra chân tướng thì đương nhiên là sẽ khiến cho Cảnh Đế chú ý. Nếu tra ra, không cần biết là chân tướng thế nào thì nhất định là sẽ đắc tội người khác.

Nhưng mà Phó Cẩn Nghiên cực kỳ rõ ràng một chuyện, Cảnh Đế là chúa tể thiên hạ, tất cả những tử trong hậu cung đều là của hắn, nếu như vậy thì cũng dễ hiểu.

Phó Cẩn Nghiên ở bên này rồi rảnh nhưng lại kiên định muốn điều tra, ở trên kia, Cảnh Đế và Tịch Nguyệt chơi đùa cùng với mấy đứa bé, quả thực

là vô cùng vui vẻ.

Mấy đứa bé đã được chín tháng, Tiểu Kiều Kiều ê ê a a thành tiếng, Cảnh Đế ôm cô bé hàn huyên với Tịch Nguyệt.

"Tuy nói mấy thứ cung vụ này có hơi bận rộn nhưng mà nàng cũng không nên lo lắng, trăm thấy ở bên cạnh nàng cũng không thiếu người đặc lực, nàng giao việc cho họ cũng không nhất định là họ không làm được. Chút nữa trăm sẽ sắp xếp vài người giúp đỡ cho nàng."

Tịch Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, nếu như hẳn nhất định muốn nàng tiếp nhận những chuyện kia thì cứ như vậy đi. Cũng không biết hẳn có cách nghĩ khác hay không. Tịch Nguyệt vừa nghĩ đến chuyện cung vụ thì đã không muốn nhận nhưng mà Cảnh Đế là thực lòng, thực lòng muốn tốt cho nàng.

Hai người đều có tâm tư riêng nhưng mà không khí trong phòng vẫn vô cùng ập ập.

Đặt đứa bé xuống, Cảnh Đế nhìn biểu tình của Tịch Nguyệt, nói: "Phó ai khanh đã nói với trăm rồi, hôn sự được định vào ngày xuân năm sau, một tháng sau sinh nhật một tuổi của các bảo bối."

Tịch Nguyệt gật đầu, cũng không hề có cảm tưởng dư thừa gì.

Phó Cẩn Du là quan lại trong triều, cho dù Nhạc Phong là biểu tỳ của nàng thì cũng đều có trường bối trong nhà sắp xếp.

Cảnh Đế thấy nàng không nói lời nào, nhíu mày: "Nàng không muốn đi sao?"

Tịch Nguyệt cười nói: "Tại sao Hoàng Thượng lại nghĩ như vậy?"

Lời này nghĩa là nàng không muốn đi, Cảnh Đế cười cười: "Nha đầu nàng đó, cũng là trẫm thấy ngày xưa nàng rất quan tâm đến biểu tỹ cho nên mới hỏi một câu."

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Nô tỳ không nên đi."

Vốn là mấy người con gái của Phó gia đều ở trong cung, hiện nay nàng lại áp trên đầu người ta, nếu như nàng đi thì sẽ khiến cho Phó Tướng và Phó phu nhân không thoải mái. Nàng thì chỉ đến một lúc rồi đi nhưng mà nàng không thể không bận tâm tới biểu tỹ đã gả đi.

Cảnh Đế đương nhiên cũng biết nỗi bận tâm của nàng, gật gật đầu, nhưng mà dù vậy thì hắn vẫn nói: "Nếu như nàng muốn đi thì trẫm sẽ đưa nàng đi."

Tịch Nguyệt liếc hắn: "Hoàng Thượng đã biết ý của nô tỳ rồi mà vẫn nói như vậy, đúng là biết cách làm người tốt." Dứt lời thì cười xinh đẹp.

Cảnh Đế đang định nói gì đó thì nghe bên ngoài có giọng nói

"Khởi bẩm Hoàng Thượng."

Lai Hỷ sẽ không tùy tiện quấy rầy hắn.

"Chuyện gì?"

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, có người từ cung của Thái Hậu qua nói rằng thân thể của Thái Hậu không tốt lắm, thổ huyết rồi."

Cảnh Đế vừa nghe đã lập tức đứng lên.

Tịch Nguyệt cũng vội vàng đứng lên theo.

"Trẫm đến Tuệ Từ Cung." Dứt lời thì chuẩn bị rời đi.

Cho dù kiếp trước Thái Hậu là đầu sỏ hại người Thẩm gia nhưng mà kiếp này lại đối xử với nàng không tồi, Tịch Nguyệt cũng không phải là người sắt đá.

"Hoàng thượng, thiếp đi cùng người."

Thấy Cảnh Đế gật đầu, nàng gọi mấy người Cẩm Tâm vào chăm sóc mấy đứa bé.

Hai người vội vàng đến, quả nhiên tình hình Thái Hậu không tốt lắm.

Từ trước đến giờ Tịch Nguyệt chưa bao giờ cảm thấy kiếp trước thế nào thì kiếp này cũng vậy. Chẳng thế thì sao Bạch Tiểu Điệp và Trần Vũ Lan lại chết chứ? Cho nên nghe nói Thái Hậu xảy ra chuyện, nàng thực sự lo lắng.

Thời điểm mọi người đến nơi thì Vạn thái y và những lão thái y phụ trách sức khỏe của Thái Hậu đã đến rồi.

"Sao lại thế này!" Sắc mặt Cảnh Đế không được tốt lắm.

Vẻ mặt của Quế ma ma vô cùng lo lắng, bẩm báo: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương đột nhiên thổ huyết sau đó thì hôn mê bất tỉnh, mấy vị Thái y vẫn đã kiểm tra, chưa ra ngoài."

Cảnh Đế không để ý tới điều gì khác, trực tiếp bước vào nội thất, mấy thái y ở bên trong thấy vậy định quỳ xuống thỉnh an thì Cảnh Đế xua tay một cái ngăn lại.

"Như thế nào rồi?"

Vạn thái y mở miệng: "Khởi bẩm Hoàng thượng, thân thể của Thái Hậu vô cùng suy yếu. Thực ra mấy năm nay thân thể Thái Hậu đã dần suy yếu, thực ra cũng không có bệnh nặng nhưng mà, nhưng mà cũng đã sắp dầu hết đèn tắt...."

Vạn thái y không nói tiếp nữa, những lời kể tiếp nếu nói ra thì chính là đại bất kính rồi.

Cảnh Đế thống khổ nhắm hai mắt lại, đương nhiên là hắn biết tình hình của Thái hậu không tốt. Mấy năm nay hắn vẫn ra lệnh cho Thái Y Viện chú ý thân thể của Thái Hậu nhưng lại không ngờ đột nhiên lại chuyển biến xấu.

"Liệu có còn cách nào không?"

Vạn thái y cực kỳ cẩn thận, nhiều năm nay ông vẫn dốc lòng chăm sóc bệnh tình của Thái hậu, nếu nói đến biện pháp thì ông cũng đã nghĩ rất nhiều nhưng Thái Hậu lo nghĩ quá nhiều, cuối cùng vẫn là do tinh thần hao tổn.

"Vừa rồi thần đã châm cứu cho Thái Hậu, có lẽ không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại. Nhưng mà muốn cẩn thận dưỡng khỏe lại thì cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Trước đó thần đã nói qua, khi còn trẻ thì thân thể của Thái Hậu đã bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng, hiện nay lớn tuổi lại càng cần phải chú ý hơn. Thả lỏng tâm tình thì càng tốt hơn. Nhưng mà theo tình hình hai năm gần đây khúc mắc trong lòng Thái Hậu càng lúc càng nhiều. Chút nữa thần sẽ châm cứu định kỳ cho Thái Hậu, cũng phối hợp thuốc bổ phù hợp, nhưng mà có thể duy trì bao lâu thì không biết."

Sao Cảnh Đế lại không biết Thái Hậu lo lắng điều gì cứ, cũng chỉ là huynh đệ bọn họ mà thôi. Có lẽ, có lẽ còn có cả người kia....

Trừ những thứ này ra, chuyện cung vụ nặng nề cũng là một trong những nguyên nhân.

Trong nháy mắt Cảnh Đế cảm thấy mình thật bất hiểu. Nhiều năm như vậy rồi, hắn và Nghiêm Liệt tranh đấu khắp nơi, đúng là đã xem nhẹ suy nghĩ của mẫu thân.

"Những người khác thì sao, có biện pháp nào không?"

Y thuật của các vị thái y khác đều không bằng Vạn thái y, lắc lắc đầu, không thể đề xuất biện pháp nào tốt.

Cảnh Đế tức giận, đưa chân đạp một cái ghế, lập tức vang lên tiếng đổ vỡ.

Náo loạn như vậy nhưng mà Thái Hậu vẫn chưa tỉnh lại.

Mấy thái y vội vàng kinh sợ quỳ xuống.

Tịch Nguyệt ở bên ngoài nghe thấy âm thanh thì đứng lên, suy nghĩ lại, căn môi dưới nhưng vẫn chưa vào trong, chỉ lo lắng nhìn về phía nội thất.

Bên trong truyền ra tiếng Cảnh Đế gầm thét: "Trẫm nuôi các người có ích lợi gì, Thái Hậu như vậy mà các người nói không có biện pháp. Không có biện pháp sao? Lúc trước các người làm thế nào để vào được Thái Y Viện? Y thuật như vậy mà cũng dám tự xưng là ngự y, nói ra chẳng phải là khiến cho người trong thiên hạ cười chê sao?"

Thái Hậu hôn mê, nhất thời cũng không thể tỉnh lại, Cảnh Đế cũng không kìm nén sự tức giận của mình, dường như là hấn vô cùng cần một cách để phát tiết.

Tất cả mọi người đều yên lặng không một tiếng động. Lúc này, trừ phi là có biện pháp tốt nếu không thì cho dù có nhiều lời thì cũng không giải quyết được vấn đề gì.

"Một đám đều là câm điếc hay sao?" Cảnh Đế thấy bọn họ không có phản ứng gì thì lại càng tức giận.

"Khởi, khởi bẩm Hoàng Thượng."

Vạn thái y nơm nớp lo sợ, mở miệng.

"Người có cách sao?"

Vạn thái y quyết tâm, cuối cùng mở miệng: "Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần cầu xin, cầu xin Hoàng Thượng có thể để cho nội tử(*) tiến cung, thử chẩn bệnh cho Thái hậu một lần."

(*) Nội tử: Cách gọi vợ mình thời xưa một cách lịch sự khiêm tốn.

Cảnh Đế sững sốt nhìn Vạn thái y, muốn đánh giá thật giả trong lời nói của ông.

"Phu nhân của người?"

Vạn thái y lau mồ hôi lạnh trên trán: "Sự phụ lúc trước của vi thần chính là phụ thân của nội tử. Từ khi bà ấy còn nhỏ thì đã theo nhạc phụ học y, y thuật không hề kém hơn vi thần. Nhiều người nhiều kể. Vi thần không dám nói chắc chắn rằng nội tử có thể trị khỏi cho Thái hậu nhưng mà tình hình hiện tại như vậy, thử một lần cũng không sai."

Nói ra những lời này Vạn thái y cũng cực kỳ bất an nhưng mà lương y như từ mẫu mà hiện tại ông đã lớn tuổi rồi, nếu như có thể cứu người thì còn câu nệ nhưng lý lẽ tầm thường kia làm gì.

Bên cạnh cũng không có ai nhiều lời, Vạn thái y là người đứng đầu Thái Y Viện, y thuật vô cùng cao siêu, được xem như người giỏi nhất Thái Y Viện, tính tình ông thế nào mọi người đều hiểu. Nếu ông nói y thuật phu nhân của ông không kém gì ông thì nhất định là vô cùng tốt.

Người làm nghề y không tranh quyền đoạt thế như những người trên triều đình, mặc gì có chút tính kể nhỏ nhưng chung quy cũng không thể chống lại mạng người.

Mặc dù người bị bệnh không phải Thái Hậu, chỉ cần có một tia hy vọng cũng đáng để thử.

Trương thái khi góp lời: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Vạn thái y đã là người có y thuật cao siêu bậc nhất của Thái Y Viện, nếu như Vạn phu nhân cũng không kém thì tốt nhất là có thể chẩn đoán cho Thái Hậu. Nhiều người luôn có thể thêm một phần sức."

Đương nhiên là Cảnh Đế biết đạo lý này.

"Một khi đã như vậy thì cho người đến quý phủ của Vạn thái y mời Vạn phu nhân tiến cung."

Cảnh Đế tỉnh táo lại, giọng nói đều đều không có trầm bổng.

"Các người cũng đứng lên đi. Chăm sóc cho Thái hậu thật tốt."

Tịch Nguyệt ở bên ngoài nghe thấy lời nói ở bên trong, thở phào một hơi.

Đây là, muốn mời sư phụ tiến cung sao?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Vạn phu nhân nhanh chóng tiến cung, thấy bóng dáng của Tịch Nguyệt thì bà cũng không tỏ vẻ khác thường gì, hơi nhún người thỉnh an.

Tịch Nguyệt vội đỡ bà dậy: "Phu nhân nhanh vào đi, thân thể Thái Hậu quan trọng hơn."

Với thân phận của Tịch Nguyệt nhưng mà Tịch Nguyệt luôn nhớ rõ tình cảm thầy trò ngày trước.

Lúc này Thái Hậu đã tỉnh lại cũng biết được Vạn phu nhân muốn tới, cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, khí sắc rất kém, sắc mặt tái nhợt.

Tịch Nguyệt cũng không theo vào mà chỉ ở bên ngoài canh giữ, với thân phận của nàng thì đứng ở bên ngoài giữ bốn phận thì tốt hơn là đi vào phòng trong.

Mà lúc này Thái Hậu yếu ớt như vậy đương nhiên là càng muốn con trai mình ở bên cạnh hơn.

Nhưng mà biết Tịch Nguyệt chờ ở đây nên Huệ phi và Tề phi và một số phi tần khác cũng lần lượt đến đây nhưng mà vì một câu 'Trở về chờ đợi, bớt náo loạn cho ta' của Cảnh Đế mà mọi người không có cách nào, đều không được bước vào cửa.

Tâm tình Huệ phi vốn đã không tốt lại thấy Cảnh Đế nói như vậy thì trong lòng giận dữ sau đó trực tiếp rời đi.

Theo nàng ta thấy thì Thái Hậu này như thế nào cũng không liên quan gì đến nàng ta. Nếu như thực sự mất thì ít đi một người luôn đối đầu với nàng ta. Nàng ta không hề thực lòng muốn ở lại, nếu như Hoàng Thượng đã mở miệng thì đương nhiên là rời đi.

Gần đây Tề phi không được lòng Thái Hậu, đương nhiên là nàng ta cũng biết là tại sao nhưng nàng ta nghĩ đây cũng không phải lần đầu tiên nàng ta xích mích với Thái hậu. Tề phi cảm thấy chỉ cần nàng ta ôn nhu nhỏ nhẹ thì cuối cùng cũng sẽ có ngày tốt lên.

Các lần trước đó cũng vậy vì vậy dù cho Cảnh Đế không cho các nàng vào nhưng nàng ta vẫn đứng ở trong sân, dù cho gió lạnh thấu xương thì vẫn không hề có ý định rời đi, sắc mặt của nàng ta cũng vô cùng bi thương.

Còn có rất nhiều người không rời đi, cũng cùng nàng ta đứng ở trong sân.

Đương nhiên là Tịch Nguyệt thấy được tình cảnh bên ngoài, hiện nay trong số các phi tần hậu cung thì chỉ có một mình nàng được ở trong nhà, đúng là cũng không tốt lắm.

Không biết chừng ngày mai sẽ truyền ra mấy lời đồn đại gì đó nhưng mà Tịch Nguyệt tự nhận là lúc này nàng không thể tự ra chủ ý ở Tuệ Từ Cung nên chỉ có thể lo lắng đứng ở đó, dáng vẻ cực kỳ nôn nóng.

"Lục Vương gia đến..." Tiếng thông báo lạnh lạnh của tiểu thái giám vang lên.

Tịch Nguyệt nhìn lại, quả nhiên là Lục Vương gia.

Lục Vương gia này không được truyền gọi thì không được phép tiến cung, lại nhớ lại lúc trước Lai Hỷ bảo một tiểu thái giám ra ngoài, Tịch Nguyệt hiểu đương nhiên là Cảnh Đế thấy thân thể Thái Hậu không tốt nên gọi Lục Vương gia tới.

Hắn tới cũng đúng, hai người con đều là quả tim trong lòng Thái Hậu, nếu như không đến thì mới không hợp với lẽ thường.

Lục Vương gia ở ngoài cửa cũng không làm lễ với các phi tần khác mà trực tiếp vào phòng, Tịch Nguyệt nhìn hắn thấy sắc mặt hắn cũng rất sốt ruột.

Vừa vào cửa đột nhiên thấy Thẩm Quý phi ở bên trong, biểu tình kinh ngạc chợt lóe lên trên gương mặt Lục Vương gia nhưng mà cũng không chào hỏi với nàng mà vội vàng vào nội thất.

Tịch Nguyệt thấy hắn như vậy hoàn toàn ngược lại với những điều nàng đã nghĩ, Lục Vương gia cũng không quan tâm Thái Hậu như nàng nghĩ. Nếu như thực sự không quan tâm thì sao lúc này lại như vậy chứ.

"Vi thần tham kiến Hoàng Thượng." Nàng rất nhanh đã nghe thấy giọng điệu qua loa ở bên trong phát ra.

"Lục đệ đến đây là tốt rồi." Trái lại, giọng điệu của Cảnh Đế lại không nghe ra vui giận.

Nghiêm Liệt cũng không biết tình hình thân thể của Thái Hậu hôm nay thấy sắc mặt của bà tái nhợt nằm ở đó thì vội vàng thỉnh an qua loa sau đó đến ngồi bên giường. Cảnh Đế không để ý những thứ này, nếu như để ý những thứ này thì hắn và Nghiêm Liệt đúng là không chết không ngừng rồi.

"Thân thể mẫu hậu thế nào, cảm thấy không thoải mái ở đâu?"

Lúc này Vạn phu nhân vẫn đang kiểm tra cho Thái Hậu, sau khi xem bệnh xong thì cẩn thận mở miệng: "Thân thể Thái Hậu lúc còn trẻ phải chịu nhiều thiệt thòi, cần phải điều dưỡng cẩn thận." Nhưng vẫn còn nhiều lời chưa nói.

Không nói đến bà có nên nói những lời này hay không chỉ là ai cũng biết Lục Vương gia và Cảnh Đế bất hòa, bà cũng không phải là loại tiểu nhân nịnh bợ nhưng mà dù sao bầm bảo với chủ thượng mới có thể nhiều lời.

Thái Hậu vươn một bàn tay từ trong chăn ra, giữ Nghiêm Liệt lại, lại nhìn các vị Thái y: "Các người đều ra ngoài đi."

Mọi người đều nhìn về phía Cảnh Đế, Cảnh Đế gật đầu.

Không bao lâu sau thì trong phòng chỉ còn lại ba mẹ con, bà nắm chặt tay hai người con trai.

Thái Hậu nhắm mắt lại, chậm rãi nói: "Ai gia không mong có thể thấy các con thân thiết, chỉ mong các con không cần đi đến bước đường động binh động tướng. Các con có sẵn lòng đáp ứng tâm nguyện của ai gia không?"

Hai người đều hơi cứng người lại.

Ngữ điệu của Thái Hậu cô đơn hơn: "Các con không muốn sao? Chẳng lẽ ngay cả tâm nguyện cuối cùng của mẫu hậu mà các con cũng không muốn đáp ứng sao?"

"Mẫu hậu đừng nói những lời xui xẻo. Nếu thái y không được thì trẫm sẽ tìm kiếm trong nhân gian, chắc chắn sẽ tìm được thần y. Huống chi mẫu hậu cũng chỉ có bệnh căn khi còn trẻ, không phải chuyện lớn gì, tĩnh dưỡng thật tốt là được." Cảnh Đế không thích cách nói của Thái Hậu, phản đối nói.

Thái Hậu cười khổ: "Ai gia tự biết thân thể của mình. Ta, sợ là sắp dầu hết đèn tắt rồi phải không? Nhiều năm như vậy ai gia cũng mệt mỏi. Các con đáp ứng với ai gia đi. Triệt nhi, Liệt nhi... khụ khụ..." Chưa dứt lời thì đã ho khan.

Vì giọng của Thái hậu không lớn nên đám người Tịch Nguyệt ở bên ngoài cũng không nghe rõ được là bà nói gì nhưng mà Tịch Nguyệt cũng có thể dự đoán được. Lúc này Thái Hậu đương nhiên là muốn nhìn thấy hai người con hòa thuận lại. Chuyện lúc này bà muốn nói đương nhiên cũng là chuyện này.

Đối với Lục Vương gia này, Tịch Nguyệt thực lòng không thích. Chỉ vì dục vọng cá nhân của mình mà mượn đao giết người, làm hại gia đình nàng nhà tan cửa nát.

Mấp máy khóe miệng, Tịch Nguyệt nhìn về phía đối diện, nơi đó đúng là hướng của Vạn phu nhân.

Vạn phu nhân và vài vị thái y viện ra ngoài đều đứng ở một bên, im lặng chờ đợi.

Tịch Nguyệt cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Nếu như để cho người khác biết nàng có qua lại với Vạn phu nhân thì không phải là chuyện tốt.

Ngày trước thì không sao nhưng mà trong lúc mấu chốt này thì cẩn thận vẫn tốt hơn.

Thái Hậu ở trong nội thất lại ho khan một trận, hai người con đều hơi hoảng hốt.

"Ai gia, ai gia không mong các con có thể hòa thuận như lúc đầu, chỉ mong, chỉ mong các con không làm tổn thương lẫn nhau, không làm tổn thương lẫn nhau..." Thái

Hậu kéo cánh tay của hai người con, không ngừng nói nhỏ.

Cảnh Đế không đành lòng, trở tay nắm lấy tay bàn tay bà: "Mẫu hậu, người yên tâm, nhi tử đáp ứng người."

Lục Vương gia không từ chối cũng hứa hẹn: "Nhi tử cũng đáp ứng người. Mẫu hậu, người phải nhanh khỏe lại, phải nhanh khỏe lại..."

Có lẽ là vì hai đứa con đều đáp ứng tâm nguyện của bà nên rốt cuộc Thái Hậu cũng thở phào một hơi, đáng vẻ vô cùng vui mừng.

Cảnh Đế thấy Thái Hậu đã mệt mỏi thì gọi Quế ma ma vào, sau đó mọi người đều rời đi.

Tịch Nguyệt lo lắng đứng ở bên ngoài, Cảnh Đế bảo nàng về cung nghỉ ngơi.

Ngay khi thấy đám người Tề phi đứng ở bên ngoài thì biểu tình của Cảnh Đế cũng nhu hòa hơn một chút.

Không ít người đều cảm thấy rằng tuy là phải chịu lạnh một chút nhưng cuối cùng cũng không uổng phí tâm ý của mình, cuối cùng Cảnh Đế cũng thấy được rồi.

Lục Vương gia cũng không rời đi mà theo Cảnh Đế tới Tuyên Minh Điện, Tịch Nguyệt đoán rằng hai người có chuyện muốn nói với nhau, ngoan ngoãn trở về tẩm cung của mình.

Còn Cảnh Đế và Lục Vương gia Nghiêm Liệt quả thực là nói ra suy nghĩ của mình.

Hai người cho tất cả người khác lui ra ngoài sau đó nhìn nhau.

Rất lâu sau, Cảnh Đế mở miệng: "Trẫm chỉ hy vọng lúc Thái Hậu sinh thời có thể ngoài mặt hòa thuận với người."

Một câu đơn giản mà trực tiếp.

Lục Vương gia nở một nụ cười lạnh, nụ cười kia có ba phần tương tự với Cảnh Đế, lạnh nhạt trào phúng: "Mặc dù mẫu hậu không thích tôi thì tôi cũng vẫn là con của bà. Đương nhiên tôi sẽ không để cho bà phải lo lắng."

"Vậy là tốt nhất."

Ngữ điệu của Cảnh Đế cũng không tốt.

"Người là con trai út của mẫu hậu, bà luôn luôn tâm tâm niệm niệm với người nhưng người lại không ngừng tổn thương tấm lòng của nàng. Hiện giờ lại nói ra những lời như vậy, thế nào, người cảm thấy chính mình rất hiểu thuận sao? Đương nhiên sẽ không để bà phải lo lắng? Nhiều năm như vậy, người còn làm ít chuyện khiến cho bà phải thương tâm lo lắng sao?"

Nếu là khi trước thì Cảnh Đế sẽ không nói như vậy nhưng hôm nay trải qua việc Thái Hậu gặp nguy hiểm, hẳn cảm giác sâu sắc rằng thế sự vô thường, không muốn trong những ngày cuối đời mà Thái Hậu còn không thoải mái cho nên mới truyền Nghiêm Liệt vào cung.

Nghiêm Liệt nhìn Cảnh Đế, trong ánh mắt có rất nhiều oán hận.

"Người đúng là quen miệng nói tốt, mẫu hậu tâm tâm niệm niệm với ta? Từ nhỏ đến lớn bà vĩnh viễn chỉ nhìn một người con trai là người, những chuyện đó còn cần ta phải nhiều lời sao? Ta cũng không phải kẻ ngốc."

"Bốp!" Cảnh Đế tức giận vô cùng, vung tay một cái đấm cho Nghiêm Liệt một quyền.

Nghiêm Liệt bị lùi về sau vài bước, nắm chặt quả đấm muốn xông lên.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Lai Hỷ thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng có chuyện gì xảy ra sao?"

Hắn ở bên ngoài cũng rất lo lắng.

Nghiêm Liệt nắm chặt năm đấm cuối cùng để tay xuống, cười lạnh: "Thế nào? Bị ta nói trúng nên thẹn quá hóa giận sao? Người là Thiên tử, vi thần đương nhiên không thể động thủ với người."

Giọng của Cảnh Đế lạnh như băng, không hề giống lúc trước: "Người đáng thương tất có chỗ đáng hận. Người đúng là ngu xuẩn. Nhiều năm như vậy, tuổi của người lớn thêm đều bị chó gặm rồi sao? Lúc trước không hiểu thì thôi vậy mà lớn lên vẫn như vậy, thực sự làm cho người ta khinh thường. Người muốn nói đến trước đây vậy chúng ta nói chuyện trước đây. Người cảm thấy mẫu hậu thiên vị ta sao? Nhưng mà người có nghĩ tới lúc đó tuổi của người nhỏ như vậy, có thể chịu được mấy lần tính kế? Người có biết ta lớn lên như thế nào hay không? Từ nhỏ đến lớn ta bị tính kế bao nhiêu lần? Bao nhiêu lần ta thiếu chút nữa mất mạng? Người không biết! Nội tâm âm u của người chỉ thấy được ta đoạt tình mẫu tử của người. Nhưng mà, người không thấy mẫu hậu vì muốn người không trở thành cái đinh trong mắt người khác nên mới làm như vậy! Nếu không phải là thân thể của Thái Hậu không tốt thì người cho là trẫm sẽ tha thứ cho người sao? Từ nhỏ đến lớn trẫm trải qua nhiều chuyện như vậy nhưng chưa từng yếu đuối, nhưng khiến cho ta thương tâm là đệ đệ tốt như người, đệ đệ tốt vì ngôi vị Hoàng đế mà có thể nhẫn tâm giết ta."

Quả thật là Cảnh Đế tức giận vô cùng, trong lời nói lúc thì 'trẫm' lúc thì 'ta' không thể phân biệt được.

Nghiêm Liệt kinh ngạc nhìn Cảnh Đế rất lâu, tiếp tục nói: "Người nói dối, nếu như là vậy thì tại sao ta lớn lên rồi mà mẫu hậu vẫn không thích ta? Vì sao phụ hoàng lại muốn đuổi ta đến nơi biên giới lạnh lẽo xơ xác đó? Được, không nói đến xa, nói đến vài ngày trước, Nhạc Phong thì sao? Vì sao Nhạc Phong lại bị tứ hôn cho Phó Cẩn Du?"

Cảnh Đế nhìn biểu tình nóng vội của hắn thì dần bình ổn tâm tình lại: "Để người ở lại để người tiếp tục giết ta sao? Để người ở lại để xem chúng ta tự giết lẫn nhau sao? Hay là để người ở lại để trẫm nhổ cỏ tận gốc người?"

Người là hoàng thân quốc thích, người nghĩ mẫu hậu sẽ cho phép người cưới con gái một thương nhân sao?"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Tiếng cãi vã của hai người cũng không lớn, thế nhưng vẻ mặt lại đều rất khó coi.

Có điều lúc này Cảnh đế đã hoãn lại kích động lúc đầu, hẳn là người vui giận không lộ trước sau như một, ngược lại cũng cực kỳ ít có giống như ngày hôm nay.

Nghiêm Liệt không khống chế được mình, cuối cùng nhắm mắt bình tĩnh một lát: "Cái gì là vì tốt cho ta, cái gì là không tốt cho ta, sao các người lại biết? Nhạc Phong là con gái thương nhân thì thế nào, không chịu được ta thích."

Cảnh đế xem thường: "Nếu như người thật lòng thích, sao lại buông tay? Người có thể cãi nhau với mẫu hậu."

Trong lời nói có giấu cợt nhàn nhạt.

Ánh mắt Nghiêm Liệt tối sầm u ám, giọng nói cũng không tốt lắm: "Ta không cực lực tranh thủ là bởi vì ta phát hiện, ta trừ mặt nàng, cái gì cũng không thích. Không thích yêu thích của nàng, không thích tính tình nàng, không thích con người nàng."

Điểm này thì làm sao Cảnh đế không biết?

Cuối cùng Nhạc Phong không phải là Nhạc Khuynh Thành, tính tình hai người là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, có khác biệt một trời một vực.

Cảnh đế cười lạnh, cũng không có nối tiếp lời hăn, cũng không có nhiều lời.

"Chuyện Nhạc Phong này đã là quá khứ nên ta không muốn bàn nữa. Về phần mẫu hậu, ta sẽ Tương Kính Như Tân cùng với hoàng thượng, sẽ không để cho lão nhân gia bà thất vọng. Còn người nói những thứ khác kia, ta cũng không muốn biết."

"Đúng lúc, trẫm cũng không muốn nhiều lời cái khác. Thân thể mẫu hậu vô cùng yếu, chỉ hy vọng, bà có thể vui vẻ yên tâm đối với chúng ta."

Cảnh đế dựa cái ghế sau lưng, trong lời nói cũng khá là lạnh lùng.

Không lo chuyện khác, chuyện như vậy ngược lại hai người đã đạt thành nhận thức chung.

Ở cửa, Lai Hỉ rút cuộc thở ra một hơi, yên lòng, ngược lại hăn lo lắng, hoàng thượng và Lục vương gia bắt đầu đánh nhau. Hôm nay cuối cùng cũng coi là hoàn hảo.

Đợi Lục vương gia rời đi, Cảnh đế xem tấu chương một lát, cảm thấy trong lòng buồn phiền bèn thu dọn đồ một tý, khởi giá đến Khánh An cung của Thẩm Tịch Nguyệt. Lúc này, hăn đặc biệt muốn gặp nàng.

Tịch Nguyệt mới vừa thu dọn thỏa đáng, đã nghe nói Cảnh đế đến.

Cười híp mắt ra đón, Cảnh đế ôm lấy nàng vào cửa.

Thấy Cảnh đế mặt ủ mày chau, Tịch Nguyệt đặt tay lên mi tâm hăn, nhẹ nhàng.

"Hoàng thượng, tất cả đều sẽ tốt."

Biết được Cảnh đế lo lắng Thái hậu, nàng an ủi.

"Thật ra thì cũng không phải trẫm chưa từng oán Thái hậu."

Lúc lâu, Cảnh đế mở miệng.

Động tác Tịch Nguyệt giúp hãn xoa bóp ngừng một lát, ngừng lại, có điều chỉ một chút thôi, thì bèn khôi phục lại động tác.

"Hiện tại hoàng thượng không oán thì tốt rồi."

Tình cảm hoàng thượng đối với Thái hậu vô cùng tốt, Tịch Nguyệt thấy rõ ràng.

Cười khổ một tiếng: "Đúng vậy, hiện tại trẫm không oán. Bởi vì trẫm phát hiện, dù như thế nào, mẫu hậu đều hi vọng chúng ta tốt. Có lẽ trong quá trình này có thật nhiều tổn thương, nhưng cuối cùng là huyết mạch tương liên (liên kết huyết thống)."

Tịch Nguyệt cũng không trả lời, chỉ tiếp tục xoa bóp.

"Khi còn bé, trẫm cũng vô cùng thích Nghiêm Liệt. Cảm thấy hãn mềm mại, đặc biệt đáng yêu. Nhưng cuối cùng trẫm lại phát hiện, chúng ta như là người lạ, thì ra là sau khi qua rất nhiều chuyện, cuối cùng không phải là bộ dáng bắt đầu kia."

Cảnh đế thao thao bất tuyệt, lúc này, hình như hãn cực kỳ thiếu hụt một người có thể dốc bầu tâm sự với nhau.

Tịch Nguyệt không cần phải nhiều lời nữa, chỉ bèn ở cùng hãn như vậy, nghe hãn không ngừng kể ra.

"Hôm nay Nghiêm Liệt nói, hãn không thích Nhạc Phong."

Không biết tại sao, hãn còn nói đến cái này.

Tịch Nguyệt ngẩn ra, không hiểu hỏi "Không thích? Không phải hửn vẫn vô cùng thích biểu tỷ sao?"

Cảnh đế lắc đầu: "Không thích, hửn nói, trừ diện mạo, Nhạc Phong cũng không thể khiến hửn có một chút yêu thích. Có lẽ cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cuối cùng, hửn cũng không có lại âm ỉ chuyện Nhạc Phong đến chỗ mẫu hậu."

Trong lòng Tịch Nguyệt khẽ thở dài một hơi.

Trong lúc bất chợt nàng đã cảm thấy, hết thảy mọi chuyện, trong cõi u minh tự có định số.

Có lẽ, tính tình Nhạc Phong không giống mẫu thân nàng, chính là Đại Phúc phận.

Mà kiếp này với kiếp trước, cuối cùng là khác biệt.

Nàng không hiểu, làm sao Lục vương gia lại có thể buông Nhạc Phong xuống được, lúc này nghe lời này lại vừa ngẫm nghĩ, cũng chưa chắc không phải.

Kiếp trước lúc chuyện xảy ra bất thành lình, trong đại lao Lục vương gia gặp mặt Nhạc Phong lần đầu tiên, nàng ấy có tám phần tương tự với mẫu thân. Lúc đấy, Lục vương gia tất nhiên là cực kỳ khiếp sợ, cũng chính là vì vậy hửn tuyệt đối không thể buông tha.

Nhưng kiếp này khác biệt, kiếp này chuyện Nhạc Phong như vậy coi như là tiến hành theo chất lượng. Vả lại bởi vì thời gian dài, Lục vương gia hiểu được đầy đủ, nàng ấy trừ dung mạo cũng không một tí tương tự. Cứ như vậy, có lẽ bản thân Lục vương gia cũng sẽ cảm thấy nhạt nhẽo.

Dù sao, trên thế gian muốn tìm một người vẻ ngoài tương tự chưa chắc đã là việc khó.

Mà Lục vương gia không phải nhìn trúng dung mạo mẫu thân, hẳn thường thức có lẽ phần nhiều là tính tình dịu dàng điềm tĩnh của mẫu thân, mà những thứ này, Nhạc Phong đều không làm được.

Không biết tại sao, Tịch Nguyệt đã cảm thấy trở nên thả lỏng.

Đời này đã trải qua nhiều rất nhiều, cuối cùng có thật nhiều chuyện là không giống nhau.

***

Bệnh tình thái hậu tuy là không ổn, nhưng cũng không phải là rất kém. Bởi vì Vạn thái y chờ thánh thủ Thái Y Viện và Vạn Phu Nhân hết lòng chăm sóc, ngược lại bệnh tình này tạm thời ổn định lại.

Bởi vì bệnh tình Thái hậu ổn định, cuối cùng thì tâm tình Cảnh đế buông lỏng rất nhiều.

Tuyên Minh điện.

Cảnh đế nhìn Lai Phúc quỳ xuống dưới đất.

Tỉ mỉ liếc nhìn kết quả điều tra trong tay, vẻ mặt kia, lại là càng ngày càng tái nhợt khó coi.

Rốt cuộc, hẳn để xuống tài liệu trong tay.

"Đây tất cả, chính là toàn bộ mà người tra được?"

Lai Phúc gật đầu: "Đúng là như thế. Người đã bị nô tài lạng lẽ giam lại, d!^Nd+n(#Q%*d@n chỉ đợi hoàng thượng kiểm tra xem xét kỹ càng."

Thế nào Cảnh đế cũng không nghĩ tới, mưu đồ làm hại người khác này lại là phụ thân Trần Vũ Lan, đã từng là Trần đại nhân.

Lúc trước bởi vì chuyện Trần Vũ Lan, Trần đại nhân cũng bị miễn chức, sau đó bởi vì có người tiến cử, mà quả thật Trần đại nhân cũng là người thành thực, cũng không có sai lầm gì. Cảnh đế bèn sắp xếp hẳn vào vị trí nhỏ nhất.

Nhưng đúng lúc vị trí nhỏ nhất này lại thiếu chút nữa hại chết chính hẳn.

Trước đó, Trần đại nhân đi theo Chủ quản đại nhân mình đến Tự Miếu sắp xếp tế trời, chính là lạng lẽ động tay động chân trong đại điện cầu phúc. Chính là bởi vì như vậy, Cảnh đế mới có thể gặp chuyện không may.

Mà mục đích của Trần đại nhân rất rõ ràng, chính là muốn hại chết Cảnh đế và Thẩm Tịch Nguyệt.

Theo ông ta thấy là hai người Cảnh đế và Thẩm Tịch Nguyệt liên thủ hại chết Trần Vũ Lan, ông chỉ có một đứa con gái này, ông làm cha, tất nhiên phải báo thù cho con gái.

Chỉ cần Cảnh đế nhiễm bệnh đậu mùa, đây vốn là chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Mà Cảnh đế lại tiếp xúc rất nhiều với Thẩm Tịch Nguyệt, có lẽ cũng nhất định sẽ bị lây bệnh.

Dù là không bị lây bệnh, vậy hai người cùng nhau xuất cung, Cảnh đế gặp chuyện không may, Thẩm Tịch Nguyệt cũng không sống được.

Hẳn lại không nghĩ tới, tuy là mình tính đến bệnh đậu mùa của Cảnh đế, nhưng lại không nghĩ tới, bệnh đậu mùa này cũng sẽ được chữa khỏi.

Tuy ám vệ khác biệt với Thận Hình Tư, nhưng mà tuyệt đối là hơn hẳn một bậc.

Trần đại nhân không chịu đựng được hình phạt này, cuối cùng đã nói ra tất cả, hiện tại hẳn đúng là hối hận nhưng cuối cùng là vô dụng rồi.

Cảnh đế tuyệt đối không ngờ rằng, hắc phạt một phi tần lòng dạ ác độc lại gây ra sai lầm, lại sẽ đưa tới họa chết người.

Trần đại nhân này hoàn toàn không hỏi đúng sai phải trái, chính là không để ý an nguy một quốc gia. Nếu như hắc chết đi, Nam Thấm sẽ rung chuyển cỡ nào, rất nhiều người cũng sẽ xảy ra chuyện, từ đầu đến cuối thì ông ta cũng không nghĩ tới tất cả.

Nghĩ đến một người nhìn từ bề ngoài hiền lành vì dân vì nước, lại là chất chứa lòng dạ ác độc như vậy, Cảnh đế cảm thấy một đợt lạnh lẽo.

Vẻ mặt lạnh xuống.

Thường ngày, hắc cảm thấy nếu như Tần phi hậu cung sử dụng được, tất nhiên sẽ gia tăng trợ lực cho mình. Thế nhưng đoạn thời gian này đã trải qua đủ loại này, hắc lại càng ngày càng cảm thấy, phi tần hậu cung này, khiến hắc cảm thấy buồn nôn.

Từng người một nhìn đều như đóa hoa kiều diễm, nhưng bên trong lại là âm kích độc, cô gái ác độc như vậy bị hắc xử lý, lại sẽ chọc cho phụ thân nàng làm hãm hại trí mạng này.

Đây là Trần Vũ Lan, nếu như người khác thì sao?

Đức Phi, Tề phi, Huệ phi..... Người nhà các nàng lại có thể như thế hay không đây?

Càng nghĩ càng thấy được đáng sợ, Cảnh đế nhìn Lai Phúc: "Chuyện có thể giữ bí mật thoả đáng?"

"Bẩm hoàng thượng, cũng không có người khác biết. Hơn nữa, trước mắt đến nay chúng ta chỉ khống chế hai vợ chồng Trần đại nhân."

Cảnh đế biết được, Trần Phu Nhân này vừa vặn là dì Tịch Nguyệt.

Trong trước kia, nàng đối xử Trần Vũ Lan có mấy phần dung túng, tất cả đều bởi vì liên quan tới vị dì này.

"Trần Phu Nhân. Bà ta biết chuyện này không?"

Thật ra thì bản thân Cảnh đế cũng biết được đáp án chuyện này, nhưng mà hắn vẫn muốn hỏi.

Quả nhiên, Lai Phúc trả lời: "Bẩm hoàng thượng, biết được. Chính là hai vợ chồng ông ta thương lượng tốt. Trước đó, chính là bọn họ cảm thấy hoàng thượng và Thấm quý phi hại Trần tiểu thư nhà bọn họ, tuy nhiên lại khổ vì không có cơ hội. Có điều, Trần đại nhân cũng coi là người có kiên nhẫn, cuối cùng chờ đến lần tế trời này."

Cảnh đế nghe được lời này, cười lạnh.

"Ái phi, trung thần, thật ra thì chỉ đều là chuyện cười. Trần Vũ Lan dụ dàng sẵn sóc, khắp nơi lấy lòng với trẫm. Trần đại nhân có vẻ như trung thực, nhưng chẳng qua cuối cùng đều là người ác độc. Người ngoài còn có thể phòng bị, vậy nếu như cô gái bên cạnh giống như rắn rết, trẫm lại cảm thấy, thật là trẫm bị ai."

Lai Phúc không ngờ Cảnh đế nói ra những lời này.

"Chuyện này không nên để Thấm quý phi biết được."

"Dạ."

Cảnh đế biết rõ tính tình Tịch Nguyệt, tuy nhìn như ngang ngược càn rỡ, nhưng lại vô cùng thiện tâm, có lẽ nếu mà biết rõ dì mình kính trọng một lòng đẩy nàng vào chỗ chết. Sợ là nàng sẽ đau lòng muốn chết thôi.

Ngược lại, không bằng như thế.

"Thông báo Chu Nam vào cung."

"Dạ."

Chu Nam vào cung, sau đó chính là tịch thu gia sản triệt để đối với Trần gia, người khác không rõ nguyên do chính là đều nhìn thái độ Thẩm gia. Mà Thẩm gia cũng là hoảng sợ không thôi, không biết được xảy ra chuyện gì.

Nhưng vẫn cố vờ bình tĩnh, từ sau khi Trần Vũ Lan chết, hai nhà bèn không đi lại, là bắt đầu trở mặt. Nhưng cho dù như thế, rốt cuộc hai nhà vẫn còn có chút quan hệ, lại nhìn Nhạc gia cũng càng là không chút lay động.

Thật ra thì hai gia đình này cũng không phải là không động, chẳng qua là không ai biết cuối cùng xảy ra chuyện gì.

Rốt cuộc là Trần gia này phạm sai lầm gì.

Chu Nam là thân tín Cảnh đế, nếu sự kiện lần này là hấn ra tay, tất nhiên là quan trọng trong quan trọng.

Trong cung Tịch Nguyệt cũng nghe được tin tức, nhưng cũng không dám hỏi thăm nhiều hơn, nàng giống như là thấy được tịch thu gia sản kiếp trước, càng cảm thấy trong lòng cực kỳ sợ.

Hình như ngay cả ba đứa bé cũng cảm nhận được mẫu thân bọn họ không ổn, cũng an phận hơn nhiều so với thường ngày.

Không ngoài nửa ngày, Cảnh đế tuyên cáo mọi người trong triều đình, Trần gia tư thông với địch bán nước, đã bị giam giữ toàn bộ.

Sau đó sẽ tiến hành tra hỏi chặt chẽ.

Người, tình hình bị phát hiện, nghiêm xử giống nhau.

Trong lúc nhất thời, thần hồn nát thần tính.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Thế nào Tịch Nguyệt cũng không ngờ, Trần gia lại bị giam giữ với tội danh tư thông địch bán nước, làm sao thì nàng cũng không tin điểm này.

Sau ngẫm nghĩ, hoàn toàn không có dấu hiệu nào nhưng chuyện vẫn cứ là như thế, mà đây lại là tội lớn, nàng tuyệt đối không dám nói lung tung.

Mấy ngày nay cũng có người tới đây cầu kiến với nàng, Tịch Nguyệt hiểu, đây cũng là tới thăm dò. Thật ra thì nàng cũng không biết xảy ra chuyện gì, đối với thăm dò của người khác thì kính sợ mà tránh xa, cũng không chiêu đãi.

Dần dần, lại là bớt đi.

Bởi vì cung vụ tương đối nhiều, mà Thái hậu lại bởi vì nguyên nhân thân thể không thể giúp đỡ, thật ra thì trong lúc nhất thời Tịch Nguyệt cũng bận bịu hơn nhiều.

Cũng chỉ là thời gian hai ba ngày, Trần gia đã bị xử vấn trăm sau mùa thu, Tịch Nguyệt tính toán, hiện tại sắp năm mới, như thế xem ra cũng chỉ hơn nửa năm.

Tịch Nguyệt khiếp sợ đồng thời cũng rất không hiểu, thậm chí nàng nghi ngờ, có phải bởi vì mình sống lại cho nên có hiệu ứng bướm bướm hay không. Tuy là nhà nàng không có gặp chuyện không may, nhưng Trần gia lại đã xảy ra chuyện.

Nhưng nàng lại biết rõ tính tình Cảnh đế, nếu như nói Cảnh đế gì cũng không biết thì nàng tuyệt đối sẽ không tin.

Cuối cùng thì Trần gia thật sự tư thông với địch bán nước, hay là phạm vào kiêng kỵ khác của Cảnh đế?

Lúc này, dù là Thẩm gia hay là Nhạc gia cũng không dám truyền tin tức hỏi thăm tới trong cung, chính là lo lắng sơ sót một chút sẽ bị dính líu lên, từ đó hại Thẩm Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt tự nhiên cũng biết được điểm này. Vì vậy mỗi lần cực kỳ thận trọng.

Cho dù nàng đã quyết liệt với Trần Vũ Lan, Thẩm gia bọn họ cũng không còn lui tới với Trần gia, nhưng trước sau thì mẫu thân nàng và Trần Phu Nhân là tỷ muội, đây là không thể phản bác.

Lo lắng có tiểu nhân cản trở trong đó, làm khó dễ với nhà nàng, Tịch Nguyệt cực kỳ nóng lòng.

Ngày xưa nhìn ngược lại còn tốt, thế nhưng một khi trải qua loại chuyện lớn này, nàng chính là cảm giác sâu sắc bản thân không thể ra sức.

Trừ cái đó ra, nàng cũng rất muốn gặp dì một lần, nàng phải biết chân tướng của sự tình, mới biết có thể cứu giúp bà hay không.

Cho dù Trần Vũ Lan hãm hại mọi loại, nhưng mà ban đầu dì vẫn đối tốt với nàng.

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Nghe nói Cảnh đế đến, Tịch Nguyệt vội vàng nghênh đón.

Thấy hình như tâm tình Cảnh Đế không tệ, Tịch Nguyệt mở miệng cười: "Hôm nay tâm tình Hoàng thượng ngược lại không tệ!"

Cảnh đế liếc Tịch Nguyệt một cái: "Đó là đương nhiên, triều đường này yên ổn, chính là tốt."

Tịch Nguyệt không biết là câu nói của hắn có hàm ý khác hay không, quả thực là nghĩ tới, làm sao có thể mở miệng hỏi thăm chuyện của dì.

Cảnh đế thấy nàng có chút không yên lòng, cũng hiểu ý nghĩ của nàng.

Nhéo mắt nàng, hỏi: "Hôm nay mấy đứa bé thật sự là ngoan ngoan?"

Nhắc tới đứa bé, Tịch Nguyệt tự nhiên mặt mày tươi cười: "Đó là đương nhiên!"

"Thân thể Thái hậu không khỏe, trăm lại không tin người khác được, tết này, trong cung cũng sẽ bận rộn hơn rất nhiều, nàng tạm trông nom nhiều chút."

Tịch Nguyệt gật đầu.

Điểm này thì nàng biết, hơn nữa quyền lợi trong cung nằm trong tay nàng, đây là không thể tốt hơn.

"Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp nhất định tận toàn lực."

Thấy dáng vẻ nàng vẫn có chút muốn nói lại thôi, Cảnh đế ý bảo nàng châm trà, Tịch Nguyệt vội vàng bắt đầu làm.

Cảnh đế bưng ly trà nhấp nhẹ, vẻ mặt như thường, lại nhàn nhạt nói: "Lúc trước, Hiền phi cũng yêu thích Long Tĩnh này."

Tịch Nguyệt ngẩn ra, không hiểu vì sao hắn nhắc tới Hiền phi, Hiền phi này đã mất có thể đã hơn ba năm, Tịch Nguyệt đã quên mất người này. Nhưng vừa nghĩ lại, phút chốc sắc mặt Tịch Nguyệt tái nhợt, sao nàng lại không biết, đây tất nhiên là Cảnh đế cảnh cáo nàng.

Hiền phi là vì sao bị giáng chức —— hậu cung tham gia vào chính sự.

Mà nàng muốn hỏi lại vừa vặn chính là chuyện này.

Lại nhìn về mặt Cảnh đế, cũng không đặc biệt.

Nhưng Tịch Nguyệt hiểu sâu sắc, Cảnh đế là có ý định, hẳn lại dùng Hiền phi chỉ bảo nàng, hoặc nói là cảnh cáo nàng, cảnh cáo nàng không thể tham gia vào chính sự, không thể hỏi tới chuyện của dì.

Nắm tay nắm lại chặt chẽ, nàng hít thở sâu mấy hơi, cuối cùng bình tĩnh lại, nâng lên khuôn mặt tươi cười ngọt ngào.

"Hiền phi yêu thích, nhưng thần thiếp cũng không thích đấy! Thần thiếp là người tương đối qua quýt, cũng không thích vật tinh xảo này. Lá trà thượng hạng thì càng khiến thần thiếp như trâu uống nước đấy!"

Sau khi Tịch Nguyệt phản ứng kịp, chính là đáp.

Cảnh đế nhìn dáng dấp nàng hiểu chuyện, vui mừng gật đầu.

Thật ra thì hẳn cũng không muốn lại dùng chuyện này cảnh cáo Tịch Nguyệt, trang ## bubble hẳn chỉ hy vọng Tịch Nguyệt đừng mở miệng cầu xin hẳn. Một khi nàng mở miệng, hẳn lo lắng mình cũng không thể ngăn cản nàng cầu khẩn, nếu như để cho nàng gặp Trần Phu Nhân, biết được chân tướng của chuyện, có lẽ sẽ là một đả kích khổng lồ.

Cho dù kiên cường nữa, nàng cũng chỉ là mười sáu tuổi.

Hắn thoạt nhìn vẫn còn con nít đấy!

Nhưng lại thấy nàng thông minh như thế, lập tức chính là hiểu rõ ra, cũng dùng lời nói giống nhau nói với mình, nàng khác biệt với Hiền phi, Cảnh đế mỉm cười.

Lập tức kéo nàng vào trong ngực.

Hắn thì thầm: "Nàng tốt nhất. Trăm đổi tốt với một mình nàng, người khác, trăm chính là nhìn cũng không nhìn, sẽ không cưng chiều nhiều."

Nghe lời này của hắn, Tịch Nguyệt lập tức trở nên hoảng sợ, lại vừa ngẫm nghĩ, đúng vậy, mấy ngày nay trừ chỗ nàng, Cảnh đế chính là ở Tuyên Minh điện cũng không gọi một người thị tẩm?

Lại nghĩ đến trước kia, chuyện như vậy là bắt đầu từ khi nào đây?

Hình như..... Là sau khi sủng hạnh Huệ phi?

Chẳng lẽ, hắn bị người ta ghét bỏ vết sẹo, chính là không thể chịu được?

Tịch Nguyệt suy nghĩ lung tung, trong lúc nhất thời hai người lại đều yên tĩnh lại.

Trong phòng này yên tĩnh một hồi.

Có điều cuối cùng hai người không có yên tĩnh quá lâu, chỉ sau chốc lát thời gian hình như đã nghe hai đứa Tiểu Kiều Kiều và Tiểu Tứ Nhi lớn tiếng ê a lên so với ai khác.

Tịch Nguyệt vội vàng đứng dậy từ trên người Cảnh đế.

Mấy đứa bé đều ở thiên thất Chủ Điện của nàng.

Bây giờ tất nhiên là tĩnh lại, không đúng vậy sẽ không lớn tiếng như thế.

Tâm tình Cảnh đế không tệ, bèn lôi kéo Tịch Nguyệt đi tới thiên thất.

Tịch Nguyệt cười: "Sau khi bà vú cho ăn xong, Chu ma ma sẽ ôm đứa bé tới đây."

Kéo ống tay áo của hắn, Tịch Nguyệt nâng lên khuôn mặt tươi cười sáng rỡ.

Hình như nhắc tới mấy đứa bé, nàng sẽ cười đặc biệt rục rờ.

Cảnh đế nhìn nụ cười của nàng, lập tức càng là trở nên nhìn ngây dại.

Trước kia, tất nhiên là thường thấy nàng cười. Cười yếu ớt, cười to, cười duyên, cười quyến rũ..... Nhưng hôm nay xem ra lại cũng không bằng như vậy.

Hình như..... Hình như cao nhất là phát ra từ thật lòng.

Mà những thứ kia trước đây, chỉ là giống như đối phó hắn.

Trong lòng Cảnh đế có một chút buồn bã, cũng không hiểu rõ, tại sao mình lại nghĩ đến những thứ này, cũng không biết là có phải mình suy nghĩ nhiều hay không.

Cảnh đế quay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại.

Nói: "Nói nàng yêu trầm."

Trong ngày thường hắn cực kỳ thích câu yêu thích mềm mại dẻo quẹo kia của nàng, 0di33xn0dafnl330fys0doon giống như một cái lông chim, nhẹ nhàng phớt qua lòng hắn.

Tịch Nguyệt tất nhiên không biết Cảnh đế lại làm sao.

Nghiêng đầu nhìn hắn.

Thấy hắn cố ý như thế, nũng nịu: "Hoàng thượng quen là người biết bắt nạt người ta."

Cảnh đế cũng không nói gì, cứ nắm cằm nàng như vậy. Ánh mắt kiên định, cứ như vậy, Tịch Nguyệt còn có cái gì không hiểu, biết hẳn nhất định phải lấy được đáp án mình muốn.

Mềm mại mở miệng: "Thiếp yêu người."

Cảnh đế nhìn ánh mắt của nàng, lúc này, hẳn càng cảm giác mình nhìn không hiểu nàng, ánh mắt ngập nước của nàng, giọng nói cũng là âm điệu hẳn cực kỳ thích nhưng không biết tại sao, hẳn cứ lại cảm thấy, đây không phải là nàng.

Hoặc là nói, đây là nàng đã được ngụy trang.

Câu thiếp yêu người này, với đường cong nhếch miệng lên của nàng, lúc này xa thì không nghe thấy nụ cười rực rỡ tươi đẹp của mấy đứa bé làm cho người ta cảm thấy thật lòng chói mắt.

Không chịu buông tay, hẳn tiếp tục: "Nói lại."

Cái gì?

Tịch Nguyệt không hiểu hẳn.

Là không biết đột nhiên hẳn nổi lên cơn điên gì.

Cắn môi dưới một cái, khước miệng ngập ngừng mấy lần, lại mở miệng: "Thiếp yêu ngài."

"Nói lại!"

"Thiếp yêu ngài."

"Nói lại!"

"....."

Hình như dù nói thế nào, lời nói của Tịch Nguyệt cũng không thể khiến Cảnh đế hài lòng, hẳn chính là cảm thấy, không đúng ý nghĩa. Trước kia, hẳn không phát hiện được điểm này, nhưng mà lúc này, hẳn đã cảm thấy sâu sắc điểm này.

Nguyệt nhi của hẳn giống như không phải yêu thích hẳn như hẳn nghĩ vậy.

Ít nhất, câu kia thiệp yêu người, lại để hẳn cảm thấy cũng không chân thật.

Nhìn nàng, hẳn từng chữ từng câu: "Trầm thích nàng, cho nên, nàng nhất định phải thích trầm. Nàng phải yêu trầm. Nguyệt Nhi, cho tới bây giờ trầm cũng chưa từng để ý một nữ nhân như vậy, yêu thích một người như vậy, dù nàng đối với trầm như thế nào, trầm đều nhớ, muốn đối tốt với nàng, muốn cưng chiều nàng thật nhiều, yêu nàng, chăm sóc nàng, bảo vệ nàng." (oa oa tỏ tình rồi... tung bông...tung hoa)

Tịch Nguyệt nghe hẳn nói thế, ngó ra nơi đó, không rõ chân tướng.

Nàng không biết, vì sao Cảnh đế đột nhiên như thế.

Nhưng Cảnh đế nhìn dáng dấp nàng mê mang như thế, trong lòng càng là hơi chua xót.

Vốn là thời điểm, hẳn cho rằng nàng thương hẳn, là yêu thích ánh mắt nàng lấy lòng, động tác dịu dàng, mỉm cười dí dỏm.

Nhưng hôm nay, hẳn lại cảm thấy, cầu mong của hẳn là một Thẩm Tịch Nguyệt chân thật sẽ yêu hẳn.

Mà không phải bởi vì hẳn là hoàng thượng.

Hoặc là, nàng làm bộ.

Không biết tại sao, Cảnh đế lại dựa vào trong nét mặt của nàng nhìn thấu mấy phần làm bộ.

Cười khổ một tiếng, không thương nàng thì sao hẳn đều nhìn không ra, nhưng mà động lòng, hết thấy mọi thứ chính là khác biệt.

Hắn lại trở nên không thoả mãn.

Thậm chí nói bắt đầu nghi ngờ.

Nghi ngờ nàng không có thương hắn như vậy.

"Hoàng thượng, hôm nay người sao thế?" Tịch Nguyệt nhìn không hiểu hẳn lúc này, cảm thấy hôm nay hắn cực kỳ khác thường.

Cẩn thận hỏi thăm.

Cảnh đế nhìn bộ dáng của nàng, cười khe khẽ: "Trẫm yêu nàng như vậy, lại sợ nàng không yêu trẫm bằng trẫm nghĩ như vậy."

Lời nói buồn nôn như thế, Tịch Nguyệt nghe xong cũng không phản ứng gì.

Nàng nhìn lại, tình yêu của Cảnh đế, giá rẻ đến cực điểm.

Nếu như cần, hắn sẽ nói ra một câu nói này đối với vô số người.

Mà lúc này nàng lại bởi vì chuyện Trần gia có bao nhiêu nghi ngờ, chỉ sợ Cảnh đế nghi ngờ nàng, nên cẩn thận một chút.

"Dĩ nhiên là thần thiếp thích hoàng thượng, yêu hoàng thượng. Nếu như không thương ngài, thần thiếp lại nên yêu người nào? Hoàng thượng hậu cung ba ngàn Giai Lệ, lo được lo mất này vốn nên là thần thiếp, dù như thế nào, đều không phải là hoàng thượng ngài. Hôm nay ngài như vậy, đúng là khiến thần thiếp cảm thấy, ngài đoạt lời thiếp nên nói đấy?"

Cảnh để nhìn ánh mắt nàng lúc nói chuyện, ánh mắt tối sầm u ám, thật ra thì nếu nhìn kỹ, Tịch Nguyệt nói yêu thì trong mắt lại cũng không có một chút yêu thương.

Cười khở một tiếng, trước kia rốt cuộc là hăn ngu đến bao nhiêu, mới có thể cảm thấy, Tịch Nguyệt yêu hăn như sinh mạng?

Lại nghĩ đến hai người cùng trải qua những thứ kia, trang ## bubble tâm tình Cảnh để bình tĩnh lại.

Cho dù, nàng không yêu hăn giống chính nàng nói như vậy.

Cho dù, nàng không bỏ ra trăm phần trăm thật lòng đối với mình.

Nhưng mà, vậy thì như thế nào chứ?

Tóm lại nàng là phi tần của hăn, cuối cùng bên cạnh hăn.

Sống còn thời gian, nàng biểu hiện ra sống chết có nhau, liệu mình cứu giúp, sao không phải là tình cảm thật trong lòng nàng?

Nghĩ tới đây, hăn lại thay đổi nét mặt, chỉ cần hăn thật lòng, làm sao lại không đối diện hâm nóng trái tim chân thật của nàng?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Cuối cùng thì Tịch Nguyệt không có quan tâm chuyện Trần gia, chuyện như vậy lộ ra kỳ lạ ở khắp nơi, nàng nghe lời hoàng thượng, cũng không dám lo nhiều.

Dù Trần gia có tư thông với địch bán nước hay không, thế nhưng chuyện này sở hữu tội danh lớn nhất, có lẽ nếu không phải hiện tại nàng thân ở địa vị, Thẩm gia và Nhạc gia bọn họ nhất định cũng sẽ bị dính líu đến.

Nghĩ tới đây, nàng lại sợ hãi một trận.

Tịch Nguyệt là người rất có tự biết rõ, tuyệt đối sẽ không đi tranh thủ những chuyện không thể ra sức kia.

Cứ như vậy, ngược lại cũng là như thế.

Có lúc nàng cũng sẽ nghĩ tới chuyện này, nhưng không rõ vì sao.

Cho đến rất nhiều, rất nhiều năm sau đó, khi đó nàng và Cảnh đế đã tuy hai mà một.

Trong hốc tối trong phòng Cảnh đế, cuối cùng nàng nhìn trộm được chân tướng Trần gia bị tiêu diệt năm đó.

Thì ra là..... Lại là như thế.

Mà lúc này, mặc dù Tịch Nguyệt tiếc nuối, nhưng không đến nỗi rồi rã quá mức.

Bởi vì lễ mừng năm mới, nàng chuẩn bị hơi nhiều, không chỉ có như thế, thân thể thái hậu không khỏe, nàng cũng thường đi qua.

Thời gian lâu dài, nàng cũng nói mấy câu với Vạn Phu Nhân.

Tuy là tình cảm thầy trò này chung đụng thời gian không lâu, nhưng tóm lại thì Vạn Phu Nhân nhìn Tịch Nguyệt lớn lên từ nhỏ. Hai người nói chuyện, trong lúc mơ hồ cũng có thể hiểu rõ lẫn nhau mấy phần.

Tịch Nguyệt biết tính tình Vạn Phu Nhân, bèn âm thầm nói cho bà biết, không nên trộn lẫn nhiều chuyện Trần gia này.

Dĩ nhiên là Vạn Phu Nhân rõ ràng.

Có lẽ bởi vì mọi người đồng tâm hiệp lực, có lẽ là bởi vì hai đứa con trai hòa thuận, trong lòng bà vui mừng, thân thể Thái hậu càng là ngày càng ngày chuyển tốt hơn nhiều.

Tịch Nguyệt thấy thế, cũng đặc biệt vui mừng.

Thấy Thái hậu có chút chuyển biến tốt, Tịch Nguyệt cũng thường xin chỉ bảo một số chuyện không hiểu với Thái hậu, Thái hậu lại cũng không cảm thấy hứng thú đối với mấy việc này.

Giao Tịch Nguyệt cho Quế ma ma, dặn dò nàng có chuyện không hiểu, hỏi Quế ma ma là được.

Tịch Nguyệt gật đầu đồng ý.

Nàng cũng không phải là ngụy trang, đúng là thật sự cảm thấy, lần đầu bản thân tiếp xúc cung vụ vẫn là hỏi nhiều chút, cẩn thận chút cho thỏa đáng.

Nàng như vậy ngược lại vừa vặn trúng ý muốn của Thái hậu, cảm thấy nàng là người hiểu chuyện, càng ngày càng thích nàng.

Mà Tịch Nguyệt thì không biết, cho nên Thái hậu cũng không trông nom nhiều, hoàn toàn là vì tin tưởng đối với Cảnh đế. Tuy là Cảnh đế sắp xếp cung vụ cho Thẩm Tịch Nguyệt, nhưng cũng giúp nàng bố trí không ít trợ thủ.

Thái hậu là người tâm tư nặng, nhìn như vậy chính là cho rằng, Cảnh đế cũng chỉ là mượn tay Tịch Nguyệt, thật ra thì tất cả mọi chuyện vẫn đều nằm tất cả trong tay hãn.

Mà lúc này lại thấy Tịch Nguyệt ngây ngốc lóng ngóng xin chỉ bảo, Thái hậu cũng quan tâm thật lòng, chính là dặn dò Quế ma ma giúp đỡ nàng nhiều chút.

Kể từ đó, ngược lại thật sự là trời xui đất khiến.

Nhưng trong trời xui đất khiến này lại có không ít tác phẩm của Cảnh đế.

Gần tới cuối năm, tất cả chuẩn bị thỏa đáng, ngược lại trong lòng Tịch Nguyệt cảm thấy thả lỏng rất nhiều.

Cũng chính lúc này, Phó quý nhân báo lại, nói là tìm được hung thủ, muốn báo với Thẩm quý phi.

Tịch Nguyệt cũng không phải người thích lo chuyện bao đồng, hơn nữa nàng lại khó mà nói Phó Căn Nghiên này như thế nào, hiện tại xem, *> ngược lại tâm cơ nhiều hơn rất nhiều so với kia Huệ phi đấy. Cô gái như vậy, nàng đương nhiên là làm phòng bị.

Tịch Nguyệt cũng không nhận lấy việc này, ngược lại là dặn dò Phó Căn Nghiên đi cầu kiến Cảnh đế.

Chuyện như vậy là Cảnh đế sắp xếp xuống, dĩ nhiên là phải báo cho Cảnh đế trước, sau đó như thế nào lại là chuyện khác.

Phó Cẩn Nghiên nhìn Thẩm Tịch Nguyệt diễn xuất lần này, cũng biết nàng là một người thông minh.

Cũng không trì hoãn nhiều hơn ở nơi này, khẽ cúi chào bèn đứng dậy rời đi.

Trong cung này cũng không lớn, ai có chuyện gì, tin tức chính là như mọc ra cánh bay đến chung quanh.

Mọi người đều biết, Phó quý nhân này đã tra được hung thủ, nhưng lại cũng không biết hung thủ này lại là người phương nào.

Cảnh đế nhìn Phó Cẩn Nghiên phía dưới, mặt không chút thay đổi: "Người đã điều tra xong rồi?"

Giọng nói Phó Cẩn Nghiên khẳng định: "Hồi hoàng thượng, tần thiếp đã tra rõ toàn bộ. Tần thiếp cũng sửa sang lại tất cả chứng cứ và khẩu cung mọi người ra đây, xin ngài xem qua."

Ngược lại nàng là người cực kỳ thoả đáng, cũng biết rõ, sự thật thẳng hùng biện.

Để Cảnh đế nhìn những thứ này trực quan như thế, mới là tốt.

Mà Cảnh đế lật xem những tài liệu kia, vẻ mặt cũng vẫn không biến hóa gì đó như cũ.

Lúc lâu, để tài liệu xuống, hỏi: "Huệ phi cũng không biết cung nữ trong cung nàng ta có vấn đề?"

Phó Cẩn Nghiên vội vàng lắc đầu: "Huệ phi cũng không biết, đây là trước đó Đức Phi đã an bài xong nhân mạch lúc đầu khi Huệ phi mới vào cung. Nàng ấy từng chịu ân huệ của Đức Phi, đối với nàng ta bày tỏ như

phụ mẫu tái sinh. Ở lại Trúc Hiên, chính là ý đồ chờ cơ hội khiêu khích quan hệ giữa Huệ phi với phi tần khác trong cung."

"Người nào?" Cảnh đế cũng chẳng qua là thuận miệng vừa hỏi, theo hẳn thấy, nếu Phó Căn Nghiên này có thể xử lý chuyện thỏa đáng như vậy, tất nhiên là sẽ không hại người chết hoặc là cái khác.

"Hồi bẩm hoàng thượng, thần thiếp đã giao người cho Thận Hình Ty, chỉ đợi hoàng thượng xử lý."

Cảnh đế lại nhìn phần tài liệu, trước đó Đức Phi đều xếp người vào các cung, bởi vì hậu cung loại trừ vô số lần, người này cũng đều bị loại trừ gần hết rồi. Nhưng người này ở chỗ Huệ phi bởi vì địa vị thấp, vả lại trong ngày thường nhìn đằng hoàng, lại bị tránh khỏi, không chỉ có như thế, còn một chút xíu thăng lên làm cung nữ nhị đẳng.

Nàng ta chính là đêm khuya đi gặp mặt với Đức Phi, lợi dụng Huệ phi nào biết tin tức, hòng làm chút mưu tính, khích bác quan hệ giữa những phi tần địa vị cao này.

Đêm đó, vừa vặn là Lý Yên Nhiên gặp phải, sau đó chính là sắp xếp Đan nhi đi theo.

Nhưng lại không ngờ, chuyện này cuối cùng bị phát hiện rồi, hai người Đức Phi hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, giết người diệt khẩu, không chỉ có như thế, còn cố ý ném thi thể Đan nhi tới cửa sau Khánh An cung, ý đồ hãm hại Thẩm Tịch Nguyệt.

Vốn là lúc đó, các nàng là mưu đồ tìm một cơ hội ném thi thể vào trong điện, nhưng bởi vì Khánh An cung đề phòng rất nghiêm, vả lại hoàng thượng cũng đang vừa vặn đến đây, vì vậy chỉ vứt người ở cửa sau.

Bởi vì Huệ phi, Tề phi đều quan hệ không tốt với Thẩm quý phi, trang ## bubble Đức Phi chính là biết được, dù chỉ là cửa sau, cũng nhất định sẽ gây

nên sóng gió một phen. Không ngờ, quả đúng như thế, Huệ phi này quả nhiên là theo nàng nghĩ tới.

Để phần tài liệu này xuống, Cảnh đế híp híp mắt, làm như nghĩ cái gì, rồi cuộc, hần mở miệng: "Người đi xuống trước. Chuyện hôm nay, tạm thời phải giữ bí mật, sau đó trăm sẽ xử lý."

Phó Cẩn Nghiên cũng không có vẻ mặt kinh ngạc gì, lên tiếng dạ sau đó chính là rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng, Cảnh đế thu lại tầm mắt, hần cũng không phải là nhất định muốn bỏ qua cho Đức Phi.

Đến mức này, Đức Phi này đã không thể không loại trừ.

Nhưng nếu muốn trừ đi, chính là phải xem trừ thế nào.

Nghĩ đến ngày đó Trần Vũ Lan làm chuyện xấu, phụ thân nàng ta còn muốn báo thù rửa hận, trên mặt Cảnh đế thoáng qua vẻ lạnh lùng.

Hần không thể nào để sự kiện này lập lại lần nữa.

Suy nghĩ một chút, Cảnh đế kêu: "Lai Phúc."

.....

Cảnh đế đắn đo cái gì cũng không biết, nhưng hôm nay hậu cung cũng là người người cảm thấy lo lắng, không ai biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mà Phó quý nhân lại tra được cái gì. Thật ra thì không ít người cũng oán hận Phó Cẩn Nghiên, nếu như trước đó nàng ta chính là cố ý giao chuyện này cho Thẩm Tịch Nguyệt công khai, dường như vẫn sẽ không làm cho người ta dày vò thấp thỏm như vậy.

Nhưng tính tình hoàng thượng là cái dạng gì, nhiều ngày như vậy, tất cả mọi người đều có điều nghe thấy.

Giao cho hoàng thượng, lại cứ là ngấm ngấm chịu đựng không phát, mọi người đều lo lắng hoàng thượng tính toán cái gì.

Hôm nay hoàng thượng bảo vệ Thẩm quý phi như vậy, khó bảo đảm sẽ không làm cái gì đối với các nàng.

Đêm đó, Cảnh đế cũng không triệu kiến bất kỳ kẻ nào.

Nhưng chuyện này đối với rất nhiều người cuối cùng là đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, sau khi lâm triều, Cảnh đế bèn sai Lai Hỉ thông báo các cung.

Lúc trước người hại người chính là Đức Phi, cùng lúc đó, phần kết quả kia do Phó Cẩn Nghiên điều tra cũng được tuyên dương ra.

Tịch Nguyệt ngồi trên giường sưởi, bởi vì Quỳ Thủy (kinh nguyệt) tới, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trên người ôm một bình nước nóng.

Nghe Cẩm Tâm nói rõ ràng tất cả, Tịch Nguyệt gật đầu, kết quả này thì nàng tin tưởng.

Đức Phi này có thể làm ra chuyện như vậy, cũng không ngạc nhiên.

Hiện tại quả thực là nàng muốn xem, hoàng thượng xử lý như thế nào.

Mà nếu hoàng thượng công bố chuyện này, thì tất nhiên cũng phải xử lý, nếu không sao lại có thể phục chúng.

Từ vào cung tới nay, Đức Phi này gây biết bao khó khăn cho nàng, hãm hại quang minh chính đại này thì không phải lần một lần hai. Hôm nay lúc này, mặc dù nàng ta là thân ở lãnh cung nhưng vẫn nghĩ tới làm sao hãm hại nàng như cũ, Tịch Nguyệt không chỉ không có một chút lòng đồng tình đối với người như vậy, ngược lại là cảm thấy rất được lòng người.

Nếu nói trong chuyện này có cái gì là khiến người ta không thoải mái, có lẽ cũng chỉ có Tiểu Gia Nhi.

Dù cho Đức Phi ác độc như thế nào, 0di33xn0dafnl330fys0doon đối với con trai mình, thì nàng vô cùng tốt.

Có lẽ, duy nhất sẽ bị thương cũng chỉ có Tiểu Gia Nhi.

Từ sau khi Đức Phi ra chuyện, Tiểu Gia Nhi đó đành hoảng đi theo sau lưng Vũ Nhi, hi vọng bản thân biểu hiện ngoan một chút thì có cơ hội đi gặp mẫu phi mình.

"Chủ tử, người nói hoảng thượng sẽ làm như thế nào?"

Cầm Tâm cũng nghĩ đến đứa bé nhỏ nhỏ đó.

Tịch Nguyệt lắc đầu, nàng cũng không biết, thậm chí nàng không biết ý Cảnh đế.

Tuy không hiểu cuối cùng trừng phạt cái gì, nhưng nếu Cảnh đế phải tuyên dương, vậy nhất định là chứa lòng răn đe.

***

Lãnh cung yên tĩnh.

Đức Phi ngây ngô hiền lành ngồi nơi đó, nàng đã biết, chuyện đã bại lộ rồi. Mà rốt cuộc hoảng thượng sẽ như thế nào, cũng chính là nàng cấp thiết muốn biết.

Lại nghĩ đến con trai mình, Đức Phi chỉ cảm thấy, có lẽ chuyện sẽ không phức tạp giống như mình nghĩ như vậy, hoảng thượng luôn bận khoản đứa bé, luôn phải kiêng dè.

Ngày hôm trước tuy rằng từng rơi xuống một đợt tuyết, nhưng ngược lại hôm nay bởi vì ánh nắng tươi sáng, đã thay đổi tất cả.

Có lẽ cũng chỉ có lãnh cung âm u lạnh lẽo góc râm như vậy, mới có tuyết đọng.

"Xào xạt xào xạt ——" đây là tiếng đập lên tuyết.

Đức Phi bèn vội vàng đứng lên chạy vội tới trước mặt gương, nhanh chóng trang điểm. Nàng cảm thấy, người tới gần như sẽ là hoàng thượng, mà trước mặt hoàng thượng thì nàng muốn giữ vững một mặt tốt đẹp của mình.

Nếu là như vậy, có lẽ hẳn sẽ nghĩ đến tình cảm với nhau, tha nàng lần này.

"Kèo kẹt ——" cửa bị đẩy ra.

Đức Phi nhìn tới, người tới mặc áo choàng lớn màu xám tro, nhưng cho dù như thế, nhìn vóc người, đây cũng không phải là Cảnh đế, ngược lại, mà lại là một cô gái.

Người khoác áo choàng ngẩng đầu, Đức Phi chăm chú nhìn lại, sững sờ, lại là Tề phi.

Ngay sau đó, nàng chính là khôi phục yên tĩnh, cười lạnh: "Người tới làm gì."

Mặt mày Tề phi có phút chốc vặn vẹo: "Người hại chết con của ta, hại ta kiếp này không thể có đứa bé của chính mình, người đoán? Ta tới làm cái gì?"

Giọng điệu nói lời này âm trầm.

Đức Phi nhìn nàng ta như vậy, có sợ hãi trong nháy mắt, có điều cố gắng bình tĩnh: "Ta phạm sai lầm, dĩ nhiên là hoàng thượng sẽ xử lý ta. Ngược lại không biết, người tới nơi này là xem như có ý gì? Ta khuyên người vẫn là mau chóng rời đi, tránh cho hoàng thượng đến thấy bộ dáng người bỉ ổi như vậy."

Tề phi nghe vậy, nở nụ cười "Khanh khách".

"Người vẫn là không có năng lực như vậy ——"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Đức Phi thấy Tề phi như thế, rét lạnh một hồi.

Nhìn bộ dáng Tề phi này, trong lòng nàng có chút sợ, có điều cho dù là như vậy, nàng vẫn mạnh mẽ chống đỡ tinh thần, phô trương thanh thế cười nhạt một chút.

"Cho dù xử lý, cũng là hoàng thượng, cũng không phải là Tề phi người. Nếu như người hại ta, thì người cảm thấy, mình có thể được cái gì tốt? Ý đồ chộc người nghi ngờ thôi. Có lẽ vị trí Tề phi này, người là không hiếm lạ chứ?"

Trong mắt Tề phi ngâm độc: "Người cho rằng, ta sẽ để lại nhược điểm gì sao? Đừng nói là như thế, cho dù là để lại nhược điểm, vậy thì như thế nào. Ta nhất định muốn chính tay đâm kẻ thù, người hại con ta, cũng đã hại ta không bao giờ có thể có con nữa, như thế chính là xong rồi?"

Khi Tề phi đang nói chuyện thì nhanh chóng nhích tới gần Đức Phi, một tay vòng lụa trắng trong tay vào cổ Đức Phi.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, Đức Phi càng là không hề phòng bị.

Nắm chặt cánh tay nàng ta, Đức Phi liều chết giây giụa, nhưng thời điểm này lại là không tránh thoát khỏi.

Giọng nói Tề phi cực thấp, nhưng lại tràn đầy oán hận: "Người biết bọn ta đợi ngày nay đã bao lâu không? Người lại cho rằng, vì một ngày này, ta chuẩn bị bao lâu, luyện tập bao lâu, ta phải tự chính tay mình đâm kẻ thù,

nhất định phải như thế. Ta sẽ không để cho người chết trong tay người khác. Ta muốn tự tay báo thù, tự tay báo thù! Trong cung này mọi người đều cho rằng ta chán ghét Thẩm Tịch Nguyệt, nhưng người biết không? Giả, tất cả đều là giả! Trong cung này, ta chỉ muốn người chết, chỉ cần người chết..... Từ một khắc biết người giết con của ta kia, từ một khắc biết mình không thể có thêm con cái kia, ta chính là muốn để cho người chết....."

Đức Phi không ngờ Tề phi lại sẽ oán hận nàng như thế.

Thật ra thì đây cũng là tất nhiên, Tề phi không chỉ là mất đứa bé, cũng là hoàn toàn không thể sinh con, chuyện này là một đả kích trí mạng đối với nàng ta.

Hình như đã nghĩ tới điều gì, Tề phi đã gia tăng sức lực, lúc này Tề phi có khác biệt về mặt bản chất với hình tượng Văn Nhược (nhỏ nhẽ yếu ớt) của quá khứ. Hình như đối mặt kẻ thù, nàng có thể bộc phát ra sức mạnh mà trước kia không bộc phát ra.

Mà Đức Phi tuy là phản kháng, nhưng đã dần dần cạn kiệt thể lực, mắt trắng dã.

"Đi chết đi, đi chết đi. Đi xuống nói xin lỗi với con ta, người yên tâm, ta sẽ chăm sóc thật tốt con trai ngoan của người. Không có lý do gì người hại con của ta, con của người lại muốn còn sống khỏe mạnh, người yên tâm, ta sẽ để nó sớm ngày đi xuống cùng người, người yên tâm đi."

Dứt lời, Tề phi tăng thêm sức lực.

.....

Tề phi lạnh lùng đứng nơi đó, nhìn Đức Phi đã ngã xuống trên mặt đất không còn hơi thở, khóe miệng nổi lên một thoáng cười lạnh.

Hoàng thượng muốn vòng qua nàng, nhưng nàng sẽ không.

Đức Phi, đi xuống theo con ta thôi.

Liếc mắt nhìn chung quanh, Tề phi cẩn thận một chút thu dọn xong tất cả đồ đạc mà lúc mới vừa rồi Đức Phi giãy giụa đựng đồ. Kiểm tra cẩn thận, phát hiện cũng không có một chút khác thường, đập cái bàn treo nàng ta trên xà nhà, cho dù là Tề phi có sức lực, cũng chỉ là một cô gái, làm xong tất cả những thứ này đã thở hổn hển.

Kể từ một ngày khi biết chân tướng kia, Tề phi đã muốn, có thể một ngày kia báo thù cho con mình, Thúc Lan cũng có thể phản bội Đức Phi, cũng khó bảo đảm người bên cạnh nàng ta sẽ nhất định có thể chịu được cực hình Thận Hình Tư.

Có lẽ trước đó nàng sẽ còn có một chút kiên định, cảm giác người bên cạnh mình sẽ, nhưng vào cung nhiều năm như vậy, thấy nhiều như vậy, nàng mới hiểu được, không có ai, không có ai có thể chống lại, cho nên, tất cả chỉ có tự mình ra tay mới có thể không có sơ hở nào.

Cũng chính là nguyên nhân này, mới vừa bắt đầu Tề phi bèn không ngừng rèn luyện sức ở cánh tay, chính là hi vọng có một ngày có thể ghìm chết Đức Phi, cũng chỉ có ghìm chết mới có thể làm ra từ dấu hiệu giả tạo.

Sự thật chứng minh, nàng đã làm được.

Nhìn bốn phía một chút lần nữa, Tề phi thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra thì vốn cũng chưa chắc muốn chính tay mình giết Đức Phi, nhưng chính là vì có Nhị hoàng tử, hoàng thượng băn khoăn hơi nhiều. Tối hôm qua nàng bèn len lén thăm dò tin tức, hoàng thượng xử lý đối với Đức Phi, chắc là lệnh xuất gia quốc tự kia.

Kết quả như vậy, Tề phi hết sức không thể tiếp nhận.

Nhưng nếu một ngày kia, tuy rằng khả năng không cao, nhưng cũng chưa chắc không thể nào, nhị hoàng tử leo lên vị trí hiền hách, Đức Phi này tất nhiên vẫn sẽ được đón vào cung một lần nữa.

Đến quốc tự, nàng sẽ không có cơ hội xuống tay.

Cũng không phải như hôm nay vậy, có lẽ đây cũng không phải là một cơ hội vô cùng tốt.

Nhưng nhìn từ một góc độ khác, lại là một cơ hội vô cùng tốt.

Dù sao, hôm nay nàng ta phạm vào chuyện, có thể nói là sợ tội tự sát.

Cho dù là có người nghi ngờ một chút, cũng có thể làm cho toàn vẹn quá khứ.

Chuyện Đức Phi lần này, dính dấp nhiều chính là Huệ phi và Thẩm quý phi, ngược lại nàng là thứ yếu.

Nội gian của Đức Phi là người Huệ phi, mà giết người lại mưu đồ hãm hại Thẩm quý phi, nhìn như vậy, cho dù là có người nghi ngờ gì đó, họ tình nghi cũng nên ít mới phải

Hôm nay nhìn như vậy, ngược lại là mình an toàn.

Điều nghĩ tất cả rõ ràng, Tề phi kiểm tra lần nữa, nàng cũng không muốn thêm chuyện.

Theo nàng đến xem, nếu như có thể mượn chuyện Đức Phi chết này mưu hại người khác, chính là tốt.

Đáng tiếc, chuyện quá mức vội vàng, chỉ có thời gian một buổi tối, nàng không kịp bố trí tất cả nữa.

Trải qua mấy lần sự kiện này, Tề phi tràn đầy cảm xúc, nếu không thể làm được thiện mỹ, vậy chính là không làm, nếu không cực kỳ dễ dàng nhất chính mình đi vào. Mà chuyện lần này đột nhiên xảy ra, nàng cũng không có thật nhiều thời gian bố trí.

Ngược lại uống phí làm trẻ nãi một cơ hội vô cùng tốt.

Nhìn lướt một tý cả lãnh cung này, lại nhìn Đức Phi đã tái nhợt như tuyết, Tề phi cười lạnh một tiếng.

"Cười đến sau, vĩnh viễn cũng không phải là người. Về phần con trai của người, ta sẽ đối xử nó tử tế."

Nụ cười Tề phi âm lãnh, cho dù là người đứng chỗ tối, trong lòng cũng không nhịn được run lên.

Đợi Tề phi rời đi, lặng lẽ ra ngoài.

Người vẫn tránh chỗ tối mới vừa hiện thân.

Kiểm tra cẩn thận thi thể Đức Phi.

Sau đó quan sát bên trong phòng một chút, cũng cực kỳ nhanh chóng tránh ra ngoài.

Trong thời gian chốc lát, đã thấy hắt vào Tuyên Minh Điện.

Cảnh đế cũng không ngăn đầu: "Người thật đã xử lý?"

"Hồi hoàng thượng, Tề phi nương nương quả nhiên đã đi qua."

Mặt Cảnh đế không đổi sắc.

Lấy thánh chỉ trên bàn ra, Cảnh đế cười nhạt một chút.

"Lai Hỉ."

"Có nô tài."

"Mang theo thánh chỉ đi lãnh cung tuyên bố."

"Dạ"

Trong cung này, không ai nói rõ ràng rốt cuộc chuyện như thế nào, đợi Lai Hỉ dẫn người đi tới lãnh cung tuyên đọc thánh chỉ, thấy cũng chỉ là một thi thể đã lạnh.

Bởi vì trong cung ít có chuyện như thế, Lai Hỉ vội vàng dặn dò bẩm báo hoàng thượng, truyền thái y.

Trong khoảng thời gian ngắn này, ngược lại tay chân luống cuống.

Về mặt Lai Hỉ đưa đám: "Ta nói Đức Phi nương nương, ngài mà kiên trì một canh giờ, nếu như người xem thánh chỉ này, đâu còn cần tìm chết?"

Mọi người đều chăm chú nhìn về phía thánh chỉ kia.

Có lẽ, Cảnh đế này nhất định không ban cho Đức Phi cái chết.

Thời gian không lâu lắm, chuyện này chính là tuyên dương ra.

Mọi người đều nói số mạng trên người, Đức Phi như thế, thật ra khiến người cảm thấy thiên lý tuần hoàn báo ứng xác đáng rồi.

Cảnh đế thánh chỉ, là lệnh nàng ta đến quốc tự xuất gia, sám hối cho tội nghiệt mình đã làm, Nàng ta lại cảm thấy chuyện đã bị quan đến thế này, chính là một thước lụa trắng, tự sát xong chuyện.

Chỉ là người thân của Đức Phi, cũng cảm thấy nàng sai lầm đến cực điểm.

Vốn là như vậy, cung phi tự sát là sẽ liên lụy gia tộc, nhưng nàng lại mặc kệ những thứ kia, cho dù là mặc kệ bọn họ, còn có nhị hoàng tử, nàng làm như vậy, đặt bản thân nhị hoàng tử trong một vị trí lúng túng biết bao?

Lại muốn hoàng thượng nhớ tới tình cảm trước kia, phái nàng đến quốc tử, thì cảm thấy chuyện chính là ý trời không thể trái.

Tề phi thấy mình làm không chê vào đâu được, cũng không có người khác phát hiện, trong lòng trở nên yên tâm. Nhìn trên tay có một chỗ vết thương, nàng cũng không truyền bất kỳ kẻ nào, ngược lại tự mình len lén bôi xong thuốc.

Đức Phi chết rồi, thật tốt!

Mà những người khác đột nhiên nghe nói tin tức này, cũng thốn thức một hồi.

Lúc trước, Đức Phi hiển hách càng đi lên ở hậu cung, đường này không có đường về.

Mấy ngày này Tịch Nguyệt có chút không thoải mái, lại bởi vì bận rộn chuyện hằng năm, có nhiều mệt mỏi, cũng không tiếp kiến người khác, xen vào chuyện này lắm.

Nhưng trong nháy mắt nghe nói tin tức này, Tịch Nguyệt cũng cảm thấy, cuối cùng việc đời khó đoán.

Nếu như không hại người, hiện tại Đức Phi đi tất nhiên là một con đường khác hoàn toàn.

Thậm chí là, hình như Nghiêm Gia cũng không phải là không thể kể vị, nhưng chính là vì Đức Phi làm những việc này.

Đầy đủ mọi thứ đều đi về phía không cùng con đường, mưu kế coi là quá thông minh, ngược lại làm hại tánh mạng Khanh Khanh.

"Chủ tử, ngài nói, chuyện Đức Phi lần này, thật sự là tự sát sao?" Cẩm Tâm đi theo Tịch Nguyệt thời gian dài, mọi việc nghĩ cũng tương đối phức tạp.

Tịch Nguyệt nhú mày từ chối cho ý kiến.

"Dù như thế nào, hôm nay hoàng thượng đã phán định Đức Phi là tự sát, đó chính là tự sát. Thái Y Viện cũng không kiểm tra ra, làm sao chúng ta biết đây?"

Cẩm Tâm vừa nghĩ, đúng là như thế.

Hoàng thượng đã không muốn lộ chuyện này ra, làm sao họ khổ thân trộn lẫn vào?

"Gia Nhi thực là biết được chuyện này?" Tịch Nguyệt nghĩ tới đứa bé này, hỏi.

Cẩm Tâm thay đổi sắc mặt, thở dài nói: "Nghe nói, đã biết. Khóc rất là thê thảm. Có điều tất cả thứ này cuối cùng đã xảy ra. Lại có phương pháp gì đây? Ngược lại Đại hoàng tử như tiểu đại nhân an ủi nhị hoàng tử."

Chuyện như vậy trong cung đều đồn đãi khắp nơi rồi, muốn giấu giếm cũng không thể.

"Trong hậu cung này, không thể được hơi đi nhầm một bước, nếu không, không chỉ làm thương tổn mình, đối với gia tộc, đối với đứa bé cũng sẽ tạo thành vết thương không thể xóa nhòa." Tịch Nguyệt biểu lộ cảm xúc.

Cuộc sống thường thường là như thế.

Thật ra thì trong lòng Tịch Nguyệt cũng không tin tưởng Đức Phi chết là tự sát. Tuy nàng không coi là thông minh tột cùng, nhưng cũng có ý định của mình.

Đức Phi không ngốc, con nàng còn nhỏ, gia tộc cũng là nhân khẩu thịnh vượng. Quan trọng, người chết chỉ là một cung nữ nho nhỏ, hoàng cung này đã như thế, mạng người như con kiến hôi.

Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không vì vậy muốn mạng nàng ta, nhưng nàng ta vẫn tự sát.

Cung phi tự sát, là sẽ dính líu gia tộc.

Bản thân Đức Phi cũng có con trai, nàng sẽ ngu như vậy sao?

Tuy Đức Phi không coi là thông minh đến cực điểm, nhưng nếu nói nàng ta ngay cả điểm này đều nghĩ mãi mà không rõ, đó cũng là hết sức không thể.

Cho nên, Đức Phi chết có điểm đáng ngờ.

Hơn nữa Tịch Nguyệt cảm giác, trong chuyện này lộ ra quỷ dị khắp nơi, giống với Trần gia gặp chuyện không may, hình như hoàng thượng đóng vai nhân vật vô cùng quan trọng bên trong.

Người khác không nhìn ra, nhưng Tịch Nguyệt lại có loại cảm giác này.

Kiếp trước yên lặng nhìn hăm mười năm, Tịch Nguyệt tự nhận là nàng có thể nhìn ra một chút.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Tuệ Từ cung.

Thân thể Thái hậu vẫn suy yếu, có điều cũng không phải đến mức lập tức như thế nào.

Nhìn Thẩm Tịch Nguyệt khuấy thìa chuẩn bị dứt cháo cho bà.

Nhẹ nhàng than thở, hỏi "Chuyện Đức Phi đúng là đều xử lý tốt?"

Hôm nay tuy bà không quản lý chuyện, nhưng cũng biết không ít chuyện.

"Hồi thái hậu nương nương, đã xong rồi." Tuy là nói như thế, nhưng trong lời nói lại có một chút chần chờ.

Thái hậu tất nhiên có thể nghe được: "Có chuyện nói thẳng là được."

Tịch Nguyệt lại không biết nói như thế nào thì tốt.

Suy nghĩ một chút, nàng mở miệng: "Có lẽ là bởi vì mẫu phi qua đời, gần đây trạng thái Gia Nhi không tốt lắm."

Đây là tất nhiên, mẫu thân qua đời, cậu cũng chỉ là một đứa bé, chỗ nào hiểu được rất nhiều kia. Cậu biết, cũng chỉ là từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại mẫu phi mà thôi.

Thái hậu nghe lời này, cũng là một tiếng thở dài, làm sao có thể không thở dài, đây không quan tâm người lớn như thế nào, đứa bé luôn là vô tội.

Gia Nhi nhỏ như vậy, lại mềm yếu như vậy, nghĩ đến ngày đó, nhất định đau khổ.

"Người thật là có biện pháp tốt?"

Tịch Nguyệt lắc đầu, nếu nàng có biện pháp, tuyệt đối không đến nỗi lúc này khó xử như vậy.

Thái hậu nhìn dáng vẻ nàng thật lòng suy nghĩ vì Nghiêm Gia, âm thầm gật đầu.

"Mấy ngày nay để Vũ Nhi và Gia Nhi dời đến Khánh An cùng con ở chút thời gian thôi. Ai gia thế cốt không tốt, cũng không thể chăm sóc bọn nhỏ tại mọi thời điểm. Có con, ai gia cũng là yên tâm."

Tịch Nguyệt nghe vậy, gật đầu đồng ý.

Vũ Nhi và Gia Nhi đều tương đối thích mấy đứa bé, để cho bọn họ thường đùa giỡn cùng nhau, hy vọng có thể đối tốt với bọn họ chút.

Sau khi hai người thương lượng, Thái hậu bèn nói thẳng một mồm, về phần Cảnh đế, Thái hậu đương nhiên sẽ thông báo tốt.

Cảnh đế quả thật cũng không phản đối chủ ý này của Thái hậu, không chỉ không phản đối, ngược lại, còn cảm thấy như vậy rất tốt.

Hắn đã biết tính toán của Tề phi, nghĩ đến độc phụ kia sẽ không bỏ qua Gia Nhi.

Híp híp mắt, chỉ cần kiên trì mấy ngày nay, hắn sẽ giải quyết tất cả đều thỏa đáng.

Hậu cung này đúng là không cần nhiều cô gái như vậy.

Trước kia lão nhân chính là nói, nữ nhân nhiều thị phi nhiều, hôm nay xem ra đúng là như thế.

Mấy năm qua có rất nhiều chuyện, mỗi một việc... từng việc một, chính đều vì hậu phi này bắt đầu, gây sóng gió, đúng là tự cao tự đại.

Đã như vậy, vậy hẳn chính là phải xử lý một tý hậu cung này thật tốt.

Cuối cùng sẽ có một ngày, thế gia này, đại thần sẽ không cảm thấy con gái mình trong cung được cưng chiều như thế nào thì quyết định tương lai bọn họ nữa.

Mà chính là những người ác độc gây sóng gió này đều sẽ bị xử lý sạch sẽ tất cả.

Thái hậu đều sắp xếp hai tiểu hoàng tử ở Khánh An cung, ý kiến của người khác cũng rất nhiều.

Thái hậu sắp xếp như vậy, Cảnh đế cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến phản bác nào, cứ như vậy, thật ra khiến người ta cảm thấy đặc biệt không đúng.

Có lẽ, đây là dấu hiệu Thẩm quý phi tiến lên phía trước thêm một bước?

Nếu Thẩm Tịch Nguyệt có thể từ Thuần Chiêu Nghi trở thành Thẩm quý phi, cũng nói không chừng sẽ trở thành Hoàng quý phi, cũng hoặc là mọi người không muốn nghĩ, cũng không muốn suy đoán..... Hoàng hậu.

Dù người khác nghĩ như thế nào, lúc này ngược lại Tịch Nguyệt chỉ bảo mấy người Cẩm Tâm bố trí gian phòng, cho dù là chỉ ở vài ngày, cũng tuyệt đối không thể tạm.

Hai người Nghiêm Vũ Nghiêm Gia rời khỏi Thượng Thư Phòng thì biết được tin tức này từ chỗ lão ma ma bên cạnh.

Miệng nhỏ của Nghiêm Vũ mím thật chặt, hiển nhiên rất vui mừng.

Lại liếc mắt nhìn Nghiêm Gia bên cạnh, thì lại giống như nhau, có điều mấy ngày nay hẳn đã quen ngẩn ngơ, người khác cũng chỉ có thở dài.

Thu dọn đồ hai đứa bé thỏa đáng chính là thu xếp đến Khánh An cung.

Tịch Nguyệt nhìn hai đứa bé cười: "Vũ Nhi Gia Nhi đã tới, xem ta chuẩn bị cho các con thật sự hài lòng không? Có hi vọng gì hay không thích nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ sắp xếp người dọn dẹp cho các con một lần nữa."

Hai đứa bé là ở một gian phòng, Tuệ Từ cung trước kia thì hai người đều ở riêng.

Cứ như vậy, ngược lại là một trải nghiệm đặc sắc.

Từ đầu đến cuối Tịch Nguyệt đều cảm thấy, dù người lớn trấn an như thế nào, luôn không bằng đứa bé tự mình nghĩ thông suốt.

Mà giữa đứa bé và đứa bé mới dễ khai thông.

Nghĩ mình khi còn bé, mẫu thân qua đời, cho dù tổ mẫu quan tâm nhưng cuối cùng thì không đánh lại ca ca và muội muội làm bạn. Đây là có khác biệt trên bản chất.

Cũng chính là vì những nguyên nhân này, Tịch Nguyệt bố trí chỗ ở của hai đứa bé cùng nhau.

Nghiêm Vũ lớn hơn một chút so với Nghiêm Gia, hay bởi vì từ nhỏ chính là rõ ràng đau khổ khi mẫu thân qua đời, ngược lại hết sức quan tâm đối với Nghiêm Gia.

Dắt tay Nghiêm Gia đi lòng vòng mọi nơi, hình như không nơi nào không hài lòng, rốt cuộc buông khoé miệng mím chặt ra, lộ ra đường cong

khả nghi.

"Còn..... Tạm tạm thôi."

Nhìn cậu đã sắp bật cười, còn không chịu thừa nhận, Tịch Nguyệt cười trả lời.

"VẬY, có cái gì cảm thấy không tạm tạm tiếp, chính là cho ta biết là tốt rồi." Nàng cười trêu ghẹo.

Nghiêm Vũ gật đầu giống như tiểu đại nhân.

"Kiều Kiều đã dậy chưa?"

Hắn là thương yêu muội muội mình, mỗi lần chính là thích đến tìm nàng.

"Rồi! Các con đưa tay rửa sạch, thì ta mang các con đi gặp Kiều Kiều."

Tịch Nguyệt cười chỉ bảo, ngược lại kỳ lạ, ba đứa con nít, tính khí Tiểu Kiều Kiều không tốt, lại vô cùng yếu ớt. Cả ngày âm thanh đều lớn hơn so với ai khác, thích khóc nhưng mọi người lại đều thích con bé.

Tịch Nguyệt cực kỳ để ý quan sát mấy đứa bé, đều đặt đứa bé vào trên giường sưởi.

Ba đứa bé bởi vì bụng lỏng, cũng ê a lên, Kiều Kiều nghe tiếng ca ca, chính là hự muốn ôm một cái. Tịch Nguyệt nhìn hai đứa bé, hỏi "Các con muốn ôm Kiều Kiều không?"

Nghiêm Vũ vui mừng lộ ra hàm răng, gật đầu.

Nghiêm Gia nhìn dáng vẻ cũng muốn, có điều lại không mở miệng, cắn môi.

Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, thả Kiều Kiều vào trên đùi Nghiêm Vũ.

Lại xách Tiểu Tứ nhi lên, nắm tay nhỏ của bé làm dạng quơ múa: "Nhị ca ca, Nhị ca ca, ôm ta một cái có được hay không?"

Tịch Nguyệt bắt chước tiếng trẻ con đùa với Nghiêm Gia.

Nghiêm Gia Nghiêm Vũ không kịp, thì người khác nghe, đều không nhịn được xì một hồi cười đùa ra.

Khuôn mặt Nghiêm Gia nhỏ nhắn hồng hồng, suy nghĩ một chút, gật đầu một cái: "Bé không thể ị đùn trên người ta."

Đối với điểm này, hai thằng nhóc này đều rất chú ý.

Tịch Nguyệt gật đầu, nghiêm trang: "Đó là tự nhiên."

Tiểu Ngũ nhi tự mình kéo tay nhỏ, nghiêng đầu sáng lóng lánh nhìn các Ca Ca Tỷ Tỷ, hừ một tiếng, chậm như ốc sên lại chuyển đầu đến bên kia, nhìn mẫu thân mình.

"Ô a, y y a a, a....."

Tịch Nguyệt nhìn bộ dáng này của con trai nhỏ, nhú mày.

Cười nhéo hai má Tiểu Ngũ nhi một tý: "Tiểu Ngũ nhi lại mong muốn mẫu thân ôm?"

"Ô ô a a....."

Tịch Nguyệt cười cười, bế Tiểu Ngũ nhi sắp có chút gấp gáp quơ múa cánh tay nhỏ lên.

Trong ba đứa con, Tiểu Tứ nhi là dạng lớn lên tốt nhất, thể lực cũng tốt.

Từ lúc được Nghiêm Gia ôm lên, chính là không ngừng nhích tới nhích lui, Nghiêm Gia ôm bé có chút cố hết sức, có điều nhìn dáng vẻ cũng là vui

về.

Tịch Nguyệt chính là cảm thấy, mình làm vậy là đúng rồi, thế giới đưa bé, chỉ có đưa bé hiểu.

"Ô a ô a ——" Tiểu Tứ nhi không ngừng đưa khuôn mặt nhỏ nhắn tới trên mặt Nghiêm Gia, hồng hôn cậu.

Đây là bé quen làm một loại trò chơi yêu thích, bởi vì thường ngày trước lúc ngủ Tịch Nguyệt luôn sẽ hôn nhẹ mấy đứa bé vài cái, hình như là tiểu Tứ Nhi này cực kỳ thích, chính là thường muốn hôn người khác.

Ngay cả Tịch Nguyệt cũng thường bị bé dây nước miếng đầy mặt.

Nghiêm Vũ Nghiêm Gia thường sang đây thăm mấy đứa bé, dĩ nhiên là hiểu yêu thích của đứa bé này.

Nhìn bé kiên nhẫn mưu đồ thực hành thế công nước miếng đối với Nghiêm Gia, mà bộ dáng Nghiêm Gia chật vật tránh không kịp.

Nghiêm Vũ cười lông mày cong cong.

Tịch Nguyệt nhìn dáng vẻ mấy đứa bé, cười một cái.

"Vũ Nhi à, Gia Nhi tuổi còn nhỏ, có chút ôm không nổi đệ đệ, các con thay đổi có được hay không?" Nàng cố ý như thế.

Vốn tưởng rằng Nghiêm Vũ sẽ rất khó khăn, dù sao, cho dù ai cũng biết hẳn yêu thích đối với muội muội.

Nhưng ai có thể ngờ, hẳn lại là thật sự có mấy phần dáng vẻ đại ca ca, suy nghĩ một chút chính là nhẹ nhàng gật đầu.

Tịch Nguyệt thấy thế nở nụ cười, đối từng người cho hai đứa bé.

Nghiêm Gia cũng thích Kiều Kiều, thấy nàng ôm trong ngực, thư thái thở ra một hơi.

Tiểu Kiều Kiều ê a một hồi, đổi một tư thế thoải mái, kéo tay nhỏ của mình chơi tiếp. Điểm này ngược lại giống nhau như đúc với đệ đệ nàng.

Chỉ có Tiểu Tứ Nhi, cho dù là biến thành người khác ôm bé, vẫn không thay đổi thói quen của mình, cá chép nhảy trên người Nghiêm Vũ, thở hỗn hển... thở hỗn hển, đúng là thú vị.

Cuối cùng Nghiêm Vũ không chịu nổi bé giày vò, dựng bé lên ôm.

Cứ như vậy ngược lại như ý bé, ê a bèn đưa miệng nhỏ tới.

Nghiêm Vũ không tránh kịp, trong thời gian chốc lát, chỉ thấy trên mặt hần không ít dấu vết nước miếng.

Nghiêm Vũ rất là ghét bỏ, không ngừng lau, nhưng Tiểu Tứ nhi đâu để ý những thứ kia, đây là bé bày tỏ hữu nghị!

Thì càng hăng hái.

Lúc này Nghiêm Gia cũng vô cùng vui vẻ, cười khanh khách.

Tịch Nguyệt nhìn mấy đứa bé như thế, cuối cùng thì có chút yên lòng.

Đứa nhỏ này có khúc mắc, chậm rãi khuyên bảo chính là tốt rồi, Gia Nhi là một đứa bé đơn thuần.

Dù Đức Phi là người như thế nào, trên mặt giáo dục đứa bé, ngược lại chưa dạy sai lệch cho đứa bé.

Dù Nghiêm Gia không nhiều tâm nhãn bằng Nghiêm Vũ, nhưng ngược lại là một đứa bé đơn thuần vô hại.

Bên trong phòng toàn vẻ tiếng nói tiếng cười.

Cảnh đế vào cửa, chính là thấy được tình cảnh như vậy.

Tóc Nguyệt Nhi bởi vì liên quan Tiểu Ngũ nhi lộn xộn, có chút lỏng lẻo.

Mà mấy đứa bé đều là chơi vui vẻ, tuy cung nữ hầu hạ bên cạnh, nhưng cũng không tiến lên, thật ra để mấy đứa bé "Tự do phát huy", giữa cười đùa với nhau kéo toạc ra căng thẳng.

Thấy Cảnh đế đến, Tịch Nguyệt cũng không xuống thỉnh an, nghiêng đầu, cười hì hì: "Hoàng thượng, cho ngài ôm."

Dứt lời bèn nhét Tiểu Ngũ nhi vào trong ngực Cảnh đế, Cảnh đế thấy nàng như thế, cười khiển trách: "Nàng đúng là quen sẽ dùng mách lới. Vũ Nhi và Gia Nhi còn chưa có đứa bé cho trầm, nàng lại là như thế."

Tịch Nguyệt vỗ tay một cái với Tiểu Tứ nhi, đứa bé này trực tiếp chính là ngã về sau, Cảnh đế hoảng, có điều Tịch Nguyệt cũng không sợ, nàng đã quen Tiểu Tứ nhi nghịch ngợm như vậy.

Nhận lấy Tiểu Tứ nhi, nàng nhướn mày: "Hoàng thượng mới là quen sẽ oan uổng người đấy, thần thiếp cũng chỉ là nghĩ tới, nhận lấy Tiểu Tứ nhi mà thôi."

Hai người nói chuyện như vậy, Tiểu Kiều Kiều nghe được tiếng phụ hoàng, nhưng không thấy tới ôm nàng, cũng trở nên không yên phận.

Trong lúc nhất thời, trong phòng này lại là rối một nùi, nhìn mấy nhóc con đều không hiền lành, Cảnh đế bất đắc dĩ rồi lại cười cứng chiều.

"Trầm nhớ, khi còn bé Vũ Nhi và Gia Nhi cũng không bướng bỉnh như vậy."

Hai tên nhóc kia nghe được phụ hoàng nói lời như khen ngợi, cũng vui mừng nhếch miệng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Đêm rất khuya.

Tuy rằng bên ngoài gió lớn gào thét, nhưng bên trong phòng bởi vì đốt Địa Long ngược lại cực kỳ ấm áp, giống như mùa xuân.

Nghiêm Gia lăn qua lộn lại không ngủ được, chẳng được bao lâu, cậu bèn ngồi dậy.

Nghiêm Vũ bên cạnh bởi vì động tác của cậu, cũng không có thực sự ngủ.

Hỏi: "Gia Nhi, người làm sao vậy?"

"..... Không có việc gì....." Giọng Nghiêm Gia rất thấp. Có điều lại vẫn đáp.

Nghiêm Vũ lật người quay lại, nhìn cậu ngồi nơi đó, cúi gằm đầu, nhìn đáng vẻ vô cùng cô đơn.

Suy nghĩ một chút, Nghiêm Vũ cũng dậy, ngồi vào bên cạnh Nghiêm Gia, nhìn cửa một cái, cũng không động tĩnh gì, mở miệng thật nhỏ: "Không ngủ được?"

"Vâng." Giọng nói Nghiêm Gia thật thấp.

Hai người sóng vai ngồi chung, Nghiêm Vũ hỏi: "Người là nhớ mẫu phi người sao?"

"Vâng." Một giọt nước mắt của Nghiêm Gia cứ rơi xuống như vậy.

Tự lẩm bẩm: "Ca ca, ta biểu hiện rất tốt, mà là, tại sao mẫu phi lại chết, tại sao lại chết, về sau ta cũng không gặp bà rồi. Bà rõ ràng nói, ta biểu hiện tốt một chút, cũng có thể đi thăm bà mà. Có phải ta làm sai chỗ nào hay không? Bọn họ đều nói mẫu phi là người xấu, là nữ nhân xấu, nhưng mà, mẫu phi rất tốt, mẫu phi là mẫu phi tốt dịu dàng, có đúng hay không? Ca ca, có đúng hay không?"

Lúc này, cậu vội vàng hi vọng lấy được đồng ý và tán thành của người khác.

Nghiêm Vũ suy nghĩ một chút, cầm tay cậu.

Nghiêng đầu nói: "Ta không biết mẫu phi người là nữ nhân tốt hay là nữ nhân xấu. Nhưng nếu bà đối với người rất tốt, nên chính là một mẫu thân tốt. Gia Nhi, mẫu hậu ta, mẫu hậu ta cũng rất sớm đã không còn rồi."

Cũng không nhìn Nghiêm Gia, Nghiêm Vũ tự mình tự nói tiếp: "Nhưng cho dù bà chết rồi, cũng nhất định là yêu ta. Thậm chí mẫu phi từng nói, mẫu thân đều yêu đứa bé của mình. Cho nên, cho dù là bà không nhìn thấy, ta cũng sẽ biểu hiện thật tốt như nhau, chỉ có như vậy, ta mới có thể cảm thấy, mình là một bé ngoan. Ta cũng rất nhớ nhung mẫu hậu, nhưng, ta hiểu rõ, bà đã không về được nữa. Người vẫn ở cùng mẫu phi lâu như vậy, ta thậm chí ngay cả hình dạng mẫu hậu thế nào cũng không biết."

Nghiêm Gia nghiêng đầu nhìn Nghiêm Vũ, cầm tay cậu: "Ca ca..... Chớ đau khổ."

Nghiêm Vũ cũng rơi một giọt nước mắt: "Ta không có đau khổ, ta sẽ vui vẻ. Mẫu hậu nhất định là hi vọng ta vui vẻ, hạnh phúc. Người cũng giống vậy. Không nên đau lòng khổ sở. Mẫu phi người sẽ thấy. Nếu như người đau lòng, bà cũng sẽ đau lòng. Chúng ta đều phải hạnh phúc. Như vậy họ mới có thể yên tâm, có đúng hay không?"

Nghiêm Gia lau nước mắt, tóm chặt lấy tay ca ca: "Vâng, chúng ta hạnh phúc, ta sẽ không để cho mẫu phi không yên lòng, ta cũng sẽ không để cho bà đau lòng."

Hai người ngồi u ám trong phòng, hai người tay cầm tay, cũng lẳng lặng nghĩ tới mẫu thân mình.

Tịch Nguyệt đứng ở cửa, cười thầm, cuối cùng không vào cửa.

Tối nay là đêm đầu tiên hai đứa bé ở bên này, nàng có biết bao chỗ không yên lòng, chỉ là muốn tới đây nhìn sang, ngược lại không ngờ, hai tiểu bất điểm đang tâm sự, tuy không phải là nghe thấy từ bắt đầu, nhưng Tịch Nguyệt nhìn hai đứa bé kiên cường như vậy, cũng đặc biệt vui mừng.

Rón rén rời đi, Tịch Nguyệt lại đến trong phòng ba tiểu bất điểm nhìn một chút, tối nay là Hạnh Nhi trực đêm, thấy Tịch Nguyệt vào cửa, nói nhỏ: "Chủ tử, ngài thức dậy làm gì?"

Tịch Nguyệt khoát tay áo: "Ta xem mấy đứa một chút."

Thấy ba đứa bé đều ngủ rất tốt.

Tịch Nguyệt nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn nhẹ trên khuôn mặt nhỏ bé của bọn họ.

Đợi đến khi mình trở lại phòng ngủ, thì thấy Cảnh đế ngồi nơi đó, có chút mê mang nhìn nàng.

"Hoàng thượng thức dậy làm gì?"

Cảnh đế cười.

"Bây giờ hơn nửa đêm, nàng đã đi đâu?"

Tịch Nguyệt vội vàng đi qua, vùi vào trong lòng hắn, d!^Nd+n(#Q%*d@n nỉ non: "Tối nay bọn nhỏ đều ngủ bên này, thiếp có chút không yên lòng, đi qua nhìn một chút."

Mười ngón tay giao nhau với hắn, Tịch Nguyệt tiếp tục nói: "Hai đứa bé đang tâm sự đấy, thật là đứa bé ngoan hiểu chuyện."

Cảnh đế nghe xong lời này, chính là hiểu, đồng thời cũng vỗ vỗ Tịch Nguyệt, hai người cùng nhau nằm xuống.

Mồ hôi trên cổ nàng: "Thật ra thì Nguyệt Nhi cũng là một mẫu thân tốt."

"Đó là đương nhiên!" Lời này trả lời vênh vang tự đắc, Cảnh đế cười.

"Nàng đó."

***

Thời gian này trôi qua cũng thế, trong nháy mắt đã đến tết.

Bởi vì lần này không ít thứ đều là Tịch Nguyệt đánh nhịp quyết định bố trí, ngược lại nàng đúng là đặc biệt có cảm xúc mãnh liệt đấy.

Đều làm quần áo tết đỏ thắm cho mấy đứa bé, Tịch Nguyệt nhìn mấy bảo bối đáng yêu này giống như con nít trong tranh tết, vui mừng nối tiếp.

Nàng vào cung đã mấy năm rồi, nhưng cũng là lần đầu cùng nhau mừng năm mới với mấy đứa bé, cứ như vậy ngược lại có thú vị khác.

Mấy ngày này, ngược lại Cảnh đế và Lục vương gia đúng là từ bỏ hiềm khích lúc trước, không đối chọi gay gắt giống như trước vậy, mà những chuyện khác trên triều đình thì Tịch Nguyệt cũng hoàn toàn không biết.

Cũng không thể hoàn toàn nói là không biết được, nàng cũng không mong muôn trộn lẫn nhiều, có tin tức truyền tới, nàng nghe một chút chính

là thôi.

Dư thừa, nàng cũng không chịu nhiều lời, nàng vẫn còn nhớ đoạn đối thoại kia của Cảnh đế với nàng ngày đó.

Nàng không thể để người khác nói nàng là hậu cung tham gia vào chính sự.

Hôm nay, nàng không phải một mình, bên cạnh nàng cố kỵ quá nhiều.

Nàng không hy vọng, một ngày kia đứa bé của chính mình cũng như Vũ Nhi và Gia Nhi vậy, còn nhỏ tuổi lại phải buồn như vậy.

Về phần tất cả công việc trong hậu cung, tuy rằng Tịch Nguyệt nắm giữ ở trong tay vài phần, nhưng cũng không sợ ý, nên nói gì với hoàng thượng hoặc là nói gì với thái hậu, nàng đương nhiên phải chăm chỉ thỉnh giáo.

Chỉ là mấy ngày này cũng may, có lẽ những chuyện ngổn ngang này quá nhiều, các phi tần hậu cung này cũng hoàn toàn trở nên đành hoàng.

Tự nhiên, hôm nay nếu như còn không nắm được làm việc giống như Huệ phi vậy, đó chính là thật sự không thể vào cung.

Phi tần hậu cung này hơi nhiều, có điều muốn nói phần vị không phải cực thấp, rồi lại không có cưng chiều, chẳng qua chỉ có một Trương Lan.

Mà cũng duy chỉ có Trương Lan này, Thẩm Tịch Nguyệt đối xử với nàng ấy coi như không tệ.

Nhớ năm đó, dù là Bạch Du Nhiên, Chu Vũ Ngưng qua lại thân thiết với nàng chỉ cần được Cảnh đế sủng ái, cuối cùng cũng sẽ như là người lạ.

Hôm nay chính là mọi người đều chờ đợi xem chuyện cười của Trương Lan.

Thẩm Tịch Nguyệt cũng không nghĩ như bản thân các nàng vậy, trong cung ai không biết, nàng ghen tị mãnh liệt.

Chẳng qua Trương Lan ngược lại không có biểu hiện khác, Tịch Nguyệt cũng không phải là không biết được tâm tư của những người này, nhưng nàng lại có tâm tư của mình.

Nếu như nói sau khi Bạch Du Nhiên được cưng chiều như là người lạ, quả thật là vì sự kiện rơi xuống nước mà nghi ngờ đối với nàng. Mà Chu Vũ Ngưng, Tịch Nguyệt cũng không cho rằng nàng ấy có vấn đề gì, nếu như không phải là Cảnh đế kiêng kỵ nàng ấy như vậy, sao nàng lại như thế!

Lại nói, tất cả đều là mệnh.

Dù người khác nghĩ như thế nào, Tịch Nguyệt đều là tự sướng.

Hôm nay nàng có mấy bảo bối, Cảnh đế lại đối với nàng không tệ, tất cả cũng coi là hòa thuận vui vẻ.

Nếu những phi tần kia không gây chuyện nhiều, có lẽ nàng sẽ thêm vui vẻ.

"Chủ tử, bên ngoài đã bắt đầu phóng pháo hoa rồi, có muốn mang Tiểu Chủ Tử đi ra ngoài xem hay không?"

Tịch Nguyệt ngó ra ngoài một chút, tươi cười rạng rỡ: "Dặn dò người dẫn theo Đại hoàng tử và nhị hoàng tử đi ra ngoài đi. Ba đứa bé không cần. Dù sao bọn nhỏ cũng xem không hiểu cái gì. Bốn cung cũng không đi ra ngoài."

Cầm Tâm suy nghĩ một chút, trả lời: "Nô tỳ hiểu rồi. Chỉ là nô tỳ cũng không muốn đi ra ngoài, để cho bọn họ cùng đi xem đi."

Tịch Nguyệt gật đầu, có điều vẫn dặn dò: "Hai đứa bé đều nhỏ, pháo hoa luôn không an toàn. Người nhất định phải dặn dò tốt, chớ để đứa bé xảy ra vấn đề gì."

"Vâng"

Tịch Nguyệt dặn dò xong, Cẩm Tâm bèn ra ngoài sắp xếp, suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt gọi Cẩm Tâm lại: "Cẩm Tâm."

"Chủ tử, lại còn có dặn dò gì?"

"Phải thêm những người này, để Quả Nhi Đào Nhi đều đi theo cùng đi."

"Vâng"

Từ lần trước Quả Nhi vịn mình trong nháy mắt đó, Tịch Nguyệt chính là cảm thấy, nàng ấy nhất định là có công phu, nếu không tuyệt đối sẽ không có sức lực mạnh mẽ như thế.

Cũng không phải cảm thấy sẽ có chuyện gì, chỉ là hai đứa bé ở chỗ nàng, nàng tất nhiên phải coi chừng hết sức cẩn thận.

Cho dù không phải như thế, Tịch Nguyệt cũng không hy vọng hai đứa bé có một chút sơ xuất.

Tịch Nguyệt ngược lại không ngờ, chính là vì bản thân nàng cẩn thận mới tránh khỏi một đợt tai họa.

Một canh giờ sau đó, trong lúc người khác đỡ Quả Nhi bị thương trở về, Tịch Nguyệt trở nên kinh ngạc trong khoảng thời gian ngắn.

"Đi truyền thái y, xảy ra chuyện gì? Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra." Giọng nói Tịch Nguyệt nghiêm nghị.

Đào Nhi bên cạnh căn môi khóc thút thít: "Quả Nhi tỷ tỷ là vì cứu nhị hoàng tử. Không biết tại sao mấy cái pháo hoa con thỏ nhỏ hết sức đáng yêu lại chột nổ, may nhờ Quả Nhi tỷ tỷ cơ trí, mới không gây thành họa lớn."

Tịch Nguyệt nhìn Quả Nhi, cánh tay nàng máu thịt be bét, mà hình như là Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia bị hù sợ.

Nơm nớp lo sợ theo sau.

Nhìn lo lắng trong ánh mắt hai đứa, dieendafnleequysddoon Tịch Nguyệt vội vàng đi qua ôm hai đứa bé trong ngực.

"Không khóc, không khóc không khóc. Không sao, Quả Nhi tỷ tỷ đã cứu các con, không có việc gì."

Có lẽ bởi vì được Tịch Nguyệt ôm lấy, hai đứa bé rốt cuộc tỉnh táo lại.

"Hu hu, Thẩm quý phi, thật là dọa người, thật là dọa người. Quả Nhi, Quả Nhi bị thương....."

"Không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì. Ngoan. Thái y....."

Lúc này thái y cũng đã chạy tới, Quả Nhi đến phòng nhỏ Thiên Điện, hai đứa bé muốn cùng đi qua.

Tịch Nguyệt cũng không chịu, kéo hai đứa: "Không có việc gì, Quả Nhi không có việc gì, các con ai ya. Đừng tới, nghỉ ngơi."

Chẳng qua là chuyện trong chốc lát, đã thấy Cảnh đế chạy tới.

Thấy phụ hoàng đến, Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia cũng trực tiếp chạy qua.

Lúc này đứa bé hết sức yếu ớt.

"Phụ hoàng, phụ hoàng....."

"Không có việc gì, không có việc gì."

Cảnh đế một tay một đầu bế hai đứa bé lên.

Nghiêm Gia run rẩy hỏi: "Quả Nhi, Quả Nhi, nàng, nàng có thể chết không?"

"Sẽ không! Gia Nhi đừng sợ. Không sao. Quả Nhi cũng sẽ không chết. Một ngày nữa nàng sẽ khoẻ mạnh, đừng sợ."

An ủi hai đứa bé, ánh mắt Cảnh đế đen tối.

Hắn vốn là có nhiều phòng bị với Tề phi, lại không nghĩ tới, chỉ không cẩn thận một chút, chính là xảy ra chuyện như vậy.

Phi tần hậu cung này như thế nào tạm thời không nói, nhưng nhiều năm như vậy, nàng ta nên biết, hắn không thể tha thứ, chính là làm hại đối với đứa bé.

Nếu nàng ta chạm vảy ngược của hắn, vậy cũng đừng trách hắn sớm ngày vạch trần chuyện.

Tịch Nguyệt nhìn vẻ mặt Cảnh đế, vẻ mặt tối tăm khó phân biệt này khiến Tịch Nguyệt thoát nhìn cảm thấy kinh hãi.

Chẳng lẽ, chuyện lần này, cũng không phải là ngoài ý muốn?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Tịch Nguyệt biết chuyện này tất nhiên là có mờ ám, chẳng qua cũng không nhiều lời.

Đồng thời tăng cường coi chừng đối với mấy đứa bé, theo nàng nhìn lại, chuyện như vậy mười phần □ là có người cố ý làm. Nhưng đúng là không biết, rốt cuộc là nhằm vào người nào.

Tuy nhìn như là nhị hoàng tử Nghiêm Gia, nhưng cũng khó bảo đảm không phải ngộ thương.

Cho nên dù là đứa bé kia, nàng đều hết sức căng thẳng.

Có lẽ trong lòng Tịch Nguyệt khẩn trương, ngược lại cuộc sống này cuối cùng cũng trôi qua, không đến bao lâu, chính là ra tháng giêng.

Có điều đúng là vẫn còn tốt, cũng không xảy ra những vấn đề khác nữa.

Tịch Nguyệt biết rõ, dù là ai mưu đồ tổn thương đứa bé, Cảnh đế cũng sẽ không nhân nhượng, vì vậy nàng cũng không có trộn vào chuyện này, chỉ lặng lẽ đợi kỳ biến.

Bởi vì Quả Nhi cứu Nghiêm Gia, Gia Nhi cực kỳ lệ thuộc vào Quả Nhi, cũng đặc biệt thích gần gũi nàng. Có điều Quả Nhi lại trước sau như một, cũng không có chỗ đặc biệt gì.

Trong cung này có vài hạng người khôn khéo cũng có nghi ngờ đối với chuyện này, không chỉ có chuyện này, còn có cái chết của Đức Phi.

Với tính tình Đức Phi, từ một phi tử đến tiến vào lãnh cung cũng không khiến ý chí chiến đấu của nàng ta phai mờ, nàng ta lại bởi vì chuyện này mà chết sao?

Nhưng nghi ngờ cuối cùng là nghi ngờ, cũng không thể nói rõ vấn đề gì, trong cung, bo bo giữ mình mới là thiết thực.

"Khởi bẩm nương nương, Lệ tần nương nương cầu kiến."

Tịch Nguyệt nghe nói Chu Vũ Ngưng cầu kiến, liếc nhìn nhóc con bò qua bò lại trên giường.

Dặn dò nói: "Ôm ba tiểu chủ tử trở về thiên thất."

Cầm Tâm khẽ cúi, lên tiếng: "Vâng"

Chu Vũ Ngưng đã rất lâu cũng chưa tới thăm Thẩm Tịch Nguyệt, hình như sau khi cảm thấy Thẩm Tịch Nguyệt xa lánh, chính là nàng cũng không thường tới.

"Tần thiếp gặp qua Thẩm quý phi."

Không biết được tại sao, lúc này Tịch Nguyệt nhìn Chu Vũ Ngưng, lại phát hiện nàng ấy đã không còn diễm lệ lúc vào cung nữa.

Hôm nay nhìn như vậy, chẳng qua cũng càng là có mấy phần mỏi mệt.

"Lệ tần đứng lên đi." Chu Vũ Ngưng ngồi xuống bàn nhỏ dưới đầu.

Tịch Nguyệt thấy thế, bưng tỉnh nghĩ đến rất lâu trước kia, khi đó họ còn thân mật thăm thiết ngồi trên giường sưởi, thưởng thức trà xuân Long Tỉnh.

Hôm nay nghĩ đến lại dường như cách một đời rồi.

"Lệ tần tỷ tỷ lại đây ngồi đi. Cẩm Tâm, đi đổi trà thành trà xuân Long Tỉnh, Bốn cung nhớ là Lệ tần tỷ tỷ ưa thích trà này."

Chu Vũ Ngưng ngẩn ra, lộ ra một mím cười hiểu ý.

Cũng không khách khí đi qua ngồi.

"Có lẽ trà ngon trong cung này, cũng chỉ có nơi này của muội muội mới có thể uống được."

Lời nói này ý vị trêu chọc mười phần.

Nếu là người khác nói lời này, Tịch Nguyệt sẽ cứ suy nghĩ thêm chút, nhưng nếu là Chu Vũ Ngưng, ngược lại cũng không cần suy nghĩ nhiều, trong lời nàng ấy nói vốn là không có ý khác.

"Lệ tần tỷ tỷ nói đùa. Hoàng thượng là biết tính tình ta. Cho dù đưa trà tốt hơn nữa đến chỗ ta, cũng chỉ là bò ăn Mẩu Đơn. Ngài ấy không nở đấy!"

Chu Vũ Ngưng cười: "Trà khá hơn nữa, hoàng thượng cũng cam tâm tình nguyện."

Tịch Nguyệt che miệng cười, bĩu môi, một bộ dáng tính trẻ con.

"Tỷ tỷ giễu cợt người."

Thấy nàng vẫn là bộ dáng như vậy, Chu Vũ Ngưng liền hâm mộ.

"Tính tình muội muội vẫn là hoạt bát đáng yêu như vậy, nhìn lại ta quả nhiên thật là xứng đáng một tiếng tỷ tỷ của người, đã già rồi." Hình như Chu Vũ Ngưng nghĩ tới điều gì đó, có chút cô đơn.

Sao Tịch Nguyệt không biết nàng buồn lo.

Thở dài một hơi: "Tỷ tỷ đây cũng là tội gì, đời người dù sao vẫn trải qua rất nhiều, tỷ tỷ như vậy, thật sự là khiến ta nhìn không thấu. Nhớ muội đã từng thuận tiện khuyên người. Tỷ tỷ tội gì tự mình làm khó bản thân?"

Làm sao Chu Vũ Ngưng lại không biết đạo lý này, nhưng đạo lý thì người người đều biết, nhưng muốn làm cũng là khó càng thêm khó.

Cười khổ một tiếng, nàng lắc đầu một cái.

"Nếu ta thật sự sáng suốt như vậy, có thể khống chế tư tưởng mình, thì đâu đến nỗi đau khổ như vậy."

Dường như cảm giác mình mặt sầu khổ sắc như vậy cũng không tốt, Chu Vũ Ngưng đổi một khuôn mặt tươi cười: "Được rồi được rồi, không nói ta, hôm nay trong cung như vậy tính tình ta đây cũng là rất tốt rồi."

Tịch Nguyệt thấy nàng không muốn nói chuyện nhiều, tự nhiên cũng sẽ không nhất định đào vết thương người ta ra.

"Tỷ tỷ đúng là thật lâu không có tới Khánh An cung chúng ta rồi."

"Muội muội bận rộn mỗi ngày, tỷ tỷ nào dám tới đây quấy rầy. Đây cũng là hôm nay thật sự không có chuyện gì, bèn muốn tới đây đi dạo, đòi hớp trà uống."

Nhìn vẻ mặt Chu Vũ Ngưng, Tịch Nguyệt cũng không nhận ra, nàng ấy là thật sự muốn tới đây đòi hớp trà uống.

"Nếu tỷ tỷ thích, có thể thường thường tới đây. Muội muội vô cùng hoan nghênh."

Hai người tán gẫu việc nhà, nhưng cũng không liên quan đến đề tài quan trọng gì, tuy Tịch Nguyệt biết Chu Vũ Ngưng tới đây nhất định là có

chuyện gì, trang@d#d#l#q#d@bubble nhưng lại không đề cập tới, chỉ đợi bản thân nàng mở miệng.

Quả nhiên, không hơn một lát, hình như là lượn vòng quanh đủ rồi.

Chu Vũ Ngưng suy nghĩ một chút, lắp bắp mở miệng: "Muội muội, thật ra thì hôm nay tỷ tỷ tới đây có một việc."

"Hả?" Tịch Nguyệt nhíu mày nhìn nàng.

"Là như thế này. Tỷ tỷ muốn xin muội muội giúp đỡ hỏi thăm một chút về chuyện quốc tự."

Lúc này Tịch Nguyệt thật sự có chút giật mình, có điều kinh ngạc trong nháy mắt đó lập tức bị nàng ẩn giấu.

"Quốc tự?"

"Chính thế." Giọng điệu Chu Vũ Ngưng kiên định, nhìn Thẩm Tịch Nguyệt.

"Theo lý thuyết chuyện như vậy quả thật không nên bảo muội muội giúp đỡ thăm dò, nhưng tỷ tỷ thực sự không nói nên lời với hoàng thượng. Muội muội yên tâm, tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không hãm hại người. Ta thật sự chỉ là muốn biết, làm sao mới có thể bị đưa đến quốc tự xuất gia. Chỉ cầu muội muội giúp ta một tay."

Lời này ý tứ dễ hiểu, chỉ là Chu Vũ Ngưng hy vọng có thể biết như thế nào mới có thể đến quốc tự xuất gia, hoặc là nói, tiến tới hy vọng có thể thông qua Thẩm Tịch Nguyệt trợ giúp trực tiếp đến quốc tự xuất gia.

Tịch Nguyệt ngờ vực quan sát Chu Vũ Ngưng, nàng ấy lại thật sự tình nguyện xuất gia?

Thứ cho nàng nói thẳng, nàng vạn không nhìn ra, rốt cuộc Lục vương gia này có cái gì đáng giá để Chu Vũ Ngưng yêu.

Tịch Nguyệt nhìn nàng, rất lâu, trả lời: "Tỷ tỷ để cho ta suy tính một chút."

Ngược lại Chu Vũ Ngưng cũng không có xu thế người gây sự, thấy nàng đồng ý suy tính, cười gật đầu.

Nói ra ý tưởng của mình, hình như lúc này Chu Vũ Ngưng cũng là thờ phào nhẹ nhõm.

Không ngồi bao nhiêu lâu, chính là đứng dậy cáo từ.

Tịch Nguyệt cũng không giữ lại, nàng cần suy nghĩ chuyện này thật kỹ.

Tuy là nàng tin nhân phẩm Chu Vũ Ngưng, nhưng trong cung nhiều năm như vậy, người khó đảm bảo sẽ không thay đổi, hoặc là nói, cho dù là không thay đổi, cũng là dễ dàng bị người khác lợi dụng.

Chu Vũ Ngưng càng muốn xuất gia, điểm này thì thế nào Tịch Nguyệt cũng không nghĩ đến, cũng nghĩ không thông.

Cầm Tâm vẫn luôn bên cạnh cùng Tịch Nguyệt, Chu Vũ Ngưng nói lời này cũng không có phòng bị nàng. Nàng ấy và Tịch Nguyệt cũng coi là quen biết, dĩ nhiên là biết Tịch Nguyệt xem Cầm Tâm là tâm phúc. "Chủ tử, Lệ tần nương nương này điên rồi phải không? Đang êm đẹp, cuộc sống thật tốt nhưng lại nghĩ tới xuất gia làm ni?"

"Nàng ấy tự có ý nghĩ của mình."

Nếu như không có bất kỳ nhân tố bên ngoài khác, vậy Tịch Nguyệt chỉ có thể nói một câu, chỉ là chữ tình làm hại người.

"Nương nương, dù như thế nào, nô tỳ cũng cảm thấy, chúng ta không thể giúp nàng ấy chuyện này."

Tịch Nguyệt nhú mày nhìn Cẩm Tâm, ý bảo để cho nàng tiếp tục nói.

Cẩm Tâm suy tính một chút, mở miệng: "Dĩ nhiên là như thế. Tuy chúng ta biết là nàng ấy cầu xin ngài, nhưng hoàng thượng không biết, chờ một khi Lệ tần này nói ngược thì chúng ta trăm miệng cũng không thể bào chữa. Cho dù hoàng thượng tin tưởng ngài, người khác thì sao, tuy lời đàm tiếu không đến nỗi làm bị thương ngài nửa phần, nhưng tóm lại là không tốt. Hơn nữa còn sẽ rơi xuống một tội danh ghen tị. Tuy là Lệ tần nương nương gặp hoàng thượng ít, nhưng cũng không phải là không thể thấy. Nàng ấy hoàn toàn có thể tự mình cầu kiến. Nói không chừng, nàng ấy chính là muốn, cho dù là xuất cung cũng muốn ngầm kéo ngài xuống."

Tịch Nguyệt nghe xong những phân tích này của Cẩm Tâm, gật đầu.

Thật ra thì nàng cũng nghĩ tới rất nhiều, có điều một điểm sau, ngược lại nàng có chút chần chờ.

"Tại sao nàng ấy muốn đối với ta như vậy? Người cũng biết, nàng ấy chỉ cam tâm đối với Lục vương gia. Nếu không phải thích hoàng thượng, ta lại không coi là nàng là kẻ địch gì đấy?"

"Nhưng sao ngài biết, Lục vương gia này cũng không muốn hại ngài chứ? Lúc trước hẳn thích biểu tiểu thư như vậy, nếu như không phải là ngài đến nơi Thái hậu nói tất cả những thứ này, nói không chừng, biểu tiểu thư sẽ gả cho hẳn! Nếu Lục vương gia mang lòng chú ý đối với ngài, vậy Lệ tần nương nương thích Lục vương gia như thế, nói không chừng là cố ý muốn dạy dỗ ngài một chút đấy?" Cẩm Tâm phản bác.

Tịch Nguyệt cũng không muốn nghĩ như thế, nhưng không phải là không có khả năng này.

"Được rồi, ta biết rồi, ta sẽ suy nghĩ kỹ lưỡng chuyện này, tuyệt đối sẽ không hiểu ra sao đã nói người khác."

Tịch Nguyệt tâm tư nặng, nghĩ cũng nhiều, tất nhiên nàng sẽ không lờ mà lờ mờ liên đồng ý Chu Vũ Ngưng thỉnh cầu.

Nàng ấy là một phi tần tốt lành, muốn tới đi quốc tự xuất gia, hoàng thượng luôn muốn nghiên cứu nguyên nhân. Một khi hoàng thượng cho rằng nàng cũng biết chuyện này! Thậm chí hoàng thượng sẽ cảm thấy, trong chuyện này, không biết nàng đảm đương dạng nhân vật gì.

Tịch Nguyệt sẽ không làm chuyện đối với mình có trăm hại mà không có một lợi.

Cho dù nàng bằng lòng tin tưởng Chu Vũ Ngưng, nhưng truy cứu về căn bản, nàng vẫn là nghĩ cho mình và người thân mình.

Chẳng qua trong chốc lát Tịch Nguyệt đã nghĩ rất nhiều, cũng quyết định chủ ý sẽ không giúp đỡ.

"Cầm Tâm, người đến chỗ Lệ tần, nói với nàng, chuyện này ta không thể giúp đỡ, Bôn cung tuyệt đối sẽ không trợ giúp phi tử hoàng thượng như thế. Hậu cung cấm y ngọc thực, tại sao lại có cách nghĩ như thế, có lẽ hoàng thượng cũng không thể tiếp nhận."

Cầm Tâm nghe xong, gật đầu rời đi.

Cứ nên như vậy, nàng rất sợ chủ tử mình nhất thời mềm lòng giúp Lệ tần, kể từ đó, tất nhiên hậu hoạn vô cùng.

Chủ tớ mấy người Tịch Nguyệt suy nghĩ nhiều.

Nhưng Chu Vũ Ngưng quả thật cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng hồi cung không đến bao lâu thì nàng cũng nghĩ đến việc đó rất nhiều, cười khổ

một tiếng.

Có lẽ chuyện như vậy là nàng nghĩ xấu, có điều cũng không có bao lâu, đã thấy Cẩm Tâm tới đây.

Quả nhiên, Thẩm Tịch Nguyệt từ chối chuyện này.

Vừa nghĩ tỉ mỉ, nếu như nàng thân ở vị trí Thẩm Tịch Nguyệt, tất nhiên cũng giống như vậy.

Nàng cũng chỉ là đột nhiên nghĩ đến phần thánh chỉ để Đức Phi đi quốc tự xuất gia kia, trong lòng càng ngày càng không kìm chế được thôi.

Ngược lại không ngờ là nàng nhìn chuyện đơn giản.

Nhưng dù là Thẩm Tịch Nguyệt không thể giúp một tay, nàng cũng không thể buông tha ý nghĩ này.

Có lẽ hại người sẽ bị biếm, nhưng vậy thì như thế nào, cuối cùng thì nàng không làm được việc hại người, xem mạng người là không có gì.

Rốt cuộc là như thế nào?

Như thế nào mới có thể xuất gia?

Cho dù tất cả mọi người xem thường nàng, nàng cũng không làm được, trong lòng yêu một người, mà lại nằm trên giường một người khác.

Thân là phi tần hậu cung, nàng biết vị trí của mình, nếu không thể rời đi, như vậy, xuất gia chính là kết cục tốt với nàng.

Chu Vũ Ngưng nhìn thời tiết hiu quạnh, đã chẳng rơi lệ.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Kể từ khi Tịch Nguyệt từ chối Chu Vũ Ngưng thì thấy nàng ấy thường đi thăm Thái hậu, Thái hậu không thích Chu Vũ Ngưng, mỗi lần đều không được gặp mặt nhưng cho dù như thế vẫn là gió mặc gió, mưa mặc mưa như cũ.

Lúc này Tịch Nguyệt lại hiểu, Chu Vũ Ngưng này là quyết tâm muốn như thế, chỗ nàng đi không thông, nàng ấy chính là nghĩ đến Thái hậu. Thật ra thì nói thực, nàng ấy đi tìm Thái hậu, quả thật khá hơn một chút.

Tịch Nguyệt có một loại cảm giác, đó chính là Thái hậu và Cảnh đế đã biết quá khứ của Chu Vũ Ngưng và Lục vương gia, nếu không, làm sao lại như thế.

Nhưng nếu biết, cũng không làm bất kỳ xử lý gì, rất nhiều lúc thì Tịch Nguyệt xem không hiểu bọn họ.

Có lẽ vốn chính là vị trí khác nhau, ý nghĩ cũng đều khác biệt đi.

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Tuy Tịch Nguyệt có suy nghĩ, có điều vẫn bèn vội vàng đứng lên, Cảnh đế vẫn là bộ dáng hăng hái như vậy.

"Thần thiếp gặp qua hoàng thượng."

"Ừ. Nguyệt Nhi đứng lên."

Mấy ngày nay bởi vì hết sức bận rộn, Tịch Nguyệt đã gầy đi rất nhiều. Cảnh đế có chút không nỡ, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói thầm: "Không phải là nàng rất thích tay nghề của Xảo Ninh sao, hôm nay lại gầy."

Tịch Nguyệt cười khoác cánh tay hắn, sáng giọng: "Chẳng lẽ, thần thiếp thích thì nhất định phải ăn thành một người mập mạp sao. Nào có đạo lý như vậy. Hoàng thượng chớ giễu cợt thiếp."

Thấy dung nhan nàng xinh đẹp như vậy, Cảnh đế chính là bắt đầu tâm viên ý mã (thất thường).

Kéo nàng vào trong ngực, tay chân cũng không ở yên.

Tịch Nguyệt cười duyên né tránh, nhưng cũng vừa vặn mè nheo thân thể hắn, hai người chung đụng đã lâu, làm sao nàng lại không biết nàng như vậy là sẽ dẫn đến Cảnh đế y lửa đốt người. Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn như vậy.

Hai người thân mật quấn quít, lại cũng là một phen tình thú.

"Hoàng thượng, nhiều năm như vậy, sao người ngay cả một chút cũng không thay đổi chứ....."

Tịch Nguyệt nhìn hắn anh tuấn như trước, không những cảm khái, một đôi tay ngọc thon thon chính là vuốt ve gương mặt hắn như vậy.

Dẫu rằng Cảnh đế động tình, vẫn hết sức hưởng thụ phần thân mật này như cũ.

"Nha đầu nàng đó, kiếp trước nhất định là hồ ly, kiếp này chuyển thế đi tới bên cạnh trẫm. Thực sự là khiến trẫm vui mừng vô cùng. Nàng nói trẫm không thay đổi, chẳng lẽ nàng lại thay đổi? Trẫm xem ra, nàng mới là người thật lâu không thay đổi đó. Quả thật là hồ ly tinh."

Cảnh đế thường xuyên nói lời nói này, Tịch Nguyệt lại là không rõ chỗ mình chính là hồ ly tinh.

Có hồ ly tinh như nàng vậy sao?

"Hoàng thượng nói lời nói này, thần thiếp tất nhiên không thuận theo. Nếu như nói người khác, vậy thần thiếp không phân biệt thật giả, tất nhiên không thể phản bác. Nhưng nếu như lời này là nói thần thiếp, thần thiếp rất là cảm thấy oan ức đấy."

Tịch Nguyệt nũng nịu.

Đôi tay chống trên vai hăn, thân thể khẽ nghiêng về phía sau, càng là một vẻ xinh đẹp.

Cảnh đế không nhìn được nghiêng người về phía trước, môi bèn rơi xuống trên trán nàng.

Cảnh đế hiếm khi hôn Tịch Nguyệt như thế, Tịch Nguyệt không hiểu nhìn hăn.

Chẳng qua lập tức sau đó chính là nhếch miệng, lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện này xem ra làm cho người ta không nhìn được muốn chạm khẽ.

Cảnh đế quan sát tỉ mỉ Tịch Nguyệt hôm nay, có lẽ bởi vì trời lạnh, cả người nàng áo gấm hoa văn Mẫu Đơn chạm sồi vàng, áo ngoài cộc tay nhỏ gấm vóc viền xanh lá làm nền. Tóc dài đều buộc lên, trên hai búi tóc cài bướm bướm chạm vàng, ngược lại hoà lẫn với Mẫu đơn trên người.

Nhìn dung nhan xinh đẹp kia, da thịt trắng hơn tuyết, mắt ngọc mây ngài.

Cảnh đế mỉm cười thì thầm: "Vốn lúc vào cung, Nguyệt Nhi chỉ có phong thái trung thượng, hôm nay nhìn lại, càng là vẻ khuynh thành. Quả thật là trăm nuôi dưỡng nàng yêu kiều rồi."

Dứt lời chẹp chẹp miệng, càng có một loại cảm giác bản thân có công lớn.

Thấy hần nói lời bức này, Tịch Nguyệt không thuận theo, trừng Cảnh đế một cái, nhưng cũng khiến hần cảm thấy ánh mắt lúng liếng.

Ôm nàng lên, nhanh chóng đi tới giường, Cảnh đế này quen là như thế, lúc trên giường thường đặc biệt vội vàng, chính là liều mạng xé rách quần áo Tịch Nguyệt.

Quần áo trong ngày mùa đông này dĩ nhiên là không thể so với quần lụa mỏng mùa hè, xé một cái liền rách.

Thấy hần nhiều lần không thể toại nguyện, Tịch Nguyệt cười "Khanh khách".

Nhìn nàng nghịch ngợm như vậy, Cảnh đế định mặc kệ quần áo này, lại là trực tiếp lột quần nàng xuống, kể từ đó, không hơn một lát, bên trong phòng này chính là vang lên từng đợt tiếng xao động.....

Gần đây Cảnh đế cũng bận rộn công vụ, hai người đã lâu không có chuyện này.

Đều là người trồng trãi rất lâu, kịch liệt hỗn hển kết thúc như thế, hai người đều là run rẩy dựa sát.

Cảnh đế kê vào bên tai Tịch Nguyệt nói nhỏ một câu: "Trăm khoẻ không?"

Tịch Nguyệt bỗng đỏ lỗ tai.

Cho dù nàng đã hoà hợp với hần đếm không hết số lần, nhưng vẫn là tính tình luôn có thật nhiều ngượng ngùng như thế.

Mà Cảnh đế vừa vặn vô cùng thích thú đối với bộ dáng nàng như vậy, kể từ đó, hai người đúng là cầm sắt hòa minh.

Có lúc giữa người với người quả thật là xem trọng duyên phận, Tịch Nguyệt và Cảnh đế đã là như thế.

Tịch Nguyệt có rất nhiều động tác lơ đãng nhỏ, rất nhiều tính tình nhỏ, cũng làm cho Cảnh đế yêu thích không kèm chế được.

Mà Tịch Nguyệt lại còn sẵn sóc lấy lòng khắp nơi, cứ như vậy, làm sao lại không thể khiến hân động lòng.

Thấy nàng không đáp, Cảnh đế nhéo mũi nàng, đương nhiên cũng không dùng sức, có điều lại làm cho Tịch Nguyệt cảm thấy tê dại khó nhịn.

"Nguyệt Nhi, Tiểu Quai Quai của trẫm, nàng tới nói cho trẫm, trẫm khoẻ không?"

Cảnh đế đúng là bắt đầu không nghe không buông tha, Tịch Nguyệt thấy hân như vậy, thật là vô cùng tức giận. Có điều lại không làm gì hân được. Người này cứ là như thế, người càng tức, ngược lại hân càng thoải mái, cũng không biết là như thế nào sinh ra tính tình như vậy.

"Khỏe, ngài khỏe, ngài cừ." Trong lời nói ngược lại có một hai phần qua loa.

Cảnh đế là người khôn khéo như thế, làm sao lại không biết, cười hắc hắc, bèn dời tay đến chỗ đẩy đà trước ngực nàng.

"Ái phi qua loa như thế, thật sự cho là trẫm là người dễ sống chung?"

Cảnh đế xì cười đưa tay dạo chơi trên dưới, nếu không nói ra lời khiến hân thích nghe thì phải tới tư thế lại một lần nữa.

Lúc trước hai người đã liều chết một lát hai lần, Tịch Nguyệt nào có thể lực làm lại chuyện này.

Nhìn nàng như thế, dĩ nhiên là liên tục bật thốt lên các loại lời êm tai, dỗ dành đến mặt mày Cảnh đế hớn hở.

Tịch Nguyệt thấy hân hài lòng, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa nghĩ lại, đã cảm thấy hân thật là bắt nạt người ta. Chính là dùng chân nhỏ trắng nõn đạp chân của hân.

Lại bắt đầu khiêu khích như thế.

Cảnh đế cảm giác chân mình bị nàng dẫm đến tê tê dại dại.

Trong lòng cũng là vui mừng, có điều trên vẻ mặt ngược lại không lộ ra, vậy chính là lừa nàng không ngừng cố gắng.

Tịch Nguyệt đạp một lát, thấy hân híp mắt lại giống như đang hưởng thụ, miệng nhỏ nhắn bĩu một cái, không chịu tiếp tục.

Cảnh đế dụ dỗ nàng, trêu chọc nàng nhìn chăm chăm một hồi, tay nhỏ bé này chính là nhéo đến bên hông hân.

Cảnh đế cười cầm tay nàng, Tịch Nguyệt lại nhìn kỹ vết thương từng trên người hân, trải qua non nửa năm dùng thuốc, cuối cùng cũng phai nhạt rất nhiều. Tịch Nguyệt trượt tay đến bụng hân, ngẩng đầu nhìn hân.

"Vết thương trên người hoàng thượng ngược lại phai nhạt không ít."

Thật ra thì hôm nay trong cung này ai cũng biết, trừ Thẩm quý phi, Cảnh đế cũng không gọi người khác thị tẩm, nghĩ Huệ phi này thị tẩm một lần duy nhất lại làm chuyện đến trình độ không thể quay về này, so với Thẩm Tịch Nguyệt chuyên sủng thì Huệ phi này cũng khiến người cảm hận.

Mặc dù không có một cách nói rõ ràng, nhưng ai không biết, nếu không phải Huệ phi ghét bỏ vết thương trên người Cảnh đế, làm sao lại sẽ như thế.

"Vết thương trên người trầm phai nhạt, tại sao nàng còn dăng lên phiền muộn." Cảnh đế nắm tay nàng, dời đi xuống.

Đợi đựng phải vật kia, Tịch Nguyệt chính là muốn lùi về, nhưng Cảnh đế liều mạng vững vàng nắm chặt nàng, nhếch khóe miệng nhìn nàng.

Cảnh đế như vậy, quả thật mỉa mai.

Tịch Nguyệt nửa thật nửa giả sảng giọng: "Dĩ nhiên là phiền muộn, đợi trên người hoàng thượng lại như ngày xưa, tất nhiên là họ sẽ dính vào giống như ong vỡ tổ. Sao Hoàng thượng lại chỉ sủng hạnh thiếp giống như hôm nay vậy?"

Cảnh đế tăng thêm sức lực trên tay mình, trang@ddlqđ@bubble editor cảm giác thoải mái này khiến bản thân hắn không tự kìm hãm được thở hắt ra một chút.

Hôn lên nàng lần nữa, lời nói của hắn ẩn trong miệng nàng.

"Chỉ cần nàng nguyện ý, trầm chính là chỉ thích một mình nàng, chỉ cưng chiều một mình nàng....."

Tịch Nguyệt cũng không đáp lại, đắm chìm vào trong cái hôn nồng nhiệt của hắn.

Lời như vậy, nghe một chút chính là thôi, sao có thể coi là thật đây?

Tự nhiên, Cảnh đế cũng không đợi nàng trả lời, ngược lại là không ngừng sâu sắc hơn động tác của mình.....

Mai nở hai lần không nên nói năng rườm rà.

Ngay đêm đó Tịch Nguyệt biết rõ hay không biết là lúc nào thì mình mới ngủ, có điều sáng sớm ngày hôm sau, ngược lại Cảnh đế không để cho nàng tiếp tục ngủ yên, ngược lại là vỗ vỗ khuôn mặt nàng.

Tịch Nguyệt mơ mơ màng màng mở mắt.

Vốn làm sao nàng như thế, cho dù mệt mỏi nữa, cũng sẽ không ngủ sâu đến như vậy, nhưng kể từ có ba đứa con, tật xấu giấc ngủ cạn này của nàng cuối cùng cũng tốt lên.

Hôm nay chính là Cảnh đế rời giường, cũng không thể đánh thức nàng.

"Cái gì?" Thấy Cảnh đế gọi nàng, Tịch Nguyệt mơ mơ màng màng nhìn Cảnh đế, ánh mắt mê mang.

Tịch Nguyệt hoàn toàn là đáng dấp nũng nịu yêu kiều, Cảnh đế kéo chăn nàng lên, sau đó bèn mở miệng: "Nha đầu nàng đó, vốn là có chuyện muốn nói với nàng, ai ngờ vừa đến nàng lại ôm lấy trẫm."

Ngược lại vừa ăn cướp vừa la làng rồi, lúc này Tịch Nguyệt cũng không có hơi sức gì cãi lại với hắn, cứ trong trẻo dịu dàng nhìn hắn như vậy, chờ hắn nói cho hết lời quan trọng, sau đó chính là muốn tiếp tục ngã đầu ngủ thiếp.

Cảnh đế nhìn đáng vẻ nàng không muốn phản ứng nhiều với mình, cười.

Lại tốt như vậy.

Mỗi một ngày càng lộ ra bản tính bên cạnh hắn.

"Hôm nay nàng tuyên Phó Cẩn Nghiên tới đây yết kiến. Nói cho nàng ấy biết, sớm trước đó bên Thái Y Viện đã tra ra cái chết của Đức Phi có khác thường, bởi vì gần tới cuối năm, vì để cho mọi người qua một năm tốt đẹp, cũng không lộ ra. Nhưng hôm nay năm đã qua hết, chuyện này tuyệt đối

không thể vì vậy mà chịu để yên như thế. Lãnh cung giết người, đây là tội lớn bậc nào, cứ nói trăm nói, vụ án lần trước nàng ấy điều tra vô cùng tốt, lần này cũng giao cho nàng ấy. Bảo nàng ấy đến bên Lai Phúc mang đầu mỗi chứng cứ đi."

Nghe nói như thế nếu Tịch Nguyệt còn ngủ tiếp nữa, đó thật đúng là tâm lớn.

Lúc này nàng thanh tỉnh hơn nhiều, nhìn Cảnh đế, hỏi "Nếu nàng ấy không muốn điều tra thì sao?"

Chuyện đập mìn này, không có ai nguyện ý dựa vào bên cạnh nhỉ?

Cảnh đế cười lạnh một tiếng, như không có chuyện gì xảy ra: "Nàng ấy sẽ bằng lòng. Nàng nói cho nàng ấy biết, múôn đặt chân trong cung, dù sao cũng phải có cái có thể khiến người khác cảm thấy chỗ khác biệt với người khác, cũng có bản lãnh của mình. Phó Cẩn Nghiên không phải đứa ngốc, nàng ấy sẽ hiểu đạo lý này."

Tịch Nguyệt nhìn Cảnh đế như thế, gật đầu một cái.

Cái chết của Đức Phi khác thường, Cảnh đế lại ẩn nhẫn không phát ra, hôm nay giao chuyện cho Phó Cẩn Nghiên, lại là vì cái gì chứ?

Tuy Tịch Nguyệt có nghi ngờ, nhưng cũng không nói thêm cái gì, vờn vờn một câu: "Thần thiếp hiểu rồi, nhất định sẽ xử lý tốt."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Đời Cảnh Đế rời đi, Tịch Nguyệt cũng không có tâm tư ngủ tiếp nữa, suy tư một chút sau đó đứng dậy.

Chuyện này xem ra không đơn giản như vậy?

Nhưng mà nếu như Cảnh Đế bảo nàng giao cho Phó Cẩn Nghiên thì nàng cũng không quản nhiều, sai người mời Phó Cẩn Nghiên qua sau đó dặn dò một chút. Quả nhiên giống như Cảnh Đế suy đoán, Phó Cẩn Nghiên cũng không từ chối.

Khi Phó Cẩn Nghiên rời đi, Tịch Nguyệt nhìn bóng lưng của nàng ta, cảm thán nói: "Nếu như ta cùng tiến cung với một nhóm tú nữ lớn như các nàng thì có lẽ vĩnh viễn cũng không có ngày nổi danh phải không?"

Hạnh Nhi ở bên cạnh đương nhiên là không thấy vậy, trong lòng nàng thì chủ tử của mình vẫn là tốt nhất, nàng phản đối nói: "Chủ tử đừng tự coi nhẹ mình, theo nô tỳ thấy, người mới là tốt nhất, các nàng đương nhiên là không thể sánh với người."

Tịch Nguyệt chỉ cười nhạt, không nói nhiều.

Nhân sinh luôn có rất nhiều điều bất ngờ, nàng cũng là như vậy, nếu như không phải là nàng trùng sinh hoàn hồn thì sao có thể có nhiều điều không giống trước kia như vậy?

Đời trước, những nữ tử này đều là người được sủng ái, người lừa ta gạt.

Kiếp này lại không giống, Bạch Tiểu Diệp đời trước vốn không trúng tuyển lại có thể tiến cung, thậm chí ngay cả Phó Cẩn Nghiên chưa từng tiến cung cũng đã vào cung rồi.

Nhưng mà nếu như nàng đã chiếm được tiên cơ trước một bước thì đó cũng là vận mệnh cho phép.

Tin tức điều tra rõ vụ việc này truyền ra ngoài rất nhanh, chỉ mới một ngày mà tất cả mọi người trong cung đều biết.

Không nói đến ai khác, chỉ nói đến Tề phi này, tuy là người tâm chí kiên định nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên tự tay giết người, về bản chất thì khác hẳn với việc sai bảo người dưới đánh giết.

Vốn tưởng rằng nàng ta báo thù rửa hận được thì vô cùng vui vẻ nhưng hôm nay nhìn lại, đúng là hậu hoạn khôn lường.

Nếu như là người khác thì Tề phi cũng không kiêng kị như vậy, cho dù là Thẩm Tịch Nguyệt cũng thế, trong cung này, nếu như có điều phải lo lắng thì khó có thể được việc. Nhưng mà người này lại là Phó Cẩn Nghiên. So với tỷ tỷ Phó Cẩn Dao của mình thì nàng ta nhiều tâm cơ hơn rất nhiều. Nghĩ đến cũng đúng, Phó tướng là loại người nào chứ, đứng vững trong triều đình nhiều năm không ngã, thứ nữ mà ông ta nhìn trúng đương nhiên là không đơn giản.

Tề phi tự nhận là khi mình giết Đức phi thì cũng không có bất kỳ sơ hở nào nhưng mà chuyện của Nghiêm Gia kia lại xuất hiện ngoài ý muốn, cũng vì vậy mà nàng ta phải kinh động đến mấy người bên dưới, hiện tại nàng ta càng nghĩ càng không yên lòng, sợ bị lộ tẩy.

Mà ở bên phía Khánh An Cung của Thẩm Quý phi đã có người của Hoàng Thượng sắp xếp vào vậy thì nơi này của nàng cũng cũng hẳn là an toàn tuyệt đối.

Hiện tại người trong cung đều biết Quả Nhi là người của Cảnh Đế sắp xếp vào.

Thân thủ lúc cứu người của nàng ấy, nếu như nói chỉ là một cung nữ bình thường thì ai tin chứ.

Từ việc Hoàng Thượng mặc kệ Nghiêm Gia thân thiết với nàng ấy thì cũng có thể thấy được nàng ấy là một trong số các ám vệ.

Trong cung này, người khác thì không dám nói, chỉ có hai đội người mà không ai hoài nghi. Thứ nhất chính là ám vệ, mà một đội người khác chính là Ngự lâm quân do Chu Nam dẫn dắt.

Nghĩ đến, trong cung ai cũng biết điều này, cũng chỉ giả bộ hồ đồ, không nói nhiều mà thôi.

Từ khi biết được Quả Nhi là người của Cảnh Đế, Tề phi bắt đầu nhìn gà hóa quýt, nhìn ai cũng cảm thấy đó là người của Cảnh Đế.

Nghĩ đến Thẩm Tịch Nguyệt này từ khi vào cung đến nay thì mấy đại cung nữ đều là người trung thành tận tâm nhưng ai ngờ Quả Nhi lại là người của Cảnh Đế.

Lại nghĩ đến tình huống của mình, nhiều năm như vậy, nếu như Cảnh Đế muốn sắp xếp người ở bên người nàng ta thì cũng quá dễ dàng.

Lúc này nàng ta cảm thấy vô cùng may mắn là mình đã tự động thủ giết Đức phi, không có ai biết nhưng lại lo lắng không yên vì Nghiêm Gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tề phi ở bên này vô cùng lo lắng, che giấu khắp nơi, không muốn bị người khác nhòm ngó. Bên kia, Phó Cẩn Nghiên hùng hực khí thế triều khai điều tra.

Hành động của Phó Cẩn Nghiên như vậy, người ngoài không cảm thấy gì nhưng Phó Cẩn Dao lại vô cùng tức giận.

Hiện tại nàng ta là Huệ phi nhưng lại càng ngày càng không được người ta tôn kính. Phó Cẩn Dao chính là người không có lý trí như vậy, luôn không phân biệt được cái gì là chủ yếu, cái gì là thứ yếu. Người ở trong lòng nàng ta, cho dù có khuyết điểm thì cũng là vô cùng tốt, người nàng ta không thích thì chính là người tệ hại nhất thế gian.

Mà Phó Cẩn Nghiên lại là một người như vậy.

Vân Lam nhìn chủ tử đang tức giận và Vân Tuyết đang khuyên nhủ ở bên cạnh, khóe môi hơi cong cong.

Từ chuyện lần trước, Vân Lam ở Trúc Hiên cũng không dám nhiều lời một câu, sợ chọc vào chủ tử. Phàm là Cảnh Đế đối xử tốt một chút với các tiểu hoàng tử thì chủ tử sẽ trở về tìm cớ đánh chửi nàng một trận.

Hiện tại chủ tử đã hoàn toàn không nhớ rõ cái thai đó vốn đã không thể sống đến khi sinh ra, là chủ tử tự mình sắp xếp kế hoạch đó, hiện tại đứa bé không còn thì lại đổ tội lên người nàng.

Vân Lam xoa nhẹ cánh tay, nơi đó đúng là nơi chủ tử đã đánh nàng mấy ngày trước.

"Nha đầu chết tiệt nha người đứng đó làm gì, còn không nhanh rót ly trà cho bản cung. Ngày nào cũng chỉ biết đứng ngốc ở đó, đúng là không nhanh nhẹn bằng mấy cung nữ sau này mới được đưa đến đây."

Vân Tuyết và Vân Lam dù sao cũng có chút tình nghĩa, vội vàng khuyên nhủ: "Chủ tử phải thật thận trọng, người đã quên chuyện nội gián lúc trước sao? Mà không nói đến các nàng, ngay cả Khánh An Cung cũng có người của Hoàng thượng, trong cung của chúng ta không chừng cũng có. Đối với

người khác luôn luôn phải đề cao cảnh giác, phải cẩn thận với cung nữ mà Phủ nội vụ đưa tới."

Thực ra Vân Tuyết không nói thì Phó Cẩn Dao cũng hiểu được nhưng mà lúc này nàng ta đang tức giận, đương nhiên là không khách khí.

"Nha đầu chết tiệt kia nói không chừng chính là người Phó Cẩn Nghiên phái qua đây."

Lời này càng nói càng quá đáng, Vân Lam run rẩy quỳ ở đó, đáy lòng lại càng lạnh lẽo.

"Chủ tử đừng oan uổng Vân Lam như vậy, hai người chúng ta từ nhỏ đã đi theo chủ tử, đương nhiên là vô cùng trung thành, xin chủ tử minh giám."

Vân Tuyết cũng quỳ xuống.

Phó Cẩn Dao dịu giọng nói: "Người đã đỡ một đao cho bản cung, đương nhiên là bản cung tin tưởng người, nhưng mà nha đầu chết tiệt kia hại chết con của ta, hại chết con của ta đó. Nếu như ngày đó con của ta được sinh ra thì hiện tại làm gì có chuyện Thẩm Tịch Nguyệt tốt như vậy?"

Vân Lam và Vân Tuyết đều im lặng không tiếng động, thực ra ai cũng hiểu, mặc dù không có chuyện kia thì đứa bé của Huệ phi cũng không thể bình an sinh ra nhưng lúc này nàng ta mặc kệ những điều đó, chỉ nghĩ là Vân Lam làm cho nàng ta trượt chân.

Thực ra không chỉ Vân Lam mà ngay cả Vân Tuyết cũng phát hiện tính tình chủ tử của mình càng ngày càng táo bạo dễ nóng giận, hơi không vui một chút thì rất dễ nổi giận.

Ở bên ngoài còn không phát giận nhưng khi trở về tẩm cung thì lại bắt đầu gắt gỏng mắng mỏ, thậm chí còn chửi mắng Vân Lam vì chuyện không hề xảy ra.

"Bẩm chủ tử." Nha hoàn ngoài cửa lên tiếng.

Phó Cẩn Dao lạnh giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Phó Quý nhân cầu kiến."

Phó Cẩn Dao ném ly trà về phía cửa: "Không gặp, về sau nàng ta tới thì đều không gặp."

Nghĩ đến mẫu thân của Phó Cẩn Nghiên tranh giành phu quân của mẫu thân của mình, hiện tại nàng ta cũng tới tranh giành phu quân của mình, quả thực là khiến cho người ta chán ghét.

Cung nữ ngoài cửa nghe thấy thì vội vàng đi truyền lời.

"Bản cung theo Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, dựa vào cái gì mà Hoàng Thượng lại để mắt đến nàng ta, thậm chí còn cho nàng ta điều tra chuyện lần này. Đã là lần thứ hai rồi, tất cả đều giao trọng trách cho nàng ta, rốt cuộc nàng ta có chỗ nào tốt."

"Chủ tử, chuyện truy tìm hung thủ vốn là chuyện đặc tội với người ta, chúng ta không tham gia vào cũng nước đục này chẳng phải là càng tốt sao?"

"Nếu như có thể làm cho Hoàng Thượng xem trọng hơn một chút thì đặc tội với người khác có là gì. Có người có thể cao hơn Hoàng Thượng sao? Máy người cung nữ như các người đứng là không biết nhìn xa." Dáng vẻ của Phó Cẩn Dao giống như là rèn sắt không thành thép.

Vân Tuyết thở dài, không biết nên khuyên cái gì, đạo lý dễ hiểu như vậy mà chủ tử cũng không nhìn ra thì làm sao có thể đánh lại những nữ nhân trong cung này.

Vân Tuyết vô cùng lo lắng nhưng trong mắt Vân Lam lại hiện lên một tia gì đó.

Nghe nói Phó Cẩn Dao không chịu gặp mình, Phó Cẩn Nghiên mặt không đổi sắc, tiếp tục mỉm cười nói: "Nếu tỷ tỷ có việc thì ngày khác ta trở lại là được."

Phó Cẩn Nghiên tới đây vốn là vì có mục đích riêng, thấy Phó Cẩn Dao có thái độ như vậy thì lại cảm thấy có lẽ là mình nghĩ nhiều rồi.

Nếu như thật sự là tỷ tỷ làm thì sao Hoàng Thượng lại có thể để cho nàng đến điều tra chứ. Nhưng mà nàng lại luôn muốn thử một lần, thấy thái độ của Phó Cẩn Dao như vậy đương nhiên là nàng đã sáng tỏ. Chuyện này không liên quan gì đến Phó Cẩn Dao, nếu không thì tỷ tỷ đã không có thái độ như vậy với mình.

Hai người tuy kém nhau vài tuổi nhưng tốt xấu gì cũng là cùng nhau lớn lên. Phó Cẩn Dao không phải loại người thông minh nhưng Phó Cẩn Nghiên là thứ nữ lại phải suy nghĩ rất nhiều, tâm tư cũng kín đáo hơn.

Trên đường trở về, nhìn Lý Quý nhân ở phía xa đang lại gần, Phó Cẩn Nghiên mỉm cười.

Thẩm Tịch Nguyệt đương nhiên không phải hung thủ, nếu không thì Hoàng Thượng đã không nóng trống khua chiêng điều tra như vậy. Tỷ tỷ cũng không phải là hung thủ, nếu không thì thái độ sẽ không hùng hồn như vậy. Chỉ còn lại hai người có hiềm nghi chính là Tề phi và Lý Quý nhân này.

Thực không ngờ nàng còn chưa làm gì mà Lý Quý nhân này lại tự đưa đến cửa, trời lạnh như vậy, nếu như nói là nàng ta ra ngoài tản bộ thì Phó Cẩn Nghiên cũng không tin.

"Lý Quý nhân thật hăng hái, trời lạnh như vậy mà vẫn đi dạo bên ngoài." Phó Cẩn Nghiên trêu chọc nói.

Lý Yên Nhiên cười mỉm, hai tay trà xát vào nhau, đáng vẻ có chút lạnh lẽo.

"Nào có, Phó Quý nhân đúng là cười nhạo rồi. Trời lạnh như vậy đúng là ta không thích tản bộ ở bên ngoài. Thân thể Thái Hậu không tốt, ngay cả ngày thỉnh an vào mùng 1 và 15 hàng tháng cũng miễn nhưng dù vậy thì ta nghĩ mình cũng không thể lười biếng. Nói quá thì Thái Hậu cũng giống như mẫu thân của chúng ta, nếu như là những nhà ở ngoài phố thì cũng phải gọi người một tiếng mẫu thân. Trong cung này lắm kẻ hầu người hạ nhưng chúng ta thỉnh thoảng đi qua trò chuyện với người thì cũng vô cùng tốt."

Thấy Lý Yên Nhiên nói vậy, Phó Cẩn Nghiên cũng cười nói: "Còn không phải sao! Nghĩ đến Lý Quý nhân hiểu chuyện, hiểu đạo lý như vậy, đương nhiên là Thái Hậu rất yêu thích rồi."

Thái Hậu không thích tỷ muội Phó gia, đây là điều mà tất cả mọi người đều biết.

Phó Cẩn Nghiên cũng rất ít khi đến chỗ của Thái Hậu nịnh nọt. Đường như Lý Yên Nhiên cũng nghĩ đến điều này, cười xin lỗi, giống như sợ đề tài này sẽ làm Phó Cẩn Nghiên buồn nên vội vàng nói đến chuyện khác.

"Nghe nói gần đây tỷ tỷ rất bận rộn."

Phó Cẩn Nghiên đương nhiên là đang đợi nàng ta nhắc đến đề tài này, cười nói: "Cũng tạm tạm, Quý phi nương nương trực tiếp truyền lệnh xuống, ta cũng không thể không tận lực tuân theo."

Lý Yên Nhiên đi bên cạnh Phó Cẩn Nghiên, nghiêng đầu khẽ cười nói: "Phó quý nhân đúng là tính tình thật tốt, từ xưa đến nay làm gì có chuyện

để cho phi tần ở hậu cung điều tra những chuyện này chứ, những nô tài mà Hoàng Thượng nuôi chẳng lẽ đều để làm cảnh sao?"

Dáng vẻ đúng là ngây thơ vô tội.

Phó Cẩn Nghiên dừng bước: "Hoàng Thượng đã giao trọng trách, đương nhiên là ta phải dốc toàn lực để hoàn thành.

Lý Yên Nhiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: "Thì ra là như vậy, đúng là ta suy nghĩ nhiều, đáng đánh đáng đánh!"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 166

Editor: Anh Thơ

Tuổi của Phó Cẩn Nghiên không lớn nhưng tâm tư lại cực kỳ kín đáo, không chỉ vậy mà nàng càng biết cách làm việc hơn những người khác.

Cũng chỉ mới qua hơn nửa tháng ngắn ngủi mà nàng đã có thể tra xét rõ rất nhiều chuyện.

Từ khi nàng tiếp nhận vụ án này đến nay, rất nhiều người đến dò xét hoặc tìm cách lôi kéo quan hệ với nàng.

Nàng công tư phân minh, không hề bị quấy nhiễu. Những chứng cứ này nhìn qua thì không có bao nhiêu nhưng dường như ở giữa có một nguồn sức mạnh dẫn dắt nàng tìm ra những chứng cứ này. (Cái nguồn sức mạnh ấy chính là Cảnh Đế chứ ai)

Sau khi tra ra, nhìn người mà những chứng cứ này chỉ ra, Phó Cẩn Nghiên kinh ngạc.

Tuy là kinh ngạc nhưng kết quả lại không ngoài dự đoán của nàng.

Không sai, người đó chính là Tề phi.

Nghĩ lại cũng đúng, cũng là vì Đức phi hãm hại nên Tề phi mới mất đứa bé, cũng vì vậy mà bị thương tổn đến mức không thể có con được nữa. Nếu như nói là Tề phi trả thù thì cũng rất bình thường.

Không chỉ vậy, theo hướng phát triển của chứng cứ, Phó Cẩn Nghiên phát hiện ra vấn đề lớn hơn nữa.

Chuyện pháo hoa bị nổ vào lúc năm mới kia không giống như tai nạn mà giống như do người gây ra.

Cứ tiếp tục điều tra nàng lại càng kinh ngạc.

Tú Nhi ở bên cạnh nhìn chủ tử nhíu mày ngồi đó, thở dài: "Chủ tử đang lo lắng vì kết quả điều tra được sao? Theo nô tỳ thấy, kết quả này rất tốt. Tóm lại là Tề phi làm, không có liên quan gì đến Phó gia của chúng ta."

Phó Cẩn Nghiên lắc đầu: "Không phải là ta lo lắng những chuyện này, ta đang nghĩ chúng ta điều tra đúng là quá thuận lợi rồi."

Mỗi khi nàng nghĩ cần chứng cứ gì thì không bao lâu sau sẽ phát hiện chứng cứ đó.

"Đương nhiên là vì ngay cả ông trời cũng giúp ta." Tú Nhi vui vẻ.

Phó Cẩn Nghiên nghe thấy lời đó thì lập tức ngẩng đầu lên nhìn Tú Nhi.

Rất lâu sau lại cúi đầu, nói: "Lấy tất cả tư liệu đến cho ta xem."

Phó Cẩn Nghiên lật xem toàn bộ những tư liệu mà nàng điều tra được. Đặt tư liệu sang một bên, nhìn Tú Nhi ở bên cạnh: "Sợ rằng người giúp chúng ta không phải ông trời mà là Thiên tử."

"Hả!" Tú Nhi khẽ hô lên, vội vàng che miệng nhìn chủ tử của mình.

"Thì ra là vậy, ta đã nói tại sao lần này điều tra lại thuận lợi như vậy. Nghĩ lại, có lẽ là Hoàng Thượng đã sớm biết kết quả, chỉ là cố ý mượn tay ta để điều tra mà thôi."

Phó Cẩn Nghiên cười khố, nói xong không khỏi càng nghĩ sâu xa hơn, càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi.

Vốn là Đức phi đã phạm tội, Hoàng Thượng cũng không nói sẽ xử lý nàng ta như thế nào, vậy tại sao Tề phi lại đi qua giết người?

Nếu như Hoàng Thượng ban chết cho Đức phi thì không phải việc mà Tề phi làm sẽ là vẽ rắn thêm chân sao?

Phó Cẩn Nghiên càng suy nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, càng nghĩ càng không yên lòng, có một suy đoán hiện lên trong đầu nàng.

Mượn đao giết người.

Lưỡng bại câu thương.

Chẳng lẽ đây chính là kết quả mà Hoàng Thượng muốn?

"Tú nhi."

"Chủ tử?"

"Người nói xem, Thẩm Quý phi là một người như thế nào?" Phó Cẩn Nghiên nhìn những tư liệu, khẽ hỏi.

Tú Nhi là tâm phúc từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Phó Cẩn Nghiên, suy nghĩ một chút, đáp: "Lời đồn bên ngoài có rất nhiều, có rất nhiều người nói nàng là mỹ nhân vô dụng nhưng nô tỳ tiến cung lại không thấy như vậy. Thẩm Quý phi khá thông minh, hơn nữa lại có thể nắm bắt được trái tim Hoàng Thượng."

Phó Cẩn Nghiên nhìn Tú Nhi một cái, lại hỏi: "Vậy người cảm thấy tình cảm của Hoàng Thượng đối với Thẩm Quý phi là gì?"

Tú Nhi lắc đầu.

Phó Cẩn Nghiên đặt tư liệu trong tay xuống, đứng dậy mở cửa sổ ra, nhìn cây liễu ở bên ngoài đã nảy lộc non, rất lâu cũng không mở miệng.

Tú Nhi ở bên cạnh biết tính tình của chủ tử, cũng không hỏi nhiều.

"Có lẽ là ta đoán sai, nhưng mà hiện tại ta cảm thấy Hoàng Thượng đang thanh trừ hậu cũng giúp Thẩm Tịch Nguyệt."

Lời vừa nói ra lại khiến cho Tú Nhi kinh ngạc nhưng thấy chủ tử không có ý định nói kỹ càng thì quy củ hành lễ sau đó trả lại căn phòng yên tĩnh cho chủ tử của mình.

Phó Cẩn Nghiên không quản Tú Nhi có ra ngoài hay không, tự mình lẩm bẩm: "Xem ra ta cần điều chỉnh suy nghĩ của mình rồi. Nếu như Hoàng Thượng thực sự yêu Thẩm Tịch Nguyệt thì bất luận người khác làm gì thì cũng đều sai. Nếu như Phó gia muốn lâu dài thì không thể dựa vào việc chúng ta được sủng ái rồi. Nhưng mà có thể dựa vào tài học của ca ca!"

Nghĩ một chút, nàng hơn lớn tiếng gọi: "Tú Nhi!"

"Nô tỳ ở đây."

Thấp giọng nói: "Ta viết một lá thư, người tìm cách truyền tra ngoài cho phụ thân."

"Dạ."

Phó Cẩn Nghiên trình kết quả điều tra được cho Thẩm Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt cẩn thận lật xem tư liệu, biết được quả thực là Tề phi có ý định làm hại Gia nhi thì sắc mặt lạnh lùng.

Theo nàng thì bất luận có như thế nào thì trẻ nhỏ cũng là vô tội, Gia nhi lại nhu thuận đáng yêu như thế, vậy mà Tề phi cũng có thể hạ quyết tâm ác

độc như vậy.

Đức phi đã chết, chẳng lẽ nàng ta lại muốn Gia nhi cũng đi theo?

"Đúng là không ngờ thủ phạm lại là Tề phi." Thực ra lúc trước Tịch Nguyệt cũng hơi hoài nghi, cảm thấy Tề phi chính là hung thủ nhưng hiện tại nhìn thấy sự thực rõ ràng thì cũng vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Lại nghĩ một chút, Tịch Nguyệt cũng không có quyết định gì, dù sao chuyện này vốn không đến lượt nàng tới nói.

Nói với Đào Nhi ở bên cạnh: "Đến Tuyên Minh Điện mời Hoàng Thượng tới đây, chuyện lớn như thế này, giết hại phi tần, mưu hại hoàng tử, bản cung không dám tự mình làm chủ."

Đào Nhi nhận lệnh rời đi. Phó Cẩn Nghiên ngồi ngay ngắn ở một bên, thấy biểu tình của Thẩm Tịch Nguyệt thì cũng im lặng không một tiếng động.

Không lâu sau thì nghe thấy giọng thông báo của tiều thái giám: "Hoàng Thượng giá lâm..."

Hai người đồng thời đứng dậy thỉnh an.

Sau khi Cảnh Đế bảo hai người đứng dậy thì nghe hai người trình bày rõ ràng mọi chuyện nhưng sắc mặt lại không hề có một tia nghi hoặc hay kinh ngạc nào.

Bất luận là Thẩm Tịch Nguyệt hay là Phó Cẩn Nghiên thì đều là người không nói nhiều lời nhưng trong lòng lại vô cùng sáng suốt. Hiện tại xem ra quả nhiên là Cảnh Đế đã sớm biết rõ chân tướng, Phó Cẩn Nghiên điều tra cũng chỉ là cái cớ mà thôi.

Cùng lúc đó hai người lại càng âm thầm kinh hãi. Từ khi Đức phi gặp chuyện không may thì Cảnh Đế đã biết trong đó còn có uẩn khúc, mặc dù không biết khi đó hẳn có biết ai là hung thủ hay không nhưng nhìn dáng vẻ này của hẳn thì cũng phải biết đến chín phần mười.

Đã sớm biết nhưng lại ẩn nhẫn không biểu hiện ra, tâm tư của Cảnh Đế, đương nhiên là các nàng không thể đoán ra.

Thậm chí, Tịch Nguyệt nghĩ, nếu không phải vì Nghiêm Gia gặp chuyện không may thì có phải là Cảnh Đế sẽ không xử lý Tề phi hay không?

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng lại càng lạnh lẽo.

Thấy Cảnh Đế đặt như tư liệu trong tay xuống, Tịch Nguyệt nhìn hẳn: "Hoàng Thượng, người xem nên xử lý chuyện này như thế nào?"

Theo lý mà nói, những chuyện như thế này thì Tịch Nguyệt cũng có thể xử lý.

Nàng có phân vị cao nhất hậu cung lại đang phụng mệnh quản lý chuyện cung vụ, mặc dù phân vị Tề phi là Phi thì cũng không thể tha thứ cho việc làm ác độc của nàng ta.

Nhưng Tịch Nguyệt lại không nhiều lời, thậm chí không hề đề xuất một ý kiến nào, chỉ trông mong nhìn Cảnh Đế, hy vọng hẳn có thể ra mặt.

Cảnh Đế cười lạnh: "Xử lý như thế nào? Nàng ta ác độc như vậy, mặc dù Đức phi coi như là trừng phạt đúng tội nhưng mà Gia Nhi là vô tội. Mười hai hoàng tử! Trẫm đã sớm nói, có một số điểm mấu chốt là không được chạm vào, nàng ta là người cũ ở trong cung mà còn làm như vậy, đương nhiên là trẫm không thể tha thứ. Được rồi. Lai Hỷ!"

"Có nô tài."

"Truyền ý chỉ của trẫm, giam Tề phi và những người liên quan vào Thận Hình Tư. Bảo Lai Phúc thẩm vấn kỹ càng cho trẫm. Phó Quý nhân tài trí nhanh nhạy, liên tiếp tra ra chân tướng cho trẫm, đặc biệt ban thưởng chữ Mẫn, thăng thành Tiệp dư."

Lúc này, không chỉ Tịch Nguyệt mà ngay cả Phó Cẩn Nghiên cũng không ngờ, không ngờ Cảnh Đế lại đặc cách cho nàng như vậy.

Trong cung này chưa từng có chuyện thăng cấp lớn như vậy, từ Chính thất phẩm Quý nhân thăng đến Thứ tam phẩm Tiệp dư, lại còn có phong hào chữ Mẫn cho nên có thể coi như ngang bằng với Tông tam phẩm Quý tần.

Cất nhắc như vậy, không ai là không giật mình.

Cảnh Đế thấy vẻ mặt kinh ngạc của hai người, mặt không đổi sắc nói: "Làm chuyện mình nên làm, đương nhiên sẽ nhận được điều mình mong muốn."

Một câu vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cho Phó Cẩn Nghiên thông suốt.

Quả nhiên hôm qua mình đã nghĩ đúng. Phó gia hưng thịnh hay suy tàn không phải chỉ dựa vào một nữ tử ở trong cung có được sủng ái hay không.

Tịch Nguyệt nhìn Cảnh Đế, lại nhìn Phó Cẩn Nghiên, bất luận thế nào thì nàng cũng là nữ nhân, cũng có thể nhìn ra một chút.

Cảnh Đế không thích Phó Cẩn Nghiên nhưng mà có thể vì Phó Cẩn Nghiên 'hiếu chuyện' mà trọng dụng nàng ấy.

Chữ 'Mẫn' kia quả thực vô cùng thích hợp với Phó Cẩn Nghiên.

Nhìn hẳn lúc nào cũng giao những chuyện xử án này cho Phó Cần Nghiên, dường như Tịch Nguyệt hiểu ra điều gì đó.

Trong cung này luôn có những chuyện nói không ra, kể không rõ. Tề phi nương nương một ngày trước vẫn còn yên ổn trong cung của mình trong nháy mắt đã thành tù nhân. Thận Hình Tư kia là nơi người bình thường có thể đến sao?

Ai mà không hiểu vào trong đó thì sẽ không sống được nữa.

Nhìn thị vệ, ngay cả cơ hội gặp mặt Hoàng Thượng một lần cũng không có, Tề phi đã bị đưa đi.

Sau đó sẽ phải chịu cực hình như thế nào thì cũng không cần nói nhiều nữa.

Con người thường là như vậy, đến lúc này Tề phi mới cảm thấy hối hận. Nàng ta hoàn toàn không giống như những gì mình nghĩ, chỉ cần báo thù được thì không cần biết đến hậu quả. Nàng ta nghĩ như vậy chỉ vì cho rằng mình sẽ không bị phát hiện, nhưng mà hôm nay mọi chuyện lại thành ra như thế này, sao nàng ta có thể không sợ chứ?

"Tề phi nương nương, đi thôi." Lai Phúc vẫn mang vẻ mặt tươi cười.

Tề phi nắm chặt tay, nhìn Lai Phúc, cố làm ra vẻ bình tĩnh: "Bản cung muốn gặp Hoàng Thượng."

Vẻ mặt Lai Phúc vẫn như cũ nhưng nụ cười lại có thêm vài phần trào phúng: "Tề phi nương nương, người cho rằng chuyện đến nước này mà Hoàng Thượng còn có thể gặp người sao? Người giết hại Đức phi lại còn có ý đồ giết hại Nhị hoàng tử. Theo Mẫn Tiệp dư điều tra thì chứng cứ đã

vô cùng xác thực. Người không gặp được Hoàng Thượng, nhưng mà lại có thể bắt đầu làm quen với những người ở Thận Hình Tư."

Thấy Lai Phúc không khách khí như vậy thì Tề phi còn gì không hiểu chứ. Trong cung này ai cũng biết Lai Phúc là người như thế nào, hẳn làm việc luôn để lại một con đường, không tới mức không có đường lui. Nay hẳn lại lớn mật trào phúng nàng như vậy...

"Ha ha ha..." Tề phi đột nhiên điên cuồng cười to, cười ngả nghiêng.

Mọi người đều không bị nàng ta dọa, chỉ lẳng lặng nhìn nàng ta.

Rất lâu sau, rốt cuộc Tề phi cũng cười đủ.

"Đức phi hại ha, kết quả cũng chỉ là vào Lãnh Cung, vậy mà ta lại phải vào Thận Hình Tư, quả nhiên là có đứa bé và không có đứa bé là khác nhau. Đức phi vốn là người đáng chết, vốn là người đáng chết."

Điên cuồng nói xong, thấy người khác không hề có phản ứng gì, không có lời nào có thể diễn tả hết bi ai của Tề phi lúc này.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...." Cho dù biết Hoàng Thượng sẽ không xuất hiện như Tề phi vẫn hô to, giống như hô như vậy thì Hoàng Thượng sẽ tha cho nàng ta nhưng tất cả cũng chỉ là mơ tưởng hão huyền mà thôi.

"Đi thôi, Tề phi nương nương." Lai Phúc thúc giục.

Tranh cãi ầm ĩ một trận nhưng cuối cùng cũng không được gì lại còn làm trò cười cho người khác.

Cuối cùng Tề phi cũng khôi phục lại dáng vẻ lúc trước.

Nhìn kỹ tấm cung của mình một lượt, nàng bi ai mở miệng: "Đi thôi."

Chuyến đi này, sợ là không trở về được nữa.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 167

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chính là đảo mắt đã qua thời gian một tháng, nếu như trong khoảng thời gian này có chuyện gì khiến mọi người sợ hết hồn hết vía, có lẽ chính là Tề phi chết rồi.

Cho dù ai cũng không nghĩ ra, Tề phi nhìn như dịu dàng đậm bạc cũng không tranh quyền đoạt lợi thế nhưng Thận Hình Tư tra hỏi thì nói ra nhiều việc ngấm ngầm xấu xa như vậy.

Trong này không chỉ có bao gồm sát hại Đức Phi, tính toán sát hại nhị hoàng tử, ý đồ mưu hại Thẩm quý phi, còn bao gồm rất nhiều tổn thương đối với những phi tần khác. Phàm là người trúng chiêu, chột hiều tại sao nhiều năm bản thân mình không có thai, trong một lúc tình cảm quần chúng trong cung này sôi nổi.

Chỉ là trừ một điểm này, người khác cũng đã nhìn ra quả thật Thận Hình Tư này không phải là chỗ đơn giản.

Dù kiên cường cỡ nào thì nơi đó chẳng qua đều là chuyện cười, chỉ cần người đi vào, cho dù là người như Tề phi đều sẽ cung khai tất cả mọi thứ mình làm.

Sau đó, cuối cùng hoàng thượng cũng nhớ tới tình cảm ngày trước, không tra hỏi nữa, một thước lụa trắng. Rốt cuộc thì giống với cái chết của Đức Phi.

Có lúc chính là như thế, nhân quả báo ứng, tuần hoàn chính xác.

Ai cũng khó nói được rốt cuộc là như thế nào, Đức Phi hại Tề phi, Tề phi báo thù nhưng bản thân cũng làm mất mạng.

Ngay cả hoàng thượng cũng là một tiếng thở dài, hưởng chi những nữ nhân khác trong cung.

Trừ lần đó ra, triều đình cũng hỗn loạn biết bao.

Gia tộc Đức Phi dĩ nhiên trợn mắt đối mặt với Tề gia của Tề phi, trở mặt hoàn toàn.

Gia tộc Đức Phi cho rằng Tề phi không chỉ có giết người, còn ý đồ mưu hại nhị hoàng tử, đây là kẻ ác cỡ nào. Mà Tề gia của Tề phi lại cho rằng không có nhân lấy đầu ra quả. Nếu như không phải lúc trước Đức Phi hành động ác độc, sao chuyện sẽ tiếp tục phát triển.

Hai nhà trở mặt, trong lòng Cảnh đế đều là vui khi việc thành.

Phụ thân Đức Phi tuy là Đế Sư của Cảnh đế nhưng mà tính cách vẫn đi liền đặc điểm gia tộc, Cảnh đế hy vọng nhà ông không rơi xuống.

Muốn nói vì sao Cảnh đế canh cánh trong lòng đối với mấy thế gia, cũng không phải bởi vì đơn thuần có thành kiến đối với thế gia, ngược lại, thật ra thì Cảnh đế trước là muốn ban trách nhiệm nặng nề đối với thế gia. Nhưng theo tình thế phát triển, hẳn hiểu được những thứ này chẳng qua đều là lời nói vô căn cứ.

Trong kinh thành này thế gia hiện hữu đều là thế gia vọng tộc trên trăm năm, cũng không hy vọng có thay đổi gì. Bọn họ ư, không phải quốc gia này cường thịnh như thế nào mà là vinh hoa phú quý của bản thân bọn họ duy trì như thế nào.

Hơn nữa có lẽ vì văn học Bát Cổ dư thừa, nhìn chuyện không thể nhanh chóng thức thời, tư tưởng dừng lại ở thế hệ trước. Không chỉ có như thế,

nếu như bọn họ chỉ khẳng khẳng hạn chế cũng thôi đi, mấu chốt là còn không ít người thân ở chức vị quan trọng, về tuyển chọn với phân công một vài quan viên cũng thích bồi dưỡng hệ chính, dùng người không khách quan.

Khiến những người có kiến giải, có tài học chân chính cũng không thể được phân công, ngược lại thì bọn họ cũng giống với loại người cổ hủ nắm quyền.

Có lẽ quốc sự đời hân sẽ không có chuyển biến xấu gì, nhưng cứ thế mãi thì tương lai như thế nào? Mặc cho bọn họ tiếp tục như thế thì quốc gia này sẽ "Bị bệnh".

Phụ hoàng thấy được khối u ác tính này nhưng đã không kịp loại trừ, vậy thì hân phải làm xong, không thể để khối u ác tính này lại cho con trai mình.

Dù là gia tộc Đức Phi hay gia tộc Tề phi đều là loại thế lực thế gia điển hình này, hai nhà trở mặt vô ích với người khác, lại là hết thầy muôn vàn tốt đẹp với hân.

Phó Cẩn Nghiên tra ra chân tướng, tất nhiên chọc cho Tề gia tức giận mà bản thân gia tộc Đức Phi lại yếu hơn Tề gia, tin chắc Phó gia biết làm thế nào, d!^Nd+n(#Q%*d@nc dù sao cũng đã đắc tội Tề gia không bằng giúp đỡ bên Đức Phi công kích Tề gia, chỉ cần Phó gia trợ giúp, Cảnh đế mỉm cười, có lẽ hai bên tổn hại đã là chắc chắn.

Bên Chu gia kia, công chúa giả cũng quậy đến long trời lở đất, chỉ đợi thu lưới.

Bước đầu tiên của hân chính là Đức Phi gia, Tề gia, Chu gia rơi đài.

Muốn nói cũng trừng trị Phó gia, Cảnh đế cũng không cho rằng như vậy, Phó tướng là người giỏi về tính toán, trong triều đình cũng thật lòng duy trì

hắn, mà Phó Cần Du nghĩ tương đương với chính kiến hắn, hắn cũng sẽ không chặt đứt cánh tay của chính mình.

Suy nghĩ một chút mọi người trong cung, trong khi quét sạch thế lực triều đình, hắn cũng sẽ quét sạch hậu cung này một chút xíu, tuyệt đối sẽ không để cho Nguyệt Nhi của hắn có một chút rắc rối.

Ánh mắt Cảnh đế lóe lóe.

Trước kia không có yêu, tất nhiên là hắn không có phát hiện, nhưng hôm nay nhìn lại Nguyệt Nhi, hắn lại có thể nhận thấy Nguyệt nhi có gì đó không đúng.

Nàng không có nói yêu mình như vậy, hoặc là nói thời gian lâu dài, ánh mắt nhìn hắn tuy là nhu tình mật ý lại vừa có vài tia phòng bị.

Tuy phòng bị này không thường gặp, lại cực nhanh liền trượt đi nhưng ngược lại hắn cũng bắt được.

Không hiểu vì sao nàng như thế lại dường như có thể hiểu vì sao nàng như vậy.

Nghĩ đến hành động ngày xưa của mình, Nguyệt Nhi lo lắng cũng là bình thường thôi.

Chính là tảng đá, thời gian dài cũng sẽ bị ủ nóng, huống chi là cô nương đơn thuần như Tiểu Nguyệt Nhi.

Những kẻ vật kia của nàng nhìn trong mắt hắn chỉ có thú vị nổi tiếp.

"Lai Hỉ."

"Nô tài." Lai Hỉ nhanh nhẹn vào cửa.

"Gần đây quý phi nương nương bận cái gì?"

"Hồi hoàng thượng, mấy ngày nữa chính là mấy Tiểu Chủ Tử tròn tuổi rồi. Quý phi nương nương đang bận việc này."

Cảnh đế nghe xong gật đầu, nha đầu này đúng là không chịu nghe lời đây, lúc trước hẳn đã bàn giao chuyện này cho phủ Nội Vụ rồi, nàng chỉ cần kiểm định là được. Hôm nay, tất cả mọi thứ đều xử lý thỏa đáng, không biết nàng còn bận rộn cái gì.

Lai Hi dường như là nhìn thấu ý chủ tử, lẩm mồm bồi thêm một câu: "Quý phi nương nương nói, ngày đó sẽ mở yến tiệc chiêu đãi không ít vương công đại thần, trong cung này nhiều người biết khó giữ bí mật, thực không thể làm được thiện mỹ."

Cảnh đế bật cười.

"Sợ rằng lần này là lần đầu tiên nàng chuẩn bị yến hội cỡ lớn, trong lòng thấp thỏm thôi."

Nhắc tới Nguyệt nha đầu ngược lại có mấy phần buồn cười, từ lần trước Gia Nhi bị thương, trong cung mọi người cũng hoài nghi thân phận Quả Nhi. Thật ra thì tất nhiên Tịch Nguyệt cũng hoài nghi nhưng người lại vẫn cứ dùng như thường, cũng không có một chút khác thường, cũng không hỏi nhiều.

Nhưng thời gian lâu dài, hình như có vài lời không tiện nói thẳng với hắn, chính là Quả Nhi bên cạnh nhắc tới.

Ngược lại nàng xem Quả Nhi trở thành cái loa rồi. Cũng không suy nghĩ một chút, nếu như Quả Nhi không bẩm báo chuyện này thì không phải uổng phí tâm tư này của nàng?

Mình cưng chiều nàng như vậy, ngược lại nàng không chịu tới nói trực tiếp, nhất định phải lượn quanh một vòng, thật là một tiểu nha đầu kỳ quái.

Mọi việc làm đến thiện mỹ? Có lẽ câu trước đó mới là trọng điểm đây.

Nàng đây là thay đổi biện pháp nhắc nhở hân.

Trong cung nhiều người phải chú ý an toàn thật tốt, dieendafnleequysddoon bây giờ con còn nhỏ, có thể không cần thận khấp nơi sao?

Cảnh đế cũng hiểu, hiện giờ mặc dù trong cung là một khối thùng sắt, nhưng hân nhất định không dám nói mình có thể làm đến không chê vào đâu được.

Cho nên, bọn họ vẫn cần nâng tinh thần lên mười hai vạn phần.

"Dặn dò xuống, an toàn trong cung này nhất định phải tăng cường thêm mấy phần. Không chỉ có như thế, cũng nhìn chăm chăm phi tần hậu cung hết mức, không được để cho các nàng gây sóng gió. Đúng rồi, Lệ tần vẫn đến chỗ Thái hậu mỗi ngày ư?"

Lai Hỉ trả lời: "Đúng vậy. Thái hậu nương nương không gặp nàng như thường lệ."

"Vậy Lục vương gia?"

"Lục vương gia cũng vào cung gặp Thái hậu mỗi ngày, có điều hai người cũng không chạm mặt, Lệ tần nương nương đều là sau khi Lục vương gia rời đi mới đi qua."

Cảnh đế cười lạnh một tiếng: "Tình lang tâm tâm niệm niệm như vậy thì lại thấy cũng không dám thấy mặt một lần sao?"

Chu Vũ Ngưng và Lục vương gia, làm sao Cảnh đế không biết được.

Lai Hỉ bên cạnh im lặng không lên tiếng, dù cho Lệ tần cũng không được cưng chiều nhưng luôn là hậu phi hoàng thượng.

Thân là hậu phi lại tâm tâm niệm niệm với Lục vương gia, làm sao hoàng thượng có thể thoải mái?

Nói không dễ nghe, đây không phải là nón xanh sao?

Tuy thân thể là sạch sẽ nhưng mà tâm hồn lại không phải.

Dĩ nhiên, Lai Hỉ chỉ là oán thầm lời này trong lòng thôi.

Trừ phi hăn chán sống rồi, bằng không tuyệt đối không dám nói hươu nói vượn.

"Lệ tần nương nương cũng là tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận."

"Tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận? Chu gia bọn họ dám đưa cô gái có đức dung kém cõi cỡ này đến trong cung, thật sự cho rằng trẫm là một người dễ chung sống? Chờ chuyện Chu gia hoàn thành, đưa công chúa giả đến Chu gia."

Mặt mày Lai Hỉ hất lên, lên tiếng: "Nô tài hiểu rồi."

Hăn là người mất đi bộ phận đàn ông, thật là không hiểu đối với thứ tình yêu này, dù không hiểu, rõ ràng công chúa Địch Ngõa này cũng không phải là người tuân thủ nữ tắc nhưng luôn có người mắc câu, theo xu hướng tham lam như thế.

Quả thật là kỳ quái!

Lai Hỉ không hiểu, thậm chí Lai Phúc cũng không hiểu, nhưng Cảnh đế lại hiểu được.

Một cô gái dung mạo như vậy, có thể vì hăn làm rất nhiều.

Công chúa Địch Ngõa gì đó, nếu là công chúa Địch Ngõa thật, sao có thể như thế?

Cảnh đế thoáng nâng lên nụ cười lạnh.

Không ai biết, công chúa Địch Ngôã này cũng đã mất bởi vì bệnh thương hàn trên đường tới Nam Thấm.

Khi đó lập tức vào kinh, nếu tuyên bố việc này ra ngoài, luôn luôn có rất nhiều rắc rối.

Tốt, hần cũng chỉ trong nháy mắt đã nghĩ ra chủ ý này.

Tóm lại La Lệ Toa này đã tới Nam Thấm, Địch Ngôã là tuyệt đối sẽ không quản nhiều, vậy cũng không bằng lợi dụng cái gọi là thân phận công chúa này làm thêm gì đó.

Như vậy ngược lại vô cùng tốt.

Đầu tiên chính là tách Lục vương gia với Chu gia.

Lục vương gia thích mẫu thân Thấm Tịch Nguyệt, trang@ddlqđ@bubble editor nhưng dù như thế, lại quả thực là có thâm tình đối với Lục vương phi đã qua đời, vậy đúng là khiến Chu gia theo sát đằng sau hần ta.

Cho dù không thành được chuyện lớn, nhưng trong triều đình luôn có một nhóm nhỏ thế lực đối chọi gay gắt với mình, cũng khiến hần không thích.

Dùng La Lệ Toa giả được việc, quả thật có ích.

Xem ra, một cô gái xinh đẹp có thể có chỗ sử dụng, hơn nhiều lắm.

Mà La Lệ Toa giả chính là một người trong ám vệ, nàng sở trường quen sử dụng thủ đoạn như vậy, Cảnh đế tin tưởng tất cả đều sẽ vô cùng tốt.

Bước kế tiếp, chính là Chu gia diệt vong.

Cảnh đế cười thoải mái, các con ngoan của trẫm, yến tiệc tròn tuổi này, phụ hoàng sẽ tặng các con một vở kịch lớn thú vị.

Nghĩ đến không kịp các người, cho dù là toàn bộ nhà cao cửa rộng hiển quý Kinh Thành này, sau hôm đó cũng sẽ có thêm một đề tài nói chuyện thú vị đây!

Trong ngày thường ra về đạo mạo, ngược lại muốn để cho các người thử xem mùi vị Thân Bại Danh Liệt.

Nhìn dáng vẻ Cảnh đế mặt mày hớn hở, Lai Hỉ bên cạnh run lên một chút.

Chủ tử cười thành như vậy nhất định là có người sắp xui xẻo.

Cũng không biết, cuối cùng xui xẻo là người nào.

"Lai Hỉ, thông báo Thẩm quý phi, tối nay trẫm sẽ dùng bữa tối ở Khánh An cung, để cho nàng chuẩn bị tốt."

Trải qua suy đoán một hồi, tâm tình Cảnh đế cực tốt.

Sau đó chính là định đi qua trao đổi với ái phi tốt của hần.

Thêm một chuyện thú vị có thể khiến Nguyệt nhi có tâm lý chuẩn bị. Nếu không nàng còn có thể cho rằng mình cố tình làm hư tiệc tròn tuổi của mấy Tiểu Bất Điểm!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 168

Editor: Anh Thơ.

Tịch Nguyệt biết được Cảnh Đế muốn làm gì đó vào ngày mừng một tuổi của mấy đứa bé thì lo lắng không biết làm như vậy có gì không tốt hay không nhưng mà nàng luôn luôn không thể phản kháng Cảnh Đế. Thấy đáng vẻ rồi rằm của nàng, Cảnh Đế luôn miệng cam đoan rằng đó chỉ là một vở kịch hay mà thôi, nhất định sẽ không có ảnh hưởng gì cho nên nàng đành phải đồng ý.

Tuy Tịch Nguyệt chưa từng nuôi con trước đây nhưng theo những lão ma ma nói thì mấy đứa bé tuy là tam bào thai, lúc sinh thì hơi nhỏ gầy nhưng lại rất khỏe mạnh, hiện tại cũng không khác gì những đứa trẻ bình thường.

Không chỉ vậy, Tiểu Tứ Nhi đã có thể gọi 'nương' một cách đơn giản rồi.

Tiểu Kiều Kiều và Tiểu Ngũ Nhi thì chưa gọi được. Mỗi lần thấy Tiểu Tứ Nhi ê a 'lương.... lương(*)' nhào vào lòng Tịch Nguyệt thì hai tiểu gia hỏa kia cũng vẫn rất tức giận!

(*)Từ này vốn là 'nương' nghĩa là mẹ cơ mà Tứ Nhi của chúng ta nói ngọng thành 'lương':)))

Tiểu Kiều Kiều nổi trội nhất, khuôn miệng nhỏ nhắn ê ê a a, tuy không nắm được trọng điểm nhưng lại cực kỳ có khí thế.

Dường như càng không nói được thì nàng lại càng thấy đệ đệ của mình không vừa mắt, tiến lên lôi kéo Tiểu Tứ Nhi.

Chủ tới mấy người Thẩm Tịch Nguyệt thấy vậy thì đều cười đến ngã ngửa.

Nhưng mà Tiểu Kiều Kiều lại không rõ nguyên do, nàng không hiểu, Tiểu Tứ Nhi cũng không hiểu. Thậm chí cậu còn không cảm nhận được tỷ tỷ đang ghen tị, cho rằng tỷ tỷ đang chơi đùa với mình. Cậu vỗ vỗ tay, thỉnh thoảng thốt ra mấy từ 'lương....lương' khiến cho Tiểu Kiều Kiều càng điên cuồng hơn.

"Được rồi, Kiều Kiều sao lại như vậy, không được bắt nạt đệ đệ..."

Theo nàng thấy thì mấy đứa bé hoạt bát chơi cùng với nhau cũng có chỗ tốt nhưng mà cái gì cũng phải có mức độ.

Cái mộng nhỏ của Kiều Kiều quay một vòng, không nhìn Tịch Nguyệt, giống như đang tức giận.

"Quý phi nương nương...." Tiếng hô to vang lên.

Tịch Nguyệt biết đó là hai vị tiểu hoàng tử.

Lúc trước nàng đã thương lượng với Hoàng Thượng rồi, Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia đương nhiên không thể ở suốt trong Khánh An Cung nhưng mà thân thể Thái Hậu không tốt, Tuệ Từ Cung luôn có kẻ đến người đi. Cho dù cung nữ có chăm sóc cẩn thận như thế nào thì cũng không bằng người trong nhà.

Hiện tại tình trạng thân thể của Thái Hậu quả thực không thích hợp để chăm sóc hai cậu bé, vừa vặn quan hệ của chúng với Tịch Nguyệt không tồi lại cực kỳ thích đệ đệ muội muội cho nên có thể ở lại Khánh An Cung.

Nhưng mà Tịch Nguyệt cũng biết nếu như ở lâu dài thì không thể nào.

Cho dù có là con trai ruột của nàng thì lớn tuổi như Nghiêm Vũ thì cũng không thể nào ở lại trong cung này.

"Kiều Kiều hôm nay có ngoan không?" Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia vội vàng đến nội thất rửa mặt chải đầu một chút sau đó đến chơi đùa với mấy đứa bé.

Dường như Tiểu Kiều Kiều buồn bực vì không thể nói chuyện lại giận lây sang đệ đệ, hiện tại thấy ca ca yêu thương mình nhất đến thì quơ nắm tay nhỏ, ê a cáo trạng.

Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia đều nghe rất nghiêm túc, Nghiêm Vũ nhú mày, quả thực giống hệt như phụ hoàng của cậu, thỉnh thoảng còn gật đầu giống như thực sự nghe hiểu lời Kiều Kiều nói.

Rất lâu sau. Nghiêm Vũ mờ mịt quay đầu nhìn Tịch Nguyệt: "Quý phi nương nương, hình như Kiều Kiều không vui nha."

Tịch Nguyệt thấy đáng vẻ mờ mịt đó của cậu thì bật cười.

Lại còn làm ra đáng vẻ như nghe hiểu vậy, quả nhiên vẫn là đứa bé.

"Nàng sao? Tự mình không nói được nên giận chó đánh mèo sao đệ đệ."

Từ khi Tiểu Tứ Nhi biết gọi nương, tuy là đầu lưỡi nhỏ nói không rõ ràng nhưng vẫn khiến cho Tịch Nguyệt vô cùng cảm động, mỗi khi cậu bé gọi thì Tịch Nguyệt liền muốn bế cậu lên, dỗ dành, gọi cậu là tâm can bảo bối. Tuy Kiều Kiều chỉ mới là đứa bé một tuổi nhưng cũng biết ghen tị.

Nghiêm Vũ nghe thấy lời đó thì nhú nhú mày, gật đầu, bế Tiểu Kiều Kiều ngồi lên chân mình.

"Kiều Kiều phải ngoan. Không được bắt nạt đệ đệ, tuy rằng đệ đệ rất ngốc nhưng mà Kiều Kiều của chúng ta không được bắt nạt người khác.

Kiều Kiêu là tỷ tỷ, phải bảo vệ đệ đệ. Ca ca cũng bảo vệ Kiêu Kiêu, có đúng không?"

Kiều Kiêu ngồi trên đùi của cậu bé cũng vẫn nghịch ngợm, kéo quần áo của cậu, ê a quẹt nước miếng lên người cậu.

Vốn cho rằng chỉ có Tiểu Tứ Nhi có thói quen quẹt nước miếng lên người người thân, hiện tại xem ta Tiểu Kiêu Kiêu cũng không chịu thua kém.

"Kiêu Kiêu ngoan. Nghe đại ca nói."

Khẽ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiêu Kiêu, tiểu Vũ Nhi nghiêm trang nói: "Kiêu Kiêu ngoan, không cẩu kinh có được không? Bất luận Kiêu Kiêu muốn cái gì thì ca ca đều sẽ lấy cho muội nhưng mà loại chuyện như biết nói này thì chúng ta vẫn phải tự mình cố gắng nha, làm sao có thể vì vậy mà giận đệ đệ chứ? Tiểu Tứ Nhi ngốc như vậy, chúng ta không giận hờn có được không?"

Tịch Nguyệt yên lặng nhìn thoáng qua cậu con trai của mình đang ở một bên tự vui đùa đến quên trời đất, lại nhìn hai huynh muội nghiêm trang ở bên kia, yên lặng cúi đầu.

Tiểu Kiêu Kiêu cũng là một đứa bé tinh ranh, không biết là có nghe hiểu hay không mà ê ê a a ôm ca ca của mình, phát ra những âm thanh ưm ưm, như vậy xem lại rất giống như là nghe hiểu được.

Thấy mấy đứa bé ở chúng với nhau rất tốt, trong lòng Tịch Nguyệt cảm thấy an ủi.

Tuy rằng năm đó nàng còn nhỏ tuổi cũng không chú ý đến sóng gió tranh đoạt lúc trước nhưng mỗi khi nghe người khác nói băng quơ vài câu thì cũng hiểu rằng năm đó đương nhiên là vô cùng thảm thiết. Lại nhìn tính

cách của Cảnh Đế và Lục Vương gia ít nhiều đều có vấn đề thì sao lại không hiểu được chứ?

Mấy đứa bé có thể sống tốt mới là niềm an ủi lớn nhất của nàng.

Làm một người mẹ, nàng hy vọng con của mình cuối cùng có thể bước lên ngôi vị Hoàng đế, đi lên địa vị hiển hách nhất kia.

Nói rằng chỉ cần con của mình cả đời giàu sang là đủ không phải là tính cách của Thẩm Tịch Nguyệt.

Theo kinh nghiệm nhiều năm như vậy của nàng thì chỉ có đi lên địa vị cao thì mới có quyền nói chuyện.

Vũ Nhi và Gia Nhi đều là đứa trẻ ngoan, nàng rất thích hai đứa bé nhưng Vũ Nhi cũng chính là con trai của Hoàng Hậu....

Nhưng có rất nhiều chuyện không thể thay đổi theo ý muốn của nàng. Cảnh Kế cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên là hiểu được ai làm Hoàng đế là tốt nhất, cho nên hiện tại, điều duy nhất nàng có thể làm chỉ là hy vọng huynh đệ bọn họ có thể ở chung thật tốt.

Không còn ai có thể hại đến chúng.

Tuy rằng Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia không phải con ruột của nàng, cho dù bọn họ chỉ gọi nàng là Thẩm Quý phi nhưng mà trong lòng nàng, chúng cũng không hề kém con trai ruột của mình.

Miên man suy nghĩ thông suốt, Tịch Nguyệt cảm thấy mình thật rối rắm, lúc thì muốn thế này, lúc thì muốn thế kia, quả đúng là không biết đủ.

Mấy đứa bé còn nhỏ, nàng đang suy nghĩ cái gì chứ?

Chăm sóc bọn chúng thật tốt, để cho bọn chúng bình an, vui vui vẻ vẻ lớn lên, như vậy không phải là rất tốt sao?

Thu hồi tâm tư của mình, Tịch Nguyệt khôi phục lại nụ cười trên môi.

Yến tiệc đầy tuổi đảo mắt đã đến, do đủ loại chuyện làm trì hoãn nên lúc trước tầm ba ngày hay đầy tháng gì đó đều làm rất đơn giản, không hề giống như hôm nay.

Hiện tại bất luận là trên triều hay là hậu cung thì đều đã an phân hơn rất nhiều, trong lòng Cảnh Đế vui vẻ lại càng muốn đem những điều tốt nhất cho các bảo bối của mình.

Nhưng mà vì là đầu mùa xuân cho nên thời tiết vẫn rất lạnh, Tịch Nguyệt không muốn ôm mấy đứa bé ra ngoài quá sớm. Ngược lại, những phu nhân giàu có thì đã tiến cung từ sáng sớm, đến các cung thỉnh an sau đó cũng đến chỗ vài người có quan hệ tốt để tán gẫu, dù sao cơ hội như vậy cũng không có nhiều.

Kiếp trước, vì không được sủng ái nên cho dù là những yến tiệc khá lớn như vậy thì cũng không có người tới gặp Tịch Nguyệt nhưng mà hôm nay là ngược lại, vô cùng nhộn nhịp. Đây là điều đương nhiên, Tịch Nguyệt là Quý phi, hiện tại lại là sinh thần một tuổi của mấy bảo bối của nàng, bất luận là người nào thì cũng đều phải vội vàng tới thỉnh an nàng.

Ngoại trừ ý muốn lấy lòng thì rất nhiều người cũng nghĩ có thể nhìn Thẩm Quý phi một cái.

Ngày trước có một vài cơ hội có thể gặp nhưng mà đều ở rất xa, ngược lại có một cảm giác không chân thực, không hề giống như lần này.

Ngoài cung có không ít lời đồn về Thẩm Quý phi. Lúc đầu Thẩm Quý phi được sủng ái, người người đều nói nàng cùng lắm chỉ là một mỹ nhân vô dụng. Nhưng mà theo phân vị của nàng từ từ tăng lên thì lại có chút khác biệt.

Có đôi khi, con người là không thể không tin vào số mệnh. Chỉ nói đến chuyện sinh đứa bé này, người ta vừa sinh đã là sinh ba, đừng nói ở trong hoàng gia, ngay cả ở nhà người dân bình thường thì cũng là một chuyện đại hỷ.

Quý phi trong cung đương nhiên là đôi tượng khiến cho bọn họ phải ngưỡng vọng. Có thể gặp một lần, học hỏi một hai phần, có lẽ mình cũng sẽ khác trước kia.

Hôm nay Thẩm Quý phi mặc váy gấm màu đỏ thắm làm nổi bật dáng người linh lung quyến rũ. Trên váy gấm đỏ thắm là đai lưng rộng xanh biếc quần quanh vòng eo nhỏ không đầy một vòng tay. Xanh đỏ đan xen nhưng mà lại không hề dung tục, ngược lại khiến cho người ta có cảm giác như lửa vậy.

Lại nhìn gương mặt mềm mại của nàng, trang điểm nhẹ nhàng lại càng nổi bật lên vẻ chói mắt. Mày liễu cong cong, môi anh đào khẽ mở.

Vốn đã nghĩ rằng nàng rất xinh đẹp nhưng trong đầu có tưởng tượng thế nào thì cũng không bằng ngày hôm nay thấy được.

Nam Thẩm Quốc thiên về yêu thích vẻ đẹp tinh tế khéo léo nhưng Thẩm Quý phi lại không như vậy, nếu như để cho mọi người miêu tả thì nàng càng giống một đóa hoa phú quý ở nhân gian hơn.

Mấy đại cung nữ tiến lên rót trà cho các vị phu nhân tới bái kiến Thẩm Tịch Nguyệt xong thì đều đứng mực đứng ở một bên.

Những phu nhân mà phu quân có chức vị và phẩm cấp nhỏ thì chỉ bái kiến một chút rồi rời đi, những người lưu lại đều là gia quyến của những người nổi bật ở trên triều. Đương nhiên, trong đó cũng có cả phu nhân Phó tướng và Công chúa của Địch Ngỗa.

Nếu như nói đến Chu đại nhân này thì quả thực là chức vị không cao nhưng bản thân thân phận của Công chúa Dịch Ngõa đã rất chói mắt rồi.

Phó phu nhân còn chưa đi gặp con gái của mình thì đã bị một câu 'dâng trà' của Tịch Nguyệt giữ lại.

Đương nhiên với thân phận của bà thì không dám cự tuyệt Quý phi nhưng trong lòng thì khó tránh khỏi tức giận.

Con gái của mình bị đè ép dưới chân kẻ khác, mỗi khi viết thư về nhà đều cực kỳ buồn bã, bà làm mẫu thân sao có thể không đau lòng chứ?

Bà vốn đã mất đi một đứa con gái, đứa con lại này là người bà đặt trong tim mà thương yêu.

Thấy bà có chút đứng ngồi không yên, Tịch Nguyệt nhấp trà mỉm cười: "Hẳn là Phó phu nhân rất nhớ Huệ phi, không biết hôm nay tiến cung có đi thăm muội muội hay không?"

Tuy tuổi của nàng nhỏ hơn Phó Cần Dao nhưng phân vị lại cao hơn, Thẩm Tịch Nguyệt không hề khách khí mà gọi Phó Cần Dao là muội muội.

Phó phu nhân miễn cưỡng nở nụ cười: "Thần phụ vừa tiến cung là đã đến Tuệ Từ Cung và Khánh An Cung của nương nương, còn chưa đi qua chỗ của Huệ phi nương nương."

"Ta nghe nói Phó phu nhân là biểu muội của Thái Hậu!" Công chúa Dịch Ngõa ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn Phó phu nhân, cười nói chen vào.

Quả thực đúng là biểu tỷ muội nhưng mà quan hệ lại vô cùng xấu.

Những phu nhân khác biết chuyện này đều cúi đầu hoặc là nhấp trà, không muốn tham gia vào những chuyện như vậy.

Biểu tình của Phó phu nhân cứng đờ, lộ ra nụ cười gượng gạo: "Đúng vậy. Nhưng mà tuy là họ hàng nhưng xét ra thì cũng rất xa."

Phó phu nhân cũng không phải người thông minh, từ trên mặt cũng có thể nhìn ra tia xấu hổ, trong nội tâm đang mắng nhiếc công chúa đệ quốc này thế nào thì không cần phải nói cũng biết.

"À, có thể nhìn ra được." Công chúa Địch Ngõa gật đầu.

Lời nói này lại càng khiến cho người ta không vui.

Có thể nhìn ra cái gì? Nhìn ra Thái Hậu không thích Phó phu nhân?

Các vị phu nhân ở đây đều cảm thấy miệng của công chúa Địch Ngõa này đúng là không biết chừng mực, nhưng mà cũng vẫn vui vẻ xem kịch hay.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Editor: Anh Thơ

Người ngoài không nói nhưng không có nghĩa là người trong nhà không nói.

"Công chúa không phải người Nam Thấm đương nhiên không hiểu, nữ tử nước chúng ta phần lớn đều ở trong nhà, không hề bước chân ra khỏi cửa. Không nói biểu tở muội, ngay cả thân tở muội thì phần lớn cũng đều có việc học tập của mình, không hề ra khỏi cửa." Nhạc Phong đi theo bà bà của mình ngồi ở một bên mở miệng nói, rõ ràng là bảo vệ bà bà của mình.

Phó phu nhân kéo tay Nhạc Phong lại

Công chúa Địch Ngõa cười, nhìn về phía Nhạc Phong: "Vậ Phó thiếu phu nhân cũng không phải là nữ tử Nam Thấm điển hình rồi."

Nhạc Phong cũng không để ý: "Đó là đương nhiên. Ta từ nhỏ đã được coi như nam tử mà nuôi lớn, nếu nói ra thì lấy tiêu chuẩn của nam tử để nhìn ta lại càng thích hợp hơn! Ngược lại, nói đến Địch Ngõa, trước kia gia đình ta cũng thông thương với Địch Ngõa. Dân phong của Địch Ngõa lớn mật, nữ tử đều có thể xuất đầu lộ diện, đúng là khiến cho những người như ta nhìn đến ngây ngốc. Nhưng mà dù vậy cũng ít thấy người có tính cách như Công chúa."

"Không phải bản cung oán giận biểu tở nhưng mà lúc trước người đến Địch Ngõa thì nói rất hay rằng trở về sẽ nói một chút về phong thổ nơi đó với ta. Nhưng mà ta lại thấy người trở về đã vội vàng lập gia đình nha! Vừa

lập gia đình, lại càng không thấy người tiến cung rồi." Tịch Nguyệt chuyển đề tài.

Công chúa Địch Ngõa này đúng là đến từ dị quốc, ngồi một lúc ở chỗ của Tịch Nguyệt mà đã đắc tội với vô số người, không chỉ Phó phu nhân mà những người khác cũng vậy. Luôn chọn lấy khuyết điểm của người ta mà nói, nhưng mà nàng lại giống như thật sự không thấy việc đó nghiêm trọng lại càng khiến cho người ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Tịch Nguyệt cười nhấp môi xem kịch hay, cũng không nói nhiều. Chuyện này không có liên quan gì với nàng, nhưng mà nếu như nàng không nói thì có rất nhiều chuyện cũng không thể hiểu hết.

Những phu nhân này phần lớn đều là người Nam Thấm, nếu như là tụ hội bình thường thì hẳn là không hòa hợp nhưng bất luận thế nào thì đây cũng là Khánh An Cung của Thấm Quý phi, chỉ có thể nuốt máu vào trong.

Bản thân mình cũng rồi rắm, không nên nhiều lời.

Chung quy cũng có người không chịu được nữa, kiếm cớ rời đi.

Không lâu sau thì những người này cũng tốp năm tốp ba rời đi. Công chúa Địch Ngõa không thèm để ý, thấy mọi người đều rời đi thì cũng cười cáo từ.

Nhạc Phong rời đi cùng với Phó phu nhân.

Nhìn bóng dáng hai người đó, Tịch Nguyệt mỉm cười.

Xem ra Phó phu nhân đối xử với Nhạc Phong cũng không tồi.

Nhạc Phong là vì nàng cho nên mới gả vào Phó gia, nàng ấy có thể sống tốt thì nàng mới yên tâm."

"Phó phu nhân đối xử với biểu tiểu thư không tồi." Mọi người đều có thể nhìn ra được.

"Biểu tỷ là người thông minh, tuy rằng trước kia tùy tiện nhưng nên làm chuyện gì vào lúc nào thì nàng vô cùng rõ ràng. Người cho rằng việc làm ăn của Nhạc gia phát triển lớn như vậy là nhờ may mắn sao?"

Vừa rồi Tịch Nguyệt mới suy nghĩ ra điểm này.

Nhạc Phong vốn không phải là một bé gái không hiểu chuyện.

Quả thực là nàng suy nghĩ nhiều.

"Biểu tiểu thư sống tốt thì chủ tử càng vui vẻ." Cẩm Tâm cười nói.

Tịch Nguyệt gật đầu, đương nhiên là như vậy.

Đào Nhi vén rèm bước vào: "Chủ tử, bên ngoài đều đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta lúc nào cũng có thể qua đó."

Tịch Nguyệt gật đầu, hỏi: "Hoàng Thượng đâu?"

"Hoàng Thượng đang ở Tuyên Minh Điện."

Chỉnh lại y phục một chút, Tịch Nguyệt mỉm cười nói: "Chu ma ma, đi qua bế mấy đứa bé ra ngoài đi."

Mấy đứa bé đều mặc toàn thân đỏ rực, Tịch Nguyệt vui mừng hôn lên má chúng một cái.

Tiểu Kiều Kiều ê a mồn nhào lên người Tịch Nguyệt.

"Không được nha...!" Tịch Nguyệt đẩy nàng.

"Hiện tại ngoan ngoãn để Chu ma ma bế, nghe lời...! Buổi tối về rồi mẫu thân sẽ bế con nha..., hiện giờ thì không được."

Kiều Kiêu ê a phản đối nhưng mà dường như cũng cảm nhận được sự cự tuyệt của mẫu thân, dù không muốn nhưng thấy mẫu thân như vậy thì cũng ngoan ngoãn làm tổ trong lòng Chu ma ma.

Theo lý thì những yến hội như vậy đều được tổ chức ở Ngự Hoa Viên nhưng vì đầu mùa xuân thời tiết quá lạnh, Tịch Nguyệt không nỡ để mấy đứa bé chịu lạnh. Hơn nữa sắp xếp tất cả mọi người ở bên ngoài cũng có nhiều điều bất tiện, sau khi thương lượng với Thái Hậu xong thì quyết định sẽ tổ chức yến hội ở bên trong.

Nhưng mà nàng cũng vẫn sắp xếp một sân khấu kịch ở Ngự Hoa Viên vào buổi chiều, những người tiến cung sớm lại tính xem kịch thì có thể qua đó giết thời gian. Như vậy cũng không tồi!

"Thẩm Quý phi đến..." Tiểu thái giám lớn tiếng thông báo.

Mọi người hầu như đều đã an vị, Tịch Nguyệt toàn thân đỏ thắm vô cùng hợp với mấy đứa bé.

"Thần phụ tham kiến Quý phi nương nương..."

"Nhanh đứng lên đi."

Tịch Nguyệt nhìn quanh, ngoài nhân vật lớn như Cảnh Đế và Thái Hậu thì tất cả những người khác đều đã đến.

Mấy đứa bé nhìn thấy nhiều người như vậy nhưng cũng không hề luống cuống, Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Kiêu Kiêu đều nhanh chóng vui vẻ quơ tay chỉ có Tiểu Ngũ Nhi tựa vào người một vị ma ma giống như đang ngủ.

Hôm nay Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia không đi theo bên người Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt biết Cảnh Đế đã sớm gọi hai đứa bé đến Tuyên Minh Điện rồi, có lẽ là sẽ cùng đến với Hoàng Thượng.

Không ít người đều qua hàn huyên với Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt cười đáp lại nhưng mà tuy là cười nhưng ít nhiều có chút lạnh nhạt lễ độ.

Người khác thấy dáng vẻ tiến lùi có chừng mực của nàng thì lại cảm thấy những lời đồn bên ngoài đúng là không thể tin.

Ngày xưa tất cả mọi người đều nói Thẩm Quý phi chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng mà hôm nay nhìn lại, nào phải như vậy.

"Hoàng Thượng giá lâm, Thái Hậu giá lâm...."

Mọi người hàn huyên một chút thì liền nghe thấy tiếng thông báo Cảnh Đế đã đến. Cảnh Đế đỡ Thái Hậu, bên cạnh Thái Hậu là hai vị tiểu hoàng tử. Quả là vui vẻ hòa thuận.

Bảo mọi người đứng dậy, Cảnh Đế đi qua vỗ tay một cái, chỉ thấy Tiểu Kiều Kiều lập tức vương tay về phía Cảnh Đế.

Ôm chặt con gái bảo bối của mình trong lòng, Cảnh Đế mở miệng: "Ngày đó trẫm đã nói rằng hôm nay sẽ ban thưởng tên cho mấy đứa bé. Có lẽ là vì quá coi trọng cho nên suy nghĩ rất lâu cũng không thể quyết định, gần đây lại bận rộn, được hai đứa bé Vũ Nhi và Gia Nhi nhắc nhở thì trẫm mới định ra được tên."

Lời này của Cảnh Đế nói vô cùng nghệ thuật, vừa biểu hiện rằng hắn vô cùng coi trọng ba đứa bé, vừa khiến cho người ngoài biết tầm ảnh hưởng của Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia đối với hắn.

"Tứ hoàng tử ban thưởng tên Nghiêm Chiêu. Chiêu, như nhật nguyệt quang minh! Ngũ hoàng tử ban thưởng tên Nghiêm Cẩn. Cẩn, như mỹ ngọc. Tiểu công chúa ban thưởng tên Tử Di, lập tức tấn phong là Chiêu Dương Công chúa."(*)

(*)Tên của mấy đứa bé: Chiêu có nghĩa là sáng lạn, Cẩn có nghĩa là ngọc quý

Cảnh Đế vừa nói ra đã khiến cho mọi người xôn xao nhưng mà giọng nói ca ngời cũng liên tiếp vang lên.

Khi trước nghe nói Cảnh Đế thiên vị tiểu công chúa, hiện tại xem ra đúng là như vậy. Ngay cả Đại hoàng tử Nghiêm Vũ cũng chưa có phong hào vậy mà một tiểu công chúa lại được phong là Chiêu Dương công chúa.

Dưới sự sắp xếp của Lai Hỷ, những đồ vật cho lễ chọn đồ vật đoán tương lai nhanh chóng được đem lên.

Mấy thứ này đều là do Cảnh Đế chuẩn bị, Tịch Nguyệt nhìn thấy có sách có kiếm, ngọc bội, vàng, còn có các loại đồ vật khác như bút lông....

Vì là ba đứa bé cùng nhau chọn cho nên nơi đặt đồ vật rất lớn.

Tịch Nguyệt liếc mắt một cái, nơi này là nàng chọn, xung quanh cũng là nàng sắp xếp, đương nhiên là tốt nhất cho mấy đứa bé.

Ba đứa bé đều được đặt xuống.

"Ô.. a.." Tiểu Kiều Kiều trầm thấp kêu ra tiếng.

Tịch Nguyệt vỗ tay với cô bé: "Bảo bối, ngoan! Bắt lấy một vật đi."

Kiều Kiều thấy mẫu thân không chịu ôm mình thì bắt đầu tức giận.

Từ lúc vừa rồi vẫn không được như ý nguyện, thật không dễ dàng mới được phụ hoàng ôm một lát, giờ lại bị đặt xuống.

Nàng ô ô a a vỗ mặt đất dường như vô cùng oán giận.

Tiểu Tứ nhi và Tiểu Ngũ nhi lại không giống nàng nhưng mà thấy tỷ tỷ tức giận như vậy thì cho rằng nàng đang đùa, cũng vui vẻ quay lại."

"Lương.. lương..."

Khi ở bên cạnh mất đứa bé Tịch Nguyệt thường tự xưng là mẫu thân, mỗi lần tiểu tứ như đều muốn gọi mẹ nhưng lại đều gọi thành 'lương'. Như vậy lại khiến cho người ta tưởng là gọi 'nường nường' (Là nường nường trong Quý phi nường nường nhé)

Đương nhiên, đây là cách nghĩ của Tịch Nguyệt.

"Tứ hoàng tử đúng là thông tuệ, sớm như vậy đã có thể nói chuyện, nhìn hẳn gọi nường nường này, đúng là rất trôi chảy!" Một vị phu nhân cười nịnh nọt.

Đáng tiếc, vượt mông ngựa cuối cùng thành vượt nhằm vó ngựa.

Sắc mặt Tịch Nguyệt hơi thay đổi nhưng mà lập tức khôi phục bình thường, cũng không có gì đặc biệt.

Trong lòng của Tịch Nguyệt thì đang thầm tức giận vị phu nhân này. Ngày trước Tiểu Tứ nhi nói đều được nàng cho là đang gọi mẹ, hiện tại người khác nói như vậy, nàng có thể vui vẻ sao!

Thực ra trong lòng mọi người đều cho rằng tiểu chủ tử gọi là nường nường. Dù sao bọn họ mỗi ngày đều gọi chủ tử là nường nường, tiểu chủ tử thông minh, đương nhiên là có thể học được. Nhưng mà nường nường cố chấp cho rằng tiểu chủ tử là đang gọi mẹ.

Bọn họ làm kẻ dưới, đương nhiên là khó nói.

Cảnh Đế ở một bên mím môi cười.

Vì chuyện này, không ít lần Tịch Nguyệt khoe khoang trước mặt hăn, cho rằng trong lòng Tiểu Tứ Nhi thì nàng mới là quan trọng nhất.

Hăn cũng không tiện vạch trần nàng.

Hiện tại thấy dáng vẻ kinh ngạc của nàng, hăn cảm thấy vô cùng khôi hài.

Lại nhìn mấy đứa bé. Tiểu Tứ Nhi là người hoạt bát, thấy nhiều đồ như vậy, nhiều người như vậy đương nhiên là bắt đầu vui vẻ ê ê a a. Lúc thì bắt cái này, lúc thì nắm cái kia, vui vẻ bò xoay vòng vòng.

"Tiểu Tứ Nhi, ngoan ngoãn bắt một cái đi."

Tiểu Tứ Nhi hoàn toàn không hiểu.

Lại nhìn Tiểu Ngũ Nhi, cậu bé ngoan ngoãn ngồi ở đó nhìn ca ca và tỷ tỷ.

Ba đứa bé, không có một ai ngoan ngoãn chọn đồ vật.

Tịch Nguyệt yên lặng nhìn Cảnh Đế, hy vọng hăn có thể nghĩ cách gì đó.

Ngược lại, Cảnh Đế lại lơ đãng, trẻ con mà thôi, bé như vậy, do dự một chút rồi cuối cùng cũng sẽ chọn thôi.

Nhưng mà nụ cười của hăn cũng chỉ duy trì được một lúc, lại nhìn mấy đứa bé.

Tiểu Kiều Kiều không hề do dự ném một cây bút lông xuống đất. Thấy mọi người giật mình thì nàng lại không mất hứng như trước, trái lại, bắt đầu vui vẻ. Định ném cả cây kiếm bên cạnh xuống đất nhưng mà làm thế nào cũng không nhấc lên được. Nha đầu kia cũng không nổi giận, giơ chân một cái liền đá thanh kiếm ở bên cạnh mình đi.

Tịch Nguyệt im lặng, đứa bé này, thói quen đúng là không tốt.

Đá một cái, không bay đi, cái mông nhỏ lại xê dịch, lại đá, tiếp tục xê dịch, tiếp tục đá.

Tiểu cô nương vui vẻ, vỗ tay tiếp tục chơi đùa.

Mắt thấy thanh kiếm sắp rơi xuống đất, Tiểu Tứ Nhi đặt mông ngồi trên thân kiếm nhìn tỷ tỷ của mình, ê ê a a.

Tiểu Kiều Kiều không quan tâm, đưa tay kéo đệ đệ của mình, không chịu buông tha cho việc đá đồ vật xuống đất.

Tiểu Tứ Nhi quơ tay liên tục ê a, rất lâu, có lẽ hai đứa bé đạt được hiệp nghị gì đó. Rốt cuộc Tiểu Kiều Kiều cũng không đá đồ vật nữa. Tiểu Tứ Nhi cũng dịch chuyển mông nhỏ. Mất sức chín trâu hai hổ mới ôm được thanh kiếm vào lòng, động tác này khiến cho cậu bé đổ mồ hôi đầy đầu, nhưng mà dù vậy thì cậu cũng vô cùng vui vẻ.

Khẽ kêu mấy tiếng, lại nhìn về phía Tịch Nguyệt gọi: "Nương...."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 170

"Nương ——" Tiểu Tứ nhi lộ ra chỉ có thêm sáu cái răng nhỏ.

Lại "Ô a" một tiếng, tổn công lại muốn đưa kiếm này cho Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt thấy bé chọn kiếm, cũng vui mừng.

Thật ra thì dù đứa bé bắt cái gì đều là giống nhau, bọn họ cũng sẽ không để đồ không tốt lên, vậy đơn giản là ngụ ý đồ tốt như nhau thôi.

"Tứ hoàng tử tương lai nhất định Văn Thao Vũ Lược." Lúc này xuất hiện người gấp gáp nịnh hót.

Tịch Nguyệt nhìn bé chọn rồi, lại muốn ôm bé lên, thay vào đó Tiểu Bất Điểm này lại vẫn không muốn lên, chỉ chảy nước miếng cười khúc khích.

Lần này nói chuyện thêm rõ ràng: "Nương."

Vất vả muốn đưa thanh kiếm này cho Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt nhìn Cảnh đế một cái, vội vàng nhận lấy.

Mới vừa nhận đến trong tay, chỉ thấy Tiểu Tứ nhi vù vù vùn vụt lại bò đến bên cạnh Kiều Kiều, Kiều Kiều nhìn những thứ đồ trao chu (chọn đồ vật đoán tương lai) chung quanh này, ầm, lại đập rơi một cái khác.

Tiểu Tứ nhi bên cạnh vỗ tay cười, Tiểu Ngũ nhi thì lại nghiêng mình, cũng bắt đầu nhìn bốn phía.

Mắt thấy Tiểu Kiều Kiều bắt lấy một khối ngọc Long Văn chất lượng cực tốt, trong chớp mắt liền muốn ném, tất cả mọi người liếc về mặt hoàng thượng một cái.

Ai không biết, đó là thứ hoàng thượng đeo mỗi ngày, nghe nói là năm đó tiên hoàng ban tặng.

"A!" Tiểu Ngũ nhi đột nhiên phát ra âm thanh, liên đới Kiều Kiều cũng dừng lại động tác.

Trực tiếp vươn thẳng tay nhỏ bé của mình ra, "A", Tiểu Ngũ nhi lại phát ra một tiếng.

Chần chờ một chút, Kiều Kiều đã giơ tay lên rồi quay lại, thả ngọc bội vào trong tay Tiểu Ngũ nhi.

Nhìn hành động mấy người đưa bé với nhau, không ít người đều là mặt lộ ra nụ cười.

Tiểu Ngũ nhi đạt được ngọc bội, nhếch lên nụ cười ngây ngốc, siết ngọc bội, bò đến một bên lim dim.

"Ôm Tiểu Ngũ nhi ra thôi. Xem ra bé buồn ngủ rồi, ngược lại Tiểu Ngũ nhi chúng ta là một đứa biết hàng." Cảnh đế dặn dò, Chu ma ma vội vàng ra tay.

Tiểu Ngũ nhi cũng không phản kháng, ngoan ngoãn mặc cho bị ôm lên.

"Ngũ Hoàng Tử tương lai nhất định tiền đồ vô lượng, tiền đồ vô lượng!" Bắt được ngọc Long Văn của hoàng thượng, mà không phải là tiền đồ vô lượng sao!

Cảnh đế nhếch lên khóe miệng, cho dù ai cũng có thể nhìn ra là hân cực kỳ vui sướng đối với lời như vậy.

Sau khi Tiểu Ngũ nhi bị ôm lên thì không ngừng nhét ngọc bội vào trong quần áo mình, Tịch Nguyệt nhìn không nhịn được buồn cười.

Nhìn lại còn dư lại hai đứa, Tiểu Tứ nhi cũng còn may, tùy tiện trước sau như một.

Tiểu Bao nhi yếu ớt như Kiều Kiều lại không thuận theo, đệ đệ bị ôm đi, nàng, nàng cũng muốn được ôm. Nàng không muốn ở nơi này.

Nhưng mắt thấy không ai quan tâm nàng, nha đầu này thêm lửa giận ngút trời, lại nhiệt tình đập đồ vật.

Bên này nàng bướng bỉnh, bên kia còn có vỗ tay bảo hay. Đã như thế, trường hợp này liền hỗn loạn.

Nghiêm Vũ nhìn Kiều Kiều náo tới náo đi, dựa vào bên cạnh nàng, hướng dẫn từng bước: "Kiều Kiều ngoan nha, Kiều Kiều là một bé ngoan. Chỉ cần người chọn một cái, tùy tiện cái nào đều tốt á..., tùy tiện chọn một cái rồi đại ca ca ôm người ra ngoài, có được hay không?"

Kiều Kiều mắt to nhìn chăm chăm hẳn, có nghe không có hiểu.

"Chọn một cái." Nghiêm Vũ lôi kéo tay nhỏ của nàng, nghiêm túc nói.

Lần này hình như Tiểu Kiều Kiều có chút hiểu rõ rồi, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, xoay người lại bèn tóm lấy ống tay áo của đệ đệ Tiểu Tứ nhi.

"Ô a!" Đây là muốn đưa Tiểu Tứ nhi cho người ta?

Nghiêm Vũ im lặng.

Lúc lâu, khó khăn nói: "Đệ đệ không được đâu! Hẳn cũng không phải là đồ vật, chọn một cái, ngoan!"

Tiểu Tứ nhi thì hoạt bát sáng sủa, bị tỷ tỷ mình lôi kéo còn cười khanh khách.

Đúng là một đứa bé vui vẻ.

"Ôm Tứ hoàng tử ra." Tịch Nguyệt chỉ huy.

Vậy thì còn lại một mình Tiểu Kiều Kiều, đoán chừng nàng nên cố gắng bắt một vật nhỉ?

Quả nhiên, Tiểu Kiều Kiều mắt thấy hai đệ đệ đều bị ôm ra ngoài, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc đưa tay bên mình tùy tiện kiếm một vật, đưa cho Nghiêm Vũ.

Tịch Nguyệt vừa nhìn, không nhịn được cười lên.

Lại là một đồng tâm kết.

Hờn dỗi nhìn Cảnh đế một cái, nào có trao chu chuẩn bị đồng tâm kết?

Cảnh đế chợt nhú mày, nở nụ cười.

Đồng tâm kết này, hẳn vốn là chuẩn bị cho tiểu nữ nhi ngoan ngoãn của hắn, ngược lại không nghĩ tới, nha đầu này hiểu chuyện như vậy, lại trực tiếp bắt ra được.

"Ừm a." Mình bắt được đồ, tại sao vẫn không có người nào ôm mình ra ngoài chứ?

Tiểu Kiều Kiều thật là mất hứng, lên tiếng ra hiệu cha mẹ mình.

Tịch Nguyệt cười ôm Tiểu Kiều Kiều ra.

Hiện trường đầy tiếng khen tặng, nghe liên tục.

Bạch Du Nhiên ôm Tam hoàng tử đứng sau lưng rất nhiều người, ngoài miệng chứa nụ cười nhưng trong mắt lại không có một nụ cười.

Giống nhau đều là nhi tử của hoàng thượng, thấy Nghiêm Vũ Nghiêm Gia được coi trọng, lại nhìn ba đứa bé được nhiều vinh sủng như vậy, nàng lại nghĩ tới con trai mình.

Nếu như không có người nhắc nhở thì có phải hoàng thượng cũng không nhớ ra được mình có đứa con trai này.

Kéo tay nhỏ bé của con trai mình, ánh mắt Bạch Du Nhiên lóe lên một tia không cam lòng.

Có lẽ là người khác không nhìn thấy, nhưng cách đó không xa, Chu Vũ Ngưng lại thấy rõ.

Nhớ lúc mới vào cung, quan hệ ba người nàng, Bạch Du Nhiên, Thẩm Tịch Nguyệt ngược lại cũng xem là tốt, hôm nay nhìn lại, đúng là cảnh còn người mất.

Trào chu này kết thúc, sau đó chính là bữa tiệc.

Tịch Nguyệt sai người ôm ba đứa bé trở về.

Bởi vì thân thể Thái hậu suy yếu, chẳng qua cũng chỉ là nán lại một lát rồi rời đi.

Tịch Nguyệt ngồi vị trí đầu dưới Cảnh đế một chút, cho dù thân là quý phi nhưng cuối cùng không phải hoàng hậu, Tịch Nguyệt cũng không có tư cách ngồi bên cạnh Cảnh đế.

Mọi người ăn tiệc thưởng vũ cũng là một việc tốt.

Hôm nay người Thẩm gia cũng không vào cung, mấy ngày nay trời, Thẩm lão phu nhân và Thẩm phu nhân đều mắc bệnh thương hàn, hôm nay

là yến một tuổi của đứa bé, dĩ nhiên là phải cực kỳ thận trọng. Vì vậy nữ quyến Thăm gia cũng không vào cung.

Lần này Thăm gia chỉ có cảnh mấy nam nhân, nhưng nam nữ khác nhau luôn là qua lại bất tiện nhiều lời.

Thăm Thư Bình nhìn muội muội từ xa, trong lòng đặc biệt vui mừng, muội muội có thể có hôm nay, tất nhiên không dễ dàng. Hẳn vui mừng vì muội muội đạt được tất cả.

Mà người khác cũng thấy rõ ràng, trong cung này Thăm quý phi đã một nhà độc đại.

Tuy hậu cung phi tần không phải số ít nhưng địa vị cao lại cũng không nhiều, phi vị trở lên trừ Thăm quý phi chính là Huệ phi.

Mà Huệ phi bởi vì chuyện ghét bỏ hoàng thượng mà thất sủng ngay cả triều thần bên ngoài như bọn họ cũng ngầm trộm nghe nói một chút rồi.

Nhìn lại trường hợp này Huệ phi vẫn đáng vẻ mặt lạnh.

Mọi người lại nhìn về phía Thăm quý phi tươi cười duyên dáng, nếu như bọn họ thân ở địa vị ấy, sợ rằng cũng sẽ không thích cô gái như Huệ phi vậy đâu?

Nếu như không liên quan tới Phó Tướng và Phó Cẩn Du, nghĩ đến vị Huệ phi nương nương tự cho là rất cao này, hôm nay sợ là còn chưa làm được vinh quang như vậy đâu?

Mọi người chỉ là nghĩ ngợi lung tung, thì thấy Lý Thái úy lão đảo vào cửa, vẻ mặt hết hoảng.

Vốn hẳn trở lại vị trí của mình thì cũng thôi đi, nhưng lúc này lại vừa vấp gặp lúc ca múa dừng lại.

Trong lúc nhất thời yên tĩnh trở lại, cũng chỉ có thể nhìn hẩn hoảng hốt như vậy.

Cảnh đế cau mày: "Chuyện gì luống cuống như thế?"

Lý Thái úy này bị Cảnh đế vừa hỏi, lúc này lại có chút run chân, phản xạ có điều kiện nhìn về Tiểu Chu đại nhân cách đó không xa.

Tiểu Chu đại nhân thấy hẩn nhìn mình, nghi ngờ một lát, có điều ngay sau đó đổi sắc mặt, cũng không để ý thánh giá, lúc này bèn hỏi: "Bọn họ ở đâu?"

Lý Thái úy bị quát lớn một cái như vậy, càng là rối rắm, trực tiếp trả lời: "Ngự Hoa Viên....."

Nghe lời nói này, Tiểu Chu đại nhân xông ra ngoài như một làn khói, người khác còn chưa kịp phản ứng thì hẩn đã không còn.

Nhìn lại vẻ mặt Cảnh đế, đã đen không còn hình dáng.

"Còn thể thống gì! Lý Thái úy, đã xảy ra chuyện gì sao? Lai Hỉ, đi bắt đồ khốn kiếp không có lễ nghi quân thần trở lại."

Lai Hỉ đáp một tiếng, vội vàng mang hai tiểu thái giám ra cửa.

Lý Thái úy soạt một cái quỳ nơi đó, run run rẩy rẩy nói: "Hoàng, hoàng thượng thứ tội. Cựu thần, cựu thần mới vừa trên đường đi nhà cầu, thấy, thấy....." Lời nói còn dư lại thì làm sao hẩn cũng không nói ra miệng được.

"Thấy cái gì! Còn không nói đúng sự thật." Giọng điệu Cảnh đế lạnh lẽo.

Nơi này người đông đảo, mệnh quan triều đình không nhàn rỗi, còn có rất nhiều nội quyền, lời này bảo hẩn nói như thế nào thì tốt?

Nhưng quân có lời, hẩn đây làm thần tử, luôn luôn không thể giấu giếm.

Vỗ đủ một luồng khí, hần nhanh chóng nói: "Công chúa Dịch Ngoã vụng trộm với người hoa viên."

Lời vừa nói ra, tất cả xôn xao.

Cũng chỉ mất một lúc, đã thấy Lai Hỉ mau trở về, vẻ mặt lúng túng, đi thẳng tới bên cạnh Cảnh đế, thì thầm mấy câu.

Thì thấy vẻ mặt Cảnh đế đen hơn.

"Bãi giá, trăm đúng là muốn xem một chút, toàn gia này đều là chuyện bẩn thỉu gì. Nguyệt nhi, nàng ở lại." Cảnh đế từ trên cao nhất xuống, bước nhanh đi về phía bên ngoài.

Phó Cẩn Du nhếch khoé miệng dưới, cũng không suy tư bèn đi theo, thấy hần như thế, không ít quan viên trong triều đều cùng đi ra ngoài.

Hoàng thượng cũng không nói để bọn họ cũng ở lại. Nếu tiểu Phó đại nhân này cũng không chút nghĩ ngại theo sau, bọn họ tất nhiên cũng không thể ở lại. Không nói chính xác, còn có thể thăm dò tin tức thú vị gì.

Ai nói nam tử không thích bát quái!

Mọi người đều có tâm tư như vậy.

Nhìn mọi người rời đi một nửa, Tịch Nguyệt nghĩ tới lời Cảnh đế trước đó, kịch hay này, như vậy chính là bắt đầu rồi sao?

Có điều đúng là đáng tiếc, nàng cũng không thể tự thấy!

Nhìn bóng dáng Lục vương gia cùng đi ra ngoài, nàng biết thiết kế này cũng không phải là Nghiêm Liệt.

Tầm cung nàng trước đó, Công chúa Dịch Ngoã này chê bai những mệnh phụ này không ít, bây giờ nghe nói nàng ta bị người thấy vụng trộm với

người khác Ngự Hoa Viên, thì mọi người giống như căn thuốc lắc, chỉ muốn đi qua nhìn một lát, quý phi nương nương cũng vẫn không thể đi qua, dĩ nhiên là họ càng thêm không thể.

Nhưng cho dù là không thể đi qua cũng không ảnh hưởng bọn họ lén lút nói chuyện với nhau, trong chốc lát thời gian đã nghe trong phòng này đầy tiếng ong ong.

Tịch Nguyệt tất nhiên hiểu tính cách ấy của Cảnh đế. Hắn làm tất cả mọi chuyện, cho tới bây giờ cũng không có vô dụng, như thế xem ra, chuyện trộm này tất nhiên là có dụng ý khác.

Không có một chút kinh ngạc, nàng vẫn tự đắc ăn một miếng nhỏ thức ăn như cũ.

Khóe miệng khẽ nhếch nhếch.

Người khác không hiểu Thẩm Tịch Nguyệt, trong cung rất nhiều cô gái tiếp xúc thời gian dài, cũng có chút hiểu tính tình của nàng, thông minh giống như Phó Căn Nghiên chính là nghĩ, có phải Thẩm quý phi đã sớm biết sẽ xảy ra tất cả những thứ này rồi hay không?

Nhìn nàng không có một chút nghi ngờ, thản nhiên tiếp tục dùng thiện, chuyện này lại khiến cho người có thể đoán được một hai.

Hình như nhận thấy được tầm mắt Phó Căn Nghiên, Tịch Nguyệt cười nhìn về phía mọi người: "Hoàng thượng và các vị đại nhân đã qua, mọi người cũng không cần lo lắng. Có lẽ cũng không phải chuyện lớn gì. Mọi người cứ theo lẽ thường dùng bữa."

"Vâng"

Cho dù như thế, rất nhiều người vẫn vô cùng hưng phấn, làm sao lại có thể không hưng phấn chứ, đây đều là chuyện gì!

Vụng trộm, chính là gia đình bình thường cũng không thấy nhiều! Công chúa Địch Ngao này lại vụng trộm đến trong cung, còn không phải là chuyện lý thú to lớn

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Đội Cảnh để đi tới Ngự Hoa Viên, nơi này đã rồi một nùi.

Tiểu Chu đại nhân tròn tròn mắt nhìn đôi nam nữ quần áo xốc xếch kia.

Mọi người vừa nhìn, càng là một mảnh xôn xao, ai có thể không giật mình, đôi nam nữ này lại là Chu đại nhân và Công chúa Địch Ngôã.

Nghĩ tới đây, Chu đại nhân cũng đi nhà xí rất lâu không về, mọi người bưng tỉnh hiếu ra, thì ra lại là như thế.

Công công (cha chồng) với con dâu, đây là bí mật Hào Môn thế nào.

Chu công công đã xấu hổ mặt đỏ bừng, ngược lại Công chúa Địch Ngôã cũng không hết sức hốt hoảng, lại là bộ dáng bình thường.

"Ai tới nói cho trầm, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì."

Tiểu Chu đại nhân trừng phụ thân mình, có lẽ dường như đã không quan tâm đến bất cứ gì khác nữa, phịch một tiếng, quỳ xuống.

"Vi thần cầu xin hoàng thượng làm chủ, phụ thân không để ý nhân luân, ba phen mấy bận có chuyện cầu thả với thê tử thần, thần nghĩ lấy đại cục làm trọng, cũng không nhiều lời, chỉ có thể đề phòng chặt chẽ. Nhưng mà hai người này lại chẳng biết xấu hổ như thế, trong nhà không được, thì bèn trộm tình trong hoàng cung nội viện. Bọn họ không rảnh xem ta, chính là lại đặt tôn nghiêm hoàng gia ở chỗ nào?"

Nhìn tiểu Chu đại nhân đúng là đã tức điên, hoàn toàn không chú ý những thứ kia, chính là trực tiếp mở miệng.

Mà Chu đại nhân nghe được lời này, cũng bùm một cái liền quỳ xuống.

Cuống quít dập đầu: "Hoàng thượng chuộc tội, cừu thần ngu muội, cừu thần đáng chết....."

Trong ngày thường người khác chưa từng thấy Chu đại nhân như thế, nghĩ đến lúc trước có thể gả nữ nhi của hắc cho Lục vương gia, chính là có thể thấy được gia thế hiển hách, hôm nay lại rơi vào tình cảnh này.

Thấy vậy hai người cũng quỳ xuống, Công chúa Địch Ngôã cũng quỳ xuống, có điều lại ngôn ngữ thành khẩn: "Hoàng thượng, chuyện cảm tình còn nói gì tới đúng hay sai. Tiểu Chu đại nhân bận bịu cung vụ mỗi ngày, chưa từng đối xử ta tử tế. La Lệ Toa không thông hiểu tình hình nước Nam Thâm, nhưng lâu dài, cô gái trẻ tuổi không chiếm được trượng phu an ủi, vườn không nhà trống, tịch mịch buồn khổ, vì sao lại không thể có người khác? Nam tử còn có thể tam thê tứ thiếp, chẳng lẽ nữ tử lại nhất định phải đi theo một người tới cuối, không thể đạt được hạnh phúc?"

Lời vừa nói ra đã khiến mọi người khiếp sợ.

Nhìn công chúa La Lệ Toa này hắc là cảm thấy, quả thật hồng nhan họa thủy, nghĩ tình hình nước Địch Ngôã này, trong lòng cũng bắt đầu chú ý.

Quả thật là cô gái man di.

Tác phong thật là cởi mở quá nhiều.

Cảnh để làm như vô cùng tức giận, có điều cuối cùng không có nhiều lời gì đối với công chúa La Lệ Toa này, người khác thì lại nghĩ, dù nàng không hoà hợp như thế nào nhưng luôn là thân công chúa.

"Chu đại nhân vô đức vô năng, tổn hại nhân luân, thật không thể tiếp tục ra sức vì nước, miễn đi công vụ hiện hữu, công việc cụ thể, sau đó trong triều đình làm nhận định tiếp. Về phần Tiểu Chu đại nhân, trước điện không thoả đáng, nhất trí xử lý cùng với phụ thân mình."

Xử lý hoàn tất hai cha con, Cảnh đế cau mày nhìn về phía công chúa La Lệ Toa, phụ tử Chu thị này thì xử lý tốt, nhưng Công chúa Địch Ngôã này! Luôn phải chú ý tình nghĩa hai nước.

Hôm nay xem ra, để công chúa này trở lại Chu gia thật sự là không thoả đáng.

Thở ra một hơi sâu, Cảnh đế dường như gắng gượng: "Công chúa La Lệ Toa sinh ở Địch Ngôã, cũng không hiểu tình hình nước ta. Chuyện đã như vậy, thật sự là không thích hợp tiếp tục giữ thêm. Không biết các vị ái khanh có chủ ý gì?"

Cảnh đế nhìn những đại thần mẫu chốt theo sang đây xem.

Lúc này mọi người cũng đều là cúi đầu, chuyện như vậy, chính là vương công đại thần miệng đầy Nhân Nghĩa Đạo Đức trong ngày thường, cũng không tiện nói thêm cái gì. Nếu là cô gái bình thường, chính là dìm lông heo cũng không quá đáng, nhưng đây lại là Công chúa Địch Ngôã. Chuyện này liên quan tới bang giao hai nước, dù cho cảm thấy Công chúa Địch Ngôã này mới là đầu sỏ gây nên, nhưng ruồi bọ không bầu trứng không có khe, Chu đại nhân này thật sự là cũng quá không hiền hậu rồi.

Dù như thế nào, Công chúa Địch Ngôã này cũng là củ khoai lang phồng tay, cho dù làm thế nào cũng không thoả đáng.

Mọi người đều trầm mặc, công chúa La Lệ Toa này lại lên tiếng.

"Chỉ cần Chu đại nhân đồng ý lấy ta, ta tình nguyện Hòa Ly tái giá."

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, quả thật là xuất hiện vở kịch cầu huyết lớn.

Không biết làm sao lại nhìn Chu đại nhân giống như lại sắp bất tỉnh.

Mà Tiểu Chu đại nhân lại là mặt đầy oán hận nhìn chăm chăm hai người này.

La Lệ Toa chính là nhìn chăm chăm Chu đại nhân.

Mọi người đều là không hiểu, ai cũng không hiểu rõ sao Chu đại nhân nếp nhăn đầy mặt lại hợp ý Công chúa Địch Ngôã hơn so với Tiểu Chu đại nhân vô cùng nhã nhặn. Lại nghĩ một chút tường viện mình, chính là thấp thỏm vài phần.

Xem ra cũng không thể hoàn toàn chẳng ngờ!

Cuối cùng thì Chu đại nhân không làm được xem nhẹ ánh mắt khác thường của mọi người, hơn nữa, hãn vốn cũng không nghĩ có thể cùng La Lệ Toa này như thế nào.

Lúc trước nàng hơi chủ động, hãn không chịu nổi hấp dẫn, chính là đi tới mức độ hôm nay.

Có lẽ, trừ nhi tử oán hận, phu nhân oán giận, đồng liêu khinh bỉ, hoàng thượng khiển trách, hãn càng là chẳng đạt được gì.

Hồng nhan họa thủy!

"Vi thần tự biết phạm phải sai lầm lớn, tuyệt đối không dám sai càng thêm sai!"

La Lệ Toa lung lay một hồi, làm như không thể chịu đựng, 0di33xn0dafnl330fys0doon rất lâu, mở mắt ra: "Ngô Hoàng bề hạ, La Lệ Toa thỉnh cầu có thể Hòa Ly với phu quân."

Lúc này ý kiến của Tiểu Chu đại nhân hình như chẳng quan trọng như vậy.

Lại nói, nàng nên lấy được chính là một tờ hưu thư, nhưng hôm nay, chính là bởi vì thân phận nàng, nàng có thể lấy được chỗ tốt mức độ lớn, ví như, Hòa Ly.

Cảnh để nhìn thoáng qua mọi người, thở dài nói: "Đã như vậy, công chúa cứ ở tạm trong cung trước đi. Hả?" Chần chờ một chút, hần nói tiếp: "Nghỉ Lan viên đi."

La Lệ Toa hành lễ tạ ơn.

Chuyện chính là giải quyết xuống như vậy, nhưng trong lòng mọi người thì ai không có ý nghĩ của mình.

Chu gia trải qua chuyện này, sợ rằng sẽ sắp sa sút hoàn toàn.

Dĩ nhiên là Công chúa Địch Ngoã không thể sống lâu ở trong cung, sau đó như thế nào cũng chưa biết chừng.

Nếu như nói trao chu yển hôm nay, dễ thấy cũng không phải là ba đứa bé mà là người tham gia bữa tiệc.

Không cần mất một lúc, tin tức này đã truyền khắp, không chỉ trong cung biết, sợ là bên ngoài nhà hơi có thể diện cũng đã biết được tất cả chuyện trong cung này để lộ ra.

Hoàng thượng không có ý định giấu diếm, đương nhiên bọn họ cũng là vui với thêm đề tài chuyện phiếm trà dư tửu hậu.

Sau đó bữa tiệc này đúng là cử hành như thường, chẳng qua có lẽ rất nhiều người cũng đã không yên lòng.

Chuyện này, quả thật bùng nổ mạnh mẽ!

***

Đêm khuya.

Tuy trong phòng cũng không huân hương, nhưng vẫn là ngọt ngào kinh người.

Cảnh đế lật người xuống từ trên người Tịch Nguyệt.

Thở hỗn hển.

Thuận tay ôm Tịch Nguyệt vào trong lòng mình. Cảnh đế vỗ về phía sau lưng nàng.

"Tối nay nàng có chút mệt. Chỉ nhận một lần đã mệt mỏi như vậy." Một tay kia của Cảnh đế nắm cằm nàng, chính là lại muốn hôn.

Tịch Nguyệt tới gần, hai người lại hôn lúc lâu.

Kéo chăn trên người, Tịch Nguyệt hỏi "Hôm nay cảnh bắt kẻ thông dân hoàn toàn mới này, chính là bất ngờ nhỏ mà hoàng thượng nói?"

Cảnh đế xoa nhẹ tóc nàng: "Không xem kịch được, cảm thấy tiếc nuối?"

"Dĩ nhiên là không." Nhíu mày.

Cảnh đế cười ấm áp: "Lại bộ mặt ngại ngùng, tin tức như vậy nghe một chút thì được."

Nếu nói lúc này Tịch Nguyệt còn có gì không hiểu, đó chính là giả bộ ngu rồi, Tịch Nguyệt không làm được loại giả bộ ngu trần trụi này, cũng không thèm đi làm.

"Công chúa cũng như là con hát hoá trang lên sân khấu!"

Lời nói này có chút chua, có điều Cảnh đế cũng muốn nghe.

Nghe nói Công chúa Địch Ngõa muốn ở tạm trong cung, hậu cung phi tần này lại là căn nát một cái răng ngà.

Dù có thủ đoạn, nhìn dung mạo phối hợp loại tính tình này của Công chúa Địch Ngõa cũng khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ lo lắng.

"Cho dù nàng ta là con hát hay cũng không liên quan tới trẫm. Trẫm chỉ thích một mình Nguyệt nhi."

Phải nói tần số lúc này của hoàng thượng và Tịch Nguyệt, thật là không trên một chút. Tịch Nguyệt thì thực sự cho rằng, Công chúa Địch Ngõa này đúng là một con hát hay. Nếu không, làm sao lại có thể đùa bốn phụ tử Chu gia xoay quanh.

Hơn nữa, quả thật có lẽ chuyện cũng như ý Cảnh đế.

Cảnh đế chán ghét đối với thế gia, giống như ruồi muỗi.

Nghĩ đến mờ ám trong chuyện này, không cần nói cũng biết.

Nhưng hình như là Cảnh đế cho rằng Tịch Nguyệt ghen, sắp xếp công chúa Địch Ngõa trong cung, không phải hậu cung phi tần này cũng nên lo lắng như thế sao?

Tịch Nguyệt chỉ ôm cổ hăn, không có nhiều lời.

Cảnh đế ôm Tịch Nguyệt một lát, chính là lời ít mà ý nhiều nói lại một lần chuyện xảy ra ở Ngự Hoa Viên hôm nay. Tịch Nguyệt cười lông mày cong cong.

Thật ra thì lúc hăn vẫn chưa vào cửa, Đào Nhi đã tình cảm dào dạt kể hoàn chỉnh chuyện này. Nói về phần phương thức diễn dịch này, dĩ nhiên là thú vị hơn so hiện nay Cảnh đế kể nhiều.

Có điều cho dù như thế, nàng cũng không bỏ đi tính tích cực của hoàng thượng đại nhân.

Hai người nói giỡn, ngược lại cũng sinh động.

Sau đó, Nguyệt Nhi tổng kết: "Hoàng thượng chính là cố ý, ngài như vậy, sau này sợ rằng Chu đại nhân sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Không chỉ như thế, sợ là các vị đại nhân cũng sẽ lo lắng kiêu thể mỹ thiếp trong nhà rồi."

Cảnh đế cười giống như con hồ ly: "Đều là muốn cho bọn họ có chút cảm giác nguy cơ. Là muốn để cho bọn họ biết, cho dù là hậu trạch mình cũng chưa chắc an ổn. Bận rộn dĩ nhiên là không có tâm tư trông nom những người khác."

Lời này nói chỉ tốt ở bề ngoài, có điều Tịch Nguyệt luôn là người lạnh lợi, không chịu hỏi nhiều.

Chuyện triều đình, hoàng thượng muốn nói, không có nghĩa là nàng sẽ có quyền lợi phát biểu ý kiến của mình.

Cảnh đế cũng không cảm thấy lúc này nàng không nói có gì không ổn, cười bắt đầu nói tới gia đình ai đó nhà cao cửa rộng không yên.

Tịch Nguyệt nghe âm thầm kinh hãi, Cảnh đế lại biết tất cả chuyện trong kinh này sao?

Mà hẳn không e dè nói tất cả cho nàng biết, trang ## bubble rốt cuộc là tốt, hay là không tốt?

Nhìn ánh mắt Tịch Nguyệt có chút nghi ngờ.

Cảnh đế hôn trên trán nàng: "Không nên nhìn trộm như vậy, trộm không thể chịu đựng nàng hoài nghi. Ta yêu nàng!"

Tịch Nguyệt không biết tại sao mình lại thể hiện cảm xúc ra, hình như trải qua mấy ngày nay, nàng càng ngày càng không khống chế được tâm tình mình. Ngay cả biết vậy là không tốt, nàng lại nhiều lần phạm sai lầm!

Thật ra thì điểm này hoàn toàn là Tịch Nguyệt tự mình nghĩ sai rồi.

Nàng cũng như trước kia, cho dù là có nghi vấn nhưng cũng chỉ là chợt lóe lên, lúc này Cảnh đế lại khác biệt với trước kia, đối xử thật lòng với nàng 12 vạn phần. Kể từ đó, dĩ nhiên là có thể quan sát được biến hóa rất nhỏ của nàng.

"Thần thiếp còn lâu mới nghi ngờ ngài." Nàng nũng nịu một câu.

Cảnh đế thoáng nhếch nụ cười, không nhiều lời đề tài này.

Nếu không nhiều lời, đương nhiên Tịch Nguyệt cũng sẽ không dây dưa đề tài này.

Thời gian trong chốc lát, chỉ thấy Tịch Nguyệt lại nói chuyện khác, trên chóc Cảnh đế thoải mái cười một tiếng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Công chúa Địch Ngoã tiến vào trong cung, hậu phi này cực kỳ chú ý, vốn là Thấm quý phi một mình chuyên sủng Tiêu Phòng, hôm nay lại tới một Công chúa Địch Ngoã nữa, tuy chỉ là ở tạm, nhưng ngẫm nghĩ nhân phẩm của nàng ta, mọi người không ai không lo lắng.

Cô gái man di này, nào có cái gì xấu hổ có thể nói?

Tự nhiên, lại có người tâm tư nặng, ngược lại hi vọng La Lệ Toa có thể tranh đoạt hoàng thượng, cứ như vậy, đúng là cũng có thể bằng cách khác đè xuống phong quang của Thấm quý phi này.

Chỉ cần người khác có thể thành công, chính là nói rõ ai cũng có cơ hội.

Khánh An cung.

"Chủ tử, chúng ta thật sự cái gì cũng không trông nom sao? Công chúa Địch Ngoã này tiến vào trong cung, thậm chí rất nhiều người cũng nói không tốt! Nghĩ đến thời điểm trước, Công chúa Địch Ngoã này không phải là thích Lục vương gia sao? Hoàng thượng cũng có mấy phần tương tự với Lục vương gia, khó đảm bảo sẽ không lại coi trọng hoàng thượng, ngài vẫn sớm tính toán thì tốt hơn." Đào Nhi có chút lo lắng.

Hôm nay Quả Nhi không có ở đây, họ cũng thuận tiện nhiều lời.

Tuy những nha đầu này không phải nhạy bén quá mức gì, nhưng sau đó lúc nào cũng nhớ lại cảnh tượng ngày đó.

Bản lĩnh Quả Nhi cực nhanh cũng để cho bọn họ hiểu một hai.

Nhưng nếu chủ tử không nói cái gì, dĩ nhiên là họ cũng sẽ không nhiều lời.

Trừ một vài lời nói quan trọng, ngược lại việc khác cũng như bình thường.

Tịch Nguyệt cười để ly trà của mình xuống: "Hoàng thượng tin chịu người nào, lại ở đâu là Bốn cung có thể chi phối hay sao? Đừng nói là thân phận Bốn cung như vậy, cho dù là hoàng hậu vẫn còn, cũng tuyệt đối không nói ra lời như vậy."

"Chủ tử, lời này không thể nói như vậy. Dù sao ngài vẫn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện." Đào nhi sâu sắc cảm thấy chủ tử lơ là.

"Cho dù là như thế, Bốn cung cũng không nên quản nhiều." Giọng nói Tịch Nguyệt nhàn nhạt, chỉ là Cảnh đế chưa vào cửa ngược lại tích tụ buồn bực rồi.

Bên cạnh, Lai Hỉ nhìn sắc mặt của chủ tử ngăm u ám, càng rụt rè hơn.

Mấy ngày nay hần nhìn hiểu, Nguyệt Nhi cũng không có yêu thích nóng bỏng đối với hần giống như biểu hiện vậy. Nhưng cho dù như thế, hần luôn là cho rằng, có lẽ trước đó quá mức tận tình, tổn thương lòng của nàng, chỉ cần hần đối xử tốt với nàng, cuối cùng thì nàng sẽ cảm động.

Nhưng cũng không thấy khuôn mặt mềm mại của nàng, chỉ là nghe lời nói của nàng lạnh nhạt không có bao nhiêu tình cảm, Cảnh đế đột nhiên lại cảm thấy, không thoải mái, thậm chí là không thể chịu được.

"Nô tỳ gặp qua hoàng thượng." Quả Nhi bưng cháo Bát Bảo từ phòng bếp đi về, thì thấy Cảnh đế đứng ở cửa.

Tịch Nguyệt ở trong phòng, nghe được tiếng Quả Nhi đương nhiên cũng biết Cảnh đế đến.

Nếu đã đến, Cảnh đế bèn xốc rèm vào cửa.

"Thần thiếp gặp qua hoàng thượng."

"Ừ, đứng dậy đi." Trong khi nói chuyện cũng hoàn toàn lạnh nhạt.

Tịch Nguyệt nhìn sắc mặt hắc thì nghĩ, tất nhiên là lời nói của nàng ở trong nhà bị hắc nghe được, nhưng nàng cũng không cảm thấy có gì không ổn thoả.

Cảnh đế phất phất tay, chỉ thấy cung nữ nổi đuôi đi ra.

Tịch Nguyệt vội vàng châm trà cho Cảnh đế, sau đó đi vắt một cái khăn lông để lau tay.

Cảnh đế nhìn nàng, lúc lâu, hỏi: "Hôm nay đã bận rộn cái gì?"

Tịch Nguyệt cũng không ngừng lại động tác trong tay: "Cũng không có chuyện lớn gì, không phải là tán dóc vài câu mà thôi."

"Hả? Tán gẫu cái gì?" Hắc nhíu mày hỏi.

Tịch Nguyệt nhìn hắc, suy nghĩ một chút: "Cũng chỉ là tán gẫu, họ nói công chúa La Lệ Toa Mỹ Lệ như thế nào đấy?"

Cảnh đế không chút biến sắc: "Vậy Nguyệt Nhi thì sao, Nguyệt Nhi cảm thấy công chúa La Lệ Toa Mỹ Lệ sao?"

Tịch Nguyệt cười gật đầu: "Đó là tự nhiên. Ai không biết công chúa xinh đẹp tuyệt luân."

"Nếu xinh đẹp tuyệt luân, vậy Nguyệt nhi lại không nghĩ tới, nàng ta sẽ quyến rũ trẫm?" Lời này vẫn là không nóng không lạnh.

Tịch Nguyệt ngẩn ra, ngay sau đó cười đáp: "Nguyệt Nhi tin tưởng hoàng thượng mới sẽ không bị quyến rũ đâu!"

Nàng yêu kiều đáp, theo thường ngày dĩ nhiên là Cảnh đế sẽ thoải mái, nhưng hôm nay lại cũng không như thế.

Cảnh đế yên lặng nhìn Tịch Nguyệt một lát, đứng lên, sắc mặt dù bình thường, ngôn ngữ lại cực kỳ lạnh: "Trẫm cần chính là nàng thật lòng."

Dứt lời, xoay người rời đi.

Đây là lần đầu tiên từ khi Tịch Nguyệt vào cung tới nay Cảnh đế như thế.

May là tố chất tâm lý nàng rất tốt, cũng sững sốt một chút.

Cảnh đế vừa tới liền đi, người khác tất nhiên không biết xảy ra chuyện gì.

Mà Tịch Nguyệt cũng không có đuổi theo ra ngoài, hoàng thượng này tức giận, dù cho bao lớn, bọn họ làm cung phi tuyệt đối không có cơ hội đuổi theo ra ngoài.

Quan hệ của Cẩm Tâm với Tịch Nguyệt không thể so với người khác, vội vàng vào cửa, chỉ thấy chủ tử nhà mình chờ đợi ở nơi đó.

"Chủ tử. Xảy ra chuyện gì rồi?"

Tịch Nguyệt lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Không có việc gì."

Sau đó chính là lại ngây ngẩn một lúc.

Thế nào nàng cũng không nghĩ tới Cảnh để phản ứng lớn như vậy. Lời mới vừa rồi kia, nàng tự nhận là nói không sai. Tịch Nguyệt thường như thế, lời thật lời giả lẫn ở chung một chỗ, mới có thể càng khiến người ta tin tưởng.

Nàng quả thật tin tưởng Cảnh để sẽ không có hứng thú đối với Công chúa Định Ngôã, theo ý nàng, tất nhiên là hai người này có mờ ám, nhưng cũng không phải là thứ có liên quan tới tình cảm.

Nhưng vào lúc này cũng không biết Cảnh để lại mắc vào bệnh gì, vậy mà lại là trở nên không hài lòng.

Mới vừa rồi nhìn sắc mặt lạnh lùng của hắn, trong nháy mắt Tịch Nguyệt giống như là trở về trước khi sống lại, khi đó, hắn cũng là như vậy.

Lại giống như thấy được trận hỏa hoạn kia, Tịch Nguyệt nâng trán, càng cảm thấy nhức đầu.

"Chủ tử. Ngài sao thế? Lại khó chịu chỗ nào?"

"Rót cho ta ly nước, ta nằm một lát."

Vào cung lâu như vậy, Tịch Nguyệt vẫn luôn sinh hoạt thận trọng, dựa theo ý nghĩ của Cảnh để để làm tất cả. Nàng biết rõ sở thích của Cảnh để, cũng không ngừng điều chỉnh mình.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, vào cung tới nay, nàng vẫn luôn vinh sủng không suy, nhưng hôm nay trong lúc bất chợt Cảnh để lại sắc mặt lạnh đối với nàng như vậy, chính là Tịch Nguyệt lập tức lại giống như trở lại kiếp trước.

Kiếp trước hoang vắng thêm kết cục bi thảm kia.

Ngày đó Cảnh đế phẩy tay áo bỏ đi, sau lại không đặt chân tới hậu cung nữa.

Liên tục bảy ngày, cũng chưa từng tuyên bất kỳ kẻ nào thị tẩm, mọi người cũng biết rõ, mấy tháng trước cũng chỉ có một mình Thẩm quý phi thị tẩm, hôm nay nhìn lại là sắp thay đổi sao!

Tịch Nguyệt bởi vì ký ức không tốt kiếp trước, mấy ngày này cũng ảm ức.

Có điều cũng không đi qua chủ động lấy lòng, có lẽ bởi vì trong tiềm thức đã cảm thấy kiếp này khác với kiếp trước thì phải.

Ngược lại cũng không thiếu người muốn thừa cơ hội này đi qua lấy lòng, đều bị Cảnh đế khiển trách một lần, đuổi trở về.

Như thế ngược lại không người nào dám đi qua kiếm chuyện.

Có lẽ là vì giận dữ, Cảnh đế còn triệu kiến Công chúa Địch Ngôã ở Tuyên Minh điện, trong lúc nhất thời lời đồn đại trong cung này càng thêm bay đầy trời.

Tịch Nguyệt quản cung vụ, dĩ nhiên là không thể để cho lời đồn đãi này ảnh hưởng danh dự Cảnh đế, chính là gõ mọi người một phen.

Kể từ đó, trong cung bàn luận chuyện này ngược lại ít đi, chỉ là trong thâm tâm ai không biết Thẩm quý phi và Cảnh đế xào xáo rồi.

Cầm Tâm thấy bộ dáng tâm tình chủ tử nhà mình không cao, hỏi "Chủ tử làm chút đồ ăn, đi nói vài lời hay với hoàng thượng thì chuyện này cũng sáng tỏ. Nào đến nỗi như thế."

Lúc này ngược lại Tịch Nguyệt lộ ra một khuôn mặt tươi cười, lắc đầu.

"Tính khí Hoàng thượng phát ra không đạo lý chút nào. Nếu như lúc này ta đi qua, dĩ nhiên có thể hòa hảo, nhưng cũng chưa chắc là nhất định. Ngược lại không bằng tìm một cơ hội thích hợp."

Mấy ngày nay dĩ nhiên là Tịch Nguyệt nghĩ tới vấn đề này.

Qua lâu dài tiếp nữa, dù thế nào thì nàng cũng không thể mất sủng ái của Cảnh đế, dieenddafnleequysddoon nhưng mặc kệ mọi việc, đều có một mức độ.

Nàng tự nhận là, bây giờ còn chưa phải là kết quả tốt nhất khi đi qua.

Cầm Tâm nghe chủ tử nhà mình nói như vậy, chính là biết, chủ tử tự có những tính toán khác.

Nghĩ tới chủ tử làm việc những năm gần đây, đúng là cũng không có sai lầm gì. Vì vậy chính là không hề nói nhiều.

Tịch Nguyệt có ý tưởng của mình, nhưng Cảnh đế cũng không biết được, hăn mắt thấy đồ không lương tâm nhỏ bé không chủ động đến cầu xin tha thứ, thêm không kéo xuống mặt mũi để lại nhìn đến nàng.

Chuyện này là hăn cố tình gây sự, đương nhiên là hăn sáng tỏ.

Nhưng dù vậy, hăn vẫn hi vọng Nguyệt nhi chủ động tới đây cầu hòa.

Không chỉ có như thế, hăn lại còn mơ hồ có mấy phần hối hận, ngày đó sao lại tức giận phất tay áo rời đi!

Ồn ào trở thành cảnh tượng lúng ta lúng túng hôm nay, thật là khiến hăn buồn bực tích tụ.

Vốn là muốn thương nàng, cưng chiều nàng thật tốt, cô gái nhỏ như vậy, hăn nào lo không ủ nàng nóng hổi, lập tức lại tổn thương trái tim nàng.

Mình cũng thật là, già đầu lại còn bởi vì nàng không ăn giấm mà tức giận, nói ra càng làm trò cười cho thiên hạ.

Lúc trước kia Thái hậu biết hần không vào hậu cung, cũng hỏi thăm hần.

Hần từ chối đi qua, mỗi lần Thái hậu thấy hần như thế, chính là không hỏi nhiều.

Về mặt hần ửng đỏ, nguyên nhân chân thật này làm sao có thể đi qua nói.

"Lai Hỉ."

"Có nô tài."

Mấy ngày gần đây nếp sống trong cung này quả thật đúng là không tốt, hoàng thượng hơi chút không như ý chính là sẽ khiến trách người một phen. Vậy chính là mình đi, người khác nào dám hầu hạ nhiều hơn ở đây.

"Hôm nay Thấm quý phi đều đang làm cái gì?"

Trong lòng Lai Hỉ lạnh xuống.

Mỗi ngày Hoàng thượng đều phải hỏi một lần lời giống vậy, biết được Thấm quý phi trải qua tốt lại không chịu tới khuất phục nịnh hót, chính là lại trở nên tức giận.

Mỗi lần như thế, vòng đi vòng lại.

Trước kia chỉ cảm thấy hoàng thượng là nhân vật bụng dạ cực sâu, khiến người ta nhìn không thấu, mấy ngày gần đây nhìn lại cũng là bộ dáng khốn khổ vì tình, rất ngây thơ, nghe nói Thấm quý phi không đến, chính là muốn cản rằng nghiêng lợi một phen, sau đó ngày hôm sau lại hỏi.

"Hôm nay sau khi Thấm quý phi đi thăm Thái hậu thì trở về Khánh An cung, mấy tiểu hoàng tử đều ở đấy." Kể từ đó, chính là nàng trải qua coi

như không tệ.

"Sống tốt, cũng không biết tới gặp trẫm. Quả nhiên là muốn trở nên lạnh nhạt với trẫm sao!" Cảnh đế cắn răng mà nói ra. Một mặt lại là không cam lòng.

Lai Hỉ tất nhiên không dám nhiều lời gì, yên lặng cúi đầu.

Cảnh đế không vui gõ bàn, suy nghĩ một chút, mở miệng: "Trước đó nữ quyến Thẩm gia bởi vì thân thể khó chịu không vào cung, nói cho Lai Phúc, tìm biện pháp, khiến Thẩm gia tự mình nói ra muốn vào cung thăm đứa bé."

Lai Hỉ vừa nghe, hiểu rõ.

Thì ra chủ tử đây là buộc Thẩm quý phi tới đây cầu kiến!

Cười đáp lại một cái dạ, chính là xoay người rời đi.

"Lai Hỉ." Cảnh đế kêu Lai Hỉ.

"Chủ tử, còn có phân phó gì?"

"Phải nhanh."

"Vâng"

Nhìn bóng lưng Lai Hỉ đi ra, Cảnh đế cong khoé miệng lại.

Cũng chẳng qua một ngày, Lai Phúc đã làm xong chuyện, trang ## bubble mà Thẩm gia đương nhiên cũng đưa thư cho Thẩm Tịch Nguyệt, hy vọng có thể vào cung yết kiến.

Tịch Nguyệt nghe được tin tức này, ngược lại cảm thấy thật là quá trùng hợp.

Chẳng qua cũng coi là buồn ngủ thì có người đưa gối đầu.

Nay đã tám ngày rồi, cũng nên chủ động cúi đầu nịnh hót rồi.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 173

Dưới sự trợ giúp của Xảo Ninh, Tịch Nguyệt thành công nấu được một chén cháo bách hợp.

Mùa xuân ăn cháo bách hợp cũng không tồi.

Tuyên Minh Điện.

Nghe nói Thẩm Quý phi ở bên ngoài cầu kiến, Cảnh Đế khẽ cong khóe môi nhưng ẩn giấu rất nhanh, làm như không có chuyện gì, mở miệng: “Để cho nàng chờ.”

Lai Hỷ nhìn biểu tình kia của Cảnh Đế, rõ ràng là vô cùng vui vẻ nhưng lại nói như vậy, trong lòng thầm lắc đầu nhưng cũng đã đi về phía cửa.

Quả nhiên, chưa đợi hắc đi đến cửa thì Cảnh Đế mở miệng lần nữa: “Thôi, cho vào đi! Vừa vặn trăm cũng hơi đói bụng.”

Giấu đầu hờ đuôi như vậy, Lai Hỷ không nhận được ý cười của mình, vội vàng tới cửa cho truyền Thẩm Quý phi.

Mấy ngày không gặp Cảnh Đế, Tịch Nguyệt nhìn gương mặt không chút biểu tình của hắc, khẽ thỉnh an: “Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.”

Cảnh Đế liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không lên tiếng.

Tịch Nguyệt cũng không đứng lên, cứ hơi nhún người như vậy, không bao lâu sau, cuối cùng Cảnh Đế cũng không nhận được, khẽ quát: “Còn không nhanh đứng lên.”

Tịch Nguyệt mỉm cười đứng lên: “Tạ Hoàng Thượng.”

“Nàng tới làm gì.”

Tịch Nguyệt vẫn tươi cười khéo léo như cũ: “Nô tỳ vừa xuống bếp nấu một chén cháo bách hợp, lại nghĩ thời tiết như vậy cũng thích hợp uống cháo này, nhận tiền đưa qua cho Hoàng Thượng.”

Đặt cái giỏ nhỏ đang cầm trong tay xuống bàn, Tịch Nguyệt trông mong nhìn Cảnh Đế giống như đang hỏi ý kiến.

Cảnh Đế thấy dáng vẻ đó của nàng lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, khó trách trái tim hắn lại rơi vào tay nàng, không được đáp lại thì lại giận chó đánh mèo.

“Nếu như là đưa cháo cho trăm thì còn không mau mức ra.”

Tịch Nguyệt “A” một tiếng đáp lại.

Ăn cháo nàng nấu, Cảnh Đế cảm thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Lại nếm thử hương vị, quả thực là vô cùng bình thường, nhìn ánh mắt lấp lánh của Tịch Nguyệt, Cảnh Đế biết là nha đầu kia đang chờ mình khích lệ. Mà chén cháo này quả thực chính là do tự tay nàng nấu.

“À....”

Mời chỉ có một phản ứng nhỏ mà Tịch Nguyệt đã nhìn hắn một cách chờ mong.

Rốt cuộc Cảnh Đế cũng không nhịn được, đặt chén cháo trong tay xuống, đưa tay kéo nàng vào lòng.

“Cháo này thực sự do nàng tự nấu?”

“Đương nhiên, Hoàng Thượng có thích không?” Đương nhiên là Tịch Nguyệt biết hương vị của chén cháo này cũng chỉ bình thường, lại càng không thể so sánh với tay nghề của ngự trù trong cung, nhưng mà bên trong không phải là có tâm ý của nàng sao?

Cảnh Đế vốn định nói lời hay nhưng khi mở miệng lại là hai chữ "cũng tạm"

Tịch Nguyệt nghe thấy vậy thì chu môi, nhưng mà rất nhanh đã khôi phục lại: “Nô tỳ không ngừng cố gắng đương nhiên sẽ càng ngày càng tốt.”

Cảnh Đế cười nâng cằm của nàng lên.

“Nàng đúng là không có lương tâm, lâu như vậy cũng không đến thăm trẫm. Nếu như không phải vì người nhà của nàng thì chỉ sợ là nàng vẫn sẽ không đến đúng không?” Khi Cảnh Đế nói những lời này thì có chút ủy khuất.

Lúc trước, khi nàng chưa tới thì Cảnh Đế nghĩ, đợi nàng đến thì nhất định không được để ý đến nàng, để cho nàng ở ngoài đợi nửa ngày, sau đó cũng phải làm khó dễ nàng một phen. Nhưng mà khi nghe thấy nàng đến đây, khi nhìn thấy bóng dáng của nàng thì hăn lại vô cùng không nỡ.

Sau đó lại nghĩ, đều là do hăn tính tình nóng nảy, khi không lại làm nàng khó xử! Cũng là do hăn vô cớ sinh sự, chộc nàng không vui.

Tịch Nguyệt vừa nghe những lời này của Cảnh Đế thì lập tức hiểu được, đương nhiên là thủ đoạn của Cảnh Đế, nàng còn nghĩ sao mà đột nhiên mọi người lại muốn tiến cung thăm mấy đứa bé chứ?

Chu môi, Tịch Nguyệt hờn dỗi: “Hoàng Thượng mới không có lương tâm, Nguyệt Nhi không biết đã đắc tội với Hoàng Thượng lúc nào, trong lòng vô cùng lo lắng, nào dám qua đây. Ngược lại, Hoàng Thượng người cũng không hề qua thăm Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi vô cùng thấp thỏm lo âu!

Không dễ gì người trong nhà truyền đến tin tức, nô tỳ lập tức nghĩ đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. Vừa lúc có cơ, nô tỳ đã vội vàng tới đây.”

Khi Tịch Nguyệt nói chuyện thì dáng vẻ cũng vô cùng ủy khuất.

Cảnh Đế thấy dáng vẻ chọc người thương tiếc đó của nàng thì lập tức chịu thua.

Khẽ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, dỗ dành: “Là lỗi của trẫm, trẫm không nên vô cớ tức giận với nàng.”

“Hoàng Thượng như vậy, nô tỳ không hiểu là mình đã làm sai cái gì. Nếu như là vì lời nói kia của nô tỳ thì Hoàng Thượng mới thực sự là oan uổng người ta. Người cảm thấy nô tỳ không ghen sao?”

Nếu Tịch Nguyệt đã nói đến chuyện này, Cảnh Đế véo hai má nàng: “Vốn là nàng không ghen!” Trong lời nói còn ẩn chứa tia oán giận.

Tịch Nguyệt nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng thực sự oan uổng cho nô tỳ rồi. Nô tỳ vốn không thêm để ý đến công chúa Địch Ngõa kia, lời nói của thiếp cũng là lời nói thật. Nếu như Hoàng Thượng thích công chúa Địch Ngõa thì sẽ không gả nàng ra ngoài, hoàn toàn có thể đưa nàng vào hậu cung từ đầu. Còn có chuyện ở Ngự Hoa viên, sao nô tỳ lại không rõ đương nhiên là hai người đã bàn bạc tốt rồi. Như vậy, nô tỳ thực sự tin là giữa người và nàng ấy không có gì. Phòng bị nàng ấy thì không bằng phòng bị những tử muội khác trong hậu cung!”

Nghe xong những lời này, Cảnh Đế bắt đầu vui sướng, vốn dĩ không phải là hãn không biết điều này, chẳng qua vì thích nàng nên mới tự đâm đầu vào ngõ cụt. Hiện tại thấy nàng giải thích như vậy thì lập tức khuất phục.

“Có lẽ nàng không rõ nhưng từ sau chuyện bị bệnh đậu mùa thì trẫm đã sáng tỏ rồi. Trên đời này chỉ có một mình Tịch Nguyệt là thật lòng chờ đợi

trầm. Trầm cũng chỉ thích một mình Nguyệt Nhi, nhưng sau khi động chân tình thì trầm lại phát hiện, Nguyệt Nhi không thích trầm như trầm nghĩ.”

Trong lời nói này rõ ràng có tia ủy khuất.

Tịch Nguyệt chưa bao giờ thấy dáng vẻ như vậy của Cảnh Đế, khi trước, lúc nào hắn cũng có dáng vẻ đại nam tử, hôm nay lại mang dáng vẻ như một đứa bé cần an ủi.

Thấy Tịch Nguyệt ôm chặt cánh tay hắn, Cảnh Đế tiếp tục nói: “Bất luận nàng tin hay không, trầm thực sự thích nàng, tình ý của trầm có trời đất chứng giám. Nếu như trầm đã thực lòng thì không cho phép nàng không để ý đến ta. Ta muốn nàng yêu ta, yêu hơn cả mấy đứa bé, lúc nào cũng đặt ta ở vị trí đầu tiên trong trái tim nàng.”

Tịch Nguyệt đánh giá Cảnh Đế lúc này, hắn dường như biến thành một đứa trẻ đòi kẹo, không cho thì sẽ tức giận.

Hắn nói như vậy, không phải là nàng không rung động, nhưng tuy là rung động thì nàng vẫn sẽ nghĩ Cảnh Đế quen dùng tình cảm để lừa gạt người khác, lần này có phải là một loại trấn an khác của hắn không?

Nhưng mà nghĩ lại bản thân nàng cũng không có gia thế hiển hách gì, cũng không có thể lực nào đáng để mượn sức.

Nghĩ như vậy lại càng mờ mịt.

Cảnh Đế nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng đương nhiên cũng hiểu được chuyện tình cảm không phải là một chốc một lát là giải quyết được, hiện tại nàng như vậy chính là vì trong lòng cũng có hắn.

Có lẽ là nàng không phát hiện ra tình cảm của mình, nếu như thực sự là vô tình thì tại sao hai lần đều liều mình cứu hắn?

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Cảnh Đế thả lỏng rất nhiều.

“Nàng biết không? Nàng đang sợ hãi, nàng sợ sau khi nàng đưa trái tim mình ta thì lại phát hiện trẫm chỉ coi nàng như trò đùa, đúng không?” Cảnh Đế nghiêm mặt hỏi.

Tịch Nguyệt khôi phục thần trí, nỉ non nói: “Có thể, có thể là kiếp trước Hoàng Thượng đã làm ta tổn thương quá sâu cho nên kiếp này ta mới sợ hãi.”

Ôm Tịch Nguyệt vào trong lòng, Cảnh Đế mở miệng: “Nếu như kiếp trước trẫm phụ nàng vậy thì một đời này trẫm càng muốn đối xử với nàng thật tốt.”

Hai người cũng coi như là mở lòng với nhau, cho dù Tịch Nguyệt không nói nhiều nhưng Cảnh Đế lại thực sự chia sẻ nội tâm của mình.

“Về sau trẫm sẽ trân trọng nàng, bảo hộ nàng, bao dung mọi điều của nàng, càng sẽ không tức giận với nàng. Ngay cả chuyện hòa hợp đám người hậu cung, trẫm cũng sẽ xử lý cho nàng. Trẫm sẽ không để cho nàng chịu một chút thương tổn nào.”

Tịch Nguyệt yên lặng vui cười trong lòng, không nói nữa.

Cuối cùng hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu, ngược lại, người khác lại đau khổ.

Chuyện lần này vốn là không lớn nhưng mà vì hai người đều kéo dài cho nên mới náo loạn lâu như vậy. Nhưng cũng may mà cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng.

Trong cung này khôi phục như thường, vẫn là một mình Thẩm Quý phi được độc sủng như cũng, người có chút thông tuệ thì cũng đã hiểu rồi.

Hiện tại, bất luận là tâm tình của Hoàng Thượng như thế nào, cho dù là tâm tình không tốt thì người khác cũng đừng mơ tìm được chỗ trống nào mà xen vào.

Không ít người đi qua đưa đồ ăn để lấy lòng nhưng tất cả đều bị trách cứ, chỉ có Thẩm Quý phi, chỉ một lần là lại khiến Cảnh Đế khôi phục như thường.

Người tin vào số mệnh không khỏi nhớ đến chuyện duyên phận, có lẽ Cảnh Đế và Thẩm Quý phi mới thực sự là người có duyên phận.

Hoàng Thượng và nương nương nhà mình làm hòa lại, tâm tình của những cung nhân trong Khánh An Cung cũng tốt lên, nếu không thì không khí trong cung này luôn có chút quái dị.

“Nương nương, Lệ Tần nương nương cầu kiến.” Hạnh Nhi bước vào thông báo.

Từ lần trước cự tuyệt Chu Vũ Ngưng thì hai người cũng không tiếp xúc với nhau.

“Nhanh mời nàng vào.”

Chu Vũ Ngưng vẫn giống như trước kia nhưng y phục lại thanh lịch hơn rất nhiều, trên người cũng không có trang sức gì.

Thấy nàng ấy như vậy, Tịch Nguyệt mở miệng muốn nói cái gì nhưng mà cuối cùng khi đến bên miệng thì lại đổi thành chuyện khác.

“Tỷ tỷ mau ngồi đi.” Nàng không xấu hổ chút nào, Chu Vũ Ngưng cũng vậy.

Chuyện như vậy, hai người đều có thể thông cảm cho nhau.

“Khí sắc của muội muội thật không tồi!” Chu Vũ Ngưng nhìn Tịch Nguyệt, cười nói.

Lúc trước không ai trong cung là không biết Cảnh Đế và Thẩm Quý phi giận đối nhau, hiện tại hai người làm hòa, đúng là sau cơn mưa trời lại sáng.

Tịch Nguyệt cười hì hì: “Tỷ tỷ đúng vậy! Người có khí sắc tốt cũng không phải chỉ có một mình muội.”

Chu Vũ Ngưng cười: “Nhưng mà tỷ tỷ lại muốn càng nhiều hơn nữa kìa.”

Tịch Nguyệt không hỏi về tính toán sau này của nàng ấy, Chu Vũ Ngưng cũng không có ý định nói cái gì.

Nghĩ lại hôm nay mình đến vì có việc nên Chu Vũ Ngưng cũng không trì hoãn, nghĩ một chút rồi nói: “Thực ra lần này tỷ tỷ qua đây là có một chuyện muốn nhắc nhở muội.”

“Hả?” Tịch Nguyệt khó hiểu.

“Vốn là mấy ngày trước đã muốn qua đây nhưng vì lúc đó muội và Hoàng Thượng giận đối nhau, lúc đó tỷ tỷ mà đến thì không thỏa đáng cho nên mới lùi tới tận hôm nay.”

Nàng ấy vừa nói như vậy, Tịch Nguyệt lại càng tò mò.

Chu Vũ Ngưng cũng không kéo dài, nói thẳng: “Nhớ cẩn thận với Bạch Du Nhiên.”

Chỉ bảy chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến cho Tịch Nguyệt kinh hãi.

Tịch Nguyệt cũng không hỏi nhiều, lại càng không hỏi vì sao Chu Vũ Ngưng lại nhắc nhở như vậy, nếu như nàng ấy muốn tốt cho nàng thì nàng sẽ nhận.

“Đa tạ tỷ tỷ chỉ điểm.”

Chu Vũ Ngưng cười lắc đầu: “Chúng ta đã giao hảo từ khi tiến cung đến nay, mặc dù ban đầu ta cũng có tâm tư của mình nhưng về sau, chúng ta ở chung lâu cũng có vài phần tình nghĩa tỷ muội. Lúc trước ta không hiểu nhưng hiện tại lại hiểu được, thì ra chỉ cần cùng yêu một nam nhân thì hai nữ nhân sẽ không thể nào thực lòng làm bạn với nhau. May mà chúng ta không phải cùng yêu một người.”

Tịch Nguyệt hiểu Chu Vũ Ngưng có thể nói ra những điều này chứng tỏ rằng nàng ấy đã thực sự nghĩ thông suốt rồi.

“Nguyệt Nhi thực sự cảm tạ tỷ tỷ nhiều lần chỉ điểm. Về phần động cơ lúc đầu, bất luận ban đầu có mục đích gì, kết quả tốt mới là tốt nhất.”

Hai người nhìn nhau cười.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 174

Editor: Anh Thơ

Chu Vũ Ngưng nói những điều này đương nhiên là vì đã phát hiện ra cái gì đó, Tịch Nguyệt thấy nàng ấy không giải thích nhiều thì cũng biết chuyện này chúng chỉ là hoài nghi.

"Tỷ tỷ, lần trước không giúp người là Tịch Nguyệt nhỏ mọn rồi." Tịch Nguyệt nghiêm mặt nói.

Chu Vũ Ngưng mỉm cười nói: "Thực ra tỷ cũng hiểu. Tuy trong lòng có hơi buồn nhưng mà thực sự có thể hiểu. Muội không giống ta, không giống bất kỳ nữ tử nào trong hậu cung. Chúng ta đều không có gì phải vương vấn nhưng bên cạnh muội còn có ba đứa bé. Mặc dù không nghĩ cho bản thân mình thì cũng phải nghĩ cho mấy đứa bé. Phải nghĩ nhiều mới có thể bảo vệ bản thân và đứa bé."

Chu Vũ Ngưng rất rộng lượng nói ra những lời này, Tịch Nguyệt nhìn nàng ấy một cách khâm phục.

Thấy ánh mắt như vậy của Tịch Nguyệt, Chu Vũ Ngưng cười khổ một tiếng: "Đừng nên nhìn tỷ như vậy. Thực ra trong cung này, người ta khinh thường nhất chính là bản thân mình. Nhưng rất nhiều chuyện không phải do nhất thời tạo thành, mà tính tình của ta lại càng không phải ngày một ngày hai. Đã tiến cung mà lại không buông bỏ được tình cảm trong lòng. Đã phụ lòng mong đợi của gia tộc, lại không bảo vệ vững tình cảm của mình. Cuộc đời của ta, chỉ là một chữ sai!"

Tịch Nguyệt nắm tay Chu Vũ Ngưng: "Tỷ tỷ tại sao phải tự làm khổ mình như vậy. Mỗi người đều có cơ duyên của mình, không thể nói được ai đúng ai sai!"

Chu Vũ Ngưng lắc đầu đứng lên: "Sai chính là sai. Nếu như có thể, tỷ không bao giờ muốn quen biết cái người khiến ta cả đời đau khổ kia nhưng nếu đã gặp phải vậy đó là số kiếp của ta."

Chu Vũ Ngưng nói những lời này khiến cho Tịch Nguyệt bất an, giống như là nàng đã đi đến tận cùng của sinh mệnh rồi.

"Tỷ tỷ, người đừng nói như vậy khiến muội sợ."

Chu Vũ Ngưng lắc đầu: "Muội không cần lo lắng cho ta, ta chỉ cảm thán mà thôi. Thời gian gần đây bắt đầu lễ phạt, đúng là cảm thấy nhân sinh cần phải nhìn theo góc độ khác. Hiện tại, đúng là đã buông tay rồi."

...

Chu Vũ Ngưng đi rồi, Tịch Nguyệt suy nghĩ thật lâu cuối cùng vẫn cảm thấy tính cách của nàng và Chu Vũ Ngưng vốn không giống nhau.

Nếu như là nàng, nhất định sẽ không thể nào đến mức vô dục vô cầu như nàng ấy. Nàng muốn rất nhiều thứ!

Nhưng mà nghĩ đến lời của Chu Vũ Ngưng, Tịch Nguyệt trầm tư, nàng tin rằng Chu Vũ Ngưng không phải loại người bản tâm không có đích.

"Cầm Tâm."

"Có nô tỳ."

"Sắp xếp người theo dõi Bạch Du Nhiên, ta không yên tâm về nàng ta." Tịch Nguyệt cũng không nói nhiều, chỉ truyền lệnh như vậy.

Cầm Tâm đương nhiên là hiểu được, đáp một tiếng rồi ra ngoài sắp xếp. Thời gian này Tịch Nguyệt quản lý chuyển cung vụ, Cầm Tâm cũng theo đó mà càng chín chắn hơn, xử lý mọi việc trong cung cũng thỏa đáng hơn.

"Nương nương, Tuệ Từ Cung truyền đến tin tức, thân thể Thái Hậu lại không tốt rồi." Hạnh Nhi vội vã chạy vào.

Tịch Nguyệt vừa nghe thì vội vàng đứng dậy.

Gần đây thân thể Thái Hậu càng lúc càng không tốt, không lúc nào là Tịch Nguyệt không chú ý tới Tuệ Từ Cung.

Khi nàng đến Tuệ Từ Cung thì Thái y đã đến rồi, Hoàng Thượng ở Tuyên Minh Điện xử lý công vụ nên vẫn chưa đến.

"Thế nào, thân thể Thái hậu thế nào rồi?"

Mấy người Thái y nhìn nhau rồi đồng loạt quỳ xuống.

"Vi thần không dám lừa gạt, thân thể Thái hậu không được tốt. Chúng thần đã cố gắng hết sức nhưng mà hiện tại thuốc thang cũng không thể làm giảm bệnh tình của Thái hậu."

Tịch Nguyệt không nghĩ nhiều: "Nhanh xuất cung, phái người xuất cung tới Vạn gia mời Vạn phu nhân."

"Khởi bẩm Quý phi nương nương, vừa rồi vi thần đã phái người về phủ báo chuyết kinh(*) tiến cung rồi." Vạn Thái y vừa thấy thân thể Thái hậu lại không tốt thì đã lập tức phái người về phủ nhưng mà người còn chưa tới.

(*) Chuyết kinh: cách gọi vợ mình ngày xưa.

Tịch Nguyệt nghe thấy vậy thì gật đầu: "Hiện tại tất cả các người đều đi vào cho ta, bất luận thế nào đều phải bảo trụ thân thể Thái hậu nương

nương, nếu không, hậu quả thế nào thì bản cung cũng không phải nói nhiều nữa."

Mọi người nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Hoàng Thượng, trong lòng lạnh lẽo sau đó lập tức nhanh chóng bước vào bên trong.

Không chỉ Tịch Nguyệt, những phi tần khác nghe tin thân thể Thái Hậu không tốt thì cũng đến thăm.

Đến khi Cảnh Đế tới thì bệnh tình của Thái Hậu cuối cùng cũng được ổn định lại nhưng mà đã vô cùng suy yếu rồi.

Tịch Nguyệt thấy đáng vẻ khó chịu của Cảnh Đế cũng khuyên giải an ủi.

Mặc dù Vạn phu nhân đã tới nhưng thân thể Thái Hậu vẫn không tốt. Thực ra Tịch Nguyệt và những người không rành y thuật khác cũng đều hiểu Thái Hậu đã sắp dầu hết đèn tắt rồi, hiện tại cũng chỉ là kéo dài qua ngày mà thôi.

Nhưng mà cũng may là có các vị Thái y đồng tâm hiệp lực mới có thể cứu Thái hậu trở về lần này.

Thấy đã tới nửa đêm, Cảnh Đế xoa huyết thái dương: "Các người đều trở về đi."

Tịch Nguyệt nhìn thoáng qua Cảnh Đế, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nhiều lời.

Dặn dò Cảnh Đế mấy câu, Tịch Nguyệt sắp xếp cho mọi người rời đi nhưng mà Chu Vũ Ngưng lại không chịu đi: "Hoàng Thượng, nô tỳ có một chuyện muốn cầu xin."

Lúc này Cảnh Đế không có tâm trạng nhiều lời với nàng, không kiên nhẫn phất tay ý bảo nàng rời đi. Nhưng mà Chu Vũ Ngưng lại quỳ xuống:

"Tần thiếp chỉ cầu xin Hoàng Thượng nghe một lời của tần thiếp."

Cảnh Đế thấy nàng như vậy, nhú mào: "Rốt cuộc ngươi muốn nói gì."

Lại nhìn một đám phi tần tò mò không muốn rời đi, trách mắng: "Còn không mau rút đi."

Mọi người vội vàng nổi đuôi nhau ra ngoài.

Tịch Nguyệt cũng không lưu lại, có một số việc nàng không nên quản cũng không thể quản.

Đợi tất cả mọi người ra ngoài, bên trong chỉ còn Cảnh Đế, Chu Vũ Ngưng và Lai Hỷ.

Chu Vũ Ngưng ngẩng đầu: "Hoàng Thượng, tần thiếp tự xin vào quốc tước cắt tóc làm ni cô, mỗi ngày ăn chay niệm phật cầu phúc cho Thái hậu."

Lời này vừa nói ra, Cảnh Đế cười lạnh: "Cầu phúc cho Thái hậu? Chu Vũ Ngưng, ngươi coi trẫm là tên ngốc hay sao?"

Chu Vũ Ngưng lại không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Tần thiếp chưa từng nghĩ như vậy."

"Chưa từng nghĩ như vậy? Chu Vũ Ngưng, không phải là ngươi vẫn muốn xuất cung sao? Ngươi cho là trẫm thực sự không biết gì?" Cảnh Đế đưa chân đạp ngã Chu Vũ Ngưng.

"Trẫm sẽ không để cho bất luận kẻ nào có ý đồ lợi dụng Thái Hậu, trẫm cũng sẽ không khách khí với bất kỳ ai."

Chu Vũ Ngưng không cam lòng yếu thế, ngẩng đầu nhìn Cảnh Đế: "Tần thiếp không có. Thái Hậu là mẫu thân của người ta yêu nhất, ta sẽ không lợi dụng người. Tuy lúc trước tần thiếp đã từng nghĩ như vậy nhưng mà không phải lần này. Vài ngày trước tần thiếp đã nghĩ kỹ rồi, đã hạ quyết tâm xuất

cung cầu phúc cho Thái Hậu nhưng mà vẫn không có cơ hội thích hợp để xin Hoàng Thượng ân chuẩn."

Tuy không nhắc đến Lục Vương gia nhưng hai người gần như đã nói rõ ràng rồi.

Mấy ngày nay Chu Vũ Ngưng suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng hiểu, rất nhiều chuyện cuối cùng cũng là giấy không gói được lửa, nhìn thái độ của Thái Hậu là có thể hiểu được một chút. Nếu như Thái Hậu biết thì làm sao Hoàng Thượng có thể không biết chứ!

Lúc này nàng mạnh tay một lần, bầu bạn với thanh đăng cửa phật có thể nói chính là kết quả tốt nhất của nàng.

"Nghiêm Liệt vĩnh viễn sẽ không yêu người." Cảnh Đế trào phúng nói

Chu Vũ Ngưng giật mình khi Cảnh Đế nói thẳng mọi chuyện ra như vậy, sững sờ nhìn hắn, rất lâu sau, khóe mắt có một giọt lệ rơi xuống.

"Mỗi người đều có tương ngộ của mình. Có lẽ là cuộc đời của tần thiếp ngay từ đầu đã là một sai lầm, nhưng mà cho tới bây giờ, rất nhiều chuyện đều là không thể vãn hồi. Nếu như Hoàng Thượng thấy tần thiếp chướng mắt, cho dù Hoàng Thượng ban chết thì tần thiếp cũng không có một câu oán hận. Nói yêu cầu này với Hoàng Thượng, có thể người sẽ cảm thấy ta lợi dụng Thái Hậu để thoát khỏi khốn cảnh nhưng mà vài ngày trước tần thiếp cũng đã nghĩ kỹ rồi, nếu như muốn tu hành thì nơi nào cũng giống nhau, không nhất thiết phải rời cung. Hoàng Thượng, thân thể Thái Hậu không tốt, nô tỳ thực sự muốn cầu phúc cho người. Người như ta, ở trong cung thì có ích gì, chẳng bằng để cho ta cả đời bầu bạn với thanh đăng cửa phật, cầu phúc cho Thái Hậu, cho Hoàng gia, như vậy bản thân ta cũng an lòng."

Cảnh Đế lặng lặng nhìn Chu Vũ Ngưng, lúc này trên mặt Chu Vũ Ngưng không có đau buồn lại càng không có khủng hoảng, có lẽ là thực sự nhìn

thấu rất nhiều chuyện!

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Cảnh Đế thở dài: "Trẫm ân chuẩn."

Không chỉ Chu Vũ Ngưng mà ngay cả Lai Hỷ đứng trong góc nhỏ cũng thấy gật mình, bất luận là ai thì cũng không thể ngờ Cảnh Đế thực sự đồng ý.

Quả thực là Cảnh Đế không thích Chu Vũ Ngưng nhưng mà trong lòng hắn lại càng xem trọng Thái Hậu hơn. Nam Thấm Quốc không nơi nào không tin phật, Cảnh Đế cũng vậy, rất nhiều chuyện khi con người đã bất lực thì luôn muốn tìm một con đường khác để gửi gắm niềm tin.

Vốn là lúc Cảnh Đế lưu Chu Vũ Ngưng ở lại là vì có chỗ muốn dùng nàng nhưng mà hôm nay, đứng trước sinh tử của Thái Hậu, hắn buông tha những kế hoạch và tính toán kia.

Không phải hắn mờ mịt lại càng không phải hắn hồ đồ, chẳng qua là tấm lòng hiếu thảo sai khiến hắn làm như vậy.

Mặc dù lúc nhỏ, mẫu hậu coi hắn là bia ngấm nhưng chung quy cũng không thể làm phai mờ tình cảm yêu thương thật lòng và vô số lần liều mạng cứu hắn của bà. Bọn họ là hai mẫu tử nương tựa lẫn nhau.

Khi đó Nghiêm Liệt càng ngày càng bất hòa với mẫu hậu, phụ hoàng coi hắn là một người kế nhiệm còn hơn là một người con trai, chỉ có ở chỗ mẫu hậu thì hắn mới có được một chút ôn nhu. Cho nên, vào thời điểm mẫu chốt này, hắn do dự.

Hơn nữa cuối cùng vẫn đáp ứng thỉnh cầu của Chu Vũ Ngưng.

Đợi Chu Vũ Ngưng rời đi, Cảnh Đế mệt mỏi không chịu nổi: "Bãi giá Khánh An Cung."

Lúc này, chỉ có bên cạnh Tịch Nguyệt mới làm cho hắn thấy thoải mái, yên ổn, giống như không có bất kì phiền não nào.

Tịch Nguyệt vẫn chưa ngủ, không biết vì sao nàng cảm thấy đêm này Cảnh Đế sẽ tới chỗ của nàng, quả nhiên là như vậy.

Hai người rửa mặt chải đầu một chút, Cảnh Đế tựa đầu vào lòng Tịch Nguyệt, nói ra chuyện Chu Vũ Ngưng xuống tóc làm ni cô cầu phúc cho Thái Hậu.

Nghe Hoàng Thượng nói, Tịch Nguyệt cũng không che dấu việc bản thân mình bất ngờ.

"Hoàng Thượng, người...." Nàng không biết nên nói thế nào, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho hắn, Tịch Nguyệt trấn an nói: "Có lẽ người không thích nghe những lời này. Tuy rằng người không thích Lệ tần tỷ tỷ nhưng mà nô tỳ lại thực lòng thân thiết với nàng ấy. Không phải là vì nàng ấy luôn nhắc nhở thiếp mà là vì trái tim của nàng ấy. Trong cung này, mỗi người đều có tâm tư, ngay cả nô tỳ cũng không ngoại lệ, chỉ có Lệ tần tỷ tỷ, chỉ có nàng ấy là có thể vô dục vô cầu."

Cảnh Đế cười lạnh: "Nàng ta vô dục vô cầu là vì nàng ta không thích trẫm. Các người có tâm tư chứng tỏ các người vẫn có một chút chờ mong với trẫm."

Tịch Nguyệt phì cười: "Chính vì nàng ấy không thích người cho nên nô tỳ mới có thể thân thiết với nàng ấy. Nếu như cùng yêu một nam nhân thì sao có thể làm bạn chứ. Hoàng Thượng, trong hậu cung này làm gì có tỷ muội tốt thực sự chứ?"

Nghe xong những lời này, Cảnh Đế im lặng, kéo tay Tịch Nguyệt không nói nữa.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Chuyện Chu Vũ Ngưng xuất cung nhanh chóng làm cho người ta không ngờ.

Ai cũng không nghĩ tới, Lệ tần nương nương này lại chủ động đề xuất muốn đi quốc tự cắt tóc làm ni.

Nếu chỉ là làm dáng một chút thì cầu phúc mấy ngày rồi trở về, người khác cũng chưa chắc không bằng lòng. Nhưng Chu Vũ Ngưng lại muốn cắt tóc làm ni, đây là người khác làm sao cũng không nghĩ đến.

Như vậy chính là với hàm ý, sau này tuyệt đối không có khả năng quay về.

Cho dù mọi người xôn xao như thế nào, sự thật đã như thế.

Cửa nam hoàng cung.

Trừ Thâm Tịch Nguyệt, cũng không có người khác đến đây đưa tiễn.

Trong cung này nữ tử rất lạnh lợi, chuyện về mặt thể diện như vậy nơi nào lại ngại nhiều.

Nhưng trừ Tịch Nguyệt, lúc người khác biết thì Chu Vũ Ngưng đã ở cửa nam.

"Tỷ tỷ, lần này đi cuối cùng thì chúng ta không có cơ hội gặp mặt lần tới rồi. Chỉ mong tỷ tỷ bảo trọng." Tịch Nguyệt cầm tay Chu Vũ Ngưng, trong lòng không đành lòng.

Tuy hai người cũng không hết sức thân mật, nhưng thật sự cũng không có một chút tranh đấu nào, từ lúc vào cung tới nay cũng coi là giao hảo.

Chu Vũ Ngưng nhìn mặt của Tịch Nguyệt, nàng coi như là nhìn Thẩm Tịch Nguyệt từng bước một đi tới hôm nay, người khác không biết nhưng nàng lại biết, người mà Nghiêm Liệt thật sự thích chính là Nhạc Khuynh Thành mẫu thân Thẩm Tịch Nguyệt.

Nhưng nàng lại cảm thấy đó không phải là thích, cũng chỉ là một lòng không muốn xa rời lúc còn trẻ. Giống với nàng, cho dù biết đó là không muốn xa rời, lại vẫn không thể tự thoát ra được. Có một số việc, cuối cùng là không tính qua ông trời.

Nàng suy đoán con gái của Nhạc Khuynh Thành là hình dáng gì, lại không ngờ có mấy phần hợp ý.

Chu Vũ Ngưng nghiêm mặt nói: "Ta đây cả đời cũng là như thế. Người lại không như vậy, trong cung, cho dù đang ở vị trí cao, cũng chưa chắc khắp nơi hài lòng. Tỷ tỷ cũng nhìn rất lâu, có mấy lời không thể không nói, dù cho người có thể nghe vào hay không, lời này, ta cũng phải nói.

Trong cung này, có ba người là nên phòng nhất, thứ nhất chính là Bạch Du Nhiên, trước kia ta cũng đã nói với người. Không nói cái khác, chính là đứa bé, chính là chuyện lớn*. Hai là Lý Yên Nhiên, nàng nhìn như đơn thuần vô hại, rất có dáng dấp của người lúc mới vừa vào cung, nhưng lại thật sự là người có tâm kế. Cực kỳ hiểu được nguồn gốc gặp gỡ lẫn nhau, mượn lực chống lực, nàng ta là Đệ Nhất Tài Nữ, cũng không phải loại như Liên Tú Vân có thể sánh vai. Ba là Phó Cẩn Dao. Tuy rằng Phó Cẩn Nghiên nhìn như càng có tâm kế nhưng nàng ấy cũng không thương hoàng thượng, trang@ddlqđ@bubble editor mà là một người hết sức có kiến giải. Nàng ấy vào cung, nhiều hơn là vì Phó gia yên ổn lâu dài. Nhưng Phó Cẩn Dao thì khác, nàng ta yêu thích hoàng thượng cực kỳ mù quáng, không chỉ có như thế, cuối cùng thì ta cảm thấy, trong cảm xúc mơ hồ của nàng ta có

một loại nhân tố không ổn định. Nghĩ đến người lo liệu hậu cung, cũng nên nghe nói tính cách nàng ta trước sau khác biệt một trời một vực. Ba người này, người cần phải cẩn thận. Về phần người khác, ngược lại cũng không làm cho người ta thấp thỏm giống như vậy."

Chu Vũ Ngưng nói lời này, đúng là thành thật với nhau rồi, Tịch Nguyệt thật lòng cảm tạ nàng.

Cuối cùng thì Chu Vũ Ngưng đi rồi.

Nhìn xe ngựa và một đội thị vệ dần dần đi xa, Tịch Nguyệt căn môi nhìn, thật lâu không nhúc nhích.

Hôm nay tiễn đưa người, Quả Nhi cũng ở trong đó, nàng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nói lời của Chu Vũ Ngưng trước khi đi cho Cảnh đế.

Cảnh đế nghe xong im lặng không lên tiếng lúc lâu, sau đó gọi Lai Phúc tới.

Thật ra thì Chu Vũ Ngưng không phải đang nói cho Tịch Nguyệt, mà là đang nói cho hãn nghe.

Quả Nhi là người của hãn, mọi người đều biết điểm ấy.

Nếu như không phải chút tâm tư kia đối với Nghiêm Liệt, Cảnh đế đã đồng ý bồi dưỡng cho nàng ta thành một người có thể phụ tá Tịch Nguyệt. Nhưng mà, cuối cùng không có nhiều nếu như vậy. Nhìn từ một góc độ khác, nếu như Chu Vũ Ngưng không thích Nghiêm Liệt, cũng chưa chắc sẽ không tranh thủ tình cảm trong cung, có lẽ, khi đó Nguyệt Nhi lại thêm một kẻ địch.

Như thế xem ra, không có nếu như chưa chắc là chuyện xấu.

Thật ra thì Tịch Nguyệt cũng không biết, Cảnh đế lại vì nàng bồi dưỡng một người có thể phụ tá nàng, mà người này chính là Phó Căn Nghiên.

Một người sẽ không yêu hấn, lý trí lớn hơn tình cảm, biết mình nên làm cái gì, rất tốt!

Hấn không hy vọng Tịch Nguyệt mệt nhọc quá mức, nhưng đồng dạng cũng không hi vọng có thể có người lấy quyền lợi vượt lên cao hơn nàng.

Cứ như vậy, không thể tốt hơn.

Quyền to giữ ở trong tay Nguyệt Nhi. Phó Căn Nghiên đến làm thanh đao dọn dẹp phi tần hậu cung không an phận, như vậy Nguyệt Nhi cũng thêm mấy phần yên ổn.

"Khởi bẩm hoàng thượng, người bên Tuệ Từ cung đã tới, nói là Thái hậu mời ngài đi qua."

Cảnh đế gật đầu.

Có lẽ Thái hậu đã biết chuyện Chu Vũ Ngưng.

Trước kia hậu cung rất nhiều công việc, Cảnh đế cũng sẽ thương lượng với Thái hậu, mà việc Chu Vũ Ngưng rời khỏi hôm nay lại không có.

Lúc đi tới Tuệ Từ cung, Thái hậu đã được đỡ lên.

Nhìn sắc mặt Thái hậu tái nhợt, trong lòng Cảnh đế khó chịu: "Hôm nay mẫu hậu cảm thấy như thế nào?"

Thái hậu cười trả lời: "Cũng còn tốt. Thân thể này của ai gia, mỗi ngày có thể nhìn thấy ánh mặt trời mọc chính là tốt nhất."

Cảnh đế dừng một chút, trong lời nói có chút không hợp: "Mẫu hậu sẽ không có chuyện gì."

Thái hậu cũng không phân biệt với hân, chỉ cười.

"Triệt Nhi phái Chu Vũ Ngưng đi quốc tự xuất gia rồi hả?"

Cảnh đế ôn hòa nói: "Nàng xin chỉ đi quốc tự xuất gia, cắt tóc làm ni, vì ngài cầu phúc."

Thái hậu dò xét cẩn thận ánh mắt của hân, rất lâu, hỏi: "Triệt Nhi đồng ý từ bỏ bổ cục của mình?"

Lại nghĩ một chút, dù có đồng ý hay không, không có ai thay Cảnh đế quyết định, chính hân đã quyết định như vậy.

Trong lòng cảm động: "Triệt Nhi, người là con trai tốt của ai gia, người là con trai tốt của ai gia mà....."

Cảnh đế nhìn vẻ mặt Thái hậu cảm động, cầm tay của bà: "Mẫu hậu, trăm đồng ý với người, cho tới bây giờ đều không phải là lừa người."

Thái hậu cũng không nói thêm cái gì, có điều lại vẫn kích động như cũ.

Thật ra thì làm sao Thái hậu lại không biết, hai người Cảnh đế và Lục vương gia cũng chỉ là diễn trò thôi.

Hai người bọn họ tích oán đã sâu, làm sao có thể đột nhiên hoà thuận. Không phải là bởi vì hiện tại cơ thể bà không tốt, hai người cũng bận tâm bà.

Cho nên, bà luôn muốn nâng 12 vạn phần tinh thần, chỉ cầu có thể đủ trì hoãn thêm chút thời gian. Nếu Triệt Nhi cũng coi như không có lòng dạ ác độc như vậy, lúc trước đột nhiên lại bắt đầu sủng hạnh Chu Vũ Ngưng này, không phải là bà không nghi ngờ, thậm chí cơ bản cũng nghĩ là mưu đồ của Cảnh đế. Đơn giản là vì sau khi bà mất thêm một nguyên nhân trực tiếp lật đổ Liệt Nhi thôi.

Ai bảo hai người này từng có tiếp xúc, mà Chu Vũ Ngưng này lại ái mộ Liệt Nhi đấy!

Không phải là bà không nghĩ tới trừ bỏ Chu Vũ Ngưng này, nhưng lại lo lắng nếu trừ bỏ nàng ta, Triệt Nhi lại có chủ ý khác thì bà càng không thể biết, cũng không bằng tạm thời đặt nàng ở nơi đó.

Nhưng hôm nay lại biết Chu Vũ Ngưng xuất cung rồi, bà hoàn toàn không kiềm chế được tâm tư của mình.

Vốn cuối cùng bà không nghĩ tới bị quan như vậy.

Triệt Nhi cuối cùng là người có lòng.

Nghĩ tới đây, Thái hậu lại càng lên mấy phần tinh thần.

Cho dù là giả bộ, bà cũng muốn nâng lên tinh thần, nếu hai người bọn họ giả bộ ở trước mặt bà, vậy bà càng muốn sống lâu thêm chút thời gian, trang@ddld@bubble editor có lẽ là tiếp xúc nhiều hơn, hai người cũng sẽ nhạt lại một chút tình huynh đệ lần nữa.

Như vậy, cho dù là chết đi, bà cũng có thể an tâm hơn nhiều.

"Triệt Nhi, mặc kệ là vì ai trong các người, hay là mấy đứa nhỏ, ai gia cũng sẽ bảo trọng mình!"

Cảnh đế thấy Thái hậu như thế, gật đầu.

Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi trải qua hôm đó, Thái hậu đúng là đã tốt hơn một chút.

Dù là Thái hậu hay là Quế ma ma đều cực kỳ vui mừng.

Ngay cả Cảnh đế cũng hết sức vui mừng nhưng Vạn Phu Nhân lại không nghĩ như vậy, sao bà không nhìn ra, Thái hậu đúng là không còn bao nhiêu

thời gian rồi, hôm nay những được vật này cũng chỉ là nối thêm mạng của bà ấy thôi.

Nhưng cái này có thể chống đỡ bao lâu đây.

"Hoàng thượng, thần phụ có một vài lời muốn nói chuyện một mình với hoàng thượng một chút." Lúc ra cửa Vạn Phu Nhân chạm mặt Cảnh đế, cuối cùng không nhận được, khẽ cúi, nói.

Cảnh đế nghi ngờ nhìn bà.

Đồng ý: "Vạn Phu Nhân xin mời."

Đối với Vạn Phu Nhân, Cảnh đế là có mấy phần tôn trọng, tuy là nữ tử, nhưng lại có y thuật tuyệt vời, hôm nay hẳn cũng càng nhìn ra, dù cho Thái Y Viện nhân thủ đông đảo, lại không bằng một Vạn Phu Nhân.

Y thuật này nào chỉ là không dưới Vạn thái y, đã đủ vượt qua ông ấy rất nhiều.

Cảnh đế chú ý nhìn vẻ mặt bà, trong lòng mơ hồ có một chút lo lắng.

Quả nhiên, Vạn Phu Nhân muốn nói đúng là như thế.

Vạn Phu Nhân tự thuật cặn kẽ tỉ mỉ ý nghĩ của mình với Cảnh đế.

"Mấy ngày nay, thái hậu rõ ràng có chuyển biến tốt, tại sao có thể không tốt lắm?" Cảnh đế nhíu mày nhìn bà.

Vạn Phu Nhân mặc cho mồ hôi lạnh chảy xuống, khó khăn mở miệng: "Sợ là..... Hồi quang phản chiếu."

Rất lâu không thấy Cảnh đế đáp lời, Vạn Phu Nhân cũng không dám nhúc nhích.

"Còn bao lâu." Lúc lâu, giọng hần không có nhiệt độ gì.

Dĩ nhiên là Vạn Phu Nhân biết hần nói gì: "Cụ thể dĩ nhiên là không thể tuyệt đối, nhưng mà theo thần phụ thấy, không đầy một tháng."

Lời này dĩ nhiên là lớn mật tốt cùng, nhưng chỉ có bản thân Vạn Phu Nhân biết, bà đã cố gắng nhiều lời rồi.

"Rầm"

Cảnh đế quét cả một bàn đồ vật xuống dưới đất.

"Hoàng thượng?" Lai Hỉ ở cửa ra vào nhẹ giọng hỏi thăm.

"Không có việc gì!" Cảnh đế cảm thấy mình đã không thể khống chế tính tình.

"Người đi xuống đi, trẫm biết rồi, chuyện này không cần lộ ra."

Đợi Vạn Phu Nhân đi xuống, Cảnh đế vuốt mặt một cái, tựa đầu dựa vào lưng ghế.

"Lai Hỉ."

"Nô tài ở đây."

"Đi tuyên Phó tướng vào cung." Tháng ngày cuối cùng của Mậu hậu, Cảnh đế hy vọng có thể vì bà làm được tất cả chuyện mà bà hy vọng.

Nghiêm Liệt không rõ lắm nhưng hần vẫn nhớ, nhớ mẩu hậu cố chấp đối với Phó Uẩn Duệ.

Dù như thế nào, cho dù là gặp mặt một lần cũng tốt!

Phó tướng thường xuyên vào cung, cũng không nghĩ quá nhiều, đương nhiên ông cũng biết rõ thân thể Thái hậu càng ngày càng không tốt.

Có điều nghe nói mấy ngày nay tốt hơn nhiều, trong lòng cũng có chút yên lòng.

Đợi lúc Phó tướng vào Tuyên Minh điện, phòng ngoài Tuyên Minh điện này vẫn vô cùng bừa bộn như cũ.

Phó tướng kinh ngạc một chút, vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

Cảnh đế cứ lạnh lùng nhìn ông ta như vậy.

Mẫu hậu nhớ trừ huynh đệ bọn họ ra, cũng chỉ có một mình ông ta.

Phó tướng có lẽ là một trung thần, nhưng Cảnh đế lại không làm được tin tưởng ông.

Thở dài, Cảnh đế đứng lên, chấp tay đứng bên cửa sổ, rất lâu, hần mở miệng: "Trẫm cho phép, người đi thăm mẫu hậu một chút đi!"

Lời vừa nói ra, Phó tướng lung lay một chút, kinh ngạc nhìn Cảnh đế, làm như cực kỳ giật mình.

Nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, cả người lại là vẻ mặt tái nhợt trong nháy mắt.

Giọng nói run rẩy: "Thái hậu, thái hậu nương nương bà, bà ấy lại, lại....."

Ông đã nói không được nữa.

Cảnh đế không nói gì, chỉ đứng như vậy, cả người kéo căng hiu quạnh.

"Hoàng, hoàng thượng?"

"Thái hậu không còn bao nhiêu thời gian rồi." Lời Cảnh đế vừa nói ra, Phó tướng lập tức ngồi phịch ở nơi đó.

"Trầm không muốn biết những chuyện cũ trước kia, càng không muốn biết ai đúng ai sai. Trầm chỉ muốn để mẫu hậu quên được. Có lẽ, người phải biết nên làm như thế nào." Giọng nói hần lạnh lùng.

Tất cả tiếc nuối, cũng để cho nó theo gió qua đi!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Thật ra thì từ lúc hãn nhỏ Phó tướng chính là đối xử hãn vô cùng tốt, còn cố gắng bồi dưỡng hãn.

Khi đó, ông còn chưa phải là Tế Tướng.

Hãn vẫn luôn không hiểu, phụ hoàng bồi dưỡng hãn bởi vì mình là con trai của ông, Phó tướng này lại vì cái gì. Ông làm cho hãn, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của mọi người.

Lại gián tiếp trợ giúp hãn vô số lần, khi đó trừ phụ hoàng, hãn tôn kính nhất chính là Phó tướng.

Sau đó, một lần cơ duyên xảo hợp, rốt cuộc hãn biết nguyên nhân, bức họa cô gái kia treo Tuệ Từ cung của Thái hậu, bức họa không có bất kỳ lạc khoản (ghi tên, đề chữ) kia là Phó Uẩn Duệ vẽ.

Khi đó hãn chính là vô tận hoài nghi, sau đó hãn biết Phó Cần Du, lại thấy bức họa kia ở Phó gia.

Hai bức họa đều là cùng một người, cùng cảnh tượng, chỉ là một chính diện, một bóng lưng thôi.

Nhưng người này lại cùng một người, đó chính là mẫu hậu hãn!

Bắt đầu từ khi đó, hãn bèn để ý, chính là bởi vì hãn để ý, hãn mới phát hiện rất nhiều.

Thì ra là, sau lưng mẫu hậu cũng có một chuyện cũ cực kỳ bi thảm.

Chu quý phi hiển hách hậu cung, đã từng bị người thân cận nhất phản bội.

Từ đó trở đi, hắn cũng không thể tiếp tục tin tưởng Phó tướng.

Hắn có thể tin tưởng Phó Cẩn Du cùng nhau lớn lên với hắn, lại không thể tin phụ thân của hắn ta.

"Lai Hi, thông báo Lai Phúc, cũng rút lui tất cả ám vệ khỏi Tuệ Từ cung."

"Vâng"

Trừ Phó Uẩn Duệ, mẫu hậu chính là nhớ thương Nghiêm Liệt nhất nhỉ? Dù rằng cả đời này cũng không thể hoà thuận với hắn, nhưng Cảnh đế vẫn quyết định bỏ qua cho hắn ta.

"Tuyên Nghiêm Liệt vào cung, trăm muốn gặp hắn."

Một ngày kia là cực kỳ đặc biệt đối với rất nhiều người.

Cảnh đế liên tục triệu kiến vài người, thậm chí kỳ quái chính là Cảnh đế gặp Lục vương gia.

Đây là người khác nghĩ cũng không nghĩ đến.

Tịch Nguyệt tâm tư cẩn thận, nàng có một loại cảm giác xấu, có phải, có phải..... Thái hậu không tốt lắm hay không?

Hoàng thượng lại sẽ cho phép một triều thần đi thăm Thái hậu, không hợp quy củ như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện Cảnh đế làm được.

Hơn nữa còn có Lục vương gia.

Vào thời gian không kém lắm, Cảnh đế lại tuyênLục vương gia.

Tịch Nguyệt mở cửa sổ ra, mở ra thì bên ngoài đã rơi xuống mưa nhỏ tí tách tí tách.

Nghĩ tới ngày mưa lất phất đó cũng chính là một ngày như thế, cả nhà Thẩm gia bị tịch thu chém đầu, cũng lại là một ngày, chính là một cơn hỏa hoạn, hỏa hoạn này chẳng những không thiêu chết nàng, lại để cho nàng làm lại từ đầu.

Hôm nay, người của Thẩm gia bọn họ đều tốt, rất nhiều chuyện cũng không giống nhau.

Nhưng mà, mặt khác rất nhiều người lại rời đi từng người một.

Thời điểm kiếp trước, nàng vạn không ngờ là Thái hậu hạ lệnh hãm hại Thẩm gia bọn họ.

Kiếp này, Thái hậu đối với nàng vô cùng tốt, có lẽ, đây cũng là duyên phận không thể nói rõ được cũng không thể tả rõ được?

Từ khi nàng sống lại tới nay, luôn dùng rất nhiều kinh nghiệm với ánh mắt của kiếp trước nhìn người.

Tự nhiên, ở trên rất nhiều chuyện đã làm ít công to, nhưng cũng có rất nhiều chỗ làm cho nàng đi đường vòng.

Nếu nàng còn không ngừng dấn dấp kiếp trước và kiếp này ở chung một chỗ, mãi mãi không thể tự thoát ra được sao?

"Nương, nương ——" Đây là tiếng Tiểu Tứ nhi. Tịch Nguyệt quay đầu lại nhìn đám nhóc bị ôm vào cửa.

Tịch Nguyệt đóng kỹ cửa sổ.

Tràn ra một nụ cười, có lẽ, nàng nên nhìn về phía trước.

Có lẽ chẳng qua chỉ là một cơ hội, người sẽ thay đổi ý nghĩ của mình, Cảnh đế là như thế. Những ngày qua cũng có tình cảm, nhưng thật sự xuất hiện một chút lại là đợt bệnh đậu mùa kia. Mà Tịch Nguyệt cũng là như thế, nàng thường rồi rãm với kiếp trước kiếp này, nhưng mà cũng chỉ là nổi lên một chút, nàng đột nhiên lại phát hiện, nhiều năm như vậy, cuối cùng thì bản thân lo sợ không đâu rồi.

Nhìn về phía trước, nắm lấy hạnh phúc trước mắt mới là quan trọng.

"Hạnh Nhi, một lát bảo Xảo Ninh chuẩn bị chút nguyên liệu nấu ăn, Bồn cung muốn đích thân làm chút bánh ngọt cho hoàng thượng."

Nghĩ đến nếu như Thái hậu thật sự không xong, sợ là tâm tình Cảnh đế cũng sẽ rất kém.

Làm phi tử được sủng ái nhất trong cung này, Tịch Nguyệt đương nhiên cũng săn sóc Cảnh đế.

Chỉ hy vọng, nàng tự mình làm, hẳn sẽ ăn nhiều chút.

Tịch Nguyệt bận rộn hai canh giờ, làm xong bánh ngọt, cho dù bề ngoài giống như nhau, nhưng nàng lại cảm thấy Cảnh đế có lẽ sẽ ăn một chút.

Nghe nói Tịch Nguyệt ở ngoài cung, Cảnh đế cũng không tuyên nàng vào cửa, ngược lại là tự mình ra đón.

Thấy Cảnh đế tự mình ra ngoài, Tịch Nguyệt kinh ngạc không thôi, dieenddafnleequysddoon có điều vẫn vội vàng cúi người khẽ chào.

Cảnh đế thuận thế nâng nàng dậy.

"Nguyệt Nhi làm đồ ăn cho trẫm?"

"Dạ." Đôi mắt sáng lấp lánh.

Cảnh đế càng không để ý tất cả mọi người ở đây, chính là trực tiếp cúi đầu hôn ánh mắt của nàng một chút.

Tịch Nguyệt ngây người.

Cảnh đế cầm tay của nàng: "Trẫm dẫn nàng đến Tuệ Từ cung, chúng ta ăn chung với mẫu hậu, để cho bà cũng nếm thử tài nấu nướng của nàng một chút."

Nam tử cao lớn dắt nữ tử nhỏ nhắn, mà nữ tử lại xách một hộp đựng thức ăn to lớn, cũng không thể nhìn thấy tình cảnh như thế trong cung. Gần tối, trong cung này cũng có không ít người đi dạo ở bên ngoài.

Thấy bộ dáng hoàng thượng và Thấm quý phi như thế, lại giống như một đôi vợ chồng son của gia đình bình thường, không ít người đều trở nên đỏ mắt.

Đến Tuệ Từ cung.

Nghiêm Liệt cũng ở đây.

Nhìn thấy hai người, quỳ xuống thỉnh an.

Tuy Cảnh đế không thể nói là hữu nghị bao nhiêu, nhưng vẫn kêu hân dật.

Thấy Thấm quý phi xách theo hộp đựng thức ăn, mấy người cũng có chút kinh ngạc.

"Nguyệt nha đầu xách món ăn gì ngon?" Thái hậu mỉm cười mở miệng.

"Buổi chiều trong cung thần thiếp đã làm chút đồ ăn, thái hậu nương nương mau nếm thử."

Dứt lời chính là cười híp mắt đi tới bên cạnh bàn, lấy ra một cái đĩa điểm tâm nhỏ xem ra cũng không hết sức tinh xảo.

"Mau lấy tới để ai gia nếm thử một chút."

Quế ma ma dùng ngân châm thử qua theo quy củ sau đó Tịch Nguyệt bèn đưa đồ tới.

Lục vương gia đứng ở bên giường, có chút cản trở Tịch Nguyệt, nhưng lúc này hăn lại sừng sờ ở nơi này.

Tịch Nguyệt nghi ngờ ngẩng đầu nhìn hăn.

"Lục đệ?" Cảnh đế nhíu mày.

Nghiêm Liệt cũng chỉ là mất hồn trong nháy mắt, sau đó chính là lập tức tránh chỗ ra.

Nhưng vẫn vô cùng dờ dẩn.

Lúc này suy nghĩ của hăn ngược lại bắt đầu hoàn toàn không bị khống chế.

Hăn nhớ lại rất nhiều năm trước, khi đó hăn mới chỉ là một thiếu niên, cũng có một nữ tử xách theo hộp đựng thức ăn như vậy.

Nàng nói: "Nhanh ăn đi. Tỷ tỷ làm cho người."

Khi đó, nàng còn không biết, thoát nhìn tiểu nhi tử thứ xuất nhà giàu không được sủng ái đáng thương trông mong giúp đỡ, lại là con trai thứ sáu của Đường Kim hoàng thượng.

Trước đến giờ nàng chưa bao giờ ghét bỏ hăn, chưa bao giờ!

Hôm nay con gái của nàng, xách theo hộp đựng thức ăn như vậy, dù rằng nàng cũng không giống Nhạc Khuynh Thành chút nào, trong khí chất cũng không có một tí tương tự.

Nhưng vào lúc này Nghiêm Liệt lại cứ cố chấp cho là, cõi đời này, nữ tử cực kỳ giống Nhạc Khuynh Thành thì ra chính là con gái của nàng.

"Liệt Nhi, sao thế?"

Không chỉ Cảnh đế, chính là Thái hậu cũng phát hiện hắc không ổn.

Tịch Nguyệt đã sớm phát hiện ánh mắt hắc nhìn chăm chăm hộp đựng thức ăn.

Ngẩng đầu, nghiêm túc: "Ta có thể nếm một miếng không?"

Mấy người đều là sững sờ, không hiểu vì sao hắc đưa ra yêu cầu này.

Tịch Nguyệt nhìn về phía Cảnh đế.

Nghiêm Triệt nhíu mày, có điều vẫn không làm khó dễ.

"Lục đệ đương nhiên có thể ăn. Thử một chút tay nghề tiểu hoàng tẩu người."

Ngược lại nhấn mạnh câu "Tiểu Hoàng tẩu" này.

Nghiêm Liệt không để ý Cảnh đế nói chuyện kỳ quái, đi thẳng tới trước bàn, cũng không để ý tới động tác Quế ma ma muốn thử độc, d!^Nd+n(#Q%*d@n trực tiếp bỏ một miếng bánh ngọt vào trong miệng.

Nheo lại mắt, hắc ăn cực kỳ chậm chạp.

Trong phòng mọi người không biết hắc đây là làm sao.

Nhưng Cảnh đế và Tịch Nguyệt cũng biết một hai.

Có lẽ, hộp đựng thức ăn này nhất định là có gì đó kích thích Nghiêm Liệt. Có lẽ, lúc trước mẫu thân Tịch Nguyệt từng làm chuyện giống vậy.

Ăn xong một miếng, Nghiêm Liệt lau miệng, hình như vẫn chưa thỏa mãn.

Đến cả mùi vị cũng giống nhau như đúc, giống như đúc với mùi vị khi còn bé.

Quay đầu lại nhìn về phía Cảnh đế: "Hoàng huynh có phúc lớn."

Chỉ một miếng bánh ngọt lại có thể khiến hắc nói ra lời như vậy. Hơn nữa trong lời nói quả thật lại có mấy phần thật.

Chính là Thái hậu cũng bắt đầu không hiểu.

Nhìn vẻ mặt Thái hậu khó hiểu, Lục vương gia Nghiêm Liệt giống như nhớ lại nói rằng: "Nhớ lúc nhỏ cũng có người từng làm bánh ngọt cho ta, hôm nay ăn lại, càng có cảm giác giống nhau."

Thái hậu nghe hắc nhắc tới khi còn bé, hỏi: "Không biết được là người phương nào? Nếu như người thích, ngược lại chúng ta có thể lại tuyên nàng làm nữa."

Một giọt nước mắt của Nghiêm Liệt lại cứ rơi xuống như vậy, nhìn mấy người, lắc đầu, nở nụ cười, cười lúc lâu.

Không chỉ có Thái hậu, cho dù là Cảnh đế cũng chưa từng thấy hắc đau lòng gần chết như vậy.

Ngày đó lúc hắc ta ám sát hắc bị bắt được cũng chưa từng như thế, chỉ biết cứng cổ hô to.

"Không có, không có sau đó, nàng ấy chết rồi. Nàng ấy cuối cùng đã chết rồi."

Dứt lời thì hồn bay phách lạc đi ra ngoài.

"Lai Hỉ, mau sắp xếp người đi theo Lục vương gia."

"Dạ!"

Tình cảnh bình thường như thế, Trang@d#d#l#q#d@bubble đúng là khiến mọi người ở hiện trường đều trở nên không rõ.

Mà Thái hậu cũng không còn ý định ăn đồ ăn, khoát tay áo: "Các người lui xuống hết đi. Ai gia nằm một lát."

Đợi mấy người rời đi.

Thái hậu hỏi Quế ma ma: "Người nói, tại sao Liệt Nhi lại như vậy? Chẳng lẽ, hãn thích Thẩm Tịch Nguyệt?"

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại tự ý lắc đầu: "Cái này không thể nào. Hãn đi biên quan nhiều năm như vậy, lúc hãn đi, Thẩm Tịch Nguyệt cũng chỉ là tiểu cô nương mấy tuổi. Lúc hãn trở lại nàng đã vào cung, nhất định không có khả năng này."

"Chủ tử, có lẽ vốn cũng không có quan hệ với người?"

Thái hậu vừa nghe, lại vừa ngẫm nghĩ, gật đầu: "Quả thật, hãn đã sớm gặp Thẩm Tịch Nguyệt, cũng chưa từng có đặc biệt gì. Nếu như nói đặc biệt, ngược lại cũng không bằng đối với Chu Vũ Ngưng kia. Hôm nay như vậy, hình như là..... Hộp đựng thức ăn?"

Quế ma ma cũng gật đầu: "Hình như là sau khi Vương Gia thấy hộp đựng thức ăn thì xảy ra thay đổi. Hoặc là nói, ăn xong bánh ngọt mà Thẩm quý phi tự mình làm mới có thể như vậy?"

Hai người đều nhớ lời của hãn, mùi vị.

Khi còn bé, bánh ngọt, mùi vị?

Thái hậu hình như chợt lóe lên nghĩ tới điều gì, có điều cuối cùng là chợt lóe lên.

Hai người giống như suy đoán nhiều hơn, Tịch Nguyệt lại theo sau lưng Cảnh đế trầm mặc đi trở về.

Bộ dáng của nàng có mấy phần cô đơn.

Cảnh đế cũng như có điều suy nghĩ.

Lơ đãng vừa quay đầu lại, thấy bộ dạng nàng, kéo nàng đến bên cạnh: "Không liên quan, không nên suy nghĩ quá nhiều."

"Thiếp không biết tại sao lại như vậy." Tịch Nguyệt có chút uất ức.

Thật ra thì nàng cái gì cũng biết, nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể là cái gì cũng không biết.

"Không có quan hệ gì với nàng, trang ## bubble không nên suy nghĩ quá nhiều, không việc gì."

Nghiêm Liệt cứ thích Nhạc Khuynh Thành như vậy sao? Thích đến mức ở thời điểm mấu chốt như vậy cũng luống cuống.

Lại cúi đầu nhìn gương mặt của Tịch Nguyệt, rõ ràng một chút cũng không giống.

"Nguyệt Nhi, bánh ngọt của nàng là học với ai?"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 177

"Nguyệt Nhi, bánh ngọt của nàng là học với ai?"

Cảnh đế đột nhiên xuất hiện một câu hỏi, Tịch Nguyệt nhìn hắn.

Ngay sau đó có chút ngây ngô: "Dĩ nhiên là Xảo Ninh."

Nàng cũng không thích Cảnh đế chú ý Xảo Ninh quá nhiều, nhưng lúc này hắn hỏi như thế, nàng không trả lời, mới là kỳ quái.

"Xảo Ninh?"

Cảnh đế có điều suy tư, chính là lơ đãng hỏi: "Lại nói, ngược lại Xảo Ninh này chỉ vào cung sớm nửa năm so với nàng."

Tịch Nguyệt không ngờ cả chuyện này mà Cảnh đế cũng biết.

Thật ra thì nàng không rõ lắm, kể từ khi Cảnh đế lưu tâm đối với nàng, người Khánh An cung đã bị nghiên cứu nghiêm ngặt qua một lần. Cầu cũng chỉ là an lòng.

"Hình như là sau khi nàng ta đến trong cung nàng mới lên làm nữ đầu bếp."

Vốn chỉ là một nha đầu bình thường.

Tịch Nguyệt càng ngày càng khẩn trương, có điều lại cố tự giữ bình tĩnh, cười: "Đúng vậy. Người khác chưa chắc thích tay nghề của nàng ấy, chính là ngài nếm thử tay nghề của nàng ấy cũng ghét bỏ quá ngọt rồi sao!"

Cảnh đế cười.

"Nguyệt Nhi chỉ không biết, hôm nay, nàng có một tí phản ứng nào cũng không gạt được ta."

Tịch Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

"Nàng đang khẩn trương."

"Thần thiếp không có." Tịch Nguyệt phản xạ có điều kiện phản bác, lại thấy ánh mắt Cảnh đế thâm thúy.

Cảnh đế xoa nhẹ xuống tóc của nàng, sau đó kéo tay của nàng nhẹ nói: "Tay sẽ hơi run. Tiểu cô nương thích nói láo."

Tịch Nguyệt cắn môi, biết mới vừa rồi mình thoáng cái phản bác quá nhanh.

"Nàng là xảy ra chuyện gì?"

Đang lúc nói chuyện, hai người đã đến Tuyên Minh điện, Cảnh đế kéo nàng vào trong phòng.

Tịch Nguyệt biết, nếu Cảnh đế đã hỏi ra thì nàng nhất định phải nói, nếu không, đương nhiên là hắn sẽ tìm người tra, vậy còn không bằng nói thẳng ra là xong.

"Ách, Xảo Ninh là cữu cữu thiếp sắp xếp vào cung chăm sóc thiếp đấy. Nàng ấy vốn là đầu bếp một quán rượu của cữu cữu."

Quả thật là có vấn đề.

Cảnh đế bật cười: "Cữu nàng lại sẽ tin tưởng một đầu bếp? Thu xếp nàng ấy vào cung chăm sóc cháu ngoại gái của hắn? trang ## bubble Không chỉ

có sắp xếp nàng ấy vào cung, còn sớm nửa năm, hẳn nhất định đã biết, nàng sẽ bị chọn trúng?"

Cảnh đế hết thấy cũng đã hỏi tới điểm mấu chốt, Tịch Nguyệt cắn môi.

"Nếu như thiếp không trúng tuyển, chờ đủ ba năm Xảo Ninh sẽ rời đi." Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn Cảnh đế.

"Nàng ấy, nàng ấy là con gái riêng của Cửu Cửu thiếp."

Cảnh đế nhìn Tịch Nguyệt, trong nháy mắt đã hiểu.

Nở nụ cười: "Không trách được, không trách được Cửu Cửu nàng rõ ràng nhìn như cũng không tận tâm đối với nàng, nhưng nàng vẫn đối với nhà hắn rất tốt, thì ra là lại là nguyên nhân như vậy, hẳn vốn không hề từ bỏ nàng, vẫn luôn yên lặng đối với huynh muội các nàng rất tốt?"

Tịch Nguyệt gật đầu.

"Hoàng thượng, sao ngài đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với cái này?" Nghĩ đến một ý nghĩ không tốt, Tịch Nguyệt nắm lấy cánh tay Cảnh đế: "Đừng hy sinh tiểu biểu tỷ."

Lúc này nàng không đề cập tới tên, lại nói tiểu biểu tỷ, chỉ hy vọng Cảnh đế có thể nhìn tình nghĩa nàng mà không xằng bậy.

Cảnh đế bật cười: "Nàng cảm thấy, Nghiêm Liệt sẽ coi trọng đáng về Xảo Ninh mập mạp đó? Nàng cảm thấy ánh mắt người Nghiêm gia chúng ta chỉ như vậy?"

Tịch Nguyệt cãi lại: "Biểu tỷ cũng không phải là mập, chỉ là hơi đầy đặn chút thôi."

Cảnh đế lắc đầu một cái, kéo nàng.

"Hầu hạ trăm tắm rửa."

Những ngày qua Cảnh đế bởi vì thân thể Thái hậu không tốt, cũng không có tâm tư gì gần gũi với Tịch Nguyệt, cho dù là hôm nay tắm rửa cùng nhau cũng giống như vậy.

Sau đó chính là nằm vào cùng nhau, Tịch Nguyệt cũng không trở về Khánh An cung.

"Hoàng thượng, người nói rốt cuộc Lục vương gia đã xảy ra chuyện gì." Nàng giống như tò mò hỏi.

Cảnh đế nhìn nàng: "Nguyệt Nhi. Nàng thật sự là một tiểu hồ ly."

Tịch Nguyệt bĩu môi không thuận theo: "Hoàng thượng luôn nói một chút giống thật mà là giả, thần thiếp còn lâu mới hiểu đấy!"

Cảnh đế ngược lại không tiếp tục nói thêm cái gì lần nữa.

Theo lý thuyết, chuyện này thì làm sao Tịch Nguyệt cũng không thể biết, nhưng Cảnh đế chính là có một loại cảm giác mơ hồ, hình như Tịch Nguyệt đã biết một hai.

Chuyện năm đó, không phải người cực kỳ mật thiết, người khác một chút cũng không biết.

Nếu như Tịch Nguyệt biết, là ai nói đây?

Cửu cửu của nàng? Hình như là rất không thể nào.

Cho dù là ông ấy biết, cũng không thể nói những chuyện của muội muội mình trước mặt cháu ngoại gái.

Hai người đuổi theo tâm tư của mình dựa vào cùng nhau, từ từ ngủ.....

***

"Nhạc tử tử, tử đừng thích hân có được hay không? Hân có cái gì tốt? Chỉ là một con em nhà nghèo túng thôi?"

"Nhạc tử tử, tử đừng thành thân có được hay không? Chờ ta có năng lực, ta tới cưới tử có được hay không?"

"Nhạc tử tử, ta không để ý con của tử, tử và ta cùng đi thôi. Ta sẽ chăm sóc bọn họ, dù là Thư Bình hay là Nguyệt Nhi, ta đều sẽ coi như con ta sinh. Ta biết rồi, Nhạc tử tử, van cầu tử."

"Chủ tử, đêm qua Thẩm phu nhân khó sinh đã qua đời....."

"Nhạc tử tử, Khuynh Thành, Khuynh Thành....."

Nghiêm Liệt đột nhiên ngồi dậy.

Đã bao lâu, bao lâu hân đã không mơ thấy Nhạc tử tử.

Nhạc tử tử.

"Nhạc Khuynh Thành, rốt cuộc tử có từng thích ta."

Nghiêm Liệt quạnh quẽ đứng lên, khoác quần áo đứng ở bên cửa sổ.

Ngắm nhìn bầu trời, giống như nhìn thấy gương mặt dịu dàng của Nhạc Khuynh Thành.

"Liệt Nhi, Nhạc tử tử van người, van người giúp tử chăm sóc bọn họ có được hay không, Nhạc tử tử van người....."

"Liệt Nhi, Thư Bình là bé trai, Thẩm gia sẽ đối xử tốt với hân, nhưng Nguyệt Nhi là một Tiểu Bất Điểm, nàng là một tiểu cô nương, không có gia

thế tốt, nếu có một ngày tử không có ở đây, người giúp tử chăm sóc nàng nhiều hơn có được hay không?"

Trong lúc bất chợt Nghiêm Liệt lại bắt đầu trấn tĩnh.

Đã nhiều năm như vậy, xưa nay hắn cũng chưa từng nghĩ tới những lời này của nàng, hôm nay nhớ tới, càng là nghi ngờ.

Tại sao Nhạc Khuynh Thành lại nói những lời này?

Khi đó nàng còn chưa mang thai, càng không thể biết mình sẽ khó sinh, tại sao, tại sao nàng lại chết?

Tại sao nàng lại dặn dò hắn như vậy?

Nắm thật chặt lại nắm đấm.

Nàng là..... Đã biết trước mình sẽ chết?

Cho nên mới giao Thẩm Tịch Nguyệt cho hắn?

"Huyền Vũ."

"Có thuộc hạ." Huyền Vũ đã đi theo hắn từ lúc nhỏ, trung thành nhất.

"Điều tra căn cứ tất cả Thẩm gia cho ta, một chút cũng không thể bỏ qua."

Huyền Vũ kinh ngạc nhìn chủ tử nhà mình, không hiểu tại sao chủ tử lại nghĩ tới Thẩm gia, nhưng mà hắn đã quen chủ tử phân phó, lên tiếng.

"Vâng, chỉ là chủ tử, bên hoàng thượng nhìn chăm chăm chúng ta cực kỳ chặt, chúng ta điều tra, sẽ không nhanh lắm."

Trong mắt Nghiêm Liệt thoáng qua vẻ lạnh lùng.

"Không sao, các người không cần kiêng dè người của hần, ngày mai ta sẽ vào cung. Nếu để cho ta biết rằng có người hại chết nàng, ta quyết sẽ không để những người đó dễ chịu." Lúc này, Nghiêm Liệt đã hoàn toàn không giống hần trước kia.

Huyền Vũ nghi ngờ: "Chủ tử, Thẩm phu nhân đã qua đời lâu như vậy, cho dù là tra, chúng ta cũng chưa chắc tìm được đầu mối gì, hơn nữa, nàng là khó sinh mà chết. Nếu như nói bị người hại chết, khả năng cũng không lớn thì phải?"

Huyền Vũ chỉ là tùy việc mà xét, hi vọng chủ tử nghĩ chu toàn.

"Nếu như ngoài ý muốn, vì sao vào một năm trước lại muốn nhờ ta chăm sóc con cái? Nếu là ngoài ý muốn, tại sao một năm trước nàng đột nhiên muốn thay trượng phu cưới vợ bé? Nàng yêu thích Thẩm Ưc Văn như thế, tại sao phải làm như vậy? Người tra cặn kẽ cho ta, ta muốn biết, năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Hôm nay nghĩ lại, quả thật khắp nơi đều là điểm đáng ngờ.

Thật ra thì lần này trở về, Nghiêm Liệt lại không nghĩ tới, có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, càng không muốn đối nghịch với Cảnh đế, cũng chỉ là sinh không thể yêu, hần tìm chút chuyện làm thôi.

Nhưng hôm nay, cuối cùng hần lại đột nhiên phát hiện, mình phí thời gian nhiều năm như vậy.

Nghiêm Liệt vốn là một người cực đoan, nếu không cực đoan, chính là sẽ không nhớ mãi không quên đối với Nhạc Khuynh Thành nhiều năm như vậy.

Hôm sau.

Sáng sớm Nghiêm Liệt đã ở cửa cung chờ cầu kiến, điều này làm cho Cảnh đế cực kỳ không rõ.

Nhưng mà hắn cũng không chút biến sắc.

"Tuyên đi."

Mới vừa hạ triều, Cảnh đế cũng không đổi triều phục.

"Vi thần gặp qua hoàng thượng."

"Lục đệ dậy đi. Hôm qua mất hồn rồi đi, đúng là khiến mẫu hậu lo lắng." Trong lời nói có một chút giễu cợt.

Nhưng Nghiêm Liệt cũng không giống như trước kia vậy, ngược lại sáng khoái nhận sai: "Là lỗi của đệ, không có suy nghĩ tới bệnh tình của mẫu hậu."

Cảnh đế quan sát tỉ mỉ Nghiêm Liệt, không hiểu trong hồ lô của hắn muốn làm cái gì.

Chẳng qua vẫn mở miệng: "Thời gian của Mẫu hậu sợ là không nhiều lắm, trẫm không muốn lôi những thứ bẩn thỉu với người, người quy củ làm một nhàn vương, Trẫm tự nhiên cũng sẽ không tìm người làm phiền chút nào."

Nghiêm Liệt ngẩng đầu, nghiêm mặt nói: "Vi thần vốn cũng không muốn dao động căn cơ Hoàng thất. Dù sao đi nữa cũng chỉ là thiên hạ Nghiêm gia. Có điều cuộc sống không thú vị, tìm chút phiền phức thôi."

Lời như vậy cũng chỉ có người bậc này mới có thể nói lẽ thẳng khí hùng, Cảnh đế chán ghét mà vứt bỏ. Có điều đúng là cũng hiểu, nếu có thể nói như vậy, tất nhiên là sau này sẽ không tìm phiền toái, nhìn lại hắn hôm nay lại có một chút khác biệt với ngày trước.

Chỉ là không biết, lần mất hồn hôm qua của hần rốt cuộc là như thế nào.

"Vậy Lục đệ có thể không gây phiền phức quá nhiều, tránh cho trăm sơ ý một chút xuống tay nặng."

"Hôm nay, vi thần cũng không có thời gian gây phiền phức, vi thần cũng không sợ nói cho hoàng thượng, hôm qua vi thần nhắc tới cố nhân, chính là mẫu thân Thẩm quý phi, nàng có đại ân với Thần Đệ. Cũng chính là lần mất hồn kia, Thần Đệ mới có thể nhớ tới nhiều hơn. Hôm nay, trừ mẫu hậu thì Thần Đệ chỉ có một tâm sự này. Chỉ xin ám vệ hoàng thượng, bình thường đừng cản trở Thần Đệ điều tra."

Cảnh đế nhìn vẻ mặt Nghiêm Liệt, mặc dù bình tĩnh nhưng ý trong lời nói lại cũng không phải là bình tĩnh.

Hần lại có thể nói những thứ này ở trước mặt mình, hơi suy nghĩ chút thì Cảnh đế liền hiểu, ý của hần là năm đó Nhạc Khuynh Thành chết đi không phải ngoài ý muốn?

Nếu thật sự không phải vậy, Cảnh đế hơi nhúc nhích, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, Nguyệt Nhi là nhân vật trên đầu quả tim hần, nếu mẫu thân của nàng là bị người hại chết. Vậy hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chỉ là không biết, có phải bản thân Nghiêm Liệt đang nổi điên hay không?

"Thẩm quý phi là ái phi của trăm, nếu như mẫu thân nàng thật sự là bị người hại chết, vậy trăm tất nhiên cũng sẽ không chịu để yên. Nhưng mà, Nghiêm Liệt, người có phải lại ăn nói vu vơ những thứ này nữa hay không đây?"

"Không phải." Nghiêm Liệt nhìn Cảnh đế.

"Hôm qua, ta trở về ngẫm nghĩ lại chuyện cũ, thì càng kinh ngạc phát hiện, vào trước một năm nàng khó sinh thì bố trí, hình như nàng đã dự liệu được cái chết của mình. Thậm chí nàng đã từng nói với ta, một ngày kia nàng không có ở đây, phải chăm sóc đôi trai gái của nàng nhiều hơn."

Cảnh để nhìn về mặt hăn, cũng không phải là bản tên không đích.

"Trăm sắp xếp người cùng điều tra với người."

Nghiêm Liệt vốn muốn cự tuyệt, có điều lại nghĩ một chút, dừng lại: "Đa tạ hoàng thượng."

Sớm ngày tra được nguyên do, hăn có thể báo thù cho nàng, về phần báo thù, hăn tuyệt đối sẽ không mượn tay người khác.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Editor: Anh Thơ

Cảnh Đế cũng không nói chuyện này cho Tịch Nguyệt, mặc dù thực sự tra ra chân tướng thì hẳn cũng sẽ không nhiều lời.

Theo Cảnh Đế thì Tịch Nguyệt đã tiếp nhận được chuyện mẫu thân đã mất, nếu như để nàng biết chuyện này có thể còn có uẩn khúc thì chẳng khác gì lại thiêu nàng trong lửa một lần nữa.

Cảnh Đế không làm được điều đó.

"Có thể điều tra nhưng có một việc trăm hy vọng người hiểu, ta không muốn chuyện này làm kinh động bất kì ai của Thẩm gia, càng không muốn Thẩm Quý phi biết."

Cảnh Đế nói xong, Lục Vương gia ngẩn người, lập tức hiểu được, đôi mắt hơi híp lại.

Động tác này của hai người rất giống nhau, không hổ là huynh đệ.

"Hoàng Thương quả là sủng ái Thẩm Quý phi."

Mặt Cảnh Đế không chút thay đổi: "Trẫm chỉ báo cho người biết, không phải là hỏi ý kiến của người."

Bất ngờ là Nghiêm Liệt lại không phản bác Cảnh Đế, chỉ đáp một tiếng rồi tìm lý do rời đi.

Lúc này hẳn không còn tâm tư quản chuyện của Cảnh Đế.

Cảnh Đế thấy hẳn như vậy thì cũng không để tâm nhưng mà hẳn lại rất quan tâm chuyện của mẫu thân Tịch Nguyệt.

Mấy ngày nay có lẽ và vì Thái Hậu bệnh nặng cho nên tất cả mọi người đều thành thành thật thật, không dám gây chuyện thị phi, sợ trêu chọc Hoàng Thượng. Nhưng mà vẫn luôn có người nhiều tâm tư, vài ngày trước thấy Hoàng Thượng dẫn Thẩm Quý phi tới thăm Thái Hậu, còn đem theo hộp thức ăn, không bao lâu sau tin tức này đã truyền khắp hậu cung.

Có người nghĩ nhiều, lại càng có người muốn lợi dụng chuyện này để làm gì đó.

"Nường nường, tiểu cung nữ vài này trước Phủ Nội Vụ đưa qua gần đây luôn qua lại phòng bếp. Xảo Ninh đã có ý thăm dò nàng ta vài lần, khẳng định là nàng ta có vấn đề, chúng ta nên xử lý thế nào?"

Cầm Tâm hỏi.

Bắt nàng ta lại thì chưa hẳn là không thể tìm ra người đứng sau nhưng cuối cùng thì nếu chỉ dựa vào khẩu cung của một người thì không đủ chứng cứ.

Theo lý thì phương pháp tốt nhất là không làm gì cả, xem rốt cuộc nàng ta muốn làm gì. Nhưng Cầm Tâm lại lo lắng làm như vậy không ổn, dù sao ba tiểu chủ tử còn nhỏ mà Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử cũng thường xuyên tới đây, nếu xảy ra vấn đề gì thì bọn họ có chết ngàn lần cũng không hết tội.

Tịch Nguyệt nghĩ một chút, quyết đoán nói: "Không chế người lại. Chúng ta không thể mạo hiểm. Trái lại, bản cung muốn biết rốt cuộc là ai không có đầu óc như vậy, muốn đứng phía sau hại ta."

Thực ra như vậy là có thể thấy người này không thông minh lanh lợi lắm.

Nàng vẫn nắm Bạch Du Nhiên trong lòng bàn tay, cho dù nàng có lơ là thì cũng có Hoàng Thượng.

Còn Phó Cẩn Dao và Lý Yên Nhiên, hai người này đương nhiên cũng bị Hoàng Thượng để mắt tới. Trước đó Chu Vũ Ngưng nói mấy lời với nàng trước khi đi, Quả Nhi không thể không báo với Hoàng Thượng. Mà Hoàng Thượng vô cùng săn sóc nàng, giống như có tình ý, mặc dù nàng không dám hoàn toàn tin tưởng phần tình ý đó nhưng mà nàng tin hẳn sẽ lo lắng cho mấy đứa bé.

Bởi vậy, lần này gặp chuyện không may đương nhiên là những người khác làm.

Cầm Tâm nghe thấy lời chủ tử thì đáp một tiếng rồi rời đi xử lý.

Thực ra chuyện này nàng cũng nghĩ nên xử lý như vậy nhưng vẫn không dám tự tiện quyết định.

Nhìn tiểu cô nương bị người bắt tới, Tịch Nguyệt cẩn thận đánh giá nàng ta, cũng chỉ là một nha đầu mười ba mười bốn tuổi nhưng ánh mắt lại có mấy phần giao hoạt.

Không cần nàng ta lên tiếng thì Tịch Nguyệt cũng biết được là nàng ta nhất định sẽ nói dối.

Nàng cứ nhìn như vậy, còn tiểu cung nữ kia thì quỳ gối, cắn môi, làm như lúc nào cũng có thể kể ra bản thân nàng ta vô tội.

"Đưa nàng ta đến Thận Hình Tự, nói nàng mưu đồ gây rối phòng bếp."

Tịch Nguyệt vừa dứt lời liền nghe thấy tiểu cung nữ kia la hét: "Nương nương, nô tỳ chưa từng làm, nô tỳ chưa từng làm gì...."

Tiểu Đặng Tử cũng không quản nàng ta nói gì, trực tiếp bịt miệng nàng ta lại, kéo ra ngoài.

"Chủ tử, tại sao lại không hỏi?" Đào Nhi vẫn cảm thấy khó hiểu.

Tịch Nguyệt cười ầm áp: "Hỏi? Hỏi cái gì? Bản cung không hỏi cái gì thì người của Thận Hình Tư sẽ hỏi nàng ta thật tốt. Nếu như nàng ta đã sẵn lòng làm con dao của người khác thì phải biết tự lượng sức mình. Nếu như nàng ta thực sự bị người khác lợi dụng thì bản cung sẽ dùng phương pháp khác. Nhưng các người cũng thấy được ánh mắt và biểu tình của nàng ta, rõ ràng để cho bản cung biết nàng ta là một người có dã tâm. Thậm chí nàng ta còn đang đợi bản cung mở miệng hỏi. Người như vậy, cho dù nàng ta quy phục thì ta cũng không dám nhận. Đưa nàng ta đến Thận Hình Tư, có lẽ nàng ta sẽ quyết định nói rõ ràng mọi chuyện."

Mấy người hiểu ra đều gật đầu.

Cầm Tâm bổ sung thêm: "Thực ta đưa người đến Thận Hình Tư không hẳn là chuyện không tốt. Vào Thận Hình Tư rồi thì nhất định Hoàng Thượng cũng sẽ biết, có lẽ chúng ta cũng không cần tốn công nữa."

Đào Nhi vừa nghe lại càng vui vẻ ra mặt: "Còn không đúng sao, như vậy rất tốt."

Tịch Nguyệt giống như không để tâm, vuốt ve những tua rua trên sàng đan, bắt lấy một sợi, khoe miệng nở nụ cười nhưng trong mắt không hề có ý cười: "Có lẽ thời gian này quá yên ổn rồi, có vài người lại cảm thấy không thoải mái."

Mọi người nghe xong lập tức im lặng, biết được chủ tử đưa tiểu cung nữ kia đến Thận Hình Thư nhưng trong lòng cũng không thoải mái.

Tịch Nguyệt thấy tất cả mọi người đều cẩn trọng nhìn nàng thì bật cười, ý cười trên mặt có vài phần chân thật.

"Đem danh sách cung phi tới cho bản cung."

Hạnh Nhi vội vàng vén rèm ra ngoài.

Cho dù không cần nhìn danh sách thì Cẩm Tâm cũng biết: "Lớn nhỏ có tổng cộng bốn mươi sáu người."

Ngày trước không biết, hiện tại tính ra thì đúng là có không ít người!

"Đúng là có không ít người!" Tịch Nguyệt kéo sợi tua rua, nhìn không ra là vui hay giận.

Số lượng này nếu như so với gia đình bình thường thì đương nhiên là rất nhiều nhưng nơi này không phải gia đình bình thường. Trong hoàng cung, số lượng như vậy cũng không nhiều lắm, nếu là so với kiếp trước thì đã là vô cùng ít rồi.

Tuy là nói như vậy nhưng lúc này Tịch Nguyệt vẫn cảm thấy nữ tử trong hậu cung này vẫn là quá nhiều, nếu không thì tại sao lại có những thị phi này chứ.

Mọi người đều nhìn chủ tử nhà mình, đều không hiểu được tâm tư của nàng nhưng nghĩ đến lúc trước tâm tình chủ tử không tốt thì cũng không dám nhiều lời.

"Chủ tử?" Cẩm Tâm thăm dò gọi một tiếng.

"Nhiều người thì nên xử lý một phen. Dù sao, hai năm sau Hoàng Thượng vẫn có thể tuyển thêm càng nhiều muội muội tuổi trẻ mỹ mạo vào cung. Không bằng hiện tại đuổi hết những người không hiểu chuyện kia đi mới tốt a!"

Cho dù là trước mặt mấy đại nha hoàn thì từ trước tới giờ Tịch Nguyệt cũng chưa từng nói chuyện như vậy.

Mấy người nhìn nhau, không hiểu là chủ tử muốn làm gì.

Cầm Tâm theo Tịch Nguyệt đã lâu, mở miệng: "Chủ tử đừng nên lỗ mãng, theo nô tỳ thấy việc này chưa hẳn đã tốt! Nghĩ lại hậu cung này nhiều phi tần như vậy, nếu như an an ổn ổn thì đương nhiên có thể đi đến cuối cùng. Trái lại, Tề phi, Đức phi, Hiền phi đều là vì bọn họ không ngừng lẫn lộn nên cuối cùng mới lẫn lộn đến mức không còn một tia tình cảm nào. Chủ tử cần phải suy nghĩ kỹ!"

Quả nhi còn đang ở đây, chủ tử nói như vậy không phải là để cho Hoàng Thượng biết sao! Sao chủ tử lại hồ đồ như vậy chứ!

"Làm gì có ai không có vấn đề gì chứ? Huống chi, nếu như thực sự không có vấn đề thì bản cung cũng sẽ không khó xử người ta."

Biểu tình của Tịch Nguyệt hoàn toàn giống như không thêm để ý, khiến cho mọi người đều không rõ chân tướng.

Tuy bọn họ không suy nghĩ cẩn thận như Tịch Nguyệt lại biết rõ mình đang làm gì.

Nàng nói như vậy cũng chỉ là để cho Hoàng Thượng biết được thôi. Hoàng Thượng đối xử với nàng rất tốt, tự nói rằng rất yêu thích nàng nhưng nàng vô cùng bất an, không thể hiểu được tâm ý của hắn. Không dám đáp lại, lại càng không thể đáp lại.

Hiện tại nàng nói như vậy cũng chỉ là thăm dò nhỏ nhỏ mà thôi.

Nếu như Hoàng Thượng thực lòng yêu nàng thì đương nhiên sẽ lo lắng những gì nàng lo lắng, suy nghĩ những gì nàng suy nghĩ.

Nếu như không phải, vậy nàng nên bảo vệ trái tim mình thật chặt, quyết không thể yêu hắn để tránh bị kịch như kiếp trước.

Mặc dù vẫn không đến mức có thể độc sủng hậu cung, Hoàng Thượng chỉ có một mình nàng nhưng mà quả thực nàng hiểu rằng có một số người là nên loại bỏ, nếu không thì đó sẽ là một tai họa ngầm không lớn không lớn không nhỏ.

Nàng thì như thế nào cũng không quan trọng nhưng mà nàng còn có đứa bé, nàng không thể không nghĩ cho những bảo bối của mình.

Nếu như Hoàng Thượng thực lòng yêu nàng, giúp nàng xử lý tất cả những chuyện kia thì đương nhiên là nàng không cần quản nhiều.

Nếu như Hoàng Thượng không thể xử lý thì nàng sẽ đổi cách xử lý khác.

Mà ở Tuyên Minh Điện, Cảnh Đế biết được lời của nàng, qua rất lâu, cuối cùng nở nụ cười.

Tiểu nha đầu này, lại dám thăm dò hản!

"Lai Phúc, cung nữ kia có khai gì không?"

"Bẩm chủ tử, đương nhiên là đã khai báo, nói là Phương tiểu chủ khai nàng ta làm như vậy."

Phương tiểu chủ này chính là Phương Từ.

Phương Từ này vừa mới qua mấy ngày đã lại chứng nào tật ấy.

Sắc mặt Cảnh Đế hơi khó chịu, lúc trước không trực tiếp xử lý nàng ta nên nàng ta cho rằng mình còn có cơ hội đông sơn tái khởi sao?

Nếu như không yêu Tịch Nguyệt thì quả thực là hản sẽ thích dạng nữ tử cơ trí biết tính kế giống như tiểu hồ ly nhưng tuy thích nữ tử như vậy nhưng lại không thích các nàng hại người. Lúc ấy nghĩ lại thì cũng thấy mình tự mâu thuẫn, tự làm phiền mình. Nhưng mà đến hôm nay hản mới

hiếu được, quả thực có nữ tử như vậy, đó chính là Tiểu Nguyệt Nhi của hân.

Phương Từ này mặc dù biết chút tính kế nhưng cẩn thận nhìn lại thì chỉ có ác độc và ngu xuẩn là đáng nhắc tới.

"Nàng ta bị ai khuyến khích?"

"Hiện giờ vẫn chưa tra ra. Trái lại, cung nữ kia cũng không đơn giản. Theo nàng ta nói thì tuy Phương tiểu chủ sai bảo nhưng nàng ta vẫn chưa từng thực sự hại người. Cố ý làm ra những hành vi này là để lộ ra sơ hở, để Thẩm Quý phi gặp nàng ta, đến lúc đó nàng ta vờ vệt một phen, để Thẩm Quý phi thu nhận nàng ta. Theo lời nàng ta nói thì người sáng suốt đều có thể nhìn ra Thẩm Quý phi được sủng ái hơn Phương tiểu chủ. Đi theo Quý phi nương nương cũng có tiền đồ hơn."

Cảnh Đế giận quá hóa cười: "Biết tính kế như vậy sao? Ngày trước trẫm cũng biết trong hậu cung này nhiều người giỏi tính kế nhưng hôm nay xem ra trong hậu cung này không có ai đơn thuần cả. Một cung nữ nhỏ nhỏ cũng muốn tính kế Quý phi, quả thực cho rằng chuyện gì cũng có thể theo ý muốn của họ sao? Nguyệt nhi lo lắng không sai, những người này đúng là nên xử lý rồi."

Lai Phúc đứng ở một bên, chờ đợi Cảnh Đế ra lệnh.

"Ngày mai trẫm không muốn nhìn thấy Phương Từ một lần nữa. Xử lý nàng ta đi. Nếu như nàng ta thích tính kế như vậy thì để cho nàng ta xuống dưới đó tính kế cùng với đám người Đức phi đi"

Những người có phân vị cao thì không thể tùy ý xử lý nhưng một Phương Từ thì có gì quan trọng chứ. Ngay cả lý do mà Cảnh Đế cũng không thèm tìm, hạ lệnh một tiếng là đã xử lý nàng ta rồi.

Thời gian Phương Từ ở trong cung chưa đến một năm nhưng cuối cùng vì sự ngu dốt của mình mà biến mất trong cung, không hề lưu lại tia gợn sóng nào.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 179

Editor: Anh Thơ

Mọi người trong hậu cung đều biết Phương Từ biến mất trong cung nhưng không có ai nhắc đến chuyện này, giống như trong cung từ trước đến giờ không có người này.

Điều này là đương nhiên, trong cung này không có ai là kẻ ngốc, cho dù có là kẻ ngốc thì cũng có ánh mắt nhìn.

Thẩm Quý phi vừa mới đưa một tiểu cung nữ đến Thận Hình Tư thì Phương Từ liền biến mất, không khó để người khác nhận ra bên trong có uẩn khúc.

Như vậy, mọi người trong hậu cung đều trở nên thành thật rất nhiều, trong bóng tối cũng có vài lời đồn đại, nói rằng trong cung này chỉ có thuận theo tâm ý của Thẩm Quý phi thì mới có thể an toàn, nếu không sợ là phải cô đơn chết già trong cung.

Tịch Nguyệt đương nhiên là nghe được những lời đồn này, không hề khách khí mà xử lý những cung nữ tung tin đồn mùa quáng. Người khác thấy Thẩm Quý phi càng ngày càng không kiêng dè thì lại càng cẩn thận hơn.

Đương nhiên cũng có người chờ xem kết cục của nàng. Từ trước đến giờ, phàm là những người kiêu căng ương ngạnh thì đều không có kết cục tốt.

Hiền phi là như vậy, Đức phi là như vậy, Thẩm Quý phi hôm nay, chưa chắc đã là ngoại lệ.

Mà sao Tịch Nguyệt lại không hiểu điều này, tuy là nhìn như nàng kiêu căng ương ngạnh nhưng nàng cũng hiểu bản thân vẫn còn biết chừng mực.

Hiện tại xem ra hẳn là Hoàng Thượng không tức giận.

Hoặc là nói, Hoàng Thượng càng thích thấy nàng kiêu căng ương ngạnh một chút. Có thể nhìn ra điều này từ những lần bọn họ nói chuyện trước kia.

Thậm chí Tịch Nguyệt không hiểu Cảnh Đế đã nói thế nào với Thái Hậu mà Thái Hậu lại không hề hỏi đến những chuyện này.

Lúc này Tịch Nguyệt càng tin tưởng rằng dường như Thái Hậu ngày càng không ổn rồi, đoán chừng không chống đỡ được bao lâu nữa. Gần đây khí sắc của bà vô cùng tốt, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều nhưng Tịch Nguyệt lại cảm thấy kinh hãi, tình hình như vậy không phải là giống như hồi quang phản chiếu sao!

Mỗi ngày nàng đều đi qua thỉnh an Thái Hậu thậm chí còn ôm cả ba đứa bé qua, Thái Hậu vô cùng vui vẻ, thường chơi đùa với mấy đứa bé rất lâu.

Hôm nay cũng vậy, chơi đùa với mấy đứa bé một lúc thì dáng vẻ của Thái Hậu có vẻ mệt mỏi. Tịch Nguyệt vội vàng hầu hạ bà nằm xuống rồi chuẩn bị rời đi.

"Nguyệt Nhi?" Thái Hậu nhìn bóng dáng của nàng, khẽ gọi.

"Thái Hậu nương nương còn có chuyện gì?" Tịch Nguyệt dèm lại góc chăn cho bà, ngồi ở bên giường.

"Ai gia... sắp không trụ được nữa, phải không?" Trong giọng điệu của bà không có một chút phiền muộn nào, phảng phất như là đã sớm biết được kết cục sẽ là như vậy.

Tịch Nguyệt mỉm cười trả lời: "Thái Hậu nói gì vậy chứ, người sẽ sống lâu trăm tuổi, người còn phải nhìn mấy đứa bé trưởng thành nữa."

Thái Hậu tinh tế nhìn Tịch Nguyệt, rất lâu sau cũng mỉm cười nhưng nụ cười đã có một tia mơ hồ: "Người không cần phải giấu diếm ai gia, ai gia hiểu mình rồi sẽ phải chết đi. Nếu như không phải thì sao hẳn lại có thể đến gặp ta, sao Triệt nhi và Liệt Nhi có thể hòa hảo."

Tịch Nguyệt không dám cẩn thận suy nghĩ điều sâu xa trong lời nói của bà, khuyên giải an ủi nói: "Thái Hậu vạn lần đừng như vậy, đừng nói mấy lời ử rử này. Người sẽ tốt lên, người nhất định sẽ tốt lên."

Thái Hậu lắc đầu: "Không cần giấu diếm ta. Nguyệt Nhi, ai gia có một câu hỏi con, hy vọng con nói thật cho ai gia, nhất định không được nói dối."

Tịch Nguyệt không biết Thái Hậu muốn hỏi cái gì nhưng vẫn vội vàng gật đầu.

Thái Hậu thấy nàng như vậy, hỏi: "Trước khi con tiến cung có từng quen biết Lục Vương gia không?"

Tịch Nguyệt vội lắc đầu, cái này thì quả thực là không có.

Thấy nàng lắc đầu, Thái Hậu cũng sáng tỏ. Nghĩ đến cũng đúng, nàng hẳn là không thể quen với Liệt Nhi.

"Vậy người khác trong gia đình người có quen hẳn không? Ý ai gia là trước khi người tiến cung."

Tịch Nguyệt lắc đầu, trả lời: "Chưa từng, mặc dù có thì nô tỳ cũng không thể biết. Lúc đó nô tỳ còn nhỏ tuổi, cho dù người lớn có chuyện thì cũng không nói cho nô tỳ. Thái Hậu nương nương, có điều gì không ổn sao?"

Thái Hậu thấy biểu tình của nàng, lại suy nghĩ lời nói của nàng, quả thực có vài phần đạo lý, bỏ qua chuyện này, bà nói những lời sâu sắc: "Không có gì. Bất luận thế nào, nếu một ngày ai gia không còn thì Nguyệt Nhi phải chăm sóc Hoàng Thượng thật tốt, chăm sóc mấy đứa bé, không chỉ là ba đứa nhỏ kia. Vũ Nhi và Gia Nhi đều là đứa trẻ đáng thương. Con là người lương thiện, bất luận người khác có nói con kiêu căng ương ngạnh thế nào thì trong lòng ai gia vẫn rõ ràng con là người tốt. Triệt Nhi thường nói mỗi lần hấn gặp nguy hiểm thì con đều ở đó, còn cứu hấn. Mấy đứa bé lại đặc biệt thân với con, ai gia nghĩ, có lẽ là con thực sự có duyên phận rất sâu với Nghiêm gia chúng ta. Khụ khụ...."

"Thái Hậu nương nương, người đừng nói nữa, người nhanh nghỉ ngơi đi." Tịch Nguyệt không đành lòng.

Thái Hậu miễn cưỡng khoát tay: "Không có cách nào. Nghe ai gia nói hết đi. Nửa năm qua Hoàng Thượng độc sủng mình con, ai gia vẫn không nói gì, nguyên nhân là vì dường như trong lòng hấn vẫn còn khúc mắc. Chuyện lúc trẻ có ảnh hưởng quá lớn với hấn, nhưng mà con lại có thể làm cho hấn vui vẻ, ai gia rất vui mừng. Ai gia không hy vọng đến khi ai gia già đi mà bên cạnh hấn lại không có ai thân thiết. Người là một người thông minh, cũng là người tri kỷ. Ai gia hiểu rằng trong số những nữ tử trong cung này thì hấn chỉ tin mình con, ai gia cũng chỉ tin tưởng con. Bất luận là Hoàng Thượng hay mấy đứa bé thì ta đều giao phó cho con. Nguyệt nha đầu, con ở bên cạnh Hoàng Thượng nhất định phải vì hấn mà che chở mấy đứa bé, trông coi hậu cung. Như vậy thì hấn mới có thể an tâm."

"Vâng, nô tỳ hiểu rồi. Nô tỳ nhất định sẽ dốc toàn lực để làm những điều đó."

Thái Hậu gật đầu, nhìn Quế ma ma: "Nếu như ai gia mất thì để cho Quế ma ma đến cung của con phụ tá con đi. Bà ấy nhiều kinh nghiệm, biết nhìn người lại biết xử sự đúng mực, có thể giúp con giải quyết rất nhiều vấn đề khó."

"Thái Hậu nương nương..." Tịch Nguyệt và Quế ma ma đều khẽ gọi.

Hốc mắt hai người đều rưng rưng nước mắt.

"Nghe lời ai gia, như vậy sẽ tốt cho cả hai người các người. Trong cung này không có nhiều đứa nhỏ, tuy sau này có thể vẫn sẽ có nhưng mấy đứa bé này là bảo bối trong lòng ai gia, Hoàng tổ mẫu của bọn chúng đã không thể chăm sóc cho chúng nữa, các con phải cố gắng hơn, hậu cung này, không đơn giản đâu."

Cuối cùng Tịch Nguyệt cũng khóc thành tiếng, thấy dáng vẻ như hoa lê dưới mưa của nàng, Thái Hậu miễn cưỡng cười: "Được rồi, nha đầu ngốc, khóc cái gì, từ khi con tiến cung thì ai gia đã yêu thích con, hôm nay nhìn thấy con từng bước đi lên địa vị cao, ai gia cũng cảm thấy viên mãn. Được rồi, nhanh về cung đi, mấy đứa bé còn đang ở bên ngoài đợi con."

Tịch Nguyệt đau lòng không chịu được nhưng cuối cùng vẫn ra ngoài.

Lúc trước khi biết Thái Hậu chính là người hại Thẩm gia nhà nàng thì trong lòng nàng cũng vô cùng đau khổ, cũng vì vậy mà lại càng cẩn trọng khi đối xử với Thái hậu. Về sau nàng nghĩ thông suốt rồi, kiếp trước kiếp này không giống nhau, người cũng sẽ thay đổi. Cho nên cuối cùng vẫn thuận theo lòng mình mà thật lòng đối xử với Thái Hậu. Nhưng mà hôm nay bà lại sắp mất.

Nghĩ đến những lời bà dặn dò, Tịch Nguyệt cắn môi lau nước mắt.

Đợi Thẩm Tịch Nguyệt rời đi thì Thái Hậu lập tức cho truyền Cảnh Đế.

Hiện tại người trong cung đều trông gà hóa cuốc, thấy Thầm Quý phi vừa khóc lóc rời đi thì Thái Hậu đã lập tức cho gọi Cảnh Đế thì cũng có rất nhiều phỏng đoán.

Nhưng mà hiện tại không ai dám nhiều lời.

Mà lòng nghi ngờ này chỉ duy trì đến sáng hôm sau thì đã được cởi bỏ.

Không ai tưởng tượng được Cảnh Đế lại ở trên triều, công khai tuyên bố sẽ sắc phong Thầm Quý phi làm Hoàng hậu.

Lời vừa nói ra thì triều đình đã rộ lên.

Lúc này An đại nhân bước ra nói, tuy rằng Thầm Quý phi có sinh được hoàng tử nhưng lúc trước đã phong thưởng lớn rồi, hiện tại đột nhiên sắc phong như vậy thì không thỏa đáng.

Cảnh Đế giận dữ trực tiếp ra lệnh kéo người ra ngoài đánh 20 trượng.

Thân thể Thái Hậu không tốt, hiện tại lệnh sắc phong này tuy là thánh chỉ do Hoàng Thượng ban ra nhưng lại là do Thái Hậu yêu cầu. Nói đúng hơn thì đây là ý chỉ của Thái Hậu, là tâm nguyện cuối cùng của bà.

Cho dù toàn bộ người trong triều phản đối thì hãn cũng không để ý. Đây là lời thông báo, không phải xin ý kiến.

Thầm Tịch Nguyệt không chỉ trở thành Hoàng Hậu mà ba ngày sau lập tức cử hành lễ sắc phong. Vội vàng như vậy, cho dù là người không có đầu óc thì cũng biết nguyên do.

Càng khiến cho mọi người kinh ngạc là Phó tướng và Lục Vương gia cũng đồng ý.

Phó tướng có hai người con gái đều có phân vị cao trong hậu cung mà vẫn có thể cam tâm để Thầm Tịch Nguyệt đi lên ngôi vị Hoàng Hậu thì

những người khác còn có thể nói gì chứ?

Không chỉ Phó tướng mà còn cả Lục Vương gia, lần này hẳn lại không hề tranh cãi với Hoàng Thượng, điều này cũng khiến cho mọi người giật mình.

Tin tức trên triều trong nháy mắt đã truyền vào hậu cung.

Cho dù là Tịch Nguyệt thì cũng ngây ngốc khi nghe tin này. Nàng không thể ngờ Thái Hậu lại đối xử với nàng như vậy.

Quả thực là nàng chỉ còn thiếu một lý do vô cùng mạnh mẽ để bước lên hậu vị. Nàng có thể là Thẩm Quý phi, thậm chí có thể là Hoàng quý phi nhưng nếu muốn trở thành Hoàng Hậu thì khó càng thêm khó. Vậy mà Thái Hậu lại giuos nàng.

Tịch Nguyệt nhắm mắt, trong lúc mờ mịt dường như đã hiểu tất cả đều là ý trời.

Kiếp trước Thái Hậu hại Thẩm gia bọn họ, kiếp này dường như tất cả đều đền bù cho nàng. Từ khi nàng tiến cung thì Thái Hậu đã luôn bảo vệ nàng. Hoàng Thượng đã nửa năm không bước vào cung khác mà Thái Hậu cũng không hỏi nhiều một câu.

Không chỉ vậy, rõ ràng thân thể bà không tốt, sinh mệnh bị đe dọa mà lại muốn để nàng lên ngôi vị Hoàng Hậu vào lúc này.

Tịch Nguyệt không thể nói rõ tâm tình chua xót trong lòng mình lúc này, chỉ ngây ngốc đứng ở đó.

Trong lúc nàng còn ngu ngơ thì Lai Hỷ đã dẫn một đội thái giám đến.

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: "Trẫm phụng ý chỉ của Hoàng Thái Hậu, dựa theo phong tục và lễ giáo, trong hậu cung không thể thiếu mẫu nghi. Nay thiên hạ ổn định mà hậu cung vẫn chưa có người đứng đầu. Quý phi Thẩm thị ý phạm tính thành, huy âm tố trứ. Thẩm thị có trách nhiệm lại hiền lành nhân hậu, địa vị đứng đầu hậu cung, nay lập làm Hoàng Hậu, thông cáo muôn nơi. Trẫm tuân theo tổ huấn, cử hành đại lễ phong Quý phi thành Hoàng Hậu."

(Editor: Cái đoạn phong hậu này, mọi người xem qua rồi thôi nhé. Mình không thể hiểu nổi là trong thánh chỉ có viết cái gì nên đành chém gió lung tung, mọi người thông cảm:((bạn nào đọc cv mà hiểu nó viết cái gì thì có thể PM cho mình để mình sửa)

Hiện tại kẻ ngốc cũng hiểu Thẩm Tịch Nguyệt thực sự vinh quang bước lên ngôi Hoàng Hậu rồi.

Trước đó cũng có người nghĩ khi nào thì nàng sẽ tiến thêm một bước nhưng mà lần này lại tiến từ Quý phi lên Hoàng Hậu quả thực khiến cho nhiều người kinh ngạc, không chỉ có kinh ngạc mà còn thán phục và nàng được Thái Hậu chiếu cố như vậy.

Trong cung rất nhiều phi tần, người giỏi nịnh nọt lại càng không ít. Khi Thái Hậu bệnh nặng cũng có không ít người ngày ngày đến thăm để nịnh nọt nhưng tất cả tính kế đều không thành công. Không ai ngờ người Thái Hậu tin tưởng nhất vẫn là Thẩm Quý phi.

Không, hiện tại đã không còn là Thẩm Quý phi nữa, chỉ cần ba ngày, chỉ cần ba ngày sau là Thẩm Quý phi sẽ trở thành nữ chủ nhân mới của hậu cung này.

Ba ngày sau, nàng sẽ không còn là Thẩm Quý phi nữa, mà là --- Hoàng Hậu.

Hoàng cung này, cuối cùng cũng rẽ sang một trang sử khác.

Thâm Tịch Nguyệt ban đầu không có danh tiếng gì hơn nữa gia thế lại không hề hiển hách, cuối cùng lại không hề dựa vào gia tộc mà bước lên ngôi vị Hoàng Hậu.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 180

Bởi vì thân thể Thái hậu không tốt lắm, mà bà lại kiên trì muốn thấy Thẩm Tịch Nguyệt đi lên hậu vị.

Vì vậy lần này lại bắt đầu bận lu bù.

Trong ngày thường, chuyện đại điển phong hậu như vậy tất nhiên là phải chuẩn bị một năm rưỡi, nhưng thực tế cũng không chờ người, mà Cảnh đế lại nóng lòng thỏa mãn tâm nguyện của Thái hậu.

Trong khoảng thời gian này ngược lại bận rộn không ra hình dáng gì.

Tịch Nguyệt càng là đến cả thời gian ngủ cũng không có.

Ai cũng biết, Thái hậu đã không kiên trì được bao lâu.

Có điều bởi vì thời gian quá mức cấp bách, tất cả có thể lượt bớt cũng đều đã lượt bớt. Như thế xem ra, đây cũng là lần đại điển sắc phong đơn sơ nhất.

Có điều cho dù là đơn sơ không có gì cả, mọi người cũng là chạy theo như vịt đối với vị trí này.

Tịch Nguyệt bận bịu cả ngày, bây giờ đã là thời gian canh hai, nàng mới vừa nghỉ ngơi.

Cầm Tâm khuyên lơn: "Chủ tử kiên trì mấy ngày, chờ qua mấy ngày này, tất cả rồi sẽ tốt đẹp."

Tịch Nguyệt mệt mỏi cười: "Người cũng đi nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay người cũng mệt mỏi rồi."

Cầm Tâm cười theo chủ tử, nỉ non: "Chủ tử, sao em cảm thấy giống với năm mơ vậy nhỉ."

Tình hình vào cung lúc trước thoáng như vẫn còn ở trước mắt, nhưng bây giờ lại lập tức sắp đi lên hậu vị rồi. Đừng nói người khác, chính là bản thân Tịch Nguyệt cũng sâu sắc không dám tin.

Chẳng qua là nàng lại rất nhanh thì lắng lại.

"Thật ra cho dù là làm hoàng hậu, ta vẫn là ta, chúng ta đi từng bước một đến hôm nay, tuy không thể nói con đường này trôi chảy nhưng cũng không phải là một đường nhấp nhô. Cho dù là sau này làm hoàng hậu, cũng giống như vậy. Nếu vào cung, chính là muốn một ngày kia có thể đi lên vị trí cao nhất này. Đang ở địa vị cao, Bốn cung mới có thể bảo vệ thứ mình muốn tốt hơn."

Cầm Tâm nghe vậy, gật đầu, có điều trong miệng cũng không phải nói như vậy: "Chủ tử còn nói cũng không phải một đường nhấp nhô, còn phải nhấp nhô như thế nào mới xem như nhấp nhô thật? Ngai và hoàng thượng thiếu chút nữa rơi xuống vách đá, còn có chuyện bệnh đậu mùa. Đều là chuyện lớn mất mạng mà. Mặc dù không nói cái này, ám hại trong hậu cung này làm sao luôn ít đi?"

"Có các người ở bên cạnh ta, cho dù là có những vấn đề này, vậy thì có quan hệ gì. Luôn sẽ đi qua."

Tịch Nguyệt mỉm cười.

Bên này, chủ tử Tịch Nguyệt nói chuyện đêm khuya, bên kia không ngủ như nhau, còn có rất nhiều người có tâm tư.

Mà Phó Cẩn Dao chính là một người trong đó.

Trúc Hiên.

Đêm khuya, Phó Cẩn Dao vẫn ngồi ở trên lầu các Trúc Hiên, nhớ lại lúc đầu nàng chuyển đến Trúc Hiên, mỗi lần hoàng thượng sang đây thăm nàng, trang@d#d#l#q#d@bubble hai người viết chữ vẽ tranh, đánh đàn khiêu vũ ở nơi lầu các này, rất vui sướng.

Nhưng hôm nay, hăn lại muốn sắc phong một cô gái khác làm hậu, mà cô gái kia còn là Thẩm Tịch Nguyệt mà nàng vẫn luôn không để vào mắt.

Từ nhỏ nàng chính là yêu thích hoàng thượng, vì hoàng thượng thậm chí nàng có thể hại tỷ tỷ của mình, nhưng tại sao, tại sao quay đầu lại cuối cùng thì nàng không lấy được gì cả chứ?

Cho dù là hồ ly tinh Phó Cẩn Nghiên kia cũng có thể thấy hoàng thượng thêm vài lần, chỉ có nàng, chỉ có nàng thì hoàng thượng không thêm để ý chút nào, thậm chí ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn lâu nàng một chút.

Không ai biết nàng đau khổ đến cỡ nào, đau đớn đến cỡ nào.

Vân Lam, Vân Tuyết hầu hạ ở bên cạnh, nhìn chủ tử không ngừng viết chữ, khuyên nhủ: "Chủ tử, đêm đã khuya, ngài sớm chút nghỉ ngơi đi."

Phó Cẩn Dao cũng không phản ứng lại, vẫn tiếp tục viết.

Vân Lam đứng ở nghiêng phía sau, từ xa nhìn lại thì lại tràn đầy đều là chữ "Yêu".

Trong lúc nhất thời càng có chút lạnh lẽo.

"Chuyện của bốn cung, các người bớt can thiệp vào. Chẳng lẽ hai nha hoàn bọn người cũng muốn quản nhiều việc đầu đầu của bốn cung?"

Làm như nghĩ tới điều gì, Phó Cẩn Dao càng thêm khó chịu, trực tiếp xé toạt chữ này.

"Thái hậu, Thái hậu, đều là bà ta, đều là lão bà kia, nếu như không phải là bà ta làm sao Thẩm Tịch Nguyệt sẽ đi lên hậu vị. Từ Bồn cung vào cung, bà ta chính là vẫn không thích Bồn cung, hôm nay sắp chết còn muốn tính toán. Tại sao bà ta không mau chóng chết đi, tại sao không mau chóng chết?" Giọng nói Phó Cẩn Dao hàm chứa oán độc.

Có lẽ lời nàng nói thật sự khiến tâm thần hai nha hoàn đều rạn nứt.

Nếu như lời này của chủ tử để người khác biết được, bọn họ là tội lớn không nói rõ đây, cho dù là giết cửu tộc cũng không quá đáng.

Vân Tuyết khuyên giải: "Chủ tử chớ nên nói vậy, chúng ta tuyệt đối không thể nói liều như thế."

Phó Cẩn Dao hừ lạnh: "Lỡ lời? Như vậy tính là lỡ lời gì? Nơi này chẳng qua cũng chỉ có hai người các ngươi, chẳng lẽ các ngươi còn có thể bán đứng ta?" Dứt lời ngơ vực nhìn hai người.

Vân Lam, Vân Tuyết vội vàng quỳ xuống lại không dám nói.

Phó Cẩn Dao hừ lạnh một tiếng.

"Rốt cuộc làm sao, làm sao mới có thể khiến Thẩm Tịch Nguyệt không leo lên hậu vị đây? A, đúng rồi! Nếu như Thái hậu chết ngay bây giờ, nếu như Thái hậu chết ngay bây giờ, vậy trong vòng ba năm hoàng thượng tất nhiên sẽ không phong hậu. Đúng, Thái hậu phải chết, Thái hậu phải lập tức chết....."

Phó Cẩn Dao tự mình lầm bầm lầu bầu quả thật khiến hai nha hoàn sợ đến đều muốn điên rồi.

Ý đồ mưu hại Thái hậu, đây là tội lỗi bao lớn, bọn họ không dám nghĩ nhưng không thể cái gì cũng không trông nom.

Bọn họ cũng có người thân ở Phó gia đấy, một khi chuyện này bị tra ra, vậy bọn họ đều chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Hai người không ngừng dập đầu: "Chủ tử, vạn lần không được, vạn lần không được đâu, ngài còn phải cân nhắc hành vi sau này. D!^Nd+n(#Q%*d@n Nếu một khi chuyện này bại lộ, hậu quả kia khó mà lường được! Van ngài suy nghĩ nhiều hơn đi."

Tâm tình Phó Cẩn Dao có chút kích động, nhiều lần hoà hoãn hơi thở ở ngực.

Lúc lâu, nhìn hai người này.

"Các người đều là tâm phúc của Bốn cung, Bốn cung tin tưởng các người, mới có thể nói những thứ này, nhưng không phải là cho các người cơ hội dạy dỗ ta."

"Nô tỳ không dám."

"Không dám thì dâng hoàng cho Bốn cung." Phó Cẩn Dao hung tợn.

Đợi đến khi hai người ra ngoài, đều cảm thấy sau lưng ướt mồ hôi một hồi.

Vân Tuyết ổn định tâm thần một chút, dặn dò Vân Lam: "Dâng điểm tâm, chủ tử đây là cực kỳ tức giận, chỉ là nàng tuyệt đối sẽ không làm như vậy."

Vân Lam gật đầu.

Đêm khuya.

Một bóng đen thoáng qua cửa chính Trúc Hiên.

Mà người chính là Vân Lam.

Sáng sớm, Phó Cẩn Nghiên thức dậy đã thấy vẻ mặt Tú Nhi bên cạnh có chút không tốt.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Ngày mai chính là đại điển phong hậu, trong cung này vô cùng bận rộn.

Tú Nhi quả thật là gấp gáp: "Sáng sớm, Vân Lam tới đây đưa tin tức. Huệ phi nương nương điên rồi, nàng ta vì ngăn cản hoàng thượng phong Thẩm quý phi làm hoàng hậu, vậy mà muốn hại chết Thái hậu."

Phó Cẩn Nghiên lão đảo một cái, nghĩ cũng không nghĩ đến, Nhị tỷ này của nàng lại nghĩ như vậy.

"Người nói cái gì? Sự thật có đáng tin?"

Tú Nhi cũng nóng nảy, làm sao có thể không sốt ruột, một khi sự việc đã bại lộ, vậy Phó gia tất nhiên sắp xảy ra tai họa. Người thân của nàng cũng đều ở Phó gia!

"Vân Lam nói Huệ phi nương nương chỉ là nói như vậy, cũng vẫn không có giao phó họ làm, nhưng tình huống cụ thể cũng chưa biết chừng. Chúng ta nhất định phải lập tức nghĩ ra biện pháp!"

Phó Cẩn Nghiên quyết định thật nhanh: "Chuyện như vậy vạn không thể để cho hoàng thượng biết. Nếu không giận chó đánh mèo xuống, Phó gia chúng ta cũng không rơi xuống trái cây gì ngon. Thừa dịp trong cung đều bận rộn chuyện phong hậu. Người lập tức sắp xếp mấy tâm phúc, trông coi Trúc Hiên, tuyệt đối không thể có một chút vấn đề gì. Lúc này dù là báo cho trong nhà, cũng vô ích rồi, chúng ta nhất định phải ngăn lại, chỉ cần

kiên trì đến ngày mai đại điển phong hậu kết thúc là được. Chuyện này thà tin rằng có còn hơn là không!"

"Dạ, nô tỳ biết. Bây giờ, nô tỳ đi an bài." Tú Nhi vừa muốn ra khỏi cửa.

"Chờ một chút." Phó Cẩn Nghiên gọi Tú Nhi lại.

"Hôm nay, ca ca sẽ vào cung, người sắp xếp xong, chúng ta lập tức đến đường ca ca phải đi qua chờ, nhất định phải gặp hẳn. Ca ca tài trí nhanh nhẹn, quan hệ với hoàng thượng cũng giao hảo, có lẽ sẽ nghĩ được biện pháp tốt hơn."

"Dạ!"

Hai người bèn bắt đầu hành động.

Tú Nhi cũng là người lanh lợi, chỉ trong chốc lát đã sắp xếp tất cả thỏa đáng.

Lúc này Phó Cẩn Nghiên đã không thèm nghĩ tới ám vệ hoàng thượng, cho dù là bọn họ suy đoán, thì nàng cũng chẳng hề làm điều gì không phải cả? Nhìn chăm chăm tỷ tỷ mình, điểm này không tính là phạm sai lầm chứ?

Sau đó thì lại dẫn Tú Nhi chờ ở trên đường Phó Cẩn Du vào cung.

Nghĩ đến cũng đúng, nếu như không phải trước đó nàng giao hảo với Vân Lam, hôm nay cũng sẽ không biết được tin tức này. Vân Lam không ngừng chịu uất ức ở chỗ Phó Cẩn Dao, trong lòng nàng ấy khó chịu, cũng không nghĩ tới phản bội chủ tử, nhưng lần này thì nàng ấy thật sự sợ.

Làm sao không sợ, chủ tử lại dám suy nghĩ chuyện lớn mưu nghịch như vậy, nàng ấy vạn không dám ở tiếp như thế.

Cũng chính là vì vậy, nàng ấy báo cho Phó Cẩn Nghiên, để Phó gia tìm cách.

Hôm nay Phó Cẩn Du chính là đến vì một chút công việc của đại diện phong hậu này, 0di33xn0dafnl330fys0doon mấy ngày nay hấn vào cung mỗi ngày.

Thấy Phó Cẩn Nghiên bên cạnh cây, hấn nhúu mày, lúc này, tại sao nàng lại chờ hấn ở chỗ đó?

Thấy nàng giương mắt nhìn hấn, Phó Cẩn Du thương lượng với Lai Phúc công công bên cạnh.

"Lai Phúc công công, có thể để cho ta nói hai câu với muội muội hay không?"

Lai Phúc liếc mắt nhìn Phó Tiệp dư, cười đồng ý nói: "Đó là tự nhiên, Đại Học Sĩ xin mời."

Phó Cẩn Du hơi gật đầu, chạy đến chỗ Phó Cẩn Nghiên.

Ngược lại Lai Phúc cũng coi như hiểu chuyện, cũng không hành động, khoảng cách cũng coi như xa một chút.

Lúc này bên cạnh Phó Cẩn Du chỉ có hai huynh muội. Tú Nhi cũng đứng xa chút.

Còn chưa chờ hỏi thăm, đã nghe Phó Cẩn Nghiên mở miệng: "Thời gian cấp bách, ta nói tóm tắt, rạng sáng hôm nay ta nhận được tin tức của Vân Lam, Nhị tỷ vì ngăn cản Thẩm quý phi đi lên hậu vị, không ngờ lại trù tính muốn giết Thái hậu để ngăn trở đại diện của nàng ấy. Tuy hiện tại cũng chưa sắp xếp mấy người tâm phúc các nàng làm cái gì, nhưng tình huống cụ thể cũng chưa biết chừng. Ta đã sắp xếp người trông coi Trúc Hiên nhưng rốt cuộc nhân thủ của ta lại có hạn, lại không biết rốt cuộc Nhị tỷ muốn làm cái gì, mong rằng ca ca hỗ trợ nhiều hơn."

Phó Cẩn Nghiên tốc độ nói cực nhanh, nhưng Phó Cẩn Du vẫn hít một hơi khí lạnh, làm sao hăn cũng không nghĩ đến, Nhị muội của hăn lại hồ đồ như vậy. Năm đó đã hại Cẩm Tú như thế lại không biết hối cải. Hôm nay lại mưu toan đặt cả nhà nướng trên lửa.

Ổn định lại tâm thần, cẩn thận ngẫm lại, bình tĩnh nói.

"Người bên cạnh nàng ấy cũng không thể nỗ lực làm những thứ này, nàng ấy cũng không có loại thuốc nào, nếu như muốn hại người thì nhất định phải mượn ngoại lực. Ngoại lực này dĩ nhiên là thế lực Phó gia chúng ta. Ở trong cung, người chỉ cần tạm thời đề phòng tốt nàng ấy là được. Những thế lực kia để ta xử lý. Chỉ cần không người nào giúp nàng ấy, thì nàng ấy không có cơ hội hạ độc thủ." Phó Cẩn Du cũng không có thời gian trách mắng lên án mạnh mẽ muội muội như thế nào, vội vàng nghĩ phương án giải quyết tốt nhất.

"Trong cung bên này, người còn phải tốn nhiều tâm trí, thật sự không ngăn được thì thắng thắn với hoàng thượng. Tuy lương trước có lẽ nhà chúng ta sẽ thất thế, nhưng dù sao cũng tốt hơn chém đầu cả nhà."

Phó Cẩn Nghiên gật đầu.

Nàng đương nhiên cũng đã làm dự tính xấu nhất.

"Chỉ hy vọng Nhị tỷ cũng chỉ nói một chút mà thôi, sẽ không xằng bậy." Nàng thở dài.

Phó Cẩn Du nhú lông mày, cũng lo lắng.

Từ nhỏ nàng ấy đã xem Cảnh đế trở thành tất cả. Nói là dám làm chuyện như vậy, trang@ddlqđ@bubble editor cũng không nằm ngoài dự đoán của hăn.

Nhưng mà hăn cũng không thở dài, chỉ dặn dò: "Được rồi, chúng ta lập tức đi làm chuyện mình phải làm, mặc kệ như thế nào phải nhớ kỹ một điểm, chúng ta đều là người Phó gia."

Phó Cần Nghiên căn môi gật đầu.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương
www.dtv-ebook.com

Chương 181

Mùng sáu tháng sáu, trời xanh mây trắng.

Sáng sớm Tịch Nguyệt đã thu dọn tất cả thỏa đáng.

Trong cung lão ma ma đã sớm chờ ở trong này.

Hôm nay không riêng gì phong hậu, Phượng Tê cung cũng đã chuẩn bị xong, tối nay sẽ dời qua.

Hoàng hậu dĩ nhiên là phải ở tại cung điện như vậy.

Phượng Tê cung và Khánh An cung chia ra đặt hai bên Tuyên Minh điện của hoàng thượng.

Từ bên này dời đến một bên khác, tuy đơn giản là dời cung nhưng ngụ ý lại có khác biệt một trời một vực.

Tuy chỉ có ba ngày, nhưng mà Cảnh đế đã lấy tất cả tốt nhất mà bản thân có thể nghĩ tới đều cho Tịch Nguyệt.

Nhìn người đó xa xa đi tới, cô gái mặc trang phục Phượng, Cảnh đế hơi nhếch lên khóe miệng, thậm chí ngay cả Thái hậu ngồi ở bên cạnh lên đây cốt tinh thần cũng yếu ớt cười cười.

Tuy rằng đã xem chuyện phong hậu cực kỳ bình thường, thế nhưng lúc này Tịch Nguyệt lại càng có mấy phần thấp thỏm.

Làm sao nàng cũng không nghĩ tới, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới mình lại có cơ hội có thể trở thành hoàng hậu, vào một năm nàng mười bảy tuổi này, đi từng bước một đến chỗ quyền lực tối cao ở Nam Thấm, sau đó đi về phía nam nhân đã từng phụ lòng nàng kia.

Trở thành hoàng hậu của hân.

Mà Cảnh đế nhìn khuôn mặt nhỏ bé mềm mại kia, nghĩ nhiều hơn.

Không thể nghi ngờ là hân yêu thích nàng.

Càng sâu sắc, là cực kỳ yêu nàng.

Hân đã sớm nghĩ tới, muốn lập nàng làm hậu, cả đời chỉ đối tốt với một mình nàng.

Nhiều năm như vậy, hân đã mệt mỏi những nữ nhân khác.

Cũng chán ghét đối mặt những "Thật lòng" của thứ được gọi là mỹ nhân.

Hân vẫn luôn rõ ràng, nếu yêu thích Nguyệt Nhi, tốt cho Nguyệt Nhi, vậy tất nhiên phải tìm một cơ hội thích hợp nhất phong nàng làm hậu, chỉ có như vậy, nàng mới sẽ không nhận lấy càng nhiều phiền phức.

Nhưng hân còn chưa đợi đến cơ hội kia, mẫu hậu đã đưa hân một cái.

Lúc này Cảnh đế càng là không thể dẫn xuống tâm tình của mình.

Nghĩ đến lúc lần đầu tiên đại hôn, hân cũng không có loại kích động này, cái loại cảm giác thật tràn đầy đó.

Giống như đây là tất cả, thật tốt quá rồi!

Sau tất cả, hai người đều là hoảng hốt không dứt.

Đợi đến lúc Tịch Nguyệt ngồi ở nội thất Phượng Tê cung, nàng mới dần dần có loại cảm giác hoàn hồn, tất cả trôi qua đều là hư ảo như vậy.

Kể từ hôm nay, Thẩm Tịch Nguyệt, nàng chính là hoàng hậu nước Nam Thẩm.

"Chủ tử còn đang ngẩn người?" Hạnh Nhi nhỏ giọng hỏi Cẩm Tâm bên cạnh.

Cẩm Tâm gật đầu.

Tịch Nguyệt mờ mịt ngẩng đầu, nhìn họ một chút, lại nhìn một chút tấm cung này.

Cuối cùng tràn ra một lúm đồng tiền như hoa.

Vốn là nàng cứ nghĩ nhất định phải được cưng chiều, nhất định phải leo lên trên nhưng cuối cùng có thể đi tới bước nào, nàng hoàn toàn không biết gì. Nhưng hôm nay nhìn cung điện hoa lệ này, nàng lại không khỏi cảm thấy, hình như tất cả đều không giống nhau.

Mà kiếp này, nàng nắm chặt tất cả.

Thời điểm kiếp trước nàng cho là hoàng thượng tổn thương lòng của nàng, nàng lạnh nhạt lại chỉ lo thân mình ở trong cung là tốt rồi, là cao thượng.

Nhưng hôm nay lại mới phát giác được, thì ra là thật sự không giống nhau như vậy.

Cảm giác mình có thể nắm chặt tất cả, thật tốt!

"Trong cung tất cả thật là đã xử trí thỏa đáng?" Tịch Nguyệt rớt cuộc tình lại, mở miệng.

"Hồi nường nường, đúng vậy. Ngài yên tâm là được." Lúc trước bị phân công đến bên cạnh Thẩm thường tại, bao nhiêu người là không cam lòng. Nhưng theo chủ tử từng bước một đi tới hôm nay, bọn hạ nhân này cũng hiểu, thì ra rất nhiều chuyện đều là chuyện do người làm.

"Chủ tử, nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo, tắm rửa một phen thôi. Hôm nay ngài cũng mệt mỏi rồi."

Canh giờ này đã là gần tối, thay quần áo, dùng bữa tối, cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, mấy ngày này, chủ tử thật là mệt muốn chết rồi.

Tịch Nguyệt gật đầu.

Đứng dậy. Còn chưa chờ tiến vào phòng tắm, đã nghe vang dội một tiếng: "Hoàng thượng giá lâm ——"

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy hoàng thượng đã vào cửa.

"Thần thiếp gặp qua hoàng thượng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế."

Cảnh đế cười ngất mũi của nàng một cái: "Cái miệng nhỏ này của nàng ngược lại ngọt ngấy. Nếu trăm vạn tuế, trang ## bubble nàng thật là sẽ bồi trẫm?"

Đang khi nói chuyện nâng người dậy.

Tịch Nguyệt cười vòng quanh hông của Cảnh đế: "Hoàng thượng bảo thần thiếp làm cái gì, thần thiếp chính là làm cái đó."

Cảnh đế ví như không người hôn in ở trên mắt của nàng.

"Trăm muốn trong mắt nàng chỉ có trẫm, trong lòng chỉ có trẫm."

Tịch Nguyệt tựa đầu vào ngực của hắn: "Để thần thiếp nghe một chút, trong lòng hoàng thượng có phải cũng có thần thiếp."

"Bộp!" Cái mông nhỏ bị đánh một cái.

Cảnh đế cười nói: "Thật sớm trong lòng trẫm đã có nàng, chỉ là nàng không xem trẫm là chuyện to tát. Nàng là đứa nhỏ không có lương tâm. Có điều, thật tốt, Nguyệt Nhi, chúng ta như vậy thật tốt. Nàng rốt cuộc là hoàng hậu của trẫm rồi, rốt cuộc là hoàng hậu của trẫm rồi."

Câu nói kế tiếp càng như là nỉ non.

Tịch Nguyệt cắn môi dựa vào trên người của hắn.

"Hoàng thượng, thần thiếp hầu hạ ngài tắm rửa có được hay không?"

Đã rất nhiều ngày, hai người cũng không có chuyện kia rồi.

Cảnh đế như có ý nghĩa cười: "Thế nào? Bỏ phí nhiều ngày như vậy? Nguyệt Nhi cảm thấy muốn?"

Tịch Nguyệt không tuân theo dậm chân: "Hoàng thượng không nên xuyên tạc ý tứ trong lời thần thiếp nói. Mấy ngày nay vội vàng chuẩn bị, thần thiếp đã muốn mệt chết đi được. Hoàng thượng còn nói lời bố trí thần thiếp như vậy. Thần thiếp thật là oan ức."

Cảnh đế cười ha ha, một tay bế nàng lên.

"Đi, chúng ta không tắm ở nơi này, trẫm dẫn nàng đến Tuyên Minh điện, chúng ta đi ngâm suối nước nóng."

Dứt lời chính là ôm người đi ra ngoài.

Ngược lại hoàn toàn không để ý ánh mắt người bên cạnh.

Tự nhiên cũng không ai dám nhìn, Cảnh đế phóng túng cười to.

Không hơn một lát, chỉ thấy hai người vẫn dựa sát vào nhau không hở một tí ở trong nước.

Tịch Nguyệt cảm thấy toàn thân đều cực kỳ thoải mái, nước nóng này là giải trừ mệt mỏi nhất.

Những này qua, đầu tiên là Thái hậu bệnh, tiếp đó lại là đại điển phong hậu, nàng dĩ nhiên là tâm lực quá mệt mỏi.

"Thật là thoải mái đấy."

"Thoải mái thì mỗi ngày đều tới đây ngâm, cho dù là nàng ở chỗ của trẫm, trẫm cũng là đồng ý."

Tịch Nguyệt ngẩng đầu căn xuống cằm của hắn, gắt giọng: "Hoàng thượng lại nói vậy, sao thần thiếp có thể ở nơi này, ngài đã đối đãi thiếp cực tốt rồi, việc nhỏ như vậy, tất nhiên thiếp không thể để cho ngài bị ngôn quan lên án."

Dù động tác của nàng như mèo rừng nhỏ, nhưng sắc sảo trong lời nói thật ra khiến Cảnh đế thoải mái không dứt.

"Nếu như bọn họ dám nói vậy, tất nhiên là trẫm phải trừng trị bọn họ thật tốt một phen. Giữ lại bọn họ là vì nước làm chút cống hiến, không phải là vì để cho bọn họ tính toán trẫm. Đã như vậy, trẫm còn giữ bọn họ làm chi."

Ngón tay Tịch Nguyệt chọt người: "Hoàng thượng là không mặc cả."

Bộ dáng như vậy ngược lại đáng yêu, không thấy làm bộ một chút nào.

Trong cung này thay đổi bất cứ người nào, nếu như dám nói chuyện như vậy với Cảnh đế, nếu nói như vậy, kết quả kia cũng có thể tưởng tượng được.

Chỉ có Tịch Nguyệt làm, Cảnh đế lại cảm thấy thật sự đáng yêu. Làm cho người ta thương đến trong lòng.

"Nàng thật là một cô bé không có lương tâm, trẫm vì nàng giận đỏ cả mặt vì hồng nhan, nàng lại nói trẫm như vậy, xem trẫm xử lý nàng không." Dứt lời thì đề nàng ở phía dưới hôn mãnh liệt.

Hai người hôn rất lâu, cuối cùng Cảnh đế thả người ra, hân cũng đứng là một mối.

Nếu không lúc này là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Tịch Nguyệt.

Hai người thở hỗn hển dựa vào nhau.

Lúc lâu, Cảnh đế mở miệng: "Đợi qua chút thời gian, trẫm sắp xếp người tay nghề giỏi dẫn Ôn Tuyền qua, như vậy, dù là ở bên nào đều có thể ngâm tẩm như nhau, nàng thấy có được không?"

Tịch Nguyệt không ngờ Cảnh đế lại nghĩ vì nàng như thế, cắn môi, nỉ non: "Người đối đãi thiếp thật tốt!"

Cảnh đế cười hả hê: "Trẫm không đối tốt với nàng, thì đối tốt với người nào chứ?"

Nhìn hân có chút tự đắc, Tịch Nguyệt cảm thấy giật mình, chỉ là ngay sau đó hốt hoảng cúi đầu.

Không được dễ dàng động lòng, nàng tự nói với mình vô số lần.

Động tác của nàng quá mức nhanh chóng, không để ý đến một màn hoàng thượng trầm tư và đau khổ kia sau khi nàng cúi đầu né tránh.

Nhưng cho dù như thế, hân vẫn nhếch lên nụ cười ấm áp.

Nguyệt Nhi của hân, tương lai nhất định cũng sẽ thương hân.

***

Nước Nam Thấm nghênh đón tân hoàng hậu của bọn họ.

Mà Trúc Hiên lại đã đập ngón ngang rồi.

Một bên khác, trong phòng Phó Tiệp dư cũng là đèn đuốc sáng choang.

Phó Cẩn Nghiên xụi lơ ở trên ghế, toàn thân đều cảm thấy không có hơi sức, Tú Nhi bên cạnh cũng là như thế.

Trong cung này, người đều bận rộn đại diện sắc phong hoàng hậu, nơi nào biết được, bắt đầu từ hôm qua chính là bọn họ vẫn bận rộn đến nay.

Hôm nay thấy tất cả thuận lợi, cuối cùng thì bọn họ yên lòng.

Vốn là bọn họ cũng gửi hy vọng vào Phó Cẩn Dao sẽ không điên cuồng làm ra chuyện như vậy. Nhưng trời không cho người toại nguyện, chỉ là hạ nhân báo lại, quả thật có người không ngồi yên.

Huệ phi tuyên bố không thoải mái, muốn tuyên Chu thái y yết kiến.

Phó Cẩn Nghiên đương nhiên hiểu rõ, n đây tất nhiên là muốn ó được cái gì ở chỗ Chu thái y, trước kia Chu thái y này từng nhận ân huệ của Phó tướng, dĩ nhiên là hết sức giúp đỡ tỷ muội Phó gia.

Cũng may lúc trước Phó Cẩn Nghiên gặp được Phó Cẩn Du, nếu không chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nàng tuy đã để người ta coi chừng Trúc Hiên, nhưng trước sau rốt cuộc không thể hạn chế người của Trúc Hiên ra vào.

Đầu óc Phó Cẩn Du xoay chuyển nhanh, dĩ nhiên là đoán được Phó Cẩn Dao này nhất định sẽ nhờ thái y.

Thật ra đúng là có thể phán đoán ra, trong cung này nào có những người khác thêm thích hợp làm cái này.

Chu thái y được Phó Cẩn Du dẫn dò, cuối cùng cũng coi như là không cho Huệ phi cơ hội gì.

Sau đó Phó Cẩn Nghiên cũng biết, vì để tránh cho nàng ấy làm vài thứ không thoả đáng, bèn đi thẳng tới Trúc Hiên, ngồi ở chỗ đó nói nhăng nói cuội.

Cho dù Phó Cẩn Dao đuổi người, cũng không nhúc nhích chút nào.

Biện pháp này mặc dù khó coi lại vô lại, nhưng cũng là một cách tốt.

Tối thiểu nàng ở đấy, thì Phó Cẩn Dao sẽ không ra ngoài hại người.

Ban đêm càng thêm trông coi chặt chẽ.

Thở dài một hơi, Phó Cẩn Nghiên nhìn Tú Nhi bên cạnh.

"Tú Nhi, ngươi mệt không?"

Tú Nhi gật đầu: "Mệt mỗi là tự nhiên, nhưng thấy Huệ phi nường nường không gây thành đại họa, nô tỳ cũng vui mừng."

Một điểm này, ngay cả một cung nữ nho nhỏ cũng biết, mà Phó Cẩn Dao xuất thân đại gia, chịu nhiều giáo dục như vậy lại không biết.

Nàng ấy cứ yêu Cảnh đế như vậy sao? Yêu đến tình nguyện bồi thêm cả nhà của mình?

Nàng ấy cũng chưa từng nghĩ tới, nếu như sự việc đã bại lộ, sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào.

Lại nghĩ tính tình Phó Cẩn Dao, sợ rằng nàng ấy cảm thấy sự việc cũng sẽ không bại lộ đâu?

Cõi đời này nào có tường không bị gió lùa?

Không nói cái khác, chính là chỗ này dường như có thể tùy ý thấy được, lại tùy ý không nhìn thấy ám vệ. Chính là bọn họ nghĩ cũng không nghĩ đến tai họa ngầm.

Nghĩ tới đây, sự khác thường của nàng hai ngày nay, tất nhiên cũng sẽ bị hồi báo cho Cảnh để vào ngày sau, có điều cũng tốt.

Phó Cẩn Nghiên thở phào nhẹ nhõm, nàng hoàn toàn có thể nói là lo lắng tỷ tỷ ầm ỹ nơi đó.

Chỉ cần không xảy ra chuyện, tất cả đều dễ nói chuyện.

Hai ngày một đêm này, nàng quá mệt mỏi rồi.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 182

Trong viện mưa như trút nước.

Cảnh đế đứng ở nơi đó như thật như ảo, cảm thấy cả người đều là trống rỗng.

Hắn muốn đi tới, muốn đi đến bên cạnh Tiểu Nguyệt Nhi của hắn, nhưng cũng không thể đến gần, rất lâu cũng không thể.

Chỉ có thể mặc cho nước mưa trút hết đánh vào trên người nàng, nhìn nàng vốn là thân thể yếu đuối càng ngày càng tái nhợt tiêu tụy.

Cái này, tại sao Nguyệt Nhi lại như vậy? Tiểu Nguyệt Nhi của hắn khi nào cũng là núc ních, chưa từng gây yếu như thế.

Đây là nơi nào, rốt cuộc là như thế nào?

"Hoàng thượng, van ngài cứu giúp Thấm gia, van ngài để cho Thấm gia một con đường sống thôi. Van xin ngài, hoàng thượng, van xin ngài....." Tịch Nguyệt cuồng loạn kêu nhưng vẫn không có người đi ra, Cảnh đế muốn dựa vào gần nhưng lại không có cách nào.

Lúc này, hắn bỗng nhiên lại sinh ra một cổ tức giận, bèn muốn xem một chút là ai để cho Tiểu Nguyệt Nhi của hắn đau khổ như vậy, đáng thương như vậy.

Thấm gia, Thấm gia xảy ra chuyện gì rồi hả?

Ngoài dự đoán, hắn lại đi vào trong phòng này, nơi này là chỗ hắn rất quen thuộc, Tuyên Minh điện của hắn.

Nhìn lại người đang phê chữa tấu chương, Cảnh đế khiếp sợ, người kia lại là mình.

Mà Tịch Nguyệt kêu gào đối diện mình, thờ ơ ơ hờ.

Hắn múôn xông tới, tuy nhiên lại lần nữa không thể tới gần, mà đứng bên cạnh chính là Lai Hỉ.

"Thẩm Uyển nghi vẫn còn ở cửa?" "Cảnh đế" bên cạnh bàn kia đột nhiên mở miệng.

Lai Hỉ trả lời: "Chính phải."

Cảnh đế hừ lạnh một tiếng, Nguyệt Nhi lớn tiếng như thế, lỡ tai điếc sao lại không nghe được, còn cần hỏi người của hắn.

"Để cho nàng tiếp tục quỳ đi. Quỳ đủ rồi, dĩ nhiên là đi thôi. Thẩm gia chẳng qua có cũng được mà không có cũng không sao, nếu chết có thể được càng nhiều chỗ tốt, cũng có thể khiến mẫu hậu hài lòng, vậy thì cứ để cho bọn họ chết đi."

Xem lời nói như không có chuyện gì xảy ra này, Cảnh đế hận đến cắn răng nghiến lợi, nhưng ở sâu trong nội tâm hắn cũng hiểu. Chuyện như vậy, vào trước khi thực sự yêu thích Tịch Nguyệt, chính hắn cũng chưa chắc không làm được.

Đang trong lúc hắn nghĩ ngợi lung tung, hình ảnh chợt lóe.

Hắn lại đi đến bên cạnh ao, trơ mắt nhìn Nguyệt Nhi bị Hiền phi đẩy vào trong nước, nàng bì bõm không ngừng nhưng không ai đi cứu, mà "Mình"

lại đứng lẳng lẳng ở một bên, chỉ nỉ non: "Nguyệt Nhi, con, chúng ta còn có thể lại có nữa, nhưng Hiền phi nhất định phải trừ đi....."

Lại một hình ảnh.

Cảnh đế ôm mỹ nhân, cười vui vẻ, hỏi: "Thẩm Tịch Nguyệt? Đó là ai?"

Cảnh đế không ngừng lắc đầu, hẳn cảm thấy mình với "Cảnh đế" đó đã hợp thành một thể, thậm chí, hẳn biết đó nhất định là hẳn.

Giấc mộng này, thật sự là cơn ác mộng, một giấc mơ không ngừng bắt nạt Tịch Nguyệt, tổn thương Tịch Nguyệt.

Thật sự là một cơn ác mộng.

Cảnh đế dùng sức cố gắng thoát khỏi cơn ác mộng này.

Hắn vung vẩy tay: "A ——"

Tịch Nguyệt bị hẳn đánh tới, vội vàng tỉnh táo: "Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài sao thế?"

Cảnh đế cuối cùng thoát khỏi cơn ác mộng, "Bỗng nhiên" thoáng cái ngồi dậy.

Lúc này trên trán hẳn đã rất nhiều mồ hôi hột, Tịch Nguyệt quan tâm: "Hoàng thượng ——"

Còn chưa chờ hỏi nhiều, Cảnh đế chặn lại ôm Tịch Nguyệt tới trong ngực.

Thậm chí hẳn có chút run rẩy, sau đó kéo Tịch Nguyệt ra, trang@#d#l#q#d@bubble cẩn thận kiểm tra nàng, phát hiện nàng vẫn đầy đà như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nức ních tràn đầy ân cần.

Trong giọng nói Cảnh đế tràn đầy lo lắng: "Trẫm gặp ác mộng. Mơ thấy làm thương tổn Tịch Nguyệt, mơ thấy khiến Tịch Nguyệt mất đứa bé, còn mơ thấy mình không quan tâm Tịch Nguyệt. Bảo bối của trẫm gãy không ra hình dáng gì quỳ gối trong mưa, trẫm cực sợ....."

Lời còn lại, hắn cũng không nói, lại siết thật chặt lấy thân thể nhỏ bé của nàng.

Có lẽ hắn khẩn trương thái quá, càng không phát hiện trong nháy mắt đó Tịch Nguyệt cứng ngắc và khẩn trương.

Ánh mắt của nàng trừng lớn lên.

Giống như không dám tin, hắn, hắn là nằm mơ thấy kiếp trước của bọn họ sao?

Hắn, hắn đang lo lắng sao?

Trong nháy mắt, Tịch Nguyệt đã rơi lệ.

Cảm nhận được bả vai ẩm ướt, Cảnh đế nâng cầm nàng lên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đôi mắt đầm lệ.

Cảnh đế đau lòng: "Sao Nguyệt Nhi cũng khóc? Ngoan, ngoan nào, không khóc. Nàng là muốn trẫm càng thêm đau lòng sao?"

Tịch Nguyệt dựa vào trong ngực của hắn: "Thần thiếp nghĩ đến hoàng thượng nói, đã cảm thấy mình thật thê thảm. Thiếp thật là sợ người không yêu thích thiếp, không tốt với thiếp nữa."

Cảnh đế nhìn nàng yếu ớt như vậy, đến nỗi non nớt: "Sẽ không, trẫm sẽ không, trẫm vĩnh viễn cũng sẽ không từ bỏ Tịch Nguyệt. Có lẽ bản thân Nguyệt Nhi cũng không biết là ta yêu nàng nhiều cỡ nào."

Lúc này, hẳn dùng chính là ta. Thật ra thì lúc hai người lơ đãng chung đụng, thỉnh thoảng Cảnh đế cũng sẽ nói sai, có điều lúc này, hẳn thật sự là biết mình đang nói cái gì.

Hắn yêu nàng, chính là một nam nhân yêu một nữ nhân.

Mà không phải là một Đế Vương "Sủng ái" phi tần của hắn.

"Nguyệt Nhi, nàng biết không, trăm có thể cảm giác được nàng e ngại đối với trăm."

Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt ngờ ngác.

"Nha đầu ngọc, nàng chính là nha đầu ngọc."

"Hoàng thượng, vậy tại sao người lại yêu thích thiếp?" Tịch Nguyệt nhìn Cảnh đế, mê mang hỏi.

Cảnh đế chỉ cười.

Cũng không nói gì, ôm nàng vào trong lòng, rất lâu: "Ngoan, ngủ đi. Trăm cho nàng cơ hội, nàng dùng cả đời để phát hiện, có được hay không?"

Hai người ngủ thiếp đi lần nữa.

Đêm nay đối với hai người mà nói nhất định đều là không tầm thường.

Cảnh đế có cảm xúc sâu đậm đối với những đau khổ kia của Tịch Nguyệt, hẳn không có cách nào quên được không có hắn trông nom Tiểu Tịch Nguyệt sẽ biến thành dáng vẻ đáng thương gì đó. Mà Tịch Nguyệt thì càng thêm không nghĩ tới, dieenddafnleequysddoon Cảnh đế lại nằm mơ thấy kiếp trước, tuy là nàng không biết đó có phải kiếp trước hay không, nhưng cái đó có rất nhiều tương đồng khiến cho nàng khó chịu không thôi.

Càng thêm giật mình với sự đau lòng của hẳn, bày tỏ của hẳn, nỗi lòng của hẳn.

Nghiêm Triệt chắc là thật lòng thích nàng chứ?

Tịch Nguyệt không xác định nghĩ, nàng lại không dám bảo lòng mình có quá nhiều mong đợi, chỉ là đề lại thật chặt, chỉ sợ đập quá nhanh!

.....

Hôm sau.

Trước kia không có hoàng hậu, bọn họ chỉ cần thỉnh an với Thái hậu, mà thân thể Thái hậu không tốt, cũng không mong muốn thấy bọn họ.

Nhưng hôm nay khác biệt, Thẩm quý phi đã trở thành hoàng hậu.

Sáng sớm, không lâu sau khi Tịch Nguyệt trở về Phượng Tê cung thì nghe có người tới đây thỉnh an, nàng hơi ngần ra, ngay sau đó hiểu ra, đây là đương nhiên.

Quy củ lão tổ tông ở đây, nếu như họ không đến thỉnh an, ngược lại có vẻ họ không tuân thủ lễ.

Mặc dù đã trở thành hoàng hậu, nhưng Thẩm Tịch Nguyệt cũng chưa từng cân nhắc tới giả vờ đoan trang.

Nàng cũng chỉ mới mười bảy tuổi, chính là độ tuổi như hoa, nếu lúc này còn không trang điểm, vậy chờ lớn tuổi, cho dù là trang điểm sợ rằng cũng không có ai nhìn.

Về phần những thứ gọi là giả vờ đoan trang hơn một chút kia, đợi nàng lớn tuổi rồi hãy nói.

Tịch Nguyệt cũng không để ý những thứ kia, trực tiếp dựa theo trang điểm vật trang sức yêu thích, ăn mặc một hồi thì lại ra ngoài.

"Thần thiếp gặp qua hoàng hậu nương nương."

Mọi người đều là khẽ chào.

Tịch Nguyệt mỉm cười ngồi xuống: "Đứng lên đi."

"Tạ hoàng hậu nương nương."

Vào hôm qua các vị phi tần trong cung đã bá kiến rồi.

Nhưng hôm qua là đại điển phong hậu, ăn mặc cực kỳ trang trọng, lại nhìn hôm nay, một bộ Hồng Y bên trên trang trí Hoa Mẫu Đơn đỏ thắm, trăm ngọc bích vén lên búi tóc.

Cả người toả sáng xinh đẹp loá mắt chiếu người.

Quả thật là một đoá hoa phú quý nhân gian.

Nhiều năm như vậy, mọi người cũng đã nhìn ra, Cảnh đế này vốn không thích mỹ nhân mảnh mai truyền thống của nước Nam Thấm, càng thêm yêu chuộng đối với những cô gái hơi đầy đặn một chút, vẻ mặt trẻ con ngực bự.

Hôm nay nhìn lại hoàng hậu nương nương mới phong này, cũng không phải chính là loại hình này sao.

Nếu nói lúc trước có vài người còn tự nói với mình, d!^Nd+n(#Q%*d@n đây đều là ý chỉ của Thái hậu, hoàng thượng không thể không nghe theo, bây giờ đang suy nghĩ những thứ này, thật sự là cũng có chút lừa mình dối người, không bằng nói là loại hình mỹ nhân này.

Cho dù là trước kia, Thấm Tịch Nguyệt cũng tương tự là Tiêu Phòng chuyên sủng.

Nửa năm rồi, hoàng thượng nào từng sủng hạnh người khác.

Những lời nói an ủi mình kia của bọn họ cũng chỉ là lừa mình dối người thôi.

Người có chút nhanh nhạy thì lập tức hiểu rõ, trong cung này, cố gắng lấy lòng hoàng hậu mới là chính đạo.

Nếu thật sự không được cưng chiều, vậy có hoàng hậu trông nom, tối thiểu cuộc sống sẽ tốt hơn rất nhiều.

Trong cung này là quen nhìn đĩa đồ ăn của người dưới, họ nên tính toán mật thám rồi.

"Huệ phi nương nương đến ——"

Hôm nay Phó Cẩn Dao cũng là điểm lệ khác thường, ăn mặc cực kỳ trưởng thành, thấy mọi người đã đến, mặt không chút thay đổi, sau đó khẽ cúi chào: "Thần thiếp gặp qua hoàng hậu nương nương. Trước kia chính là không có thói quen thỉnh an này, hôm nay thức dậy lại quên mất chuyện này. Nếu như không phải nữ tỳ bên cạnh nhắc nhở, ngược lại là Bốn cung sẽ đến muộn rồi đấy."

Ngụ ý này ngược lại cảm giác mình cũng không tính là đến trễ.

Nếu như nàng ta không nói gì, Tịch Nguyệt cũng sẽ không nhiều lời gì. Dù sao theo ý nàng, hôm nay đúng là lần đầu tiên, chính nàng cũng không quen, huống chi là người khác. Nhưng mà Phó Cẩn Dao rõ ràng là khiêu khích, sắc mặt không tốt lắm, động tác thỉnh an lại cực kỳ qua loa, hôm nay còn nói như vậy, rõ ràng là muốn đến ra oai phủ đầu với nàng mà.

Thậm Tịch Nguyệt vốn cũng không phải là nhớ kỹ với cái này, hôm nay nàng thân là đứng đầu một cung, vả lại lần đầu đi lên hậu vị đương nhiên sẽ

không cho phép chuyện như vậy, bằng không người khác học theo, người hoàng hậu là nàng đây tất nhiên sẽ càng ngày càng không có uy nghiêm.

Cũng không gọi dậy, Tịch Nguyệt cười yếu ớt: "Bốn cung lại cho là thân thể Huệ phi không tốt, sẽ không qua đây đây. Nghe nói ngày hôm trước, Huệ phi chính là cực kỳ khó chịu, tuyên Chu thái y chẩn bệnh. Xem ra y thuật Chu thái y này quả thật là tuyệt vời, hôm nay gặp Huệ phi đúng là một chút vẻ mệt mỏi cũng không có."

Nếu Thăm Tịch Nguyệt không gọi dậy, thì Huệ phi này chỉ có thể nửa ngồi cúi chào ở nơi đó.

Dù rằng trong lòng tức giận cũng không thể biểu hiện.

"Không phải là thân thiếp hơi có khó chịu thôi, nghỉ ngơi thật tốt là được. Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm."

Tịch Nguyệt nhìn nàng ta cười như không cười.

Điều bộ như thế, thật ra khiến những người khác hiểu, cho dù là lúc bận rộn như vậy, hoàng hậu vẫn biết rõ từng cử động trong cung này. Hơn nữa trong lời nói cũng hiển hiện ra hai loại hàm nghĩa.

Thứ nhất chính là Huệ phi không có bệnh lại muốn truyền thái y. Mà thứ hai lại là Chu thái y này tám phần chính là người của Huệ phi.

Nghĩ như thế, trong mắt mọi người chính là nhiều hơn mấy phần cảnh giác. Chu thái y cũng thường xuyên tới trong cung bắt bình an mạch cho các vị tiểu chủ, nếu như hắn là người của Huệ phi, vậy nếu như Huệ phi muốn bắt đầu động tay chân gì đó, trang ## bubble vậy thì bọn họ thật sự khó lòng phòng bị.

Kể từ đó, ánh mắt nhìn Phó Căn Dao cũng đề phòng hơn nhiều.

"Được rồi... Được rồi, mau dậy đi. Thân thể mới vừa khoẻ, đâu thể vẫn cúi chào như vậy."

Tịch Nguyệt cười ôn hòa nhưng có điều cũng để cho người ta hiểu, nàng đã không phải là một người dễ chọc, nghĩ đến lúc đầu vào cung, nàng cũng chỉ là một thường tại nho nhỏ, khi đó cũng không phải là hạng người ôn hòa. Hôm nay leo lên hậu vị, dĩ nhiên là càng cho mọi người biết.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 183

Editor: Anh Thơ.

Tuy Tịch Nguyệt không nói gì nhưng quả thực cũng đã mĩa mai Huệ Phi một trận.

Phó Cẩn Dao cũng không ngốc đến mức thực sự cãi lộn ầm ĩ với Thẩm Tịch Nguyệt. Không nói đến điều khác, chỉ cần nhìn hướng gió trong cung là có thể biết được Hoàng Thượng và Thái Hậu đều thích tiểu tiện nhân này, nếu như nàng quá đáng thì sẽ khiến cho Hoàng Thượng không thích.

Phó Cẩn Nghiên thành thật ngồi ở bên kia cảm thán, nhị tỷ quả nhiên không phải đối thủ của Thẩm Tịch Nguyệt. Nếu như hai người thực sự tranh đấu, cho dù không có Hoàng Thượng giúp đỡ thì Thẩm Tịch Nguyệt cũng sẽ không chịu thiệt ở trong cung này. Không nói đến điều khác, chỉ nhìn những tính kế của Thẩm Tịch Nguyệt là có thể biết.

Nghĩ lại, nàng tiến cung đã hơn một năm nay, quả thực nhìn thấy rất nhiều hành động của Thẩm Tịch Nguyệt có chút ngây thơ vô tội, mặc dù có kiêu căng ương ngạnh thì cũng biết điểm dừng.

Cho dù có là nàng thì cũng tự nhận là không thể chiếm được tiện nghi của Thẩm Tịch Nguyệt.

Nhìn đám phi tần nhắc tới chuyện công chúa Định Ngõa ở lại trong cung là không hợp thể thống, Thẩm Tịch Nguyệt lại quang minh chính đại nói

chuyện, cùng đám phi tần trò chuyện vui vẻ thành thạo. Nghĩ đến tuổi của nàng cũng chỉ lớn hơn mình hai tuổi, Phó Cẩn Nghiên cảm thán.

Mà Tịch Nguyệt cũng có suy nghĩ của mình.

Đối với cô công chúa này, nàng có rất nhiều cách nghĩ nhưng mà cũng không phải ghen tị. Tuy không rõ vì sao công chúa Địch Ngõa lại nghe lời Cảnh Đế nhưng Tịch Nguyệt biết nàng ta có tác dụng với Cảnh Đế, nàng sẽ không làm đảo lộn kế hoạch của Cảnh Đế.

Hoàng Thượng mài dao soàn soạt với các thế gia, nói không chừng công chúa Địch Ngõa này là một quân cờ tốt.

Đêm đó.

Cảnh Đế vuốt ve tấm lưng trần của Tịch Nguyệt, giống như không để ý hỏi: "Hôm nay có tốt không?"

Tịch Nguyệt ngẩng đầu khỏi hiệu nhìn hắn: "Tốt? Cái gì tốt?"

Cảnh Đế cười xấu xa, ghé sát vào tai của nàng, thổi một hơi, nỉ non: "Nàng nói xem, ta có tốt hay không? Chuyện vừa rồi có tốt không?"

Mặt Tịch Nguyệt hết trắng lại đỏ, tên bại hoại này!

"Sao Hoàng Thượng lại có thể nói như vậy chứ."

Cảnh Đế cười ha ha, lơ đãng: "Nói vậy thì sao chứ, Nguyệt Nhi cũng không phải người ngoài. Hơn nữa, nàng là tâm can bảo bối của trẫm, đương nhiên là trẫm hy vọng nàng hài lòng."

Tịch Nguyệt xoay người phủ lên người hắn.

Cảnh Đế chăm chú nhìn nàng.

"Hoàng Thượng đối xử với ta thật tốt." Dứt lời liền trực tiếp hôn lên môi hẳn.

Cảnh Đế làm nụ hôn càng sâu hơn.

Hôn hôn, Cảnh Đế lại bắt đầu cảm thấy hứng khởi, cánh tay lại không thành thật dao động trên dưới.

Thấy thân thể, đùi Cảnh Đế hơi cong, bàn tay đặt ở hông của nàng, hơi dùng lực, nâng thân thể của nàng lên một chút.

Tịch Nguyệt khẽ kêu một tiếng, lấy tay chống xuống giường, thân thể cũng ngồi thẳng trên người hẳn..

"Tới đây, hôn ta." Cảnh Đế thấy nàng như vậy, ánh mắt hơi u ám, khẽ nói.

Tịch Nguyệt đỏ mặt khó xử: "Người đừng như vậy."

Cảnh Đế dùng lực một chút đã ấn nàng xuống.

Thấy nàng ngoan ngoãn "ăn" mình, Cảnh Đế và Tịch Nguyệt đều kêu một tiếng đau đớn. Hai người ở cạnh nhau nhiều năm nhưng chưa từng có tình huống này.

Cảnh Đế mạnh mẽ động eo, Tịch Nguyệt bị động, không lâu sau đã mệt tới mức thở hổn hển. Sau đó là các loại lời nói mềm mại cầu xin tha thứ.

Lúc này, bên trong rèm che lại vang lên những tiếng thở dốc.

Mây mưa qua đi, dáng vẻ Tịch Nguyệt như đoá hoa vừa bị mưa vùi dập, Cảnh Đế ôm nàng vào lòng, khẽ hôn.

"Ngày mai ngủ nhiều một chút. Các nàng tới thỉnh an thì để cho các nàng chờ, nàng là Hoàng Hậu, chuyện này người khác không thể nói gì nàng."

Cảnh Đế thấy nàng như vậy thì nói.

Công việc một ngày, Cảnh Đế cảm thấy Tịch Nguyệt còn bận rộn hơn hẳn.

Buổi sáng phải tiếp những phi tần đến thỉnh an, sau đó còn phải tới chỗ Thái Hậu, mới qua một ngày mà nàng đã hơi tiêu tụy.

Tịch Nguyệt cười vẽ vòng tròn trong ngực hân: "Đa tạ Hoàng Thượng ân điển, nhưng mà có một số việc nô tỳ vẫn phải làm tốt. Nếu đã là Hoàng Hậu thì phải gương mẫu một chút."

Cảnh Đế cười như có như không: "Nếu Nguyệt Nhi là Hoàng Hậu đương nhiên có thể có nhiều quyền lợi, nếu không thì làm phi tần còn tốt hơn, vì sao lại phải làm Hoàng Hậu chứ."

Tuy Tịch Nguyệt muốn xụ mặt xuống nhưng mà vẫn không làm được, dường như Cảnh Đế càng ngày càng biết cách làm nàng vui rồi.

Mỗi lời nói ra đều làm cho nàng vô cùng vui sướng.

"Hoàng Thượng thật thích làm bừa."

Cảnh Đế cười nhéo cái mũi của nàng.

"Trẫm đúng là rất thích làm bừa, nếu không làm bừa thì sao công chúa Dịch Ngõa lại có thể ở trong cung chứ?"

Tịch Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hân, nghĩ đến hân vậy mà lại biết chuyện xảy ra ngày hôm nay, cũng nở nụ cười.

"Hoàng Thượng đúng là có tai mắt ở khắp mọi nơi."

Cảnh Đế cũng không thấy xấu hổ: "Hôm nay là lần đầu tiên, trẫm lo lắng nàng phải chịu ủy khuất. Nhưng mà xem ra cũng không tồi, trẫm đúng là

không biết tiểu Nguyệt Nhi lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Tịch Nguyệt cười khê đấm hăn.

Cảnh Đế cầm năm đấm nho nhỏ của nàng, hôn một cái, mở miệng nói: "Ngày mai bảo với bọn họ rằng nàng đã thương lượng với trẫm, công chúa Địch Ngõa ở lại trong cung quả thực có nhiều điều bất tiện, để cho nàng ta chuyển đến dịch quán ngoài cung đi."

Tịch Nguyệt hơi nghi hoặc nhìn hăn. Thấy dáng vẻ bình tĩnh của hăn thì nhăn cái mũi nhỏ, hỏi: "Hoàng Thượng đừng nên để ý chúng ta muốn cái gì, người cứ dựa vào suy nghĩ của mình là được."

Cảnh Đế thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, không nhịn được cười thoải mái hơn: "Nói cái gì vậy chứ? Nha đầu ngốc, trẫm đương nhiên là có suy tính của mình. Chẳng lẽ nàng nghĩ quả thực là vì ý kiến của bọn họ sao? Công chúa Địch Ngõa đương nhiên là phải chuyển ra dịch quán, không đi thì làm sao có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch? Ở trong cung thì không thể quyến rũ được ai."

Cảnh Đế nói lời này một cách đương nhiên.

Tịch Nguyệt mỉm cười nói: "Hoàng Thượng đúng là một lão hồ ly."

Cảnh Đế chột nhứ mày, nói: "Nếu là hồ ly, thì đều thích trộm thịt." Dứt lời đã lại xoay người phủ lên người nàng.

Thực ra bước tiếp theo trong kế hoạch của Cảnh Đế vốn là dùng công chúa Địch Ngõa để đẩy ngã Chu gia nhưng mà suy nghĩ lại, nếu đã buông tha cho bước kế hoạch có Chu Vũ Ngưng mà hiện tại Chu gia cũng coi như là an phân thì tạm thời tha cho nhà hăn đi.

So với Chu gia thì An gia mới là chuyện cấp bách.

Công chúa Địch Ngõa chỉ cần xuất cung thì tự có cơ hội thông đồng với An đại nhân, điểm này hẳn không hề nghi ngờ.

Nhìn những kẻ cổ hủ đầu miệng nhân nghĩa đạo lý kia thực ra lại rất dễ bị quyến rũ. Đúng là tư văn bại hoại. (Tư văn: chỉ những người có văn hóa)

Mà Tịch Nguyệt theo ý chỉ của Cảnh Đế nhưng lại không hề thông báo chính thức mà chỉ giống như vô tình nói ra cách xử trí công chúa Địch Ngõa.

Các phi tần đều vui vẻ ra mặt.

Không chỉ vui vẻ ra mặt mà còn cảm thán năng lực của Hoàng Hậu nương nương, mặc dù hôm qua nói rất dễ nghe nhưng cuối cùng vẫn để trong lòng nếu không thì sao đột nhiên công chúa Địch Ngõa lại chuyển ra dịch quán chứ. Nghĩ đến sức ảnh hưởng của Hoàng Hậu nương nương, mọi người lập tức thành thật hơn rất nhiều.

Tịch Nguyệt sao lại không biết Hoàng Thượng cố ý làm như vậy là để cho mọi người biết năng lực của nàng, không dám xem thường nàng.

Nghĩ đến tất cả những chuyện hẳn làm cho nàng, trong lòng nàng hơi lo lắng.

"Ta đã nói rồi mà. Công chúa Địch Ngõa này ở lại trong cung đúng là không thích hợp. Nàng ta là một công chúa dị quốc, sau khi hòa ly lại ở trong cung, khó trách sẽ gây chuyện. Đúng là không bằng chuyển đến dịch quán, như vậy nàng ta cũng tự do hơn. Người ngoài cũng bớt nói linh tinh." An Tu nghi nói.

Bất luận thế nào thì mấy phi tần bọn họ cũng xem như là danh chính ngôn thuận, công chúa Địch Ngõa kia thì tính là cái gì.

Tịch Nguyệt nhấp trà mỉm cười, cũng không nói nhiều.

"Công chúa Địch Ngỗa tính tình phóng khoáng, có lẽ cũng không quen sống trong cung nhiều quy củ. Rời ra ngoài cũng tốt." Phó Cần Nghiên cười nói.

Người khác đều gật đầu đồng ý.

Có thể để cho nàng ta rời đi, bất luận thế nào cũng đều tốt.

Đương nhiên cũng có người cảm thấy tiếc nuối, cảm thấy dù sao bản thân cũng không được sủng ái, không bằng để cho công chúa xinh đẹp như hoa lại phóng đảng này ở lại mới tốt. Nói không chừng Hoàng Thượng sẽ bị kéo ra khỏi cung của Hoàng Hậu.

Có một thì sẽ có hai, cơ hội của các nàng từ từ cũng sẽ nhiều hơn,

Nhưng hiện tại xem ra tất cả đều khó có khả năng rồi.

Lúc trước Thẩm Quý phi không có phản ứng gì đó là bởi vì không cần thiết, hiện tại nàng là Hoàng Hậu, đương nhiên sẽ không như vậy. Giường của mình sao có thể để cho người khác ngủ chứ. Đúng là một người không dễ đối phó.

Mọi người đang chuyện phiếm về việc công chúa Địch Ngỗa rời cung thì thấy Tiểu Đặng Tử lão đảo chạy vào, sau khi vào phòng thì đi đến bên cạnh Cẩm Tâm thì thầm vài câu.

Huệ phi bĩu môi, đây là nô tài của Phượng Tê Cung sao, quá không có quy củ rồi.

Chỉ thấy Cẩm Tâm nghe xong thì biến sắc, lập tức tới bên cạnh chủ tử nhà mình.

"Thân thể Thái Hậu không tốt lắm, bản cung muốn qua đó xem sao. Các người cũng đi cùng đi." Thẩm Tịch Nguyệt không hề trì hoãn, vội vàng đứng dậy.

Thân thể của Thái Hậu cũng giằng co mấy ngày, trong lúc đó cũng có mấy lần tình trạng vô cùng không tốt, vốn đều tìm được một cơ hội kéo dài. Nhưng mà hiện tại Tịch Nguyệt biết được, sợ là quá sức rồi.

Tịch Nguyệt cũng không quản các nàng thể nào, động tác cực kỳ nhanh, lúc này mọi người còn gì không hiểu nữa, đương nhiên là nhanh chóng đuổi theo.

Đến khi tới Tuệ Từ Cung, chỉ thấy một đám thái y đều đã ở bên trong, người ra người vào vô cùng vội vã. Tịch Nguyệt sợ những phi tần này cản trở thái y nên không cho phép bất kỳ ai vào trong, bản thân nàng cũng chờ ở trong sân.

Chẳng bao lâu đã nghe thấy tiếng thông báo: "Hoàng Thượng giá lâm...."

Tịch Nguyệt quay đầu, thấy Cảnh Đế mang vẻ mặt lo lắng, mà đi phía sau hẳn còn có Lục Vương gia vẫn đang mặc triều phục.

"Mẫu hậu thể nào rồi?" Cảnh Đế kéo Tịch Nguyệt hỏi.

"Thái y vẫn đang cố gắng cứu người." Cho dù trong lòng biết được lần này sợ là Thái Hậu không tốt nhưng Tịch Nguyệt nói không nên lời. Hốc mắt nàng hồng hồng đứng ở đó, vô cùng khổ sở.

Cảnh Đế không quản nhiều, vội vàng bước vào nội thất, Lục Vương gia cũng vào theo.

Tịch Nguyệt cũng vẫn bất động, chỉ lo lắng chờ đợi.

Nghĩ tới mấy năm này Thái Hậu đối xử tốt với nàng, Tịch Nguyệt lau nước mắt, bàn tay nắm chặt mong đợi kỳ tích xảy ra.

Phi tần trong hậu cung đều ở đây, có người khổ sở thương tâm như Tịch Nguyệt thì đương nhiên cũng có người hận Thái Hậu không chết sớm đi.

Phó Cẩn Nghiên liếc nhìn Huệ phi Phó Cẩn Dao, rất sợ nàng ta sẽ để lộ vẻ mặt vui vẻ cao hứng, như vậy thì nhà bọn họ quả thực là chết không có chỗ chôn rồi.

Đối với người tỷ tỷ này, nàng đã triệt để buông tha rồi. Hiện tại chỉ hy vọng nàng ta có thể an phận thủ thường, cho dù ngẫu nhiên tranh giành tình cảm thì cũng không cần quá mức.

Dường như là cảm nhận được tầm mắt của Phó Cẩn Nghiên, Phó Cẩn Dao trừng mắt nhìn nàng một phen, xoay người.

Phó Cẩn Nghiên thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không có biểu tình vui sướng khi người gặp họa, đúng là vạn hạnh.

Lúc này, đột nhiên trong phòng truyền ra tiếng khóc.

Tiếp theo liền nghe thấy tiếng tiều thái giám hô: "Thái Hậu nương nương băng hà...."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 184

Editor: Anh Thơ

Chung quy là Thái Hậu nương nương cũng không chống đỡ được nữa, đã qua đời rồi.

Hậu cung bao trùm không khí bi ai.

Tịch Nguyệt là Hoàng Hậu, rất nhiều chuyện cho dù nàng có thương tâm thì vẫn phải mạnh mẽ xốc tinh thần để chăm lo.

Cảnh Đế và Lục Vương gia lúc này đều vô cùng yếu đuối.

Ngoại trừ lần đó bị bệnh đậu mùa, Tịch Nguyệt chưa bao giờ thấy hẫng như vậy, giống như là mất hồn vậy. Nghĩ lại cũng đúng, mẫu tử hai người sống nương tựa lẫn nhau, hiện tại Thái Hậu mất, sao Cảnh Đế có thể không đau lòng chứ.

Tình thân đáng quý, nàng đã sớm thấy được điều đó.

Lúc trước, nếu không phải Thẩm gia bị giết thì sao nàng lại tự sát chứ.

Tịch Nguyệt tuy đau lòng nhưng vẫn kiên cường nhưng trái lại, trong cung này lại có nhiều nữ nhân không kiên cường.

Điển hình là Lý Yên Nhiên kia đều đã khóc thật nhiều.

Sao Tịch Nguyệt lại không hiểu nàng ta đang làm bộ làm tịch chứ, nhưng mà cho dù là như vậy thì sao, lúc này nàng không có tâm tư đi xử lý những

chuyện này.

Khiến cho nàng càng lo lắng không phải là Hoàng Thượng, cũng không phải Lục Vương gia.

Ngược lại, người khiến cho nàng lo lắng chính là Nghiêm Vũ.

Trong lòng Nghiêm Vũ, Thái Hậu ngoại trừ là Hoàng tổ mẫu thì còn đảm nhiệm vai trò mẫu thân, từ nhỏ chăm sóc, che chở cậu bé lớn lên.

Về sau Nghiêm Gia mới đến bên cạnh Thái Hậu, không bao lâu đã chuyển đến chỗ của nàng, tuy cũng đau lòng nhưng lại không giống như Nghiêm Vũ.

Nhìn cậu bé không nói không rằng, trên gương mặt là nước mắt không ngừng rơi, Tịch Nguyệt càng cảm thấy buồn hơn.

Ba ngày qua rất nhanh, đến khi Thái Hậu được đưa vào Hoàng lăng, Tịch Nguyệt nhìn mấy người tang thương, trong lòng cũng không thể yên tĩnh.

Kỳ ngộ trong nhân sinh luôn vô thường.

Nàng cho rằng Thái Hậu sẽ sống lâu như kiếp trước, cuối cùng lại không có.

Nàng cho rằng Thái Hậu có thể sẽ lại ra tay với Thẩm gia, cuối cùng lại không có.

Thậm chí, nàng cho rằng Lục Vương gia sẽ hại nàng, cuối cùng lại không có, không chỉ không có mà còn trợ giúp nàng trong chuyện phong hậu.

Kiếp trước, kiếp này, chung quy là không giống nhau.

Đã nhiều này bận rộn chuyện của Thái Hậu, nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Nhưng mà thực kỳ quái, cho dù mệt mỏi nhưng nàng lại không ngủ được.

Tối nay Cảnh Đế không nghỉ lại đây, Tịch Nguyệt đứng dậy khoác y phục lên, đi tới phòng bên.

Vì lo lắng cho hai đứa bé nên nàng sắp xếp chúng đến nơi này.

Cầm Tâm thấy chủ tử đứng dậy thì đi qua, nhỏ giọng: "Chủ tử có gì không ổn sao?"

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Ta đi nhìn mấy đứa bé, người trở về đi."

Cầm Tâm liếc nhìn nàng một cái rồi gật đầu.

Vén rèm lên, Tịch Nguyệt nhẹ nhàng đi tới.

Xuyên qua ánh trăng, quả nhiên nhìn thấy Tiểu Nghiêm Vũ đang ôm chần yên lặng rơi lệ, mà Nghiêm Gia ở bên cạnh dường như cũng ngủ không yên. Đôi mày nhỏ nhíu chặt, miệng cũng hơi mếu máo.

"Vũ Nhi." Tịch Nguyệt gọi một tiếng.

Gương mặt tràn đầy nước mắt kia cứ nhìn về phía nàng như vậy.

Tịch Nguyệt cực kỳ đau lòng.

Thấy Tịch Nguyệt tới, Nghiêm Vũ ngồi dậy.

Tịch Nguyệt mặc thêm y phục cho cậu rồi ôm cậu ra ngoài ngoài thất.

"Mẫu hậu." Giọng cậu mềm mềm nhẹ nhẹ, vì khóc quá lâu nên hơi khàn khàn.

Từ khi Tịch Nguyệt được phong hậu, Cảnh Đế bày mưu tính kế, bọn nhỏ cũng đã sửa miệng gọi nàng là mẫu hậu.

Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn Nghiêm Gia đang ngủ ở bên trong, thấp giọng nói: "Mẫu hậu ôm con vào trong viện ngắm sao."

Hiện tại là tháng sáu, thời tiết còn hơi lạnh. Tịch Nguyệt gọi Cẩm Tâm lấy thêm áo choàng cho hai người.

Thấy hai người ngồi ở bậc thềm của Phượng Tê cung, Cẩm Tâm vội chuẩn bị thêm đệm.

Tịch Nguyệt quay đầu: "Cẩm Tâm, người trở về đi, không vội, ta và Vũ Nhi ngồi một lúc."

Cẩm Tâm gật đầu đồng ý.

Lau gương mặt loang lổ nước mắt của cậu, Tịch Nguyệt nhìn lên bầu trời, hôm nay thời tiết sáng sủa, bầu trời đầy sao vô cùng mỹ lệ.

Nghiêm Vũ cúi đầu nhìn chân mình, không nói gì.

"Vũ Nhi, con xem những vì sao trên trời."

Nghiêm Vũ theo lời của nàng, đưa mắt nhìn lên bầu trời, lại nhìn về phía Thẩm Tịch Nguyệt.

"Rất đẹp phải không."

Cậu nhóc lại nhìn về phía bầu trời, mấp mòi miệng "ừm" một tiếng.

"Còn nhớ ta đã từng nói với con không? Mẫu thân ta mất lúc ta còn rất nhỏ." Lúc nói chuyện, Tịch Nguyệt vẫn không nhìn Nghiêm Vũ, ngược lại chỉ nhìn chăm chăm bầu trời.

Nghiêm Vũ thấy nàng như vậy cũng nhìn lên bầu trời trả lời: "Con nhớ rõ, người đã từng nói chuyện này từ lâu rồi."

"Trí nhớ của Vũ Nhi thật tốt. Khi mẫu thân mất, ta cực kỳ thương tâm. Tổ mẫu nói cho ta rằng mỗi một người rời đi thực ra không phải là chết đi, bọn họ phải lên trời, biến thành ngôi sao sáng nhất giữa bầu trời. Sau đó bảo họ thân nhân của mình. Còn chúng ta, chỉ cần hơi ngẩng đầu nhìn lên không trung là có thể thấy bọn họ. Con xem, cho dù bọn họ cách chúng ta rất xa nhưng họ sẽ nháy mắt mắt với chúng ta nha! Họ đang nói cho chúng ta rằng họ đang bảo vệ chúng ta nha."

Nghiêm Vũ thu tầm mắt về, nhìn Tịch Nguyệt: "Mẫu hậu, tổ mẫu của người gạt người đó. Nhất định là lúc trước bà ấy thấy người ngốc sau đó gạt người. Tổ mẫu của con sẽ không gạt con. Hoàng tổ mẫu đối xử với con tốt nhất."

Tịch Nguyệt thoáng cười, cũng không hề nhìn cậu, vẫn duy trì tư thế kia, hỏi: "Sao con lại biết là gạt ta? Con nói chuyện được với các vì sao sao? Con hỏi họ rồi hả?"

"Vậy nếu vì sao sáng nhất là người thân của chúng ta vậy thì mọi người đều nhìn một ngôi sao sáng nhất kia. Vậy đó không phải là thân nhân của mỗi người chúng ta."

Tịch Nguyệt cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu: "Nhưng mà, cảm giác của mỗi người không giống nhau nha. Con cảm thấy ngôi sao này sáng nhất nhưng người khác lại cảm thấy ngôi sao khác mới sáng nhất. Chẳng lẽ còn là Gia Nhi chưa từng bắt đồng ý kiến về chuyện này sao? Thực ra không phải là con sai, cũng không phải là Gia Nhi sai. Chẳng qua người thân mà các con tưởng nhớ không giống nhau, cảm giác đương nhiên cũng không giống nhau, cảm thấy ngôi sao sáng nhất cũng không giống nhau."

Có lẽ là lời của Tịch Nguyệt quả thực thuyết phục Nghiêm Vũ, cậu bé nhú mào nghĩ một chút, cũng nhìn lên đầu trời, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ cô đơn.

"Mẫu hậu."

"Hả?"

"Người không cần phải gạt con, thực ra con biết người đang muốn an ủi con, có đúng không?" Đôi gò má nho nhỏ lại rơi xuống vài giọt lệ.

Tịch Nguyệt đau lòng ôm cậu vào lòng: "Sao có thể? Mẫu hậu không an ủi con, ta nói đều là sự thật. Chúng ta nhớ Thái Hậu thì liền nhìn lên bầu trời có được không?"

Nghiêm Vũ nước nở đáp: "Được."

"Con nhớ mẫu hậu của con, con nhớ hoàng tổ mẫu. Nhưng mà các nàng đều đã rời khỏi con, có phải là con không ngoan hay không? Cho nên các nàng đều không thích con?" Cậu khóc lớn.

Mấy ngày nay cậu cũng vô cùng khó chịu.

"Sao có thể, Vũ Nhi là ngoan nhất. Tất cả chúng ta đều thích con, con không nhớ lúc trước ta đã nói gì với con sao? Vũ Nhi không thể tự xem nhẹ mình. Con như vậy, không chỉ ta, ngay cả phụ hoàng của con cũng sẽ cực kỳ đau lòng, cực kỳ lo lắng."

"Phụ hoàng càng thương đệ đệ muội muội..." Cậu nói ra điều mà mình vẫn luôn lo lắng.

Tịch Nguyệt nghe vậy cũng không có gì khác thường, ngược lại vuốt ve đầu hắn, an ủi: "Đó là vì đệ đệ muội muội nhỏ hơn nha. Bọn chúng càng cần mọi người chăm sóc nhiều hơn. Khi Vũ Nhi nhỏ như đệ đệ muội muội

thì phụ hoàng cũng thích con như vậy. Nhưng mà con lớn lên sẽ quên những chuyện trước đây. Đệ đệ muội muội cũng như vậy. Bất luận là Tiểu Kiều Kiều hay Tiểu Ngũ Nhi, Tiểu Tứ Nhi, đến khi cũng lớn như con thì phụ hoàng của con vẫn sẽ càng thích đệ đệ muội muội nhỏ hơn."

Tiểu Nghiêm Vũ tựa đầu vào người Thẩm Tịch Nguyệt, tiếp tục nỉ non: "Thời điểm con còn nhỏ nhất định không nghịch ngợm như Tiểu Tứ Nhi, cũng không chất phác như Tiểu Ngũ Nhi. Nếu không thì Hoàng tổ mẫu đã không thích con nhất."

"Ừ, Tiểu Vũ Nhi là ngoan nhất, cũng thông minh nhất."

"Hoàng tổ mẫu luôn đợi con khỏe lên nhưng mà con không phải một đứa trẻ ngoan, cuối cùng cũng vẫn luôn gặt bà." Cậu nhóc đã sớm tiến vào trạng thái sám hối.

"Vũ Nhi luôn giả vờ bệnh đúng không?"

Nghiêm Vũ giật mình nhìn Thẩm Tịch Nguyệt: "Sao, sao người biết?"

Tịch Nguyệt cười: "Chính bản thân ta phát hiện ra. Vũ Nhi hy vọng hoàng tổ mẫu càng xem trọng con hơn nên mới luôn giả vờ bệnh đúng không? Không phải Vũ Nhi không ngoan. Đến ta cũng đã phát hiện là Vũ Nhi giả vờ bệnh, Thái Hậu nương nương đương nhiên là đã sớm phát hiện ra. Con nói xem, bọn ta biết con đang giả vờ bệnh nhưng tại sao lại không nói gì?"

Nghiêm Vũ rối rắm nhìn Tịch Nguyệt.

"Hoàng tổ mẫu biết sao?"

Xoa đầu cậu: "Vũ Nhi là trẻ con, trẻ con làm chuyện này thì sao có thể giấu được người lớn chứ? Hoàng tổ mẫu hiểu Tiểu Nghiêm Vũ nhất, đương nhiên là hy vọng Tiểu Nghiêm Vũ vui vẻ. Tiểu Nghiêm Vũ không phải là

đứa trẻ hư, chỉ là con quá hy vọng phụ hoàng quan tâm đến con nhiều hơn, đến thăm con nhiều hơn, đúng không?"

Nghiêm Vũ vội vàng gật đầu: "Ừm, ngày nào phụ hoàng cũng rất bận nhưng mà chỉ cần con sinh bệnh thì người nhất định sẽ đến thăm con, cho nên con rất muốn sinh bệnh. Nếu không sinh bệnh thì con liền cố ý giả vờ bệnh."

Cậu nói xong thì cúi đầu, nắm chặt góc áo.

"Hoàng ỗ mẫu không trách con. Trong lòng bà, con là đứa bé tốt nhất, bà hy vọng con vui vẻ lớn lên. Con có biết vì sao thân thể Hoàng tổ mẫu bệnh nặng mà lại nhất định phải đưa ta lên ngôi Hoàng Hậu không?"

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của cậu, Tịch Nguyệt mở miệng: "Bà nói hy vọng ta có thể nhanh chóng lên ngôi Hoàng Hậu, như vậy, cho dù bà mấy thì cũng có người bảo vệ, chăm sóc mấy đứa bé các con. Bà nói có lẽ về sau phụ hoàng con sẽ có thêm những đứa bé khác nhưng trong trí nhớ của bà cũng chỉ có mấy người các con. Bà hy vọng các con vui vẻ khỏe mạnh lớn lên."

"Mẫu hậu...." Một giọng nói sợ hãi vang lên.

Tịch Nguyệt nhìn Nghiêm Gia áo quần mỏng manh dựa vào cạnh cửa nhìn hai người, cũng là đáng vẻ rưng rưng nước mắt.

"Nhanh tới đây."

Vì hai người nói chuyện nên Cẩm Tâm đã vào nội thất, có lẽ là không chú ý đến Nghiêm Gia đã tỉnh lại.

Cũng ôm Nghiêm gia vào lòng, khoác áo choàng của mình cho cậu bé, ba người ôm thành một khối.

"Con cũng muốn tưởng niệm hoàng tổ mẫu..." Cậu bé sụt sịt mũi, nước mắt không ngừng rơi.

Nghiêm Vũ lau nước mắt cho đệ đệ, nói lại những lời vừa rồi Tịch Nguyệt đã nói.

Đôi mắt Nghiêm Gia sáng lên: "Ca ca, thật sao? Bọn họ đều biến thành ngôi sao sáng nhất bảo vệ chúng ta thật sao?"

"Ừm." Nghiêm Vũ gật đầu liên tục.

Nghiêm Gia thấy vậy thì tự lau nước mắt: "Vậy đệ muốn biểu hiện thật tốt. Các nàng thấy đệ biểu hiện tốt sẽ vui vẻ đúng không?"

Tịch Nguyệt mỉm cười ôm chặt hai đứa bé bên cạnh mình: "Đúng vậy. Các con đều phải biểu hiện thật tốt."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Có lẽ là bởi vì liên quan Tịch Nguyệt trấn an, cảm xúc hai đứa bé tốt hơn nhiều, sáng sớm hôm sau thấy bọn họ, Tịch Nguyệt cảm thấy trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

Nếu nàng đã đồng ý với Thái hậu phải chăm sóc thật tốt mấy đứa bé, vậy thì nhất định sẽ làm được.

Cho dù là không đồng ý với Thái hậu, bọn họ biết điều hiểu chuyện như vậy, Tịch Nguyệt không làm được gì cũng không trông nom, mặc cho mấy người đứa bé đau lòng khổ sở.

Lúc này, cần trấn an nhất.

Dường như là Nghiêm Vũ nho nhỏ, tuy rằng chính hắn cũng nghi ngờ "Ngôi sao sáng nhất kia" là gạt người nhưng mà hắn lại bằng lòng để cho mình tin tưởng.

Bởi vì, đây cũng là gửi gắm của hắn.

Đuổi phi tần thỉnh an đi, Tịch Nguyệt tự mình làm đồ ăn qua thăm Cảnh đế.

Lúc này đồ dành nhỏ xong, đương nhiên còn phải an ủi lớn.

Cảnh đế thích nàng làm đồ ăn, cho dù là mùi vị giống như nhau, nhưng tình nghĩa này lại khác biệt.

Tịch Nguyệt đương nhiên cũng biết rõ điểm này.

Mấy ngày nay, Cảnh đế cũng không nghỉ ngơi, nghe nói Tịch Nguyệt đến, nở nụ cười.

"Tuyên."

Thật ra không rảnh rồi là Cảnh đế, cho dù Tịch Nguyệt, mấy ngày nay cũng có chút tiêu tụy.

Mấy ngày không ngủ làm sao có thể không tiêu tụy, nhưng bởi vì Tịch Nguyệt thoa son phấn, như thế thoạt nhìn lại cũng không hết sức rõ ràng.

Sau khi thỉnh an Tịch Nguyệt bèn lấy cháo chuẩn bị xong trong hộp đựng thức ăn ra: "Hoàng thượng nếm thử một chút tay nghề của thần thiếp."

Mấy ngày nay hoàng thượng ăn cực ít, Tịch Nguyệt lo lắng thân thể hẳn không chịu được.

Ngược lại Cảnh đế cũng nghe lời, trực tiếp nhận lấy chén bèn nuốt vào.

"Hoàng thượng cảm thấy thật là có tiến bộ?"

"Cũng không có." Cảnh đế nhíu mày.

Tịch Nguyệt làm bộ đáng tức giận: "Cũng không còn uống sạch hết cả. Nếu như ăn ngon, không phải là sẽ ngay cả chén cũng muốn ăn luôn?"

Cảnh đế lộ ra nụ cười đầu tiên qua mấy ngày nay, vẫy vẫy tay với nàng.

Tịch Nguyệt vội vàng đi tới bên cạnh hắn.

Cảnh đế kéo nàng đến trên đùi, hỏi "Đêm qua trấn an hai đứa nhỏ, hôm nay chính là tới trấn an phụ hoàng bọn nhỏ rồi hả? Trẫm lại xếp đằng sau bọn nhỏ rồi."

Tịch Nguyệt ôm chặt cổ của hắn: "Ở trong lòng thần thiếp, dù là hoàng thượng hay là hai tiểu hoàng tử đều giống nhau."

Lời nói của nàng thành khẩn, Cảnh đế cũng không bỏ qua nhéo eo của nàng một cái, ấn nàng vào trong ngực mình: "Nhưng trẫm không muốn như vậy, lúc này hy vọng Tịch Nguyệt có thể đặt trẫm ở vị thứ nhất, d!^Nd+n(#Q%*d@n trẫm không muốn giống với bọn nhỏ."

Thấy Cảnh đế tính trẻ con như thế, Tịch Nguyệt cười vùi đầu vào cổ của hắn.

"Hoàng thượng làm gì so đo với đứa bé chứ?"

Cảnh đế cũng không dồn ép nàng, ngược lại là chạm nhẹ nàng một hồi.

"Tối nay trẫm đến chỗ của nàng. Mấy ngày nay mấy đứa nhỏ thực là vẫn ngoan?"

Câu hỏi này dĩ nhiên là Tiểu Tứ Nhi, Tiểu Ngũ Nhi còn có Kiều Kiều.

Tịch Nguyệt gật đầu: "Có lẽ biết những ngày này thiếp khá là bận rộn, bọn nhỏ càng ngoan ngoãn rất nhiều, cũng không khóc ầm ĩ."

Gần đây chuyện liên tục đều đến cùng một lúc. Đầu tiên là Thái hậu bệnh nặng, sau là đại điển phong hậu, vào sau đó chính là Thái hậu tạ thế. Tất cả những thứ này làm lỡ tất cả trải nghiệm của nàng.

Ngược lại mấy nhỏ cũng ngoan, mấy ngày nay lại không khóc lóc ầm ĩ tìm nàng.

Có lẽ cảm nhận được bầu không khí khác thường trong cung này đấy?

"Trẫm có chút nhớ nhung bọn nhỏ, buổi trưa dỗ dành bọn nhỏ ngủ một lát đi, buổi tối để cho bọn nhỏ ngủ muện một chút. Trẫm chơi một lúc với bọn nhỏ."

Tịch Nguyệt gật đầu trả lời vâng.

"Thần thiếp biết, tụi nhỏ đã quen ngủ sớm, sợ là không quá bằng lòng, lúc xế chiều thiếp dễ dành bọn nhỏ nhiều chút, để cho bọn nhỏ ngủ nhiều chút."

"Ngoan!"

Hai người cùng nhau tán gẫu việc nhà, thì nghe ngoài cửa Lai Hỉ bẩm báo: "Khởi bẩm hoàng thượng, Lục vương gia cầu kiến."

Tịch Nguyệt vừa nghe, vội vàng đứng dậy từ trên người Cảnh đế.

Cảnh đế vỗ hông của nàng một cái: "Được rồi, trẫm và Lục vương gia còn có việc thương nghị, nàng tạm hồi cung trước đi."

Tịch Nguyệt gật đầu.

Lúc ra ngoài chạm mặt Lục vương gia ở tại cửa ra vào, Lục vương gia vội vã thỉnh an: "Thần Đế gặp qua hoàng tấu."

Trên mặt Tịch Nguyệt hiện ra nụ cười yếu ớt: "Mau vào đi thôi. Hoàng thượng đang đợi người."

Dứt lời thì cáo từ, Lục vương gia liếc mắt nhìn bóng lưng của nàng, bước nhanh vào Tuyên Minh điện.

"Vi thần khấu kiến Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Bình thân."

Cảnh đế nhìn Lục vương gia, suy đoán nguyên do hắn vào cung lần này.

"Lục vương gia lại vào cung ở thời điểm này, đúng là kỳ lạ." Trong lời nói cũng không chứa châm chọc, chỉ là đơn thuần tò mò.

"Thần Đệ tra được một chút chuyện về Nhạc Khuynh Thành, muốn trao đổi với hoàng thượng một chút. Hai bên chúng ta đều đang điều tra, dieendafnleequysddoon trao đổi tin tức mới có thể càng có lợi cho điều tra."

Thái hậu không có ở đây, Lục vương gia càng đặt tất cả tâm tư ở trên chuyện cái chết của Nhạc Khuynh Thành.

Cảnh đế hí hí mắt, thật ra thì hẳn thật sự không hiểu, tại sao Nghiêm Liệt lại mê luyện Nhạc Khuynh Thành như vậy, mê luyện đến không cách nào tự kiềm chế, yêu một cô gái lớn hơn bảy tuổi so với mình, đó thật sự là tình yêu sao?

Theo cách nhìn của hắn, đó chẳng qua là một loại mê luyện biến tướng thôi.

Thật sự là bởi vì mẫu hậu bỏ mặc, hắn khát vọng tình thương của mẹ, mới có thể có cảm tình quá mức đối với Nhạc Khuynh Thành.

Lúc trước vì Nguyệt Nhi, hắn cũng tán thành lần điều tra này. Nhưng mà bây giờ lại không phải vậy.

"Đầu mỗi bên trăm cũng không nhiều. Chỉ biết là Nhạc Khuynh Thành từng theo cổ quốc sử học một đoạn thời gian."

Tuy là đầu mỗi không nhiều lắm, nhưng mà chỉ riêng một điểm này, cũng đã là bí mật người khác nghĩ cũng không nghĩ đến rồi. Nếu như không phải là Cảnh đế, thì có lẽ người khác khó có thể tra được điểm này.

Quả nhiên Nghiêm Liệt cũng không biết, hắn kinh ngạc nhìn cảnh đế.

"Nàng lại từng học với quốc sử?"

Nói đến người quốc sử này, cũng coi là một kỳ nhân ở Nam Thấm.

Hắn chỉ sống 25 năm, nhưng hắn lại làm quốc sư mười năm vào lúc tiên hoàng tại vị.

Cảnh đế nhớ nam tử kia, trừ mấy người đặc biệt, hắn chưa bao giờ nói chuyện với người khác. Cũng chính bởi vì hắn nói với tiên hoàng, mình là người có tuệ căn nhất trong tất cả hoàng tử.

Cảnh đế khó mà nói tiên hoàng yêu thích và bồi dưỡng với hắn có phải bởi vì những lời nói này hay không.

Nhưng hắn lại nhớ rõ ràng, chuyện hắn ta tiên đoán, mười phần □ đều là sự thật.

Nam Thấm bọn họ cũng không phải mỗi triều mỗi đời đều có quốc sư.

Kỳ nhân như vậy cũng chẳng qua là rất lâu mới sẽ xuất hiện một người. Phụ hoàng may mắn, gặp phải một vị, phát triển Nam Thấm lớn mạnh hơn.

Tuy hắn không có, nhưng cũng không dám buông lỏng. Hắn tự nhận là, sẽ không ký thác hết thảy tất cả vào trên người gọi là "Quốc sư", nhưng cũng kính trọng đối với quốc sư.

Lục vương gia giật mình đối với Nhạc Khuynh Thành từng theo quốc sư học, lại nghĩ đến phía mình tra được, mở miệng: "Trải qua điều tra, ta càng ngày càng cảm thấy là Nhạc Khuynh Thành biết mình sẽ chết. Nàng ở Thấm gia, không chỉ là làm uỷ thác, tìm tiểu thiếp cho phụ thân của Thấm Tịch Nguyệt, thậm chí còn làm rất nhiều sắp xếp giữa chị em dâu. Hoàng thượng có lẽ không ngờ, tam phòng chi thứ hai này lại cũng bị xếp vào người phòng lớn."

"Vậy người có người nghi ngờ?" Cảnh đế hỏi.

Lục vương gia lắc đầu: "Thật ra vốn là ta hoài nghi nhất là lão đại Thấm gia, cũng chính là phụ thân của hoàng hậu nương nương, thế nhưng điều tra

tỉ mỉ lại cảm thấy khả năng cực thấp. Đương nhiên, cũng không thể là quốc sư. Quốc sư đã chết hơn nhiều năm, năm đó lúc quốc sư chết, Nhạc Khuynh Thành còn chưa xuất giá, cho nên chuyện này nhất định cũng không liên quan tới quốc sư."

Cảnh đế nghiêm túc nhìn hắc: "Nhưng, quốc sư có thể tiên đoán. Lời của hắc nói, rất nhiều thứ đều là hết sức có trí tuệ."

Lục vương gia ngẩn ra, suy nghĩ một chút: "Đúng, quốc sư có thể tiên đoán. Quốc sư có thể tiên đoán nhưng quốc sư tiên đoán cái gì? Tin cái chết của nàng? Nếu biết mình sẽ chết, tại sao nàng muốn gả đi? Tại sao không nghĩ biện pháp?"

Ngón giữa Cảnh đế gõ mặt bàn, rất lâu, cau mày: "Thật ra thì, không phải là quốc sư tiên đoán. Người đừng quên, quốc sư đã từng nói cái gì. Tuy rằng khi đó tuổi còn nhỏ, nhưng trầm lại khắc sâu ấn tượng."

"Vấn đề dân sinh trừ mưa thuận gió hòa, d!^Nd+n(#Q%*d@n quốc thái dân an, cái khác nhất định không thể nhiều lời một câu."

Hai người đồng thời nhớ tới những lời này.

"Nhạc Khuynh Thành chỉ học chưa đủ một năm, lại không biết có thể học được quốc sư mấy phần."

"Có thể nếu nàng thông minh tốt cùng, chưa đủ một năm, nói không chừng cũng có thể học được rất nhiều. Đừng quên, lúc ấy quốc sư chính là tiên đoán cái chết của mình."

Hai người nhất thời rơi vào trầm mặc, có điều Lục vương gia cũng không trầm mặc bao lâu.

"Dù là nàng chết thế nào, là dự cảm thấy mình đại nạn sắp tới, hay là nguyên nhân khác, ta cũng muốn truy xét tiếp. Vi thần cáo từ."

Lục vương gia xoay người chính là muốn rời khỏi.

Cảnh đế lại gọi hắn dừng lại: "Nghiêm Liệt."

Lục vương gia quay đầu lại nhìn Cảnh đế, không biết hắn muốn nói gì.

"Hôm đó, tại sao ở trên triều đình tán thành ý chỉ phong hậu của trẫm?"
Cảnh đế hỏi.

Thật ra thì hắn đã đoán được nguyên nhân, thế nhưng chuyện này, hắn vẫn muốn nghe Nghiêm Liệt tự mình nói.

Nghiêm Liệt nở nụ cười, trả lời: "Hoàng thượng, chẳng lẽ người không biết sao?"

Lời ấy nói xong, hắn dường như là nhìn về phương xa, rất lâu, mở miệng: "Ta đồng ý với nàng, phải vì nàng chăm sóc tốt nữ nhi. Trước kia ta không làm được, sau này cũng không cần ta làm. Chỉ hy vọng vào lúc có thể, ta có thể giúp nàng một tay."

Dứt lời thì xoay người rời đi.

Mà Cảnh đế nhìn bóng dáng của hắn, gọi lên khóe miệng.

Tự lẩm bẩm: "Có lúc gặp gỡ giữa người và người, luôn làm cho người ta khó có thể tin."

Duy trì gõ mặt bàn lâu dài, rất lâu, Cảnh đế thở dài một cái.

Đứng lên nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài một vùng sức sống dồi dào. Chim nhỏ ríu rít chuyển động vòng quanh cây.

Cảnh đế giống như thấy thú vị.

Lúc này, không có ai biết Cảnh đế đang suy nghĩ gì.

Chỉ Cảnh đế hiểu rõ lòng mình hơn ai hết, mới vừa rồi hấn lừa Nghiêm Liệt. Hoặc là cũng có thể nói là hấn cố ý nói dối Nghiêm Liệt.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, sớm muộn Nghiêm Liệt cũng sẽ tra được quốc sư, ngược lại không bằng để cho hấn nắm tất cả trong lòng bàn tay.

Cho dù là Nhạc Khuynh Thành lợi hại, cũng chỉ học chưa đủ một năm, làm sao có thể dự đoán được tin cái chết của mình chứ?

Tuy Quốc sư không ở đây, nhưng trợ thủ của hấn vẫn còn còn sống. Cảnh đế đã sớm biết điểm này, chẳng qua cũng không để cho Nghiêm Liệt biết.

Hấn đã tìm được người kia, từ chỗ của hấn, trang@d#d#l#q#d@bubble Cảnh đế biết rất nhiều chuyện cũ.

Nhạc Khuynh Thành học không tính là rất tốt, cũng chưa nói tới biết tính toán sống chết, nhưng bởi vì quốc sư thiếu Nhạc Khuynh Thành một nhân tình, đã từng phê một quẻ cho nàng.

Mà nội dung quẻ này lại là bốn chữ —— cửa nát nhà tan.

Lúc ấy Nhạc Khuynh Thành đã từng hỏi phương pháp phá giải.

Quốc sư trầm mặc lúc lâu, nói: "Thẩm Tịch Nguyệt."

Lúc đó Nhạc Khuynh Thành còn chưa lập gia đình.

Cho đến ngày nay, rất nhiều chuyện đã không thể dùng lẽ thường phân tích.

Trong này Cảnh đế cũng đoán không ra bao nhiêu Nhân Quả.

Nhưng hấn biết được, hấn tuyệt đối không thể mất đi Tịch Nguyệt.

Đối với Nghiêm Liệt mà nói.

Có lẽ, Nhạc Khuynh Thành dự đoán được mình sẽ chết, là một lời giải thích tốt nhất.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Trên thế giới này có một số việc nhỏ ngoại trừ chính hãn vĩnh viễn cũng sẽ không có người biết.

Cảnh đế vùi lấp bí mật lại.

Về phần Nghiêm Liệt, hãn sẽ tiếp tục điều tra theo đầu mối mà mình đã sắp xếp xong.

Lúc trước rốt cuộc là như thế nào, đã không có người biết, có điều tất cả người biết đều đã vãng sinh (chết). Rất nhiều chuyện cuối cùng là bụi về bụi, đất về với đất thôi.

Người sống mới là quan trọng nhất. Không phải sao?

Cảnh đế không phân tích ra cuối cùng chuyện này là như thế nào, càng thêm không suy đoán ra Tịch Nguyệt sẽ nổi lên tác dụng gì ở trong đó.

Nhưng khi thấy biểu hiện Tịch Nguyệt bình thường, chính là cái gì cũng không biết.

Chính là Cảnh đế đã từng nghĩ, Nhạc Khuynh Thành đã là tài nữ, có thể nào đặt tên tùy tiện như thế, thì ra nguyên do hãn là ở chỗ này.

Nếu là ngày xưa, thì Cảnh đế nhất định phải tra chuyện này cháy nhà ra mặt chuột, nhưng hôm nay, hãn lại không muốn như thế.

Cõi đời này hỗn loạn hơi nhiều, lại nào có nhất định mỗi một chuyện đều phải biết chân tướng chứ?

Hơn nữa cho dù là tra, quốc sư đã chết, Nhạc Khuynh Thành đã chết, thậm chí ngay cả người biết sơ một, hai điều đã bị hãn diệt khẩu.

Chỉ còn dư một Tiểu Tịch Nguyệt, trang@ddlqđ@bubble editor chẳng qua là nàng cái gì cũng biết thôi.

Cảnh đế đang viết xuống một chữ "Duyên" thật to trên tờ giấy trắng.

Hãn với Tịch Nguyệt vốn là cực kỳ hữu duyên.

Nguyệt Nhi hai lần cứu hãn cùng nguy nan, gián tiếp chữa hết mất ngủ của hãn.

Phảng phất nàng chính là vì hãn mà sống.

Thời điểm lần đầu biết được tin tức này, Cảnh đế cũng đang nghĩ, cái gọi là có thể hóa giải họa diệt môn, có phải cũng là bởi vì Thẩm Tịch Nguyệt sẽ trở thành hoàng hậu hay không.

Tuy cảm thấy Nhạc Khuynh Thành chết đi không phải là một chuyện cực kỳ đơn giản, nhưng mà hãn lại cảm thấy suy đoán này của mình mười phần □ sẽ không sai.

Thậm chí hãn cảm thấy, Nguyệt Nhi chính là người quyết định mạng của hãn.

Hãn yêu nàng như vậy, đúng vậy, chính là nói rõ nhân duyên số mệnh an bài.

Nhếch lên một nụ cười.

Cảnh đế thêm bên cạnh chữ duyên mấy chữ khác suy nghĩ trong lòng.

"Lai Hỉ."

"Nô tài ở đây."

"Cùng trăm đến Ngự Hoa Viên đi một chút đi."

Mấy ngày nay Cảnh đế không có chuyện gì luôn thích đến Ngự Hoa Viên đi một chút, nhìn một vùng sắc xuân dào dạt, ngược lại hẳn luôn cảm thấy tâm trạng dễ chịu rất nhiều.

Vạn vật đều có sức sống.

Mỗi người đều có số mệnh của mình. Cần gì quá mức cưỡng cầu?

Lúc này chính là thời điểm tốt của Ngự Hoa Viên, trăm hoa hồi phục, đẹp không sao tả xiết.

Bởi vì mấy ngày nay tâm tình Cảnh đế không vui thì lại thường xuyên tới Ngự Hoa Viên này đi dạo.

Phi tần các cung cũng trở nên sôi nổi, nhìn người ở Ngự Hoa Viên càng thêm rất nhiều so với trước kia.

Cảnh đế cười lạnh.

Lúc trước Lai Hỉ bèn hỏi, có thể rời đi hay không, Cảnh đế từ chối.

Thiên hạ này đều là của hắn, Ngự Hoa Viên càng là như vậy, hắn tội gì vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, nếu như không thích thì đuổi người đi là được rồi, tội gì thua thiệt mình lại phải tránh né họ, đây cũng không phải là tính tình của Cảnh đế.

Có điều hôm nay đúng là cũng may, có lẽ canh giờ ra ngoài sớm chút, trong ngự hoa viên này lại không nhiều người lắm.

"Nguyện ông trời phù hộ thái hậu nương nương lên đường bình an, nô tỳ không có cơ hội quỳ ở nơi đó đưa tiễn thái hậu nương nương, chỉ nhân cơ

hội này, khẩn cầu ở nơi phồn hoa rực rỡ đất này, chỉ mong nương nương đầu thai vào gia đình tốt." Giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

Lai Hỉ nghĩa một chút ánh mắt của Cảnh đế sóng nước chẳng xao.

Trong lòng vừa nổi lên, bèn vội vàng đi qua muốn xua đuổi, Cảnh đế lại đưa một ánh mắt ngăn lại.

Chỉ thấy nàng kia cả người trang phục cung nữ, quỳ ở nơi đó, làm như cầu nguyện.

"Thái hậu nương nương nhất định phải phù hộ hoàng thượng, phù hộ Nam Thấm. Phù hộ thân thể hoàng thượng khoẻ mạnh, phù hộ Nam Thấm quốc thái dân an, nếu như giống như vậy, nô tỳ tình nguyện giảm thọ mười năm. Mong nương nương thành toàn."

Dứt lời, dập đầu.

Cảnh đế nhìn nàng như vậy, vẻ mặt không thay đổi.

"Người là ai?" Âm thanh đột ngột vang lên.

Cô gái dường như kinh hoảng quay đầu lại, trên khuôn mặt tinh xảo xuất chúng vờn giọt nước mắt thật to, kinh hoảng luống cuống giống như con thỏ nhỏ như thế, thoạt nhìn càng cảm thấy lòng đặc biệt thương yêu.

Cảnh đế hơi suy nghĩ một chút đã nhớ ra nàng là ai.

Cô gái vội vàng xoay người quỳ thỉnh an: "Nô tỳ An Thực Viện, người hầu ở trong cung An Tu nghi."

Thật ra lúc mới vừa rồi nàng xoay người lại thì Cảnh đế đã nhận ra nàng.

An Thực Viện đã từng mưu đồ hại Tịch Nguyệt. Muội muội An Tu nghi.

Lúc ấy mình phạt nàng ta đến trong cung An Tu nghỉ làm người hầu.

"Vì sao người ở chỗ này?" Cảnh đế hỏi.

"Hoàng thượng thứ tội, là nô tỳ vượt quy củ nô tỳ sẽ rời đi." Đang lúc nói chuyện nhìn Cảnh đế nhưng cũng đứng yên.

Sao Cảnh đế không nhìn ra tâm tư của nàng ta, nở nụ cười: "Tại sao? Không có ý chỉ của trẫm, người lại dám đứng dậy?"

Trong lời nói lại có mấy phần trêu chọc, trong lòng An Thực Viện vui mừng. Thầm nói chính mình bước cờ này quả nhiên là đi đúng rồi.

"Nô tỳ không dám." Đang lúc nói chuyện nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Cảnh Đế, lại cũng hết sức mê hoặc.

Cảnh đế thu hồi nụ cười bất cần đời kia, sắc mặt lạnh xuống: "Không dám? Ngược lại trẫm cảm thấy lá gan người rất lớn, cái gì cũng dám đấy?"

An Thực Viện cho rằng Cảnh đế nhắc tới chuyện tự nguyện giảm thọ mười năm mới vừa rồi.

Giọng nói nghiêm túc: "Tuy là nô tỳ thân phận thấp kém, nhưng lòng kính yêu hoàng thượng, lòng khát vọng thiên hạ thái bình lại không khác với người bình thường."

Cảnh đế nhìn nàng như vậy, cười càng thêm kịch liệt.

Ngược lại là một thứ xốc lên không rõ.

Ngay cả một sắc mặt cũng không nhìn ra được, lại cũng đi ra ngoài cố làm ra vẻ.

Lại nghĩ nàng ta làm bộ làm tịch như vậy, cũng chỉ vì chờ quyến rũ hẳn, trong lòng Cảnh đế càng chán ghét.

Nhớ lúc đầu ở ao hoa sen với Tịch Nguyệt, đó mới thật sự là vô tình gặp gỡ, nàng linh động, xinh đẹp, lại có một chút rung động mị hoặc lòng người.

Hôm nay nhìn lại An Thực Viện này, khắp nơi lộ ra tính toán.

Nói lời này xem hẳn là kẻ ngu hay sao?

"An Thực Viện."

Khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, trong mắt hàm chứa hi vọng.

Trong lòng Cảnh đế cười lạnh, đúng là một người viết dã tâm ở trong mắt.

"Thái hậu là mẫu thân trăm kính trọng nhất."

An Thực Viện càng thêm vui mừng, cho là mình đi đúng bước này rồi.

Trực tiếp nhìn chăm chăm nàng: "Trẫm sẽ không cho bất kỳ người nào, lấy bất kỳ phương thức nào tới lợi dụng bà."

Lời vừa nói ra, cuối cùng An Thực Viện hiểu là Cảnh đế không thích, vội vàng dập đầu.

"Hoàng thượng thứ tội, hoàng thượng thứ tội, nô tỳ không có, nô tỳ không có lợi dụng Thái hậu. Thật sự chỉ là cố ý tế bái, lời kia càng là những câu phát ra từ đáy lòng, tuyệt đối không một chút nói láo. Cầu xin hoàng thượng minh giám ——"

Cảnh đế cúi đầu xuống, nắm cằm của nàng.

Tỉ mỉ trên dưới.

"Lại nói, người càng là không bằng nửa phần của tỷ tỷ người. Người cho rằng An Tu Nghi cay nghiệt như thế vì sao trẫm còn có thể giữ lại nàng ấy đến nay? Tuy rằng An Tu nghi ngoài miệng không đức, còn quen gây chuyện thị phi. Nhưng nàng ấy lại là một người có tầm nhìn ý kiến. Nàng ấy biết, thứ gì là ranh giới cuối cùng của trẫm. Người vào cung cũng một năm rồi. Người chưa từng thấy An Tu nghi nàng đã thật sự hại người nào? Tề phi sụp đổ, Đức Phi sụp đổ, Hiền phi cũng sụp đổ. Nhưng nàng ấy vẫn là trôi qua thật tốt ở trong cung như cũ, đó là bởi vì nàng ấy xinh đẹp như hoa sao? Người sai lầm rồi, đó là bởi vì nàng ấy hiểu biết thời thế."

Chợt buông nàng ta ra.

An Thực Viện ngồi phịch ở nơi đó.

"Hôm nay trẫm nói cho người biết những thứ này, chẳng qua là để cho người biết. Trong cung này, giờ những trò vặt này nhất định là không có kết quả tốt. Trẫm cũng không phải là một người ngu ngốc đầu trống rỗng. Lai Hỉ, nếu An Thực Viện cảm thấy cuộc sống trong cung không thích hợp với nàng ta, giáng chức nàng ta về nhà. Xem trên phần An đại nhân và An Tu nghi, trẫm cũng không xử phạt quá nhiều. Để cho nàng ta cút đi."

Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Lai Hỉ nhìn An Thực Viện không biết vì sao kế hoạch thất bại, trong lòng than một tiếng.

Trong cung này mỗi nữ tử đều là người tinh, làm sao lại có dạng mỹ nhân ngu ngốc như vậy.

Làm ra vẻ như thế còn lộ vẻ diễn trò rõ ràng, sao chủ tử không nhìn ra.

Đúng là thật sự sĩ nhục sự thông minh của bọn họ.

An Thực Viện nghe nói Cảnh đế muốn giáng chức nàng ta về nhà, kêu gào lên, không ngừng cầu xin tha thứ.

Cảnh đế không vui, quay đầu lại chỉ nhàn nhạt một câu đã khiến nàng ta ngậm miệng lại.

"Nếu để cho trăm nghe tiếng của nàng ta, sẽ độc cam người."

Cảnh đế tất nhiên là hạng người nói được thì làm được.

An Thực Viện bụm miệng thật chặt, sợ run rẩy.

Lai Hỉ làm việc nhanh nhẹn, nếu Cảnh đế nói như vậy, chính là cả hồi cung cũng không cho phép, trực tiếp đưa An Thực Viện An nhị tiểu thư này ra khỏi cung.

Hắn chỉ tuân ý chỉ của hoàng thượng, cái khác bỏ qua hết thảy.

Không đến thời gian nửa ngày, trong cung này nhất định đã truyền khắp.

Triều Lộ điện.

An Tu nghi nghe nói muội muội mình đã bị đưa ra khỏi cung, rất lâu vẫn không nhúc nhích.

Sau đó chính là cười lạnh.

Cung nữ Thất Xảo đứng ở bên cạnh, hỏi: "Chủ tử, nhị tiểu thư bị đưa ra khỏi cung, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

An Tu nghi cũng không có phản ứng đặc thù gì, chỉ cười lạnh: "Làm thế nào? Không làm thế nào. Đáng đời! Hôm nay bị đưa ra khỏi cung như vậy, xem phụ thân và nữ nhân kia còn có thể tìm dạng gia đình chồng tốt gì cho nàng ta. Bối cung cũng muốn xem, ai dám muốn nữ tử mà hoàng thượng trách cứ không thôi."

Giữa hai lông mày Thất Xảo cũng toát ra mỉm cười, có điều ngay sau đó nhắc nhở: "Nhưng chủ tử, vậy thì lão gia có thể hay không.....?"

Lời nói chưa nói hết ra khỏi miệng, nhưng dĩ nhiên là An Tu nghi biết nàng muốn nói gì.

"Phụ thân, sợ là đợi một thời gian, phụ thân cũng tự thân khó bảo toàn. Người xem phi tần hậu cung này, không ai không cùng một nhịp thở với gia tộc, hôm nay hoàng thượng chẳng nể tình như thế, tất nhiên là cũng không vui đối với phụ thân."

Thật ra thì Cảnh đế nói rất đúng, tuy An Tu nghi này không phải hạng người lạnh lợi gì, trong lời nói cũng khá là khiến người ta chán ghét. Nhưng ở trên việc lớn, đúng là có thể nhìn rõ ràng.

Thất Xảo lo lắng: "Nếu như hoàng thượng không vui đối với lão gia, ngày tháng chúng ta trong cung có thể cũng càng ngày càng chật vật hay không?"

An Tu nghi không thèm để ý.

Khoát tay áo: "Cho dù là hoàng thượng cực kỳ coi trọng với phụ thân, cũng chưa chắc đối với bản cung thật tốt. Người xem Phó gia kia cũng không phải là một ví dụ sáng loáng sao? Lúc trước, Bốn cung không thấy rõ rất nhiều chuyện. Mới phí thời gian nhiều năm như thế, hôm nay như vậy cũng chưa chắc không tốt. Hoàng hậu một mình chuyên sủng Tiêu Phòng, chúng ta chính là đảng hoàng, nơi nào sẽ có vấn đề gì. Ngược lại phụ thân, đã nhiều năm như vậy, bọn họ cũng nên chịu chút báo ứng."

Đang lúc An Tu nghi nói chuyện có mấy phần phần hận, có lẽ ở trong đó cũng có rất nhiều bí mật gia tộc.

Hình như Thất Xảo cũng nghĩ đến gì đó. Thở dài một tiếng, nhưng cũng gật đầu tán thành lời nói của chủ tử nhà mình.

"Chủ tử nói đúng. Nhưng lão gia cuối cùng là phụ thân của ngài ——"

An Tu nghi năm chặt năm tay, móng tay thật dài hãm thật sâu ở trong da.

"Phụ thân thì như thế nào, lúc ông ta hại chết mẫu thân, tham lam quyền thế có từng nghĩ tới ta. Nữ nhân kia đối đãi ta không tốt, ông ta có từng có một tí quan tâm? Nếu không phải là ta vào cung, còn có mấy phần năng lực, sao ông lại để ý đến ta? Bốn cung cũng đã ẩn nhẫn nhiều năm, hôm nay Bốn cung cũng muốn nhìn, nhìn An gia đi từng bước một xuống dốc không phanh."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Tịch Nguyệt đã biết ngay lập tức mọi thứ xảy ra ở Ngự Hoa Viên.

Vốn là lúc trước, nàng cũng nghĩ rất nhiều, những người này đồ xô tới tiếp cận Ngự Hoa Viên chỉ để hoàng thượng ưu ái, trong lòng nàng chán ghét nhưng lại không tìm được cơ hội thích hợp. Chỉ chờ một cơ hội thích hợp, phát tác một lần.

Ngược lại không ngờ, hôm nay lại xảy ra một chuyện An Thực Viện.

Mà Cảnh đế cũng không nể tình khiến Tịch Nguyệt hết sức vui vẻ.

Kể từ đó ngược lại rất tốt.

"Hoàng hậu nương nương, An Tu nghi cầu kiến."

Động tác Tịch Nguyệt dừng lại một lát, gật đầu: "Tuyên nàng vào đi."

Lúc này An Tu nghi tới đây, ngược lại cũng làm cho người cảm thấy chính đáng hợp tình hợp lý.

An Thực Viện này là thân muội muội của nàng, lại là người trong cung nàng, xảy ra chuyện như vậy, không tới ngược lại có chút kỳ quái.

Nói đến An Tu nghi, trong ngày thường ngược lại cãi vả không ít với nàng, nhưng nếu tổn thương thực tế vậy thì không có. Cho dù là cãi vả nhưng cũng chẳng qua là điểm đến thì dừng, Tịch Nguyệt cũng ở một cung với nàng một đoạn thời gian, có một hai phần hiểu rõ đối với người này.

Cũng không phải là người nổi lên không rõ.

"Thần thiếp gặp qua hoàng hậu nương nương."

Tâm tình Tịch Nguyệt không tệ, cười nói: "An Tu nghi ngồi đi."

"Không biết, An Tu nghi tới đây, dĩ nhiên lại là có chuyện gì vậy?"

An Tu nghi quy củ ngồi ở một bên, nhìn Hạnh Nhi dâng trà.

Nở nụ cười nói: "Thần thiếp tới đây, chính là bồi tội với nương nương."

"Hả?" Tịch Nguyệt nhíu mày, nàng lại không cảm thấy là chuyện kia có tội gì cần xin lỗi với nàng.

Nhưng An Tu nghi lại không nghĩ như vậy: "Nhị muội thần thiếp, tuy làm nô tỳ nhưng không biết rõ đạo lý. Mời sủng ở trước mặt mọi người khiến hoàng thượng chán ghét. Quả thật thần thiếp không biết cách dạy dỗ, vừa là như thế, thần thiếp đương nhiên phải xin tội với hoàng hậu nương nương. Không có quy củ này, sao thành được vương tròn. Thần thiếp xấu hổ."

Tịch Nguyệt nghe nàng nói như vậy, vẻ mặt cực kỳ êm dịu.

"An Tu nghi suy nghĩ nhiều quá. Tuy nói là như vậy nhưng mà các cung nơi nào không có hạng người muốn bay lên đầu cành này. Nếu như hoàng thượng vui vẻ, chúng ta đương nhiên là không thể dính vào. Nhưng nếu chọc hoàng thượng không vui, đó chính là không xong."

"Đúng là như thế." An Tu nghi gật đầu.

Tịch Nguyệt dĩ nhiên là hiểu rõ, từng câu từng chữ của An Tu nghi này đều có dụng ý của bản thân. Tịch Nguyệt sáng tỏ, lại nghĩ tới lời đồn đãi

trước kia, có chút hiểu rõ. Chỉ không biết, rốt cuộc An Tu nghi này với Nhị muội có mâu thuẫn gì, cuối cùng đã như thế còn muốn đập một hồi nữa.

Hôm nay nàng tới cái gọi là bồi tội cũng chỉ là để cho mình càng thêm chán ghét An Thực Viện.

Mọi người cũng biết là tiếng nói nàng có trọng lượng ở chỗ hoàng thượng. Nếu không công chúa Địch Ngoã này cũng sẽ không rời cung.

Có lẽ, nàng ta càng muốn chèn ép muội muội của mình đến cùng.

Tuy là Thẩm Tịch Nguyệt quan hệ thân mật với muội muội mình, vả lại biểu tỷ đường muội cũng giao hảo. Nhưng với biểu muội Trần Vũ Lan, đó cũng là không chết không thôi.

Vì vậy ngược lại có thể hiểu được một chút.

Bí mật trong đại gia tộc thường khiến người ta nhìn không thấu.

Mà vì sao tỷ muội An gia như thế càng làm người ta không biết.

"Nếu lệnh muội đã rời đi, việc khác, chúng ta cũng không cần nhiều lời. Trong cung này, tỷ muội đương nhiên phải hòa thuận. Về phần người không có quy củ kia, cuối cùng cũng sẽ có người nên xử lý đến xử lý nàng ta."

An Tu nghi vui mừng rõ ràng: "Hoàng hậu nương nương nói chính phải."

Tịch Nguyệt cũng chỉ thử một câu nói, đã thấy An Tu nghi vui mừng như vậy, càng sâu sắc thêm suy đoán trong lòng, giữa người Thẩm gia đơn giản không có nghĩa là gia đình khác cũng như thế, Tịch Nguyệt sáng tỏ, cũng không muốn nhiều lời.

"Được rồi tốt lắm, nếu là như thế, vậy thì trở về đi thôi. Bốn cung có chút mệt mỏi rồi."

An Tu nghỉ vừa nghe, vội vàng cáo từ.

***

Thời gian qua nhanh, năm tháng như thoi đưa.

Cũng chỉ là trong nháy mắt, chính là qua mấy tháng, hình như lúc trước còn là tháng sáu, chẳng qua là một cái chớp mắt, cũng đã tháng mười.

Gió thu thổi thoải mái, lá rơi lả tả càng có mấy phần hiu quạnh.

Lúc trước Cảnh đế tể trời trở về, chính là lập tức lại vội vàng đến sự vụ mới.

Từ sau sự kiện bệnh đậu mùa lần trước, hiện giờ Cảnh đế tể trời, cũng không mang theo bất kỳ kẻ nào.

Cứ như vậy, Tịch Nguyệt lại cảm thấy hoàn hảo.

Từ lần tể trời đó trở về đến nay, Cảnh đế cũng không lâm hạnh bất kỳ kẻ nào, điểm này Tịch Nguyệt rất là vui sướng, cũng khá là giật mình.

Tuy rằng Cảnh đế luôn mềm luôn miệng chỉ thích một mình nàng, sẽ không có thêm người khác, nhưng mà Tịch Nguyệt lại cảm thấy, chuyện như vậy cũng không chỉ bởi vì thích nàng.

Có lẽ Cảnh đế thật sự thích nàng, nhưng không hề sủng ái người khác nữa, cũng là một loại lo lắng của bản thân hãn thôi!

Tịch Nguyệt nhìn ra được, Cảnh đế là một người có lòng phòng bị rất mạnh.

Trong ngày thường không biết, hiện tại thì nàng biết, lúc Cảnh đế không ngủ chung với nàng, thường sẽ bị cơn ác mộng thức tỉnh.

Có thể thấy được dù là kinh nghiệm trước kia hay là mấy năm này động tác không ngừng của phi tần đều có rất nhiều chỗ để cho hắc không thoải mái, cũng chính là vì vậy, hắc có thể từ từ thu tâm. Nếu nói là hắc yêu mình mới giữ mình trong sạch, Tịch Nguyệt lại cảm thấy nhiều hơn là thời cơ, là mình gặp phải một thời cơ tốt trời ban.

Nếu nàng có được tiện nghi lớn này, dĩ nhiên là phải biết quý trọng.

Thật ra thì suy đoán của Tịch Nguyệt đúng là có mấy phần đạo lý, Cảnh đế là cực kỳ yêu thích Thẩm Tịch Nguyệt. Nhưng nếu nói chỉ là yêu một người thì có thể không cường chiêu phi tần khác, ở trong giáo dục từ nhỏ đến lớn của Cảnh đế cũng chưa từng có.

Nếu như hắc là một nam tử cực kỳ bình thường, vậy điểm này cũng sẽ không xảy ra.

Từ nhỏ đến lớn, Cảnh đế lại đã trải qua quá nhiều tính toán, đến từ chính cung phi khác của tiên hoàng, đến từ chính huynh đệ của mình, thậm chí vào sau khi hắc lên ngôi, còn sẽ đến từ chính người nhà cung phi phạm sai lầm.

Nếu không phải như thế, làm sao phụ thân của Trần Vũ Lan này lại dám hại người.

Trừ lần đó ra, hắc rõ ràng bởi vì vết sẹo bệnh đậu mùa trên người lúc trước, trang@d#d#l#q#d@bubble Phó Cẩn Dao nói là thưở nhỏ thương hắc, cũng vẫn là ghét bỏ. Càng làm cho hắc sinh ra một loại ý niệm, những nữ nhân này rốt cuộc là thật sự thương hắc, hay là thương đại biểu tất cả của hắc.

Nếu quả thật thân ở loại tình huống nguy hiểm đó, họ còn có thể không chịu từ bỏ mình giống như Thẩm Tịch Nguyệt hay không.

Tất cả mọi chuyện đan xen rối rắm ở chung một chỗ, lại khiến Cảnh đế sinh ra chán ghét đối với những nữ tử khác.

Nếu như họ không thể mang đến chỗ tốt cho hãn đồng thời khiến nhân tố không an toàn của cuộc sống hãn càng thêm sâu hơn, thì tại sao hãn phải sủng hạnh những cô gái này chứ?

Cho nên nói, tình yêu và chuyên sủng của một đế vương cũng chú trọng thiên thời địa lợi nhân hòa.

Bọn họ đúng là như thế.

Tịch Nguyệt không biết suy nghĩ của Cảnh đế, dưới sự suy đoán cũng chỉ có thể suy đoán một chút.

"Nương nương. Công chúa Địch Ngoã này quả nhiên không phải là một ngọn đèn đã cạn dầu, nghe nói nàng và An đại nhân đi cùng với nhau đấy. Khiến cho hoàng thượng giận dữ ở trên triều đình."

Cảnh đế này chính là như vậy, không muốn để cho người khác biết được tin tức, thì sẽ bùng bít chặt chẽ.

Nếu là hy vọng người khác làm truyền bá rộng rãi, hoàng thượng này còn chưa hạ triều, hậu cung này đã truyền khắp.

"Công chúa Địch Ngoã đẹp như thế, vừa trẻ tuổi, lại thân phận cao, ngược lại An đại nhân với cao đó!" Tịch Nguyệt rảnh rang nói.

Hôm nay nàng còn không rõ ràng lắm, đó chính là ngu ngốc càng thêm ngu ngốc.

Hoàng thượng đây là đang dùng Công chúa Địch Ngoã dọn dẹp từng thế gia một đấy.

Có lẽ những người này cũng thế, biết rõ ràng công chúa Địch Ngao là một người phóng đảng, nhưng vẫn là tre già măng mọc như cũ, ngược lại hoàn toàn mặc kệ thế thất trong nhà, càng thêm mặc kệ người khác nghị luận như thế nào.

Nghĩ đến, có lẽ theo bọn hăn nghĩ, có thể vào lớn tuổi như vậy quyến rũ được cô gái đẹp như hoa thế, bản thân chính là một loại vinh dự đấy, hoặc nói là một loại sức quyến rũ.

Bước cờ này của Hoàng thượng ngược lại là đi đúng rồi.

"Cũng không biết có phải ánh mắt của công chúa Địch Ngao này bị shi dán lại rồi hay không. Làm sao lại thích một vài lão già." Đào Nhi mếu máo nói.

Cầm Tâm liếc nàng một cái: "Nha đầu người đó, còn nhỏ tuổi nói chuyện lại thô tục như vậy."

Đào Nhi cũng không giận, cười hì hì trả lời: "Ta lại nói không sai, Cầm Tâm tỷ tỷ người xem, trừ lúc trước Lục vương gia, sau đó người nào không phải là lão già? Chẳng lẽ là nàng bị thương ở chỗ Lục vương gia trẻ tuổi anh tuấn như vậy, chính là đi tới một cực đoan khác?"

Nghe nàng nói như vậy, Tịch Nguyệt cũng nở nụ cười.

"Hoàng thượng nói thế nào, dù như thế nào, La Lệ Toa cũng là công chúa Địch Ngao."

Tịch Nguyệt ý nghĩ trong sáng, theo tính tình Cảnh đế tất nhiên là muốn để La Lệ Toa này gả đi, không gả đi, làm sao quây đến long trời lở đất?

"Còn chưa biết, có điều nhìn dáng dấp, công chúa sẽ gả đi vào thôi. Suy nghĩ một chút cũng phải thôi! Nàng là công chúa, cũng không phải là người

bình thường. Làm sao lại có thể không danh không phận đi theo An đại nhân như vậy?"

Tịch Nguyệt gật đầu.

Quả nhiên, không mấy ngày nữa, bên ngoài cung chính là truyền ra tin tức, công chúa Địch Ngôã La Lệ Toa gả cho An đại nhân làm bình thê.

Kể từ đó, quả thật là khiến mọi người giật mình không thôi.

Lần nữa cảm khái, dân phong Địch Ngôã này quả thật không giống bình thường.

Tuy rằng chuyện này quan hệ đến trong nhà An Tu nghi, nhưng lúc thỉnh an Tịch Nguyệt thấy An Tu nghi cũng không có gì khác thường. Tịch Nguyệt chính là hiểu, quả thật mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc.

Người khác không biết nhưng An Tu nghi lại cố gắng dẫn xuống vui mừng của mình, theo ý nàng, công chúa Địch Ngôã gả vào làm bình thê, mới là một chuyện thú vị nhất.

Không ngờ, nữ nhân kia cũng có hôm nay, lúc trước bà ta làm mấy chuyện kia, chỉ hy vọng công chúa Địch Ngôã này đáp lễ tất cả đến trên người bà ta.

Không ai dễ ức hiếp như là mẫu thân nàng vậy, công chúa Địch Ngôã này vốn không phải là một ngọn đèn đã cạn dầu, hôm nay xem ra ngược lại vô cùng thú vị.

Chuyện An gia dù là nàng không nhúng tay vào, cũng chưa chắc không thể đúng như nàng mong muốn, hôm nay nàng theo dõi.

Ngược lại một chuyện khác khiến cho nàng suy nghĩ rất nhiều, mấy ngày nay luôn nhớ tới.

Đó chính là đứa con vô duyên với nàng kia.

Tuy hôm nay trong cung này cũng rất nhiều người đã không còn ở đây, nhưng An Tu nghi cũng không từ bỏ điều tra chuyện đứa bé của mình kia.

Tuy lúc trước nói là Đức Phi gây nên, nàng thật sự là tin rồi.

Nhưng đi qua rất lâu, nàng hồi tưởng tỉ mỉ, cuối cùng cũng phát hiện một chút dấu vết, lúc ấy chuyện này nhìn như ván đã đóng thuyền nhưng thực tế cũng không như vậy.

Bên trong quá nhiều chỗ không hợp lý, cũng nhiều chỗ bất thường.

Bây giờ nhìn lại, nếu lúc trước chính là có người lợi dụng cơ hội này đồng thời hãm hại Đức Phi, cũng chưa chắc là không có khả năng này.

Vào cung nhiều năm, nàng chỉ tâm tâm niệm niệm một đứa bé, trang ## bubble đứa bé của nàng bị người hại chết.

Nàng nhất định phải tìm được hung thủ, quyết sẽ không để hung thủ nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Nếu như hung thủ còn sống, nàng quyết sẽ không bỏ qua, nếu như hung thủ chết rồi.

Đây là chuyện một người mẹ làm, chuyện duy nhất có thể làm cho con nàng.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 188

Editor: Anh Thơ

Thính Vũ Các.

Hiện tại, tiểu chủ tử của nơi này chính là Lý Quý nhân, Lý Yên Nhiên

Lúc đầu, khi tiến cung được sắp xếp cho ở trong cung này, Lý Yên Nhiên cho rằng đây là sự nâng đỡ của Cảnh Đế, không ngờ rằng lại không phải là như vậy. Hiện tại đã qua lâu như vậy, Cảnh Đế cũng chỉ mới sủng hạnh nàng ta hai lần vào lúc nàng ta mới tiến cung.

Sau đó là không có nữa, điều này khiến cho Lý Yên Nhiên hơi căm tức nhưng dù vậy trong lòng nàng ta vẫn vô cùng nhẫn nhịn, không chịu phát ra lại càng không có biểu hiện gì.

Nàng ta rõ ràng rằng trong cung này, chỉ cần hơi kích động một chút thì chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Nếu muốn đi đến cuối cùng thì phải có đủ kiên nhẫn.

Nếu đã vậy, lúc nào nàng ta cũng mang dáng vẻ ngây ngốc cười như hoa chào người khác.

Nàng ta đương nhiên sẽ không cho bất kỳ ai có cơ hội hại nàng ta.

Nhưng Hoàng Hậu được chuyên sủng luôn luôn khiến cho người ta căm tức.

Nếu như không trừ bỏ thì sẽ luôn là vật cản ngáng chân nàng ta.

Nàng ta không có cơ hội thượng vị, vốn muốn lợi dụng Phương Từ để diệt trừ Thẩm Quý phi nhưng Phương Từ là một kẻ đại đột, không diệt trừ được người ta lại còn khiến cho các nàng nhìn người ta đi từng bước lên ngôi vị Hoàng Hậu.

Vốn nàng nghĩ chỉ cần lấy lòng Hoàng Hậu là được nhưng mà lại thấy Hoàng Hậu cũng không hề nhiệt tình với nàng ta.

Không chỉ vậy, Hoàng Hậu cũng cực kỳ bá đạo, không nguyện ý biểu hiện ra một chút rộng lượng, lại càng không có cái gọi là mưa móc cùng hưởng gì đó.

Bởi vậy, nàng ta biết được không thể dựa vào Hoàng Hậu.

Nàng ta không giống như Trương Lan kia, sau khi tiến cung thì tình nguyện làm một kẻ vô hình, nàng ta có thứ mình muốn theo đuổi.

Nếu như không thể dựa vào Hoàng Hậu thì phải trừ bỏ mới tốt, nàng ta hiểu rất rõ điều đó.

Nhưng rốt cuộc phải làm như thế nào mới không có sơ hở?

Lý Yên Nhiên lâm vào trầm tư.

Lý Yên Nhiên đang nghĩ xem nên tính kế Thẩm Tịch Nguyệt như thế nào, lúc này, Tịch Nguyệt đang hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa.

Hai người vui đùa ầm ĩ vui vẻ, vô cùng an nhàn.

Hai người đều ở trong ôn tuyền, Tịch Nguyệt dùng khăn chà lưng cho Cảnh Đế. Tuy sức lực hơi nhỏ nhưng cũng có một phen phong vị.

"Hoàng Thượng ngồi yên, đừng lộn xộn." Cảnh Đế luôn lộn xộn, Tịch Nguyệt cười oán giận.

Nghe thấy lời Tịch Nguyệt nói, Cảnh Đế cũng không tức giận, chỉ nghe lời tựa vào thành ao.

Tịch Nguyệt vừa lòng gật đầu, tiếp tục chà lau, không lâu sau thì nói rằng đã chà xong.

Ai ngờ lời ấy vừa nói ra thì Cảnh Đế bắt đầu không thành thật, ôm nàng vào lòng.

Vòng tay ôm thân thể mềm mại trơn bóng khiến hắc tâm viên ý mã(*) hầu hết chuyển động, miệng đắng lưỡi khô.

(Tâm viên ý mã: viên nghĩa là con khi, mã là con ngựa, hai con này đều là loài hoạt bát, câu này ý nói tim đập thành thịch không yên)

Sau đó là trực tiếp áp nàng vào bờ ao, cả người đè lên người nàng.

Hai tay bắt đầu không thành thật, một tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, một tay xoa vật đầy đà trước ngực nàng. Ngón tay mang theo vết chai không ngừng xoa bóp khiến cho tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ bật ra từ cổ họng Tịch Nguyệt.

Cảnh Đế thích nhất là thấy nàng như vậy, giống như là đóa hoa nhỏ vừa bị mưa vui đập, quả thực khiến cho người ta muốn bắt nạt nàng đến cùng.

Tịch Nguyệt không biết Cảnh Đế nghĩ như vậy, chỉ lắp bắp cầu xin tha thứ, hy vọng hắc có thể thương tiếc.

Hạ thân cường tráng của nam nhân mạnh mẽ tiến vào kèm theo tác dụng của nước, Tịch Nguyệt cảm thấy mình bị hắc dày vò vội vàng muốn leo ra

khỏi hồ nhưng sao nàng có thể được như ý chứ. Vòng eo bị người kia nắm chặt, chỉ có thể lắc lư theo động tác của hắn.

Sóng nước dập dờn, hai người lăn qua lăn lại rất lâu.

Bên trong là âm thanh "ba ba"

Lai Hỷ không chớp mắt đứng ở bên ngoài phòng tắm, trong đầu chỉ nghĩ, Hoàng Hậu nường nường đúng là khiến cho người ta yêu thích.

Hoàng Thượng chưa bao giờ làm càn như vậy.

Không biết qua bao lâu, Tịch Nguyệt ngất đi, đến khi nàng tỉnh lại thì đã được Cảnh Đế đặt trên giường, hai người ôm lấy nhau vô cùng thân mật.

"Hoàng Thượng đúng là xằng bậy, nô tỳ cũng bị người lăn qua lăn lại mệt muốn chết." Con người của nàng xoay vòng, vô cùng xinh đẹp.

Đôi môi hơi sưng do bị hôn chu lên.

Cảnh Đế thương tiếc xoa đầu nàng.

"Trẫm chỉ thương một mình nàng, đương nhiên là hơi mãnh liệt một chút, nàng đúng là không biết thông cảm cho trẫm! Quả thực là ủy khuất, trẫm thủ thân như ngọc vì nàng lại không được nàng tán thưởng." Cảnh Đế diễn rất giỏi, dáng vẻ quả thực giống hệt như đang ủy khuất.

Tịch Nguyệt thấy hắn như vậy thì bật cười.

"Hoàng Thượng đúng là giống như trẻ con!."

Cảnh Đế hơi nheo mắt, dùng hạ thân đẩy lên phía trước, ngữ điệu ái muội: "Nha đầu nàng mới đúng là người thích nói bậy! Nếu như trẫm giống trẻ con thì làm sao có vật to lớn này. Nàng không thích trẫm lăn qua lăn lại nàng như vậy sao? Lúc trước đã nói nàng là một nha đầu thích nói

dối lại còn không thừa nhận. Vừa rồi không biết là ai lấy tay che miệng, thấp giọng rên rỉ quyến rũ trầm."

(Edit đoạn này quả thực rất ba trăm... tui muốn đâm đầu xuống đất luôn quá!)

Tịch Nguyệt nghe hắc nói như vậy thì gương mặt đỏ bừng.

"Hoàng Thượng, người, người, người đúng là...." Lời còn lại làm thế nào cũng không nói nên lời.

Cảnh Đế cũng không làm nàng khó xử, chỉ cười hỏi: "Trầm như thế nào?"

Tịch Nguyệt khó xử, nổi lên tính tình hoang dã, trực tiếp cắn lên cằm của hắc. Ai ngờ lại khiến cho Cảnh Đế "kích động"

Tịch Nguyệt vỗ vỗ lưng hắc, cười xinh đẹp: "Được rồi, được rồi, người phải chú ý thân thể, không được túm dục quá độ."

Có lẽ là ai người ở bên cạnh nhau đã lâu, hơn nữa Cảnh Đế vẫn luôn dùng Tịch Nguyệt nên Tịch Nguyệt cũng đã quen, khi nói chuyện hay làm việc gì cũng tùy ý hơn trước kia rất nhiều.

Nhìn dáng vẻ "ta có lí" của nàng, Cảnh Đế cũng chỉ cười ôn hòa, không hề phản bác.

Lúc này Tịch Nguyệt lại càng đặc ý.

Đương nhiên là Cảnh Đế cũng phát hiện ra sự thay đổi của Tịch Nguyệt, hắc vô cùng vui vẻ vì nàng có thể như vậy.

Hắc cũng rõ ràng, có đôi khi không phải không yêu mà là không dám yêu, đại khái Tịch Nguyệt chính là như vậy.

Nghĩ đến cũng đúng, bên cạnh hẳn có rất nhiều nữ nhân, Tịch Nguyệt sợ bị thương tổn cũng là chuyện thường của con người.

"Nguyệt Nhi, chúng ta sống thật tốt, có được không?"

"Được!" Tịch Nguyệt cười tí mắt, hiện tại nàng vô cùng vui vẻ. Tuy có chút vấn đề nhỏ nhưng bọn họ có thể xử lý tốt.

"Vậy, chúng ta lại sinh một đứa bé được không?" Cảnh Đế hỏi

"Được.... Hả! Hoàng Thượng, người nói cái gì?" Tịch Nguyệt phản ứng kịp, giật mình nhìn Cảnh Đế.

Chỉ thấy hắn ôn nhuận như ngọc: "Ta nói, chúng ta lại sinh một đứa bé. Chúng ta lại có rất nhiều, rất nhiều đứa bé, được không?"

Tịch Nguyệt chỉ rối rắm một chút cũng gật đầu, nhưng mà lập tức oán giận: "Nhưng mà, tiếp cũng không làm gì mà đoạn thời gian này cũng không mang thai."

Hai người ở bên cạnh nhau cũng không làm biện pháp tránh thai nào nhưng mà nàng vẫn không có đứa nhỏ, chuyện này chẳng lẽ nói muốn là có thể có sao!

Tịch Nguyệt rối rắm.

Cảnh Đế cười ha ha nằm ngửa thành chữ đại (Chữ đại nó như này 大 nhìn giống một người nằm dang tay dang chân)

"Trước kia nàng không có không có nghĩa là sau này cũng không có.

Tịch Nguyệt giật mình nhìn Cảnh Đế, lập tức hiểu được đương nhiên là Cảnh Đế đã động tay động chân. Nhưng mà, Cảnh Đế đã làm như thế nào? Tại sao lại muốn làm vậy?

Nàng cảm thấy rất khó hiểu.

Cảnh Đế nghiêng đầu nhìn ánh mắt của nàng, giải thích: "Lúc trước nàng sinh mấy đứa bé kia, tuy là sinh rất thuận lợi nhưng vẫn rất nguy hiểm. Trầm lo lắng nên sai người động tay động chân một chút vào nguyên liệu nấu ăn đưa vào Khánh An Cung. Vốn muốn trực tiếp nói cho nàng nhưng nha đầu nàng tâm tư rất nặng, nói không chừng có thể nghĩ linh tinh, vì vậy mới không nói cho nàng.

Tịch Nguyệt nghe hẳn nói như vậy thì ngây người.

Nàng vốn cho rằng do thể chất của nàng không dễ mang thai nhưng lại không ngờ là do Cảnh Đế làm.

Nàng cho rằng nàng đã trông coi cung của mình rất tốt, người khác không tìm được sơ hở nhưng lại không ngờ, thì ra chỉ cần Hoàng Thượng muốn thì đều có thể làm được.

"Trách trầm sao?"

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Làm sao có thể? Hoàng Thượng suy nghĩ có cơ thể của thiếp, thiếp cũng là người biết tốt xấu. Chỉ là thiếp vốn cho rằng mình đã sắp xếp cung của mình vô cùng nghiêm mật nhưng lại không ngờ thì ra đều là một trò cười."

Lời này của Tịch Nguyệt cũng không có chút không vui nào, chỉ đơn giản là trần thuật lại sự thật.

Đương nhiên là Cảnh Đế cũng biết Tịch Nguyệt không phải là loại người già mồm.

"Cái gì mà trò cười hay không, trầm sẽ không hại nàng, cho dù là người ngoài thì trầm cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội đó, nàng cứ yên tâm là

được. Nhưng mà nếu như lại muốn sinh một tiểu bảo bảo thì phải dưỡng thân thể thật tốt."

Tịch Nguyệt gật đầu.

Thấy dáng vẻ nhu thuận của Tịch Nguyệt Cảnh Đế lại càng vui vẻ.

"Mấy ngày nay chú ý thân thể. Có việc gì thì cứ giao cho các nàng. Qua vài này nữa Quế ma ma trở về thì trăm sẽ bảo bà qua giúp nàng."

Đây là chuyện lúc trước Thái Hậu đã sắp xếp xong, Cảnh Đế cũng đồng ý với ý nghĩ này.

Nhưng mà Quế ma ma đề nghị muốn đến ngôi chùa mà Thái Hậu thường đến để ăn chay niệm Phật cầu phúc cho Thái Hậu ba tháng, đương nhiên Cảnh Đế cũng đồng ý.

Mắt thấy đã sắp qua ba tháng, có lẽ không bao lâu nữa Quế ma ma sẽ trở về.

Có Quế ma ma giúp đỡ, Cảnh Đế cảm thấy Tịch Nguyệt sẽ thoải mái hơn một chút.

Tuy rằng hy vọng Tịch Nguyệt quản lý chuyện cung vụ nhưng Cảnh Đế cũng không muốn nàng mệt mỏi quá mức.

Hiện tại trong hậu cung Thái Hậu đã mất, có chuyện gì Tịch Nguyệt cũng phải tự mình quyết định, những chuyện phải lo cũng nhiều hơn.

Tịch Nguyệt nằm úp sấp trên người Cảnh Đế, vẽ vòng tròn trong ngực hắn.

"Đợi Quế ma ma trở lại, có bà hỗ trợ đương nhiên thiệp sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Lúc trước cũng như vậy, mỗi khi thiệp có gì không hiểu thì đều

đến Tuệ Từ Cung xin chỉ dạy, Thái Hậu đều để cho Quế ma ma giảng dạy cho thiếp."

Cảnh Đế vuốt tóc Tịch Nguyệt: "Quế ma ma cũng rất thích nàng."

Tịch Nguyệt cười đắc ý: "Thiếp nhu thuận như vậy, đương nhiên là mọi người đều thích thiếp. Không phải là Hoàng Thượng cũng thích thiếp sao?"

Dáng vẻ xinh đẹp của Tịch Nguyệt khiến cho Cảnh Đế giật mình, há miệng cắn vào gáy nàng.

"Thích, vô cùng thích, thích đến mức hận không thể ăn nàng vào bụng, thích đến mức nếu người nào dám bắt nạt nàng thì trăm muốn giết cả nhà hắn."

Lời nói này vô cùng không ổn nhưng trong lòng Tịch Nguyệt lại cảm thấy vui vẻ.

"Vậy Hoàng Thượng phải quý trọng thiếp."

Cảnh Đế vui vẻ.

Lật người áp nàng dưới thân, mạnh mẽ hôn mấy cái: "Trăm còn chưa đủ quý trọng nàng sao? Hiện tại ai mà không biết Thẩm Hoàng Hậu chuyên sủng Tiêu Phòng, người ngoài còn mơ có thể đứng gần trăm một thước đấy."

Tịch Nguyệt nghe vậy thì cười khanh khách, trả lời: "Cho dù như vậy thì cũng là người ngoài cảm thấy thiếp là một người ghen tị."

Cảnh Đế nhú mày, dáng vẻ rất giật mình hỏi lại Tịch Nguyệt: "Oa! Không phải nàng vốn chính là một người ghen tị sao? Còn sợ người ta biết sao?"

Tịch Nguyệt nghe vậy thì nắm đấm nhỏ nhắn nhanh chóng đấm lên ngực hân, tên này đúng là không phúc hậu.

Không lâu sau chỉ thấy hai người lại lẩn qua lẩn lại với nhau.....

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 189

Editor: Anh Thơ

Sau này nói chuyện với Cảnh Đế thì Tịch Nguyệt chú ý rất nhiều, nếu như Cảnh Đế muốn sinh tiếp một đứa bé thì nàng sẽ bảo dưỡng thân thể thật tốt.

Nói thật thì thực ra nàng không muốn sinh sớm như vậy, mấy đứa bé bây giờ còn nhỏ, hiện tại chỉ mới biết đi, đúng là thời điểm bướng bỉnh cần người chăm sóc nhất. Đương nhiên trong cung có rất nhiều người nhưng mà sao có thể giống nhau chứ, chính mẫu thân của chúng chăm sóc thì sẽ có cảm giác khác.

Giống như khi nàng còn nhỏ vậy, mẫu thân mất, cho dù tổ mẫu đối xử với nàng tốt hơn nữa thì cũng không thể thay thế mẫu thân.

"Cầm Tâm, mọi người đến hết rồi chứ?"

"Dạ, cơ bản đều đã đến rồi."

Tịch Nguyệt không biết Hoàng Hậu trước kia là nữ tử như thế nào, nàng chỉ làm theo cách làm của Thái Hậu.

Mọi người đến gần hết rồi nàng mới ra ngoài, dù sao, nàng cũng không có tâm tư nói chuyện phiếm với người khác.

Nếu như thực sự là nói chuyện phiếm thì không tồi, nhưng mà khi nói chuyện với bọn họ luôn mang theo thăm dò và tính kế, đúng là khiến cho

người ta cảm thấy vô cùng không thú vị.

Trang điểm thỏa đáng xong, Tịch Nguyệt ra ngoài tiền thính.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương...."

Mọi người đều nhún người thỉnh an.

Tịch Nguyệt cho mọi người đứng dậy.

"Hôm nay các muội muội đến thật sớm." Trong số những người ở đây thì tuổi của Tịch Nguyệt quả thực không lớn nhưng vì nàng là Hoàng Hậu nên đương nhiên sẽ xưng hô như vậy."

"Bây giờ là mùa thu, buổi tối đi ngủ sớm đương nhiên sáng sẽ dậy sớm." Phó Cẩn Nghiên cười.

Thấy Phó Cẩn Nghiên nịnh bợ Thẩm Hoàng Hậu, Huệ phi cong môi.

"Hắt xì!" Khi hai người đang nói chuyện thì Trương Lan hắt hơi một cái, có hơi thất lễ.

Trương Lan hơi xấu hổ, chỉ biết cười yếu ớt. Chốc lát sau lại không nhận được hắt hơi.

Tịch Nguyệt nhìn qua thấy sắc mặt của nàng ấy hơi ửng đỏ.

"Muội muội cảm thấy không khỏe sao?"

Trương Lan nhìn mọi người, lắc đầu: "Không sao, chỉ là cảm thấy không khỏe một chút thôi."

Dứt lời lại không nhìn được gãi cổ mình một chút.

Tịch Nguyệt nhìn ra nàng ấy hẳn là rất ngứa, nếu không thì đã không như vậy.

"Hạnh Nhi, lập tức truyền Thái y, Cầm Tâm, người đỡ Trương Quý nhân vào nội thất nghỉ ngơi một chút chờ Thái y đến."

Dứt lời thì liếc nhìn Cầm Tâm một cái, ánh mắt kia dường như có thâm ý.

Cầm Tâm vội đi qua đỡ Trương Lan.

Trương Lan cũng biết là Hoàng Hậu có ý tốt nên đi theo Cầm Tâm vào nội thất.

"Trương Quý nhân xin chờ một chút. Lát nữa thái y đến sẽ xem bệnh cho người."

"Ta cũng không biết tại sao đột nhiên lại thấy không khỏe, nói ra lại có mấy phần giống như dị ứng kỳ hoa." (M.n có nhớ loại hoa này không? Chính là loại hoa dùng để làm đẹp nhưng dễ gây dị ứng đã bị tiên đế cấm đó)

Cầm Tâm sửng sốt một chút, dường như nghĩ tới điều gì đó.

Hơi nhún người chào rồi lui ra ngoài nhưng mà nhanh chóng đưa một cung nữ khác vào phòng, người này chính là Thúy Văn.

Trương Lan biết đây là một trong sáu đại cung nữ bên người Thẩm Tịch Nguyệt.

Trong cung này có không ít người tung tin đồn rằng Thúy Văn cực kỳ có thiên phú trong y thuật, chỉ ở bên cạnh Hoàng Hậu một thời gian mà y thuật trở nên rất cao siêu.

"Trương Quý nhân có thể để cho nô tỳ nhìn qua một chút không?"

Trương Lan gật đầu, nàng cũng không hề lo lắng Hoàng Hậu sẽ hại nàng.

Nếu như nói ra thì nàng được xem là một người duy nhất được Hoàng Hậu nể mặt một chút. Nhưng mà nàng cũng hiểu dường như điều này là bởi vì nàng không thể được Hoàng Thượng yêu thích, chưa hề được sủng một lần nào.

Vốn mẫu thân của nàng cũng rất lo lắng vì chuyện này nhưng nàng lại cảm thấy không sao cả, dù sao cũng không có cảm tình. Nhưng mà từ khi Thẩm Tịch Nguyệt lên làm Hoàng Hậu thì Trương Lan lại cảm thấy có chút may mắn, may mắn nàng chưa thị tẩm một lần nào.

Nàng chỉ muốn giữ bốn phận sinh hoạt trong cung, còn những điều khác cũng không quan trọng.

Sau khi Thúy Văn bắt mạch thì nhìn về phía Cẩm Tâm: "Đúng là dị ứng kỳ hoa. Bên ngoài có người dùng kỳ hoa."

Kỳ hoa là hoa cấm, lúc trước chủ tử đã từng dùng cái này để mưu hại Hiền phi.

Hiện tại xem ra có người cho rằng chủ tử mắc cảm với loại hoa này nên mới làm ra chuyện như vậy.

Nghĩ vậy, ánh mắt Cẩm Tâm tối sầm lại, vội vàng đi ra ngoài.

Lúc này Huệ phi đang bắt âm bất dương nói: "Đúng là kì lạ. Trương Quý nhân này đang yên đang lành tại sao vừa vào Phượng Tê Cung lại cảm thấy không thoải mái. Nói đến đây, mỗi lần bản cung qua đây cũng cảm thấy không khỏe!"

Trong lời nói này ẩn chứa ác ý thật lớn.

Không ít phi tần đều thay đổi sắc mặt, nhìn ly trà trước mắt mình lại nhìn khắp nơi một chút, sợ Hoàng Hậu cố ý làm gì đó.

Những nữ tử này khi tiến cung đều được lão ma ma dạy bảo quy củ, cũng nghe qua không ít chuyện trong cung, đương nhiên cũng có chuyện Hoàng Hậu hạ thứ gì đó vào trong trà hoặc trong hương liệu để cho các phi tử khác không thể sinh con.

"Nếu như Huệ phi cũng cảm thấy không thoải mái thì để cho Thái y đến khám xem, nghĩ đến Huệ phi tín nhiệm Chu thái y nhất, vậy thì để cho Chu thái y qua đi. Đào Nhi, Hạnh Nhi chưa chắc đã mời Chu thái y, người qua đó xem đi, mời Chu thái y đến đây."

Tịch Nguyệt mỉm cười đáp lại.

Sắc mặt Phó Cẩn Dao thay đổi. Thấm Tịch Nguyệt này đúng là không chịu một chút thiệt thòi nào. Phó Cẩn Dao kinh ngạc, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái nhưng không biết nên nói gì để đáp trả.

Cầm Tâm đi tới sau đó thì thăm vài câu bên tai Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt nghe xong thì cười lạnh, ánh mắt nhìn mọi người cũng lạnh hơi vài phần.

Thấy nàng như vậy, mọi người đều khó hiểu nhưng đều biết rằng trong chuyện này có điều gì đó kỳ quái.

"Đào Nhi, không cần đi mời Chu thái y nữa, đến Thái Y Viện nói bản cung cho mời Vạn thái y và Lâm thái y cùng qua đây. Tiểu Đặng Tử, tăng thêm nhân thủ, bất luận là ai cũng đều không được cử động.

Huệ phi trừng mắt: "Hoàng Hậu nương nương đây là muốn làm gì.

Thấm Tịch Nguyệt cười lạnh: "Những lời này đúng là lời bản cung muốn nói, người mang theo kỳ hoa kia rồi cuộc muốn làm gì!"

Lời vừa nói ra, mọi người đều xôn xao.

Trong cung nay không ai không biết Hoàng Hậu nương nương mẫn cảm với kỳ hoa, cho dù Hoàng Hậu nương nương không mẫn cảm thì kỳ hoa này cũng là hoa cấm.

Nhưng mà cũng kỳ quái, Hoàng Hậu nương nương mẫn cảm với kỳ hoa, vì sao lần này lại không có việc gì.

Không ít người đều hoài nghi điều này là do Hoàng Hậu cố ý làm.

Mà Vương thái y mới được mời đến nơi thấy tình hình ở chỗ Hoàng Hậu thì cũng lau mồ hôi.

Quả nhiên khi ông chẩn đoán cho Trương Lan thì đúng là dị ứng kỳ hoa.

"Vương thái y, đợi chút nữa Vạn thái y và Lâm thái y đến đây thì ba người điều tra từng người cho bản cung. Bản cung không tin căn nguyên không ở trong cung này."

Vương thái y cũng biết chuyện Thẩm Tịch Nguyệt mẫn cảm với kỳ hoa.

"Nương nương, xin cho cữu thần kiểm tra một chút. Lúc trước người dị ứng rất nghiêm trọng, tuy lần này không có bệnh trạng nhưng cũng không thể phớt lờ."

Tịch Nguyệt cũng không động dậy: "Chứng mẫn cảm của bản cung đã tốt rồi, chỉ sợ người muốn hại ta đã lãng phí tâm tư rồi."

"Hả?" Vương thái y nhú mày khó hiểu.

Thẩm Tịch Nguyệt hơi ngửa đầu nhìn những phi tần phía dưới: "Lúc trước khi Vạn phu nhân tiến cung khám chữa bệnh cho Thái Hậu thì bản cung đã hỏi bà chuyện này và đã điều dưỡng theo phương pháp của bà. Tuy rằng bà nói cũng không nhất định sẽ có tác dụng nhưng bản cung vẫn kiên trì. Tuy rằng kỳ hoa là hoa cấm, sẽ không xuất hiện nhưng nếu như ngẫu

nhiên vô tình đụng trúng thì cũng không tốt. Nhưng là không ngờ hôm nay lại có chuyện này, càng không ngờ phương pháp của Vạn phu nhân thực sự có tác dụng. Nếu như không phải Trương Lan cũng miễn cảm thì có lẽ người ác độc kia đã chạy thoát thân rồi."

Không lâu sau thì hai thái y khác cũng đến.

"Vì trong sạch của mọi người, xin ba vị thái y điều tra thật kỹ, miễn có người nói bản cung vu oan hãm hại."

Vẻ mặt của Tịch Nguyệt không hề lo lắng.

Huệ phi cũng không đồng ý: "Hoàng Hậu nương nương, không có bằng chứng đã nói là chúng ta làm, chỉ sợ rằng không công bằng. Có thể là Trương Quý nhân đụng phải kỳ hoa ở bên ngoài sau đó mới tiến vào, hoặc cũng có thể vốn trong cung của người đã có vật này."

Nàng ta nói đúng là thẳng thắn.

Tịch Nguyệt ngồi ở đó thản thơi nhìn nàng.

Rất lâu sau mới cười lạnh: "Ngược lại, bản cung không biết rằng một vị phi tử lại có thể trắng trợn vu oan cho bản cung. Vừa rồi Trương Quý nhân gặp chuyện không may Huệ phi cũng như có như không nói có khả năng là bản cung hại người, còn nói bản thân người không thoải mái, vậy thì đúng là phải điều tra thêm rồi. Có phải công bằng hay không là do bản cung quyết định, không phải một phi tử nhỏ nhoi như ngươi."

Lời nói này của Thẩm Tịch Nguyệt cực kỳ hung hãn nhưng mà nhìn biểu tình của nàng thì có thể thấy nàng hoàn toàn không đặt Huệ phi vào mắt.

Phó Cẩn Dao bực mình hung tợn nhìn Thẩm Tịch Nguyệt.

"Bắt đầu đi."

Ba người thái y thấy Hoàng Hậu như vậy thì vội vàng bắt tay vào việc kiểm tra.

Tịch Nguyệt ngồi ở bên trên, chậm rãi nói: "Các người cẩn thận tra kỹ cho bản cung. Bản cung không thể để một kẻ rắp tâm hại người như vậy ở trong cung. Hôm nay nàng có thể mưu hại bản cung, ngày khác có thể hại các phi tần khác, có thể hại các hoàng tử, thậm chí có thể hại Hoàng Thượng."

Lời này nói rất nặng, người khác nghe thấy thì cũng hiểu, kéo cả Hoàng Thượng vào như vậy thì chỉ cần tra ra ai, người đó sẽ không có kết cục tốt.

Nhưng mà nếu như mài kỳ hoa thành bột phấn thì cũng không dễ tra xét như vậy.

Vạn thái y nói: "Bẩm nương nương, các vị nương nương rất động, nếu như giấu ở trong quần áo thì cũng không dễ tra. Đám người cừu thần thực sự không tiện."

"Nếu như các người không tiện thì để cho Thúy Văn ra giúp đi." Giọng nam đột ngột vang lên.

Người ngoài cửa không phải ai khác mà chính là Cảnh Đế.

Chỉ thấy sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, sải bước vào phong, nhìn những dung nhan kiều diễm bên trong, trong lòng lại chỉ cảm thấy chán ghét.

Tịch Nguyệt thấy Cảnh Đế đến thì vội vàng thỉnh an.

Các phi tần khác đương nhiên cũng như vậy.

Cảnh Đế đỡ Tịch Nguyệt dậy, lại nhìn những người khác, càng thấy chán ghét.

"Kiểm tra Phó Tiệp dư trước, nếu như Phó Tiệp dư không có vấn đề thì để cho nàng giúp các người tra.

"Dạ."

Lúc này không ít ánh mắt phóng lên người Phó Cẩn Nghiên, như vậy xem ra Cảnh Đế vẫn có mấy phần coi trọng nàng ấy.

Đương nhiên là Phó Cẩn Nghiên vô tội.

Nàng ấy cũng không từ chối, trực tiếp đi theo các vị thái y kiểm tra, vô cùng cẩn thận.

"Nguyệt nhi có sao không?" Trong lúc mọi người đang điều tra thì Cảnh Đế lôi kéo cánh tay Tịch Nguyệt hỏi.

Tịch Nguyệt nhìn thấy sự quan tâm trong mắt của hắn thì ăn ngay nói thật: "Thiếp không sao. Chứng mẫn cảm của thiếp đã khỏi rồi. Nhưng mà người có ý xấu này thì nhất định phải tìm ra. Nếu không người khác thấy thiếp không sao thì lại lợi dụng chiêu này để mưu hại các phi tần khác.

Trong lời nói này có vài phần không vui.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 190

"Thần thiếp không sao. Dị ứng của thiếp hết rồi. Chẳng qua là nhất định phải tìm ra người có ý xấu này. Nếu không đến lượt người khác nói tự ta tốt rồi, cố ý lợi dụng chiêu này mưu hại phi tần khác đấy."

Trong lời nói có mấy phần không vui.

Làm sao mọi người không biết là Huệ phi nói lời này chính là nhắm về phía nàng.

Lúc này nàng đã đứng ở bên kia, đây là đã kiểm tra không có hiểm nghi.

Cảnh đế nghe lời này, sắc mặt lạnh lẽo: "Người nói là hoàng hậu, bọn họ không có quy củ, cho dù là giết bọn họ cũng không quá đáng, cần gì phải mưu hại. Có thể nói lời này vốn là người ngu xuẩn."

Cảnh đế liếc mắt nhìn về phía dưới phòng.

Thấy sắc mặt Phó Cẩn Dao khó coi, biết tất nhiên là nàng ta nói.

Nhìn mọi người, từng chữ từng câu: "Nguyệt Nhi vừa là hoàng hậu, mọi việc thì có thể không cần cố kỵ. Trẫm cho nàng tất cả quyền lợi xử trí hậu cung, bất luận kẻ nào cũng không có quyền chất vấn nàng. Nếu không tuân thủ quy củ, đến cả tôn kính hoàng hậu cũng không làm được, quả thật là không thích hợp ở lại trong hoàng cung này."

"Đa tạ hoàng thượng tin tưởng." Tịch Nguyệt cảm động.

Cảnh đế vuốt vuốt tóc của nàng trước mặt mọi người: "Nàng là vợ cả của trẫm. Tự nhiên khác biệt với các nàng ấy."

Dứt lời động tác đột nhiên dừng lại một lát, nhìn về phía Lâm thái y, dặn dò: "Cũng kiểm tra cẩn thận tóc các nàng một lần."

Nghe lời này, người hại người kia chính là hoảng sợ trong lòng. Có điều sau đó cũng hơi có an ủi, cũng không tra ra được mình.

Tịch Nguyệt chưa từng nghĩ tới, Cảnh đế sẽ nói những thứ này, vợ cả, vợ kết tóc.

Nàng không khỏi cảm thấy tim đập nhanh.

Giống như nàng chờ một câu nói này lâu rất lâu rồi.

Căn môi nhìn Cảnh đế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia tất cả đều là cảm động.

Nếu như một nữ nhân ái mộ một nam nhân, có lẽ nam nhân kia sẽ vui mừng nhưng lại chưa chắc sẽ tiếp nhận. Nhưng nếu như một nam nhân ái mộ một nữ nhân, chỉ cần không ngừng đối tốt với nàng, tốt đến mức tận cùng, nữ nhân kia thế nào cũng cảm động.

Làm sao có thể không cảm động, nữ nhân này vốn là loại người cực kỳ dễ dàng bị cảm động.

Cảnh đế không biết tại sao lại nghĩ đến đoạn văn này.

Kéo Tịch Nguyệt vào trong ngực, nhìn về phía mọi người.

Bộ dáng hân hạ tình như vậy, khiến các nàng nhìn hận không được xé khăn nhưng vậy thì thế nào, giờ đây có lẽ tự thân khó bảo toàn.

Mấy người kiểm tra thật chậm nhưng mà lại cẩn thận, căn bản là qua một người thì không cần kiểm tra lần thứ hai.

Không chỉ là phi tần, chính là cung nữ mà các vị phi tần mang theo cũng bị kiểm tra tỉ mỉ giống vậy.

Mắt thấy phần lớn phi tần đã bị kiểm tra qua hết, cũng chưa từng tìm được hung thủ gì đó.

Không ít người cũng nói thầm trong lòng, không rõ đây là có chuyện gì.

Vào lúc này đây bọn họ cũng không nhận ra là hoàng hậu cố ý hãm hại.

Hoàng thượng có thể bảo vệ hoàng hậu như vậy, bản thân đã nói lên tất cả.

Mọi người là đang thấp thỏm suy nghĩ, chỉ thấy Thúy Văn nhìn về phía Cảnh đế: "Khởi bẩm hoàng thượng hoàng hậu, nô tỳ phát hiện, trên tóc tên cung nữ này nhiễm bột kỳ hoa."

Cảnh đế nhìn lại.

Chính là đại cung nữ bên cạnh An Tu nghi—— Thất Xảo.

Thất Xảo bị dẫn ra, mọi người khác tiếp tục kiểm tra, quả thật chỉ có trên tóc nàng ta có phấn hoa này.

An Tu nghi vừa nhìn, chính là biết chủ tớ họ mắc bẫy của người khác, vội vàng cùng nhau quỳ xuống.

"Hoàng thượng minh xét. Thần thiếp và cung nữ đều là vô tội! Nhất định là có người vu oan hãm hại, nhất định là có người vu oan hãm hại!"

Cảnh đế mặt lạnh: "Người đã nói vu oan hãm hại, vậy người hãm hại người là ai."

An Tu nghi nói không ra, chỉ là lại nhìn Tịch Nguyệt không ngừng cầu xin tha thứ: "Hoàng hậu nương nương minh giám, hoàng hậu nương nương minh giám ạ. Ngài là biết tính tình thần thiếp, thần thiếp tuyệt đối sẽ không làm như thế đâu!"

Phó Cẩn Dao ở bên cạnh hừ lạnh: "Ban đầu mũi kim đấu với đao sắc, cũng không biết là người nào!"

Lời này ngược lại đập An Tu nghi vào chỗ chết.

An Tu nghi cũng không để ý tới Huệ phi, chỉ nhìn Thẩm Tịch Nguyệt: "Hoàng hậu nương nương minh xét, hoàng hậu nương nương minh xét!"

Thẩm Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn Cảnh đế, thấy hắc cũng không có bày tỏ gì, biết đây là hắc đang chờ ý kiến mình.

Nở nụ cười.

Nàng mở miệng: "Người đã nói là oan uổng, dù sao cũng phải có chứng cứ. Nha hoàn này của người, sao trên đầu của nàng ta lại có thứ này."

Lúc này Thất Xảo đã sợ ngây người, nàng đương nhiên là biết lúc này bị bắt được là kết quả như thế nào.

Lại nghe hoàng hậu hỏi nàng.

Chính là vội dập đầu: "Nô tỳ không có, nô tỳ không có ạ. Cho dù là có một vụn lá gan, nô tỳ cũng không dám làm như vậy. Tóc, tóc ——" Thất Xảo hốt hoảng nghĩ lại, bỗng nhiên, nàng nhìn về phía Lý Yên Nhiên.

"Hoàng hậu nương nương, là Song Nhi, là Lý quý nhân, là Lý quý nhân ạ ——"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía Lý Yên Nhiên, Lý Yên Nhiên cũng là "Bộp" một tiếng quỳ xuống. Đại cung nữ Song Nhi bên cạnh

nàng cũng quý xuống như nhau.

"Tần thiếp hoàn toàn không hiểu là xảy ra chuyện gì, chuyện này không liên quan tới tần thiếp!"

Thẩm Tịch Nguyệt nhìn Thất Xảo: "Người đã nói là Lý quý nhân, lý do đâu?"

Thất Xảo hung tợn nhìn chăm chăm Song Nhi: "Sau khi Song Nhi vào cung quan hệ với nô tỳ không tệ, dieenddafnleequysddoon miệng ngọt lại thường tặng nô tỳ một ít đồ. Một ngày trước đây, nàng tặng một chai dầu bôi tóc mới cho nô tỳ. Hôm nay là ngày đầu tiên nô tỳ dùng. Cũng không ngờ, nàng ta lại rắc tâm ý đồ xấu hại người. Là nàng ta, nhất định là nàng ta."

Mà Song Nhi kia cũng không ngừng cầu xin tha thứ, tự nói cũng không có. Tuy là tặng quà, nhưng tuyệt đối không có để kỳ hoa gì.

Mấy người đứng là rồi một nùi, bắt đầu chỉ trích lẫn nhau, chỉ có Lý quý nhân này nỉ non gào khóc một mình.

Dáng dấp uất ức tốt cùng.

"Đủ rồi." Thẩm Tịch Nguyệt nhìn bọn họ "Xiếc khỉ" đủ rồi.

Mặt lạnh mở miệng: "Nếu Thất Xảo nói là dầu bôi tóc có vấn đề. Cẩm Tâm, người dẫn người đi thu hồi vật này lại kiểm tra. Thất Xảo, người nói mình vô tội, nhưng Song Nhi kia cũng nói mình là vô tội. Theo hôm nay nhận thấy, người hiểm nghi là chúng ta có thể tra được, nàng ta lại không phải. Bốn cung vẫn hết sức tin tưởng đối với thủ đoạn tra hỏi của Thận Hình tư, không biết, người có đồng ý đi hay không! Nếu như người có thể chịu đựng được, thì Bốn cung sẽ tin tưởng người vô tội."

Thật ra thì ở trong lòng của Tịch Nguyệt, nàng tin tưởng An Tu Nghi và Thất Xảo.

Vốn là lúc bọn họ cùng ở chung tại Triều Lộ điện, Tịch Nguyệt đã từng nghiên cứu con người Thất Xảo này, nàng ta cũng không phải là một người vô cùng có tâm cơ.

Sự lợi hại của nàng ta, tất cả đều có thể thấy được ở bên ngoài.

Nếu như nói nàng ta có thể nghĩ được mưu tính như thế, cũng không phải tính cách của nàng ta.

Hơn nữa An Tu nghi không có lý do gì làm như vậy.

Kể từ đứa bé không còn, nàng ấy cũng hết sức không muốn tranh thủ tình cảm, so ra, Lý quý nhân này mới thật sự là người khả nghi.

Thất Xảo vừa nghe Thận Hình tư, lung lay mấy cái, làm sao nàng không biết thủ đoạn của Thận Hình tư, nhưng khi nhìn chủ tử nhà mình, lại nhìn đôi chủ tử ác độc quỳ gối một phía khác kia.

Vừa bắt chập: "Nô tỳ đồng ý."

Bên cạnh, Song Nhi nghe được câu này, sắc mặt giãn ra, có điều cũng không tránh được ánh mắt của Tịch Nguyệt.

Nhếch lên một nụ cười, nhìn về phía Song Nhi bên cạnh: "Thất Xảo đây là tình nghi lớn nhất đã đồng ý, có lẽ Song Nhi cũng sẽ không từ chối chứ?"

Dứt lời, trực tiếp nhìn chăm chăm Song Nhi.

Nàng ta ngây người, không ngờ mình lại cũng phải đi.

Không ngừng run rẩy dập đầu.

"Nô tỳ là vô tội, Thất Xảo, là nàng ta cố ý mưu hại cho ta, nàng ta là cố ý!"

Bên cạnh, Lý Yên Nhiên tự nhiên cũng biết, nếu như để Song Nhi cũng vào Thận Hình tư, vậy thì rất nhiều chuyện sẽ không bị khống chế.

"Hoàng hậu nương nương minh giám, chủ tớ chúng ta cũng không có một chút dính dấp, tất cả đều là Thất Xảo này cố ý hãm hại! Trên người Song Nhi cũng không có một tý kỳ hoa, nếu cũng giao Song Nhi cho Thận Hình tư, sợ rằng khó có thể phục chúng. Hoàng hậu nương nương minh giám, hoàng hậu nương nương minh giám ạ!"

Thấy Thẩm Tịch Nguyệt không hề bị lay động, nàng ta kiên quyết nhẫn tâm: "Họ đây là cố ý muốn hãm hại ta. Nếu như để nha hoàn theo bên cạnh mình nhiều năm đi chịu nhục nhã vô cùng kia, ngược lại không bằng cứ để cho tần thiếp đâm đầu chết đi."

Dứt lời, chính là đâm đầu về phía cây cột cách đó không xa.

Quả Nhi tay mắt lanh lẹ, vào một nháy mắt nàng đâm tới, chặn ở nơi đó.

Lý Yên Nhiên đụng vào trên người Quả Nhi, choáng váng đầu một hồi nhưng cũng không đáng lo lắng.

Tình hình bây giờ, hoàng thượng hoàng hậu đều không nói chuyện, người khác tự nhiên cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ chạm vào vảy ngược của hoàng thượng.

Thấy nàng ta như vậy, Tịch Nguyệt còn có cái gì không hiểu, nghi ngờ với nàng ta càng gia tăng thêm.

Liếc mắt nhìn Cảnh đế, lại phát hiện hắn đang nhìn mình.

Dịu dàng mỉm cười với hắn.

Nụ cười này thật ra khiến lòng Cảnh đế vốn có chút tức giận trở nên vừa ý thoải mái.

Không lo lắng mở miệng: "Lý quý nhân không có hình dạng trước điện, giáng làm đáp ứng. Trẫm lại muốn hỏi Lý đáp ứng một chút, phối hợp điều tra sao lại thành nhục nhã vô cùng. Về phần Song Nhi gì đó kia, ngược lại Trẫm thấy khả nghi hơn so với Thất Xảo. Nếu muốn chứng minh trong sạch, cùng đưa nàng vào Thận Hình tư. Lý đáp ứng và An Tu nghi cấm túc. Chuyện không tra ra chân tướng, cũng không cho phép hai người các người ra ngoài. Tuồng vui hôm nay, các người cũng nên âm ỉ đủ rồi. Các người đã muốn âm ỉ như vậy, vậy trẫm sẽ để lời nói xuống ở chỗ này, chuyện này mặc kệ là ai, chỉ cần tra ra, ban thưởng một dải lụa trắng."

Hôm nay như vậy người sáng suốt dĩ nhiên là có thể nhìn ra.

Dù là hoàng thượng hay là hoàng hậu đều tin tưởng chủ tớ An Tu nghi hơn, đó là tự nhiên, theo bọn hăn nhìn từ đầu đến đuôi, cũng là cảm tưởng như vậy.

Chỉ thấy Thất Xảo tình nguyện vào Thận Hình tư, mà Lý quý nhân bên kia đẩy đưa rất nhiều thì nhìn ra được, có lẽ bọn họ càng có tình nghi hơn.

Lý Yên Nhiên nằm mơ cũng không nghĩ tới, vốn là một chiêu lấy lui làm tiến thế nhưng không chỉ không có hiệu quả, ngược lại khiến hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ nàng. Nghĩ đến Song Nhi phải vào Thận Hình tư thì nàng lại cảm thấy tình cảnh vô cùng bi thảm.

Lúc trước bao nhiêu ví dụ để mọi người hiểu, dưới đại hình ở Thận Hình tư, dù là trung thành cỡ nào cũng sẽ hóa thành hư không.

Nàng lung la lung lay, sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn là ngồi phịch ở nơi đó.

Mà An Tu nghi bên cạnh lại mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nàng tin chắc, Thẩm Tịch Nguyệt này không phải người ngu, là ai thật lòng hại nàng, đương nhiên là trong lòng nàng có tính toán, chỉ đáng thương Thất Xảo, sợ rằng sẽ bị chút đau khổ.

Cảnh để nhìn mọi người, nói chuyện cũng không nhanh lắm, nhưng lại làm cho người ta lạnh đến trong xương tủy: "Trẫm nạp các người vào cung, nhìn trúng không phải là vẻ xinh đẹp của các người, là hiền lương thực đức của các người. Là hy vọng các người có thể trợ giúp hoàng hậu quản lý tốt hậu cung, trang@ddlqđ@bubble editor mà không phải để cho các người đi vào bày ra thủ đoạn hại người của các người khiến người chán ghét kia. Nghĩ lại cũng không biết phụ huynh các người có biết hay không, bảo bối từ nhỏ đến lớn của bọn họ không phải Hoa Giải Ngữ (đóa hoa hiểu lòng người) dịu dàng, ngược lại là Hoa Thực Nhân (hoa ăn thịt người) làm cho người ta chán ghét. Trong cung này, có một số việc là không thể làm. Hoàng hậu, hoàng tử đều là vảy ngược của trẫm không thể đụng vào, nếu như các người thích âm ỉ, vậy trẫm sẽ để cho các người đi xuống đất, âm ỉ đủ với Đức Phi Tề phi bọn họ nhé!"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 191

Quả nhiên, trong dầu bôi tóc của Thất Xảo quả nhiên là có thành phần kỳ hoa. Chẳng qua đây cũng không thể chứng minh ngay nhất định là Song Nhi làm.

Bản thân Thất Xảo đương nhiên cũng có khả năng làm như vậy.

Hôm nay theo dõi cũng chỉ là ở trước mặt đại hình, ai sẽ nói ra chân tướng.

Mà sự thật cũng không vượt ra ngoài dự đoán của rất nhiều người, dưới đại hình, Song Nhi khai báo là chủ tử Lý Yên Nhiên của nàng sai khiến nàng làm những thứ này. Từ vào cung tới nay, nàng chính là đều qua lại thân thiết với các cung.

Đương nhiên có người kia không thềm nể mặt mũi, nhưng cũng có loại người ham món lợi nhỏ như Thất Xảo.

Lý Yên Nhiên dĩ nhiên đã sớm muốn hại hoàng hậu nhưng khổ nỗi không có cơ hội, theo ý tưởng của nàng, mượn đao giết người mới là tốt nhất.

Cũng chính là vì vậy, nàng không ngừng xúi giục Phương Từ thuở nhỏ chính là cực kỳ sùng bái nàng.

Phương Từ tuy có tâm cơ nhưng lại toàn ở mặt ngoài, dĩ nhiên là thành cây đao của nàng.

Nhưng dù tâm tư Phương Từ ác độc vậy mà cũng không thành công, cũng chính vì vậy, Lý Yên Nhiên hết sức không hài lòng.

Nhưng trong cung này người khác nơi nào sẽ bị nàng xúi giục, việc này tuyệt đối không thể nào. Mà thêm không tới hai năm nữa sẽ có người mới vào cung, nàng lo lắng là mình không đợi được lâu như vậy, chỉ đành bí quá hoá liều.

Lúc đầu cho dù là bị tra ra được cũng không liên quan tới các nàng, ai ngờ, dù là hoàng thượng hay là hoàng hậu đều tin tưởng An Tu nghi hơn một chút, kết quả chuyện này chính là như vậy rồi.

Do Song Nhi xác nhận, bọn người Lai Hỉ moi ra bột kỳ hoa chưa xài hết ở dưới đất sân Thính Vũ Các.

Bởi vì từ lúc chuyện xảy ra, Lý Yên Nhiên đã bị khống chế ở trong phòng, cũng không có cơ hội xử lý.

Nếu hỏi nàng tại sao lại có vật như vậy, vậy phải nói đến việc hãm hại của Phương Từ trước kia, Phương Từ hãm hại không thành công. Nàng ta lại nhớ đến chuyện Thẩm hoàng hậu dị ứng kỳ hoa lúc trước.

Hôm nay, kỳ hoa tuy nghiêm cấm nhưng cũng không có nghĩa là sẽ không có.

Lý Yên Nhiên đưa thư cho nhà, thừa dịp thời gian lễ mừng năm mới Lý phu nhân vào cung thăm viếng, mang bột kỳ hoa này vào cung giao cho Lý Yên Nhiên.

Chuyện vừa truyền ra, người khác đã nghĩ tới hậu quả của Lý Yên Nhiên này.

Nghĩ tới lúc trước trong cung ít người cũng không có những thứ phân tranh này, sau đó người mới không ngừng vào, không ngừng khiêu chiến

ranh giới cuối cùng của hoàng thượng, xem ra, hôm nay hoàng thượng không nhin được rồi.

Trải qua chuyện này, chủ tớ hai người Lý Yên Nhiên và Song Nhi song song bị ban chết.

Bởi vì chuyện này.

Lý đại nhân bị giáng chức quan, Lý phu nhân cũng bởi vì thông đồng tìm cách mưu hại hoàng hậu trong cung bị biếm làm thứ dân.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lý gia cũng nhanh chóng suy bại xuống.

Mọi người thấy thì hiểu rõ, nếu như không phải thấy ở trong ngày thường Lý đại nhân đức cao vọng trọng, thì Lý phu nhân này phải không chết không được. Hôm nay như vậy, ngược lại cũng coi là cho Lý đại nhân mấy phần tình mọn, nhưng tuy cũng coi là cho vài phần tình mọn, thế nhưng cuối cùng thì Lý gia suy tàn rồi.

Chuyện này phát sinh cực kỳ nhanh chóng, cũng chỉ có thời gian nửa tháng lại là cảnh còn người mất.

Trong cung mọi người càng thêm cẩn thận dè dặt, không dám có một chút khinh thường.

Ngay cả Tịch Nguyệt cũng nổi lên cảm giác, cho dù là tính tình Phó Căn Dao như vậy mà cũng rất là biết điều. Làm sao có thể không đàng hoàng, hôm đó ánh mắt lạnh lẽo của Cảnh đế khiến rất nhiều người đều trở nên co rúm lại. Cũng bao gồm cả nàng ta.

Mọi người càng thêm biết rõ, dù như thế nào thì tuyệt đối không thể đắc tội hoàng hậu, nếu không thì chuyện ra sao, đúng là phát triển không tốt.

Dưới tình huống ngay lúc mọi người đều cho rằng chuyện đã kết thúc, rốt cuộc trong cung này lại có phong thưởng mới.

Phó Cẩn Nghiên bởi vì nhiều lần trợ giúp xử lý sự vật trong cung, được phong làm Hiền phi. Mà An Tu nghi cũng được phong làm Đức Phi. Người bị hại của sự kiện kỳ hoa, Trương quý nhân lại được phong làm Trương tần.

Tất cả thứ này xảy ra quá đột ngột, người khác càng là kinh ngạc không dứt.

Hai nữ nhi Phó gia này, thứ nữ lại mạnh hơn đích nữ.

Trong vòng một năm ngắn ngủi, Phó Cẩn Nghiên đã thăng lên làm phi tử không chỉ có như thế, còn cao hơn một phẩm cấp so nhị tỷ của nàng ấy.

Nói cho cùng, Huệ phi cuối cùng là phi tử, mà cũng không phải là tứ phi.

Dù người khác, dù là Tịch Nguyệt cũng cực kỳ không hiểu dụng ý Cảnh đế làm như vậy.

Mỗi ngày, hắn nói ra tình yêu đối với nàng, nhưng lại sẽ phong thưởng những người khác?

Cảnh đế cũng không thương lượng với nàng, nghe nói tin tức này, Tịch Nguyệt lại ngốc trệ, sắc mặt không vui.

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Tịch Nguyệt nghe được tiếng, vừa ngẩng đầu đã thấy Cảnh đế vào cửa.

Không còn kịp thu hồi thái độ trên mặt, Cảnh đế thấy nàng như thế, nào còn cái gì không hiểu.

"Nguyệt Nhi tội thân?" Thấy nàng mất hứng, Cảnh đế càng là vui mừng.

Trong lòng hẳn dĩ nhiên là vui mừng, Nguyệt Nhi như thế, sao không phải nói rõ là có tình cảm thân thiết với hẳn, nếu không phải thì làm sao như thế.

Ngược lại thì bản thân Tịch Nguyệt không ý thức được rất nhiều tâm tư của mình.

Chỉ bấu môi uất ức.

"Hoàng thượng nói cái gì đó? Thần thiếp nơi nào có uất ức gì có thể nói."

Lời nói này chua xót cực kỳ, chính là Cảnh đế cũng cảm nhận được.

Cười ôm eo của nàng: "Nếu như một tý uất ức cũng không có, sao thái độ Tiểu Nguyệt Nhi của ta như vậy? Chớ đừng nói chi là, trẫm vừa vào cửa chính là ngửi được mùi dấm nồng nặc rồi hả?"

Thấy hẳn còn trêu chọc mình, Tịch Nguyệt càng thêm uất ức.

Nhưng cắn cắn môi, cuối cùng khôi phục.

Lại nhìn hẳn, cười kiêu my: "Thần thiếp đâu có đâu! Hoàng thượng nhất định là ngửi lầm rồi."

Cảnh đế nơi nào chịu tin.

Đặt tay ở chỗ ưỡn lên ngạo nghễ trước ngực nàng, Cảnh đế mỉm cười nói: "Nàng có thể ghen, trẫm thật vui mừng."

Nhìn một chút, hẳn chính là một người xấu như vậy.

Mỗi lần không để cho nàng vui vẻ, ngược lại thì tự mình vui vẻ.

Cảnh đế gặm cắn cổ của nàng, * nói: "Hôm nay ở trong triều đình, trẫm phong Thẩm Thư Bình làm Phó Thống Lĩnh cấm vệ quân rồi."

Một câu nói hời hợt, Tịch Nguyệt kinh ngạc nhìn hẩn.

Chuyện này lại là một chút tiếng gió cũng không có.

Lại nghĩ một chút Cảnh đế này, quả thật là người có thủ đoạn.

Nghĩ đến, đây là cố ý lừa gạt, chờ nàng ở chỗ này!

Ca ca có thể thăng chức, Tịch Nguyệt dĩ nhiên là vui mừng. Ca ca của nàng, Thẩm Thư Bình này cũng không thích văn, tâm tư lại không nhiều lắm.

Ngược lại cực kỳ yêu thích đối với võ nghệ. Giờ người bên ngoài cười nhạo hẩn, chính là một câu mãng phu (người đàn ông thô bạo).

Thậm chí có lúc Tịch Nguyệt cũng nghĩ, nếu như tâm tư ca ca nhiều hơn chút, thì có thể sẽ không bị Bạch Tiểu Diệp làm hại hay không.

Nhưng đợi sau khi biết rõ chân tướng nàng mới hiểu được, dù ca ca phòng bị như thế nào, chỉ cần có người chỗ cao kia mưu toan hãm hại, luôn có thể tìm được sơ hở.

Hôm nay nhìn Thẩm gia càng là tất cả đều tốt, hòa hòa mỹ mỹ.

Ca ca cũng không tham lam quyền thế, nhưng có thể được người khác tán thành, có lẽ cũng là cực kỳ vui mừng nhỉ.

"Nguyệt Nhi thay mặt ca ca tạ hoàng thượng."

Thấy nàng cười dịu dàng, Cảnh đế lại có mấy phần ghen ghét.

Lâm bầm: "Chính là biết, nàng thương ca ca muội muội nàng nhất. Hắn thăng quan, nơi nào cần nàng tới tạ ơn thay. Nàng và trẫm mới là một nhà."

Vốn cho rằng hắn dùng chuyện này để lắng lại chuyện phong phi.

Nhưng hôm nay nhìn dáng vẻ hắn buồn bực, Tịch Nguyệt lại cảm thấy có mấy phần buồn cười.

Vậy mà..... Ăn dấm của ca ca!

Thật là không nên!

"Thần thiếp và hoàng thượng dĩ nhiên là một nhà, không chỉ là một nhà còn có mấy bảo bối đấy! Nhưng dù là như thế, thần thiếp cũng muốn tạ! Ca ca chất phát như vậy, hoàng thượng chịu trọng dụng ca ca, tất nhiên là nhìn ở mặt mũi của Nguyệt Nhi. Làm sao Nguyệt Nhi có thể không cảm động?"

Tịch Nguyệt nói lời êm tai.

Cho dù là Cảnh đế thật lòng yêu nàng, cũng sẽ không vì nàng lấy chuyện này tìm cớ cho ca ca nàng, tất nhiên là ca ca của nàng, Thẩm Thư Bình vẫn có chỗ đáng giá ủy thác trọng trách.

Nhưng mà lúc này Tịch Nguyệt cũng không nói như vậy.

Chậm rãi nịnh nọt Cảnh đế, quả nhiên là thấy hắn bật cười.

"Nàng chính là con tiểu hồ ly. Biết rõ, trẫm cũng không phải là người ngu ngốc kia. Vốn chính là muốn thăng, chỉ là không có cơ hội thích hợp. Vừa vặn thừa dịp lần này cùng giải quyết. Người khác cho rằng trẫm cảm thấy muốn bồi thường nàng chuyện phong phi. Cứ như vậy, ca ca nàng đi nhậm chức, sẽ càng trôi chảy hơn nhiều. Yên tâm đi, Chu Nam là một người biết dùng người giỏi, nếu hắn cho rằng ca ca nàng giỏi, vậy chính là nhất định có thể."

Tịch Nguyệt cười chột ngực của hấn: "Cái gì người khác cho là ngài cảm thấy buồn thì thường thiếp chuyện phong phi. Ngược lại thần thiếp cũng cảm thấy, chính là có chuyện này đây!"

Nhìn nàng xinh đẹp như thế, Cảnh đế hí mắt, có chút tâm viên ~ ý mã.

"Nha đầu nàng đó, lúc nào thì dần như vậy rồi. Trẫm đâu có cần như thế."

Nhẹ nhàng hôn xuống ở môi nàng, Cảnh đế mở miệng: "Phong bọn họ, tự có đạo lý phong bọn họ. Nàng phải biết, hôm nay trong lòng trẫm chỉ có nàng, tại sao có thể có tâm tư nhìn người khác. Phong các nàng lên, chỗ tốt cũng rất nhiều. Nghe trẫm nói từng cái với nàng."

Tịch Nguyệt ngửa đầu nhìn hấn, ngược lại là muốn xem hấn sẽ nói ra nguyên cớ gì.

"Thứ nhất chính là tốt với nàng. Trong cung ngoài cung này đều biết nàng Tiêu Phòng chuyên sủng. Một chốc đúng là cũng còn tốt, đã qua lâu dài tất nhiên có người sẽ gây chuyện. Mà bây giờ nên thu dọn sạch sẽ còn vẫn chưa thu dọn sạch sẽ, trẫm chẳng muốn tìm phiền toái cho mình và nàng. Thứ hai lại là có thể giúp đỡ nàng một chút, nàng cũng nhìn ra được, người trẫm phong cũng có chú ý, mấy người các nàng đều là người đáng hoàng, hoặc là nói, là người thông minh, biết nàng là vạn không thể tội được. Hôm nay trẫm phong bọn họ, thì bọn họ đương nhiên cũng phải biết, mình có thể làm cái gì. Thứ ba, sau đó đợi một chút thời gian trẫm sẽ để cho bọn họ biết, hậu cung này phi tần lên chức cũng không chút quan hệ tới hưng suy của gia tộc bọn họ. Trẫm muốn cắt đứt ý nghĩ này của bọn họ, tránh cho bọn họ luôn cho là có thể đưa một đứa con gái vào cung, thì bản thân có thể một bước lên mây. Nghĩ cùng đừng nghĩ."

Cảnh đế nói xong, Tịch Nguyệt cười hỏi: "Nếu phi tần hậu cung không có quan hệ với hưng suy gia tộc, vậy vào lúc này ngài trên miệng tấn phong

ca ca thiếp, người khác nghĩ như thế nào? Ngược lại tự mâu thuẫn nhĩ!"

Cảnh đế lơ đễnh: "Nguyệt Nhi của Trẫm, sao có thể giống với người khác?"

Thấy hần như thế, Tịch Nguyệt bĩu môi: "Chà chà!"

Mặt mày Cảnh đế nhú một cái: "Thế nào? Nàng có hoài nghi đối với lời này của trẫm?"

Tịch Nguyệt vội vàng cười theo: "Dĩ nhiên là không, hoàng thượng đa nghi rồi."

Cảnh đế vỗ xuống cái mông nhỏ của nàng, nói: "Thời gian lâu dài, bọn họ tự nhiên sẽ hiểu. Tuy Thẩm Thư Bình không coi là thông minh, nhưng cũng có ưu điểm của mình. Ưu điểm của hần ngoại trừ tài giỏi, trung thành và nghe lời cũng ở vị trí đầu não. Dĩ nhiên, cho dù là hần không có những ưu điểm này, trẫm cũng sẽ trọng dụng hần giống như vậy. Dù sao, hần là ca ca tốt của Nguyệt Nhi! Có điều, vị trí này lại khác biệt giống như phụ thân nàng và nhị thúc."

Cảnh đế nói đều là lời tâm huyết, Tịch Nguyệt cười gật đầu, dựa vào trong ngực của hần.

Hai người rất là ấm áp.

"Hoàng thượng, Quế ma ma sắp trở về rồi chứ? Lúc trước thái hậu nương nương nói để cho bà tới đây giúp đỡ thần thiếp."

"Trẫm biết."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Phó gia.

"Tiểu Ca. Lão thân là họ hàng xa của Phó phu nhân, từ vùng khác đến thăm nàng. Kính xin thông báo."

Dứt lời đưa một cái ngọc bội qua.

"Ngài tạm giao vật này cho phu nhân, nàng nhất định biết ta là ai."

Tiểu Ca giữ cửa Phó gia nhìn lão phụ quần áo hoa lệ này, lại thấy dáng vẻ bà đúng mực, càng cảm thấy có mấy phần phong thái.

Lại nhìn chất lượng ngọc bội kia, càng là rất tốt.

Tuy rằng đoán trước chưa từng thấy nhưng mà cũng chắc là thân quyến của chủ tử rồi.

Chính là lập tức vào cửa thông báo.

Nếu nói trước kia, ngược lại cũng chưa chắc như thế nhưng hôm nay lại khác biệt.

Dù là khí độ hay là trang phục của người này, thoát nhìn cũng không giống như là kẻ tổng tiền.

Tiểu Ca thông báo đại nha hoàn ở cửa, ngược lại đại nha hoàn này cũng không trì hoãn, bèn cầm ngọc bội vào trong nhà.

Lúc này, Phó phu nhân đang tức giận.

Con dâu người ta đều là cầm kỳ thư họa, con dâu của nàng lại tốt rồi, lúc này lại mặc nam trang đi ra ngoài làm ăn, nói ra quả thật là mất thể thống. Nhưng, hai cha con này lại cũng không thèm để ý.

Nàng cảm thấy bức mình.

"Phu nhân."

Liếc nha hoàn một cái, Phó phu nhân hỏi: "Chuyện gì?"

Lại xuất hiện vào lúc tâm tình nàng không tốt.

"Ngoài cửa có vị phụ nhân, tự xưng là bà con xa của ngài. Đang cầu kiến phu nhân, nàng trình lên ngọc bội kia, nói để ngài thấy thì sẽ sáng tỏ."

Phó phu nhân đang muốn nổi giận, vừa ngẩng đầu thì lại thấy được ngọc bội xanh biếc này, nhất thời ngây người.

Lúc lâu, giọng nói có chút lo sợ không yên: "Người nào?"

"Vẫn còn ở cửa lớn ạ." Nha hoàn dĩ nhiên là nghe thấy giọng nói chủ tử đặc biệt.

Phó phu nhân lập tức đứng lên, vòng vo hai vòng ở trong phòng, làm như có chút khó khăn, có điều vẫn mở miệng: "Cửa chính sao?"

Nha hoàn kỳ quái nói: "Chính phải."

Không đi cửa chính, chẳng lẽ phải đi cửa nhỏ hay sao? Đúng là kỳ lạ.

"Dẫn người vào đi."

Bên cạnh, lão ma ma thấy Phó phu nhân như thế, biết người đến này là ai.

"Tội gì Phu nhân phải thấp thỏm như vậy. Bà ta tới đây cầu kiến, lại có thể có chuyện gì, dù sao cũng là một nô tài thôi."

"Ma ma không biết, mấy năm này vào cung hàng năm, mỗi lần nhìn nét mặt bà ta, ta đều cảm thấy thâm trầm. Ngược lại cũng không phải sợ bà ta, như người nói bà ta là một nô tài, ta có gì đáng sợ. Nhưng mà, có lẽ bà ta đã ở lâu trong cung, lại thấy nhiều chuyện bẩn thỉu. Trên khí thế, luôn là có chút khiến người ta chẳng ngờ."

Phó phu nhân giải thích.

Lão ma ma gật đầu: "Phu nhân chớ nên lo lắng, có lão nô ở đây, cho dù bà ta đến đây thì có thể làm cái gì! Ngay cả Thái hậu cũng không còn. Bà ta chỉ là một lão nô tài thất thế thôi."

Nghe lão ma ma vừa nói như thế, cuối cùng Phó phu nhân yên tĩnh trở lại, gật đầu.

"Người nói có mấy phần đạo lý. Ngược lại không biết vì sao bà ta cầu kiến. Nghe nói năm đó bà ta đến Tự Miếu mà chúng ta thường đi vì Thái hậu cầu phúc. Tại sao nhanh như vậy đã trở về rồi."

Lão ma ma cười: "Ba tháng cũng không phải là thoáng một cái đã qua."

Không sai, người khiến chủ tớ Phó phu nhân có chút thấp thỏm này chính là Quế ma ma vốn đi theo bên cạnh Thái hậu.

Mà lúc này Quế ma ma đi theo đại nha hoàn, băng qua đình đài lầu các, đang đi về phía Phó phu nhân.

"A Quế gặp qua Phó phu nhân." Quế ma ma khẽ thỉnh an xuống.

Phó phu nhân gật đầu, nha hoàn bên cạnh ra ngoài.

Nàng cũng không muốn để người khác biết Quế ma ma này tới đây gặp nàng. Vì vậy cũng không tiếp đãi ở trong sảnh, mà là dẫn dò người dẫn bà tới phòng nàng ở.

"Nhiều năm như vậy, Quế ma ma vẫn là khoẻ mạnh như vậy." Phó phu nhân mỉm cười nói.

Có điều trong đôi mắt cũng không có bao nhiêu ý cười.

"A Quế tất nhiên già đi rất nhiều, chẳng qua Phó phu nhân lại cũng giống vậy đấy." Lúc nói lời này, giọng nói hơi mang theo châm chọc.

Nữ tử dù tuổi hoặc nhỏ hoặc lớn, đều cực kỳ không thích bị nói một chữ "Già".

Nghe lời ấy của Quế ma ma, trên mặt Phó phu nhân lộ ra không vui.

Nhưng Quế ma ma cũng không thềm để ý.

Nói: "Phó phu nhân ngược lại đến cả ngụm nước trà, cũng không chịu dâng cho lão thân." Trong lúc nói chuyện, nở nụ cười.

Phó phu nhân giả cười: "Xem ta này, chỉ là gặp cố nhân quá vui mừng lại quên mất. Cũng không biết Quế ma ma uống quen trà ngon trong cung rồi, có thể để ý trà kém của Tướng phủ ta hay không?"

Lão ma ma bên cạnh vội vàng làm việc.

Trong khoảnh khắc đã bưng nước trà lên.

Sau khi Quế ma ma uống vào cảm khái: "Không kém là bao."

Chủ tớ Phó phu nhân quả thật không biết, hôm nay Quế ma ma này đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì.

Thấy bà ta cũng không nói chủ đề, chính là cũng theo lời của bà ta.

Đương nhiên cũng là phòng bị nhiều hơn.

"Thật ra thì hôm nay lão thân đến đây, ngược lại có chuyện muốn thỉnh giáo Phó phu nhân."

Về mặt Phó phu nhân sừng sốt: "Không biết Quế ma ma muốn hỏi chuyện gì?"

Quế ma ma cười: "Văn Thúy. Không biết Phó phu nhân còn nhớ cái tên này hay không?"

Phó phu nhân cố gắng tự trấn định: "Tên này có chút quen tai, có điều cũng không nhớ rõ."

Quế ma ma cũng không miễn cưỡng, nhìn hai người, rất lâu, cười cực kỳ quái dị: "Lần này tuy nói là ta trở về huyện Kỳ cầu phúc cho thái hậu nương nương, nhưng ngược lại cũng gặp mấy bằng hữu cũ ở trong phủ trước đây! Nhưng phụ thân của Văn Thúy đã nói, cái chết của Văn Thúy vô cùng thảm."

Phó phu nhân lạnh mặt xuống: "Ta cũng không biết người này, cũng không muốn biết những chuyện kia."

Đang lúc nói chuyện, càng cảm thấy bắt đầu có chút mệt mỏi, nàng còn chưa động, đã thấy lão ma ma bên cạnh lại thẳng tắp ngã xuống.

Vừa định đưa tay đỡ, lại phát hiện mình cũng không có hơi sức.

"Người đâu." Lúc này nàng kinh hoảng, vội vàng la lên.

Nhưng cũng không có người đi vào.

Không đúng, có cái gì rất không đúng.

Quế ma ma cười càng vui vẻ: "Phó phu nhân gọi cái gì đấy?"

Cười đủ rồi, lạnh mặt xuống: "Phó phu nhân cũng cảm nhận được là một mình kêu, lại không có cảm giác người đến cứu người chứ?"

Hôm nay như vậy, Phó phu nhân còn có gì không hiểu, cửa Tề Lan tất nhiên là đã bị Quế ma ma thu mua.

"Người...người, người muốn làm gì?"

Quế ma ma nhìn bộ dáng hai người co quắp trên mặt đất không thể nhúc nhích, càng thêm vui vẻ.

"Ta đã đoán được, với tính tình của người tất nhiên là sẽ không để cho quá nhiều người biết ta đến. Chỉ chữa một người ở Tề Lan, hồi hận rồi sao?"

Quế ma ma tùy tiện kéo khăn qua, chặn lại miệng của hai người.

Thậm chí buộc chặt, vậy cũng không có.

Bây giờ hai người đã xụi lơ, một tý hơi sức cũng không có, bà lại có cái gì phải lo lắng đây?

"Có lẽ là các người cũng không biết, tại sao mình lại như vậy nhỉ? Ha ha! Trước đó Tề Lan bưng đồ ăn cho các người, ăn ngon không?"

Phó phu nhân trừng lớn mắt, biết được tất nhiên là cái đó có vấn đề.

Quế ma ma cũng ngồi xuống đất, hoàn toàn không có thể diện ngày xưa trong cung.

Nhìn ánh mắt hung tợn của lão ma ma bên cạnh Phó phu nhân.

Quế ma ma lấy đao ra, rắc lên một tầng phấn ở trước mặt các nàng.

Giọng nói hời hợt: "Cho dù là đao đâm không chết các người được, các người cũng có thể yên tâm, đây là kịch độc."

Dứt lời, chính là xoay người lại, đâm đao vào trên đùi lão ma ma.

Bởi vì bịt mồm, bà ta đau tròn tròn mắt lại không thể phát ra tiếng.

Quế ma ma mặt lạnh: "Năm đó nếu không phải người khuyến khích, sao đến nỗi Văn Uyển Lan làm hại chủ tử."

Văn Uyển Lan này chính là khuê danh Phó phu nhân.

"Nếu không phải là người thu mua, sao đến nỗi Văn Thúy hạ □ cho chủ tử."

Dứt lời lại một đao chính là ở ngực.

Lão ma ma lập tức ngất đi.

Quế ma ma cũng không có một tý lòng trắc ẩn, nhìn Phó phu nhân, hận đến: "Chủ tử hận Phó tướng cả đời, cuối cùng mới hiểu, nếu không phải là người, sao đến nỗi có những việc sau đó. Các người là biểu tởm muội, chủ tử đối đãi người thân thiết, người lại vì cá nhân mình hãm hại nàng. Người thật độc ác."

Dứt lời chính là một đao đâm tới, đâm vào đầu vai Phó phu nhân.

Lúc này Phó phu nhân đã run sợ trong lòng.

"Có lẽ, sợ là người còn không biết tại sao Phó tướng cưới người làm vợ nhỉ?" Quế ma ma ác ý cười.

"Năm đó người vì có thể gả cho Phó Uẩn Duệ, 0di33xn0dafnl330fys0doon biết rõ hẳn có tình thân mật với chủ tử, lại cố ý lừa gạt chủ tử uống hết nước trà này, lại mua được Văn Thúy. Nếu như

không phải đúng lúc tiên hoàng tham bái ở Tự Miếu, lại ngẫu nhiên đi qua, sợ rằng chủ tử sẽ bị hòa thượng chà đạp ở trong chùa, người thật nhẫn tâm, thật là lòng dạ độc ác. Người cố ý sắp xếp Phó Uẩn Duệ đi qua bắt kẻ thông dâm, cũng không ngờ, người nọ lại là tiên hoàng, không ngờ chứ? Đời người gặp gỡ luôn là như thế. Tiên hoàng là loại người nào, tất nhiên thấy rõ tất cả nhưng vì lấy được chủ tử, hẳn chính là cố ý bày mưu đặt kế Phó Uẩn Duệ, Phó tướng vì hai nhà yên ổn, cuối cùng để chủ tử cho là, là hẳn vì quyền thế, cố ý làm những thứ này, cố ý đưa chủ tử tới giường tiên hoàng. Càng vì an lòng hoàng thượng mà cười người, vì sợ hoàng thượng nghi ngờ mà có mấy đứa bé. Buồn cười chứ? Người cho rằng Phó Uẩn Duệ có một tý tình nghĩa đối với người sao? Buồn cười, quả nhiên là cực kỳ buồn cười."

Phó phu nhân trừng lớn mắt, nàng tất nhiên biết những thứ phía trước.

Năm đó nàng với biểu muội cùng lúc ái mộ Phó Uẩn Duệ, nhưng Phó Uẩn Duệ lại chỉ có tình thân mật đối với biểu muội.

Sau đó nàng bị ghen tỵ làm tâm trí mê muội, làm những chuyện kia, tất nhiên muốn để cho hẳn thấy nàng ta bị người khác chà đạp, thì sẽ không thân mật với nàng ta.

Ai có thể ngờ, người mở cửa lại là tiên hoàng.

Sau đó thị thị phi phi nàng cũng không hiểu, chỉ cho là Phó Uẩn Duệ không có biểu muội, sẽ vui vẻ với nàng.

Quế ma ma bỗng nhiên lại một đao, Phó phu nhân đau đến sắc mặt trắng bệch, máu kia càng chảy không ngừng, nhìn màu máu của lão ma ma bên cạnh đã biến thành màu đen.

Phó phu nhân biết, Quế ma ma không phải là hù dọa bọn họ, trên đao này đúng là nhúng kịch độc.

"Hoàng thượng biết tâm sự của chủ tử, càng vì để cho nàng hoàn toàn hận Phó Uẩn Duệ, trừ bày mưu đặt kế hãm cười người, càng thêm ám hiệu hi vọng các người có con cái. Người không ngờ chứ? Nếu không phải chủ tử đại nạn sắp tới, những bí mật này có lẽ cũng sẽ đá chìm xuống biển. Nhưng mà, phàm là bí mật cuối cùng sẽ có ngày lại được thấy ánh sáng mặt trời. Người, Văn Uyển Lan, sẽ thảm hại hơn so với chủ tử."

Quế ma ma cực hận Phó phu nhân, vừa thêm hai đao, có lẽ Phó phu nhân cũng không bị thương ở chỗ yếu, tuy là ý chí không tinh táo nhưng cuối cùng không có hôn mê.

Quế ma ma lấy khăn trong miệng nàng ra.

Phó phu nhân nỉ non: "Nếu như vậy, các người càng nên hận, nên hận tiên hoàng....."

Hơi thở mong manh.

Mặt Quế ma ma không chút thay đổi: "Nếu như không có người bỏ thuốc, sao đi tới một bước kia? Các người là biểu tởm muội, người có thể nghĩ ra chủ ý ác độc như vậy, người cho rằng, ta sẽ bỏ qua cho người? Thời gian cuối cùng, trang ## bubble chủ tử lười phải so đo với người nhưng ta không thể không báo thù cho nàng. Sợ là người không biết chứ? Ta tới nơi này, sẽ không nghĩ tới còn sống rồi đi. Chủ tử chết rồi, người cũng đừng hòng sống thật tốt."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Editor: Anh Thơ

Cảnh Đế đang phê duyệt tấu chương thì nghe nói Lai Phúc có chuyện bẩm báo, hơi nhú mào.

"Vào đi."

Lai Phúc quy củ quỳ xuống, trên mặt không có vẻ hài hước như trước kia: "Bẩm chủ tử, ám vệ ngoài cung truyền đến tin tức Phó phủ bị cháy. Phó phu nhân và lão ma ma hồi môn đều bị chết cháy rồi."

Đầu bút lông của Cảnh Đế hơi ngừng lại, nhìn về phía Lai Phúc: "Nhưng vẫn còn có người khác phải không?"

"Bẩm chủ tử, tổng cộng có ba người chết cháy, ngoại trừ Phó phu nhân và lão ma ma còn có một thi thể nữ. Theo ám vệ phỏng đoán thì người kia, rất có khả năng là Quế ma ma."

Cảnh Đế đặt bút xuống.

"Cuối cùng bà ấy vẫn báo thù cho mẫu hậu!"

Lai Phúc ở bên kia không dám tinh tế suy nghĩ hàm ý trong lời nói này, chỉ chờ Hoàng thượng sai bảo.

Cảnh Đế nhìn Lai Phúc một cái: "Người đứng lên đi. Bên phía Phó gia thì phái người theo dõi cẩn thận."

Lai Phúc đáp một tiếng rồi lui ra.

Mà ở Trúc Hiên bên kia, Phó Cẩn Dao nghe được tin tức, ly trà rơi xuống đất.

"Người, người nói cái gì?"

Vân Lam cắn môi, nói lại tin tức mà mình nghe được.

"Chủ tử, nô tỳ nghe nói, không biết vì sao trong phủ đột nhiên bị cháy, phu nhân, phu nhân bị chết cháy rồi."

Sau khi Phó Cẩn Dao nghe xong lời này thì choáng váng, cả người đều cảm thấy không tốt.

Vân Tuyết vội đi qua đỡ lấy.

"Chủ tử, người phải gắng lên, chuyện này cũng chưa chắc đã là thật...."

Tuy là nói như vậy nhưng Vân Tuyết biết chuyện này không thể nào là giả. Người khác có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám truyền những lời đồn như vậy.

"Mẫu thân, mẫu thân.... Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ta muốn gặp Hoàng Thượng, ta muốn hồi phủ...."

"Chủ tử bình tĩnh đi!"

Cho dù thực sự gặp chuyện không may thì chủ tử cũng không thể nào tùy tiện hồi phủ, chuyện này vốn không đúng quy củ.

Phó Cẩn Dao lập tức tát một bạt tai qua, Vân Tuyết bị tát ngã trên mặt đất.

"Ai cho người cái quyền quản ta, lá gan của các người càng ngày càng lớn rồi. Ta cần những cầu nô tài như vậy để làm gì. Cút, cút đi cho ta."

Dứt lời liền xông ra ngoài, Vân Tuyết thấy vậy nhanh chóng ôm chặt đùi của Phó Cẩn Dao, lại trúng mấy đạp.

"Chủ tử, chủ tử, người bình tĩnh đi, không phải không cho người đi gặp Hoàng Thượng lại càng không dám quản người. Nô tỳ đều là suy nghĩ cho người mà thôi! Nếu như người cứ đi qua như vậy thì đương nhiên sẽ khiến cho Hoàng Thượng không thích, người nhất định phải tỉnh táo lại. Tỉnh táo rồi lại đi xin gặp Hoàng Thượng. Ngàn vạn không thể kích động như vậy...."

Hiện tại Hoàng Thượng không muốn gặp Hoàng Thượng như vậy, Phó gia lại có tam tiểu thư cũng ở trong cung, như vậy, vị trí của nhị tiểu thư trở nên rất lúng túng. Hiện tại phu nhân cũng đã mất, tiểu như vẫn kích động lỗ mãng như vậy thì tương lai phải làm thế nào mới tốt đây?

Phó Cẩn Dao khóc thất thanh: "Mẫu thân, mẫu thân là người duy nhất yêu thương ta...."

Nhưng mà tuy vậy nhưng cuối cùng cũng không hành động nữa.

Vân Tuyết thở nhẹ một hơi, bò lên.

Rất lâu sau rốt cuộc Phó Cẩn Dao cũng khóc đủ, dường như cũng đã bình tĩnh trở lại.

Bảo hai người rửa mặt cho nàng ta, lại chỉnh trang đơn giản một chút, về mặt nàng ta không chút thay đổi nói: "Đi thôi, theo bản cung đi gặp Hoàng Thượng."

Phó Cẩn Dao không để gì bình tĩnh lại nhưng mà đi tới Tuyên Minh Điện lại thấy Phó Cẩn Nghiên quỳ khóc ở đó, ngọn lửa trong lòng lại bùng lên.

Cũng không phải mẫu thân của nàng ta, cần gì đi qua giả vờ giả vịt chứ.

Chẳng lẽ là lợi dụng cái chết của mẫu thân nàng để tranh thủ tình cảm?

Nghĩ như vậy, cả người lại cảm thấy không khỏe, ánh mắt nhìn Phó Cẩn Nghiên như phun lửa.

Khóe mắt Phó Cẩn Nghiên thấy nàng ta như vậy, trong lòng khẽ than thở.

Đối với nàng mà nói thì quả thực không có tình cảm gì với Phó phu nhân nhưng cho dù không có tình cảm thì bà ta cũng có danh phận là mẹ cả. Nhưng mà nhìn Phó Cẩn Dao nào, dường như là lại hiểu lầm rồi.

Cảnh Đế nhìn biểu tình của nàng ta thì cũng đoán được một chút ý nghĩ của nàng ta, sắc mặt bắt đầu không tốt.

Phó Cẩn Dao này luôn không nhìn rõ tình huống.

"Nếu như Huệ phu cũng tới đây thì trăm cũng không cần phải thêm người đi báo cho người nữa. Mẫu thân của người vì ngoài ý muốn mà chết, đến ngày đưa tang thì các người về thăm nhà một chút đi!"

Như vậy đã là đại khai ân đức.

Nhưng Phó Cẩn Dao không hề vui mừng với sắp xếp như vậy, muốn nói gì đó nhưng Vân Tuyết phía sau nàng ta không hề kiêng dè, kéo nàng ta một cái.

Cũng may mà cuối cùng Phó Cẩn Dao cũng không nói gì, sau khi tạ ơn xong thì nhìn Hoàng Thượng, không hề có ý muốn rời đi, xem ra là có ý muốn được Cảnh Đế an ủi.

Cảnh Đế không thích nhìn dáng vẻ đó của nàng ta, ngữ điệu vô cùng phiền chán, nói: "Không có việc gì thì lui ra đi."

Hai tử muội ra ngoài, Phó Cẩn Dao nhìn Phó Cẩn Nghiên, hừ lạnh một tiếng: "Cũng không phải mẫu thân của người, giả vờ làm hiếu nữ cái gì chứ. Sợ là người chỉ mong mẫu thân của ta gặp chuyện không may phải không? Không chừng chính là do người mẹ tiểu thiếp hạ tiện của người làm."

Phó Cẩn Nghiên nghe thấy lời ấy của nàng ta thì tức đến run cả người. Lúc trước nàng nhường nàng ta ba phần hoàn toàn vì vì phụ thân đã dặn dò, nhưng hôm nay thế nàng ta như vậy, ngược lại quả là một nữ nhân thô bỉ ngu xuẩn, sắc mặt lạnh xuống: "Nhị tử chớ nói bậy, đây là trong cung, không phải nơi để tử giương oai."

Dứt lời thì xoay người rời đi, không hề giống như trước kia.

"Ai cho phép người rời đi?" Phó Cẩn Dao hừ lạnh.

Phó Cẩn Nghiên quay đầu, châm chọc nói: "Bản cung đường đường là Hiền phi, chẳng lẽ còn cần một phi tử như người cho phép hay sao? Người đúng là cuồng vọng."

Nói như vậy lại càng khiến cho Phó Cẩn Dao tức đến ngã ngựa.

Hai tử muội tranh cãi âm ỉ ở bên này cũng khiến cho không ít người nhìn thấy, không lâu sau thì chuyện này đã truyền khắp hậu cung.

Không ít người đều đang cười nhạo Huệ phi không biết thức thời.

Chính nữ nhà quyền quý lại có đức hạnh như vậy sao? Đúng là khiến cho người ta khinh thường.

Phượng Tê Cung.

Tịch Nguyệt nghe Đào Nhi nói xong thì sắc mặt hơi trầm xuống.

Sự tình tốt cuộc là thế nào, người nào đúng người nào sai thì chưa biết nhưng mà Phó Cẩn Dao này đúng là không hiểu chuyện.

Nghĩ đến lúc đầu tiến cung, Phó Cẩn Dao vẫn có mấy phần lý trí nhưng hiện tại xem ra có lẽ là nguyện vọng nhiều năm không thể thực hiện, không có thánh sủng cũng không có hài tử nên tính tình của nàng ta càng ngày càng trở nên cực đoan.

Thậm chí, Tịch Nguyệt nghĩ, nếu như Phó Cẩn Nghiên không tiến cung thì có phải là tính tình của Phó Cẩn Dao sẽ không trở nên như vậy hay không.

Không thể phủ nhận, Phó Cẩn Nghiên ảnh hưởng quá lớn đến Phó Cẩn Dao.

"Khởi bẩm nương nương, Lai Hỷ công công tới đây, nói là Hoàng Thượng triệu người qua hầu hạ."

Tịch Nguyệt vừa nghe thì vội vàng đứng dậy chỉnh trang lại.

Không lâu sau thì đi tới Tuyên Minh Điện.

Thấy dáng vẻ mệt mỏi của Cảnh Đế, Tịch Nguyệt tự giác đi qua bóp vai cho hần.

"Hoàng Thượng không thoải mái sao?"

Đoán chừng có lẽ là vừa rồi bị Huệ phi làm cho tức giận rồi.

Cảnh Đế lắc đầu: "Cũng không phải là không thoải mái, chỉ là cảm thán chuyện trên đời này chung quy cũng có rất nhiều điều bất đắc dĩ."

"Hoàng Thượng cũng có cảm giác như vậy sao?" Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

Cảnh Đế cười khở gật đầu: "Thực ra trăm cũng chỉ là một người bình thường."

Tịch Nguyệt gật đầu, tiếp tục bóp vai cho hắn.

"Tịch Nguyệt."

"Dạ?"

Cảnh Đế đưa tay khoát lên tay nàng, nói: "Về sau sợ là Quế ma ma không thể tới giúp ngươi rồi."

Hả?

Tịch Nguyệt khó hiểu nhìn về phía Cảnh Đế.

Cảnh Đế kéo nàng đến trước người, thuận tiện cho nàng ngồi trên đùi mình: "Quế ma ma, đã mất rồi."

Dứt lời thì thương cảm tựa đầu vào cổ Tịch Nguyệt.

Quế ma ma là người nhìn Cảnh Đế lớn lên, cũng vô cùng quan tâm hắn.

Hiện tại bà mất, Cảnh Đế cũng vô cùng khổ sở.

Tịch Nguyệt có thể nào cũng không ngờ Quế ma ma lại mất. Không biết thế nào nàng lại nghĩ đến hôm nay Phó gia bị cháy, trong lòng giật mình một cái, sau đó lại cảm thấy mình đa nghi rồi.

"Bà đã chết, bà báo thù cho mẫu thân, chính tay đâm chết chủ tớ Phó phu nhân."

Cảnh Đế nói ra sự thật quả thực khiến cho Tịch Nguyệt sợ ngây người.

Có thể nào nàng cũng không ngờ Thái Hậu quả thực có thù oán với Phó phu nhân.

"Hoàng Thượng...."

Cảnh Đế tiếp tục thì thảo tự nói: "Thực ra mặc dù bà không làm như vậy thì không lâu sau trăm cũng sẽ làm. Tạm thời không làm là vì bận tâm đến cha con Phó gia. Quế ma ma hiểu tâm tư của trăm, cũng nhìn thấu tâm tư của trăm cho nên bà thay trăm làm hết rồi. Hiện tại thù của mẫu thân đã báo, trăm cũng không phải khó xử. Nhưng mà, trăm một chút cũng không vui, thực sự không vui chút nào."

Tịch Nguyệt nghe hết những lời này, vuốt ve lưng của hắn.

"Đương nhiên là Hoàng Thượng không vui, Quế ma ma nhìn Hoàng Thượng lớn lên, lại đối tốt với Hoàng Thượng, giống như là một trưởng bối của Hoàng Thượng vậy. Hiện tại trưởng bối mất, đương nhiên là Hoàng Thượng khổ sở. Nhưng mà mọi chuyện đã xảy ra, cho dù Hoàng Thượng khổ sở hơn nữa thì chuyện cũng đã rồi, Hoàng Thượng cần phải giữ vững tinh thần. Người chết đi vĩnh viễn không thể trở về được nhưng mà người còn sống vẫn luôn phải sống. Chúng ta có thể xem Quế ma ma có người thân nào không, quan tâm họ nhiều một chút, cho dù không thể làm gì thì cũng khiến cho Quế ma ma dưới tuổi vàng an tâm hơn."

Cảnh Đế rất lâu không nói gì, cuối cùng, qua thật lâu mới mở miệng: "Bà không có thân nhân nào. Nếu như nói đến thân nhân thì trăm xem như thân nhân của bà thôi?"

Lời này nghe qua vô cùng chua xót

Tịch Nguyệt ôm Cảnh Đế: "Nếu như Hoàng Thượng là thân nhân của Quế ma ma thì nô tỳ cũng vậy, mấy đứa bé cũng vậy. Chúng ta đều phải sống thật tốt như vậy Quế ma ma dưới tuổi vàng mới có thể an tâm."

"Lúc trước Quế ma ma đã nói với trăm rằng bà cảm thấy nàng sẽ xử lý chuyện cung vụ rất tốt, thực ra có bà hay không thì cũng giống nhau. Lúc đó trăm cũng không nghĩ nhiều, thì ra bà vốn không có ý định đến Phượng

Tê Cung giúp nàng. Bà vốn đã tính toán sẽ báo thù cho mẫu hậu." Cảnh Đế nhớ tới chuyện cũ, cảm thán.

"Hoàng Thượng, nếu như là Quế ma ma hại chết Phó phu nhân thì bên phía Phó tướng và Phó đại nhân còn rất nhiều chuyện phải giải quyết. Hoàng Thượng ngàn vạn lần không thể sơ suất." Tịch Nguyệt hy vọng có chuyện gì đó để Hoàng Thượng phân tán bớt tinh lực, sẽ không đau khổ như vậy.

Sao Cảnh Đế lại không biết tâm ý của nàng chứ, dùng đầu cọ cọ trong lòng nàng.

"Nguyệt Nhi của trẫm, nàng biết không? Thực ra khi mẫu thân còn sống cũng không vui vẻ."

Tịch Nguyệt không hề tiếp lời.

Chuyện như thế này nàng không nên nhiều lời.

"Mẫu hậu không thích phụ hoàng, thực ra phụ hoàng cực kỳ sủng ái mẫu hậu nhưng mẫu hậu vẫn không thích ông. Bà yêu Phó Uẩn Duệ nhưng cũng hận Phó Uẩn Duệ. Thực buồn cười phải không? Lúc mẫu hậu chưa tiến cung đã đụng phải Phó Uẩn Duệ cho nên bà không thích phụ hoàng. Nhưng mà, Nguyệt Nhi, rõ ràng trước khi tiến cung nàng không đụng phải ai, nhưng vì sao cũng không chịu giao chân tình cho trẫm?"

Câu nói của Cảnh Đế khiến cho Tịch Nguyệt xúc động.

Nàng không biết trả lời như thế nào, nhiều sủng ái như vậy, sao nàng có thể là một người vô tình chứ?

Kiếp trước mười năm yêu say đắm há lại có thể hoàn toàn vô tâm?

Mấy ngày nay hẳn đối xử tốt làm cho trái tim vốn đã đóng băng của nàng lại có chút ấm lên.

"Hoàng Thượng cho ta một chút thời gian được không?"

Cảnh Đế chỉ lẳng lặng nhìn nàng rất lâu, ôn nhu bật cười: "Được!"

Chỉ cần nàng đồng ý nhìn thẳng vào không trốn tránh là được!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Editor: Anh Thơ.

Tính ra thì năm nay cũng là một năm rối loạn.

Thái Hậu mấy, Lý gia đi xuống, Phó gia cháy lớn, thậm chí trong cung cũng có rất nhiều người bị xử lý.

Nếu như nói có chuyện tốt thì chính là Thẩm gia thượng vị, Thẩm Quý phi được tấn phong làm Hoàng Hậu.

Nhưng mà chuyện tốt này cũng chỉ là tốt cho người thẩm gia, có quan hệ gì đến họ đâu.

Hoàng Thượng càng sủng ái Hoàng Hậu thì cơ hội của người ngoài sẽ càng ít.

Đã gần đến cuối năm rồi, Tịch Nguyệt bận rộn chuyện chuẩn bị năm mới cho hậu cung, nhớ lại năm trước còn có Thái Hậu và Quế ma ma giúp đỡ, năm nay thực ra toàn bộ đều đã thay đổi.

Nhưng mà tính ra thì Hiền phi, Đức phi và Trương tần kia cũng hữu dụng.

Thỉnh thoảng Tịch Nguyệt cũng sẽ giao một chút chuyện cho bọn họ.

Mấy người này đều vô cùng thành thật, giống như Cảnh Đế nói vậy, các nàng đều hiểu vị trí của mình.

Trước lúc năm mới, Tịch Nguyệt gặp được Lục Vương gia đã lâu không gặp ở chỗ Cảnh Đế.

Lúc này hăn già đi rất nhiều. Tịch Nguyệt cảm thấy khó hiểu, thực ra Lục Vương gianhỏ hơn Cảnh Đế hai tuổi nhưng mà hiện tại nhìn lại có vẻ già hơn cả Cảnh Đế.

Cảnh Đế còn bận rộn công vụ, Lục Vương gia thì không phải làm gì, có một số việc, quả thực là nói không rõ là vì sao!

"Hoàng Thượng, Lục Vương gia đến đây làm gì vậy?"

Lục Vương gia rời đi đúng lúc Tịch Nguyệt vào cửa.

Biểu tình Cảnh Đế không có chút biến hóa nào: "Có lẽ Lục đệ muốn xuất gia."

Lời vừa nói ra khiến cho Tịch Nguyệt ngây ngốc.

Lục Vương gia Nghiêm Liệt muốn xuất gia?

Đây lại là nháo trò vui gì vậy? Nhưng mà thấy Cảnh Đế không hề có ý muốn nói thêm thì Tịch Nguyệt cũng không truy vấn nhiều.

Còn Cảnh Đế lại suy nghĩ rất nhiều, vừa rồi Nghiêm Liệt tới đây quả thực có nhắc đến chuyện này.

Vì hăn can thiệp cho nên kết quả mà Nghiêm Liệt điều tra được chính là Nhạc Khuynh Thành tính được sinh tử của mình.

Nếu Nhạc Khuynh Thành không phải bị người khác hại chết thì Nghiêm Liệt cũng không cần thiết phải điều tra thêm nữa.

Nhưng chuyện nhìn thấu sinh tử này luôn khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được. Quốc sư đã chết, Nhạc Khuynh Thành cũng

đã chết, thế gia sẽ không còn người biết được thuật này nữa.

Tình cảm của Nghiêm Liệt đối với Nhạc Khuynh Thành đã tới cực hạn, như vậy, quả thực là hắn có ý định xuất gia.

"Hắn yêu một người nhưng người kia cũng đã chết nhiều năm. Nhiều năm như vậy hắn đều sống một cách vô cảm, hiện tại nghĩ đến chuyện xuất gia, có lẽ là có thể triệt để buông xuống rồi."

Tịch Nguyệt nghe thấy lời đó, rất lâu không đáp lời.

Nàng đã không còn rối rắm chuyện kiếp trước nữa nhưng mà nếu như muốn nàng có ấn tượng tốt với Lục Vương gia thì vẫn là không thể nào.

Nếu như xuất gia, chỉ mong rằng hắn thực sự có thể buông xuống tất cả.

"Chấm dứt hồng trần không hẳn không phải chuyện tốt. Nhưng trái lại, không biết hắn có chịu được những điều thanh quy giới luật kia không."

Cảnh Đế nghe Tịch Nguyệt nói xong, nhíu mày nhìn nàng, cười ôm nàng vào lòng: "Trẫm không biết hắn có chịu được không, trẫm chỉ biết chính mình không thể nào làm được. Bởi vì, trẫm yêu người như vậy."

Tịch Nguyệt cười yếu ớt in một nụ hôn lên cằm của hắn.

"Mấy ngày nữa lại có trò vui để xem."

Tịch Nguyệt kinh ngạc nhìn Cảnh Đế, không hắn đột nhiên nói một câu này là có ý gì.

Cảnh Đế đùa nghịch chớp chớp mắt: "Lúc trước thả công chúa Định Ngõa ra ngoài, hiện tại cá lớn đã cắn câu, cũng phải thu lưới rồi!"

Như vậy Tịch Nguyệt liền hiểu được, đây là nói An đại nhân xứng sẽ phải xảy ra chuyện gì rồi.

"Chỉ hy vọng là không cần quá khó coi mới tốt, nếu không thì sợ là Đức phi khó ngẩng đầu lên nhìn người được."

Cảnh Đế chẳng hề để ý: "Nàng các định nàng ấy sẽ không vỗ tay khen hay sao?"

Nở nụ cười, hắn tiếp tục nói: "Bất luận An đại nhân phạm lỗi lớn hay lỗi nhỏ, có kết cục như thế nào thì Đức phi vẫn là Đức phi. Hậu cung và triều đình luôn không có quan hệ gì đến nhau."

Tịch Nguyệt cười theo, gật đầu.

Quả nhiên, không tới mấy ngày, trong triều truyền ra lời đồn mới.

Đúng là chuyện công chúa La Lệ Toa của Địch Ngõa yêu cầu hòa ly.

Hiện tại mọi người trên triều đều bị công chúa dị quốc này nháo đến hồ đồ rồi.

Dường như cảm thấy bất luận nàng ta có làm gì cũng đều có thể.

Hoàng Thượng lại hại mặt mũi của hai nước, công chúa này lại không phải phi tần của hắn, cũng không phải là hòa ly với hắn nên càng không thêm để ý.

Nhưng lần này lời của công chúa lại khiến cho mọi người giật mình một phen, thì ra nàng nói An đại nhân này lòng muông dạ thú, là tiểu nhân ti bỉ.

An đại nhân ở trong triều luôn là người đức cao vọng trọng, nàng nói như vậy cũng phải có nguyên nhân.

Ai ngờ công chúa Địch Ngõa này quả nhiên có thể lấy ra chứng cứ. Thì ra An đại nhân năm đó khi còn là đệ tử nhà nghèo thì đã thành thân, về sau học cao lên lại cưới con gái của ân sư, cũng là An phu nhân hiện tại. An

phu nhân là con gái thế gia, đương nhiên có thể trợ giúp cho An đại nhân nhiều hơn.

Để tránh dây dưa lằng nhằng, ông ta quả thực đã hại chết nguyên phối của mình, đón đưa con gái hai tuổi do nguyên phối sinh ra vào phủ.

Đứa con gái này cũng chính là Đức phi hiện tại.

Ông ta lại không hạ sát thủ với người con gái này.

Trong chuyện này An phu nhân cũng có tham dự.

Công chúa La Lệ Toa tuyên bố sau khi biết được chuyện này thì sâu sắc biết mình đã yêu lầm người rồi, vì vậy nhất định phải hòa ly.

Việc này chứng cứ vô cùng xác thực, sao Cảnh Đế có thể mặc kệ. Lúc này An gia cũng tan đàn xẻ nghé, An đại nhân, An phu nhân vị giam vào ngục, người khác cũng không có kết quả tốt.

Bất luận người của An phủ náo loạn thứ thế nào, An gia cầu kiến vị đại tiểu thư Đức phi có địa vị cao quý trong cung như thế nào thì Đức phi cũng trốn tránh không gặp.

Có người nói Đức phi ngoan độc nhưng cũng có người nói đây là điều dễ hiểu.

Mẫu thân thân sinh của mình bị hại chết, hung thủ lại là phụ thân của mình, đây là chuyện không ai có thể chịu nổi.

Tịch Nguyệt biết được chuyện này cuối cùng cũng hiểu bí mật gia tộc của An gia là gì.

Thì ra là như vậy!

Lang quân phụ tình, tiểu thư thế gia, người vợ tào khang. Từ xưa đến nay, chuyện như vậy cũng không hiếm thấy, ở Nam Thấm cũng thường xuyên nghe được những chuyện như vậy.

Thở dài một tiếng!

Một năm gần gũi này, mấy thế gia lớn của Kinh thành đều vì đủ loại nguyên nhân mà bị Cảnh Đế chèn ép, không có ngoại lệ. Người có chút tâm tư thì đã nhìn ra điều gì đó.

Nếu lúc này còn không nhìn ra thì thực sự là ngu xuẩn càng thêm ngu xuẩn rồi.

Lúc trước mọi người còn không rõ nhưng mà hiện tại nhìn thủ đoạn mạnh mẽ vang dội của Cảnh Đế, hạ sát thủ không hề có một tia cảm tình.

Thậm chí sao công chúa Địch Ngõa kia lại có thể trùng hợp làm ra những chuyện như thế này. Bất luận là chuyện gì, quá nhiều trùng hợp chính là do con người gây ra.

Lại nhìn lại các thế gia, vẫn còn quyền thế cũng chỉ có Phó gia nhưng năm nay Phó gia cũng trải qua một trận cháy lớn kì quái, nguyên khí cũng trọng thương.

Lúc này tất cả mọi người đều ôm đuôi mà hành xử, sợ hơi không cẩn thận thì sẽ trở thành cái đinh trong mắt Cảnh Đế.

Trên triều đình, ngoại trừ mấy người vốn đã được Cảnh Đế trọng dụng thì không có một ai dám nhiều lời phản bác ý kiến của Cảnh Đế.

Hiện tại nhìn Chu gia lúc trước đã có dấu hiệu thoái ẩn, mọi người không khỏi cảm thán. Lệ tần xuất gia cầu phúc cho Thái Hậu, Chu gia vì vậy cũng yên lặng hơn, hiện tại xem ra trái lại như vậy cũng là chuyện tốt.

Tối thiểu không vì nguyên nhân mất thể diện mà bị giáng chức. Thoái ẩn cũng coi như có thể diện, hiện tại Hoàng Thượng cũng cho Chu gia mấy phần mặt mũi.

Lúc trước người của Chu gia quả thực không quá tình nguyện thoái ẩn nhưng cũng nhờ chuyện của đại bá Chu Vũ Nương khiến cho gia chủ Chu gia suy nghĩ nhiều hơn, nhất quyết giữ ý kiến muốn thoái lui.

Hiện tại xem ra đây đúng là một nước cờ nhìn xa trông rộng.

Tạm thời lui ra nhưng không phải là vĩnh viễn. Nhưng những nhà khác như Chu gia, Lý gia, An gia đã triệt để không còn cơ hội vùng lên nữa rồi.

Trong Tuyên Minh Điện, Phó Cẩn Du đứng bên dưới, giọng điệu nhàn nhạt: "Hoàng Thượng đã được như ước muốn, hiện tại xem ra cũng chỉ còn Phó gia chúng ta."

Trong lời nói lại không buồn cũng không vui.

"Chẳng lẽ Cẩn Du cho rằng trăm thực sự nhằm vào các thế gia chỉ là vì loại bỏ đối địch?"

"Đương nhiên là không phải."

Cảnh Đế cười: "Nếu như thực sự trăm vì như vậy thì sẽ không nhiều lời, người đầu tiên trăm xử lý chính là người, chính là đại tướng quân."

Phó Cẩn Du nghe đến đó thì cười khổ một tiếng.

"Phụ hoàng để lại các thế gia cho trăm xử lý, trăm không thể để lại cho con của mình xử lý. Chuyện này nhất định phải giải quyết. Nếu như các đệ tử thế gia hoặc gia chủ đều giống như người thì đương nhiên là trăm sẽ không xằng bậy. Nhưng mà sự thực không phải như vậy, Cẩn Du, người cũng nhìn ra được, bọn họ không có năng lực nhưng lại không chịu làm

một người phú quý nhà nhân. Bọn họ ở trên triều mở rộng quan hệ, lôi bè kết phái, thậm chí còn có ý đồ thao túng quyết định của trẫm. Sao trẫm có thể dung thứ để cho bọn họ ngồi trên những vị trí mấu chốt chứ. Trẫm không nhằm vào các thế gia, chẳng qua bọn họ không hiểu chuyện. Trong triều đình này không dung thứ được loại sâu mọt như vậy. Nếu như bọn họ không hiểu đạo lý này thì trẫm sẽ khiến cho bọn họ hiểu. Hiện tại, triều đình này cần thanh tẩy một lần nữa rồi."

Phó Cần Du thở dài gật đầu.

"Nhưng mà cái giả phải trả thảo khốc một chút, trong số đệ tử thế gia chưa chắc đã không có hạt giống tốt."

Cảnh Đế vỗ bàn: "Nếu như có thì khuyết điểm không che được ưu điểm, bọn họ có thể đi tranh, nếu là vàng thì cuối cùng vẫn sẽ tỏa sáng. Không có gia thế phụ trợ thì không phải là càng dễ thấy những người có năng lực sao!"

"Hoàng Thượng suy nghĩ điều gì cũng thỏa đáng hơn ta."

Thực ra những thế gia này cũng quả thực là không biết nhìn sắc mặt người khác. Lúc trước Hoàng Thượng động thủ với Chu gia thì bọn họ nên cảnh giác nhưng mà bọn họ lại chỉ coi chuyện đó là một chuyện phong lưu.

Còn An đại nhân kia nữa, quả thực là bị mỡ heo che mắt, công chúa Địch Ngõa là ai mà ông ta còn dám trêu chọc, hiện tại xem ra đều là gieo gió gặt bão.

Tuy rằng không biết công chúa Địch Ngõa có chuyện gì nhưng Phó Cần Du biết công chúa Địch Ngõa này đương nhiên là làm việc theo lời của Cảnh Đế.

"Người trở về soạn một tấu chương, sang năm trẫm muốn mở khoa cử. Vài năm nay không mở khoa cử chính là vì không muốn cho bọn họ cơ hội

tranh giành quyền lợi." Cảnh Đế mỉm cười.

Loại trừ khỏi u nhọt trong triều đình rồi đương nhiên la tâm tình của hãn vô cùng sung sướng.

Phó Cẩn Du nghe vậy cũng xúc tinh thần lại: "Thần tuân chỉ."

Nếu như mở khoa cử thì đoán chừng sẽ có nhiều người tài hoa muốn bộc lộ tài năng rồi.

Nghĩ đến triều đình sẽ chào đón thêm nhiều nhân tài, Phó Cẩn Du cũng vui vẻ trở lại.

Bọn họ đều đã trả giá rất nhiều cho Nam Thấm, Nam Thấm thịnh vượng là cảnh tượng bọn họ hy vọng nhìn thấy nhất.

"Hoàng Thượng, thần chó chuyện muốn hỏi, chỉ hy vọng Hoàng Thượng nói thật cho biết." Phó Cẩn Du suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mở miệng.

Cảnh Đế gật đầu, cũng đoán được hãn muốn hỏi gì.

"Chuyện của mẫu thân, trước đó người có biết hay không?"

Có lẽ câu hỏi này sẽ đắc tội Cảnh Đế nhưng mà, nói bất kính, hãn coi Hoàng Thượng là huynh đệ của mình, lúc này, hãn chỉ hy vọng biết được chân tướng.

Cảnh Đế nghiêm túc trả lời: "Mọi chuyện xảy ra rồi trầm mới biết."

Phó Cẩn Du nhắm hai mắt lại, hồi lâu mới mở ra: "Đa tạ Hoàng Thượng đã cho thần biết sự thật."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Tình cảm của Cảnh đế và Phó Cẩn Du càng hơn tình cảm với Lục vương gia, điểm này thì ngay cả bản thân Cảnh đế cũng thừa nhận.

So sánh với lúc nhỏ đã xích mích Lục vương gia, lúc Phó Cẩn Du mười mấy tuổi chính là thư đồng của Cảnh đế, quan hệ hai người tự nhiên càng thân mật chút, cũng chính bởi vì Phó Cẩn Du là thư đồng của Cảnh đế nên hai người có rất nhiều quan điểm cũng đều nhất trí.

Ở rất nhiều người thoát nhìn có một bạn thân chính là chuyện may mắn trong cuộc sống.

Trong ngày thường, Cảnh đế có một số việc kiêng kỵ Phó Cẩn Du, ngược lại cũng coi như nên làm.

Nếu Cảnh đế đã nói trước đó cũng không biết gì, vậy Phó Cẩn Du đương nhiên cũng tin.

Phó Cẩn Du coi như là thở phào nhẹ nhõm rồi đi, Cảnh đế đương nhiên cũng không nhiều lời gì.

Vừa ngây ngẩn một hồi, gọi Lai Hỉ: "Bãi giá Phượng Tê cung."

Mấy ngày nay mọi chuyện đều đan xen vào chung một chỗ, vô cùng bận rộn, Cảnh đế hẳn là cảm thấy, rất lâu không chơi với mấy tiểu bảo bối của mình, cũng không biết Tiểu Kiều Kiều còn nhận ra được mình hay không.

Chỉ là suy nghĩ vừa chuyển, con gái của mình vậy dĩ nhiên là thông minh tuyệt đỉnh, làm sao có thể không biết mình.

Mà lúc này Tịch Nguyệt quả thật đang chơi đùa cùng mấy đứa bé.

Hôm nay mấy đứa bé cũng hơn một tuổi rưỡi, chính là thời điểm thú vị, nói chuyện cũng không hết sức lưu loát, có điều cũng đã biết mở miệng.

Theo lão ma ma trong cung nói, đứa nhỏ này nói chuyện ngược lại cũng coi như sớm.

Cho dù là Tiểu Tứ Nhi biết nói trước, nhưng hôm nay xem ra ngược lại Kiều Kiều là miệng khéo nhất, nói đến cái gì cũng có thể diễn tả rõ ràng hơn chút.

Về phần hai đứa Tiểu Tứ Nhi, Tiểu Ngũ Nhi chính là kém rất nhiều, đặc biệt là Tiểu Ngũ Nhi cũng chỉ biết mấy chữ đơn giản thôi.

Nhưng theo Tịch Nguyệt thấy, điều này cũng chưa chắc đúng, cảm thấy đứa nhỏ này càng thêm thích ngẩn người, mà không phải là nói chuyện.

Có lẽ cậu vốn cũng không phải là không biết nói chuyện, mà là lười nói thôi.

Vật nhỏ này đúng là lười ghê gớm.

Kiều Kiều đi bộ không ổn, Tịch Nguyệt đỡ nàng đi qua lại trên giường sồi, nàng cười "Khanh khách", rất là vui vẻ.

Mà bên cạnh Tiểu Tứ Nhi lại là chơi các loại con rối phủ Nội Vụ đưa tới, tự mình thoải mái vui vẻ. Chỉ có Tiểu Ngũ Nhi ngơ ngác nằm nghiêng ở nơi đó, thỉnh thoảng kéo tay nhỏ, thỉnh thoảng ngó Ca Ca Tỷ Tỷ một cái, sau đó chính là làm cái nghiêng mình như muốn ngủ tiếp.

"Tiểu Chủ Tử giống như lại mệt rồi sao!" Đào Nhi trừng lớn mắt, không thể tưởng tượng nổi nói.

Nhắc tới Đào Nhi, cũng coi là quả vui vẻ của Phượng Tê cung, hình như là dù chuyện gì qua miệng nàng nói ra luôn là hết sức vui sướng. Không chỉ có như thế, đây rõ ràng không phải là chuyện gì hiếm lạ, qua nàng vừa kinh vừa đột ngột nói xong, đúng là khiến người cảm thấy hết sức thú vị.

"Chẳng lẽ Tiểu Ngũ Nhi mệt mỗi cũng là một chuyện thú vị?" Tịch Nguyệt cười hỏi.

Đào Nhi lắc đầu: "Nhưng cậu mới mới vừa tỉnh ngủ một lát mà. Nô tỳ chưa từng gặp đứa bé thích ngủ như vậy!"

Bên cạnh, Chu ma ma lại không đồng ý: "Theo ý ta, các người chính là ít thấy vô cùng, người lại thấy mấy đứa trẻ ở nơi nào, cũng chỉ có ba tiểu chủ tử thôi. Tiểu công chúa và Tứ hoàng tử đều không thích ngủ, người chính là cảm thấy Ngũ Hoàng Tử có chút lạ. Thật ra thì đứa bé lớn như vậy, có tinh thần giống như tiểu công chúa và Tứ hoàng tử vậy cũng không nhiều!"

Đào Nhi le lưỡi một cái.

Tiểu Ngũ Nhi hình như cũng cảm nhận được ý Đào Nhi, liếc nhìn nàng một cái, "Hừ" một cái, ngay sau đó xoay người, nhắm hai mắt lại.

Đào Nhi hô to gọi nhỏ: "Chủ tử, ngài nhìn, Tiểu Chủ Tử ghét bỏ ta! Cậu mắt trợn trắng với ta đấy!"

Hạnh Nhi yên lặng cúi đầu, Đào Nhi à, cậu mắt trợn trắng với người, không phải là một chuyện đáng kiêu ngạo như vậy có được hay không. Người có căn giọng điệu phấn khởi như vậy hay không.

Tịch Nguyệt bật cười, nhưng vẫn là đắp chăn mỏng lên trên người của Tiểu Ngũ Nhi.

Mặc dù Ca Ca Tỷ Tỷ hò hét ầm ỹ. Nhưng Tiểu Ngũ Nhi ngược lại không để ý.

Trong mấy đứa con này, chỉ có hấn là dễ dỗ nhất.

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Tiểu Ngũ Nhi mới vừa ngủ, tiếng tiểu thái giám vang lên lạnh lạnh, nhất thời lại đánh thức cậu.

Tiểu gia hỏa không vui liếc mắt một cái, sau đó ngủ tiếp đi.

Cảnh đế cũng không quan tâm lắm.

Thấy mấy nhóc con đều ở đây, Cảnh đế cũng không qua loa, sau khi rửa tay thì ôm Kiêu Kiêu vào trong ngực.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, phụ hoàng....." Tiểu Kiêu Kiêu là thích phụ hoàng của mình nhất, nghe tiếng Cảnh đế vào cửa, cả người đã bắt đầu nghiêng về phía Cảnh đế.

Tịch Nguyệt nhìn gọi thẳng tiểu bạch nhãn lang. (sói mắt trắng)

Có điều Cảnh đế lại đúng là vô cùng vui mừng, dĩ nhiên là vui mừng! Vốn là cung đình nước Nam Thấm đã ít có bé gái, mà Kiêu Kiêu lại là đứa bé hấn với Tịch Nguyệt mong đợi thật lâu, thương nàng đúng là cũng không kỳ quái.

"Kiêu Kiêu nhìn mẫu hậu con, mẫu hậu con ghen ư!" Dứt lời chính là ôm nàng giơ cao cao, chọc cho Kiêu Kiêu cười khanh khách kịch liệt.

"Phụ..... Phụ hoàng." Tiểu Tứ Nhi càng thích giơ cao cao, nhìn phụ hoàng như vậy, ném món đồ chơi của mình sang một bên, đưa hai cái tay ra, tội nghiệp nhìn Cảnh đế.

Tịch Nguyệt dĩ nhiên là thương con trai.

"Mẫu hậu ôm con có được hay không, tới đây——"

"Không!" Cậu nhóc từ chối dứt khoát.

Tịch Nguyệt nhìn Cảnh Đế vừa đến, mấy đứa bé cũng chán đi qua, bĩu môi.

Dáng vẻ có chút ghen tỵ.

Cảnh đế thấy nàng như vậy, cười nhéo gương mặt của nàng một cái: "Ngoan, trầm hiếu nàng nhất, buổi tối cố gắng hầu hạ nàng."

Nhìn hắn không coi ai ra gì, Tịch Nguyệt xấu hổ, hừ lạnh một tiếng.

Hắn làm sao không xách hết được!

Nàng rõ ràng là ghen tỵ đứa bé đối với hắn tốt hơn đấy, mới không phải cho là hắn thích đứa bé hơn đâu!

Thấy Tịch Nguyệt cúi đầu gương mặt đỏ bừng bừng, Cảnh đế thả Kiều Kiều vào trong ngực của nàng: "Kiều Kiều ngoan, phụ hoàng ôm đệ đệ, có được hay không?"

Kiều Kiều liếc mắt nhìn Tiểu Ngũ Nhi, thấy hắn ngủ thành chữ đại (大).

Lại liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Nhi, ân a một tiếng.

Tiểu Tứ Nhi một khuôn mặt tươi cười to lớn, bèn trực tiếp nhào tới trên người Cảnh đế.

Cảnh đế vui mừng ôm cậu lên nâng mấy cái: "Tiểu Tứ Nhi có ngoan hay không?"

"A!"

"Tiểu Tứ Nhi có ngoan hay không đây? Nói cho phụ hoàng có được hay không? Nếu như không nói thì không giơ cao cao." Cảnh đế đùa với con trai mình, chỉ thấy Tiểu Tứ Nhi khuôn mặt tươi cười thật to.

Lộ ra mấy cái răng nhỏ: "Ngowan ——"

Tiếng nói có chút lọt gió.

Cảnh đế yêu vô cùng, hôn một cái ở trên mặt cậu.

"Phụ phụ —— phụ hoàng ——" Kiều Kiều cũng không chịu nhường hoàng, trong một lúc, trong phòng này đúng là rối loạn cả lên.

"Kiều Kiều của chúng ta cũng ngoan ngoãn, nếu không phụ hoàng không thích con." Tịch Nguyệt chột chột khuôn mặt nhỏ bé của con.

Tiểu nha đầu hì hục hì hục bò đến trên đùi Cảnh đế, dùng sức cọ, nhìn ra là muốn cọ đệ đệ Tiểu Tứ Nhi của mình qua một bên.

Kiều Kiều đi cũng không hết sức trôi chảy, phần lớn thời gian, nàng vẫn thích bò, tuy là đi bộ cũng rất tốt đẹp nhưng dưới tình huống gấp gáp dùng sức, nha đầu này vẫn là dùng loại phương thức bò kỳ lạ này.

Đều ôm hai đứa bé vào trong ngực, Cảnh đế cười sang sảng.

"Thật là bảo bối của phụ hoàng."

Lời vừa nói ra, quả nhiên, lại thấy Tịch Nguyệt bĩu môi.

Cảnh đế tặng hăng một cái, người hầu chung quanh dĩ nhiên là biết tính tình Cảnh đế, lập tức dọn dẹp một chút thì bèn vội vàng ra ngoài.

Thời khắc ôn tình này, họ ở lại, mất công chọc hoàng thượng không vui thôi.

Thấy tất cả mọi người rời đi, Cảnh đế cũng để hai đứa bé xuống.

Nâng cầm Tịch Nguyệt lên chính là hôn lên, Tịch Nguyệt khước từ nhưng không bắt được mấu chốt.

"Ế?"

Nghe được đứa bé phát ra tiếng, Tịch Nguyệt thật là cực kỳ xấu hổ, cái Lão Hồn Đản này, làm cái gì đang ở đứa bé trước mặt lại làm chuyện này?

Nghĩ như vậy, càng ngày càng bắt đầu dùng lực lên.

Cảnh đế cũng càng ôm chặt nàng, không chịu buông lỏng.

Khoé mắt Tịch Nguyệt thấy hai đứa bé cũng nghiêng đầu nhìn bọn họ, cuối cùng không nhìn được, hung hăng cắn Cảnh đế một cái, Cảnh đế bị đau, buông nàng ra.

"Sao thế?" Hắn đứng là bộ mặt vô tội.

Tịch Nguyệt hung hăng trừng hắn: "Đứa bé đều ở đây, người kiêng kỵ chút có được hay không?"

Nhìn nàng mắt trừng lớn lớn, một bộ dáng mình rất tức giận, Cảnh đế cười: "Bọn nhỏ bé như vậy, biết cái gì! Hơn nữa, trăm sủng ái mẫu thân của bọn họ, không phải càng tốt hơn sao?"

Tịch Nguyệt bị Cảnh đế làm tức giận hết ý kiến.

Đấm hắn.

"Bọn nhỏ bé nữa cũng biết có được hay không, người thật là quá đáng."

Cảnh đế vốn chưa từng thấy Tịch Nguyệt tức giận nổi cáu, hôm nay thấy nàng như thế, lại là cảm thấy, không chỉ không khiến hắn chán ghét, ngược

lại cảm thấy đáng yêu giống như con mèo nhỏ xù lông.

Lại nghĩ một chút nàng buông lỏng như thế ở bên cạnh hẳn, cười trấn an: "Nguyệt Nhi đừng nóng giận, đều là trẫm không tốt. Lần sau trẫm sẽ chú ý, hửm?" Âm cuối câu mềm nhũn, thật là khiến người có mấy phần động lòng.

"Về sau không thể như vậy."

"Được rồi. Về sau không như vậy." Cảnh đế cười.

"Vậy không thể ở trước mặt đứa bé, buổi tối luôn là có thể chứ? Buổi tối tới Tuyên Minh điện." Ngón tay Cảnh đế vẽ ở trên tay Tịch Nguyệt, càng có mấy phần mỉa mai.

Khuôn mặt bé nhỏ của Tịch Nguyệt đỏ bừng, sắc giọng: "Hoàng thượng ——"

"Kiều Kiều, chúng ta đã về rồi ——" Hai người đang dụ dằng thăm thiết, thì nghe bên ngoài hô to gọi nhỏ.

Chính là hai huynh đệ đi thượng thư phòng.

Cảnh đế bất đắc dĩ nói: "Hai tên tiểu gia hỏa này ngược lại càng ngày càng hoạt bát rồi."

Tịch Nguyệt nghiêng đầu nhìn cảnh đế, có chút kỳ quái: "Đứa bé hoạt bát chút không phải rất tốt sao?"

Cảnh đế nhìn nàng, lại nhìn động tác Kiều Kiều, không nhịn được bật cười.

Hai mẹ con này lại là một loại động tác.

"Nhi thần gặp qua phụ hoàng mẫu hậu!"

Hai đứa bé đồng loạt thỉnh an.

"Đứng lên đi. Hôm nay đã học cái gì?" Cảnh đế vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo hai đứa bé đi sang ngồi, quả nhiên, hai đứa vui mừng tít mắt.

"Hôm nay chúng con học lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu."

Cảnh đế cười: "Vậy ý kia thật là biết?"

"Đương nhiên!" Âm thanh giòn giã.

Cảnh đế gật đầu.

"Vậy các con nói một chút đi."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trang ## bubble Nghiêm Vũ nói: "Ở thời điểm phụng dưỡng hiếu thuận trưởng bối của mình, không nên quên những lão nhân gia khác không có liên hệ máu mủ với mình. Ở thời điểm nuôi dưỡng đứa trẻ của mình cũng không được quên với những đứa trẻ khác không có quan hệ. Phụ hoàng, tiên sinh dạy chúng con đều nhớ kỹ."

"Quả thật là học không tệ, chỉ là có một chút Vũ Nhi và Gia Nhi còn cần nhớ. Học vấn, dĩ nhiên là phải học tập, đạo lý như vậy, các con cũng nên hiểu nhưng lúc học cái khác, thời gian càng nhiều cũng phải suy một ra ba mà không thể mù quáng chỉ y theo tất cả mọi thứ. Phải có ý nghĩ của mình."

"Hài nhi biết." Hai người đều có mấy phần nghiêm túc.

Nhìn bộ dáng mấy người, Tịch Nguyệt cười híp mắt, mắt cong thành trăng lưỡi liềm nho nhỏ

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Bởi vì cuối năm tương đối bận rộn, cho dù bên cạnh Tịch Nguyệt cũng không thiếu người giúp đỡ nhưng vẫn là loay hoay không ra dáng dấp.

Đợi qua hết năm, nàng mới thật sự cảm thấy thả lỏng, lại nhìn mình một cái, lại cũng hơi gầy rồi.

Không có nữ nhân không hy vọng mình có thể xinh đẹp, nàng cũng là tự nhiên, có thể gầy đều rất là làm cho người ta vui mừng.

Không biết làm sao Cảnh đế không nghĩ như vậy, luôn cảm thấy nàng ăn khổ, nhất định nuôi thịt này trở lại, không chỉ có sắp xếp Xảo Ninh biến đổi biện pháp làm đồ ăn ngon cho nàng, thậm chí còn sắm thêm mấy nhân thủ đặc lực cho nàng.

Tịch Nguyệt thấy, cũng hiểu ý Cảnh đế nên vui mừng.

Có lẽ chính nàng cũng không phát hiện, kể từ sau khi Cảnh đế đối xử nàng cực tốt, nàng cũng vô tình không hề ngại trang lứa, lộ ra bản tính nhiều hơn, thậm chí cũng đang cố gắng tin tưởng Cảnh đế yêu nàng.

Vốn có lúc nàng là một người tâm tình tiêu cực rất nặng, hôm nay nhìn như vậy ngược lại cũng không phải rồi.

Có lẽ trải qua nhiều chuyện, Cảnh đế đối xử nàng quá tốt, nàng chính là từ từ không còn rối rắm.

Đêm khuya.

Bên trong phòng một vùng mùi thơm ngấy người.

Thật ra thì mùi thơm này cũng không giống đốt hương nhang, càng như là mùi vị ái muội.

Cảnh đế nằm ngửa ở nơi đó, một chân lớn khê cong, ánh mắt không có tiêu cự nhìn rèm che.

Mà trên người hắn, lại là tiểu nữ tử mà hắn vẫn luôn cực kỳ yêu mến —— Tịch Nguyệt.

Trên người Tịch Nguyệt mong manh một tầng quần lụa tơ tằm mỏng vẫn chưa cởi ra.

Môi đỏ au theo lồng ngực của hắn đi xuống, tay nhỏ bé càng thêm không an phận làm loạn ở trên người hắn.

Cảnh đế cũng không ngăn lại động tác của nàng, đương nhiên cũng không dẫn dắt nàng, ngược lại là mặc cho tự nàng phát huy.

Lại nói, năm nay Tịch Nguyệt cũng chỉ mới 18 mà thôi, cho dù đã sinh con, nhưng xem ra vẫn là một tiểu cô nương trong veo như nước.

Tịch Nguyệt một lòng muốn hầu hạ tốt hắn, nhưng vẫn cứ là không bắt được trọng điểm.

Nếu như nói kỹ thuật, loại nữ tử nào Cảnh đế chưa từng thấy qua, Tịch Nguyệt như vậy, thật sự không tính là cao thủ gì. Nhưng có lẽ là người mình yêu, Cảnh đế lại là cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Chỉ hy vọng Tịch Nguyệt đừng có ngừng, chính là nàng trúc trắc như thế, vẫn làm cho hắn cực kỳ thoải mái như cũ.

Hôn một lát, tuy là Cảnh đế hết sức thoải mái, nhưng Tịch Nguyệt lại không biết có như thế hay không, nhúu mày mê mang một lát.

Nghi ngờ hỏi: "Hoàng thượng thoải mái không?"

Cảnh đế chậm rãi nhìn nàng, cười xinh đẹp quyến rũ, không biết tại sao, trong lúc nhất thời Tịch Nguyệt thấy nụ cười này của hắn, thì nghĩ đến từ quyến rũ này.

"Nguyệt Nhi dĩ nhiên là làm cho ta thoải mái."

Tịch Nguyệt không biết được có phải như thế hay không, vừa lật người lại là cười ở trên người của hắn.

Cái mông nhỏ ngồi ở eo của hắn, mắt phượng long lanh nhìn hắn, có lẽ liên quan tới động tác mới vừa rồi, vạt áo này rộng mở, lại lộ ra nửa ngực mềm, Cảnh đế bắt đầu thở dốc càng sâu.

Người dưới cũng có phản ứng, Tịch Nguyệt dần dần cúi xuống ở trên eo hắn, Cảnh đế như thế chính là thấy nàng đã lộ ra áo ngực, vừa kích động, trực tiếp cởi bỏ quần lụa mỏng của nàng.

"A ——"

Tơ tằm này chính là không chống chọi nổi xé nhất.

Cảnh đế trực tiếp đè lưng của nàng, đè nàng đến trên người mình, một tay kia cũng không nhàn rỗi, ném lung tung đồ nàng che kín thân thể xuống đất.

Tịch Nguyệt đã thành thói quen hắn thô lỗ như vậy, khéo léo dán vào trên người của hắn.

Do năm trước nàng tức giận, Cảnh đế chính là cảm thấy, xem ra nàng thật là vô cùng giống như một con mèo thích xù lông, mà ngày gần đây đáng vẻ khéo léo này lại cũng có mấy phần cảm giác động vật nhỏ, làm người thương yêu cực kỳ.

Lửa nóng bỏng tìm kiếm từng khu vực mẫn cảm của nàng. Ngậm nàng trong miệng thật lâu không chịu rời miệng.

Tịch Nguyệt nằm ở trên người của hắn, trờ thờ hỗn hển, không còn cách nào.

Lại nghĩ đến hôm nay chính là nói xong do nàng chủ động, nàng lại bắt đầu không thành thật, sao có thể mỗi lần đều để cho hắn chiếm hết ưu thế.

Nếu lần này nói như thế, chính là nàng nhất định phải chủ động.

Tịch Nguyệt rời môi với hắn, lầm bầm: "Không phải nói thần thiếp hầu hạ ngài."

Cảnh đế vừa nghe, nở nụ cười.

Lên tiếng: "Như thế vừa vặn, cũng không biết Tiểu Tịch Nguyệt có can đảm này hay không." Cuối cùng là người nào, mỗi lần chỉ bắt đầu sau đó chính là không bao giờ chịu tiếp tục nữa.

Tịch Nguyệt dĩ nhiên là nghe được ý nhạo báng trong lời nói của hắn.

Nhìn chăm chăm một cái, cắn một cái lên đỉnh nhọn nhỏ màu đỏ trên ngực hắn.

Cảnh đế rên lên một tiếng, có điều lại vẫn không nhúc nhích.

"Tiếp tục!"

Trong lời nói lại có mấy phần kích ~ động.

Lần này đổi lại Tịch Nguyệt chiếm cứ chủ động, môi của nàng tiếp tục thăm hỏi thân thể hắn.

Một mạch xuống phía dưới, không ngừng tìm tòi nghiên cứu, rốt cuộc đến chỗ riêng tư nhất.

Tịch Nguyệt nhìn cự vật hùng vĩ, nuốt xuống một cái, không biết được mình có thể được hay không.

Nàng là biết, Cảnh đế thích nhất nàng làm chút động tác miệng cho hắn.

Trong ngày thường nàng có chút ghét bỏ, dĩ nhiên là đủ điều cũng không chịu. Nhưng cho dù như thế, hắn luôn có chủ ý làm cho nàng đi vào khuôn khổ, mấy ngày nay nếu nói muốn hầu hạ thật tốt, Tịch Nguyệt không hạ được quyết tâm, không biết có muốn hầu hạ thật tốt một lần hay không.

Thấy nàng chậm chạp không chịu làm việc, Cảnh đế bỗng nhúc nhích.

Vật kia chính là chạm đến trên môi của nàng.

Tịch Nguyệt mê mang nhìn hắn.

Cảnh đế cười, cũng không nói chuyện, chỉ là lại há mồm làm ra một hình dáng của miệng khi phát âm.

Tịch Nguyệt đỏ mặt, hắn cũng chỉ nói hai chữ.

"Ăn..... Ta."

Dù chưa ra tiếng nhưng càng thêm làm cho người ta không thể tha thứ so với ra tiếng.

Tịch Nguyệt kiều mị liếc hắn một cái, nam nhân hư không có tiết tháo này.

Tàn nhẫn độc ác, cuối cùng là ăn hắn, đổi lấy tiếng hắn thở hổn hển cực kỳ thoải mái.

Tịch Nguyệt không bắt được trọng điểm, nhưng Cảnh đế cũng đã đè đầu của nàng xuống, bắt đầu động tác.

Trong chốc lát, bên trong phòng này chính là một mảnh hương diễm.

Đợi đến khi hần rớt cuộc hài lòng, Tịch Nguyệt chỉ ngơ ngác nằm ở nơi đó, nửa ngày không bình tĩnh nổi.

Cảnh đế thấy nàng như thế, chính là đẩy bấp đùi nàng ra.

Lại cúi người, đẩy mạnh chính mình, Tịch Nguyệt cảm thấy loá mắt một hồi.

Cảnh đế thấy nàng yếu đuối như thế, động tác càng thêm không ngừng.

Bên trong phòng truyền đến tiếng "Bành bạch".

Lúc trước, hai người chính là từng thảo luận, hi vọng lại có thêm một đứa con, cũng chính vì vậy, Tịch Nguyệt ngoan ngoãn mặc cho hần giày vò, đợi đến tất cả kết thúc. Cảnh đế cũng không có ôm Tịch Nguyệt đi rửa mặt như với quá khứ, ngược lại là thay nàng lau đơn giản, hai người lại nằm ở nơi đó.

Tịch Nguyệt có chút cảm thấy dính dấp, muốn đi rửa sạch một hồi, Cảnh đế cũng ngăn lại.

"Ngày mai lại rửa, trăm cũng không chê nàng...Làm sao nàng khổ thân nhất định đi qua, coi chừng trăm **."

Lời nói này thật là sắc tình.

Tịch Nguyệt không chịu đáp lời, có điều cũng không nhất định phải đi rửa mặt, ngược lại là nằm ở trong khuỷu tay của hần.

"Mấy ngày nữa người Địch Ngõa sẽ tới." Cảnh đế đột nhiên nói một câu thế này.

Tịch Nguyệt chơi đùa ngón tay của hắn: "Vậy thì như thế nào?"

Cảnh đế cười, đúng vậy, đối với Tịch Nguyệt mà nói, vậy thì như thế nào.

"Vậy nàng đoán, tại sao công chúa Địch Ngõa chịu không ngừng giúp trăm lạt đồ những thế gia này từng đại thần một?"

Tịch Nguyệt cũng không mơ hồ: "Tất nhiên là hoàng thượng có thỏa thuận gì đó cùng với nàng."

Cứ suy đoán như vậy cũng là bình thường, Cảnh đế lại cười khổ một tiếng.

"Ở đâu là như thế."

"Cái gì?"

Tịch Nguyệt nhìn hắn, không hiểu.

Cảnh đế cũng không giấu giếm tâm tư của mình: "Công chúa Địch Ngõa này vốn là giả."

Tịch Nguyệt trợn to hai mắt, cho dù nàng nghĩ rất nhiều, cũng vạn không ngờ công chúa Địch Ngõa này lại là giả.

"Vậy, công chúa Địch Ngõa thật đâu?"

Cảnh đế cười: "Công chúa Địch Ngõa thật dĩ nhiên là chết rồi, nếu không nơi nào cần giả? Thân thể công chúa Địch Ngõa vẫn luôn không tốt lắm, lần này vào kinh, chỉ kém một trạm chính là đến được Kinh Thành thì lại hương tiêu ngọc vãn. Trăm cũng không có truyền tin nàng qua đời. Thứ

nhất lại là không muốn vì vậy mà giao thiệp với Địch Ngõa, tranh luận những chuyện này. Thứ hai đúng là cũng cảm thấy, đây là một cơ hội rất tốt. Công chúa Địch Ngõa hiện nay chính là ám vệ trong cung."

Tịch Nguyệt giật mình nhìn hẳn.

Chỉ là nghĩ kĩ lại, Cảnh đế làm như vậy lại cũng là tự có đạo lý của mình.

Nhưng hôm nay người Địch Ngõa muốn tới, chuyện như vậy có thể để lộ hay không?

Tịch Nguyệt nhìn cảnh đế: "Hoàng thượng lại là lo lắng chuyện này?"

Cảnh đế cười lạnh một tiếng: "Sao trẫm lại quan tâm chuyện này, Địch Ngõa hẳn cũng không đáng sợ. Trẫm có chút không thích, là nghĩ, lúc nào cũng phải có vài lý do thích hợp. Dù sao, hôm nay nhị hoàng tử Địch Ngõa tới đây là thân huynh trưởng công chúa Địch Ngõa La Lệ Toa."

Tịch Nguyệt gật đầu: "Bây giờ không sao, chúng ta không nhận là được, hoặc là không cho huynh muội bọn họ gặp nhau. Nếu như công chúa Địch Ngõa không muốn gặp ca ca của mình, chúng ta cũng không thể ép buộc chứ?"

Cảnh đế nghe cách nói quấy rối này của nàng, nở nụ cười.

"Trẫm cũng chỉ tùy ý muốn nói với nàng một chút, nàng cũng không cần xem là chuyện lớn. Lại không nói chuyện nước Địch Ngõa này kém Nam Thấm ta rất nhiều, chính là hiện nay triều đình bọn họ cũng không yên ổn. Thân thể quốc quân Địch Ngõa ngày càng suy yếu, mấy nhi tử đều trưởng thành, không lập thái tử, người tranh ta đoạt. Có lẽ cũng không ai dám tùy tiện làm việc. Không nói cái khác, chỉ nói nhị hoàng tử này đột nhiên nhắc tới viếng thăm Nam Thấm ta, nói không chừng cũng là đến tìm kiếm ủng hộ."

Cảnh đế nhìn ra sáng tỏ chuyện này.

"Có lẽ hẳn muốn cầu cạnh chúng ta, nhưng dù có thế nào, chúng ta đều phải làm xong đầy đủ chuẩn bị. Công chúa Địch Ngỗa bọn họ vốn là điệu dàng đơn thuần tới Nam Thấm ta thì trở nên hình hài phóng đảng, có lẽ dù có thế nào, vị hoàng tử kia của bọn họ cũng chưa hẳn chịu tin. Cũng không biết quan hệ huynh muội bọn họ như thế nào, nếu như huynh trưởng của ta tất nhiên sẽ không chịu để yên. Hoàng thượng nhất định phải tính toán nhiều hơn."

Thấy bộ dáng Tịch Nguyệt nghiêm túc, Cảnh đế cười vò đầu của nàng.

"Xử lý những chuyện này, trăm tất nhiên thành thạo, cũng chỉ là đột nhiên nhớ tới, tán gẫu với nàng thôi lại khiến nàng lo lắng, là lỗi của trăm, như thế xem ra quả thật không tốt."

"Thần thiếp tất nhiên không làm được chuyện lớn gì. Chỉ là nghe hoàng thượng nhắc tới một chút, cũng là tốt rồi. Chỉ hy vọng trong quá trình hoàng thượng đang nói với thần thiếp, có thể có được chút linh cảm."

Cảnh đế thấy tiểu dáng dập nàng nghiêm túc, cảm thấy hết sức vui mừng, kéo nàng đến trong ngực, đọc tới: "Nàng đó, việc khác không cần trông nom, chăm sóc thật tốt mấy đứa bé, nhìn kỹ phi tần hậu cung, hầu hạ tốt trăm, chính là tất cả đều viên mãn."

Tịch Nguyệt có lẽ chưa bao giờ muốn chen vào chuyện tiền triều, hậu cung tham gia vào chính sự nào có mấy kết quả tốt, ngược lại nàng mong muốn làm một tiểu nữ nhân mọi chuyện dựa vào hẳn!

Cười đáp lời: "Thần thiếp biết, hoàng thượng yên tâm, thần thiếp nhất định có thể để cho ngài hài lòng."

Lời nói này vô cùng dí dỏm.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 197

Lần này Cảnh đế nói chuyện với Tịch Nguyệt không đến bao lâu, một ngày đang đùa với mấy đứa bé trong tấm cung thì nghe thấy cung nhân báo lại, vậy mà công chúa La Lệ Toa không cẩn thận rơi xuống nước chết chìm ở trong viện rồi.

Tịch Nguyệt dĩ nhiên là không tin lời như thế, nàng biết rõ nhất định là Cảnh đế làm gì đó, nhưng dù vậy, Tịch Nguyệt cũng bình tĩnh.

Lại nói, ít ngày nữa thì nhị hoàng tử Địch Ngõa sẽ vào kinh, Cảnh đế này vừa truyền ra ngược lại thật là khiến Tịch Nguyệt nhìn không hiểu.

Có điều lại nghĩ một chút, một phụ nữ gia đình như nàng, hiểu với không hiểu những chuyện này thì muốn làm thế nào chứ.

Cũng không phải như giả bộ tất cả đều không biết chuyện, nên làm cái gì chính là làm cái đó.

Dù là trong cung hay là ngoài cung, ngược lại bởi vì cái chết của công chúa La Lệ Toa này có không ít suy đoán, có người nghi ngờ là Chu gia làm, cũng có người nghi ngờ An gia làm, dù sao, công chúa La Lệ Toa này thật sự là khiến hai nhà này vì vậy mà suy tàn.

Cũng coi là đại thù.

Tịch Nguyệt nghe nói Cảnh đế quát lớn mấy người nói tin đồn ở trên triều đình. Chính là cũng bắt chước làm theo, người nào nói bậy trong

cung, nhất định phải nghiêm khắc khiển trách một phen, tuyệt không nường tay, kể từ đó, lời này lại là mơ hồ lặng yên xuống.

Bởi vì nhị hoàng tử Địch Ngõa này sẽ sắp đến ngay, lúc này nghĩ đến thế cục triều đình Địch Ngõa, trong và ngoài cung lại có suy đoán mới, đó chính là thế nào tự người Địch Ngõa ám sát công chúa của bọn họ.

Chỉ cần như vậy, thân là thân ca ca của công chúa, nhị hoàng tử nhất định sẽ trở mặt với Cảnh đế, như vậy mục đích lần này hãn tới cũng chưa chắc sẽ có thể thực hiện.

Nhưng lời đồn đãi cuối cùng là lời đồn đãi, lại bởi vì hoàng thượng hoàng hậu quân nghiêm, mọi người chỉ dám suy đoán, vạn không dám nói bậy.

Làm sao Tịch Nguyệt không biết vì sao lời đồn nổi lên.

Phỉ nhổ một tiếng lão hồ ly, lại thấy chuyện này càng trở nên quan trọng.

Vạn không thể để cho bất kỳ kẻ nào nói bậy một câu.

Cứ như vậy, thật ra khiến người khác càng thêm định vững ý nghĩ này, nếu không phải như thế thì sao như vậy.

Thời gian trôi qua cũng mau, chỉ là thời gian mấy ngày, Tịch Nguyệt lại đã nghe nói nhị hoàng tử Địch Ngõa này vào Kinh Thành mà hãn cũng không phải đến một thân một mình, người đi theo còn có vương phi và hai tiểu thế tử của hãn.

Tịch Nguyệt thân là hoàng hậu, thân phận dĩ nhiên là phải cao quý hơn nhiều so với thân phận của bọn họ, nhưng Cảnh đế có ý là, hãy để cho bọn họ ở tạm trong cung, như vậy ngược lại cũng có vẻ thân thiết chút.

Thời gian hơi sớm Cảnh đế và Đại Thần Trong triều phân tích tình thế Địch Ngõa, hôm nay xem ra, người thích hợp nhất làm hoàng thượng trừ vị nhị hoàng tử trước mắt này chính là Tứ hoàng tử.

Mặc dù thực lực quốc gia Địch Ngõa không bằng Nam Thấm, nhưng Cảnh đế cũng không phải là hi vọng hai nước trở mặt.

Hai nước giao hảo mới có thể càng thêm yên ổn, điểm này thì hẳn hiểu rõ.

Mà nhị hoàng tử vô cùng có khả năng đi lên ngôi vị hoàng đế, nếu lúc này hẳn trợ giúp một chút, có lẽ chuyện này nhất định là nước chảy thành sông.

Hôm nay Cảnh đế chính là chờ, chờ nhị hoàng tử Địch Ngõa này nhờ hẳn giúp đỡ.

Tuy có lòng trợ giúp nhị hoàng tử này, nhưng bọn họ luôn là phải lấy được đủ chỗ tốt đúng không?

Về phần công chúa La Lệ Toa, Cảnh đế đã vẽ xong một vòng, nhị hoàng tử này tất nhiên sẽ tin tưởng.

Trong triều đình cuối cùng như thế nào, Tịch Nguyệt cũng không biết, chỉ nghe nói nhị vương phi này tầm vóc vạm vỡ, diện mạo cũng không có một chút dịu dàng.

Nói tới chỗ này, ngược lại Tịch Nguyệt có chút tò mò.

Nếu như nói đến công chúa Địch Ngõa, người khác dĩ nhiên cho là một mỹ nhân cực kỳ mảnh khảnh.

Nhưng nghe nói, cô gái như vậy lại cũng không được ưa chuộng ở Địch Ngõa.

Thẩm mỹ Địch Ngõa hoàn toàn khác biệt với Nam Thấm, bọn họ càng thêm yêu chuộng những nữ tử cao lớn cường tráng kia.

Đợi bữa tiệc buổi tối, Tịch Nguyệt mới lần đầu tiên thấy nhị vương phi này, quả thật là nữ tử vô cùng phù hợp vẻ đẹp Địch Ngõa.

Tịch Nguyệt lại liếc mắt nhìn nhị hoàng tử, lại là công tử vóc dáng mảnh khảnh, sắc mặt cũng trắng nõn.

Quả thật là..... Không giống bình thường.

Ngược lại hai tiểu thế tử này thoát nhìn đều là vóc người to lớn, nghe nói hai đứa bé kém hai tuổi ngược lại vừa vặn nhỏ hơn hai tuổi so với Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia. Nhưng tuy là nhỏ, lại nhìn một chút cũng không kém.

Đại thế tử Dĩ Huân xem ra hẳn là cao hơn nửa cái đầu so với Nghiêm Vũ đấy.

Mấy người trong bữa tiệc cũng chưa từng nói tới công chúa La Lệ Toa, Tịch Nguyệt hiểu, lời này dĩ nhiên là không thể nói ở trên tiệc rượu, nếu không một khi xảy ra tranh cãi, cũng không tốt.

Hay hoặc là, nguyên nhân muội muội mình chết, còn lâu mới quan trọng hơn có được sự trợ giúp Nam Thấm.

Tịch Nguyệt là một người coi trọng tình thân, nếu như nhị hoàng tử Địch Ngõa là một người như vậy, ngược lại Tịch Nguyệt cảm thấy trong lòng không thích.

Chỉ là dù có thế nào, cũng không thể bỗng dưng phán định một người như thế nào.

Hôm nay, nàng là nữ nhân tôn quý nhất Nam Thấm, nàng phải đóng vai tốt nhân vật của mình.

"Sau đó hoàng hậu sẽ sắp xếp chỗ ở cho các người, trầm nghĩ tới nghĩ lui, bên ngoài rốt cuộc là không bằng ở tại trong cung." Cảnh đế thoát nhìn cực kỳ trơn bóng như ngọc.

Đây cũng là cảm giác hân thưởng cho người bên cạnh, chỉ có Tịch Nguyệt là người ở bên cạnh hân mới biết trong ngày thường tính tình chân thật của hân có bao nhiêu lãnh khốc quả quyết.

"Đa tạ hoàng thượng ưu ái."

Tịch Nguyệt nhìn nhị hoàng tử Địch Ngõa này, ngược lại cũng cực kỳ có tâm cơ.

Cũng chỉ vài ba lời đã hoà mình với Cảnh đế.

Trên bữa tiệc này còn có một vài đại thần khác, nhưng nói đến nữ quyền lại cũng không có.

Tịch Nguyệt cũng mỉm cười nhìn nhị vương phi: "Vương gia, vương phi đường xa mà đến, chắc hân còn chưa thưởng thức cảnh đẹp Kinh Thành, nhưng lúc này mới đầu mùa xuân, rốt cuộc là cảnh đẹp chưa đủ, lại nói, cũng là một việc đáng tiếc. Có điều Nam Thấm Địch Ngõa dân phong khác biệt, kiến trúc trang sức cũng khác biệt giống vậy. Ở trong cung, Bốn cung dẫn người xem xét chung quanh một chút, cũng chưa chắc không phải một chuyện tốt."

Vương phi Địch Ngõa cười: "Đa tạ hoàng hậu nương nương ân điển. Ngài quá khách khí. Lại nói, năm trước Địch Ngõa ta chính là cực ít tuyết rơi mưa xuống, nghe nói Nam Thấm mưa nhiều tuyết nhiều, thật là hâm mộ mãi, chỉ hy vọng có thể may mắn trông thấy."

Tịch Nguyệt xinh đẹp: "Hôm nay đã là đầu mùa xuân, tuyết này tất nhiên là ít, nhưng nước mưa lại sẽ từ từ nhiều lên, tuy không thể nói là thỏa mãn tâm nguyện của nhị vương phi, nhưng ngược lại cũng coi là một nửa!"

Dứt lời dùng khăn che miệng cười.

Sau lại nghĩ một chút, bổ sung: "Chỉ là, đầu mùa xuân có tuyết, cũng không phải là chưa từng có, nói không chừng, vương phi có thể đạt được ước muốn đấy!"

"Nhờ hoàng hậu nương nương chúc lành."

Tuy Nhị vương phi thoát nhìn là một người thật thà, nhưng nói tới nói lui cũng không bỏ sót bước chút nào.

Có lẽ cũng không phải là hạng đơn giản.

Tịch Nguyệt chưa bao giờ khinh thường đối với bất kỳ kẻ nào.

Mà nhị vương phi Địch Ngõa nhìn Tiểu Hoàng hậu danh chấn Nam Thấm này, trong lòng không khỏi cảm khái, nhìn người cũng thật là không thể chỉ xem bề ngoài, ai ngờ được, nàng một nữ tử không có gia thế, tuổi không lớn lắm, lại không coi là điểm lệ đương triều có thể nhanh chóng thượng vị, đi tới bước hoàng hậu này.

Trên đường nàng vốn là đang nghĩ hoàng hậu Nam Thấm này là cái dạng gì, hôm nay gặp mặt, lại là bộ dáng cô gái nhỏ bé vô hại như thế.

Tuy nghe nói tuổi mới mười tám, gặp mặt dường như thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi.

Lại nói, Hoàng đế Nam Thấm này quả nhiên là ánh mắt khác hẳn với người thường, 0di33xn0dafnl330fys0doon nghe nói truyền thống mỹ nhân Nam Thấm tuyệt đối không phải là loại hình này.

Nhưng nhìn nữ tử hoàng thượng sủng hạnh xưa nay, cũng không phù hợp tiêu chuẩn thẩm mỹ của Nam Thấm!

Hai người đều đang quan sát lẫn nhau, suy nghĩ lẫn nhau, Tịch Nguyệt đương nhiên cũng nhìn thấu ánh mắt soi mói của nhị vương phi.

Nàng kỳ quái chính là tại sao bọn họ ít hỏi cái chết của công chúa La Lệ Toa.

Nhưng những thứ này cũng không cần nàng trông nom.

Có lẽ nàng chính là vì chuyện này mà thần kinh căng đến mức quá chặt.

Đêm đó sắp xếp hai người thỏa đáng, Tịch Nguyệt lại tắm rửa thay quần áo, hôm nay Cảnh đế cơ bản là ngủ ở chung một chỗ với nàng, nếu không phải Tuyên Minh điện, chính là Phượng Tê cung.

Để ý làm tất cả thỏa đáng, quả nhiên, mặt Cảnh đế nở nụ cười vào cửa.

Tịch Nguyệt nhìn sắc mặt hắc, thì biết được rất nhiều chuyện nhất định là đúng như hắc mong muốn.

"Thần thiếp gặp qua hoàng thượng."

Cảnh đế nhìn nàng như vậy, hừ cười: "Nguyệt Nhi lại là muốn quyến rũ với trẫm?"

Tịch Nguyệt mặc kệ hắc, dứt khoát nằm ở trên giường.

Lâm bâm: "Hôm nay chiêu đãi bọn họ, thần thiếp cảm thấy mệt quá, mới sẽ không quyến rũ người."

Tính trẻ con như vậy làm sao Cảnh đế không thích.

Cũng không chịu thay quần áo, trực tiếp đè ở trên người của nàng, chọc cho nàng kêu lên.

"Trẫm cũng mệt mỏi, không nhúc nhích được làm thế nào?"

Nào có người chơi xấu như vậy, Tịch Nguyệt đẩy hăn, hăn lại cố ý nằm yên.

Có lẽ hai người tiếp xúc nhiều hơn rồi, Cảnh đế tự nhận là khám phá một mặt mà Tịch Nguyệt không muốn người biết. Nhưng hăn lại làm sao không biết, mình cũng là như thế. Trong ngày thường làm sao hăn làm ra chuyện ngây thơ như vậy.

Thấy Tịch Nguyệt nhìn chăm chú ngơ ngác nhìn hăn, Cảnh đế vô tội hỏi "Nhìn cái gì chứ?"

Tịch Nguyệt lộ ra răng nhỏ trắng sáng, cách quần áo chính là cắn một cái ở trên vai hăn.

"Người là con mồi của thiếp."

"Phốc!" Động tác này cũng không thanh sắc. Thật ra khiến người cảm thấy đáng yêu.

"Tiểu hồ ly muốn ăn thịt người sao!"

"Lão hồ ly không nên nói xằng nói bậy." Tịch Nguyệt không chịu yếu thế.

Cảnh đế vừa xoay tròn, bản thân nằm ở phía dưới, để Tịch Nguyệt dựa vào trên người của hăn, nỉ non: "Lão hồ ly và tiểu hồ ly cũng không phải là trời sinh một đôi?"

Tịch Nguyệt cười "Khanh khách".

Đợi hai người ấm ỉ đủ rồi, Tịch Nguyệt hầu hạ Cảnh đế rửa mặt một chút, hai người nằm xuống.

Lúc này Tịch Nguyệt lại hiếu kỳ, hỏi "Hoàng thượng, hôm nay sao bọn họ cũng không nhắc công chúa La Lệ Toa chứ?"

Dù sao nàng coi như là đã chết không rõ ràng ở Nam Thấm.

Cảnh đế liếc nàng: "Lòng hiếu kì của nàng thật là sâu nặng. Hôm nay, trẫm thấy ánh mắt nàng thì đã biết, buổi chiều nàng nhất định sẽ hỏi."

Tịch Nguyệt xấu hổ cười.

Cảnh đế cũng không dỗi gạt nàng, cười không có nhiệt độ gì: "Trước đó, ở Tuyên Minh điện Trẫm đã từng nói với hần, trang ## bubble nàng cho rằng hần là kẻ ngu à nhưng rốt cuộc cũng coi như là bị trẫm lừa, chắc hần trong lòng hần, người hại chết La Lệ Toa đúng là tự Địch Ngõa bọn họ. Là người tranh ngôi vị hoàng đế vì để cho hần đến đây không có kết quả."

"Cái gì?" Tịch Nguyệt không sao hiểu được.

Lại nghĩ một chút, hiểu ra: "Vậy bọn họ sẽ tin sao?"

Cảnh đế cười lạnh: "Sẽ, trẫm cũng không nói nhiều, có lẽ chính hần cũng sẽ tra. Đừng nói là chứng cứ xác thật, cho dù không phải như thế, ở trong tiềm thức con người cũng càng nguyện ý tin tưởng lời nói mình muốn tin tưởng."

Điểm này thì Tịch Nguyệt đồng ý.

"Nhưng công chúa La Lệ Toa tới Nam Thấm thì tính tình thay đổi lớn!" Điểm này cũng nói không thông.

"Vậy thì như thế nào, trẫm nói cho hần biết, muội muội tốt của hần vì hần có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, đã hợp tác với trẫm! Chỉ xin trẫm trợ giúp hần. Nếu những cái được gọi là chứng cứ là một đòn trước tiên. Như vậy điểm này tất nhiên sẽ khiến hần hoàn toàn tin tưởng cái chết của La Lệ Toa là người Địch Ngõa gây nên. Bởi vì, La Lệ Toa lại lót đường cho hần lên ngôi."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Editor: Anh Thơ

Nhị hoàng tử này ra ngoài vốn là mang danh nghĩa đến thăm muội muội của mình, kết quả người còn chưa tới thì kinh thành thì muội muội đã chết, đương nhiên là hẳn không có lý do gì để nán lại Nam Thấm.

Nhưng Cảnh Đế nói cũng dễ nghe, đường xa mà đến thì không thể vừa tới đã đi, vẫn là ở lại thêm mấy ngày, thuận tiện tra rõ nguyên nhân cái chết của công chúa.

Nhị hoàng tử vui vẻ đồng ý.

Tịch Nguyệt nhìn hai người giả vờ giả vịt như vậy, trong lòng buồn cười. Nhị vương phi xem ra cũng có chút cảm tình với công chúa La Lệ Toa, ngày hôm trước không hỏi nhưng ngày hôm nay lại hỏi thăm về công chúa.

Tịch Nguyệt khó xử nhìn nàng, cuối cùng nói thẳng rằng mình cũng không rõ lắm, dù sao công chúa La Lệ Toa này cũng chỉ ở trong cung có vài ngày.

Nhị vương phi suy nghĩ thấy cũng đúng, không khỏi hơi ủ rũ.

Nhưng cho dù trong lòng có khó chịu thì cũng không thể biểu hiện ra trước mặt Hoàng hậu Nam Thấm vì vậy điều chỉnh lại biểu tình.

"Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử trong thật tuần tú tài giỏi, quả thực giống Hoàng thượng." Vương phi Địch Ngõa nhìn thấy hai đứa bé trong yến hội,

thấy hai cậu bé nhỏ nhũn nhẽo, hoàn toàn trái ngược với trẻ con ở Địch Ngõa.

Theo lý thuyết, Tịch Nguyệt không phải là mẹ đẻ của Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia lại còn có con ruột của mình, khi nghe thấy người khác khen như vậy thì sẽ không vui nhưng Tịch Nguyệt lại không như vậy. Vì nàng và hai đứa bé rất thân thiết nên nàng cũng vô cùng vui mừng.

Nhị Vương phi nói xong cũng phát hiện ra mình nói như vậy không tốt lắm, vội vàng đổi lời khác: "Nghe nói ba bào thai của Hoàng hậu nương rất đáng yêu, không biết ta có may mắn được gặp hay không! Lúc tới đây, Dĩ Huân nhà ta cũng ăm ỉ muốn gặp tiểu muội muội. Nghĩ lại, có lẽ nương nương không biết, cái thai thứ hai này của ta cũng là song bào thai."

Tịch Nguyệt quả thực không biết điều này, nghe được thì cười nói: "Đương nhiên là có thể."

Nhị hoàng tử Địch Ngõa này mang theo hai đứa con trai qua đây, Tịch Nguyệt cho rằng vì bọn họ chỉ có hai đứa con, ngược lại không ngờ lại không phải như vậy.

Tịch Nguyệt dẫn theo mấy người về Phượng Tê Cung, trên đường thẳng thắn nói: "Bản cung cho rằng Nhị Vương phi chỉ có hai đứa bé, đúng là không ngờ lại không phải như vậy."

Nhị Vương phi gật đầu: "Ta đã là mẫu thân của bốn đứa bé rồi. Lần này đi theo tới đây là lão đại và lão nhị, hai đứa nhỏ thì không đi theo."

Sau đó Nhị Vương phi đơn giản thuật lại, thì ra cái thai thứ hai của Nhị Vương phi cũng là một đôi long phượng thai nhưng mà vì lúc khởi hành đến đây thì thân thể của tiểu cô nương kia không tốt lắm cho nên phải ở lại Địch Ngõa, đứa con nhỏ nhất là con trai cũng ở lại.

Tịch Nguyệt không có ngây thơ như vậy, nghĩ lại, hai đứa bé không đến đương nhiên là vì nguyên nhân khác. Nói không chừng đó là do lão Hoàng đế của Địch Ngỗa đề phòng con trai của mình.

Triều đình tranh đấu, xưa nay đã như vậy.

Đối với chuyện này, Tịch Nguyệt không hỏi nhiều. Hai đứa con trai của Nhị vương phi đầu trầm mặc ít nói đi theo sau Nhị Vương phi.

Bước vào Phượng Tê Cung cũng không cảm thấy có gì mất tự nhiên.

Dân phong của Địch Ngỗa dũng mãnh, các nuôi nấng đứa bé đương nhiên cũng khác Nam Thẩm nhưng mà dù sao cũng là trẻ con, nghe nói có tiểu đệ đệ tiểu muội muội nhưng mà chưa được gặp thì ánh mắt cũng có vài phần tò mò.

"Hạnh Nhi, bảo Chu ma ma bế ba đứa bé qua đây."

Giờ này hẳn là bọn nhỏ cũng đã tỉnh ngủ rồi.

Không lâu sau chỉ thấy ba đứa bé gần hai tuổi được bế ra ngoài.

Tiểu Kiều Kiều không có khuôn phép quay trái quay phải giống như là muốn trực tiếp xuống đi,.

Dĩ Huân tự nhiên tiêu sái đi đến bên người ba đứa bé, nghiêng đầu nhìn nhìn, hồi lâu nhìn Tịch Nguyệt và Nhị Vương phi: "Nương, Hoàng hậu nương nương, tại sao dáng vẻ của bọn họ lại không giống nhau?"

Lại nghĩ một chút, bổ sung: "Đệ đệ và muội muội của con trước đây dáng vẻ giống nhau như đúc, hiện tại cũng rất giống nhau nha! Có lúc để trêu chọc người khác con còn đổi y phục của bọn họ cho nhau để lừa mọi người đấy."

Hồng Huân ở bên cạnh cũng gật đầu.

Hai cậu bé như vậy lại khiến cho mọi người bật cười. Nhị Vương phi cười mắng: "Con đúng là nghịch ngợm."

Tịch Nguyệt giải thích: "Thực ra ba bào thai cũng không nhất định là lớn lên giống nhau. Hơn nữa mặc kệ là con gái sinh ra lại có mặt như con trai hay con trai có mặt như con gái thì chúng ta cảm thấy đều không tốt. Hiện tại như vậy không phải rất tốt sao? Ba đứa bé không giống nhau cũng bớt được rất nhiều chuyện."

Dĩ Huân nhìn Tịch Nguyệt: "Hoàng hậu nương nương, con có thể sờ sờ nàng không?"

Tịch Nguyệt gật đầu cười: "Đương nhiên là có thể, nhưng mà con phải nhẹ một chút nha, tính tình của Tiểu Kiều Kiều không được tốt lắm!"

Đây là lời dăn dò, cũng là lời nhắc nhở.

Dĩ Huân nghiêm túc gật đầu.

Nhẹ nhàng lấy tay chọc hai má Kiều Kiều một chút, ừm, thật mềm mại nha.

Có lẽ là vì xúc cảm quá tốt nên Dĩ Huân lại chọc lần nữa, tuy rằng lực vẫn rất nhẹ nhưng có lẽ vì không quen cậu bé cho nên Kiều Kiều hơi mếu máo nhưng cũng không khóc ra.

"A a a! Ôm ôm..." Tiểu Tứ nhi ở bên cạnh khoa tay múa chân phát ra âm thanh vui sướng.

Nhìn bé trai một cái lại nhìn bé gái, Dĩ Huân lần thứ ba vươn tay về phía Kiều Kiều.

"A..."

Ba lần bốn lượt chọc nàng, Kiều Kiều tỏ vẻ mình rất tức giận, tiểu công chúa yếu ớt nhưng tính tình không tốt hung hăng cắn "kẻ phạm tội" một cái, khiến cho Dĩ Huân kêu to một tiếng.

Kiều Kiều nhỏ như vậy, mới chỉ mọc bốn cái răng, cắn cũng không thể đau đến mức độ đó, chỉ là vì bị bất ngờ bởi động tác đột nhiên của Kiều Kiều mà thôi.

Nhìn cậu bị cắn, Hồng Huân ở bên cạnh cười cong mắt.

"Hả? Ca ca bị cắn ~" Trong lời nói tràn đầy ý trêu chọc! Võ tay!

Kiều Kiều trừng to mắt nhìn Dĩ Huân, tay nhỏ múa may một chút: "A a a..."

Thực ra nàng có thể nói những từ đơn giản nhưng mà rất kỳ lạ là nàng hoàn toàn không muốn nói chuyện với tái tên nhóc mà nàng không qun này!

Dĩ Huân nắm tay mình, nhìn Kiều Kiều không hề động đậy, Tịch Nguyệt sợ đứa bé không hiểu chuyện vội nói:

"Mặc dù là ngày xuân nhưng vẫn hơi lạnh, đều lên giường sưởi ngồi đi."

Lúc này tiểu thế tử Dĩ Huân quay đầu trông mong nhìn mấy người lớn: "Nàng tên là Kiều Kiều sao? Thật đáng yêu!"

Phì!

Trong lòng mọi người đều cười trêu chọc, đứa bé này!

Tịch Nguyệt nhìn ánh mắt của tiểu thế tử thì biết cậu nhóc này thực sự không tức giận, không những không tức giận mà ngược lại còn có dáng vẻ rất vui mừng.

Chẳng lẽ bị cắn cũng có thể vui mừng? Thực khó hiểu!

Đặt mấy đứa bé cùng một chỗ, quả nhiên Dĩ Huân đặc biệt thích đùa với Kiều Kiều nhưng cũng rất rõ ràng rằng Kiều Kiều không thích để ý đến cậu bé. Không chỉ không để ý mà thính thoảng còn vầy vầy quả đấm với hai huynh đệ Địch Ngõa.

Đúng là giống như động vật nhỏ.

Mấy đứa bé chơi đùa không bao lâu thì liền nghe thấy tiếng Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia đến đây.

Nghe được tiếng Nghiêm Vũ, Kiều Kiều vương tay ra gọi: "Ca ca, ca ca...,."

"Nàng có thể nói sao?" Dĩ Huân giật mình ôm khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Tịch Nguyệt.

Chẳng lẽ cậu bé vẫn cho rằng Kiều Kiều chưa nói được sao?

Tịch Nguyệt nghĩ đến đây thì nhìn thoáng qua Nhị Vương phi, hai người đều nở nụ cười.

"Vậy tiểu thế tử cảm thấy tiếng gọi ca ca vừa rồi kia là do Tiểu Tứ nhi gọi sao?"

"Nàng luôn a a cho nên ta nghĩ rằng nàng còn chưa biết nói!" Lại nhìn Kiều Kiều, bế nàng dậy, nói: "Gọi ca ca nha, Kiều Kiều ngoan, gọi ta là ca ca"

"Muội muội của ta mới không gọi ca ca lộn xộn." Một giọng nói vang lên.

Nghiêm Vũ chạy nhanh đến bên giường sưởi, chỉ thấy Kiều Kiều nhanh nhẹn bò về phía Nghiêm Vũ lộ ra bốn cái răng nhỏ, nhào về phía Nghiêm

Vũ.

Vì có cung nữ ở bên cạnh giường sưởi che chở cho nên Tịch Nguyệt cũng không lo lắng, lại nhìn khuôn mặt của mình chảy nước miếng hân lên, cọ đến mức mặt của Nghiêm Vũ toàn là nước miếng.

Khuôn mặt nở nụ cười lớn: "Ca ca."

Dáng vẻ nhiệt tình đáng yêu như vậy khiến cho ánh mắt Dĩ Huân phát sáng, không ngừng hâm mộ.

"Kiều Kiều, ta bế người có được không? Ca ca bế người được không?"

Cậu bé vỗ tay về phía Kiều Kiều nhưng tiểu cô nương kiều ngạo này không chịu liếc cậu một cái, không chỉ không chịu liếc cậu mà còn gọi Nghiêm Gia: "Ca ca."

Đây đúng là muốn khiến người ta tức giận mà.

Nhưng Dĩ Huân bị ghét bỏ lại không hề nổi giận, nhìn về phía Nghiêm Vũ: "Để cho ta bế nàng một lát đi."

"Bản thân ta sẽ tự bế muội muội, ta mệt thì còn có Gia Nhi."

Nghiêm Gia vội vàng gật đầu, cậu sẽ không để cho cái tên không biết từ đâu chui ra này ôm Kiều Kiều đâu.

Gương mặt Dĩ Huân nhăn thành một đống, miệng nhỏ hơi chu lên: "Để cho ta ôm một chút đi, ta dùng muội muội của ta đổi với người."

Tịch Nguyệt nghe đến đây lại càng cảm thấy buồn cười, mấy đứa bé này đúng là thú vị.

Nghiêm Vũ nhìn tiểu thế tử Hồng Huân ở bên cạnh, nhú mày: "Hắn là muội muội của người sao? Nhìn không ra! Ta còn tưởng là bé trai chứ."

Nghe đến đây, tất cả người lớn đều bật cười còn hai tiểu thế tử đều cau mày.

Hồng Huân kêu to: "Ta là nam tử, không phải nữ hài, muội muội của ta còn đang ở Dịch Ngõa."

Nghiêm Vũ ôm Kiều Kiều không buông tay: "Ta sẽ không đổi, Kiều Kiều của chúng ta là đáng yêu nhất, nhu thuận nhất!"

Đáng yêu thì đúng là đáng yêu, nhưng mà nhu thuận?

Dĩ Huân thấp giọng giống như lên án nói: "Vừa rồi nàng cắn ta."

Cho nên cũng không nhu thuận nha.

"Vậy nhất định là do người dọa đến nàng rồi!" Nghiêm Gia nhìn chăm chăm tiểu thế tử.

"Muội muội của ta rất giống Hồng Huân, cũng là tiểu tiên tử mà tất cả người Dịch Ngõa đều yêu thích, chúng ta đổi đi, người sẽ không chịu thiệt đâu." Tiểu thế tử Dĩ Huân cũng không để ý người ta ác ý nhìn mình chăm chăm, tiếp tục khuyên nhủ.

Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia yên lặng nhìn thoáng qua khuôn mặt của Hồng Huân lại nhìn thoáng qua Nhị Vương phi, sau đó lại nhìn người đối diện.

Ánh mắt Nghiêm Vũ kiên định, ôm chặt muội muội của mình hơn.

"Sẽ không đổi với người, người nghĩ cũng đừng nghĩ."

Mấy đứa bé thú vị như vậy, Tịch Nguyệt trêu ghẹo Nhị Vương phi.

"Đều nói ba nữ nhân sẽ thành cái chợ, bản cung thấy, ba đứa bé này cũng hợp thành một cái chợ rồi!"

Nhị Vương phi gật đầu đồng ý nhưng mà nàng lại nghĩ sâu hơn, xưa này Dĩ Huân cũng đối xử với muội muội rất tốt nhưng mà hôm nay chỉ vừa mới gặp mặt đã yêu thích tiểu công chúa Nam Thấm này như vậy, có phải là duyên phận hay không.

Nghĩ vậy, khẩu khí lại mang theo chút thăm dò: "Xem ra Dĩ Huân nhà chúng ta thực thích tiểu công chúa Kiều Kiều nha! Vậy cũng đừng thay đổi, chúng ta cưới nàng về làm vợ con được không?"

"Được!" Dĩ Huân cười, ánh mắt cong cong.

Tịch Nguyệt đương nhiên là nghe ra ý thăm dò trong lời nói của Nhị Vương phi, lại nhìn Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia lo lắng nhìn nàng, lắc đầu tự tuyệt: "Vậy thì không được rồi...? Bản cung không nỡ gả Tiểu Kiều Kiều đi xa như vậy nha! Vũ nhi và Gia Nhi cũng không nỡ đúng không?"

"Đúng." Hai người vội vàng gật đầu.

Sợ Tịch Nguyệt đồng ý yêu cầu của Nhị Vương phi, hai người đề phòng nhìn Dĩ Huân. Kiều Kiều mới không cần gả cho cái tên nhóc thô lỗ kia đâu!

Kiều Kiều là công chúa tiểu bảo bối của bọn họ!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Editor: Anh Thơ

Vì Tiểu thế tử Dĩ Huân vô cùng thích Kiều Kiều lại còn đưa ra yêu cầu "quá đáng" như thế cho nên Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia cảm thấy áp lực rất lớn. Bất luận thế nào thì bọn họ cũng phải che trở Kiều Kiều thật kỹ, tuyệt đối không thể để cho tên tiểu thế tử Dĩ Huân kia đem Kiều Kiều đi, bất luận thế nào cũng không thể!

Nhưng bất luận thế nào thì hai cậu bé cũng vẫn phải đến Thượng Thư Phòng, Dĩ Huân nắm chắc cơ hội đó, mỗi ngày đều phải đi gặp Kiều Kiều, cho dù nàng đang ngủ cũng phải chờ nàng tỉnh dậy.

Ngược lại, Tịch Nguyệt không hề ngăn cản chuyện này, dù sao cũng chỉ là trẻ con, chuyện thành thân nhất định là không thể nhưng cũng không cần thiết phải không cho gặp mặt!

Nhị hoàng tử của Địch Ngõa cũng không thể nào nán lại lâu ở Nam Thấm, dù sao rất nhiều nguyên nhân khách quan không cho phép. Mấy ngày sau liền nghe được tin tức đám người Nhị hoàng tử đang thủ thập hành lý, chuẩn bị khởi hành.

"Nương, vì sao chúng ta lại phải đi! Ở thêm vài ngày không được sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dĩ Huân đau khổ nhìn Nhị Vương phi.

Nếu như rời đi thì không thấy được Kiều Kiều rồi.

Mấy ngày nay Kiều Kiều mới có chút quen thuộc với cậu, nếu bọn họ ở lại vài ngày nữa, nói không chừng, nói không chừng Kiều Kiều sẽ đồng ý gọi cậu là ca ca rồi.

Cậu bạn nhỏ này suy nghĩ rất lạc quan.

"Dĩ Huân ngoan. Con thích Kiều Kiều thì sau này chúng ta có thể trở lại thăm cô bé! Nếu như chúng ta còn không khởi hành thì Hoàng gia gia của con sẽ sốt ruột." Nhị Vương phi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai mình, khuyên nhủ.

Dĩ Huân vốn là đứa bé hiếu chuyện, nghe Nhị Vương phi nói vậy thì cắn môi.

"Chúng ta mang Kiều Kiều đi có được không? Con rất thích Kiều Kiều, nàng thật mềm mại, thật đáng yêu. Còn biết cắn người, biết trườn người khác." Dĩ Huân mong chờ nhìn Nhị Vương phi.

Cậu bé là hoàng tôn, không phải sao? Bọn họ len mang Kiều Kiều đi cũng không được sao?

Nhị Vương phi nhìn con trai của mình, lắc đầu cười, tiểu tử này, biết cắn người biết trườn người cũng là ưu tiểu sao?

"Không được. Kiều Kiều là tiểu công chúa của Nhan Thấm, chúng ta không thể mang nàng đi. Con ngoan!"

Nghe thấy không có hy vọng, Dĩ Huân bắt đầu cúi đầu, không biết trong lòng nghĩ gì.

Nhị Vương phi nhìn cậu cuối cùng cũng không quần lấy chuyện này nữa thì thở phào nhẹ nhõm. Đứa bé này sao lại cố chấp như vậy chứ!

Thực ra lúc trước nàng cũng đã nói chuyện này với trượng phu, ngay cả Nhị hoàng tử cũng cho rằng nếu có thể kết thân thì đương nhiên là tốt nhất như vậy thì họ sẽ có trợ giúp rất lớn.

Nhưng mà Cảnh Đế và Thẩm Hoàng hậu người ta căn bản không có ý này.

Sau đó lại suy nghĩ, thực ra cũng không khó lý giải, không biết vì sao mà hoàng tộc Nam Thẩm rất ít công chúa, nếu như thiếu thì đó chính là bảo vật quý giá.

Thẩm Hoàng hậu được sủng ái, tiểu công chúa này đương nhiên là càng được sủng ái hơn, nhìn thái độ của người trong cung là có thể biết.

Khả năng bọn họ cho nàng đi hòa thân căn bản là bằng không!

Bình tính mà xem xét, Nhị vương phi nghĩ nếu như để cho con gái của mình gả đi xa như vậy, cả đời cũng không gặp được mấy lần thì nàng cũng không nỡ.

Ngày khởi hành.

Tịch Nguyệt đương nhiên là không đưa mấy đứa bé theo, không phải là không tiện mà cũng không nhất thiết phải đưa theo.

Nhìn một nhà Nhị Hoàng tử Dịch Ngõa đã sắp xếp chuẩn bị xong xuôi, Tịch Nguyệt đứng sau lưng Cảnh Đế mỉm cười.

Đợi Cảnh Đế và Nhị hoàng tử nói lời tạm biệt xong, Dĩ Huân đứng sau lưng Nhị hoàng tử nhìn Cảnh Đế nói: "Hoàng Thượng. Đợi con trưởng thành tới cưới Kiều Kiều được không?"

Giọng nói rất lớn, không chỉ Cảnh Đế mà mấy vị đại thần sau lưng Cảnh Đế cũng nghe được.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Dáng vẻ của Cảnh Đế cũng không có gì bất ngờ, cười nói: "Chỉ sợ rằng không được. Khi Chiêu Dương công chúa của ta còn nhỏ thì trẫm đã đồng ý với Hoàng Hậu rằng tuyệt đối không để cho Chiêu Dương công chúa lấy chồng xa. Chúng ta đều hy vọng nàng có thể ở lại kinh thành, ở lại bên cạnh chúng ta."

Tuy đối phương chỉ là đứa bé nhưng Cảnh Đế trả lời rất nghiêm túc, thực ra hẳn cũng có suy nghĩ của mình. Lời này không chỉ nói cho một đứa bé nghe mà cũng đồng thời nói cho cả hai vợ chồng Nhị hoàng tử nghe.

Đánh chủ ý lên người Chiêu Dương công chúa? Không có cửa đâu.

"Con dùng muội muội của con đổi cũng không được sao?" Tiểu thế tử Dĩ Huân tội nghiệp hỏi.

Cảnh Đế cười: "Quả là trẻ con."

Nhị hoàng tử thấy con trai của mình như vậy cũng rất xấu hổ, lau mồ hôi cười nói: "Để Hoàng Thượng chê cười rồi. Đứa bé này tính tình chân chất, đúng là mấy ngày hôm nay đã đặt tình cảm của mình vào."

Cảnh Đế cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, dường như vẫn chưa coi chuyện này là một chuyện quan trọng: "Trẻ con thôi mà! Đều là như vậy. Vũ Nhi của ta cũng thường nói tương lai muốn thành thân với muội muội, lời của trẻ con sao có thể xem là thật. Nếu như thực sự để cho thằng bé thành thân với muội muội thì hoàng tộc Nam Thấm ta đúng là làm trò cười cho người khác rồi. Thực ra trẻ con nào hiểu cười có nghĩa là gì."

"Đúng vậy." Nhị hoàng tử cũng cười.

"Con hiểu mà, Nghiêm Vũ không thể cưới Kiều Kiều vì hẳn là ca ca, nhưng con không phải ca ca của Kiều Kiều, con có thể cưới Kiều Kiều." Dĩ

Huân căn môi đi tới bên cạnh Cảnh Đế, bàn tay nhỏ nắm chặt, nói.

Cảnh Đế cười sờ đầu của cậu, thằng bé này đúng là một tiểu tử ngang ngược.

"Nhưng mà vừa rồi trăm cũng đã nói rồi, không muốn gả nàng đi xa. Phò mã tương lai của Kiều Kiều phải ở rể Nghiêm gia ta."

Cảnh Đế vừa nói ra, đừng nói là Nhị hoàng tử, ngay cả các vị đại thần ở phía sau cũng kinh ngạc không thôi.

Thực ra Chiêu Dương công chúa được sủng ái như vậy, bọn họ cũng đã từng nghĩ nếu như trong nhà có đứa bé nào phù hợp thì tương lai cũng có thể cưới được công chúa.

Nhưng mà hôm nay nghe Hoàng Thượng nói thẳng như vậy, lúc trước cũng biết Hoàng Thượng sủng ái Chiêu Dương công chúa nhưng lại không ngờ lại sủng ái đến mức độ này.

Nếu như là ở rể thì những nhà cao cửa rộng làm sao dám cưới công chúa?

"Ở rể là gì?" Dĩ Huân nghiêng đầu hỏi.

Lại suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn phụ mẫu của mình: "Là giống như An Vũ cô cô sao?"

Nhị vương phi gật đầu.

Cậu nhóc này dường như bắt đầu rối rắm. Đối với đứa bé này, Cảnh Đế có vài phần kiên nhẫn, cũng không thấy bất mãn.

Nhưng mà cậu nhóc này cũng không nghĩ quá lâu, ngẩng đầu lớn tiếng tuyên bố: "Con đồng ý. Con có thể ở rể, để cho con cưới Kiều Kiều được không?"

Thậm chí ngay cả Nhị Hoàng tử cũng không ngờ con trai mình lại nói như vậy.

Cảnh Đế nhìn khuôn mặt kiên nghị nhỏ nhắn của cậu, trầm ngâm một chút: "Bây giờ con còn nhỏ, hiểu cái gì chứ!"

"Con hiểu mà!"

Nhìn mọi người một cái, Cảnh Đế thấp giọng nói: "Bây giờ con còn nhỏ, không hiểu thế nào là ở rể. Nếu như con trưởng thành rồi mà vẫn đồng ý ở rể thì tới Nam Thấm đi. Nếu như con có thể có được trái tim của con gái bảo bối của trẫm thì trẫm sẽ không ngăn cản."

Dĩ Huân mạnh mẽ gật đầu: "Con đồng ý, con nhất định sẽ đồng ý. Nàng sẽ thích con, con là giỏi nhất."

Tất cả mọi người nghe thấy lời này thì đều bật cười, đúng là trẻ con.

"Hoàng Thượng, người để cho con gặp Kiều Kiều một lần được không?"

Hôm nay Kiều Kiều cũng không được bế ra ngoài.

Cậu nhóc nghĩ một chút, quỳ xuống cầu xin: "Để cho con gặp Kiều Kiều đi, con trở về Địch Ngỗa sẽ rất lâu không được gặp nàng. Cầu xin người."

Bình thường thì Cảnh Đế sẽ không đồng ý nhưng mà nhìn đứa bé này, Cảnh Đế lại cảm thấy đồng ý cũng không có chuyện gì.

Dù sao đây cũng là người theo đuổi đầu tiên của con gái hãn.

Gật gật đầu.

Cậu nhóc nhảy lên hoan hô một tiếng.

Không lâu sau chỉ thấy Kiều Kiều được bế ra ngoài, không có Tiểu Ngũ Nhi và Tiểu Tứ Nhi.

Kiều Kiều được bế ra ngoài cảm thấy rất vui vẻ, dọc đường đều cười khanh khách.

Thấy Cảnh Đế và Tịch Nguyệt, nàng vươn tay về phía Cảnh Đế: "Phụ hoàng...."

Mỗi lúc như thế này Tịch Nguyệt đều cảm thấy ghen tị, nha đầu kia.

Cảnh Đế cũng không quản nhiều, ở trước mặt triều thần và đám người Địch Ngõa, đưa tay đón lấy con gái của mình.

"Kiều Kiều ngoan."

"Con có thể bế Kiều Kiều một chút được không, chỉ một chút, một chút mà thôi, con sẽ không làm rớt nàng." Dĩ Huân nóng vội nói. Cậu bé sắp phải đi, cậu bé muốn nói lời từ biệt với Kiều Kiều.

Cảnh Đế nhìn con gái nhỏ mềm mại của mình: "Kiều Kiều để cho ca ca ôm con một chút được không?"

Kiều Kiều quay đầu dán vào bả vai Cảnh Đế.

Tiểu Dĩ Huân cắn môi: "Kiều Kiều, ta ôm muội một chút được không? Ta sắp phải đi rồi, về sau muội sẽ không nhìn thấy ta nữa rồi. Kiều Kiều...."

Trong lời nói hàm chứa ủy khuất, thân là tiểu hoàng tôn được sủng ái nhất Địch Ngõa, cậu bé chưa bao giờ bị xem nhẹ như vậy.

"Kiều Kiều...."

Tịch Nguyệt thấy đáng vẻ cậu bé như vậy thì mở miệng: "Kiều Kiều để cho ca ca bế một chút đi."

Tuy Kiều Kiều rất thân cận với Cảnh Đế nhưng lại nghe lời Tịch Nguyệt nhất.

Cô bé do dự một chút nhưng vẫn quay đầu lại, chu môi nhìn Dĩ Huân.

Cảnh Đế cúi người xuống, Dĩ Huân vội vàng đi qua bế Kiều Kiều: "Kiều Kiều thật đáng yêu!"

Lại nghĩ đến cô nhóc này hôn nhẹ Nghiêm Vũ thì trông mong nhìn nàng: "Ca ca sắp phải đi rồi, Kiều Kiều hôn nhẹ ca ca một cái được không?"

Cảnh Đế nhú mày, nhóc con này đúng là được voi đòi tiên!

Hai năm qua tiếp xúc với mấy đứa bé nhiều nên tình tình hẳn cũng tốt hơn. Nếu như là trước kia thì hẳn sẽ không thân cận với mấy đứa bé, loại đề nghị như của tiểu thế tử này lại càng không được đồng ý.

"Kiều Kiều, hôn nhẹ ta một cái giống như muội hôn Nghiêm Vũ ca ca được không?"

Kiều Kiều nhìn cậu bé, nhú mày, miệng nhỏ chu lên, bàn tay nhỏ lúc buông lỏng lúc nắm chặt. Cuối cùng giống như ước nguyện của tiểu thế tử, hôn nhẹ một tiếng vang dội lên mặt của Dĩ Huân. Sau đó lập tức vươn tay về phía phụ hoàng của mình hô hai tiếng: "Ôm ôm."

Cảnh Đế đón lấy cô bé liền nghe thấy Tiểu Dĩ Huân lớn tiếng nói: "Kiều Kiều cũng thích con. Trưởng thành con sẽ tới cưới Kiều Kiều."

Bất luận bọn nhỏ nói cái gì thì cũng chỉ là vui đùa mà thôi, Cảnh Đế không có hứa hẹn cũng không có cái gì là có giữ lời hay không, chuyện này tất cả mọi người đều biết. Nếu như Nhị hoàng tử của Dịch Ngõa không lên ngôi Hoàng đế thì Dĩ Huân lại càng đừng nghĩ đến chuyện cưới Kiều Kiều.

Con trai của một vương gia của tiểu quốc dị tộc còn không bằng con trai của một đại thần nước mình, chuyện này không liên quan gì đến thân phận mà chỉ là tình hình thực tế mà thôi.

Rốt cuộc một nhà Nhị hoàng tử Địch Ngõa cũng rời đi, Cảnh Đế nghĩ đến hiệp nghị mà hai người đã thương lượng, mỉm cười.

Nhị hoàng tử này là một người rất hiểu chuyện, cũng là một người thông minh, Cảnh Đế không ngại làm láng giềng với một người thông minh như vậy.

Mấy năm nay, kinh nghiệm triều đình cho hẳn hiểu rằng đấu cùng với kẻ ngu xuẩn cũng là một cách tự hạ thấp bản thân bình.

Biên cảnh của hai nước cạnh nhau, đấu cùng với Nhị hoàng tử không bằng hai người liên thủ, cùng giúp đỡ nhau.

Tuy sức mạnh của Địch Ngõa kém xa Nam Thấm nhưng thiên hạ này cũng không phải chỉ có hai nước. Người khác không thể tưởng tượng được lực chấn nhiếp khi hai nước liên thủ.

Bọn họ không cần làm gì, chỉ cần chung sống hòa bình là đã có thể khiến cho các quốc gia khác không dám vọng động, lại càng có thể bảo vệ dân chúng an ổn.

Lão hoàng đế của Địch Ngõa biết điều này, hai bên đều hiểu ngầm như vậy, đối với vị vua mới sắp được chọn, Cảnh Đế cũng hy vọng là như vậy.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Hoàng tử Dịch Ngõa đi rồi, người Nam Thấm hình như càng thêm trực quan chân chính gặp được người Dịch Ngõa.

Nghĩ đến nữ tử Dịch Ngõa lại cảm thấy, quả nhiên công chúa đã qua đời ấy là đáng vẻ kia. Dịch Ngõa tôn sùng nữ tử đẹp cường tráng, hoàn toàn khác biệt với Nam Thấm. Cho rằng công chúa này tất nhiên là ở Dịch Ngõa không ai thềm lấy nên mới đến Nam Thấm.

Khi Nam Thấm bọn họ coi như là Mỹ Nhân Nhi, nhưng ở Dịch Ngõa nhất định cũng không phải vậy.

Tịch Nguyệt nghe những tin đồn này, chỉ đơn giản cười một tiếng cũng không phát biểu nhiều ý kiến.

"Khởi bẩm chủ tử, Thấm phủ truyền đến tin tức, đại thiếu phu nhân có tin vui." Cẩm Tâm vội vã vào cửa, truyền tin tức mình lấy được cho chủ tử. Đây là tin tức mà mới vừa rồi bên Nội Vụ phủ thông qua đường dây chính thức lần lượt đưa tới.

Tịch Nguyệt vừa nghe, lúc này thì trợn to hai mắt.

"Thật là chẩn đoán chính xác rồi hả?"

"Chính phải đấy!"

Nếu như thế, đúng là một việc vui lớn.

"Tẩu tẩu vào cửa cũng có hơn hai năm, vẫn chưa có bầu. Lúc nhàn hạ, Bốn cung cũng nghĩ tới, lo lắng có chút vấn đề, cũng không phải là nghi ngờ tẩu tẩu, chẳng qua ta cũng không phải là sớm có thai lắm giống như vậy, thế nhưng trong cung luôn khác biệt với bên ngoài. Tẩu tẩu tuổi không nhỏ, Bốn cung cũng là lo lắng, nàng ấy không chịu nổi rất nhiều áp lực kia. Hôm nay lại tốt hơn, cuối cùng có tin vui."

Quả thật, hơn hai năm không mang thai, nói đến cũng không dễ nghe, lúc trước tổ mẫu vào cung lúc lễ mừng năm mới, chính là cũng mơ hồ lộ ra một loại ý nghĩ muốn để ca ca cưới vợ bé. Khi đó Tịch Nguyệt bèn ngăn lại.

Chuyện sanh con này cũng không phải là sức lực một người. Hơn nữa thông qua rất nhiều kinh nghiệm, Tịch Nguyệt biết rõ gia hòa vạn sự hưng. Trong đại trạch viện, quá nhiều nữ nhân cũng không phải chuyện gì tốt, kinh Thành còn thiếu ví dụ như vậy sao.

Nếu vì vậy ăm ỉ đến nhà không có ngày lành, đó chính là không tốt.

Không chỉ có như vậy, chỉ nói tình nghĩa của ca ca và tẩu tẩu, nghe từng việc một kia cũng là cực kỳ hòa thuận.

Nếu thật sự là thu tiểu thiếp vào, ảnh hưởng tình cảm của hai người cũng hoặc là tiểu thiếp kia thật sự có thai, ý sủng mà kiêu, thật đúng là thứ chọc phiền não.

Đã tìm người xem qua, thân thể hai người đều khỏe mạnh thì đứa bé chắc chắn sẽ có thôi.

Hôm nay như vậy, thật là đại hỉ (việc mừng).

"Cẩm Tâm, lên trên phòng kho xem một chút, có rất nhiều đồ thích hợp phụ nữ có thai, chuẩn bị xuống nhiều chút. Ngày mai ban thường đến Thẩm phủ." Tịch Nguyệt giao phó.

Cầm Tâm hỏi: "Chủ tử, không cần linh hoàng thượng một chút sao?"

Tịch Nguyệt cười: "Bốn cung tự có chủ ý, hơn nữa chuyện nhỏ như vậy, hoàng thượng sẽ không chú ý."

"Dạ, nô tỳ hiểu rồi."

Đợi Cầm Tâm ra cửa, Tịch Nguyệt cười híp mắt nghĩ tới chuyện lý thú khi còn bé của mấy huynh muội, thì lại cảm thấy càng ngày càng vui vẻ.

Có lẽ trong mắt rất nhiều người, Thẩm Thư Bình không có tâm cơ gì, là một măng phu. Nhưng ở trong mắt Tịch Nguyệt, hẳn chính là ca ca tốt nhất. Trong ngày thường cho dù bị khiển trách cũng nhất định phải che chở mình và muội muội Nhất Nhất.

Nói đến Nhất Nhất, Tịch Nguyệt lại nhướng lông mày lên.

Năm nay Nhất Nhất đã mười hai tuổi, sang năm tuyển tú ngược lại vừa vặn có thể còn kịp.

Nghĩ tới đây lại có mấy phần phiền muộn, dù như thế nào, nàng cũng không hy vọng muội muội của mình vào cung.

Nàng một lòng bảo vệ muội muội nhưng hai nàng cùng chung một chồng, nào có dễ dàng như vậy.

Một đời trước, Nhất Nhất sơ tuyển cũng chưa từng có, thế nhưng một đời này có phải còn có thể giống nhau hay không. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Tịch Nguyệt không dám ngông cuồng suy đoán.

Nàng không hy vọng Nhất Nhất vào cung, hoặc là nói muội ấy trở thành Trần Vũ Lan kế tiếp.

Lúc sống lại, nàng có thể vì người thân Thẩm gia mà bỏ ra tất cả, nhưng hôm nay khác biệt, nàng còn có ba đứa con. Nàng bận tâm quá nhiều.

Nếu không muốn tất cả những thứ này xảy ra, vậy thì nhất định phải tìm Cảnh đế, Tịch Nguyệt không dám khẳng định Cảnh đế có thể đồng ý hay không. Nhớ lúc đầu, Cảnh đế đồng ý chuyện Uyển Như, nhưng hôm nay nàng đã là hoàng hậu, hoàng thượng có thể muốn tìm một người ngăn cản nàng hay không?

Nghĩ tới nghĩ lui, càng là bắt đầu không vui.

Lại cảm thấy mình quả thật là mua dây buộc mình, tự tìm phiền não.

Nhưng nếu nghĩ tới một điểm này, Tịch Nguyệt cũng không phải là một người có thể coi thường tai họa ngầm tiềm tàng.

Suy nghĩ một chút, gọi Cẩm Tâm, hỏi chỗ Cảnh đế đi, sửa sang một phen tính đi gặp Cảnh đế.

Đúng lúc nhìn gương khéo léo trang điểm, thì nghe một tiếng "Hoàng thượng giá lâm ——"

Cảnh đế nhìn nàng trang điểm, d!^Nd+n(#Q%*d@n nhưn mà cười: "Nguyệt Nhi thật là muốn đi gặp trẫm?"

Tịch Nguyệt tự nhiên lên tiếng: "Chính phải! Thần thiệp và hoàng thượng đúng là tâm ý tương thông."

Nha đầu này hễ có việc muốn cầu xin với hần, tất nhiên là muốn xảo ngôn (lời giả dối) một phen, hôm nay nhìn nàng như vậy, có lẽ nếu hần không đến, nàng cũng nhất định sẽ ăn mặc mỹ lệ cực kỳ, xách theo hộp đựng thức ăn tự mình làm tới "Thăm" hần nhỉ?

Nghĩ đến chỗ này, Cảnh đế lại là cảm thấy, mình thua thiệt rồi.

Nếu như muộn một lát, tình huống tất nhiên khác biệt.

"Nguyệt Nhi sợ là lại có chuyện muốn nhờ vả trẫm chứ gì?"

Lại vừa nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm nay, Cảnh đế cười, chắc là chuyện tẩu tẩu nàng mang thai?

Tịch Nguyệt kéo hăn gạt đầu: "Hoàng thượng thật thông minh, đã đoán được ngay rồi."

Lời khen tặng này nói cực kỳ có thứ tự.

Cảnh đế cười.

"Nàng đó. Vậy nàng lại nói một chút, xem một chút trăm có thể vì nàng chỉ bảo nhiều hơn hay không."

"Hoàng thượng dĩ nhiên là có thể, ngài là nhất quốc chi quân, là con trời, mặc kệ chuyện gì chỉ cần ngài ra tay cũng sẽ bắt vào tay."

Nghe nàng càng nói càng kỳ cục, Cảnh đế cười chỉ đầu của nàng: "Tốt lắm được rồi, nha đầu nàng đó dụ dỗ nâng người lên, ngược lại thật sự là làm cho người ta cảm giác mình giống như thần tiên không gì làm không được."

Tịch Nguyệt cười.

"Hoàng thượng, sang năm lại là tuyển tú ba năm một lần rồi đấy!"

Mếu máo nhìn hăn.

Cảnh đế ngẩn ra, cười, trả lời: "Đúng là như thế."

Nàng có thể ghen, thật sự là chuyện tốt.

Tịch Nguyệt dâng trà cho hăn: "Hoàng thượng, muội muội thần thiếp, Thẩm Nhất Nhất, sang năm vừa vặn mười ba tuổi."

Dứt lời nhìn Cảnh đế, cũng không nói nhiều. Gương mặt khấn cầu.

Nếu nàng nói, ngược lại Cảnh đế còn có thể trêu ghẹo mấy câu nhưng nàng lại không nói, không chỉ không nói còn là vẻ mặt như vậy. Cảnh đế nhìn nàng, lại cảm thấy có mấy phần đáng thương, lại nghĩ trước kia nàng làm vì Thẩm gia, mặc dù nàng chưa bao giờ cầu chức quan hoặc là cái khác cho Thẩm gia, nhưng hẳn biết, Tịch Nguyệt chú trọng tình thân nhất.

"Vậy Nguyệt Nhi nghĩ như thế nào?"

Nói lời này đồng thời cũng mang ý nghĩa đặt quyền chủ động ở trong tay Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt cũng lanh lợi, làm sao không hiểu, thuận thế tiến sát trong ngực của hắn, chu miệng: "Dĩ nhiên là Nguyệt Nhi không hy vọng Nhất Nhất vào cung. Ngài cũng biết, nàng là thân muội muội của thiếp. Thiếp không muốn tỷ muội hầu hạ chung một chồng. Thần thiếp không làm được. Nghĩ đến Vũ Lan trước đó, thần thiếp chính là cảm thấy cực sợ, đó là thân muội muội thiếp bảo vệ từ nhỏ, thiếp không muốn sau này chúng ta cũng đi lên con đường với Vũ Lan lúc trước kia. Thần thiếp chỉ hy vọng, nàng có thể tìm một người trong sạch, dù không đại phú đại quý nhưng vợ chồng sự hòa thuận, cuộc sống thuận lợi."

Cảnh đế nghe thấy thấp thỏm trong tiếng nói của nàng, không nỡ để nàng có một tí lo lắng, vuốt lưng của nàng: "Nguyệt Nhi chớ khổ sở, nàng không muốn thì trăm sẽ không làm như thế. Không chỉ không có Thẩm Nhất Nhất cũng không có người khác, có được hay không?"

Tịch Nguyệt mắt to phủ đầy hơi nước nhìn hắn.

Hồi lâu mới hiểu được ý trong lời nói của hắn, cúi đầu, giọng nói có chút cô đơn: "Sao lại có thể như thế nhỉ?"

"Đây có gì không thể. Vốn quy củ này cũng có chút không thích hợp. Nữ tử mười ba tuổi, phần lớn cũng chỉ là đứa bé, làm sao vào cung hầu hạ người, dù là vào cung cũng bởi vì tính tình trẻ con không chịu nổi một chút

uất ức, tâm tính cũng cao, như vậy thật ra thì cực kỳ dễ dàng làm việc sai. Trầm từng nghĩ, sau đó định nâng tuổi tuyển tú này lên mười lăm, nàng cảm thấy tốt không?"

Tịch Nguyệt không biết đây là Cảnh đế thử dò xét hay là hỏi thăm thật, nàng nhìn tỉ mỉ Cảnh đế không thấy một tí giả vờ, suy nghĩ một chút, trả lời: "Thật ra thì như vậy rất tốt, có điều đại thần trong triều này phải nghĩ ra sao?"

Cảnh đế cười lạnh: "Nghĩ như thế nào? Ý nghĩ của bọn họ quan trọng sao? Là trầm tuyển phi tử, không phải bọn họ. Nếu người phía trước không để cho bọn họ cảm động lây, vậy trầm không ngại để cho bọn họ cũng cảm nhận một chút mùi vị rớt xuống ngàn trượng."

Lời này quả thật khí phách.

Tịch Nguyệt cười vui vẻ: "Vậy thì tình cảm tốt!"

Tuy chỉ là nâng số tuổi cao một chút, nhưng Tịch Nguyệt vẫn cảm thấy rất vui mừng. Cảm giác giống như Cảnh đế băng lòng vì nàng làm gì đó.

Cảnh đế nhìn nàng vui mừng, nói tiếp: "Hơn nữa, trầm tính cũng nâng cao niên hạn này đến năm năm một lần, thời gian tuyển mười lăm đến mười tám tuổi, năm năm một lần, lỡ dịp tự động gả cưới."

Nếu như vậy, đó mới thật là khiến người ta xôn xao.

Tịch Nguyệt không biết Cảnh đế rốt cuộc là ý gì, có lẽ thật sự là hồi tâm rồi ư?

Nếu không sao lại như vậy.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Tịch Nguyệt tươi cười chân thành, lúm đồng tiền nhỏ này như ẩn như hiện làm cho người ta cực kỳ vui mừng.

"Hoàng thượng đôi đũa thiệp thật tốt!" Tịch Nguyệt chạm khẽ ở trên mặt hân.

Thật ra thì mặc kệ chuyện này có phải vì nàng hay không, nàng đều phải cảm ơn hoàng thượng.

Cảnh đế quả nhiên vui mừng.

Lại nói: "Về phần muội muội nàng, Nhất Nhất, không muốn vào cung thì không vào cung. Lúc này thanh niên tài俊 ngoài kia cũng không ít, không cần thiết đều phải chen vào trong cung. Hơn nữa ở bên ngoài cố gắng dưỡng hai năm, mười ba tuổi lập gia đình quả thật có chút sớm. Đây vẫn còn là con nít đấy!"

Cảnh đế này quả thật tiêu chuẩn hai tầng mà, nhớ năm đó mình vào cung, còn không phải là đứa bé mười ba tuổi, hân lại cũng xuống miệng như thế.

Chà chà!

"Vậy hoàng thượng thật là biết được thanh niên tài俊 gì đó?" Tịch Nguyệt cố ý kéo đề tài tới trên mặt này, nàng chính là hi vọng, Cảnh đế đều đồng ý tất cả, như vậy mới là yên ổn thật.

Nói như vậy, Cảnh đế quả nhiên là nghĩ ra.

Chỉ là không nhiều lập tức ngừng đầu nhìn Tịch Nguyệt: "Nàng cảm thấy Chu Nam như thế nào?"

"Người nào?" Tịch Nguyệt kinh ngạc.

"Chu Nam. Cấp trên trực thuộc của ca ca nàng Thẩm Thư Bình, thống lĩnh cấm vệ quân, Chu Nam. Người lúc trước hộ tống chúng ta đi tế trời." Cảnh đế cho là nàng quên rồi, nhắc nhở.

Tịch Nguyệt thiếu chút nữa không lấy lên một hơi.

Nhìn Cảnh đế, hỏi: "Hắn, bao nhiêu tuổi?"

Nhìn cũng không nhỏ hơn mấy tuổi so với Cảnh đế chứ?

Đây cũng trâu già gặm cỏ non quá, tuyệt đối không thể nào!

Cảnh đế nhìn Tịch Nguyệt hỏi như thế, chính là hiểu ý nghĩ của nàng: "Muội muội nàng mười hai? Nói như vậy, Chu Nam lớn hơn nàng ấy mười lăm tuổi. Ngược lại cũng không phải rất nhiều."

"Mười lăm còn không nhiều?" Tịch Nguyệt trừng lớn mắt. Đầu lắc nguầy nguậy.

"Kính xin Hoàng thượng suy nghĩ tỉ mỉ, người kia già như vậy, thế nào cũng không xứng đôi với tiểu muội. Hơn nữa chưa từng nghe nói hắn lấy vợ, tuổi lớn như vậy còn độc thân, có phải là trên thân thể có tật xấu gì hay không đây? Đúng vậy, nói không chừng là không được gì đó. Chúng ta thật là phải suy nghĩ thật kỹ."

Cảnh đế nghe lời này của nàng, không nhịn được, hì hì một tiếng bật cười: "Không phải, lại là đoán mò. Trẫm bảo đảm nhân phẩm của hắn. Nhưng mà nếu nàng không muốn, vậy chúng ta suy nghĩ lại kỹ càng."

Tịch Nguyệt gật đầu như giả vờ.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Cũng chỉ là thời gian mấy ngày, Tịch Nguyệt bèn tuyên nữ quyến Thẩm gia vào cung nói chuyện.

Đương nhiên, trước đó nàng cũng thương lượng qua với Cảnh đế, Tịch Nguyệt chính là làm thỏa đáng điểm này nhất.

Dù lúc nào, dù được cưng chiều như thế nào, hoặc là thân ở vị trí cao như thế nào, mọi chuyện nàng đều để Cảnh đế ở trong lòng. Nếu không phải là Cảnh đế bằng lòng tất cả, tuyệt đối sẽ không làm bừa bất cứ chuyện gì.

Về phần mấy ngày trước, Cảnh đế nhắc tới một vài tư tưởng mới về tuyển tú nữ, cũng đang trong thương thảo, còn chừng một năm hình như Cảnh đế cũng không phải là qua loa với nàng.

Tịch Nguyệt cũng nghĩ là Cảnh đế không có lý do qua loa nàng như vậy, hẳn là Chúa Tế quốc gia này, đâu cần lừa nàng.

Nghĩ đến nếu hẳn bố trí như thế, vậy chính là sự thật rồi.

Tâm tình Tịch Nguyệt tốt, sáng sớm sắp xếp mọi người chuẩn bị một chút đồ ăn mọi người trong nhà thích ăn. Tuy không làm việc này nhưng không làm chút gì, Tịch Nguyệt luôn cảm thấy thiếu gì đó.

"Chủ tử tốt của ta, ngài tạm nghỉ ngơi. Chớ gấp. Một lát lão phu nhân, tiểu thư Nhất Nhất họ sẽ đến." Cẩm Tâm cười lôi kéo chủ tử nhà mình ngồi xuống.

Nghe nàng nói như vậy, Tịch Nguyệt làm như nghĩ tới điều gì: "Đúng rồi, Cẩm Tâm nói cho Xảo Ninh, chuẩn bị chút điểm tâm nàng làm lúc lễ mừng năm mới, Nhất Nhất cực kỳ thích loại điểm tâm đó."

Ăn rất nhiều, còn mang tất cả dư lại đi đấy!

"Được được được! Chủ tử tốt nhanh ngồi xuống."

Đợi Tịch Nguyệt thu dọn tất cả thỏa đáng thì nghe Cẩm Tâm thông truyền, mọi người Thăm gia đã đến đông đủ.

Đồng loạt quỳ xuống thỉnh an, Tịch Nguyệt vội vàng gọi dậy.

Hôm nay tuy Tịch Nguyệt là hoàng hậu cao quý, nhưng cũng không phải là chuyện gì đều có thể làm không chút kiêng kỵ, nàng cũng không thể thường tuyên mọi người Thăm gia vào cung.

Một năm cũng chỉ có năm mới mới có thể gặp gỡ, Tịch Nguyệt cũng đặc biệt mừng rỡ.

Cẩn thận quan sát tấu tấu Mẫn thị một phen, Tịch Nguyệt cười hỏi: "Nhìn vẻ mặt tấu tấu rất tốt."

Mẫn thị vội vàng lên tiếng: "Tự biết mang thai, ta chính là không ngừng bồi bổ, trước đó vài ngày hoàng hậu nương nương ban thưởng thuốc bổ, tổ mẫu và mẫu thân một chút cũng không cần, đều đưa cho ta trọn vẹn."

Dứt lời lại là dáng dấp ngại ngùng.

Tịch Nguyệt cười, dĩ nhiên lần này vào cung trừ Thăm lão phu nhân, Mẫn thị, Thăm Nhất Nhất, Lâm thị cũng cùng đến đây.

"Tổ mẫu và mẫu thân dĩ nhiên là thương tấu tấu."

Thẩm lão phu nhân nhìn Đại Tôn Nữ của mình. Bản thân làm sao cũng không nghĩ ra, năm đó chỉ muốn ở trong cung yên ổn là được nhưng lại có thể một bước lên mây. Nha đầu Tịch Nguyệt không chỉ leo lên hậu vị, liên đới, Thẩm gia cũng lần nữa đi tới tình trạng hôm nay.

Việc này ở trước kia, bà là nghĩ cũng không dám nghĩ, bà đã thấy rõ những đứa bé Thẩm gia này, bé trai cũng không có năng lực gì lớn, làm người lại chân chất, muốn đi tới vị trí cao như vậy còn nói gì tới Như Ý.

Hôm nay tuy không nói là hiển hách cỡ nào, nhưng Thẩm gia luôn là một nhà không giống bình thường.

"Sao mấy Tiểu Chủ Tử không có ở đây?" Thẩm lão phu nhân nghĩ đến mấy đứa nhóc, hỏi.

Dáng vẻ ba đứa con nít vui mừng làm cho người ta nhìn chính là không yêu không được.

"Hồi tổ mẫu, ba đứa nhỏ đều còn đang ngủ, cũng chưa có dậy. Một lát đợi bọn nhỏ tỉnh, Nguyệt Nhi sai người ôm bọn nhỏ tới."

"Muội cũng nhớ nhung mấy đứa nhỏ rồi." Thẩm Nhất Nhất nắm khăn, quy củ ngồi ở chỗ đó, chỉ là tính tình hoạt bát vẫn lộ rõ.

Thẩm lão phu nhân nghe lời này của nàng, liếc xéo nàng một cái: "Con đã là một đại cô nương, tính tình này vẫn là không chừng chặc như thế."

Thẩm Nhất Nhất vẫn là khuôn mặt tươi cười vui vẻ.

Có điều nói thật ra khiến người cảm thấy không phải chuyện như vậy.

"Tỷ tỷ cũng là không thận trọng như vậy mà. Nếu đều là mỹ nhân rập theo một khuôn khổ, còn có đặc sắc gì có thể nói." Thẩm Nhất Nhất nghiêng đầu.

Tịch Nguyệt nghe nàng nói như vậy, cũng nở nụ cười, nhưng lại nghĩ tới sang năm chính là tuyển tú.

Cũng không kiêng dè Thẩm Nhất Nhất, nhìn lão phu nhân: "Tổ mẫu, sang năm chính là tuyển tú đấy!"

Thẩm lão phu nhân vừa nghe, tự nhiên nhìn về phía Thẩm Nhất Nhất.

Hai khuê nữ đồng thời vào cung, không ít nhà đều cảm thấy là chuyện tốt, có thể giúp gia cố sủng, nhưng Thẩm lão phu nhân cũng có lo lắng của mình. Vài năm nay, trong cung này chính là thị phi cũng không phải là không ngừng. Có lẽ cùng hầu hạ một người đàn ông, đâu có dễ dàng như vậy.

Bao nhiêu tỷ muội cuối cùng trở mặt thành thù, Thẩm lão phu nhân thở dài một tiếng.

Có lẽ lo lắng này của Thẩm lão phu nhân đã biểu hiện ra ở trong nhà, Lâm thị và Mẫn thị cũng không nhiều nói. Trên mặt cũng không vui sướng, càng sẽ không nói thêm gì nhiều.

"Không phải là vậy sao, sang năm chính là tuyển tú rồi, cũng không biết là tình huống như thế nào, nghe nói tuyển tú này có một số việc có thể sẽ xảy ra biến hóa. Trước đó có người khác tới nhà chúng ta báo phỏng, còn giả vờ lơ đãng hỏi tới chuyện này. Chúng ta lại đâu có biết được. Đúng lúc lần này vào cung, ngược lại muốn nghe một chút ý Nguyệt Nhi."

Chuyện Cảnh đế muốn điều chỉnh tuyển tú đã lan ra ngoài, có điều tình huống cụ thể ngược lại còn chưa nghiên cứu thỏa đáng, nhưng tuy kết quả còn chưa ra, mọi người đều hết sức gấp gáp, muốn biết cuối cùng là kết quả gì.

Dù sao, việc này quan hệ đến rất nhiều nhà, rất nhiều cô nương.

Mắt thấy còn có một năm, lại bắt đầu không yên lòng, chuyện này có thay đổi gì, vậy thì không ít nhà chính là tất cả tính toán đều uống phí.

Tịch Nguyệt cười: "Biến hóa này không tới cuối cùng, ai cũng khó mà nói rốt cuộc là bộ dáng gì. Có điều nghe ý hoàng thượng, có lẽ muốn điều chỉnh số tuổi đến mười lăm tuổi, thời gian cũng đổi thành năm năm."

Mấy người vừa nghe, đều là giật mình.

Hoàng thượng sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, lúc tin tức điều chỉnh này vừa truyền ra thì bên ngoài đã có người âm thầm đồn đãi, tất nhiên là hoàng hậu làm gì đó.

Trước kia không có chuyện như vậy, hôm nay có hoàng hậu, quy củ này liền thay đổi, không phải là hoàng hậu giở trò ở sau lưng sao!

Nhưng tuy là như vậy, ngược lại cũng không có ai dám trực tiếp nói gì với Cảnh đế, giống như với Cảnh đế nói trước đó vậy, quá trình mấy thế gia sa sút lúc trước, mọi người cũng không phải là không thấy.

Nếu như thật sự điều chỉnh như thế, vậy Thẩm Nhất Nhất đúng là không có cơ hội nào vào cung rồi.

Thẩm lão phu nhân thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tịch Nguyệt: "Cũng không biết chính xác hay không, sang năm Nhất Nhất chính là tuổi chờ tuyển rồi."

Tịch Nguyệt nhìn muội muội của mình, suy nghĩ một chút, hỏi: "Nhất Nhất, muội nghĩ như thế nào?"

Thẩm Nhất Nhất nắm khăn, ánh mắt trong suốt: "Muội thích tự do tự tại, muội không muốn vào cung. Vào cung, cực kỳ không thú vị."

Tịch Nguyệt nhìn nàng như thế, cười sung sướng, quả nhiên là muội muội của nàng.

"Lúc trước ta đã khơi thông chuyện này với hoàng thượng rồi, hần đã đồng ý ta. Dù dưới tình huống gì, cũng sẽ không chọn Nhất Nhất vào cung. Nhất Nhất, đừng cảm thấy tỷ tỷ là không nỡ lòng cùng hưởng vinh hoa phú quý với muội. Nhiều năm như vậy, tuy rằng số lần muội vào cung không nhiều, nhưng muội đã có thể nhìn ra, trong cung này, vạn không phải là nghĩ đến đơn giản như vậy. Ta không nỡ để cho muội muội ta vào cung, lại đi qua một lần con đường ta từng đi."

Bản thân có năm thêm phần sống lại nhưng Nhất Nhất không có gì cả, nếu như nàng ấy lại thích cuộc sống tự do bay lượn, vậy nàng lại có lý do gì không cố gắng bảo vệ muội muội chứ?

Thẩm lão phu nhân nghe Thẩm Tịch Nguyệt nói như vậy, dieendafnleequysddoon cũng không giật mình, nghĩ đến tính tình Nguyệt Nhi chính là như thế, cũng không dây dưa dài dòng, không để cho những cô nương khác của Thẩm gia vào cung, dù đối với người nào cũng là tốt nhất!

Mà kể mẫu Tịch Nguyệt, Lâm thị và tẩu tẩu Mẫn thị đều giật mình với lực ảnh hưởng của Thẩm Tịch Nguyệt đối với hoàng thượng.

Đã nhiều năm như vậy, nàng không chỉ không thất sủng theo tuổi gia tăng, ngược lại là càng ngày càng khiến hoàng thượng trở nên yêu thích, nhưng chính là phần tâm tính này, đúng là họ làm sao cũng không sánh nổi.

Thẩm lão phu nhân mở miệng: "Đã vậy ngược lại vô cùng tốt. Dù sao đi nữa, lão thân cũng không hi vọng mấy đứa bé đều vào cung, thậm chí ngay cả thấy mặt một lần cũng khó càng thêm khó. Gả vào nhà bình thường cũng không có gì không tốt, chỉ nói Uyển Như, mỗi tháng cũng có thể trở về một lần!"

Lão phu nhân vừa cười vừa nói nhưng trong lòng cũng hiểu, quả thật, gia đình Uyển Như gả kia là trung hậu nhưng nếu không phải Thẩm Tịch

Nguyệt ở hậu cung càng ngày càng hài lòng, hôm nay là hoàng hậu cao quý, một tháng về một lần đó cũng tuyệt đối là không có khả năng.

Tịch Nguyệt gật đầu cười: "Đúng vậy, ta không thể hầu hạ ở bên cạnh tổ mẫu trưởng bối, chỉ có thể làm phiền các ca ca muội muội nhiều rồi."

Mẫn thị cười chen miệng: "Nếu tiểu muội muội của chúng ta sẽ không vào cung, như vậy chúng ta cũng không thể chậm trễ, ngược lại hiện tại có thể bèn lưu ý nhà thích hợp. Sau khi xem mắt lại chuẩn bị một phen, cũng phải gần hai năm đấy!"

Lâm thị phụ họa theo.

Tịch Nguyệt tự nhiên cũng hiểu điểm này: "Trong ngày thường Bốn cung ở trong cung, cũng không biết về phía ngoại nam, ngược lại còn muốn mấy vị trưởng bối bận rộn nhiều hơn."

"Đó là tự nhiên, nhưng tuy Nguyệt Nhi ở trong cung ngược lại cũng chưa chắc cái gì cũng không biết, đến lúc đó không thể thiếu muốn tìm người tham mưu đấy!"

Thẩm lão phu nhân vỗ vỗ tay của nàng.

"Lại nói, trước đó vài ngày ta nói với hoàng thượng, ngược lại hoàng thượng nhắc tới một người, ta vừa nghe lại là Chu Nam, lúc này bèn từ chối. Tiểu Nhất Nhất là muội muội quý giá nhất của ta, tại sao có thể tùy tiện gả ra ngoài, còn là gả cho nam nhân già như vậy."

Tịch Nguyệt nhớ tới lời Cảnh đế nói, cười nói, đây cũng đều là người trong nhà, nếu như còn có người ngoài thì Tịch Nguyệt tuyệt đối sẽ không nói như thế.

Mấy người đều giật mình ở đó, thật ra thì bọn họ biết Chu Nam này là ai.

So sánh với Tịch Nguyệt, bọn họ với Chu Nam quen hơn, mấy năm nay Thẩm Thư Bình đều là ở dưới tay Chu Nam.

Mẫn thị trầm ngâm một lát, nói thầm: "Chu Nam này đúng là quá lớn, hần hần là lớn hơn mười bốn mười lăm tuổi so với Nhất Nhất!"

"Không phải như vậy sao? Ta đương nhiên muốn phối người tốt nhất cho muội muội ta." Tịch Nguyệt bĩu môi.

"Tốt nhất chính là Chu Nam." Vẫn không có mở miệng, Thẩm Nhất Nhất đột nhiên nói chuyện.

Mấy người đều giật mình.

Thẩm lão phu nhân nghĩ đến ý trong lời nói của nàng, trực tiếp cho nàng một phát.

"Cô nàng chết dầm kia, con nói cái gì đó!"

Lời này truyền đi, nàng có muốn sống hay không.

Thẩm Nhất Nhất nhìn mọi người, vô tội nháy mắt: "Nhưng mà, con thật sự cảm thấy gả cho Chu Nam tốt vô cùng mà! Con đã thấy hần, cũng nhận được hần."

Tịch Nguyệt nhìn trời, bất đắc dĩ: "Nhận được hần không có nghĩa là hần tốt chứ?"

Thẩm Nhất Nhất cũng không xấu hổ: "Muội thích hần. Muội đã thấy hần rất nhiều lần, trang ## bubble nhưng muội nghĩ hần cũng không có để muội ở trong lòng. Hần rất có khả năng, nếu có thể gả cho hần, muội sẽ thật vui mừng rất vui mừng!"

Nghe Thẩm Nhất Nhất vừa nói như thế, Tịch Nguyệt cảm giác cả người mình cũng không tốt.

Muội muội nàg, vì thế nào lại thích một đại thúc (ông chú già ^^) chứ!

Lớn hơn mười lăm tuổi đấy!

"Tỷ tỷ, tỷ giúp muội tranh thủ có được hay không? Tỷ tỷ ——"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 202

Đợi mọi người Thẩm gia rời đi, Tịch Nguyệt vẫn còn trạng thái vô tri vô giác, sau khi Nhất Nhất lại nói rất nhiều với nàng, thật ra thì nàng cũng biết, gả Nhất Nhất cho Chu Nam cũng hết sức không thích hợp.

Nhưng Nhất Nhất cực kỳ kiên quyết, nàng nói Chu Nam có rất nhiều ưu điểm, Tịch Nguyệt nhìn bộ dáng của nàng, biết phần tâm tư này của nàng cũng không phải là một ngày nửa ngày. Nếu không phải là ý nghĩ trải qua thời gian dài, nơi nào sẽ có nhiều đạo lý lớn như vậy, nào có nhiều cái gọi là "Cảm thấy" như vậy.

Trước kia, nàng đều xem Nhất Nhất thành một tiểu cô nương, nhưng hôm nay xem ra lại cảm thấy có mấy phần khác biệt.

Nàng ấy không chỉ trưởng thành, hơn nữa sẽ có ý nghĩ của mình, sẽ có người mình thích, thậm chí trở nên nhanh mồm nhanh miệng.

Không biết tại sao, nàng lại cảm giác mình hơi bị thuyết phục rồi.

"Chủ tử?" Cẩm Tâm nhìn vẻ mặt chủ tử mê mang, cười nhắc nhở.

Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn Cẩm Tâm, thở dài: "Giúp Bốn cung sửa sang một chút, Bốn cung muốn đi cầu kiến hoàng thượng."

Nếu Nhất Nhất thích Chu Nam như vậy, nàng đây làm tỷ tỷ, làm sao có thể không vì nàng ấy tranh thủ một chút chứ?

Nhưng tuy rằng nàng đồng ý yêu cầu vì Nhất Nhất đi nói chuyện với Cảnh đế một chút, nhưng trong lòng cũng có chủ ý của mình.

Nếu như không hỏi rõ ràng, thế nào nàng cũng không thể yên tâm.

Chu Nam tông quân lúc còn trẻ, sau đó vẫn đi theo bên cạnh Cảnh đế, chưa từng lấy vợ, cũng không chịu nạp thiếp, Nhất Nhất nói dạng nam nhân tốt giữ mình trong sạch này, làm sao nàng có thể không tranh thủ, nhưng Tịch Nguyệt lại có mấy phần lo lắng.

Có lẽ nàng lo lắng quá mức, cho đến khi gặp Cảnh đế, giữa mặt mày vẫn còn có một chút lo âu.

Cảnh đế thấy nàng như vậy, lôi nàng vào trong lòng: "Nguyệt Nhi đây là thế nào? Người nào chọc giận nàng rồi, lại là mặt ủ mày chau như thế."

"Cũng oán trách chính thiếp." Tịch Nguyệt bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh đến gần trong ngực Cảnh đế.

Cảnh đế nhíu mày: "Thế nào?"

Cô nhóc này đúng là hiếm thấy như thế.

Nhưng nghĩ đến mọi người Thẩm gia mới vừa rời cung nàng lại như thế, chuyện như vậy tất nhiên là người Thẩm gia gây ra.

Tịch Nguyệt kéo quần áo Cảnh đế, trề môi thầm thì nói một lần chuyện hôm nay, sau đó thận trọng nhìn Cảnh đế.

Cảnh đế nhìn bộ dạng nhỏ bé này của nàng, không nhịn được hôn lên.

Nàng hầu hạ hắn đã lâu, càng ngày càng biết làm hắn vui vẻ, cũng càng ngày càng biết làm lòng hắn đau.

Nhìn nàng như vậy, hẳn đâu chịu để cho nàng có một tý khó xử, vội vàng đảm đương Sứ Giả Hộ Hoa.

"Nguyệt Nhi đừng lo lắng, Chu Nam này thật sự không có vấn đề. Hẳn cũng chỉ là hồi đó nhấp nhô chút, không có mong đợi đối với gia đình. Nhưng tuy là nói như vậy, hẳn lại là người tốt, nếu không phải vậy, trăm cũng sẽ không trọng dụng hẳn. Tuy là Thẩm Nhất Nhất tuổi nhỏ hơn hẳn rất nhiều, nhưng theo trăm thấy, như vậy cũng chưa chắc không phải lương phối. Nàng nghĩ xem, tính tình Chu Nam vẫn cứ lạnh nhạt, vả lại không có hứng thú gì đối với cô gái. Thẩm Nhất Nhất tuổi này vừa như thê tử, vừa giống như con gái. Có lẽ hai người có thể càng thêm hòa thuận đấy? Lại nói, nàng là tỷ tỷ của nàng ấy, trăm là tỷ phu của nàng ấy, nếu Chu Nam hề dám có một chút là không thỏa đáng, không cần nàng nói, trăm chính là ác độc trừng trị hẳn."

Tịch Nguyệt nghe Cảnh đế nói như vậy, hì hì một hồi, dựa đầu mình vào cổ của hẳn.

"Hoàng thượng đối đãi thiếp thật tốt."

"Sau đó trăm sẽ tìm Chu Nam nói chuyện một chút, xem một chút có những vấn đề khác hay không, nếu Nguyệt Nhi muốn, vậy trăm sẽ giúp nàng."

Cảnh đế thổ lộ tình cảm như thế, Tịch Nguyệt cũng không phải là tâm địa sắt đá, tách ngón tay của hẳn nói làm nhảm: "Hoàng thượng không biết, thần thiếp là lo lắng Nhất Nhất thật. Không chỉ Nhất Nhất, còn có ca ca. Bọn họ là chí thân của thiếp, thiếp có thể mặc kệ người khác, nhưng bọn họ lại không thể. Lúc mẫu thân của thiếp rời đi đã từng kéo tay của chúng ta nói để cho chúng ta tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau. Ca ca có thể làm được, thiếp cũng có thể làm được. Thiếp không hy vọng Nhất Nhất không hạnh phúc. Thật ra thì đối với Chu Nam, thiếp cảm thấy cũng không thích

hợp lắm, nhưng thấy Nhất Nhất kiên định như vậy, thiếp sẽ tôn trọng quyết định của nàng."

"Trăm biết, trăm đều biết."

Vuốt lưng Tịch Nguyệt, Cảnh đế nói: "Tuy tuổi Chu Nam lớn chút, nhưng xem hắn không có trường bồi lập quy củ, vì nước trung thành nhân phẩm tốt, thậm chí ngay cả thiếp cũng không có. Không phải hính là lương phối của nữ tử?"

Tịch Nguyệt gật đầu nhưng mà vẫn cười bắt bẻ: "Nhưng hắn vừa già vừa lạnh nhạt."

Thật là một tiểu cô nương mâu thuẫn, không trách được lâu như vậy cũng không chịu hoàn toàn yên lòng đối với mình, chỉ xem chuyện nàng chọn tướng công cho Thẩm Nhất Nhất này chính là có thể biết được một chút.

"Có đôi lời không biết Nguyệt Nhi từng nghe nói chưa?"

"Cái gì?" Tịch Nguyệt nhìn hắn.

"Một đôi mắt lạnh nhìn người đời, tràn đầy nhiệt huyết mời rượu tri kỷ. Chu Nam chính là loại người như thế. Trong nóng ngoài lạnh thôi."

Tịch Nguyệt thấy hắn nói như thế, rốt cuộc không cần phải nhiều lời nữa.

Thật ra thì trong lòng Cảnh đế cũng không hết sức coi trọng đối với chuyện này, ngày đó cũng chỉ là thuận miệng nói chuyện, dĩ nhiên cũng không phải suy nghĩ chuyện lại đi tới tình trạng hôm nay, lúc đó sau khi Tịch Nguyệt từ chối hắn cũng từng ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy thật ra thì quả thật như Tịch Nguyệt từng nói, hai người cũng không xứng đôi, không nói Thẩm Nhất Nhất bên này, chỉ nhìn Chu

Nam, nhiều năm như vậy cũng không lấy vợ, sao lại có thể nói nhất định sẽ thích hoặc là bằng lòng cưới một tiểu cô nương như vậy đây?

Nhưng hôm nay nếu Tịch Nguyệt nói với hắn như vậy, Cảnh đế chính là không cần phải nhiều lời nữa, ngược lại là không ngừng nói về hướng tốt, Chu Nam không muốn, hắn tự có chủ ý nhưng Tịch Nguyệt không thể đau lòng vì chuyện này.

Nếu nàng thích cô muội muội này của mình như vậy, Cảnh đế sẽ không để cho nàng thất vọng.

Hàn huyên một lát với Cảnh đế, Tịch Nguyệt cảm thấy tâm tình đúng là thoải mái chút.

Vốn là lúc, nàng quả thật là cực kỳ mê mang, làm sao có thể không mê mang, chuyện này làm sao nhìn hai người cũng không ăn khớp lại cùng nhau. Nàng đây làm tỷ tỷ cũng không phải là vô cùng lo lắng sao.

Cảnh đế thấy Tịch Nguyệt vẫn là đáng vẻ ngơ ngác, không nhận được căn xuống lỗ tai của nàng.

"Nguyệt Nhi đầy bụng ý nghĩ đều treo trên người người khác, trầm muốn ăn dấm rồi."

Tịch Nguyệt bị hắn làm cho ngứa một chút, tránh né: "Hoàng thượng đừng bắt nạt thiếp."

Cảnh đế cười, bóp nàng: "Bắt nạt như thế nào?"

Tịch Nguyệt ngôn từ nghĩa chính cáo trạng: "Hoàng thượng cứ như vậy chính là bắt nạt, thói quen của người thật sự rất không tốt!"

Chẳng bao lâu sau, nàng cũng dám trêu chọc Cảnh đế như thế rồi, nhưng chính nàng lại vẫn chưa phát hiện.

"Tốt, tiểu hồ ly tinh, nàng lời ngon tiếng ngọt như thế, xem trăm không trừng trị nàng."

Dứt lời một tay đặt nàng ở trên bàn trước mặt, cả người nằm sấp lên, Tịch Nguyệt thét chói tai.

Nàng kêu lên như thế, Cảnh đế sợ hết hồn nhưng theo sau chính là bắt đầu kéo quần áo nàng.

Tiểu cô nương này, quả thật là thích ăn đòn mà.

Tịch Nguyệt bị hấn làm cho ngửa ngáy, tránh trái tránh phải, cười hì hì cầu xin tha thứ.

Lúc này tuy không phải ánh nắng đang hừng hực, nhưng cũng không phải là đêm tối, hấn lại càn rỡ như thế, quả thật không thỏa đáng.

"Hoàng thượng mau mau buông ra, sao có thể như thế, việc này quá không ra thể thống gì rồi. Hoàng thượng, hoàng thượng, a ——"

Cảnh đế đâu để ý những thứ kia, cho dù nàng nói thẳng không ra thể thống gì, Cảnh đế vẫn là trực tiếp kéo quần lót nàng xuống.

Chính mình cũng là chột ỡn ~ người. Trong nháy mắt hai người kết hợp với nhau.

Tịch Nguyệt cắn ngón tay, rên rỉ mấy tiếng.

Cầu xin tha thứ: "Hoàng thượng làm đau thiếp. Thiếp cũng chưa có ướn."

Nàng cắn môi, đáng thương làm cho lòng người thương.

Cảnh đế thấy nàng lại nói gợi mở như thế. Càng ngày càng cảm thấy thoải mái.

Hung hăng đâm vào mấy cái, nắm eo nhỏ của nàng không chịu buông lỏng: "Nguyệt Nhi nói lời như vậy, cũng không phải là cố ý quyến rũ trẫm. Còn nói không chịu, thật sự muốn nghênh ~ còn cự (muốn mà còn từ chối) đấy!"

Tịch Nguyệt làm sao chịu thừa nhận, giả vờ: "Đâu có đâu! Ngài quen là sẽ oan uổng người."

Thật ra thì Tịch Nguyệt mới vừa nói gợi mở như vậy, đúng là chứa ý định quyến rũ. Hẳn y hết nổi xung lên vậy, dieenddafnleequysddoon tuyệt đối không bận tâm thân thể của nàng, nàng chung quy phải để cho mình ướt mau mau, không đến nỗi chịu tội.

Cảnh đế cười trầm thấp, môi dạo chơi ở người của nàng, nỉ non: "Có hay không, trong lòng ta và nàng biết rõ. Tiểu bảo bối của ta, trẫm thích nàng như vậy."

Lúc này nhiệt độ trong phòng từ từ lên cao, hai người kịch ~ liệt quần lấy nhau.

Cảnh đế thậm chí chính mình cũng không hiểu, sao chỉ thích Tịch Nguyệt thích đến mức độ này, chỉ cần nghĩ đến Nguyệt Nhi có thể không thích hẳn, hẳn lại cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng, chỉ muốn đối tốt với nàng, không ngừng đối tốt với nàng.

Từ khi nàng vào cung, hầu hạ cực kỳ thoả đáng, mình dĩ nhiên là thích cưng chiều một sủng vật nhỏ nghe lời như vậy, nhưng theo thời gian tăng thêm cùng với hai lần cứu giá, Cảnh đế lại đột nhiên phát hiện là mình thích Tịch Nguyệt, hẳn sẽ không có cảm giác như vậy đối với người khác nữa.

Cũng chính là vào lúc này, hẳn phát hiện là Tiểu Nguyệt Nhi đối với mình có phòng bị.

Vì để cho nàng cũng thích giống như hấn thích nàng vậy, hấn vất vả suy nghĩ, cũng đặt tất cả tâm tư của mình ở trên người của nàng.

Nhìn ngôn ngữ động tác của nàng càng ngày càng càn rỡ, nụ cười càng ngày càng sáng lạn, Cảnh đế cũng càng cảm thấy mình càng ngày càng thích nàng, thậm chí là —— yêu.

"A ——"

Nghĩ đến yêu, Cảnh đế điên cuồng phóng thích ở chỗ sâu của nàng, đồng thời cúi đầu gầm ra tiếng.

Đợi hai người nghỉ ngơi một lát, thì nghe Lai Hỉ nhỏ giọng hỏi dò ở cửa: "Khởi bẩm chủ tử, Lục vương gia đến. Hấn nói đến Tuệ Từ cung chờ ngài."

Hai người vừa mới thân mật nóng bỏng, Lục vương gia lại đến, Lai Hỉ biết rõ tính tình Cảnh đế nên dám ngăn lại.

Cũng may, hình như Lục vương gia cũng đã hiểu ra gì đó, không có dây dưa quá lâu, nói thẳng chờ ở Tuệ Từ cung.

Huynh đệ hai người này hình như trừ Thái hậu, đã không còn lời nói.

"Biết, đi vào hầu hạ tắm thay quần áo."

Ôm Tịch Nguyệt đến trên giường nội thất, thấy giọt nước mắt thật to trên khuôn mặt mềm mại của nàng, Cảnh đế đắp chăn lên trên người của nàng.

Nở nụ cười, tự mình đến phòng tắm rửa qua loa, sau đó ở dưới sự hầu hạ của Lai Hỉ ra ngoài.

Lúc này, Lục vương gia ngồi cạnh giường hẹp ở Tuệ Từ cung của Thái hậu, mà Thái hậu đã không còn ở đây.

"Ta đã không còn gì lo lắng." Thấy Cảnh đế đến, Lục vương gia đột ngột mở miệng.

Nhưng Cảnh đế lại hiểu ý trong lời hăn nói.

"Người thật sự quyết định?"

"Đời này, thứ ta muốn, ta yêu thích cũng đã không còn ở đây. Hôm nay ta đã thấy nhẹ, Khuynh Thành cũng có thể nhìn thấu sống chết, ta cũng chỉ là xuất gia mà thôi thì có khó khăn gì. Trong nhân thế tất cả hỗn loạn cuối cùng cũng sẽ trở thành bọt nước tan biến. Tất cả vinh hoa phú quý sinh không mang đến chết không thể mang theo. Vốn chính là ta quá cố chấp."

Lục vương gia nhìn Cảnh đế, trang@ddlqđ@bubble editor cũng không một chút cảm xúc dư thừa.

Cảnh đế đột nhiên lại bật cười: "Ai cũng không thể ngờ, chúng ta sẽ đi đến một bước hôm nay."

"Mà ta chưa từng yên tâm giống như lúc này vậy."

Cảnh đế chăm chú nhìn Lục vương gia hồi lâu, rốt cuộc mở miệng: "Bảo trọng!"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Editor: Anh Thơ

Xuân về hoa nở, Lục Vương gia Nghiêm Liệt của Nam Thấm buông tha tất cả vinh hoa phú quý để xuất gia là một chuyện khiến kinh thành náo động.

Đương nhiên, cũng có người nghĩ nhiều, các thế gia đã như vậy, khó nói rằng việc Lục Vương gia xuất gia không phải là thủ đoạn của Cảnh Đế. Nhưng bất luận thế nào thì bọn họ cũng không hề làm gì, ngược lại còn càng phải xử sự cẩn trọng hơn, hiện tại Nam Thấm đã không như trước kia rồi.

Hiện tại Cảnh Đế đã đủ lông đủ cánh, điều hăn có thể làm đã vượt qua tường tượng của họ.

Có lẽ hiện tại rất thuận lợi nên Cảnh Đế và Tịch Nguyệt đều có tâm tình rất tốt.

Ngay cả chuyện của Chu Nam thì Cảnh Đế cũng đã sắp xếp tốt rồi, Tịch Nguyệt nghe xong thì cuối cùng cũng yên lòng.

"Á..." Tịch Nguyệt rảnh rồi không có việc gì thì thêu thùa một chút, kết quả lại không cẩn thận đâm vào tay.

Đưa ngón tay vào miệng mút, không hiểu vì sao Tịch Nguyệt đột nhiên cảm thấy không thoải mái giống như có chuyện gì đó khiến cho nàng bất an.

"Cầm Tâm, người đi xem xem tại sao bọn Kiều Kiều ra ngoài chơi còn chưa trở lại."

Lúc trước Hạnh Nhi và mầy ma ma mang mấy đứa bé đi Ngự Hoa Viên, hiện tại nghĩ đến thì cũng đã khá lâu rồi. Vốn dĩ thân thể của nàng cảm thấy không khỏe nên không đi theo, hiện tại không hiểu sao lại thấy bất an, nghĩ đến mấy đứa bé, nàng nói.

"Vâng, nô tỳ lập tức sai người qua tìm."

Không khí hôm nay cũng hơi nóng, ở lâu bên ngoài cũng không tốt.

Cầm Tâm vội vàng ra ngoài muốn sắp xếp người.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh ao nhỏ trong Ngự Hoa Viên, Chu ma ma ôm Kiều Kiều nhìn cá trong hồ lại hoàn toàn không biết rằng có người ở phía sau vươn tay ra đẩy mạnh.

"A...."

...

"Chủ tử, chủ tử, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện rồi..."

Không đợi Cầm Tâm sắp xếp người ra ngoài thì đã nghe thấy một tiểu cung nữ hét hải chạy về.

"Xảy ra chuyện gì?" Giọng nói lớn như vậy, Tịch Nguyệt ở trong phòng cũng nghe được, nàng vội vàng ra ngoài, trong lòng càng bất an hơn.

"Chiêu Dương công chúa, Chu ma ma và Chiêu Dương công chúa không biết tại sao lại rơi vào hồ nước, vừa được cứu lên, đang được cấp cứu ở Ngự Hoa Viên." Hốc mắt tiểu cung nữ hồng hồng nói.

Tịch Nguyệt vừa nghe thì lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

Kiều Kiều, Kiều Kiều, Kiều Kiều của nàng....

"Nhanh dẫn ta qua đó...." Tịch Nguyệt lo lắng vội vàng chạy ra ngoài bất chấp dáng vẻ của mình.

Cầm Tâm và Thúy Văn vội vàng đi theo.

Đợi đến khi Tịch Nguyệt đến Ngự Hoa Viên thì Thái y đang sơ cứu cho Kiều Kiều.

Thúy Văn vừa thấy thì chạy vài bước tới, tiến lên phía trước bắt đầu cứu Kiều Kiều.

Tịch Nguyệt nhìn gương mặt trắng bệch của con gái, nước mắt lập tức rơi xuống: "Kiều Kiều...."

"Hoàng hậu nương nương, người phải cẩn thận." Bờ ao này có vẻ trơn trượt, Hoàng Hậu nương nương không thể có sơ xuất gì.

"Thế nào rồi? Thế nào rồi!..." Tịch Nguyệt cắn môi quỳ dưới đất nắm tay con gái mình.

Ở bên cạnh, Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi đều đang khóc, Tịch Nguyệt nhìn Thái y: "Bọn họ có gì không ổn không?"

"Bẩm Hoàng Hậu nương nương, không sao, hai vị Hoàng tử chỉ bị dọa sợ mà thôi."

Lúc này Tịch Nguyệt không hề truy cứu xem có chuyện gì xảy ra, nàng chỉ hy vọng Kiều Kiều của nàng không có chuyện gì.

Nhưng thân thể nhỏ nhắn xinh xinh nằm ở đó không có chút phản ứng gì.

Sau một hồi, Thúy Văn ngẩng đầu: "Không tốt lắm."

Tịch Nguyệt vừa nghe thì thân thể lại càng mềm nhũn ra.

"Hoàng Thượng giá lâm...." Cảnh Đế cũng vô cùng lo lắng đi qua, ngay cả y phục của hắn cũng hơi xộc xệch.

Đến bây giờ Cảnh Đế cũng không ngờ hắn lại nhìn thấy một màn như vậy, nữ tử hắn yêu thương đang quỳ ở đó nắm chặt tay con gái sắc mặt tái nhợt mà con gái hắn lại không có một chút phản ứng nào.

"Nhanh, Nhanh cứu Kiều Kiều cho trẫm...." Cảnh Đế rống to.

Vài thái y đều nhanh chóng chạy tới, chia thành hai tốp, phần lớn đều vây quanh Kiều Kiều, mấy người khác vây quanh Chu ma ma.

"Phốc...." Có lẽ là Thúy Văn ấn tim có hiệu quả, cuối cùng Kiều Kiều cũng nôn ra một ngụm nước.

Thúy Văn thấy vậy vội vàng ra lệnh: "Nhanh đem tiểu chủ tử vào nhà, tuổi của nàng còn quá nhỏ, sợ là không chịu nổi, ta nhanh chóng đến châm cứu có nàng."

Thúy Văn là chân truyền của Vạn phu nhân, y thuật đương nhiên sẽ không kém.

Cảnh Đế thấy nàng tự tin như vậy thì vội vàng sắp xếp.

Lúc này, Chu ma ma ói ra mấy ngụm nước, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Câu nói đầu tiên khi tỉnh lại của bà lại khiến cho mọi người chấn kinh.

(chấn kinh = chấn động + kinh ngạc)

"Có, có người, đẩy, đẩy ta...." Chu ma ma ở trong cung lâu như vậy, bà đương nhiên là một người có chùng mực, lúc này liều mạng nói ra điều này

là hy vọng có thể nhanh chóng điều tra, không thể vì nhất thời hỗn loạn mà bỏ lỡ chứng cứ gì đó.

Ý lạnh trong mắt Cảnh Đế càng sâu hơn: "Lai Hỷ, người ở lại, lệnh cho Lai Phúc điều tra thật kỹ cho ta. Cần thận kiểm tra nơi này."

"Dạ."

Thúy Văn ôm Kiều Kiều lên, Tịch Nguyệt cảm thấy giống như mình bị thoát lực, không thể đứng dậy.

Cảnh Đế vội vàng qua đờ đã thấy hai tay của nàng lạnh như băng.

"Nguyệt Nhi..." Lời còn chưa dứt thì thấy Tịch Nguyệt đã ngất đi.

"Trời ạ...."

Trong lúc nhất thời nơi này lại rối loạn.

"Thái y, nhanh...."

Đợi đến khi mọi người đều đã được an trí ở trong phòng, thái y tiến lên phía trước bắt mạch cho Tịch Nguyệt, tiểu công chúa còn chưa thoát khỏi nguy hiểm Hoàng Hậu nương nương đã ngất xỉu, hiện tại đúng là vô cùng rối loạn.

Nơm nớp lo sợ bắt mạch xong, cuối cùng sắc mặt Lâm thái y mới tốt một chút: "Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương đã có thai hai tháng."

Cảnh Đế vừa nghe thì không thể tin được nhìn về phía Tịch Nguyệt, nghĩ đến lúc trước hai người đã thương lượng chuyện đứa nhỏ, vội vàng đi qua giữ chặt tay nàng.

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, nàng có thai, nàng có thai, có biết không? Khi nào thì Hoàng Hậu nương nương có thể tỉnh lại?"

"Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương vì áp lực quá lớn nên mới ngất xỉu, có lẽ chút nữa là có thể tỉnh lại nhưng vì mới mang thai mà Hoàng Hậu nương nương lại bị kinh hách, xem ra có dấu hiệu bị động thai(*)."

(Chỗ này vốn là để non có nghĩa là sảy thai nhưng ta nghĩ nếu như có dấu hiệu sảy thai thì thái y sẽ không để đến bây giờ mới báo mà sẽ báo ngay lúc báo tin có thai với lại chỉ bị sợ hãi kích động mà có dấu hiệu sảy thai thì hơi quá nên ta mạn phép sửa thành bị động thai nhé)

Nghe bọn họ nói như vậy sắc mặt Cảnh Đế hơi tốt lên một chút lại trắng bệch.

"Các người là heo sao? Vậy còn không nhanh cần thân chẩn trị cho trẫm, Hoàng Hậu nương nương thân thể yếu đuối thì nhanh bốc thuốc." Cảnh Đế gầm thét, lúc này hẳn cảm thấy rất bất lực.

Tiểu nữ nhi bảo bối đang ở trong phòng sinh tử không rõ mà đứa bé vừa mới biết được có khả năng sẽ không giữ được thì sao hẳn có thể không khổ sở chứ?

Có lẽ là nghe được tin tức nên rất nhiều phi tần đã đến Phượng Tê Cung nhưng mà vì tính tính của Cảnh Đế như vậy nên mọi người cũng chưa vào trong, chỉ chờ ở đình viện.

Nghe thấy bên trong không ngừng truyền ra tiếng rống giận, người bên ngoài đều mang vẻ mặt quan tâm.

"Chiêu Dương công chúa thế nào rồi?" Cảnh Đế nhìn Vạn thái y, vẻ mặt của lão thái y này đều là mồ hôi.

"Chúng thần đang cố gắng hết sức. Tuổi của công chúa còn quá nhỏ, tuy nước trong phổi đã bị ép ra ngoài nhưng dù sao cũng là trẻ con."

"Oa oa oa...." Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Ngũ Nhi được ôm ở bên cạnh vẫn khóc lớn.

Đều nói song bào thai sẽ có tâm linh tương thông, ngày xưa Cảnh Đế không tin, ba đứa bé của hắn hoàn toàn không giống nhau nhưng hôm nay nhìn lại thì còn gì không thể tin chứ? Có lẽ là cảm nhận được tỷ tỷ gặp nguy hiểm, hai đứa bé khóc rất lớn.

"Chữa trị thật tốt cho trẫm, nếu không trị được cho Kiều Kiều thì trẫm cho tất cả các người chôn theo, cắt, chút đi cho trẫm...."

"Muội muội.... muội muội...." Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia vốn đang ở Thượng Thư Phòng nghe nói Kiều Kiều xảy ra chuyện thì không nói nhiều lập tức chạy về.

Nhưng khi trở về lại thấy cảnh thượng như thế, phụ hoàng sắc mặt tái nhợt đang gằm thét, mẫu hậu ngất xỉu, Kiều Kiều sinh tử không rõ.

Tất cả, tất cả đều quá không tốt rồi.

Nước mắt của hai đứa bé lập tức rơi xuống.

"Phụ hoàng, tại sao, tại sao Kiều Kiều lại rơi xuống hồ?"

Cảnh Đế nghĩ đến lời vừa rồi Chu ma ma đã nói, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Kiều Kiều chỉ là một đứa trẻ, còn là một bé gái, có thể tạo ra uy hiếp gì cho người khác chứ, vì sao lại muốn đối xử với nàng như vậy."

Chẳng lẽ thực sự là thấy trẫm quá sủng ái nàng sao?

Nhưng nàng chỉ là một đứa bé, chỉ là một đứa bé!

"Việc này nhất định phải điều tra cẩn thận. Trẫm nhất định sẽ không để cho việc này kết thúc như vậy." Cảnh Đế nắm chặt nắm đấm, chẳng bao lâu mà cung này đã trở nên không an toàn như vậy, hẳn là vua một nước mà lại không bảo vệ được con gái mình sao?

Nhìn hai đứa bé dường như khóc đến kiệt sức, Cảnh Đế ôm cả hai vào lòng dỗ dành: "Ngoan, Tiểu Tứ Nhi, Tiểu Ngũ Nhi ngoan, tỷ tỷ sẽ không sao, tỷ tỷ sẽ không sao. Không chỉ tỷ tỷ không sao, tiểu muội muội của các con cũng sẽ không sao. Nàng nhất định sẽ an toàn, các con ngoan, đừng khóc...."

Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia nghe không hiểu nhìn Cẩm Tâm ở bên cạnh.

Mặc dù Cẩm Tâm cũng lo lắng khổ sở nhưng vẫn nói: "Hoàng Hậu nương nương có thai rồi nhưng mà bị kích động nên thân thể cũng không tốt lắm."

Nghiêm Vũ vừa nghe thì răng nhỏ cắn đôi môi đến trắng bệch.

"Mẫu hậu, mẫu hậu có nặng lắm không?" Nghiêm Gia lo lắng hỏi.

"Không sao, nàng sẽ không sao." Cảnh Đế trả lời rất quyết đoán nhưng có thể dễ dàng nhìn được vẻ u sầu giữa hàng lông mày.

Tuy giữa hàng lông mày đều là vẻ u sầu nhưng cũng có một tia ngoan độc mà người khác không chú ý.

Người mưu hại Kiều Kiều nhất định là một trong các phi tần.

Hắn sẽ không bỏ qua cho người kia, nhất quyết sẽ không bỏ qua.

Cảnh Đế như vậy, Nghiêm Vũ ở bên cạnh cắn môi, nắm chặt nắm đấm nhỏ của mình, cũng vô cùng đau khổ.

Lúc này cậu bé rất không yên lòng, không biết vì sao cậu lại nghĩ đến Hoàng tổ mẫu, Kiều Kiều sẽ không sao, Kiều Kiều sẽ không sao.

Tuy rằng mẫu hậu nói con người mất đi sẽ biến thành ngôi sao sáng nhất trên bầu trời nhưng mà cậu bé biết là mẫu hậu gạt cậu, là vì không muốn cậu quá thương tâm, cậu đều biết hết.

Cậu không muốn Kiều Kiều cũng mất đi, cậu không muốn!

Là cậu không bảo vệ tốt cho Kiều Kiều, cũng không bảo vệ tốt cho mẫu hậu.

Tuy mẫu hậu không phải người sinh ra cậu nhưng cậu lại rất có cảm tình với mẫu hậu, cảm tình giữa bọn họ, người ngoài không thể thay thế được.

Nếu không phải mẫu hậu thì có lẽ hôm nay cậu sẽ trở thành một người không có Hoàng tổ mẫu, không có phụ hoàng, thậm chí không có đệ đệ muội muội quá gở yêu thích, không có ai thích cậu, không có ai chơi đùa với cậu.

Bọn họ đều là những người quan trọng nhất của cậu, nhưng mà, hiện tại có người hại các nàng.

Làm sao có thể, làm sao có thể!

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Vũ không ngừng rơi lệ nhưng ánh mắt lại càng kiên định.

Phụ hoàng từng nói sẽ bảo vệ bọn họ nhưng mà không phải, không phải như vậy. Phụ hoàng cũng sẽ có lúc không chiếu cố được bọn họ. Cậu là đại ca của bọn họ, cậu muốn gánh vác trách nhiệm này, về sau, cậu muốn bảo vệ đệ đệ muội muội thật tốt.

Kiều Kiều, Kiều Kiều, muội nhất định phải không sao.

Về sau ca ca nhất định sẽ bảo vệ muội thật tốt!

Sẽ không để cho muội chịu bất kỳ tổn thương nào!

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 204

Editor: Anh Thơ.

Có lẽ là nghe được lời cầu nguyện của mọi người, cuối cùng cũng cứu được Kiều Kiều, nhìn hô hấp của nàng cuối cùng cũng ổn định, Thúy Văn ngồi phịch xuống đó.

Lúc này đã không có ai thắc mắc tại sao một cung nữ lại có y thuật tốt như vậy mà Hoàng Thượng vì sao lại tin tưởng giao cho nàng.

Nghe được tin Kiều Kiều thoát khỏi nguy hiểm, cuối cùng Cảnh Đế cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Hoàng Hậu nương nương thế nào rồi."

Lâm thái y cảm thấy trên đời này có lẽ quả thực có chuyện huyền huyền ảo.

Công chúa ở bên kia vừa thoát khỏi nguy hiểm thì trạng thái của Hoàng Hậu ở bên này dường như cũng tốt hơn rất nhiều.

Đều nói mẫu tử liên tâm, quả nhiên là như vậy.

"Hoàng Hậu nương nương cũng đã ổn định hơn rất nhiều, đợi một chút nữa vi thần sẽ đưa phương thuốc cho Cẩm Tâm cô nương, mỗi ngày sắc uống, Hoàng Hậu nương nương tuy rằng đã không sao nhưng thân thể cũng yếu hơn trước."

Nghe thấy mấy người thân đều thoát khỏi nguy hiểm, Cảnh Đế cảm thấy thả lỏng trước đây chưa từng có.

Lại nghĩ đến bên ngoài có rất nhiều phi tần, hăn lạnh mặt ra ngoài.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng...."

Cảnh Đế nhìn các nàng, cũng không bảo mọi người đứng dậy.

"Lần này chuyện của Chiêu Dương công chúa không phải là ngoài ý muốn, lời dư thừa trăm cũng không muốn nói nữa. Tất cả hồi cung đi. Chuyện này sẽ không kết thúc như vậy đâu. Nghĩ lại, bất luận trăm nói cái gì thì các người cũng không nhớ được. Nếu không nhớ được thì đi chết đi!"

Cảnh Đế dứt lời thì xoay người vào nhà, nghe giọng điệu bi thương của Cảnh Đế, tất cả mọi người đều sợ không nhẹ, vừa không dám đứng dậy lại càng không dám nhiều lời.

Nhưng mà dường như các nàng quý ở Phượng Tê Cung này cũng khiến cho Cảnh Đế cảm thấy xui xẻo.

Không lâu sau lại thấy Lai Hỷ ra ngoài đuổi người.

"Hoàng Thượng nói nếu không muốn hồi cung thì quý ở bên ngoài Phượng Tê Cung đi, nơi này không chấp nhận được việc xui xẻo đến mức này."

Quả nhục là coi những phi tần này như vật xui xẻo.

Sắc mặt của không ít người đều là lúc trắng lúc xanh nhưng cũng hiểu rằng chuyện lần này chính là đụng vào vảy ngược của Cảnh Đế, nếu không thì tại sao lại như vậy.

Tịch Nguyệt tỉnh lại, câu đầu tiên là hỏi Kiều Kiều.

Thấy gương mặt trắng bệch của nàng, Cảnh Đế nắm tay nàng: "Không sao, Kiều Kiều không sao rồi. Nàng yên tâm đi."

Tịch Nguyệt nghe vậy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Là thiệp, đều là thiệp không tốt, thiệp không chăm sóc tốt cho Kiều Kiều, thiệp không cùng nàng đi Ngự Hoa Viên. Nếu như thiệp đi thì mọi chuyện sẽ không như vậy." Tịch Nguyệt rơi lệ.

Dường như xảy ra chuyện thì tất cả mọi người đều muốn ôm trách nhiệm về mình, mà Cảnh Đế biết rõ chuyện này không liên quan đến ai.

"Không phải là nàng, không phải nàng không tốt, trầm biết là nàng không thoải mái, trầm còn muốn nói cho nàng, Nguyệt Nhi, chúng ta có Nhị công chúa rồi."

Tịch Nguyệt nghe Cảnh Đế nói xong thì ngây người, rất lâu sau, đôi tay nhỏ vuốt ve bụng của mình: "Thiếp, thiệp có thai rồi sao?"

Cảnh Đế gật đầu: "Ừ, nàng có thai rồi. Trầm biết nàng không thoải mái là vì có thai. Không cần ôm trách nhiệm về mình. Không có liên quan gì đến các nàng, chuyện này là có người cố ý gây ra, cho dù hôm nay bọn họ không tìm được cơ hội thì ngày khác cũng sẽ như vậy. Kẻ khốn kiếp như vậy, trầm sẽ không bỏ qua, nàng yên tâm đi, trầm nhất định sẽ không bỏ qua."

Vì Kiều Kiều còn quá nhỏ nên bệnh tình có chút thất thường, cũng may là nhờ Thúy Văn coi sóc nên cũng không gặp nguy hiểm gì lớn.

Trước đó Cảnh Đế đã căn dặn Lai Phúc điều tra chuyện này.

Sau khi Lai Phúc được lệnh thì cẩn thận điều tra, quả nhiên, không bao lâu thì liền có chút chứng cứ. Nghĩ đến, trong cung này, nếu như muốn tra xét, chỉ cần cần có tâm thì không có chuyện gì không tra được.

Cảnh Đế lật xem những chứng cứ thu thập được, sắc mặt cũng không tốt.

"Đưa Bạch Du Nhiên qua đây cho trẫm."

Thị vệ trong cung cũng rất nghiêm túc, không bao lâu thì Bạch Du Nhiên được dẫn qua. Không chỉ có nàng đi qua mà còn ôm theo Nghiêm Ninh nhỏ nhỏ.

Cảnh Đế lạnh lùng nhìn nàng: "Người biết tội chưa?"

Bạch Du Nhiên quỳ ở đó, sợ hãi nói: "Nô tỳ không biết đã phạm tội gì, cũng không biết Hoàng Thượng nói cái gì. Nếu như Hoàng Thượng cho rằng chuyện của Chiêu Dương công chúa là do nô tỳ làm thì nô tỳ phải liều chết mong người trả lại công bằng cho nô tỳ. Nô tỳ thực sự không làm!"

Cảnh Đế nhìn biểu tình của nàng, ném những chứng cứ trên bàn xuống: "Người nhìn kỹ cho trẫm, không thừa nhận? Người cho là không thừa nhận là được sao?"

Bạch Du Nhiên nhìn những vật này, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo nhưng vẫn cố cãi: "Nếu như nô tỳ thực sự muốn hại người thì cũng nên lựa chọn mấy vị tiểu hoàng tử, vì sao lại muốn hại công chúa chứ. Không phải, thực sự không phải nô tỳ, xin Hoàng Thượng minh giám, đây là vu hãm, là vu oan giá họa!"

Đương nhiên là trong lòng Bạch Du Nhiên biết bản thân mình không làm, nếu vậy thì đồ vật của mình xuất hiện ở đó đương nhiên là có người muốn hãm hại nàng, nhưng mà là ai, rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng?

Quả thực là nàng cực kỳ ghen tị với Thẩm Tịch Nguyệt, cũng hận không thể khiến Thẩm Tịch Nguyệt không có kết cục tốt, nhưng mà nàng còn có Ninh Nhi, nàng không phải là kẻ ngốc.

Chỉ cần có Ninh nhi thì không giống như vậy.

Hơn nữa, theo nàng thấy, nếu Chiêu Dương công chúa gặp chuyện không may mà bản thân nàng bị hãm hại thì có lợi cho Hoàng Hậu nhất.

Nhưng mà nàng tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

Dáng vẻ hiện tại của Cảnh Đế chính là không thể nhìn người khác nói xấu Thẩm Tịch Nguyệt.

Cảnh Đế tinh tế đánh giá biểu tình của Bạch Du Nhiên, nghĩ muốn nhìn ra cái gì đó từ vẻ mặt của nàng.

"Mẫu thân...." Nghiêm Ninh tựa vào người Bạch Du Nhiên, làm thế nào cũng không chịu rời đi. Ngược lại với những đứa bé khác, đối với người con thứ ba này, Cảnh Đế rất ít tiếp xúc.

Không phải là hăn nặng bên này nhẹ bên kia nhưng mà mỗi lần hăn đưa bọn trẻ cùng đi chơi thì Bạch Du Nhiên đều vô cùng khẩn trương, sợ xảy ra chuyện gì. Ninh Nhi cũng phòng bị các huynh đệ khác, thời gian lâu, Cảnh Đế đối xử với cậu bé cũng lạnh nhạt hơn.

"Ôm Tam hoàng tử đi cho trầm."

Lai Hỷ ở bên cạnh vội qua bế người.

Nghiêm Ninh phản kháng rất mạnh mẽ: "Không cần, không cần, ta muốn ở bên cạnh mẫu thân, các người đều rút ngay, rút ngay!"

Thấy ngôn ngữ của cậu thô tục, Cảnh Đế hơi mất hứng.

"Còn không mau ôm Tam hoàng tử đi."

"Ta không đi, ta không đi, ngươi là người xấu..." Cậu khóc lớn.

Cảnh Đế liếc Bạch Du Nhiên: "Ngươi đã nói có người hãm hại, trăm cũng sẽ không vì chứng cứ mới điều tra được trong một ngày mà ban chết cho ngươi. Ngươi vào lãnh cung ở một đoạn thời gian đi!"

Bạch Du Nhiên rơi lệ đầy mặt, nhìn về hướng con trai mình bị bế đi, cuối cùng vẫn tìm được một tia lý trí.

Nếu như Hoàng Thượng nói như vậy thì chứng minh rằng hẳn không nhất định sẽ tin toàn bộ những chứng cứ này, đặc biệt những lời cuối cùng lại có thâm ý khác.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng nàng cũng tỉnh táo lại.

"Nô tỳ tuân chỉ."

Bạch Du Nhiên vì mưu hại Chiêu Dương công chúa bị biếm vào lãnh cung.

Trong cung này không ai không chán kinh nhưng mà suy nghĩ lại, vốn Hoàng Thượng nói ngoan độc như vậy nhưng hôm nay nhìn xem, ngược lại cũng không đẩy Bạch Du Nhiên vào chỗ chết. Như vậy lại cảm thấy, quả nhiên có đứa bé chính là không giống người khác.

Chuyện này quả thực là giống hết chuyện của Đức phi, phạm vào sai lầm lớn nhưng cũng vì có Nghiêm Gia cho nên được tha. Khó trách Tề Phi muốn tự tay giết người.

Nhìn lại chuyện ngày hôm nay, quả là có vài phần tương tự với chuyện Đức phi.

Cái thai này của Tịch Nguyệt không quá ổn định, vẫn luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng. Cho dù không xuất môn cũng nghe được một chút chuyện.

"Chủ tử, người đừng lo lắng quá, cũng đừng nghĩ đến những chuyện kia, hiện tại người là người nàng thai, vẫn nên giữ gìn sức khỏe thật tốt mới đúng." Cẩm Tâm an ủi khuyên giải, sợ chủ tử hờn dỗi vì không xử lý nghiêm Bạch Du Nhiên.

"Ta không lo lắng."

"Thật vậy sao?" Cảnh Đế từ bên ngoài đi vào.

Ngồi xuống bên cạnh Tịch Nguyệt, hiện tại ngoài đi thăm Kiều Kiều thì nàng cũng không đi lại nhiều.

Tịch Nguyệt thấy Hoàng Thượng vào thì vội vàng thỉnh an.

Cảnh Đế tiếp tục hỏi nàng: "Nàng thực sự không tức giận sao?"

Cảnh Đế tinh tế đánh giá thần sắc Tịch Nguyệt. Biểu tình của Tịch Nguyệt điềm đạm gặt đầu.

"Hoàng thượng làm như vậy đương nhiên là có đạo lý của Hoàng Thượng. Thiếp tin tưởng người."

Cảnh Đế thấy nàng như vậy, vui mừng kéo tay nàng.

"Trẫm rất vui vì nàng nguyện ý tin tưởng trẫm."

Thấy Tịch Nguyệt nhìn hẳn, Cảnh Đế cẩn trọng nói về chuyện này: "Trẫm cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Tình tình của Bạch Du Nhiên, ta và nàng đều hiểu là nàng ta sẽ không lỗ mãng như vậy. Nàng làm việc rất dè dặt cẩn thận, sao có thể lưu lại chứng cứ rõ ràng như vậy. Thực ra trẫm đã nghĩ qua có phải là nàng ta cô ý làm như vậy, dùng phương pháp trái ngược hay không. Nhưng mà cân nhắc lại, cảm thấy khả năng này

không cao. Nàng nghĩ xem, nếu như không lưu lại những chứng cứ này thì nàng ta hoàn toàn có thể tạm thời vờ trong sạch, về sau có chứng cứ thì lại giả vờ tìm cớ là được. Không đáng phải nhanh chóng đưa mình vào như vậy, hơn nữa lúc trước trẫm cũng đã nói sẽ giết không ta, nàng ta hẳn sẽ không làm như vậy, dù sao nàng ta còn có Ninh Nhi.

"Vậy theo ý Hoàng Thượng là chuyện này có người cố ý vu oan cho Bạch Du Nhiên?"

Thực ra Tịch Nguyệt cũng nghĩ đến điều này.

"Chẳng lẽ nàng không nghĩ như vậy sao?" Thấy nàng hỏi như vậy, Cảnh Đế cười đáp lại.

"Thiếp chỉ khó hiểu, rốt cuộc là ai muốn hại Bạch Du Nhiên. Hoặc là, hại cả hai người chúng ta? Nhưng mà người đó lại chọn Kiều Kiều để xuống tay, bản thân chuyện này đã khiến cho thiếp khó hiểu."

Tịch Nguyệt có suy tính của mình.

"Thiếp cảm thấy người kia coi trọng việc hãm hại Bạch Du Nhiên hơn, còn thiếp hoặc Kiều Kiều của thiếp chỉ là thứ yếu."

Cảnh Đế nghe xong thì nhíu mày nhìn nàng: "Nói suy nghĩ của nàng thử xem."

"Có lẽ người kia chỉ cần là con của Hoàng hậu mà thôi, là ai không quan trọng. Nếu như hôm đó người ở cạnh bờ ao là Tiểu Tứ Nhi thì Tiểu Tứ Nhi chính là mục tiêu, nếu như là Tiểu Ngũ Nhi thì Tiểu Ngũ Nhi chính là mục tiêu. Mà hôm đó, người ở bên hồ nhìn cá là Kiều Kiều cho nên Kiều Kiều trở thành mục tiêu. Nếu không mục tiêu là không cố định thì có thể thấy thiếp không phải là một đối tượng của kế nhất tiễn song điêu, chẳng qua là vì thiếp được sủng ái, con của thiếp cũng được sủng ái, như vậy người sẽ càng tức giận."

Tịch Nguyệt là người lý trí, lúc điều tra ra hung thủ là Bạch Du Nhiên thì nàng liền nghĩ như vậy. Mặc dù không biết có phải là như vậy hay không nhưng nàng cảm thấy nàng đoán cũng không sai lắm.

"Trẫm không ban chết cho Bạch Du Nhiên, nói không chừng người kia sẽ động thủ, chúng ta chỉ cần chờ đợi là được, bất luận là vì nguyên nhân nào...." Cảnh Đế nhìn vào mắt của Tịch Nguyệt: "Bất luận là vì nguyên nhân nào, trẫm cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho người xuống tay với con của trẫm. Bất luận kẻ nào cũng vậy, trẫm đã nói người ra tay phải chết thì nhất định người đó sẽ phải chết. Nguyệt Nhi yên tâm, trẫm sẽ không để cho Kiều Kiều ủy khuất."

Tịch Nguyệt cũng nhìn Cảnh Đế, rất lâu sau, lâu đến mức Cảnh Đế cho rằng nàng sẽ không đáp lời thì cuối cùng Tịch Nguyệt lộ ra khuôn mặt tươi tắn nói: "Thiếp tin tưởng Hoàng Thượng."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 205

Đêm khuya.

Nghiêm Ninh nho nhỏ tránh thoát ma ma ngủ say ở cửa, tự mình trốn ra ngoài.

Tuy rằng ba tuổi nhưng mà cậu cũng không phải là không hiểu gì cả.

Nghĩ đến lời bọn họ nói hôm nay, Nghiêm Ninh siết chặt quả đấm nhỏ.

Đều là nàng ta, đều là Tiểu Kiều Kiều đó hại người.

Nếu như không phải là nàng, làm sao mẫu thân sẽ bị người hãm hại, nếu như không phải là nàng, làm sao phụ thân lại không thích mình.

Con đường ra ngoài dựa theo trí nhớ của mình, Nghiêm Ninh đi một lát, nhìn mọi nơi, hẳn chỉ là một đứa bé ba tuổi, đâu có nhận ra đường gì, có điều nhìn thấy hai cung nữ vừa đi vừa nói, chắc là muốn đi con đường tới Phượng Tê cung.

Nghiêm Ninh suy nghĩ một chút, Phượng Tê cung này không phải là chỗ ở của Kiều Kiều sao?

Vì vậy bèn đi theo hai cung nữ về phía trước.

Quả nhiên, họ chính là đi Phượng Tê cung, không chỉ có đi Phượng Tê cung, còn nói tới nói lui với hai tiểu thái giám giữ cửa.

Thừa dịp thời gian họ nói chuyện, Nghiêm Ninh vào Phượng Tê cung, đi tới nơi này thì cậu có mấy phần quen thuộc.

Bởi vì đầu của cậu nhỏ, người khác cũng không chú ý tới cậu, mà cậu cũng tìm thấy tấm cung của Kiều Kiều, bởi vì hai ngày nay Kiều Kiều nghiêm trọng, Thúy Văn vẫn chăm sóc ở chỗ này, không chỉ là Thúy Văn, còn có Hạnh Nhi.

Ngày đó, Hạnh Nhi mang theo mấy người đi ra ngoài, kết quả tiểu công chúa lại rơi xuống nước, nàng tự trách mãi.

Ban ngày tới nửa đêm canh giữ ở chỗ này.

Nghiêm Ninh thấy hai người cũng đang lim dim, lén trốn đi vào.

Nhắc chân lên liền bật trên đầu Tiểu Kiều Kiều.

"A ——"

Đột nhiên hàng loạt ánh đèn.

Cảnh đế mặt đen lại đi ra từ nội thất, thấy dáng dấp con trai mình cũng không bất ngờ.

Trước đó, Nghiêm Ninh đi ra từ trong cung của cậu, ám vệ cũng đã phát hiện, cũng vội vàng chia làm hai đường, một đường tới đây bẩm báo, một đường đi theo cậu.

Kết quả thấy hai cung nữ dáng vẻ kỳ lạ cố ý ở phía trước dẫn đường cho cậu, thậm chí ngăn cản tiểu thái giám ở cửa Phượng Tê cung.

Cung nữ này đã bị khống chế, nhưng Cảnh đế lại nghĩ tới, muốn xem một chút cuối cùng là Nghiêm Ninh muốn làm gì.

Vào lúc cậu toan tính bày mưu tính kế, Thúy Văn và Hạnh Nhi cũng giả bộ ngủ.

Không ngờ lại để cho hắn thấy một màn trốn tròn mắt như thế.

Con nít ba tuổi nho nhỏ này lại là tới giết người.

"Ninh Nhi, con ở đây làm gì?" Giọng Cảnh đế vô cùng lạnh.

Nghiêm Ninh nhìn hắn, co rúm lại, có điều lại trốn mắt: "Con...Con không có làm gì."

"Không có làm gì, không có làm gì mà con muốn bịt chết Kiều Kiều? Con có biết nàng là muội muội của con hay không?" Đối với hành động này của cậu, Cảnh đế cực kỳ đau lòng.

Làm sao hắn cũng không nghĩ tới, mình và Nghiêm Liệt huynh đệ tương tàn. Mà con trai mới ba tuổi của mình muốn giết tiểu muội muội của nó.

Nghiêm Ninh thấy vẻ mặt phụ hoàng, biết chuyện này không thể chối cãi.

Kêu gào: "Con mới không cần muội muội này, con không muốn một muội muội chút nào, càng không muốn đệ đệ. Tại sao, tại sao phụ hoàng chỉ biết đối xử tốt với bọn họ? Cho tới bây giờ, phụ hoàng cũng không tới thăm con. Ngài không đến thăm con, mẫu thân vẫn ở cùng con, nhưng đều là bởi vì nàng, đều là bởi vì nàng, mẫu thân của con mới sẽ không hại nàng. Ngài không tin, ngài còn day mẫu thân vào lãnh cung, con biết rõ, con biết rõ vào lãnh cung thì sẽ chết ở nơi đó, con sẽ không để cho mẫu thân của con chết ở nơi đó."

Nhìn cậu kéo cổ hô to, Cảnh đế khó chịu.

"Con cũng không nghĩ tới, nàng là Tiểu muội muội của con sao? Bảo vệ trẻ thơ, mẫu thân con không có dạy con sao? Thôi, là lỗi của trẫm, đều là lỗi của trẫm, không có dạy con tốt."

Cảnh đế xoa mi tâm.

Đối với Nghiêm Ninh, hẳn hết sức thất vọng.

Có lẽ nghe được tiếng vang bên này, Nghiêm Vũ Nghiêm Gia đều mặc quần áo vào chạy tới, nghe nói tất cả.

Mỗi một người đều là tức giận nắm chặt quả đấm nhỏ.

Nghiêm Vũ nhìn chăm chăm: "Làm sao người có thể xấu xa như vậy, nàng nhỏ như vậy, người là ca ca, người nên bảo vệ bọn họ, nhưng người lại muốn hại nàng. Làm sao người có thể xấu xa như vậy!"

"Người tránh ra, ta mới không cần gặp người, ta chán ghét người, ta chán ghét tất cả các người, các người chỉ biết giành phụ hoàng, đều là các người không để cho phụ hoàng đến thăm ta, các người đều là người xấu. Cút ngay, cút ngay!"

Nghiêm Ninh dứt lời bèn đẩy thị vệ chạy ra ngoài.

Cũng bởi vì cậu nhỏ, người khác cũng không ngờ tới cậu có động tác này.

Không quan sát một chút, đông đảo người lớn lại để cho cậu chạy ra ngoài.

"Mau mang Tam hoàng tử về." Cảnh đế vừa dứt lời, thì nghe ngoài cửa một tiếng kêu cực lớn.

"A ——" chính là tiếng Nghiêm Ninh.

Bởi vì trước cửa chính là bậc thang dưới hốt hoảng Nghiêm Ninh lại trực tiếp giẫm hụt ngã xuống, bậc thang cao một thước này tới người lớn cũng không coi là gì, nhưng đối với đứa bé lại khác biệt.

Cảnh đế thấy Nghiêm Ninh máu đầy đầu, vội vàng la lên thái y.

Lúc này Thúy Văn cũng không kịp nhớ những thứ kia, vội vàng đơn giản xem cho cậu, băng bó một chút.

"Tam hoàng tử bị thương tới đầu, còn cần nhanh chóng cầm máu, chỗ này ta cũng không có thuốc, còn cần thái y tới nhanh chút, nếu không cũng không tốt lắm!"

Mặc kệ là trước đó Kiều Kiều rơi xuống nước hay là hôm nay Nghiêm Ninh lỡ ~ chân. Nếu như là người lớn, tất cả đều dễ nói chuyện, nhưng sự thật cũng không phải, bọn họ đều là đứa bé, mà đứa bé thì lại yếu ớt.

Thái y này vừa nghe Tam hoàng tử ngã xuống bậc thang, vội vàng tới đây. Những này qua, hậu cung này cũng hơi nhiều chuyện quá rồi, không chỉ có nhiều, hãy còn từng chuyện đều là chuyện lớn.

Cũng may thái y tới kịp thời, Nghiêm Ninh rất nhanh sẽ thoát khỏi nguy hiểm, nhưng bởi vì thương tổn của cậu tới đầu, thái y cũng không dám nói đầy đủ lắm, vẫn còn cần quan sát.

Cảnh đế thở dài ngồi ở chỗ đó, Tịch Nguyệt trấn an đặt tay ở trên vai hắn.

Lúc trước Cảnh đế cũng không để cho Tịch Nguyệt đến, tránh cho truyền ra lời gì bất lợi cho Tịch Nguyệt.

"Hoàng thượng không nên quá đau lòng, đứa bé còn nhỏ, từ từ dạy dỗ." Tuy là nói như vậy, nhưng Tịch Nguyệt lại thật sự không thích được đứa bé

này. Nàng không có khả năng lấy oán trả ơn kia, nghĩ cậu còn nhỏ tuổi đã muốn hại người, Tịch Nguyệt đã cảm thấy không rét mà run.

"Không phải là Ninh Nhi. Sức lực của cậu không đẩy được ngã hai người kia." Cảnh đế xoa mi tâm.

"Thần thiếp biết."

Lần này, cũng không phải là bọn họ không thu hoạch được gì, Nghiêm Ninh làm gì muốn tới nơi này làm những thứ này, Cảnh đế đã bắt hết thầy người hầu hạ ở tẩm cung của cậu đều đưa tất cả đến Thận Hình tư.

Cộng thêm hai cung nữ cố ý dẫn đường trước đó, Cảnh đế biết, lần này nhất định có thể tìm được hung thủ.

Người kia không chỉ muốn hại Bạch Du Nhiên, thật ra là cũng muốn hại Nghiêm Ninh.

Đứa bé Nghiêm Ninh nho nhỏ tới giết người làm sao có thể thành công, nhưng dù thành công hay không, mình cũng sẽ không đối xử tử tế đứa bé này nữa.

Rốt cuộc là thù hận lớn bao nhiêu đến nỗi như thế.

Thật ra thì ở trong lòng Cảnh đế, đã mơ hồ có một người được chọn.

Có điều đang dưới tình huống không có chứng cứ, hẳn sẽ không nói nhiều.

Cảnh đế và Tịch Nguyệt đều chờ ở chỗ này, bọn họ đều hiểu, lần này tuyệt đối sẽ không phải là việc vô dụng, lần này bắt nhiều người như vậy, nhất định có thể tìm được người thật sự hại người.

Đối với người này, Tịch Nguyệt cũng hận đến không kiềm chế được.

Không nói cái khác, vì có thể lật đổ Bạch Du Nhiên và Nghiêm Ninh, không ngừng mưu đồ tổn thương Kiều Kiều, chỉ riêng một điểm này thì làm sao nàng cũng không thể tha thứ.

Mấy đứa bé là mạng của nàng, nếu có người muốn hại đứa bé của nàng, vậy thì nàng chết cũng không thể đơn giản lật qua việc này.

Một đợt bước nhỏ lộn xộn truyền đến, Tịch Nguyệt chỉnh ngay ngắn thân thể, có lẽ người tới hẳn là Lai Phúc.

Mấy người cũng không đoán sai, quả nhiên là hắn.

Lai Phúc quỳ xuống: "Khởi bẩm hoàng thượng, người đã nhận tội, người sai khiến chính là Đức Phi."

Quả nhiên là nàng ta.

Ánh mắt Cảnh đế tối sầm lại.

Ngược lại Tịch Nguyệt không hiểu, Đức Phi hôm nay, An Tu nghỉ ngày xưa.

Tại sao nàng ta phải làm như vậy?

"Hoàng thượng?"

"Mang người tới Phượng Tê cung cho trẫm, mặt khác thông báo tất cả phi tần tới đây."

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, nhưng các cung nào có người có thể ngủ, trong ngoài Phượng Tê cung này thái y ra vào, bọn họ cũng đang chờ tiến triển mới nhất của chuyện này.

Đợi tất cả mọi người đến đông đủ.

Cảnh đế nhìn An Đức phi.

Vào giờ phút này, An Đức phi cũng hiểu, nếu Cảnh đế có thể làm như vậy trước mặt của mọi người, đó chính là đã biết hành động việc làm của nàng, có lẽ mình còn chưa có hoàn toàn báo thù cho đứa bé, nàng khẽ hất cằm lên, cũng không hồi tiếc.

Thấy nàng ta như vậy, Cảnh đế càng thêm tức giận: "Người giết hại công chúa, hãm hại cung phi, thậm chí xúi giục Tam hoàng tử hành hung, người có biết tội của người không."

An Đức phi chỉ nhìn Cảnh đế, cười lạnh: "Dù sao cũng chỉ là chết, ta chỉ hận, trước khi chết không khiến cả nhà Bạch Du Nhiên bị chém giết tịch thu tài sản."

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Cảnh đế nhìn lời này của nàng ta, bỗng nhiên hiểu, thật ra thì nàng hoàn toàn có thể lén lút hại chết Bạch Du Nhiên, tuy nhiên lại làm lớn chuyện như vậy, vậy đơn giản chính là muốn lấy được hiệu quả càng thêm khuếch đại.

Giống như nàng ta nói, chém giết tịch thu tài sản cả nhà.

"Người lại hận Bạch Du Nhiên như vậy?"

An Đức phi căn môi khổ sở nhìn cảnh đế: "Tại sao ta không thể hận nàng ta? Nàng ta hại đứa bé của ta, đứa bé của ta còn chưa ra đời đã bị nàng ta hại chết, chẳng lẽ ta không thể báo thù cho đứa bé của mình sao? Hoàng thượng, ngài không sao cả, ngài có thật nhiều đứa bé nhưng ta khác biệt, đó là đứa bé duy nhất của ta! Ngài biết ta chờ đợi bao nhiêu năm nay. Kết quả, kết quả tất cả đều bị tàn phá."

Cảnh đế hừ lạnh: "Ai cũng biết, con của người là trước kia Đức Phi làm. Hôm nay người còn nói là Bạch Du Nhiên làm, chuyện này chưa xong sao?"

"Trường sập mọi người đẩy thôi, đứa bé của ta chính là Bạch Du Nhiên hại chết. Có điều ngài không quan tâm, ta biết, ngài không quan tâm!" An Đức phi tự lẩm bẩm.

"Nếu như người có chứng cứ, người có thể giao cho trăm, cũng có thể giao cho hoàng hậu. Nhưng người không có, thậm chí người không tự mình giải quyết nàng ta, người tổn thương tiểu công chúa, trang ## bubble còn cố ý để cho người ta nói những lời giống thật mà là giả kia ở trước mặt Tam hoàng tử, dẫn hân tới giết tiểu công chúa. Như vậy, trăm đã có khả năng lấy được cùng lúc nhân chứng vật chứng, làm sao người có thể ác độc tính toán mấy đứa bé như thế?"

"Bọn họ đều là đứa bé của ngài, ngài không đành lòng, vậy ta thì sao, đứa bé của ta thì sao? Đáng chết sao? Hoàng thượng, từ lúc bản thân vào cung đến nay, ngài bình tĩnh mà xem xét, ta vĩnh viễn sẽ không làm cho ngài có một tý bận tâm. Nhưng làm sao ngài quan tâm tới ta, làm sao nghĩ tới suy nghĩ của ta. Hôm nay chuyện đã đến nước này, ta cũng không có lời nào để nói. Cho dù là chết, ta cũng không có lời nào để nói. Ta chỉ hận, không thật sự khiến Bạch gia cửa nát nhà tan."

Cảnh đế nhìn An Đức phi, biết nhiều lời vô dụng.

Phất phất tay: "Dẫn đi, An Đức phi và những người liên can của An gia. Sau thu vãn trăm."

An Đức phi cười, cũng không giận: "Chết đi, An gia mục nát như thế, người đáng chết, chết hết đi! Bạch Du Nhiên, ta chỉ hận người không chết....." Dứt lời, An Đức phi mềm nhũn ngã xuống.

Lại Hỉ bèn vội vàng tiến lên kiểm tra, xoay người lại trả lời: "Hồi hoàng thượng, An Đức phi đã qua đời rồi."

Có lẽ vào lúc tối nàng đã nghĩ tới kết cục này, chuẩn bị tốt độc được.

Nhìn sắc mặt hơi trở nên xanh kia, tất cả mọi người thốn thức không dứt.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Editor: trang bubble ^^

Bên này nhốn nháo hò hét, bên kia Bạch Du Nhiên cũng cực kỳ nôn nóng, nàng không biết tình huống cụ thể, mặc dù lời Cảnh đế nhìn như sẽ không thật sự đối với nàng như thế nào, cũng không có che đậy định luận, nàng luôn luôn không yên lòng.

Lại nghĩ đến Ninh Nhi nho nhỏ, nàng bắt đầu lo lắng, cũng không biết bây giờ đứa bé này như thế nào?

Có nhớ nàng hay không, có khóc nhè hay không.

"Cột kẹt ——" Cung nữ chải hai búi tóc vào cửa.

Bạch Du Nhiên ngẩng đầu, lại là Vân Tuyết.

Làm sao nàng không nhận ra đại cung nữ bên cạnh Phó Cẩn Dao.

"Cũng không biết Vân Tuyết cô nương tới nơi này để làm gì." Bạch Du Nhiên cười nói.

Vân Tuyết cũng không có vẻ mặt gì đặc biệt, chỉ cười nói: "Nô tỳ cũng chỉ đến nói hai câu thì đi."

"Hả?"

"Tam hoàng tử đã xảy ra chuyện, ngài ngã xuống bậc thang ở Phượng Tê cung. Hiện tại sống chết chưa biết. Chủ tử nhà ta muốn ta nói với người

một câu, hoàng hậu nương nương giỏi tính toán."

Vân Tuyết cũng không nói nhiều lời khác, dứt lời thì bèn xoay người rời đi.

Bạch Du Nhiên nghe xong cũng không nhúc nhích, nàng đương nhiên biết là Phó Cẩn Dao này ước gì nàng lập tức đi ra ngoài, sau đó tìm Thẩm Tịch Nguyệt tính sổ, nhưng nàng nhất định không thể trúng kế, nếu như trúng kế, vậy nàng kêu oan nàng ăn nhả lúc trước sẽ toàn bộ thành bọt nước.

Về phần đứa bé, Bạch Du Nhiên nghĩ, Ninh Nhi sẽ không xảy ra chuyện, Ninh Nhi chắc là sẽ không xảy ra chuyện, làm sao cậu có thể đi Phượng Tê cung!

Tuy là Bạch Du Nhiên không ngừng hoài nghi, nhưng vẫn không chế mình như cũ, không thể làm loạn.

Cứ ngồi như vậy đến trời sáng, mắt thấy mấy công công tới đây, dẫn đầu chính là Đại Tổng Quản Lai Hỉ bên cạnh hoàng thượng.

Có lẽ là thật sự tìm được hung thủ, trên mặt không tự chủ đeo lên nụ cười.

"Lai Hỉ công công lại có tin tức gì tốt?"

Lai Hỉ cười: "Hồi Bạch Tiệp dư, chính là hung thủ An Đức phi đã đến tội. Hoàng thượng giao phó, ngài có thể trở về cung rồi. Lân cung này xui xẻo, đã đưa lá bưởi cho ngài."

Bạch Du Nhiên vừa nghe lại là An Đức phi, ngớ ra một lát.

Kể lại đau khổ: "Cũng không biết vì sao An Đức phi như thế."

Lai Hỉ rất bình tĩnh: "An Đức phi luôn miệng nói là lúc trước Tiệp dư nương nương hại đứa bé của nàng."

Bạch Du Nhiên khổ sở: "Làm sao lại như thế? Lúc trước không phải Đức Phi nương nương đã thừa nhận à, hôm nay tại sao lại liên lụy đến trên người ta, muốn vu oan giá hoạ. Cũng may, hoàng thượng cũng không tin tưởng lời ấy."

Lai Hỉ cũng không nói tiếp.

Bạch Du Nhiên lại nghĩ đến lời Vân Tuyết.

"Tam hoàng tử có tốt không?"

Lai Hỉ nhìn vẻ mặt nàng, làm như nghi ngờ gì, biết rằng có lẽ nàng đã biết gì đó.

"Đêm qua Tam hoàng tử ngã xuống, bị thương đầu, hôm nay đã không còn nguy hiểm."

Bạch Du Nhiên vừa nghe, ngây người, trong lòng càng bắt đầu thấp thỏm không yên.

"Vậy Tam hoàng tử ở nơi nào?" Nàng ngơ ngác hỏi.

Lai Hỉ dừng một chút: "Hoàng thượng đã nói, Tam hoàng tử tạm thời nuôi dưỡng ở nơi khác, Bạch Tiệp dư vẫn là hồi cung cố gắng nghỉ ngơi đi."

Bây giờ, Bạch Du Nhiên đã hoàn toàn không được Cảnh đế chào đón rồi.

Nàng càng thêm không bằng so với Đức Phi trước kia.

Mặc dù Đức Phi là người ác độc, nhưng giáo dục Nghiêm Gia rất tốt. Nhưng Bạch Tiệp dư này lại khác.

Tam hoàng tử bị nàng nuôi dạy thành ra như vậy, làm sao hoàng thượng có thể dễ dàng tha thứ.

Đứa bé có thể tầm thường không có chí tiến thủ tùy theo tự nhiên, có thể không có tài hoa, nhưng lại không thể có lòng dạ ác độc. Vừa mới ba tuổi đã như thế, sao Cảnh đế chịu để cho nàng tiếp xúc đứa bé.

Bạch Du Nhiên không ngờ, hoàng thượng vậy mà không định để cho nàng gặp đứa bé.

"Nhưng, nhưng lúc trước, Tam hoàng tử đều nuôi dưỡng ở bên cạnh Bôn cung mà!" Nàng không thể không có Ninh Nhi. Hơn nữa, Ninh Nhi nuôi dưỡng ở nơi khác, một khi trúng kế, vậy lại như thế nào cho phải?

Đó là mạng của nàng!

Lai Hỉ không nhiều lời, những chuyện này cũng không phải là hẳn có thể quản được.

Bạch Du Nhiên đương nhiên cũng hiểu rõ, Lai Hỉ chỉ là một nô tài, những chuyện này đều là hẳn không có khả năng để ý đến, chỉ có hoàng thượng, chỉ có hoàng thượng mới có thể quyết định.

Dù Khang Ninh cung của nàng hoàn toàn hỗn loạn, Bạch Du Nhiên ngồi ở chỗ đó suy nghĩ rất lâu, cho dù Lai Hỉ rời đi, nàng cũng không biết.

Khang Ninh cung cũng có rất nhiều người bị đổi, nghe nói không ít người cũng bởi vì chịu hình phạt ở Thận Hình tư mà không thể trở về, cần tỉnh dưỡng.

Lúc này Bạch Du Nhiên cực kỳ hận.

Hận mọi người.

"Mai Lan."

"Chủ tử." Đại cung nữ Mai Lan vẫn còn ở đó.

"Người nói với ta một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Lai Hỉ cũng không nói cực kỳ cặn kẽ, mà Vân Tuyết bên cạnh Phó Cẩn Dao thì nàng một chút cũng không dám tin, riêng hiện nay, chỉ có hỏi Mai Lan này.

"Chủ tử, là An Đức phi hãm hại ngài, tất cả đều là nàng làm, nàng nói là ngài hại nàng, làm hại nàng đẻ non, cho nên nàng mới muốn trả thù. Hơn nữa không chỉ có như thế, nàng còn nói, tuyệt đối sẽ không để ngài chết thoải mái, muốn cả nhà ngài bị chém giết tịch thu tài sản mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng, cho nên hãm hại ngài. Về phần Tam hoàng tử, đều là những kẻ ti tiện kia, bọn họ cố ý nói một ít lời giống thật mà là giả ở trước mặt Tam hoàng tử, khuya khoắt Tam hoàng tử đi Phượng Tê cung. Kết quả cũng không biết tại sao lại té xuống từ trên bậc thang, đến bây giờ cũng chưa có tốt. Nghe nói vẫn còn đang trong hôn mê."

Bạch Du Nhiên nghe tất cả, cả người mặt đều trắng.

"Bây giờ còn đang hôn mê? Hắn là té xuống như thế nào, vô duyên vô cớ, luôn có nguyên nhân chứ?" Bạch Du Nhiên cuống loạn.

Mai Lan co rúm lại một chút, trả lời: "Điểm này nô tỳ cũng không biết, lúc ấy chỉ có nô tài của chính Phượng Tê cung ở đấy, người khác cũng không thể dòm ngó một chút. Theo nô tỳ thấy, cả sự kiện này cũng chưa chắc không phải là âm mưu của hoàng hậu nương nương."

"Hả?" Bạch Du Nhiên nhìn Mai Lan.

Mai Lan lấy hết dũng khí: "Ngài nghĩ, lại không ai biết cụ thể là tình huống gì. Trong cung này, Đại hoàng tử Nhị hoàng tử đều giữ ở trong tay hoàng hậu nương nương, chỉ có Tam hoàng tử không phải như thế, nếu như nàng cố ý, cũng chưa biết chừng. Hơn nữa, nương nương nghĩ đi, cho dù là công chúa Chiêu Dương được cưng chiều nữa, nhưng cũng chỉ là một nữ tử, nói không chừng, chính là hoàng hậu nương nương nói cái gì với An

Đức phi ở sau lưng đấy, cố ý dẫn dắt An Đức phi như thế, hy sinh một đứa con gái có thể hoàn toàn lật đổ một Đức Phi, một hoàng tử, đây là chỗ tốt lớn bao nhiêu."

Mai Lan nói những thứ này đều trúng ngay suy nghĩ trong lòng Bạch Du Nhiên.

Vốn là lúc, nàng cũng có nghi ngờ như vậy, cảm thấy chuyện này có lẽ có chút quan hệ gì đó với Thẩm Tịch Nguyệt, hôm nay nghe Mai Lan vừa nói như thế, càng cảm thấy như thế.

"Vết thương của Tam hoàng tử sẽ không có người trông nom?" Bạch Du Nhiên căn vặn nghiêng lợi.

Rốt cuộc Ninh Nhi của nàng như thế nào?

Mai Lan cũng là gương mặt đau thương: "Bẩm chủ tử, cụ thể như thế nào thì chúng ta cũng chưa biết! Hoàng thượng đã bắt đầu cách ly một mình Tam hoàng tử. Bất kỳ kẻ nào cũng không thể gặp."

Nói vậy cũng biết, Tam hoàng tử Nghiêm Ninh này chính là thịt đầu quả tim của Bạch Du Nhiên, nàng có thể buông tha tất cả, lại không thể buông tha cậu. Sau này, nàng không bao giờ có thể có đứa bé khác nữa, nếu như đứa bé này không ở bên cạnh nàng, thậm chí nói bị người hại, nàng quả thật không biết mình có thể tiếp tục sống nữa hay không. Đây là chỗ dựa để nàng sống còn.

Làm như sợ Bạch Du Nhiên không đủ khổ sở, Mai Lan lại bổ sung một câu: "Nghe nói hoàng hậu nương nương lại có thai rồi. Hoàng thượng vui mừng vô cùng."

Lại mang thai?

Trong lòng khó chịu, vẻ mặt Bạch Du Nhiên lạnh xuống, cũng không biểu hiện quá nhiều.

"Sai người nấu nước, hầu hạ Bốn cung tắm rửa."

Thấy Bạch Du Nhiên không nói thêm gì, Mai Lan vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị, nhưng trong nháy mắt quay đầu lại, ánh mắt của nàng lóe lên một cái cực nhanh. Lúc này, nếu như Bạch Du Nhiên còn là Bạch Du Nhiên thường ngày kia, tất nhiên có thể phát ra hiện Mai Lan này không ổn.

Thế nhưng vào lúc này bởi vì nàng đang yếu ớt ở lãnh cung và không biết tình huống cụ thể của Nghiêm Ninh, cho nên vẫn đặt lời Mai Lan nói ở trong lòng, dù sao, bản thân nàng cũng có những nghi ngờ này.

Có lúc chính là như thế, nghi ngờ của mình lên men thời gian dài sẽ thay đổi nghiêm trọng thêm, mà lần này thậm chí nàng không cần lên men thời gian dài, một ám hiệu lơ đãng của người bên cạnh thì nàng càng thêm hoài nghi.

Ngâm mình ở trong nước, Bạch Du Nhiên vùi mình thật sâu dưới đáy nước, bắt đầu tiên tư hậu tưởng (suy nghĩ trước sau).

Rốt cuộc làm sao mới có thể khiến hoàng thượng trả Ninh Nhi trở về.

Thẩm Tịch Nguyệt, đều là nàng, đều là Thẩm Tịch Nguyệt này.

Vốn là lòng có khúc mắc với Thẩm Tịch Nguyệt, hôm nay như vậy, tâm tình càng thêm căm hận.

Thật ra nói đến thì hai người cũng không thể coi là quan hệ không tốt, nhưng theo những năm này những việc này, lại bởi vì mỗi người có con của mình, cuối cùng thì hai người như là người dưng nước lã.

Hôm sau.

Bạch Du Nhiên cầu kiến Cảnh đế, Cảnh đế cũng không chịu gặp.

Không chỉ như thế, còn bảo Lai Hỉ nói cho nàng biết, sau này, cũng không cho phép nàng gặp Nghiêm Ninh, đứa bé ở lại bên cạnh nàng, sớm muộn sẽ bị nàng dạy thành lục thân không nhận (mất hết tính người).

Lên án này hơi lớn, nhưng Bạch Du Nhiên cũng là vô lực phản bác.

Cho dù nàng quỳ gối một ngày một đêm trước bậc thang ở cửa Tuyên Minh điện, nàng cũng không gặp Cảnh đế và đứa bé.

Dù nàng cầu xin như thế nào, Cảnh đế cũng chẳng để ý nàng.

Tình cờ gặp mưa to, Bạch Du Nhiên lại không chịu rời đi.

Dù người khác nhìn nàng như thế nào, nhạo báng như thế nào, nàng đều hy vọng có thể thừa cơ hội này lấy được một chút thương tiếc của hoàng thượng.

Ở trong tam cung, Tịch Nguyệt nghe nói tất cả, đi tới trước cửa sổ, hôm nay mưa rơi đúng lúc lớn.

Cầm môi dưới, thở dài: "Cầm Tâm, Bốn cung có nên đi khuyên nàng hay không?"

Hôm nay, Bạch Du Nhiên khiến nàng nhớ lại mình đã từng quỳ ở nơi đó.

Cầm Tâm khuyên lơn: "Chủ tử biết rất rõ câu trả lời. Hoàng thượng cũng không chịu gặp, ngài đi qua, thật sự là không thích hợp. Hơn nữa, ngài không phải là thân thể một mình, bên ngoài đang là mưa to, ngài vẫn cần thận chút."

Tịch Nguyệt lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, không nói gì.

Mà cùng lúc đó, trong Trúc Hiên, Phó Cẩn Dao dường như cực kỳ vui vẻ.

"Vân Tuyết, đi bưng canh tổ yến tới."

Vân Tuyết đáp lời sau đó rời đi.

Phó Cẩn Dao nhìn mưa to ngoài cửa sổ, 0di33xn0dafnl330fys0doon cười vui sướng, mà lúc này trong phòng chỉ có một mình nàng.

"Bạch Du Nhiên, người chịu khổ càng nhiều, sẽ càng hận Thẩm Tịch Nguyệt. Đừng khách khí, nắm chắc thực lực của chính người đi!"

Nói xong lại cười một đợt.

Chiêu tương kế tựu kế này của mình quả nhiên là có ích.

Các người đều có thể mang thai, đều có thể có con vậy thì như thế nào, cười cuối cùng nhất định là mình, sẽ không có ai càng yêu hoàng thượng hơn so với mình, không có ai, tất cả bọn họ đáng chết.

Họ không ngừng giành Nghiêm Triệt với mình, tại sao bọn họ có thể.

Nhớ năm đó ngay cả thân tử tử mình cũng hy sinh hết, hôm nay nàng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Đứa bé, chỉ có mình có thể sinh cho hần.

Vị trí hoàng hậu này nhất định là của mình.

Một tay Phó Cẩn Dao ngắt đứt bông hoa bên cửa sổ, lộ ra nụ cười thâm trầm.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 207

Cho dù Bạch Du Nhiên té xỉu cũng không có gặp hoàng thượng, không chỉ không thấy được hoàng thượng, càng thêm không thấy được Ninh Nhi của nàng.

Lúc này nàng đã không còn lý trí gì.

Nàng nhìn lại nữa, lần này mình là người bị hại, là người bị hãm hại, trong ngày thường Thẩm Tịch Nguyệt bị người khác hãm hại, hoàng thượng đều sẽ liên tục bồi thường, đến phiên mình lại không phải là như vậy, không chỉ không phải như vậy, còn cướp đi đứa bé.

Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia đã thuận theo phía Thẩm Tịch Nguyệt, con trai của nàng, con trai của nàng chỉ là của mình nàng.

Nghĩ tới những thứ này, Bạch Du Nhiên quả thật là không thể chịu đựng được.

Một cây dây cung kéo căng những năm nay rốt cuộc đứt mất rồi.

Nàng không thích Thẩm Tịch Nguyệt, đúng, không thích nàng ta. Quả thật, Thẩm Tịch Nguyệt chưa từng hại nàng, hai người cũng không có một tý sứt mẻ tình cảm.

Nhưng mà, nàng chính là hận Thẩm Tịch Nguyệt, cực hận.

Tại sao, tại sao chuyện gì nàng ta cũng có thể thuận buồm xuôi gió, tại sao hoàng thượng thích nàng ta như vậy, cưng chiều nàng ta như vậy. Thậm

chí cũng cùng mang thai, mình có được kết cục như vậy, nhưng nàng ta thì sao, nàng ta được bảo vệ rất tốt.

Mỗi người đều bảo vệ nàng ta, Thái hậu, hoàng thượng, mỗi người bọn họ đều bảo vệ nàng ta.

Thậm chí ngay cả Lục vương gia bất hòa với hoàng thượng cũng đổ thêm dầu vào lửa ở chuyện nàng ta phong hậu, tại sao?

Hôm nay, hôm nay nàng ta hại con của mình, nàng không thể bỏ qua nàng ta.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Bạch Du Nhiên lạnh xuống.

Nếu như, nếu như Nam Thấm này không có hoàng hậu nương nương, vậy thì không phải tất cả đều khác biệt rồi?

"Mai Lan, hầu hạ Bốn cung trang điểm."

Bạch Du Nhiên sửa sang tất cả thỏa đáng, quần áo gọn gàng ra ngoài.

Nàng cũng cũng chỉ nghỉ ngơi nửa ngày, chính là nếu như thế, người khác lại cảm thấy nàng quả nhiên là có dẻo dai, lại nghĩ một chút trong ngày thường nàng coi trọng với Tam hoàng tử, rốt cuộc lại cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Mà lần này, Bạch Tiệp dư cũng không đi gặp hoàng thượng, ngược lại là đi Phụng Tê cung cầu kiến hoàng hậu.

Tịch Nguyệt đang cắt sửa cành hoa, nghe nói Bạch Du Nhiên đến thăm cũng không bất ngờ.

Hoàng thượng chạy đi đâu không biết, tới phía bên nàng cũng là khả thi.

"Tuyên đi!"

Hoàng thượng có thể trốn tránh không gặp, nàng là hoàng hậu, sao có thể như thế.

"Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương." Trên mặt Bạch Du Nhiên mang nụ cười rõ ràng, ngược lại cũng không khác nhau quá lớn với thường ngày, nếu như nói có khác nhau, ngược lại chính là vẻ tiêu tụy có thể nhìn ra được kia.

"Đứng lên đi."

"Tạ hoàng hậu nương nương." Bạch Du Nhiên cười có chút cô đơn.

"Sao không nghỉ ngơi nhiều thêm mấy ngày? Mấy ngày nay oan ức người."

Bạch Du Nhiên yên lặng rơi lệ, xoạt quỳ xuống: "Hoàng hậu nương nương, ngài giúp thiếp một chút đi, thiếp chỉ muốn gặp Ninh Nhi của ta một lần. Thiếp chỉ muốn gặp mặt hân một lần. Ngài cũng có con, biết được tâm tình của người làm mẫu thân."

Tịch Nguyệt thấy nàng như thế, vội vàng ra hiệu Cẩm Tâm dìu nàng đứng dậy.

"Hoàng thượng đã có chỉ ý, Bốn cung tuyệt đối không thể cãi lời hoàng thượng. Bạch Tiệp dư sao phải khổ vậy chứ! Có lẽ qua chút thời gian, hoàng thượng cũng sẽ không như thế, khi đó Bốn cung lại cầu xin thay người, người thấy có được không?"

Bạch Du Nhiên khổ sở nhìn Tịch Nguyệt: "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp biết ngài là người thiện tâm. Đa tạ hoàng hậu nương nương giúp đỡ."

Ngược lại Bạch Du Nhiên không rời rắm, nghe Tịch Nguyệt nói như vậy, vẫn là quỳ, nước mắt trên mặt vẫn có thể thấy được.

"Hoàng hậu nương nương, thần thiếp làm trâu làm ngựa cũng không thể báo đáp ân tình của ngài, chỉ xin ngài giúp đỡ nhiều hơn."

Tịch Nguyệt gật đầu: "Bạch Tiệp dư không cần như thế, chỉ cần Bốn cung có năng lực này, tất nhiên sẽ trợ giúp người. Bốn cung cũng có đứa bé nên hiểu tâm tình của người."

Tuy rằng nàng cũng sâu sắc cảm thấy, Bạch Du Nhiên không dạy tốt đứa bé. Còn nhỏ tuổi như vậy lại có thể đối xử ác độc với tiểu muội muội của mình. Thế nhưng vào lúc này có mấy lời nàng không thể không nói.

Dù sao nàng là chủ cả cung.

"Thần thiếp đa tạ hoàng hậu nương nương."

Vừa ngồi tạm trong chốc lát, Bạch Du Nhiên nói: "Nghe nói hoàng hậu nương nương có tin vui. Thần thiếp chúc mừng nương nương. Mấy ngày nay thần thiếp chỉ lo bản thân, lại là quên mất chúc mừng nương nương, kính xin nương nương thứ tội."

Tịch Nguyệt vuốt bụng, cười: "Việc này có quan hệ gì, quan tâm con của mình là thường tình của con người."

"Không bằng thần thiếp cùng hoàng hậu nương nương đi ra ngoài một chút, lúc thần thiếp mang thai thái y đã nói là phải đi nhiều chút, như vậy lúc sinh cũng sẽ không khó khăn như vậy. Thần thiếp thấy, thời tiết hôm nay thật là không tệ."

Tịch Nguyệt nhìn bên ngoài một cái, lắc đầu: "Thôi, mấy ngày nay bởi vì thân thể Bốn cung có chút yếu nên ít ra ngoài."

Bạch Du Nhiên khuyên nhủ: "Chính là ít ra ngoài mới càng nên đi một chút, tuy là đứa nhỏ này ở trong bụng mẹ, cũng phải phơi ánh nắng nhiều chút mới phải. Như vậy mới có thể càng thêm mạnh khỏe."

Quả thật kể từ khi tra ra có tin mừng thì Tịch Nguyệt không còn ra ngoài nữa, suy nghĩ một chút, hơi do dự, có điều nghĩ tới bên cạnh mình cũng không ít người.

Gật đầu: "Được rồi, vậy thì làm phiền người."

"Hoàng hậu nương nương cũng không thể khách khí như vậy. Đây là thần thiếp phải làm."

Bạch Du Nhiên muốn dìu Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt từ chối.

Dù sao lúc này bên cạnh còn có đại cung nữ, làm sao cũng không cần một cung phi tới dìu nàng.

Hôm nay chính là thời tiết tốt, lại bởi vì hôm trước vừa mới mưa, không khí rất tốt.

"Bốn cung thích nhất mùi vị sau khi nước mưa gột rửa qua này. Đường như khắp nơi đều có mùi thơm bùn đất cỏ xanh." Tịch Nguyệt cười.

"Không phải là vậy sao, có lẽ dạng như Ngự Hoa Viên thì mùi vị sẽ càng tăng lên đấy. Chúng ta qua bên kia xem một chút?"

Bên cạnh hai người cũng có không ít nô tỳ đi theo, cũng chẳng qua là đi dạo một chút đến Ngự Hoa Viên, Tịch Nguyệt nhìn cách đó không xa chính là hồ nước mà Kiều Kiều xảy ra chuyện kia, không chịu đi qua.

Tâm tình có chút âm u xuống.

Bạch Du Nhiên nhìn nét mặt Thẩm Tịch Nguyệt, dĩ nhiên là biết nguyên nhân nàng như vậy, trên mặt không biểu hiện.

Nói: "Nghe nói hồ nước phía trước chính là chỗ tiểu công chúa xảy ra chuyện. Nương nương có cần tới xem một chút hay không."

Tịch Nguyệt cau mày.

Bạch Du Nhiên tiếp tục: "Thật ra thì cũng không có cái gì, nghe nói có vài đứa bé, khi còn bé rơi xuống nước, sau khi lớn lên thì lại sợ nước. Theo thần thiếp thấy, người lớn nên sắm lớn mưa nhỏ, đứa bé đâu có biết nhiều thế. Chúng ta chính là phải làm như không sao, cứ theo thường lệ dẫn nàng tới đây chơi, có lẽ, nàng cũng không coi đó là vấn đề."

Nghe Bạch Du Nhiên vừa nói như thế, ngược lại Tịch Nguyệt cảm thấy cũng có mấy phần đạo lý.

Tuy trong lòng mơ hồ có một chút cảm giác kỳ lạ, nhưng nàng nghĩ, bên cạnh còn có Cẩm Tâm và Quả Nhi, có lẽ Bạch Du Nhiên này cũng không thể làm gì, nàng cũng không phải là điên rồi.

Hơn nữa Tịch Nguyệt cảm thấy, mới vừa rồi Bạch Du Nhiên còn cầu xin nàng muốn gặp Nghiêm Ninh, chắc là không sao.

Có lẽ chính là lấy lòng nàng thôi.

Ngay cả như thế, Tịch Nguyệt vẫn thêm phần tâm tư như cũ.

Bạch Du Nhiên nhìn Thẩm Tịch Nguyệt đi từng bước một đến bờ hồ, thoáng nâng lên một nụ cười khiêm tốn.

"Người xem hồ nước này, thật ra thì cũng không có gì đáng sợ đâu? Đúng rồi, thần thiếp đúng là quên mất, lúc trước nương nương cũng từng rơi xuống nước. Ngược lại giống nhau như đúc với tiểu công chúa đấy." Trong lời nói có chút không đúng chỗ.

Tịch Nguyệt cảnh giác nhìn nàng: "Lại nói, lúc ấy cũng không ít người nói Bạch Tiệp dư là hung thủ sau lưng!"

Về mặt Bạch Du Nhiên cứng ngắt một chút, lắc đầu: "Thật sự không phải là ta."

Tịch Nguyệt gật đầu: "Ta tin."

Bạch Du Nhiên đứng ở bên hồ, nhìn Tịch Nguyệt, đột nhiên lại nở nụ cười: "Tuy không phải là ta, nhưng lại là ta cố ý dẫn dắt họ. Nếu không phải nương nương rơi xuống nước, tại sao ta có thể một mình theo hoàng thượng ra ngoài chứ."

Thừa dịp mọi người vừa kinh ngạc trong nháy mắt.

Bạch Du Nhiên nhanh chóng ngã về phía sau, không đợi mọi người phản ứng, nàng mạnh mẽ nắm lấy quần áo Tịch Nguyệt, tuy Quả Nhi tay mắt lanh lẹ bắt được tay Tịch Nguyệt, nhưng rốt cuộc là không bằng trọng lực Bạch Du Nhiên ngã về phía sau, Tịch Nguyệt cứ như vậy bị nàng kéo ngã xuống hồ nước.

"Bùm ——"

Ba người họ ngã vào trong nước.

Cầm Tâm thét chói tai, trong nháy mắt đưa tới rất nhiều thủ vệ.

Tuy rằng khoảnh khắc Quả Nhi rơi xuống nước có chút mơ hồ, nhưng trong nháy mắt liền kéo hoàng hậu lên trên, Bạch Tiệp dư lại cứ hung hăng nắm chặt cánh tay của nàng, không chịu buông tay.

Bởi vì trong nước, lại nhất thời có chút khó xử lý, bởi vì thai của hoàng hậu nương nương vốn là không ổn.

Quả Nhi không dám trì hoãn, vội vàng dùng sức hung hăng ấn huyệt vị của Bạch Tiệp dư, thúc đẩy nàng buông tay, sau đó kéo Thẩm Tịch Nguyệt nổi trên mặt nước.

Trong lúc nhất thời, Ngự Hoa Viên rồi thành một núi.

.....

Đợi lúc Cảnh đế lại lần nữa thấy Tịch Nguyệt, nàng đã bị Quả Nhi ôm nhanh chóng chạy tới phía Phượng Tê cung.

Tuy là nước của nàng bị ép ra ngoài, nhưng lại chảy máu.

Nghĩ đến thân thể hoàng hậu nương nương, Quả Nhi cũng không dám trì hoãn một khắc.

Cảnh đế theo sát sau lưng, nhìn nàng bị ôm đến trong phòng, nhìn thái y ra ra vào vào.

Trong lòng hoàn toàn rét lạnh.

Lúc này hẳn lại không ngờ, tiểu cô nương mình cực kỳ trân quý sẽ chịu khổ nhiều như vậy.

Bạch Du Nhiên.

Nàng ta điên rồi sao!

Lo lắng đi qua lại, trong chốc lát, chỉ thấy Thúy Văn ra ngoài, trên mặt bi thương rõ rệt.

Quỳ xuống, giọng nói Thúy Văn bi thương: "Khởi bẩm hoàng thượng, đứa bé của hoàng hậu nương nương không giữ được."

Cảnh đế vừa nghe, càng là lão đảo vài bước, hẳn đau khổ nhắm nghiền hai mắt.

"Hoàng hậu nương nương thì sao?"

"Thân thể hoàng hậu nương nương cực kỳ suy yếu. Cần tĩnh dưỡng thật tốt."

"Nàng đã tỉnh chưa?" Cảnh đế bèn vội vàng hỏi.

Thúy Văn gật đầu: "Hoàng hậu nương nương đã tỉnh rồi. Có điều, nàng một câu cũng không chịu nói."

Cảnh đế mặc kệ những lời kiên quyết kia, vội vàng vào cửa, chỉ thấy trên mặt Tịch Nguyệt tái nhợt, tóc từng sợi từng sợi nằm ở nơi đó, cả người giống như lập tức sẽ biến mất không thấy nữa.

Không biết tại sao, Cảnh đế đột nhiên lại nhớ tới giấc mộng kia, giấc mộng về Tịch Nguyệt quỳ gối trong mưa, cũng yếu ớt như thế.

"Nguyệt Nhi ——" Cảnh đế vội bước đi qua kéo tay của nàng.

Tịch Nguyệt nằm ở nơi đó, lẳng lặng cái gì cũng không chịu nói.

Vén lên sợi tóc trên mặt nàng, Cảnh đế ấn xuống một cái hôn ở trên môi của nàng.

"Không sao, trầm biết, nàng là đau lòng cho đứa bé. Nhưng sau này chúng ta sẽ còn có đứa bé, chúng ta sẽ có rất nhiều đứa bé, Nguyệt Nhi....." Nụ hôn của hắn tỉ mỉ rải rác mãi xuống ở trên mặt nàng.

Nhưng Tịch Nguyệt lẳng lặng nhìn màn trường, vẫn là một câu cũng không chịu nói.

"Nguyệt Nhi....."

"Nguyệt Nhi, nàng nói một câu, Nguyệt Nhi, đừng như vậy, đừng dọa trầm....."

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi nàng đừng như vậy, có được hay không? Trò chuyện với trẫm. Nguyệt Nhi....."

Rất lâu, bản thân Cảnh đế không ngừng nói đầu đầu, trang ## bubble nhưng Tịch Nguyệt lại không chịu nhiều lời.

Vào lúc Cảnh đế cho rằng Tịch Nguyệt thật sự cái gì cũng sẽ không nói, nàng lại lên tiếng.

Có lẽ liên quan tới rơi xuống nước, giọng nói nàng có chút khàn khàn.

"Là thiếp không tốt, là thiếp hại đứa bé. Thiếp không cẩn thận....."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 208

Editor: Anh Thơ.

"Là thiếp không tốt, là thiếp hại đứa bé. Thiếp không cần thận...."

Sau khi nói một câu ấy xong, Tịch Nguyệt cũng không nói chuyện nữa, cho dù Cảnh Đế có ôm Tiểu Kiều Kiều qua thì Tịch Nguyệt cũng không có phản ứng gì.

Vì thân thể Kiều Kiều cũng vẫn yếu nên Cảnh Đế không dám trì hoãn, lập tức ôm cô bé trở về.

Hiện tại Bạch Du Nhiên đã bị giam lại.

Nàng ta khấn khăng rằng mình không cố ý nhưng nhân chứng đều có đủ, bất luận nàng ta nói dối thế nào cũng vô dụng.

Bạch Du Nhiên kêu oan, nói rằng là do Hoàng Hậu nương nương cố ý, Cảnh Đế thấy nàng ta như vậy thì trực tiếp cho người độc câm nàng ta.

Tuyên Minh Điện.

Lai Phúc và Lai Hỷ đều quỳ trên mặt đất, yên lặng đợi mệnh lệnh của Cảnh Đế.

"Trẫm sẽ không cho nàng ta chết đơn giản như vậy, nàng ta dám mưu hại Nguyệt Nhi thì phải chịu hậu quả tương ứng. Đưa nàng ta đến Phong Nhân Tháp." (Phong nhân: người điên)

Đưa đến Phong Nhân Tháp nghĩa là sống không bằng chết.

"Nô tài đã rõ." Những chuyện như vậy từ trước đến nay đều do Lai Phúc đi làm.

"Bạch gia, tịch biên nhà cửa, tất cả mọi người biếm làm thường dân." Cảnh Đế vô cùng căm hận nói.

Mấy ngày nay trong cung có rất nhiều sóng gió khiến cho hãn mệt mỏi, vốn nghĩ rằng hậu cung cân bằng là trợ giúp cho các thế gia nhưng hiện tại xem ra lại không phải như vậy. Nếu như những người này khiến cho hãn cảm thấy họ không an phận, khiến cho Nguyệt Nhi bị tổn thương thì hãn sẽ không nuông chiều mặc kệ bọn họ như trước nữa.

Đứa bé kia cũng là con của hãn. Con của hãn và nàng bị người ta hại chết, không chỉ Nguyệt Nhi, người khác cũng không thể hiểu được là hãn thương tâm thế nào.

Nhưng mà hãn không có thời gian thương tâm, hãn muốn dùng tất cả thời gian để giải quyết hậu quả thật tốt, để trấn an Nguyệt Nhi, để chăm sóc thật tốt cho mấy đứa bé, để thu dọn những kẻ thực sự không nên xuất hiện kia.

Nhiều ngày nay Tịch Nguyệt đều máy móc ăn uống, bất luận là ai nói chuyện với nàng thì nàng cũng không mở miệng.

Cảnh Đế biết nàng đang tự trách mình, trách mình không bảo vệ đứa bé tốt, trách mình cho người khác cơ hội.

Thấy nàng như vậy Cảnh Đế lại đau lòng, thương nàng phải chịu khổ. Hãn từng cho rằng bản thân từ trước đến giờ không để cho nàng chịu khổ nhưng nghĩ lại, từ khi nàng tiến cung đến giờ còn chịu ít khổ sở sao.

Mà những khổ sở đó đều do hãn đem lại cho nàng.

Mỗi ngày hẳn đều phải ôm Tịch Nguyệt ngủ, cho dù nàng không hề cho hẳn bất kỳ phản ứng gì nhưng Cảnh Đế cũng không buông tay.

Mỗi ngày đều ôm nàng, nói chuyện với nàng, chỉ hy vọng nàng có thể vượt qua, không suy nghĩ linh tinh nữa.

Thực ra Cảnh Đế không biết Tịch Nguyệt như vậy là do bị kiếp trước ảnh hưởng. Nàng nghĩ đến mình của kiếp trước, nghĩ tới hoàn cảnh mình mất đi đứa bé lúc trước.

Con người vào lúc này đều rất yếu đuối mà nàng đã sống hai đời bắt đầu mờ mịt, tự bao mình ở trong thế giới của bản thân không muốn ra ngoài.

"Nguyệt Nhi, ngày mai, trẫm sẽ tuyên bố trước cả triều đình rằng về sau trẫm chỉ có một mình nàng, về sau hậu cung này chỉ có một mình nàng. Trẫm không cần bất kỳ ai khác nữa."

Nhẹ nhàng tùy ý nói ra quyết định lớn như vậy nhưng nàng vẫn không hề có phản ứng gì.

Cảnh Đế nhìn nàng thật kỹ, không cần biết là nàng có nghe được hay không, tiếp tục nói: "Sau này, hậu cung này sẽ là nhà của chúng ta. Trong nhà ngoại trừ có trẫm, có Nguyệt Nhi thì còn có rất nhiều đứa bé, chúng đều là con của Nguyệt Nhi và Trẫm."

Nói như vậy, Cảnh Đế lại càng cảm thấy kiên định hơn.

Thì ra từ trước đến giờ hẳn đều nghĩ lầm rồi, hẳn cho rằng cho các nàng danh phận thì các nàng sẽ an phận, hẳn không đi sủng hạnh các nàng đã là trung thành lớn nhất của hẳn dành cho Tịch Nguyệt.

Nhưng mà, thì ra lại không phải như vậy!

Các nàng sẽ ghen tị, sẽ thương tổn Tịch Nguyệt, sẽ không biết đủ.

Cảnh Đế nghiêm mặt, trong lòng suy nghĩ. Nhìn Tịch Nguyệt ngủ, Cảnh Đế đứng dậy.

Lai Hỷ ngủ gật ngoài cửa thầy Cảnh Đế ra ngoài liền tiến lên phía trước: "Chủ tử có gì cản dận?"

"Đi từ đường."

Lai Hỷ ngẩn ra, vội vàng đuổi theo.

Trong cung này, ngoài Lai Hỷ thì không ai biết Cảnh Đế quỳ ở từ đường của Nghiêm Gia suốt một đêm.

Sáng sớm sắc mặt cũng không tốt nhưng Lai Hỷ từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Cảnh Đế thì hiểu rằng chủ tử muốn động thủ rồi.

Lâm triều.

Nói xong chuyện công vụ trên triều, Cảnh Đế tùy ý mở miệng: "Trẫm tính giải tán hậu cung."

Các vị đại thần đều có sắc mặt kinh sợ.

Lời này là có ý gì?

Tất cả mọi người đều không nói gì.

Cảnh Đế cười như không cười: Đương nhiên, trẫm cũng chỉ là thông báo với các người. Phi tần hậu cung không thể khai chi tán diệp cho hoàng thất, không chỉ vật mà còn lục đục tranh đấu với nhau, hãm hại người khác, thương tổn đến hoàng tự, giết hại Hoàng Hậu. Thực sự không thể nhẫn được nữa. Tất cả phi tần chưa thị tẩm cho phép về phủ gả cho người khác, trẫm sẽ chuẩn bị đồ cưới cho các nàng. Trong lòng trẫm, các nàng chính là muội muội của trẫm. Đương nhiên, nếu không muốn hồi phủ, có năng lực thì trẫm sẽ giữ các nàng làm nữ quan ở hậu cung. Nếu như không có năng

lực thì có thể xuất gia trong quốc tự. Những người đã được thị tẩm ngoại trừ việc không thể gả cho người khác thì cũng xử lý tương tự như vậy. Tuyển tú cũng ngừng lại từ năm nay."

Lời vừa nói ra, quả nhiên phía dưới lập tức xôn xao.

Có cự thần trực tiếp quỳ xuống: "Xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban. Việc này tuyệt đối không thể nào! Quốc gia là lớn nhất..."

Một câu còn chưa nói xong thì đã bị Cảnh Đế cắt ngang.

"Được rồi. Trẫm không muốn nghe những đạo lý to lớn của người, trẫm biết cháu gái người năm sau là đủ tuổi tuyển tú. Người có tình toán gì trẫm đều rõ. Người có sức lực tình toán quyết định chuyện nhà của trẫm thì không bằng về nhà quản chuyện tiểu thiếp của con thứ hai của người thông gian đi. Tiểu cô nương mười sáu tuổi làm sao có thể thích một lão già, quả đúng là nực cười."

Cảnh Đế không cho ông ta một chút thể diện nào, biểu tình không hề thay đổi, trên mặt đều là vẻ trào phúng.

Cự thần kia vừa nghe thì thầm than trong lòng, xấu hổ không chịu nổi.

Ông ta không hề biết việc này cũng không ngờ rằng Cảnh Đế không những biết mà còn nói ra trước mặt văn võ bá quan.

Cố lấy dũng khí: "Thần cũng không phải là vì bản thân mà là vì cơ nghiệp của hoàng gia, quy củ lão tổ tông đặt ra há có thể nói đổi là đổi?"

Cảnh Đế thấy ông ta vẫn lên tiếng thì bắt đầu không kiên nhẫn, lại nhìn những người khác.

Vốn cũng có mấy người muốn liều chết đi lên can gián nhưng nhìn biểu tình của Cảnh Đế lại nghe lời nói của hãn thì lại bắt đầu do dự không dám.

Hứa đại nhân lớn tuổi như vậy còn bị chọc phá bí mật gia tộc, bọn họ cũng không dám tưởng tượng tiếp theo Hoàng Thượng có thể nói gì.

Bọn họ đều biết nhiều ngày nay hậu cung đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến nếu không giận dữ thì Hoàng Thượng sẽ không làm như vậy. Từ khi Cảnh Đế đăng cơ đến nay, ra tay càng ngày càng lãnh huyết, cho đến bây giờ, người khác đã không thể nào xen vào quyết định của hắn.

Hứa đại nhân thấy người khác không phụ họa mình thì tiếp tục nói: "Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng suy nghĩ lại!"

Hắn hô to như vậy thì có mấy cựu thần cũng mở miệng phụ họa theo: "Xin Hoàng Thượng suy nghĩ lại..."

Có lẽ là thấy có nhiều người phụ họa, luật pháp không trách đông người, lần này người mở miệng đúng là nhiều hơn.

Cảnh Đế cười ha ha: "Suy nghĩ lại? Các người vì tâm tư cá nhân của mình mà muốn can thiệp vào hậu cung của trẫm, có phải vậy không?" Cảnh Đế thờ ơ nhìn người khác.

"Có phải là các người còn muốn quản chuyện mỗi đêm trẫm sủng hạnh ai hay không? Trẫm đã nói đây là thông báo, không phải trưng cầu ý kiến của các người. Các người đã không muốn chức vị trong triều này thì trẫm thành toàn cho các người."

Sắc mặt Cảnh Đế trầm xuống, đứng lên.

"Các người dạy con gái không nghiêm như thế nào, gia môn dâm loạn như thế nào, trẫm nhiều lời thì ô uế miệng mình. Nhưng mà các người yên tâm, đợi chút nữa trẫm sẽ cho ám vệ tập tợp chuyện ngấm ngầm xấu xa của các người làm thành một cuốn sách phát ra khắp nơi, chắc hẳn mọi người đều tò mò."

Chiêu này quả nhiên là rất độc, những người này coi trọng thể diện, bọn họ cho rằng hãn là Cảnh Đế sẽ không nhiều lời, dù sao luật pháp cũng không trách được nhiều người. Lại không ngờ hiện tại Cảnh Đế đã quyết định rồi, nếu như quyết tâm thì bọn họ có can gián thế nào cũng vô ích.

"Xin Hoàng Thượng thứ tội." Mọi người đồng loạt quỳ xuống xin tha thứ.

Không ít người đều run rẩy, trong nhà có chuyện gì ngay cả bọn họ cũng không nói rõ được. Cảnh Đế nói như vậy tất nhiên là đã biết rất nhiều bí mật, nghĩ đến những bí mật đó sẽ bị phát tán khắp nơi, có người cũng muốn ngất đi.

Như vậy là vô cùng nhục nhã!

Bên này giường cung bật kiếm, phía bên kia có một tiểu thái giám nhanh chóng đến bên cạnh Lai Hỷ nói thầm mấy câu. Lai Hỷ nghe xong thì nhú mào, vội nói thầm bên tai Hoàng Thượng.

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, đều lẳng lặng nhìn.

Sắc mặt Cảnh Đế hơi thả lỏng.

"Lục Vương gia cầu kiến sao?"

Vậy mà Nghiêm Liệt lại trở lại.

Cảnh Đế không biết lần này Nghiêm Liệt trở về là vì chuyện gì nhưng cũng không lo lắng, hiện tại triều đình đều nằm dưới sự khống chế của hãn.

"Truyền!"

Không ít đại thần đều thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ hy vọng Lục Vương gia lần này trở về là để ngăn cản Hoàng Thượng.

Quy củ của tông sao có thể thay đổi!

Không lâu sau thì thấy một nam tử đã xuất gia mặc tăng bào bước vào.

Hắn cũng không quỳ gối: "Bần tăng tham kiến Hoàng Thượng."

Cảnh Đế cũng không so đo.

"Lục Vương gia trở lại thật đúng lúc." Trong giọng điệu của Cảnh Đế mang theo tia trào phúng.

"Bần tăng nghe nói Thăm Hoàng hậu gặp chuyện không may, đặc biệt gấp gáp trở về, cũng không ngờ trong triều muốn xảy ra chuyện lớn.

Cảnh Đế nhìn biểu tình đằm đằm của Lục Vương gia, nhú mày không đáp lời.

Hứa đại nhân đâm lao phải theo lao, nhìn về phía Lục Vương gia.

"Lục Vương gia, xin người khuyên nhủ Hoàng Thượng. Hậu cung này không thể giải tán như vậy! Sao Thăm Hoàng hậu có thể một mình chuyên sủng hậu cung chứ? Chuyện ngày hôm nay không chừng là nàng ta thổi gió bên tai Hoàng Thượng, loại nữ tử hồ ly mị chủ như thế sao có thể.... Á..."

Hứa đại nhân thấy Hoàng Thượng cố ý như vậy cho rằng đương nhiên là chủ ý của Hoàng Hậu.

Nhưng mấy câu còn chưa nói xong thì Lục Vương gia đã đưa tay bóp chặt cổ của ông ta....

"Trời ạ, Lục Vương gia, người mau buông tay..." Đại thần nói lời này vừa quay đầu lại đã thấy ánh mắt của Cảnh Đế, rốt cuộc cũng nuốt những lời tiếp theo xuống.

Hoàng Thượng cũng không nói câu nào thì bọn họ còn có thể nói gì.

Mọi người trố mắt nhìn Lục Vương gia toàn thân mặc tăng bào nhưng lại làm chuyện đáng sợ nhất trên đời này.

Đây chính là phạm vào sát giới!

Cảnh Đế cũng không nói gì, nhìn Lục Vương gia đang ngày càng khép chặt tay và Hứa đại nhân vùng vẫy càng ngày càng vô lực.

"Bần tăng đã từng hứa với một vị cố nhân là sẽ chăm sóc Thẩm Hoàng hậu thật tốt. Nếu như đã hứa thì tất cả những người gây bất lợi cho nàng, bần tăng đều sẽ không bỏ qua. Người đã nói xấu Thẩm Hoàng hậu vậy thì người liền xuống đất tạ tội với vị cố nhân kia đi!"

Hứa đại nhân vẫn vùng vẫy nhưng càng ngày càng không có khí lực.

Tất cả mọi người trên triều đều không dám nhiều lời.

Rất nhiều quan văn đều sợ đến run rẩy, không ai từng nhìn thấy việc mạnh mẽ giết chết một người như vậy.

Mà quan võ thì tốt hơn rất nhiều nhưng cũng kinh ngạc vì động tác của Lục Vương gia.

Bọn họ đã từng giết người nhưng mà, toàn thân mặc tăng bào, vẻ mặt từ bi nhưng lại giết người không nương tay, người như vậy chính là đáng sợ nhất.

Không chỉ vậy, theo bọn họ thì cố nhân này tám phần chính là Thái Hậu.

Khi Thái Hậu sắp qua đời thì đã phong Thẩm Tịch Nguyệt để cho hai huynh đệ bọn họ không đối địch với nhau.

Hiện tại xem ra Thái Hậu quả thực đối xử rất tốt với Thẩm Hoàng hậu.

Đương nhiên cũng có người nghĩ nhiều nhưng thấy sắc mặt Hoàng Thượng và Lục Vương gia thì cũng không dám suy nghĩ gì nữa, giống như nghĩ thêm thì chính là rước lấy họa sát thân!

Bất luận tình hình là thế nào, bất luận Lục Vương gia có nói thật hay không thì cố nhân này nhất định là Thái hậu, nhất định là Thái hậu.

Có người thân thể đã mềm nhũn, hồi hận vừa rồi đã mở miệng.

Thì ra Lục Vương gia tiến cũng không phải vì trợ giúp bọn họ ngăn cản Hoàng Thượng mà là để giúp Hoàng Thượng dẹp bỏ chướng ngại.

Lúc này tất cả mọi người đều quỳ trên mặt đất. Người còn đứng chỉ có Cảnh Đế và Lục Vương gia.

Còn Hứa đại nhân đã là một thi thể lạnh như băng nằm ở đó.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 209

Editor: Anh Thơ.

Cảnh Đế thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn, Lục Vương gia giết người không do dự, mọi chuyện chính là xác định như vậy.

Bất luận là có bao nhiêu người bảo thủ không chịu thay đổi nhưng mà thấy người bên trên như vậy thì cũng không dám nhiều lời.

Chén không đáng sợ nhưng chết rồi mà gia tộc vẫn còn phải hổ thẹn thì đó chính là vô cùng đáng sợ.

Không có gia tộc lớn nào mà lại không có những việc xấu xa ngấm ngầm. Cho dù không có thì chỉ cần Hoàng Thượng nói có thì người ngoài không dám nhiều lời một câu, dân chúng cũng không cần biết chuyện kia có phải sự thật hay không. Nếu như chết rồi mà còn bị hắt nước đục thì đúng là làm cho liệt tổ liệt tông thất vọng.

Lục Vương gia Nghiêm Liệt không ở lại lâu, sau khi bãi triều đã lập tức rời đi, Cảnh Đế cũng không giữ hắt lại.

Giống như là hắt chưa từng tới, cũng chưa từng làm chuyện gì.

Chuyện khi lâm triều còn chưa truyền đến tai mọi người thì Cảnh Đế đã lệnh cho Lai Hỷ soạn Thánh chỉ chiếu cáo hậu cung.

Mọi người đều không ngờ Hoàng Thượng vậy mà lại giải tán hậu cung, những nữ tử trong hậu cung chưa thị tẩm cũng không nhiều lắm, nghe nói

có thể về nhà gả cho người khác thì tất cả mọi người đều mờ mịt.

Đương nhiên là ở trong cung lễ tốt hơn nhưng mà đó là đối với mọi người.

Nếu như Hoàng Thượng đã muốn giải tán thì đương nhiên là về nhà sẽ tốt hơn.

Lúc này Trương Lan càng cảm thấy may mắn vì mình chưa được thị tẩm.

Vì nàng là người có phân vị cao nhất trong số những người chưa được thị tẩm nên những người khác đều đi qua hỏi ý kiến.

Mục tiêu của Trương Lan cực kỳ rõ ràng, về nhà gả cho người khác.

Nếu như Hoàng Thượng đã nói là sẽ cho đồ cưới, còn coi các nàng là muội muội để gả ra ngoài thì vì sao các nàng lại muốn lưu lại chứ. Bất luận là làm nữ quan hay vào Quốc tự xuất gia thì bọn họ đều không muốn.

Nữ quan này không phải ai muốn cũng có thể làm, Hoàng Thượng nói rất rõ ràng, người hãn cho là có năng lực thì mới có thể làm nữ quan.

Trương Lan cảm thấy bản thân tập võ còn được nhưng nếu như luận về tâm kế thì nàng không thích hợp làm nữ quan.

Tuy rằng không biết vì sao Thẩm Hoàng hậu lại đối xử với nàng xem như không tồn tại nhưng lúc này nàng vô cùng vui mừng vì phần đối xử tử tế này. Trương Lan không ngốc, chính vì phần đối xử tử tế này của Thẩm Hoàng hậu nên cuối cùng Cảnh Đế cũng không sủng hạnh nàng.

Cũng vì vậy nên nàng mới còn một con đường lui.

Người khác đương nhiên cũng sợ đây chỉ là một nước cờ của Hoàng Thượng, nếu như thực sự nguyện ý gả cho người khác thì có thể bị ban chết hay không?

Dù sao các nàng đã từng là nữ nhân của Hoàng Thượng.

Nhưng mà Trương Lan mặc kệ những điều này, nàng là người đầu tiên đi gặp Hoàng Thượng, cũng là người đầu tiên yêu cầu được về nhà gả cho người khác, thậm chí nàng không hề thương lượng với người nhà đã quyết định như vậy.

Không phải là nàng không sợ nhưng nghĩ đến Thăm Hoàng hậu thì nàng lại cảm thấy Hoàng Thượng sẽ không làm như vậy.

Quả nhiên, Cảnh Đế có vài phần tán thưởng đối với sự thức thời của nàng.

Cũng không biết Cảnh Đế nghĩ thế nào lại trực tiếp cho phép Trương Lan về nhà, không chỉ về nhà mà còn phong nàng làm Minh Châu quận chúa.

Một viên đá làm dậy lên tầng sóng, không ai ngờ chuyện lại như vậy.

Ngay cả Trương gia cũng không dám tưởng tượng Trương Lan lại có thể có được vinh dự đặc biệt này.

Vì Trương Lan đã thuận theo nên tất cả những nữ tử chưa thị tẩm trong cung đều chọn về nhà, đương nhiên những người khác cũng không được phong, có thể thấy thấy người đầu tiên bước ra luôn không giống người khác.

Phó Cẩn Nghiên cũng là người đầu tiên được phong làm nữ quan.

Những người khác cũng có mấy người được phong nhưng không nhiều.

Còn lại những cung phi khác đều đến quốc tự xuất gia làm ni cô.

Mà trong số đó cũng bao gồm cả Huệ phi Phó Cẩn Dao.

Trúc hiên.

Phó Cẩn Dao đập vỡ tất cả những đồ đạc có thể đập vỡ nàng không thể ngờ được mọi chuyện lại xảy ra như thế này, nàng vậy mà lại đi đến bước đường này, Hoàng Thượng vậy mà lại nhẫn tâm như thế.

"Hoàng Thượng hẳn sẽ không đối xử với ta như vậy, sẽ không. Đều là bọn họ giả truyền thánh chỉ, đều là bọn họ giả truyền thánh chỉ." Hơi thở của nàng dồn dập.

Vân Tuyết và Vân Lam đứng ở một bên không dám nhiều lời.

Lúc này còn ôm một tia ảo tưởng thì có ích gì chứ?

"Hoàng Thượng? Hoàng Thượng ở đâu?" Phó Cẩn Dao chất vấn mấy nha hoàn.

Vân Lam mở miệng: "Bẩm chủ tử, Hoàng Thượng ở Phượng Tê cung."

Phó Cẩn Dao tiếp tục đập đồ: "Không chết, vì sao nàng ta còn không chết? Bạch Du Nhiên là đồ ngu, vì sao không giết chết nàng ta? Uống phí nhiều tâm tư của ta như vậy."

Nàng tức giận mắng nhưng mà Vân Tuyết và Vân Lam không ngừng kinh ngạc.

"Chủ tử cẩn thận tai vách mạch rừng, không thể nói bậy. Chuyện này không hề có liên quan gì đến chúng ta."

Bạch Tiệp dư đã bị đưa đến Phong Nhân Tháp, kia là nơi như thế nào chứ, chuyện này không ai nghi ngờ đến bọn họ mới tốt! Sao chủ tử còn có thể tự kéo nghi ngờ về mình như vậy chứ!

Đồ đạc bên trong đã bị Phó Cẩn Dao đập bể đến mức không còn gì, cuối cùng nàng ta đứng lên.

Sau khi thở dốc thì thay đổi sắc mặt: "Hầu hạ ta thay đồ, ta muốn đi gặp Hoàng Thượng."

Lúc này cũng không tự xưng là bản cung nữa rồi.

Nàng từ nhỏ đã ái mộ hần, vì sao hần không chịu đợi nàng? Vì sao không chịu thương nàng?

Thẩm Tịch Nguyệt, đều là tại Thẩm Tịch Nguyệt kia!

Phó Cẩn Dao vốn là người xinh đẹp lúc này cẩn thận ăn mặc lại càng xinh đẹp như hoa.

Mang theo hai đại nha hoàn tới Phụng Tê Cung cầu kiến.

Lúc này Cảnh Đế đang ngồi trước giường Tịch Nguyệt nỉ non kể cho nàng những biến hóa trong cung này.

Lai Hỷ bước vào: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Huệ phi nương nương cầu kiến."

Mặc dù là Phó Cẩn Dao không đến tìm hần thì hần cũng muốn gặp Phó Cẩn Dao một lần, nghe thấy nàng ta đến đây thì Cảnh Đế cũng không hề bất ngờ.

"Cho nàng ta vào đi."

Cũng không kiêng kị Tịch Nguyệt, thực ra Cảnh Đế biết khi Bạch Du Nhiên bị giam những lời khai của nàng ta đều là nửa thật nửa giả, những mà những chuyện nàng ta khai về Huệ phi chưa hẳn đã là giả. Cũng vì vậy mà hần nghiêm hình tra khảo cung nhân trong cung của Bạch Du Nhiên một trận, quả nhiên là biết được Huệ phi đã thu mua nàng ta, cố ý nói lời kích động Bạch Du Nhiên.

Đối với Huệ phi hần, hần không định bỏ qua, đúng lúc nàng ta đến đây.

"Nguyệt Nhi, chuyện hại chết đứa bé nàng ta cũng có phần. Thực ra nàng biết không, chết không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là lòng tin bị hủy hoại." Nụ cười của Cảnh Đế âm lãnh đến dọa người.

Nhưng vậy mà Tịch Nguyệt lại không hề có chút phản ứng nào.

Phó Cẩn Dao không rõ vì sao Hoàng Thượng lại muốn triệu kiến nàng ta ở trong tẩm cung của Thẩm Tịch Nguyệt nhưng mà cũng đúng ý nàng ta.

Trong phòng không có người ngoài, ngoại trừ Cảnh Đế và Tịch Nguyệt thì cũng chỉ có một Phó Cẩn Dao.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng." Phó Cẩn Dao quỳ xuống thỉnh an.

Cảnh Đế nhìn nàng, cười nói: "Đứng lên đi."

Đứng lên đi. Đây là một lần thỉnh an cuối cùng cũng là một lần gọi đứng lên cuối cùng.

Hai người đối diện, Cảnh Đế cười.

Phó Cẩn Dao giống như bị mê hoặc, thì thào tự nói: "Hoàng Thượng cười rõ lên thật là đẹp mắt!"

"Hả....?" Cảnh Đế nhíu mày nhìn Phó Cẩn Dao.

"Từ lúc nô tỳ rất nhỏ đã biết Hoàng Thượng là đẹp mắt nhất. Trên đời này không có ai anh tuấn hơn người." Phó Cẩn Dao si ngốc nhìn Cảnh Đế, nói ra sự ái mộ của mình.

"Lần đầu tiên gặp người, người tới Phó gia của chúng ta gặp mặt tỷ tỷ. Lúc đó người mỉm cười với ta, ta đã biết bản ta cả đời này đều nhất định trầm luân vì người rồi."

Giọng điệu của Cảnh Đế không hề gợn sóng: "Lần đầu trăm gặp người, người cũng chỉ là một đứa trẻ."

"Đúng vậy, khi đó tuổi ta còn nhỏ nhưng ta đã biết, biết bản thân rất yêu người. Ta muốn được giống như tỷ tỷ, mỗi ngày ở bên cạnh người, muốn người dùng nụ cười đó nhìn ta cả đời."

Cảnh Đế cười lạnh: "Còn nhỏ tuổi đã tư xuân, Phó gia các người dạy dỗ người như vậy sao? Nhưng mà nói ra cũng thực buồn cười, tỷ tỷ và ca ca của người đều rất giống phụ thân người. Chỉ có người không giống một chút nào, lại khiến cho người ta chán ghét giống như mẫu thân người."

Có lẽ là lời nói của Cảnh Đế kích thích Phó Cẩn Dao, nàng ta trừng mắt, rơi lệ nhìn Cảnh Đế: "Hoàng Thượng vì sao lại nói nô tì như vậy, vì sao? Ta yêu người nhiều thế nào, trong cung này không có ai yêu người nhiều hơn ta, vì sao người không tin ta! Người chỉ biết tin những hồ ly tinh đó, các nàng không có ai tốt cả. Nhiều năm như vậy người vẫn không nhìn ta sao. Giữa những nữ nhân trong cung chỉ có một người tốt, chủ có một người! Chỉ có ta, chỉ có ta một lòng vì người. Yên lặng đứng sau lưng người, chỉ hy vọng người nhìn ta nhiều một chút, yêu ta nhiều một chút."

"Yêu? Phó Cẩn Dao, nói nói đến tình yêu không cảm thấy rẻ mạt sao? Người có tình yêu sao?" Cảnh Đế hừ lạnh.

"Hoàng Thượng không tin nô tì? Chẳng lẽ người muốn nô tì móc tim ra cho người xem sao?"

Thấy Cảnh Đế không có phản ứng, Phó Cẩn Dao tiếp tục mở miệng: "Hoàng Thượng, chẳng lẽ người không nghĩ tới những gì nô tì đã làm vì người? Thậm chí ngay cả đứa bé nô tì cũng đã mất đi."

Nàng ta khóc lớn.

Không nhắc tới đứa bé kia còn tốt, nhắc tới đứa bé, Cảnh Đế cười lạnh: "Phó Cẩn Dao, người thật nực cười. Người nói những gì đã làm vì ta? Người đã làm cái gì chứ? Ngoại trừ gây thêm phiền não cho trẫm thì từ trước đến nay người không hề làm được một chuyện gì đáng tin cả. Lại còn nói đến đứa bé, người còn có mặt mũi nhắc đến nó sao? Người thực sự cho rằng trẫm là kẻ ngốc? Người thực sự cho rằng trẫm không biết gì hết? Đứa bé kia, đứa bé kia thực sự là do Đức phi hại sao? Vì tranh giành tình cảm, vì lật đổ Đức phi, chính người nên biết mình đã làm cái gì."

Nghe Cảnh Đế nói vậy, cả người Phó Cẩn Dao đều chấn động, nàng ta thực sự không ngờ, có thể nào cũng không ngờ Cảnh Đế vậy mà lại biết.

"Là ai, là ai bán đứng ta? Vân Lam? Vân Tuyết?"

Cảnh Đế nhìn dáng vẻ này của nàng ta nào có một chút phong phạm của tiểu thư khuê các.

"Là ai thì quan trọng sao? Không có ai, không có ai bán đứng người, lúc người tính kế trẫm đã biết rồi, Thái Hậu cũng biết. Chúng ta không nói ra chính là muốn nhìn xem nữ tử ác độc như người có thể thực sự nhẫn tâm giết con của mình hay không."

Nghe thấy lời nói ấy, Phó Cẩn Dao khóc lóc giải thích: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, người nghe ta nói. Ta cũng không muốn như vậy, ta cũng không muốn, nếu như người biết chuyện này thì cũng biết đứa bé này không thể giữ được, nó quá yếu ớt, thái y nói căn bản là không giữ được. Nếu như vậy ta cũng không thể không suy tính nhiều một chút, không phải là ta không muốn nó. Bao nhiêu đêm nằm mơ ta đều giật mình tỉnh dậy, nói là đứa bé mà ta tâm tâm niệm niệm, người không biết sao, ta muốn sinh cho người một đứa bé đến mức nào. Ta cũng muốn đến phát điên rồi."

Cảnh Đế nhìn biểu tình của nàng ta, đột nhiên bật cười, đứng dậy đi tới cạnh nàng ta, vuốt ve gương mặt nàng ta. Phó Cẩn Dao thấy Cảnh Đế như

vậy thì dùng đôi má dán vào bàn tay Cảnh Đế.

Ánh mắt có chút mê ly nhìn Cảnh Đế, thì thào: "Hoàng Thượng...."

"Huệ phi tốt của trẫm, người đoán xem, vì sao người vẫn không có thai chứ? Mặc dù có một thời gian thường xuyên được sủng hạnh nhưng người vẫn không hề có dấu hiệu mang thai, vì sao lại vậy chứ?"

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 210

"Huệ phi tốt của trẫm, người tới đoán một chút, tại sao người vẫn luôn không mang bầu đây? Cho dù có một đoạn thời gian thừa ~ sủng cực kỳ thường xuyên, người vẫn không có dấu hiệu mang thai, đây là vì cái gì chứ?"

Lời Cảnh đế vừa nói ra, Phó Cẩn Dao không thể tin nhìn Cảnh đế.

"Hoàng thượng ngài, ngài làm cái gì? Ngài bỏ thuốc cho thiếp?"

Cảnh đế cười: "Nếu như bỏ thuốc, người cảm thấy có thể sao?"

Phó Cẩn Dao không hiểu, tuy nhiên lại đau lòng: "Tại sao, tại sao?"

Cảnh đế rời khỏi bên cạnh nàng, lại ngồi vào trên giường.

"Người đoán, tại sao người mang thai, trẫm phải dời người đến Trúc Hiên? Tại sao dù là người lên chức, trẫm cũng chưa từng nghĩ tới cho người dời cung? Từ trước, phi tần ở tại Trúc Hiên này cũng không có lưu lại con cháu?"

Phó Cẩn Dao không ngờ, lại là Trúc Hiên có vấn đề. Nhưng lúc ấy là nàng mới vừa mang thai mà. Tại sao Hoàng thượng phải làm như vậy, tại sao?

"Hoàng thượng, tại sao ngài phải làm như vậy, tại sao? Khi đó thiếp đã mang thai mà? Đúng, thai tượng của thiếp càng ngày càng yếu, là Trúc Hiên, là Trúc Hiên có vấn đề có đúng hay không?"

Cảnh đế cứ nhìn nàng như vậy, từng chữ từng câu, nói thật chậm: "Vật liệu kiến tạo phòng trúc Trúc Hiên đã từng bị ngâm thuốc bảy bảy bốn mươi chín ngày, chính là cây trúc sinh trưởng cực kỳ tươi tốt, cũng bị không ngừng tưới vấy nước thuốc. Mà nước thuốc kia vô hại với nam tử, nhưng với nữ tử lại là thứ không thích hợp chút nào. Chẳng những sẽ có hậu quả không thể mang thai, cho dù đã mang thai cũng cực kỳ dễ dàng xảy thai. A, đúng rồi. Nó còn dễ dàng làm tinh thần người trở nên suy nhược."

Cảnh đế nói chậm, nhưng Phó Cẩn Dao lại giống như bị hắt một bồn nước lạnh như băng.

Giọng nói của nàng run rẩy: "Vì, vì, vì sao? Tại sao phải làm như vậy? Tại sao không chịu giữ lại đứa bé này, tại sao không chịu giữ lại con của thiếp?"

Cảnh đế nhìn nàng, mỉm cười, lúc này Phó Cẩn Dao lại cảm thấy, nụ cười này đúng là làm người sợ.

Cảnh đế nhìn nàng, nhưng tốc độ nói vẫn rất chậm như cũ: "Người hỏi trăm tại sao? Phó Cẩn Dao, sao người lại có thể ngu dân như vậy, chẳng lẽ, người thật sự cho là trăm cái gì cũng không biết? Người cho rằng trăm là một kẻ ngu ư?"

"Hoàng thượng, hoàng thượng biết cái gì?" Phó Cẩn Nghiên run rẩy hỏi, không thể tin được.

"Người đã không dám đối mặt, vậy trăm sẽ nói cho người biết, trăm đã biết, mỗi người chúng ta đều biết, là người, là người hại chết tỷ tỷ ruột của chính người, hoàng hậu Tuệ Hiên của trăm, Phó Cẩn Tú. Tỷ tỷ của người vẫn đối đãi người tốt như vậy, người lại hại chết nàng. Làm sao trăm lại để cho người lại sinh ra đứa bé chứ! Trăm muốn có bảo đảm, muốn bảo đảm Phó gia phải toàn tâm toàn ý chỉ ủng hộ Vũ Nhi. Ở trăm xem ra, hẳn là

Trưởng Tử của trẫm, Phó Cẩn Tú cho dù là tâm cơ còn có nhân phẩm, thậm chí loại nhân vật như người tuyệt đối không thể so sánh."

Nghe được tất cả chân tướng, Phó Cẩn Dao tê liệt trên mặt đất, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, hôm nay lại biết nhiều chuyện giật mình như thế.

Đây là lần đầu nàng và Cảnh đế tâm sự, nhưng cũng là một lần thảm thiết nhất.

"Vì Nghiêm Vũ, vì Nghiêm Vũ, cho nên người không thể muốn đưa bé của thiếp, cho nên cố ý để cho thiếp ở Trúc Hiên?"

Cảnh đế thừa nhận: "Phải, chính là tiên hoàng đã từng để sủng phi ở Trúc Hiên, cũng chỉ vì quản chế lẫn nhau, mà trẫm như thế, ngược lại cảm thấy đó là chỗ thích hợp nhất với người. Trẫm không muốn con của người, nhưng chẳng phải người còn muốn, đừng quên, nó là một tay người hại chết. Nếu như không phải là nhìn ở mặt mũi của Phó tướng và Phó Cẩn Du, người cho rằng trẫm sẽ không giết người? Trẫm hận thấu xương loại ác phụ như người đây."

Dừng lại một lát, Cảnh đế nói tiếp: "Trẫm không muốn nói, nhưng mà nể tình còn có một tý tình nghĩa với Phó gia, nể tình lúc trước Phó Cẩn Tú là một người tốt. Càng không muốn để cho Vũ Nhi biết, người hại chết mẫu thân hấn tâm niệm, chính là di tốt của hấn."

"Hoàng thượng, hoàng thượng cũng chưa từng yêu thiếp một tý nào sao. Không có một tý nào sao? Trong ngày thường, những thứ ân ái kia đều là làm bộ sao?" Đến tận giờ phút này, Phó Cẩn Dao vẫn còn rối rắm Cảnh đế có yêu nàng hay không.

Theo ý nàng, đây mới là chuyện lớn nhất. Mới là chuyện không thể nào nhất.

"Trẫm là mắt bị mù, mới có thể yêu loại nữ tử như ngươi. Nữ tử lòng dạ ác độc giống như ngươi vậy, không có người nào sẽ yêu."

Lúc này Phó Cẩn Dao đã bị đả kích thương tích đầy mình.

Không đợi nàng nói chuyện, cửa truyền đến giọng nói lạnh lạnh: "Phụ hoàng."

Phó Cẩn Dao không ngờ, Nghiêm Vũ lại đứng ở cửa.

Sau khi hô một tiếng, cậu thuận tiện vào cửa, nhìn Phó Cẩn Dao ngồi phịch ở dưới đất, trên khuôn mặt nhỏ nhoi vương rất nhiều nước mắt.

"Vũ Nhi, làm sao con ở chỗ này?" Cảnh đế có chút thay đổi vẻ mặt, làm như vạn không nghĩ tới, Tiểu Vũ Nhi đứng ở cửa.

Nghiêm Vũ cũng không nhìn cảnh đế, chỉ nhìn chăm chăm Phó Cẩn Dao ngồi phịch ở nơi đó.

"Ta biết ngay, ngươi là nữ nhân xấu, ngươi là nữ nhân xấu. Hoàng tổ mẫu nói, phải cách ngươi xa xa, nhất định không thể có tiếp xúc với ngươi. Thì ra là, thì ra là hoàng tổ mẫu sợ ngươi hại ta, ngươi đã có thể hại mẫu thân ta, cũng có thể hại ta giống vậy. Ngươi quả thật là nữ nhân xấu, quả thật là nữ nhân xấu."

Nghiêm Vũ nói năng lộn xộn, lặp đi lặp lại lặp lại lời của mình, nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng.

"Bộp", Nghiêm Vũ quỳ xuống, nhìn chăm chăm vào Cảnh đế: "Cầu xin hoàng thượng nghiêm trị Huệ phi, vì mẫu hậu báo thù."

"Ta là dì ngươi đó!" Phó Cẩn Dao vẫn giãy giụa.

Nhìn sắc mặt của Cảnh đế, lại nhìn Nghiêm Vũ, Odi33xn0dafnl330fys0doon thế này rõ ràng hiểu được, hôm nay Cảnh đế

nói những thứ này với nàng, vốn là không muốn buông tha nàng.

"Thần thiếp, thần thiếp chỉ hỏi hoàng thượng một câu."

"Nói đi."

Cảnh đế nhìn vẻ mặt Phó Căn Dao mất hết đi niềm tin, cũng không có một tý thương tiếc.

"Hoàng thượng, ngài yêu Thẩm Tịch Nguyệt sao?"

Cảnh đế không ngờ, một câu cuối cùng lại là hỏi cái này, nhìn Thẩm Tịch Nguyệt vẫn ngơ ngác nằm ở nơi đó không có phản ứng như cũ, hăn vuốt hai má mềm mại của nàng, ánh mắt dịu dàng.

Miệng nhếch lên một nụ cười: "Yêu tha thiết."

Có lẽ chính là một câu nói này của hăn, Tịch Nguyệt nhẹ nhàng hoạt động một chút, thậm chí là liếc mắt nhìn hăn.

Cảnh đế thấy tầm mắt của nàng, biết nàng không phải là cái gì cũng không có phản ứng, mỉm cười.

Nâng nàng dậy, đỡ đến trong ngực của mình.

"Chính bản thân trẫm cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, đã yêu Tiểu Nguyệt Nhi, yêu linh động của nàng, yêu thiện lương của nàng, yêu giáo huấn của nàng..... Yêu tất cả tất cả của nàng."

Tịch Nguyệt nghe được lần tỏ tình này của Cảnh đế, ngửa đầu nhìn hăn.

Có một chút mê mang.

Phó Căn Dao nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp như vậy, mà Nghiêm Vũ lại dùng ánh mắt căm hận nhìn nàng.

Cuối cùng không thể chịu đựng, nhẹ nhàng đứng lên, lấy ra hung khí đã sớm chuẩn bị xong.

Nàng nhanh chóng đâm về phía Thẩm Tịch Nguyệt, hơn nữa động tác hung dữ: "Ta không chiếm được, người khác cũng đừng hòng lấy được, Thẩm Tịch Nguyệt, người chết đi ——"

Thân thể Tịch Nguyệt suy yếu, nhưng cũng không phải là không thể nhúc nhích, nhưng bởi vì động tác Phó Căn Dao nhanh, mà nàng lại suy yếu, cuối cùng thì nhất thời không tránh ra được, Cảnh đế vốn cúi đầu nói chuyện với Tịch Nguyệt.

Một lòng không tra xét, đã thấy Phó Căn Dao đâm tới đây, lúc này rốt cuộc thì tránh cũng không kịp, Cảnh đế tự mình xoay người lại chắn trước mặt của Tịch Nguyệt, đao kia mạnh mẽ đâm vào bả vai Cảnh đế.

Cảm nhận được đau nhói, Cảnh đế xoay người lại liền là một phát, Phó Căn Dao ngã ở nơi đó.

Lúc này Lai Hỉ ở cửa nghe tiếng động, vội vàng vào phòng.

Chỉ một lúc, đã chế trụ Huệ phi.

Nghiêm Vũ nho nhỏ trải qua một màn nguy hiểm mới vừa rồi.

"Oa a ——" Khóc lớn lên.

Trong miệng nói thầm: "Huệ phi nương nương muốn giết phụ hoàng ——"

Làm sao Tịch Nguyệt cũng không ngờ, ở khoảnh khắc mấu chốt đó, hấn lại chắn trước người của nàng, lại nhớ tới mấy ngày nay mơ mơ màng màng nghe được, chợt hiểu, hấn lại vì nàng giải tán hậu cung.

"Mau —— mau gọi thái y, đúng, Thúy Văn, gọi Thúy Văn tới đây ——"

Thúy Văn dĩ nhiên là tới nhanh hơn so với thái y, trước tiên là cẩn thận băng bó miệng vết thương cho Cảnh đế, thấy vết thương của Cảnh đế không ngừng chảy máu, Tịch Nguyệt rơi nước mắt.

Khóe miệng ngập ngừng: "Tại sao người, tại sao phải như vậy. Ngài là thân thể vạn kim, có thể nào như thế."

"Nàng nói tại sao?" Cảnh đế cũng không kiêng dè người khác, chỉ nhìn nàng như thế, dịu dàng tình cảm hỏi.

Phó Cẩn Dao cũng chưa có bị xử trí, nàng bị đặt ở nơi đó, nhìn dáng vẻ hai người này nhu tình mật ý, tức giận, nhưng tiếc rằng bị chặn miệng, chỉ có mắt bốc lửa nhìn người.

Tịch Nguyệt cũng không để ý tầm mắt của nàng, đưa tay sờ mặt của Cảnh đế: "Hoàng thượng yêu thích thiếp."

Cảnh đế cười, hỏi: "Phải, trẫm thích nàng, trẫm rất yêu thích rất yêu thích nàng, thích đến có thể quên an nguy của mình, vậy còn nàng? Vậy có phải nàng cũng thích trẫm giống vậy hay không?"

Tịch Nguyệt nhìn hắn, lẳng lặng, không nhúc nhích.

Ngay lúc hắn nói "Yêu tha thiết", ngay lúc hắn kể ra nỗi lòng, ngay lúc hắn không chút do dự chắn ở phía trước nàng trong nháy mắt kia, Tịch Nguyệt đã cảm thấy mình sống lại trong nháy mắt. Thị phi trong ngày thường tuy là khổ sở, nhưng đó cũng không phải là toàn bộ cuộc sống. Mình quá mức rối rắm, quá mức tính toán, quá mức lo lắng, thậm chí là không ngừng truyền vào tất cả tin tức tiêu cực cho mình, cho nên mình không dám đi thêm một bước về phía trước, sợ bị tổn thương, chỉ sợ thất vọng.

Nhưng thì ra là khi nàng biết, khi nàng biết hắn toàn tâm toàn ý yêu mình, có thể vì mình không để ý an nguy bản thân, có thể giải tán hậu cung,

cuối cùng nàng lập tức liền phóng thích trái tim vốn phủ đầy bụi bặm ra ngoài.

Nàng là thương hãn, nàng cũng là yêu hãn!

Tuy là sau khi sống lại, tự mình không ngừng nhắc nhở bản thân không thể yêu, nhưng thực tế lại là tình yêu chân thành.

Nếu như không yêu chút nào, nàng nào đến nỗi liều chết cứu hãn như vậy, vào lúc này tất cả lý do đều thành kiếm cơ buồn cười.

Trước đây, nàng là một tiểu quý nhát gan.

"Thần thiếp cũng thích hoàng thượng, rất yêu thích rất yêu thích." Nghe được lời của nàng, Cảnh đế kích động nắm lấy tay nàng.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau rất lâu, rốt cuộc bèn nhìn nhau cười.

Tuy rằng giữa bọn họ đi rất nhiều đường quanh co, thậm chí mất một đứa bé.

Nhưng mà, may mắn bọn họ đã phát hiện lẫn nhau có tình cảm, trang@ddlqđ@bubble editor hiện tại phát hiện cũng không tính là trễ, không phải sao?

"Trẫm thật vui mừng, vui mừng Nguyệt nhi có thể thích trẫm, có thể thật lòng thích trẫm." Cảnh đế vui mừng ôm nàng vào trong ngực.

Hai người ôm nhau, đúng lúc này Cảnh đế lại liếc mắt nhìn Phó Căn Dao, ánh mắt của hãn u tối.

Thật ra thì, xưa nay hãn cũng không phải là một người cực kỳ lơ là.

Phó Căn Dao là hạng người gì hãn cũng rất rõ ràng, nàng vốn không bình tĩnh, ở Trúc Hiên bị thuốc kích thích càng thêm dễ giận rõ ràng rành rành. Hãn

đã sớm kết luận, nàng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, hôm nay như vậy là kết cục tốt nhất.

Bị thương một chút xúu đổi lấy Tịch Nguyệt tỉnh lại, thật lòng của Tịch Nguyệt. Đổi lấy Vũ Nhi thật sự thổ lộ tình cảm. Thậm chí có thể đổi lấy một loại sống lại khác của Phó gia. Triều thần thì không dám nhiều lời. Thật ra thì rất đáng giá, không phải sao?

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 211

Cảnh đế bị thương, đây là chuyện lớn.

Không ít thái y tới đây, y thuật Thúy Văn không tệ, xử lý cũng rất tốt.

Có điều thái y vẫn xử lý một lần nữa, dù sao thì Thúy Văn không có một số thuốc.

Giờ này ngày này, Thái Y Viện cũng tràn đầy kính nể đối với cô gái bình thường này.

Phó Cẩn Dao vẫn luôn không có xử lý, dè nàng ở trong phòng góc, cho đến khi xử lý miệng vết thương xong xuôi mới nhớ tới người này.

Cũng hoặc là, Cảnh đế vẫn luôn biết nàng ở đây, nhưng hơn hết cũng không coi đó là vấn đề to tát gì thôi.

Tin tức Huệ phi đâm vua đã truyền ra ngoài, Cảnh đế hơi nhếch lên khóe miệng.

Tất cả đều tới theo ý nghĩ của hắn.

Cuối cùng cũng coi như là Huệ phi đã phát huy giá trị của mình đến cực hạn. Một khắc sau cùng, cuối cùng thì nàng không uống phí ở lại trong cung nhiều năm như vậy. Không có phụ lòng "Mong đợi" của mình.

"Hoàng thượng, Huệ phi nương nương xử lý như thế nào?" Lai Hỉ kính cẩn lễ phép hỏi dò.

"Xử lý như thế nào?" Cảnh đế nhìn Phó Căn Dao, rất lâu cũng không nói chuyện, làm như chưa nghĩ xong xử trí nàng như thế nào.

Cũng đúng lúc này, Nghiêm Vũ rốt cuộc phục hồi lại tinh thần.

Nhìn di mình, người này có chút quan hệ với mình, nhưng cho tới bây giờ lại cũng không thân, thậm chí là người hại chết mẫu thân mình, cậu quay đầu lại nhìn về phía phụ hoàng của mình.

Lại nhìn về phía cây đao dưới đất kia, cứ như vậy lại nhìn chòng chọc một lát, yên lặng đi tới, nhặt lên cây đao kia.

Nắm ở lòng bàn tay.

"Vũ Nhi, con đang làm cái gì vậy?" Tịch Nguyệt mắt tinh, thấy Nghiêm Vũ nhặt đao lên.

Nghiêm Vũ cắn môi, cũng không đáp lời.

Đi thẳng tới bên cạnh Phó Căn Dao, nhìn động tác Nghiêm Vũ, Phó Căn Dao trừng lớn mắt, có một chút sợ sệt.

Mà lúc này Nghiêm Vũ bình tĩnh không ra bộ dáng.

Không có khóc lớn, không nói gì, thậm chí không nhìn bất kỳ kẻ nào.

Cảnh đế vẫn không nói câu nào, về phần nghĩ cái gì, càng là không từ đó biết được.

Giơ đao lên thật cao, Nghiêm Vũ không có một chút do dự, dứt khoát đâm đao vào bả vai Phó Căn Dao.

"Ừm ——" Nàng kêu lên, nhưng lại bởi vì chặn miệng cũng không phát ra âm thanh, chỉ là tiếng ô ô.

Đau đón nhìn Nghiêm Vũ, trong nháy mắt máu của nàng đã nhuộm đỏ quần áo trên vai.

Tuy rằng Nghiêm Vũ trực tiếp ra tay, nhưng rốt cuộc là trẻ con, một đao kia cũng không nặng.

"Người ám sát phụ hoàng ta, một đao kia là trả lại cho người."

Dứt lời, lại giơ đao lên lần nữa, lại một đao dựa theo vị trí đồng dạng nàng, lần này nặng hơn chút, dù sao cũng là vết thương ở cùng một vị trí.

"Ừm, ô ô ——" Phó Căn Dao đau đớn ngã ở nơi đó.

"Một đao kia, là mẫu hậu ta."

Đâm xong hai đao, mặc kệ thái y bên cạnh kinh ngạc, Nghiêm Vũ đi tới bên cạnh giường hẹp, thân thể nho nhỏ quỳ xuống: "Cầu xin phụ hoàng xử trí Huệ phi. Nàng hại chết mẫu hậu con. Chẳng cần biết nàng là ai, mặc kệ nhìn mặt mũi ai, Vũ Nhi cũng xin phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng xử tử ác phụ phát rồ, giết hại tỷ tỷ ruột này."

Cảnh đế nhìn vẻ mặt của cậu, đứng dậy nâng cậu lên, trên mặt có mấy phần đau lòng.

Sờ sờ khuôn mặt non nớt của cậu.

"Được! Trẫm đồng ý Vũ Nhi."

Nghe được Cảnh đế nói như vậy, Nghiêm Vũ lung lay mấy cái, hình như rốt cuộc đạt được ước muốn. Lau đi nước mắt không khống chế được còn lưu lại, nhếch lên một nụ cười.

Nụ cười này lại quá là thê lương.

"Phụ hoàng, con mệt mỏi." Đang lúc nói chuyện bắt đầu lung lay.

"Lai Hỉ, hầu hạ Đại hoàng tử đi nghỉ ngơi. Ôm bé đến Ôn Tuyền sau khi rửa mặt thu xếp ở Tuyền Minh điện của trẫm." Cảnh đế vội vàng sắp xếp.

"Vâng"

Nhìn Phó Cẩn Dao bị thương đau đớn, Cảnh đế nhìn về phía thái y: "Băng bó đơn giản cho nàng một chút, không để cho nàng chết. Nhốt vào phòng giam giam giữ trọng phạm."

Chuyện xảy ra bất ngờ làm cho người ta không kịp chuẩn bị, Huệ phi không muốn rời cung lại ám sát Cảnh đế, tin tức như thế một khi truyền ra quả thật lại đưa tới náo động một vùng. Bây giờ vào lúc này, hình như truyền ra dạng tin tức gì đều có thể rồi.

Một hai năm nay xảy ra chuyện còn ít sao.

Nhưng Huệ phi vừa làm như vậy, đúng là lập tức khiến rất nhiều người đều đi tới tuyệt cảnh.

Lúc trước có vài người muốn cầu xin hoàng thượng nhiều hơn, muốn ở lại, nhưng lại không ngờ, vậy mà trong nháy mắt chuyện đã đến mức không thể cứu vãn, họ càng là nói liên tục cũng không dám nói một chút.

Không chỉ có như thế, theo hiện trường truyền ra tin tức nội bộ, nói là Huệ phi vốn lại là hung thủ sát hại hoàng hậu Tuệ Hiền.

Mà Đại hoàng tử Nghiêm Vũ lại đâm nàng hai đao.

Tin tức như thế càng thêm chấn động.

Lúc ấy Nghiêm Vũ nói lời này, rất nhiều thái y đều ở đây, có lẽ tiếng gió này rò rỉ ra ngoài cũng không kỳ quái.

Như thế người khác còn nào dám nói gì, nào dám nói lung tung, lúc này, tất cả đều là thần hồn nát thần tính.

Xem ra, Phó gia cũng chưa hẳn giữ được rồi.

Nghĩ đến nữ quan Phó Cẩn Nghiên đã phong, không ít người đều thở dài.

Có một đứa con gái ngu ngốc như vậy, không biết Phó gia là bất hạnh, hay là kiếp số tử muội Phó gia.

Sát hại tử tử ruột, liên lụy gia tộc, dính líu thứ muội.

Phó Cẩn Dao đi một nước cờ này khiến mọi người cảm thán một tiếng tồ.

Nhưng lại nghĩ, dường như nàng cũng có thể làm ra.

Tịch Nguyệt cũng không liên tưởng nhiều, dù sao, hoàng thượng cũng hi vọng tin tức này truyền đi, nếu không làm sao lại không xử trí Phó Cẩn Dao, cho đến khi thái y tới đây!

Khi hết thảy tất cả đều nghĩ thông rồi, Tịch Nguyệt rốt cuộc biết, tuy cuộc sống kiếp trước có ảnh hưởng rất lớn đối với nàng, nhưng không nên trở thành chướng ngại vật ngăn cản trên đường hạnh phúc của nàng.

Nàng có thể sống rất tốt, càng không cần thiết coi thường thật lòng của Cảnh đế, cũng đè nén tình cảm của mình.

Lúc này, nàng là thật sự thả lỏng, nếu Cảnh đế có thể vì nàng làm nhiều như vậy, tại sao nàng không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng Cảnh đế một lần chứ? Trang ## bubble Dù cho có thể sau này hẳn vẫn sẽ thay lòng, nhưng hai người bọn họ luôn trải qua hạnh phúc.

Cuộc sống thường thường như thế.

"Hoàng thượng đâu?" Mấy ngày nay tâm tình Tịch Nguyệt tốt lên, cũng dần dần từ trong đau buồn mất con ra ngoài.

Đứa bé, sau này bọn họ sẽ còn có đứa bé, đứa bé của nàng nhất định sẽ còn trở lại, nhất định phải.

Tiểu nữ nhi bỏ lỡ này, bé sẽ trở lại lần nữa, trở lại một lần nữa trong thân thể của nàng.

"Bẩm chủ tử, hoàng thượng đang xử lý công vụ ở Tuyên Minh điện đấy!" Cẩm Tâm biết mấy ngày nay nương nương cực kỳ quan tâm tình trạng cơ thể hoàng thượng.

Thật ra thì hoàng thượng làm sao không phải là thế? Mỗi ngày đều phải qua hỏi thân thể nương nương, thật ra thì thân thể nương nương còn tốt hơn một chút so với hoàng thượng. Sau khi nương nương đẻ non cũng dưỡng một thời gian, mà gần đây hoàng thượng bị thương, bao giờ cũng khác biệt.

Hai người trao đổi tâm ý, Tịch Nguyệt càng là một khắc cũng không muốn chia xa, chỉ muốn ở chung một chỗ.

Thấy vẻ mặt chủ tử có chút mất mát, Cẩm Tâm mỉm cười nói: "Chủ tử không nên vội vàng, chắc hẳn sau khi hoàng thượng xử lý xong chính sự sẽ tới đây."

Nghe được Cẩm Tâm trêu ghẹo, Tịch Nguyệt liếc nàng một cái.

"Chuyện phi tần hậu cung này thật là xử lý thỏa đáng rồi hả?"

Mấy ngày nay những chuyện này đều là Cảnh đế ôm đồm nhiều việc, cũng không quấy rầy việc này đến trên người nàng.

Nàng càng thêm chán ghét thị phi hậu cung này, mặc kệ tốt hơn! Bản thân cũng không có hỏi nhiều một câu.

Vào lúc này hỏi câu này, nàng cũng chỉ là thuận miệng thôi.

Cẩm Tâm nghe lời này, biết tâm ý chủ tử, gật đầu.

"Nô tỳ nghe nói, hoàng thượng cho họ bảy ngày, trong vòng bảy ngày nói là tất cả mọi người phải rời đi. Bởi vì lúc trước Huệ phi đâm vua, trong cung này thị vệ nhiều hơn rất nhiều, mà các cung tăng thêm không ít người trông chừng, nương nương đều có thể yên tâm. Chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm gì."

Tỉ mỉ nói thầm một lần thu xếp mỗi người trong cung với chủ tử, Tịch Nguyệt gật đầu liên tục.

Chuyện hậu cung này xử lý mạnh mẽ vang dội như thế, thật ra khiến tâm tình nàng khá hơn.

Có lúc, thậm chí nàng không dám tưởng tượng, trong cung này, sau này thật sự chỉ có một mình nàng sao?

Thật không dám tưởng tượng, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một kết quả như vậy.

"Đúng là không ngờ, hoàng thượng lại sẽ vì ta đi tới bước này."

Cuộc sống gặp gỡ quả nhiên làm cho người ta không sờ được một chút đầu mối. Ai có thể nghĩ tới, nàng lại không chỉ có thể vinh đăng hậu vị, còn có thể được Cảnh đế quyến luyến toàn thân toàn tâm.

"Kiều Kiều đúng là tinh ngủ rồi? Thân thể của nàng như thế nào?" Thời gian trước nàng cố thủ tự phong (kiên quyết đóng kín bản thân), rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm, nhưng nàng cũng có một loại cảm giác, đó chính là Kiều Kiều không có chuyện gì.

Hôm nay tỉnh táo, ngoại trừ Cảnh đế, vội vã muốn thấy chính là mấy đứa bé.

Mỗi ngày cũng sẽ mang mấy đứa bé tới chơi một lát, hôm nay cũng giống như bình thường.

Lúc trước Cẩm Tâm đã ôm Tiểu Tứ Nhi Tiểu Ngũ Nhi tới chơi một lát.

Nhưng Kiều Kiều cũng không có.

Hôm nay tuy Kiều Kiều cũng đã khoẻ rồi, nhưng thân thể vẫn suy yếu rất nhiều, nhìn nàng đang ngủ say sưa, Cẩm Tâm cũng không mang nàng tới đây.

"Công chúa tất cả đều tốt, nương nương đều có thể yên tâm, ngài nên tin y thuật Thúc Văn. Chờ một lát đưa bé tỉnh, nô tỳ ôm nàng tới đây."

Tịch Nguyệt gật đầu.

Tuy là hoàng hậu cao quý, nhưng liên quan tới chuyện xui xẻo hồ đồ trong cung này, thì Tịch Nguyệt không muốn xen vào nữa, dù sao đi nữa mấy ngày nay Cảnh đế sẽ vì nàng xử lý cực kỳ thỏa đáng, nàng cũng không cần phải lo lắng gì.

Hôm nay, nàng chỉ muốn cố gắng chiếu cố mấy nhóc con của mình là được.

Trong cung này không có những phi tần khác, về sau có lẽ sẽ hoàn toàn khác đi.

Nghĩ tới đây, lại càng vui mừng mấy phần.

"Bạch Du Nhiên, xử lý như thế nào?" Mấy ngày nay nàng vẫn không hỏi tới chuyện này, hôm nay ngược lại cũng đã có thể đổi mặt.

"Hồi nương nương, sau khi Bạch Du Nhiên bị độc cam đưa đến Phong Nhân tháp, Bạch gia này cũng là cả nhà đều bị giáng làm thứ dân." Suy nghĩ một chút, nàng lại khai báo kết quả Huệ phi.

"Huệ phi nương nương vẫn chưa xử lý, hôm nay giam ở trong đại lao, có điều cũng vô cùng khổ sở. Đại hoàng tử đâm nàng hai đao, lại không đạt

được cứu chữa thích hợp, ai biết có thể chết ở nơi đó hay không. Phó gia bên kia một chút phản ứng cũng không có."

Tịch Nguyệt lắc đầu: "Hoàng thượng sẽ không để cho nàng chết ở trong tù, thời gian trước hẳn đã từng nói, tạm thời sẽ không để cho nàng chết. Tuy là không biết tại sao, nhưng Tịch Nguyệt cũng không quan tâm những thứ kia.

Cầm Tâm nghĩ đến lời hoàng thượng nói, cũng không hiểu.

Tịch Nguyệt suy đoán, có lẽ, có lẽ hoàng thượng đang đợi gì đó.

Phó Cẩn Dao xảy ra chuyện lớn như vậy, Phó gia giống như là người không có chuyện gì, một chút cảm xúc dư thừa cũng không có, điều này làm cho người khác khó hiểu không thôi.

Nhưng Tịch Nguyệt lại có cách nhìn của mình, nói theo thường lệ, Phó gia này cũng khó khăn.

Nhị nữ nhi hại chết đại nữ nhi, đây là đau khổ, môi hờ răng lạnh, mà Cảnh đế và Nghiêm Vũ đã quy kết đâm vua này đập vào trên người của Phó Cẩn Dao.

Cũng không đề cập tới ý định ban đầu của Phó Cẩn Dao là muốn giết nàng.

Như vậy càng làm cho Phó gia khó làm.

Tịch Nguyệt cũng không cảm thấy hứng thú vinh nhục hưng suy trong gia tộc này, miễn là còn sống thì có hy vọng, mà nàng tuyệt đối không tin Cảnh đế sẽ đuổi tận giết tuyệt Phó gia.

Không nhìn người khác, dựa vào Nghiêm Vũ, cũng nên như thế.

Trong toàn bộ sự kiện, chỉ có cậu mới là người bị hại sâu nhất.

Còn nhỏ tuổi lại phải chịu đựng những đau khổ này.

"Mỗi ngày Đại hoàng tử vẫn theo lễ thường đến thượng thư phòng?"

Ngày hôm trước xảy ra sự kiện ám sát, hai ngày này Nghiêm Vũ lại giống như bình thường.

"Chính là thế." Cẩm Tâm cũng nhìn Nghiêm Vũ lớn lên từng chút, có chút đau lòng những việc trải qua của cậu.

"Một lát người đi cửa nhìn, nếu như hần trở lại, bảo hần đi đến gặp ta, cứ nói ta muốn gặp hần."

"Vâng"

Ở trong lòng của Tịch Nguyệt, Nghiêm Vũ với con nàng không khác gì nhau, nhiều năm như vậy, cậu vẫn đi theo bên cạnh nàng, tuy rằng thời gian trước luôn gọi tên nàng, nhưng nàng biết, ở trong lòng Nghiêm Vũ, mình là trưởng bối cậu gần gũi nhất.

Lúc này, có lẽ Cảnh đế có mấy lời khó mà nói, nhưng nàng không thể bỏ mặc đứa bé này.

"Hầu hạ Bốn cung tắm rửa thay quần áo."

Mỗi ngày nằm nghỉ ngơi ở nơi đó, nàng cũng có chút mệt mỏi.

"Hoàng thượng luôn nói ta là một đóa hoa phú quý nhân gian, cứ mặc bộ gấm thêu Mẫu Đơn màu đỏ đi." Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Tịch Nguyệt cười phân phó.

Nhiều năm như vậy, Tịch Nguyệt thật sự là bị Cảnh đế nuôi yêu kiều rồi.

Trên mặt trắng nõn non mềm một chút cũng không nhìn ra dấu vết đã từng sống chết, ăn mặc một chút, đó vốn là nhan sắc tám phần lại thành

mười phần.

Nghĩ tới lúc mới vừa vào cung, dù là Chu Vũ Ngưng hay là Phó Cần Dao, đều mạnh hơn nàng rất nhiều, nhưng hôm nay nhìn lại, cũng không có chuyện như thế rồi. Nàng càng ngày càng kiều diễm như hoa, mà có vài người đã khô héo.

Hai người Cẩm Tâm và Hạnh Nhi trang điểm cho nàng, Hạnh Nhi cảm khái: "Thật ra thì chủ tử mặc màu đỏ mới đẹp nhất. Cả người diễm quang tứ xạ (xinh đẹp bắn ra bốn phía)!"

Tính tình Tịch Nguyệt lại không phải nhạt nhẽo, nếu như mặc màu sắc nhạt nhẽo, cũng không có đặc biệt gì.

Chỉ có màu sắc diễm lệ mới càng làm cho nàng sáng lạng chói mắt.

Cài trâm vàng thích nhất ở trên đầu, nhìn cả người mình bây giờ, Tịch Nguyệt lại bình tĩnh đến lúc mới vào cung, khi đó, nàng cũng là một thân trang phục như thế này, từng bước một ôm lấy hoàng thượng, cuối cùng đi tới bước này.

"Hoàng hậu nương nương, Đại hoàng tử đã tới."

Tịch Nguyệt mới vừa sửa sang xong, thì nghe Nghiêm Vũ đã tới.

"Cho hă đi vào thôi."

Nghiêm Vũ bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc vào cửa, gần đây cậu luôn là như thế.

Không phải riêng với Tịch Nguyệt. Ai cũng giống nhau.

"Nhi thần gặp qua mẫu hậu."

"Đến, đến bên cạnh ta."

Nghiêm Vũ do dự một chút, đi tới bên người Tịch Nguyệt.

Tịch Nguyệt phất tay một cái, bọn nha hoàn nổi đuôi ra ngoài.

Hai người nhìn thẳng vào mắt, Tịch Nguyệt nhìn nét mặt Nghiêm Vũ.

Cuối cùng mở miệng: "Ta hiểu rõ, Vũ Nhi rất đau khổ."

Nghiêm Vũ mím môi không nói lời nào, trong mắt ánh nước mắt thoáng hiện. Dù như thế nào, cậu cuối cùng là đứa bé.

"Nhưng cho dù là khổ sở, rất nhiều chuyện đã xảy ra thì không thể thương lượng lại. Vũ Nhi là một đứa bé thông minh, con phải biết, mọi việc khăng khăng ở trong trí nhớ trước kia, chúng ta vĩnh viễn sẽ không sẽ đạt được vui vẻ."

Đối với Tịch Nguyệt, hình như Nghiêm Vũ thật sự là rất gần gũi.

"Nàng hại chết mẫu thân của con, hại chết mẫu hậu con. Ngài có biết rằng, thật ra thì con thật là nhớ mẫu hậu, thật là nhớ thật là nhớ." Mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng rơi nước mắt.

Tịch Nguyệt đau lòng kéo cậu vào trong ngực.

"Không khóc, không khóc nào!"

"Nhìn Tiểu Kiều Kiều còn có Tiểu Tứ Nhi Tiểu Ngũ Nhi được người chăm sóc, con lại cảm thấy thật hâm mộ, thật ra thì, con cũng có thể có mẫu thân của chính mình."

Nghiêm Vũ cũng không phải thờ ơ không động lòng, sở dĩ cậu thích ở Phượng Tê cung, lại chưa chắc không có nguyên nhân loại không khí gia đình ấm áp này.

Tịch Nguyệt vỗ lưng của cậu.

"Nhưng chuyện đã xảy ra không phải sao? Mỗi người chúng ta cũng không có cơ hội quay đầu lại, cho nên chúng ta luôn luôn nhìn về phía trước, tranh thủ tương lai tốt hơn. Vũ Nhi, con phải tin tưởng, mẫu hậu con không thể trở về được, nhưng mà, con còn có chúng ta, có phụ hoàng con, có ta. Mặc dù ta không phải là mẫu thân con, nhưng mà đối với ta mà nói con và Tiểu Tứ Nhi Tiểu Ngũ Nhi Kiều Kiều đều là giống nhau, đều là con của ta. Không chỉ con, còn có Gia Nhi. Mỗi người các con đều là bảo bối của ta. Ta sẽ bảo vệ các con thật tốt."

Nghiêm Vũ nắm quần áo Tịch Nguyệt, khóc đáng thương.

"Mẫu hậu, mẫu hậu ——"

Tịch Nguyệt đỏ vành mắt, vỗ lưng của cậu: "Khóc đi, khóc đi, khóc lên, tất cả đều tốt, về sau tất cả mọi chuyện đều khác biệt. Chúng ta phải chinh đốn tâm tình, nhìn về phía trước, chúng ta phải càng thêm quý trọng cuộc sống sau này, càng thêm quý trọng người bên cạnh."

"Vâng, vâng."

Bản thân Tịch Nguyệt biết rõ, nếu như đè nén tất cả không vui ở trong lòng, thì rất dễ dàng đi tới cực đoan. Nghiêm Vũ là một đứa bé hoạt bát và đầy ánh mặt trời, cuộc sống như thế không nên là cuộc sống của cậu.

Để cho cậu phát tiết ra ngoài, để cho cậu khóc lớn ra ngoài, hơn nữa cậu có thể chinh đốn tâm tình đi về phía trước.

"Con có chúng ta, tuy chúng ta không thể thay thế mẫu thân của con cho con sự quan tâm, nhưng mà chúng ta cũng sẽ đối với con rất tốt."

Tịch Nguyệt vỗ lưng của cậu, cùng khóc với cậu.

Không chỉ là vì cậu, cũng là vì đứa bé chưa ra đời kia của mình.

"Đừng khóc ——" Giọng nam đột ngột vang lên, Tịch Nguyệt nhìn sang, lại là Cảnh đế.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Cảnh đế vào cửa chính là thấy tình cảnh như vậy, nữ nhân hãn yêu và con trai bảo bối đang ôm nhau cùng gào khóc, hai người thoát nhìn cực kỳ đáng thương.

Nhưng Cảnh đế cũng hiểu, khóc lớn như vậy một hồi, đối với bọn họ đều tốt.

Chậm rãi đi tới ôm hai người vào trong ngực, Cảnh đế nói thầm: "Về sau trăm sẽ toàn tâm bảo vệ các người, sẽ không bao giờ có bất kỳ người nào bị tổn thương nữa. Lúc trước là trăm nuốt lời. Nhưng sau này sẽ không, vĩnh viễn sẽ không. Một nhà chúng ta đều hạnh phúc, có được hay không?"

"Phụ hoàng ——" Nghiêm Vũ khóc càng thêm lớn tiếng.

Trong lúc nhất thời, tiếng khóc đầy phòng này.

Ngoài phòng Lai Hỉ cúi đầu, có lẽ, hậu cung này thật sự là sắp vĩnh viễn khác biệt đây?

Không ai có thể đoán được ý tưởng của chủ tử, nhưng làm sao bọn hãn cũng không nghĩ tới, chủ tử lại có thể yêu Thẩm hoàng hậu.

Mà một nam nhân yêu một nữ nhân, có thể vì nàng làm vượt qua ngoài tưởng tượng của bọn họ. Hãn không tính là một nam nhân, không hiểu tình cảm như vậy, nhưng nếu như bảo hãn nói có đáng giá hay không, hãn càng cảm thấy là đáng giá.

Thẩm hoàng hậu vì hoàng thượng làm nhiều như vậy, có lẽ người khác không biết, nhưng mà hần lại biết, Huệ phi luôn miệng nói yêu, lại không tiếc cầm dao đâm người. Thẩm hoàng hậu không nói câu nào, lại có thể liều chết cứu hoàng thượng, mặc kệ là chuyện vách đá hay là họa bệnh đậu mùa.

Mặc kệ là hần hay là Lai Phúc đều cảm thấy, hoàng thượng vì Thẩm hoàng hậu làm được tất cả những thứ này là đáng giá.

Cuộc sống chính là như vậy, người toàn tâm toàn ý đối đãi người, người khác tự nhiên cũng sẽ hồi báo người.

Bọn họ đều là trung thành hộ chủ, hoàng thượng tốt, bọn họ chính là cảm thấy tất cả đều tốt.

Trong cung này, sau này sợ là thật sự sẽ yên tĩnh.

Rất nhiều tranh đấu hỗn loạn kia, cuối cùng sẽ theo tất cả tan thành mây khói.

Người khác không biết nhưng bọn họ biết, cũng từng bước một nhìn những người này những chuyện này đi tới mức này, hôm nay hoàng thượng làm ra quyết định này, tất nhiên cũng đã nghĩ cặn kẽ.

Bọn họ càng cảm thấy, chuyện nên như thế.

Nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài một cái, Lai Hỉ cảm thấy, giống như phong cao vân đạm (gió lớn mây nhạt), phảng phất, nước mưa này cũng ít đi rất nhiều.

Về sau, thật sự sẽ vĩnh viễn trời xanh mây trắng chứ?

Cách sự kiện đâm vua đã qua ba ngày.

Cảnh đế dẫn Nghiêm Vũ định khố sở gào khóc ở Phượng Tê cung về Tuyên Minh điện, Tịch Nguyệt cũng không nói thêm gì.

Lúc này, nên để cha con bọn họ nói chuyện một chút thật tốt, chỉ có như vậy, mới càng tốt hơn với Nghiêm Vũ.

Nhìn hai người tay lớn dắt tay nhỏ rời đi, d!^Nd+n(#Q%*d@n trên mặt Tịch Nguyệt cuối cùng mang nụ cười vui mừng.

Đi tới Tuyên Minh điện.

Cảnh đế sai người cần thân lau mặt cho đứa bé, Nghiêm Vũ nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt hồng hồng nhìn Cảnh đế.

"Phụ hoàng muốn nói gì với con."

Cậu là đứa trẻ thông minh, biết được Cảnh đế dẫn cậu tới đây, tất nhiên là có lời muốn nói.

"Vũ Nhi thật là một đứa bé thông minh." Cảnh đế cảm thán.

Đứa bé nho nhỏ căn môi đứng ở nơi đó, không nói một lời.

"Vũ Nhi là một tiểu nam tử hán rồi, không phải là bé con chuyện gì cũng không hiểu, phụ hoàng có thể xem con như một người lớn, đúng không?"

Nghiêm Vũ gật đầu, cực kỳ nghiêm túc trả lời: "Con là người lớn."

Cảnh đế vuốt đầu của hắn: "Phụ hoàng đồng ý con, báo thù cho mẫu hậu con, nhưng mà, phụ hoàng muốn biết, con nghĩ ra sao. Không chỉ Phó Căn Dao, còn có Phó gia. Dù như thế nào, Phó gia đều là nhà mẹ của mẫu thân con, Phó tướng là ngoại tổ phụ (ông ngoại) con, Phó Đại Học Sĩ là cữu cữu của con."

Nghiêm Vũ mím miệng nhỏ, cắn môi, suy nghĩ rất lâu: "Người nào làm người đó chịu."

Ý trong lời nói này ngược lại cũng rõ ràng dễ hiểu, Cảnh đế gật đầu.

"Con có thể hiểu rõ đạo lý, phụ hoàng thật vui mừng."

Nghiêm Vũ suy nghĩ một chút, ngồi vào đối diện Cảnh đế.

"Phụ hoàng, mặc kệ người làm dạng quyết định gì, con đều sẽ tán thành, con hiểu rõ, phụ hoàng là vì chúng con tốt. Ngài sẽ không làm tổn thương chúng con."

Cảnh đế không ngờ Nghiêm Vũ sẽ nói những thứ này, có chút giật mình, có điều nhiều hơn lại là vui mừng: "Phụ hoàng thật vui mừng, thật vui mừng Vũ Nhi là một đứa bé hiểu chuyện."

Vuốt đầu của cậu, vể mặt Cảnh đế dịu dàng.

Nhưng lời Nghiêm Vũ nói tiếp lại làm cho Cảnh đế giật mình: "Phụ hoàng, ngài muốn để cho con làm thái tử sao?"

Cảnh đế nhìn cậu, thấy vẻ mặt cậu nghiêm túc, lắc đầu: "Phụ hoàng chưa từng nghĩ tới, không riêng gì con, người khác cũng giống vậy. Các con đều còn nhỏ, trăm cũng không dám khẳng định, người nào trong các con sẽ nhất định là thích hợp làm Hoàng đế, trăm còn phải cẩn thận quan sát. Con không phải là đứa bé rồi, phải biết, trăm yêu thích là một chuyện, mà làm thái tử là một chuyện khác. Ta nhất định phải vì Nam Thấm chịu trách nhiệm, càng không thể để cơ nghiệp tổ tông hủy ở trong tay ta, hoặc là con trai của ta."

Nghe đến đó, chân mày Nghiêm Vũ nhú chặt rồi cuộc đã giãn ra, lộ ra nụ cười non nớt.

"Phụ hoàng, vậy, người đừng chọn con nhé!"

Cảnh đế sửng sốt.

"Đừng chọn con có được hay không? Con không muốn làm hoàng thượng." Nghiêm Vũ nghiêm túc.

Cảnh đế nhìn đứa con trai này, không hiểu ý trong lời cậu nói.

Hắn đã quen nghi ngờ lời của người khác, nhưng đối với đứa con trai này của mình, hắn nhìn ánh mắt trong suốt của cậu, thì lại cảm thấy mình không thể nghi ngờ cậu, có lẽ, đây chính là ý tưởng chân chính của cậu.

"Tại sao?"

Nghiêm Vũ nhìn Cảnh đế, đây là phụ hoàng cậu cực kỳ tôn trọng: "Con không muốn. Con không muốn trở thành một Đế Vương, càng không muốn cả đời bị người khác tính kế. Con tình nguyện làm một Vương Gia, chăm sóc đệ đệ muội muội của mình, bảo vệ đệ đệ muội muội của mình, phụ tá đệ đệ của mình."

Cảnh đế nhìn cậu.

"Phụ hoàng sẽ xử lý sạch sẽ tất cả sâu mọt của quốc gia này, vậy con vẫn không muốn sao?" Cảnh đế theo dõi ánh mắt của cậu.

Nghiêm Vũ kiên định lắc đầu: "Cầu xin phụ hoàng thành toàn con... Con không muốn. Con chỉ muốn trải qua cuộc sống đơn giản. Con muốn đạt được hạnh phúc."

Cảnh đế lại muốn nói gì, có điều cuối cùng không nhiều lời.

Gật đầu, đồng ý: "Phụ hoàng đồng ý Vũ Nhi. Có điều Vũ Nhi, nếu phụ hoàng đồng ý con rồi, thì con không thể sửa lại, con vẫn đồng ý sao? Sau này con muốn hối hận cũng không có cơ hội."

"Con đồng ý!" Nghiêm Vũ kiên định.

Lần nói chuyện này của hai cha con không có ai biết, ai cũng không ngờ, trước kia ngôi vị hoàng đế được mọi người đổ xô tới, vậy mà Nghiêm Vũ vứt bỏ như giày dép.

Mỗi người đều có gặp gỡ của mình.

Cảnh đế bởi vì toàn bộ chuyện đi từng bước một đến hôm nay, yêu Tịch Nguyệt, chán ghét mà vứt bỏ phi tần hậu cung, chán ghét mà vứt bỏ trái ôm phải ấp, cho nên, hắt bỏ phế hậu cung, tình nguyện chỉ bảo vệ một mình Tịch Nguyệt.

Bởi vì thấy nhiều nữ tử hậu cung này tính toán lẫn nhau, thậm chí ngay cả người thân cũng không bỏ qua, Nghiêm Vũ cũng sinh ra chán nản sâu sắc, hôm nay, đối với ngôi vị hoàng đế rất nhiều người mong đợi này, hắt kính nhi viễn chi (kính sợ tránh xa), không có một chút hứng thú.

Có lẽ làm một người bình thường mới là tốt nhất!

Cuộc sống thường thường như thế, luôn là mong đợi thứ mình không có.

Từ nơi Nghiêm Vũ lấy được câu trả lời khẳng định, cuối cùng Cảnh đế xử lý Phó Cẩn Dao.

Có điều cũng không có nhốt vào Phong Nhân tháp giống như xử lý Bạch Du Nhiên vậy.

Ngược lại là một ly rượu độc, ban cho nàng cái chết.

Về phần Phó gia, Cảnh đế một câu nói cũng không nói.

Chẳng qua là vào cùng ngày Phó Cẩn Dao được ban cho rượu độc bỏ mình ấy, trong triều đình Phó tướng xin từ chức.

Ông giống như lập tức già đi rất nhiều tuổi.

Mà Phó tướng lại nói là, chính là bởi vì ông dạy con gái không nghiêm, mới có kết quả như thế, ông chết muôn lần khó chối tội này.

Thật ra thì mọi người cũng đều hiểu, môi hờ răng lạnh, một đứa con gái hại chết một đứa con gái khác, đây là khó xử như thế nào.

Cảnh đế cũng không nói thêm một câu lời trách cứ, không chỉ có như thế, còn lệnh Phó Cần Du tạm thay vị trí Phó tướng.

Lúc này rốt cuộc mọi người mới thấy rõ.

Một phi tử được cưng chiều hay không, quả thật không có quan hệ với tiền triều.

Phó Cần Du và Cảnh đế là một Đế Sư dạy dỗ, từ đầu đến cuối đều là lý lẽ suy nghĩ giống nhau, chính kiến giống nhau. Cũng chính là vì vậy, dù cho Phó gia như thế nào, cũng có thể sừng sững không ngã.

Cho dù nữ tử Phó gia phạm vào bao nhiêu lỗi, vinh hoa phú quý của Phó gia cũng không phải là nữ tử mang đến.

Phó tướng xin từ chức, hoàng thượng lại coi trọng Phó Cần Du.

Nữ tử Phó gia đâm vua, không dính líu đến mỗi người Phó gia, đây chính là chính trị.

Hoàng thượng không phải là nhắm vào thế gia, mà là đang bỏ đi phái bảo thủ trong triều đình, mà cần là rất nhiều người có kiến thức chính kiến tương đồng với hắn.

Lúc này Văn Võ Bá Quan rốt cuộc lại yên lòng, không chỉ có yên tâm, ngược lại cảm thấy tốt hơn, không có những giả dối kia, chỉ cần có năng lực là được chức vị cao, vậy có gì không tốt chứ?

Cũng chỉ có như vậy, Nam Thấm mới có thể càng thêm rực rỡ hẳn lên, càng thêm phát triển phồn thịnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, sĩ khí Nam Thấm này không chỉ không bởi vì bố cục triều đình hậu cung mà nản lòng, ngược lại càng thêm dâng cao lên.

Nhưng đúng vào đêm Phó tướng xin từ chức ấy, một ly rượu độc kết thúc tánh mạng của ông.

Cũng không phải là hoàng thượng, mà là tự vẫn.

Di ngôn của Phó tướng chỉ có một câu, cuối cùng ta có thể đi theo nàng rồi, chỉ mong, ta không để cho nàng chờ quá lâu.

Trừ Phó Cần Du, không có ai biết chân tướng chuyện này, càng thêm không biết, rốt cuộc "Nàng" này là người nào.

Mà đang ở thâm cung, Cảnh đế thở dài một tiếng.

Người khác không biết, thế nhưng hắn đã biết.

Chuyện tình cảm, trang ## bubble cuối cùng khó nói ai đúng ai sai!

Phụ hoàng thích mẫu hậu, đồng thời cũng vì ngăn cản Phó Uẩn Duệ, cho nên không ngừng gây nên hiểu lầm của hai người.

Phó phu nhân vì lấy được Phó tướng, tính toán hãm hại, nhưng cuối cùng vẫn đã lỡ tính mạng Khanh Khanh.

Lúc này, Cảnh đế lại cảm thấy, Nguyệt Nhi có thể thích hắn, có thể có tình cảm chân thành đối với hắn, đó là tồn tại tốt đẹp dường nào.

Ít nhất, hai người bọn họ cũng không có bất cứ tiếc nuối nào.

Người mình yêu cũng yêu mình, đây mới là hạnh phúc.

Nghĩ đến Tịch Nguyệt, Cảnh đế đứng dậy, lúc này, hắn lại rất muốn gặp nàng.

Bước nhanh đi tới nơi ở của Tịch Nguyệt, hôm nay hậu cung cực kỳ vắng lạnh, nhưng chính là phần vắng lạnh này, Cảnh đế lại cảm thấy một lúc yên bình.

Không chỉ là bên ngoài, mà còn là trái tim.

Nghe nói Cảnh đế đến, Tịch Nguyệt vội vàng nghênh đón ở cửa ra vào.

Cảnh đế sáng giọng: "Nha đầu nàng đó, hôm nay đã lập thu, sao cứ đứng ở cửa như vậy, nếu là cảm lạnh thì làm sao mới tốt?"

Nha đầu này, ngay cả cái áo khoác cũng không chịu khoác.

Tịch Nguyệt còn lâu mới để ý tới lời của hắn, cười phản bác: "Nơi nào sẽ cảm lạnh, nắng gắt cuối thu, nắng gắt cuối thu, vào thu còn có thể nóng rất lâu đấy. Thiếp nào có dễ bệnh như vậy."

Tuy là nàng nói như vậy, nhưng được hắn quan tâm luôn là vui mừng, lúm đồng tiền nhỏ ở khóe miệng như ẩn như hiện, cực kỳ mê người.

Cảnh đế không kèm chế được, ẩn xuống một cái hôn ở khóe miệng của nàng.

Hai người ngọt ngào đến cực điểm.

"Vai hoàng thượng sao rồi?" Tịch Nguyệt kéo cánh tay của hắn, hỏi.

Cảnh đế biết là Tịch Nguyệt cực kỳ để ý vết thương của hắn.

"Không sao, mỗi ngày cứ theo lẽ thường thay thuốc bôi thuốc, Thái Y Viện nhiều người tài như vậy, trăm không có trở ngại. Cho dù không nói những thứ này, y thuật Thúy Văn đúng là cũng có thể tin cậy."

Tịch Nguyệt cười hả hê: "Dĩ nhiên là có thể tin cậy, cũng không nhìn một chút, nàng là đồ đệ của người nào."

Cảnh đế đã sớm đoán được, Thúy Văn tất nhiên không phải tự học, nếu thật sự như thế, đó chính là kỳ tài khó gặp trong thiên hạ.

Tự học lại có thể sánh vai với thái y của Thái Y Viện, Cảnh đế không ngốc, hẳn không nói là bởi vì Thúy Văn là người trong cung Tịch Nguyệt, Tịch Nguyệt không nói, hẳn sẽ không nói.

Giống như với Quả Nhi, Tịch Nguyệt biết Quả Nhi là người của hẳn. Nhưng hẳn không nói gì nhiều, Tịch Nguyệt cũng không nói.

Hôm nay thấy nàng cũng không kiêu dè, Cảnh đế cười hỏi: "Vậy, Nguyệt Nhi có nên nói cho trăm biết Thúy Văn là đồ đệ của ai hay không đây?"

Lúc này Cảnh đế lại mơ hồ có một loại ý tưởng.

"Hoàng thượng đoán không được sao?" Tịch Nguyệt liếc hẳn.

Cảnh đế thấy nàng như thế, cười ha ha: "Trăm đoán, người nọ là Vạn Phu Nhân."

Nếu như không biết Vạn Phu Nhân y thuật siêu quần, hẳn sẽ đoán người kia là Vạn đại nhân, nhưng hôm nay, hẳn cho rằng là Vạn Phu Nhân.

Tịch Nguyệt cười: "Hoàng thượng quả nhiên thông minh, có điều hoàng thượng nhất định là không biết một điểm nữa."

"Hả?" Cảnh đế nhìn nàng, đợi nàng nói chuyện.

Tịch Nguyệt dứt lời khẽ hất cằm lên. Bộ dáng kiêu ngạo đầy mặt.

Nắm cả eo của nàng, Cảnh đế dịu dàng săn sóc: "Vây van cầu hoàng hậu nương nương nói cho tiểu nhân, tiểu nhân không biết đâu!"

Nói chuyện như vậy, chọc cho Tịch Nguyệt cười khanh khách, càng là không thể ngừng lại.

Hả hê liếc Cảnh đế một cái, Tịch Nguyệt chột mặt của hắn: "Thúy Văn không phải là người bình thường đâu, nàng là sư tỷ của Đường Kim hoàng hậu nương nương."

Cảnh đế kinh ngạc trong nháy mắt, nhìn Tịch Nguyệt, lại cũng cười lớn lên.

Tịch Nguyệt có chút mê mang nụ cười của hắn, nghiêng đầu nhìn hắn.

Cảnh đế càng là cười ra nước mắt.

"Sư tỷ, sư tỷ? Bảo bối thân ái nhất của ta, nàng nói là, nàng cũng là đồ đệ của Vạn Phu Nhân sao?"

Tịch Nguyệt xem sách thuốc cả ngày, lúc đầu Cảnh đế cũng từng nghi ngờ là nàng biết tất cả mọi chuyện, nhưng theo thời gian trôi qua, Cảnh đế nhìn ra y thuật Tịch Nguyệt là thế nào, vậy căn bản là không có, đây cũng chính là nguyên nhân hắn càng thêm tin tưởng nàng.

Tịch Nguyệt thấy hắn chê cười mình, chu mỏ nhéo hắn mấy cái: "Tại sao thiếp lại không thể là đồ đệ của Vạn Phu Nhân? Chẳng qua là thiếp chỉ học không được bao lâu thì vào cung, tư chất cũng không phải là rất tốt, cho nên mới như hôm nay vậy."

Cảnh đế cười xoa đầu của nàng.

"Nguyệt Nhi của ta là thông minh nhất, sau này nếu nàng thích, cũng có thể tuyên Vạn Phu Nhân vào cung dạy nàng."

Có điều lúc này Tịch Nguyệt lại kiên định lắc đầu.

"Không, thật ra thì thiếp vốn cũng không thích như vậy, nếu không cũng không đến nỗi học thành như vậy. Cho nên lúc đầu học tập với Vạn Phu Nhân, cũng chỉ là lo lắng đối với thâm cung thôi."

Ánh mắt nàng trong suốt, Cảnh đế làm sao không hiểu.

Hôm nay cho dù là hãn cũng thừa nhận, thâm cung này quả nhiên là chỗ ăn thịt người không nháy mắt.

Hai người tới nội thất, Cảnh đế trái lo phải nghĩ, mở miệng: "Bạch Du Nhiên không có ở đây, nhưng Ninh Nhi cũng không thể lại lớn lên như vậy, tuy rằng nó cũng có không ít lỗi, nhưng cuối cùng là trẻ con, hơn nữa còn là con của ta. Ta muốn đón Chu Vũ Ngưng ở quốc tự trở về chăm sóc nó, nàng thấy có được không?"

Bạch Du Nhiên đi Phong Nhân tháp ba ngày thì chết, tự vẫn bỏ mình.

Kết cục này Cảnh đế cũng không bất ngờ, nhưng Ninh Nhi cuối cùng là con của hãn.

Tịch Nguyệt trầm mặc một lúc, nhìn thẳng Cảnh đế: "Được! Người nói cái gì cũng được!"

Thật ra thì Cảnh đế dĩ nhiên là hiểu, trong tất cả phi tần, thích hợp nuôi Nghiêm Ninh nhất cũng không phải là Chu Vũ Ngưng, mà là Phó Cẩn Nghiên, nhưng mà hãn lại không nghĩ như thế.

Cuối cùng thì Phó Cẩn Nghiên quá mức thông minh.

Hắn không muốn có một chút tiền đánh cuộc.

Cũng sẽ không để những đứa bé khác có một chút nhân tố không ổn định.

Có lẽ hắn không thể từ bỏ đứa con trai này của mình, nhưng mà không nhất định sẽ để cho Nghiêm Ninh thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Trước đó vài ngày Nghiêm Ninh đã tỉnh lại, có điều lại mất đi tất cả trí nhớ.

Cảnh đế không thể nói là tốt hay là không tốt.

Không cần thận nhìn kỹ, đứa nhỏ này nhất định không phải là giả vờ, có lẽ ông trời đối với mỗi người đều là công bằng đi.

Tính tình Chu Vũ Ngưng nhất định có thể làm tốt một mẫu thân.

Nếu nàng có thể xuất gia, đương nhiên cũng có thể hoàn tục vì đứa bé vô tội.

Cảnh đế không đoán sai, mặc dù Chu Vũ Ngưng đã cắt tóc làm ni, nhưng lại thật sự hoàn tục vì Nghiêm Ninh.

Hậu cung Nam Thấm, trừ hoàng hậu nương nương chuyên sủng Tiêu Phòng, cũng chỉ có một mình Lệ Phi.

Ngày đó Chu Vũ Ngưng hồi cung lần nữa, nhìn Thấm Tịch Nguyệt nghênh đón nàng ở cửa, cuối cùng rơi nước mắt.

Cuộc sống gặp gỡ, thường thường như thế, đời này, làm sao nàng cũng không ngờ còn có thể có một đứa con trai thuộc về mình.

Nhìn Thấm Tịch Nguyệt trước mắt, Chu Vũ Ngưng vừa khóc vừa cười.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Tỷ tỷ mau dậy đi."

Thị phi trong hậu cung này cuối cùng ngừng lại, sau này, không còn có tranh thủ tình cảm, cũng không còn có tính toán.

Hôm nay đã là ngày mùa thu, hai người tản bộ tới trong ngự hoa viên.

Nhìn vẫn là Ngự Hoa Viên phồn hoa rực rỡ như cũ.

Chu Vũ Ngưng cảm khái: "Thế nào cũng không thể nghĩ đến, lúc này đi tới cuối cùng lại là tình cảnh như vậy, mà hoàng cung lại cũng chỉ có hai người chúng ta."

Tịch Nguyệt cũng là một hồi bừng tỉnh giấc mộng.

Chỉ là nhìn mấy đứa bé hoạt bát phía xa, Tịch Nguyệt nâng lên khuôn mặt tươi cười ấm áp.

"Ta thì đã được toại nguyện. Tỷ tỷ thì sao?"

Chu Vũ Ngưng cũng cười: "Hoàng thượng nói, cả một đời, Tam hoàng tử cũng sẽ không biết ta không phải mẹ đẻ của cậu."

Nói như thế, hai người bèn nhìn nhau cười.

Như vậy dù là đối với Chu Vũ Ngưng hay là đối với Nghiêm Ninh đều là cực tốt.

Tuy rằng bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nhưng mà Tịch Nguyệt rất tin tưởng, nếu Cảnh đế nói được, tất nhiên làm được.

"Thân thể hần còn yếu, về sau tỷ tỷ có thể dẫn hần tới đây chơi với mấy người bọn nhỏ, đứa bé luôn phải ở chung một chỗ với đứa bé mới là sung

sướng. Lúc nào cũng nhốt lại thì sẽ càng lầm lì. Như vậy chưa chắc là một chuyện tốt."

Chính là vì Bạch Du Nhiên như thế, mới thiếu chút nữa làm hại Nghiêm Ninh.

Chu Vũ Ngưng gật đầu.

Hai người mắt nhìn mấy đứa bé, suy nghĩ bay xa.

Có lẽ cuộc đời của nàng có thật nhiều nhấp nhô, nhưng kiếp trước nàng đã dùng xong hết thầy bất hạnh của mình rồi, cho nên đời này, ông trời đối xử với nàng cực tốt.

Cho nàng rất nhiều thứ nàng mong muốn, thậm chí là không dám muốn.

Thái hậu thật lòng thương yêu, hoàng thượng chân thành quyến luyến, Thẩm gia yên ổn, đứa bé hoạt bát, thậm chí còn có bằng hữu (bạn) như Chu Vũ Ngưng vậy.

Cho dù nàng cho rằng Lục vương gia là nhân tố không ổn định, cũng vào lúc nàng phong hậu và hoàng thượng bỏ hoang hậu cung đã ủng hộ cho nàng kiên định nhất!

Hắn nói, hắn từng đồng ý một vị cố nhân, phải chăm sóc mình thật tốt.

Tịch Nguyệt biết, đó là mẫu thân của nàng.

Mẫu thân.....

Cuộc đời của nàng, quanh đi quẩn lại, cuối cùng viên mãn.

Đêm khuya.

Tịch Nguyệt ngủ đến vô cùng không yên ổn.

Trong mơ của nàng sương mù lượn lờ.

Tịch Nguyệt đi ở trong tầng mây, làm sao cũng không đi tới cuối, thậm chí nàng không hiểu, tại sao mình lại đi ở chỗ này.

"Có ai không? Có ai không? Nơi này là nơi nào?" Nàng hô to, cũng không có người đáp lại.

Vừa chợt bừng tỉnh.

Nàng lại đi tới một nội thất cực kỳ yên tĩnh, mà nội thất này cũng là sương mù lượn lờ như thế.

Tịch Nguyệt nhú mày.

Người quỳ ở nơi đó cầu nguyện kia là..... Là mẫu thân?

Bộ dáng mẫu thân trong trí nhớ của nàng.....

"Mẫu thân....."

Nữ tử quay đầu lại, thấy là nàng, nở nụ cười.

"Nguyệt Nhi ——"

Chính là khuôn mặt tươi cười của mẫu thân trong trí nhớ.

"Mẫu thân ——" Tịch Nguyệt nhào tới, ôm chặt lấy mẫu thân của mình, cực vui mà khóc.

Mà mẫu thân của nàng vẫn ôm nàng như vậy, nói thầm: "Nguyệt Nhi sống tốt không?"

Tịch Nguyệt gật đầu, nặng nề gật đầu, nàng rất tốt, rất tốt.

"Con vất vả rồi."

Tịch Nguyệt lắc đầu. Không thể nói một câu.

"Nguyệt Nhi sẽ hạnh phúc, Nguyệt Nhi là một cô nương tốt, con nên đạt được hạnh phúc, nương thật vui mừng, vui mừng Nguyệt Nhi có thể bảo vệ người nhà, không chỉ là Thẩm gia, còn có Nhạc gia, con bảo vệ mỗi người. Cho nên, vậy thì con có thể đạt được hạnh phúc."

"Mẫu thân ——" Đôi mắt Tịch Nguyệt đắm lệ mông lung nhìn mẫu thân của mình.

Mẫu thân vẫn là bộ dạng khi còn bé kia, không thấy già chút nào.

Đúng vậy, Đúng vậy, đây là một giấc mơ, trong mơ làm sao mẫu thân sẽ già chứ?

"Mẫu thân, Nguyệt Nhi rất cố gắng, hoàng thượng đối đãi với con rất tốt, Thái hậu đối đãi với con rất tốt, thậm chí ngay cả Lục vương gia cũng không có hại con. Nương, tuy là sống lại đến nay, con vẫn luôn cảm thấy mệt mỏi, nhưng mà, con thật là vui mừng, thật là vui mừng tự con vẫn đang luôn kiên trì, vẫn luôn ở đây. Nương, con rất nhớ người, rất nhớ người ——"

Nhạc Khuynh Thành ôm con gái của mình, giống như nàng vẫn còn là nàng khi còn bé kia.

"Mặc dù Nguyệt Nhi mệt chết đi, nhưng Nguyệt Nhi vẫn biểu hiện rất tốt. Mẫu thân tin tưởng, Nguyệt Nhi sẽ hạnh phúc. Chỉ cần con nắm thật chặt thứ mình muốn, vậy thì nhất định có thể đạt được hạnh phúc."

"Nguyệt Nhi, thấy con hạnh phúc, thấy Thẩm gia, Nhạc gia yên ổn, mẫu thân yên tâm rồi. Các người đều sẽ hạnh phúc! Nhớ, con vĩnh viễn đều là đứa con gái khiến mẫu thân tự hào."

"Mẫu thân, mẫu thân ——" Nhạc Khuynh Thành bỗng nhiên không thấy.

Tịch Nguyệt mê mang tìm bốn phía.

"Mẫu thân, mẫu thân ——"

"Con phải hạnh phúc!" Âm thanh này hình như là từ phía trên truyền đến.

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, nàng tỉnh lại đi, Nguyệt Nhi ——" Cảnh đế nhìn Tịch Nguyệt không ngừng đưa tay nắm lung tung mọi nơi, kêu "Mẫu thân".

Bèn tranh thủ lay nàng tỉnh.

Mà lúc này Tịch Nguyệt đã rơi nước mắt đầy mặt.

Nhìn Cảnh đế, lại nhìn Phượng Tê cung quen thuộc này, nàng lập tức nhào ngay tới trong ngực Cảnh đế.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, trang@ddlqđ@bubble editorthiếp mơ thấy nương thiếp rồi, thiếp mơ thấy nương thiếp—— bà nói, nhìn thấy thiếp hạnh phúc, bà yên tâm rồi. Bà nói, thiếp là đứa con gái bà tự hào. Hoàng thượng, thiếp mơ thấy nương thiếp——"

Tịch Nguyệt nói năng lộn xộn lôi kéo vạt áo Cảnh đế nói thầm.

Cảnh đế trấn an ôm nàng trong ngực an ủi.

Tuy cảm thấy Nhạc Khuynh Thành thật là quá mức tà môn, có điều Cảnh đế biết, bà tà môn nữa cũng không có quan hệ.

"Rất tốt, Nguyệt Nhi nên vui mừng. Tại sao lại khóc chứ. Đừng khóc, ngoan, không làm cho trẫm càng đau lòng hơn, có được hay không?"

Tịch Nguyệt gật đầu: "Ừ, tốt! Hoàng thượng, thiếp sẽ hạnh phúc, có đúng hay không?"

"Ừ, ta yêu nàng, Nguyệt Nhi của ta sẽ hạnh phúc!"

Cảnh đế trẫm thấp nói.

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 213

Editor: Anh Thơ

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt đã lại sắp tới năm mới.

Mấy ngày nay, toàn bộ mọi chuyện đều đã kết thúc.

Mỗi người đều đã dừng đúng vị trí của mình.

Trong hậu cung này cũng chỉ có hai nữ nhân mà thôi.

Ngoại trừ Hoàng Hậu Thẩm Tịch Nguyệt thì chỉ có Chu Vũ Ngưng được đón từ quốc tự trở về.

Nhưng mà lúc này tất cả mọi người đều biết Chu Vũ Ngưng trở về là vì cái gì, không ai thực sự coi nàng là cung phi. Nàng chỉ là một "công cụ" Cảnh Đế tìm về để chăm sóc đứa bé mà thôi.

Cảnh Đế chọn nàng đơn giản vì nhìn trúng nàng biết nghe lời, ngoại trừ điều đó ra thì còn vì nàng có giao hảo với Thẩm Tịch Nguyệt!

Tuyển tú đã ngừng, theo lời Cảnh Đế nói, Tuyển tú chỉ có thể khôi phục khi mấy hoàng tử trưởng thành.

Tự tay Cảnh Đế đã chặt đứt tất cả nhung nhớ.

Quy tắc tuyển tú mới mặc dù vẫn là ba năm một lần nhưng đội tuổi lại được tăng lên là từ 15 đến 18, không phải là 13 như lúc trước.

13 tuổi, chung quy cũng là quá nhỏ rồi.

Nhưng mà trong lòng Cảnh Đế lại thầm cảm thấy may mắn, may mắn mà hẳn sớm gặp được Nguyệt Nhi, cùng nàng đi đến ngày hôm nay.

Nói chuyện này với nàng, tiểu nha đầu kia lại cười nhẹ, nàng nói: Thiếp cũng rất may mắn, may mắn vì bản thân mình gặp được người ở độ tuổi tươi đẹp nhất.

Cảnh Đế cảm động không thôi.

Bọn họ quý trọng đối phương cho nên hôm nay bọn họ mới có thể có được hạnh phúc.

Bọn họ vô cùng may mắn, đều không bỏ lỡ tâm ý của nhau.

Đêm khuya.

Ánh trăng lộ ra chút hơi lạnh, bóng cây mơ hồ lay động, mùa đông năm nay ngược lại cũng không quá lạnh.

Bên trong phòng, một ngọn đèn nhỏ đang cháy, ánh sáng mà vàng nhạt làm nổi bật một vùng ánh sáng ấm áp bên trong.

Ánh sáng nhu hòa chiếu lên trên người thiên hạ đang nằm trên giường.

Nữ tử nằm yên tĩnh ngủ chỉ để lộ nửa gương mặt xinh đẹp, đôi mi dài mà mảnh khẽ rung động, đôi môi nhỏ màu anh đào vẫn đỏ tươi ướm át như cũ lúc này đang nở một nụ cười ngọt ngào, cho dù vẫn đang chìm trong giấc ngủ thì nụm đồng tiền vẫn như ẩn như hiện giống như đang mơ một giấc mơ đẹp.

Cảnh Đế vừa bước vào đã nhìn thấy cảnh tượng đó.

Mấy ngày nay đúng là lúc cuối năm, hân vô cùng bận rộn, đã mấy ngày không ngủ cùng Tịch Nguyệt, hôm nay xử lý xong việc, nghĩ đến ngày mai là sinh nhật của nàng nên vội vàng đi đến Phượng Tê Cung.

Cũng vì quá gần với năm mới cho nên từ trước đến giờ hân không nghĩ đến việc tổ chức sinh nhật cho nàng nhưng năm nay đã sớm sắp xếp xong rồi.

Có lẽ là nàng không biết hân đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục cho nàng.

Nghĩ đến những điều này Cảnh Đế nở nụ cười.

Nói ra thì hiện tại đã là sinh nhật của nàng, dù sao đã qua nửa đêm rồi.

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên gương mặt nàng, Cảnh Đế nỉ non: "Nguyệt Nhi, sinh nhật vui vẻ!"

Tiếng cười "Khách khách" vang lên, Cảnh Đế cho rằng nàng tỉnh lại, vội ngẩng đầu lên xem nhưng lại phát hiện ra nàng đang trong giấc mơ, vui vẻ đến mức cười ra tiếng.

Thấy nàng như vậy, không hề giống với dáng vẻ trước kia. Cho dù chỉ là nhầm mơ nhưng nụ cười của nàng cũng là thực lòng phát ra, Cảnh Đế vui vẻ, thay y phục xong cũng không để ý bản thân đều là khí lạnh đã ôm nàng vào lòng.

Tịch Nguyệt khẽ hừ một tiếng lại tìm một vị trí thoải mái trong ngực hân, tiếp tục ngủ.

Cảnh Đế nhìn gương mặt ngủ say ngọt ngào của nàng cũng cảm thấy tất cả mệt mỏi đều biến mất liền cứ như vậy ôm nàng ngủ.

Lúc sáng sớm, Tịch Nguyệt cảm thấy hơi bị đè ép, nặng nề tỉnh lại, nhìn thấy Cảnh Đế liền dùng đôi tay nhỏ khắc họa gương mặt của hân. Chơi một

hồi thì tỉnh hẳn, ngồi dậy.

"Nói yêu ta, ngoan, nói yêu ta." Tịch Nguyệt thấp giọng nỉ non. Cảnh Đế đang ngủ say, làm sao mà nghe được chứ.

Lại nghĩ nghĩ, Tịch Nguyệt cười.

"Chúng ta đã rất lâu không có làm cái kia rồi. Ta cũng muốn rồi." Dứt lời, đôi bàn tay nhỏ nhắn thăm dò xuống phía dưới nhưng được một nửa đường thì lại thu tay về, lắc đầu: "Không được không được! Nếu như ta xằng bậy thì nhất định sẽ bị hấn phát hiện, đồ bại hoại này."

Quấn lấy sợi tóc của hắn chơi đùa, Tịch Nguyệt lại nói: "Hôm nay là sinh nhật của ta, không biết là hắn có nhớ hay không."

Nghiêng đầu suy nghĩ một lát, Tịch Nguyệt chu môi: "Hắn đương nhiên là quên rồi, năm nào cũng vậy, hắn cũng không có dáng vẻ để ý lắm, đúng là khiến cho người ta cảm thấy tức giận mà."

Thừa dịp Cảnh Đế ngủ, Tịch Nguyệt khẽ hôn lên đôi mắt của hắn.

Sau khi hôn xong thì vui vẻ cười: "Ta thích nhất là ánh mắt của người, rất to, rất sáng, giống như biết nói vậy. Ừ, lông mi còn dài như vậy làm gì, còn dài hơn cả lông mi của nữ tử, thật khiến cho người ta phải đổ kị. Đúng rồi, nếu như năm nay người vẫn quên sinh nhật của ta vậy thì ta muốn làm chuyện xấu, ta muốn cắt sạch lông mi của người."

Dứt lời thì bản thân cũng cảm thấy thú vị, cười lẩn lộn.

"A...."

Một đợt lật chuyện, nàng vậy mà lại bị áp dưới thân người khác.

Chỉ thấy Cảnh Đế nhìn nàng, ánh mắt mang theo ý cười, trong mắt nào có một tia buồn ngủ.

"Người, người, người tỉnh rồi?" Câu hỏi ngày vô cùng ngốc nghếch.

Trong mắt Cảnh Đế có ý cười, khóe miệng khẽ nhếch lên, trêu chọc nói: "Ừ, chẳng lẽ Nguyệt Nhi không hy vọng trầm tỉnh lại?"

"Nào có!" Tịch Nguyệt đỏ mặt, ánh mắt liếc lung tung, dáng vẻ vô cùng chột dạ.

Cảnh Đế tiếp tục cười: "A...! Đúng rồi, có người hỏi ta có yêu nàng hay không nha!"

Vừa nghe như vậy Tịch Nguyệt còn gì không hiểu chứ, tên nà rõ ràng là ngay từ đầu đã tỉnh rồi.

Nghĩ đến hắn đã tỉnh rồi mà còn giả vờ, tự nhiên nghe xong bản thân hồ ngôn loạn ngữ thì đôi tay nhỏ không ngừng vung lên.

"Người bắt nạt người khác, sao người có thể xấu xa như vậy chứ, người rõ ràng đã tỉnh mà còn vờ ngủ." Nàng vô cùng tức giận, mình vừa rồi đã nói những gì chứ, hu hu! Làm sao có thể như vậy chứ!

Cảnh Đế bật cười, biểu tình rất bí hiểm.

"Nếu như ta không tỉnh thì làm sao biết có người muốn chứ? Nếu như ta không tỉnh thì làm sao biết có người thích nhất ánh mắt của ta nha? À... còn có, nếu như ta không tỉnh thì làm sao biết có người muốn cắt sạch lông mi của ta để trả thù đây?"

Hắn nói một câu, má của Tịch Nguyệt lại hồng hơn một chút, đến cuối cùng chính là xấu hổ đến mức muốn chôn đầu vào gối, thế nào cũng không chịu ra.

Cảnh Đế thấy nàng như vậy thì càng cười lớn, liên tục hôn khẽ lên vai nàng: "Trầm phải vào triều, đợi trầm về nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng

của Nguyệt Nhi. Nếu như Nguyệt Nhi muốn trì trệ làm sao có thể không thỏa mãn nàng chứ?"

"Đi mau, đi mau đi." Tịch Nguyệt không chịu nâng đầu lên, chỉ ngậy thơ quát to.

Cảnh Đế cười lớn, cũng không gọi Lai Hỷ vào cửa, tự mình ăn mặc xong xuôi.

Tịch Nguyệt vẫn không chịu chui ra như cũ, đúng là một đứa bé.

Cảnh Đế mạnh mẽ kéo nàng ra, trực tiếp hôn lên môi nàng, hai người hôn môi rất lâu sau Cảnh Đế mới buông ra, hơi thở vô cùng dồn dập.

"Bảo bối, đợi trẫm trở về."

Tịch Nguyệt không thuận theo khế đánh hăm một cái.

Cảnh Đế rời đi, Tịch Nguyệt đương nhiên cũng không có tâm tư tiếp tục ngủ, gọi Cẩm Tâm vào hầu hạ mình trang điểm.

Nhìn dung nhan trong gương, nhếch miệng cười.

Sao nàng lại không biết mấy ngày nay Cảnh Đế đang chuẩn bị cái gì cứ, chẳng qua là giả vờ không biết mà thôi. Mặc dù hai người yêu nhau nhưng cũng vẫn phải so đo một chút, đây không phải là tính kế, chỉ là như vậy sẽ làm cho tình cảm càng hài hòa hơn.

Giống như Cảnh Đế bị thương, về sau Tịch Nguyệt nghĩ lại cũng hiểu suy tính trong đó, dựa vào tính cách của Cảnh Đế thì làm sao có thể không hề phòng bị mà cho Phó Cẩm Dao vào chứ.

Nhưng mà tất cả điều này đều không quan trọng, nghĩ đến tất cả những điều hăm dọa đều là vì nàng, đều là vì hy vọng nàng có thể yêu hắn.

Tịch Nguyệt cảm thấy tất cả đều không quan trọng.

Trước mặt chân tình, một chút tính kế nho nhỏ thì có làm sao chứ?

Tính kế không đáng sợ, đáng sợ là trong tính kế còn bao hàm chân tình, như vậy thì làm sao nàng có thể chạy thoát được chứ.

Nàng biết Cảnh Đế vì nàng làm rất nhiều chuyện, chỉ nói đến chuyện giải tán hậu cung chính là từ trước đến giờ chưa từng có, sau này chưa chắc đã lại có.

Có lẽ vào thời điểm đó, sợi tơ hồng mà Nguyệt lão buộc lên tay hai người có làm thế nào cũng không thể cắt đứt được nữa.

Tịch Nguyệt là một người biết đủ, nếu như ông trời đã đối xử với nàng tốt như vậy thì nàng sẽ quý trọng, sẽ dùng cố gắng lớn nhất của mình để duy trì tình yêu say đắm này.

Khẽ nở nụ cười.

"Nương nương, sáng sớm hôm nay Lai Hỷ lén nói với nô tỳ rằng hôm nay Hoàng Thượng chuẩn bị rất nhiều tiết mục cho người đó!" Cẩm Tâm vừa trang điểm cho Tịch Nguyệt vừa nói.

Tịch Nguyệt đương nhiên là biết những việc làm của Cảnh Đế, chẳng qua là nàng không hỏi mà thôi, không nghe không hỏi mới có kinh hỷ.

Tịch Nguyệt cười trả lời: "Người xác định sao, không phải là người nào đó bày mưu đặt kế để Lai Hỷ nói như vậy? Hàng năm cũng không chịu tổ chức sinh nhật tử tế cho ta, xem ra năm nay cũng không có ý tưởng gì mới."

Cẩm Tâm thấy chủ tử như vậy thì dùng khăn tay che miệng cười: "Theo nô tỳ thấy chủ tử đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, mấy ngày nay người

chờ mong thế nào, đám người chúng nô tỳ không phải đều nhìn vào mắt sao."

Dứt lời đã cười khanh khách, đúng là càng ngày càng làm càn.

Tịch Nguyệt trừng mắt nhìn nàng nhưng mà lập tức nở nụ cười, không phải đúng là như vậy sao!

"Người đó, lại nói bậy, xem bản cung có phạt người đến chuồng ngựa hay không." Tịch Nguyệt chỉ vào Cẩm Tâm sẵn giọng nói.

"Nàng bỏ được sao?" Cảnh Đế vừa vào cửa đã nghe thấy giọng nói trong trẻo của Tịch Nguyệt, hẳn đương nhiên là không tin những lời trêu đùa này của nàng.

Tịch Nguyệt thấy Cảnh Đế trở về thì nhảy nhót đến bên cạnh hắn.

"Nô tỳ không bỏ được ngài, chẳng lẽ còn không bỏ được nàng ấy sao?" Ánh mắt liếc Cẩm Tâm một chút.

Cẩm Tâm cười khẽ lui ra ngoài.

Cảnh Đế đương nhiên là rất hưởng thụ lời của Tịch Nguyệt, xoa đầu nàng, bế bổng nàng nên.

Tịch Nguyệt khẽ hô một tiếng, bàn tay nhỏ dấm lên vai hắn.

Nghĩ đến vết thương kia cũng chưa hoàn toàn tốt lên lại không nhịn được khẩn trương nói: "Hoàng Thượng nhanh đặt thiếp xuống, cánh tay người còn chưa khỏi hẳn, cẩn thận lại bị thương."

Cảnh Đế mới mặc kệ những điều này, nói: "Nàng thì nặng bao nhiêu chứ, làm sao có thể làm bị thương, đừng lo lắng. Trẫm đã sớm khỏe lại rồi, không phải nàng cũng biết sao, có khi nào trẫm không cẩn thận với thân thể của mình chứ."

Tịch Nguyệt nghĩ đến một chút hành động "xăng bậy" trong lúc hăn dưỡng thương, nhìn chăm chăm hăn, hờn dỗi nói: "Người bị thương là cánh tay, cũng không phải chỗ kia. Khỏe lại cái gì chứ! Lại còn nói là biết cẩn thận, nếu như thực sự cẩn thận thì làm sao lại bị thương chứ."

Cảnh Đế đặt nàng trên giường, cả người nhanh chóng đề lên.

"Ôi, chỗ kia? Chỗ kia là chỗ nào?" Nói chuyện thì nói chuyện, lông mi của hăn còn nhướng cao lên.

Tịch Nguyệt đỏ mặt.

Nhưng mà không cam lòng yếu thế: "Chính là chỗ kia, không phải chính người biết rõ sao!"

"Hả...? Nhưng mà ta không rõ lắm nha! Nguyệt Nhi nói cho trẫm được không?" Ghé sát bên tai nàng nhẹ nhàng hỏi. Giọng nói kia lại càng khiến cho Tịch Nguyệt có cảm giác tê dại tận xương tủy.

Xem đi, tên này chính là như vậy, lúc nào cũng giả bộ hồ đồ nhưng sau đó lại dùng sức lấn qua lấn lại nàng! Tịch Nguyệt ở bên cạnh hăn rất lâu, năm nay tính ra là năm thứ sáu, nghĩ lại cũng có thể coi như "vợ chồng già". cũng không thể để cho hăn nhiều lần chiếm thế thượng phong như vậy.

Nghĩ vậy, nàng lập tức ôm lấy cổ của hăn, thối hơi.

"Nếu như Hoàng Thượng không rõ, vậy thì để nô tỳ nói cho người được không?" Khi nói chuyện thì cánh tay nhỏ đã tìm được □ của hăn.

Cảnh Đế khẽ kêu một tiếng, há miệng cắn lấy cổ cả nàng nhưng hạ thân lại bắt đầu ma sát giống như mô cùng kích động.

"Hồ ly tinh nàng đó, chỉ biết quyến rũ trẫm. Đến, để trẫm hầu hạ nàng thật tốt..."

Rốt cuộc là ai hầu hạ ai chứ.

Trong lòng Tịch Nguyệt thầm oán, nhưng mà lại bị động tác của hắn làm cho kích động, yêu kiều thở dốc liên tục, không kiềm chế được.

Cảnh Đế thấy thời gian còn sớm, hơn nữa lúc trước cũng đã nói muốn "hầu hạ" nàng thật tốt, lúc này cũng không kiêng dè gì nữa, trực tiếp cởi quần áo hai người xuống.

Thấy nơi trắng nõn mềm mại của nàng thì trực tiếp ngậm lấy.

Không lâu sau, bên trong chỉ còn những âm thanh kịch liệt.

Đợi hai người điên loạn đảo phượng xong, Tịch Nguyệt nhõng nhẽo oán giận: "Đều là người không tốt, sáng sớm ta ăn mặc xinh đẹp còn chưa ra ngoài đã bị người làm cho lộn xộn hết cả."

Cảnh Đế nào có quản nhiều như vậy, dỗ dành nàng: "Nàng thích bộ y phục kia thì trẫm bảo Thượng Y Cục làm cho nàng mấy bộ giống hệt."

Nhìn đi, làm gì có ai lấy lòng như vậy chứ.

Tịch Nguyệt không thuận theo, véo hắn một cái: "Hoàng Thượng nói đùa cái gì vậy, vì sao ta lại muốn mặc mấy bộ giống nhau chứ."

"Không phải là nàng thích sao?"

"Thích cũng không cần."

Hai người lại đùa giỡn một chút.

Cảnh Đế ôm lấy Tịch Nguyệt.

"Hôm nay trăm truyền người của Thấm gia tới sinh nhật cùng nàng, cũng ta cũng không thể để người ta đợi quá laai phải không?" Lúc này hăn lại ăn nói nghiêm chỉnh như vậy.

Tịch Nguyệt chu môi: "Đều tại người."

Cảnh Đế cũng không nổi giận, cười hì hì kéo nàng dậy: "Được được, tại ta, nàng nói gì cũng đúng, tại ta."

Thấy hăn như vậy, Tịch Nguyệt nở nụ cười.

Dáng vẻ này của hăn giống như rất sợ nàng, thực ra thì nào có chứ.

Nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có thể trải qua sinh nhật với người nhà, Tịch Nguyệt thực ra vô cùng cảm động.

Có đôi khi không cần cầm y ngọc thực mới có thể khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc, càng hạnh phúc hơn chính là đến từ người nhà hòa thuận, cuộc sống vui vẻ.

Lúc này Tịch Nguyệt cảm thấy quả đúng là như vậy.

Đợi hai người chỉnh đốn lại xong quả nhiên là thấy người của Thấm gia đã tiến cung nhưng mà nàng lại không biết điều này. Lúc này, người của Thấm gia đang ở sân khấu xem diễn kịch.

Cảnh Đế chuẩn bị rất nhiều hoạt động giải trí phong phú cho mọi người.

Tịch Nguyệt nhìn thấy người thân của mình, kéo tay Cảnh Đế nói: "Hoàng Thượng, ta cảm thấy thật chân thực. Lâu như vậy, hiện tại ta mới thực sự cảm giác được bản thân mình không phải lơ lửng giữa không trung mà là rơi xuống đất rồi. Loại cảm giác chân thực này là người cho ta, thật là tốt. Hoàng Thượng, người thật tốt!"

Cảnh Đế thấy nàng như vậy cũng cười.

Từ trước tới giờ hắn không ngờ rằng mình sẽ yêu một người, thậm chí, có thể nói là yêu sâu sắc.

Nhưng mà sự thật chính là như vậy, khi tình cảm tới, muốn ngăn cũng không ngăn được, giữa bọn họ có rất nhiều duyên phận ràng buộc, nhiều lần sinh tử gắn bó. Có lẽ nhân sinh chính là như vậy, hắn gặp phải sự phản bội của những nữ tử hậu cung nhưng lại thu hoạch được tình yêu độc nhất vô nhị của Tịch Nguyệt.

Lúc này hắn đã không còn bất kỳ dự vọng nào với người khác, càng không thể chịu đựng được nỗi thống khổ khi mất đi Tịch Nguyệt, cho nên, hắn nguyện ý làm tất cả vì nàng, bao gồm độc sủng một người, bao gồm giải tán hậu cung.

Vốn dĩ hắn cho rằng để làm được những điều này thì rất khó, nhưng mà làm rồi mới biết thì ra khi người thực sự có lòng thì tất cả những điều đó đều rất đơn giản.

Mỗi một chuyện đều không hề phức tạp như hắn nghĩ.

Nếu như yêu, vậy thì ở chung cả đời đi.

Về sau bọn họ sẽ có thêm nhiều đứa nhỏ, lại càng có thêm những hồi ức vui vẻ.

Bọn họ sẽ nắm tay nhau đến già, thậm chí là đứa nhỏ của bọn họ sẽ bước lên ngôi vị Hoàng Đế.

Hắn sẽ không để cho con của mình bước vào vết xe đổ của mình, hắn sẽ giao Nam Thấm dân giàu nước mạnh nhất vào tay con trai của bọn họ.

"Hoàng Thượng nhanh lên đi, bọn họ đợi sốt ruột rồi." Tịch Nguyệt cười hì hì lôi kéo Cảnh Đế hơi ngần người vào cửa.

Mọi người Thăm gia vội vàng hành lễ: "Chúng thần phụ tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế."

"Bình thân."

Không nói người ngoài, ngay cả tất cả mọi người của Thăm gia đều không hề ngờ được Thăm Tịch Nguyệt lại có được kỳ ngộ như vậy, Thăm gia lại có thể đi đến mức này.

Vì Tịch Nguyệt coi trọng tất cả mọi người ở đây nên sinh nhật này là sinh nhật vui vẻ nhất từ trước đến giờ của nàng.

Cảnh Đế đối xử với người Thăm gia chỉ lạnh nhạt nhưng như vậy cũng đủ để làm cho Tịch Nguyệt hưng phấn rồi.

Cảnh Đế vẫn luôn ở bên cạnh Tịch Nguyệt, bất luận là dùng bữa hay là xem kịch, nhìn gương mặt tươi cười hưng phấn của nàng, Cảnh Đế cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Có lẽ là uống vào một chút rượu nên nàng hơi say, nghiêng đầu nhìn Cảnh Đế nhưng mà lại nhìn đến ngây ngốc, cảm thấy nhìn thế nào cũng không chán.

"Thật là đẹp, nếu như mọi nam tử trên đời này đều tuấn lãng như Hoàng Thượng vậy thì nữ tử nhất định là muốn chạy đi theo đuổi, về sau đều là nữ tử tới cửa cầu thân rồi." Dứt lời, tự bản thân nàng cũng cảm thấy thú vị, cười khanh khách.

Tất cả mọi người đều đang xem kịch, khoảng cách cũng không quá xa.

Nghe Thăm Tịch Nguyệt nói như vậy thì trong lòng đều hoảng hốt, sợ Hoàng Thượng không thích.

Nha đầu kia, làm sao có thể say đến mức này!

Lời nói như vậy mà cũng có thể nói ra miệng.

Đương nhiên là Cảnh Đế cũng nhận ra tâm tư của mọi người đều không đặt trên sân khấu mà ngược lại đặt trên người bọn họ.

"Khụ" một tiếng, mọi người vội vàng nâng tình thần xem kịch nhưng mà lỗ tai lại không khỏi dựng lên nghe ngóng.

"Không phải là nàng đã sớm biết ta đẹp mắt sao! Sáng nay nàng còn nói...." Cảnh Đế còn chưa dứt lời thì đã bị một bàn tay nhỏ che kín miệng.

Nàng chỉ đang choáng váng cũng không phải thực sự say, sao có thể để mặc hắn nói lung tung chứ, tên này, quả nhiên là không có chừng mực.

Thấy ánh mắt nàng trừng lớn nhìn hắn, Cảnh Đế cười đặt một nụ hôn lên bàn tay nhỏ bé của nàng.

Tịch Nguyệt cảm thấy tê ngứa vội vàng rút tay về, lại nghĩ tới lúc trước hai người ở trong phòng triển miên kịch liệt, mặt không khỏi đỏ lên.

Thấy biểu tình của nàng như vậy Cảnh Đế đương nhiên cũng nghĩ đến tới điều này.

Nhếch miệng, tâm tình dường như vô cùng sung sướng.

Hai người mở ám một phen mặc dù không ai nghe thấy nhưng mà mọi người cũng cảm nhận được không khí biến hóa giữa bọn họ. Nhưng mà không khí quý dị này lại bị cắt ngang.

"Nường nường...." Tiểu Tứ Nhi cầm lấy điểm tâm trên bàn, ném thẳng vào người Thẩm Nhất Nhất.

Sau đó cậu cười ha ha không hề thấy một chút lúng túng nào sau khi gây rắc rối.

Thẩm Nhất Nhất bị cháu của mình tập kích, mờ mịt nhìn mọi người thì thào: "Hắn tại sao lại ném ta, ta nào có trêu chọc hắn chứ...."

Nhìn Thẩm Nhất Nhất mờ mịt, Tiểu Tứ Nhi cao hứng vỗ tay.

Có lẽ là Tiểu Tứ Nhi quá cao hứng cho nên tất cả mọi người đều sửng sốt, còn chưa kịp nói chuyện thì chỉ thấy Tiểu Ngũ Nhi cũng cầm một khối điểm tâm. Mọi người cho rằng hắn muốn học theo lại không ngờ hắn lại đưa cho ca ca của mình.

"Nha!"

Tiểu Tứ Nhi cao hứng nói: "Ngoan ngoan."

Điểm tâm trên tay lại bay qua, lần này Thẩm Nhất Nhất có phòng bị, trốn được, điểm tâm này đúng là đập vào người Thẩm Thư An.

Thực ra Thẩm Thư An cũng không lớn hơn mấy đứa bé bao nhiêu, bị điểm tâm đập vào người cũng không tức giận, trái lại rất trầm tĩnh.

Vốn lúc vừa tiến cung mẫu thân cũng nói cho cậu bé biết chút điều phải kiêng kỵ, cậu bé hơi sợ, lại càng không dám tiếp cận mấy đứa bé.

Hiện tại bị điểm tâm đánh trúng, cậu bé nhếch miệng cười, thực ra cũng không đáng sợ như mẫu thân nói, bọn họ còn nhỏ hơn cậu lại còn vẫn không hiểu chuyện.

"Người lại ném xem, khẳng định là không ném trúng."

"Phụt!" Tịch Nguyệt không nhịn được bật cười, vẻ mặt Cảnh Đế cũng lộ ý cười.

Lâm thị (mẹ kế của Tịch Nguyệt) nghĩ muốn ngăn cản nhưng mà Mẫn thị (chị dâu của Tịch Nguyệt) lại kéo bà một chút, cười lắc đầu.

Lâm thị nghĩ đến vẫn rất hài lòng với cô con dâu Mẫn thị này, thấy nàng kéo mình thì cũng không động nữa.

Tiểu Kiều Kiều lúc này đã khỏe mạnh rồi, thấy tên nhóc kia khiêu khích đệ đệ của mình thì cũng lấy điểm tâm trên bàn đưa cho Tiểu Tứ Nhi: "Đánh!"

Tiểu Tứ Nhi rất vui vẻ, trực tiếp ném đi nhưng mà Thẩm Thư An cũng đã năm tuổi, vừa né một cái thì điểm tâm đã không ném trúng, cười hì hì.

Ba đứa bé đều nổi giận, Tiểu Kiều Kiều không hề khách khí lấy hết đồ vật trên bàn ném qua.

Thấy mấy đứa bé đáng yêu khôi hài như vậy, Tịch Nguyệt không nhịn được cười ngã vào người Cảnh Đế.

Khóe miệng Cảnh Đế cũng hàm chứa ý cười nhưng mà vẫn nói thầm bên tai Tịch Nguyệt: "Trăm cược trong vòng ba lần sẽ ném trúng Thẩm Nhị công tử."

Tịch Nguyệt không tin, bất luận thế nào thì ba đứa bé cũng chỉ là trẻ con, An Nhi đã 5 tuổi rồi, không thể nào.

"Nô tỳ không tin."

"Vậy thì đánh cược đi? Có giải thưởng thì mới thú vị." Cảnh Đế dụ dỗ nói.

Tịch Nguyệt nhìn hắc, thấy hắc tự tin như vậy thì không phục: "Đương nhiên là có thể đánh cược, nhưng mà, ngay cả bản thân nô tỳ cũng là người của Hoàng Thượng, ta phải lấy cái gì để cược chứ?"

Biểu tình của Cảnh Đế vẫn bình tĩnh như cũ nhưng lại nói thầm một câu bên tai Tịch Nguyệt.

Trong nháy mắt, Tịch Nguyệt đỏ mặt, yêu kiều trừng mắt nhìn hăn, nhưng mà cuối cùng cũng vẫn đồng ý: "Một lời đã định."

Cảnh Đế cười gật đầu.

Hai người thả tầm mắt lại về phía đám nhỏ.

Tiểu Tứ Nhi ném vài lần đều không thành công, trực tiếp nghỉ ngơi.

Chỉ thấy Tiểu Ngũ Nhi thành thạo dùng ngón tay chọc chọc điểm tâm, đúng là có vài phần phong phạm của Cảnh Đế.

Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn Cảnh Đế một cái, ý tứ là, nhìn xem thói quen này của người, lây bệnh khắp nơi, con trai của người còn nhỏ như vậy đã học theo rồi.

Cảnh Đế chỉ cười.

Tiểu Ngũ Nhi liếc mắt nhìn Thẩm Thư An ở đối diện đang đặc ý cười ngây ngô, cong miệng, lại nhìn ca ca và tỷ tỷ của mình.

Ba đứa bé nhìn nhau không nói gì.

Lại bắt đầu một lượt nữa, Tiểu Tứ Nhi cầm lấy điểm tâm, đồng thời Tiểu Kiều Kiều cũng cầm lên, chỉ có Tiểu Ngũ Nhi vẫn bất động.

Xem ra lần này là muốn cùng nhau ném.

Quả nhiên. Tiểu Tứ Nhi và Tiểu Kiều Kiều cùng nhau ra tay nhưng mà trẻ con chung quy vẫn là trẻ con. Thẩm Thư An vẫn tránh được nhưng không đợi cậu bé tiếp tục cười thì cảm giác được một khối điểm tâm bay thẳng đến bả vai của mình.

Có muốn trốn cũng không kịp nữa rồi.

Quả nhiên là đập trúng rồi.

Tịch Nguyệt kinh ngạc nhìn một màn vừa rồi lại thấy ba đứa bé cười đắc ý.

Vậy mới hiểu được đây là kế hoạch của bọn chúng.

Lại nhìn Cảnh Đế, vẻ mặt của hắn rất kiêu ngạo, trên mặt như thể đang viết mấy chữ to "Con trai của trẫm là có tài nhất". Đúng là không đành lòng nhìn thẳng.

Cảnh Đế cười nhẹ: "Nguyệt Nhi cần phải tuân thủ lời hứa đó."

Tịch Nguyệt lại đỏ mặt, nàng hoài nghi hôm nay mặt mình chỉ sợ là có thể nổi lửa lên được.

"Nô tỳ sẽ thực hiện lời hứa."

Mặt nàng có nổi lửa lên được không thì không biết nhưng mà mắt Cảnh Đế vốn tối đen lại như có mấy đốm lửa nổi lên.

Mọi người đến một chỗ trống cạnh Tuyên Minh Điện, chỉ thấy nơi này đặt rất nhiều pháo bông, nhóm tiểu thái giám mỗi người đều có vị trí riêng, chỉ đợi có lệnh là lập tức đốt lửa.

Cảnh Đế đương nhiên cũng có suy nghĩ của mình, khoảng cách của mọi người rất xa nhau (ý là khoảng cách của thái giám xa nhau để tránh gây ra hỏa hoạn)

Vẫy tay một cái, pháo đồng loạt nổ vang!

Nhìn những đóa hoa lửa không ngừng bay lên bầu trời tất cả đám trẻ đều sôi nổi vô cùng khoái hoạt!

Lửa khói cao cao bay lên không chiếu sáng cả một vùng mặt đất, sáng lóa mắt.

Tịch Nguyệt đứng bên cạnh Cảnh Đế nhìn những đốm lửa xinh đẹp kia, xung quanh đều là người nhà mà mình tin tưởng mà ở bên kia là những đứa bé của nàng đang vô cùng hoạt bát vui vẻ.

Trong lòng tràn ngập sung sướng

Loại cảm giác hạnh phúc này quả thực là muốn tràn đầy trái tim của nàng.

Nhận thấy được Tịch Nguyệt cảm động, nhìn bầu trời sáng lạn đầy hoa lửa, Cảnh Đế ôm lấy Tịch Nguyệt. Tịch Nguyệt ngửa đầu nhìn hắn.

Trong mắt hai người đều tràn đầy thâm tình.

Cảnh Đế mở miệng dường như nói gì đó, tuy rằng tiếng pháo hoa rất lớn cũng không thể nghe rõ hắn nói gì nhưng mà giờ khắc này, cuối cùng Tịch Nguyệt cũng không nhịn được rơi lệ.

Mặc dù không nghe được nhưng nàng vẫn biết hắn nói cái gì.

Hắn nói là: Ta yêu nàng.

Tịch Nguyệt cảm thấy cả người như muốn bay lên lơ lửng nhưng lần này không giống với sự lơ lửng vô định trước kia.

Đây là cảm giác hạnh phúc.

"Ta cũng yêu chàng! Rất yêu!"

Tịch Nguyệt ôm chặt eo Cảnh Đế, nghiêm túc nói.

Dường như Cảnh Đế cực kỳ rung động, nhìn chăm chăm vào nàng.

Rất lâu sau.

Cúi đầu in lên môi nàng một nụ hôn, không để ý đến người xung quanh.

Khi rời khỏi môi của nàng thì đều nhìn được trong mắt đối phương là tình cảm sâu sắc.

Hai người nhìn nhau cười, ý nghĩa kéo dài!

--- -----Hoàn Chính Vãn-----

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Ngoại Truyện 1

Edit: Anh Thơ.

Trăng sáng như nước.

Hôm nay đúng là ngày 15 tháng tám, là đêm trăng tròn.

Bất luận là gia đình phú quý hay là dân chúng bình dân thì ngày này luôn là ngày cả gia đình đoàn viên.

Tịch Nguyệt nhìn thấy mấy đứa bé hoạt bát sôi nổi, trong lòng vô cùng vui mừng.

Lúc này mấy đứa bé đã được bốn tuổi rồi, hoạt bát thi theo sau mấy ca ca, đùa giỡn ầm ĩ.

Tịch Nguyệt và Cảnh Đế nằm nghiêng trên xích, cả người Tịch Nguyệt đều rúc vào lòng Cảnh Đế.

"Người lớn tuổi đều nói 15 trăng sáng 16 trăng tròn. Nói như vậy, chúng ta cũng không phải đang nhìn mặt trăng tròn nhất nha." Tịch Nguyệt hơi nghịch ngợm nói.

Hai năm qua nàng đã quen thói sinh hoạt tùy ý như vậy.

Nói chuyện gì cũng không kiêng kị.

Cảnh Đế lại đặt một nụ hôn lên gương mặt nàng.

"Ngày mai lại ngắm là được rồi."

Tịch Nguyệt cười khanh khách.

"Hoàng Thượng đối xử với ta thật tốt." Tịch Nguyệt thuận theo ôm lấy cổ Cảnh Đế.

Cảnh Đế cười xoa đầu nàng: "Chỉ ngắm trăng đã là đối xử tốt với nàng thì trăm có còn có lúc nào không đối xử tốt với nàng nữa? Bất luận là chuyện gì, trăm đều lấy nàng làm trọng."

Tịch Nguyệt làm nũng cọ hai má vào mặt hắn.

Hai người nồng tình mật ý cũng không làm phiền đến mấy đứa bé. Nghiêm Vũ và Nghiêm Gia trông coi mấy đứa bé cũng rất hài hòa.

Nghiêm Minh cũng chơi đùa cùng mấy đứa bé, không nhớ chút gì về chuyện trước đây, lúc đầu Tịch Nguyệt cũng hơi lo lắng nhưng hiện tại xem ra có thể hoàn toàn yên lòng.

Thậm chí ngay cả Thúy Văn cũng đã nói cậu bé không thể nào nhớ lại. Hiện tại nhìn huynh đệ bọn họ hòa thuận, không chỉ Tịch Nguyệt mà ngay cả Cảnh Đế cũng rất vui lòng.

Hắn hy vọng con của mình không phải trải qua những cuộc tranh giành ngôi vị khốc liệt.

Thấy tầm mắt của Tịch Nguyệt đặt trên người Kiều Kiều, Cảnh Đế biết nàng có hơi nóng vội. Từ khi mất đi đứa bé, Tịch Nguyệt vô cùng nóng ruột muốn có một đứa bé, khi hai người ở bên nhau nàng cũng bắt đầu chủ động hơn nhưng không biết vì sao vẫn không có thai.

Đối với chuyện này, từ trước đến giờ hắn đều cảm thấy mặc cho tự nhiên là được rồi.

Đưa tay chạm vào bụng dưới của nàng, Cảnh Đế cười, chỉ cần cố gắng là sẽ có thôi.

Mà hẳn, sẽ vô cùng "cố gắng"

"Chủ tử, cháo táo đỏ gạo nếp mà người muốn đã làm xong rồi."

Lúc này ngoại trừ Cẩm Tâm thì người khác cũng không dám tới quấy rầy.

Tịch Nguyệt vội vàng đứng dậy, hôm nay không biết tại sao đột nhiên lại cảm thấy thèm ăn.

Nhưng mà chỉ mới nếm một miếng Tịch Nguyệt đã nhăn mặt lại.

"Cháo này sao lại tanh như vậy?" Tịch Nguyệt che miệng cảm thấy trong bụng cuồn cuộn như đang dậy sóng.

"Là sao?" Cảnh Đế tiện tay cũng nếm một miếng.

"Không có vị gì kỳ lạ mà, vẫn vô cùng ngọt ngào." Tuy mấy đứa bé vừa mới uống canh cá phi thúy nhưng mà theo tay nghề của Xảo Ninh thì hẳn là sẽ không làm lẫn lộn hai thứ này với nhau mà.

Tịch Nguyệt nghi hoặc nếm một miếng lại cảm thấy buồn nôn, cảm thấy trong bụng có gì đó đang trào lên. Tịch Nguyệt kích động đứng dậy chạy về phía tịnh thất.

Cảnh Đế thấy nàng như vậy cũng đứng dậy theo.

Cẩm Tâm kích động đi theo phía sau Tịch Nguyệt.

"Chủ tử cảm thấy không khỏe ở đâu? Nô tỳ gọi Xảo Ninh qua."

Dứt lời liền muốn xoay người đi, Cảnh Đế đi theo phía sau Tịch Nguyệt thì trái lại, thì thảo nói: "Ta nói, chẳng lẽ là nàng có thai rồi?"

Hắn nhớ rõ nguyệt sự của nàng cũng đã chậm mấy ngày rồi.

"Hả?" Tịch Nguyệt nhất thời sửng sốt, ngơ ngác nhìn về phía Cảnh Đế.

Thấy dáng vẻ ngốc nghếch hồ đồ của nàng, Cảnh Đế đỡ nàng ra ngoài, thuận tiện nói với Cẩm Tâm: "Đi gọi Thúc Văn qua đây."

Nếu như thực sự mang thai vậy thực sự là việc vui lớn rồi, Cẩm Tâm biết chủ tử nóng lòng nên cũng không có phong phạm trầm ổn khi trước, vội vàng kích động chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau Thúc Văn cũng hốt hoảng chạy vào.

Mọi người đều vô cùng chờ mong chuyện này.

Quả nhiên, Tịch Nguyệt đúng là có thai một tháng, lúc nghe được điều này, Tịch Nguyệt ngơ ngác nở nụ cười, cao hứng đến ngẩn ngơ.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thiếp có thai, thiếp cuối cùng cũng có thai rồi...."

Mấy đứa bé nghe nói mẫu hậu có thai cũng vội vàng bu lại, vỗ vỗ bàn tay đầy đất.

"Ta muốn muội muội, ta muốn chải tóc cho nàng, ta còn muốn cho nàng ăn đồ ăn ngon, ta muốn muội muội..." Kiều Kiều nhảy nhót nói.

"Không cần muội muội, muốn đệ đệ, muốn đệ đệ. Tiểu Ngũ Nhi không thú vị, ta muốn một đệ đệ theo giúp ta đánh nhau...." Tiểu Tứ Nhi nghĩ không giống tỷ tỷ mình.

"Bốp!" Trên mông lập tức trúng một đập của tỷ tỷ.

"Tranh đoạt với ta thì sẽ bị đánh." Kiều Kiều chẳng có tự giác của bé gái một chút nào.

"Các con đều phải ngoan ngoãn, bất luận là bé trai hay bé gái thì đều là đệ đệ muội muội của các con. Các con phải bảo vệ họ không bị bắt nạt. Mấy ngày nay không có việc thì không cho phép làm phiền mẫu hậu, có biết không?" Cảnh Đế nhìn mấy đứa bé, dặn dò nói.

Mọi người đồng loạt gật đầu, trả lời: "Biết rồi ạ."

Lần này mang thai khiến cho Tịch Nguyệt vô cùng vui sướng, nàng cẩn thận bảo dưỡng, chỉ hy vọng đứa bé này an ổn sinh ra.

Chín tháng sau.

Cùng với từng tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh, Cảnh Đế không để ý đến phòng sinh là nơi xui xẻo, sải bước tiến vào, ôm Tịch Nguyệt vào lòng.

Mọi người lặng lẽ cúi đầu không dám nói nhiều.

"Nguyệt Nhi, nàng xem, nàng lại sinh một đôi long phượng thai, nàng thật là giỏi, con gái của chúng ta, nàng đã trở lại..."

Tịch Nguyệt không kìm được nước mắt của mình, hai năm qua mặc dù rất viên mãn nhưng nàng vẫn nhớ đến đứa bé đã không còn của mình, hiện tại đứa bé cuối cùng cũng trở lại rồi.

Nhẹ nhàng cầm tay Cảnh Đế, nàng đã không còn sức nữa nhưng mà vẫn muốn giữ chặt hắn.

"Không được không, nào có ai trong tháng lại khóc chứ, khóc hồng mắt thì làm sao bây giờ? Nàng không phải rất chờ mong đứa bé này sao? Nguyệt nhi của trẫm nên vui vẻ mới phải, sao lại khóc chứ? Nguyệt Nhi là người giỏi nhất trên đời này."

Tịch Nguyệt tuy rằng suy yếu nhưng vẫn lau nước mắt, vẻ mặt mang theo ý cười nói: "Ta nào có giỏi chứ, có nữ nhân nào không biết sinh đứa nhỏ chứ."

Nhưng vẻ mặt Cảnh Đế lại rất kiêu ngạo: "Nhưng người khác đương nhiên là không giỏi bằng Nguyệt Nhi, hai lần mang thai đã sinh ra năm đứa bé."

Tịch Nguyệt nhếch miệng: "Hoàng Thượng vì ta mà giải tán hậu cung, Nguyệt Nhi cũng không thể để con nối dòng của người thừa thốt..."

Thấy Hoàng Hậu nường nường ngày càng mệt mỏi, Chu ma ma không nhìn được, cắt ngang.

"Hoàng Thượng, người vẫn là mau mau đi ra đi, thân thể nường nường suy yếu phải ngủ nhiều một chút mới tốt."

Cảnh Đế đưa mắt nhìn, quả thực là như vậy. Đặt một nụ hôn lên trán Tịch Nguyệt, Cảnh Đế thâm tình nói: "Ta yêu nàng, bảo bối của ta."

KÝ SỰ HẬU CUNG

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Ngoại Truyện 2

Thiên Điện Phượng Tê cung.

Công chúa Chiêu Dương Nghiêm Tử Di ném ly trà vỡ nát, tức giận ngồi ở chỗ đó, lúc này nào có người dám tới đây khuyên.

Thế nhưng trong cung nàng nổi danh ngôi sao gây rắc rối, chính là ca ca đệ đệ của nàng cũng không có năng lực gây sự bằng nàng.

Mà lúc trước hoàng hậu nương nương và hoàng thượng cùng lên đường đi tế trời, Đại hoàng tử Nghiêm Vũ lại bận rộn công vụ, như vậy xem ra, nàng càng trở nên coi trời bằng vung.

Cũng không biết là ai chọc nàng, lại để cho nàng như thế.

Ngoài cửa lộ ra một cái đầu nhỏ, chính là Tam công chúa Nữu Nữu mới vừa đầy năm tuổi.

Thấy tỷ tỷ Kiều Kiều nhìn lại, Nữu Nữu nhếch miệng cười: "Đại tỷ tỷ."

Rầm rập rầm rập chạy vào, kéo tay đại tỷ tỷ, cô nhóc lời nói thành khẩn: "Đại tỷ tỷ, tỷ đang làm cái gì vậy chứ? Tại sao lại tức giận chứ? Nữu Nữu sẽ sợ bộ dạng như tỷ."

Ngay cả mắt to của bé chớp lại chớp, lông mi thật dài đáng yêu như tiểu tiên nữ, nhưng Kiều Kiều nơi nào lại không biết bé ấy là hạng người gì.

Cô nhóc này là tiểu ác ma trong cung.

"Muội sẽ bị hù dọa?" Liếc bé một cái, Kiều Kiều vẫn bực mình mãi.

Cô nhóc giơ hai tay lên, một bộ dáng đầu hàng: "Đại tỷ tỷ, muội lại không có chộc giận tỷ nha. Làm sao tỷ trợn trắng mắt đối với người ta chứ. Hu hu, muội thật đau lòng, muội thật là khổ sở, cầu xin an ủi ~~~"

Kiều Kiều nhìn bé vừa phát ra, không vui nhiều hơn nữa đều tan thành mây khói, cười hì hì ôm bé đến trong lòng mình, nhúu mày lầm bầm lại: "Tiểu Bàn muội, có phải muội lại mập hay không hả?"

Lời này khiến cho Tiểu Bất Điểm bắn ngược: "Mới không có, đại tỷ tỷ hư."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt của tiểu nha đầu, Kiều Kiều ngắt: "Nói như muội vậy, tỷ rất đau lòng ư!"

Tiểu nha đầu thừa dịp mở miệng: "Vậy tỷ tỷ dẫn muội đi chơi đi."

Con mắt lóe sáng lấp lánh.

Kiều Kiều nhìn bộ dạng muội muội yêu kiều, bật cười.

Lần này phụ hoàng và mẫu hậu ra ngoài dẫn theo Nhị muội muội ấy và Tiểu Lục Nhi, Nữu Nữu lại bị chộc tức rồi.

Chỉ là, Kiều Kiều nghi ngờ nhìn Nữu Nữu, chần chờ hỏi: "Không phải là lừa tỷ đấy chứ?"

Cũng không biết tên khốn kia còn ở Ngự Hoa Viên đó hay không.

Nữu Nữu xoắn vạt áo, gương mặt khổ sở.

"Tại sao tỷ tỷ có thể không tin Nữu Nữu."

Thấy đầy mặt Tam muội muội lên án che miệng nhỏ, tội nghiệp.

Kiều Kiều buông lỏng cảnh giác: "Được rồi được rồi! Dẫn muội đi chơi. Cũng không biết mỗi ngày làm sao muội nhiều sức sống như vậy."

Từ nhỏ đến lớn Kiều Kiều là bảo bối của mọi người trong nhà, cho dù là sau đó lại có đệ đệ muội muội, nàng vẫn là Đại công chúa được sủng nhất. Cũng chính là vì vậy, nàng là người hết sức đơn thuần.

Nàng cũng không có thấy giao hoạt chợt lóe lên trong mắt muội muội mình.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chơi trò trốn tìm."

Tam công chúa Tiểu Nữ Nữ trực tiếp nắm lấy khăn lụa từ trong lòng ngực bèn muốn cột lên cho tỷ tỷ.

Ba đứa con gái của Tịch Nguyệt, đại nữ nhi Kiều Kiều ương ngạnh khoa trương, nhưng lại không có tâm cơ nhất. Tính tình Nhị Nữ Nhi rất giống với Tiểu Ngũ Nhi, im lặng lạnh nhạt. Chỉ có Tiểu Bất Điểm Nữ Nữ này nhiều ý định nhất.

Kiều Kiều đối với muội muội tốt, nhưng tiểu nha đầu lại có thể nhiệt tình tính toán tỷ tỷ mình đấy!

"Tỷ tỷ bắt muội....."

Kiều Kiều bịt mắt bắt lung tung mọi nơi, "Cái gì?"

Vóc dáng lớn như vậy nhất định không phải Nữ Nữ, lập tức phản ứng lại, chợt kéo xuống khăn lụa che ánh mắt.

Quả nhiên, chính là Dĩ Huân.

Sắc mặt lạnh xuống, lại tìm Tiểu Nữ Nữ đã không biết chạy đến nơi nào.

"Nha đầu chết tiệt. Rốt cuộc là muội muội ai." Xoay người bèn muốn rời đi.

"Kiều Kiều." Ông tay áo bị kéo lấy.

"Buông ra." Sắc mặt lạnh kết ra băng vụn.

Thấy hăn không thả, Kiều Kiều trực tiếp bắt đầu ra tay ngay, dù sao nàng cũng là nuôi dưỡng ở trong thâm cung, chỉ hai chiêu đã bị Dĩ Huân giữ chặt. Nhìn lại cuối cùng thì nàng bị hăn nửa ôm vào trong ngực.

"Người buông ra cho ta."

Bộ dáng này thành thể thống gì.

Hô hấp mát lạnh của nam tử ở bên tai của nàng: "Qua chút thời gian ta chính là phò mã của nàng, nàng lại lo lắng cái gì!"

Nghe lời nói này, Kiều Kiều càng thêm tức giận: "Ta mới không cần người... Người chỉ biết lừa gạt phụ hoàng mẫu hậu ta, ta sẽ không gả cho người, mới sẽ không cùng người đến Địch Ngõa rách đó, người nghĩ cũng không cần nghĩ."

Trong nháy mắt Dĩ Huân có một chút khổ sở, chỉ là ngay sau đó áp sát môi về phía lỗ tai của nàng.

"Ta đã nói rồi, sẽ ở lại Nam Thấm, phụ hoàng nàng cũng nói, muốn tuyển ta làm phò mã. Chúng ta sẽ không về Địch Ngõa."

Kiều Kiều vẫn phản kháng: "Ta cũng không thích người. Dung mạo người không có chút nào đẹp mắt, so ra kém Đại ca ca Nhị ca ca, cũng không sánh được với những người khác."

Dĩ Huân dịu dàng nói: "Bọn họ đẹp mắt cũng không thể làm tướng công của nàng. Ta muốn nàng, chỉ cần nàng. Kiều Kiều, ta sẽ đối tốt với nàng, giống như phụ hoàng đối với mẫu hậu nàng."

Dĩ Huân và nam tử Nam Thấm thể trạng khác biệt, cả người trưởng thành cực kì to lớn, nhưng cho dù là như thế, nhưng xưa nay hãn đối với Kiều Kiều đều là nhẹ nhàng, dịu dàng hơn nhiều.

Nếu như không phải như vậy, Đại công chúa ngang ngược này làm sao chịu đồng ý gả cho hãn.

Thật ra thì Dĩ Huân không ngốc, hãn đương nhiên là nhìn ra được, Kiều Kiều là thật lòng có cảm tình đối với hãn, nếu không, không đồng ý là được rồi, nếu nàng căn chết không đồng ý, theo ý Cảnh đế và Thấm hoàng hậu thì quả quyết sẽ không làm trái với tâm tư con gái mình ép buộc nàng.

Chính là bởi vì nhìn thấu sự do dự và yêu thích từng chút một của nàng, bọn họ mới định xuống chuyện này.

Kiều Kiều nghe hãn nói như vậy, cả khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nghiêm túc: "Phụ hoàng ta đối với ta mẫu hậu tốt không có chỗ chê được, tại sao người như ngươi có thể sánh vai?"

Hãn đã lưu lại ở Nam Thấm hai năm, hai năm qua, ngay cả không coi trọng hãn nhất, Nghiêm Vũ cũng không còn nghi ngờ rồi, có thể thấy được trả giá của hãn.

"Ừ, ta không tốt, nhưng mà Kiều Kiều, nàng phải tin tưởng ta, ta sẽ càng ngày càng tốt. Chỉ cần nàng thích, ta đều sẽ làm được." Hãn giống như một chú chó lớn thuận theo, chỉ thiếu vẫy đuôi lấy lòng chủ nhân ở trước mặt Kiều Kiều.

Dù rằng nghe lời của hãn đỏ mặt, Kiều Kiều vẫn là ác thanh ác khí mở miệng: "Người chính là một tên lường gạt, vậy biểu muội đó của ngươi tới

làm chi, người nói đi ~"

Dĩ Huân cười: "Thì ra là Kiều Kiều ghen."

Không trách được hôm nay đều không để ý hăn.

"Ta mới không có! Nam tử Nam Thấm chúng ta so với người còn mạnh hơn nhiều. Nào có không có tầm nhìn xa như người vậy, vì một nữ nhân chạy xa như vậy."

Nàng cũng có nghe được lời biểu muội hăn nói, nàng khuyên Dĩ Huân về Địch Ngõa, trở về Địch Ngõa, hăn vẫn là Đại hoàng tử, người cạnh tranh có lợi nhất của ngôi vị hoàng đế. Hôm nay buông tha khả năng bản thân có được ngôi vị hoàng đế để làm phò mã của một công chúa ngang ngược, hăn nào đến nỗi như thế.

Đến cả Kiều Kiều đơn thuần như vậy cũng hiểu, cho dù là hăn làm phò mã của nàng, phụ hoàng cũng sẽ không sắp xếp một chút quốc sự quan trọng cho hăn, dù sao, hăn không phải là người Nam Thấm.

"Vậy thì có quan hệ gì chứ? Nhu cầu của mỗi người không giống nhau, Nghiêm Vũ cũng là Đại hoàng tử, nhưng hăn còn không phải là cũng không muốn ngôi vị hoàng đế? Theo đuổi của mỗi người khác biệt, thứ ta theo đuổi là trái tim của mình. Cho dù là không thể thi triển sở trường, nhưng có thể ở chung một chỗ với người mình thích, đó chính là hạnh phúc lớn nhất!"

Hăn tuy là thoát nhìn có chút khờ, nhưng lại nói ra những câu đều đâm trúng trái tim của Kiều Kiều.

Căn môi nhìn hăn, có chút chần chờ, cũng có chút ương ngạnh: "Nếu như người gạt ta, ta sẽ bảo ca ca đệ đệ đánh chết người."

Dĩ Huân nghe nàng nói như vậy, rốt cuộc nở nụ cười, ôm nàng lên.

"A ——"

Hắn liêu mạng ôm nàng xoay tròn vài vòng.

Mừng rỡ như điên: "Ừ, nếu mà ta phụ nàng, cứ bảo bọn họ đánh chết ta!"

"Mau buông xuống, mau buông xuống, nếu để cho đại ca nhị ca nhìn thấy, bọn họ lại muốn trừng trị ngươi....."

"Không buông, ta cứ không buông." Cả mặt Dĩ Huân cười khúc khích.

.....

Hai người bên này rốt cuộc tiêu tan hiềm khích lúc trước, trong góc bên kia ba người lại đều hừ lạnh ra tiếng.

"Nữ sinh hướng ngoại." Nghiêm Vũ không vui.

"Nếu không phải là thấy hắn thật lòng, trang@ddlqđ@bubble editor ngu xuẩn như vậy lại là em rể Địch Ngõa, ta thật sự không muốn." Nghiêm Gia mở miệng.

"Tính tình Kiều Kiều, cần một nam tử như vậy bao dung nàng. Hơn nữa, thân phận của hắn cũng coi như hiển hách." Nghiêm Vũ nhíu mày, có điều vẫn mở miệng.

"Làm gì suy nghĩ nhiều như vậy, nếu không được, phương pháp làm cho người ta chết có mười vạn loại." Hồi hợt nói xong, Nghiêm Cần nhìn hai ca ca một cái, chấp tay rời đi, hình như hoàn toàn không bị quấy rầy.

Hai người đối diện, lắc đầu.

Tiểu Ngũ Nhi quả nhiên thích hợp ngôi vị hoàng đế nhất.

--- -----oOo-----

Toàn văn hoàn (6/5/2017)

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hoài Niệm Quá Khứ, Chợt Bùng Tỉnh Như Giấc Chiêm Bao

Chương 2: Luyện Tập Quy Củ, Hòa Hợp Âm Thầm

Chương 3: Cân Nhắc Tinh Tế, Cầm Tâm Cầm Linh

Chương 4: Hỉ Doanh Môn, Nữ Quyển Trở Về

Chương 5: Thật Lòng Đối Xử, Tỷ Muội Tình Thâm

Chương 6: Biểu Tỷ Muội, Khẩu Phật Tâm Xà

Chương 7: Anh Trai Trở Về, Thổ Lộ Tình Cảm Chia Sẻ Tâm Tư

Chương 8: Tới Thanh Tuyền Bái Phật Cầu Xin Cho Tương Lai

Chương 9: Chuyên Cần Chuẩn Bị, Đêm Trước Tuyển Tú

Chương 10: Mới Vào Cung, Phồn Hoa Rực Rỡ

Chương 11: Phong Thường Tại, Thăm Gia Vui Mừng

Chương 12: Người Mới Người Cũ, Bắt Đầu Vào Cung

Chương 13: Trang Điểm Khéo Léo, Ganh Đua Sắc Đẹp

Chương 14: Giành Được Cơ Hội, Mọi Người Đều Kinh Ngạc

Chương 15: Dung Nhan Kiều Mị, Mới Nhận Ôn Trạch

Chương 16: Được Phong Thưởng, Người Khác Ghét Hận

Chương 17: Âm Mưu Hậu Cung, Tính Toán Của Biểu Muội

Chương 18: Ngự Hoa Viên, Tiểu Điệp Cầu Phúc

Chương 19: Thanh Nhã Các, Diên Long Đảo Phượng

Chương 20: Được Yêu Thương, Hoàng Thượng Hải Lòng

Chương 21: Bị Bắt Gian, Người Nào Thiết Kế Người Nào (Thượng)

Chương 22: Bị Bắt Gian, Người Nào Tính Toán Người Nào (Hạ)

Chương 23: Thái Hậu Cho Đòi, Về Mặt Ôn Hoà

Chương 24: Áo Tửng Hậu Cung, Mỗi Người Có Suy Nghĩ Riêng

Chương 25: Tuệ Từ Cung, Ý Định Của Thái Hậu

Chương 26: Gặp Gỡ Trên Đường, Hiền Phi Ngang Ngược

Chương 27: Tất Cả Đều Bị Phạt, Thái Hậu Lộ Uy

[Chương 28: Chiu Uất Ưc, Được Thăng Hai Cấp](#)
[Chương 29: Tiếp Tục Nhận Thánh Sủng, Ôm Ấp Đủ Loại Tình Cảm](#)
[Chương 30: Thân Thể Tốt Hơn, Có Khách Tới Chơi](#)
[Chương 31: Tổng Gia Sụp Đổ, Tổng Phi Thất Thế](#)
[Chương 32: Gió Thu Lên, Vương Gia Trở Về](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41: U Âm](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97+1](#)
[Chương 97+2](#)
[Chương 98+1](#)
[Chương 98+2](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104+1](#)
[Chương 104+2](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)

[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)
[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126+1](#)
[Chương 126+2](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)
[Chương 141](#)
[Chương 142](#)
[Chương 143](#)
[Chương 144](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147](#)
[Chương 148](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150](#)
[Chương 151](#)

[Chương 152](#)
[Chương 153](#)
[Chương 154](#)
[Chương 155](#)
[Chương 156](#)
[Chương 157](#)
[Chương 158](#)
[Chương 159](#)
[Chương 160](#)
[Chương 161](#)
[Chương 162](#)
[Chương 163](#)
[Chương 164](#)
[Chương 165](#)
[Chương 166](#)
[Chương 167](#)
[Chương 168](#)
[Chương 169](#)
[Chương 170](#)
[Chương 171](#)
[Chương 172](#)
[Chương 173](#)
[Chương 174](#)
[Chương 175](#)
[Chương 176](#)
[Chương 177](#)
[Chương 178](#)
[Chương 179](#)
[Chương 180](#)
[Chương 181](#)
[Chương 182](#)
[Chương 183](#)

[Chương 184](#)
[Chương 185](#)
[Chương 186](#)
[Chương 187](#)
[Chương 188](#)
[Chương 189](#)
[Chương 190](#)
[Chương 191](#)
[Chương 192](#)
[Chương 193](#)
[Chương 194](#)
[Chương 195](#)
[Chương 196](#)
[Chương 197](#)
[Chương 198](#)
[Chương 199](#)
[Chương 200](#)
[Chương 201](#)
[Chương 202](#)
[Chương 203](#)
[Chương 204](#)
[Chương 205](#)
[Chương 206](#)
[Chương 207](#)
[Chương 208](#)
[Chương 209](#)
[Chương 210](#)
[Chương 211](#)
[Chương 212](#)
[Chương 213](#)
[Chương 214: Ngoại Truyện 1](#)
[Chương 215: Ngoại Truyện 2](#)